

Ανώνυμη Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

000
ΛΕΞ.
ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

Αριθ. εις

47

Εξ αγοράς

GRVER-00090

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

662133L

221302014791

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

ΥΠΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ

ΜΕΤΑ ΠΟΛΛΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΠΙΝΑΚΩΝ

ΤΟΜΟΣ Α'.

ΕΚΔΟΤΗΣ

ΑΝΕΣΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1888

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σρ. 216

47

ΤΗ, ΕΝΔΟΞΩ, ΣΚΙΑ,
ΤΟΥ ΔΟΙΔΙΜΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ
ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ
ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΥ Α'

ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΘΕΡΜΩΣ ΑΓΑΠΗΣΑΝΤΟΣ

ΜΕΤΑ ΒΑΘΥΤΑΤΗΣ ΕΥΛΑΒΕΙΑΣ

Ο ΕΚΔΟΤΗΣ

ΑΝΕΣΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τοῖς ἀναγνώσταις

Βιβλίον περὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος πραγματευόμενον οὐδεμιᾶς ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν καὶ τὸ ἀντικείμενον αὐτοῦ χρήζει πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν κοινὸν δικαιολογίας. Οὐδεὶς ὁ παρ' ἡμῖν ἀρνούμενος ὅτι ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἔγκειται ἡ εὐγένεια ἐφ' ἣ δικαίως ὑπὲρ πάντα λαὸν ἐγκαυχώμεθα, καὶ ἐν ἐκείνῃ εὐρίσκομεν τὴν εἰς ἴδιον ἡμῶν κτήμα ἀνήκουσαν πηγὴν ἐξ ἧς πάντα τὰ ἔθνη ἠρύσθησαν τὸν πολιτισμὸν καὶ τὸν πλοῦτον τῶν γνώσεων ἃς μετὰ ταῦτα καλλιεργοῦντα ἐπολλάπλασίσαν. Ἄν παρὰ πᾶσιν ἡ σπουδὴ τῆς ἀρχαιότητος θεωρῆται ὡς συμφέρον διανοητικόν, διὰ τοὺς Ἕλληνας ἡμᾶς ἐστὶ προσέτι καὶ καθῆκον πατριωτικόν.

Καὶ ἐγράφησαν μὲν εἰς πάσας τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν προσέτι, πάμπολλα καὶ ἀξιόλογα τοὺς παντοίους κλάδους τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος ἀφορῶντα· ἀλλ' ἐπειδὴ δι' αὐτὸ τοῦτο τὸ πλῆθος καὶ διὰ τὴν ποικίλιαν των δὲν εἰσὶ τοῖς πᾶσι προσιτά, ἐκρίθη χρήσιμον νὰ συνταχθῇ πρόχειρόν τι βοήθημα, εἰς ὃ, ἄνευ εἰδικῶν καὶ μακρῶν σπουδῶν ἐκάστοτε νὰ δύναται τις νὰ εὐρίσκῃ εὐχερῶς τὸ ζητούμενον, τὸ ἀλφαριθμητικῶς συνταχθὲν τοῦτο λεξικόν, περιέχον ἐντὸς τῶν διαγεγραμμένων αὐτῷ ὁρίων ἐκτάσεως, πᾶν τὸ ἐνδιαφέρον ἐκ τῆς κλασικῆς ἡμῶν ἀρχαιότητος, καὶ ἀφορῶν τὴν γεωγραφίαν καὶ πολιτικὴν ἱστορίαν, τὴν τῶν γραμμάτων καὶ τῆς τέχνης, τὸν πολιτικὸν καὶ τὸν οἰκιακὸν βίον, ἐκτεινόμενον δὲ καὶ μέχρι τῶν ὁρίων τῶν ἄλλων ἀρχαίων ἐθνῶν καθ' ὅσον ἔχουσι σχέσιν μετὰ τῆς Ἑλλάδος.

Τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐπιδιώξας ἐν τῷ παρόντι ἔργῳ, ἐπροσπάθησα, καθ' ὅσον ἡδυνήθην, ν' ἀρυσθῶ ἐν τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν τοιοῦτου εἶδους εὐρωπαϊκῶν, ἀλλὰ συνεχέστατα ἠναγκαζόμενῃ ἢ ἐπρωτίμων νὰ προσφεύγω εἰς αὐτάς τὰς πηγὰς, ὅτε μάλιστα, ὅπερ συνεχέστατον, τῆς ἐμῆς ἀποκλειστικῆς τάσεως εὐρίσκον τὴν ἐκείνων σὺ

μικρὸν διεστῶσαν, ὥς ὅτε τὴν ἀρχαιότητα ἔβλεπον καὶ ἀνέπτυσσον ὑπὸ τὴν ἡμᾶς ἦττον ἐνδιαφέρουσαν ῥωμαϊκὴν ἔποψιν.

Ἀναγκαῖον δ' ἐθεωρήθη νὰ πλουτισθῇ τὸ κείμενον καὶ διὰ παμπληθῶν, εἰς χιλιάδα σχεδὸν συμποσούμενων, εἰκόνων. Ἐπειδὴ δὲ τοῦτο γίνεται οὐχὶ πρὸς μάταιον κόσμον καὶ πρὸς ἐπίδειξιν, ἀλλὰ πρὸς ἐξοικείωσιν μετὰ τῆς ἀρχαιότητος καὶ κατάληψιν τῶν διὰ λέξεων μόνων μὴ ἐπιδεχομένων ἀκριβοῦς περιγραφὴν καὶ πλήρη κατανόησιν, διὰ τοῦτο δὲν διανέμονται αὐταὶ συμμέτρως ἐντὸς τοῦ συγγράμματος, ἀλλ' ἐνίοτε μὲν, ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς ἱστορικὰ ἄρθρα, εἰσὶ σπάνια, ἢ καὶ ὅλως ἐλλείπουσιν, ἄλλοτε δέ, ὥς εἰς τ' ἀφορῶντα τέχνην, βιομηχανίαν, καὶ ὅ,τι δῆποτε ἐπιδεχόμενον εἰκονικὴν παράστασιν, εἰσὶ πυκνῶς συνεσωρευμένοι. Πάντοτε δὲ καὶ πανταχοῦ φροντίς κατεβλήθη ἵνα μὴ ᾧσι κατὰ φαντασίαν ἐσχεδιασμένοι, ἀλλὰ λαμβάνωνται κυρίως ἐξ ὑφισταμένων μνημείων, καὶ διὰ τοῦτο καὶ αὐταὶ καθ' ἑαυτὰς διδακτικαὶ ἀποβαίνουσιν.

Ὡς πρὸς τὴν σύνταξιν δὲ τοῦ κειμένου, ἂν ἔχη ἀτελείας, διακαιολόγησιν δὲν ἔχω νὰ προτείνω, ἀλλὰ μόνον τὴν ἐπιείκειαν τῶν χρωμένων αὐτῷ νὰ ἐπικαλεσθῶ.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 15 Μαρτίου 1888.

Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

Ἀδαι ἢ **Ἀδαί**, πόλις τῆς Φωκί-
δος ἀρχαιοτάτη, εἰς τὰ βορειανατολικά αὐτῆς
κειμένη, μεταξὺ Ὀπούντος καὶ Ὀρχομενοῦ.
Εἶχε δὲ περίφημον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις
κατεστράφη ὑπὸ τοῦ Ξέρξου, καὶ εἶτα πάλιν
ὑπὸ τῶν Θηβαίων ἐπὶ τοῦ Φωκικοῦ πολέμου
(Σοφ. Οἰδ. στ. 899. — Ἡρόδ. Η, 27, 33. —
Διόδ. ΙΣΤ', 58. Στράβ. Θ, 423), εἶτα δ' ἀνή-
γειρε πάλιν αὐτὸν ὁ Ἀδριανὸς μικρότερον.

Ἀδαντες, λαὸς ἐκ Θράκης ὁρμώμε-
νος ἡ ἀνήκων εἰς τὸν Ἰωνικὸν δεσμὸν (Ἡρόδ.
Α, 146)· διὰ τῆς Φωκίδος δ' εἰσῆλθον εἰς
Εὐβοίαν, καὶ ἐθεωροῦντο ὡς τῆς γῆσου οἱ ἀρ-
χαῖότατοι κάτοικοι (Στράβ. Ι). Ἐκείθεν δὲ
μετὰ 40 νηῶν, καὶ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Ἑλε-
φθόρου, ἐπλευσαν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλή-
νων κατὰ τῆς Τροίας (Ὀμ. Ἰλ. Β, 536),
συμπαλαβόντες καὶ τοὺς υἱοὺς τοῦ Θησέως
(Πλούτ. Θησ. ΙΣΤ')· ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐπι-
στροφὴν πλανηθέντες μετὰ 8 πλοίων, ἐρρί-
φθησαν εἰς τὰ Κεραύνια ὄρη. Περιγράφονται
δ' ὡς ἄγριοι τινες καὶ μακρὰν τρέφοντες κό-
μην («ὅπισθεν κομώντες»).

Ἀδαντιάδης, Ἰδ. Περσεύς.

Ἀδαξ ἢ **ἀδάκιον**, πλάξ λιθίνη ἢ
καὶ ἄλλης ὕλης, ξύλου, μετάλλου, ἢ καλύ-
πτουσα τὰς τραπέζας. Οὕτω καὶ ἡ ἐφ' ἧς
ἐκύβευον ἢ ἐπέσσευον (Ἰδ. Περσέας)· ὁμοίως
δὲ καὶ ἡ χρησιμεύουσα εἰς χάραξιν γραμμῶν
ἢ κριθμῶν πρὸς γεωμετρικὰ σχήματα ἢ ἀριθ-
μητικοὺς ὑπολογισμοὺς διὰ ψήφων (Πολύβ. Ε,
26). Ἀδακίσκει δὲ ἡ ἀδάκια ἐλέγοντο καὶ τὰ
τετραγωνίδια ἃ περιελαμβάνοντο εἰς τὰ κοσμη-
ματα τῶν τοίχων ἢ εἰς τὰ ψηφιδωτὰ ἐδάφη.

(ΑΡΧ. ΛΕΞ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α')

Ἀδαρις, ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐν
ἡ παράδοσις ὡς θαυματοργὸν ἐθεώρει. Κατὰ
τὴν ἑκτὴν ἡ ἐβδόμην π. Χ. ἐκατονταετηρίδα, ἐκ
τῶν Ὑπερβορείων προσερχόμενος, ἔλαβε, κατὰ
τὸν Ἰάμβλιχον (Β. Πυθ. ΙΘ, 28), χρυσοῦν
βέλος παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐφ' οὗ ὀχρού-
μενος (αἰθροβάτης), διῆλθε τὴν Ἑλλάδα
χρησιμοδοτῶν, ζῶν ἄτροφος (Ἡρόδ. Δ, 36),
πολλὰς διδάξας συνταγὰς ἱλαστηρίους καὶ
ἀγνισμοῦ, καὶ διὰ μόνων λέξεων νόσους ἀπο-
σοβῶν, ὡς ἔσωσε τὴν Σπάρτην ἀπὸ κατατρού-
χοντος αὐτὴν λοιμοῦ, ὅτε καὶ ναὸν τῇ Σω-
τείρᾳ κέρη ἐκεῖ ὑποδόμησε (Παυσ. Γ, 13, 2).

Ἀδασ, 1) Ἰδ. *Adas*, — 2) Ὀπαδὸς
τοῦ Αἰνείου (Βιργ. Αἰ. Ι, 121).

Ἀδδαλῶνυμος, ἀπόγονος τῶν βα-
σιλέων τῆς Σιδόνης, ζῶν ἐν ἐσχάτῃ πενίᾳ
ὡς ὑδροφόρος καὶ κηπουρός. Κυριεύσας ὁ Ἀλέ-
ξανδρος τὴν Σιδόνα, καὶ περὶ τῆς ἀρετῆς
καὶ μετριοφροσύνης αὐτοῦ μαθὼν, ἀνεβίβασεν
αὐτὸν εἰς τὸν θρόνον, δοὺς αὐτῷ καὶ τὴν πε-
ρίχωρον πᾶσαν, καὶ τὸ πλεῖστον τῶν περσι-
κῶν λαφύρων, (Curt. IV, 1, 19. — 26. — Just.
XI, 10, 8). Ὁ δὲ Διόδωρος (ΙΖ, 46) καλεῖ
αὐτὸν *Βαλλῶνυμον*.

Ἀδδῆρα (τά), 1) Πόλις τῆς Θράκης,
παρὰ τὰς ἐκβολὰς τῆς Νέστου, ἀνατολικῶς,
περὶ ἧς ἐπιστεῦετο ὅτι ἰδρύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρα-
κλέους εἰς μνήμην τοῦ ὑπὸ τῶν ἵππων τοῦ
Διομήδους σπαραχθέντος ἐταίρου αὐτοῦ Ἀδδῆ-
ρου (Στράβ. Ζ, 331, Ἀπόσπ. 47. — Ἀπολ-
λῶδ. Β, 5, 8, 4). Ἀλλ' ἱστορικῶς (Ἡρόδ.
Α, 168), μαρτυρεῖται ὡς οἰκιστὴς αὐτῆς ὁ
Κλαζομένιος Τιμήσιος, ὅτε ἐν Ὀλ. 31, α

(656 π. Χ.) ἐξεβλήθη τῆς πατρίδος του ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ. Κατεστράφη ὅμως ἡ νέα πόλις ὑπὸ τῶν Θρακῶν τὸ δὲ 543, "Ελληνας ἐκ Τέου τῆς Λυδίας, φεύγοντες τὸν στρατὸν τοῦ Κύρου Ἀρπαγον, ἀνήγειραν πάλιν

αὐτήν, δι' ἧ καὶ ὡς Τῆιοι μνημονεύονται τινες τῶν ἐν αὐτῇ γεννηθέντων ἐπι-

σήμεων ἀνδρῶν. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Μιλήτου ὑπὸ τῶν Περσῶν, ὑπέκυψε καὶ αὕτη εἰς τὴν δύναμιν των, καὶ ἐδέχθη τὸν Ξέρξην ἐκστρατεύοντα κατὰ τῆς Ἑλλάδος, δι' ἧ καὶ πλούσια δῶρα ἔλαβε παρὰ τοῦ Μεγάλου Βασιλέως μετὰ τὴν ἤτταν καὶ ἐπιστροφὴν του (Ἡρόδ. Ζ, 109, 126. — Η, 120). Οἱ Ἕλληνες ὅμως τὴν ἀπηλευθέρωσαν, καὶ ἐτάχθη μετὰ τῶν συμμάχων τῶν Ἀθηναίων (Διόδ. Ι, 172). Τὸ 396 δ' ἔτος προσεβλήθη καὶ δεινῶς ἔπαθεν ὑπὸ τῶν Τριβαλλῶν, καὶ μετὰ 33 ἔτη προσετέθη εἰς τῶν Μακεδόνων τὴν συμμαχίαν. Ἐπὶ Ῥωμαίων, 188 π. Χ. (Τ. Liv. XXXVIII, 41) διετῆρει μὲν ἔτι ἡ πόλις τὴν ἐλευθερίαν της, ἀλλὰ κατὰ τὸ 170 βακρῶς τὴν ἔβλαψεν ὁ στρατηγὸς Ὀρτένσιος (Liv. XLIII, 4). Ἐν τῷ Μεσαίῳ ἐκαλεῖτο ἡ θέσις Πολλοὶ στύλοι, καὶ ἤδη μένει ἔρημος. Ἐξ Ἀβδήρων κατήγοντο ὁ φιλόσοφος Ἐκκαταῖος καὶ ὁ Πρωταγόρας, ὡς καὶ ὁ φιλόσοφος Δημόκριτος, ὁ γελαστὴς ἐπιγεγόμενος, διότι ἐλέγετο ὅτι πάντοτε ἐγέλα. Προσάπτει δ' ὁ Κικέρων (ad Att. IV, 16, 6—VII, 7, 4. — p. d. I, 43) πολλὴν ἀβουλίαν αὐτοῖς εἰς τῶν δημοσίων τὴν διαχείρισιν, καὶ μετὰ ταῦτα ἐδυσφημοῦντο ἐπὶ βλακίᾳ, ὥστε ὁ μὲν Ἰουδενάσιος (X, 48) λέγει τὴν πόλιν αὐτῶν patriam vervecum, ὁ δὲ Γαλήνῳς ἀποδίδωσι τὴν ἄνοιαν αὐτῶν εἰς αἰτίας κλιματικές. — 2) Πόλις ὑπὸ τῶν Φοινίκων ἐν Ἰσπανίᾳ κτισθεῖσα, μετὰ Μαλάγας καὶ Καρθαγένης.

Ἀβέλλα, πόλις ἐν Καμπανίᾳ, ἀποικισθεῖσα ἐκ τῆς Χαλκιδικῆς (Just. XX, 1, 13, — Στρβ. Ε, 249). Ὁ Βιργίλιος τὴν λέγει *μηλοφόρον*, καὶ ὁ Πλίνιος (XV, 24, 16, 52) ἐπαινεῖ αὐτῆς τὰ ρόδια καὶ τὰ λεπτοκάρυα. Ἐκεῖ κατὰ τὰ τέλη τῆς τελευταίας ἑκατονταετηρίδος εὐρέθη ἐπιγραφή σπουδαϊοτάτη διὰ τὴν γνῶσιν τῆς Ὀσκικῆς γλώσσης (cippus Abellanus).

Ἀβιοι, νομάδες, κατὰ Πτολεμαῖον ἐν Σκυθίᾳ ὑπὲρ τὸν Ἰμάον οἰκοῦντες, ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου δὲ (Ἰλ. Ν, 6) μετὰ τῶν Ἱππομαλῶν καὶ Γαλακτοφάγων μνημονεύμενοι ὡς οἱ δικαιοτέροι τῶν ἀνθρώπων. Ὑπῆρχον δὲ καὶ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἐπεμψαν αὐτῷ πρέσβεις (Στρβ. Ζ, 296. — Ἀρρ. Δ, 1. — Curt. VII, 6, 11. — Amm. Marc. XXIII, 6).

Ἀβισάρης, ἡγεμὼν Ἰνδῶν τῶν νοτιοδυτικῶν τῆς Κασεμίρης, ἀντιταχθεὶς κατ' ἀρχάς κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου, εἴτα δὲ διὰ πρεσβείας προτείνας ὑποταγὴν. Οὐχ ἤττον συνέπραξε μετὰ τοῦ Πύρου ἀλλὰ μετὰ τὴν ἤτταν αὐτοῦ ὑπέκυψε, καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἤρξασεν τὴν ἐπικράτειάν του, ἣν οὗτος ἀποθανὼν ἀφῆκεν εἰς τὸν υἱόν του (Στρβ. ΙΕ, 698. — Διόδ. ΙΖ, 87. — Ἀρρ. Ε, 8, 3, Κ, 5. Curt. VIII, 43, 13. XLVII, 1. IX, 1, 7, X, 3, 20).

Ἀβουλίτης, σατράπης τῆς Σουσιανῆς, πέμψας τὸν υἱόν του πρὸς τὸν εἰσβάλλοντα Ἀλέξανδρον, ὑπετάγη αὐτορμήτως, καὶ ἐπεκυρώθη εἰς τὴν θέσιν του. Ἀλλ' ὁ Ἀλέξανδρος, ὅτε ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Ἰνδικῆς, μαθὼν ὅτι καὶ αὐτὸς, ὡς καὶ ἄλλοι τοποτηρηταί, εἶχον, διὰ καταχρήσεων, παραμελήσει τὴν συντήρησιν τοῦ στρατοῦ, ἐθανάτωσε καὶ αὐτὸν μετ' ἐκείνων (Ἀρρ. Γ, 16, 4. — Ζ, 4, 1. — Διόδ. ΙΖ, 65. — Curt. V, 8, 8. X, 17).

Ἀβραδάτας, ἡγεμὼν τῆς Σουσιανῆς ἐν Περσίᾳ, συνεμάχεται μετὰ τῶν Ἀσσυρίων κατὰ τοῦ Κύρου, ἀλλὰ προσήλθεν αὐτῷ προτροπῇ τῆς γυναικὸς του Πανθέας, ἣν ὁ Κύρος αἰχμαλωτεύσας, ἐπροστάτευσεν

κατὰ πάσης ὕδρευς (Ξενοφ. Κυρ. Π. Β, 1, 3). Ἐφρονεῦθη δὲ μαχόμενος ὑπὸ τὸν Κύρον κατὰ τῶν Λυδῶν, καὶ ἡ Πανθέα ἐκ λύπης ἠτύοχειρίσασεν· ὁ δὲ Κύρος τοῖς ἀπέδωκε μάγας ἐπικηδεῖους τιμᾶς, καὶ τοῖς ἀνῆγειρε μνημεῖον μετὰ στήλης συριαστί ἐπιγεγραμμένης (Αὐτ. ΣΤ, 1, 46. Ζ, 3, 5).

Ἀδράξας, ἢ Ἀδρανάξ. Ἡ λέξις αὕτη εὐρίσκεται ἐπιγεγραμμένη ἐπὶ πολυτίμων λίθων, οἵτινες φαίνεται ὅτι ἐφέροντο ὡς φυλακτήρια κατὰ τὴν τετάρτην μ. Χ. ἑκατονταετηρίδα, καὶ ἔχουσιν ἐπιγεγραμμένον μυστηριώδες τι σχῆμα, συνήθως σῶμα ἀνδρὸς μετὰ κεφαλῆς ἀλέκτορος καὶ ὄψεων ἀντὶ ποδῶν.

Ἀδροκόμας, σατράπης τῆς Φοινίκης, ἐξ ἀνανδρείας ἢ συμφέροντος εἰς τὸν νεώτερον Κύρον τὰ στενὰ τῆς Κιλικίας καὶ τὴν διάδασιν τοῦ Εὐεράτου παραδοῦς (Ξενοφ. Ἀνάβ. Α, 4, 5. ΙΗ, 7, 12).

Ἀδύδος, πόλις τῆς Μυσίας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἀπέναντι τῆς Σηστοῦ, γνωστὴ ἤδη καὶ τῷ Ὀμήρῳ (Ι. Β, 836).

Ἀπικίσθη δ' ἔπειτα ὑπὸ Μιλησίων (Θου. Η, 61. — Στράβ. ΙΓ,

590). Κατ' αὐτὴν ἐγεφύρσαν οἱ Πέρσαι τὸν πορθμὸν (Ἡρόδ. Ζ, 33). Ἀνδρείως ἀντιστάσα κατὰ Φιλίππου Γ', τοῦ Μακεδόνος, ἐκυριεύθη, καὶ κατεστράφη τὸ 201 π. Χ. (Πολ. ΙΣΤ, 15. — Liv. XXXI, 17). Ἐνταῦθα κατῴκει, καὶ ἐντεῦθεν διενήχετο τὸν Ἑλλησπόντον ὁ Λεάνδρος (Ιδ.).

Ἀδύλη (ἢ Ἀδέλη) στήλη. ὅρος ἐν Μαυριτανίᾳ τῆς Ἀφρικῆς, ἀποτελοῦν μετὰ τῆς Κάλπης, ὅρους Ἰσπανικοῦ, τρία μίλια ἀπέχοντος, τὰς Στήλας τοῦ Ἡρακλέους (τὸ στενὸν τοῦ Γιβραλτάρ).

Ἀγαθαρχίδης, ἐκ Κνίδου, Ἑλλήν γραμματικὸς, ἀκμάσας περὶ τὸ 117 π. Χ. Ἐγράψε πολλὰ, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν σώζονται μό-

νον ἀποσπάσματα περίπλου Ἐρυθρᾶς θαλάσσης ἐν πέντε βιβλίοις.

Ἀγάθαρχος Εὐδήμου, Σάμιος ζωγράφος αὐτοδιδαντος (Σουΐδ. Ἀρποκρ. φ. Ὀλυμπιόδωρος), κυρίως ἐν Ἀθήναις ἐργαζόμενος, ἐνέκυψεν εἰς τὴν σκηνογραφίαν, περὶ ἧς καὶ συνέγραψε (Vitr. VII, Praef. 10), καὶ ἐξωγράφει σκηνὴν διὰ τὸν Αἰσχύλον, πιθανῶς διὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ τραγωδίαν, τὴν Ὀρεστιάδα (Ὀλ. 80, 6), διότι, κατὰ Ἀριστοτέλην (Ποι. Δ, 16), πρῶτος σκηνογραφίας εἰσήγαγεν εἰς τὸν θέατρον ὁ Σοφοκλῆς, ὥστε ὁ Ἀγάθαρχος καὶ δι' αὐτὸν εἰργάσθη, καὶ προσέτι λέγει ὁ Πλούταρχος (Περ. ΙΓ) ὅτι ἐπὶ Περικλέους, ἀκούσας ὁ Ζεῦξις τινὸς ἐπαινούντος αὐτὸν ὅτι ταχέως ἐξωγράφει, ἀπήντησεν· «Ἐγὼ δ' ἐν μακρῷ χρόνῳ.»

Ἀγαθήμερος, Ἑλλήν γεωγράφος, πιθανῶς τῆς 4 ἑκατονταετηρίδος μ. Χ. εἰς ἣν ἀνήκρουσι τὰ 5 πρῶτα κεφάλαια τοῦ συγγράμματος αὐτοῦ τῆς γεωγραφίας ὑποτύπωσις.

Ἀγαθίας Μερμονίου, ἐκ Μυρίνης, νομολόγος ἐν Βυζαντίῳ κατὰ τὴν 6 ἑκατονταετηρίδα μ. Χ. Ἐγράψε, κατ' ἐξακολούθησιν τοῦ Προκλείου, πέντε σωζόμενα βιβλία τῆς ιστορίας τοῦ Ἰουστινιανοῦ κατὰ τὰ ἔτη 553—560, εἰς ὅφους βαρὺ καὶ ἐπιτετηδεύμενον, ἀλλὰ μετ' ἐπιμελείας ὡς πρὸς τὰ ἐκτιθέμενα. Προσέτι δ' ἐποίησεν ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν Ἐπιγράμματα, περιλαμβανόμενα εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἀνθολογίαν.

Ἀγαθοδαμέμων, ὁ ἀγαθὸς θεὸς, εἰς ὃν κατὰ τὸ τέλος τῆς ἐστίασεως προέπινον ποτήριον ἀκράτου οἴνου, Ἐπὶ Ῥωμαίων (Hor. Ep. II, 2, 187. — Tibull. IV, 8), συνεγεννᾶτο καὶ μεθ' ἐκάστου ἀνθρώπου, προστεταῦον αὐτόν.

Ἀγαθοεργοί ἐλέγοντο αἱ ἐκ τῶν

300 ἱππέων, τῶν ἀποτελούντων τὴν φρουρὰν τῶν βασιλείων τῆς Σπάρτης πέντε κατ' ἔτος λαμβανόμενοι, εἴτε οἱ πρεσβύτεροι (Ἡρόδ. Α, 67), ἢ κατ' ἐκλογὴν (Τιμ. Ληξ. Πλατ. φ. Bekker Anecd. I, 209), καὶ ὑπηρετοῦντες εἰς ἀποστολάς εἰς τὴν Ξῆνην.

Ἀγαθοκλῆς. 1) Βασιλεὺς τῶν Συρακουσῶν. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ Καρκίνος, ἐκ Ῥηγίου, κατέφυγεν εἰς τὴν ἐν Σικελίᾳ ὑπὸ τοὺς Καρχηδόνιους διατελοῦσαν πόλιν Θέρμας, ὅπου ἤσκει τὴν κεραμευτικὴν. "Ὅτε δ' ἐγεννήθη ἐνταῦθα ὁ Ἀγαθοκλῆς τὸ 361 π. Χ., ἐπειδὴ χρησμός διεδόθη καθ' ὃν τὸ παιδίον ἔμελλε ποτε μεγάλως νὰ βλάψῃ τὴν Καρχηδόνα, κατέφυγεν ὁ Καρκίνος μετ' αὐτοῦ εἰς Συρακούσας καὶ ἐπολιτογραφήθη αὐτόθι. Ὡς κεραμεὺς ἀνατραφεὶς καὶ ὁ Ἀγαθοκλῆς, εἰσῆλθε μετὰ ταῦτα εἰς τὴν στρατιάν, καὶ εἰς χιλιάρχον προδιδασθεὶς ἐπὶ τοῦ πολέμου κατὰ Μαμερτινῶν καὶ Καμπανῶν καὶ τῆς πόλεως Αἴτνης, διεδέχθη τὸν στρατηγὸν Δάμαν (ἢ Δαρμάσκωνα Just. XXII, 1, 12) καὶ ἐνυμφεύθη τὴν πλουσίαν τοῦ γέροντος. Ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείδου καὶ Σωσιστράτου, οἵτινες προῆρχον τῆς ἀριστοκρατίας, ἐκ Συρακουσῶν ἐκβλήθεις, συμπάρελθε πάντας τοὺς δυσηρεστημένους, ὑπηρετήσεν ὑπὸ τοὺς Ῥαρινίους, ἐβίασε τοὺς δύο ἀντιπάλους αὐτοῦ νὰ λύσωσι τοῦ Ῥηγίου τὴν πολιορκίαν, καὶ ἐξεδίωξεν αὐτοὺς ἐκ τῶν Συρακουσῶν. Ἀλλ' ἐξεβλήθη καὶ αὐτὸς αὖθις ὑπὸ τῶν ὑποπευόντων αὐτὸν ὡς ἀποδιδέοντα εἰς τὴν τυραννίδα, καὶ ἀνεκλήθησαν οἱ ἀντιφρονούντες. Συλλέξας ὁμῶς παρ' ἑαυτὸν νέους τολμητίκας καὶ δὴ καὶ ληστὰς (Just. XXII, 1, 14), ἐπανήλθε, καὶ συνεισέφερε προσενηχθεὶς, ἐξελέγη ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως. Ἀλλὰ τότε, ἀπορρίψας τὸ προσωπεῖον, καὶ βοηθεῖα τῶν ὁπαδῶν του, ἐδείχθη σκληρότατος, ἐθανάτωσε περὶ τοὺς τετραμισχιλίους πολίτας, καὶ πλείστους ἄλλους ἐξέβαλε, παραδούς τὰ κτήματά των εἰς λεηλασίαν (Just. XXII, 2). Οἱ ἐκβληθέντες ἐξήγειραν κατ' αὐτοῦ πολλὰς πόλεις, ἰ-

δίως τὸν Ἀκράγαντα· ἀλλὰ, βοηθεῖα τῶν Ῥαρινῶν, κατέβαλεν αὐτοὺς, καὶ τοὺς ἠνάγκασεν εἰς εἰρήνην, τὸ 344. Μετὰ δύο δ' ἔτη, ἐκστρατεύσας κατὰ τῆς σικελικῆς Μεσσήνης, περιεπλάκη εἰς πόλεμον πρὸς τοὺς Καρχηδόνιους, καὶ τὸ ἐπόμενον ἔτος παρὰ τὸν ποταμὸν Ἰμέραν ὑπ' αὐτῶν νικηθεὶς, ἐπολιορκήθη εἰς Συρακούσας. Τότε δὲ, ναοὺς καὶ ἰδιώτας συλῆσας ἐπὶ προμηθεῖα χρημάτων, τὴν φρούρησιν τῆς πόλεως εἰς τὸν ἀδελφόν του Ἀντανδρὸν ἀναθείς, καὶ ἐξήκοντα τριήρεις ὀπλίσας, διέσχισε μετ' αὐτῶν τὴν ἐχθρικὴν στόλον, καὶ ἐπλευσε, τὸ 340, εἰς Ἀφρικήν, ἵνα μεταφέρῃ εἰς Καρχηδόνα τὸν πόλεμον (Just. XXII, 4. — Διοδ. XVII, 23). Ἀφικθεις δ' ἔκαυσε τὰ πλοῖά του, καὶ μετὰ 11,000 ἀνδρῶν ἐνίκησε τριπλασίους ἐχθροὺς, ὑπὸ τὸν Ἄννον καὶ Βωμίλκων. Ὁ ἐν Σικελίᾳ Καρχηδόνιος στρατηγὸς Ἀμίλκας ἐπεμφε μέρος τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ εἰς βοήθειαν τῆς πατρίδος του, ἀλλ' ἐφανεύθη μετ' ὀλίγον (306) ὑπὸ τῶν Συρακουσίων. Ὁ δὲ Ἀγαθοκλῆς, κατευνάσας στάσιν διεγερθεῖσαν ἐν τῇ στρατιᾷ του, ἐνίκησεν ἐπανειλημμένως τοὺς Καρχηδόνιους (Διοδ. K, 29)· συμμαχῆσας δὲ μετὰ τοῦ Ὀφέλλα, βασιλέως τῆς Κυρήνης, ἐφόνευσεν αὐτὸν προδοτικῶς, καὶ ἠνάγκασε τὸν στρατὸν αὐτοῦ νὰ ἐνωθῇ μετὰ τοῦ ἰδικοῦ του (Διοδ. K, 40. — Just. XXII, 7). Οὐχ ἥττον δὲ δολίως καὶ ἀπανθρώπως προσνηχθῇ καὶ πρὸς τοὺς αἰχμαλώτους καὶ τὰς ἀπ' αὐτοῦ ἀποστάσας πόλεις. Ἐν τούτοις δὲ (306) ἐνύμφευσεν τὴν θυγατέρα του μετὰ τοῦ Πύρρου, τοῦ βασιλέως τῆς Ἠπείρου, καὶ ἀνέλαβε καὶ αὐτὸς τὸν βασιλικὸν τίτλον. Ἀλλ' οἱ Ἀκραγαντινοί, ἐπιπεσόντες κατὰ τῶν Συρακουσῶν, ἠνάγκασαν αὐτὸν νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς Σικελίαν, ἀφείς τὴν ἀρχηγίαν τοῦ στρατοῦ εἰς τὸν υἱόν του Ἀγάθαρχον. Ἀλλ' ὁ Συρακούσιος Δεινοκράτης εἶχεν ὀπλίσει ἐν τούτοις ἐπιφθον στρατὸν κατ' αὐτοῦ, καὶ συγχρόνως ὁ υἱὸς του ἤττητο ἐν Ἀφρικῇ, καὶ ἀπεσύρθη εἰς

Τύνιδα. Ἐβιάσθη λοιπὸν νὰ ἐπιστρέψῃ αὐθις εἰς Καρχηδόνα, ἀλλ' ἐνίκηθη κατὰ κράτος, καὶ ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ κρυφίως, ἐγκαταλείπων τὸν υἱὸν τοῦ καὶ τὸν στρατὸν. Τοῦτο ὁμῶς μαθόντες οἱ στρατιῶται, τὸν συνέλαβον καὶ τὸν ἐδέσμευσαν. Ἀπολυθεὶς δὲ πάλιν, ἐδραπέτευσεν εἰς Σικελίαν, καὶ τότε οἱ στρατιῶται πλήρεις ὀργῆς, ἐθανάτωσαν τοὺς υἱοὺς τοῦ, καὶ ἠντομόλησαν οἱ πλεῖστοι εἰς τοὺς Καρχηδόνιους. Ὁ δ' Ἀγαθοκλης ἐξεδικήθη δι' ἀπαισίαν ὠμοτήτων κατὰ τῶν ἐν Συρακούσαις οἰκογενειῶν αὐτῶν (Διοδ. Κ, 54). Οὕτως ἠΐξῃσεν ἡ ἐπιρροή τοῦ Δεινομένου, μεθ' οὗ ἠναγκάσθη νὰ συνθηκολογήσῃ ὁ Ἀγαθοκλης. Συγχρόνως δὲ διηλλάγη μετὰ τῶν Καρχηδόνιων, παραδούς αὐτοῖς ἀντὶ χρημάτων τὰς σικελικὰς πόλεις (Just. XXII, 8). Εἶτα δὲ τοὺς ἐξορίστους ἐν μάχῃ νικήσας, κατεδίδασκε πολλὰς χιλιάδας εἰς θάνατον, καὶ συνεβιάσθη μετὰ τοῦ Δεινομένου (Διοδ. Κ, 89). Νικήσας δὲ καὶ ἄλλας πόλεις, ἤρχισεν ἕκτοτε ἡπιώτερον κυβερνῶν (Πολ. Θ, 23. — Just. XIII, 1, 2). Καὶ ἐδυσσοδόμειε μὲν πάντοτε νέας ἐπιχειρήσεις κατὰ Καρχηδόνας· ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ἐδηλητηρίασεν αὐτὸν ὁ ἑγγονος αὐτοῦ Ἀγάθαρχος δι' ὁδοντογλυφίδος, καὶ τὸ φάρμακον κατέτρωγε τὰς σάρκας αὐτοῦ καὶ τὸν ἐδασάνειεν εἰς βαθμὸν ὥστε ἀνῆψε πῦρ καὶ ἐκάη ζῶν, τὸ 289, εἰς ἡλικίαν 72 ἐτῶν (Διοδ. ΚΑ, 12. — Just. XXIII, 2), βασιλεύσας ἔτη 28. Πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ δ' ἔτι διημφισβήτουν ὁ υἱὸς καὶ ὁ ἑγγονὸς τοῦ τὴν κληρονομίαν τοῦ, καὶ τούτου ὑπερισχύσαντος, ἐπεμψεν εἰς Αἴγυπτον τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ μικρὸν πρὶν ἢ ἀποθάνῃ. — 2) υἱὸς Λυσίμαχου, τοῦ στρατηγοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, καὶ μετὰ ταῦτα βασιλέως τῆς Θράκης. Ἐν πολέμῳ κατὰ τῶν παραδουναθίων Γετῶν, ἡχηματωθεὺς ὑπὸ τοῦ βασιλέως αὐτῶν Δρυμνιχέτου, ὡς καὶ ὁ Λυσίμαχος, ἐλθὼν νὰ τὸν σώσῃ (292 π. Χ.), ἀλλ' ἀμφοτέροι ἀπηλευθερώθησαν (Πλούτ. Δημητρ. ΛΘ). Ἐν Καρίᾳ δὲ καὶ Λυ-

δία πολεμῶν ὁ Ἀγαθοκλης ἐν ἔτει 287 Δημήτριον τὸν Πολιορκητὴν (Πλούτ. αὐτ. ΜΣΤ'), ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ ὑποχωρήσῃ. Μετὰ τινὰ δ' ἔτη ἡ μητροὺς αὐτοῦ Ἀρσινόη, θυγάτηρ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, καὶ συγχρόνως γυναικαδελφὴ τοῦ Ἀγαθοκλέους, ἔχοντας εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς Λυσάνδραν, ἐκ φθόνου ἐσυκοφάντησεν αὐτὸν ὡς θέλοντα νὰ φονεύσῃ τὸν πατέρα τοῦ, καὶ ὁ Λυσίμαχος, πιστεύσας τὴν ἄδικον κατηγορίαν, ἠθέλησε νὰ τὸν δηλητηριάσῃ· ἀποτυχὼν δὲ, τὸν ἐθανάτωσε διὰ Πτολεμαίου τοῦ Κεραννοῦ, υἱοῦ τοῦ Λάγου, τὸ 284 π. Χ. Ἡ δὲ συζυγὸς καὶ τὰ τέκνα τοῦ κατέφυγον παρὰ τῷ Σελεύκῳ, βασιλεῖ τῆς Συρίας (Just. XVII, 1, 4—9).

Ἀγάθυρσοι, σαρματικὸς λαὸς, τὴν καταγωγὴν αὐτοῦ ἀναφέρων εἰς ἥρωά τινα Ἀγάθυρσον, υἱὸν τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἐρχίδνης (Ἡρόδ. Δ, 10), καὶ ἀδελφὸν τοῦ Γελωνοῦ, ἐξ οὗ κατήγοντο οἱ Γελωνοί. Καθ' Ἡρόδοτον ἦσαν γεωπῆνοι, πλοῦσιοι, εἰρηνικοί, ἀλλ' οὐχὶ φιλόαγυροι, καὶ κοινὰς τὰς γυναῖκας ἔχοντες. Κατὰ Βιργίλιον (Æν, IV, 146) ἦσαν γραπτοὶ (pieti), ἐξ οὗ τινὲς ἐξέλαβον ὅτι, ὡς οἱ ἄγριοι, ἐχρωμάτιζον τὸ σῶμά των. Ἀλλ' ἄλλοι ἰσχυρίζονται ὅτι εἶχον τὰ ἐνδύματά των μόνον πολύχροα (Aviennus, Periæg. 447. — Id. Pl. VI, 12, 26. — Mela, II, 1).

Ἀγάθων Τισαμενοῦ Ἀθηναῖος, γεννηθεὶς τὸ 448 π. Χ., τραγικὸς ποιητής, φίλος τοῦ Εὐριπίδου καὶ τοῦ Πλάτωνος. Τὸ πρῶτον ἐνίκησεν εἰς δραματικὸν ἀγῶνα τὸ 416, ὅτε καὶ διὰ τὴν δευτέραν αὐτῷ ἐστίασιν ἔγραψεν ὁ Πλάτων τὸν διάλογον ἐν ἐπέγραψε «Συμπόσιον», ἀποδιδούς αὐτῷ λόγους χαρακτηρίζοντας τὴν μόρφωσιν καὶ τὰς πενυμνάδας τοῦ. Ἦν εὖπορος, ἀνέτως ζῶν καὶ φίλος τῆς εὐζωίας, καὶ συγχρόνως μετὰ τοῦ Εὐριπίδου ἐπεσκέφθη τὴν πολυτελεῖαν αὐτῇ τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Ἀρχελάου. Διδάσκαλος αὐτοῦ ἦν ὁ Πρόδικος,

καὶ τὸν Γοργίαν εἶχεν ὡς πρότυπον. Ὁ Ἀριστοτέλης μνημονεύει πολλάκις αὐτοῦ ἐν τῇ ποιητικῇ του (ΙΗ), λέγων ἐν ἄλλοις τὰ χωρικά αὐτοῦ «ἐμβόλιμα,» ἥτοι μὴ ἀναγκαίως συνδεόμενα μετὰ τοῦ μύθου τοῦ δράματος. Ἐπὶ τὰ Τραγωδία αὐτοῦ μνημονεύονται, ὧν ἡ μία ἐκαλεῖτο «Ἀνθός.» (Ἰδ. Πλούτ. Συμπ. ΙΙΙ, 1.—Πλάτ. Συμπ. Σ, 198.—Ἀριστ. Ποιητ. Θ, 18.—Ἀριστ. Θεσμ. 59, 106.—Αἰλιαν. Π. Ἰ. 14, 13).

"Αγαλμα, ἰδ. Πλαστική.

'Αγαμέμνων, υἱὸς Ἀτρέως (Ἀτρείδης καὶ Ὁμηρον), βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν. Μήτηρ δ' αὐτοῦ μνημονεύεται ἡ Ἀερόπη, νυμφευθεῖσα εἰς πρῶτον γάμον τὸν Πλεισθένην, καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ τὸν Ἀτρέα, ὅστις, ὑποπτεύσας αὐτῆς ἐρωτικὰς σχέσεις μετὰ τοῦ Θυέστου, τὴν κατεπόντισεν. Ἄλλοι δὲ (Ἀπολδ. Γ, 2, 1),

συγχέοντες τὴν παράδοσιν, λέγουσι, τὸν Ἀγαμέμνονα υἱὸν τοῦ Πλεισθένου, υἱοῦ, ἢ πατρὸς τοῦ Ἀτρέως. Ὅτε δ' ὁ Θυέστης καὶ ὁμοῦ ὁ υἱὸς του Αἰγισθος, φονεύσαντες τὸν Ἀτρέα (ἰδ.), κατέλαβον τὴν ἀρχὴν τῶν Μυκηνῶν, ἔφυγεν ὁ Ἀγαμέμνων μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Μενελάου εἰς τὴν Σπάρτην, καὶ ἐνυμφεύθησαν τὰς θυγατέρας τοῦ ἐκεῖ βασιλέως Τυνδάρεω, τὴν Κλυταιμνήστραν ὁ Ἀγαμέμνων, τὴν Ἑλένην δ' ὁ Μενέλαος, ὅστις καὶ διεδέχθη τὸν πεν-

θερόν του εἰς τὸν θρόνον, ἐν ᾧ ὁ Ἀγαμέμνων, ἀποδιώξας τοὺς καταλαβόντας τὴν ἀρχὴν του, ἐπανῆλθεν εἰς Μυκῆνας, καὶ ἦν εὐρεῖα ἡ ἐξουσία αὐτοῦ, διότι ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου λέγεται «πολλῇσι νήσισι καὶ Ἀργεῖ παντὶ ἀνάσσων.» Ὅτε δ' οἱ Ἕλληνες βασιλεῖς συνησπίσθησαν ἵνα ἐκδικήσωσι τὴν εἰς τὸν Μενέλαον γενομένην ὕβριν ὑπὸ τοῦ Πάριδος, βασιλοπαίδος τῆς Τρωάδος, ὅστις ἤρπασε τὴν Ἑλένην, πάντες ὁμοθυμῶς ἐξελέξαντο τὸν Ἀγαμέμνονα ὡς ἀρχηγὸν αὐτῶν ὁ δ' ἔφερεν εἰς τὸν λιμένα τῆς Αὔλιδος, εἰς ὃν συνηλθον

πάντες οἱ Ἕλληγικοί σόλοι, ἑκατὸν πλοῖα, καὶ ἐκεῖ ἐτέλεσε τὴν θυσίαν τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰφιγενείας (ἰδ.), ἥς τὴν παράδοσιν διηλώνει ὁ Σικυώνιος ζωγράφος Τίμωνθος τῆς 95 Ὀλυμπιάδος, παραστήσας τὸν Ἀγαμέμνονα, κατὰ τὸν Εὐριπίδην, συγκαλύπτοντα τὸν πρόσωπόν του ἐκ λύ-

ΤΕΙΧΟΓΡ. ΠΟΜΠΗΙΑΣ

πης. Τοῦ ἐξόχου ἀριστουργήματος ὑπάρχει τὸ προκείμενον ἀντίγραφον ἐν Πομπηίᾳ. Ἀνδρεῖος καὶ μεγαλοπρεπῆς, ἀλλὰ πολλάκις καὶ εὐερέθιστος, ἐκίνησεν, ἐπὶ τῆς πολιορκίας τῆς Τρωάδος (ἰδ. Τρωϊκὸς πόλεμος), τὴν δυσαρέσκειαν τοῦ Χρύστου, ἱερέως τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ τὴν ὀργὴν τοῦ νεαροῦ Ἀχιλλέως, πρὸς μεγάλην βλάβην τῆς ἐκστρατείας. Μετὰ δὲ τὴν ἄλωσιν τῆς πόλεως, ἐπέστρεψεν εἰς Μυκῆνας, ἔχων μεθ' αὐτοῦ δοριάλωτον τὴν κόρην τοῦ

Πριάμου, τὴν μάντιδα Κασσάνδραν. Ἀλλ' ἐκεῖ ὁ Αἰγισθος, συνομώσας μετὰ τῆς Κλυταιμνήστρας, τὸν ἐδολοφόνησεν ἐν συμποσίῳ, ἡ δὲ Κλυταιμνήστρα ἐφόνευσε τὴν Κασσάνδραν (Ὁμ. Ὀδ. Γ, 256, Δ, 512, Λ, 405), ἢ, κατ' ἄλλους (Αἰσχλ. Ἀγ. 1389), τὸν Ἀγαμέμνονα ἐφόνευσεν αὐτὴ ἡ Κλυταιμνήστρα ἐν τῷ βαλανείῳ, ρίψασα ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ χιτῶνα συνερραχμένον, στερήσαντα αὐτὸν τῆς χρήσεως τῶν χειρῶν. Τέκνα δὲ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας ἦσαν (Ὁμ. Ἰλ. I, 142) ἡ Ἰφιάνασσα, ἡ Χρυσόθεμις, ἡ Λαοδίκη (Ἠλέκτρα παρὰ τοῖς δραματοποιῶσι), καὶ ὁ Ὀρέστης, ἐκδικήσας κατὰ τὸν μετέπειτα χρόνον τὸν θάνατον τοῦ πατρός του ἐπὶ τοῦ Αἰγισθοῦ καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας. Εἰς ταύτας προστίθεται ὑπὸ ποιητῶν καὶ ἡ Ἰφιγένεια (πιθανῶς ἡ αὐτὴ τῇ Ἰφιανασσῇ). Ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ Ἀμύκλαις ἴσταντο ἀνδριάντες αὐτοῦ, καὶ ὑπῆρχον οἱ δοξάζοντες ὅτι ἦν βασιλεὺς τῆς Λακεδαιμόνος ἐν Ἀμύκλαις οἰκῶν.

Ἀγαμήδης, υἱὸς Ἐργίνου, βασιλεὺς τοῦ Βοιωτίου Ὀρχομενοῦ, ὠκοδόμησε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Τροφωνίου τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ προσέτι Θησαυρὸν δι' Ὑριέα, τὸν βασιλέα τῆς ἐν Βοιωτίας Ὑρίας. Ἀλλ' εἰς αὐτὸν οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐνῆρμονσαν ἕνα λίθον περιαιρετὸν, ἐν ἀφαιρουντες διὰ νυκτός, ἐκλεπτον τὰ κειμήλια. Τοῦτο ἐνοήσας ὁ βασιλεὺς, ἐνῆρμονσεν ἐν τῷ Θησαυρῷ παγίδα, εἰς ἣν ἐνέπεσεν ὁ Ἀγαμήδης. Ὁ δὲ Τροφώνιος, ἵνα μὴ φωραθῇ, τὸν ἀπεκεφάλισε, καὶ ἔλαβε τὴν κεφαλὴν. Ἀλλ' εἰς Λεβαδίαν, ὅπου τὴν ἐκρυψεν, ἀνοίγεισα ἡ γῆ τὸν κατέπτε (Παυσ. Θ, 37, 7), καὶ ἐκεῖ ὑπῆρξεν ἔκτοτε ὁ χρησμὸς τοῦ Τροφωνίου, εἰς οὗ τὸ ἄγτρον ὁ εἰσερχόμενος οὐδέποτε πλέον ἐγέλα· οἱ δ' εἰς αὐτὸν προσερχόμενοι, ὥφειλον διὰ νυκτός νὰ θύσωσι κρίον, καὶ νὰ ἐπικαλῶνται καὶ τὸν Ἀγαμήδην. — Ἄλλη δὲ παράδοσις μετατίθησι τὸ συμβάν εἰς Ἡλίδαν, ὅπου Ἀγαμήδης ὁ Στυμφάλου, καὶ οἱ

δύο αὐτοῦ υἱοί, Τροφώνιος καὶ Κερκύων, ἐκλεψαν οὕτω τὸν θησαυρὸν τοῦ Αὐγείου, καὶ μετὰ τὸν ὥς ἄνω εἰρηται θάνατον τοῦ Ἀγαμήδους, ἔφυγον ὁ μὲν Τροφώνιος εἰς Ὀρχομενὸν, ὁ δὲ Κερκύων εἰς Ἀθήνας. — Ὁμοίον δὲ τούτου διηγεῖται ὁ Ἡρόδοτος (B, 121) ὡς συμβάν εἰς Αἴγυπτον, εἰς τὸν θησαυρὸν τοῦ βασιλέως Ῥαμφινίτου, καὶ πιθανῶς ὁ μῦθος μετέβη ἐκεῖ ἀπὸ τῆς ἐπιμιξίας μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Αἰγύπτου. — Οἱ δὲ πανταχοῦ συμβολικὰς ἐρμηνείας ἐπιζητοῦντες, βλέπουσιν ἐν τῷ Τροφωνίῳ προσωποποίησιν τῆς δυνάμεως τῆς ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς τοὺς τρέφοντας αὐτῆς θησαυροὺς παραγούσης, καὶ ὅτε αὐτὸς μεταπλάσθη εἰς ἥρωα καὶ κλέπτην, τότε λέγουσιν ὅτι τῷ ἐδόθη βοήθης ὁ Ἀγαμήδης, ἦτο· ὁ ἄγαν ἔμφρων!

Ἀγανίπη, 1) Πηγὴ παρὰ Θεσπιάς τῆς Βοιωτίας (Virg. Aen. X, 12), ἀναδιδύσασα ἐκ κτύπου τοῦ ποδὸς τοῦ Πηγάσου, καὶ χορηγοῦσα τοῖς πίνουσι τὸ δῶρον τῆς ποιήσεως (Παυσ. Θ, 29, 5), ἰδ. Ἰπποκρήνη. — 2) Ἡ νύμφη τῆς ἄνω πηγῆς, θυγάτηρ τοῦ Τερμησοῦ. — 3) Γυνὴ τοῦ Ἀκρίσιου, μήτηρ τῆς Δανάης, καλουμένη δὲ καὶ Εὐριδίχη.

Ἀγασίας, Δύο γλύπτται τοῦ ἐνδμάτος τούτου, εἰς Ἐφέσου. Τοῦ ἐνὸς τὸ σωζόμενον ἄγαλμα ἐπεσκευάσθη ὑπὸ Ἀριστάνδρου, τοῦ δ' ἄλλου εἶναι ὁ ἐν Παρισίοις «Βοργεσιανὸς μονομάχος» ἀμφότερα καλῆς ἐποχῆς.

Ἀγανὴ, θυγάτηρ τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἐρμιόνης, γυνὴ τοῦ Ἐχίονος, καὶ μήτηρ τοῦ Πενθέως.

Ἀγγεῖα, ὑπῆρχον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐν παντοίᾳς ὕλης καὶ παντοίων σχημάτων, οἷον ἐκ γῆς ὀπτής, πολλάκις κεχρωματισμένα δι' ἐρυθρὰς βαφῆς ἐπὶ μέλανος ἐμβαδοῦ, ἢ τ' ἀνάπαλιν· ἄλλα δ' ἐκ μετάλλου, εἴτε χαλκοῦ ἢ ἀργύρου ἢ καὶ χρυσοῦ, ἢ ἀπλᾶ, ἢ μετὰ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον πλουσίων τορευμάτων· προσέτι λίθινα, καὶ εἰς ἀλαβάστρου ἢ εἰς ἡλέκτρου, ὕαλινα, καὶ ἄλλα,

μικραὶ φιάλαι, γλυπταῖς ψήφοις κεκοσμημέ-
ναι. Καὶ τὰ μὲν αὐτῶν ἐχρησίμευον πρὸς δια-
τήρησιν ἢ μεταγγισμὸν τῶν ρευστῶν, στρογ-

γύλα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ ὀγκώδη, ἢ, ὡς οἱ
ἀμφορεῖτε καὶ αἱ ὑδρίαι, λεπτότερα, δύω λα-

βίδας ἔχοντα, καὶ τὸν λαιμὸν ἐπιμήκη, πολ-
λὰ δ' αὐτῶν προωρισμένα ἵνα ἐμπήγνυνται εἰς
τὴν γῆν, εἰς ὅθ' ἀπολήγνυντα. Οἱ ἀλάσκατροι
ἦσαν ἐπιμήκεις, κυλινδρικοὶ, ἄνευ λαβίδων,
προσδιωρισμένοι δι' ἔλαιον ἢ ἀρώματα, οἷα
περιεῖχον καὶ τὰ εἰς τοὺς τάφους ἐντιθέμενα
μικρὰ ἀγγεῖα. Εὐρὺ δὲ μᾶλλον εἶχον τὸ στό-
μιον, μετὰ λαβίδων καὶ αὐτοὶ, οἱ κρατῆρες,
πρὸς κρᾶσιν τοῦ οἴνου καὶ τοῦ ὕδατος. Οἱ δὲ
κύαθοι ἦσαν ποτήρια (ἴδ.) μικρὰ ἄνευ λαβί-

δων. Τὰ μαγειρικὰ δὲ σκεύη, οἱ λέβητες, ἦ-
σαν εὐρέα, μᾶλλον ἐπίπεδον ἔχοντα τὸν πυθ-
μένα. Ἐξ αὐτῶν ἡ κακάθη, ἀγγεῖον τρίπουν,
ὁ ἀνθέψης (σαμαβάριον), ὁ μαζονόμος, εἶδος
τροβλίου. Ἡ ἐπισυνημμένη εἰκὼν παριστᾷ τινα
ἐκ τῶν σχημάτων αὐτῶν, ἰδίως ἀμφορεῖτε, καὶ
γραφτὰ ἀγγεῖα, περὶ ὧν ἴδ. Κεραμογραφία.

Ἀγγελίων καὶ Τεκταῖος, γλύ-
πται τῆς Κρητικῆς σχολῆς, περὶ 550 π. Χ.
(Παυσ. Β, 32).

Ἀγελάδας, Ἀργεῖος γλύπτης, διδά-
σκαλος τοῦ Φειδίου καὶ ἄλλων τῶν πρώτων
καλλιτεχνῶν, 495 π. Χ. (Παυσ. ΣΤ, 14. —
Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 504. — Σουῖδ. φ. Γε-
λάδας).

Ἀγέλη. Ἐν Κρήτῃ πάντες οἱ νεανῖαι,
ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ 18^{ου} ἔτους τῆς ἡλικίας
τῶν ἀπετέλουν ἐταιρίας αἵτινες ἐκαλοῦντο ἀγέ-
λαι, καὶ τὰ μέλη ἐκάστης ἀγέλης ἐλέγοντο
ἀγελαστοὶ ἢ ἀγέλαοι· ὁ προϊστάμενος δὲ τῆς
ἀγέλης, ὅστις καὶ ἀγελάτης ὠνομάζετο, ἦν
ὁ πατὴρ τῶν ἐπ' εὐγενείᾳ μᾶλλον διαπρεπόν-
των ἐκ τῶν νεανῶν, καὶ αὐτὸς κατήρτιζε
τὴν ἀγέλην, φέρων αὐτὴν εἰς τὴν θήραν καὶ
εἰς τὰ γυμνάσια, ἅτινα ἐκεῖ δρόμοι ἐκαλοῦν-
το, διὸ καὶ ἀπρόδρομοι ἢ καὶ ἀπάγελοι ἐλέ-
γοντο οἱ παῖδες οἱ μὴ ἔχοντες εἰσέτι τὴν ἡ-
λικίαν ἵνα εἰς ἀγέλην καταταχῶσι. Διη-
τῶντο δὲ οἱ ἀγελαστοὶ διὰ πάσης τῆς ἡμέ-
ρας ὁμοῦ, καὶ μόνον νὰ διανυκτερεύσωσιν εἰς
τὸν πατρικὸν οἶκον ἐλάμβανον ἐνίστη τὴν ἁ-
δειαν. Ὅτε δ' ἐξήρχοντο τῆς ἀγέλης, καὶ
κατετάττοντο εἰς τὰ συσσίτια, τὰ λεγόμενα
ἀνδρεῖα, ἐνυμφεύοντο πάντες συγχρόνως.
Εἶχε δ' ὁ ἀγελάτης καὶ ποινικὴν ἐπ' αὐτῶν
ἐξουσίαν, ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν πάντως τῶν ἄρ-
χῶν (Στράβ. Ι, 480). — Καὶ εἰς τὴν Σπάρ-
την δ' ὕφισταντο τοιαῦται ἐταιρίαι, ἀλλ' ἦσαν
παίδων ἐπταετῶν, καὶ ὠνομάζοντο βοῦαι.

Ἀγῆνωρ, τάγμα ἐκλεκτῶν ἀνδρῶν εἰς
τὸν Μακεδονικὸν στρατὸν (Πολύβ. Ε, 25, 65.
ΛΑ, 8.).

Ἀγῆνωρ. Ι) Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος

καὶ τῆς Λιδύης, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Βήλου, βασιλεὺς τῆς Φοινίκης, καὶ πατὴρ τοῦ Κάδμου, τῆς Εὐρώπης καὶ ἄλλων υἱῶν, οὗς μάτην ἐξέπειμψε πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ἀρπαγείσης ἀδελφῆς των. Οὐδεὶς αὐτῶν ἐπέστρεψεν (Ἀπολλοδ. Γ, 1, 1). Ἦν δὲ πρόγονος τῆς Λιδεύς, δι' ὃ ὁ Βιργίλιος (Αἰν. Ι, 338) τὴν Καρχηδόνα Ἀγνητορίαν ἀποκαλεῖ. — 2) Ἀνδρείος Ἰρῶς, υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος καὶ τῆς Θεανούς, ἱερείας τῆς Ἀθηνᾶς (Ὀμ. Ἰλ. Α, 59. — Ζ, 298), εἰσβάλλει εἰς τὸ ἑλλην. στρατόπεδον, μάχεται κατὰ τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ σώζεται ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑποδυθέντος τὴν μορφήν αὐτοῦ (αὐτόθι Μ, 83. — Φ, 545). Κατὰ τοὺς μεταγενεστέρους (Παυσ. Ι, 97, 1) ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου.

Ἀγέσανδρος, ἴδ. Λαοκῶν.

Ἀγησίλαος. 1) Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐπὶ Λυκούργου, τὸ 886 π. Χ. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ Ἀγιδος, τοῦ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, γεννηθεὶς τὸ 442 π. Χ., ἀπέκλεισε τοῦ θρόνου τὸν ἀνεψιὸν τοῦ Λεωτυχίδα, ἐπὶ λόγῳ νοθείας, καὶ ἐβασίλευσεν αὐτὸς τὸ 399, πολὺ ἀγαπηθεὶς διὰ τὴν πραότητα τοῦ ἤθους του, εἰ καὶ οὐχὶ ἐπιφανὲς τὴν μορφήν, μικρὸς σωμα, καὶ χλωαῖων μάλιστα, τόσῳ ἀκαταλληλότερος ἐκρίνετο κατ' ἀρχὰς διὰ τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν, καθ' ὅσον καὶ χρημὸς εἶχε προειπεῖ ὅτι δυστυχήματα θὰ ἐπὶ ἤρχοντο εἰς τὴν Σπάρτην ὡς ποτε χλωὸς αὐτῆς ἐβασίλευε. Πρὸ παντὸς νομίσας ἀναγκαῖον νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ἐπὶ τῶν ἑλληνίδων πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐξουσίαν τοῦ Μεγάλου τῶν Περσῶν βασιλεὺς, ἐξεστράτευσεν (τὸ 396) εἰς Ἐφεσον κατὰ τοῦ σατράπου Τισσαφέρνης, συμπαραλαβὼν καὶ τὸν στρατηγὸν Λύσανδρον. Καὶ ἐδέχθη μὲν ἦν ὁ σατράπης, ὅστις ἦν ἀνέτοιμος πρὸς πόλεμον, τῷ ἐπρότεινε τρίμηνον ἀνακωχὴν ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ Τισσαφέρνης παρασπονδῆσας ἔλυσεν αὐτήν, ὁ Ἀγησίλαος τὸν προσέβαλε, καὶ εἰ καὶ ἔχων ἐλάσσονας δυνάμεις, τὸν ἐνίκησεν ἐπανειλημμένως, καὶ τὸ τελευταῖον κατὰ τὸν Πακτω-

λὸν (395 π. Χ.). Ἐλθὼν δ' ἕτερος σατράπης, ὁ Τιθραύστης, συνωμολόγησε νέαν ἀνακωχὴν, καὶ ἐπ' αὐτῆς, καταρραδισυργῶν τὴν Ἑλλάδα, ἐξήγειρε κατὰ τῆς Σπάρτης τὰς Ἀθηνας, τὴν Κόρινθον, τὸ Ἄργος καὶ τὰς Θήβας, καὶ ἐν Ἀλιάρτῳ μάχῃ συγκροτηθείσης, ἔπασεν ὁ Λύσανδρος ὁ δ' Ἀγησίλαος μετεκλήθη, ἐν ᾧ ὁ Ἀθηναῖος Κόνων προσέβαλε καὶ ἐνίκησεν τὸν σπαρτιατικὸν στόλον ἐν Κνίδῳ. Ἐνίκησε δ' ὁ Ἀγησίλαος τοὺς συμμάχους (τῇ 8 Αὐγ. 392) ἐν Κορωνεῖᾳ τῆς Βοιωτίας τὸ δ' ἐπόμενον ἔτος εἰσέβαλεν εἰς τὴν Κορινθίαν, καθ' ἣν ἐποχὴν ἐτελοῦντο τὰ Ἰσθμια, καὶ ἀπεκόμισε πλουσίαν λείαν, ἀλλ' ὑπέστη ἔπειτα ἥτιαν, προσβληθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Ἰφικράτους. Ἐν ἔτει 391 εἰσβὰς εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν πολιορκῶσαν κατὰ τῶν συμμάχων τῆς Σπάρτης Ἀχαιῶν, ἐλαττώσας αὐτήν, μόνον δὲ κατὰ τὸ μετὰ τοῦτο ἔτος ἐπέφερε τὴν εἰρήνην μεταξὺ τῶν διαμαχομένων. Ἐν τῇ Ἀσίᾳ δ' ἐν τούτοις τὰ συμφέροντα τῶν Ἑλληνίδων πόλεων ἔμενον ἀπροστάτευτα, καὶ ὁ Ἀνταλκίδας ὑπέγραψε συνθήκην ἀναγνωρίζουσαν τὴν ὑποταγὴν αὐτῶν εἰς τοὺς Πέρσας, χωρὶς νὰ δυνήθῃ νὰ κωλύσῃ τοῦτο ὁ Ἀγησίλαος ἄλλ' ἐν Ἑλλάδι συνωμολόγησεν εἰρήνην ἐπὶ τῷ ὄρει τῆς διαλύσεως τῆς ἀντισπαρτιατικῆς συμμαχίας. Ἀφ' οὗ δ' ὁ Σπαρτιάτης Φοιδίδας παρασπόνδως, ἐν πλήρει εἰρήνῃ, ἐκυρίευσεν τὴν Καρμεῖαν, ἀκρόπολιν τῶν Θηβῶν (382), εἰ δὲ Θηβαῖοι ἐξαναστάντες ἠλευθερώθησαν (378), ἐξεστράτευσεν τὸ ἐπὶ τὸ ἔτος κατ' αὐτῶν, ἀλλ' ἀνεχαίτισθη ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Χαβρίου, βοηθούντος τοῖς Βοιωτοῖς, καὶ ὁ ἐν Ἀττικαῖς ὀρέμας τοῦ Ἐπαμεινώνδου κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν (370) ἠλάττωσε τῆς Σπάρτης τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐπιρροήν. Ὁ δ' Ἀγησίλαος τὸ μετὰ τοῦτο ἔτος (369) ἐπολέμησε τοὺς Ἀρχάδας ὅτε δ' ἀπεσύρθη, ἠνάθησαν αὐτοὶ μετὰ τῶν Θηβαίων καὶ εἰσέβαλον εἰς τὴν Λακωνίαν ὁ Ἀγησίλαος ὅμως δι' ἐπιδεξίου στρατηγίας ἔσωσε τότε τὴν Σπάρτην καὶ

αὐτοῖς, ὅτε (362) ἐκ δευτέρου ἐκινήθη κατὰ τῆς Σπάρτης ὁ Ἐπαμεινώνδας, ἐπολέμησε κατ' αὐτοῦ ἐν Μαντινείᾳ, ἀλλ' ἡττήθη, καὶ εἰρήνη συνωμολογήθη, εἰς ἣν, ἄκοντος αὐτοῦ, ἀλλ' ἀδυνατούσης τῆς Σπάρτης ἄλλως νὰ πράξῃ, συμπεριελήφθη καὶ ἡ Μεσσηνία. Τότε δὲ, δυσανασχετῶν, μετέβη (361) μετὰ στρατοῦ, καὶ τοι ὑπέρχηρος, εἰς Αἴγυπτον, ἵνα ὑποστηρίξῃ αὐτὴν κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου. Καὶ ὁ μὲν Αἰγύπτιος βασιλεὺς Ταχῶς ἡρνήθη αὐτῷ τὴν ἀρχηγίαν· ἀλλ' ὁ ἐκβαλὼν καὶ ἀντικαταστήσας ἐκείνουν Νεκτάνabis ἐπλήρωσε τιμῶν καὶ δώρων τὸν Ἀγῆσιλαον, ὅστις ἀπελθὼν ἐκείθεν, ἀπέβισε καθ' ὅδον (358), εἰς ἡλικίαν ἐτῶν 84 (Πλουτ. Ἀγῆσι. — C. Nep. ὁμ. — Ξενοφ. Ἑλλ. Γ — ΣΤ.).

Ἀγῆσιπολις. Τρεῖς βασιλεῖς τῆς Σπάρτης ἔφερον τοῦτο τὸ ὄνομα. 1) Υἱὸς τοῦ Πausanίου, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον (394 π. Χ.) ἀνῆλικος, ὑπὸ κηδεμόνα τὸν Ἀριστόδημον, καὶ ἐδασίλευσεν ἔτη 14. Ἐκστρατεύσας κατὰ Ἀργούς (390), ἀπέτυχ' τὴν δὲ Μαντινείαν ἐκυρίευσεν μεταστρέψας τὸν αὐτὴν διαρρέοντα ποταμὸν Ὀφιν. Ἀπέθανε δὲ (380) ἐν ἐκστρατείᾳ κατὰ τῆς Ὀλύμπου (Ξενοφ. Ἑλλ. Γ, 8, 19. Δ, 2, 9. 7, 2. Ε, 2, 3). — 2) Υἱὸς τοῦ Κλεομβρότου, ἐδασίλευσεν ἐν ἔτος (371). — 3) Διεδέχθη (220) τὸν θεῖόν του Κλεομένην Γ, καὶ ἐξώσθη ὑπὸ τοῦ συμβασιλέως του Λυκούργου (Linn. XXXIV, 26).

Ἀγῆτορία, ἴδ. Κάρνεια.

Ἀγίς. Πολλοὶ βασιλεῖς τῆς Σπάρτης ἔφερον τοῦτο τὸ ὄνομα. 1) Υἱὸς Εὐρυσθέους, γενάρχης τοῦ βασιλικοῦ γένους τῶν Ἀγιάδων, ἤκμαζε περὶ τὰ 500 π. Χ. (Hroδ. Ζ, 204), καὶ λέγεται καθυποτάξας τοὺς Εἰλωτας (Στράβ. Η, 5). — 2) Ἀγίς Α, υἱὸς Ἀρχιδάμου Β, ἀδελφὸς τοῦ Ἀγῆσιλάου, βασιλεύσας ἀπὸ 426 μέχρι 398. Ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου θελήσαντα νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν Ἀττικὴν, τὸν ἀπέτρεψε σεισμός· ἀλλὰ τὸ 425 ἡ εἰσβολή του ἐπέτυχεν (Θουκ. Δ, 2). Κατὰ τῶν Ἀργείων ἐκστρατεύσας (418) καὶ

ἀνακωχὴν δεχθεὶς, κατηγορήθη, καὶ μόλις ἀπέφυγε τὴν ποινήν. Τὸ ἐπὶ δ' ἔτος ἤρατο λαμπρὰν νίκην κατ' αὐτῶν (Θουκ. Ε, 64). Τὸ 413 καταλαβὼν ὠχύρωσε τὰ ὕψη τῆς Δεκελείας περὶ τὰς Ἀθήνας, ὡς μεγάλως ἐδλαψε διὰ τούτου, καὶ τὸ 405 συνεπολιόρκησεν αὐτὰς μετὰ τοῦ Λυσάνδρου (Πλουτ. Λύσι. ΙΔ. — Ξενοφ. Ἑλλ. Α, 1, Β, 2). Διέπρεψε δὲ καὶ κατὰ τῶν Ἡλείων, καὶ τὸ 397 ἀπελθὼν εἰς Δελφοὺς, ἀπέθανε κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του (Ξενοφ. Ἑλλ. Γ, 3, 1). Ὁ Ἀλκιβιάδης παρ' αὐτῷ καταλύσας ὅτε ἀπεδήμησεν εἰς Σπάρτην, ἐπιστεύετο δελεάσας τὴν γυναῖκά του Τιμαίαν, δι' ἧς καὶ ὁ Ἀγῆσιλαος κατώρθωσε ν' ἀποκλείσῃ τοῦ θρόνου τὸν υἱὸν αὐτῆς Λεωτυχίδαν, ὡς νόθον (Πλουτ. Ἀγῆσι. Γ). — 3) Ἀγίς Β, υἱὸς Ἀρχιδάμου Γ, ἐδασίλευσεν ἀπὸ τοῦ 338 μέχρι 330 (Πλουτ. αὐτ.) Κατ' Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου πράττων, ἔλαβε παρὰ τῶν ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ σατραπῶν πλοῦτα καὶ χρήματα καὶ ὄντα κισχιλίους Ἑλληνας μισθωτοὺς, τοὺς ἐν Ἰσῶν ὑπὸ τὸν Δαρεῖον πολεμήσαντας, καὶ κατέλαβε τὴν Κρήτην. Ἐν Πελοποννησῷ δ' ἐκυρίευσεν πολλὰς τῶν πόλεων αἰτίνας ἐμακεδονίζον. Ὅτε δ' ἐπολιόρκει τὴν Μεγαλόπολιν, ἐπελθὼν ὁ Ἀντίπατρος, τὸν ἐνίκησε, καὶ ὁ Ἀγίς ἔπεσεν εἰς τὴν μάχην (Ἀρριαν. Β, 13. — Curt. VI, 1—16. — Just. XII, 1). — 4) Ἀγίς Γ, υἱὸς Εὐδαμήδα Β, βασιλεύσας τὸ 244, κατανοήσας τὴν παρακμὴν τῆς πατρίδος του, ἧς οἱ πολῖται εἶχον περιορισθῇ εἰς 700 μόνον, καὶ τῆς αὐστηρότητος τοῦ Λυκούργου πολιτεύματος ἀποστάντες, ἤδη ἐτρύφων ἐν πλούτῳ, καὶ ἡ γῆ, πρὶν πᾶσιν εἶς ἴσου διανεμημένη, εἶχε περιέλθει ἤδη εἰς χεῖρας ὀλίγων, καὶ προσέειπε καὶ γυναικῶν, ἐμελέτησε νὰ ἐπαναφέρῃ τὰ ἀρχαῖα ἥθη καὶ νόμιμα, διδούς αὐτὸς πρῶτος τὸ παράδειγμα τῆς λιτότητος. Καὶ πολλοὺς μὲν εὗρεν ὁπαδοὺς· τὸν φίλον του δὲ Λυσάνδρον εἰς τὴν Ἑφορείαν διὰ τῆς ἐπιρροῆς του προαγαγὼν, ἐπρότεινεν εἰς τὴν Γερουσίαν ν' ἀπονεμηθῇ τὸ δικαίωμα τοῦ πο-

λίτου εἰς 4,500 (Πλουτ. Ἀγίς, ΣΤ—Η), αἱ δὲ λοιπαὶ γαῖαι νὰ διανεμηθῶσιν εἰς 15,000 περιόικους, καὶ ν' ἀποκοπῶσι τὰ χρέη, προσφέρων πρῶτος τὰς ἰδίας του γαῖας πρὸς διανομήν. Καὶ ὁ μὲν λαὸς ἐπεκρότησεν εἰς τὰς γενναίας προτάσεις· ἀλλ' ἡ Γερουσία, ἐκ τῶν πλουσίων συγκειμένη, ὑπὸ τὴν ἐπιτροπὴν Λεωνίδου Β, τοῦ συμβασιλέως καὶ ἀντιπάλου τοῦ Ἀγίδος, ἀπεψήφισεν αὐτάς. Καὶ ἐξεθρονίσθη μὲν ὁ Λεωνίδας, διότι εἶχε νυμφευθῇ Ἀσιάτιδά τινα· ἀλλ' ἐξῆλθε τῆς Ἑφορείας καὶ ὁ Λύσανδρος, ὅτε ἔληξε τὸ ἔτος αὐτοῦ, καὶ διεδέχθησαν αὐτὸν οἱ τὰν ἀντίτα φρονούντες. Βιαίως ὅμως ἐξεβλήθησαν οὗτοι, καὶ μεταξὺ τῶν ἀντικαταστῆσάντων αὐτοὺς ἦν καὶ ὁ θεῖος τοῦ Ἀγίδος Ἀγησίλαος, ὅστις ἕως τότε ὑπεστήριζε τὸν ἀνεψιὸν του. Κατ' αὐτοῦ τὴν συμβουλὴν ὁ Ἀγίς ἐπρότεινε νὰ ἄρχῃς μόνον τῶν χρεῶν τὴν ἀποκοπήν, διότι χρέη εἶχεν ὁ θεῖός του· αὕτη δὲ καὶ ἐνεκρίθη· εἰς τὸ δεύτερον ὅμως μέτρον ἀντέστη ὁ Ἀγησίλαος, καθ' ὃ ἔχων γαῖας ὁ ἴδιος. Ὁ Ἀγίς συνεξεστράτευσεν ἔπειτα μετὰ Ἀράτου καὶ τῶν Ἀχαιῶν κατὰ τῶν Αἰτωλῶν, ἀλλὰ μάχη δὲν ἐδόθη (Πλουτ. Ἀγίς, ΙΓ—ΙΕ). Ὅτε δ' ἐπανῆλθεν εἰς Σπάρτην, εὗρε τὸν λαὸν ἀγανακτοῦντα λίαν διότι ἡπατήθησαν αἱ πρῶταί του προσδοκίαι, ἐξηρεθισμένον κατὰ πλείστων τοῦ Ἀγησιλάου αὐθαιρεσιῶν, καὶ κηρυχθέντα ὑπὲρ τοῦ ἐκπτώτου Λεωνίδου, ὅστις καὶ ἐπανέκαμψε. Καὶ ὁ μὲν Ἀγησίλαος ἐδραπέτευεν, ὁ δὲ Ἀγίς κατέφυγεν εἰς ναὸν, ὃν πεισθεὶς νὰ ἐγκαταλείψῃ, κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν Ἑφόρων εἰς θάνατον, τὸ 240, καὶ μετ' αὐτοῦ ἐφρονεύθησαν καὶ ἡ μήτηρ, ὡς καὶ ἡ μάμμη του (Πλουτ. αὐτοῦ. ΙΣΤ).

Ἀγκαῖος. 1) Υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος Λυκούργου καὶ τῆς Εὐρυνόμης, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ τῶν μετὰ τοῦ Μελεάγρου θηρευσάντων τὸν Καλυβώνιον κάπρον. Ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀραπὴνωρ ἐστρατῆγει τῶν Ἀρκάδων κατὰ τῆς Τροίας (Ὁμ. Ἰλ. Β, 609) κατὰ τὴν ἐπάνοδον δὲ, εἰς τὴν Κύπρον πλανηθεὶς,

ἔκτισεν ἐκεῖ τὴν πόλιν Πάφον, καὶ ἱδρύσεν ἐν αὐτῇ ναὸν τῆς Ἀφροδίτης (Ἀπολλ. Α, 8, 2).—2) Αἰτωλὸς ἐκ Πλευρώωνος, ὃν τρεῖς ἐνίκησεν εἰς πάλην ὁ Νέστορ (Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 635).—3) Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀστυπαλαίας, βασιλεὺς τῶν Δελέγων εἰς τὴν Σάμον τῆς Κεφαλληνίας, Ἀργοναύτης ἐπίσης, κομίσας δὲ, προσταγῇ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀποικίαν εἰς τὴν ἐξ αὐτῆς Σάμον κληθεῖσαν νῆσον (Ἀπολλ. Ρόδ. Α, 185. — Καλλ. εἰς Δηλ. 50). Περί αὐτοῦ διηγᾶται ὁ Πausanias (Ζ, 4, 2), ὅτι μάντις, βλέπων αὐτὸν φυτεύοντα ἄμπελον, τῷ προείπεν ὅτι δὲν θὰ πῆλ ἐκ τοῦ οἴνου αὐτῆς. Ὅτε δὲ μετὰ ἔτη, πληρώσας οἴνου φιάλην, ἔμελλε νὰ πῆλ αὐτὸν χλευάζων παρόντα τὸν μάντιν, οὗτος τῷ εἶπε· «Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικας καὶ χίλιδας ἄκρου.» Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀγγελθέντος ὅτι ἄγριος κάπρος ἐδῆου τὴν χώραν, ὁ Ἀγκαῖος κατέθεσε τὴν κύλικα, ὥρμησε κατὰ τοῦ κάπρου, καὶ ἐφρονεύθη ὑπ' αὐτοῦ, οὕτω πληρωθείσης τῆς προφητείας.

Ἀγκιστρον, ἴδ. Ἀρπη.

Ἀγκοῖνη, δεσμὸς τῆς κεραίας πρὸς τὸν ἱστὸν, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι, ἐκ λύχνου κα-

ραμίνου. Ἡ διπλῇ ἀγκοῖνῃ ἦν ἡ διὰ διπλοῦ σχοινίου ἰσχυροτέρα.

Ἀγκύλη, λωρίον πρὸς δεσμόν, ἰδίως

1) εἰς τὰ ἀκόντια (ἴδ.)

—2) εἰς τὰς κρηπίδας, τὸ διερχόμενον δι' ὀπῶν εἰς τὸ δέριμα καὶ προσδένον αὐτάς εἰς τὸν πόδα.

Ἀγκυρα, πόλις ἐμπορικωτάτη τῆς μεγάλης Φρυγίας, ἧς ἡ ἱδρυσις ἀπεδίδετο εἰς τὸν Μίδαν· μετὰ τὴν εἰσβολὴν δὲ τῶν Γαλατῶν, πρωτεύουσα τῆς Γαλατικῆς φυλῆς τῶν Τεκτοσάγων, καὶ, ἐπὶ Ῥωμαίων, πρωτεύουσα Γαλατίας τῆς πρώτης λεγομένης (Ἀρρ.

B, 4, 1. — Curt. III, 4. — Liv. XXXVIII, 24).
Ἐγείρασα δὲ ναὸν εἰς τὸν Ἀγούστον, ἐπέγραψεν εἰς τὸ ἐπιστύλιον αὐτοῦ ἀντίγραφον ἐν μέρει ἀνευρεθὲν τῆς ἐλληνολατινικῆς ἐπιγραφῆς ἣν ὁ Αὐτοκράτωρ εἶχε χρᾶξαι ἐν Ῥώμῃ περιλαμβανούσαν τὰς κυριωτέρας πράξεις αὐτοῦ.
— 2) Πόλις τῆς Φρυγίας πρὸς τῇ Μυσίᾳ.

Ἄγκυρα, ἡ τῶν πλοίων, ἐνομιζέτο ἐφευρεθεῖσα ὑπὸ τῶν Τυρρηγῶν, ἢ ὑπὸ τοῦ Εὐπαλάμου· ὑπὸ τινῶν δ' ὑπελαμβάνετο ὡς ἐφεύρεσις τοῦ βασιλέως Μίδου, οὗ καὶ ἡ πρώτη ἄγκυρα διετηρεῖτο ἐπὶ Πausανίου (Α, 4, 5), εἰς τὸν ἐν Ἀγκύρᾳ ναὸν τοῦ Διός.

ΕΚ ΣΤΗΛ. ΤΡΑΙΑΝΟΥ

Πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τῶν ἄγκυρῶν ἐχρησίμευον ἀντ' αὐτῶν λίθοι διάτρητοι καλούμενοι *λογγῶνες*, ξύλα μετὰ μολύβδου, ἢ κάλαθοι πλήρεις λίθων, ἢ σάκκοι ἄμμου. Καθ' Ὁμήρον, τῆς πρύμνης στρεφομένης πρὸς τὴν ὄχθην, ἐρρίπτετο ἐκ τῆς πρύμνης εἰς τὴν θάλασσαν λίθος εἰς σχοινίον προσδεδεμένος, καὶ εὐνὴ καλούμενος, ἢ δὲ πρύμνη προσεδέετο εἰς δένδρον, λόφον ἢ λίθον διὰ προτάγων ἢ πρυμνησίων (Παλαμαρίων. — *Πρυμνησίον ἀνάψαι*). Αἱ δὲ μετὰ ταῦτα σιδηρεῖς ἄγκυραι, εἶχον ἢ ἓνα ὀδόντα, καὶ ἐλέγοντο *ετερόστομοι*, ἢ δύο, αἱ ἀμφίστομοι ἢ ἀμφίβολοι. Εἶχε δ' ἕκαστον μέγα πλοῖον πολλὰς ἄγκυρας, ὧν μία, ἥς ἐν ἀνάγκῃ μόνον ἐγίνετο χρῆσις, ἐλέγετο *ιερά*. «*Δίρειν δὲ τὴν ἄγκυραν*» ἐδήλου ἀποπλέειν.

Ἀγκῶν, ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, πόλις τοῦ Πικηνοῦ, κειμένη ἐπὶ ἀγκῶνος τῆς παραλίας, ἰδρυθῆ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Συρακουσίων, ἐπὶ Διονυσίου Α, τὸ 394. Κατασκευάσαντος δ' αὐτῇ τοῦ Τραϊανοῦ λαμπρὸν λιμένα, ἐγένετο πόλις ἐμπορικώτατη. Μνημονεύονται δ' ἐν αὐτῇ ἀφίς τοῦ Τραϊανοῦ, ναὸς τῆς Ἀφροδίτης, ὡς καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ἐργαστήρια τῆς πορφύρας, καὶ τῆς περιχώρου αἱ ἀμπελοὶ καὶ ὁ οἶνος (Στράβ. Ε, 240).

Ἀγλαῖα, μία τῶν Χαρίτων. Ἰδ. Χάριτες.

Ἀγλαόφαμος, λεγόμενος ὅτι ἐδίδασκε τὸν Πυθαγόραν τὰς ὀρφικὰς τελετάς.

Ἀγλαοφῶν, ζωγράφος, πατήρ τοῦ Πολυγνώτου (Cic. Or. III, 7. — Quinc. XI, 10).

Ἀγνισμός, ἴδ. Καθαρμός.

Ἀγορά ἦν ἐν τοῖς Ὀμηρικῶς χρόνοις ἡ συνέλευσις τοῦ λαοῦ, ἡ μεταγενεστέρως ἐν Ἑλλάδι ἐκκλησία (ἴδ.) κληθεῖσα. Καὶ εἰς αὐτὴν συνήρχοντο μὲν πάντες, ἀλλὰ μόνον ἵνα ἀκούσῃ τὰς ἀποφάσεις, ἴσως καὶ τὰς συζητήσεις, τῶν ἡγεμόνων καὶ τῶν προύχοντων, οὐχὶ δὲ ἵνα καὶ οἱ ἴδιοι συζητῶσι (Ἀριστ. Ἀθ. Νικομ. I, 17). Οὐχ ἦντιν ὅμως ἐθεωρεῖτο τὸ «εἰς τὴν ἀγορὰν εἰσιέναι» ὡς πολῦ τιμον δικαίωμα τῶν Ἑλληνικῶν λαῶν, καὶ ὁ Ὀμηρος (Ὀδυσ. I, 112) ὡς ἀγρίου περιγράφει τοὺς Κύκλωπας «τοῖσιν οὐτ' ἀγοραὶ βουλευφόροι, οὔτε θέμιστες». Ἀλλ' εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους ἀγορὰ ἐκαλεῖτο ἐν ἑκάστῃ πόλει τὸ μέρος ἐνθα ὁ λαὸς συνέρρει δι' ἀγοραπωλησίας, συνήθως κατὰ τὸ κέντρον τῆς πόλεως, ἐν Ἀθήναις βορειοδυτικῶς τῆς Ἀκροπόλεως, εἰς παραθαλασσίους δὲ πόλεις παρὰ τὴν ἀκτὴν καὶ ἐκασμοῦντο, ὡς ἐν Ἀθήναις, διὰ στοῶν, ναῶν καὶ ἀγαλμάτων (ἴδ. Ἀττικὴ, Πινύξ), διότι ὑπῆρχον «θεοὶ ἐπίσκοποι ἀγορᾶς» (Δισχυλ. Ἐπτ. ἐ. Θ. 271), καὶ Ἑρμῆς Ἀγοραῖος ἐλατρεύετο ἐν τῇ τῶν Ἀθηνῶν. Ταύτην δὲ κατεκόσμησεν ἔτι μᾶλλον ὁ Κίμων, καὶ ἐφύτευσεν αὐτὴν πλατάνοις, ὧν εἰς ὀψιθαλῆς, ἢ ἴσως ἐκείνων ἀπόγονος, ἐσώζετο ἔτι εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν καὶ μετὰ τῶν Ἀθηνῶν τὴν ἀπελευθερώσιν. Διηγεῖτο δ' ἡ ἀγορὰ, κατὰ τὰ πωλούμενα εἶδη, ἄρτον, ὄψα, ἰχθῆς, στεφάνους, ἄνθη, καλλιτεχνήματα, κτλ., ἢ ἐνίοτε καὶ κατὰ τὴν προέλευσιν τῶν πωλητῶν, εἰς διάφορα μέρη, ἃ ἐκαλοῦντο *κύκλοι*, περιέχοντα ἐργαστήρια καὶ σκηνάς. Καὶ οἱ μὲν πολῖται ἐχρῶντο ἐλευθέρως τῇ ἀγορᾷ· ἀλλ' οἱ ξένοι καὶ οἱ μέτοικοι κατέβαλλον φόρον εἰς τὸν ἀγορανόμον. Κοινὸν

δ' ἔθος ἐπεκράτησε κατ' ὀλίγον τὸ «περιέρχεσθαι κατὰ τὴν ἀγορὰν» καὶ μάλιστα κατὰ τὰς πρωινὰς ὥρας (9—12) ἢ «πλήθουσα ἡ ἀγορὰ» (Ἡροδ. Β, 173, Ζ, 223), καὶ ἡ ἐναρξὶς αὐτῆς ἡγγέλλετο διὰ κωδονοκρουσίας. Διὰ δὲ τὴν εἰς αὐτὴν συρροὴν τοῦ ὄχλου, ἡ λέξις ἀγοραῖος, ἐπ' ἀνθρώπου, ἐπεκράτησε σημαίνουσα τὸν χυδαῖον. Καὶ αἱ θρησκευτικαὶ πομπαὶ δὲ διήρχοντο συνήθως διὰ τῆς ἀγορᾶς. Ἡ ἐν Πειραιεὶ ἀγορὰ ὠνομάζετο «Ἰπποδαμία» ἐκ τοῦ οἰκοδομήσαντος αὐτὴν (ἴδ. Ἰπποδάμος). Κατὰ Βιτρούδιον δὲ (V, 1) ἦσαν αἱ ἀγοραὶ συνήθως τετράγωνοι, καὶ αἱ στοαὶ αὐτῶν εἶχον καὶ ὑπερῶα. Εἰς Ῥωμαῖκους χρόνους ὡκοδομοῦντο πολυτελεῖς ἀγοραὶ κεκλεισμένα καὶ καθ' ἑαυτὰς εἰς ἰδιαίτερα μέρη τῶν πόλεων (Vitr. Arch. V, 1).

Ἀγοράκριτος, Πάριος γλύπτης, μαθητὴς τοῦ Φειδίου, καὶ τόσον ἐκτιμώμενος ὑπ' αὐτοῦ, ὥστε ἐλέγετο ὅτι τῷ ἐπέτρεπεν ὁ μέγας καλλιτέχνης νὰ πωλῇ ἔργα τῆς ἐκείνου γλυφίδος ὡς ἴδια αὐτοῦ. Εἰργάσθη δ' ἐν Ἀθήναις τὸ ἀγαλμα τῆς μητρὸς τῶν θεῶν (Pl. XXXVI, 43), ὃ ὁ Πausanίας (Α, 3) λέγει τοῦ Φειδίου. Διὰ κατασκευὴν δ' ἀγάλματος Ἀφροδίτης διηγωνίσθη μετὰ τοῦ Ἀλκαμένους, καὶ τούτου νικῆσαντος, τὸ ἔργον τοῦ Ἀγορακρίτου ἀνετέθη εἰς Ῥαμνούντα ὡς Νέμεσις (Pl. αὐτόθ.), ἥτις καὶ αὐτὴ ὑπὸ τοῦ Πausanίου ἐκλαμβάνεται ὡς ἔργον τοῦ Φειδίου. Καὶ ἐν Κορωνείᾳ δὲ κατεσκευάσεν ἀγάλματα χαλκᾷ Διὸς καὶ Ἀθηνᾶς Ἰτωνίας.

Ἀγορανόμοι, οἱ τὰ κατὰ τὴν ἀγορὰν ἐπιτηροῦντες, ἐν Ἀθήναις δέκα, εἰς ἐκφυλῆς ἐκάστης, 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 5 διὰ τὸν Πειραιᾶ. Ἐφρόντιζον περὶ τῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐνκοσμίας καὶ τοῦ κατὰ τὴν ἀγορὰν ἀψευδεῖν (Θεοφρ. ἐν Ἀρποκρ.), δηλαδὴ τῆς μὴ δολιεύσεως κατὰ τὰς ἀγοραπωλησίας, καὶ εἰσέπραττον τὸ *ἐνικὸν τέλος*, δι' οὗ οἱ ξένοι ἡγόραζον τὸ δικαίωμα τοῦ φέρειν ὄνια εἰς τὴν ἀγορὰν. Τοὺς κοινούς δὲ παραβάτας ἐδι-

καίουντο νὰ τιμωρῶσι διὰ πληγῶν, δι' ὧν καὶ ἔφερον ἱμάτια ἢ μάστιγα.

Ἀγραυλος, 1) ἴδ. Ἀθηνᾶ καὶ Κέκροψ. — 2) Γυνὴ τοῦ Κέκροπος, καὶ θυγάτηρ Ἀκταίου τοῦ πρώτου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν.

Ἀγραφίου γραφή, ἴδ. Γραφή.

Ἀγραφοὶ νόμοι, οἱ φυσικοὶ, αἱ ἐκ τῶν θεῶν (Διὸς, Θέμιδος, Δίκης) ἀμέσως πηγάζοντες, ἀγραπτοὶ ἢ ἀσφαλῆ νόμιμα (Σοφ. Ἀντ. 405. Οἶδ. στ. 865), πηγὴ καὶ βάσις τῶν ἀνθρωπίνων γραπτῶν, καὶ ἰσχυρότεροι ἐκείνων. Ἐξ αὐτῶν προέρχονται τὸ πρῶτον οἱ κατὰ τὰ ἡθῆ νόμοι, οἱ ἐν τοῖς παναρχαίοις καιροῖς ἐπὶ τῶν ἀνάκτων ἰδίως ἰσχύοντες καὶ ὑπ' αὐτῶν διατόμενοι. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἐπικράτησιν τῶν γραπτῶν νόμων, ἡ παράβασις αὐτῶν ἔφερε παρὰ τοῖς ἑαυτοῦς σεβομένοις αἰσχύνῃν ὁμολογουμένην (Περκλ. ἐν Θκ. Β, 37). Ἐπειδὴ δ' ἡ πρὸς τοὺς ἀγράφους ἀσέβεια ἐπιφέρει καὶ τὴν πρὸς τοὺς γραπτοὺς τίθησιν ὁ Ἀριστοτέλης (Πολ. Γ, 11, 6) ἐκείνους ἀνωτέρους τούτων. Ἐτι κυριώτεροι καὶ περὶ κυριωτέρων τῶν κατὰ γράμματα νόμων οἱ κατὰ τὰ ἡθῆ εἰσίν.

Ἀγριᾶνες, Θρακομακεδόνες, περὶ τὸν Ἰστρον, μεταξὺ Ῥοδόπης καὶ Αἰῶμου αἰκούντες, καὶ ὡς ψιλοὶ (τοξόται) ἐν τοῖς στρατοῖς τοῦ Ἀλεξάνδρου κατατεταγμένοι.

Ἀγριάνια, ἐορτὴ νεκρωσίου μνημόσυνον ἐν Ἀργεὶ καὶ Θήβαις (Ἡσύχ.). Ἰσως τὰ αὐτὰ τοῖς Ἀγριωνίοις.

Ἀγριεύς, ἴδ. Ἀπόλλων.

Ἀγριος, υἱὸς Πορθάωνος καὶ Εὐρύτης, καὶ πατήρ τοῦ Θεραίου.

Ἀγρίππας, 1) (Μ. Β.), τοῦ Λυγούστου ἀγαπητὸς γαμβρὸς, ἀνήγειρε τὸ Πάνθεον ἐν Ῥώμῃ. — 2) Ἀγρίππας (Ἡρώδης), ἐπὶ Κλαυδίου διοικητὴς τῆς Ἰουδαίας, ἐφυλάκισε τὸν Ἀπόστολον Παῦλον καὶ ἀπεκράτισε τὸν Ἰωάννην. — 3) Υἱὸς τοῦ προλαβόντος. Πρὸ αὐτοῦ ἀπήγγειλεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τὴν ἀπολογία του. Ἀπέθανεν 100 μ. Χ.

Ἀγριώνια, εορτή τριετηρική χειμερινή τοῦ ἐπιλεγομένου Ἀγριωνίου Διονύσου ἐν Ὀρχομενῷ τῆς Βοιωτίας, ἐν νυκτὶ δι' ὀργίων τελουμένη ὑπὸ τῶν γυναικῶν. Ἐπ' αὐτῆς ὁ ἱερεὺς τοῦ θεοῦ ἔθος ἦν νὰ διώκῃ ξιφῆρης παρθένον τινὰ ἐκ τοῦ ἀρχαίου γένους τῶν Μινυῶν, καὶ ἂν τὴν ἐφθανε, νὰ τὴν φανεύῃ. Καὶ ἀπέφευγον μὲν τὸν φόνον ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις, ἀλλὰ συνέθη ταιούτος ἐπὶ Πλουτάρχου (Ἑλλ. Ζητ. ΔΗ, 112. — Ρ. Ζ, 102). Ἡ αὐτὴ τελετὴ ἐτελεῖτο καὶ ἐν Θήβαις ἴσως, καὶ ἐν Ἀργεῖ (Ἰδ. Ἀγριάνια).

Ἀγρονόμος, ἀρχὴ ἐν Ἀθήναις, τῆς τάξεως κατὰ τοὺς ἀγροὺς ἐπιμελουμένη (Πλάτ. Νομ. ΣΤ, 617. — Ἀριστ. Πολ. ΣΤ, 5).

Ἀγροτέρα, ἴδ. Ἀρτεμις.

Ἀγρων, βασιλεὺς τῆς Ἰλλυρίας, βοηθῆσας Δημήτριον Β, τὸν Μακεδόνα κατὰ τῶν Αἰτωλῶν, καὶ μετὰ τὴν νίκην ἀποθανὼν ἐξ ἀκραςίας τὸ 230 π. Χ. (Liv. ep. XX. — Flor. II, 5).

Ἀγυαεύς, ἴδ. Ἀπόλλων.

Ἀγύριον, πόλις τῆς Σικελίας παρὰ τῇ Ἐννῇ, πατρίδι τοῦ Διοδώρου.

Ἀγύρριος, Ἀθηναῖος, τιμωρηθεὶς ἐπὶ καταχρήσει, εἶτα δὲ τὴν εὐνοίαν τοῦ λαοῦ αὖθις κησάμενος, διότι ἐπρότεινε τὴν αὖθις τῶν ἐκκλησιαστικῶν εἰς 3 ὁβολούς. Ὡνομάσθη δὲ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Θρασυβούλου καὶ ναύαρχος (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 8, 31). Ἀλλ' ὑπὸ τῶν κωμικῶν, ὧν ἡλάττωσε τὸν μισθόν, πολλάκις χλευάζεται (Ἀριστ. Βάτρ. 360. Ἑκκλ. 184).

Ἀγύρται, ἐπαῖται ψευδομάντιες, τὴν χώραν διατρέχοντες μετ' ἀγαλματίων καὶ ἄλλων ἱερῶν τῶν θεῶν, καὶ γοητείας ἢ προφητείας πωλοῦντες, προσέτι καὶ διὰ κύδων ἢ στίχων, οὓς ἔφερον ἐν κάλπῃ, τὸ μέλλον προλέγοντες. Οἱ χειρίστοι ἦσαν οἱ Μητραγύρται, οἱ ἐν ὀνόματι τῆς μεγάλης μητρὸς, τῆς θεᾶς Κυβέλης, ἑαυτοὺς κολοβοῦντες καὶ τραυματίζοντες, περιφέροντες δὲ κρότῳ τυμπάνων καὶ αὐλῶν τὸ ἀγαλμα τῆς θεᾶς, καὶ φορολογοῦν-

τες τοὺς εὐπίστους. Οἱ Ῥωμαῖοι περιώρισαν εἰς ῥητὰς ἡμέρας τὴν ἐμφάνισιν αὐτῶν (Cic. Legg. II, 4).

Ἀγχεσμος, ὄρος παρὰ τὰς Ἀθήνας, ἡ κορυφὴ τοῦ Λυκαβητοῦ, μετὰ βωμοῦ τοῦ Δίος (Παυσ. Δ, 32).

Ἀγχιᾶλη ἢ Ἀγχιᾶλος, 1) πόλις τῆς Θράκης παρὰ τὸν Εὐξείνιον Πόντον (Στράβ. Ζ, 319). — 2) Ἀρχαία πόλις τῆς Κιλικίας, ἐπὶ τοῦ μικροῦ ποταμοῦ Ἀγχιαλέως, παρὰ τοῦ Κύνου τὰς ἐκβολὰς (Στράβ. ΙΔ, 672. — Ἀρρ. Β, 5, 2).

Ἀγχιῆς, συγγενὴς τοῦ Πριάμου, ἄρχων ἐν Δαρδάνῳ ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ ὄρους τῆς Ἰδης. Τοῦ Δίος υἱὸς ἦν ὁ Δάρδανος, τούτου ὁ Ἐριχθόνιος καὶ τοῦ Ἐριχθονίου ὁ Τρῶες, ἔχων δύο υἱούς, τὸν Ἀσπάρακον καὶ τὸν Ἴλον τοῦ Ἀσπάρακου δ' υἱὸς ἦν ὁ Κάπυς, πατὴρ τοῦ Ἀγχιῆου· μήτηρ δ' αὐτοῦ ἦν Θέμις, θυγάτηρ τοῦ Ἴλου, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Λαομέδοντος, ὅστις ἦν ἀδελφὸς τοῦ Πριάμου (Ὀμ. Ἰλ. Υ. 245—246). Ἡ Ἀφροδίτη, ἀγαπήσασα τὸν θεοεικελὸν ἄνδρα, ἔσχεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Αἰνεΐαν (Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀφρ.). Ἐπειδὴ ὅμως μετὰ ταῦτα ἐκαυχῆθη οὗτος παρὰ τοῖς ἀνθρώποις διὰ τὸν πρὸς αὐτὸν ἔρωτα τῆς θεᾶς, ὁ Ζεὺς τὸν ἐκεραύνωσε, καὶ κατὰ τοὺς μὲν τὸν ἐτύφλωσε, κατ' ἄλλους δὲ τὸν κατέστησε χολὸν, ἢ καὶ τὸν ἐφόνευσε. Κατὰ τὸν Βιργίλιον δὲ (Aen. II, 707), ἐπὶ τῆς ἀλώσεως τῆς Τρωάδος, χολὸν ὄντα, ὁ υἱὸς τοῦ Αἰνεΐας τὸν ἔλαβεν ἐπὶ τῶν ὤμων του, καὶ τὸν ἔφερεν ἔξω τῆς πορθουμένης πόλεως, μεθ' ὃ αὐτὸς παρηκολούθησε τὸν Αἰνεΐαν ἐπὶ τῆς φυγῆς του εἰς Ἰταλίαν, βοηθῶν αὐτὸν διὰ τῶν συμβουλῶν του, καὶ ἀποθανὼν ἐν Σικελίᾳ, ἐτάφη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἐρυκος (Αὐτ. III, 710).

Ἀγχιστεία, οἱ κληρονομικὰ δικαιώματα κεκτημένοι συγγενεῖς, μέχρι τέκνων τῶν ἐξαδελφῶν.

Ἀγών ἐλέγετο, ὡς πρὸς τοὺς ἀντιδίκους, ἢ διαδικασίᾳ. Ὑπάρχον δὲ κατηγορίαι ὧν ἡ ποινὴ ὠρίζετο ῥητῶς ὑπὸ τοῦ νόμου,

καὶ ἄλλαι ὧν ἡ ποινὴ ἐπαφίετο εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν δικαστῶν. Αὗται ἐκαλοῦντο ἀγῶνες ἀτίμητοι, ἐκεῖναι δὲ τιμητοί, διότι «τιμᾶσθαι κινεῖ τις» ἐλέγετο τὸ προτείνειν ποινὴν τινα κατὰ τοῦ ἀντιδίκου, καὶ ἐπομένως ἀτίμητοι ἦσαν οἱ δι' οὓς τοιοῦτο τίμημα δὲν ἠδύνατο νὰ προταθῇ, καθ' ὃ ὠρισμένον ἦδη ὑπὸ τοῦ νόμου. Ὁ δ' ἐναγόμενος ἠδύνατο «ἀντετιμᾶσθαι», ἦτοι ν' ἀντιπροτείνῃ τὴν ἐλάσσονα ποινὴν, ἥτις αὐτὸς ἐνόμιζεν ὅτι τῷ ἀνῆκε. Βέβαιον δὲν εἶναι ὅτι οἱ δικασταὶ ὤφειλον νὰ ἐκλέξωσι μεταξὺ τῶν δύο προτάσεων, ἢ ἂν ἠδύνατο αὐτοὶ νὰ ἐπιβάλλωσι ποινὴν κατὰ τὸ δοκοῦν. Εἰς τοῦ Σωκράτους τὴν δίκην οἱ κατήγοροι αὐτοῦ ἐπρότειναν τὸν θάνατον, ὃν καὶ ἐδέχθησαν οἱ δικασταί, ἀλλὰ τοῦτο ἴσως ἐρεθισθέντες, διότι ὁ Σωκράτης ἀντεῖπεν ὅτι τῷ ὀφείλετο ἀμυῖνῃ, καὶ ἵνα μόνον συμμορφωθῇ πρὸς τὸν νόμον ἀντιπροσέτειν ἐλάχιστόν τι τίμημα.

Ἀγῶνες, ἴδε Ἰσθμια, Νέμεα, Ὀλύμπια, Πύθια, καὶ Γυμνάσιον.

Ἀδα, ἀδελφὴ Μάυσωλου, τοῦ βασιλέως τῆς Καρίας καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ Ἀρτεμισίας, ἐνυμφεύθη τὸν ἕτερον ἀδελφόν της Ἰδρίκον, καὶ μετὰ τὸν θάνατον καὶ τῶν τριῶν ἐκείνων, διεδέχθη τὸν θρόνον αὐτῇ (343 π. Χ.). ἀλλὰ, βοηθεία τῶν Περσῶν, ἐξέβαλεν αὐτὴν ὁ νεώτερος ἀδελφὸς της Πιζόδαρος, ὃν μετ' ἐλίγον διεδέχθη ὁ γαμβρὸς αὐτῆς Ὁρόντοβάτης. (Διόδ. ΙΣΤ, 74). Ἡ δὲ Ἀδα διετήρησε μόνον ἐν ὀρεινὸν φρούριον, τὴν Ἀλίνδαν, ἣν παρέδωκεν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον. Οὗτος δὲ, εἰς σύγναμυσίνης, ὅτε ἐκυρίευσεν τὴν Περσίαν, τῇ ἀπέδωκε τὴν Καρίαν πᾶσαν (Πλούτ. Ἀλέξ. Ι. ΚΒ. — Ἀρρ. Α. 22. Β, 5. — Διόδ. ΙΖ, 24).

Ἀδαμάντιος, ἱατρὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας Ἰουδαῖος, περὶ τὸ 415 μ. Χ. μεταβὰς εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἡσπᾶσθη τὸν χριστιανισμόν, καὶ ἐπανελθὼν εἰς τὴν πατρίδα του, ἔγραψε «Φυσιολογικὰ» εἰς βιβλία δύο κατὰ Πολέμωνα, καὶ «περὶ ἀνέμων».

Ἀδάμας, παρ' Ἡσιόδου τὸ πρῶτον ἀπαντωμένη λέξις, καὶ δηλοῦσα θεῖον γένος, ὑπερβαλλούσης σκληρότητος, χρησιμεύοντα εἰς καταρτισμὸν τῶν θείων σκευῶν, οἷον τοῦ δρεπάνου τοῦ Κρόνου (Ἡσ. Θεογ. 161), τοῦ κρᾶνους τοῦ Ἡρακλέους (Αὐτ. Ἀσπ. Ἡρ. 137), τῶν δεσμῶν τοῦ Προμηθεΐως (Αἰσχ. Πρ. δεσμ. 6). τοῦ ἀρότρου τοῦ Αἰήτου (Πινδ. Πυθ. Δ, 398) καὶ παρὰ Ῥωμαίους ἐξ αὐτοῦ ἦσαν οἱ ἀμετάβλητοι πίνακες τῶν Μοιρῶν (Ον. Μετ. XV, 313), ἡ ἄλυσις τοῦ Κερδέρου (Sen. Herc. F. 808), αἱ πύλαι τοῦ Ἄδου (Prop. IV, 11, 4) καὶ αἱ τῶν κολαζομένων (Virg. Aen. 6, 551). — Ἦν δὲ βεβαίως μᾶλλον ποιητικὴ ἐπίνοια καὶ ἐκφρασις ἡ ὅτι ἡνίκατο ὠρισμένον τι μέταλλον. Ἀδάμας δ' ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις (Plin. XXXVII, 4, 15) ἐλέγετο καὶ ὁ τὸ ὄνομα τοῦτο ἔτι φέρων πολύτιμος λίθος, καθ' ὃ μὴ τεχνόμενος ὑπὸ τῶν τότε μόνων ἐν χρῆσει σιδηρῶν ἐργαλείων.

Ἀδεια (ἡ δέσος), νομικῶς, ἡ ἐξασφάλις κατὰ καταδιώξεις διὰ τινὰ ἐπιχειρήσιν ἢ πρότασιν κατὰ Δημοσθένη δὲ (Μειζ. 525, 2), τιμὴ τακτομένη μετὰ τῆς στεφανώσεως. Πένοι ἢ δοῦλοι ἐδέοντο ἀδείας πρὸς μήνυσιν ἐγκλήματος κατὰ τῆς κοινῆς ἀσφαλείας (Λυσ. Ἀγορ. 55. — Ἀνδοκ. μυστ. ΙΒ, 25. — Πλουτ. Περ. ΛΔ). Ἀδεια ἀπαιτεῖτο καὶ διὰ τὸν προτείνοντα τὴν ἀπόλυσιν δημοσίου ὀφειλέτου καὶ τὴν ἀπ' αὐτοῦ ἄρσιν τῆς ἀτιμίας, καὶ ἄνευ ἀδείας δὲν ἠδύνατο ὁ δημόσιος ὀφειλὴς νὰ μετᾶσχῃ τῆς κυβερνήσεως. Ἐχορήγει δὲ τὴν ἀδειαν κυρίως ἡ ἐκκλησία τοῦ δήμου, εἰς τινὰς δὲ περιστάσεις καὶ ἡ Βουλὴ.

Ἀδείμαντος, 1) Κορινθίος, στρατηγὸς τῶν Κορινθίων ἐπὶ τῶν μηδικῶν. Κατὰ τὴν ναυμαχίαν τοῦ Ἀρτεμισίου φορηθεὶς, ἠθέλε ν' ἀναχωρήσῃ ἀλλ' ὁ Θεμιστοκλῆς τὸν ἐπεισε νὰ μείνῃ διὰ θαυροδοκίας. Κατὰ δὲ τὴν τῆς Σαλαμῖνος ἀνεχώρησε μετὰ τῶν πλείων του εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς τῆς μάχης (Ἡρόδ. Η, 15, 59, 94). — 2) Εἰς τῶν Ἀθηναίων στρατη-

γῶν κατὰ τὴν ἐν Αἰγὸς Ποταμοῖς ναυμαχίαν (405 π. Χ.), κατηγορηθεὶς ἐπὶ προδοσίᾳ (Ξεν. Ἑλλ. Β, 1, 30, 32. — Λυσ. Ἀλκιβ. 311).

Ἄδης. ἐπὶ Ὀμήρου, *Αἶδης*, *Αἰδω-
γεός*, *Αἴς*, ἃ ἔπειτα ἐπεκράτησαν καὶ ὡς
τοῦ θεοῦ τοῦ Ἄδου ὀνόματα (ἴδ. Πλούτων),
ἐθεωρεῖτο ἐπὶ Ὀμήρου (Γλ. Υ, 61) ὡς ζο-
φερὰ ἔκτασις ὑπὸ γῆν, πρὸς δυσμὰς, πέραν
τοῦ Ὠκεανοῦ, ὅπου αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου δὲν
φθάνουσιν· εἶχε δ' εἰσόδον καὶ προαύλιον.
Ὅτε ὁ Ὀδυσσεὺς ἠθέλησε νὰ ἐπαναφέρῃ ἐκ
τοῦ Ἄδου τὸν Τειρεσίαν, ἔπλευσε μέχρι τοῦ
δυτικῆς πέρατος τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ ὑπὸ τῶν
σκοτεινῶν Κιμμερίων τὰ νέφη καὶ τὴν ὀμί-
χλην εὗρε τραχεῖαν ἀκτὴν, εἰς ἣν ἐφύοντο
ἄγρια καὶ ἄκαρπα δένδρα (Ὀδυσ. Κ, 508.
Λ, 14). Ἐνταῦθα ἄρχεται ὁ ἀσφοδελὸς λι-
μὴν, ἐκτεινόμενος ὑπογείως δι' ὅλου τοῦ Ἄ-
δου (Αὐτ. Λ, 539, 573. Ω, 13). Τὸ βαθύ-
τατον δ' αὐτοῦ, τὸν κυρίως Ἄδην, κατεῖχε τὸ
Ἔρεβος, μέχρις οὗ δὲν προσέβη ὁ Ὀδυσσεὺς
(Λ, 564. 627). Διαρρέει δὲ τὸν Ἄδην ὁ
φοβερός ποταμὸς, ἡ Στύξ, εἰς ὃν καὶ οἱ θεοὶ
ὀμνύουσι (Γλ. Θ, 369. Ὀδ. Ε, 185), καὶ τὸν
θάνατον ἐαυτοῖς ἐπαρώμενοι ἐὰν ἐπιώρκουν. —
Μεταγενεστέρως δὲ πλείονα καὶ ἀκριβέστερα
ἐμυθεύθησαν περὶ Ἄδου. Οὕτως ἐκ τῆς γῆς
πολλοὶ ἐγγιγνίζοντο σκοτειναὶ κάθοδοι εἰς αὐτὸν,
ὡς τὸ Ταίναρον ἐν Λακωνίᾳ, ὁ Κολωνὸς ἐν
Ἀθόνησι, καὶ ἄλλαι ἐν Ἑρμιόνη, ἐν Κύμῃ τῆς
Ἰταλίας. Φοβεροὶ ποταμοὶ τὸν διέρρεον ἢ τὸν
περικύκλουν, ἡ Στύξ πρὸ πάντων, ἥτις, ὡς
προσωποποιήσεις, ἐλέγετο θυγάτηρ τοῦ Ὠκε-
ανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, μήτηρ δὲ τοῦ Ζήλου,
τῆς Νίκης, τοῦ Κράτους καὶ τῆς Βίας, οἰ-
κοῦσα κατὰ τὴν εἰσόδον τοῦ Ἄδου βραχὺδὴ
μέγαρα, ἃ ἔφερον ἀργυροὶ κίονες, καὶ δι' αὐ-
τῶν ἔρρει ἀπὸ τῆς δεκάτης πηγῆς τοῦ Ὠ-
κεανοῦ τὸ φερώνυμον αὐτῆς ὕδωρ (Ἡσιόδ.
Θεογ. 361, 383, 775), εἰς δ' ὁ Ζεὺς ἐπέβαλλε
τοῖς θεοῖς καὶ ἀνθρώποις τὸν μέγαν ὅρκον.
Ὁ Κώκυτος ἦν, καθ' Ὀμηρον, ἐκροή τῆς
Στυγὸς· μνημονεύει δ' ὁ αὐτὸς (Ὀδ. Κ, 513)

καὶ τοῦ Ἀχέροντος, καὶ τοῦ εἰς αὐτὸν,
τῷ δυτικῷ προαυλίῳ τοῦ Ἄδου, εἰσβάλλον-
τος *Πυριφλεγέθοντος*. Ὁ Βιργίλιος (Αἰν.
296) λέγει τὸν Ἀχέροντα ἐλῶδες καὶ ὁ
δύρρουον ῥεῦμα, συναποτελοῦν μετὰ τοῦ
κύτου τὴν Στυγαίαν λίμνην. Ὑπῆρχε δὲ
ἡ Ἀχερουσία λίμνη, καὶ ὑπὲρ αὐτὴν καὶ
ποταμοὺς ἔφερε τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν
τοῦ πορθμείου τοῦ ὁ Χάρων (εὐφημιστι-
κῶς ἐκ τοῦ χαίρων κληθείς). Ὁ Πυρι-
φλέθων ἢ Φλεγέθων, ποταμὸς πυρὸς,
κατὰ Βιργίλιον (Αἰν. VI, 548), κεχωρι-
σμένος ἀπὸ τῶν ἄλλων, περὶ τὸν Τάρταρον,
ἀρχαίαν κόλασιν (Πλάτ. Δημ. I, σ. 616.
— Βιργ. Αἰν. VI, 543), κείμενον, καθ' Ὀ-
μήρον (Γλ. Θ, 43), ὑπὸ τὴν γῆν, ὅσον ὁ οὐ-
ρανὸς ἦτο ὑπὲρ αὐτὴν. Εἰς αὐτὸν εἶχον κε-
νωθῆναι οἱ Τιτῆνες. Μετὰ τὸν Ὀμηρον κ
λογιζέτο μετὰ τῶν καταχθονίων ποτα-
μῶν καὶ ἡ Λήθη, ἐν ἣ οἱ νεκροὶ ἐλησιμάνουν τὸ
τῆς ζωῆς. Θυρωρὸς τοῦ Ἄδου ἦν ὁ Κέρβ-
ερικέφαλος κύων, υἱὸς τοῦ Τυφῶνος καὶ
Ἐχιδνῆς (Ἡσιόδ. Θεογ. 311), ἐν ὃ ἡ
κλῆς ἀρπάσας ἔφερεν εἰς τὴν γῆν, ὑπὲρ
Ὀμήρου ἀπλῶς «Κύων τοῦ Ἄδου»
γόμενος (Γλ. Θ, 367. Ὀδ. Λ, 623). —
ταὶ ἐν Ἄδου ἦσαν ὁ Μίνως, πρῶν βασι-
λεὺς καὶ νομοθέτης τῆς Κρήτης, ὁ Ραδάμαν-
θ, ὁ Δίακος, ὁ καὶ κλειδοῦχος τοῦ Ἄδου,
νοντες, κατὰ Πλάτωνα (Γοργ. σ. 52).
ὁ μὲν τοὺς Ἀσιανούς, ὁ δὲ τοὺς Εὐρωπα-
νοὺς Μίνως ἐν ταῖς ἀμφιδόλοις περιστά-
σεσιν ἀποφαινομένου. Τινὲς δὲ προσθέτουσι κ
Τριπτόλεμον. Ὁ Ὀμηρος δὲ μνημ-
νόμενος τοῦ Μίνως (Ὀδυσ. Λ, 565) ὁ
τοῦ. Μεταξὺ δὲ τῶν τιμωρουμένων μ-
νεύονται αἱ Δαναΐδες, ὁ Τῆϊων, ὁ Τάν-
τος, ὁ Σαλμωνεύς, ὁ Πειρίβους, ὁ Φλεγύς
ἄλλοι. — Τὸ δ' Ἡλύσιον πεδῖον ἦν τ
δητῶντο ἐν μακαρίότητι αἱ ψυχὰς τ
καίων (Ὀρ. Ὀδυσ. Λ, 567). Κατ'
(Ἡσιόδ. Ἔργ. 169. — Πίνδ. Ὀλ. Β
δητῶντο αὐταὶ εἰς τὰς Νήσους τῶν Μα

Οἱ δ' οὐτε ἀμοιβῆς οὐτε ποινῆς ἄξιοι ἔμενον εἰς τὸν ἀσφραδεδὸν λειμῶνα. — Ἡ μετὰ θάνατον ὑπάρξεις διαφόρως διατυπῶνται ἐν Ὁμήρῳ. Αἱ σκιαί, ἄσφαρτοι, ἀλλὰ τὴν ἀρχαίαν δικαιοσύνην μορφήν, περιγράφονται ὡς ἐστειρημένα φωνῆς καὶ συνκισθόσας, ἢ ἀναλαμβάνουσιν ἐπ' ὀλίγον, γενομένην αἵματος καὶ αἱ μὲν φρένες ἐκλείπουσιν, ἀλλ' ἡ ψυχὴ μένει ἀθάνατος. Ἀλλ' αὖτις ὅμως (Ὀδυσ. Ω) παρίστανται αὐτὰς ὁ ποιητὴς τὰς ἐν τῷ βίῳ τάσεις καὶ διαθέσεις αὐτῶν ἐξακολουθοῦσας καὶ συνδιαλεγόμενας, ὥστε καὶ ἐπιστεῦστο ἡ τῶν νεκρῶν ἐπὶ τῶν ζώντων ἐπιρροή. Ἀλλὰ φιλοσοφικῶς περιφρονηταὶ τῆς ζωῆς δὲν ἦσαν οἱ ἀρχαῖοι ἥρωες, καὶ ὁ Ἀχιλλεύς προτιμᾷ ἐπὶ τῆς γῆς τὴν θητεὴν καὶ παρὰ πτωχῶ καὶ ἀκλήρῳ, παρὰ τὴν ἀρχὴν ἐπὶ πάντων τῶν νεκρῶν (Ὀδυσ. Λ, 489), καὶ ὁ Ἑλπήνωρ ζητεῖ νὰ μὴ λησμονηθῇ ἀποθανὼν, καὶ νὰ τύχῃ ἐντίμου ἐνταφιασμοῦ (Αὐτ. 71). Παρὰ δὲ Ῥωμαίοις ὁ Ἄδης, καὶ ὁ θεὸς αὐτοῦ, ἐλέγετο καὶ Ὀρκος, καὶ Mundus. — Ὡς προσωποποιήσεις δ' ἦν ὁ Τάρταρος υἱὸς τοῦ Αἰθέρος καὶ τῆς Γῆς, καὶ πατὴρ τῶν Γιγάντων καὶ τοῦ Τυφώος (Ἡσιόδ. Θεογ. 621).

Ἀδριαθηνή, ἡ μεγίστη τῶν ἐπαρχικῶν τῆς Ἀσσυρίας, δι' ἧς καὶ τὸ ὄνομα ἐνίστατο ἐδήλου πᾶσαν τὴν Ἀσσυρίαν. Ἐκεῖτο δὲ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Λύκου, καὶ περιεῖχε τὰς πόλεις Ἀρβηλα καὶ Γαυγάμηλα. Ἐπὶ τῶν πρώτων δὲ χριστιανικῶν αἰώνων ἀποτελεῖ κράτος ἴδιον, ἐξαρτώμενον ἀπὸ τοῦ τῶν Πάρθων. Οἱ δὲ κάτοικοι ἐκαλοῦντο Ἀδριαθηνοί (Στράβ. ΙΣΤ, 745).

Ἀδμήτης, ἴδ. Ἡρακλῆς.

Ἀδμητος, 1) Βασιλεὺς τῶν Θεσσαλικῶν Φερῶν. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἦν ὁ Φέρης, ὁ δ' υἱὸς τοῦ Εὐμειλῶς μετέσχε τῆς θήρας τοῦ Καλυδονίου κάπρου, τῆς ἀργοναυτικῆς

(ΑΡΧ. ΔΕΒ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α').

ἐκστρατείας καὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Ὁ Ἀπόλλων ἀγαπᾷ αὐτὸν, ἔμεινεν ἐπὶ ἐννέα ἔτη παρ' αὐτῷ ὡς ποιμήν, καὶ κατέστησε γονιμώτερα τὰ ποίμνιά του· εἰς σύζυγον δ' ἔλαβε τὴν θυγατέρα τοῦ Πελίου Ἀλκιστίαν (Ἰλ. Β, 715), ζεύχας, βοηθεῖα τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς τὸ ἄρμα τοῦ ἑνα κάπρον καὶ ἑνα λέοντα. Ὅτε δ' ὁ θεὸς αἰτησάμενος ἔλαβε παρὰ τῶν μοιρῶν, τὴν ἀπαλαγῇ ὁ Ἀδμητος τοῦ θανάτου ἂν ἐν τῇ τελευταίᾳ ὥρᾳ εὐρεθῇ τις νὰ θελήσῃ ν' ἀποθάνῃ δι' αὐτὸν, οἱ μὲν ὑπέργηροι γονεῖς τοῦ ἡρνήθησαν τὴν θυσίαν· ἀλλ' ἡ γυνὴ τοῦ προσέφερεν ἑαυτὴν θύμα. Ἡ Περσεφόνη ὅμως, ἡ κατ' ἄλλους, ὁ Ἡρακλῆς ἡλευθέρωσεν αὐτὴν καὶ τὴν ἀπέδωκεν εἰς τὸν ἄνδρα τῆς (Εὐριπ. Ἀλκιστίς. — Ἀπολλ. Δ, 9, 15). — 2) Βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν, εἰς ἃν κατέφυγεν ὁ Θεμιστοκλῆς ὅτε ἐξεβλήθη τῶν Ἀθηνῶν. Εἰ δὲ καὶ εἶχεν ἀντιτείνει ὁ Θεμιστοκλῆς εἰς συμμαχίαν ἣν ὁ Ἀδμητος εἶχε προτείνει τοῖς Ἀθηναίοις, ἤδη ὁ ἀμνηστίακος βασιλεὺς ἡρνήθη νὰ τὸν ἀποδώσῃ, ζητούμενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ τὸν μετέφερεν ἀσφαλῶς εἰς Πύδναν (Θουκ. Α, 136. — Πλούτ. Θερ. ΚΑ. — Νερ. Them. 8).

Ἄνδρ. Φιλικεύς

Ἀδραμύττι(ει)ον, εἰς Μυσίαν τῆς Μ. Ἀσίας ἀπέναντι τῆς Λέσβου, ἀποικία τῶν Ἀθηναίων, πόλις, ἰδίως ἀνθοῦσα ἐπὶ τῆς Περγαμηνῆς δυναστείας (Ἡρόδ. Ζ, 42. — Δίν. XXXVII, 19).

Ἀδρανόν, πόλις ὑπὸ τὴν Αἴτναν ἐν Σικελίᾳ (Διόδ. ΙΔ, 37. ΙΣΤ, 68), ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Διονυσίου. Ἐκεῖ ἐλατρεύετο ὁ θεὸς Ἀδρανός (Πλούτ. Τιμολ. ΙΒ, 14), πιθανῶς φύσεως Βακχικῆς, διότι χίλιοι κύνες, ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ τρεφόμενοι, ὠδήγουν διὰ νυκτὸς τοὺς μεθύοντας εἰς τὰς οἰκίας τῶν (Αἰλιαν. Π. Ι. ΙΑ, 20).

Ἀδράστεια, 1) πόλις ἀρχαιοτάτη παρὰ τὴν Κύζικον (Ὅμ. Ἰλ. Β, 828).—2) Ἑπώνυμον τῆς Πέας Κυβέλης, εἰς ἣν ὁ Ἀδραστος, υἱὸς τοῦ Μέρπορος, καὶ βασιλεὺς τῆς Ἀδραστείας, ἴδρυσεν ἐκεῖσε ἱερόν. Ἦν δ' ἡ αὐτὴ τῇ Νεμέσει, καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς ἐδήλου τὸ ἀναπόδραστον.—3) Θυγάτηρ τοῦ Μελισσέως, βασιλέως τῆς Κρήτης, ἀνελθούσα τὸν Δία μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς Ἰδης. Πιόχως δ' ἦν ἡ αὐτὴ μετὰ τῆς Πέας Ἀδραστείας, ἥτις ἐλατρεύετο παρὰ τῇ Τρωϊκῇ Ἰδῇ.

Ἀδραστος, 1) υἱὸς Ταλαοῦ καὶ Λυσμάχης, βασιλεὺς τοῦ Ἀργούς, ὅθεν ἐκβλήθεις ὑπὸ τοῦ Ἀμφιαράου, κατέφυγε πρὸς τὸν πάππον αὐτοῦ Πύλωνα, βασιλέα τῆς Σικυωνος, ὃν καὶ ἐκληρονόμησεν (Ἡρότ. Ε, 67.—Πίνδ. Νεμ. Θ, 14). Εἶτα δὲ, συνδιαλλαγείς μετὰ τοῦ Ἀμφιαράου, ἔδωκεν αὐτῷ τὴν ἀδελφὴν του Ἐριφύλην εἰς γάμον, καὶ ἤρξεν αὖθις ἐπὶ τοῦ Ἀργούς. Ὁ χρησμὸς τῷ εἶπε νὰ δώσῃ τὰς θυγατέρας του εἰς γάμον εἰς ἕνα κάπρον καὶ εἰς ἕνα λέοντα. Ἀκούσας δὲ ποτε εἰς τὸν προθάλαμόν του θόρυβον ἐν θυελλώδει νυκτὶ, καὶ προσελθὼν, εὗρε δύο ἐκεῖ παλαιότητας καὶ ἀμφιτῆτόντας τὴν κατασκήνωσιν, τὸν ἐκ Καλυδόνος Τυδέα, ὁρᾶν κάπρου περιβεβλημένον, καὶ τὸν ἐκ Θηβῶν Πολυνείκην, τὸν υἱὸν τοῦ Οἰδίποδος, φέροντα λεοντήν, καὶ ἀμφοτέρους ἐκβεβλημένους ἐκ τῶν πατρίδων των. Τότε δούς, εἰς τὸν μὲν τὴν ἀδελφὴν του Δηϊπύλην, εἰς τὸν δὲ τὴν Ἀργείαν, ἀνέλαβε καὶ νὰ τοὺς καταγάγῃ εἰς τὰς πόλεις των, καὶ οὕτω, καὶ μετ' ἄλλων συνδεθείς, ἐπεχείρησε τὴν περίφημον ἐστρατείαν τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. Ἦσαν δ' οἱ Ἑπτὰ οὗτοι, πλὴν τοῦ Ἀδράστου, τοῦ Πολυνείκου, τοῦ Τυδέως, προσέτι ὁ Καπανέως, ὁ Ἰππομέδων, ὁ Ἀμφιάραος καὶ ὁ Παρθενόπαιος. Εἰς Θήβας ἐλθόντες, ἐπεμψαν τὸν Τυδέα νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ Ἑτεοκλέους νὰ παραχωρήσῃ τὸν ὄρνον εἰς τὸν ἀδελφόν του Πολυνείκην ἐπὶ τῇ ἀρνήσει δ' αὐτοῦ, προῦ-

κάλειεν ὁ Τυδεὺς Θηβαίους τινὰς εἰς μονομαχίαν καὶ τοὺς ἐνίκησεν, ὡς καὶ ἐφόνευσεν τοὺς ἐνέθραν στήσαντας κατ' αὐτοῦ (Ὅμ. Ἰλ. Δ, 382). Ἔστησαν δὲ τότε οἱ ἑπτὰ πρὸ τῶν ἑπτὰ πυλῶν τῶν Θηβῶν, καὶ ἐκεῖ, τοῦ μάντεως Τειρεσίου ἐπαγγελιακμένου νίκην εἰς τοὺς Θηβαίους ἂν ἐθυσιάζετο τις ἐκ τοῦ γένους τῶν Σπαρτῶν, ἐρρίφθη οἰκιοθελῶς Μενονίκευς, ὁ υἱὸς τοῦ Κρέοντος, ἀπὸ τῶν τειχῶν τῆς πόλεως εἰς τὸ βάραθρον ἐν ᾧ ἐφώλευεν ὁ ὄρις τοῦ Ἀρεως. Ὁ δὲ Καπανέως, τῆς πόλεως τὰ τεῖχη προσαναβάς, ἀνέκραξε βεβήλως ὅτι οὐδ' ὁ Ζεὺς αὐτὸς θὰ τὸν παρέκώλυεν· ἀλλὰ τότε κεραυνὸς ἐνσκήψας, τὸν κατεκρήμισε, καὶ πᾶς ὁ στρατὸς ἠττήθη, ὁ δὲ Πολυνείκης καὶ ὁ Ἑτεοκλῆς ἐφονεύθησαν ἀμοιβαίως. Ἐπεσαν δὲ, ὡς τοῖς εἶχε προειπεῖ, πάντες οἱ ἡγεμόνες, πλὴν μόνου τοῦ Ἀδράστου, ὃν ἔσωσεν εἰς τὸν Κολωνὸν τῆς Ἀττικῆς ὁ ταχύπους αὐτοῦ ἵππος Ἀρεΐων, ἐκ τῆς Δημήτρος Ἐρινύος καταγόμενος (Ἰλ. Ψ, 346). Ἐπὶ παρακλήσει τοῦ δὲ, ἐμεσίτευσεν ὁ Θησεὺς παρὰ τῷ Κρέοντι ἵνα ἐπιτρέψῃ τὸν ἐνταφιασμόν τῶν πεσόντων ἡρώων (Δίσχ. Ἑπτ. ἐπ. Θ.—Σοφ. Οἰδ. Κ. 1248. Αὐτ. 100.—Εὐρ. Φριν. Ἰκέτ. Stat. Thebaïs.—Ἀπολλδ. III, 6—7, 2). Μετὰ δέκα δ' ἔτη ἐξεστράτευσεν αὖθις ὁ Ἀδραστος μετὰ τῶν υἱῶν τῶν φονευθέντων (τῶν Ἑπιγόνων) εἰς δεύτερον πόλεμον κατὰ τῶν Θηβῶν. Ἦσαν δ' οἱ Ἐπίγονοι ὁ Ἀλκμαίων, υἱὸς τοῦ Ἀμφιαράου, ὁ Λιγιάλεος, υἱὸς τοῦ Ἀδράστου, ὁ Λιομήδης, υἱὸς τοῦ Τυδέως, ὁ Πρόμαχος, υἱὸς τοῦ Παρθενόπαιου, ὁ Σθένης, υἱὸς τοῦ Καπανέως, ὁ Θέρσανδρος, υἱὸς τοῦ Πολυνείκου, καὶ ὁ Εὐρύαλος, υἱὸς τοῦ Μηκιστέως. Εἰς τὴν μάχην ἔπεσεν ὁ Λαοδάμας, υἱὸς τοῦ Ἑτεοκλέους καὶ ἀρχηγὸς τῶν Θηβαίων, οἱ Θηβαῖοι ἠττήθησαν, ἡ πόλις ἀλοῦσα κατεστράφη, καὶ οἱ μὲν τῶν Θηβαίων, προτροπῇ τοῦ μάντεως Τειρεσίου, ἀπελθόντες ἔκτισαν τὴν πόλιν Ἰστίαν, οἱ δὲ κατέφυγον πρὸς Ἑγχελείας τοὺς ἐν Ἰλλυρία. Ἐπὶ τῶν Θηβῶν

δ' ἤρξεν ὁ Θέρσανδρος· ὁ δὲ Ἀδραστος ἀπο-
λέσας τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγιαλέα, ἀπέθανεν ἐκ
θλίψεως ὅτε ἔφθασεν εἰς Μέγαρα, ὅπου, ὡς
καὶ ἐν Σικυῶνι καὶ ἐν Ἀθῆναις, ἐλατρεῖτο
ὡς ἥρως (Ἀπολλόδ. Γ', 7, 2—4).—3) Υἱὸς
Γορδίου, τοῦ βασιλέως τῆς Φρυγίας. Φονεύ-
σας ἀκουσίως τὸν ἀδελφόν του, προσέφυγεν εἰς
τὸν βασιλέα τῆς Λυδίας Κροῖσον· ἀλλὰ καὶ
τοῦτου τὸν υἱόν, τὸν Ἰδion αὐτοῦ φίλον Ἄτυν
ἐφόνευσεν ἐπίσης ἀκουσίως εἰς θῆραν, δι' ἃ
καὶ ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ ῥήτοκτόνησεν (Ἡρδ.
Α, 34—45).

Ἀδρία, 1) πόλις Τουσκική ὑπὲρ τὰς
ἐκβολὰς τοῦ Λάδου, κέντρον ἐμπορίου, εἴτα
δεχθεῖσα κορινθιακὴν ἀποικίαν. Ταύτης ἐπώ-
νυμος ἦν ὁ Ἀδρίας, ἡ Ἀδριατικὴ θάλασσα
(Λίν. V, 33. — Or. od. I, 33, 15. III, 3,
5.—Ἡρδ. Δ, 33. E, 9), ἡ μεταξὺ Ἰτα-
λίας καὶ Ἰλλυρίας, μέχρι Δυρραχίου καὶ
Βρεντισίου.—2) Πόλις ἰταλικὴ ἐξ ἧς κατή-
γοντο οἱ προπάτορες τοῦ Ἀδριανοῦ.

Ἀδριανούπολις, πόλις ἐν Θράκῃ
παρὰ τὸν Ἑβρόν, ὑπὸ τοῦ Ἀδριανοῦ κτισθεῖ-
σα, καὶ ἰδίως ἐν τῷ Μεσαίῳ ἐπίσημος γε-
νομένη. Καὶ ἄλλαι δὲ πόλεις ὑπ' αὐτοῦ κτι-
σθεῖσαι, ἥττον δὲ γνωσταί, ὡς μία ἐν Φρυ-
γίᾳ, ἄλλη ἐν τῇ Κυρηναϊκῇ, προσέτι δὲ καὶ
μέρος τῶν Ἀθηναίων, ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ αὐτοκρά-
τορος κοσμηθῆν, ἔφερον τὸ αὐτὸ ὄνομα.

Ἡ ΠΥΛΗ ΤΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥ διαθήκης, καὶ ἐ-
κυδέρνησε μετὰ σπανίας φρονήσεως, τῆς εἰρή-
νης καὶ τῆς εὐημερίας τῶν λαῶν πανταχοῦ προ-

στάτης δεικνύμενος. Πρὸ πάντων δ' ἡγάπα καὶ
εὐηργέτει τοὺς Ἑλληνας, ὧν ἐγνόριζε καὶ
ἐξετίμα τὴν φιλολογίαν, καὶ τὰς Ἀθήνας
κατεκόσμησε διὰ πλείστων χρησίων καὶ
πλουσιωτάτων οἰκοδομῶν, ἐν αἷς καὶ ἡ παρὰ
τὸ Ὀλυμπίεον Πύλη, ἡ φέρουσα ἐν ἐπιγρα-
φῇ τὸ ὄνομά του. Κατέβαλε δὲ στάσιν τῶν
Ἰουδαίων, ἣν εἶχεν ἐξεγείρει διατάξας τὴν
οἰκοδομὴν ναοῦ τοῦ Διὸς ἀντὶ τοῦ ἀρχαίου
τοῦ Σολομῶντος· καὶ ἀπέθανε τὸ 138.

Ἀδρύμης, Ἀδρούμητος ἡ
Ἀδρυμητὸς, πόλις φοινικιῇ, ἥτις ἐ-
λέγετο ἀρχαιοτέρᾳ τῆς Καρχηδόνος, ἔχουσα
ἄριστον λιμένα, τὸν Κέθωνα.

Ἀδύλειον, ἴδ. Βοιωτία.

Ἀδύνατοι, ἐν Ἀθῆναις ἐλέγοντο οἱ
ἐκ σωματικῆς ἢ ἄλλης ἀδυναμίας μὴ δυνά-
μενοι νὰ πορίζωνται τὰ πρὸς τὸ ζῆν, καὶ διὰ
τοῦτο ὑπὸ τοῦ δήμου ὑποστηριζόμενοι. Μετὰ
τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, ὅτε ἠῤῥησεν
ἡ πτωχεία, εἰς ἑκατὸν ὅστις, πρὸ τῆς Βου-
λῆς τῶν Φ' ἀπεδείκνυν ἐν δὲν εἶχε περι-
ουσίαν ἀνωτέραν τῶν τριῶν μνῶν (300 δρ.)
ἐχορηγεῖτο βοήθημα 1, ἡ, εἰς ἄλλας ἐπο-
χάς, 2 ἐβολῶν καθ' ἡμέραν. Ἀπενέμεντο δ' αἱ
βοήθειαι αὗται κατὰ πρυτανείας (Λυσ. ὑπὲρ
τοῦ Ἀδυνάτ.—Ἡσυχ. σχολ. αὐτ.—Ἀρποκρ.
Σουίδ. ἐν φ.—Αἰσχ. κ. Τιμαρχ. 21). Διὰ
δὲ τοὺς ἐν πολέμῳ παθόντας ὁ Πεισιστράτος
λέγεται πρῶτος νομοθετήσας νὰ τρέφωνται
ὑπὸ τῆς πόλεως (Πλούτ. Σόλ. ΛΑ.—Αἰσχ.
αὐτ. 738 R.).

Ἀδυτον, μέρος τῶν ἀρχαιοτάτων ναῶν,
ἀπρόσιτον εἰς πάντα ἄλλον ἢ τοὺς ἱερεῖς
(Ὀρμ. Ἰλ. E, 420), καὶ τοὺς ὑφ' ὧν οἱ χρησμοὶ
ἐδίδοντο (Virg. Aen. II, 415. 296. VI, 98).

Ἀδωνις, λέγεται διαφόρων γονέων,
ὑπὸ τῶν μὲν τοῦ Φοίνικος καὶ τῆς Ἀλφεισι-
βοίας, θυγατρὸς τοῦ Ἀγήνορος, ὑπὸ τῶν δὲ
τοῦ Κινύρου, βασιλέως τῆς ἐν Κύπρῳ πό-
λεως Πάφου, καὶ τῆς Μεθάρμης, καὶ ὑπ'
ἄλλων τοῦ Ἀσσυρίου βασιλέως Θεόαντος καὶ
τῆς εἰς μύρτον μεταμορφωθείσης θυγατρὸς

αὐτοῦ Μύρρας ἢ Σμύρνας. Ἦν νεανίας ἐξαισίου ὠραιότητος, ἐν ᾧς μεिरάκιον ἀγαπήσασα ἢ Ἀφροδίτῃ, ἐνέκλεισεν εἰς νάρθηκα καὶ παρέδωκε τῇ Περσεφόνῃ εἰς φύλαξιν, ἥτις ὁμῶς καὶ αὐτὴ τοῦ παιδὸς ἐρασθεῖσα, δὲν ἤθελε γὰρ τὸν ἀποδώσῃ. Τότε παρεμβὰς ὁ Ζεὺς, ἀπεράσισε τὸ ἐν τρίτον τοῦ ἔτους γὰρ μένη ὁ "Αδωνις ἐν "Αδου παρὰ τῇ Περσεφόνῃ, τὸ ἕτερον τρίτον παρὰ τῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ τοῦ ἐναπολειπομένου χρόνου τὴν χρῆσιν ἡ ἀποφασίσῃ ὁ ἴδιος κατ' ἀρέσκειαν, καὶ ὁ "Αδωνις ἠθέλησε γὰρ μένη παρὰ τῇ Ἀφροδίτῃ. Ἀλλ' εἰς νεανίαν αὐξήθει, ἐφρονεῖτο εἰς θήραν ὑπὸ κάπρου, καὶ ἡ Ἀφροδίτῃ τὸν ἐκλαυσεν. Ὁ μῦθος οὗτος, ἐκ Συρίας, ὡς φαίνεται, τὸ πρῶτον προσερχόμενος, διέβη ὑπὲρ τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Κύπρον εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ πιθανῶς αἰνίττεται τὴν ἐν ἔαρι ἀναβιοῦσαν καὶ κατὰ τὸ φθινόπωρον φθίνουσαν φύσιν. Ἦγετο δὲ, πρὸ πάντων ἐν Αἰγύπτῳ ἐπὶ Πτολεμαίων, ἀλλὰ καὶ ἐν πλείσταις χώραις τῆς Μικρασίας, καὶ ἐν Ἑλλάδι, εἴτα δὲ καὶ ἐν Ῥώμῃ, λαμπρὰ τελετὴ εἰς μνήμην τοῦ θανάτου τοῦ "Αδωνιδος, τὰ "Αδωνία καλουμένη, ἐν Ἀνατολῇ μὲν ἐπὶ τῆς θερινῆς τροπῆς, ἐν δὲ τῇ Δύσει ἐπὶ τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας, καὶ διήρκει ἐπὶ δύο ἡμέρας, ὧν ἡ πρώτη ἐκαλεῖτο ἐμφανισμὸς, μνημονεύουσα τὴν εἰς "Αδου κατάθασιν τοῦ "Αδωνιδος, καὶ πένθιμος καὶ μετὰ θαυρῶν πανηγυριζομένη ὑπὸ τῶν γυναικῶν, αἵτινες μᾶλλον ἢ οἱ ἄνδρες ἐώρταζον τὰ "Αδωνία, ἡ δὲ δευτέρα ἐλέγετο εἴρεσις, καὶ ἦν ἡ τοῦ νεανίου ἀνάστασις, χαρμόσυνος αὕτη, καὶ συνοδευομένη μετ' ὀρχήσεων καὶ εὐωχιῶν. Ἐψάλλοντο δὲ τότε καὶ ὕμνοι "Αδωνιοι λεγόμενοι, καὶ ἐξετίθεντο γάστραι φέρουσαι ἄνθη ἐκ τῶν ταχέως φουμένων καὶ μαραινομένων, καὶ "Αδωνιδος κῆποι ἐλέγοντο αἱ τοιαῦται ἐκθέσεις. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ τ' ἀνάπαλιν, ἦν ἡ πρώτη ἡμέρα ἡ πανηγυρικὴ καὶ ἡ δευτέρα ἡ πένθιμος. Τοῦ Θεοκρίτου τὸ IF' Εἰδύλλιον (αἱ "Αδωνιάζουσαι) ἀφορᾷ τὴν ἡμέραν τῆς φαιδρᾶς τελετῆς, τοῦ

δὲ Βίωνος τὸ Εἰδύλ. Α' ("Ἐπιτάφιος "Αδωνιδος), τὴν πένθιμον. Ἐξ αὐτῆς δ' εἶχεν ἡ Ἀφροδίτῃ καὶ τὰ ἐπιθέτα "Αδωναία καὶ "Αδωνιάς. — Ἐν Φοινίκῃ, παρὰ τῇ Βύβλῳ, ὠνομάζετο "Αδωνις καὶ εἰς ποταμούς.

"Λειναῦται, ἐκλήθησαν οὕτως ἄρχοντες τινες ἐν Μιλήτῳ, οἵτινες ἵνα μὴ παρενοχλῶνται ὑπὸ τοῦ ὄχλου εἰς τὰς ἐργασίας των, διεσκέπτοντο ἐμβαίνοντες εἰς πλοῖα καὶ πλέοντες (Πλούτ. Ἑλλ. AB).

"Λεῖσαιτοι, οἱ ἐν Ἀθήναις εἰς ἀμοιβὴν ὑπηρεσιῶν τὸ δικαίωμα κτώμενοι γὰρ τρέφονται διαρκῶς δημοσίᾳ δαπάνῃ ἐν τῷ Πρυτανείῳ. Ἰδ. Βουλὴ, Σίτισις.

"Λειφυγία, ἴδ. φυγὴ.

"Αελλῶ, μία τῶν Ἀρπυιῶν. Ἰδ.

"Αερόπη, ἴδ. Ἀτρεΐς.

"Αετίων, εἰς τῶν ἀξιολογωτάτων ζωγράφων τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς, μετὰ τῶν πρώτων καταριθμούμενος, σύγχρονος τοῦ Ἀλεξάνδρου. Τούτου ἐν ἀριστοῦργημα, τὸν γάμον τοῦ Ἀλεξάνδρου, περιγράφει ὁ Λουκιανὸς χαριέστατα καὶ διδακτικώτατα ἐν τῷ λόγῳ τῷ ἐπιγραφομένῳ "Αετίων. Ἦτο δὲ συγχρόνως καὶ γλύπτης (Pl. XXXV, 36, 9).

"Αετός, ἀετώμα, εἰς τὰ οἰκοδομηματα, ἰδίως τοὺς ναοὺς, τὸ μεταξὺ τῶν δύο

προκλινῶν μερῶν τῆς στέγης, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι, καταλει-

πόμενον τρίγωνον, ἔχον διαστάσεις ἀετοῦ μετ' ἀναπεπταμένων πτερῶν, καὶ ἴσως ἐν ἀρχαιοτέροις ναοῖς τοῦ Διὸς ὑπὸ τοιοῦτου κοσμούμενον, ὡς φαίνεται ἐν τινι ἀναγλύφῳ ἐν Ῥώμῃ (Villa Mattei). Μετὰ ταῦτα δ' ἐκοσμοῦντο τὰ ἀετώματα διὰ πολυτελεῶν γλυπτῶν συμπλεγμάτων.

"Αζάν, ἴδ. Ἀρκάς.

"Αζανία ἢ "Αζανίς, 1) τὸ βόρειον ὄρεινόν μέρος τῆς Ἀρκαδίας, φερώνυμον τοῦ Ἀζάνος, υἱοῦ τοῦ Ἀρκάδος, καὶ περιέχον τὰς πόλεις Κλείτορα καὶ Ψωφίδα. — 2) ἡ καὶ Βαρβαρία, ἡ βραχυῶδης καὶ δυσπροσπε-

λαστος ἀνατολική ὄχθη τῆς Αἰθιοπίας, βο-
ρειῶς τοῦ Ἰσημερινοῦ, περιέχουσα τὴν ἐμπο-
ρικὴν πόλιν *Ῥαπεά* (τά).

Ἄζανός, πόλις τῆς Φρυγίας, παρὰ
τὸν Ῥύνδακον ποταμὸν, ΝΑ τοῦ Κοτυαίου
(Κιουτάας). Διατηρεῖ ὠραῖον ἐρείπιον Ναοῦ.

Ἀζωτος, πόλις ἐν Παλαιστίνῃ, ἐκυ-
ριεύθη ὑπὸ Ψαμμίτιχου τοῦ Αἰγυπτίου (Ἡρδ.
Β, 159), κατεστράφη ὑπὸ τῶν Μακκαδαίων,
καὶ ἀνικοδομήθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, τὸ 56
π. Χ.

Ἀηδών, θυγάτηρ τῆς Πανδάρου, γυνὴ
τοῦ βασιλέως τῶν Θηδῶν Ζήρου, καὶ μήτηρ
τοῦ *Ἰτέλου* (Ὅμ. Ὀδ. Τ, 518. — Ἀπολλόδ.
Γ, 5), ἣ κατ' ἄλλους (Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1142.
— Σοφ. Ἡλ. 144) *Ἰενοε*. Φθονήσασα τὴν
εὐτοκίαν τῆς Νιόβης, γυναικὸς τοῦ Ἀμφί-
ονος, ἠθέλησε νὰ φονεύσῃ αὐτῆς τὸν πρωτό-
τοκον υἱόν, ἀλλ' ἐξ ἀδελφίας ἐφόνευσε τὸν
ἴδιον ἑαυτῆς· ὁ Ζεὺς δὲ τὴν μετεμόρφωσεν εἰς
τὸ πτηνὸν ἀηδόνα, κλαίουσαν ἑκτοτε πάντοτε
τὸν Ἰτυν. Κατ' ἄλλην δὲ, ἴσως μεταγενεστέ-
ραν, διήγησιν, ἣν ἡ Ἀηδὼν σύζυγος τοῦ γλύ-
πτου Πολυτέχνου ἐν Κολοφῶνι τῆς Λυδίας.
Ἐπειδὴ δ' ἐκαυχῆθη ποτὲ ὅτι ἡ συζυγικὴ αὐ-
τῆς εὐτυχία ὑπερέβαινε τὴν τοῦ Διὸς καὶ τῆς
Ἥρας, αὕτη καταπέμπει τὴν Ἑριν, ἥτις
διεγείρει διαγωνισμόν μεταξὺ τῶν δύο συζύ-
γων, τοῦ μὲν τορεύοντος ἔδραν, τῆς δὲ ὑφαι-
νούσης κάλυμμα, καὶ βοηθεία τῆς Ἥρας,
νικᾷ ἡ Ἀηδὼν. Ἦν δὲ τὸ ἄθλον δούλη, καὶ
ὁ ἡττηθεὶς σύζυγος φέρει ὡς τοιαύτην εἰς τὴν
γυναῖκά του τὴν μὴ ὑπ' αὐτῆς ἀναγνωρισθεῖ-
σαν ἀδελφήν τῆς Χελιδονίδας, ἣν καὶ ἐξαπα-
τᾷ καθ' ὁδόν. Ἐλθοῦσα δ' ἡ Χελιδονίς εἰς
τὴν κρήνην τῆς πόλεως, θρηνηλογεῖ ἐκεί τὸ
πάθημά της, ὃ οὕτως ἀκούει καὶ μανθάνει ἡ
ἀδελφή της. Τότε αἱ δύο ὁμοῦ, πρὸς ἐκδίκη-
σιν κατὰ τοῦ Πολυτέχνου, φονεύουσι τὸν Ἰ-
τυν καὶ τὸν παραθέτουσιν εἰς βρῶσιν εἰς τὸν
πατέρα του. Οὗτος δ' ἐννοήσας τὸ ἀνοσιούρ-
γημα, καταδίωξεν αὐτάς μέχρι τῆς πατρικῆς
αὐτῶν οἰκίας ἵνα τὰς φονεύσῃ, ὅτε εὐσπλαγ-

χνισθέντες οἱ θεοί, μετεμόρφωσαν τὸν μὲν
Πάνδαρον εἰς θαλάσσιον ἄστυ, τὴν γυναῖκα
αὐτοῦ εἰς κολυμβίδα, τὸν Πολυτέχνον εἰς πε-
λεκᾶνα, τὴν Ἀηδὼνα εἰς τὸ ὁμώνυμον αὐτῇ
πτηνόν, καὶ τὴν Χελιδονίδα εἰς χελιδόνα
(Anton. Lib. XII). Ἰδ. Φιλομήλα. Πρόκνη.

Ἀθακος, πόλις ἐν Λυκαησίῳ τῆς
Μακεδονίας.

Ἀθαμάνες, λαὸς ἐλληνικὸς ἐκβλη-
θεὶς ἐκ Θεσσαλίας ὑπὸ τῶν Λαπιθῶν καὶ
κατοικήσας ὀρεινὴν παραλίαν τῆς Ἠπείρου
ὑπὸ τὸν Πίνδον, ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Ἀθα-
μανίαν.

Ἀθάμας, υἱὸς Αἰόλου, τοῦ βασιλέως
τῆς Θεσσαλίας, βασιλεὺς τῶν Μινυῶν ἐν τῷ
Βοιωτικῷ Ὀρχομενῷ. Ἐκ τῆς θεᾶς Νεφέ-
λης εἶχε δύο τέκνα, τὸν Φρίξον καὶ τὴν Ἑλ-
λην. Ἀλλ' ἡ ἐξ ἀνθρώπων δευτέρα σύζυγος
αὐτοῦ Ἰνὼ, θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, ζηλοτυπή-
σασα, τὸν ἐπεισε νὰ θυσιάσῃ τὸν Φρίξον. Ἰνα
ὅμως σώσῃ αὐτὸν ἡ Νεφέλη, ἐπεμψε κριόν,
χρυσοῦν ἔχοντα δέρας, καὶ εἰς αὐτὸν ἐπιδύ-
ντα τὰ δύο παῖδιά, ἀπήλθον· ἀλλ' εἰς τὸν
πρῶτον πορθμὸν ἐν διέπλεον, μεταξὺ Εὐρώ-
πης καὶ Ἀσίας, πεσοῦσα ἡ Ἑλλη ἐπνίγη·
καὶ ἀπ' αὐτῆς ὁ πορθμὸς ὀνομάσθη Ἑλλήσ-
ποντος. Ὁ δὲ Φρίξος ἀπῆλθον εἰς τὴν μα-
κρὰν (ἐν τῷ Εὐξείνῳ) κειμένην Αἴαν, ἧς ὁ
βασιλεὺς Αἰήτης ἐδέξατο αὐτὸν φιλικῶς, καὶ
τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του Χαλ-
κίπην· τὸν δὲ κριὸν ἔθυσεν ὁ Φρίξος εἰς τὸν
Φύξιον Δία, καὶ τὸ χρυσοῦν δέρας ἀνήρτησεν
εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἄρεως. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἰνὼ
ἀναλαβοῦσα ἀνέθρεψε τὸν Διόνυσον, υἱὸν τοῦ
Διὸς καὶ τῆς Σεμέλης, ὀργισθεῖσα ἡ Ἥρα,
ἔρριπεν εἰς παραφροσύνην τὸν Ἀθάμαντα,
ὅστις ἔσφαξε τὸν ἴδιον ἑαυτοῦ ἐκ τῆς Ἰνῶς
υἱὸν *Λέαρχον*, ἡ δὲ Ἰνὼ, μετὰ τοῦ ἄλλου
αὐτῆς υἱοῦ *Μελικέρτου*, ἐρρίφθη εἰς τὴν θά-
λασσαν, καὶ ἀμφοτέροι· ἐγένοντο θαλάσσιοι
θεοὶ Σωτῆρες, ἡ μὲν Ἰνὼ ὑπὸ τὸ ὄνομα *Λευ-
κοθέας* (Ὅμ. Ὀδ. Ε, 333), ὁ δὲ Μελικέρ-
της ὑπὸ τὸ τοῦ *Παλαίμονος*, λατρευόμενος

ἰδίως εἰς Κόρινθον, ὅπου τὸ σῶμά του ἐκδρα-
σθὲν ἐνεταριάζοιτο ("Ιδ. Ἰσθμια). Ἀλλως ἐν
Εὐρίπ. Μήδ. 1282. Ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ ἦν ὁ
τάφος αὐτοῦ, καὶ νῆες αὐτοῦ ἔχον ἀγάλματα
καὶ τοῦ Ποσειδῶνος Πολέμωνος καὶ τῆς Λευ-
κοθέας. Παριστάτο δὲ συνήθως ὡς παῖς περι-
στοιχιζόμενος ὑπὸ θαλασσιῶν θεοτήτων καὶ
ὑπὸ δελφίνων. Ὁ δ' Ἀθάμας ἔφυγε πρὸς Ἀ-
γνισμὸν εἰς Ἥπειρον, εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ ὀνο-
μασθεῖσαν Ἀθαμανίαν (Ἀπολλ. 8, 9, 1.
2. — Ovid, Met. N, 416—542). Κατὰ δὲ
τὴν διήγησιν τοῦ Ἡρόδοτου (II, 197), ἔπρε-
πεν, εἰς ἐξιλέωσιν τοῦ θανάτου, τοῦ Φρίξου,
ὁ Ἀθάμας νὰ θυσιάσῃ εἰς τὸν Δία τὸν Λα-
φύστιον (=Φύξιον, διότι λαφύσσειν=φεύγειν),
ὅτε ἐπελθὼν ἐξ Αἴας τῆς Κολχικῆς ὁ Κυ-
τίστωρ, ἢ Κύτωρ (Στρεβ.), υἱὸς τοῦ Φρί-
ξου, ἀνήγγειλεν ὅτι ζῇ ὁ πατήρ του. Ἀλλὰ
σωθέντος τότε τοῦ Ἀθάμαντος, ὁ Ζεὺς κατε-
δίκασε τοὺς Ἀθαμαντίδας νὰ μὴ εἰσέρχεται
ποτὲ ὁ πρεσβύτερος αὐτῶν εἰς τὸ βουλευτή-
ριον, ἄλλως νὰ καταδικῶνται καὶ θυσιάζονται
εἰς τὸν Λαφύστιον Δία. Τοῦ κριτοῦ δὲ τὸ χρυ-
σοῦν δέρας ἐκόμισεν ἐκ τῆς Κολχίδος ὀπίσω
ὁ Ἰάσων ("Ιδ. Ἀργοναῦται).

Ἀθανάδας ἢ Ἀθάνας, Συρακού-
σιος ἱστορικὸς τῆς δ' π. Χ. ἐκατονταετηρί-
δος, ἔγραψεν ἱστορίαν τοῦ Δίωκος εἰς 13 βι-
βλία (Διοδ. ΙΕ, 94.—Πλούτ. Τιμολ. ΚΓ, 37).

Ἀθάνατοι, σῶμα μυρίων ἐκλεκτῶν
στρατιωτῶν παρὰ Πέρσαις, ὧν τοὺς πίπτον-
τας ἀμέσως ἀντικαθίστων ἄλλοι ἐπὶ τούτῳ
προωριζόμενοι.

Ἀθηνᾶ, θεὰ, θυγάτηρ τοῦ Διὸς, περὶ
ἧς, ὡς προσωποποιήσεως τῆς φρονήσεως, ἐ-
μυθεύετο ὅτι ἐγεννήθη ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐ-
τοῦ. Ὁ Ἡσιόδος (Θεογ. 886. "Ιδ. Ὀμ. Ὑμ.
εἰς Ἀθ.) διηγᾷται ὅτι ὁ Ζεὺς κατέπιε τὴν
μητέρα τῆς Μῆτιν (τὴν φρόνησιν), καὶ ὅτε
ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ τοκετοῦ, προσεκάλεσε τὸν
Ἥφαιστον νὰ τῷ σχίσῃ τὴν κεφαλὴν, ἐξ ἧς
εὐθὺς ἐξεπήδησεν ἡ Ἀθηνᾶ πάνοπλος, πάλ-
λουσα τὸ δόρυ (Πινδ. Ὀλ. 2, 35), ἐξ οὗ

καὶ Παλλὰς (Ἀθήνη) ἐπωνομάζετο. Ἦν δὲ
πολεμικὴ καὶ ἰσχυρά, ὡς ἐκ τοῦ ἰσχυροτέρου
τῶν θεῶν γεννηθεῖσα (ὁβριμοπάτρη). Διέμει-
νε δ' ἀειπάρθεος, ἐξ οὗ καὶ ὁ πρῶτιστος αὐ-
τῆς νῆες ἐν Ἀθήναις Παρθενῶν ἐλέγετο.
Ὁ Τειρεσίας ἰδὼν αὐτὴν γυμνὴν εἰς τὸ λου-
τρὸν, ἐτυφλώθη, καὶ ὁ Ἥφαιστος θελήσας νὰ
τὴν προσβάλῃ, ἐφυγαδεύθη. Ἐπὶ τῆς Γίγαν-
τομαχίας ἐπέρριψεν ἐπὶ τοῦ Ἐγκελάδου τὸ
ῥοος Αἴταν καὶ ἐφόνευσε τὸν Πάλλαντα.
Ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν ἐπροστάτευε τοὺς Ἕλλη-
νας. Ἐλατρεύετο δὲ κυρίως ἐν ταῖς ἐπωνύμοις

αὐτῆς Ἀθηνᾶς, ὅπου καὶ Πολιάς ἐλέγετο,
ὡς πολιοῦχος καὶ προστάτις τῆς πόλεως,
καὶ Ἀκράια, Ἀκρία, Κλειδοῦχος, Πυλαῖτις,
διότι κυρίως ἐθεωρεῖτο ὅτι κατεῖχε καὶ ἐφρού-
ρει τὴν Ἀκρόπολιν, καθ' ὃ ἔχουσα ἐν αὐτῇ

πανάρχιον ἱερὸν καὶ ἄγαλμα, ὃ πιστεύεται ὅτι ἐκομίσθη ἐξ Αἰγύπτου, ὃν τὸ τῆς αἰγυπτίας θεότητος Νηίθ. Εἶχε δὲ καὶ διάφορα ἄλλα ὀνόματα, κατὰ τὰς ἀποδιδόμενας αὐτῇ διαφόρους ἐνεργείας καὶ ἐπιρροὰς, ἥ καὶ κατὰ τὰ μέρη ἐνθα ἰδίως ἐλατρεύετο, καὶ τινὰ θεαινῶν ὀνόματα ἦσαν κυρίως ἐπιθέτα μόνον αὐτῆς. Οὕτως ἐλατρεύετο καὶ ὡς Ἀθηνᾶ Ὑγεία, καὶ ὡς Ἀθηνᾶ Νίκη, ἐν ᾗ ἡ Ὑγεία ἄλλως ἐθεωρεῖτο λόρρη τοῦ Ἀσκληπιοῦ, καὶ ἡ Νίκη τοῦ Πάλλαντος. Ἐπελέγετο δὲ καὶ Ἀθηνᾶ Ἐργάνη ὡς προστάτις τῶν γυναικείων ἐργασιῶν, εἰς αἷς ἐπιδίδονται αἱ φρόνιμοι τῶν γυναικῶν. Ἀλλὰ δ' ἐπιθέτα αὐτῆς ἦσαν Παιωνία (= Ὑγεία), Σώτειρα, Λαοσάση, Ἀερυνώρη (ἀνίκητος), Ἀγελαία, Λαφρία, Ἀητίς (ἡ τῶν λαφύρων), Σάπυρις (ὡς ἐφευρέτις τῆς σάλπιγγος), καὶ τινὰ τῶν ἐπιθέτων, ὡς

Ἐξ ἀρχ. ἀγγείου

Τριτώ, Τριτωνίς, Τριτογενής, Τριτογένεια, διότι εἶχεν ἀρχαῖον ἱερὸν, ὅπου παρὰ τὰς ὀχθὰς τοῦ εἰς τὴν Κωπαΐδα εἰσρέοντος ποταμοῦ Τρίτωνος, ἔκειτο πόλις καλουμένη Ἀθηναι, καὶ ὑπὸ τῆς λίμνης καταποντισθεῖσα,

Ἰωνίς ἐκ τῆς πόλεως Ἰωνος ἐν Θεσσαλίᾳ, Ἀχαῖα καὶ Παναχαῖς ἐν Ἀχαΐᾳ, Ἀσία ἐν Λακωνικῇ ἐξ Ὀμωνύμου πόλεως. Ἐλατρεύετο δὲ καὶ πανταχοῦ ὅπου ὑπῆρχε τὸ ὄνομα Τρίτων, ὡς ἐν Λιβύῃ παρὰ τῇ Τριτωνίδι λίμνῃ (Ἡρόδ. Δ, 180), ὅπου Μινῶαι ἐκόμισαν τὴν λατρείαν αὐτῆς ἐξ Ἑλλάδος. Ἐνταῦθα ἐλέγετο καὶ θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος, μεθ' οὗ καὶ ἐν Ἑλλάδι διετέλει εἰς σχέσιν. Οὕτως ἐν Ἀθῆναις ἐμυθολογεῖτο μετ' αὐτοῦ περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν Ἀθηνῶν ἐρίσασα, καὶ ὅτε ὁ Ποσειδῶν ἐπάταξε τὴν γῆν διὰ τῆς τρικίνης του καὶ ἀνέβλυσε τὸ τὰς Ἀ-

Ἀγναυδος κτλ. ἐπροσωποποιούντο ὡς ἀνήκοντα εἰς ὀπαδοὺς αὐτῆς. Ἐκ γεωγραφικῶν δὲ θέσεων ἐλέγετο Ἀλαλκομενής ὡς λατρευομένη ἐν Βοιωτίᾳ εἰς τὰς Ἀλαλκομενάς, καὶ Ὀγκα ἐν Θήβαις, καὶ Τελχινίᾳ, καὶ

Ἀθῆναις τοσοῦτο χρήσιμον ὕδωρ, διὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἐβλάστησεν ἡ τὰς Ἀθῆνας κοσμοῦσα καὶ πλουτίζουσα ἐλαία, καὶ ἡ νίκη ἐκνήρυχθη ὑπὲρ τῆς θεᾶς. Ταύτης τὸ πανάρχιον ἄγαλμα ἦν ἐν Ἀθῆναις ξόανον (ξύλινον) ἴσως ἐξ Αἰγύπτου

ἐλθόν, πιθανῶς εὐθρονον (καθήμενον), ὡς τινα σωζόμενα ἀρχαῖα αὐτῆς ἀγάλματα. Ἀρχαῖ-
κου δ' ὀρθίου παράδειγμα ἐστὶ τὸ τοῦ ἀετοῦ
τοῦ ναοῦ τῆς Αἰγίνης. Τὰ δὲ μεταγενέστερα,
τὰ τῆς καλῆς τέχνης, χαρακτηρίζουσι τὴν αἰ-
θρίαν καὶ ἥρεμον καλλονὴν τῆς θεᾶς, καὶ τὸ
πάντων ἐξοχώτατον, ἀριστούργημα τῆς ἀρ-
χαίας γλυπτικῆς, ἦν τοῦ Φειδίου ἡ χρυσελε-
φαντίνη Παρθένος, 39' ὕψος ἔχουσα, καὶ τὰ
μὲν ἐνδύματα ἐκ παγίου χρυσοῦ 44 ταλάντων
καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκ πολυτίμων λίθων

(Πλάτ. Ἰππ. Μείζ., σ. 290), διότι ἡ Ἀ-
θηνᾶ ἦν γλαυκώ-
πις, ἐξ ἐλέφαντος
δὲ τοῦ σώματος τὰ
γυμνά. Ἐφερε δὲ
κράνος κεκοσμημέ-
νον διὰ γρυπῶν καὶ
σφιγκῶς, γοργόνιον
εἰς τὸ στήθος, εἰς
τὴν δεξιὰν ἐκράτει
ἄγαλμα Νίκης, τε-
τράπηχυ, εἰς δὲ
τὴν ἀριστερὰν ἀσπί-

δα κατὰ γῆς, ἥς τὴν εἴω ἐπιφάνειαν ἐκόσμη-
ε γλυπτὴ γιγαντομαχία, ὅπισω δ' αὐτῆς ἐκρύ-
πτετο ὄφης χρυσοῦς, τὸ ἔμβλημα τῆς ἀττικῆς
αὐτοχθονίας. Ἐφερε δὲ καὶ χρυσὰ πέδιλα ἡ
θεᾶς, καὶ εἰς τοῦ πέλματος αὐτῶν τὸ πάχος
ἦν ἐπιεργασμένη κενταυρομαχία. Ἐπὶ δὲ τοῦ
βάθρου ἀνάγλυφα παρίσταν τὴν παρουσίαν
τῆς Πανδώρας εἰς τοὺς θεοὺς. Τὴν χρυσὴν
αὐτῆς ἐσθῆτα τῇ ἀφῆρσεν ὁ τύραννος Λα-
χάρης ἐπὶ τῶν Μακεδόνων 299 π. Χ. (Πλουτ.,
Α, 28, 7). Ἀλλῃ δ' Ἀθηνᾶν κατεσκεύα-
σεν ὁ Φειδίας τὴν Πρόμαχον, χαλκὴν, εἰς
τὸ ὑπαίθριον ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἰδρυμένην, ὑ-
ψηλοτέραν τοῦ Παρθενῶνος ὅλου, ἐστραμμένην
δὲ πρὸς τὰ Προπύλαια, καὶ διὰ τῆς λόγχης
καὶ τοῦ γοργονίου ἀπείργουσαν τοὺς εἰσβάλ-
λοντας ἐχθροὺς, ὡς παρίστανται αὐτὴν ἄγαλ-
μα τοῦ Μουσείου τῆς Νεαπόλεως. Τὰ κυριώ-

τερα δ' ἐμβλήματα τῆς Ἀθηνᾶς ἦσαν ἡ γλαυκὴ
καὶ ἡ ἐλαία.

Ἀθηναγόρας. 1) Συρακούσιος δη-
μαγωγὸς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου
(Θουκ. ΣΤ, 35).—2) Πλατωνικὸς φιλόσοφος
Ἀθηναῖος τῆς 6' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος. Βα-
πτισθεὶς, ἔγραψε πρὸς τὸν Μ. Αὐρήλιον «Πρε-
σβείαν περὶ Χριστιανῶν,» καὶ φιλοσοφικὴν
πραγματεῖαν «περὶ ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν.»

Ἀθῆναι, πρωτεύουσα τῆς Ἀττικῆς,
καὶ ἡ μεγίστη τῶν πόλεων τῆς ἀρχαίας Ἑλ-
λάδος, ἔχουσα εἰς τὴν παραλίαν λιμένας τὸν
Πειραιᾶ καὶ τὸ Φάληρον, μεθ' ὧν ὁ Περι-
κλῆς τὴν συνέδεσε διὰ Μακρῶν Τειχῶν, εἰς
αὐτὰ δὲ μετέπειτα προσέθεσεν ἄλλο τρίτον,
τὸ διὰ μέσον, ὁ Κίμων. Οἱ Πέρσαι εἰσδα-

λόντες εἰς τὴν πόλιν,
τὴν κατέστρεψαν με-
τὰ τὴν ἐκδίωξιν δ' αὐ-
τῶν ὁ Θεμιστοκλῆς
τὴν ἀνφοδόμῃσεν
λαμπροτέραν, καὶ πε-
ριτείχισε στερεώτε-
ρον αὐτὴν ὡς καὶ τὴν
Ἀκρόπολιν καὶ τὸν
Πειραιᾶ, τῶν δὲ τει-
χισμῶν αὐτοῦ σώζον-
ται ἔχνη ὁράτα πολ-
λαχοῦ. Κατὰ Θουκυ-
δίδην (Β, 13) ἦν ἡ
ἐκτασις τῶν τειχῶν

174 1/2 σταδίων, ὧν 56 1/2 περιελάμβανον
τὸν Πειραιᾶ, 75 στάδια ἀπετέλουν τὰ Μα-
κρὰ τείχη, καὶ 43 ἦσαν τῶν Ἀθηνῶν ἐ περι-
βολος, ὅπερ φαίνεται ὑπερβαίνειν τὰς κατὰ
τὰ λοιπὰ διδόμενα πιθανὰς διαστάσεις. Περι-
εῖχον δὲ οἰκίας 10,000 (Ξενοφ. Ἀπομν. Γ,
6, 24), καὶ κατοίκους κατὰ τοὺς μὲν 180
κατὰ τοὺς δὲ 100 χιλιάδας. Καὶ τὰ μὲν δη-
μόσια καταστήματα ἦσαν ἀνυπερβλήτου λαμ-
πρότητος, αἱ δὲ ἰδιωτικαὶ οἰκίαι τὸ πλεῖστον
ἀπλαῖ καὶ πενιχραί. Δι' κυριώτεροι δὲ Πύλαι
τῆς πόλεως ἦσαν α') τὸ Δίπυλον, ὃ καὶ
Θριάσαι πύλαι καὶ ἱερὰ πύλη προσηγροῦσε-

ΑΘΗΝΑΙ

== Όδος δεβαία
== Όδος τιτανή

1. Προτύλια
2. Ναός Νιμφης
3. Ατ. Προμάχων
4. Εργυρείον
5. Παρθενών
6. Μανός εκπέδαιον
7. Κλεψύδρα
8. Αεγυλιπτεϊόν
9. Τάφοι

Κλίμαξ 1:30.000

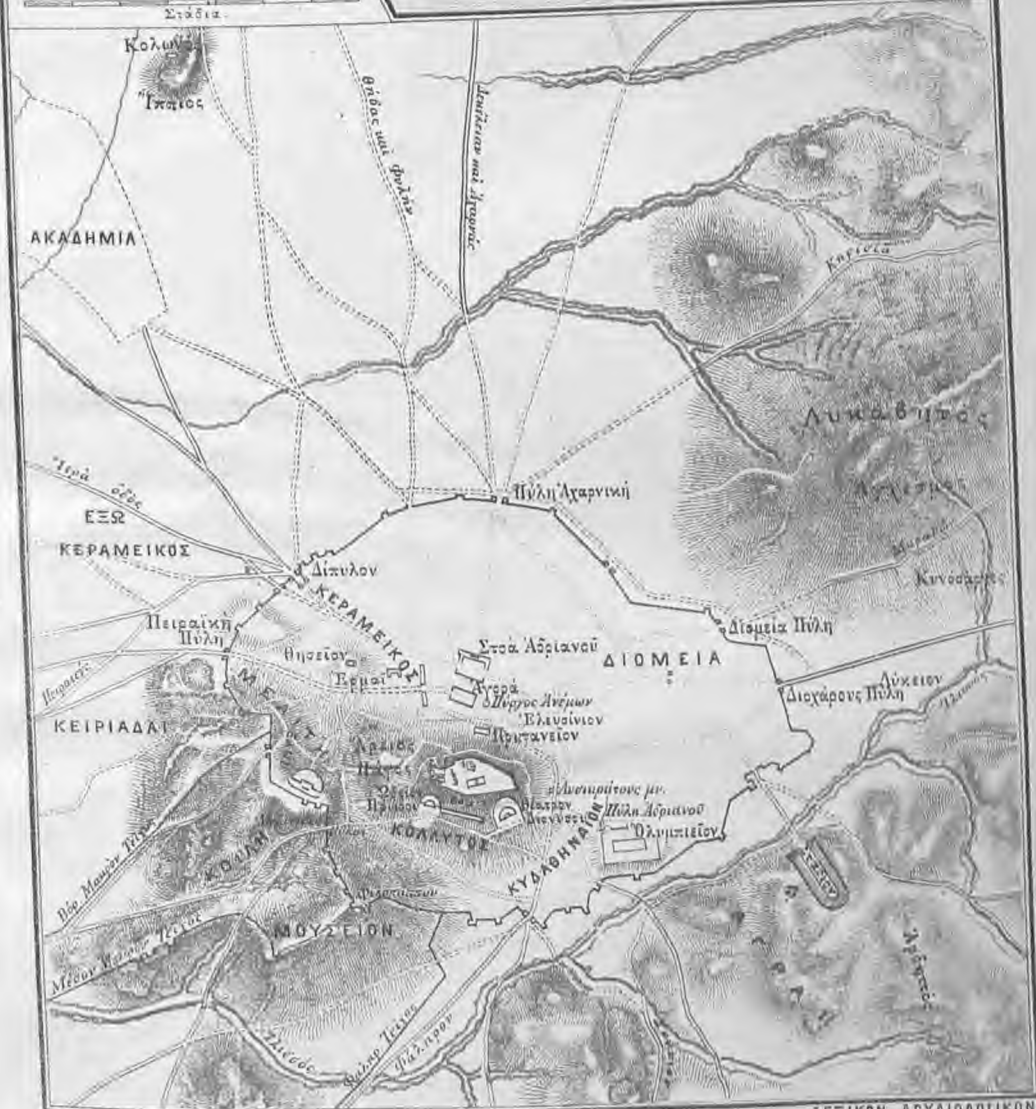
0 1 2 3 4 5 6 7
Στάδια

ΛΙΜΕΝΕΣ ΑΘΗΝΩΝ

1:43.000

0 1 2 3 4 5 Στάδια

ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ

Δρ. Κ. Γεωργίου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

το, διότι δι' αὐτοῦ διήρχετο ἡ πομπή τῶν Ἑλευσινίων, καὶ διέβαινε διὰ τοῦ παρὰ τῇ Ἑλευσίνι Θριασίου πεδίου· β) Ἡ παρ' αὐτὴν, ὡς φαίνεται, Ἡρία ἢ *Ἡριαία*, δι' ἧς διήρχοντο αἱ τῶν νεκρῶν ἐκφοραὶ (Ἀρπ. — Μέγ. Ἑτυμ. φ.)· γ) Μεσημβρινῶς τοῦ Διπύλου ἡ Πειραιϊκὴ πύλη, ὅπου ἐπὶ Τουρκοκρατίας ἔκειτο περίπου ἡ Πύλη τοῦ Δράκου. Παρ' αὐτῇ ἦν τὸ Πομπεῖον καὶ τὸ ἱερὸν τῆς Δήμητρος καὶ τοῦ Ποσειδῶνος· δ) Αἱ Μελετίδες, πιθανῶς μετὰ τοῦ Λόφου τῶν Νυμφῶν καὶ τῆς Πνυλός, κατὰ τὸν ἅγιον Δημήτριον τὸν Βομβαρδάρην· ε) Ἡ Ἀχαρνικὴ πύλη, βορείως τοῦ Διπύλου, κατὰ τὴν ὁδὸν Πατησίων· στ) Αἱ Διόμειαι εἰς τὰ βορειανατολικά τῆς πόλεως, ἐπὶ τῆς πρὸς Κηφισίαν ἀγορᾶς· ζ) Αἱ Διαχάρους, παρὰ τὰς Διομεΐας, βορειότερον· η) Αἱ Ἰωνίδες, πρὸς τὸ νοτιανατολικὸν τῆς πόλεως, ἐπὶ τῆς Φαληρικῆς ὁδοῦ· θ) Αἱ Λιγυαί, ἢ τοῦ Αἰγέως, πιθανῶς αἱ πρὸς τὸ Στάδιον φέρουσαι· ι) Πυλίσ, παρὰ ταῖς Πύ-

ΠΝΥΞ

λαις τοῦ Διοχάρους. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως ἡγεῖρετο μεγαλοπρεπῶς, εἰς ὕψος 100^μ ἡ Ἀκρόπολις, μῆκος μὲν ἔχουσα ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς 300^μ, πλάτος δὲ οὐδαμῶς ἀνώτερον τῶν 130^μ, ἥτις ἐν τοῖς ἀρχαιοτάτοις χρόνοις καὶ Κρανάα καὶ Κεκροπία ἐλέγετο. Ἰσοπέδωσαν δὲ καὶ ὠχυρώσαν αὐτὴν, οὐχὶ ὅμως διὰ λιθίνου τείχους, ἀλλὰ διὰ προχωμάτων (ῥηχφ). Ἡρδ. Ζ, 142. — Η, 55), οἱ Πελασγοὶ εἰς τοὺς μετέπειτα ὁμῶς χρόνους ἐπεκράτησε Πελασγικὸν νὰ λέγῃται μόνον τὸ βόρειον αὐτοῦ μέρος, ὡς καὶ ἡ ὑπ' αὐτὸ κλιτύς· καὶ ἐλέγετο προσέτι *Ἐννεάπυλον* τὸ ἀρχαῖον Πελασγικὸν τεῖχος, διότι, εἰ καὶ ἡ Ἀκρόπολις βατὴ κυρίως ἦν μόνον πρὸς δυσμὰς, φαίνεται ὅμως ὅτι πλὴν ἀριθμοῦ τινος πυλῶν ὥς εἶχεν ἐν ταῦθα, εἶχε καὶ ἄλλας στενάς καὶ ὑπογείους ἐξόδους καὶ ἀλλαγὰς. Μετὰ τὰ Μηδικὰ ὁμῶς

ὑποδόμησεν εἰς τὸ δυτικὸν γέλος τὰ ἐτι σωζόμενα πολυτελῆ πεντάπυλα Προπύλαια ὁ Μνησικλῆς, καὶ αὕτη ἔμεινε τῆς Ἀκροπόλεως ἡ ἐπίσημος καὶ τοῖς πᾶσι προσιτὴ εἰσόδος. Ἐχρηιάσθησαν δ' εἰς τὴν οἰκοδομὴν αὐτῶν ὁ ἔτη, καὶ ἐδαπανήθησαν 2012 τάλαντα. Ἐκ τῶν πρὸς δυσμὰς στρεφόμενων πτερύγων αὐτῶν ἡ βορεῖα περιεῖχε καὶ μέγα θωμάτιον, χρησιμεῖον εἰς πινακοθήκην τοῦ Πολυγνώτου καὶ ἄλλων ἐνδόξων ζωγράφων· πρὸ δὲ τῆς ἄλλης, ἐφ' ὕψηλῳ ἀνδρόρῳ, ἵστατο ὁ Ναὸς τῆς ἀπτερόνυ Νίκης οὕτω κληθείσης, διότι ἐν Ἀθήναις κατέθεσε τὰ πτερά της, ἢ κατ' ἄλλας παραδόσεις καὶ παραστάσεις, ἔλυσε τὰ πέδιλά της, τὴν πόλιν ταύτην ἐκλεξαμένη ὡς σταθερὰν κατοικίαν της. Πρὸ τῶν Προπυλαίων προσετέθη ἡ μεγάλη ἀναβάθρα

ἐπὶ Αὐγούστου, μετὰ τοῦ ἐπ' αὐτῆς σωζομένου μνημείου, καὶ ὑπ' αὐτὴν, ἐπὶ Βυζαντινῶν, ὁ πρὸς δυσμὰς περιβολὴς μετὰ τῆς Πύλης. Ἐκ τῶν τειχῶν δὲ τῆς Ἀκροπόλεως,

τὰ μὲν πρὸς βορὰν ἀνικοδόμησεν ἀμέσως μετὰ τὰ Μηδικὰ ὁ Θεμιστοκλῆς, μεταχειρισθεὶς πρὸς τοῦτο τὰ ἐρείπια τῶν οἰκοδομῶν ὅσας εἰ Πέρσαι κατέστρεψαν, τὰ δὲ πρὸς νότον καὶ ἀνατολὰς ἀνήγειρε πάγια καὶ εὐρέα ὁ Κίμων, Κιμώνια τεῖχη κληθέντα. Ἦν δ' ἐν παλαιτάτοις χρόνοις ἐκεῖ ἡ κατοικία τῶν πρώτων βασιλέων (Κέκροπος, Ἐρεχθίδης), καὶ παρὰ τὸν οἶκον αὐτῶν, οὗ λείψανά τινα ἐτι σώζονται, ἱερὸν καὶ ἱερὸν τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς. Ἀφ' οὗ δ' ἐκπορτολήθη τοῦτο ὑπὸ τῶν Περσῶν, ἡγεῖρε τὸ 438 π. Χ. ὁ Περικλῆς ἄλλο, κατὰ 50 πόδας μεῖζον, ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἢ τοῦ κέντρου τοῦ λόφου, τὸν Παρθενῶνα, κοσμηθέντα διὰ τῆς χρυσελεφαντίνης Ἀθηνᾶς τοῦ Φειδίου καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τὴν θέσιν περίπου τοῦ πορτοκλήντος ναοῦ τὸν τῆς Πολιάδος ἢ Ἐρεχθίδος καλούμενον.

Περιεῖχε δὲ καὶ ἄλλους ναοὺς ἢ Ἀκρόπολις, ὡς τὸν τῆς Ἀθηνᾶς Ἐργάνης, τὸν τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος, καὶ ἐπὶ Ῥωμαίων τὸν τοῦ Αὐγούστου καὶ Ῥώμης προσέτι δὲ καὶ πλεῖστα ἱερὰ ἀναθήματα καὶ ἀγάλματα, ἐν οἷς τὸ θαυμαστότατον ἦν τὸ κλοσσιαῖον χαλκοῦν τῆς Προμάχου Ἀθηνᾶς, ἔργον καὶ αὐτὸ τοῦ Φειδίου. Ἡ κάτω δὲ πόλις διηρεῖτο εἰς συνοικίας καὶ δῆμους, ὡς τὸν τοῦ Κεραμικοῦ (ἔσω καὶ ἔξω τῶν τειχῶν), κατὰ τὸ Δίπυλον τῶν Διομέων (δμ.), βορειανατολικῶς τῶν Μελιτέων, νοτιοδυτικῶς τῶν Σκαμβοιδῶν, κατὰ τὸ Θησεῖον τὴν συνοικίαν τοῦ Κολυττοῦ, νοτιοδυτικῶς τὸν δῆμον τῶν Κυδαθηναίων, νοτιοανατολικῶς. Δυτικῶς τῆς Ἀκροπόλεως ἔκειτο ὁ Ἀρειος Πάγος, τὸ φονικὸν δικαστήριον τῶν Ἀθηνῶν, μετὰ τοῦ ἱεροῦ καὶ σπηλαιοῦ τῶν Σεμνῶν θεῶν (Ἐρινύων) πρὸς ἀνατολὰς ἔχων, πρὸς βορὰν δὲ, πιθανῶς τὸν ναὸν τοῦ Ἀρεως. Μεταξὺ δὲ τοῦ λόφου τούτου καὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἴσταντο τὰ ἀγάλματα τῶν τιμηματοκτόνων (ἴδ. Ἀρμόδιος). Νοτιοδυτικῶς δὲ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἦν ὁ λόφος τῆς Ἥρυκος, εἰς ἣν διατηρεῖται τὸ βῆμα τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου. Νοτιῶς δὲ τῆς Ἀκροπόλεως, ἀπέναντι αὐτῆς, ἔστι λόφος ὑψηλός, τὸ Μουσεῖον, φέρων ἐπὶ κορυφῆς σωζόμενον μνημεῖον Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάππου, εἰς τοὺς νοτίους δ' αὐτῆς πρόποδας σώζονται λείψανα τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου, τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τοῦ Ὁδείου τοῦ Ἡρώδου. Εἰς τὸν βορειοδυτικὸν δὲ κρημνὸν ἀνοίγονται τὰ σπήλαια τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ Πανὸς καὶ τῆς Ἀγραύλου, ὡς καὶ ἡ πηγὴ Κλεψύδρα· κατωτέρω δὲ οἱ ναοὶ τῶν Διοσκουρίων, τῶν δώδεκα θεῶν, τῆς Θύραϊας Ἀφροδίτης, τοῦ Ἡφαίστου, τὸ Μητροῦον, χρησιμεῖον καὶ ὡς ἀρχεῖον, προσέτι τὸ Βουλευτήριον, τὸ Πρυτανεῖον, ἢ παρ' αὐτῷ θόλος, ἐν ᾧ ἐσιτοῦντο οἱ βουλευταὶ, καὶ ὑπ' αὐτοὺς ἐν τῷ Κεραμικῷ ἢ Ἀγορᾷ, ἥτις ἀρχαιότατα, πρὶν ἢ ὁρισθῆναι τοῦτο ἢ Πνῦς, ἐχρησίμευον εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου,

εἴτα δὲ περικυρίσθη εἰς μόναν τὰς ἀγοραπωλησίας καὶ τοῦ ἐμπορίου τὰς πράξεις, καὶ πλατάνοις ὑπὸ τοῦ Κίμωνος διαφυτευθεῖσαι, περιεῖχε στοάς, ὡς τὴν Ποικίλην, τὴν Βασίλειον, τὴν Μακρὰν, τὴν τοῦ Ἐλευθερίου διὸς, μετὰ ταῦτα καὶ τὴν τοῦ Ἀττάλου, μετὰ τοῦ Γυμνασίου τοῦ Πτολεμαίου, καὶ ναοὺς καὶ ἀγάλματα. Ἐκτὸς δὲ ἦδη τῆς ἀγορᾶς, δυτικῶς καὶ ὑπὲρ αὐτήν, ἦν τὸ Θησεῖον, ἀνατολικῶς τὸ Ἐλευσίνιον καὶ οἱ ναοὶ τοῦ Σεράπιδος καὶ τῆς Εἰλειθυίας. Βορειοανατολικῶς δὲ τῆς Ἀκροπόλεως ἦν ἡ ὁδὸς τῶν Τριπόδων, οὕτω καλουμένη ἐκ τῶν χορηγικῶν μνημείων, ὧν ἐν, τὸ τοῦ Λυσικράτους διατηρεῖται. Παρ' αὐτῇ δ' ἦν τὸ Ὁδεῖον τοῦ Περικλέους, καὶ ἔτι ἀνατολικώτερον, οὐ μακρὰν τῆς ἐν τῷ Ἰλισσῷ πηγῆς τῆς Καλλιρρόης ἢ Ἐννεακροῦνον τὸ Ὀλυμπίεον, ὃ ἐθεμελίωσεν ὁ Πεισίστρατος καὶ ἐπεράτωσεν ὁ Ἀδριανός, προσθεῖς καὶ τὴν σωζομένην Πύλην, ἐν ᾗ ἀποκαλεῖται τὰς Ἀθῆνας πόλιν Ἀδριανοῦ «κ' οὐχὶ Θησείως.» Ἐκλήθη δ' Ἀδριανόπολις καὶ μέρος τῆς πόλεως, πιθανῶς τὸ κατὰ τὴν Ἀγορὰν, ὃ ὁ αὐτοκράτωρ κατεκόσμησε διὰ πολυτελεστάτων στοῶν καὶ βιβλιοθηκῶν, καὶ οἷον καὶ ὁ Ἀνδρόνικος Κυρρήσης ἵδρυσεν τὸ ἐπι σωζόμενον αὐτοῦ Ὡρολόγιον καὶ ἀνεμοδείκτην. Ἐκτὸς δὲ τῆς πόλεως ἔκειντο, πρὸς δυσμὰς ἢ Ἀκαδημία καὶ ὁ Ἰππιος Κολωνός μετὰ τοῦ Ἱεροῦ τῶν Ἐρινύων (κατὰ τὰ Σεπόλια), ἀνατολικῶς δὲ τὸ Παρθενάειον στάδιον παρὰ τῷ Ἀρδητεῖ, τὸ Λύκειον, παρὰ τῷ Ἰλισσῷ, τὸ Κυνόσαργες (τῶν Ἀσωμάτων), ὁ ναὸς τῆς Ἀφροδίτης (εἰς Ἀγγελοκήπους). Συνέδεσε δ' ὁ Κίμων ἐν Ὀλ. 80, δ', διὰ τῶν Μακρῶν Τειχῶν τὰς Ἀθῆνας μετὰ τῶν λιμένων, καὶ τὸ μὲν βόρειον (ἢ τὸ ἐξωθεν), 40 στάδια μακρὸν, ἀπέληγεν εἰς τὸ βόρειον μέρος τοῦ περιόλου τοῦ Πειραιῶς, τὸ δὲ νότιον ἢ Φαληρικὸν, 3ῃ στάδια μῆκος ἔχον, εἰς τὸ Φάληρον προσέθηκε δ' εἴτα ὁ Περικλῆς καὶ ἔταρον, τὸ διὸ μέσον, φέρων ἐπίσης εἰς τὸν Πειραιᾶ, ἐγκαταλείψας ὡς λίαν ἀπέχον, τὸ Φα-

ληρικών. Ταῦτα κατηδάρισε ὁ Λύσανδρος, ἀλλ' ὁ Κόνων ἀνωκοδόμησε τὰ δύο θυτικώ-
τερα περὶ τὸ 392 π. Χ. Λιμένες δὲ τῶν Ἀ-
θηνῶν ἦσαν ὁ Πειραιεὺς, ὁ κυρίως ἐμπορικὸς,
περιοικούμενος ὑπὸ πόλεως οὐ μικρᾶς, ἥς ἐ-
πίσημα καταστήματα ἦσαν τὸ *δεῖγμα*, πρὸς
ἐκθεσιν ἐμπορευμάτων, ἡ *Σκευοθήκη* τοῦ
στόλου, ὅπου νῦν τὸ τελωνεῖον, ὁ ναὸς τῆς
Ἀφροδίτης, παρὰ τὴν ἀνατολικὴν ἀκτὴν.
Κατὰ τὸ βῆθος αὐτοῦ ὑπῆρχε καὶ μυχοῦς, ὅστις
ἐκαλεῖτο *Κάνθαρος*. Θυτικῶς δ' ἐπερατοῦτο
δὲ ἀκρωτηρίου, τῆς *Μετιωνίας*, οὗ ὀπίσω
σχηματίζεται λιμενίσκος, ὁ *Κωφὸς* ἢ *Φωρῶν*
λεγόμενος. Ἀνατολικῶς δὲ προσῆχε λόφος
τρικυῆς, εἰς οὗ τὸ ἔσχατον ἀκρωτήριον, κατὰ
τὴν εἴσοδον τοῦ Πειραιῶς, φαίνονται τὰ λεί-
ψανα τοῦ τάφου τοῦ *Θεμιστοκλέους*. Ὀπίσω
δὲ (ἀνατολικῶς τοῦ Πειραιῶς τούτου λόφου)
ὑφύονται ἕτερος, καλούμενος *Μουνυχία*, ὡς
καὶ ὁ μικρὸς λιμὴν ὃν ἐγκλείει. Μεταξὺ δὲ
τῶν δύο λόφων κυρτοῦται ἕτερος στρογγύ-
λος καὶ καλῶς πεφραγμένος λιμὴν, ὁ τῆς
Ζέας, ὅστις ἦν τῶν Ἀθηνῶν τὸ νεώριον, καὶ
κατὰ τὴν εἴσοδον αὐτοῦ, θυτικῶς, ἦν ἡ *Φρεα-
τὺς*, θέσις ἐπώνυμος τοῦ ἐκεῖ σωζομένου φρέα-
τος, εἰς ἣν ὑπῆρχε τὸ ἐν *Φρεατῇ* (ἴδ.) λεγό-
μενον δικαστήριον. Ἀνατολικώτερον δὲ τῆς
Μουνυχίας ἐξετείνετο ἡ ἀκτὴ τοῦ *Φαλήρου*,
ἰδίως χρησιμεύουσα πρὸς στάθμευσιν τῶν πο-
λεμικῶν πλοίων. (Ὅρα συνημ. χάρτην Ἀ-
θηνῶν).

Ἀθῆναιος, 1) Σικελὸς, σύγχρονος
τοῦ Ἀρχιμήδους. Αὐτοῦ σώζεται πραγματεία
«περὶ μηχανημάτων» πολεμικῶν. — 2) Ἑλ-
λην γραμματικὸς, ἐκ Ναυκράτιδος τῆς Αἰγύ-
πτου, ζήσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Ῥώμῃ κατὰ
τὰς ἀρχὰς τοῦ γ' μ. Χ. αἰῶνος. Τὸ σωζό-
μενον αὐτοῦ πολῦτιμον σύγγραμμά «Οἱ θει-
πνοσσοφισταί,» εἰς 15 βιβλία, ἐστὶ συλλογὴ
ὑποτιθεμένων διαλόγων πολλῶν ἀνδρῶν εὐ-
φυῶν καὶ πεπαιδευμένων περὶ παντοίων πρα-
κτικῶν ἀντικειμένων, καὶ περιέχει ὑπὲρ τὰ
1,500 ἀποσπάσματα ἀπολεσθέντων ἀρχαίων

συγγραμμάτων. Σχόλια εἰς αὐτὸν ἐξέδωκεν
ὁ Casaubon (1600).

Ἀθηναῖς, 1) Μία τῶν Ἀττικῶν φυ-
λῶν ἐπὶ Ἑρεχθίδος. — 2) Ἀθηναία, θυγάτηρ
τοῦ σοφιστοῦ Λεοντίου, ὡραία καὶ λογία, ἐνυμ-
φεύθη τὸν αὐτοκράτορα Θεοδοσίον Β', ἐδά-
πίσθη χριστιανὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα *Εὐδοκία*, καὶ
ἀπέθανε τὸ 460 μ. Χ. Εἰς αὐτὴν ἀποδίδονται
τὰ «Ὀμηρόκεντρα» ἢ «Ὀμηροκέντρωνες,»
βιογραφία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, συναρμολο-
γηθεῖσα ἐκ τεμαχίων στίχων Ὀμηρικῶν.

Ἀθηνεῖς, ἴδ. Βούπαλος.

Ἀθηνεῶν, 1) ἐπίσημος Ἑλλήν δα-
κτυλιολύφος, τῆς ἐποχῆς τοῦ Αὐγούστου. —
2) Ποιμὴν καὶ ληστής ἐκ Κιλικίας, ἐγένετο
ἀρχηγὸς δουλικῆς ἐπανάστασεως ἐν Σικελίᾳ
κατὰ τὰ τέλη τοῦ α' αἰῶνος π. Χ.

Ἀθηνόδωρος, 1) ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλε-
ξάνδρου πεμφθεὶς μεθ' ἑλληνικῆς ἀποικίας
εἰς τὴν Βακτριανήν, καὶ φονευθεὶς ὅτε ἐπέ-
χειρήσει νὰ βασιλεύσῃ (Curt. IX, 7). — 2)
ὁ ἐπιλεγόμενος Κορδυλίων, στωϊκὸς φιλόσο-
φος ἐκ Ταρσοῦ, κατὰ τὸν α' αἰῶνα π. Χ.,
διδασκὴς τῆς βιβλιοθήκης τῆς Περγᾶμου,
ἠθέλησε νὰ ἐξαλείψῃ ἐξ αὐτῆς ὅ, τι δὲν συνῆδε
πρὸς τὰς δοξασίας του· ἀλλὰ ἐννευσθεὶς, ἐκω-
λύθη. — 3) Ἄλλος, ἐπίσης στωϊκὸς ἐκ τῆς
αὐτῆς πόλεως· διδάξας ἐν Ἀπολλωνίᾳ τῆς
Ἡπείρου, καὶ ἐπισκεφθεὶς τὴν Ῥώμην, ἐβέλ-
τίωσε τῆς πατρίδος του τὴν νομοθεσίαν, καὶ
ἔγραψε συγγράμματα μὴ διασωθέντα. — 4)
ἴδ. Λαοκῶν.

Ἀθηναῖος ἢ **Ἀθεῖων**, (Atheis, Adige, Etsch.) ποταμὸς τῆς ἄνω Ἰταλίας, ἐκ
τῶν Ἀλπεων πηγάζων καὶ εἰς τὸν Ἀδρίαν
ἐκβάλλων.

Ἀθληταί, **Ἀθλοθέται**. Ἰδε Ὀ-
λύμπια.

Ἀθῶς, ὁρεινὸν ἀκρωτήριον, 1935 μέ-
τρα ὑψηλόν, κατὰ τὴν ἀκτὴν τῆς Χαλκι-
δικῆς ἐν Μακεδονίᾳ (τὸ Ἅγιον Ἔρος), περι-
εῖχε τὰς πόλεις Δίον, Ὀλόφυξον, Θύσσον,
Κλεωνᾶς καὶ Ἀκραθῶν (ἢ Ἀκρόθων). Τὸν

ἡ μέτρα ὑψηλὸν καὶ τρισχίλια βήματα πλατύν πορθμὸν, τὸν ἐνοῦντα τὴν ἄκραν ταύτην μετὰ τῆς στερεᾶς ἐπεχείρησε νὰ διατάμη ὁ Ξέρξης, καὶ ἔχνη τῆς μὴ περατωθείσης τομῆς φαίνονται ἔτι. Ὁ δὲ γλύπτης Δεινοκράτης εἶχε συλλάβει τὴν παράτολμον ἰδέαν νὰ λαξεύσῃ τὸ ὄρος τοῦτο εἰς ἀνδριάντα τοῦ Ἀλεξάνδρου, διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς κρατοῦντα μυριάνδρον πόλιν οἰκουμένην, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς σπένδοντα ὄλον ῥεῦμα ποταμοῦ. (Vitr. II, praef., J. Val. d. 2. gest. Alex. I, 24).

Αἶα, ἴδ. Ἀργοναῦται.

Αἰαίη, ἐπώνυμον τῆς Κίρκης, οἰκούσης ὁμώνυμον νῆσον παρὰ τὴν Ἰταλίαν, μεθ' ἧς καὶ μετὰ ταῦτα ἡ νῆσος ἠνώθη.

Αἰάκης, 1) πατήρ τοῦ Πολυκράτους, τυράννου τῆς Σάμου. — 2) Ἀνεψιὸς τοῦ Πολυκράτους ὑπὸ τοῦ Ἀρισταγόρου τοῦ Μιλήσιου ἐκβλήθει, προσήλθε τοῖς Πέρσαις, καὶ ἔπεισε τοὺς Σαμίους, κατὰ τὴν ἐν Λάδῃ ναυμαχίαν, νὰ ἐγκαταλείψωσι τὰς Ἰωνικὰς πόλεις, ἀγωνιζομένους κατὰ τῶν Περσῶν, δι' ὅς οὗτοι, πρὸς ἀμοιβήν, ἐγκατέστησαν αὐτὸν αὐθις τύραννον τῆς Σάμου (Ἡρόδ. Δ, 138. ΣΤ, 13).

Αἰακίδαι, οἱ ἐξ Αἰακοῦ καταγόμενοι, Πηλεΐς, Ἀχιλλεύς, Νεοπτόλεμος, καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς Ἠπείρου Περσεύς καὶ Πύρρος. (Virg. A, I, 99. III, 296. — Cic. div. II, 56).

Αἰακὸς, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Αἰγίνης, γεννηθεὶς εἰς τὴν φερώνυμον τῆς μητρὸς του νῆσον, προσφιλὴς τοῖς θεοῖς διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ δικαιοσύνην του. "Ὅτε λοιμὸς κατηρῆμωσε τὴν γενέθλιον αὐτοῦ νῆσον, ἐπὶ τῇ δεήσει του ὁ Ζεὺς τὴν ἐπλήθυνεν αὐθις, μεταμορφώσας τοὺς μύρμηκας αὐτῆς εἰς ἀνθρώπους, κληθέντας διὰ τοῦτο *Μερμιδόνας* (Ovid. Met. VII, 520). Οὗτοι ἦσαν πιθανῶς οἱ πρῶτοι τρωγλοδίαιτοι κάτοικοι τῆς νήσου. Ἄλλοτε δὲ πάλιν, τῆς Ἑλλάδος πασχούσης ἐξ ἀνομβρίας, ἐπεκαλέσατο τὸν Δία καὶ ἦλθεν ἡ ποθουμένη βροχή, δι' ἣ καὶ οἱ Αἰγινηταὶ τῷ Ἰδρυσαν ἱερὸν, τὸ Αἰάκειον, αὐτὸς δ' ἀνήγειρε βωμὸν εἰς τὸν Πανελλήνιον Δία,

ἐπὶ τῆς ἄκρας κορυφῆς τοῦ ὄρους Πανελληνίου, τοῦ ὑψηλοτέρου τῆς νήσου. Μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος συνειργάσθη εἰς τὴν τειχοδομίαν τῆς Τρωάδος· ἀλλὰ τὸ μέρος ὃ αὐτὸς ὑποδόμησε προσανέβησαν ἔπειτα οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ, ὁ Τελαμών καὶ μετὰ ταῦτα ὁ Πύρρος (Πίνδ. Ὀλ. Η, 30). Ἀποθανόντων δὲ, κατετάχθη μετὰ τοῦ Μίνως καὶ τοῦ Ῥαδαμάνθους, ὡς εἰς τῶν ἐν "Ἄδου κριτῶν.

Αἶας, 1) ὁ Λοκρὸς, υἱὸς τοῦ Ὀϊλέως (ἔθεν καὶ Ὀϊλιάδης καὶ Ὀϊλεῖδης), βασιλεὺς τῆς Λοκρίδος, ἔφερε τοὺς Λοκροὺς ἐπὶ 40 τριήρεων εἰς τὴν Τρωάδα. Ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου περιγράφεται, εἰ καὶ *μείων* (μικρότερος) τοῦ ἄλλου Αἶοντος, ἀλλ' ἀνδρείος καὶ τα-

Ἄστρα Αἰγίνης.

χύπους, ἀρκούμενος λινὸν θώρακα νὰ φορῇ (λινθώραξ. Ἰλ. Β, 527. — Ε, 520). Πολλάνης παρὰ τῷ ἄλλῳ Αἶαντι μαχόμενος, διεκρίθη πρὸ πάντων εἰς τὴν μάχην περὶ τὸν νεκρὸν τοῦ Πητρόκλου (Ἰλιάδ. Ρ). Μισούμενος ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, ἐναυάγησεν ἐπὶ τῆς ἐκ τοῦ Ἰλίου ἐπιστροφῆς εἰς τὰς Γυράς, βράχους τῆς Εὐβοικῆς ἀκτῆς κατὰ τὸν Καφηρέα. — Καὶ ἔσωσε μὲν αὐτὸν ὁ Ποσειδῶν ἐπὶ τῶν σκοπέλων· ἀλλ' ὁ ὑπερόπτης ἀνὴρ ἐκαυχῆθη ὅτι θὰ ἐσώζετο καὶ ἄνευ τῆς βοηθείας τῶν θεῶν, δι' ὃ ὀργισθεὶς ὁ Ποσειδῶν, συνέτριψε τὸν σκάπελον διὰ τῆς τριαινῆς του, καὶ ἀπωλέσθη ὁ βλάσφημος (Ὀδ. Δ, 499). Τὴν κατ' αὐτοῦ ἀπέχθειαν τῆς Ἀθηνᾶς ἐξηγοῦντες οἱ μεταγενέστεροι, λέγουσιν ὅτι κατὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος ὁ Αἶας εἰσώρμησεν εἰς τὸν ναὸν τῆς θεᾶς, καὶ τὴν ἱέρειαν αὐτῆς Κασσάνδραν, καταφυγοῦσαν ὑπὸ τὸ ἄγαλμα ὡς εἰς ἄσυλον, ἀπέσυρεν ἐκεῖθεν καὶ ἡχμαλώτευσεν· ἀλλ' ὁ Ἀγαμέμνων τῷ ἀφῆρσε τὴν λείαν του. Οἱ

Ὀπούντιοι Λοκροὶ ἐλάτρευον τὸν Αἶαντα ὡς ἥρωα, καὶ εἰς τὰς μάχας ἄφινον πάντοτε δι' αὐτὸν μίαν θέσιν κενὴν εἰς τὰς τάξεις των. — 2) Αἶας ὁ Τελαμώνιος ἢ Τελαμωνιάδης, ἐκ Σαλαμῖνος, υἱὸς τοῦ Τελαμώνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τεύκρου, ὁ μέγας κηλούμενος, ἦλθε μετὰ 12 πλοίων εἰς τὴν Τρωάδα (Ἰλ. Β, 557), καὶ ἦν μετὰ τὸν Ἀχιλλεῖα ὁ πάντων ἀνδρείοτατος, καὶ τοῦ Ἑκτορος ἄξις ἀντίπαλος (Ἰλ. Γ, 225. Η, 206. Ξ, 204. Ο, 415). Ὅτε ἐν μῆνι ὁ Ἀχιλλεὺς ἀπεσύρθη ὑπὸ τὴν σκηνὴν του, ἔμεινε ὁ Αἶας ὁ «πύργος Ἀχαιῶν», καὶ μόνος ποτὲ εἰς φυγὴν τραπέντας τοὺς ἐκάλυψε κατὰ νῶτον (Ἰλ. Λ, 545)· αὐτὸς δ' ὑπὲρ πάντας ἐπρομάχησε καὶ τοῦ νεκροῦ τοῦ Πατρόκλου (Ἰλ. Ρ). Ἀφ' οὗ ἡ Θέτις ἐτέλεσε τοὺς ἐπικηδεῖους ἀγῶνας ἐπὶ τῇ θανάτῳ τοῦ υἱοῦ τῆς Ἀχιλλεύως, ἀπεφάσισε νὰ θεῶσσι τὰ ὅπλα αὐτοῦ εἰς τὸν ἀνδρείοτατον τῶν Ἑλλήνων, τὸν ὑπὲρ πάντας προαγωνισάμενον πρὸς διάσωσιν τοῦ σώματος αὐτοῦ καὶ τῶν ὀπλων. Τότε ἀνταγωνισχέντων τοῦ Αἶαντος καὶ τοῦ Ὀδυσσεως, ἐπροτιμήθη οὗτος, δι' ὃ ὁ Αἶας ἐν ἀπελπισίᾳ ἠτυοκτόνησε, καὶ ἐν Ἀῶνι δὲ ὠργίζετο πάντοτε κατὰ τοῦ Ὀδυσσεως (Ὀδ. Λ, 541). Κατὰ μεταγενεστέρως παραδόσεις ἐσυμβούλευσεν ἡ Ἀθηναῖα τὸν Ἀγαμέμνονα νὰ προτιμήσῃ ἐν τῇ ἀγῶνι τούτῳ τὸν Ὀδυσσεά, ἐφ' ᾧ παραφρονήσας ὁ Αἶας, ἐρρίφθη διὰ νυκτὸς ξιφῆρης κατὰ τῶν ποιμνίων τῶν Ἑλλήνων καὶ τὰ κατεκρεοῦργησεν, ἐκλαμβάνων ὅτι ἦσαν αὐτοὶ οἱ ἀντίπαλοί του· ὅτε δὲ συνήλθε, τότε ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ ξίφους του καὶ ἐθανατώθη (Σοφ. Αἶας. — Πινδ. Νεμ. Ζ. — Ον. Μετ. XIII, 1). Ὁ τάφος αὐτοῦ (τὸ Αἶαντιον) ἦν ἐπὶ τοῦ Ροιτίου ὄρους. Ἐν Σαλαμῖνι δ' ἐτιμᾶτο ὡς ἐπιχώριος ἥρωας, καὶ εἶχε ναοὺς καὶ ἀγάλματα· προσέτι δ' ἐωρτάζετο ἐκεῖ καὶ τελετὴ, τὰ Αἶαντια. Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι δὲ προσέτι, διὰ τὴν γειτνίσαι, ἐτίμων αὐτὸν, καὶ ἐπώνυμος αὐτοῦ ἦν μία τῶν Ἀττικῶν φυλῶν, ἡ Αἶαντις. Ἐπὶ μιᾷ ἐκδρομῇ αἰχμαλωτεύσας Τέκμησσαν, τὴν θυγα-

τέρα Τεύκρου (ἢ Τελεῦτα), τοῦ βασιλέως τῆς Φρυγίας, ἡγάγησε καὶ διετήρησε πάντοτε αὐτὴν παρ' ἑαυτῷ (Hom. Od. II, 4. 5), καὶ ἐξ αὐτῆς ἔσχεν υἱὸν τὸν Βύρυσάκην.

Αἰγαί. 1) πόλις τῆς Ἀχαΐας παρὰ τὸν Κρῶθιν, ἔρημος ἤδη ἐπὶ Στράβωνος (H, 385. — Ὁμ. Ἰλ. Θ, 203. — Ἡρδ. Α, 145). — 2) Πόλις τῆς Εὐβοίας (Λίμνη). Ἐπὶ τοῦ ὑπερκειμένου λόφου ἔκειτο ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος (Στράβ. Η, 386). — 3) Πόλις αἰολικὴ ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ (Ἡρδ. Α, 149. — Ξεν. Ἑλλ. Δ, 855), παθοῦσα ἐκ σεισμοῦ (Τασ. Λημ. II, 47). — 4) Π. ἐν Κιλικίᾳ, σπουδαῖος λιμὴν ἐπὶ Ῥωμαίων. Σήμερον Ἀγία Σκάλα. — 5) καὶ Αἰγὴ (Ἡρδ. Ζ, 123), Π. ἐν Πιναθίᾳ τῆς Μακεδονίας, τὸ ἀρχαῖον ἔδρα καὶ τόπος ἐνταφιασμοῦ τῶν Μακεδόνων βασιλέων (Διόδ. ΙΣΤ, 3. — Ἀρρ. Α, 11. 1).

Αἰγαία, βασιλὶς τῶν Ἀμαζόνων.

Αἰγαῖον πέλαγος, ἐν γένει πᾶσα ἡ θάλασσα ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος μέχρι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κυρίως ὅμως τὸ ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς καὶ Ἰωνίας βορειότερον αὐτοῦ μέρος. Ἡ παραγωγὴ τοῦ ἐνόματος βεβαίως ἐκ τοῦ αἰσσω (ὄρμω), διὰ τὸ ὀρμητικὸν τῶν κυμάτων, ἢ ἐκ τοῦ παραγώγου ἐκ τοῦ αὐτοῦ ῥήματος αἶγες, διότι τὰ ἀφρίζοντα κύματα τοῦ πελάγους ὑποτίθενται ὁμοιάζοντάς πρὸς ἀγέλην αἰγῶν. Ἀλλὰ, κατὰ τὸν μῦθον, ἦν ἐπώνυμος τοῦ εἰς αὐτὸ πνιγέντος Αἰγείως, τοῦ πατρὸς τοῦ Θησεως.

Αἰγελίον, τὸ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ὀνομα τοῦ γίγαντος ἐν οἱ θεοὶ ὀνόμαζον Βριάρεων (Ὁμ. Ἰλ. Α, 405). Ἰδ. Ἐκατόγχειρες.

Αἰγαλεόν, ὄρος εἰς τὰ δυτικὰ τῆς Μεσσηνίας πρὸς τὸ ἀκρωτήριον Κορυθασίον (Στράβ. Η, 359).

Αἰγάλεως, τὸ νοτιώτερον μέρος τοῦ ὄρους Πάρνηθος ἐν τῇ Ἀττικῇ (ὑπὲρ τὸ μοναστήριον Δαφνί). Κατὰ τοὺς πρόποδας αὐτοῦ εἰς Κέρατα (ν. Κερατσίνι) καθήμενος ὁ Ξέρξης ἐβλεπε τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν (Ἡρδ. Η, 90. — Θουκ. Β, 19).

Αἰγερία ἢ **Πηγερία**, νύμφη μάντις, ἣ ἐμπνεύσασα τὸν Νουμᾶν ὡς ἰδρυτὴν τῆς λατρείας καὶ τῆς νομοθεσίας ἐν Ῥώμῃ.

Αἰγεύς, ἑγγονος τοῦ Κέκροπος, υἱὸς τοῦ Πανδίωνος, γεννηθεὶς ἐν Μεγάρῳ, ὅπου ὁ πατήρ του, ἐξωσθεὶς τοῦ θρόνου τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τῶν Μητιωνιδῶν, εἶχε καταφύγει καὶ νομφευθῇ τὴν θυγατέρα τοῦ ἐκεῖ βασιλέως Πάλαντος. Ἀλλ' ὁ Αἰγεύς, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, ἐπανελθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀνεκτήσατο τὴν ἀρχὴν καὶ τὸν ἐπολέμησαν μὲν οἱ πεντήκοντα υἱοὶ τοῦ ἀδελφοῦ του Πάλαντος, ἀλλὰ καὶ τούτους ἐνίκησεν ὁ υἱὸς τοῦ Αἰγέως Θησεύς, προσελθὼν ἐκ Τροιζήνας, διότι μήτηρ αὐτοῦ ἦν ἡ τρίτη τοῦ Αἰγέως σύζυγος Αἰθρα, ἡ θυγάτηρ τοῦ Πιτθέως, βασιλέως τῆς Τροιζήνας (Πλούτ. Θησ. ΙΓ. — Πaus. Α, 5, 3). "Ὅτε δ' ὁ Θησεύς ἀπέπλευσε κατὰ τοῦ Μινωταύρου (ἴδ.) εἰς Κρήτην, ὑπεσχέθη εἰς τὸν πατέρα του, ἂν ἐπιτύχη, νὰ κοσμήσῃ τὸ πλοῖον ὃ τὸν ἔφερε δι' ἰστίου λευκοῦ ἀντὶ τοῦ μέλανος ὃ εἶχεν ἀποπλέων. Ἐλησμονήσεν ὁμοῦ τὴν ὑπόσχεσίν του, καὶ ὁ Αἰγεύς, νομίσας ὅτι ὁ υἱὸς του ἀπωλέσθη, ἐρρίφθη (τὸ περίεργον ἀπὸ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τῆς θέσεως τοῦ ναοῦ τῆς Νίκης!) εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη, ἐξ οὗ ἐρρέθη ὅτι Αἰγαῖον ὠνομάσθη τὸ πέλαγος (Πλούτ. Θησ. ΚΒ. — Πaus. Α, 22, 5). Μία τῶν αὐτικῶν φυλῶν ἐπεκλήθη κατ' αὐτὸν Αἰγίης. — Αἰγεύς δὲ ἦν καὶ ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος (συγγενὲς τῷ Αἰγιαλός, κτλ.).

Αἰγιάλειος, ἴδ. Ἀχαΐα, 1) καὶ Διομήδης.

Αἰγικορεῖς, ἴδ. φυλὴ.

Αἰγίλεια, μικρὰ νῆσος ἀνατολικῶς τῆς Εὐβοίας (Ἡρόδ. ΣΤ, 107).

Αἰγίμιος, γενάρχης τῶν Δωριέων παρὰ τῷ Πίνδῳ, ἐπικαλεσάμενος τὴν βοήθειαν τοῦ Ἡρακλέους κατὰ τῶν Λαπιθῶν, καὶ τῶν κτήσεων αὐτοῦ τὸ τρίτον ὑποσχέθει. Ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς, καὶ τοὶ φονεύσαντες τὸν βασιλέα τῶν Λαπιθῶν Κορωνόν, καὶ τὸν συμ-

μαχοῦντα αὐτοῖς τῶν Δρυόπων Λεωγόραν, δὲν ἐδέχθη τὴν προσφορὰν (Ἀπολλόδ. Β, 7, 7). Υἱοὶ τοῦ Αἰγίμιου ἦσαν ὁ Πάμφυλος καὶ ὁ Δύμας, καὶ κατ' αὐτοὺς ὠνομάσθησαν δύο τῶν δωρικῶν φυλῶν, οἱ Πάμφυλοι καὶ οἱ Δύμναι. Ἡ δὲ τρίτη, ἡ τῶν Ὑλλέων, ἦν ἐπώνυμος τοῦ Ὑλλου, υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ὃν εἶχεν υἱοθετήσει ὁ Αἰγίμιος.

Αἰγίνα, νῆσος τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ἀπέναντι τοῦ Πειραιῶς, μόλις 2 τετρ. μιλίων ἔκτασιν ἔχουσα. Τὰ ὄρη αὐτῆς ἐκαλοῦντο Παλλήνησι καὶ Τριπύργια. Ἡ γῆ αὐτῆς ἦν καλὴ διὰ τὴν κεραμευτικὴν, δι' ἣ καὶ ἐνίοτε τῇ ἀποδίδεται τὸ ἐπίθετον Κυττοπῶλις. Ἡ ἀρχαία παράδοσις διηγεῖτο ὅτι ἡ νῆσος ἐκαλεῖτο τὸ πρῶτον Οἰνῶνη, ἔλαβε δὲ μετὰ ταῦτα ὁ πάν-

τοτε διατήρησεν ὄνομα ἐκ τῆς νύμφης Αἰγίνης, θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ, ἐξ ἧς

ὁ Ζεὺς ἔσχε τὸν Αἰακόν (ἴδ.). Ἐκ τῶν Αἰακιδῶν ὁμοῦς ὁ μὲν Τελαμών μετέβη εἰς Σαλαμῖνα, ὁ δὲ Πηλεὺς εἰς τὴν Φθίαν, καὶ τότε ἡ νῆσος ἐξεχωρίσθη διὰ κατοικίων ἐλθόντων ἐξ Ἐπιδαύρου (Ἡρόδ. Η, 46), ὥστε καὶ λέγεται ὅτι, κατὰ τὴν ἡ' ἑκατονταετηρίδα, Φεΐδων, ὁ τύραννος τῆς Ἐπιδαύρου, ἐν Αἰγίνῃ ἔκοψε τὰ πρῶτα ἀργυρὰ νομίσματα. Ἐν τῇ ἕκτῃ ἑκατονταετηρίδι ἦνθει ἡ Αἰγίνα, καὶ εἶχε ναυτικὴν δύναμιν, καὶ ἔδρευεν ἀποικίας (τὴν Κυθωνίαν ἐν Κρήτῃ, τὴν Αἰγινίτιν ἐν Παφλαγονίᾳ). Ἐπὶ τῶν Μηδικῶν ἔδωκαν τριακονταετηρίαι εἰς τὸν ἐλληνικὸν στόλον, καὶ ἔλαβον τὰ πρωτεῖα τῆς ἀνδρείας (Ἡρόδ. Ε, 83. Η, 46 καὶ 93). Ἀλλὰ τὸ 457, ἐν συμμαχίᾳ μετὰ τῶν Κερυνθίων καὶ Ἐπιδαυρίων, ἐνίκηθησαν οἱ Αἰγινῆται, καὶ ἡναγκάσθησαν νὰ παραδώσωσι τὰ πλοῖά των, νὰ κατεδαφίσωσι τὰ τεῖχη των καὶ νὰ πληρώσωσι φόρον τὸ δὲ 429 καὶ ἐξεβλήθησαν ἐντελῶς τῆς νήσου των, καὶ ἐδέχθησαν αὐτοὺς οἱ Λακεδαιμόνιοι εἰς τὴν Θυρεᾶτιν, μόνον δὲ

τὸ 404 τοὺς ἐπανάφερον ὁ Λύσανδρος εἰς τὴν πατρίδα των. Μετὰ ταῦτα ἐδόθη ἡ νῆσος εἰς τὸν Ἀχαϊκὸν δεσμὸν, ἔπειτα εἰς τὸν Αἰτωλικὸν, ὑπετάγη εἰς τὸν Ἀτταλὸν τῆς Περγᾶμου, καὶ τέλος ὑπὸ τοὺς Ῥωμαίους τῇ ἀπεδόθη σκιά αὐτονομίας. Ἡ ἀρχαία πόλις τῆς Αἰγίνης ἔκειτο ὅπου κεῖται καὶ ἡ νῦν, ἔχουσα δύο τεχνητοὺς λιμένας, ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, ἧς λείψανα σώζονται, καὶ τὸ Δίακεϊον, εἰς ὃ ἀπέθετον οἱ ἐν τοῖς Αἰακείοις ἀγῶσι νικῶντες τὰ στέμματα ἃ ἐλάμβανον. Εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς νήσου ὑπῆρχεν ἄλλη μικρὰ πόλις, Οἶη, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Πανελληνίου ὁ βωμὸς τοῦ Διὸς, καὶ πρὸς τὰ βορειανατολικά τῆς νήσου, ἐπὶ λόφου, καταφανὲς ἐτι ἐν ἐρείπιοις ἰ-

τῆς Τρωάδος. Εἰς τῶν ἐπισημοτέρων ἀρχαίων ἀνδριαντοποιῶν τῆς Αἰγίνης ἦν ὁ Ὀνατάς. Παρήγε δὲ καὶ πολλὰ καὶ παντοῖα τεχνουργήματα ἡ Αἶγινα διὰ τὸ ἐμπόριον (Αἰγιναιῶν ἐμπολήν), καὶ μνημονεύεται αὐτῆς ὁ χαλκὸς, εἰς ἴσην μοῖραν τιθέμενος μετὰ τοῦ Δηλίου καὶ Κορινθίου. Λέγονται δὲ πεντακισχίλιοι οἱ πολῖται τῆς νήσου, μετὰ 470,000 δούλων (Ἀριστοτ. ἐν Ἀθην. ΣΤ, 272. — Στράβ. Η, 375).

Αἶγιον, πόλις τῆς Ἀχαΐας (Βοστίτσα), εἶχεν ἱερὸν τοῦ Ὀμηγυρίου Διὸς, εἰς ὃ συνήρχετο δις τοῦ ἔτους ὁ Ἀχαϊκὸς δεσμός. Ἐνταῦθα ἀπέθανεν ὁ Ἄρατος, (Ὀμ. Ἰλ. Β, 547. — Ἡρδ. Α, 145. — Πaus. Ζ, 25).

Ο ΕΝ ΑΙΓΙΝΗΙ ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

στάμενος ὁ δώριος ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς (ἴδ. τὴν εἰκόνα), οὗ τὰ ἀρχαῖα, καὶ διὰ τὴν ἐποχὴν αὐτῶν χαρακτηριστικώτατα γλυπτικὰ συμπλέγματα τῶν αἰτῶν, ἀνασκαφέντα καὶ ἀγορασθέντα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου τῆς Βαυαρίας πρὸ τῆς ἐλληνικῆς ἐπαναστάσεως, ἀποτελοῦσι τὸ θαυμασιώτερον κόσμημα τοῦ ἐν Μονάχῳ Μουσείου, παριστῶντα τὸ μὲν τὴν μάχην περὶ τὸν νεκρὸν τοῦ Ἀχιλλέως, τὸ δὲ πιθανῶς περὶ τὸν τοῦ Οἰλέως, πρὸ

Αἶγιρα ἢ **Αἶγειρα**, πόλις παραθαλάσσια τῆς Ἀχαΐας, ἀναλαβοῦσα τοὺς κατοίκους τῶν Αἰγῶν (Ἡρδ. Α, 145). Ὑποτίθεται οὖσα ἡ Ὀμηρικὴ (Ἰλ. Β, 573) Ὑπερρίη. Ὀλίγα ἐρείπια εἰς Παλαιόκαστρον.

Αἶγις, δῆρμα αἰγός. Οἱ ἀρχαιότατοι ἡμίγριοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος ἔφερον πιθανῶς τοιαῦτα, καλύπτοντες τὴν γυμνότητά των καὶ ἀμυνόμενοι. Διὰ τοῦτο τοιαύτην ἐπιστεῦετο φέρων καὶ ὁ Ζεὺς, βροντᾶς καὶ τὰς τῇ λέ-

Ξει συγγενεῖς κατα-
γίδας ἐπίσειων ὅτε
τὴν ἐκίνει, δι' ὃ καὶ
αἰγίσχος συνεχῶς
ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου
καλεῖται (Ἰλ. Β,
447. Ε, 738. Ο,
308. Ρ, 593 κτλ.).
Ἐλέγετο δ' οὖσα τὸ
δέρμα τῆς αἰγὸς ἥ-
τις εἶχε γαλακτου-
χῆσαι τὸν Δία ἐν
Κρήτῃ (Hygin. Ρ.
astr. XIII.), καὶ ἐν
τῷ μέσῳ φέρει τὴν
κεφαλὴν τῆς Γοργό-
νας, ὡς φρόνητρον.
Ἐπὶ τῶν κλασικῶν
χρόνων ὁ Ζεὺς παρί-
σταται σπανίως φέ-
ρων αὐτήν, σχεδὸν
δὲ πάντοτε ἡ Ἀθη-
νᾶ, ὡς ἡ πολεμικὴ
θυγάτηρ αὐτοῦ, συν-
ήθως μὲν ἐπὶ τοῦ
στήθους, ἐνίοτε δὲ,

Πρόμαχος Ἀθηνᾶ ἐξ Ἡρακλείου

ὡς εἰς τὸ ἐν Νεα-
πόλει ἀρχαῖον ἀ-
γαλμα (ἴδ. Ἀθηνᾶ)
καὶ εἰς τὸν ἀριστερὸν
βραχίονα ἀντιγάλ-
ματος. Ἐνίοτε οἱ
καλλιτέχναι τὴν πα-
ριστῶσιν ἐπὶ τοῦ
στήθους τῆς Ἀθηνᾶς
λεπιδωτὴν ὡς τοὺς
θώρακας. Καὶ θυσ-
σανόεσσα δὲ λέγε-
ται ἡ αἰγίς ὑπὸ τοῦ
Ὀμήρου, καὶ ἀντι-
καθιστῶσιν ἐνίοτε
τοὺς θυσσάνους οἱ
γλύπται διὰ τῶν ὀ-
φειῶν τῆς Γοργόνας.
Καθ' Ὁμηρον δὲ
(Ἰλ. Ο, 229. 307.
328. 360. Ω, 20)
ἐδανείζετο αὐτὴν καὶ
ὁ Ἀπόλλων, ἀλλ'
οὐδέποτε φέρει αὐ-
τὴν ἐν τοῖς καλλι-
τεχνήμασιν.

Αἰγισθος, υἱὸς παράνομος τοῦ Θυέ-
στου καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Πελοπίδας, ἐκ-

Ἐξ ἀρχαίου ἀγγείου

τεθὲς ὑπὸ τῆς μητρός του καὶ τραφεὶς ὑπὸ
αἰγός, ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα. Ἐφόνευσε δὲ τὸν

θεῖόν του Ἀτρέα, ὅστις, ἐκλαμβάνων αὐτὸν
τὸν Αἰγισθον ὡς ἴδιον αὐτοῦ υἱόν, τὸν προέ-
τρεπε νὰ φονεύσῃ τὸν Θυέστην, καὶ εἴτα συνε-
δασίλευσεν ἐν Μυκῆναις μετὰ τοῦ πατρὸς του,
ἢ καθ' Ὁμηρον (Ὀδ. Δ, 518), ἥρξε μετὰ
τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐπὶ τῶν νοτιανατολικῶν
παραλίων τῆς Ἀργολίδος. Δελεάσας δὲ Κλυ-
ταιμνήστραν, τὴν γυναῖκα τοῦ Ἀγαμέμνονος
(ἴδ.) ἀπόντος εἰς τὴν Τρωάδα, ἐδολοφόνησεν
αὐτὸν εἰς τὴν ἐπιστροφὴν του, καὶ τὸν ἀντι-
κατέστησεν ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν Μυκηναίων ἐπὶ
ἐπτὰ ἔτη, μέχρις οὗ, κατὰ χρησμὸν, ἐλθὼν
ὁ υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος Ὀρέστης (ἴδ.), ἐξε-
δίκησε τὸν πατέρα του, φονεύσας αὐτὸν (Ὀμ.
Ὀδ. Γ, 305. — Αἰσχλ. Χοηφ. — Σοφοκλ. καὶ
Εὐριπ. Ἠλέκτρα).

Αἴγλη, ὄνομα πολλῶν νυμφῶν.

Αἰγὸς ποταμοί, πόλις καὶ μικρὸς ποταμὸς ἐπὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀκτῆς τοῦ Ἑλληνισπόντου, ἀπέναντι

τῆς Λαμψάκου, θέατρον τῆς ναυμαχίας καθ' ἣν (405 π. Χ.) ὁ Λύσανδρος κατετρόπωσε τὸν στόλον τῶν Ἀθηναίων (Ξεν. Ἑλλ. Β, 1, 21. — Ἡρόδ. Β, 119. — Πλούτ. Ἀλκ. ΛΖ. — Λύσ. Θ.)

Αἰγύπτιος, γέρων εὐγενὴς Ἰθακήσιος, φίλος τοῦ Ὀδυσσέως, οὗ ὁ εἰς υἱὸς Ἄντιφος, συνεκστρατεύσας μετὰ τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Τρώαδα, κατεβροχθίσθη ὑπὸ τοῦ Κύκλωπος, ὁ δ' ἕτερος, Εὐρύνομος, ἦν εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης. Εἶχε δὲ καὶ ἄλλους δύο (Ὅμ. Ὀδ. Β, 15).

Αἴγυπτος, ἡ, ἢ γνωστὴ χώρα τῆς Ἀφρικῆς ἥτις ἐν τῇ ἀπωτάτῃ ἀρχαιότητι ἐκα-

λεῖτο παρὰ τοῖς ἰθαγενέσιν ἐγχωρίοις Χέμι ἢ Κέμι, ὅπερ σημαίνει ἡ μέλαινα, ἴσως διὰ τὸ χροῖμα τοῦ ἐδάφους αὐτῆς, ἀλλὰ πιθανώτερον διὰ τὸ χροῖμα τῶν ἀρχικῶν κατοίκων τῆς. Παρὰ δὲ τοῖς Ἀραβι καὶ λοιποῖς Σημίταις ἐλέγετο καὶ λέγεται ἐτι Μίσιρ (Μισίρι), καὶ ἐν τῇ Γραφῇ Μισραγίμ (ἡ διπλῇ Αἴγυπτος). Ἀρχεται δὲ μεσημέρινως ἀπ' ὅπου παύουσι τὰ ὄρη, ἀπὸ Συήνης καὶ τοῦ πρώτου καταρράκτου, καὶ ὀρίζεται νοτίως ὑπὸ τῆς Αἰθιοπίας, ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Πετραίας Ἀραβίας καὶ τῆς Ἐρυθρᾶς, δυτικῶς ὑπὸ τῆς ἐρήμου καὶ βορείως ὑπὸ τῆς θαλάσσης, δι' ἰσθμοῦ, τοῦ σήμερον τμηθέντος τοῦ Σουέξ, συνδεομένη μετὰ τῆς Ἀσίας. Διαρρέει δ' αὐτὴν ὁ Νεῖλος, ἀπὸ μὲν Συήνης μέχρι τῆς Μέμφιδος, ἐπὶ 240 ὥρας, διὰ ταπεινῆς κοιλάδος, ἐχούσης τριῶν ὥρων πλάτος, κατ' εὐθείαν πρὸς βορρᾶν, ἐκείθεν δ' ἐκβάλλει εἰς τὴν Μεσόγειον, εἰς πολλοὺς (7 τὸ πάλαι, 2 δὲ σήμερον) βραχίονας διακλαδούμενος, δι' ὧν ἀποτελεῖ τὸ Δέλτα. Ἐνταῦθα δὲ τακτικῶς πλημμυρῶν ἀπὸ Αὐγούστου μέχρις Ὀκτωβρίου, καθιστᾷ

Ο ΝΕΙΛΟΣ

λεῖτο παρὰ τοῖς ἰθαγενέσιν ἐγχωρίοις Χέμι ἢ Κέμι, ὅπερ σημαίνει ἡ μέλαινα, ἴσως διὰ τὸ χροῖμα τοῦ ἐδάφους αὐτῆς, ἀλλὰ πιθανώτερον διὰ τὸ χροῖμα τῶν ἀρχικῶν κατοίκων τῆς. Παρὰ δὲ τοῖς Ἀραβι καὶ λοιποῖς Σημίταις ἐλέγετο καὶ λέγεται ἐτι Μίσιρ (Μισίρι), καὶ ἐν τῇ Γραφῇ Μισραγίμ (ἡ διπλῇ Αἴγυπτος). Ἀρχεται δὲ μεσημέρινως ἀπ' ὅπου παύουσι τὰ ὄρη, ἀπὸ Συήνης καὶ τοῦ πρώτου καταρράκτου, καὶ ὀρίζεται νοτίως ὑπὸ τῆς Αἰθιοπίας, ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Πετραίας Ἀραβίας καὶ τῆς Ἐρυθρᾶς, δυτικῶς ὑπὸ τῆς ἐρήμου καὶ βορείως ὑπὸ τῆς θαλάσσης, δι' ἰσθμοῦ, τοῦ σήμερον τμηθέντος τοῦ Σουέξ, συνδεομένη μετὰ τῆς Ἀσίας. Διαρρέει δ' αὐτὴν ὁ Νεῖλος, ἀπὸ μὲν Συήνης μέχρι τῆς Μέμφιδος, ἐπὶ 240 ὥρας, διὰ ταπεινῆς κοιλάδος, ἐχούσης τριῶν ὥρων πλάτος, κατ' εὐθείαν πρὸς βορρᾶν, ἐκείθεν δ' ἐκβάλλει εἰς τὴν Μεσόγειον, εἰς πολλοὺς (7 τὸ πάλαι, 2 δὲ σήμερον) βραχίονας διακλαδούμενος, δι' ὧν ἀποτελεῖ τὸ Δέλτα. Ἐνταῦθα δὲ τακτικῶς πλημμυρῶν ἀπὸ Αὐγούστου μέχρις Ὀκτωβρίου, καθιστᾷ

Συνέδεσαν δ' αὐτὸν μετὰ τῆς Ἐρυθρᾶς διὰ διώρυχος, ἀπὸ τοῦ Καίρου ἀρχομένης, οἱ ἄρχαῖοι, ὁ Πτολεμαῖος ἢ ὁ Τραϊανός, καὶ λίμνας τεχνητὰς ἀνέσκηψαν πρὸς ἄρδουσιν καὶ πρὸς κοινωνίαν, ἰδίως ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὡς τὴν τοῦ Μοίριδος, παρὰ τὴν Ἀρσινόην Κροκοδείλο-πολιν· τὴν Σιρβωνίδα, συνδεομένην μετὰ τῆς θαλάσσης διὰ διώρυχος· τὰς Πικρὰς Λίμνας, παρὰ τὴν διώρυχα τοῦ Πτολεμαίου· τὰς Νιτρίας, παρὰ τῇ Μέμφιδι· καὶ τὰς ὑπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ ποταμοῦ ἀποτελουμένης Τάνιδά, Βουτικὴν, Μαρειώτιδα παρὰ τῇ Ἀλεξανδρείᾳ. Διηρεῖτο δ' ἡ Αἴγυπτος πολιτικῶς τὸ πάλαι εἰς 27 νομοὺς, ὧν 10

Ναύκρατις ἐφ' ἐνὸς τῶν βραχιόνων τοῦ Νείλου, ἦν τότε ἡ μόνη πόλις εἰς ἣν ἐπετρέπετο τοῖς Ἑλλήσι νὰ προσέρχωνται. Ἡ δὲ Μέση Αἴγυπτος (ἡ Μεταξὺ) περιεῖχε τὴν Μέμφιδα, ἣτις ἦν συμπάσης τῆς Αἰγύπτου ἡ ἀρχαιοτάτη πρωτεύουσα. Παρ' αὐτῇ σώζονται αἱ Πυραμίδες (τοῦ Γίξε), μεγαλουργήματα τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, τάφοι τῶν ἐγγχωρίων βασιλέων. Ἐν δὲ τῇ Ἄνω Αἰγύπτῳ, τῇ Θηβαίδι, ἡ κατὰ τὸ νοτιώτερον αὐτῆς κειμένη ἐν τῷ Νείλῳ νήσος Φιλαι, διατηρεῖ περιεργότατον ἐρείπιον μικροῦ αἰγυπτιακοῦ ναοῦ. Πρωτεύουσα δὲ τῆς διαιρέσεως ταύτης ἦσαν αἱ Θῆβαι, ὅπου μέγιστα καὶ σπου-

Αἱ ΠΥΡΑΜΙΔΕΣ ΕΝ ΑἴΓΥΠΤῳ

ἀπετέλουν τὸ Δέλτα, 10 τὴν Ἄνω Αἴγυπτον ἢ Θηβαίδα, καὶ 7 τὴν Μέσην, ἣτις διὰ τοῦτο καὶ Ἑπτανομὶς ἐλέγετο. Ἐκείντο δὲ καὶ ἐν τῇ ἐρήμῳ δυτικῶς τὰ ὡς νῆσοι μεμονωμένα, Ὅάσεις ἢ Αὐάσεις καλούμενα καρποφόρα μικρὰ χωρία· ἡ περιέχουσα ὅμως τὸν ναὸν τοῦ Διὸς τοῦ Ἀμμωνος, ἔκειτο ἀνατολικῶς ἐν τῇ Λιθύῃ· ἀλλὰ ταύτας οἱ Πτολεμαῖοι πρῶτοι προσήρτησαν τῇ Αἰγύπτῳ. Τῆς Κάτω ἢ παραθαλασσίας Αἰγύπτου ἡ ἀρχαιοτάτη πρωτεύουσα ἦν ἡ Σάις· ἡ δὲ

δαϊότατα ἐρείπια σώζονται (Στρώ. ΙΖ, 785). — Ἡ ἱστορία τῆς Αἰγύπτου προσαναβαίνει μέχρι 3000 ἐτῶν π. Χ., καὶ κατάλογοι τῶν παναρχαίων αὐτῆς βασιλέων διεσώθησαν ἐν τοῖς ἀποσπάσμασι τοῦ Μανέθωνος. Εἰσεβάλλον δὲ καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον κατέσχον τὴν Αἴγυπτον πλήρη Ἀσιανὰ, Σημιτικὰ, ἐκ τῆς ἀντιπέρας Ἀραβίας, πιθανῶς εἰς τὸν ποιμαντικὸν βίον κυρίως ἐπιδιδόμενα, δι' ὃ καὶ οἱ ἐκ τῆς φυλῆς ταύτης ἄρξαντες, ποιμένες βασιλεῖς (Υκσῶς) ἐκαλοῦντο, καὶ εἰς αὐτοὺς ἀποδί-

δοται καὶ τῶν πυραμίδων ἡ οἰκοδομή. Ἐξεδλήθησαν δὲ περὶ τὰ 1700 π. Χ. ὑπὸ τῆς ἐγγωρίου ἱερατικῆς φυλῆς, καὶ μέγιστος αὐτῶν βασιλεὺς, κατακτητὴς καὶ νομοθέτης φημίζεται περὶ τὰ 1400 ὁ Σέσωστρις (ἢ Ῥάμεσις Β', καθ' Ἡρόδοτον), θριαμβευτικῶς ἐκστρατεύσας κατὰ τῶν λαῶν τῶν παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν καὶ τὸν Ἀραβικὸν κόλπον, κατὰ τῶν Σκυθῶν καὶ Θρακῶν, κατ' ἄλλους δὲ καὶ μέχρις Ἰνδῶν, καὶ οἱ ἄθλοι αὐτοῦ εἰσὶν οἱ κυρίως τὰ σωζόμενα μεγάλα τῶν Θηδῶν ἐρείπια διὰ γλυπτικῶν παραστάσεων ἐπισκομοῦντες. Οὗτος διήρσε τὴν Αἴγυπτον εἰς 36 νομοὺς, κατεκόσμησεν αὐτὴν διὰ μνημείων καὶ οἰκοδομῶν, καὶ ἤγειρεν 750 ὥρων μακρὸν τεῖχος μεταξὺ Πηλουσίου καὶ Ἠλιουπόλεως πρὸς ὁχύρωσιν τῆς χώρας κατ' ἐχθρικῶν ἐπιδρομῶν. Περὶ τὰ 760, ἐπὶ Σαβάκωνος, εἰσορμήσαντες οἱ Αἰθίοπες, κατέλαβον τὴν Ἀνω καὶ Αἴγυπτον ἐπὶ 50 ἔτη· ἀλλὰ περὶ τὸ 680, συμμαχήσαντες οἱ Ἀσσύριοι μετὰ τῶν Καρχηδονίων, ἐνίκησαν αὐτοὺς καὶ ἐκυρίευσαν τὴν Αἴγυπτον, μέχρις οὗ, μετὰ 50 ἔτη, ἐκ τῶν ἐλῶν τῆς Κάτω Αἰγύπτου ὀρμηθεὶς ὁ Ψαμμίτιχος, ἀνέτρεψε τὴν δυναστείαν αὐτῶν καὶ ἡλευθέρωσε τὴν χώραν. Εἰς ἐκ τῶν διαδόχων αὐτοῦ, ὁ Ἀμασις (περὶ 526), ἦν ὁ πρῶτος τὴν Αἴγυπτον προσιτὴν εἰς τοὺς Ἕλληνας καταστήσας. Ἐπὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, Ψαμμηνίτου, ἡττηθέντος ὑπὸ τοῦ Καμβύσου, ἡ Αἴγυπτος ὑπετάγη εἰς τὴν Περσίαν (525), καὶ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν Μακεδονίαν. Αἱ ἐπὶ τῶν ναῶν, τῶν ὀβελίσκων κτλ. ἐπιγεγλυμμένα ἐπιγραφαὶ εἰσὶ γεγραμμένα διὰ χαρακτῆρων Ἱερογλυφικῶν, οὓς ὁ Γάλλος Champollion ἤρξατο πρῶτος ἀναγινώσκων, βοηθηθεὶς ὑπὸ τριγλώσσω τινὶ ἐπιγραφῶν, ἱερογλυφικῶν, ἐλληνικῶν, καὶ εἰς γραφὴν ἱερατικὴν, τὴν κοινὴν τῶν Αἰγυπτίων. — Ἀξιόλογον σύγγραμμα περὶ Αἰγύπτου τὸ τῆς Γαλλικῆς ἐκστρατείας ἐπὶ Ναπολέοντος (10 Τόμ. φύλ. 1809).

Αἴγυπτος, ὁ, υἱὸς τοῦ Βήλου καὶ δι-

δυμος ἀδελφὸς τοῦ Δαναοῦ, ἔδωκε τ' ὄνομα του εἰς τὴν γῆν τῶν Μελαμπόδων (Χέμι. Ἰδ. Αἴγυπτος, ἡ). Οἱ 50 αὐτοῦ υἱοὶ ἐπεβοῦλευσαν τὸν Δαναόν, καὶ ὅτε οὗτος κατέφυγεν εἰς Ἄργος, τὸν κατεδίωξαν ἐκεῖ, καὶ ἐνυμφεύθησαν τὰς 50 θυγατέρας του, αἵτινες ὅμως τοὺς ἐφόνευσαν κατὰ τὴν νύκτα τοῦ γάμου (Ἰδ. Δαναΐδες), μεθ' ὧν, κατ' ἄλλην παράδοσιν, πιθανῶς συμβολικὴν ὡς καὶ τὰς λοιπὰς, τῶν ἀρχαιοτάτων σχέσεων μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Αἰγύπτου, ἦλθε καὶ ὁ Αἴγυπτος εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ μαθὼν τὴν τύχην τῶν υἱῶν του, ἀπέθανεν ἐκ θλίψεως.

Αἰθιοπία, ἡ, πόλις εἰς τὴν δυτικὴν παραλίαν τῆς Εὐβοίας, ἔχουσα ἀξιόλογα θερμὰ ὕδατα, ἃ ἦσαν ἱερὰ τοῦ Ἡρακλέους, καὶ ἐπιζήτητα ἐπὶ Ῥωμαίων (Πλούτ. Σὺλλ. ΚΣΤ'. — Στράβ. Α, 60, ρ).

Αἰθῶς, ὡς θεότης, εἶχε βωμὸν ἐν Ἀθήναις· ἐλατρεύετο δ' ἰδίως ἐν Ῥώμῃ.

Αἰήτης, Ἰδ. Ἀργοναῦται.

Αἰθαλία, νῆσος ἐν τῇ Τουσκικῇ θαλάσσῃ, ἔχουσα σιδηρορυχεῖα (Virg. Αἶ, X, 174) καὶ λιμένα τὸν Ἀργῶον, εἰς ὃν καὶ ὁ Ἰάσων προσωρμίσθη (Στράβ. Ε, 223. — Ἀπολλ. Ροδ. Α, 658).

Αἰθέρ, ἡ ὑπὲρ τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ τὸν ἀέρα ἑκτασις, κατοικία τοῦ Διὸς (Τλ. Β, 412) καὶ τῶν ἄλλων θεῶν. Κατὰ τὴν μυθολογίαν (Ἡσιόδ. Θεογ. 124), υἱὸς τοῦ Ἑρέβους καὶ Νυκτός, τέκνον τοῦ Χάους. Κατὰ δὲ τοὺς ὀρφικοὺς ὕμνους ἦν ἡ ψυχὴ τοῦ παντός, ἐξ ἧς πᾶσα ζωὴ ἐκπορεύεται· κατὰ τινες δὲ τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων ἡ πηγὴ καὶ ἡ ἑδρα τῆς τὰ πάντα ζωογονούσης θερμότητος. Τινὲς ἔτι τῶν ποιητῶν (Virg. G. II, 325) ἐταύτιζον αὐτὸν καὶ μετὰ τοῦ Διὸς.

Αἰθιοπία, κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν «ἡ μέλαινα γῆ» ἢ Χέμι (Ἰδ. Αἴγυπτος). Κατὰ τὴν συγκεχυμένην καὶ ἀόριστον ὁμηρικὴν ἀντίληψιν (Ὀδ. Α, 22), οἱ Αἰθίοπες ἦσαν οἱ ἀπώτατοι τῶν ἀνθρώπων, ἔσχατοι ἀνδρῶν, οἰκοῦντες οἱ μὲν πρὸς ἀνατολὰς οἱ δὲ πρὸς

δυσμᾶς, καί, κατ' ἄλλα χωρία, παρὰ τὸν Ὠκεανὸν (Ἰλ. Ψ', 206), ἢ παρὰ τὴν Σιδόνα καὶ τὴν Ἑρέμην (Ὀδ. Δ, 84). Λέγονται δ' «ἀμύμονες», πρὸς οὓς οἱ θεοὶ συνεχῶς μετέβαινον, ἐκατόμβας καὶ ἐστιάσεις δεχόμενοι (Ἰλ. Δ, 423). Οἱ δὲ μεταγενέστεροι Αἰθιοπας πολλάκις καλοῦσι πάντας τοὺς μαύρους, τοὺς μελάγχρους, ὥστε τοιοῦτους παραδέχονται καὶ ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἀσίᾳ, ὡς καὶ ἐν τῇ Σαμοθρίκῃ καὶ ἐν τῇ Λέσβῳ, καὶ αὐτὰς τὰς Ἀμαζόνας οὕτως ἔναι ὀνομάζουσι. Καθ' Ἡρόδοτον δὲ (Β, 146. Ζ, 70) Αἰθίοπες ἦσαν οἱ οἰκούντες ἄνω (νοτίως) τῆς Αἰγύπτου, ἃς ὅπου ὑπὲρ τοὺς καταρράκτας ἄρχεται ἡ ὄρεινὴ χώρα, καὶ διαιροῦνται εἰς δυτικούς, οὐλότριχας, καὶ ἀνατολικούς, εὐθύτριχας, ἐκτεινόμενους μέχρι τῶν Ἰνδιῶν. Μέρους τῆς Αἰθιοπίας ἦν ἡ Νουβία, ἐν ἣ ἔκειτο ἀρχαιότατα ἡ Μερόη, ἧς σώζονται λείψανα καὶ πυραμίδες. Μετὰ δὲ ταύτης τὴν ποταμὴν, ὅτε ἐν Νουβίᾳ ἐπεκράτησε γυναικῶν δυναστεία, ἡ Κανδάκη ἠγωνίσθη ἀνδρείως κατὰ τοῦ Αὐγούστου, ἀλλ' οἱ Ῥωμαῖοι κυριεύσαντες ἐγκατέλιπον πάλιν μετ' ὀλίγον τὴν Αἰθιοπίαν. Τὰ κατ' ἀνατολὰς παρὰ τὸν Περσικὸν κόλπον παρατεινόμενα ὄρη κατωκοῦντο καθ' Ἡρόδοτον (Γ, 19) ὑπὸ τρωγλοδυτῶν, ἰχθυοφάγων, κτλ., ἀνδρῶν καλῶν, εὐσώμων καὶ μακροβίων, ἡ δὲ χώρα αὐτῶν ἦν χρυσοῦχος. Εἰς τὴν νότιον δ' Αἰθιοπίαν, ὅπου ἦσαν αἱ πηγαὶ τοῦ Ἀστάπου, ἡ κυανοῦ Νείλου, μετέβη ἐν τῇ 7ῃ π. Χ. ἐκατονταετηρίδι (ἐπὶ Ψαρμιτίχου) ἀποικία τῆς στρατιωτικῆς τῶν Αἰγυπτίων φυλῆς, οἱ Σεβρίται, καὶ ἔδρυσαν ἐκεῖ τὴν Ἀξωμιν, ἣν κυριεύσαντες ἔπειτα οἱ Πτολεμαῖοι, ἀνήγειραν ἐκεῖ τὴν Ἀρσινόην, τὴν Βερενίκην καὶ ἄλλας Ἑλληνικὰς πόλεις. Ἐκαλεῖτο δὲ πᾶσα ἡ ἀκτὴ ἐκείνη, μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου τῶν Ἀρωμάτων, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, κατὰ τὰ προϊόντα αὐτῆς, ἀρωματοφόρος, κινναμωμοφόρος, ἢ καὶ ἐν γένει Βαρβαρικὴ (Berbera σήμερον μία τῶν πόλεων αὐτῆς) ἢ δὲ πέ-

ραν τοῦ ἀκρωτηρίου, Ἀζανία (Στράβ. ΙΖ' 821).

Αἰθουσα, παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλ. Ζ, 243. Ω, 323. Ὀδ. Γ, 339, 493. Η, 345. Θ, 57. Ο, 146, 191) εἰσι πλοῦτοι τὰ δωμάτια καὶ μέρη τῶν οἴκων ἅτινα ἐθερμαίνοντο, καὶ ἐπομένως αὐτὰ ἐδίδοντο καὶ εἰς τοὺς ξενιζομένους.

Αἶθρα, 1) θυγάτηρ Πιθώως, βασιλῆως τῆς Τροιζήνης, ἐξ Αἰγῆως δὲ, τοῦ βασιλῆως τῶν Ἀθηνῶν, μήτηρ τοῦ Θησέως (Πλούτ. Θησ. Γ), κατ' ἄλλους δὲ (Παυσ. Β. 23, 1) μήτηρ τοῦ Θησέως ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος, ὅτε ἡ Ἀθηναῖα τὴν ἐπεμψε νὰ θύσῃ εἰς τὸν νῆον αὐτῆς ἐν Σφαιρίᾳ. Αἰχμαλωτευθεῖσα δ' ὑπὸ τῶν Διοσκουρῶν, παρηκολούθησε τὴν Ἑλένην εἰς τὴν Τροίαν (Πλούτ. Θησ. ΛΔ.—Ὀμ. Ἰλ. Γ, 144).—2) Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, τεκοῦσα ἐκ τοῦ Ἀτλαντος τὸν Ὕαντα καὶ τὰς 12 Ὑάδας (Ον. Fast. V, 171).

Αἰτίας δίκη, ἴδ. Δίκη.

Αἰλάνα, πόλις παρὰ τῇ Ἐρυθρᾷ· οἱ κάτοικοι Αἰλανίται.

Αἰλία, ἡ Ἱερουσαλήμ, ἃς οὐ ἀνωκοδομήθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος (Αἰλίου) Ἀδριανοῦ.

Αἰλιανός, 1) ὁ σοφιστής, γεννηθεὶς ἐν Πραίνεστη τῆς Ἰταλίας, καὶ ζῶν ἐν Ῥώμῃ ὡς διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς ἐπὶ Σεπτίμιου Σεβήρου καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ (Φιλόστρ. Β. Σοφ. Β, 31). Πλὴν ἄλλων ἀπολεσθέντων συγγραμμάτων, ἔγραψε «Ποικίλην ἱστορίαν», περὶ παντοίας ὕλης, πολλάκις σπουδαίαν, ἰδίως ἔνεκεν ἀποσπασμάτων ἐξ ἀρχαιοτέρων συγγραμμάτων ἃ περιέχει, εἰς βιβλία 14. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Γ, 13 διατηρεῖται μόνον περίληψις αὐτῶν. Ἐπίσης σώζεται αὐτοῦ καὶ ἡ «περὶ ζῶων ἱστορία», εἰς βιβλία 17. Διὰ τὴν Ἑλληνικὴν καλλιπέπειαν τοῦ ἐλέγγο μελίγλωσσος καὶ μελίφθογγος.—2) Ὁ Τακτικός, ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ. Γράψας ἀφιέρωσε τούτῳ «τακτικὴν θεωρίαν» ἢ «περὶ στρατηγικῶν τάξεων Ἑλληνικῶν.» Ἀνεγνωρίσθη δ' ἐσχάτως (Köchly), ὅτι αὐτοῦ ἔργον ἐστὶν ἡ ὑπὸ τὰ ὄνομα τοῦ

Αρριανού γνωστή τακτική, ἡ δὲ τῷ Αἰλιανῷ ἀποδομένη, μεταγενεστέρᾳ διασκευή τοῦ αὐτοῦ συγγράμματος, μετὰ προσθηκῶν ἐκ τοῦ Ἀσκληπιοδώρου, τοῦ περὶ τὰ 50 μ. Χ. «τακτικά κεφάλαια» γράψαντος.

Αἴλιος, ἴδ. δημοτικά ᾠσματα.

Αἰμίλιος, 1) (Παῦλος Α), ὁ Μακεδονικός, Ῥωμαῖος ὑπάτος νικήσας τὸν Περσέα, βασιλέα τῆς Μακεδονίας, ἐν Πύδνᾳ τὸ 168 π. Χ., περιήλθεν ἔπειτα τὴν Ἑλλάδα, νομοθετῶν καὶ δι' αὐστηρότητος τὴν τάξιν ἐπαναφέρων (Πλούτ. Αἰμ. Π.). — 2) (Ῥηγίλλος Α.), Πραίτωρ τὸ 190 π. Χ. βοηθεῖ τῶν Ῥομίων ἐνίκησε τὸν Ἀντίοχον, βασιλέα τῆς Συρίας.

Αἰμονία, ἐπαρχία τῆς Θεσσαλίας.

Αἶμος, τὸ κυριώτερον ὄρος τῆς Θράκης (τὰ Βαλκάνια παρὰ Τούρκους), ἐκτεινόμενον μέχρι τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ὑπὲρ τὴν πόλιν Μεσημβρίαν. Δι' ὕψηλόταται αὐτοῦ κορυφαί περὶ τὰ 2300^μ. Ἐπτὰ στενωποὶ διέρχονται δι' αὐτοῦ, ὧν ἡ σπουδαιότερα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἦν ἡ θυτικωτέρα, παρὰ τῇ Φιλιππουπόλει, «Πύλη Ἀδριανοῦ» καλουμένη. Ἀλλ' οἱ ἀρχαῖοι ἀποδίδουσι τ' ὄνομα καὶ εἰς ἄλλα τῷ κυρίως Αἶμῳ συνεχόμενα ὄρη (Ἡρόδοτ. Δ, 48. — Θουκ. Β, 96. — Στράβ. Ζ, 313. — Amm. Marc. XXI. 10).

Αἶμων, 1) υἱὸς τοῦ Πελασγοῦ καὶ πατὴρ τοῦ Θεσσαλοῦ, καὶ ἐν καὶ τὸ πρῶτον πᾶσα ἡ Θεσσαλία, εἴτα δὲ μέρος αὐτῆς Αἰμονία ἐκλήθη (Πίν. IV, 7, 14). Κατὰ δὲ Πausanίαν (H, 44, 2), ὁ τὴν ἐκεῖσε πόλιν Αἰμονίαν ἰδρύσας Αἶμων ἦν υἱὸς τοῦ Λυκάστος. — 2) Υἱὸς τοῦ Κρέοντος ἐν Θήβαις, αὐτοκτονήσας ὅτε ἡ μνηστή του Ἀντιγόνη, εἰς θάνατον καταδικασθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς του, ἀπηγγονίσθη (Σοφκλ. Ἀντιγ.). — Καὶ ὁ ὕμνιον (Fab. LXXII) παρέδωκεν εἰς αὐτὸν ὁ Κρέων τὴν Ἀντιγόνην νὰ τὴν φονεύσῃ, ὁ δ' Αἶμων τὴν ἔσωσε δοὺς αὐτὴν εἰς ποιμένας· ἀλλ' ὅτε ἀνεκαλύφθη, ἐφόνευσεν αὐτὴν καὶ ἡυτοκτόνησε. Κατ' ἄλλους πάλιν ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς Σφιγγός.

Αἶνεια, πόλις τῆς Χαλκιδικῆς, ἀπέναντι τῆς Πύδνης, κτίσμα τοῦ Αἰνείου, κατ' ἄλλους ἀποικία τῶν Κορινθίων (Ἡρόδ. Ζ, 145. — Στράβ. — Σκύμων.).

Αἰνείας, 1) υἱὸς τοῦ Ἀγχίσου καὶ τῆς Ἀφροδίτης, συγγενὴς τοῦ Πριάμου καὶ ἡγεμὼν τῶν Δαρδάνων ἐπὶ τῆς Ἰδης, ἀνατράφηκε ὑπὸ Ἀλκαθίου, τοῦ συζύγου τῆς ἀδελφῆς του Ἰπποδαμείας (Ἰλ. Β, 820. Ν, 428. 465), καὶ ὑπὸ τῶν Νυμφῶν τῆς Ἰδης, αἱς ἐνεπιστεύθη αὐτὸν ἡ Ἀφροδίτη (Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀφρ.). Εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ἔμεινε κατ' ἀρχὰς ξένος· ἀλλὰ προσβληθεὶς ἐν μέσῳ τῶν ποιμνίων του εἰς τὴν Ἰδην, κατήλθεν εἰς τὴν Τρωάδα, καὶ ἀνεδείχθη εἰς τῶν κρατίστων ἡρώων τοῦ τρωϊκοῦ στρατοῦ, ἀνδρείος καὶ συνετός, καὶ ἀγαπώμενος ὑπὸ τῶν θεῶν, ιδίως τῆς Ἀφροδίτης, τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ εἶχεν ὡς ὁ Ἀχιλλεύς, οὕτω καὶ αὐτὸς ἵππους θείας καταγωγῆς, ἀπογόνους τῶν οὗς ὁ Ζεὺς εἶχε δοῦναι εἰς τὸν Τρῶα (Ἰλ. Ε, 265. 311). Εἰς μονομαχίαν δὲ μετὰ τοῦ Ἀχιλλέως τὸν ἔσωσεν ὁ Ποσειδῶν, θέλων, ἄφ' οὗ τὸ γένος τοῦ Πριάμου ἐπρόκειτο νὰ καταστραφῇ, νὰ μὴ ἐξαφανισθῇ ἐντελῶς τὸ τῶν Δαρδανιδῶν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν Τρῶων νὰ ἄρξῃ ἐν καιρῷ ὁ Αἰνείας (Ἰλ. Υ, 305)· καὶ ταύτην τὴν ἐλπίδα του διορῶν ὁ Πρίαμος τὸν ὑπέβλεπε. Κατὰ μίαν τῶν παραδόσεων λοιπὸν, μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος, ἤρξεν αὐτὸς ἐν τῇ χῆρᾳ καὶ οἱ ἀπόγονοί του (Ὀμ. Ὡδ. εἰς Ἀφρ. 197). Ἐκ τῆς καταστροφῆς τῆς πόλεως ἔσωθη κατὰ τινας, προστατευθεὶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, διότι εἶχε δειχθῇ φιλειρηνικός πάντοτε, καὶ συμβουλεύων τὴν παράδοσιν τῆς Ἑλένης (Διον. Ἀλικ. Α, 46). Κατ' ἄλλους, ἀπεσύρθη ἐπὶ τῆς ἀλώσεως εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τοῦ Ἰλίου, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὸ ὄρος Ἰδην, εἶπεν συνθηκολογήσας, ἀπῆλθε μετὰ τῶν ὁπαδῶν αὐτοῦ κατὰ τινας εἰς τὴν Φθιώτιδα ἢ τὴν Ἠπειρὸν· πρῶτος δὲ μετὰ τῶν Ἑλλήνων ἐποιήτης Σησίφορος, τῆς 7^{ης} ἢ 6^{ης} ἑκατονταετηρίδος π. Χ., ἔφαλεν ὅτι ἀπῆλθε μετὰ τοῦ Παλλασίου καὶ

τῶν λοιπῶν τρωϊκῶν ἱερῶν εἰς τὴν Ἑσπερίαν, ἥτις ἐξηγήθη ὡς οὐσα ἡ Ἰταλία. Ἡ μετάβασις αὐτοῦ ἐκεῖ ἐπιστεύετο ὑπὸ τῶν Ἑλληνικῶν ἤδη ἐπὶ Πύρρου, καὶ περὶ τὰ 240 π. Χ. ἐδόξαζον ἤδη τοῦτο καὶ οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ τὸ γένος τῶν Ἰουλιῶν διίσχυρίζετο ὅτι ἔλκει τὴν καταγωγὴν του ἀπὸ τοῦ Ἰούλου ἢ Ἀσκανίου (Στρβ. ΙΓ, 607), τοῦ υἱοῦ τοῦ Αἰνείου. Τὸν Ῥωμαϊκὸν τοῦτον μῦθον τῆς εἰς Λάτιον μεταβάσεώς του καὶ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἰδρύσεως τῆς Ῥώμης ἔλαβεν ὁ Βιργίλιος ὡς ὑπόθεσιν τῆς ἐκ 12 ῥαψωδιῶν συγκειμένης ἐποποιίας αὐτοῦ, τῆς Αἰνείαδος, ὡς πρότυπον λαβὼν τὴν Ὀδύσειαν τοῦ Ὀμήρου. Περιφέρει δὲ τὸν ἥρωά του εἰς Θράκην, Δῆλον, Κρήτην, Σικελίαν, Καρχηδόνα παρὰ τῇ Διδῷ, καὶ μετὰ ἐπταετείς πλανήσεις τὸν φέρει εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρεν του, ὅπου τέλος θριαμβεύει, φονεύσας τὸν Τούρνον, βασιλέα τῶν Ρυτούλων. (Ιδ. καὶ T. Lín. I, 42.—Ον. Met. XIII. XIV.—Διον. Ἀλικ. Α, 50). Τὴν Αἰνείαδα μετέφρασεν εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν, ἀξίως τοῦ πρωτοτύπου, ὁ Εὐγένιος Βούλγαρης, εἰς δὲ τὴν καθ' ἡμᾶς δι' ὠραίων ἐξαμέτρων ὁ Ἰ. Ρ. Ραγκαβῆς. — 2) Αἰνίας ὁ τακτικὸς, ἔγραψε περὶ τὰ 350 π. Χ. «στρατηγικὰ βιβλία», ὧν σώζεται ἀπόσπασμα μόνον, τὸ «πολιορκητικὸν ὑπόμνημα» Ἰσως ὁ αὐτὸς τῷ ὁμωνύμῳ Ἀρκάδι στρατηγῷ (Ξενφ. Ἑλλ. Ζ, 3). — 3) Αἰνίας ἐκ Γάζης, νεοπλατωνικὸς φιλόσοφος τοῦ τέλους τῆς ε' μ. Χ. ἐκατονταετηρίδος, διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ῥητορικὴν καὶ φιλοσοφίαν, καὶ παραδεχθεὶς τέλος τὸν χριστιανισμόν. Ὁ διάλογος αὐτοῦ ὁ ἐπιγραφόμενος «Θεόφραστος» πραγματεύεται περὶ ἀθανασίας.

Αἰνιγμα. Συνήθως ἡ παιδιὰ αὕτη παρ' Ἑλλήσιν, ὡς ἀποδεικνύει τὸ τῆς Σφιγγὸς (ἴδ. Οἰδίπους). Ἐπρωτείνοντο αἰνίγματα ἐν ταῖς συναναστροφαῖς, καὶ βραβεῖον ἐλάμβανεν ὁ εὐρὼν, ὁ δ' ἀποτυχὼν εἰς τὴν εὐρεσιν, κατεδικάζετο εἰς πόσιν ὠρισμένης ποσότητος αἵνου, ἐνίοτε μεθ' ἄλλοτος μεμιγμένου (Ἀθήν. Α, σ. 547.—Πολυδ. ΣΤ, 107.—Ἡσύχ. φ).

Ἐκ τῶν διασωθέντων τὰ πλεῖστα εἰσὶν ἑμμετρα. Ὁ Πολυδεύκης διακρίνει μεταξὺ τῶν αἰνιγμάτων, ὄντων πρὸς «παιδιάν», καὶ τῶν γρίφων, ἐχόντων «καὶ σπουδὴν.» Ἀλλ' ἐνίοτε ἦσαν καὶ οἱ γρίφοι γελοιωδέστατα αἰνίγματα (Ἀρσεν. Σφ. 20).

Αἰνεσίδημος, 1) φιλόσοφος ἐκ Κνωσοῦ τῆς Κρήτης, ἐπὶ Κικέρωνος, γράψας «Πυρρωνίους λόγους,» εἰς 8 βιβλία, ὧν μικρὰ ἀποσπάσματα σώζονται, καὶ προσπαθήσας δι' αὐτῶν ν' ἀνανέωση τὰς πυρρωνικὰς θεωρίας τοῦ σκεπτικισμοῦ. — 2) Πατὴρ τοῦ ἐν Ἀκράγαντι τυράννου Θήρωνος.

Αἰνεῖνες, ἑλληνικὸς λαὸς μεταξὺ Οἰτης, Ὀθρυος καὶ Ὀσσης, παρὰ τῷ Σπερχειῷ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 749.—Ἡρδ. Ζ, 198). Ὑπετάγησαν δ' εἰς τοὺς Αἰτωλοὺς καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τοὺς Ἀθαμάνας. Πρωτεύουσα αὐτῶν ἦν ἡ Ὑπάτη ἐπὶ τῆς Οἴτης.

Αἶνος (ἢ) 1) Ἀρχαία πόλις τῆς Θράκης παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἑδρου (Ὀμ. Ἰλ. Δ, 520). Κατωικεῖτο δ' ὑπ' Αἰολέων, καὶ ἦν πόλις ἐμπορικὴ (Ἡρδ. Ζ, 58.—Θουκ. Ζ, 57). Ὁ Βιργίλιος (Αἰν. III, 17) μυθολογεῖ

κτίστην αὐτῆς τὸν Αἰνεῖαν. — 2) Πόλις ἐν Αἰτωλίᾳ (Ἡρδ. Δ, 90). — 3) Π. θεσσαλική εἰς τὴν Ὀσσαν. — 4) (ὁ), ὄρος ἐν Κεφαλληνίᾳ, 1620^μ ὑψηλὸν, ἔχον ἐπὶ κορυφῆς βωμὸν Διὸς τοῦ Αἰνιγασίου (Στρβ. Ι, 456).

Αἰολεῖς, ἴδ. Αἰόλος καὶ Ἑλλάς.

Αἰολία. Αἰολία γῆ, καθ' Ὀμηρον (Ὀδ. Κ, 1), νῆσος, ἣν κατέκειτο Αἰόλος, ὁ θεὸς τῶν ἀνέμων. Αἰόλου νῆσοι ἐκαλοῦντο ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων αἱ ὑφαίστειοι δέκα νῆσοι βορειῶς τῆς Σικελίας (Θουκ. Γ, 115.—Virg. Αἰ. VIII, 416), αἱ ἥδη Λιπάροι καλούμεναι, ἢ Ἱερά ἢ Θέρμισσα, ἔδρα τοῦ Ἡφαίστου,

ἡ Λιπαρά μετὰ πόλεως ὁμωνύμου, ἡ Στρογγύλη, ἡ Φοινικουσα, ἡ Ἐρικοῦσα, ἡ Εὐώνυμος, ἡ Διδύμη, ἡ Ἰκασία, ἡ Βασιλιδία καὶ ἡ Ὀστεώδης (Στρβ. ΣΤ', 275).

Αἰολίς, ἐπαρχία ἐλληνική τῆς Μυσίας ἐν τῇ Μικρασίᾳ, ἐκτεινομένη ἀπὸ τῆς Τρωάδος κατὰ τὰς ἀκτὰς τοῦ Αἰγαίου, μέχρι τοῦ Ἑρμου ποταμοῦ πρὸς μεσημβρίαν. Κατ' ἀρχὰς ἀπετέλει δωδεκάπολιν ἢ δωδεκαρχίαν (Ἡρότ. Α, 149), εἰς ἣν ἀνήκον αἱ πόλεις Κύμη, Λάρισα, Νέον Τεῖχος, Τῆμνος, Κίλλα, Νότιον, Πιτάνη, Αἰγαί, Ἐρύθεια, Μυρίνη, Αἰγυρέσσα (ἢ Ἐλαία κατὰ Στρβ.), Σμύρνη. Ἀλλ' ἡ Σμύρνη, ἀποσπαθεῖσα εἰς αὐτῶν, προσετέθη εἰς τὴν Ἰωνικήν συμπολιτείαν. Συνήρχοντο δὲ πρέσβεις πασῶν τούτων τῶν πόλεων εἰς τὸ ἀκρωτήριον Κάνην, εἰς πανήγυριν ἐορτῆς καλουμένης Παναϊόλιον. Τὴν Αἰολίδα ἐκυρίευσεν ὁ Κροῖσος, ὑποταγεῖσάν εἰς τὴν Περσίαν, καὶ εἰς τὸν Ἀλέξανδρον καὶ τοὺς Σελευκίδας, ἐπ' ὀλίγον καὶ εἰς τὸν Μιθριδάτην, καὶ τέλος εἰς τοὺς Ῥωμαίους (Στρβ. ΙΓ', 621).

Αἰολός, 1) ἔγγονος τοῦ Δευκκλίωνος ἢ τοῦ Διὸς, πρωτότοκος υἱὸς τοῦ Ἑλλήνος καὶ τῆς νύμφης Ὀρηίδος, ἀδελφὸς τοῦ Δώρου καὶ τοῦ Εὐθύου, ἀναξ τῆς Θεσσαλικῆς Μαγνησίας, ὁ γενάρχης τῆς Αἰολικῆς φυλῆς, ἥτις ἦν ἡ ἐπὶ μᾶλλον ἐπικρατοῦσα κατὰ τὰ βορειοδυτικὰ τῆς στερεᾶς Ἑλλάδος καὶ τὰ νοτιοδυτικὰ τῆς Πελοποννήσου. Τῷ ἀπεδίδοντο πολλοὶ υἱοί, ὡς ἰδρυταὶ τῶν διαφόρων αἰολικῶν κτίσεων. Ὁ Αἰολός ἔλαβεν εἰς κληρονομίαν τοῦ πατρὸς του Ἑλλήνος τὴν μετὰ τῶν ποταμῶν Ἀσωποῦ καὶ Ἐνιπέως, καὶ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ὁ προσωποποιῶν τὸ ἀρχαιότερον τῆς Ἑλληνικῆς αὐτοχθονίας στοιχείον. Ἐκ τῆς συζύγου του Ἐναρέτης εἶχεν ἑπτὰ υἱούς, τὸν Κρηθεά, τὸν Σίσυφον, τὸν Ἀθάμαντα, τὸν Σαλμωνέα, τὸν Δηΐονα, τὸν Μάγνητα καὶ τὸν Περιήρην καὶ πέντε θυγατέρας, τὴν Κανάκην, τὴν Ἀλκυόνην, τὴν Πεισιδίην,

τὴν Καλύκην καὶ τὴν Περιμήδην (Ἀπολλόδ. Α, 7, 3). Ἐκ τούτων ὁ Κρηθεὺς κτίσας τὴν Ἰωλὸν, εἶχεν ἐκ τῆς Τυροῦς υἱὸν τὸν Αἴσωνα (πατέρα τοῦ Ἰάσωνος), τὸν Φέρην (ἰδρυτὴν τῶν Φερῶν καὶ πατέρα τοῦ Ἀδμήτου καὶ τοῦ Λυκούργου), καὶ τὸν Ἀμυθάωνα (ἰδρυτὴν τῆς Πύλου, καὶ πατέρα τοῦ Βιάντος καὶ τοῦ Μελαμποδος. Ἀπολλόδ. Α, 9, 11). Ὁ Σίσυφος ἐκτίσας τὴν Ἐφύραν (Κόρινθον), καὶ εἶχεν υἱὸν τὸν Γλαῦκον (πατέρα τοῦ Βελλεροφόντου) (Ἀπολλόδ. Α, 9, 3). ὁ Ἀθάμας ἤρξεν ἐπὶ τοῦ Ὀρχομενοῦ (Αὐτ. 1). ὁ Σαλμωνεύς, κτίσας τὴν ἐν Ἡλίδι Σαλμόνην, ἔσχε θυγατέρα τὴν Τυρώ (Αὐτ. 7). ὁ Δηΐων, ἄρξας ἐπὶ τῆς Φωκίδος, ἔσχεν υἱούς τὸν Αἰνετὸν, Ἀκτορα, Φύλακον, Κέφαλον, καὶ θυγατέρα τὴν Ἀστεροπαίαν (Αὐτ. 4). ὁ Μάγνης εἶχεν υἱούς τὸν Δίκτυν καὶ τὸν Πολυδέκτην, οἰκήσαντας τὴν Σέριφον (Αὐτ. 6). ὁ Περιήρης, ἐν Μεσσηνίᾳ βασιλεύσας, ἦν πατὴρ τοῦ Ἀφαρέως καὶ τοῦ Λευκίππου (Αὐτ. 5). — 2) Αἰολός Ἰπποτάδης, ἡ υἱὸς Ἰππότου, « ταμίης » ἡ δαίμων τῶν Ἀνέμων (Ἰδ.), τοῖς θεοῖς ἀγαπητὸς, καὶ ἐν τοῖς πλουσίαις αὐτοῦ δόμοις εὐδὼν ἐν ταῖς μακρὰν καιμέναις θυτικαῖς θαλάσσαις εἰς τὴν Αἰολίδα νῆσον, ἔχουσαν περίε ὕψηλούς βράχους καὶ τεῖχος χαλκοῦν. Ἐνύμφευσεν δὲ τοὺς ἐξ υἱοῦς του μετὰ τῶν ἐξ θυγατέρων του. Τὸν Ὀδυσσεά φιλοξενήσας, τῷ ἔδωκεν, ὅτε ἀνεχώρει, οὐρίον ἄνεμον, πρὸς δὲ καὶ ἀσκήν ἐγκλείοντα πάντας τοὺς ἀλλήλους ἐναντίους ἀνέμους. Ἀλλ' ἐν ᾧ τὸ πλοῖον ἐπλησίαζεν εἰς τὴν Ἰθάκην, καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς παρεδόθη εἰς ὕπνον, οἱ ὅπαδοι αὐτοῦ ἐκ περιεργείας ἠγέωξαν τὸν ἀσκήν, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐξορμήσαντες ὥθησαν τὸ πλοῖον ὀπίσω εἰς τὴν νῆσον τοῦ Αἰόλου, ἔνθα ὅμως οὗτος τοὺς ἀπέκρουσεν ὡς μισητούς τοῖς θεοῖς (Ὀδ. Κ, 1). Ὡς θεὸν οἱ Ῥωμαῖοι ἰδίως τὸν εἰσώρουν, ἀποδίδοντες αὐτῷ εἰς κατοικίαν τὴν Λιπαράν ἢ στρογγύλην (Virg. A. I, 53. VII, 416), παρ' Ἑλ-

λῆσαι δὲ οὐδὲ ναοὶ οὐδὲ θυσίαι τῇ ἀπεδίδοντο. Ἐν ταῖς μετέπειτα χρόνοις συνεχέοντο αἱ δύο Αἰόλοι, καὶ τινες παραδέχονται ἕνα Αἰόλον Α', υἱὸν τοῦ Ἑλλήνος, ἕνα Αἰόλον Β', υἱὸν τοῦ Ἰππότου καὶ βασιλέα τῆς Αἰολίδος (Θουκ. Ι, 102) ἐν Αἰτωλίᾳ, καὶ τὸν ἑγγονον αὐτοῦ Αἰόλον Γ', τὸν Ἰπποτάδην, ὡς δισέγγονον τοῦ Ἰππότου, δι' ὃ ὠνομάζετο Ἰπποτάδης, ζῶν μετὰ τῆς μητρὸς του Ἀρνης καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του Βοιωτοῦ ἐν Μεταποντίῳ, ὅπου ἐθανάτωσε τὴν θετὴν του μητέρα Αὐτολύκην, καὶ φυγὼν εἰς τὰς Αἰολίδας νήσους ἐν τῇ Τυρρηνικῇ πελάγει, ἔκτισεν ἐκεῖ τὴν πόλιν Λιπαράν.

Αἵπεια, πόλις τῆς Μεσσηνίας, ἡ μετὰ ταῦτα Θουρία (Ἰλ. Ι, 152. Στρώ.) ἢ Κορώνη (Παυσ. Δ.).

Αἶπυ, πόλις εἰς τὰ μεθόρια Ἡλίδος καὶ Μεσσηνίας (Ἰλ. Β, 592). Παρὰ Πολυδ. Αἶπιον, παρὰ Ξενοφ. Ἡπειον.

Αἶπυτος, 1) υἱὸς Ἐλάτου, βασιλέως τῆς Φαιακίας, ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ, διαδεχθεὶς ἐπὶ τοῦ θρόνου τὸν Κλειτορα. Κατ' αὐτὸν μέρος τῆς Ἀρκαδίας ὠνομάσθη Αἶπυτις. Ἀπέθανε δὲ δηχθεὶς ὑπ' ὄφεως ἐπὶ τοῦ ὄρους Κυλίνης (Παυσ. Η, 4, 4. 16, 2. — Ὀρμ. Ἰλ. Β, 604). — 2) Υἱὸς Ἰπποθόου, βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, ὅτε ὁ Ὀρέστης κατέφυγε παρ' αὐτοῖς. Εἰσελθὼν εἰς ναὸν τινα τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Μαντινείᾳ, ὅστις ἦν ἀπράσιτος τοῖς ἀνθρώποις, ἐτυφλώθη καὶ ἀπέθανε (Παυσ. Η, 5, 3). — 3) Υἱὸς Κρεσφόντου τοῦ Ἡρακλείδου, βασιλέως τῆς Μεσσηνίας, καὶ πρὸς τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μερόπης δισέγγονος τοῦ ἄλλου Αἰπύτου. — 4) Ὁ πατήρ καὶ οἱ ἀδελφοὶ του ἐφονεύθησαν ἐν στάσει, ἐν ᾗ αὐτὸς, παιδίον ἔτι, ἀνετρέφετο παρὰ τῇ πάμππῳ του Κυψέλῳ ἐν Ἀρκαδίᾳ. Βοηθεῖα δὲ τῶν Ἀρκάδων καὶ Δωριέων ἀνεκτήσατο ἔπειτα αὐτὸς τὴν πατρικὴν κληρονομίαν. Ἀπ' αὐτοῦ οἱ ἀπόγονοί του ἐκαλοῦντο Αἶπυτιδαὶ ἀντὶ Ἡρακλείδων (Παυσ. Δ, 3, 5. Η, 5, 5).

Αἶσα, ἴδ. Μοῖρα.

Αἶσακος, υἱὸς τοῦ Πριάμου, καὶ Ἀρίσθης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Μέρπορος, παρ' οὗ τὴν ὄνειροκριτικὴν μαθὼν, προεῖπε τῇ πατρί του ὅτι ἐκ τῆς δευτέρας αὐτοῦ γυναικὸς (τῆς Ἑκάτης) ὁ ἀπέκτα υἱὸν (τὸν Πάριον), ὅστις θὰ ἐπέφερε τῆς Τρωάδος τὴν καταστροφὴν. Γυναῖκα εἶχε τὴν Ἀστερόπην ἐκ λύπης δὲ δι' αὐτῆς τὸν θάνατον μετεβλήθη εἰς πτηνὸν (Ἀπολλόδ. Γ, 12, 5). Κατ' Ὀδύσειον δὲ (Μετ. XI) ἐκαλεῖτο Ἀλεξινόη ἡ μήτηρ του. Ἑσπερία δ' ἡ μηστὴρ του, ἣν θανατώσας ἀκουσίως ὁ ἴδιος, ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἡ Θέτις τὸν μετεμόρφωσεν εἰς πτηνὸν ἐνυδρον.

Αἶσηπος, 1) ποταμὸς ἐν Μυσίᾳ τῆς Μικρασίας, πηγάζων ἐξ Ἰδης, καὶ ἐκβάλλων παρὰ τὴν Κύζικον εἰς τὴν Προποντιδα (Ὀρμ. Ἰλ. Β, 825. Δ. 91). Κατὰ τὸν μῦθον ἦν υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Θέτιδος (Ἡσιόδ. Θεογ. 342). — 2) Υἱὸς τοῦ Βουκολωνος καὶ τῆς νύμφης Ἀδαρδαρέας (Ὀρμ. Ἰλ. Ζ, 21).

Αἰσυμνήτης, παράγωγος, ὡς ὑπετέθη, τοῦ αἶσα (=ἴσον μέρος) καὶ μνηστικῶ, οἱ ἀναμνησκόντες τί ἐκάστω ἀνήκει, ἐν γένει οἱ τάξιν ἐπιβάλλοντες, ὡς ἐν Ὀμήρῳ (Ὀδ. Θ, 258) ὁ εἰς τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας τάξιν ἐπιβάλλων. Εἷς τινες πόλεις, οἷον ἐν Κύμῃ τῆς Εὐβοίας, ἐν Χαλκιδικῇ, αἰσυμνήται ἐκαλοῦντο οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ δικασταί. Ἄλλ' ἰδίως ἐδίδετο πολλάκις ἡ ἐπωνυμία αὕτη εἰς τοὺς ἐπὶ ταραχῶν καὶ στάσεων εἷς τινες πόλεις ἐκλεγομένους ἵνα ἐπαναφέρωσι τὴν τάξιν καὶ τὴν εὐνομίαν, καὶ ἐνεπιστεύοντο τὴν ἀρχὴν ἐπὶ ῥητὸν χρόνον, ἢ μέχρις οὗ ἡ εἰρήνη ἀποκαθίστατο, ἢ καὶ διὰ βίου ἐνίστε. «Ἦρχον δὲ οἱ μὲν διὰ βίου τὴν ἀρχὴν ταύτην, οἱ δὲ μέχρι τινῶν ὀρισμένων χρόνων ἢ πράξεων» (Ἀριστ. Πολιτ. Γ, 9, 5). Ἐπειδὴ δ' ἐλάμβανον ἀπεριόριστον πληρεξουσιότητα, ὡς οἱ ἐν Ῥώμῃ Δικτάτορες (Διον. Ἀλικ. Ε, 73), καὶ ἡ ἀρχὴ αὐτῶν ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ ὄχλου, διὰ τοῦτο ἀπέβαινε πολλάκις τυραννικὴ, ὥστε καὶ ὁ Θεόφραστος καλεῖ αὐτὴν

αἰρετὴν τύραννίδα. Ὡς αἰσυνήτης ἀναφέρεται ῥητῶς, ὑπὸ τοῦ δήμου τῆς Μυτιλήνης ὁ Πιττακός, ὅτε, περὶ τὸ 620 π. Χ., διέστησαν ἡ ἀριστοκρατικὴ μερίς καὶ ἡ δημοτικὴ. Εἰς ταύτην δὲ κατηριθμούντο ὁ ποιητής Ἀλκαῖος καὶ ὁ Πιττακός, καὶ ἡττηθέντος ὑπ' αὐτῶν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἐτέρας μερίδος Μελάγχρου, ἐξελέγη ὁ Πιττακός αἰσυνήτης ἐπὶ δέκα ἔτη (590—580). Τοιαύτη, καὶ τοι ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν αἰσυνητῶν μὴ μνημονευομένη, ἦν βεβαίως καὶ ἡ ἐν τῇ 7 ἑκατονταετηρίδι ὑπὸ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Λουρῶν τῷ Ζαλευκῷ, καὶ ὀλίγον μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῶν ἐν Σικελίᾳ Καταναίων τῷ Χαρώνδᾳ, καὶ αὐτὴ ἡ ὑπὸ τῶν στασιαζόντων Ἀθηναίων τῷ Σόλωνι ἀπονεμηθεῖσα ἐξουσία.

Αἰσχίνης, Ἀθηναῖος, υἱὸς Ἀτρομήτου καὶ Γλαυκοθέαρ, γονέων ἀπτόρων, γεννηθεὶς τὸ 389 (ἢ 391 ἢ 393 π. Χ.), ἤρξατο τοῦ σταδίου του ὡς γραμματεὺς τοῦ διαπρεποῦς ῥήτορος καὶ πολιτικοῦ ἀνδρὸς Ἀριστοφάνους, καὶ κατόπιν Εὐδούλου τινός, εἰς τὴν ὀχλοκρατικὴν μερίδα ἀνήκοντος, καὶ παρ' αὐτοῖς ἐξέμαθε τὰ τοῦ πολιτικοῦ καὶ δικαστικοῦ τῆς πόλεως ὄργανισμοῦ. Ὡς μισθωτὸς τριταγωνιστὴς ἀποτυχὼν εἰς τὸ θέατρον, κατετάχθη εἰς τὸν στρατὸν, καὶ ἀνδρείως ἐπολέμησεν ἐν Μαντινείᾳ (362) καὶ ἐν Ταμυναῖς (348) κατὰ τῶν Μακεδόνων. Μετὰ ταῦτα δὲ, ὑπὸ σπανίων φυσικῶν προτερημάτων πεπροικισμένος, ἤρξατο τρία ἔτη πρὸ τοῦ Δημοσθένους ὡς ῥήτωρ πολιτευόμενος, καὶ τοσοῦτον ἐθαυμάζετο ἐπὶ εὐγλωττίᾳ, ὥστε οἱ ἀρχαῖοι τὰς τρεῖς καὶ μέχρι τοῦδε διατηρηθείσας δημηγορίας του ἀπεκάλουν τὰς τρεῖς Χάριτας, τὰς δ' ἀπολεσθείσας ἐννέα ἐπιστολάς του, τὰς ἐννέα Μούσας. Τὴν Μακεδονικὴν δὲ πολιτικὴν ἀσπαζόμενος, διετέλεσε διαρκῶς τοῦ Δημοσθένους ἀντίπαλος, μεθ' οὗ εἶχε πεμφθῇ τὸ 347 πρὸς τὸν Φίλιππον ὡς πρέσβυς εἰς εἰρήνης διαπραγματεύσιν. Ὅτε δ' εἰς δευτέραν πρεσβείαν κατῴρθησε δι' ἐπιτηδείων ἀναβολῶν νὰ ματαιώσῃ τῆς εἰρήνης τὴν συνο-

μολόγησιν, συμφώνως πρὸς τοῦ Φιλίππου τὰ σχέδια, τότε ἐνεκάλεσαν αὐτὸν ὁ Δημοσθένης καὶ ὁ Τίμαρχος ἐπὶ προδοσίᾳ· ὁ δ' Αἰσχίνης ἀπήγγειλε τότε τὸν «κατὰ Τίμαρχου» λόγον του, ἐγκαλέσας τοῦτον δι' ἀντιγραφῆς προσβαλλούσης τὸν δημόσιον βίον του, καὶ ἐνίκησε νίκην περιφανεστάτην (343). Εἰς τὸ Ἀμφικτυονικὸν δὲ συνέδριον ὡς πυλαγόρας τῶν Ἀθηναίων πεμφθεὶς, συνετέλεσε δραστηριώτατα ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τοῦ Φιλίππου, ἐφ' ᾧ καὶ ὁ Δημοσθένης τὸν κατήγγειλε τότε (342), ὁ δ' Αἰσχίνης ἀπελογήθη ἐπιτυχῶς διὰ τοῦ «περὶ παραπρεσβείας» περιφήμου του λόγου, ἐν ᾧ Πλούταρχος φρονεῖ ὅτι ἔγραψε μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ ἀπήγγειλε. Τὸ

Αἰσχίνης, ἔγκλημα ἐν τῇ Μουσείῳ τῆς Νεαπόλεως

δὲ 339 ἐν Δελφοῖς συνετέλεσεν εἰς τὴν ἑκρηξίν τοῦ δευτέρου ἱεροῦ πολέμου, μεθ' ὃν ὁ Φίλιππος, ἀρχηγὸς στρατοῦ τρισμυρίων ἀνδρῶν ἐκλεχθεὶς, ἐστράτευσε κατὰ τῶν Ἀθηναίων. Μετὰ τὴν διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλ-

λάδου ἐλευθρίαν μάχην τῆς Χαίρωνείας, ἐξελέγη ὁ Δημοσθένης, καί τοι πολλά τοῦ Αἰσχίνου ἀντενεργήσαντος, ἵνα ἀπαγγείλῃ τὸν ἐπιτάριον τῶν πεσόντων. Προτείναντος δὲ τοῦ Κτησιφῶντος ν' ἀποδοθῇ χρυσοῦς στέφανος εἰς τὸν Δημοσθένην διὰ τὰς πρὸς τὴν πατρίδα ὑπηρεσίας του, ὁ Αἰσχίνης, μετὰ ἐξ ὅλα ἔτη (τὸ 330), ἀπήγγειλε τὸν «κατὰ Κτησιφῶντος» εὐγλωττότατον λόγον του, κατὰ τὸ πρόσχημα «γραφήν» παρανόμων» κατὰ τοῦ προτείναντος, πράγματι δὲ κατὰ τῆς πολιτείας τοῦ Δημοσθένους, ὅστις ἀπήντησε διὰ τῆς «περὶ στεφάνου» ἐνδόξου ἀπολογίας του, καὶ ἡττηθεὶς ὁ Αἰσχίνης, ἐξωρίσθη τῶν Ἀθηνῶν. Ἐν ᾧ δ' ἀπῆρχετο, σπεύσας κατόπιν του ὁ Δημοσθένης, τῷ προσέφερε τὸ βαλάντιόν του· ὥστε «ὦ θεοί, ἀνέκραξεν ὁ Αἰσχίνης, πῶς νὰ μὴ λυπῶμαι ἀπερχόμενος ἐκ πόλεως ἐν ᾗ οἱ ἐχθροὶ εἰσὶν εὐεργετικώτεροι ἢ ὅτι εἰσὶν ἀλλοτρίοι οἱ φίλοι!» Ἐλθὼν δ' εἰς Ῥόδον, ἠνέωξεν ἐκεῖ σχολεῖον ῥητορικῆς, καὶ ὅτε ἐν ἄλλοις ἀνέγνω τοὺς δύο λόγους τῆς τελευταίας του δίκης, οἱ ἀκροαταὶ ἐπήνεσαν μὲν τὸν ἰδικόν του, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασαν τὸν τοῦ Δημοσθένους. «Καὶ τί θὰ ἐλέγετε, τοῖς εἶπεν ὁ Αἰσχίνης, ἂν τὸν ἤκούετε νὰ τὸν ἀπαγγέλλῃ ὁ ἴδιος!» Ἐκαῖθεν δὲ μετέβη εἰς Σάμον, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 314. — 2) Αἰσχίνης ὁ Σωκρατικὸς μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, ἔγραψεν ἑπτὰ διαλόγους κατὰ τὸ πνεῦμα τῶν ἀρχῶν τοῦ διδασκάλου του, Ἑπτὰ σωζομένων ὑπὸ τὸ ὄνομά του διαλόγων ἀμφισβητεῖται ἡ γνησιότης, ἀμφιδάλλεται μάλιστα ἂν εἰσὶ καὶ οἱ τρεῖς ἔργα τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως. Οὐχ ἦττον ὡς μὴ γνήσιαι ἐθεωρήθησαν καὶ τινες τὸ ὄνομά του φέρονται ἐπιστολαί. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σωκράτους διέμεινεν ἐπὶ τινα χρόνον εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Διονυσίου ἐν Συρακούσαις· μετ' αὐτοῦ δὲ τὴν πτώσιν ἐπανῆλθεν εἰς Ἀθήνας, ἐνθα ἄπορος ὢν, ἠνέωξε σχολεῖον, καὶ ἔγραψε καὶ λόγους δικηγορικοῦς.

Αἰσχροίον, ἴδ. Ἰαμβογράφοι.

Αἰσχύλος, ὁ ἀρχαιότερος τῶν τριῶν μεγάλων τραγικῶν ποιητῶν τῶν Ἀθηνῶν, Ἐλευσίνιος τὸν δῆμον, ἐξ ἐπισήμου οἰκογενείας, πατὴρ Εὐφορίωνος, γεννηθεὶς ἐν Ὀλ. 63, δ' (525 π. Χ.). Εἰκοσιπενταετῆς ἤδη διηγωνίσθη ὡς ποιητὴς τραγωδίας, ἀλλ' ἀπέτυχε. Μετὰ δέκα ἔτη δὲ (490) μετέσχε καὶ αὐτὸς, μετὰ τῶν ἡρωϊκῶν ἀδελφῶν του Ἀμεινίου καὶ Κυνικιέιρου, τῶν ἀγῶνων ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας ἐν Μαραθῶνι, ἐν Σαλαμῖνι καὶ Πλαταιαῖς, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπεδόθη αὐθιγὲς εἰς τὴν δραματικὴν ποίησιν, καὶ τὸ 484 ἔλαβε τὸ ἄλлон τῆς τραγωδίας, καὶ πάλιν ἐκ δευτέρου τὸ 472, ὅτε ἔφερεν εἰς τὴν σκηνὴν τὴν τραγωδίαν «τοὺς Πέρσας», αὐτὴν ἐκείνην τὴν ὑπόθεσιν εἰς ἣν καὶ αὐτὸς ἐνδόξως εἶχε μετὰσχει. Πλὴν τῆς ἀμιμήτου ὑψηγορίας του, δι' ἧς ἀναδείκνυται εἰς τῶν μεγίστων ποιητῶν πάντων τῶν χρόνων καὶ τόπων, δικαιούται προσέτι νὰ θεωρηθῇ καὶ ὡς ὁ πατήρ καὶ διαμορφωτὴς τῆς τραγωδίας. Κατ' ἀρχὰς οἱ θεατρικαὶ παραστάσεις ἦσαν μόνον ὕμνοι θρησκευτικοί, εἰς οὓς ὁ Θέσπις (ἴδ.) παρενέβαλε καὶ ἐν ὁμιλοῦν πρόσωπον. Ὁ δ' Αἰσχύλος κατὰ πρῶτον προσέθηκε καὶ δευτεράγωνιστήν, ὥστε ἐλαττωθέντων τῶν χορῶν, παρενεβλήθησαν διάλογοι, ἀποτελοῦντες ὑπόθεσιν, ἐννοεῖται σχεδὸν πάντοτε ἀπλήν καὶ ἄνευ ἐντέχνου καὶ περιπεπλεγμένης οἰκονομίας. Οἱ χαρακτήρες τῶν προσώπων του ἔχουσι συνήθως τὸ ὑψηλὸν καὶ ἰδεώδες τὸ χαρακτηρίζον καὶ τὴν καλλιτεχνίαν τῆς ἐποχῆς του. Προσέτι, βοήθεια τῶν τότε καλλιτεχνῶν, εἰσήγαγε τὴν σκηνικὴν διακόσμησιν καὶ σκευοποιίαν, καὶ ἐπεμελήθη τῆς ἐξωτερικῆς ἐμφανίσεως τῶν ὑποκριτῶν, δοὺς αὐτοῖς ἐπίσημον ἐνδυμασίαν, προσωπεῖα χαρακτηριστικὰ, καὶ κοθόρνους δίδοντας αὐτοῖς ἐπισημότερον ἀνάστημα. Πρῶτος δ' εἰσήγαγε καὶ τὴν τρίλογίαν, συγκαμμένην ἐκ τριῶν τραγωδιῶν εἰς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ἀναφερομένων, αἷς ὡς τελευταῖον προσετίθετο καὶ ἐν κωμικὸν ἢ σατυρικὸν δράμα. Μετέσχε δὲ τῶν

παραστάσεων τῶν ἰδίων δραμάτων καὶ ὡς χοροδιδάσκαλος καὶ ὡς ὑποκριτής. Ὁ Αἰσχύλος λέγεται γράψας ὑπὲρ τὰ 70 δράματα, ἐξ ὧν μόνον 7 σώζονται· α) Οἱ «Πέρσαι,» ὡς εἰκάζεται, τὸ ἀρχαιότερον τῶν σωζομένων δραμάτων του, ἐν ᾧ διὰ διηγήσεων περιγράφεται ἡ μάχη τῆς Σαλαμῖνος, ὁ δὲ τόπος τοῦ δράματος ἐστὶν ἡ Περσία, καὶ ὁ χορὸς σύγκειται ἐκ Περσῶν· β) Ὁ «Προμηθεὺς δεσμώτης,» τὸ μέσον δράμα τριλογίας, ἧς τὰ δύο ἄλλα ἦσαν ὁ «Προμηθεὺς πυρφόρος» καὶ ὁ «Προμηθεὺς λυόμενος»· γ) Οἱ «Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας,» διδαχθέντες μετὰ τοὺς Πέρσας, τὸ 468· δ) — ε) Ἡ «Ὀρεστεία,» πᾶσα ἡ τριλογία, ἧς μέρη ὁ «Ἀγαμέμνων» (φονεύμενος ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας) αἱ «Χορηφοί,» κατὰ τὸν χρόνον εὐτὼ κληθὲν (παριστῶν τὸν φόνον τῆς Κλυταιμνήστρας διὰ τοῦ Ὀρέστου καὶ τῆς Ἠλέκτρας) αἱ «Εὐμενίδες,» ἡ ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθῆναις Ἀρείου Πάγου ἀθώωσης τοῦ μητροκτόνου Ὀρέστου, καὶ ἀπαλλαγῇ αὐτοῦ ἀπὸ τῶν Ἑρινύων)· ζ) αἱ «Ἰκέτιδες,» (πραγματευόμεναι τὴν εἰς τὸ Πελασγικὸν Ἄργος παραδοχὴν τοῦ Δαναοῦ καὶ τῶν θυγατέρων του μετὰ τὴν ἐξ Αἰγύπτου φυγὴν των). Τὰ κείμενα τῶν δραμάτων τούτων, μάλιστα τῶν τεσσάρων τελευταίων περιηλθὼν ἀτελέστατα εἰς ἡμᾶς. Τὸ 468, ἡγηθεὶς ὑπὸ νέου του ἀντιπάλου, τοῦ Σοφοκλέους, ἀπῆλθε τεθλιμμένος ἐξ Ἀθηνῶν πρὸς τὸν Ἰέρωνα ἐν Συρακούσαις. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ Ὀρεστεία ἐδιδάχθη τὸ 458, φαίνεται ὅτι ἐπανέκαμψεν εἰς Ἀθῆνας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως ἐκείνου (467). Ἀλλὰ τότε, μικρὸν μετὰ τὴν παράστασιν τῆς τριλογίας, πρέπει νὰ ἐπέστρεψε πάλιν εἰς Σικελίαν, διότι τὸ 456 ἀπέθανεν ἐν Γέλα εἰς ἡλικίαν 69 ἐτῶν. Λέγεται δ' ὅτι ἀεὶς ὑπὲρ αὐτὸν ἱπτάμενος, καὶ τὴν φαλακρὰν αὐτοῦ κεφαλὴν ὡς λίθον στίλβοντα εἰς τὸν ἥλιον ἐκλαβὼν, ἔρριπεν ἐπ' αὐτὴν ἣν εἰς τοὺς ὄνυχάς του ἐκράτει χελώνην, καὶ ἣν ἤθελε νὰ θραύσῃ, καὶ οὕτω τὸν ἐφόνευσεν, εἰς ἐκπλήρωσιν

χρησμοῦ προειπόντος αὐτῷ ὅτι ὁ θάνατος θ' αὐτῷ ἤρχετο οὐρανῶθεν.

Αἶσων, ἴδ. Ἀργοναῦται.

Αἶσωπος, Ἑλλήν μυθογράφος, ἐκ Φρυγίας ἢ Θράκης, νομιζόμενος σύγχρονος τοῦ Σόλωνος καὶ τῶν ἑπτὰ σοφῶν. Ἡ ὑπὸ τοῦ μοναχοῦ Μαξ. Πλανούδου γραφεῖσα βιογραφία αὐτοῦ στηρίζεται κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ μυθιστορικῶν παραδόσεων. Κατ' αὐτὴν ὁ Αἶσωπος, δυσειδὴς καὶ κυρὸς δοῦλος τοῦ Ἰάδμονος ἢ Εὐθύου ἐν Σάμῳ, ἀπῆλυθε ἐν τῷ τέλος, καὶ διαμένων παρὰ τῷ Κροίσῳ, βασιλεῖ τῆς Λυδίας, ἐπέμφθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς Δελφοὺς· ἐνταῦθα δὲ διαβληθεὶς ὅτι ὕβρισε τοὺς θεοὺς, ἐρίφηθ' ἀπὸ τῆς Ὑαμπείας πέτρας καὶ ἀπέθανεν (Ἡρόδ. Β, 134). Οἱ ἀγγέλους μῦθοι αὐτοῦ, περιστρεφόμενοι εἰς τὴν φιλοσοφίαν τοῦ πρακτικοῦ βίου, καὶ ἰδίως ἐκ τοῦ ζωικοῦ κύκλου τὰ πρόσωπα αὐτῶν ἀρνούμενοι, διδίδοντο, ὡς φαίνεται, ἐπὶ μακρὸν διὰ στόματος, δι' ὃ καὶ δύναται ν' ἀμφισβητηθῇ ἡ πάντοτε γνησιότης τοῦ σωζομένου αὐτῶν κειμένου. Ὁ Σωκράτης ἐν τῇ φυλακῇ του ἐστι-χοῦργησέ τινας ἐξ αὐτῶν (Πλάτ. Φαιδ. 4). Πρῶτος συνέλεξεν αὐτοὺς ὁ Δημήτριος ὁ πολιορκητής (300 π. Χ.). Ἡ πληρεστέρα αὐτοῦ ἐκδοσις περιλαμβάνει 423. Ὁ Βάδριος (ἀκριβοῦς ἐποχῆς) ἔγραψεν αὐτοὺς εἰς στίχους Ἰαμβικούς· μέρος δὲ τοῦ χειρογράφου αὐτοῦ εὗρέθη καὶ ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου Μηνοῦδου Μηνῆ.

Αἶτνα, τὸ ἡφαίστειον ὄρος παρὰ τὴν ἀνατολικὴν ἀκτὴν τῆς Σικελίας (Στράβ. ΣΤ', 273), ἔχον ὕψος 3,310 μέτρων. Ἐπὶ τῆς γιγαντομαχίας ὁ Ζεὺς ἐκόλυσεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ γιγαντος Ἐγκελάδου (Πίνδ. Ὀλ. Δ, 10. — Αἰσχλ. Προμ. 363), καὶ οὗτος ἐκρυσά τὸν καπνὸν καὶ τὰς φλόγας. Ὑπ' αὐτὸ κατ' ἄλλους (Cic. Div. II, 19) εἶχον τὰ σιδηρορυγεῖά των ὁ Ἡφαίστος καὶ οἱ Κόκλωες. Ἐκρηξίς αὐτοῦ ἐξήμισε τὸ σιδηροῦν πέδιλον τοῦ εἰς τὸν κρατῆρά του ριφέντος Ἑμπεδοκλέους (ἴδ.). Ὁ Θουκυδίδης μνημονεύει (Γ,

116) τριῶν μόνων ἐκρήξεων αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς ἡ' ἐκατονταετηρίδος π. Χ., ὡν ἡ δευτέρα συνέδη πιθανῶς τὸ 480, ἡ δὲ τρίτη τὸ 425, ἔκτον ἔτος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Ὑπῆρχε δ' εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους καὶ πόλιν ὁμώνυμος, καθ' ἣν ἡ ἀπολεσθεῖσα τραγωδία τοῦ Αἰσχύλου, αἱ Αἰτναῖται. Καὶ ὁ Ζεὺς δ' ἐκαλεῖτο Αἰτναῖος, καὶ τὰ Αἰτναῖα ἦν πανήγυρις ἀγομένη αὐτῷ ἐπὶ τοῦ ὄρους. Ἐλέγετο δὲ τὸ ὄρος ὀνομασθὲν καθ' ὁμώνυμον νύμφην, θυγατέρα τῆς Γῆς καὶ τοῦ Βριάρεως.

Αἰτωλία, χώρα ἐλληνική, πρώην, ὡς ἡ Ἀκαρνανία, Κουρήτις ἢ Ὑαντίς καλουμένη, τὸ ὄνομα δὲ λαβούσα ἀπὸ τοῦ ἐξ Ἡλίδος προελθόντος Αἰτωλοῦ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος. Εἶχε δ' ὄρια, Δ. τὴν Ἀκαρνανίαν, Β. τὴν Ἠπειρον καὶ Θεσσαλίαν, Α. τὴν Δωρίδα καὶ Ὀζολαίαν Λοκρίδα, καὶ Ν. τὴν πρὸ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου θάλασσαν, καὶ ἐπιφάνειαν 72 τετραγωνικῶν μιλίων. Τὸ μεταξὺ Λοκίδος καὶ Φωκίδος ὁρεῖνδον μέρος ὀνομάζεται Αἰτωλία Ἐπίκτητος, διότι

πρὶν ἀνῆκεν εἰς τὴν Λοκρίδα. Ὁ Ἡρόδοτος (Ζ, 126) ἀνα-

φέρει ὡς καὶ λέοντας εἰς τὰ ὄρη αὐτῆς. Τὰ κυριώτερα ὀνόματα τῶν ὄρεων τῆς ἡσάν Ὑμφρηστός (Β), Οἶτη, Κόραξ (Α), Ἀράκυνθος, Παναιτώλιον. Προσέτι Χαλκίς, Ταφίαστος, Μυηνός (ΝΑ). Καὶ πεδιάδες δὲ μνημονεύονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, Αἰτωλῶν πεδίον μέγα παρὰ τὸν ποταμὸν Ἀχελῷον, περιέχον τὰς λίμνας Τριχωνίδα καὶ Ὑρίαν ἢ Λυσιμαχίαν, ἔτι δὲ τὸ Ἀήλαντον πεδίον παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Εὐύηνου καὶ τὴν Παρχελωίτιδα ἀκτὴν. Ἀρχαιότατοι κάτοικοι μνημονεύονται πρὸς βορρᾶν οἱ Λέλεγες, πρὸς Μ. οἱ Κουρήτιες (δηλ. παλληκάρια), καὶ οἱ Ὑαντες, ἄνθρωποι τραχεῖς, ὠμοφάγοι, δυσκατάληπτον ὁμιλοῦντες διάλεκτον, ἀγνω-

στότατοι τὴν γλῶσσαν (Θουκ. Γ, 94. — Πολυδ. ΙΖ, 5). Μετὰ τοῦ Αἰτωλοῦ δ' ἀπῆλθον οἱ Ἐπειοὶ ἢ Ἡλεῖοι, ἐξ γενεᾶς πρὸ τῶν Τρωϊκῶν, ὥστε καὶ ἐπὶ Ὀμήρου ἦδη Αἰτωλοὶ ἦν τὸ γενικὸν ὄνομα τῶν κατοίκων (Ίλ. Β, 638). Εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ἔφερε τοὺς Αἰτωλοὺς ὁ βασιλεὺς αὐτῶν Θόας. Αἱ κυριώτεραι πόλεις αὐτῶν ἦσαν Πλευρῶν (ἢ πρωτεύουσα), ἡ Καλυδῶν, ἡ Μακύνια, αἱ κορινθιακαὶ ἀποικίαι Χαλκίς καὶ Μολύκρια, ἡ Ἐλαῖος, τὸ Τριχώνιον, ὁ Ὀλενός, ἡ Θέρμων, τὰ Αἰγίτιον, ἡ Ἐφρα, ἡ Οἰχαλία. Ταύτας συνέδεε κοινὸς δεσμός, ἰδίως ἀπὸ τῆς δ' π. Χ. ἐκατονταετηρίδος, ὅστις εἰς τὸ Παναιτώλιον, τὸν ἐν Θέρμῳ ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος δις κατ' ἔτος συνερχόμενος, ἐξέλεγεν ἕνα στρατηγὸν καὶ ἕνα ἱππαρχον, καὶ τοὺς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν κοινῶν ἀποφάσεων ἐπιτηροῦντας ἀποκλήτους. Διέπρεψε δ' ὁ δεσμός αὐτὸς ἰδίως ἀπὸ τοῦ 322, ὅτε, μετὰ τὸν Λαμιακὸν πόλεμον ὁ Ἀντίπατρος καὶ ὁ Κρατερὸς ἠναγκάσθησαν νὰ συνθηκολογήσωσι μετ' αὐτοῦ. Εἰς τὸν δεσμὸν προσετέθησαν μετέπειτα καὶ ἐκ Πελοποννήσου ἡ Τεγέα, ἡ Μαντίνεια, ὁ Ὀρχομενὸς καὶ ἡ Φιγαλία, καὶ μετ' αὐτοῦ συνεμάχησεν ἡ Ἠλις καὶ ἡ Μεσσηνία, καὶ ἡ νῆσος Κεφαλληνία ἦν δ' αὐτὸς ἀντίπαλος τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ συμμαχούντων Μακεδόνων. Ἐν Κυνὸς Κεφαλαῖς (197 π. Χ.) ἐμάχοντο οἱ Αἰτωλοὶ μετὰ τῶν Ῥωμαίων· εἶτα δ' ἠνώθησαν μετὰ τοῦ ἐν Συρίᾳ Ἀντιόχου, μεθ' οὗ συνυπέκυψαν (190) εἰς τὴν κυριαρχίαν τῆς Ῥώμης, βαρεῖς φόρους ἐπιβαλούσης αὐτοῖς (Liv. XXXVII, 48, XXXVIII, 1).

Αἰτωλὸς, γῆς Ἐνδυμίωνος, τοῦ βασιλέως τῆς Ἡλίδος, καὶ Ὑπερίππης ἢ Ναΐδος, τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀρκάδος ἢ τοῦ Ζήθου, διεδέχθη εἰς τὴν ἀρχὴν τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἐπειῶν. Φονεύσας ὅμως Ἀπιν, τὸν υἱὸν τοῦ Φωργέως, ἀφ' οὗ ἡ Πελοπόννησος Ἀπία γῆ ἐπεκλήθη, ἐδιώχθη ὑπὸ τῶν υἱῶν αὐτοῦ,

καὶ ἦλθε πρὸς τοὺς Κουρήτας, μετονομασθέντας κατ' αὐτὸν Αἰτωλοὺς (Ἀπολλοδ. Α, 7, 6). — 2) Υἱὸς Ὁξύλοκαϊ Πιερίας. Νέος ἀποθνῶν, ἐτάφη ἐν Ἡλίδι ὑπὸ τὴν πύλῃν τὴν ἀνοιγομένην εἰς τὴν πρὸς Ὀλυμπίαν ἄγουσαν, καὶ ὁ γυμνασιάρχης τῶν Ὀλυμπίων ἔθυσεν εἰς αὐτὸν κατ' ἔτος (Παυσ. Ε, 4, 4).

Αἰώρα, κρεμαστὴ ἔδρα (κούνια), χρησιμεύουσα κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὡς καὶ σήμερον, ὡς φαίνεται ἐν τῇ εἰκόνι, ληφθεῖσα ἐκ γραπτοῦ ἀγγείου, ἐφ' οὗ παρίσταται ὅπισθεν τῆς ἔδρας καὶ ὁ αὐτὴν ὠθῶν. Ὁ Πολυδεύκης (Δ, 7, 55) μνημονεύει ἄσματος ποιηθέντος ὑπὸ Θεοδώρου τοῦ Κολοφωνίου, διὰ τὰς ἐν αἰώραις κινουμένας καὶ ὑπῆρχεν ἐν Ἀθήναις ἑορτὴ Αἰώρα καλουμένη, καθ' ἣν βεβαίως ἐπεδίδοντο αἱ γυναῖκες εἰς τὸ γύμνασμα τοῦτο ψάλλουσαι. Ἀνῆρτων δὲ διαφόρως αὐτὴν εἰς μυθολογικὴν πηγὴν, λέγοντες ὅτι κόρη τις, ἐαυτὴν ἀπάγχασα ἐν

Ἀθήναις, ἠνύχθη τὸ αὐτὸ νὰ συμβῇ καὶ εἰς ὅλας τὰς ἄλλας νεὰς Ἀθηναίας, κατὰ τοὺς μὲν (Εὐστάθ. Ἰλιάδ. Γ) Αἰώρα, κατὰ τοὺς δὲ (Μέγ. Ἑτομ.) Ἡριγόνη καλουμένη, θυγάτηρ τοῦ Αἰγίσθου καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, ἐλθούσα νὰ ἐγκαλέσῃ ἐπὶ μητροκτονίᾳ τὸν Ὀρέστην πρὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου, καὶ κρεμασθεῖσα διότι ἀπέτυχε κατ' ἄλλους (Hygin. P. Astr. II, 4) ἦν ἡ Ἡριγόνη θυγάτηρ τοῦ Ἰκαρίου, φονευθέντος ὑπὸ ποιμένων, οἵτινες ἐξέλαβον ὃν τοῖς ἔδωκεν οἶνον ὡς δηλητήριον, καὶ διὰ τοῦτο αὐτὴ ἐκρεμάσθη καὶ ἠνύχθη τὴν αὐτὴν τύχην ταῖς Ἀθηναίαις, αἵτινες, κατὰ χρησμόν, ἀπηλλάχσαν μόνον ὅτε ἑορτὴ ὠρίσθη νὰ τελεῖται εἰς αὐτὴν καὶ τὸν Ἰκάριον. Προφανὲς δ' ὅτι ἐνταῦθα τὸ ὄνομα τοῦτο ἀντικαθιστᾷ τὸ τοῦ ἐπίσης αἰωρουμένου Ἰκάρου. Ἡ ἑορτὴ αὕτη ἐλέγετο καὶ Ἀλητισ.

Αἰώρημα, μηχανὴ σκηνακὴ δι' ἄνωθεν κρεμάμενα ἀντικείμενα (ἴδ. θέατρον).

Ἀκαδημία ἢ **Ἀκαδημία**, εἰς στάδια τῶν Ἀθηναίων ἀπέχουσα, δυτικῶς παρὰ τὸν Κηφισόν, ἱερὸν τῷ Ἡρώϊ Ἀκαδήμῳ, ὑπὸ τοῦ Ἰππάρχου περιτειχισθεῖσα ἵνα χρημεύῃ εἰς γυμνάσιον, ὑπὸ τοῦ Κίμωνος πλουσίως κατασκευασθεῖσα (Παυσ. Α, 29, 3. — Πλούτ. Κίμ. ΙΓ), περιέχουσα καὶ βωμὸν τῶν Μουσῶν μετ' ἀγαλμάτων, ἔργων τοῦ Σπευσίππου, καὶ προσέτι βωμὸν Διὸς τοῦ Καταιβάτου, τοῦ Ἐρωτος, τοῦ Ἡρακλέους, τοῦ Προμηθέως, ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς, κτλ. Ἐνταῦθα ἐδίδασκεν ὁ Πλάτων, εἰς οὗ καὶ εἰ μαθηταὶ αὐτοῦ Ἀκαδημαῖκοι ἐλέγοντο. Ἐκεῖ που ἦν ἔπειτα καὶ ὁ τάφος τοῦ Πλάτωνος, καὶ ὁ πύργος εἰς ὃν ἀπεσύρθη Τίμων ὁ μισάνθρωπος (Παυσ. Α, 30, 3). Ὁ Σύλλας τὴν ἐνδενδροτόμησεν ἵνα πορισθῇ ξύλα διὰ τὰς πολιορκητικὰς μηχανάς του (Πλούτ. Σύλλ. ΙΒ).

Ἀκάδημος, ἥρως Ἀθηναῖος, ἰδιοκτήτης τῆς Ἀκαδημίας, ὁ καταγγέλλας τοῖς Διοσκούροις ὅτι ὁ Θησεὺς ἐκρυπτεν ἐν Ἀφιδναῖς τὴν ἀδελφὴν των Ἑλένην ἣν ἤρπασε δι' ὃ καὶ οἱ Σπαρτιάται, ὅτε εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἐφείσθησαν τῆς Ἀκαδημίας (Πλούτ. Θησ. ΑΒ).

Ἀκαινα, ῥάβδος 6 $\frac{1}{3}$ πήχεις μακρὰ, πρὸς καταμέτρησιν (Ἡσυχ.).

Ἀκάμας, 1) ἀρχηγὸς τῶν εἰς βοήθειαν τῶν Τρώων ἐλθόντων Θρακῶν (Ὀμ. Ἰλ. Β, 844), λέγεται ταχύπους (ὁ οὐδ'), καὶ ἀνδρείος (Ε, 462), καὶ ἐφανεύθη ὑπὸ Αἴαντος τοῦ Τελαμωνίου (Ζ, 8). — 2) Τρώς, υἱὸς Ἀντήνορος, μάχιμος (Β, 823). Ἐκδικῶν τὸν ἀδελφόν του Ἀρχέλοχον, φονευθέντα ὑπὸ τοῦ Αἴαντος, ἐφόνευσε τὸν Πρόμαχον, καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ Μηριόνου (Π, 342). — 3) Υἱὸς τοῦ Θησεῶς. Περί αὐτοῦ ὁ Κυκλικὸς ποιητὴς Ἀρητινὸς διηγέται ὅτι μετὰ τοῦ Διομήδους ἐπέμφθη πρέσβυς εἰς Τροίαν, νὰ ζητήσῃ τὴν ἀπόδοσιν τῆς Ἑλένης. Εἶτα δὲ μετὰ τοῦ

ἀδελφοῦ του Δημοφῶντος, καὶ μετὰ τοῦ ἐξ Εὐβοίας Ἐλεφάντορος, πρὸς ὃν εἶχε πέμψει, ὁ Θησεύς τοὺς δύο υἱούς του, ἐξεστράτευσε κατὰ τῆς Τρωάδος (Πλούτ. Θησ. ΛΕ). Ὁ Βιργίλιος (Æn. II, 262) τὸν καταριθμεῖ μετὰ τῶν εἰσελθόντων εἰς τὸν Δούριον ἵππον. Μετὰ δὲ τὴν ἄλωση τῆς Τρωάδος, ἀνευρόντες οἱ δύο ἀδελφοὶ τὴν μάμμην των Αἴθραν (ἴδ.), ἣτις εἶχε παρακολουθήσει τὴν Ἐλένην, τὴν ἔφερον εἰς Ἀθήνας, ὅπου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μενεσθέως ἀνέλαβον τὴν ἀρχήν. Ὁ δ' Ἀκάμης ἔφερεν Ἀθηναίων ἀποικίαν εἰς Κύπρον, ἔνθα καὶ ἀπέθανε.

"Ακαμπτον, ἡ μέχρι μόνου τοῦ τέρματος ἀπλησταδιοδρομία. Ἰδ. Γυμνάσιον.

"Ακανθοῦς, 1) ἀποικία τῶν Ἀνδρίων ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου κατὰ τὸν Στρυμονικὸν κόλπον, ἀφ' ἧς ὁ Ξέρξης ἤρξατο τῆς διώρυχας τοῦ Ἀθω (Ἡρόδ. Ζ, 116.—

Θουκ. Δ, 84), ἔνθα καὶ ἐναυάγησε μέρος τοῦ περσικοῦ στόλου (Ἡρόδ. ΣΤ,

44). — 2) Πόλις ἐν τῇ μέσῃ Αἰγύπτῳ, 120 στάδια τῆς Μέμφιδος ἀπέχουσα, ἔχουσα ναὸν τοῦ Ὀσίριδος (Διόδ. Α, 47). — 3) Πόλις ἐν τῇ Ἀθαμανίᾳ ἢ Μολοσσίδι τῆς Ἠπείρου.

"Ακανθοῦς, φυτὸν πλατύφυλλον, ὃ διὰ τὴν εὐκαμψίαν τῶν φύλλων του «ὕγρον» λέγει ὁ Θεόκριτος (Α, 55), καὶ οὗ ἡ ἀπομίμησης συνεχῶς ὡς κόσμημα ἐχρησίμευσεν εἰς τὰς τέχνας, ἰδίως εἰς τὸ κορινθιακὸν κιονόκρανον.

"Ακαρνᾶν, υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος καὶ τῆς Καλλιρρέης, θυγατὸς τοῦ Ἀχελώου. Φονευθέντος τοῦ Ἀλκμαίωνος ὅτε ὁ Ἀκαρνᾶν καὶ ὁ ἀδελφός του Ἀμφότερος ἦσαν εἰς παιδικὴν ἡλικίαν, ὁ Ζεὺς, παρκαλῆσαι τῆς μητρὸς των, παραχρῆμα τοὺς ἡλικιώσαν, ὅτε καὶ θανατώσαντες τοὺς φονεῖς τοῦ πατρὸς των, ἀπῆλθον εἰς Ἠπειρον, καὶ ἐκείθεν προσέ-

όντες ἤρξαν ἐπὶ τῆς Ἀκαρνανίας (Ον. Μετ. IX, 413).

"Ακαρνανία, χώρα ἐλληνική, πρὶν Κουρήτις καλούμενη κατὰ τοὺς Κουρήτας, ὀρίζεται Δ καὶ Ν ὑπὸ τῆς Ἰονικῆς θαλάσσης, Α ὑπὸ τῆς Αἰτωλίας, ἀφ' ἧς τὴν διήρει ὁ Ἀχελῷος, παρ' ᾧ ἡ Παραχελώτις

τις πεδιάς (Στράβ. I, 458), καὶ Β ὑπὸ τῆς Ἠπείρου καὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου. Ἐν τοῖς ἀρχαιοτάτοις χρόνοις ἡ καταρχεῖτο ὑπὸ

τῶν Ταφίων, τῶν Τηλεβοῶν, τῶν Λελεῶν, τῶν Κουρητῶν. Εἶτα δὲ λέγεται ἐπελθοῦσα ἀργολικὴ ἀποικία ὑπὸ τὸν Ἀλκμαίωνα, ἡ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀκαρνᾶνα (Θουκ. Β, 102). Κατὰ τινες δὲ ἐμφαίνει ἡ ἐπωνυμία τοὺς μὴ κεκαρμένους, κατ' ἀντίθεσιν τῶν Κουρητῶν. Τὴν 7^{ην} ἑκατονταετηρίδα π. Χ. οἱ Κορίνθιοι ἱδρυσαν ἀποικίαν εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀκαρνανίας. Ἀγροῖκοι, ἄξεστοι τὸ ἦθος οἱ Ἀκαρνᾶνες ἦσαν πολέμικοι, ἀνδρείοι, καὶ ἰδίως καλοὶ τοξόται. Αἱ πόλεις αὐτῶν ἀπετέλουν δεσμὸν, συνεδριάζοντα εἰς Στράτον, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς Θούριον ἢ Θούριον, ἡ εἰς Λευκάδα, καὶ πάντοτε ἐχθρικῶς διακείμενον πρὸς τὸν Αἰτωλικόν.

"Ακαστος, υἱὸς τοῦ Πελίου, βασιλεὺς τῆς Ἰωλκοῦ, μετασχὼν τοῦ πλοῦ τῶν Ἀργοναυτῶν (Ἀπολλ. Α, 224), καὶ τῆς θήρας τοῦ Καλυδονίου κάπρου (Ον. Μετ. VIII, 306). Ὅτε ὁ Πελίας ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν θυγατέρων του, ἃς ἐξηπάτησεν ἡ Μήδεια, ὁ Ἀκαστος ἐκῆδευσε τὸν πατέρα του, πανηγυρίσας καὶ ἀγῶνας, ὧν μετέσχε καὶ ὁ Πηλεΐδης. Τούτου ἐρασθεῖσα ἡ γυνὴ τοῦ Ἀκαστοῦ Ἀστυδάμεια, ἡ κατ' ἄλλους (Hor. Od. III, 7, 17) Ἰππολύτη ἐκ Μαγνησίας, ἐπειδὴ δὲν ἐνέδιδεν εἰς αὐτήν, τὸν ἐσυκοφάντησεν ὡς τὴν τιμὴν τῆς ἐπιβουλεύοντα (Πίνδ. Νέμ. Δ, 54. Ε, 26), καὶ ὁ Ἀκαστος ἵνα ἀπαλλάγῃ αὐτοῦ, ὅτε ἐν θήρᾳ ἐπὶ τοῦ Πηλίου

ἔρους ἀπαυδήσας ἀπεκοιμήθη, τῷ ἀφῆρεσε τὸ ξίφος του, καὶ τὸν ἀφῆκεν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν Κενταύρων. Ἀλλ' οἱ θεοὶ ἐπεμφαν αὐτῷ διὰ τοῦ Ἡραίου τοῦ ὄπλου δι' οὗ ἀντέστη εἰς τοὺς Κενταύρους, καὶ ἐπανελθὼν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, ἐπολέμησε τὸν Ἀκαστον καὶ ἐκურίευσεν τὴν Ἰωλκὸν ἥ, κατ' ἄλλοιόν μῦθον, σωθεὶς διὰ τοῦ Ἑρμοῦ, ἥ διὰ τοῦ Κενταύρου Χείρωνος, ἐφόνευσεν τὸν Ἀκαστον καὶ τὴν σύζυγόν του.

Ἀκάτιον, ἴδ. π. λ. ο. τ. ο. ν.

Ἀκερσοκόρης, ἴδ. Ἀ. π. ὀ. λ. ω. ν.

Ἀκεσᾶς, Κύπριος, ἐπίσημος καλλιτέχνης ἐν ὑφαντικῇ χρόνων ἀρχαιοτάτων (Ἀθην. Β, σ. 48.—Πλούτ. Ἀλέξ. ΔΒ).

Ἀκεσίνης, 1) ἴσως ὁ αὐτὸς καὶ Ἀκίς, ποταμὸς εἰς τ' ἀνατολικὰ τῆς Σικελίας (Θουκ. Δ, 25). — 2) Ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς δεχόμενος τὸν Ὑδάσπιν (Ἀρρ. ΣΤ, 4, 4) καὶ ἄλλους ποταμοὺς, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἰνδόν. Ὁ Διόσωρος (Β, 27) λέγει αὐτὸν Ἀκεσίτην.

Ἀκέστης, ἐν Σικελίᾳ ἐφιλοξένησε τὸν Αἰνείαν καὶ ἐκήδευσεν τὸν Ἀγχίσαν ἐπὶ τοῦ Ἑρως. Κατὰ τὸν Βιργίλιον (Αἰ. Ι, 550) ἦν ἡ μήτηρ του Ἑγέστα ἢ Σεγέστα ἐκ τῆς Τρωάδος· ἵνα σώσῃ δ' αὐτὴν ὁ πατήρ της ἐκ θαλασσοῦ τέρατος ὃ εἶχεν ἐκπέμψει ὁ Ποσειδών, τὴν ἔστειλεν εἰς Σικελίαν· ἐκεῖ δ' ἐνυμφεῖτο τὸν ποτάμιον δαίμονα Κριμισόν, καὶ ὁ Ἀκέστης ἴδρυσεν μετὰ ταῦτα τὴν πόλιν Σεγέστην, ἐπώνυμον τῆς μητρὸς του (Virg. Αἰ. V, 718). Κατ' ἄλλην παράδοσιν, ἐκστρατεύσας εἰς τὴν Τρωάδα, ἐπέστρεψε μετὰ τοῦ Αἰνείου.

Ἀκινάκης, ἐγχειρίδιον περσικὸν εὐθύ, κρεμάμενον ἐκ τῆς ζώνης ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ μηροῦ, insignia acinae dextro (Val. Flac. Argon. VI, 701), ὡς ἐν τῇ παρουσίᾳ εἰκόني, ἐκ τινος ἀναγλύφου τῆς Περσεπόλεως. Εἰς τοὺς εὐγενεῖς Πέρσας ἐδίδετο πολλὰκις ὑπὸ τῶν βασιλέων εἰς σημεῖον τιμῆς (Ἡρόδ. Η, 120.—

Ξενοφ. Ἀνθ. Α, 2, 27, 8, 29). Οἱ Σκύθαι καὶ ἄλλα βάρβαρα ἔθνη εἶχον τὸν Ἀκινάκην καὶ ὡς ἀντικείμενον λατρείας (Ἡρόδ. Δ, 62.—Amm. Marc. XXXI.—Mela, II, 1)

Ἀκίς, ποταμὸς τῆς Σικελίας, ἐκ τῆς Αἰτνῆς πηγάζων καὶ ῥέων πρὸς Ἀ (Θεόφρ. Α, 69). Κατ' Ὀρίδιον (Met. XIII, 750) εἰς τὸν ποταμὸν τοῦτον μετεμορφώθη ὑπὸ τῆς νύμφης Γαλατείας ὁ νέος υἱὸς τοῦ Φαύνου καὶ τῆς Συρακίδος, ἐν ᾧ Κύκλωψ Πολύφημος εἶχεν ἐκ ζήλοτυπίας συντρίψει ὑπὸ μέγαν βράχον.

Ἀκμονία, πόλις τῆς Φρυγίας, μεταξὺ Φιλαδελφίας καὶ Δερυλαίου (Gic. pr. Flac. 15).

Ἀκμων, 1) ὁ σιδηρουργικὸς, ἐφ' οὗ καὶ ὁ Ἡφαίστος καὶ οἱ Κύκλωπες ἐσφυρηλάτουν, χαλκοῦς κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους, ἔχων τὴν μίαν ἄκρην προέχουσαν καὶ ὀξεῖαν, διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν κύκλων τῶν ἀλύσ-

Ἐξ ἀρχαίου
δακτυλίου τοῦ

σεων, ἐστηρίζετο ἐπὶ ξυλίνῃς βάσεως, τοῦ ἀκμ. ο. ὅ. ε. του (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 410, 476. Ὀδυσ. Γ, 433. Θ, 274.—Ἀπολλ. Ρόδ. Δ, 761). — 2) Εἰς τῶν Ἰταίων Δακτύλων (Στρεβ. Ι, 473), σύμβολον βεβαίως τῆς σιδηρουργικῆς.

Ἀκοίτης, 1) ναύκληρος, εἴτα ἱερεὺς τοῦ Διονύσου (Ὀν. Met. III, 582). — 2) Ὑπασπιστὴς τοῦ Εὐάνδρου (Virg. Αἰ. XI, 30, 85).

Ἀκόνη, λίθος ἐφ' οὗ, ὡς σήμερον, διὰ μηχανισμοῦ στρεφομένου, καὶ διαδρεχομένου δι' ὕδατος ἢ ἐλαίου, ἠκονίζον τὰ μαχαίρας, τὰ βέλη, κτλ. (Plin. H. N. XXXVI, 47.—Hor. Od. II, 8, 15), ὡς ἐν τῇ ἐπισυνημμένῃ εἰκόνι ἀρχαίου δακτυλίου τοῦ, καθ' ἣν ὁ Ἑρως ἀκονίζει τὰ βέλη του.

Ἐξ ἀρχ. δακτυλίου τοῦ

Ἀκόντιον, 1) πόλις τῆς Ἀρκαδίας

(Στέφ. Βυζ.—Παυσ.).—2) Ὅρος τῆς Φωκίδος, ἀπὸ τοῦ Παρνασσοῦ μέχρι τοῦ Ὀρχομενοῦ (Στρβ. Δ.).

Ἐξ ἀρχαίου ἀγγείου

τοῦ μήκους τῆς ράβδου, ἀπὸ 1,56-2,20^μ, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι, διάφορα ὀνόματα φέρον, ἔγχος (παρ' Ὀμήρῳ), δόρυ, λόγχη, σάρισσα ἢ μακεδονική. Καὶ τὸ μὲν ἀκόντιον ἦν ἐκ τῶν βραχυτέρων, πρὸς βολήν, ἰδίως διὰ τὴν θήραν, τὸ δὲ δόρυ ἐκράτει ὁ στρατιώτης εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα, ὥστε καὶ «ἐπὶ δόρυ στροφή» ἦν ἡ ἐπὶ δεξιᾷ καὶ ἐνίοτε, παρ' Ὀμήρῳ οἱ πολέμισται λέγονται, καὶ ἐν εἰκονικαῖς παραστάσεσι φαίνονται, δύο δόρατα εἰς τοὺς δίφρους αὐτῶν ἔχοντες, πιθανῶς ἐν δόρυ καὶ ἐν ἀκόντιον, τοῦτο πρὸς βολήν καὶ τὸ ἄλλο πρὸς ἀμφοτέρω. Τὸ δόρυ ἐνίοτε εἶχεν εἰς τὸ μέσον ἀγκύλην (ἴδ.), λωρίον περὶ αὐτὸ ἐστραμμένον, καὶ ὁ κρητὼν ὁ στρατιώτης, εἶδιδε τῷ ὄπλῳ, ὅταν τὸ μεταχειρίζετο, μεγαλητέραν δύναμιν διὰ περιστροφικῆς κινήσεως, καὶ τὰ τοιαῦτα δόρατα ἐλέγοντο μεσάγκυλα, καὶ δι' ἡ γ κ υ λ ω μ ε ν ο ι ἦσαν οἱ εἰς τὴν ἀγκύλην ἐμπεπαρμένοι δάκτυλοι, (Πλουτ. Φιλοποίμ. ΣΤ). Τινὰ δὲ εἶχον καὶ εἰς τὸ ἀντιθετον πέρασ αἰχμὴν, καὶ ἵνα ἐμπήγνυνται εἰς τὴν γῆν, καὶ ἵνα χρησιμεύωσι καὶ ἂν ἡ ἐμπροσθία ἐθραύετο. Τὸ μακρότατον δὲ τοιοῦτο ὄπλον ἦν ἡ σάρισσα, ἔχουσα μήκος 14 πήχεων ἢ 6 1/2 μέτρων (Αἰλ. Τακτ. ΙΔ).

Ἀκόντιος, κατ' Ὀδύσιον (Her. ΧΧ, 21), δανεισθέντα ποιητικῶς τὴν ὑπόθεσιν ἐξ ἀπολεσθέντος πονήματος (Κυδίππη) τοῦ Καλλιμάχου, νέος Κεῖος, ἐρασθεὶς ἐν Δήλῳ τῆς Κυδίππης, νέας ἐπισήμου Ἀθηναίας, ἐρριψεν εἰς τὸν ναὸν ἐν ᾧ αὐτὴ διέτριβε μῆλον ἐφ' οὗ ἐπέγραψεν ὑπόσχεσιν αὐτῆς ὅτι θέλει τὸν νυμφευθῆ. Καὶ αὕτη μὲν, ἀναγνοῦσα τὴν ἐπιγραφὴν, ἀπέρριψε τὸ μῆλον. Ἀλλ' ἐπειδὴ τρίς, ὅτε ἔμελλε νὰ δοθῇ εἰς γάμον, βαρέως ἡσθένησεν, ὁ χρησμὸς ἐρωτηθεὶς ἀπήντησεν, ὅτι ὤφειλε νὰ ἐκτελέσῃ ὅ,τι ἐπρόφερεν ἀναγνοῦσα τὴν ἐπιγραφὴν, καὶ οὕτως ἐνυμφεύθη τὸν Ἀκόντιον.

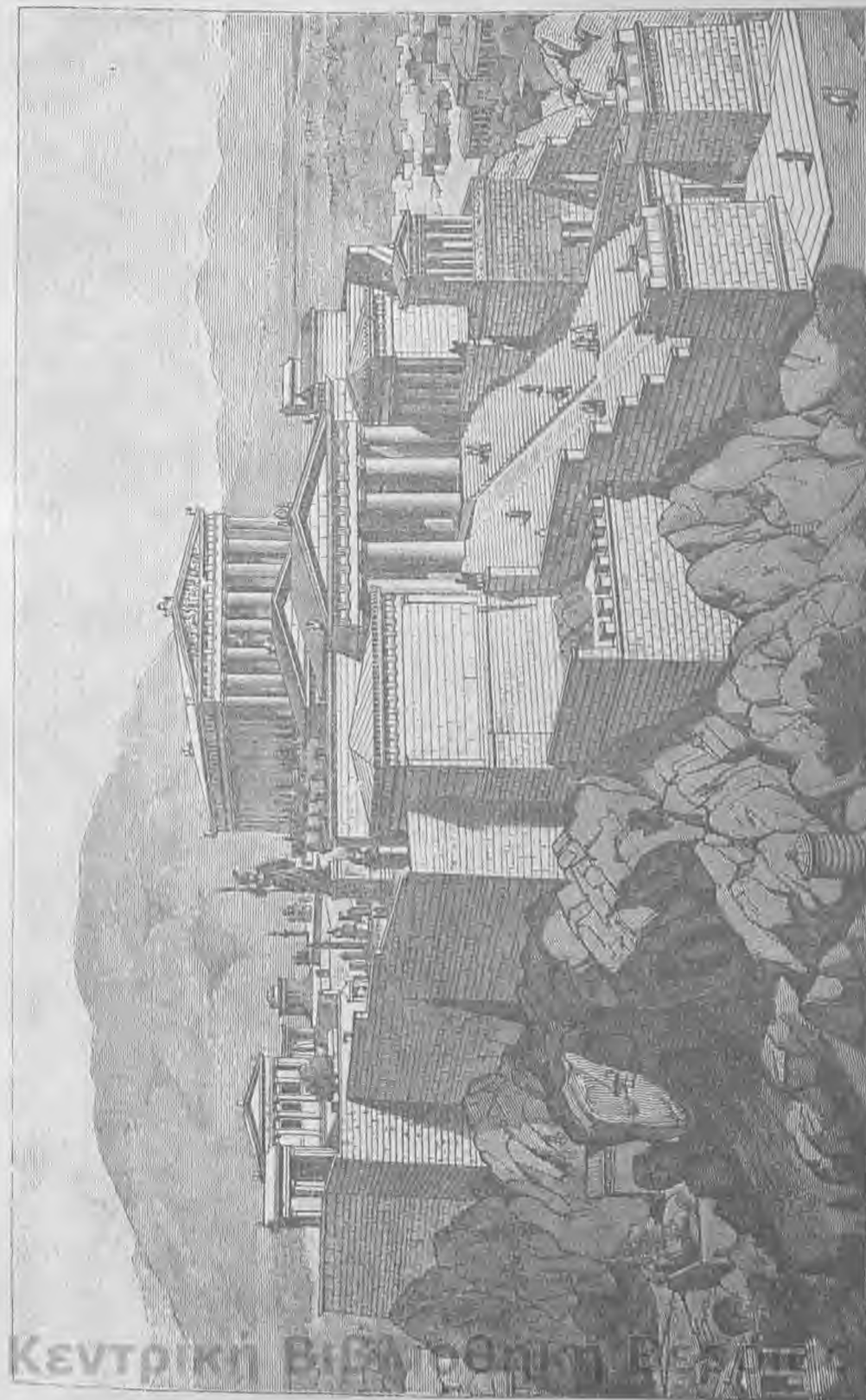
Ἀκουσίλαος, ἴδ. λογογράφοι.

Ἀκρα. Πολλὰ πόλεις, καὶ λόφοι οὕτω ἐκαλοῦντο ἐν ἄλλοις 1) Ἀκρα Λευκή, ἐν Ἰσπανίᾳ, ὑπὸ Ἀμίλκα ἰδρυθεῖσα (Διοδ. ΚΕ, 2). — 2) ἐπὶ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου (Στρβ. ΙΑ, 494). — 3) λόφος παρὰ τῇ Ἱερουσαλὴμ, ἐφ' οὗ ὁ Ἀντίοχος ἔκτισε φρούριον. — Ἀκραι 1) πόλις Αἰτωλική (Πολ. Ε, 13). — 2) πόλις Σικελική, ἀποικία τῶν Συρακουσῶν (Θουκ. ΣΤ, 5. — Διόδ. ΚΓ, 6).

Ἀκράγας, πόλις εἰς τὰ νότια τῆς Σικελίας κειμένη, κτισθεῖσα παρὰ τὸν ὁμώνυμον ποταμὸν παρὰ τῶν Τροδίων Δωριέων τῆς Γέλας, τὸ 581 π. Χ., κατὰ τὸν μῦθον δὲ (Πίνδ. Πύθ. Ζ, 6), ὑπ' Ἀκράγαντος, υἱοῦ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ὠκεανίδος Ἀστερόπης ἐπίσημος καὶ πλούσιος, πατὴρ τοῦ Ἐμπεδοκλέους. Αὐτῆς ἡρξεν (570—554 π. Χ.) ὁ σκληρὸς τύραννος Φάλαρις, εἶτα δ' ὑπὸ τοῦ Πινδάρου ὑμνηθεὶς Θήρων (483—472). Τὸ 406 ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων.

Νόμισμα Ἀκραγαντίνων

Ἡ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

(Διόδ. ΙΓ, 82). Ὁ Τιμολέων ἀπέδωκεν αὐτῇ τὴν ἐλευθερίαν. Τὸ 262 δὲ π. Χ. ὑπετάγη εἰς τὴν Ῥώμην. Ἐν αὐτῇ (vñ Girgenti) σώζονται ἀρχαῖα ἐρείπια, ἐν οἷς καὶ τρεῖς ναοὶ τοῦ Διὸς, τοῦ Ἡρακλέους καὶ Ἰσως τῆς Ὀμονοίας.

Ἀκράγας, ἐπίσημος πορσευτὴς ἐκ Ῥόδου, ἐκπώματα ἐργαζόμενος (Pl. XXXIII, 55).

Ἀκραθως, τὸ τελευταῖον ἀκρωτήριον τοῦ Ἄθω (Στρώ. Ζ).

Ἀκραία, τροφὸς τῆς Ἡρας, θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Ἀστεριώνας, καὶ ἀδελφὴ τῆς Εὐδοίας.

Ἀκραῖος, ἐπίθετον θεῶν ἐχόντων ναοὺς ἢ βωμοὺς ἐπὶ ἀκροπόλεων ἢ ἀκρωτηρίων.

Ἀκραιφία, **Ἀκραιφίαι** ἢ **Ἀκραιφίον**, μικρὰ πόλις Βοιωτικὴ παρὰ τὴν Κωπαῖδα, ἔχουσα ναὸν Διονύσου (Παυσ. Θ, 23. — Ἡρόδ. Η, 235. — Στρώ.).

Ἀκράτεια. **Ἀκρατον**. Ἰδ. Ἐστίασις.

Ἀκρατος, ὁπαδὸς τοῦ Βάνχου, ἐργαζόμενος ἐν Μουνυχίᾳ τῆς Ἀττικῆς (Παυσ. Α, 24).

Ἀκρίσιος, ἀπόγονος τοῦ Δαναοῦ, υἱὸς Ἀδαντος καὶ Ὀκελείας (ἢ Ἀγλαίας), βασιλεὺς τοῦ Ἀργεῖος, ἐκδιώξας τὸν δίδυμον ἀδελφόν του Προῖτον, ἀναγκασθεὶς ὅμως ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ αὐτοῦ Ἰοδάτου, τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας, νὰ τῷ παραχωρήσῃ τὴν Τίρυνθα. Τὸν χρησμὸν φοβηθεὶς ὅστις τῷ προεῖπεν ὅτι θὰ φονευθῇ ὑπὸ τοῦ ἐγγόνου του, καθεῖρξε τὴν θυγατέρα του Δανάην, καὶ ὅταν εὗρεν ὅτι αὐτὴ ἐν τῇ φυλακῇ τῆς ἔτεκεν ἐκ τοῦ Διὸς, καταδάντος ἐν σχήματι χρυσοῦ, τὸν Περσεύα, ἐνέκλεισεν αὐτὴν μετὰ τοῦ βρέφους εἰς λάρνακα καὶ τὴν ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀλλ' ἐσώθησαν εἰς τὴν Σέριφον, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν Λαρίσῃ ἀπαντηθεὶς ὁ Περσεὺς μετὰ τοῦ Ἀκρίσιου, ἐφόνευσεν αὐτὸν ἐξ ἀπροσεξίας, ῥίπτων τὸν δίσκον εἰς ἐπικηδείους ἀγῶνας. (Ἀπολλοδ. Β, 231. Δ. 6. 4).

(ΑΡΧ. ΔΕΞ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΝΗ ΤΟΜ. Α')

Ἀκρίτας, 1) τὸ νοτιοδυτικὸν ἀκρωτήριον τῆς Μεσσηνίας (Στρώ. Η, 359. — Παυσ. Δ, 24, 12). — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Βιθυνίας, τὸ βόρειον τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου (Πτολ. Ε).

Ἀκρόαμα, ἴδ. συμπόσιον.

Ἀκροθέμιον, ἴδ. Ἀναθήματα.

Ἀκροκεραύνια, Ἡδυτικώτερα προέκτασις τῶν Κεραυνίων ὄρεων τῆς Ἡπείρου, ἅπαντα παρקיτείνουσι τὴν θάλασσαν μέχρι τῆς Ἰλλυρίας, (σ. βουνὸς τῆς Χειμάρρας).

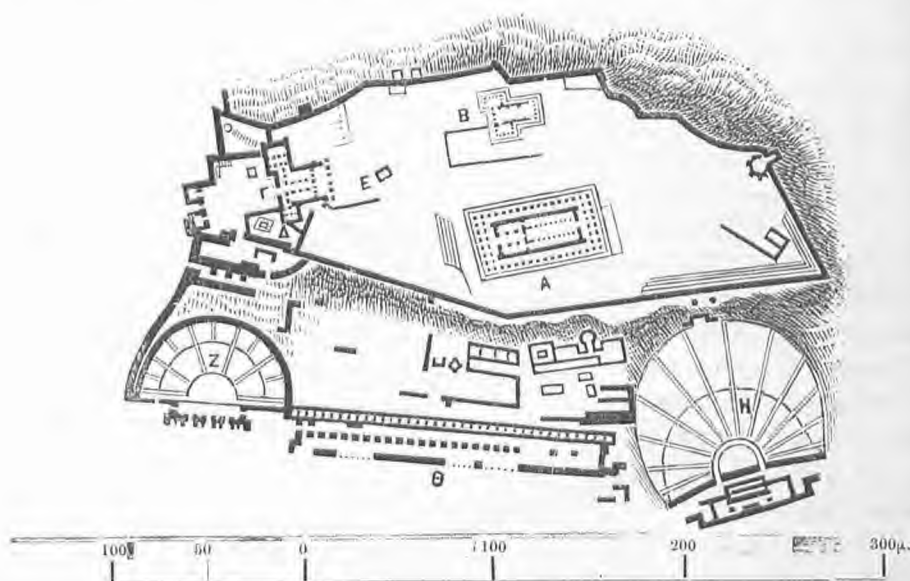
Ἀκροκόρινθος, ὁ (Στρώ. — Πτολ. Β, 43) ἢ (Ξενοφ. Ἑλ. Δ, 4, 4, ἴσως ὑπονοεῖται «ἄκρα») ἡ ἀκρόπολις τῆς Κορίνθου.

Ἀκρόλιθοι, ἀγάλματα, ὧν τὰ ἄκρα μόνον (κεφαλὴ, χεῖρες καὶ πόδες) ἦσαν λίθινα, τὰ δὲ λοιπὰ μέρη, δι' οἰκονομίαν, ξύλινα (Ἀνθολ. Ρωδ. XII, 40 — Vitruv. II, 8, 11 — Παυσ. Β, 4, I. ΣΤ, 25, 4, κτλ.).

Ἀκρόπολις, φρούριον ἐφ' ὕψηλοῦ, ὑπερκαίμενον πόλεως, καὶ πρὸς ἐγχύρωσιν αὐτῆς. Ἰδίως ἡ τῶν Ἀθηναίων (ἴδ.). Ὁ λόφος οὗτος ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀρχαίας πόλεως ἐγχεῖρμενος, ἐκαλεῖτο κατ' ἀρχὰς Κεραυπία, καὶ ἐν τοῖς ἱστορικοῖς χρόνοις, ἐτι ἰδίως πόλις (Θουκ.), διότι αὕτη ἦν τὸ πρῶτον ἡ κυρίως κατοικία τῶν Ἀθηναίων. Ὑπ' αὐτὴν, ἰδίως εἰς τοὺς ΝΑ αὐτῆς πρόποδας κατοικήσαντες ἐν παλαιτάτοις χρόνοις Πελασγοί, αὐτοὶ ἰσοπέδωσαν τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου, καὶ ὠχύρωσαν τὸ πρῶτον αὐτὸν, δι' ὃ καὶ τὸ πρωτόκτιστον τοῦτο τεῖχος ὠνομάσθη Πελασγικόν, καὶ οὕτως ἐξηκολούθησε καὶ μετέπειτα καλούμενον τὸ πρὸς βορρᾶν τεῖχος, εἴτε διότι μόνον τοῦτο τὸ μέρος, ὡς μᾶλλον εὐπρόσιτον, εἶχον τειχίσαι ἐκεῖνοι, εἴτε διότι τὸ πρὸς μεσημβρίαν κατὰ πρῶτον ἢ κατὰ μετακορυφὴν τοῦ ἀρχαίου τεῖχος, ἀνήγειρεν ὁ Κίμων, ὅθεν καὶ Κίμωνια τεῖχη, ἐν πλείστοις σωζόμενα, τὰ κατ' ἐκείνην τὴν πλευρὰν ὠνομάσθησαν. Πελασγικὸν δ' ἐλέγετο καὶ ἑκτασίς τις, ἀρχικῶς ἴσως καὶ αὕτη ὠχυρωμένη, ὑπὸ τὸ βόρειον τεῖχος. — Ἡ εἰσόδος εἰς

τὴν Ἀκρόπολιν ἦν πρὸς δυσμὰς, κλειομένη κατ' ἀρχὰς δι' ἐννέα, πιθανῶς πλησίον ἀλλήλων κειμένων πυλῶν, τοῦ Ἐννεαπόλου (ἴδ.), εἰς ὃ ὁ Περικλῆς, δι' ἀρχιτέκτονος τοῦ Μνησικλέως, ἀντικατέστησε τὰ πεντάπυλα Προπύλαια (ἴδ.), μᾶλλον πρὸς βορρᾶν ἐστραμμένα. Ἡ εἰς αὐτὰ ἀνάβασις ἦτο ἀνοικτὴ ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ βράχου ἐπὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν δὲ χρόνων, τὸ 27 π. Χ. κατεσκευάσθη ἢ πρὸς αὐτὰ ἄγουσα μαρμαρίνη ἀναβάθρα, ἥτις ἀνευρέθη κατὰ μέρος ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς. Μεταγενεστέρως ὁ Γάλλος

σιστρ.) ὅτι μεταξὺ τῶν Προπυλαίων καὶ τοῦ σπηλαίου τοῦ Πανός, ὡς καὶ τῆς κάτω πόλεως ἐλευθέρα ἦν ἡ κοινωνία, καὶ τέλει διότι εἰς τὴν Πύλην τοῦ Βουλῆ εὐρέθησαν ἐνηρμοσμένα, ἐξ ἄλλων Ἑλληνικῶν μνημείων ἀποσπασθέντα ἀρχιτεκτονικὰ κοσμήματα, καὶ ἐπιγραφαί, ὡς καὶ Ῥωμαϊκαί, ἐνίστοι ἀντιστρόφως ἐντετειχισμένοι. "Ὡστε ἀναμφισβητήτως τὸ τεῖχος καὶ ἡ πύλη εἰσὶ χρόνων Βυζαντινῶν, πιθανῶς τῆς ἐπὶ Βαλεντινιανῶν ὁχυρώσεως. — Τῶν προπυλαίων ἡ Β πρὸς Δ προέχουσα πτέρυξ ἦν ἡ πινακοθήκη

Η ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Βουλῆ ἀνέσκαψεν εἰς τὸ Δ πέρας αὐτῆς τεῖχος καὶ πύλην, ἥτις καὶ ὑπ' αὐτοῦ καὶ ὑπὸ πολλῶν ἐνομιόσθη οὕσα αὐτὴ ἢ ἐπὶ τῶν κλασσικῶν χρόνων πρώτη εἰσοδος εἰς τὴν ἀκρόπολιν, καὶ εἰκόνας ἀνοικοδομήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς ἀρχαίας Ἀκροπόλεως ἐγένοντο, ὡς ἡ ἐπισυνημμένως δημοσιευομένη κατὰ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Ἀλλ' ἡ ὑπόθεσις εἶναι ἐντελῶς ἐσφαλμένη, οὐ μόνον διότι οὐδὲν παρ' οὐδενὸς τῶν ἀρχαίων περὶ κλίματος πρὸ τῶν Προπυλαίων ἀναφέρεται, ἀλλὰ καὶ διότι θετικαὶ ἀποδείξεις ὑπάρχουσιν (Ἀριστ. Λυ-

τοῖς ἀρχαίαις χρόνοις, ἡ δὲ Ν εἶχεν ἐπιφανῶς δομημένον τὸν ναὸν τῆς Νίκης (ἴδ.). Ἐντὸς τῶν στοῶν αὐτῶν ἦσαν ἱδρυμένοι αἱ Χάριτες, γλυπτικὸν ἔργον τοῦ Σωκράτους, ἐντὸς δὲ τῆς Ἀκροπόλεως, δεξιῶς τῷ εἰσιόντι, ἦν τὸ ἄγαλμα τῆς Ὑγείας Ἀθηναίας, ἔργον τοῦ Πύρρου, οὗ τὸ βάθρον σώζεται ἐν χώρῳ καὶ ὀλίγον ἐνδοτέρω κολοσσιαῖος ὁ Δούριος ἱππὸς τοῦ Στρογγυλίωνος (Παυσ. Α. 23, 5. — Σχλ. Ἀριστ. Ὀρν. 1128). Εἰς τὸ μεσαίτατον σημεῖον τοῦ λόφου ἵστατο ὁ Παρθενὼν (ἴδ.), ὑπὸ Ἰκτινίου οἰκοδομηθεὶς ἐπὶ Περικλέῳ

ρικλέους· ΝΔ δ' αὐτοῦ ὁ ναὸς τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος, καὶ ΒΔ τὸ χαλκὸν ἄγαλμα τῆς Προμάχου Ἀθηνᾶς (Ξ) ἔργον τοῦ Φειδίου, τοσοῦτον ὑψηλόν, ὥστε ἡ αἰχμή τῆς λόγχης αὐτοῦ ἐφαίνετο ὑπὲρ τὸν Παρθενῶνα εἰς τοὺς ἐκ τοῦ Σουνίου προσπλέοντας. Ἡ θέσις τοῦ βάθρου αὐτοῦ φαίνεται ἔτι. Ὅπισω δὲ, πρὸς Α τοῦ Παρθενῶνος, ὠκοδομήθη στρογγύλος ναῖσκος τοῦ Ἀϋγούστου καὶ Ῥώμης, οὗ ἐρείπια σώζονται, καὶ Β, πρὸς τὸ χεῖλος τῆς Ἀκροπόλεως, ἦν ἐπὶ ἀρχαιοτάτων χρόνων τὸ ἀνάκτορον τῶν βασιλέων τῆς Ἀττικῆς, τὸ Ἐρέχειον, οὗ λείψανα τῶν βάσεων ἐσχάτως ἀνευρέθησαν· καὶ τούτου μέρος ἦν, ἡ κατόπιν ἐκτίσθη παρ' αὐτῷ, ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Ἐρέχθειον (Ψ.) ὀνομασθεὶς καὶ αὐτός, καὶ περικλείων τοὺς τάφους τοῦ Κέκροπος καὶ τοῦ Ἐρεχθίδος. Τούτον ἐπυρπόλησαν οἱ μετὰ τοῦ Ξέρξου Πέρσαι τὸ 480 π. Χ., καὶ τὰ λείψανα αὐτοῦ, ἰδίως τὰ κοσμοῦντα αὐτὸν ἀγάλματα τῆς ἀρχαίας τέχνης, καταχωσθέντα, φαίνεται, ἔκτοτε πρὸς περισώσειν ἀπὸ βεβηλώσεως, ἀνευρέθησαν ἐσχάτως ἐπαληθῶς κείμενα, ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς. Ἀνωκοδομήθη δ' ὁ ναὸς κατάκοσμος ἐπὶ Περικλέους, καὶ τούτου σώζεται τὸ ὠραῖον ἐρείπιον. — Καὶ τρεῖς ἔτι στεναὶ ὑπόγειοι ἐξοδοὶ ἐκ τοῦ Β τείχους τῆς Ἀκροπόλεως ἀνευρέθησαν, ἡ μία παρὰ τῇ ΒΑ γωνίᾳ, ἄλλη ΒΔ τοῦ Ἐρεχθείου, ἐκβάλλουσα εἰς τὸ σπήλαιον τὸ ἱερὸν τῇ Ἀγραυλῷ, καὶ τρίτη ΒΑ τῶν Προπυλαίων, φέρουσα εἰς τὰ ὑπὸ τὴν ΒΔ ἀφρὺν τοῦ λόφου κείμενα σπήλαια τοῦ Πανός καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος· ὑπὸ δὲ τὴν Ν πλευρὰν ἔκειτο Ἀ τὸ Διονυσιακὸν Θέατρον (Θ), ἐν ᾧ ἐδιδάσκοντο τῶν μεγάλων ποιητῶν τὰ δράματα, μετὰ σπηλαίου ὑπὲρ αὐτό, ἀνήκοντος εἰς χορηγικὸν μνημεῖον τοῦ Θρασύλλου (Bœekh. C. I. 224)· μετ' αὐτὸ δὲ, Δ, ἡ μετ' αὐτοῦ συνεχομένη στοὰ τοῦ Εὐμένους, καὶ ὅπισω αὐτῆς, πρὸς τοὺς πρόποδας, ὁ ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ· ὑπὸ δὲ τὴν ΝΔ γωνίαν τοῦ

λόφου, τὸ Θέατρον καὶ Ὡδαῖον, δ' ὠκοδόμησαν ἐπὶ Μ. Αὐρηλίου Ἡρώδης ὁ Ἀττικὸς, εἰς μνήμην τῆς γυναικὸς του Ῥηγίλλης.

Ἀκρότατος, 1) υἱὸς Κλεομένους Β' βασιλέως τῆς Σπάρτης, ἐκίνησε τὴν κοινὴν ἀγανάκτησιν ἀντιστὰς εἰς τὸ ψήφισμα τὸ κηρύττον ἀκαταδιώκτους τοὺς ἐν τῇ μάχῃ τῆς Μεγαλοπόλεως (330 π. Χ.) φυγόντας. Ἐν Σικελίᾳ ἀνέλαβε τὴν στρατηγίαν τῶν Ἀκραγαντίνων κατὰ τοῦ Συρακουσίου Ἀγαθοκλέους, ἀλλὰ δυσαρεστήσας διὰ τῶν βίαιοπραγιῶν του, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Σπάρτην (Διόδ. ΙΘ, 70. — Πλούτ. Ἀγίς, Γ. — Πaus. Γ, 6, 2). — 2) ὁ ἐγγονὸς αὐτοῦ, διεδέχθη (265) τὸν πατέρα του Ἀρέα εἰς τὸν θρόνον, καὶ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐφονεύθη ὑπὸ Ἀριστοδήμου, τοῦ τυράννου τῆς Μεγαλοπόλεως (Πλούτ. Πύρ. ΚΣΤ. — Ἀγίς, Γ. — Πaus. Γ, 6).

Ἀκρων, ἱατρὸς Ἀκραγαντίνος, τὰς Ἀθήνας μετὰ τὸν μέγαν λιμὸν, καθάρσας (Πλούτ.).

Ἀκρώρειος, πόλις τῆς Τριφυλίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ (Ἑν. Ἑλλ. Β, 2, 30, Δ, 2, 16. — Στ. Βυζ.).

Ἀκρωτήριον, 1) τὸ ὑπὲρ τὰς γω-

γίας τοῦ αἰτώματος σύνθετος ἀρχιτεκτονικόν

κόσμημα, κατὰ τὴν εἰκόνα: (ἴδε ν α ό ς). — 2) Τὸ ἄκρον τῆς πρῶρας. (ἴδε π λ ο ὶ ο ν).

Ἀκταία, 1) μία τῶν Νηρηίδων (Ἡσ. Θεογ. 249. — Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 41). — 2) Μία τῶν Δαναίδων (Ἀπλδ. Β, 1, 5). — 3) Ἐπίθετον τῆς Δήμητρος ἐν Ἀττικῇ.

Ἀκταῖος, 1) ὁ ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, πατὴρ τοῦ Ἐρυσίχθονος καὶ τῆς Ἀγραύλου, γυναικὸς τοῦ Κέκροπος (Παυσ. Α, 2. — Ἀπολλοδ. Γ, 14, 2). — 2) Πατὴρ τοῦ Τελαμώνος (Ἀπλδ. Γ, 12, 6).

Ἀκταίων, υἱὸς Ἀρισταίου καὶ Αὐτονόης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Κάδμου, ὑπὸ τοῦ Κεν-

ταύρου Χείρωνος εἰς θηρευτὴν ἀνατραφεῖς καὶ 50 κύνας τρέφων. Εἶτε διότι ἐκαυχῆθη ὅτι ὑπερτερεῖ τὴν Ἀρτεμιν, εἶτε διότι εἶδε τὴν θεὰν λουομένην γυμνὴν ἐπὶ τοῦ Κιθαιρώνατος ἐκ βράχου ὃν εἶδεν ὁ Πausanias (Θ, 2, 3), ἢ θεὰ τὸν μετέβαλεν εἰς ἔλαφον, καὶ οἱ κύνες

του, παραγωνώσαντες αὐτὸν, τὸν ἐσπάραξαν. Παραστάσεις αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ὀρέων ἐκτεθεῖσθαι (Παυσ. Αὐτ. 38, 4), οἷον πιθανῶς καὶ τὸ ἐν τῇ Βρετανικῇ μουσεῖῳ σωζόμενον ἄγαλμα, ἔσωζον τοὺς θηρευτὰς ἀπὸ τῆς ἐπιρρείας τῶν κυνικῶν καυμάτων, ὧν σύμβολον ἦν πιθανῶς ὁ μῦθος. — 2) Νεανίας ἐκ Κορίνθου, υἱὸς τοῦ Μελίσσου, ὅστις ἀπέθανε διωκόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀρχίου. Ἰδ. (Πλούτ. Ἐρ. δ. Β).

Ἀκτῆ, 1) ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἀττικῆς. — 2) Παραλία τῆς Πελοποννήσου, μετὰ τῶν Τροϊζήνος καὶ Ἐπιδαύρου. — 3) Παραλία τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας. — 4) Ἡ χερσόνησος τοῦ Ἀθωνος (Θουκ. Δ, 109). — 5) (Καλή) ἀκτῆ, εἰς τὴν βόρειον παραλίαν τῆς Σικελίας (Ἡρόδ. ΣΤ, 22).

Ἀκτις, ἴδ. Ἀκτιον.

Ἀκτιον, ἀκρωτήριον καὶ πόλις κατὰ τὴν δεξιὰν εἰσόδον τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου ἐν Ἀκαρνανίᾳ, μετὰ περιφύμου ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὃν ἐκαλλώπισεν ὁ Αὔγουστος ὅτε (τὸ 31 π. Χ.) ἐνίκησεν ἐνταῦθα ἐν περιφανεί ναυμαχίᾳ τὸν Ἀντώνιον. Διόρισε δὲ τότε τριετηρικὴν πανήγυριν, τὰ Ἀκτις, τελουμένην ἐπὶ τοῦ ἀντιπέραν ἀκρωτηρίου (Θουκ. Α, 29. — Στράβ. Ζ, 325. Ι, 451. — Virg. Α, III, 275. — Suet. Ort. XVIII. Tib. VI).

Ἀκτορίς, θαλαμηπόλος τῆς Πηνελόπης (Ὀμ. Ὀδ. Ψ, 227).

Ἀκτωρ, 1) υἱὸς Μυρμιδόνος καὶ Πεισιδίκης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Αἰόλου, βασιλεὺς τῆς Φθίας, πατὴρ Εὐρυτίωνος (Ἀπολλοδ. Α, 7, 3) καὶ Ἰρου, πατρὸς (ἄλλου) Εὐρυτίωνος (Ἀπολλοδ. Ῥόδ. Δ, 73). — 2) Υἱὸς Δηϊόνος καὶ Διομήδης, θυγατρὸς τοῦ Ξούθου, σύζυγος τῆς Αἰγίνης. ἔχων υἱὸν τὸν Μενόιτιον, καὶ ἔγγονον τὸν Πάτροκλον (Ἀπλδ. Δ, 8, 4. Πίνδ. Ὀλ. Θ, 106). — 3) Υἱὸς Φόρβαντος καὶ Ὑρμίνης, θυγατρὸς τοῦ Ἐπειοῦ, ἀδελφὸς τοῦ Αὐγείου, ἔσχε γυναῖκα τὴν Μυλιώσσην, καὶ ἐξ αὐτῆς υἱὸς τὸν Εὐρυτον καὶ Κτέατον (Ὀμηρ. —

Ἀπλδ. Β, 7, 2). — 3) Ὑῖος Φόρβαντος (Ἀπολδ. αὐτ.). — 4) Ὑῖος Ἀζέου (Παυσ. Θ, 37). — 5) Ὑῖος Ἰππάσου, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν (Ἀπλδ. Α, 9). — 6) Ὑῖος Οἰνοπέως, εἰς τῶν μετὰ τοῦ Ἀδράστου ἐκστρατευσάντων κατὰ τῶν Θηβῶν (Αἰσχλ. Ἐπτ. ἐπ. Θήβ. 557). — 7) Ὀπαδὸς τοῦ Αἰνείου, οὗ τὴν λόγην ἤρπασεν ὁ Τούρνος (Virg. Αἰ. IX, 500).

Ἀκύφας, ἀρχαία θωρικὴ πόλις ἐπὶ τῆς Οἰτῆς, καὶ Πίνδος (ἢ) ἐλέγετο (Στράβ. Θ).

Ἀκωκή, ἴδ. αἰχμή.

Ἀλάδανδα (τὰ καὶ ἦ), ἐπίσημος πόλις τῆς Καρίας (Ἡρόδ. Ζ, 195). Φρυγίας κατὰ Η, 136), πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ, τοῦ ἐμπορίου ἐπιμελουμένη καὶ τῶν τεχνῶν, μὴ ἐπαινουμένη δ' ἐπ' αὐστηρότητι ἡθῶν. Πατρὶς τῶν δύο ρητόρων Ἀπολλωνίων (ἴδ.) (Στράβ. ΙΔ. — Liv. XXXIII, 18). Κτίστης αὐτῆς λέγεται ὁ Ἀλάβανδος, υἱὸς τοῦ Καρὸς καὶ τῆς Καλιρρόης (Στ. Β.).

Ἀλάδαστροι ἢ ἀλάδαστρα ἄγχιτ ἐξ ἀλαδάστρου, κυρίως δι' ἄρώματα, μύρα καὶ χρίσματα· ἐνίοτε ὅμως ἦσαν καὶ ἐξ ἄλλων πολυτίμων ὑλῶν, ἐξ ὀνυχος ἢ χρυσοῦ, κτλ. (Ἡρόδ. Γ, 30. — Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1053. — Δίλ. II, I, 18, 18. — Εὐαγγ. Λουκ. Ζ, 37). ἴδ. Ἀγγεῖα.

Ἀλαγονία, πόλις τῆς Ἐλευθερολακωνίας πρὸς τῇ Μεσσηνίᾳ (Παυσ. Γ, 33).

Ἀλαζώνες, ἔθνος σκυθικόν μεταξὺ Νεῖτρου καὶ Βόλγα (Ἡρόδ. Δ, 17).

Ἀλαῖ, 1) Ἀραφηνίδες, Αἰξωνίδες, ἴδ. Ἀττικὴ. — 2) Ἀλικάι, παρὰ τὸν Πειραιᾶ (Θεν. Ἑλ. Β, 4, 34), καὶ ἐν γένει αἱ θαλάσσιαι ἀλικάι, καὶ ἀλοπήγια καλούμεναι.

Ἀλαῖσα καὶ Ἀλεσα, κατὰ τὴν βορείαν ἀκτὴν τῆς Σικελίας, ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Σικελοῦ ἡγεμόνος Ἀρχωνίδου διὰ μισθωτῶν Ἑλλήνων, καὶ ἦν πόλις ἐμπορικὴ (Διόδ. ΙΔ, 16. — Στράβ. ΣΤ, 266).

Ἀλαλκομεναί, 1) πόλις ἐν Βοιωτίᾳ, μεταξὺ τῆς Κωπαίδος λίμνης καὶ τοῦ

ἔρους Τίλφωσιου. Εἶχε δ' ἀρχαῖον ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ἣτις καὶ ἐνταῦθα ἐλέγετο γεννηθεῖσα καὶ τραφεῖσα ὑπὸ ἡρώος Ἀλαλκομένου (Ὀμ. Ἰλ. Δ, 3. — Στράβ. Θ, 415. — Παυσ. Θ, 33). — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς παρὰ τῇ Ἰθάκῃ νήσου Ἀλεξίας (Στράβ. Ι, 457).

Ἀλαμανοί, (ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ alle Männer ἢ ἀρχ. alle Mannen, πάντες οἱ ἄνδρες), δεσμὸς πόλεων μεταξὺ τοῦ Δουναβείως, τοῦ ἄνω Ῥήνου καὶ τοῦ Μείνου, γνωστὸς γενόμενος τὸ πρῶτον τὸ 3 μ. Χ. Εἶχον διαφοροὺς βασιλεῖς, ὧν ὁ Ἀμμιανός (XVI, 12, 1. XVIII, 2. XX, 3. XXI, 3) ἀπαριθμεῖ δέκα. Εἶχον δ' ἓνα ἀρχηγὸν ἐν πολέμῳ. Ὁ Καρακάλας, νικήσας αὐτοὺς, ἐπωνομάσθη Ἀλαμανικός (214). Ἐν δὲ τῇ ε' ἐκατονταετηρίδι ἐξκπλωθέντες, κατεῖχον ἤδη τὴν Ἀλσατίαν καὶ τὴν γερμανικὴν Ἑλβετίαν.

Ἀλανοί ἢ Ἀλαωνοί, μέγας λαὸς σαρματικὸς, ἴσως οἱ αὐτοὶ τοῖς Ἀλθανοῖς (ἴδ. Ἀλθανία), κατόικουν κατ' ἀρχὰς εἰς τὸν Καύκασον, ὅθεν προσέβησαν πρὸς τὰς ῥωσικὰς πεδιάδας, καὶ διὰ τῶν Κασπίων πυλῶν, ἐπὶ Οὐεσπασιανοῦ καὶ εἰς Μηδίαν καὶ Ἀρμενίαν· τῇ γ' ἐκατονταετηρίδι μ. Χ. ἐνίκησαν ἐν Φιλίπποις τῆς Μακεδονίας τὸν αὐτοκράτορα Γερδιανόν· ἐκδιωχθέντες δ' ὑπὸ τῶν Οὐννων, ἐλεηλάτησαν μετὰ τῶν Σουήθων καὶ Βανδάλων τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἰσπανίαν, καὶ τέλος κατετροπώθησαν ὑπὸ τῶν Γότθων καὶ Φράγκων.

Ἀλάριχος, βασιλεὺς τῶν Βισιγόθων. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Θεοδοσίου (395 μ. Χ.), ἐπολιόρκησε τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ εἴτα, λεηλατήσας τὴν Μοισίαν, τὴν Μακεδονίαν, τὴν δυτικὴν Ἰλλυρίαν, κατήλθε παρὰ τὴν Ἀδριατικὴν εἰς Νικόπολιν, εἰσέβαλεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, καὶ ἐκείθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἣν ἐλεηλάτησε (Claudian. in Ruf. II, 180. — De laude Stilich. I, 170). Τὸ 401 εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐπολιόρκησε μετὰ ταῦτα δις τὴν Ρώμην, καὶ ἐκύριευσεν αὐτὴν τὸ 410. Ἀπέθανε δ' ἀμέσως μετὰ

ταῦτα, καὶ ἐτάφη ἐν Καλαβρία, παρὰ τὴν πόλιν Κουσεντίαν, ἐντὸς τῆς κοίτης τοῦ ποταμοῦ Βαρεντινίου, οὗ τὸν ῥοὺν ἀπέστρεψαν πρὸς τοῦτο οἱ ὀπαδοὶ του.

Ἀλάτωρ, 1) δαίμων κακὸς καὶ ἐπιδλαθής (Αἰσχ. Εὐμ. 227. — Σοφ. Οἶ. 364), ἢ εἰς κακὸν ἐξεγείρων (Εὐριπ. Ἡλέκ. 978), δι' ὃ καὶ αἱ Ἑρινύες οὕτως ἐπιλέγονται, προσέτι δὲ καὶ ὁ Ζεὺς, ὅτε πρὸς ποινὴν ἐπικρεμᾷ δυστυχήματα πρὸ πάντων δὲ δαίμων ἐκδικητῆς διαπραχθέντων ἐγκλημάτων (Εὐριπ. Ὀρέστ. 1557. Σοφ. Οἶ. Κ. 785. Τραχ. 1215), κυρίως ὅμως ὁ «δαίμων γέννας», ὁ διὰ πραχθὲν ἐγκλημα ὄλην γενεὰν ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱοὺς καταδιώκων, καὶ πρὸς τιμωρίαν εἰς νέα ἐγκλήματα πάλιν ῥίπτων, ἀπαιτοῦντα νέας ποινάς (Αἰσχ. Ἀγ. 1497—1508). — 2) Ἡγεμὼν τῶν Λυκίων ἐν Τροίᾳ (Ἰλ. Ε, 677). — 3) Υἱὸς τοῦ Νηλέως (Ἀπολλοδ. Δ, 99). — 4) Ὑποστράτηγος τοῦ Νέστορος ἐν Τρωάδι (Ἰλ. Δ, 295. Θ, 333).

Ἀλβανία, χώρα ἐν Ἀσίᾳ, ἔχουσα Β ἐν Καύκασον, Ν τοὺς ποταμοὺς Κῦρον καὶ Ἀραξον, Ἀ τὴν Κασπίαν καὶ Δ τὴν Ἰθέρριαν, σιτοφόρος, καὶ πλουσία εἰς ἀμπέλους καὶ εἰς βοσκάς. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἡγάπων τὰ κυνηγέσια καὶ τὸν πόλεμον (Στρώ. ΙΑ, 501. — Ἀρρ. Γ, 8. ΙΑ, 13). Ὁ Πομπήιος ὑπέταξεν αὐτοὺς (Πλούτ. Πομπ. ΑΔ). Τινὲς τοὺς ἐκλαμβάνουσιν ὡς τοὺς αὐτοὺς τοῖς Ἀλανοῖς (Amm. Marc. XXXI, 2. XXIII, 5).

Ἀλβάνια ἢ **Κάσπια** **πύλαι**, στενωπὸς παρὰ τῇ Κασπίᾳ θαλάσῃ, μόνη ὁδὸς κοινωνίας ἀπὸ Β εἰς Ν.

Ἀλβις ἢ **Ἀλβιος**, εἰς τῶν πρώτων, ἀτελῶς γνωσθέντων τοῖς Ῥωμαίοις ἀνατολικωτάτων ποταμῶν τῆς Γερμανίας, ἢ Ἐλβα, ἐκ τοῦ Elb, σημαίνοντος ποταμὸν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Γερμανικῇ (Δίων Κάσσ. ΝΕ, 1. — Tac. Germ. XLI).

Ἀλβίων, τὸ ἀρχαιότατον ὄνομα τῆς Ἀγγλίας (Πτολ. — Στ. Βυζ.).

Ἀλέα, πόλις Ἀρκαδική, ἐν βαθείᾳ κοι-

λάδι μεσημβρινῶς τῆς Στυμφάλου. Σώζοντα, ἔτι λείψανα αὐτῆς (εἰς Βουγιάτι). Ἐπ' Πausanίου ἀνῆκε τῇ Ἀργολίδι. Ἰδίως ἐνταῦθα καὶ ἐν Τεγέᾳ ἐλατρεύετο ἡ Ἀλέα Ἀθηνᾶ, ἣ καὶ ἤγετο ἑορτὴ τὰ Ἀλῆαια (Ἡρότ. Α, 66. Θ, 70. — Στρώ. Η, 388. — Πaus. Η, 23, 1).

Ἀλείπτης, ὁ εἰς τοὺς ἀθλητικοὺς ἀγωνίας τοὺς παλαιστὰς δι' ἐλαίου ἀλείφων καὶ κόνιν ἐπιπάσσων, ἵνα καὶ ὁ ἰδρώς προλαμβάνηται, καὶ τὰ μέλη ὀλισθηρότερα γίνωνται. Τὸ αὐτὸ δ' ἐπραττον καὶ εἰς τὰ γυμνάσια τῶν νεανιῶν, ὧν καὶ μέχρι τινὲς διηθούουν τὴν ἀνατροφὴν (Ἀριστοτ. Ἠθ. Νικ. Β, 5. — Πίνδ.

Ὀλυμπ. Η, 54—71. — Cic. Fam. 1, 9. — Cels. 1, 1). Ὁμοίως ἀλείπται ὑπὸ πῦρρον καὶ ἐν τοῖς βαλανείοις, τοὺς λουσθέντας δι' εὐδῶδων μύρων χρίοντες, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι, ἐκ τοιχογραφίας ληφθείσης ἐκ τινος ὑπογείου ἐπὶ τῆς Ἀππίας ὁδοῦ.

Ἀλείσιον, μεγάλη πόλις τῆς Ἡλιδος (Ὀρ. Ἰλ. Β, 617) ἐκλιποῦσα μεθ' Ὀμηρον. Ὁ δὲ Στράβων μνημονεύει μόνον Ἀλῆσιαιου πεδίου παρ' Ὀλυμπίᾳ.

Ἀλεκτρώων, θεράπων τοῦ Ἀρεως, μεταμορφωθείς ὑπὸ τοῦ θεοῦ εἰς τὸ ὁμώνυμον πτηνόν, διότι δὲν ἡγρύπνει δεόντως ὅτε ὁ Ἀρης ἐπεσκέπτετο τὴν Ἀφροδίτην.

Ἀλέτωρ, τὸ κατοικίδιον πτηνόν, ἱερὸν τοῦ Ἀρεῖ ὡς μάχιμον, ἄγρυπνον, καὶ θεωρούμενον ὅτι ἀναγγέλλει τὴν νίκην, ὡς ἀνήγειλε τοῦ Θεμιστοκλεῖ τὴν κατὰ τῶν Περσῶν, τοῖς Θηβαίοις τὴν κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν. Ἐπειδὴ δ' αὐτοῦ τὸ παράδειγμα προτείνας ὁ Θεμιστοκλῆς εἰς τὸν στρατὸν, ἐξέκαυσε τὴν ἀνδρείαν του, λέγεται (Αἰλ. Π. Ι, Β, 28) αὐτὸς πρῶτος εἰσαγαγὼν τὰς ἀλεκτορομαχίας, εἰς αἷς τὰ μαχिमώτερα πτηνὰ

ἐπρωμηθεύοντο ἐκ Τανάγρας, ἐκ Ῥόδου, ἐκ Χαλκίδος καὶ ἐκ Μηδίας. Ἐτρεφον δὲ τοὺς ἀλέκτορας διὰ σκοροδίων, ὠπλίζον τοὺς πόδας των διὰ πτερνιστήρων, καὶ τοὺς ἔθετον ἐπὶ τραπέζης ἐναντίους ἀλλήλοις. Ἐπίσης δ' ὑπῆρχον καὶ ὀρτυγομαχίαι, δι' ἃς πολλοὶ ἦσαν ὀρτυγομανεῖς, καὶ ὑπῆρχον ὀρτυγοτρόφοι καὶ ὀρτυγοθηραι.

Ἀλεξάνδρα, 1) ἕτερον ὄνομα τῆς Κασσάνδρας, θυγατὸς τοῦ Πριάμου (Παυσ.). — 2) Ζωγράφος Σικυωνία, θυγάτηρ τοῦ ζωγράφου Νεάλλου, μετ' Ἀλεξάνδρον.

Ἀλεξανδρεία, 1) μέρος τοῦ ὅρους Ἰδης ἐν τῇ Τρωϊκῇ, ἐνθα ὁ Πάρις ἔκρινε τὰς τρεῖς θεάς. — 2) Εἰκοσιοκτὴ πόλεων ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο μνημονεύει Στέφανος ὁ Βυζάντιος, ἐπωνύμιον τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, καὶ τὴν ἔκτασιν τῶν κατακτήσεων αὐτοῦ ἐλεγχοῦσιν. Εἰσὶ δ' αὐτῶν αἱ ἐπισημότεραι: α) ἡ ἐν Αἰγύπτῳ, διαταγῇ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸ 331 π. Χ. κατὰ σχέδια τοῦ Δεινοχάρους ἐπὶ τῆς γλώσσης γῆς κτισθεῖσα μεταξὺ τῆς Μαρεώτιδος λίμνης καὶ τῆς Μεσογείου. Εἶχε δ' εὐθυγράμμους καὶ εὐρείας ὁδοὺς, ἀποτελούσας παραλληλόγραμμον 30 σταδίων (1½ ὥρας) μήκους καὶ 10 σταδίων πλάτους. Τὸ ἀνατολικὸν αὐτῆς μέρος ἐλέγετο Βρούχειον, πλὴν τῶν ἀνακτόρων, εἰς ἃ κατετέθη καὶ ἡ σωρὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, περιλαμβάνον καὶ τὸ μουσεῖον, τὸ γυμνάσιον καὶ τὸ στάδιον. Τὸ δὲ δυτικὸν ἐκαλεῖτο Ῥάκωτις, καὶ περιεῖχε τὴν Ἀκρόπολιν καὶ τὸ Σεράπειον, ἐν ᾧ ἦν ἡ βιβλιοθήκη. Πρὸ τῆς πόλεως ἐξετείνετο ἡ νῆσος Φάρος, εἰς ἣς τὸ Βᾶκρον ὁ Κνίδιος Σώστρατος ἔκτισε μέγαν φανὸν διὰ τοὺς ὁχλασσοπόρους· αὕτη δ' ἡ νῆσος συνεδέθη μετὰ τῆς ξηρᾶς δι' ἐπτασταδίου προκυμίας, ἣτις ἀπετέλεσε δύο λιμένας, δεξιῶς μὲν τὸν Μέγαν, περικλειόμενον καὶ ὑπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Λοχίου, παρ' ᾧ ἦν ὁ μικρὸς λιμὴν, ἀριστερῶς δὲ τὸν Εὐνοστον, συνδεθέντα διὰ διώρυχος καὶ μετὰ τῆς Μαρεώτιδος. Ἐκτὸς τῆς Κανωδίας

πόλεως, ΒΑ τοῦ Βρουχείου, ἦν τὸ ἱπποδρόμιον, ἐκτὸς δὲ τῆς Ῥακωτίδος ΝΔ, ἡ νεκρόπολις. Πρωτεύουσα τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῶν Πτολεμαίων, ἡ Ἀλεξανδρεία ἔλαβε μεγίστην ἐμπορικὴν ἀνάπτυξιν, καὶ κατέστη τὸ κέντρον τοῦ πολιτισμοῦ, ἔχουσα περὶ τὰς 300,000 ἐλευθέρων κατοίκων, καὶ ἴσως διπλάσιον ἀριθμὸν δούλων. Μεγάλῃν βιβλιοθήκῃν εἶχε συλλέξει Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος ἐν Βρουχείῳ, περιλαμβάνουσαν 90,000 βιβλία ἀμιγῆ, ἢ ἀπλᾶ, μετὰ δὲ τῶν συμμιγῶν, ἥτοι τῶν διπλῶν, ἢ ἴσως διαφόρων συγγραμμάτων τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως, εἰς 400,000 ἀναριθμώμενα. Ἀλλ' ἐκ 42,800 βιβλίων συνέστη μετὰ ταῦτα ἐν τῇ Σεραπείῳ, ἀλλ' ἐκὰς ἐπὶ τῆς ἀλώσεως ὑπὸ Καίσαρος ἀντικατέστησε δ' αὐτὴν διὰ 200,000 βιβλίων ἡ Κλεοπάτρα. Ἀλλὰ καὶ ταύτην τὴν ἐτέραν ἐπυρπόλησε τὸ 651 μ. Χ. ὁ Ὁμέρ διὰ τοῦ στρατηγοῦ αὐτοῦ Ἀμρου φαίνεται δὲ ὅτι ἤδη καὶ τὸ 389, ἐπὶ Θεοδοσίου, ἐβλαψεν αὐτὴν ἐκ θρησκομανίας ὁ ἀρχιερεὺς Θεόφιλος (F. Ritschl. Alexand. Bibl. 1838. 1840). Ἐν τῷ Μουσείῳ, καταστραφέντι ἐπὶ Αὐρηλιανοῦ, εἶχον σίτισιν οἱ εἰς τὴν σπουδὴν ἐπιτιμώμενοι. Ἰδίως δ' ἡσχολήθησαν οἱ Ἀλεξανδρινοὶ εἰς ἐρεῦνας γραμματικὰς, εἰς σχολιάσεις τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, ἀλλ' οὐχ ἦτον καὶ εἰς πρωτότυπα συγγράμματα, ἀκόμη καὶ εἰς ποιήσεις κατὰ ζῆλον τῶν ἀρχαιοτέρων. Καὶ ἡ μετάφρασις δὲ τῆς Γραφῆς ὑπὸ τῶν Ἑβδομήκοντα ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐγένε. Μεταξὺ τῶν ἐναπολειφθέντων ἐρειπίων τῆς ἀρχαίας πόλεως τ' ἀξιολογώτερά ἦσαν δύο ὀβελίσκοι, φέροντες ἐπιγραφὰς ἱερογλυφικὰς, ὧν ὁ τελευταῖος ἀπεκομίσθη κατὰ τὰ ἔτη ταῦτα εἰς Λονδίνον. — 6) Ἀλ. Τρωάς, ὑπὸ Ἀντιγόνου παρὰ τῇ θέσει τῆς ἀρχαίας Τρωάδος ἱδρυθεῖσα, καὶ ἐπὶ τινα χρόνον Ἀντιγόνει κληθεῖσα. Ὁ Καῖσαρ ἐσκέφθη εἰς αὐτὴν νὰ μεταθέσῃ τὴν πρωτεύουσάν τοῦ κράτους (Suet. Cæs. LXXIX), ὁ δ' Αὐγουστος καὶ ὁ Ἀδριανὸς ἐπεμελήθησαν αὐτῆς. — 7) Ἐν Συ-

ρίχ, μεταξύ Ἰσσοῦ καὶ Ἀντιοχείας. — δ) Ἐν Ἀραχωσίᾳ τῆς Περσίας. — ε) Ἐν τῇ Ἀριανῇ, ἐπὶ τῆς μεγάλης Ἰνδικῆς ὁδοῦ. — ς) Ἐν τῇ Βακτρίᾳ. — ζ) Ἡ πρὸς Καυκάσῳ ἢ ἐν Παροπαμισάδαῖς, ὅπου καὶ διεχίμασεν ὁ Ἀλέξανδρος (Ἀρρ. Γ, 28, 4). — η) Ἐν Σουσιανῇ, πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Τίγρεως, ἔπειτα Ἀντιόχεια. — θ) Ἡ πρὸς Ταναΐδι (Ἀρρ. Δ, 1, 3), ἴσως ἢ καὶ Ἀλεξανδρεί-
σχατα (τὰ) καλουμένη. — ι) Ἐπὶ τοῦ Ἰνδοῦ (Ἀρρ. ΣΤ, 15, 2).

Ἀλέξανδρος, 1) Τὸ Πάρις. — 2) Ὁ Φερσίος, φονεύσας τὸν θεῖόν του Πολύφρονα, ἀνεδείχθη τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ. Διὰ τῶν ὠμοτήτων καὶ τῶν παρασπονδιῶν αὐτοῦ ἐκίνησε τοὺς ἐν Λαρίσῃ Ἀλευάδας νὰ ζητήσωσι τὴν βοήθειαν τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας, Ἀλεξάνδρου Β'. Ἀφ' οὗ δ' αὐτὸς ἀπεχώρησεν, αἱ Θῆβαι, ἐπὶ τῇ παρακλήσει πολλῶν πόλεων τῆς Θεσσαλίας ἐπεμψαν κατὰ τοῦ τυράννου τὸν περίφημον Πελοπίδαν. Μετὰ τοῦτα δὲ, ἀπελθὼν ὁ Πελοπίδας εἰς Μακεδονίαν, πρὸς κατεύνασιν τῶν ἐκεῖ παραχῶν, ἐπὶ τῆς ἐπιστροφῆς του συνελήφθη προδοτικῶς μετὰ τοῦ συστρατήγου του Ἰσμηγίου ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ τοὺς ἡλευθέρωσε (368 π. Χ.) μετὰ στρατοῦ ἐπελθὼν ὁ Ἐπαμεινώνδας (Πλούτ. Πελ. 27 — 29, — Νερ. Ρελ. V). Ἀλλὰ καὶ αὐθις ἠναγκάσθησαν οἱ Θεσσαλοὶ νὰ ἐπικαλεσθῶσι τῶν Θηβαίων τὴν ἐπικουρίαν, καὶ τότε ἐπελθὼν ὁ Πελοπίδας, ἐνίκησεν ἐν Κυνὸς Κεφαλαῖς, ἀλλὰ καὶ ἐφονεύθη ἐκεῖ (364), καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐσυνθηκολόγησε μετὰ τῶν Θηβαίων. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἰδίαν του οἰκογένειαν ἦσαν αἱ ἀπανθρωπῆται του ἀποτρόπαιοι, καὶ προτροπῇ τῆς γυναικὸς του Θήβης ἐφόνευσε τέλος αὐτὸν ὁ ἀδελφός της (Πλούτ. Πελ. 35. — Ξεν. Ἑλ. ΣΤ, 4, 35. — Val. Max. IX, 43. — Cic. off. II, 7, 13). — 2) Βασιλεὺς τῆς Ἡπείρου. α) Ἀλέξανδρος Α', βοηθεῖα Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα, νυμφευθέντος τὴν ἀδελφὴν του Ὀλυμπιάδα, ἐκδιδὼν τὸ 343 — 2 π. Χ. τὸν θεῖον

του Ἀρύδαν καὶ τὸν ἐξαδελφόν του Αἰακίδην (Just. VIII, 6), ἐγένετο βασιλεὺς τῆς Ἡπείρου. Ὅτε δ' ἡ Ὀλυμπιάς ἀπεπέμφθη ὑπὸ τοῦ Φιλίππου, ἐπαγελοῦσα πρὸς αὐτὸν, ἤσπευε νὰ τὸν διερεθίσῃ εἰς πόλεμον. Ἀλλ' ὁ Φίλιππος τὸν ἐπράυνε. Δοὺς αὐτῷ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του Κλεοπάτραν εἰς ταύτης δὲ τὸν γάμον ἐδολοφονήθη ὁ Φίλιππος, τὸ 336 (Just. IX, 6). Τὸ δὲ 332, παρακληθεὶς ὑπὸ τῶν Ταραντίνων, μετέβη εἰς Ἰταλίαν καὶ ἐνίκησε τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν Βρουττίους καὶ Λευκανοὺς καὶ ἐσυνθηκολόγησε μετὰ τῶν Τωμαίων. Μετὰ δεκαετίαν δ' ἐνίκηθη ἐν Πανδοσίᾳ, καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιστροφῆς του ἐφονεύθη διὰ προδοσίας ὑπὸ τῶν Λευκανῶν παρὰ τὸν ποταμὸν Ἀχέροντα (Just. XII, 2. — Liv. VIII, 47. 24. IX, 17. 19). — β) Ἀλέξανδρος Β', υἱὸς τοῦ Πύρρου, βασιλεὺς τῆς Ἡπείρου, ἐξέδρασε τῆς Μακεδονίας τὸν Ἀντίγονον Γονατᾶν, ἀλλ' ὁ υἱὸς ἐκείνου Δημήτριος τῷ ἀφῆρσε καὶ αὐτὴν καὶ τὴν Ἡπειρον. Ἐπανάστασις ὅμως τῶν Ἡπειρωτῶν τὸν ἀνεκάλεσεν. Ἀπέθανε δὲ μεταξύ 262 καὶ 258 π. Χ. (Πλούτ. Πύρ. Θ. — Just. XXVI, 2. XXVIII, 1). — 3) Βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας. α.) Ἀλέξανδρος Α', υἱὸς τοῦ Ἀμύντου, ὃν διεδέχθη τὸ 505 π. Χ. Καὶ ὁ μὲν Ἀμύντας εἶχεν ὑποταγῇ εἰς Δαρεῖον τὸν Ὑστάσπην· ἀλλ' αὐτὸς ἐθανάτωσε τοὺς πρέσβεις τῆς Περσίας διὰ φονέων μετημφισμένων εἰς γυναῖκας, καὶ ὅτε ἦλθεν ὁ Βουδάρης νὰ ζητήσῃ λόγον περὶ αὐτῶν, τὸν ἐξέλεωσε, δοὺς αὐτῷ εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν του (Ἡρδ. Η, 136. — Just. VII, 3). Ἀλλ' ἐπὶ μὲν τῆς εἰσβολῆς τοῦ Δαρείου εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐδίασθη ἡ Μακεδονία νὰ ὑποκύψῃ ἐπὶ δὲ τῆς τοῦ Ξέρξου, ὁ Ἀλέξανδρος καὶ νὰ παρακολουθήσῃ τοὺς Πέρσας μετὰ στρατοῦ, καίτοι τοῖς ὁμοφύλοις αὐτοῦ συμπαθῶν (Ἡρδ. Ζ, 173. Θ, 44), δι' ὃ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τῷ ἀπένειμαν προξενίαν (Αὐτ. 136). Ὁ δὲ Μαρδόνιος, πίστιν ἔχων εἰς αὐτὸν, τὸν ἐπεμψεν ἔπειτα πρέσβυν εἰς Ἀθῆνας. Ἀπέθανε δὲ τὸ 454. — β) Ἀλ. Β', υἱὸς Ἀμύντα Β' καὶ

ἀδελφὸς τοῦ Φιλίππου ἐβασίλευσε τὸ 369. Οὗτος ἦν ὁ ἐκστρατεύσας κατ' Ἀλεξάνδρου τοῦ Φεραίου· ἐν ᾧ δ' ἐπολέμει· ἐν Θεσσαλίᾳ, ἀντεποιήθη τοῦ θρόνου Πτολεμαῖός τις Ἀλωρίτης, ὅτε οἱ πρὸς κατεύθυνσιν τῶν ταρχῶν κληθέντες Θηβαῖοι ἔλαβον ἐν ἄλλοις ὁμηρον καὶ τὸν Φίλιππον (Πλούτ. Πελ. ΚΣΤ'). Τὸ δὲ 368 τὸν Ἀλέξανδρον ἐφρονευσεν ὁ Πτολεμαῖος (Πλούτ. Πελ. ΚΖ.—Just. VII, 5). — γ' Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας, υἱὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος, γεννηθεὶς ἐν Πέλλα τὸ 356 π. Χ., καὶ ἦν ἡμέραν ὁ στρατηγὸς τοῦ πατρὸς τοῦ Παρμενίων ἐνίκα τοὺς Ἰλλυριοὺς, ὁ δ' Ἡρόστρατος ἐκυρπόλησε τὸν ἐν Ἐφέσῳ περιφημον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος (Πλούτ. Ἀλ. Γ'), δι' ἃ μετὰ ταῦτα ἐρρέθη ὅτι ἡ θεὰ ἄπῃν τότε τοῦ ἱεροῦ τῆς, ἵνα παρευρεθῇ εἰς τὸν τοκετόν. Κατ' ἀρχὰς τῷ ἔδωκε τραχεῖαν ἀγωγὴν ὁ συγγενὴς αὐτοῦ Λεωνίδας, εἴτα δὲ μᾶλλον ἀνειμένην καὶ βασιλοπρεπῆ ὁ Λυσίμαχος, καὶ τρισκαίδεκάετης παρεδόθη εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ μεγάλου φιλοσόφου Ἀριστοτέλους τοῦ Σταγαιρίτου (Αὐτ. Ζ'), ὃν πάντοτε ἐσέβετο καὶ ἡγάπα. Ὁ

Ὁμηρος ἦν ἡ προσφιλεστάτη αὐτοῦ ἀναγνώσις καὶ ἐπὶ τῶν ἀπωτάτων ἐκστρατειῶν του, καὶ τοὺς ἐνδοξότερους αὐτοῦ ἥρωας ἐφιλοτιμεῖτο νὰ μιμηθῇ. Ὅτε 18 ἐτῶν μείρακιον ἐπολέμησεν ἀνδρείστατα εἰς τὴν μάχην τῆς Χαιρωνείας, «ἀπέλθε, υἱέ μου, τῷ εἶπεν ὁ Φίλιππος, καὶ ζῆται σαυτῷ ἄλλην βασιλείαν, διότι ἡ Μακεδονία δὲν σοὶ ἀρκεῖ.» Κατὰ τοῦ πατρὸς του ἦν δυσχεραστῆμένος ἕνεκα τῆς συμπεριφορᾶς αὐτοῦ πρὸς τὴν μητέρα του, ἀλλ'

ἄδικοι εἰσὶν αἱ ὑπόνοιαι ὅτι συνετέλεσεν εἰς τὸν φόνον του (Πλούτ. Ἀλ. Θ. Curt. VII, 1.—Just. IX, 7). Εἰκοσαετὴς δ' ἀνὰ εὐχὴν εἰς τὸν θρόνον, ἐνεκοιπώθη ἐνθουσιωδῶς τὸ σχέδιον τοῦ πατρὸς του περὶ κοινῆς ἐκστρατείας τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Περσῶν, ὅπως καταδάλη τούτων τὴν κινδυνώδη ὑπεροχὴν, ἐπὶ προφάσει ἐκδικήσεως τῆς Ἑλλάδος διὰ τὴν εἰσβολὴν ἐπὶ τῶν Μηδικῶν. Ἀλλὰ πρὸ τούτου, ἐννοήσας τὸν θεῖον τοῦ Ἀττάλον ἐπαυθαλμιῶντα εἰς τὸν θρόνον, ἐνήργησε τὴν δολοφονίαν αὐτοῦ. Ἐλθὼν δ' εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἦν ὁ Δημοσθένης ἐξανίσταται κατὰ τῶν Μακεδόνων, ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὸ ἀμφικτυνικὸν συνέδριον, κατέλαβε τὰς Θήβας, καὶ ἐν Κορίνθῳ ἀνεκηρύχθη ἀρχηγὸς τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Περσῶν. Εἴτα δὲ, τὸ 336, ἐπανελ-

θὼν εἰς Μακεδονίαν, καθυπέταξε τοὺς πρὸς βορρᾶν ἀποστάντας βαρβάρους καὶ τὸ ἐπόμενον ἔαρ, τὸν Δίμον ὑπερβάς, τοὺς Τριβαλλοὺς καὶ τοὺς ὑπὲρ τὸν Δούναβιν Γέτας, καὶ μετ' ἐκείνους, τοὺς Ἰλλυριοὺς (Ἀρρ. Α, 51). Ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ πλανήσει του εἰς χώρας ἀπομακρυσμένας ἐνεψυχώθη ἐν Ἑλλάδι ἡ ἀντιμακεδονικὴ με-

ρίς, καὶ διαδίδουσα ψευδεῖς εἰδήσεις περὶ θανάτου του, ὑπερίσχυσε καὶ εἰς αὐτὰς τὰς Θήβας, αἵτινες τέως τῷ εἶχον μείνει πισταί. Τότε ἐν ἀναρεῖ ἐξεστράτευσεν ὁ Ἀλέξανδρος, προσέβαλε τὰς Θήβας, καὶ μετὰ μικταίας προτάσεις συμβιβασμοῦ, ἐπόρθησεν αὐτάς, ὅτε ἐφρονεύθησαν περὶ τοὺς ἐξακισχιλίους Θηβαίους. Κατ' ἀπόφασιν δὲ συνεδρίου Ἑλληνικῶν πόλεων ὁ συνεχάλεσε, κατέσκαψε τὰς Θήβας, πλὴν τῶν ναῶν καὶ τοῦ

οἴκου τοῦ ποιητοῦ Πινδάρου, καὶ τοὺς κατοίκους κατεδίδασκεν εἰς δουλείαν (Πλούτ. Ἀλ. ΙΑ.—Ἀρρ. Α, 7-9.—Just. XI, 2). Τότε δ' ἐπανελθὼν εἰς Μακεδονίαν, ἀφῆκεν ὡς ἐπίτροπον τῆς βασιλείας τὸν γηραιὸν Ἀντίπατρον μετὰ 13,500 ἀνδρῶν· αὐτὸς δὲ μετὰ Μακεδόνων καὶ Ἑλλήνων περὶ τοὺς τετρακισμυρίους ἀπῆλθε κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 334 διὰ τῆς Θράκης καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ὃν ὑπερέβη κατὰ τὴν Σηστὴν (Πλούτ. 15.—Ἀρρ. 11.—Just. 6). Θύσας δ' ἐν Τρωάδι εἰς τὸν πρόγονον αὐτοῦ Ἀχιλλεῖα, καὶ τὴν Λάμψακον κυριεύσας, ὑπερέβη τὸν ποταμὸν Γρανικὸν μετ' ἰσχυρὰν μάχην, καθ' ἣν ἐνίκησεν 20,000 Πέρσας καὶ 20,000 Ἑλλήνας μισθοφόρους ὑπὸ τὸν Ῥόδιον Μέμνονα, κινδυνεύσας νὰ φονευθῇ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ξίφους Πέρσου στρατιώτου, ὃ ὁ Κλεῖτος ἐπρόφθασε ν' ἀποτρέψῃ (Πλούτ. ΙΣΤ.—Ἀρρ. 12-16). Αἱ παράλιοι Ἑλληνικαὶ πόλεις ἀπέστησαν πρὸς αὐτὸν προθύμως, ἐξουδετεροῦσαι τὸν περσικὸν στόλον, πλὴν τῆς Μιλήτου καὶ τῆς Ἀλικαρνασσοῦ, εἰς ἣν εἶχεν ὁ Μέμνων ὀχυρωθῇ, καὶ ἐκυρίευσεν αὐτάς ἐξ ἐφόδου (Ἀρρ. 20). Εἶτα δὲ, ὑποτάξας τὴν Λυκίαν, Παμφυλίαν καὶ Πισιδίαν, ἦλθεν εἰς Γόρδιον, τὴν ἀρχαίαν πρωτεύουσάν τῆς Φρυγίας, ἔνθα εὗρεν ἐντὸς ναοῦ ἀφιερωμένον ζυγὲν ἀμάξης μετὰ πολυπλόκου τινὸς δεσμοῦ, ὃν, κατὰ παράδοσιν, ὅστις ᾔθελε λύσει, θὰ ἐγίνετο κύριος τῆς Ἀσίας. Πρὸς

Ἄγαλμα Ἀλεξάνδρου ἐν τῇ Μουσείῳ τῆς Νεαπόλεως

III, 7.—12). Τραπεῖς δ' ὁ Ἀλέξανδρος πρὸς τὴν Συρίαν, ἐλεηλάτησε τὴν πλουσίαν Δαμασκὸν, κατέλαβε τὴν Φοινίκην καὶ μεθ' ἐπτάμηνον πολιορκίαν ἐπὶ ἔλκεσε τὴν Τύρον, καὶ ἐσταύρωσεν ἢ περιέστησεν εἰς δουλείαν τοὺς ἐπιζήσαντας τῶν κατοίκων (Πλούτ. ΚΔ.—Ἀρρ. 16-24.—Curt. IV, 2-4). Τοῦ Δαρείου ἐπανελλημένους προτάσεις νὰ τῷ δώσῃ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του καὶ νὰ τῷ παραχωρήσῃ τὰς παραλίους χώρας ἀπορρίψας (Πλ. ΚΣΤ.—Curt. 1, 5), ἐκυρίευσεν τὴν Παλαιστίνην, καὶ μετὰ δίμηνον πολιορκίαν τὴν πρὸς

παθῆσας δ' εἰς μάτην, τὸν ἔκοψε τέλος διὰ τοῦ ξίφους του. Τὸ προσεχὲς ἔαρ (333) εἰσῆλθεν εἰς τὴν Παφλαγονίαν καὶ τὴν Καππαδοκίαν· εἰς δὲ τὴν Ταρσὸν τῆς Κιλικίας, λουσθεὶς εἰς τὸν ποταμὸν Κῶδρον, ἡσθένησεν, ἀλλ' ἐσώθη διὰ τοῦ ἱατροῦ του Φιλίππου, πρὸς ὃν, καὶ τοὶ συκοφαντηθέντα αὐτῷ ὅτι ᾔθελε νὰ τὸν δηλητηριάσῃ, ἔδειξε μεγαλόφρονα ἐμπιστοσύνην. (Πλούτ. ΙΗ.—Ἀρρ. Β, 6.—Just. 7.—Curt. III, 1, 4). Τὸ δὲ φοβιλόπῳρον τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐνίκησεν ἐν Ἰσσοῖς ἐπὶ ἐκτετατὴν νίκην τὸν Δαρεῖον, ἡγούμενον ἀπειραρίθμου στρατοῦ, μεθ' οὗ κατηριθμοῦντο καὶ τρισμύριοι Ἑλληνες μισθοφόροι, καὶ ἡγώμαλῳ τεύσε τοῦ Δαρείου τὴν μητέρα καὶ τὴν οἰχογένειαν, πρὸς ἣν φιλοφρονέσταντα προσήνεχθη· ὁ δὲ Δαρεῖος ἐσώθη τραπεῖς εἰς φυγὴν (Πλούτ. 10.—ΚΑ.—Ἀρρ. Β, 7.—Just. 2.—Curt.

τῇ Αἰγύπτῳ ὑπὸ τὸν Βάτιν κρατερῶς ἀντιστάσαν Γάζαν, ὅπου καὶ αὐτὸς ἐπληρώθη ('App. 25. — Curt. IV. 6)· ἐν Αἰγύπτῳ δ' ἐγένετο περιχαρῶς δεκτὸς ὡς ἐλευθερωτῆς, καὶ ἰδρύσας τὴν Ἀλεξανδρείαν, ἐπορεύθη διὰ τῆς ἐρήμου εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς Ἄμμωνος, ἐνθα ὁ ἱερεὺς «Παῖδα Διὸς» τὸν προσεφώνησεν (Πλούτ. KZ. — 'App. Γ, 1. — Curt. 7). Ἐκ Μέμφιδος δέ, ἐνθα νεοσυλλεκτοὺς ἐδέχθη ἐκ Μακεδονίας, ἀναχθεὶς κατὰ τὸ ἔαρ 331, ἐπανήλθεν εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ τὸ φθινόπωρον τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἐνέτυχε παρὰ τὰ Ἀρβηλα τῷ Δαρείῳ, ὃν ἡγοῦντι ἐκατομύριον στρατοῦ, αὐτὸς ἔχων 55,000· καὶ εἰς τὸν Παρμενίωνα, συμβουλευόντα αὐτῷ νὰ πολεμήσῃ τὴν νύκτα, εἰπὼν ὅτι δὲν θέλει νὰ κλέψῃ τὴν νίκην, συνεκρότησε μάχην, καὶ ἤρατο νίκην, ἥτις τὸν κατέστησε κύριον τῆς Ἀσίας. Ὁ Δαρεῖος εἰς φυγὴν τραπεῖς, συνελήφθη ἐν τῇ Βακτρίας ὑπὸ τοῦ ἀπίστου σατράπου Βῆσσου καὶ ἄλλων προδοτῶν, καὶ ὑπ' αὐτῶν ἐφρονεῦθη ὁ δ' Ἀλέξανδρος ἐκῆδευσεν αὐτὸν βασιλικῶς. Μεγάλους δέ θησαυροὺς συναγαγὼν εἰς τὰς ἐπισημοτέρας πόλεις, τὰ Ἐκβάτανα, τὰ Σούσα, τὴν Περσέπολιν, ἧς ἐν μέθῃ καὶ εὐωχίᾳ ἐπυρπόλησε τὰ ἀρχαῖα ἀνάκτορα (Πλούτ. ΔΗ. — 'App. Γ, 18), καὶ τὴν Βαβυλῶνα ὡς κυριωτέραν ἔδραν αὐτοῦ ἐκλεξάμενος, εἰς τοὺς προσελθόντας αὐτῷ σατράπας ἐπέτρεψε τὴν πολιτικὴν μὲν, οὐχὶ ὅμως καὶ τὴν στρατιωτικὴν κυβέρνησιν τῆς χώρας, καὶ περιποιούμενος τοὺς Ἀσιανούς, παρεδέχθη αὐτῶν τὰ ἥθη, τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν ἡδυπαθὴ διαίταν, εἰ καὶ τοῦτο ἐλύπει τοὺς συστρατιώτας του, βλέποντας ἐκ τούτου καὶ

τοῦ ἠθικοῦ αὐτὸν μεγαλείου βαθμῆδεν ἐκπίπτοντα. Ἀνακαλυφθείσης συνωμοσίας τινος, τὸν Φιλώταν, υἱὸν τοῦ Παρμενίωνος, κατηγορηθέντα ὅτι ἐγνώριζε περὶ αὐτῆς καὶ δὲν τὴν κατήγγειλεν, ὑπέβαλεν εἰς βασάνους, καὶ ἐθανάτωσε καὶ αὐτὸν τὸν Παρμενίωνα (Πλούτ. 48. — 'App. Γ, 26. — Curt. VI, 8-11). Προσέτι δ' ἐν μέθῃ ἐφόνευσε καὶ τὸν ἄλλοτε σώσαντα αὐτὸν Κλεῖτον, δι' ὃ, ὅτε συνῆλθε, περιέ-

ΠΡΟΤΟΜΗ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

πισεν εἰς ἀπελπισίαν (Πλούτ. Ν. — Just. VII, 6). Κατεδίωξε δ' ἔπειτα τὸν Βῆσσον, ὅστις ἠθέλησε νὰ βασιλεύσῃ ὑπὸ τὸν τίτλον Ἀρταξέρξου Δ, καὶ συλλαδὼν αὐτὸν, τὸν ἐφόνευσε (329) κατ' ἀπόφασιν Περσομηδικοῦ δικαστηρίου εἰς ὃ τὸν παρέδωκε (329) ('App. Δ, 7. — Curt. VII, 3). Ἀφ' οὗ μετὰ μακρὰν ἀντί-

στασιν καθυπέταξε (329, 328) τοὺς ὀρεσί-
βιους Σογδιανούς καὶ Βακτριανούς, ἐνυμ-
ρεύθη Ῥωξάνην, τὴν θυγατέρα τοῦ Ὀξυ-
άρτου, ἐνὸς τῶν ἀρχηγῶν αὐτῶν, ἣν εἶχεν
αἰχμαλωτεύσει. Τῷ προσήλθον δ' ἐνταῦθα καὶ
μεγακρυσμένων λαῶν πρεσβεῖται (Πλούτ. ΜΖ.
— Ἀρρ. Δ, 1—7. 15—21). Ἀφ' οὗ δὲ πολ-
λὰς πελλικχοῦ ἱδρυσεν Ἑλληνικὰς ἀποικίας,
ὥς Ἀλεξάνδρεας ὠνόμασεν, ἐξεστράτευσεν
εἰς τὴν Ἰνδικήν, ἐπὶ κεφαλῇ 120,000 ἀν-
δρῶν, Ἑλληνομακεδόνων καὶ Ἀσιανῶν ἐν τῷ
μακεδονικῷ στρατῷ γυμνασθέντων. Εἰς Κο-
ρήν (νῦν Καβοῦλ) παρὰ τῷ Ἰνδῷ, ὑπετάγη
εἰς αὐτὸν ὁ Γαξιλάς, εἰς ἣν ἀφῆκε τῶν χω-
ρῶν αὐτοῦ τὴν κυβέρνησιν, φρουρὰν ὅμως
ἐγκαταστήσας (Πλούτ. ΝΖ. — Ἀρρ. 22.
— Curt. VI, 10). Πλοῖα δὲ ναυπηγήσας, ὑπερ-
έδωκε τὸν Ἰνδόν, καὶ μεταξὺ τῶν ποταμῶν

Ἰνδοῦ καὶ Ἀλε-
σίου προσέκρουσεν
(326) εἰς τοῦ βασι-
λέως Πώρου τὸν
στρατὴν, ἰσχυρὸν εἰς
ἄνδρας καὶ εἰς ἐλέ-
φαντας. Ἀλλ' ὑπερ-
βάς τὸν ἐκ πλημύ-
ρας κινδυνώδῃ ὕδα-

σπην, ἐνίκησε κατὰ κράτος τὸν Πώρον· γεν-
ναίως ὅμως προσενηχθεὶς πρὸς αὐτὸν, τῷ ἀ-
φῆκε τὸ βασιλεῖον του, ἐπαυξήσας αὐτὸ μάλι-
στα. Ἰδρυσεν δὲ καὶ ἐνταῦθα πόλεις ἑλληνι-
κὰς, ὧν μίαν ἐπώνυμον τοῦ περιφήμου ἱπ-
που αὐτοῦ, τοῦ Βουκεφάλου (Πλούτ. Ξ. —
Ἀρρ. Ε, 8—19. — Curt. VIII, 13). Ὅτε
δὲ διὰ παντοίων ἀγῶνων ἔφθασεν εἰς τὸν Ἰν-
φασιν, περιτριζόμενον ὑπὸ μαχηωτάτων φυ-
λῶν, ἐξανέστησαν τὰ στρατεύματά του, καὶ
τὸν ἠνάγκασαν ν' ἀποστῇ τῆς περαιτέρω πο-
ρείας. Τότε ἀγῶνας τελέσας, καὶ δώδεκα
βωμικοὺς ἐγείρας εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ,
κατήλθον αὐτὸν ἐπὶ δισχιλίων πλοίων (Πλούτ.
ΞΒ. — Ἀρρ. Ε, 25. — Curt. IX, 3), διει-
κουμένον ὑπὸ τοῦ Νεάρχου (ἐν Νοεμβρ. 326).
Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι παραποτάμιοι ὑπετάγησαν

πλὴν τῶν Μαλλῶν, ὧν τὴν πόλιν ἐκυρίευσεν
ἐξ ἐφόδου, βαρέως ὅμως πληγωθεὶς, σωθεὶς
δ' ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου. Ἀφ' οὗ δ' εἰς
τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἰνδοῦ κατεσκευάσατο λιμέ-
νας, ἀπέπεμψε τὸν στόλον ὑπὸ τὸν Νεάρχον
πρὸς τὸν Περσικὸν κόλπον καὶ ἐκαίθεν πρὸς
τὸν Εὐφράτην. Τὸν δὲ λοιπὸν στρατὸν ἔφε-
ρεν ὀπίσω ὁ ἴδιος ἐπὶ 60 ἐπιπονωτάτας ἡ-
μέρας διὰ τῶν ἐρήμων τῆς Γεδρωσίας εἰς
τὴν Καραμανίαν, ἔνθα ἀπήντησε τὸν μετὰ
τῶν ἀπομάχων καὶ τῶν ἐλεφάντων προαπο-
σταλέντα Κρατερὸν. Εἰς τὴν Περσίδα δ' αἰ-
φνης ἐφανεῖς ὅτε ὀλίγον ἐπεριμένετο, ἐτι-
μώρησεν αὐστηρῶς τοὺς εἰτε ἐγγχωρίους εἰτε
Μακεδόνας σατράπας ὅσοι ἐπὶ τῆς ἀπουσίας
του ἐνόμισαν ὅτι θύνανται ἀποινῇ νὰ ἐπιδοθῶ-
σιν εἰς καταχρήσεις καὶ καταπτήσεις. Τὴν

Ἀργυρὸν τετραδραχμὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου

θέντων ἐπιδιώκων,
ἐτέλεσεν ἐν Σούσις
μεγαλοπρεπέστατα
τὸν γάμον του μετὰ
Ῥωξάνης, καὶ πολ-
λοὺς τῶν στρατηγῶν
του ἐνύμφευσεν μετ'
ἐγγχωρίων παρθένων
ἐξ ἐπιστήμων οἰκο-

γενειῶν. Ἀλλ' οὐχ ἥττον οἱ Μακεδόνες
δυσηρεστοῦντο διότι ἔταπτε τοὺς Πέρσας
ἐν ἴσῳ λόγῳ πρὸς αὐτοὺς, καὶ ἐν Ὅπιδι
παρὰ τὸν Τίγριν ἐστασίσαν λέγοντες ὅτι θέ-
λουσι ν' ἀπέλθωσι, καὶ ὥς ἐξακόλουθήσῃ
κεῖνος τὸν πόλεμον μετὰ τοῦ πατρός του
Ἀρμιανός καὶ μετὰ τῶν Περσικῶν του στρα-
τιωτῶν. Ὅτε ὅμως εἶδον ὅτι θυμωθεὶς ἐκή-
ρυξεν ὅτι θέλει τοὺς ἀποπέμψαι πάντας καὶ
σχηματίσει στρατὸν νέον ἐκ τῶν ἐγγχωρίων,
μεταμειλιθέντες ὑπετάγησαν, καὶ τότε συγ-
χωρήσας αὐτοὺς ὁ Ἀλέξανδρος, ἀπέπεμψε
μόνον δεκακισχιλίους ἀπομάχους μετὰ τοῦ
Κρατεροῦ, καὶ ἔφερεν ἐκ Μακεδονίας νεο-
συλλέκτους ὑπὸ τὸν Ἀντίπατρον, ὅστις διε-
τέλει ἐν σταθερᾷ διαφωνίᾳ πρὸς τὴν μητέρα
του (Πλούτ. Ο. — Ἀρρ. Ζ, 4—1. — Curt. X.

1). "Οτε μετ' ὀλίγον ἀπέθανεν ἐν Ἐκδατά-
νοις ὁ φίλος τοῦ Ἡρασιτίων, ἐκῆδυσεν αὐ-
τὸν μετὰ πολυτελείας ὑπερβαίνουσας πᾶν ὀ-
ριον. Ἐν Βαβυλῶνι ἐδέχθη πρέσβεις ἀπωτά-
των λαῶν, καὶ ἐσχεδιάζε κατασκευὴν μεγά-
λου στόλου ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, δι' οὗ νὰ κυ-
ριεύσῃ τὴν Ἀραβίαν, νὰ περιπλεύσῃ τὴν
Ἀφρικὴν, νὰ ὑποτάξῃ τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἐ-
μελέτα σύστασιν παγκοσμίου βασιλείας. Ἀλλ'
ἐν μέσῳ τῶν ἀπεράντων σχεδίων του, ἐκ τῶν
πολλῶν του ἀγώνων, καὶ ἐκ τῆς ἐκδικητικῆς
εἰς ἣν εἶχεν ἐπιδοθῇ, ἡ ὑγεία του ἐπαθε, καὶ
ἐξερχόμενός ποτε ἐκ συμποσίου παρά τινι
Μῆδῳ, κατελήφθη ὑπὸ ἰσχυροῦ πυρετοῦ, καὶ
ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἀπέβιασε, κατ' Ἰούνιον
τοῦ 323, εἰς ἡλικίαν ἐτῶν 33 (Πλούτ.—
ΟΓ—ΟΣΤ.—Ἀρρ. Ζ, 16.—Curt. X, 1).
Καὶ δὲν ἔλειψαν μὲν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις
ὑπόνοιαι περὶ δηλητηριάσεως, ἀλλὰ πᾶσαι αἱ
ἀξιόπιστοι πηγαὶ ἀποκρούουσι ταύτας. Βαρύ
δὲ πένθος κατέλαβε πάντας, καὶ Ἕλληνας
καὶ βαρβάρους· οὐδ' ἀφῆκε διάδοχον ὁ Ἀλέξαν-
δρος, καὶ ἐρωτηθεὶς τίς ἤθελε τὸν ἀντικατα-
στήσει, ἀπεκρίθη «ὁ ἀξιώτερος»· ἀποθνήσκων
δ' ἔδωκε τὸν δακτύλιόν του εἰς τὸν Περδίκκην.
Ἡ Ῥωξάνη δὲ μετὰ τὸν θάνατόν του μόνον
ἔτεκεν υἱόν, ὅστις ὠνομάσθη Ἀλέξανδρος,
καὶ εἰς ὃν, ὡς καὶ εἰς τὸν πρὸς πατρός οὐχί
νόμιμον ἀδελφόν του μεγάλου Ἀλεξάνδρου,
τὸν Φίλιππον Ἀρριδαῖον, ἀπεδόθη μέρος τῆς
διαδοχῆς κατὰ τοὺς περὶ αὐτῆς ἀρξαμένους
πολέμους. Τὸ σῶμα τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐπὶ
χρυσῷ ἄρματος κομισθὲν, ἐτάφη εἰς Μέμφιν,
εἴτα δ' ὁ Πτολεμαῖος μετέφερεν αὐτὸ εἰς
Ἀλεξάνδρειαν. Ἡ μεγαλοπραγμοσύνη τοῦ
Ἀλεξάνδρου ἐξέτεινε τὸν Ἑλληνισμόν μέχρι
τῶν ἀπωτάτων τότε γνωστῶν περάτων τῆς
γῆς. Οἱ δ' ἀγροῖκαι λαοὶ τῆς Ἀσίας ἀνέμι-
ξαν τὴν μνήμην του καὶ μετὰ μύθων, ἐξ ὧν
προέκυψε καὶ τὸ τοῦ Julius Valerius de re-
bus Alexandri Magni gestis (450 π. Χ.) καὶ
εἰς τὴν θηριώδη Ἑλληνικὴν ἐξ Ἰταλικῶν
πηγῶν μετενεχθέν. — 8) Ἀλέξανδρος

Ἀλγος, ὁ υἱὸς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου
καὶ τῆς Ῥωξάνης, γεννηθεὶς τὸ 323, μετὰ
τὸν θάνατον τοῦ πατρός του· ὑπὸ τὴν ἐπιτρο-
πίαν τοῦ Περδίκκου, ἀντιπροεῖτος βασιλεὺς·
μετὰ ταῦτα δ' ἐπιτρόπευσεν αὐτοῦ ὁ Πείθων,
καὶ ἔπειτα ὁ Ἀντίπατρος. Οὗτος δὲ παρέ-
δωκεν αὐτὸν καὶ τὴν μητέρα του (320) εἰς
Φίλιππον Ἀρριδαῖον ἐν Μακεδονίᾳ. "Οτε
δὲ μετὰ ἐν ἑτορ ἀπέθανεν ὁ Ἀντίπατρος, ἐ-
φυγεν ἡ Ῥωξάνη μετὰ τοῦ τέκνου της πρὸς
τὴν Ὀλυμπιάδα, τὴν μητέρα τοῦ Ἀλεξάν-
δρου, εἰς Ἡπειρον· ἀλλ' ἐκεῖ κύριος γενόμε-
νος ὁ Κάσσανδρος, διέταξε καὶ ἐδολοφόνη-
σαν (τὸ 311) καὶ τὴν μητέρα καὶ τὸν υἱόν
εἰς τὴν φυλακὴν (Just. XIV, 6.—XV, 2).
—9) Ἀλέξανδρος Λυγκήστης, γαμ-
βρός τοῦ Ἀντιπάτρου, συνόμοσας κατὰ Φι-
λίππου (336), ἐσυγχωρήθη ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάν-
δρου· ἀλλ' εἰς συνεννόησεις ἐλθὼν μετὰ τοῦ
Δαρείου, ἐφυλακίσθη, καὶ εἴτα, κατ' ἀπαιτή-
σιν τοῦ στρατοῦ, ἐθανατώθη (Πλούτ. Ἀλ. 1.
—Ἀρρ. Α, 28.—Curt. VII, 1, 5 VIII, 8, 6.
Just. XII, 14). — 10) Ἀλ. υἱὸς τοῦ Κασσάν-
δρου. "Οτε ὁ ἀδελφός του Ἀντίπατρος ἐπύ-
νευσε τὴν μητέρα του Θεσσαλονίκην, κατέ-
φυγε πρὸς Δημήτριον τὸν Πολιορκητὴν, καὶ
εἴτα πρὸς Πύρρον, ὅστις τὸν ἀποκατέστησεν
εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας. Ἀλλ' ἐπέλ-
θὼν ὁ Δημήτριος, τὸν ἐδολοφόνησεν ἐν ἐστιά-
σει. (Πλούτ. Δημ. ΛΣΤ, Πύρ. ΣΤ.—Just.
XVI, 1, 2). — 11) Υἱὸς Περσέως τοῦ τελευ-
ταίου βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ὡς παῖδιν
αἰχμαλωτευθεὶς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων (167 π. Χ.)
καὶ ζήσας ὡς γραφεὺς ἐν Ἀλβῇ (Πλ. Λίμ.
II. ΑΖ.—Liv. XLV, 42.—Just. XXVIII,
2, 6.—12) Ἀλ. Βάλας, ταπεινὸς κατα-
γωγῆς, μετὰ τὸν θάνατον Ἀντιόχου τοῦ Ε-
πιφανοῦς (152 π. Χ.) παρουσιάσθη, πρετρο-
πῇ τοῦ ὑπουργοῦ αὐτοῦ Ἡρακλείδου, ὡς υἱὸς
τοῦ βασιλέως εἰς τὴν σύγκλητον τῆς Ῥώμης,
καὶ ὡς τοιούτος ἀναγνωρισθεὶς, ἐξέβαλε τοῦ
θρόνου Δημήτριον τὸν Σωτήρα, ἀνεψιὸν τοῦ
Ἀντιόχου, ἀλλὰ τὸ 147 ἐξεβλήθη καὶ αὐτός

ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Νικάτορος, υἱοῦ τοῦ Σωτῆρος, καὶ ἐφονεύθη (Πολ. ΛΓ, 14.—Just. XXXV, 2).—13) Ἀλ. Β', ἐπικληθεὶς χλευαστικῶς Ζαβίνας, ἦτοί δοῦλος, υἱὸς Πρωτάρχου, ἐμπόρου ἐξ Αἰγύπτου, ἠξίωσεν ὅτι ἦν θετὸς τοῦ Ἀντιόχου Σιδεῦτος, βασιλέως τῆς Συρίας, καὶ ἐξεδίωξε τὸ 126 π. Χ. τὸν Δημήτριον Νικάτορα, ἀλλ' ἤττηθείς ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Γρυπῶ (Just. XXXIX, 1, 9), συνελήφθη καὶ ἐφονεύθη (121).—14) Ἀλ. Ἡλίας, υἱὸς Ἀντωνίου καὶ Κλεοπάτρας, παρηκολούθησε, μετὰ τῆς ἀδελφῆς του Κλεοπάτρας Σελήνης, τὸ θριαμβευτικὸν ἄρμα τοῦ Αὐγούστου. Ἀμφότεροι δ' ἀντράφησαν ὑπ' Ὀκταβίαν, τῆς ἐγκαταλειφθείσης γυναικὸς τοῦ Ἀντωνίου (Πλούτ. Ἀντ. ΝΔ, 87).—15) Ἀλ. Αἰτωλός, ἐκ Πλευρώδων, τραγικὸς, ἐλεγειακὸς, καὶ ἐπιγράμματα γράψας, ἴσως καὶ κωμῳδίας ποιητῆς, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου θέσιν κατέχων εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Ἀλεξανδρείας. Ἀποσπάσματα αὐτοῦ, εὐγενῆ, χάριν ἐλέγχοντα, διετηρήθησαν παρ' Ἀθηναίῳ καὶ ἄλλοις.—16) Ἀλ. ὁ πολυεστὼρ, ἐκ Μύνδου τῆς Καρίας, ἐλθὼν αἰχμάλωτος εἰς Ῥώμην, ἔγραψε γραμματικὰς πραγματείας, περιηγῆσεις, καὶ ἄλλα συγγράμματα ἀπολεσθέντα.—17) Ἀλ. Ἀφροδίσιος, ἐκ Καρίας, ἐπὶ Σεπτιμίου Σεβήρου, ἐξηγητῆς ἐπικληθεὶς διὰ τὰ εἰς τὸν Ἀριστοτέλην γραμματικὰ καὶ φιλοσοφικὰ σχόλια του. Τῶν ἔργων του σώζονται τινα ἐλληγιστί, ἄλλα εἰς λατινικὴν μετάφρασιν.—18) Ἀλ. ὁ λύχνος, περὶ τὸ 60 π. Χ. ἔγραψεν ἐν ἀστρονομικῶν καὶ ἐν γεωγραφικῶν ποίημα, ὧν σώζονται ἀποσπάσματα.—19) Ἀλ. υἱὸς Νουμερίου, ζήσας τὸν β' αἰῶνα μ. Χ. Διατηροῦνται αὐτοῦ 2 βιβλία περὶ σχημάτων, καὶ ἀποσπασμα ἄλλης πραγματείας, περὶ τῶν ἐπιδεικτικῶν.—20) Ἀλ. ὁ Τραλλιανὸς ἱατρὸς Λυδίας, ἔγραψεν ἐν Ῥώμῃ, τῇ στ'. ἑκατονταετηρίδι μ. Χ. ἄριστα συντεταγμένην Θεραπευτικὴν εἰς 12 βιβλία.

Ἀλεξίς, Θηριεύς, ποιητῆς τῆς μέσης κωμῳδίας (384 π. Χ.), ζήσας 106 ἔτη, καὶ γράψας, κατὰ Σουΐδαν, 245 δράματα. Ἀποσπάσματα αὐτοῦ σωζόμενα ἀποδεικνύουσι τὴν ἀγχίνουσαν αὐτοῦ καὶ τὸ παρατηρητικόν.

Ἀλευάδαι, εὐγενῆς οἰκογένεια ἐν Ἀρρίστῃ τῆς Θεσσαλίας (βασιλεῖς καθ' Ἡρόδοτον, Ζ, 6), καταγόμενοι ἐκ τοῦ Ἡρακλείδου Ἀλεύα, ὅστις τὴν ἀρχὴν καταλαβὼν καὶ καταχρασθεὶς ἐφονεύθη (Πίνδ. Πυθ. 1, 5). Ἦσαν δ' οὐχὶ βασιλεῖς ἀλλὰ τῶν τοι, ἢ ἄρχοντες διαδοχικοί. Ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τοῦ Ξέρξου ἠνώθησαν μετ' αὐτοῦ, παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ λαοῦ (Ἡρόδ. αὐτ. καὶ 172, Θ, 1, 58). Οἱ τύραννοι τῶν Φερῶν περιώρισαν μετὰ ταῦτα τὴν ἐξουσίαν των, δι' ὃ οὗτοι ἐστράφησαν πρὸς Ἀλέξανδρον Β', τὸν Μακεδόνα, εἴτα δ' εἰς Θήβας, αἵτινες ἐξέπεμψαν εἰς Θεσσαλίαν τὸν Πελοπίδαν. Τὸ δὲ 356 προσκλήθεισ ὑπ' αὐτῶν ὁ Φίλιππος, ἀπέδωκε μὲν αὐτοῖς ὠφελήματα καὶ τιμὰς, ἀλλὰ κατέστησε τὴν Θεσσαλίαν ἐπαρχίαν τῆς Μακεδονίας (Διόδ. ΙΣΤ, 14, 35.—Πλούτ. Δημ. ΙΗ).

Ἀλήθεια, μυθολογικῶς, θυγάτηρ τοῦ Διὸς (Πίνδ. Ὀλ. ΙΔ, 4) ἢ τοῦ Κρόνου, μήτηρ τῆς Ἀρετῆς, τροφὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, παρίστατο ὡς λευκὴν ἐσθῆτα φέρουσα. Τῷ Ἀναξαγόρᾳ ἰδρύθη βωμὸς μετ' ἐπιγραφῆς «Τῇ Ἀληθείᾳ.»

Ἀληκτώ, ἴδ. Ἐρινύες.

Ἀλήτης, 1) ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης.—2) Υἱὸς τοῦ Αἰγίσθου, φονευθεὶς ὑπ' Ὀρέστου.—3) Ἀρχηγὸς τῶν Δωριέων, κυριεύσας τὴν Κόρινθον ἐπὶ τῶν Σισυριδῶν (Παυσ. Β, 4, 3).

Ἀλθαία, ἴδ. Μελέαγρος.

Ἀλθαυμένης, ἴδ. Κατρεῦς.

Ἀλιάκμων, ποταμὸς τῆς Μακεδονίας, ἐκ τοῦ ὄρους Τύμφης πηγάζων, παρὰ τῇ Ἡπείρῳ καὶ Ἰλλυρίᾳ, ῥεεῖ νοτιανατολικῶς, εἴτα βορειανατολικῶς καὶ ἐκβάλλει εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον (Ἡρόδ. Ζ, 127.—Στράβ. Ζ, 230) (Σήμ. Βιστρίτσα).

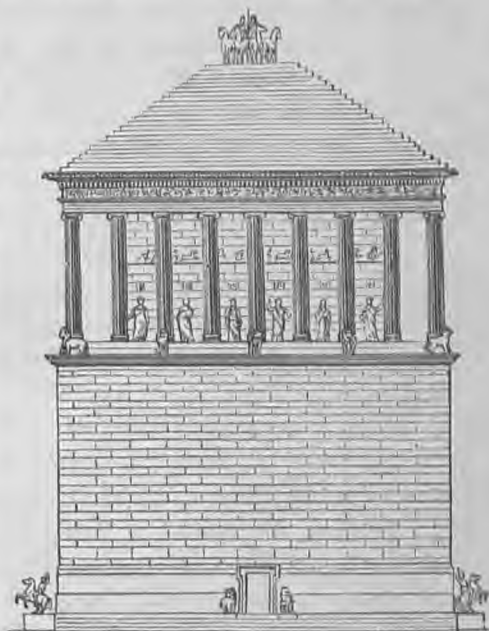
Ἀλιάρτος, ἀρχαία πόλις Βοιωτικῇ, ἣς ἐρείπια εἰς Μοῦλκι, ὅπου εἰς τὴν Κωπαΐδα εἰσρέει ὁ ποταμὸς Μέλας (Ὁμ. Ἰλ. Β, 503). Συμπράξασαν μετὰ τῶν Ἑλλήνων, κατέστρεψεν αὐτὴν ὁ Ξέρξης· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ πάλιν ἀνέθαλεν (Θουκ. Δ, 95). Ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων δὲ κατηρημώθη ὅτε τὸ 171 — 170 π. Χ. εἶχεν ἐνωθῇ μετὰ τοῦ Περσέως, καὶ οἱ εὐφοροὶ αὐτῆς ἀγροὶ παρεδόθησαν τοῖς Ἀθηναίοις, οἵτινες ἔταξαν ἐπ' αὐτῶν ἐπιμελητὰς (Τ. Λίν. ΧLII, 63). Ὁ Λύσανδρος πρὸ τῆς Ἀλιάρτου ἠττήθη καὶ ἐφονεύθη τὸ 394 π. Χ. (Ξενφ. Ἑλλ. Γ, 5, 16. — Πλούτ. Λυσ. ΧΗ).

Ἀλιεῖς ἢ **Ἀλίκη**, ἀρχαία ἀργολικὴ πόλις νοτίως τῆς Ἑρμιόνης, οἰκισθεῖσα τὸ πρῶτον ἐξ Ἑρμιονέων καὶ Τιτυνθίων ἀλιέων. Ἐπὶ Στράδωνος δὲ φαίνεται ὅτι δὲν ὑπῆρχε πλέον (Ἡρόδ. Ζ, 137. — Στράβ. Η, 373).

Ἀλιζῶνες, σύμμαχοι τῶν Τρώων ἐξ Ἀλύδης (Ἰλ. Β, 856. Ε, 39) ἐπὶ τοῦ Πόντου, μελισσοτρόφοι (Στράβ. ΙΒ, 544. — Πaus. Α, 32, 1).

Ἀλιθέρας, υἱὸς Μάστορος ἐν Ἰθάκῃ, μάντις, τὸν Τηλέμαχον βοηθήσας κατὰ τῶν μνηστήρων (Ὀδ. Β, 157. 253. Ω, 451).

Ἀλικαρνασσός, ἐπίσημος πόλις τῆς Κιλικίας ἐν τῇ Κεραμικῇ θαλάσσῃ, μετὰ λιμένος ἀποτελουμένου ὑπὸ τῆς νήσου Ἀρκονήσου. Ἡ πρὸς Α ἀκρόπολις αὐτῆς περιεῖχε περίφημον ἄγαλμα τοῦ Ἀρεως ὑπὸ Λεωχάρους. Πρὸς Δ καὶ τὴν θάλασσαν εἶχε φρούριον δ' ἐκαλεῖτο Σαλαμίς. Οἱ οἰκισταὶ αὐτῆς ἦσαν Ἀργεῖοι καὶ Τροϊζήνιοι Δωριεῖς, ἀλλ' ἐξεβλήθη τῆς Δωρικῆς ἐξαπόλειος εἰς ἡν κατ' ἀρχὰς ἀνῆκε (Ἡρόδ. Α, 144. Ζ, 99). Ἐκυβερνᾶτο δ' ὑπὸ τυράννων, ὧν ἐπισημότερος ἦν ὁ Λύγδαμις. Τούτου ἡ θυγάτηρ Ἀρτεμισία συνεπολέμησεν ἐν Σαλαμῖνι μετὰ τῶν Περσῶν. Ἐτέρα δ' Ἀρτεμισία ἤγειρε τὸ 352 εἰς τὸν σύζυγόν της Μαύσωλον τὸ περίφημον Μαύσωλετον, θεωρούμενον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἐν τῶν ἐπτὰ θαυμάτων τοῦ κόσμου (Pl. XXXVI, 5, 4), ὃν δὲ τετράγωνον βάθρον, ἔχον 411¹/₂ περιφέρειαν καὶ 37 ¹/₂ πύχων ὕψος, ἐν τῷ κέντρῳ στενοῦ περιπτέρου ἐκ 36 κιόνων, φέρον δ' ἰσοῦσιν πυραμίδα

Μαυσωλεῖον

24 βαθμίδων, ἐφ' ἧς κατεσκευάσεν ὠραῖον τέθριππον ἐκ λίθου λευκοῦ ὁ Πύθις. Περιεκοσμεῖτο δὲ τὸ θλον μνημεῖον ὑπὸ γλυφῶν τοῦ Σκόπα, Λεωχάρους, Βρυάξιδος καὶ Τιμοθέου (Διόδ. ΣΤ, 36. — Pl. XXXVI, 30, 31. — Vitruv. VI, Praef. XII). Ἐπίσημα λείψανα αὐτοῦ ἀνεῦρον οἱ Ἀγγλοὶ ἐν ἔτει 1856-9, καὶ κατ' αὐτὰ διέγραψεν ὁ ἀρχιτέκτων Pailan τούτου τὴν ἐπανόρθωσιν. — Τὴν πόλιν κυριεύσας κατέστρεψεν ὁ Ἀλέξανδρος (Ἀρρ. Α, 20, 3. — Διόδ. ΙΖ, 23). Ἦν δ' ἡ πόλις αὕτη πατρίς τοῦ Ἡροδότου καὶ τοῦ ἱστορικοῦ Διονυσίου (Στράβ. ΙΔ, 656).

Ἀλικύαι, ἑλληνικὴ πόλις τῆς Σικελίας.

Ἀλιμοῦς, δῆμος ἐν Ἀττικῇ Ν τῶν Ἀθηνῶν, ἔχων ναοὺς Δήμητρος καὶ Ἑρακλέους, πατρίς τοῦ Θουκυδίδου.

Ἀλιερρόθιος, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος,

φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀρείου διότι προσέβαλε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ καὶ τῆς Ἀγραῦλου, Ἀλκίπην. Κατηγορήθη δὲ τοῦ φόνου ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος ἐπὶ τοῦ Ἀρείου πάγου, προκκοθμενῶν τῶν 12 θεῶν, ἀλλ' ἠθωώθη (Ἀπολλοδ. Γ', 14, 2).

Ἀλκάθους, υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἰπποδαμείας ἐν Ἡλίδι, φονεύσας ἐπὶ τοῦ Κιθαιρώνας τὸν λέοντα ὅστις εἶχε σπαράξει τὸν υἱὸν τοῦ Μεγαρέως, ἀντημέφθη λαβὼν παρὰ τούτου εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του Εὐαίχμην, καὶ τὴν κληρονομίαν τοῦ θρόνου τῶν Μεγάρων. Βοηθεῖα δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος ἀνестήλωσε τὰ ὑπὸ τῶν Κρητῶν καταστραφέντα τείχη τῆς πόλεως, καὶ ἤγειρε τὸν Ἀλκάθου, τὴν μίαν τῶν δύο μεγαρικῶν ἀκροπόλεων, ἐνθα καὶ ναὸν ἔκτισε τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἐμενε δ' εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνους καὶ ἡχηρὸς λίθος ἐκεῖ ἐνθα ὁ θεὸς, ὅτε τὸν ἐδοήθει, εἶχε στηρίξει τὴν λύραν του. Εἶχε δὲ καὶ ἡρῶν ἐν Μεγάρῳ, καὶ ἀγῶνες ἐπανηγυρίζοντο εἰς τιμὴν του (Παυσ. Α, 41, 4. 42, 1).

Ἀλκαῖος, 1) Ἰδ. Περσεύς. — 2) Ἰδ. Ἑρακλῆς. — 3) Λυρικὸς ποιητὴς ἐκ Λέσβου, περὶ τὰ τέλη τῆς 7' ἑκατονταετηρίδος π. Χ. σύγχρονος, ἐλπίγον ἀρχαιότερος τῆς Σαπφούς. Τῇ ἀριστοκρατικῇ μερίδι τῆς πατρίδος του ἀνήκων, ἐπολέμησεν ἐπιμόνως κατὰ τῶν Ἀθηναίων ὑπὲρ τῆς κτήσεως τοῦ Σιγείου, κατὰ τῶν τυράννων Μελάγχρου καὶ Μυροΐλου, καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ αἰσυμνήτου (Ἰδ.) αἰρεθέντος φιλολάου καὶ σοφοῦ Πιττακοῦ. Φυγὰς ἐκ τῆς πατρίδος του, ὅτε ἠθέλησε νὰ ἐπιστρέψῃ, συνέλαβεν αὐτὸν ὁ Πιττακὸς, ἀλλὰ μεγαλοφρόνως τὸν ἐσυγχώρησεν. Ἐπὶ τῶν Ἀλεξανδρινῶν τὰ ποιήματα αὐτοῦ ἐσώζοντο εἰς 10 βιβλία· σήμερον ὅμως ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα μόνον διατηροῦνται. Ἦσαν δ' αἰολιστὶ κυρίως, ἀλλὰ κατὰ τινα αἰολικὴν διάλεκτον γεγραμμένα, καὶ ζωηρῶς αἰσθηματικά· τὰ δὲ περὶ τὴν πολιτικὴν περιστρεφόμενα ἦσαν «στασιωτικά.» Ἐποίησε δὲ καὶ ἐπὶ τὸ ἐπικώτερον

ῥυθμὸν εἰς τοὺς θεοὺς, καὶ προσέτι ποιήματα ἐρωτικά καὶ συμποτικά, ἐν οἷς τὸν οἶνον αὐτόν ὡς μεθύοντα, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐμπνέοντα ἐξυμνεῖ. Καὶ αὐτὸν ἐν πολλοῖς ἀπεμιμήθη ὁ Ὀράτιος (Οἰ. I, 14. 32. 37). Ἔστι δὲ τὸ ὄψος τοῦ Ἰσχυρόν, ἀξιοπρεπὲς καὶ εἰκονικόν, καὶ ἡ στιχουργία του ἀκριθὲς καὶ ἐντεχνος, καὶ στροφέ τις, ὡς ὑπ' αὐτοῦ ἐφευρεθεῖσα, ὠνομάσθη Ἀλκαϊκή. — 4) Ἄλλος Ἀλκαῖος, ἐπίσης ἐκ Μιτυλήνης, κωμικὸς ποιητὴς, σύγχρονος, κατὰ τι νεώτερος τοῦ Ἀριστοφάνους, γράψας δέκα κωμωδίας μυθολογικάς, ὧν ἡ μία ἐπεγράφετο «κωμωδοτραγωδία.» — 5) Μεσσήνιος ποιητὴς ἐπιγραμματογράφος ἀμφιδιὰλλομένης ἡλικίας. Φέρουσι δὲ τ' ἕνα μὲν τοῦ 22 ἐπιγράμματα ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Ἀλκαμένης, Ἀθηναῖος, ἴσως ἐκ τῶν μετοίκων εἰς Λῆμνον (Σουίδ. — Τζήτζ. Χιλ. Η, 193), γλύπτης σύγχρονος τοῦ Φειδίου, οὐχὶ πολὺ αὐτοῦ κατώτερος θεωρούμενος (Παυσ. Ε, 10. — ΡΙ. XXXVI, 10), εἰργάσθη τὸ σύνπλεγμα τῆς Κενταυρομαχίας τοῦ ὀπίσθιου ἀετώματος τοῦ ναοῦ τῆς Ὀλυμπίου, οὗ ὁ Φειδίας κατεσκεύασε τὸ ἄγαλμα. Τὸ δ' ἀριστοῦργημα αὐτοῦ ἦν ἡ ἐν Κήποις Ἀφροδίτη (Παυσ. Α, 19. — ΡΙ. XXXVI, 43), καὶ μέγα ἔργον ἐπίσης ὁ χρυσελεφάντινος Διόνυσος τοῦ ἐν Ἀθήναις Ληναίου (Παυσ. Α, 20).

Ἀλκαστὶς, Ἰδ. Ἀδμήτος.

Ἀλκίτας, 1) υἱὸς Ἀρύδα, τοῦ βασιλέως τῆς Ἠπείρου, ἀποκλεισθεὶς τοῦ θρόνου ὑπὸ τοῦ πατρὸς του ἐνεκα τοῦ ἀγρίου καὶ τρυφῆς του χαρακτηρῆς, ἐδασίλευσεν ὅμως μετ' ἐκείνου τὸν θάνατον (313 π. Χ.)· καὶ διὰ τῆς ὠμότητός του μὲν δυσπρόσιτος τοὺς ὑπηκόους του, ἀλλὰ προστατευόμενος ὑπὸ τοῦ Μακεδόνα Κασσάνδρου, παρέμεινεν εἰς τὴν ἀρχὴν. Στασιάζοντες ὅμως τέλος οἱ Ἠπειρώται τὸν ἐφόνευσαν τὸ 307, καὶ ἀνεθίεσαν εἰς τὸν θρόνον τὸν ἀνεψιὸν του Πύρρον (Πλευτ. Πόρ. 5). — 2) Εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου, ἀδελφὸς τοῦ Περδίκκου, ὅστις ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου θνήσκοντος ἐγκατέστη ἐπὶ

τροπος τοῦ κράτους, ἐφονεύθη δὲ μεταβαίνων εἰς Αἴγυπτον (321 π. Χ.). Ὁ Ἀλκίβιας ἦν τότε παρὰ τῷ Εὐμένει ἐν Ἀσίᾳ. Ἀλλὰ μετ' ἐκείνου ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων καταδιωγθεὶς, κατέφυγεν εἰς Πισιδίαν, καὶ ὑπεστηρίχθη μὲν ὑπὸ τῶν κατοίκων, ἀλλὰ νικηθεὶς εἰς μάχην, ἐπροδότη ὑπὸ τῶν πολιτῶν τῆς Τερμησοῦς, καὶ ἡτοκτόνησεν ἵνα μὴ συλληφθῇ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν (Ἀρρ. Δ, 27. — Διόδ. ΙΙΙ, 14. — Just. ΧΙΙΙ, 8).

Ἀλκιβιάδης, υἱὸς Κλεινίου καὶ Δεινομάχης, οἰκογενεῖας ἐκ τῶν εὐπορωτέρων τῶν Ἀθηναίων, ἐγεννήθη τῷ 450 π. Χ., καὶ τριετὴς ἀπορριχθεὶς, ἀνετράφη ὑπὸ τοῦ συγγενοῦς τοῦ Περικλέους, Ἐμπρέπων εἰς κάλλος καὶ χάριν καὶ παντοῖα κεκτημένος πνευματικὰ προτερήματα, ἀνέπτυξεν ὅμως χαρακτηριστικὰ καὶ ἰδιότροπον καὶ ἀκάθεκτον κλίσιν πρὸς ἀσωτίαν, ὥστε καὶ ἡ νέα Ἱππαρέτη, θυγάτηρ τοῦ πλουτοῦ Ἱππονόμου, ἣν ἐνυμφεύθη, μὴ ἀνεχομένη τὴν διαγωγὴν του, ἠθέλησε νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ· ἀλλ' αὐτὸς ἐλθὼν εἰς τὸ δικαστήριον, τὴν ἤρπασε καὶ τὴν ἔφερεν ὀπίσω εἰς τὸν οἶκόν του θριαμβευτικῶς (Πλούτ. Ἀλκ. Η). Θερμῶς ἀγαπῶν αὐτὸν ὁ Σωκράτης, συνετέλεσεν εἰς τὴν διανοητικὴν του ἀνάπτυξιν διὰ τῶν σοφῶν διδασκαλιῶν του. Εἰς δὲ τὴν μάχην τῆς Ποτιδίας (432) εἰς ἣν δεκακονταετὴς παρευρέθη ὁ Ἀλκιβιάδης, ἔσωσεν αὐτὸν βεβαίως θανάτου ἡ ἀνδρεία τοῦ διδασκάλου του. Ἀφ' ἐτέρου ὅμως αὐτὸς πάλιν, μετὰ ὀκτώ ἔτη, εἰς τὴν ἐν Δηλίδι μάχην, κινδυνεύσαντα τὸν Σωκράτην, τὸν ἔφερεν ἔξω τῆς μάχης ἐπὶ τῶν ὤμων του. Ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐνεργὼν λαβὼν μέρος εἰς τὰ τῆς πολιτείας, ἀντεπολιτεύετο τῷ Νικίᾳ, καὶ τῷ 420 διεπράξατο συμμαχίαν τῶν Ἀθηναίων μετὰ τοῦ Ἀργεῶς καὶ τῆς Μαντινείας κατὰ τῆς Σπάρτης (Θουκ. Β, 43, 76. — Πλούτ. Ἀλκ. ΙΔ. ΙΕ.). Εἰς Σικελίαν, ἐπικαλεσθεῖσαν τὴν ἀρρωγὴν τῶν Ἀθηναίων, συνεξεπέμφθη μετὰ τῶν στρατηγῶν Νικίου καὶ Λαμάχου, μεγάλα σχέδια περαι-

τέρω κατακτήσεων κατὰ νοῦν ἔχων. Ἀλλὰ τὴν προτεραιάν τῆς ἀναχωρήσεώς του εὐρέθησαν τὰ ἀγάλματα ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηναίων, τὰ καλούμενα Ἑρμαῖ, πάντα ἡκρωτηριασμένα, καὶ κατηγορήθη αὐτὸς μετὰ τῶν φίλων του ὅτι μετὰ συμπόσιον ἠσέησε πρὸς αὐτά. Καὶ ἐπέτυχε μὲν τὸ πρῶτον ν' ἀναβληθῇ ἡ ἀνάκρισις τῆς δίκης, ἥτις ἐκλήθη τῶν Ἑρμοκοπιδῶν, μέχρι τοῦ τέλους τῆς ἐστρατείας· ἀλλ' ἂφ' οὗ ἀπῆλθε, μεταμεληθέντες οἱ Ἀθηναῖοι, ἐπεμψαν κατόπιν τοῦ τὴν Σαλαμίνιαν, ἥτις ἦν ἡ ἐπίσημος τριήρης τῆς ὑπηρεσίας, νὰ τὸν φέρῃ ὀπίσω. Ἐπιβιβασθεὶς δ' εἰς αὐτήν, ὅτε προσωρμίσθησαν εἰς Θουρίους τῆς κάτω Ἰταλίας, ἔδραπέτευσε, καὶ ἐκεῖθεν μετέβη εἰς αὐτὴν τὴν Σπάρτην καθ' ἣς πρὶν ἐξήγειρε τοὺς συμπολίτας του, δι' ὃ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τὸν κατεδίκασαν εἰς δήμευσιν τῆς περιουσίας του (415). Εἰς Σπάρτην δὲ, τὴν ἐγχώριον δίκαν ἐντελῶς παραδε-

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ

χθεὶς, ἵνα ἐμπνεύσῃ ἐμπιστοσύνην, ἐσυμβούλευσε τὴν κατάληψιν τῆς Δεκελείας ἐν τῇ Ἀττικῇ καὶ τὴν ἀποστολὴν στόλου ὑπὸ τὸν Γυλιππον εἰς τὰς Συρακούσας, καὶ μετ'

ἐτέρας ναυτικῆς μοίρας συνεκπλεύσας ὁ ἴδιος εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, συνεννοήθη μετὰ τοῦ σατράπου Τισσαφέρνης, καὶ ἔπεισε τὰς ἰωνικὰς πόλεις ν' ἀποστώσι τῶν Ἀθηναίων (Θουκ. Η, 14). Ἀλλὰ καὶ οἱ Σπαρτιῶται, ἰδίως ὁ βασιλεὺς Ἀγίς, ἤρχισαν νὰ ὑποπτεύωσι τὴν πίστιν του καὶ νὰ τὸν υποβλέπωσι· δι' ὃ εὐθὺς ἐν Σπάρτῃ αὐτὸν ἀσφαλῆ θεωρῶν, κατέφυγε πρὸς τὸν Τισσαφέρνην, καὶ ἀπεπειράθη τότε

αὐτὸν νὰ θέλῃ πάλιν νὰ μεταπέσῃ ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων καὶ ἤρξατο συνεννοήσεων μετὰ τῶν ἐν Σάμῳ ἀρχηγῶν τοῦ ἄττικοῦ στόλου, μελετῶν ἀνατροπὴν τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος ἐν Ἀθήναις. Μεσιτεῖς δὲ τῶν ἀρχηγῶν τούτων ἐπέτυχεν νὰ τῷ ἀνατεθῇ ἐξ Ἀθηναίων ἡ περαιτέρω μετὰ τοῦ Τισσαφέρνους διαπραγματεύσεις. Καὶ ἀπέτυχεν μὲν αὕτη, τοῦ Τισσαφέρνους μὴ θέλοντος νὰ ἐρεθίσῃ τὴν Σπάρτην, ἐν Ἀθήναις ὅμως καταρθώθῃ τοῦ πολιτεύματος ἡ ἀνατροπὴ, καὶ τότε μετὰ τῶν ἄλλων ἐξορίστων ἀνεκλήθῃ καὶ ὁ Ἀλκιβιάδης (414). Δὲν ἐπέστρεψε δὲ τότε ἀμέσως· ἀλλὰ τοὺς ἐν Σάμῳ Θρασύβουλον καὶ Θρασύλον ἀπέτρεψε τοῦ νὰ πλεύσωσιν εἰς Ἀθήνας κατὰ τῶν ὀλιγαρχικῶν, ὡς προϋτίθεντο, μέχρις οὗ ἔπεσεν ἡ ὀλιγαρχία μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Εὐβοίας ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν. Ἐνίκησε δὲ μετὰ τῶν ἐν Σάμῳ τοὺς Σπαρτιατάς καὶ εἰς ἄλλας μικρὰς συμπλοκάς, καὶ ἰδίως ἐν Ἀβύδῳ (411). Συλληφθεὶς δ' ἐν τούτοις ὑπὸ τοῦ Τισσαφέρνους, ὅστις ἤθελε νὰ φανῇ ἀρεστὸς εἰς τὴν Σπάρτην, ἀλλὰ μετὰ 30 ἡμέρας διαφυγὼν, ἐνίκησεν αὖθις τὸν στόλον τῶν Λακεδαιμονίων ἐν Κυζίκῳ, καὶ ἄφ' οὗ ἐκυρίευσεν τὸ Βυζάντιον, τὴν Χαλκηδόναν καὶ ἄλλας πόλεις, τέλος τῷ 407, μετὰ ὀκταετῇ ἀπουσίᾳ, ἐπανῆλθε θριαμβευτικῶς εἰς Ἀθήνας, ὅπου τῷ ἀπεδόθη ἡ περιουσία του, καὶ διωρίσθη στρατηγὸς κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν. Ἀλλ' ὅτε πλεύσας ἵνα ὑποτάξῃ τὴν ἀποστάσαν νῆσον Ἀνδρον, ἀπέτυχεν, καὶ ὁ τοποτηρητὴς αὐτοῦ Ἀντίοχος ἐπὶ τῆς ἀπουσίας καὶ παρὰ τὰς διαταγὰς του ναυμαχήσας πρὸς τὸν ναύαρχον τῆς Σπάρτης Λυσάνδρον, ἐνίκηθῃ, τότε οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Ἀλκιβιάδου ἀνενέωσαν πάλιν τὰς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας, καὶ τότε αὐτὸς ἐπροτίμησε νὰ μὴ ἐπανέλθῃ πρὸς ἀπολογία, καὶ ἀπεσύρθη εἰς ὃ ἐκέκτειτο ἐν Θράκῃ ἐχυρὸν χωρίον, καὶ ἐκεῖθεν, ὅτε μετὰ ταῦτα ὁ Ἀθηναϊκὸς στόλος προσωρμίσθη εἰς τοὺς Αἰγὸς ποταμούς ἐν Ἐλλησπόντῳ, προσελθὼν, παρετήρησε τοῖς

Ἀθηναίοις στρατηγοῖς πόσον ἀκροσφαλὴς ἦν ἡ θέσις των· ἀλλ' οὐδεμία προσοχὴ ἐδόθη εἰς τὰς συμβουλὰς του, καὶ ἡ ἡττά των ὑπῆρξε τελεία. Μετὰ δὲ τὴν ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου ἄλωσιν τῶν Ἀθηναίων καὶ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν Τριάκοντα, οὗδ' ἐν Θράκῃ νομίζων ἑαυτὸν ἀσφαλῆ, μετέβη εἰς Φρυγίαν πρὸς τὸν σατράπην Φαρνάδαξον, ἵνα προσπαθήσῃ νὰ πείσῃ αὐτὸν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερώσεως τῶν Ἀθηναίων. Ἀλλ' οὗτος ἀπεφάσισε, προτροπῇ τοῦ Λυσάνδρου, νὰ τὸν φονεύσῃ, καὶ ἔπειμψε τὸν ἀδελφόν του μετὰ στρατιωτῶν, οἵτινες ἐπυρπόλησαν τὴν οἰκίαν ἐν ἣ ὁ Ἀλκιβιάδης κατέκει, καὶ ἐξορμήσαντα ἵνα σωθῇ, τὸν κατετόξευσαν, τῷ 404 (Πλούτ. Ἀλκ. — Νερ. Alc. — Θουκ. Ε, 43, 56. ΣΤ, 6, 27, 28. Ζ, 18, Η, 14, 45, 57. — Ξεν. Ἑλλ. Α, 1, 11, 5, 14).

Ἀλκιβιάδης, Ἐλεάτης, διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς, σύγχρονος τοῦ Ἰσοκράτους. Ἐγραψε «Τέχνην», καθ' ἣν λέγονται διδασκόντες ὁ Δημοσθένης καὶ ὁ Αἰσχίνης· ἐπίσης δὲ καὶ περὶ ἀπαγγελίας, κατὰ τὸν Γοργίαν, ὅστις ἦν διδάσκαλός του. Δύο εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμενοι, ἀλλ' ἀμφιβάλλου γνησιότητος, λόγοι διεσώθησαν, ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ὁ περὶ σοφιστῶν.

Ἀλκίνοος, βασιλεὺς τῶν Φαιάκων ἐπὶ τῆς Σχερίας (Κερκύρας), υἱὸς τοῦ Ναυσιθόου, υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, ἔχων ἐκ τῆς Ἀρήτης πέντε υἱοὺς καὶ θυγατέρα τὴν Ναυσικάναν· ἐφιλοξένησε τὸν ναυαγὸν Ὀδυσσεά, καὶ τὸν ἐξαπέστειλεν εἰς τὴν Ἰθάκην (Ὀμ. Ὀδ. Ζ—Ν). Ἐν τοῖς Ἀργοναυτικοῖς Ἀπολλωνίου τοῦ Ροδίου (Δ, 990) ἡ νῆσος ἦν κατ' ὀνόματι λέγεται Δρεπάνη. Δεχθεὶς δὲ παρ' ἑαυτοῦ τοὺς παλινστροφύτας Ἀργοναύτας, ἔσωσε τὴν Μήδειαν ἀπὸ τῶν διωκόντων αὐτὴν Κέλκων, οἵτινες, φοβηθέντες νὰ ἐπιστρέψωσιν ἄνευ αὐτῆς, ἔμειναν ἄποικοι παρ' αὐτῷ.

Ἀλκίφρων, Ἕλληνας σοφιστὴς τῆς γ' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος, κατέλιπεν εἰς 3 βιβλία 118 υποτιθεμένους ἐπιστολάς εἰς ὑποφάρμακον καὶ ἀκαλῆς, ἐν αἷς εἰκονίζει τὴν

ἀνάπτειν καὶ κοινωνικὴν κατάστασιν τῶν διαφόρων τάξεων ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του.

Ἀλκμαίων, 1) υἱὸς τοῦ Ἀμφιαράου (ἴδε) καὶ τῆς Ἐριφύλης (Ὀδ. Ο, 248). Ἐκστρατεύσας κατ' ἐντολὴν τοῦ χρησμοῦ ὡς ἀρχηγὸς τῶν Ἐπιγόνων κατὰ τῶν Θηβῶν, εἰς τὴν ἐπιστροφὴν του ἐφόνευσε τὴν μητέρα του κατὰ διαταγὴν τοῦ πατρὸς του, μεθ' ἧς ἐμάνη. διωκόμενος ὑπὸ τῶν Ἐρινύων. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ψωφίδος Φηγέως τὸν ἐξήγησε, καὶ τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του Ἀλφεισίδην ἢ Ἀρσινόην. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ γῆ τῆς Ψωφίδος ἔγεινεν ἄφορος ἀφ' οὗτου ἔτρεφε μητροκτόνον, ἔφυγε καὶ ἐκείθεν, καὶ ἐλθὼν πρὸς τὸν Ἀχελῷον, ἐνυμφεύθη τούτου τὴν θυγατέρα Καλλιρρόην. Τῷ ἐζήτησε δ' αὐτὴ πέπλον τινα καὶ περιδέραιον τῆς Ἀρμονίας, κεκτημένα δύναμιν μαγικὴν, ἃ ἤξευρεν ὅτι εἶχεν. Ἐπειδὴ δ' ἐκεῖνος τὰ εἶχε δώσει τῇ Ἀλφεισίδῃ, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ψωφίδα καὶ τὰ ἐζήτησεν ἐπὶ προφάσει ὅτι θὰ τ' ἀφίερου εἰς τοὺς Δελφοὺς. Φωραθεὶς ὅμως ὅτι ἐψεύσθη, ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ἀλφεισίδος (Θουκ. Β, 102. — Ἀπολλ. Γ, 7, 2. 5—7). Μετὰ θάνατον δ' ἀπεδόθησαν αὐτῷ θεοὶ τιμαί. Ἐν Ψωφίδι ὁ τάφος του ἦν ἱερὸς, ἐν δὲ Θήβαις ἔδρυτο ἱερὸν αὐτοῦ παρὰ τῷ οἴκῳ τοῦ Πινδάρου. Οἱ τραγικοὶ ποιηταὶ συνεχῶς ἐξεμεταλλεύθησαν τὴν περὶ αὐτοῦ παράδοσιν, ἀλλ' οὐδὲν τῶν δραμάτων τούτων διατηρήθη.

— 2) Ὁ γενάρχης τῶν Ἀλκμαϊωνιδῶν ἐν Ἀθήναις, ἀπόγονος τοῦ Νέστορος, εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐλθὼν ὅτε οἱ Δωριεῖς εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον. — 3) Μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου, περὶ οὗ ὁ Κικέρων λέγει (N. D, I, 41, 27) ὅτι ἐλάτρευεν ὡς θεοὺς τὸν Ἥλιον, τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας. — 4) Ὁ τελευταῖος ἰσόδοος ἄρχων ἐν Ἀθήναις (Γῶ 752 π. X.).

Ἀλκμάν, Ἑλλην λυρικός ποιητὴς τῆς 40^{ης} Ὀλυμπ. (620 π. X.) ἐκ Σάρδεων τῆς Λυδίας. Ὡς δοῦλος ἐν Σπάρτῃ ἀνατραφεὶς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀγιστοῦ, ἀπληλευθέρωθη, καὶ ἐπολιτογραφήθη. Ἐγραψε δὲ κυρίως Παρ-

θένια (ὕμνους τῶν χορῶν τῶν παρθένων), ὕμνους, παιᾶνας, ἐρωτικά, προσῳδίας κατὰ παντοίους ῥυθμούς, εἰς διάλεκτον αἰολοδωρικὴν, καὶ ἐθαυμάζετο μεγάλως ἐν τῇ ἀρχαϊότητι, ἰδίως διὰ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἐποίησεν, ἀλλ' ἐλάχιστοι ἐσώθησαν αὐτοῦ ἀποσπάσματα.

Ἀλκμήνη, ἡ ἐκ τοῦ Διὸς μήτηρ τοῦ Ἡρακλέους (ἴδ.), θυγάτηρ τοῦ Ἡλεκτρώωνος καὶ σύζυγος τοῦ Ἀμφιτρώωνος (ἴδ.), μεθ' οὗ τὸν θάνατον ἐνυμφεύθη τὸν Ῥαδάμανθυν ἐν Ὠκαλῇ τῆς Βοιωτίας. Μετὰ τοῦ Ἡρακλέους τὴν ἀποθέωσιν μετέβη εἰς Ἀθήνας πρὸς τὸν Εὐρυθέα, ἐπανελθούσα δ' εἰς Βοιωτίαν, ἀπέθανεν ἐν βαθεί γήρατι. Παρὰ τοῖς τραγικοῖς ἐμνημονεύετο ὡς μήτηρ τῶν Ἡρακλειδῶν, καὶ ὁ Διοχύλος καὶ ὁ Εὐριπίδης ἔγραψαν ὕμνους εἰς αὐτὴν ἀπολεσθέντας. Ὁ Ζεὺς διὰ τοῦ Ἑρμοῦ τὴν ἐπεμφεν εἰς τὴν νῆσον τῶν μακάρων, ὅπου αὐτὴς ἐμνηστεύθη τὸν Ῥαδάμανθυν. Ἐν Θήβαις ἀπελάμβανε θείας λατρείας, καὶ ἐν Ἀθήναις εἶχε βωμὸν ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἡρακλέους.

Ἀλκυονεὺς, γίγας, προσθαλὼν ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου τὸν Ἡρακλῆ ὅτε ἤρπασε τὰς βοῦς τοῦ Γηρύονος, καὶ σφενδονίσας κατ' αὐτοῦ βράχον δι' οὗ συνέτριψε 12 ἄρματα καὶ ἐφόνευσε 25 ἄνδρας. Ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς διὰ τοῦ ῥοπαλοῦ του ἀπέκρουσε τὸν βράχον καὶ ἐφόνευσε τὸν Ἀλκυονέα. ἴδ. καὶ Γίγαντες.

Ἀλκυόνη, ἴδ. Πλειάδες.

Ἀλκυονίδες ἡμέραι, αἱ συνήθως γαληνιαῖαι τῶν δύο ἐβδομάδων κατὰ τὴν χειμερινὴν τροπὴν, διότι ἐνομίζετο ὅτι τότε ἐπαύξει ἡ κλωσσά τὸ θαλάσσιον πτηνόν, ἡ ἀλκυὼν (Ἀριστ. Ζ. Ι. Ε, 2. — Αἴλ. Π. Ι. Α, 36).

Ἀλλόδριγες, αἱ Ἑλλετοί, ὧν πρωτεύουσα ἦν ἡ Γένουα (Γενεύη).

Ἀλογίου γραφή, δίκη καθ' ὑπολόγων μὴ δόντων λόγον τῆς διαχειρίσεώς των (Σουῖδ. Ἡσύχ. Μ. Ἑτυμ.—Πολυδ. Η, 51).

Ἀλόνησος, 1) νῆσος καὶ πόλις τοῦ

Αἰγαίου, μεταξὺ Σκιάθου καὶ Πεπαρήθου, θεωρεῖται ὡς καταφύγιον πειρατῶν. Δι' αὐτὴν ἤρσαν οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τὸν Φίλιππον (Δημ. π. Ἀλον. ΟΖ. ΣΜΗ. — Αἰσχ. Κτησ. ΠΓ). — 2) Νησίδιον ἐν Ἰωνίᾳ, πρὸ τοῦ Κωρινίου ἀκρωτηρίου.

Ἀλόπη, 1) Ἰδ. Ἱπποθόων. — 2) Πόλις Ὀπουντίων Λοκρῶν (Θουκ. Β, 26).

Ἀλοπήγιον, Ἰδ. Ἀλ. αἰ.

Ἄλος, ὁ καὶ ἡ, πόλις τῆς Φθιώτιδος ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀθρυος πρὸς τῷ Παγασαίῳ κόλπῳ, ἔδρα τῶν Ἀθαμαντιδῶν ἀνῆκε τῷ Ἀχιλλεῖ (Ἰλ. Β, 682. — Ἡρδ. Ζ, 173. — Στρεβ. Θ, 433).

Ἀλούντιον, πόλις εἰς τὴν βορείαν παραλίαν τῆς Σικελίας (Cic. Verr. III, 43. — IV, 23).

Ἀλπεις (αἰ), ἡ Ἀλπεια ὄρη, τὰ ὑψηλότερα ὄρη, ὧν ὡς ἐσχάτη διακλάδωσις θεωροῦνται καὶ τὰ τῆς ἑλληνικῆς Χερσονήσου. Πρῶτος ἐλέγετο ὑπερβᾶς αὐτὰ ὁ Ἡρακλῆς. Ὁ Παλῦδιος (Γ, 39) περιγράφει τὴν δι' αὐτῶν κατὰ τὸν δεῦτερον Καρχηδονικὸν πόλεμον διάβασιν τοῦ Ἀννίβου, ἐνὸς τῶν πρώτων ὅστις τὰ ὑπερέδω. Εἶτα δ' οἱ Ῥωμαῖοι κατεσκεύασαν δι' αὐτῶν διαφόρους στρατηγικὰς ὁδοὺς.

Ἀλτῆρες, ὄγκοι λίθινοι ἢ μολύβδινοι, οὓς ἐκράτουν οἱ γυμναζόμενοι πρὸς ἐπίρρωσιν τῶν μυῶνων των, καὶ μεθ' ὧν ἔτρεχον ἢ ἐπήδων ἢ καὶ ἐξέτεινον τοὺς βραχίονας, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι, πρὸς ἐνδυνάμωσιν αὐτῶν.

Ἄλτις, Ἰδ. Ὀλυμπία.

Ἀλυάττης, υἱὸς Σαδούττου, βασιλεὺς τῆς Λυδίας (617—560 π. Χ.), ἐξηκολούθησεν ἐπὶ ἐξ ἔτη ἐν ὁπατῆρ του ἤρχισε πόλεμον πρὸς ἄλλωσιν τῆς Μιλήτου. Ἀπέστη ὁρῶς αὐτοῦ προσέληθεις ὑπὸ τῶν Μήδων καὶ Βαβυλωνίων ὑπὸ τὸν Κυαξάρην. Ἐκλείψις ἡλίου

φωθῆσασα αὐτὸν, τὸν ἐδίασε νὰ δεχθῇ τὴν εἰρήνην, καὶ τὸν Ἄλυν ποταμὸν ὡς σύνορον. Ἐδασίλευσε δ' ἐτι 25 ἔτη, καὶ μετὰ θάνατον τῷ ἱδρῶθι ἐν τῷ εὐρεῖ πεδίῳ παρὰ τῇ Γυγαίᾳ λίμνῃ μέγιστον μνημεῖον, ἔχον περιφέρειαν ἐξ σταδίων (Ἡρδ. Α, 25. 73. 93. — Στρεβ. Π, 627).

Ἀλυξία, πόλις τῆς Ἀκαρνανίας, 15 στάδια ἀπὸ τῆς θαλάσσης, περιεῖχε ναὸν Ἡρακλέους, ἔχοντα εἰκόνα τῶν ἁθλῶν τοῦ θεοῦ ὑπὸ Λυσίππου, ἀπαχθεῖσαν εἰς Ῥώμην (Ξεν. Ἑλλ. Ε, 4, 68. — Cic. ad fam. XVI, 2). Ἐρείπια σώζονται εἰς Κανδύλαν.

Ἀλυκος, ὄνομα δύο ποταμῶν τῆς Σικελίας, πρὸς Ν ῥέοντες. Ὁ ἀνατολικώτερος παραρρέων Ἀλυκάς, ἐξ ὧν καὶ τὸ ὄνομα, ἢ τὸ σύνορον τῶν Ἑλληνικῶν καὶ Καρχηδονικῶν κτήσεις ἐν Σικελίᾳ (Διόδ. ΙΕ, 17. — Πλούτ. Τιμολ. ΚΔ).

Ἀλτῆρες: ἔξ ἀρχαίου ἀγγείου

Ἄλυσ, ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐξ Ἀντιταύρου πηγάζων, ῥέει διὰ τοῦ Πόντου εἰς τὸν Εὐξείνιον (Ἡρδ. Α, 72. — Θουκ. Α, 16).

Ἀλφειὸς, ὁ μέγιστος τῶν ἐν Πελοποννήσῳ ποταμῶν, μήκος ἔχων 16 μιλίων. Κατὰ Πausanίαν (Ε, 7, Η, 44), πηγάζων

ἐκ τοῦ ὄρους Πάρνωνος, κατὰ τὴν Φυλακίην, ῥέει ΒΔ διὰ τῆς Τεγεατίδος, ἡφανίζεται ὑπὸ γῆν κατὰ τὸ βόρειον ὄρος, ἀνεφαίνεται εἰς τὴν Ἀσείαν, καὶ ἐκ νέου εἰς καταβόθρας βυθιζόμενος, ἔρρει τέλος ἐκ τῆς νοτίας γωνίας τοῦ πεδίου τῆς Μεγαλοπόλεως, εἰς πηγὰς, πρὸς τὴν πόλιν Ἡραίαν ΒΔ, καὶ ἐκεῖθεν Δ πρὸς Ὀλυμπίαν, ἐνθα ἐξέβαλλεν εἰς τὸ Ἴονιον πέλαγος, τὴν Τριφυλίαν χωρίζων ἀπὸ τῆς Ἡλίδος. Νῦν τὸ πρὸ τῶν καταβοθρῶν μέρος λέγεται Σαρανταπόταμον, τὸ δὲ λοιπὸν κοινῶς Ρουφιάς. Κατὰ Πausανίαν καὶ Στράβωνα, ἀπὸ τῶν δευτέρων καταβοθρῶν ἦγοντο δι' ὑπογείας αὐλακὸς μετὰ τῶν πηγῶν τοῦ Εὐρώτα. Τὰ κυριώτερα παραποτάμια αὐτοῦ εἰσὶν ἐκ βορρᾶ ὁ Ἐλίσσιος, ὁ Βρευνεῖας, ὁ ὠραίος Λάδων, ὁ Παρθενίας, ὁ Ἀρπινάτης, ὁ Κλάδεος παρὰ τὴν Ὀλυμπίαν, ὁ Ἐνιπεύς. Ἐκ νότου δὲ ὁ Καρνίσιος, ὁ Ἀχελῷος, ὁ Σελινεῖς. Κατὰ τὴν μυθολογίαν ἦν ὁ Ἀλφειὸς υἱὸς τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Θέτιδος (Ἡσιόδ. Θεογ. 338). Εἰς τὴν θήραν ἐπιβιβάσθαι ὑπ' αὐτοῦ ἡ νύμφη Ἀρεθούσα, κατέφυγεν εἰς τὴν ἐν τῇ λιμένι τῶν Συρακουσῶν νήσον Ὀρτυγίαν, καὶ μετεμορφώθη ἐκεῖ εἰς κρήνην· ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀλφειὸς τότε, εἰς ποταμὸν μεταμορφωθείς, ἔδω ὑπὸ τὴν θάλασσαν μέχρι Συρακουσῶν, καὶ ἠνώθη μετὰ τῆς Ἀρεθούσης (Πaus. Ε, 7, 2). Κατ' ἄλλην παράδοσιν ἦν ἡ Ἀρτεμις ἥτις ὑπὸ τοῦ Ἀλφειοῦ κατεδιώθη μέχρι τῆς Ὀρτυγίας, ἢ μέχρι τῶν ἐν Ἡλίδι Λετρινῶν, ἐνθα πηλῶ ἐπιχρίσθαι, κατέστη ἀγνώριστος. Εἰς ἀμφοτέρω δὲ ταῦτα τὰ μέρη ὑπῆρχε ναὸς τῆς Ἀλφειαίας Ἀρτέμιδος.

Ἀλφειδοῖα, 1) θυγάτηρ τοῦ Φηγέως, σύζυγος τοῦ Ἀλκμαίωνα, ὅστις τὴν ἐγκατέλειπεν ὅτε ἐκ δευτέρου ἐμάνη (Πaus. Η, 24, 4) κατὰ δὲ Ἀπολλόδωρον (Γ, 7, 5) Ἀρσινόη. Ὀργιζομένην κατὰ τῶν ἀδελφῶν τῆς διότι ἐφόνευσαν τὸν Ἀλκμαίωνα (ἴδ.), τὴν ἐνέκλεισαν οὗτοι εἰς κιβωτὸν, καὶ τὴν ἔφεραν εἰς Ταγέαν, πρὸς τὸν ξένον αὐτῶν Ἀγαπήνο-

ρα, λέγοντες ὅτι αὐτὴ ἦν ἡ φονεύσα τὸν Ἀλκμαίωνα, καὶ ἐνταῦθα πιθανῶς ἐθανατώθη. Κατ' ἄλλους δ' ἐξεδίκησεν ἐπὶ τῶν ἀδελφῶν τῆς τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός τῆς (Proper. I, 15, 15). — 2) Μήτηρ τοῦ Ἀδωνιδος (ἴδ.).

Ἀλφειτῶ, ἴδ. Ἐμπουσά.

Ἀλώα, ἑορτὴ τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Δήμητρος ἐν Ἐλευσίνι, κατὰ τὸν χρόνον τῶν ἀλωαίων.

Ἀλωάδαι ἢ **Ἀλωεῖδαι**, ὁ Ὀϊτος καὶ ὁ Ἐφιάλτης, υἱοὶ τῆς Ἰφιμεδίας καὶ τοῦ Ἀλωέως, υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, ἢ υἱοὶ τοῦ Ποσειδῶνος αὐτοῦ. Πύξανον ἀνὰ πᾶν ἔτος πῆχυν ὅλον κατὰ πλάτος καὶ ὄρουσαν καθ' ὄψος, ὥστε, ὅτε ἐγένοντο ἐνναεῖταις, εἶχον 9 ὄρουσαν ὄψος καὶ πᾶχος 9 πῆχειν. Σωρεῦσαντες ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου τὴν Ὀσσάν καὶ ἐπ' αὐτῆς τὸ Πήλιον, ἠπειλοῦν τὸν οὐρανόν (Ὀδ. Λ, 305). Τὸν Ἀρην συλλαβόντες, εἶχον δέσμιον εἰς χαλκοῦν ἄγχιον ἐπὶ 13 μῆνας· ἀλλ' ἡ μητριὰ αὐτῶν Ἐρίδαια κατήγγειλε τοῦτο τῷ Ἑρμῇ, ὅστις ἀπηλευθέρωσε τὸν οὐδὲν, ἐντελῶς ἐξησθημένον (Ἰλ. Ε, 385)· κατετόξευσε δ' αὐτοὺς ὁ Ἀπόλλων πρὶν ἢ ἡδῆσται. Κατὰ μεταγενεστέρους μύθους ἡρᾶσθησαν τῆς Ἥρας καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ὅτε αὐτὴ ἐν Νάξῳ διέφυγεν, ὡς ἔλαφος πηδῆσασα μεταξὺ τῶν, θελήσαντες ὁ ἀκοντίσασιν αὐτὴν, ἐφονεύθησαν ἀμοιβαίως (Ἀπολλόδ. Α, 7, 4). Ἐν δὲ τῷ Ἀδῇ ἐτιμωροῦντο νῶτα πρὸς νῶτα εἰς κίονα δεδεμένοι, ὑπὸ ὀφειῶν θανόμενοι, καὶ νυκτικῶρα (ὥτα) ἐδασπάζον αὐτοὺς διαρκῶς διὰ τῶν κρουγῶν του. — Κατὰ τοὺς ἐν Βοιωτίᾳ Θράκας ἦσαν ἐξ ἐναντίας οἱ Ἀλωάδαι οἱ τὴν λατρείαν τῶν Μουσῶν εἰς τὸν Ἑλικῶνα εἰσαγαγόντες, καὶ τὴν Ἀσκραν καὶ ἄλλας πόλεις ἰδρύσαντες. Οἱ τάφοι αὐτῶν ἐδείκνυντο ἐν Ἀνθηδόνι καὶ ἐν Νάξῳ, ἐνθα καὶ ὡς ἤρωες ἐτιμῶντο, καθ' ὅσον θρακικὴ ἀποικία καὶ εἰς Νάξον εἶχε μεταβῆ. Ὑπετέθησαν δ' ὡς αἰνιττόμενοι τὴν γεωπονίαν (ἀλῶν), καὶ τὰς ἐξ αὐτῆς μεγάλας προόδους τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἀλωπεκῆ καὶ **Ἀλωπεκαί**, δῆμος παρ' Ἀθῆναις (Ἀγγελοκήποι), ἔχων γὰρ Ἀφροδίτης, πατρίς τοῦ Ἀριστείδου καὶ τοῦ Σωκράτους.

Ἀλωπεκύννησος, πόλις αἰολικὴ ἐν τῇ Θρηκτικῇ χερσονήσῳ.

Ἀμαδρυάδες, ἴδ. Νύμφαι.

Ἀμαζόνες, κατὰ τὰς παραδόσεις, ἔθνος γυναικῶν μαχίμων, αἵτινες ἐκ Σκυθίας, τοῦ Τανάϊδος καὶ τῆς Μαιώτιδος λίμνης εἰς τὸν ἐν Καππαδοκίᾳ ποταμὸν Θερμόδοντα καὶ τὴν πόλιν Θεμισκυρα ἐν τοῖς μυθικοῖς χρόνοις μεταβάσαι, ἢ τ' ἀνάπαλιν (Ἡρόδ. Δ, 110—117), ἔξω καὶ ἐπολιτεύοντο καθ' ἑαυτάς, ἄνευ ἀνδρῶν, μόνον μετὰ τῶν γειτόνων αὐτῶν Γαργαρέων, τῶν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Καυκάσου οἰκούντων ἐνίοτε καινωνοῦσαι, καὶ ἐκ τῶν παιδίων αὐτῶν τὰ μὲν ἄρρενα εἰς τοὺς πατέρας τῶν ἐκπύμπουσαι, τὰ θήλεα

Καὶ σαρκοφάγου ἐν Ῥώμῃ

δὲ μόνον παρ' ἑαυταῖς διατηροῦσαι καὶ ἀνατρέφουσαι εἰς πολεμικὴν δίσαιταν δι' ὃ καὶ ἵνα μὴ κωλύονται εἰς τὴν τόξουσιν καὶ τὴν ὀπλασκίαν, ἐλέγετο ὅτι παιδιόθεν ταῖς ἀπεκόπτετο ὁ δεξιὸς μαστὸς, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα Ἀμαζόνες ἔφερον. Ἀλλ' ὀρθότερον ἴσως δύναται νὰ ὑποτεθῇ ὅτι ὁ μῦθος προήλθεν ἐκ

κίᾳ προσέβαλον τὸν βασιλέα Ἰοβάτην, ἀλλ' ὁ Βελλεροφῶν τὰς κατετρόπωσε (Πλ. Ζ, 166). Νέος ἔτι ὁ Πρίαμος, ἐπολέμησε κατ' αὐτῶν ἐν Φρυγίᾳ (Πλ. Γ, 179), ἀλλὰ μετὰ ταῦτα τὸν ἐδοήθησαν εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, καὶ πολλάκις συνεπλάκησαν μετὰ τῶν Ἑλλήνων. Ὁ Θησεύς, προσβαλὼν αὐτάς κατὰ τὸν Θερμόδοντα, ἤρπασε τὴν βασίλισσαν αὐτῶν Ἀντιόπην ἢ Ἴππολύτην, ἧς καὶ ὁ τέφρος μετὰ ταῦτα ἐδείκνυτο ἐν Ἀθῆναις (Πλ. Ἀξίσχ. σ. 364. — Πaus. Α, 1, 2). Τοῦτου ἕνεκεν ἐξεστράτευσαν αὐταὶ ἔπειτα καὶ κατὰ τῶν Ἀθηναίων (Πλούτ. Θησ. ΚΖ). Ἀπὸ θανόν δὲν εἶναι πᾶς ὁ μῦθος νὰ ἔλαβε τὴν γέννησίν του ἐκ τῆς ὑπερόχου θέσεως ἣν οἱ Ἑλληνες ἐμάνθανον ὅτι παρά τισιν τῶν Ἀσιανῶν ἔθνων κατεῖχον αἱ γυναῖκες, ὥστε καὶ οἱ υἱοὶ αὐτῶν καὶ οὐχὶ τῶν πατέρων ἦσαν ἐπώνυμοι. Πολλοὶ τῶν ἐπισημοτέρων γλυπτῶν ἐφίλοτεργησαν Ἀμαζόνες, ὁ Φειδίας, ὁ Πολύκλειτος, ὁ Κρησίλαος, καὶ Ἀμαζονομαχία ἐστὶ πολλάκις τὸ ἀντικείμενον τῶν γλυπτικῶν συνθέσεων τῶν ζωοφόρων, ὡς εἰς τὸν ἐν Ἀθῆναις γὰρ τῆς Νίκης, καὶ ἐπὶ σαρκοφάγων.

Ἀμαθοῦς, πόλις ἀρχαιοτάτη, μία τῶν ἐννέα κυριωτέρων πόλεων τῆς Κύπρου, κατὰ τὴν μεσημβρινὴν αὐτῆς παραλίαν. Εἶχεν ἐπίσημον γὰρ τῆς Ἀφροδίτης, συλλατρευομένης ἐνταῦθα μετὰ τοῦ Ἀδωνίδος (Ἡρόδ. Ε, 105. — Ον. Αμ. ΙΙΙ, 15, 15). Παρέκειντο δὲ πλούσια χαλκωρυχεῖα (Ον. Μετ. Χ, 220, 530).

Ἀμάλθεια (ἐκ τοῦ ἀμαλθεύειν, τρέφειν, Ἡσύχ.), ἡ αἰξὶς ἢ θρέψασα τὸν Δία ἐν Κρήτῃ, καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἔπειτα εἰς τοὺς ἀστέρας μετατεθεῖσα ἢ κατ' ἄλλους, ἡ κόρη τοῦ Μελισσέως (ἢ Ὠκεανοῦ, Ἠλίου, Διμηνίου, Ὠλεγοῦ), ἡ τὸν Δία θρέψασα διὰ τοῦ γάλακτος τῆς αἰγός. Τὸ δὲ θραυσθὲν κέρατος τῆς Ἀμάλθειας ὁ θεὸς ἐδώρησεν εἰς τὰς τροφάς του, δοὺς αὐτῇ τὴν ιδιότητα νὰ μένῃ πάντοτε πληρὴς πάντων τῶν ἀγαθῶν ἃ ἤθελον ἐπιθυμήσει (Σχολ. Καλλιμ. Ὕμν. εἰς Δία, 49. — Λουκ. — Ἡσύχ.).

Ἀμαλθεῖον, λαμπρά ἔπαυλις τοῦ Ἀττικοῦ ἐν Ἠπείρῳ, ἐν ᾗ ἤγειρε καὶ ναὺν, κοσμήσας αὐτὸν διὰ γλυφῶν ἀναγερομένων εἰς τὸν μῦθον τῆς Ἀμαλθείας (Cic. 42 legg. II, 3, 7. Ad. Att. I, 13, 1. II, 1, 14).

Ἀμανὸς, τραχὺ καὶ ἀπότομον ὄρος, μέρος τοῦ ἐν Κιλικίᾳ Ταύρου (Στρβ. ΙΑ, 533), κατοικίᾳ ληστῶν οὓς ἐξωλόθρευσεν ὁ Κικέρων (Cic. ad fam. II, 10. III, 8. XV. 4. Ad. Att. V, 20). Ἡ δὲ αὐτοῦ δίοδος ἐκαλεῖτο Ἀμανικαὶ ἢ Ἀμανίδες πύλαι, αἱ «πύλαι τῆς Κιλικίας καὶ τῆς Συρίας» (Σεν. Ἀνάβ. Α, 4).

Ἀμαντία, ἑλληνικὴ πόλις ἐν Ἰλλυρίᾳ (Caes. b. c. III, 12, 40).

Ἀμαξιτὸς, πόλις τρωϊκὴ, ἧς τοὺς κατοίκους ὁ Λυσίμαχος μετόπισεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν Τρωάδα. Παρ' αὐτῇ τὸ Τραγασαῖον ἀλοπήγιον, ἐξ οὗ ἡ ἀκτὴ ἀλίσσιον πεδῖον ἐλέγετο (Θουκ. II, 101. — Σεν. Ἑλλ. Γ, 1, 13. — Στρβ. I, 473. II, 604).

Ἀμάρακος, ἄνθος εὐώδης, χρησίμουν πρὸ πάντων εἰς πλοκὴν στεφάνων καὶ κατασκευὴν ἀρωμάτων, πρὸ πάντων ἐν Κύπρῳ.

Ἀμαρυγκεύς, υἱὸς τοῦ Ὀνησιμάχου, ἡ τοῦ Ἀλέκτορος, βασιλεὺς τῶν Ἐπειῶν ἐν Ἠλίδι, μετὰ τοῦ Αὐγείου ἀντιστάς εἰς τὸν Ἡρακλέα. Ὁ υἱὸς αὐτοῦ Διῶρης, πλεύσας εἰς Τροίαν μετὰ 12 πλοίων, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Θρακῆς Πειρού (Ίλ. Β, 622. Δ, 518).

Ἀμάσεια, καθέδρα τῶν βασιλέων τοῦ Πόντου, ἐν ᾗ ἐγεννήθη ὁ Στράβων (Στρβ. ΙΒ, 56).

Ἀμαρύσια καὶ **Ἀμαρόνθια**, ἐορτὴ τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἀμαρόνθῳ τῆς Εὐβοίας, μετατεθεῖσα καὶ ἐν Ἀττικῇ εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς κατὰ τὸ Ἀθμῆνον, λαβὼν ἐκ τούτου τὸ ὄνομα Ἀμαρῦσιον (Μαρούσιον) (Παυσ. Α, 31, 3. — Στρβ. I, 448).

Ἀμασις, Αἰγύπτιος, ἐκθρονίσας καὶ διαδεχθεὶς τὸν βασιλέα Ἀπρίην (570—526 π. Χ.), κατέστησε τὴν Αἴγυπτον προσιτωτέ-

ραν ἢ πρὶν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐπιτρέψας τοῖς Ἑλλήσιν ἔγκτησιν ἐν αὐτῇ, ἀνέγερον ἰδίων ναῶν καὶ ἰδίαν διαδικασίαν (Ἡρδ. Β, 172).

Ἀμαστρίς, θυγάτηρ Ὁξυάρου τοῦ ἀδελφοῦ Δαρείου, τοῦ τελευταίου βασιλέως τῆς Περσίας, ἐνυμφεύθη τὸν Κρατερὸν (Ἀρρ. Ζ, 4), καὶ τούτου διακευχθεῖσα, ἔλαβεν εἰς δεύτερον σύζυγον (322 π. Χ.) Διονύσιον, τὸν τύραννον τῆς Ἡρακλείας, καὶ μετὰ τούτου τὸν θάνατον (302) τὸν ἐν Θράκῃ Λυσίμαχον. Ὑπ' αὐτοῦ δὲ καταλειφθεῖσα, ἤρχε συντεῶς τῆς Ἡρακλείας, ὅτε ἐθανατώθη (285) ὑπὸ τῶν δύο υἱῶν τῆς. Τὸ ὄνομα τῆς δ' ἐδωκεν εἰς τὴν ἀρχαίαν πόλιν Σήσαμον (Ὁμ. Ίλ. Β, 853), ἣν, κειμένην ἐπὶ ἀκρωτηρίῳ τῆς Παφλαγονίας, συνήκισεν ἐκ νέου καὶ ἐκαλλώπισε.

Ἀμδιξ, ἄγγειον εἰς ὃδὺ ἀπολήγον, ἡ καὶ

Ἀμδιξ, τὸν ἀμδιξίονον ἄγγειον

κάλυμμα ἄγγείου ὁμοίον σχῆμα ἔχον, πρὸς μεταλλουργικὰς ἐκβάσεις (Διοσκ. Κ, 110. — Ἀθῆν. ΙΑ, 8).

Ἀμδρόσια, ἐορτὴ τοῦ Διονύσου (Ἡσιόδ. Ἔργ. 504. — Τσέτσ. Μέγ. Ἑτ. φ. Ληναίων).

Ἀμδρουσός, πόλις τῆς Φωκίδος Ν τοῦ Παρνασσοῦ (Δίοτομον).

Ἀμέθυστος, πολύτιμος λίθος, ὑποτιθέμενος ὅτι οὐδετέρου τὴν ἐπιρροὴν τοῦ οἶνου. Ἀμέθυστα φάρμακα τὰ ὑποτιθέμενα ὅτι ἔχουσι τὴν αὐτὴν δύναμιν.

Ἀμειψίας, κωμικὸς ποιητὴς, δις (τῷ 424 καὶ 417 π. Χ.) νικήσας τὸν Ἀριστοφάνην, εἰς τὰς Νεφέλας καὶ τὰς Ὀρνίθας. Αἱ ὑπερισχύσασαι κωμωδίαι του ἐπεγράφοντο Κόυνος καὶ Κωμασταί. Ἐλάχιστα ἀποσπάσματα αὐτοῦ σώζονται.

Ἀμέλκας, 1) υἱὸς Μάγωνος, ὑπὸ Γέλωνος ἐν Ἰμέρῳ ἡττηθεὶς καὶ φονευθεὶς, τῷ 480 π. Χ. (Ἡρδ. Ζ, 166). — 2) Πρέσβυς τῶν Καρχηδονίων πρὸς τὸν Μ. Ἀλέξανδρον (τὸ 332 π. Χ.), λίαν εὐγλωττος, εἰς θάνα-

τον δὲ καταδικασθεὶς ὅτε ἐπέστρεψε (Just. XXI, 6). — 3) Ἐν Σικελίᾳ στρατηγῶν τῷ 360 π. X., ἐνίκησεν ἐν Θέρμαις (Πολ. Α, 24), ἡττήθη δὲ τῷ 257 ἐν ναυμαχίᾳ κατὰ τὸ ἀκρωτήριον Τύνδαριν. Ἠχμαλωτεύθη δ' ἐν Ἀφρικῇ ὑπὸ τοῦ Ῥηγούλου. — 4) Ἀμ. Βάρκας, πατήρ τοῦ Ἀννίβου, ἐπίσημος στρατηγὸς τῆς Καρχηδόνος, ἀνδρείοτάτα ὑπερασπίσας (247 π. X.) κατὰ τῶν Ῥωμαίων τὰς τελευταίας καρχηδονικὰς κτήσεις ἐν Σικελίᾳ. Μετὰ δὲ τὴν ἀπώλειαν τῆς Σικελίας, ὑπέταξε (237—228) μέγα μέρος τῆς Ἰσπανίας διὰ στρατοῦ ἐν ἐκεῖ ὠργάνωσε, καὶ ἐκεῖ ἀπέθανεν. — 5) Ἄλλος Καρχηδόνιος στρατηγὸς, αἰχμαλωτευθεὶς ἐν Μελίτῃ. — 6) Ἐτερος ὁμοίως κατὰ τὸν καρχηδονικὸν πόλεμον, στρατηγῶν ἐν τῇ Ἀνω Ἰταλίᾳ καὶ τοὺς Γαλάτας κατὰ τῆς Ῥώμης ἐξεγείρας.

Ἀμισός, πόλις ἐν Πόντῳ, πιθανῶς κτίσμα τῶν Ἀθηναίων, ἐνίοτε ἔδρα τοῦ Μηθριδάτου, ὅστις καὶ ἠῤῥῆσεν αὐτήν, προσθεὶς τὴν συνοικίαν Εὐπατορίαν (Ἀππ. Μιθρ. Η, 33. — Στρεβ. ΙΒ, 547).

Ἀμισώδαρος, ἡγεμὼν τῆς Λυκίας, ὁ θρέψας τὸ τέρας τὴν Χίμαιραν. (Οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀτύμνιος καὶ Μάρις, ἐκστρατεύσαντες ὑπὲρ τῆς Τρωάδος, ἐφανεύθησαν ὑπὸ τῶν υἱῶν τοῦ Νέστορος (Ίλ. II, 317).

Ἀμμ, μέτρον μήκους 40 πήχεων (60 ποδῶν).

Ἀμμων, θεὸς τῶν Αἰγυπτίων καὶ Λιβύων, ταῦτισθεὶς μετέπειτα ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μετὰ τοῦ Διὸς, διότι ὁ χρησμὸς αὐτοῦ εἶχε τινὰ ὁμοιότητα πρὸς τὸν Διῶναϊον, καὶ ἔκτοτε εἶχε ναοὺς ἢ βωμοὺς ἐν Λακωνίᾳ, ἐν Θήβαις, ἐν Παλλήνῃ, ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ ἀλλοδαύ. Κατ' ἀρχὰς ἦν, φαίνεται, ἡ λατρεία ἐγγχώριος ἐν Θήβαις ταῖς Αἰγυπτιακαῖς, ὅθεν διεδόθη καὶ ἀλλαγῇ τῆς Ἀφρικῆς. Παρίστατο δὲ ὡς κριοῦ κεφαλὴν ἔχων, διότι, καθ' Ἡρόδοτον (B, 42), ὅτε ὁ Ἡρακλῆς ἐπέμεινε νὰ ἰδῇ τὸν Δία, μὴ θέλων ὁ θεὸς νὰ δειχθῇ, περιεβλήθη κριοῦ δέρμα καὶ κεφαλὴν, καὶ

οὕτω τῷ ἐπεφάνη. Τινὲς ὁμῶς τῶν νεωτέρων ἠθέλησαν νὰ ἐξηγήσωσι τὴν παράστασιν ὡς αἰνιτομένην τὴν ἑαρινὴν ἰσημερίαν. Ὁ κυριώτερος ναὸς αὐτοῦ ἦν ἐν μιᾷ τῶν λιθουκῶν

δάσειον ἥτις ἐκαλεῖτο Ἀμμώνιον, πολυτέλειστατος (Curt. IV, 31, 24), καὶ ἐκεῖ ἔχρησμοδότει διὰ σημείων. Ἐπισκεφθεὶς δ' αὐτὸν ὁ Ἀλέξανδρος, ἤξιον ὅτι ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ ὡς υἱὸς αὐτοῦ (Ἀρρ. Γ, 4). Παρὰ τῇ Ὁάσει δ' ὑπῆρχε καὶ ἀλική, «ἀλλ' Ἀμμωνιακή.»

Ἀμμώνιος, 1) ὁ ἐπιλεγόμενος Σακκάς, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, γεννηθεὶς 243 ἢ 244 μ. X., χριστιανὸς ἐπανελθὼν εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν, ἰδρυτὴς τῆς Νεοπλατωνικῆς φιλοσοφίας, διδάσκαλος τοῦ Λογγίνου, τοῦ Ὠριγένης καὶ τοῦ Πλωτίνου. — 2) Ἐπίσης ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἀκμάσας περὶ τὰ 400 μ. X., γραμματικὸς, οὐ σώζεται ἡ «περὶ ὁμῶν καὶ διαφορῶν λέξεων» ἥτοι περὶ συνωνύμων πραγματεία. — 3) Υἱὸς Ἑρμίου, φιλόσοφος καὶ μαθηματικὸς, διδάσκων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ περὶ τὰ 500 μ. X. τὴν φιλοσοφίαν. Τούτου σώζονται σχόλια εἰς Ἀριστοτέλην καὶ εἰς Πορφύριον.

Ἀμνηστία, ἐν ἐμφυλίῳ παραχαλὶς ὑπὸ

τῆς νικώσης μερίδος τοῖς ἡττωμένοις χορηγούμενη, ἐπὶ λήθῃ τῶν ἀμοιβαίων κακουργιών. Τοῖς δ' ἄλλοις οὐ μνησικακοῦντες, δημοκρατούμενοι τὸ λοιπὸν ξυνοπολίτευον (Θουκ. Η, 73). Ἀφ' ἧς ἐπομένως πᾶσαν τῶν προηγουμένων πολιτικῶν πράξεων, ἐνίοτε δὲ καὶ ἄλλων, εὐθύνην. Ἡ ἐπισημοτάτη ἀμνηστία ἐν Ἀθήναις ἦν ἡ ὑπὸ τοῦ Θρασυβούλου, μετὰ τὴν ἐξῶσιν τῶν Λ, ἐπὶ Εὐκλείδου ἄρχοντος (403 π. Χ.) θεῖσα, ἐξ ἧς μόνον οἱ Λ καὶ οἱ μετ' αὐτοὺς Δέκα ἐξηρέθησαν, ὡς καὶ οἱ Ἐνδεκα, οἱς ὁμῶς ἐπετράπη, ἂν ἤθελον, νὰ δώσωσιν εὐθύναν, ἥτοι νὰ ὑπερασπίσωσιν ἑαυτοὺς ἐπὶ δικαστηρίου. Ἐν Ἀνδοκίδῃ (π. Μυστ. 90) διετηρήθη ὁ ὅρκος τῆς ἀμνηστίας ταύτης καὶ ἔχει οὕτω «Καὶ οὐ μνησικακήσω τῶν πολιτῶν οὐδενί, πλὴν τῶν Τριάκοντα καὶ τῶν Ἐνδεκα, οὐδὲ τούτων δε ἂν ἐθέλῃ εὐθύναν διδόναι τῆς ἀρχῆς ἧς ἤρχε.»

Ἀμυνσός, ἐπὶ Ὀμήρου (Ὀδ. Τ, 188), Ἡράκλειον δ' ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων, πόλις τῆς Κρήτης παραθαλασσία παρὰ τῇ Κνωσσῷ.

Ἀμοργός, μία τῶν Σποράδων, πατρίς τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου. Παρὰ Ῥωμαίους ἦν τόπος ἐξήριας (Τασ. Ann. IV, 30). Ἐπίσημα ἦσαν τὰ λινὰ αὐτῆς ὑφάσματα, τὰ ἀμόργινα.

Ἀμπελος, ἀκρωτήριον καὶ πόλις τῆς Κρήτης.

Ἀμπεχόνη, ἀμπέχονον, ἀμπεχόνιον, ἱμάτιον γυναικεῖον ἰδιατέρου τινὸς σχήματος (Rang. Ant. Hell. II, N, 861, σ. 532).

Ἀμυξ, κόσμημα τῆς κεφαλῆς σύνηθες ταῖς ἐπισήμοις γυναῖξιν τῆς Ἑλλάδος, ὃ οἱ ποιηταὶ καὶ ταῖς ἑαῖς ἀποδίδουσι, καὶ διὰ τοῦ ἐπιθέτου χρυσάμυκες πολυλάκις αὐτὰς χαρακτηρίζουσιν (Ὀμ. Ἰλ. X, 468. — Δισχ. Ἰκέτ. 437. — Θεόκρ. Α. 33). Ὁ δὲ Πίνδαρος λέγει καὶ

«κυανάμυκα» (Ἀποσπ.), ὥστε φαίνεται ὅτι τὸ περίδεμα τοῦτο, εἶδος διαδήματος, ἦν διαφόρου ὕλης καὶ διαφόρων χρωμάτων, ἀλλὰ τὰ πολυτελέστερα ἐκ χρυσοῦ, ὃν ἐκόσμου ἐνίοτε καὶ πολῦτιμοι λίθοι κατὰ τὸν σχολιαστὴν τοῦ Εὐριπίδου (Ἐκ. 464). Τὸ αὐτὸ δὲ ὄνομα ἀπεδίδοτο καὶ εἰς τοῦ ἵππου τὸ

προμετωπίδιον (Ἀρρ. Τακτ. σ. 15. — Ξεν. Κυρ. Δ, 1. Ἀνάβ. Α, 7) ἐνίοτε ἔχον θύσανον ἢ πτερόν, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι, ἐνίοτε δὲ πλάττει ἀπλὴ πρὸς ὑπεράσπισιν.

Ἀμύητος, ἴδ. βέβηλος.

Ἀμυθίων, υἱὸς Κρηθίως, ἑγγονος Αἰόλου, ἰδρυτὴς τῆς Πόλου.

Ἀμύκλας, ἀρχαία πόλις Λακωνικῇ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 584), περὶ τὴν μίαν ὥραν νοτίως τῆς Σπάρτης κειμένη. Εἰς αὐτὴν κατοικεῖ ὁ Τυνδάρεως, πατήρ τῆς Λήδας, δι' ὃ καὶ οἱ υἱοὶ αὐτῆς, οἱ Διόσκυροι ἐνίοτε, παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις κυρίως, ἐπιλέγονται Ἀμυκλαῖοι. Καὶ μετὰ τὴν εἰσβολὴν τῶν Δωριέων ἔμειναν οἱ Ἀχαιοὶ ἐν αὐτῇ ἀλλὰ τῷ 750 π. Χ. ἐκυρίευσαν αὐτὴν οἱ Σπαρτιάται ὑπὸ τὸν Τηλέκλον, διότι οἱ κάτοικοι αὐτῆς, πολυλάκις ἀνησυχήσαντες ἐξ ἐσφαλμένων εἰδήσεων περὶ ἐχθρικών ἐπιδρομῶν, εἶχον ἀπαγορεύσει τὴν διάδοσιν τοιοῦτων φημῶν τοῦ λοιποῦ. Περιφύγοντες αὐτοὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀμυκλαίου Ἀπόλλωνος (Θουκ. Ε, 18), οὐ τὸ ἀγαλλῆα ἦν ἀπλοῦς χαλκοῦς κίων, εἰς ὃν προστετέθησαν κεφαλὴ, χεῖρες καὶ πόδες. Ἰστατο δ' ἐπὶ θρόνου, ἢ μᾶλλον ἐντὸς θρόνου καταγλύφου, ἔργου τοῦ ἐκ Μαγνησίας Βαθυκλέους, συγχρόνου τοῦ Κροίσου (Πaus. Γ, 18, 9). Κατ' ἔτος δ' ἀνέθετον αἱ Σπαρτιάτιδες χιτῶνα εἰς τὸν θεόν.

Ἀμυκλαῖος, ἴδ. Διὸς υἱός.

Ἀμυκος, 1) υἱὸς τοῦ Πασειδῶνος, βασιλεὺς τῶν Βεβρόκων ἐν Βιθυνίᾳ, προκαλὼν τοὺς παρ' αὐτῷ προσπλέοντας ξένους εἰς πυγμαχίαν καὶ φονεύων αὐτοὺς, μέχρις οὗ μετὰ

τῶν Ἀργοναυτῶν συνεκπλεύσας ὁ Πολυδεύ-
κης, τὸν ἐνίκησε καὶ ἐφόνευσεν (Ἀπολλ.
Ῥόδ. Β, 1. — Θεόκρ. ΚΒ, 44). — 2) Εἰς τῶν
Κενταύρων (Ον. Μοί. ΧΠ, 245). — Κατὰ
Βιργίλιον (Αἰ, ΧΠ, 509), υἱὸς τοῦ Πριάμου,
ὁπαδὸς τοῦ Αἰνείου, φονευθεὶς ὑπὸ Τούρνου.

Ἀμυμώνη, ἴδ. Δανάς.

Ἀμύνανδρος, βασιλεὺς τῶν Ἀθα-
μάνων, συμμαχήσας μετὰ τῶν Αἰτωλῶν καὶ
τῶν Ῥωμαίων κατὰ Φιλίππου Γ' τῆς Μα-
κεδονίας. "Οτε δ' ὁ Φίλιππος ἠνώθη μετὰ τῶν
Ῥωμαίων, ὁ Ἀμύνανδρος συνεμάχησε κατ'
αὐτῶν μετὰ τοῦ Ἀντιόχου τῆς Συρίας, ἀλλ'
ὑπὸ τοῦ Φιλίππου ἐκδύλῃσας, κατέφυγεν (191
π. Χ.) εἰς Αἰτωλίαν. Οἱ δ' Αἰτωλοὶ, ἀρνη-
θέντες νὰ τὸν παραδώσωσιν εἰς τὴν Ῥώμην,
τὸν ἐπανάφερον εἰς τὸν θρόνον τοῦ τῷ 189
(Πολυδ. ΙΣΤ, 27, 18, 19. ΚΒ, 8. — Λιν.
ΚΖ, 30. Α, 14. ΔΕ, 47. ΔΗ, 1).

Ἀμύντας, 1) πατὴρ τοῦ Φιλίππου,
καὶ πάππος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἦν
υἱὸς Ἀρριδαίου, τὸν βασιλεῖα Πανστανίαν ἐξώ-
σας (394 π. Χ.) καὶ διαδεχθεὶς, καὶ ἐκ τῆς
γυναικὸς τοῦ Εὐρυδίκης τρεῖς υἱοὺς ἀποκτή-
σας, τὸν Ἀλέξανδρον, τὸν Περδίκκην, τὸν
Φίλιππον· ἀποθανὼν δὲ τὸ 370. — 2) υἱὸς
Ἀνδρομένους, ἀνδρεὺς στρατηγὸς τοῦ Ἀλε-
ξάνδρου (Ἀρρ. Γ, 27), ὁ παρὰ τὴν γνώμην
τῶν ἄλλων στρατηγῶν, τὸν Ἀλέξανδρον εἰς
τὴν ἐσχάτην προσβολὴν κατὰ τῆς Τύρου
παρακινήσας (Διόδ. ΙΖ, 45), φονευθεὶς δ' εἰς
ἄλλου φρουρίου πολιορκίαν (Ἀρρ. Γ, 27. —
Curt. VII, 2, 10). — 3) Μακεδὼν ὑπὸ τὸν
Δαρεῖον κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου ὑπηρετῶν,
μετὰ τὴν ἐν Ἰσσοῦ μάχην μετὰ 4,000 μι-
σθοφόρων Ἑλλήνων εἰς Αἴγυπτον φυγὼν, ἐκεῖ
δὲ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων (Ἀρρ. Β,
6, 13). — 4) Δημόσιος γραφεὺς ἐν Γαλατίᾳ,
ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου, τὸ 43 π. Χ. βασιλεὺς
ἀναγορευθεὶς, αὐτὸν δὲ μετὰ τὴν ἐν Ἀκτίῳ
ἤτταν ἐγκαταλιπὼν ὑπὲρ τοῦ Ὀκταβίου. Ἀ-
πέθανε τῷ 25 π. Χ. (Πλούτ. Ἀντ. ΕΑ. 63.
— Δ. Κάσσ. ΜΖ, 48. Ν, 13).

Ἀμύντωρ, βασιλεὺς ἐν Θεσσαλίᾳ, κατ'
ῥάσθη τὸν υἱὸν τοῦ Φοίνικα, ἐποφθαλμιάσαν-
τὴν μνηστὴν του, δι' ὃ οὗτος ἔφυγε πρὸς τὴν
Πηλέα (Ἰλ. Ι, 432. Κ, 266). Θελήσας
ἐμποδίσαι τὸν Ἡρακλῆ νὰ διέλθῃ διὰ τῆς Ἰ-
σθμίας, ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ (Ἀπολλοδ. Β, 7, 1).

Ἀμφεία, πόλις τῆς Μεσσηνίας,
τοῦ Ἀμφίτου ποταμοῦ. Παρ' αὐτῇ ἦν τὸ ἱερὸν
τῆς Λιμνατίδος Ἀρτέμιδος, ἐνθα συνέβη
ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων ἀρπαγὴ Σπαρτιατῶν
ἀφορμὴ τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου
(Παυσ. Δ, 5, 9).

Ἀμφιάραος, Ἀργεῖος, υἱὸς Ὀϊκλῆος
(ἢ Ἀπόλλωνος) καὶ Ὑπερμνήστρας, μάντις ἐπὶ
σημος, ἀπόγονος τοῦ Μελάμπεδος (Ον. ΧΑ
244), μετέσχε τῆς Καλυδονίας θήρας καὶ τοῦ
πλοῦ τῶν Ἀργοναυτῶν. Συμβασιλεύων μετ'
τοῦ Ἀδράστου, ἐξέβαλεν αὐτὸν τοῦ Ἀργεῖου
ἀλλὰ φιλιωθείς πάλιν μετ' αὐτοῦ, ἐνυμφεύθη
τὴν ἀδελφὴν του Ἐριφύλην, καὶ ἔσχεν υἱὸν
τὸν Ἀλκιμαίωνα καὶ τὸν Ἀμφιλόχιον. Μετ'
σχες δὲ καὶ τῆς ἐκστρατείας τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θύ-
βας ὅτε δ' ἠττήθησαν, ἐπὶ τῆς φυγῆς του, ὡ-
τὰς ὄχθας τοῦ Ἰσμηνοῦ ποταμοῦ παρὰ τὴν
Ὠρωπὸν, ἐσχίσθη ἡ γῆ καὶ τὸν κατέπιε μετ'
τοῦ τεθρίππου του, (ὅρα ἀπέναντι εἰκόνα) καὶ
ἐκτοτε τῷ ἀπεδόθησαν θεῖαι τιμαὶ, καὶ ἐν Ὠ-
ρωπῷ εἶχεν ἐπίσημον ναὸν (οὗ λείψανον σώζεται)
καὶ μαντεῖον, καὶ ἐορτὴ ἐκεῖ ἤγετο πρὸς
τιμὴν του, τὰ Ἀμφιάραια (Παυσ. Α, 34.
3. — Σχολ. εἰς Πίνδ. Ὀλ. Ζ, 154).

Ἀμφέδληστρον,

δίκευον τῶν ἀλίων (Ἡσίοδ.
Ἀσπ. 215). — 2) Μανδύς
περὶ τοὺς ὤμους ριπτόμενος
(Σοφ. Τραχίν. — Αἰσχ. Περσ.
81. — Εὐριπ. Ἑλέν. 1085).
Τὸ αὐτὸ καὶ περίβλημα.

Ἀμφιδεαί, ἴδ. Ὑπὲρ
λίαι.

Ἀμφιδούλος, ἴδ. Δοῦλος.

Ἀμφιδρόμια (τὰ), παρὰ μεταγενέ-
στεροις Ἀμφιδρομία (ἡ), παρ' Ἀθηναίων

ἡ ἑορτὴ τῆς ὀνοματοθεσίας τοῦ νεογνοῦ, τελου-
μένη τὴν 5, 7 ἢ 10 ἡμέραν ἀπὸ τῆς γεννήσεως,
δι' ὃ καὶ ἔλεγον ἐβδόμας ἢ ἐβδομάδα, δε-
κάτην θύειν, ἐστι αἶσα. Πρὸ τῶν γονέων,
συγγενῶν καὶ φίλων τὸ βρέφος περιήγετο περὶ
τὴν ἐστίαν, ὡς τοῖς ἐφεστίαις θεοῖς συνιστώμε-
νον, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα τῆς ἑορτῆς, κατ' ἄλλους
δὲ (Σχολ. Ἀριστοφ. Λυσίστρ. 758) ἐκ τοῦ ὅτι
οἱ προσκεκλημένοι ἐβάδιζον περὶ τὸ βρέφος ὅτε
τῷ ἔδιδον τὸ ὄνομα. Ἐτελεῖτο δ' ἡ ἑορτὴ τὸ
ἑσπέρας, καὶ παρτίθετο εὐθυμον δεῖπνον, τῆς

μένει, πόλις εἰς τὰ Β τῆς Φωκίδος (Ἡρ. Η,
33), εἶχεν ἱερὸν τοῦ Διονύσου, περὶ οὗ ἐλέ-
γετο ὅτι παρεῖχε τοῖς κατοικοῖς τὴν χάριν
να παραγγέλλωσι καθ' ὕπνον συνταγὰς ἱαμα-
τικὰς (Παυσ. Ι, 33, 9). Νῦν Δαδί.

Ἀμφικράτης, γλύπτης ἐν Ἀθήναις
ἐργασθεὶς περὶ τὸ 497 π. Χ. τὴν Λέαιναν
ὡς θηρίον.

Ἀμφικτυονίαι ἢ **ἀμφικτυονία**,
ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων ἐλληνικῶν χρόνων σύν-
δεσμος πόλεων ἢ λαῶν περιόικων ἐπισήμου

ΑΜΦΙΑΡΑΟΣ Ἀρχαῖον ἀνάγλυφον ἐκ Ἑρεμῶ

θύρας τῆς οἰκίας κοσμουμένης διὰ κλάδων ἐ-
λαίας ἃν τὸ νεογνὸν ἦτο ἄρρεν, δι' ἐρίων δ' ἃν
ἦτο θῆλυ, καὶ δῶρα (γενέθλιοι δόσεις)
προσεφέροντο εἰς αὐτὸ καὶ εἰς τοὺς γονεῖς.
Καὶ πρὸ τῶν δικαστηρίων δὲ ἡ τελετὴ αὕτη
ἴσχυεν ὡς ἀπόδειξις ὅτι ὁ πατὴρ εἶχεν ἀνα-
γνωρίσει τοῦ τέκνου τὴν γνησιότητα.

Ἀμφιστρίδες, στρωμάτων ἐπιβλή-
ματα (Πολυδ.).

Ἀμφιθέατρον, ἴδ. Θέατρον.

Ἀμφέκλεια, καὶ Ἀμφικαία, προ-
ετι δ' ἐπὶ τινα χρόνον καὶ Ὀφειτεία καλου-

τίνος ναοῦ, πρὸς κοινὴν καλλιέργειαν τῆς
λατρείας αὐτοῦ, ἀνεξαρτήτως τῆς καταγωγῆς
ἢ τῶν πολιτικῶν αὐτῶν διαίρέσεων. Ἐνίοτε
ὁμοῦ, ὡς ἐκ τοῦ συνδέσμου ἰσχυροποιούμενοι
οἱ οὕτω συνασπιζόμενοι λαοί, ἐλάμβανον καὶ
πολιτικὴν ἐπιρροήν, καθ' ἣ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐ-
θνικοῦ δικαίου μεταξὺ τῶν σεβόμενων καὶ πρῶ-
στατεύοντες ὥστε καὶ ὠμυον, «μηδεμίαν
πόλιν τῶν Ἀμφικτυονίδων ἀνάστατον ποιή-
σειν, μήθ' ὑδάτων ναυματιῶν εἰρῆζειν μήτ' ἐν
πολέμῳ μήτ' ἐν εἰρήνῃ» καὶ ἑάν τις συλῇ τὰ
τοῦ θεοῦ κτλ. τιμωρήσιν... πάσῃ δυνάμει»

(Δισχ. π. Πρσβ. 115). Ἡ ἐπισημοτάτη Ἀμφικτυονία ἦν ἡ Δελφικὴ, ἥτις καὶ Πυλαγῆ ἐλέγετο, διότι καὶ εἰς τὰς Θερμοπύλας συνεδρίαζεν. Ἐκ τῶν προϊστορικῶν χρόνων καταγομένη, συνίστατο καὶ μετὰ ταῦτα ἐκ τῶν αὐτῶν ὡς καὶ κατ' ἀρχὰς λαῶν, καίτοι μὴ ἐχόντων πλέον πάντων τὴν αὐτὴν ἀρχαίαν αὐτῶν σπουδαιότητα. Ἦσαν δ' αὐτοὶ οἱ Θεσσαλαὶ, οἱ Δωριεῖς, οἱ Ἰωνεῖς, οἱ Πεερραιβοὶ, οἱ Μάγνητές, οἱ Λοκροὶ, οἱ Αἰνιῶνες, οἱ Φθιώται, οἱ Μαλιεῖς, οἱ Φωκεῖς καὶ οἱ Δόλορες, ὡς καὶ οἱ τούτων ἄπαικα, οὐχὶ δὲ καὶ αἱ ἐπίλοιποι πόλεις, εἰ καὶ πολλάκις ὁ δεσμὸς «τὸ (κοινόν) τῶν Ἑλλήνων συνέδριον» ἐπι-

τιλοφορεῖτο. Καὶ ὑπέστη μὲν ὁ κατάλογος μεταρρυθμίσεις τινὰς κατὰ καιροῦς (Rang. Ant. Hell. II, Σ. 319), ἀλλὰ κυρίως κατὰ τὸ τέλος τοῦ Φωκικοῦ πολέμου (346 π. Χ) ὁ Φίλιππος, ἐπὶ προφάσει τιμωρίας τῶν Φωκίων, ἀννικατέστησεν εἰς τὸν δεσμὸν τοὺς Μακεδόνας, μείναντας ἐν αὐτῷ καὶ ἀφ' οὗ ἐπανήλθον εἰς αὐτὸν οἱ Φωκεῖς ἐνεκα τῆς ἀνδρείας αὐτῶν ἀντιστάσεως κατὰ τῶν Γαλατῶν καὶ ἔκτοτε μετεχειρίσθησαν αὐτὸς τε καὶ ὁ Ἀλέξανδρος τὴν δελφικὴν ἀμφικτυονίαν καὶ ὡς ὄργανον τῆς πολιτικῆς των. Μεταρρύθμισε δὲ τὸν δεσμὸν ὁ Αὔγουστος (Παυσ. I, 3), ἀντὶ πόλεων ὧν εἶχεν ἀποσβεσθῇ ἡ ἐπισημότης ἄλλας ἐκ τῶν ἐπ' αὐτοῦ ἀνθουσῶν ἀντικαταστήσας, καὶ ἐν ἄλλοις καὶ τὸ Ἀκτιον, ἐνθα εἶχε νικήσει τὸν Ἀντώνιον. Ἐπολέμησε δ' ὁ δεσμὸς κατὰ τῆς Κρίσης (τῷ 596—586), Φωκίδος (355—346), Ἀμφίσσης (340—339), Αἰτωλῶν (280). Ὁ δεσμὸς οὗτος ἐλέγετο παναρχαίως ἰδρυθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀκρισίου, βα-

σιλέως τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Λαρίσης (Στρβ. Θ. 420)· συνήρχετο δὲ δις τοῦ ἔτους εἰς συνεδριάσεις, Πυλαίας καλουμένας, τὸ μὲν ἑαρινὸν εἰς Δελφοὺς, τὸ δὲ φθινόπωρον εἰς τὰς Θερμοπύλας, παρὰ τῇ ναφί τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἀνθῆλῃ, ὅπου ἦν καὶ τὸ ἱερόν τοῦ Ἀμφίονος, εἰς ὃν ἄλλοι ἀπέδιδον τὴν σύστασιν τῆς Ἀμφικτυονίας (Ἡρδ. Ζ, 20). Ἰσως δὲ αἱ δύο ἔδραι αὐτῆς ἀποδεικνύουσιν ἐπὶ κατηρητισθῇ ἐκ δύο κατ' ἀρχὰς ἀπ' ἀλλήλων ἀνεξαρτήτων δεσμῶν. Ἦσαν δ' οἱ εἰς αὐτὸν ὑπὸ τῶν πόλεων περπόμενοι ἀντιπρόσωποι διττοί, οἱ Ἱερομνημόνες καὶ οἱ Πυλαγόρα· ἐκεῖνοι, ὡς φαίνεται, οἱ κυρίως ἀποφασίζοντες, οὗτοι δ' οἱ συνηγροῦντες, καίτοι ἐπίσης ψῆφον ἔχοντες. Φαίνεται δ' ὅτι αἱ πόλεις ἔπεμπον οὐχὶ ἀνά ἓνα, ἀλλὰ καὶ πλείονας ἂν ἤθελον, ἀλλ' ἀνά μίαν ψῆφον ὁμοῦ ἔχοντας, πλὴν ἴσως ἐπὶ τῶν Αἰτωλῶν, οὔτινες πιθανῶς ἠνέξουν αὐθαριέτως τὰς ψήφους των (Ant. hell. Iδ. ἀνωτ.). Πλὴν δὲ τῆς Δελφικῆς, ἐπίσημος Ἀμφικτυονία ἦν καὶ ἡ τῆς Καλαυρίας (Πόρου), περὶ τὸ ἱερόν τοῦ Ποσειδῶνος περιλαμβάνουσα τὴν Ἐπίδαυρον, τὴν Ἐρμιόνην, τὴν Αἴγινα, τὰς Ἀθήνας, τὰς Πρασιάς, τὴν Ναυπλίαν, καὶ τὸν Μινύειον Ὀρχομενὸν (Στρβ. Η, 376)· ἄλλαι ἦσαν ἐν Ὀρχομενῷ τῆς Βοιωτίας, ἐπίσης περὶ τὸ Ποσειδῶνιον· ἡ ἐν Δῆλῳ, ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Δηλίου Ἀπόλλωνος, περιλαμβάνουσα καὶ τὰς πέριξ Κυκλάδας, εἰς ἣν καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἔπεμπον τὴν δηλίαν θεωρίδα.

Ἀμφικτύων, υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύρρας, νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα Κραναοῦ, βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ἐξεθρόνισεν τὸν πενθερόν του καὶ τὸν διεδέχθη, ἐκβληθεὶς εἶτα καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Ἐριχθονίου Ἐθωραεῖτο δ' ὡς ὁ ἰδρυτὴς τῆς Δελφικῆς ἀμφικτυονίας, δι' ὃ καὶ εἶχε νῆδον εἰς Ἀνθῆλην τῆς Φωκίδος (Ἡρδ. Ζ, 200).

Ἀμφιλοχία, ἐπαρχία ἡπειρωτικῆ Ἀ τοῦ Ἀμπρακικοῦ κόλπου. Πρωτεύουσα Ἀργος Ἀμφιλοχικόν.

Ἀμφίλοχος, ἴδου Ἀλκμαίων.

Ἀμφίπολις, πόλις μακεδονικὴ εἰς 3 μιλίων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς θαλάσσης, περιρρεομένη ἐκατέρωθεν ὑπὸ τοῦ Στρυμόνος, ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα. Ἐκαλεῖτο πρὶν Αἰετιονία ὁδοί (Ἡρόδ. Α, 114). Οἱ πρῶτοι αὐτῆς κάτοικοι, οἱ Θράκες Ἡδωνες, ἐπὶ μακρὸν τὴν ὑπερήσπισαν κατὰ τοῦ Ἀρισταγόρου τοῦ Μιλησίου, καὶ κατὰ τῶν Ἀθηναίων, θελόντων νὰ τὴν ἀποικίσωσι (Ἡρόδ. Θ, 75. — Θουκ. Δ, 102). Τῷ δὲ 437 π. Χ. οὗτος τοῦ Νικίου Ἀγων, κατατροπώσας τοὺς Ἡδωνας, ὥκισε τὴν Ἀμφίπολιν, ἀλλ' ἐκ πολιτῶν τῶν πλείστων μὴ Ἀθηναίων, δι' ὃ καὶ οἱ Ἀμφιπολίται μετ' ὀλίγον ἀπέστησαν τῶν Ἀθηναίων (Θουκ. Δ, 103, Ε, 18), καὶ μάτην ὁ Ἱερικράτης ἐξεστράτευσεν κατ' αὐτῶν. Παρεδόθησαν δ' ἔπειτα (358) εἰς Φίλιππον τὸν Μακεδόνα, καὶ παρέμειναν ὑπ' αὐτὸν καὶ τοὺς διαδόχους του. Κατ' ἀρχὰς ἐδημοκρατεῖτο ἡ πόλις, ἐπὶ Βρασίδου μετέστη εἰς ἐλιγάρχίαν, καὶ εἰτα ὑπερίσχυσε πάλιν ἡ δημοκρατικὴ μερίς. Ἐπὶ Ῥωμαίων ἦν πρωτεύουσα μέρος τῆς Μακεδονίας. Ἦν δὲ πλουσία διὰ τοῦ ἐμπορίου καὶ διὰ τῶν μεταλλείων τῆς (Θουκ. Α, 108. — Ἡρόδ. Ε, 23. — Linn. XLV, 30).

Ἀμφις, υἱὸς Ἀμφικράτους, ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας, ἔγραψεν 26 δράματα, εἰς τὰς ἰδιωτικὰς σχέσεις περιστρεφόμενα, ὧν σώζονται τινα λόγου ἄξια ἀποσπάσματα.

Ἀμφισσα (ν. Σάλωνα), ἡ μεγίστη τῶν πόλεων τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν, ἐν καταφύτῳ κοιλάδι (Ἡρόδ. Η, 32), βΔ τῶν Δελφῶν εἰς τριῶν ὥρων ἀπόστασιν (Στράβ. Θ, 427. — Παισ. Ι, 38, 4). Ἐπειδὴ οἱ κάτοικοι αὐτῆς, καταλαβόντες καὶ οἰκήσαντες χωρίον ἐπάραιτον τῶν Κρισσαίων, οἵτινες εἶχον βεβηλώσει τὸν ναὸν, ἐτελώνοντο τοὺς εἰς Δελφοὺς μεταβαίνοντας, οἱ Ἀμφικτύονες, προτροπῇ τῶν Ἀθηναίων, ἐκήρυξαν (τῷ 339) τὸν ἱερὸν πόλεμον κατ' αὐτῶν (Στράβ. Θ, 419, 427). Εἶχε δ' ἡ Ἀμφισσα ἰσχυρὰν ἀκρόπολιν (Linn.

XXXVII, 6), καὶ ἐπὶ Ῥωμαίων ἦν πόλις αὐτόνομος (Παισ. Ι, 38, 4).

Ἀμφιτρίτη, κόρη τοῦ Νηρείως καὶ τῆς Δωρίδος, μιᾶς τῶν Νηρηίδων, σύζυγος τοῦ Ποσειδῶνος (Ἡσιόδ. Θεογ. 343. 930). Ἀποσεύγουσα τὸν γάμον, ἐκρύβη παρὰ τῷ Ἀτλαντί, παρ' ᾧ ὁ Ποσειδῶν πεμψας θελήφιν, τὴν ἀνεῦρεν (Ἀπολλοδ. Δ, 2, 2). Παρίσταται δ' ἐν τῇ τέχνῃ περιεστοιχισμένη ὑπὸ θαλασσίων τεράτων, ἢ ναυτικῶν συμβόλων.

Ἀμφιτροπαί, δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν.

Ἀμφιτρώων, υἱὸς Ἀκταίου, τοῦ βασιλέως τῆς Τίρυνθος, ἐφόνευσεν ἀκουσίως τὸν θεῖόν του Ἠλεκτρώονα, βασιλεῖα τῶν Μυκηναίων, εἰς ὃν ἐπὶ τινος ἐστρατείας κατὰ τοῦ Πτερελάου καὶ τῶν Ταφίων, εἶχεν ἐμπιστευθῇ προσωρινῶς τὸ βασίλειον καὶ τὴν κέρην του Ἀλκμήνην. Τότε ἐλθὼν μετὰ τῆς Ἀλκμήνης εἰς Θήβας, ἐζήτησε παρὰ Κρέοντος, τοῦ πρὸς μητρὸς θεοῦ του, νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ κατατροπώσῃ τὸν Πτερέλαιον, καὶ ὁ Κρέων τὸ ὑποσχέθη, ἀπαιτήσας ὅμως παρὰ τοῦ Ἀμφιτρώωνος νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ συλλάβῃ ἀγρίαν τινὰ ἀλώπεκα, ἥτις ἦν ὠκυποδεστάτη, ὅπερ ὁ Ἀμφιτρώων ἔπραξε, ζητήσας καὶ λαβὼν παρὰ τοῦ Ἀθηναίου Κεφάλου τὸν κύνα του ὄντα καὶ αὐτὸν σὺχ' ἤττον ὠκύπουν' ἀμφοτέρω δὲ τὰ ζῷα ἀπελιθώσεν ἐπὶ τῆς θήρας ὁ Ζεὺς. Ὁ Πτερέλαος εἶχε χρυσὴν κόμην, ἥτις τὸν καθίστα ἀθάνατον. Ταύτην τῷ ἀπέκοψεν ἡ θυγάτηρ του, καὶ τότε ὁ Ἀμφιτρώων, κυριεύσας τὴν Τάφον, τὴν ἔδωκεν εἰς τὸν σύμμαχόν του Κεφάλον. Ἐν Θήβαις δ' ἐνυμφεύθη τὴν Ἀλκμήνην, ἥτις τῷ ἔδωκεν υἱὸν τὸν Ἱφικλῆν, ἔτεκε δ' ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Ἡρακλῆν. Ὁ δ' Ἀμφιτρώων ἔπεσεν ἐν μάχῃ κατὰ τῶν Μινυῶν (Ἡρόδ. Ε, 59. — Ἀπολλ. Β, 4, 10).

Ἀμφίων, 1) καὶ Ζήθος, δίδυμοι υἱοὶ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἀνεψίαι καὶ γυναικὸς τοῦ Λύκου βασιλέως τῶν Θηβῶν. Εἰς Ἐλευθεράς γεννηθέντες καὶ ἐκτεθέντες εἰς

τὸν Κιθαιρώνα, ἀντράφησαν ὑπὸ ποιμένων· μαθόντες δ' ὅτι ὁ Λύκος εἶχε νυμφευθῇ δευτέραν γυναῖκα τὴν Δίρκην, ἣτις κατακλείσασα ἐθασάνιζε τὴν μητέρα των, ἐπῆλθον ἐν μέσῳ βακχικῆς ἐορτῆς, συνέλαβον αὐτὴν καὶ τὴν προσέδεσαν εἰς τὰ κέρατα ἀγρίου ταύρου, ὅστις τὴν ἔσυρε διὰ τῶν βράχων καὶ τὴν ἐφόνευσε· τὸ δὲ σῶμά της ἔρριψαν εἰς πηγήν, ἣτις Δίρκη ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη (Ἀπολλόδ. Γ, 5). Τοῦ μύθου τούτου ὑφίσταται παράτασις ἐν Ῥώμῃ εὑρεθεῖσα, ἐν τῷ Μουσείῳ δὲ τῆς Νεαπόλεως διατηρούμενον, ἐξαίσιον σύμπλεγμα, ἔργον Ἀπολλωνίου καὶ Ταυρίσκου (Pl. XXXV, 4, 10), τῆς ἀμέσως μετὰ

Φαρνέσιος Ταῦρος ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Νεαπόλεως

τὸν Ἀλέξανδρον ἐποχῆς, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Φαρνέσιος ταῦρος γνωστόν. Μετὰ τοῦτο δὲ κυριεύσαντες οἱ δύο ἀδελφοὶ τὰς Θήβας, περιετείχισαν τὴν κάτω πόλιν, καὶ μετὰ τοσαύτης χάριτος ἔπαιζεν ὁ Ἀμφίων λύραν ἣν ὁ Ἑρμῆς τῷ ἐχάρισεν, ὥστε ὑπὸ τῶν μελῶν αὐτῆς ἐλκυόμενοι, αὐτομάτως ἐκινουῦντο οἱ λίθοι καὶ ἐτάττοντο εἰς τὴν τειχοδομίαν. Ἐνυμφεύθη δ' ὁ Ἀμφίων τὴν Νιδόην (Ἰδ.) καὶ ἠτύοκτόνησεν ὅταν ὁ Ἀπόλλων κατετόξευσε τὰ παιδιά του. — 2) Γ' λ' ὑπ' τῆς, ἔργασθεις εἰς Δελφοῦς (Παυσ. I, 15).

Ἀμφορεύς, μέγα ἀγγεῖον ἐπίμηκος ἔχον δύο λαβὰς, ἐξ οὗ τὸ ὄνομα (ἀμφιφορεύς, οὐχὶ ἐκ τοῦ ἀναφορεύς, ὡς τινες εἶπον) (Ἰλ. Ψ, 170. Ὀδ. Κ, 164 κτλ.). Πολλὰκις δ' ἀπολήγει κάτω εἰς ὄξυ, ὥστε ἐν ταῖς ὑπογείοις ἀποθήκαις νὰ δύνηται καὶ νὰ πηγνυται εἰς τὴν γῆν, ἢ νὰ προσερείδῃται εἰς τὸν τοῖχον, ὡς πολλοὶ τοιοῦτοι εὑρέθη-

σαν καὶ πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐν Περσίᾳ. Αἱ λαβαὶ τῶν ἀμφορέων ἔχουσι πολλάκις ἐντετυπωμένον τὸ ὄνομα τοῦ κεραμείου ἢ τοῦ τόπου τῆς κατασκευῆς των. Ἐχρησάμευον εἰς διατήρησιν οἴνου, ἐλαίου, μέλιτος καὶ ἄλλων οἰκιακῶν προμηθειῶν (Ἐν. Ἀνάβ.

E, 4, 28). Ἐνίοτε δ' ἐτίθεντο εἰς αὐτοὺς καὶ ἡ κόνις καὶ τὰ ἔσῃα τῶν νεκρῶν (Ἰλ. Ψ, 91. — Σοφ. Ἀποσπ. 303). Ὁ Ὅμηρος μνημονεύει καὶ λιθίνων καὶ χρυσῶν ἀμφορέων. Ἦν δ' ὁ ἀμφορεύς καὶ μέτρον ρευστῶν περιέχον ἐξ ἡμέρας (Ἡρδ. Α, 51). (Ἰδ. Ἀγ. γεῖα, εἰς σελ. 8).

Ἀμφότερος, 1) ἀδελφὸς τοῦ Κρα-
τεροῦ, εἰς τῶν ναυάρχων τοῦ Ἀλεξάνδρου
(Ἀρρ. Γ, 2, 3).—2) Τρῶς, φονεὺς ὑπὸ
Πατρόκλου.—3) Ἰδ. Ἀκαρνάν.

Ἀμφρυσός, ποτάμιον τῆς Θεσσαλίας
ἐκβάλλον εἰς τὸν Παγασαῖον κόλπον, ἔνθα
ὁ Ἀπόλλων ἐπὶ ἐννέα ἔτη ἐποίμανε τὰ πρό-
βατα τοῦ Ἀδμήτου (Ἀπολλ. Ρόδ. Α, 94).

Ἀμφωτίδες, καλύμματα τῶν ὠτων
εἰς τὰ γυμνάσια.

Ἀνάδαθρον, βαθμὶς κλίμακος, καὶ
ἡ θέσις τῆς κλίμακος· ἰδίως ἔδρα εἰς ὑψηλὸν
θεοιμένη ὑπὲρ βαθμίδα.

Ἀναδάτης, εἰς τοὺς ἀγῶνας ὑπῆρχεν
εἶδος ἀμαξοδρομίας, καθ' ἣν ὁ ἀγωνιζόμενος,
ἔχων καὶ ἡνίοχον συνεπιδάτην, ὅταν ἐφθάνεν
εἰς τὴν ἐσχάτην στροφὴν τοῦ σταδίου, ἐξε-
πῆδα τοῦ ἄρματος, ἔτρεχε παρ' αὐτὸ καὶ πάλιν
εἰσεπῆδα. Οὗτος ἐκ τούτου ὀνομάζεται
ἀναδάτης καὶ ἀποδάτης. Τὸ ἀγώνισμα
τοῦτο ἦν σύνθετος ἐν Ἑλλάδι, καὶ ἴσως πα-
ρίσταται καὶ ἐπὶ τοῦ ζωφόρου τοῦ Παρθε-
νῶνος (Ἰδ. καὶ Ὀμ. Ὀδ. Ο, 679).

Ἀναδόλαιον, ἀναβολή, Ἰδ. Περι-
δλημα.

Ἀνάγλυφα, γλυπτικὰ ἔργα (τύποι),
ἐπειρασμένα ἐπὶ ἐπιπέδου ἐπιφανείας, ἔκ-
τυπα, τὰ μᾶλλον καὶ πρόστυπα τὰ ἡ-
τον προέχοντα· κοιλανάγλυφα δὲ τὰ
ἐπίπεδα ἐπὶ κεκοιλωμένης ἐπιφανείας. Ἰδ.
Πλαστική.

Ἀναγνώστης, ἰδίως παρὰ Ῥωμαίοις
δοῦλος ὅστις ἀνεγίνωσκε τῷ κυρίῳ του ὅταν
ἦν εἰς τὴν τράπεζαν, ἢ εἰς τὸ λουτρὸν, ἢ ἦν
ἄυπνος εἰς τὴν κλινὴν, τεμάχια ποιητῶν καὶ
συγγραφέων (Suet. Oct. LXXVIII.—Nep. Att.
XIV.—Plin. Ep. III, 5. IX, 36).

Ἀναγώγια, ἑορτὴ ἐπὶ ἀποδημήσει,
καὶ **καταγώγια** ἐπὶ ἐπιστροφῇ. Τσαυτὴ
ὁ ἔτελεῖτο ἐν Ἐρυκί τῆς Σικελίας ἐπὶ τῇ
ὑποτιθεμένη ἀποδημήσει τῆς Ἀφροδίτης, μετὰ
πασῶν τῶν ἱερῶν περιστερῶν τῆς εἰς Λιβύην,
καὶ τῇ μετ' ἐννέα ἡμέρας ἐπιστροφῇ αὐτῆς,

ὅτε καὶ ἐλέγετο ὅτι πᾶσα ἡ χώρα ἐμύριζε
βούτυρον (Αἰλ. Π. I, Α, 15. Ζ. I, Δ, 2.
—Ἀθῆν. Θ, 394). Ὁμοίᾳ ἔτελεῖτο καὶ ἐν
Δήλῳ διὰ τὸν Ἀπόλλωνα.

Ἀναδασμός, Ἰδ. Γῆ.

Ἀνάδημα, σύνθετος περιδερμα τῆς κε-
φαλῆς τῶν νέων καὶ νεανίδων, μὴ ἔχον τὴν ἐπι-
σημότητα τοῦ διαδήματος (Εὐριπ. Ἰππολ. 83).

Ἀναδικία, ἡ ἐκ νέου δίκη μετ' ἀκού-
ρων δικαστικῆς ἀποφάσεως.

Ἀναδυομένη, Ἰδ. Ἀφροδίτη.

Ἀνάζαρδα ἢ Ἀνάζαρθος, ἐπίση-
μος πόλις τῆς Κιλικίας, ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου
ὄρους, παρὰ τὸν ποταμὸν Πύραμον, ἐκ σει-
σμῶν παθοῦσα ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ καὶ Ἰουστι-
νου, πατρὶς τοῦ Διοσκορίδου.

Ἀναθήματα, τὰ τοῖς θεοῖς ἀφιερύ-
μενα παντὸς εἶδους καὶ πάσης ἀξίας δῶρα,
εἴτε ὡς εὐχαριστήρια, εἴτε ὡς ἱκετήρια, εἴτε
ἐνίοτε καὶ ὡς ποινὰ, ὡς τὰ ἐπιβαλλόμενα
νὰ προσφέρωνται ὑπὸ τῶν παρανομούντων ἀρ-
χόντων ἐν Ἀθήναις. Νέοι καὶ νέαι ἔκαιρον
καὶ ἀνέθετον τὴν κόμην τῶν τοῖς θεοῖς προσ-
τάταις τῆς νεότητος, ὡς ὁ Ἀχιλλεὺς τῷ
Σπερχειῷ (Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 141), ὁ Θησεὺς τῷ
Ἀπόλλωνι (Πλούτ. Θεσ. Ε). Ἐν Μεγάροις
αἱ κόραι πρὸ τοῦ γάμου τῶν ἀνέθετον τὴν
κόμην τῶν εἰς τὴν Ἰφινόην, ἐν Δήλῳ εἰς τὴν
Ἐκαέργην. Πολλάκις τὰ ἀναθήματα ἦσαν
 τρίποδες, ὄπλα, ἐνδύματα, ὑφάσματα, προσέτι
νομίσματα, εἰκονίδια, κογχύλια, ἢ ἄλλα μι-
κρὰ ἀντικείμενα, ἐξ ὧν πλήρεις ἦσαν πολ-
λοὶ τῶν ναῶν.

Ἀναΐα, πόλις ἰωνικὴ ἀπέναντι τῆς
Σάμου, εἰς ἣν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πο-
λέμου κατέφυγον οἱ Σάμιοι ὀλιγάρχοι (Θουκ.
Γ, 19, 32. Δ, 75. Η, 61). Ὁ Σοφοκλῆς
εἰς ἡλικίαν 55 ἐτῶν ἐξελέγη στρατηγὸς ἐν
τῷ πρὸς Ἀναΐους πολέμῳ, ὃν κατὰ τῶν
εἰς Ἀναΐαν καταφυγόντων.

Ἀναΐτις (Anahid), θεότης τῶν Περ-
σῶν, Μήδων, Ἀρμενίων, Καππαδοκίων, ἀντι-
στοιχοῦσα εἰς τὴν Πάνδημον Ἀφροδίτην.

Ἀνακαλυπτήρια, ἡ τρίτη ἀπὸ τοῦ γάμου ἡμέρα καθ' ἣν ἡ νύμφη ἐφαίνεται τὸ πρῶτον ἀποκακαλυμμένη τὸ πρόσωπον. Τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔφερον καὶ τὰ θῶρα ἃ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐλάμβανεν ἡ νύμφη παρὰ τοῦ γαμβροῦ, καὶ ἀμφότεροι παρὰ τῶν συγγενῶν, κομιζόμενα ἐν πομπῇ. Ἐν Σικελίᾳ καὶ ἄλλαχοῦ ἐώρταζον τ' ἀνακαλυπτήρια τοῦ γάμου τοῦ Πλούτωνος καὶ τῆς Περσεφόνης.

Ἀνακρέων, Τῆρος, ἐκ Τέου τῆς Ἰωνίας, ἐπιστημότατος λυρικός ποιητὴς κατὰ τὴν 6ην π. Χ. ἑκατονταετηρίδα. Ὅτε (545) Ἀρπαγος, ὁ στρατηγὸς τοῦ Κύρου τοῦ πρεσβυτέρου, ἐκυρίευσεν τὴν Ἰωνίαν, τότε, ἢ μετὰ

τοῦτο, ὁ Ἀνακρέων μετέβη εἰς Σάμον, πρὸς τὸν τύραννον Πολυκράτην, παρ' ᾧ ἔμεινε μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ (522). Γέρων ἦδη ἀπῆλθεν ἐκεῖθεν εἰς Ἀθήνας, κατὰ πρόσκλησιν τοῦ Ἰππάρχου, καὶ παρέμεινε παρὰ τοῖς Πεισιστρατίδαϊς μέχρι τῆς πτώσεως αὐτῶν, μεθ' ἣν κατὰ τινας ἐπέστρεψεν εἰς Τέων, καὶ ἐκεῖθεν ἀπῆλθεν εἰς Ἀθήνα, ἢ κατ' ἄλλους εἶχε μετακίσει ἐκεῖ μετὰ τῶν κατοίκων τῆς Τέου ἥδη ἐπὶ τῆς ἐπαναστάσεως τῶν Ἰωνῶν ὑπὸ τὸν Ἰστιάον, καὶ πρὶν ἢ ἐπισκεφθῇ τὸν

Πολυκράτην. Ἀπέθανεν 85έτης εἰς Ἀθήνα ἢ εἰς Τέων. Ἡ ποίησις αὐτοῦ περιλαμβάνει φαιδρὰ καὶ πλήρη χάριτος ἐρωτικά καὶ βυχικά ἄσματα. Ἡ γλῶσσα αὐτοῦ, κυρίως ἰωνική, ἦν ἀφελὴς καὶ ῥέουσα. Ἐκ δὲ τῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ σωζομένων ποιημάτων ὀλίγα κρίνονται γνήσια, τὰ δὲ πλεῖστα μᾶλλον μιμήσεις μεταγενέστεραι.

Ἀνακλιντήριον, ἔδρα ἐφ' ἧς κατεκλίνοντο πρὸς ἀνάπαυσιν.

Ἐξ ἀνακλιντήριου. Ἐν τῇ Μουσείῳ τῆς Ρώμης

Ἀνάκρισις, ἰδ. δίκη.

Ἀνακτόριον, ἀκρωτήριον ἐν Ἀκαρνανίᾳ, εἰς τὸν Ἀμπρακικὸν κόλπον, μετὰ πάλεως ὁμωνύμου ἰδρυθείσης ὑπὸ Κορινθίων τῷ 630 π. Χ. (Θουκυδ. Α, 55), ἧς δὲ τοὺς κατοίκους μετόπισεν ἔπειτα ὁ Αὐγουστός εἰς Νικόπολιν.

Ἀνάλημμα, τοῖχος ἐφ' οὗ στηρίζεται εἰκοδομή (Διον. Ἀλικ. Γ, 60. Δ, 59. — Διόδ. ΙΖ, 90). Ἐν τοῖς ῥωμαϊκοῖς δὲ χρόνοις τὸ βάζθρον τοῦ σκιαθηρικοῦ ὥρολογίου, καὶ αὐτὸ τὸ ὥρολόγιον

(Vitruv. IX, 1, 1).

Ἀνάμειος, ἰδ. Ἰαμβογράφοι.

Ἀναξ, ἐν τοῖς ἀρχαιοτάτοις χρόνοις ὁ ἐκασταχοῦ γενάρχης τοῦ λαοῦ, ὅστις αὐτὸς ὑπετίθετο ἐκ Διὸς καταγόμενος, καὶ ἐν πολέμῳ εἶχε τὴν ὑπερτάτην στρατηγικὴν, ἐν δ' εἰρήνῃ τὴν ὑπερτάτην δικαστικὴν ἀρχήν, ὡς καὶ τὴν ἀνωτάτην τῶν ἱερῶν ἐπιμέλειαν ἐν γένει δ' ἦν ἀπόλυτος βασιλεὺς, διότι εἰ καὶ περὶ αὐτὸν συνεκαλεῖτο πολλάκις βουλὴ τῶν ἐμπεροτέρων καὶ ἐπισημοτέρων πολιτῶν, ἡ γὰρ

τόρων ἢ δὲ μεδόντων, παρόντος καὶ τοῦ λαοῦ, ἀλλ' αὐτὴ οὐδεμίαν εἶχεν ἐξουσίαν, καὶ κυρίως συνεκαλεῖτο ἵνα ἀκούῃ τὰς ἀποφάσεις τοῦ ἀνακτος, ὃν μόνη περιώριζεν ἡ κοινὴ γνώμη.

Ἀναξαγόρας. 1) φιλόσοφος ἐκ Κλαζομενῶν τῆς Ἰωνίας, γεννηθεὶς τῷ 500 π. Χ. Ἀποστάς πάντων αὐτοῦ τῶν κτημάτων, ἐπέδωκε εἰς μόνην τὴν σπουδὴν, καὶ μετὰ πολὺς περιηγήσεις πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἀφίχθη εἰς Ἀθήνας τριακονταετῆς, κατ' ἄλλους 45 ἐτῶν ἡλικίας, καὶ ἐκεῖ συνεδέθη στενῶς μετὰ τοῦ Περικλέους, καὶ ἐγένετο διδάσκαλος τοῦ Εὐριπίδου καὶ τοῦ Θουκυδίδου. Ἡ φιλοσοφία ἣν ἐπρέσβευε παρεδέχετο ὡς ἀρχὴν τῶν πάντων τὸν νοῦν. «Ὁμοῦ πάντων ὄντων καὶ ἡρεμούντων τὸν ἄπειρον χρόνον, κίνησιν ἐμποιῆσαι τὸν νοῦν καὶ διακρίναι» (Ἀρστ. Φυσ. Η, 1). Συνέκειτο δὲ τὸ πᾶν ἐκ μορίων ἀκρίων, ὁμοιομερῶν (ὁμοιομέρειαι), καὶ τὰ πάντα ἦσαν μεμιγμένα, πλὴν τοῦ νοῦς, ὅστις ἦν ἀπλοῦς, ἀμιγῆς, καθαρὸς. Προσέτι δὲ διεκρίνε μετὰ τῆς δυνάμεως καὶ τῆς ἐνεργείας τοῦ νοῦς ἐπὶ τῆς ὕλης (Διογ. Λαέρτ.). Καὶ αἱ ἀστρονομικαὶ τοῦ δὲ θεωρίαι ἦσαν ὅτι ὁ ἥλιος ἦν μύθος διὰ πυρός, ἡ δὲ σελήνη σῶμα σκοτεινὸν, ἔχον ὄρη, κοιλάδας, κατοίκους. Ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι, οἵτινες μετ' ὀλίγον ἐμελλον νὰ ποτίσωσι τὸν Σωκράτην τὸ κώνειον, ἐνεκάλεσαν καὶ τότε τὸν Ἀναξαγόραν ἐπ' ἀσθεῖα, καὶ μόνον ἐνεργεία τοῦ Περικλέους ἀπέφυγε τὸν θάνατον, κατὰ τινὰς καταδικασθεὶς εἰς 5 ταλάντων πρόστιμον, καὶ ἔφυγεν, εἴτε ἐκβλήθεις, εἴτε πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ποινῆς, εἰς Λάμφακον, ὅπου ἀπέθανε τῷ 428, εἰς ἡλικίαν 72 ἐτῶν. Παρὰ τῶν ἀρχαίων φημίζεται καὶ διὰ τὸ ὕψος αὐτοῦ ἔτι, τὸ περὶ φύσεως σύγγραμμα αὐτοῦ, μὴ περισωθέν. Μετὰ θάνατον δ' αὐτοῦ ἐπανηγυρίζοντο ἐν Λαμφάκῳ τὰ Ἀναξαγόρεια, καθ' ἃ ἐπετρέπετο κατ' αἴτησίν του, εἰς τοὺς παῖδας, σχολάζοντας ἐπὶ μίαν ἡμέραν, (ΑΡΧ. ΛΕΞ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α΄.)

νὰ παίζωσι δημοσίως (Διογ. Λαέρτ. Ἀναξ. Ι).—2) Γλύπτης τοῦ Αἰγινήτιου ἐργαστηρίου, ἐργασθεὶς ἐν Ὀλυμπίᾳ δεκάπηχυν χαλκοῦν Δία, ὃν ἀνέθηκαν αἱ ἐν Πλαταιαῖς νικήσασαι πόλεις, τῷ 475 π. Χ. (Παυσ. Ε, 23. ΣΤ, 40).

Ἀναξανδρίδης. 1) βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἐκ τοῦ γένους τῶν Αἰγιάδων, υἱὸς τοῦ Λέοντος καὶ πατὴρ τοῦ Λεωνίδου (Ἡρόδ. Ε, 39. Ζ, 204).—2) Ὁμοίως, Προκλείδης, υἱὸς Θεοπόμπου καὶ πατὴρ τοῦ Ἀρχιδάμου (Ἡρόδ. Η, 131).—3) Ἐκ Καμείρου τῆς Ρόδου, ποιητὴς τῆς μέσης κωμῆς, ζήσας ἐν Ἀθήναις περὶ τὰ 375 π. Χ. Ἦν δ' ὡς ποιητὴς ἐφευρετικὸς, φαῖδρος, παρατηρητικὸς, καὶ ἔγραψεν 65 κωμῆς, ἐξ ὧν 30 τίτλοι καὶ τινὰ ἀποσπάσματα σώζονται. Ἀποδίδονται δ' αὐτῷ καὶ διθύραμβοι.

Ἀναξανδρος, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἐξ Ἀγιάδων, ἐπὶ τοῦ δευτέρου μεσσηνιακοῦ πολέμου (Ἡρόδ. Ζ, 204).

Ἀναξίδιος, ναύαρχος τῆς Σπάρτης ἐν Βυζαντίῳ, ὅτε ὁ Ξενοφῶν κατήγαγεν ἐκεῖ τοὺς περισωθέντας τῶν μυρίων ἐκ τῆς Περσίας (Ξεν. Ἀνάβ. Ε, 1, 4. Ζ, 1, 3, 11). Ναυμαχῆσας δὲ παρὰ τῇ Ρόδῳ τῷ 388, ἐνίκηθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ὧν ἐναυάρχει ὁ Ἰφικράτης (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 8, 32), καὶ ἐφνεύθη.

Ἀναξίλαος ἢ Ἀναξίλας. 1) Τυραννος τοῦ Ῥηγίου, μεσσηνιακῆς καταγωγῆς, ἐκυρίευσεν τὴν ἐν Σικελίᾳ Ζάγκλην, βοηθεῖα φυγάδων Σαρίων καὶ Μιλησίων, εἴτα δ' ἀποικίσας εἰς αὐτὴν Μεσσηνίους, τὴν ἀπεκάλεσε Μεσσήνην (Ἡρόδ. ΣΤ, 23.—Θουκ. ΣΤ, 5), περὶ τὰ 497—494 π. Χ. Μετὰ θάνατον αὐτοῦ (476), οἱ υἱοὶ του, ἐπιτροπευθέντες ὑπὸ τοῦ πιστοῦ αὐτοῦ δούλου Μικύθου, ἐδασίλευσαν τῷ 467, ἀλλὰ μετὰ 6 ἔτη ἐξώσθησαν (Διόδ. ΙΑ, 48. ΕΣΤ, 76).—2) Ποιητὴς τῆς μέσης κωμῆς ἐν Ἀθήναις, ἔγραψε 18 δράματα, καλλιπεπῆ μὲν, ἀλλ' οὐχὶ μετὰ μέτρου καὶ κρίσεως γεγραμμένα, καθ' ὅσον κἂν

ἐξάγεται ἐκ τοῦ μακροτέρου σωζομένου αὐτῶν ἀποσπάσματος. — 3) Πυθαγόρειος φιλόσοφος ἐκ Λαρίσης, ἐπὶ Αὐγούστου ἐξ Ἰταλίας ἐκδιωχθεὶς διότι μετῆρχετο γοητείας (28 π. X.).

Ἀναξίμανδρος, υἱὸς Πραξιάδου, φιλόσοφος γεννηθεὶς ἐν Μιλήτῳ τῷ 610 π. X., φίλος καὶ πιθανῶς μαθητὴς τοῦ Θάλητος, οὗ ἦν κατὰ 30 ἔτη νεώτερος, ἐν Σάμῳ παρὰ τῷ τυράνῳ Πολυκράτει συζήσας μετὰ τοῦ Πυθαγόρου καὶ τοῦ Ἀνακρέοντος. Μνημονεύεται αὐτοῦ σύγγραμμα ἐν φράσει εἰκονικῇ «περὶ φύσεως», καὶ ἄλλα, ὥς μέρη ἐκείνου, «περὶ τῶν ἀπλανῶν» καὶ «γῆς περιόδοις». Τὴν γῆν ἐθεώρει ὡς σῶμα κυλινδροειδές, κέντρον τοῦ παντός, ἐπίσης ἀπέχον ἀπὸ πάντων τῶν σημείων τῆς περιφερείας, καὶ διὰ φιλοσοφικῶν θεωριῶν ἀπεδείκνυνεν ὅτι δημιουργητὴς ἦν ὁ κόσμος. Ἀποδίδεται δ' εἰς αὐτὸν ἡ ἐφεύρεσις καὶ ἀστρονομικῆς οὐρανίας σφαίρας, καὶ ἡλιακοῦ ὥρολογίου, κτλ. (Cic. Div. I, 50, 112). Ὡς πρώτην ἀρχὴν τῆς ὕλης ἐξελάμβανε τὸ ἄπειρον, οὐ ἀκριβέστερον δὲν ἔδιδεν ὀρισμὸν ἄλλὰ παρεδέχετο ἐκτὸς αὐτῆς καὶ ἀνώτερόν τι, ὃ ἔλεγε «πάντα περιέχειν καὶ πάντα κυθερνᾶν, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ θεῖον· ὁ θάνατον γάρ καὶ ἀνώλεθρον.» (Ἀριστοτ. Μεταφ. Α, 8).

Ἀναξίμανδρος, 1) υἱὸς Εὐρυστράτου, Μιλήσιος φιλόσοφος, φίλος ἢ μαθητὴς τοῦ Ἀναξίμανδρου, γεννηθεὶς μετὰ τὸ 560 καὶ 548 π. X. Ἀντὶ τοῦ ἀπείρου τοῦ Ἀναξίμανδρου παρεδέχετο ὡς ὀρισμένην ὕλην ἀρχὴν τῆς πλάσεως τὸν ἀέρα, τὸν τὰ πάντα περιλαμβάνοντα καὶ συνέχοντα, καὶ δι' αἰατώσεως καὶ πυκνώσεως πάντα τὰ ὁρατὰ καὶ αἰσθητὰ παράγοντα. «Ἐκ τούτου τὰ πάντα γίνεσθαι καὶ εἰς αὐτὸν πάλιν ἀναλύεσθαι· οἷον ἡ ψυχὴ ἢ ἡμέτερά ἀήρ οὕσα συγκρατεῖ ἡμᾶς, καὶ ὅλον τὸν κόσμον πνεῦμα καὶ ἀήρ περιέχει» (Πλούτ. τ. ἀρέσκ. τ. φιλοσ. Α, 3. — Ἰδ. Cic. N. D. I, 40, Acad. A, 37,

118.—2) ἐκ Λαμφάκου, ἱστορικός, ἐγεννήθη 365 π. X. καὶ παρακολουθήσας τὸν Ἀλέξανδρον, ἔγραψε γενικὴν ἱστορίαν, ἄλλην τῇ Ἑλλάδος ὑπὸ τὸν τίτλον Ἑλληνικά, καὶ προσέτι Φιλιππικά καὶ τὰ περὶ τὸν Ἀλέξανδρον. Ἐνέκυψε δ' ἰδίως καὶ εἰς τὴν ῥητορικὴν, ἀντιταχθεὶς εἰς τὴν θεωρίαν τοῦ Ἰσοκράτους, καὶ εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται ἢ ἐν τοῖς ἔργοις τοῦ Ἀριστοτέλους κατατατομένη ῥητορικὴ πρὸς Ἀλέξανδρον, περιέχουσα παραδείγματα, καὶ ἐκ τῆς πρώτης τὴν θεωρίαν ἐξάγουσα.

Ἀναξυρίδης, εὐρεῖται περισκελίδες τῶν ἀνατολικῶν ἔθνων (Ἡρδ. Ε, 49, Ζ, 61. — Διόδ. ΙΖ, 77. — Ἀρριαν. Τακτ. σ. 79).

Ἀναξυρίδης στῆλη· Ἐρμάνου

Καὶ τὰ βόρεια δὲ βάρβαρα ἔθνη ἔφερον ταῖς αὐταῖς, ἢ λιναῖς ἢ σκυτῖνας (Ἀγαθ. ἱστορ. Β, 5). Ὁ Κύρος εἶχε περὶ τοῖς σκέλεσιν ἀναξυρίδας βυσινοθαφεῖς (Ξενοφ. Κύρ. Π. Η, 3, 13).

Ἀναξώ, θυγάτηρ Ἀλκαίου καὶ Ἰππονόμης, σύζυγος τοῦ θεοῦ τῆς Ἡλεκτρύονος, μήτηρ τῆς Ἀλκμήνης (Ἀπλδ. Β, 4, 5).

Ἀναπος, 1) παραποτάμιον τοῦ Ἀχελύου ἐν Ἀκαρνανίᾳ (Θουκ. Β, 82). — 2) Πόταμος ἐν Σικελίᾳ, δι' ἐλαίων ῥέων νοτίως τῶν Συρακουσῶν. Παρὰ ποιηταῖς, ἐραστὴς τῆς νύμφης Κυάνης (Θεόκρ. Α, 63. — Ον. Μετ. V, 442). Ἐκεῖ ἐστρατοπέδευσεν ὁ Ἰμῖλκων, ἵνα βιάσῃ τὸν Μάρκελλον νὰ λύσῃ τὴν πολιορκίαν τῶν Συρακουσῶν (Λιν. XXIV, 36).

Ἀνάρρυσσις, ἴδ. Ἀπατούρια.

Ἀναρτοί, δακτικὸς λαὸς, εἰς τὰς ἐσχάτας τοῦ Ἐρκυνίου θάλασσας (Πτολ. Γ, 8).

5. — Caes. B. G. VI, 25), πιθανῶς ἐν Οὐγγαρία.

Ἄναξ, ποταμὸς τῆς Ἰσπανίας, χωρίζων τὴν Βαιτικὴν τῆς Λυσιτανίας. Νῦν Γουαδιάνας (Στρ6. Γ, 139).

Ἄνατοκισμὸς, ὁ «ἀπὸ τόκου τόκος» (Rang. Ant. Hell. II, N. 902) ἐπετρέπετο παρ' Ἀθηναίους, καὶ εἰσепράττετο καὶ ὑπὲρ τῶν ἱερῶν. Ἐπὶ δὲ τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατορῶν περιωρίσθη καὶ καθηρέθη ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ (Cic. ad Al. V, 21. VI, 1).

Ἄνατροφή. Τῆς ἐπὶ τῶν ἡρώικων χρόνων, ἰδίως τῆς τῶν Ἀνάκτων, ἀποτελούντων τὴν ἀνωτέραν κοινωνίαν, ὁ ἄριστος ἢ μόνος μάρτυς ἐστὶν ὁ Ὅμηρος. Τὴν πρώτην ἀγωγὴν μετὰ τῆς πρώτης τροφῆς εἶδιδε τότε ἡ τροφὸς καὶ ἡ μήτηρ. Ἄν τὸ παιδίον ᾔην μωνογενὲς, τῷ εἰδίδeto σύντροφος. Ἀνάγνωσις καὶ γραφὴ ἦσαν τότε ἀγνωστοί, ἢ ἴσως ὀλίγοις γνωστοί, αἱ δὲ κόραι εἰδιδάσκοντο νὰ ὑφαίνωσι καὶ νὰ νήθωσι, καὶ οἱ παῖδες ἤσκηοντο εἰς γυμνάσεις καὶ εἰς ἀγῶνας (Ἰλ. Ψ, 306). Σύμβολον δὲ παιδαγωγῶν τῶν χρόνων ἐκείνων ᾔην ὁ Κένταυρος Χείρων, ὁ ἀναθρέψας τὸν Ἰάσωνα καὶ τὸν Ἀχιλλέα, καὶ διδάξας αὐτοὺς τὴν ὀπλασκίαν, τὴν κυνηγετικὴν, τὴν ἱατρικὴν, τὴν χρῆσιν τῶν βοτανῶν, τὴν μουσικὴν, τὴν μαντικὴν καὶ τὴν δικαιοσύνην, τὸν φόβον τῶν θεῶν, τὴν ἐξιλέωσιν αὐτῶν, καὶ τοῦ ὅρκου τὴν ἱερότητα. Ἐντεῦθεν δ' ἀναπτύσσεται ἐν τοῖς ἱστορικοῖς χρόνοις κατὰ φυλὰς, ἀναλόγως τῆς διαφορᾶς τῶν χαρακτήρων αὐτῶν. — Α') Παρὰ τοῖς Δωριεῦσι τὸ παιδίον ἀντρέφετο πρὸ πάντων ὡς μέλλων πολίτης, δι' ὃ καὶ ἐν Σπάρτῃ, ὅμα γεννηθὲν ἐξητάζετο ὑπὸ τῶν πρεσβυτέρων τῶν φυλετῶν, καὶ ἂν δὲν ἐκρίνετο θυνάμενον ν' ἀναπτυχθῇ εἰς ἀνδρα ἄρτιον καὶ χρήσιμον, ἐρρίπτετο εἰς τοὺς Ἀποθέτας, καὶ ἐφονεύετο. Ἄλλως, τραφὲν μεχρι τοῦ ζ' ἔτους κατ' οἶκον ὑφ' Εἰλωτίδων (Ἰδ.), παρελαμβάνετο ἔκτοτε ὑπὸ τῆς πόλεως καλούμενον μίτυλλον, ἐγυμνάζετο μάλιστα εἰς σωμασκήν, καὶ εἰδιδάσκετο ὀλίγην μὲν

ἀνάγνωσιν καὶ γραφὴν, τὰ ἔπη τοῦ Ὀμήρου, καὶ μουσικὴν, τὰ πάντα ἀφελῶς καὶ κατὰ τὰ παραδεδεγμένα. Μετεῖχον δὲ τῆς ἀγωγῆς ταύτης καὶ οἱ Μῶθακες (οἰκότροφοι δούλοι ἀπελευθερούμενοι). Ἀπὸ δὲ τοῦ ιβ' ἔτους ἔβαινον δι' ὅλου τοῦ ἔτους ἀνυπόδητοι, ἀχίτωνες (μόνον περίβλημα φέροντες), καὶ σκληραγωγούμενοι, εἰς βούδας δὲ (λόγους) διαιρούμενοι, αἵτινες ὑποδιηροῦντο εἰς Ἰλας. Ἀπὸ τοῦ ις' ἔτους ἐλέγοντο σιδεῦσαι, καὶ εἴτα μελλεῖρες, καὶ μέχρι τοῦ κ' ἔτους εἵρενες. Ἦγετο δὲ τῆς βούης ὁ παιδονόμος, ἀνὴρ ὠρίμου ἡλικίας, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ μαστιγοφόρου, καὶ 5 βιδύων διὰ τὴν σωμασκήν, περιλαμβάνουσαν καὶ τὴν ὀρχηστικὴν. Περιφερόμενοι δ' εἰς τὴν χώραν, ὤφειλον νὰ ζῶσιν ἐκ τροφῆς ἣν ἔκλεπτον καθ' ὅρους τινας, καὶ νὰ ἐπιτηρῶσι τοὺς εἴλωτας διὰ τῆς κρυπτείας (Ἰδ.). Ἀντρέφοντο δὲ καὶ αἱ Σπαρτιάτιδες ἐν ἰδίαις γυμνάσις διὰ σωμασκήας. Ἐν τῇ μουσικῇ εἰδιδάσκοντο τὴν τετράχορδον φόρμιγγα, δι' ἧς συνῶδουν τοὺς παιᾶνας καὶ τοὺς χορούς των. Εἰθίζοντο δ' εἰς βραχυλογίαν, ἥτις δὲν ἀπέκλειεν, ὥσυνε δὲ μάλλον τὴν ἀγχίνοιαν καὶ αἱ ὑπὸ Θουκυδίδου μνημονευόμεναι ἀγορεύσεις τῶν ἡγεμόνων αὐτῶν ἀποδεικνύουσι πόσον εἶχον τὴν κατάληψιν τῆς πολιτικῆς. — Β') Ἐν Ἀθήναις δ' ᾔην ἡ ἀγωγή μᾶλλον ἰδιωτικὴ. Τὰ νεογνὰ λουσθέντα ἐσπαργανούντο, καὶ τὴν 5, 7 ἢ 10ην ἡμέραν, διὰ τῆς ἐορτῆς τῶν Ἀμφιδρομίων, εἰσήγοντο ἐπίσημως εἰς τὴν οἰκογένειαν, καὶ παρεδίδοντο εἰς τὰς τίτθας ἢ τιθήνας (τροφούς), πολλάκις δούλας, ἐνίοτε, κατὰ προτίμησιν, καὶ Λακίνας, αἵτινες ἔτρεφον, ἔφερον καὶ ἀπεκοίμιζον αὐτά, οὐχί, ὡς φαίνεται, εἰς λίκνα (εὐκλινετα κλινίδια), ὅντα μετὰ γευστέρας ἐφευρέσεως, καὶ τὰ δισκέδαζον φέρουσαι κόρας (κούκλας) καὶ πλαταγὰς (κρόταλα). Διεσκέδαζον δὲ καὶ ἐφόδιζον αὐτὰ καὶ διὰ παντοίων μῶθων περὶ μορμολυκείων, βρυκάλων καὶ ἐμπουσῶν, καὶ ὅτε δὲν ἤρκει λόγος, οὐ σπανίως καὶ τὰ ἔτο-

πτον. Ἀπὸ δὲ τοῦ ε' ἔτους μέχρι τῆς ἡθης παρεδίδετο τὸ παιδίον εἰς παιδαγωγόν, συνήθως δοῦλον καὶ οὐχὶ ἐξόχως μεμορφωμένον, διότι ἦν μόνον ὁδηγὸς καὶ ἐπιτηρητὴς, καὶ ἔργον εἶχε νὰ συνοδεύῃ τὸ παιδίον, μάλιστα εἰς τὸ διδασκαλεῖον καὶ τὴν παλαίστραν. Ὁ διδάσκαλος (γραμματιστής), τὸ ἐδίδασκε γράμματα, ἦτοι ἀνάγνωσιν κατ' ἅπταιστον προφορὰν, γραφὴν καὶ ἀριθμητικὴν. Ἀλλὰ τὰ σχολεῖα ἦσαν ἰδιωτικὰ, καὶ οἱ ἐλευθερώως εἰς αὐτὰ παιδεύόμενοι ἦσαν οἱ εὐπορώτεροι, οἱ δ' ἄλλοι ταχέως ἐπεδίδοντο εἰς ἐπάγγελμά τι, καὶ ἐνίοτε, εἰ καὶ σπανίως, ἔμενον καὶ παιδία ὅλως ἀπαιδευτα. Ἦσαν δ' ἐλάχιστα τὰ διδασκτῆρα, καὶ οὐχὶ λίαν εὐπόληπτος ἡ θέσις τῶν γραμματοδιδασκάλων ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ. Ἦρχιζε δ' ἡ διδασκαλία λίαν πρῶτ' καὶ διήρκει καὶ μετὰ μεσημβρίαν, ἀλλ' οὐχὶ πρὸ τῆς ἀνατολῆς ἢ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου (Αἰσχ. Τιμρχ. σ. 35). Ἐν ἀνωτέρᾳ τάξει ἀνεγίνωσκον καὶ ἀπεσθίζον ποιητάς, πλὴν μύθων καὶ ἡθικῶν τινων ποιημάτων πρὸ πάντων τὸν Ὅμηρον, ἐνίοτε ἐξ ἀκοῆς, ὅταν ἐστερουῖντο βιβλίων, ἀλλ' εἰς μεγάλην ἔκτασιν, εἰ καὶ τινες τῶν φιλοσόφων ἤθελον νὰ τὸν ἀποκλείσωσι διὰ τινὰς οὐχὶ λίαν εὐσεβεῖς θεωρίας του περὶ τῶν θεῶν. Ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου δὲ μετέβαινον εἰς ἄλλους ποιητάς. Περὶ δὲ τὸ ιγ' ἔτος ἤρχιζεν ἡ διδασκαλία τῆς μουσικῆς, ὡς ἡθικὴν ἐπιρροὴν ἐξασκούμενης, καὶ εὐγενεὺς ἀσχολίας, «πρὸς τὸ καλῶς σχολάζειν» (Ἀριστ.). Ἐμάνθανον δὲ κυρίως τὴν κιθάραν καὶ τὴν λύραν, ὀλιγώτερον δὲ τὸν αὐλόν, διότι δὲν ἠδύναντο νὰ προσάδωσιν εἰς αὐτὸν, καὶ διότι ἐφρόνουν ὅτι ἐτάραττε τὴν τῆς ψυχῆς ἡρεμίαν. Τὰ μαθηματικὰ ἐδιδάσκοντο ὑπὸ φιλοσόφων καὶ σοφιστῶν, καὶ ἀπὸ τοῦ ε' αἰῶνος γενικῶς εἰς τὰ σχολεῖα· ἡ δὲ ζωγραφικὴ ἀπὸ τοῦ δ' αἰῶνος. Ἡ γυμναστικὴ ἐδιδάσκετο ἐπίσης ἀπὸ τῆς ε' ἑκατονταετηρίδος, καὶ μετ' αὐτῆς καὶ ἡ ὀρχηστικὴ καὶ τὸ κολυμβᾶν. Εἶτα δὲ, διὰ τοὺς ἐφήβους, ἡ ὀπλασκία καὶ

ἡ ἵππασία. Ἐδίδασκον δ' οἱ παιδοτρίβαι τὴν γυμναστικὴν, τὴν δὲ κοσμιότητα καὶ αἰδῶ ἐπέδλεπον οἱ σωφρονισταί. Ῥητορικὴν, φιλοσοφίαν, πολιτικὴν ἐδίδασκον μετὰ ταῦτα ῥήτορες, σοφισταὶ καὶ φιλόσοφοι, ἀλλὰ συνήθως μόνον εἰς εὐπόρους, διότι ὁ Ἰσοκράτης καὶ ὁ Ἀρίστιππος ἐλάμβανον ἀνὰ 1000 δρ. διδασκτῆρα, ὁ δὲ Πρωταγόρας 100 μναί (= 10,000 δρ.), καὶ ἀπῆλθον αὐτὰ αὐστηρῶς. Ἡ παρεκτροπὴ ἐκ τῆς ἀφελείας τῶν ἀρχαίων ἡθῶν ἐπέφερε καὶ τὴν ἀνάγκην εὐρύνσεως τῶν γνώσεων πρὸς μετοχὴν εἰς τὴν πολιτείαν. Αἱ δὲ γυναῖκες ἀνετρέφοντο κατ' οἶκον, καὶ ὀλίγα παρὰ τῶν μητέρων τῶν μόνων ἐμάνθων, ἰδίως τὴν σεμνότητα τῶν ἡθῶν καὶ τὰς οἰκιακὰς ἀρετάς. Ποικίλας δὲ γνώσεις καὶ ἀνωτέραν παιδείαν ἐπεδίωκαν κυρίως αἱ ἐταῖραι. — Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς δὲ τῆς παρακμῆς τῆς Ἑλλάδος ἐπολλαπλασιάσθησαν μὲν καὶ ἡμύρυνθησαν αἱ ἐπιστήμαι, ἀλλ' ἀπώλεσαν ἦν πρὶν εἶχον ἐνότητα καὶ ἁμεσὴν σκοπιμότητα. Οὕτω μονωθεῖσαι διηρέθησαν εἰς γραμματικὴν, ῥητορικὴν, φιλοσοφίαν ἢ διαλεκτικὴν, ἀριθμητικὴν, μουσικὴν, γεωμετρίαν καὶ γεωγραφίαν, ἀστρονομίαν, ἀποτελούσας πάσας οὕτως ὁμοῦ τὴν ἐγκύκλιον παιδείαν, καὶ ἐκαλλιεργοῦντο ἐν συνόλῳ ἢ κατὰ μέρη εἰς τὰ κυριώτερα κέντρα τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ἦτοι τὰς Ἀθήνας, τὴν Ἀλεξάνδρειαν, τὴν Ρόδον, τὴν Ταρσόν. Ἐξηκολούθησε δ' αὐτῶν ἡ ἀνάπτυξις πολὺ ἔτι καὶ μετὰ τὴν ἐντελῆ πολιτικὴν παρακμὴν τῆς Ἑλλάδος, καὶ οἱ νικηταὶ αὐτῆς Ῥωμαῖοι παρ' αὐτῇ ἐμαθόντευσαν, καὶ ὑπ' αὐτῆς ποδηγετούμενοι ἀνέπτυξαν περαιτέρω τὰς ἀνθρωπίνους γνώσεις.

Ἀναυα, πόλις τῆς Φρυγίας, μεταξὺ Κελαιῶν καὶ Κολοσσῶν, ἐνθα διήλθε τοῦ Ξέρξου ἡ ἐκστρατεία (Ἡρόδ. Ζ, 30).

Ἀναυμαχίη γραφὴ, κατὰ τοῦ παρὰ τὸ καθῆκον μὴ παραιρεθέντος εἰς ναυμαχίαν (Ἀνδ. π. μυστ. Ι, 22).

Ἀνάφη, νῆσος, μία τῶν Σποράδων Ἀττικῆς Θήρας, ὄρεινὴ καὶ ἄκαρπος (Στράβ. Ι

484. — Ἀπλδ. Α, 9, 26. — Ἀπλδ. Ρόδ. Δ, 1709).

Ἀνάφλυστος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ὁχυρωθεὶς διότι ἦν πλησίον τῶν ἀργυρωρχειῶν τοῦ Λαυρίου (Ἡρδ. Δ, 99). Πατρίς τοῦ δημαγωγοῦ καὶ ρήτορος Εὐδούλου.

Ἀνάχαρσις, Σκύθης ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς, ἐνεκα φιλομαθείας εἰς Ἀθῆνας ἐπιδημήσας ἐπὶ Σόλωνος, καὶ φίλος τοῦ μεγάλου νομοθέτου γενόμενος. Ἠσχολήθη περὶ τὴν φιλοσοφίαν, καὶ ὑπὸ τινῶν κατετάσσετο μετὰ τῶν ἐπτὰ σοφῶν. Ἐρρήθη δ' ὅτι ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ θελήσας νὰ εἰσαγάγῃ ἐκεῖ τὰς Ἑλληνικὰς θεότητες, ἐφρονεῖτο ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του, τοῦ βασιλέως Σαυλίου (Ἡρδ. Δ, 79. — Πλούτ. Σύλ. Ε. — Cic. Tusc. V, 32, 90). Ἀποδίδονται δ' αὐτῷ ποιήσεις τινὲς καὶ ἑννέα ἐπιστολαὶ οὐχὶ γνήσιαι.

Ἀνδανία, πόλις Μεσσηνιακὴ παρὰ τῷ ποταμῷ Νέδρῳ, ἔδρα τῶν ἀρχαιοτάτων βασιλείων τῆς γενεᾶς τῶν Λελέγων, πατρίς τοῦ Ἀριστομένους. Ἐπὶ τοῦ δευτέρου μεσσηνιακοῦ πολέμου, ὑπὸ τῶν κατοίκων ἐγκαταλειφθεῖσα, ἦν ἐπὶ Ἐπαμεινώνδου ἔτι ἔρημος, ἐπὶ δὲ Τ. Λιβίου μικρὰ πολίχνη (XXXVI, 31), καὶ ἐπὶ Πausanίου (Δ, 33, 6) μόνον ἐρείπειον. Παρ' αὐτῇ ἦν τὸ Καρνάσιον ἄλσος, ἐν ᾗ ἐλατρεῦντο ὁ Ἀπὸλλων, ἡ Δήμητρα, ἡ Κόρη καὶ οἱ Κάδαιοι.

Ἀνδοκίδης, ὁ Λεωγόρου, Ἀθηναῖος, γεννηθεὶς τῷ 468 π. Χ., ἦ, κατ' ἄλλους, βραδύτερον, εἰς, καὶ ὁ δεύτερος, τῶν δέκα ῥητόρων, τῇ ἀριστοκρατικῇ μερίδι ἀνῆκων, ναυαρχήσας τοῦ στόλου ἐν κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεμψαν τοῖς Κερκυραίοις κατὰ τῶν Κορινθίων (Θουκ. Α, 51). Μετὰ ταῦτα, περιπλάνησας εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῶν Ἑρμοκοπιδῶν (Ἰδ. Ἀλκιβιάδης), αὐτὸς μὲν ἐπροσπάθησε νὰ σωθῇ καταγγείλας τοὺς ἐνόχους, ἐν οἷς καὶ τὸν πατέρα του καὶ τέσσαρας ἀδελφούς του, οὓς ὁμῶς κατόρθωσε νὰ σώσῃ· ἀλλ' ἐπ' αὐ-

τοῦ ἐξηκολούθησεν ἐπιβαρύνουσα ἡ ὑποψία τῆς ἐνοχῆς, δι' ἣν κατεδικάσθη εἰς ἀτιμίαν (Πλούτ. Ἀλκ. ΙΗ. — Θουκ. ΣΤ, 60) τῷ 414 π. Χ. Ἀπῆλθεν ἐπομένως πρὸς τὸν Ἀρχέλαον ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Κύπρον ἐπ' ἐμπορίᾳ, καὶ εἰς Ἀθῆνας ἐπέστρεψε μόνον τῷ 410, ἐπὶ τῶν τετρακοσίων· ἀλλὰ καὶ τούτους ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ εἰς Ἡλίδαν, καὶ ἐπανῆλθε μόνον μετὰ τὴν πτώσιν τῶν Ἀ' ἐπὶ τῆς γενικῆς ἀμνηστίας (400). Ἀρχίσας δὲ πάλιν νὰ πολιτευθῇ, καὶ εἰς τὴν Σπάρτην πρέσβυς πεμφθεὶς (394), ἐπειδὴ ἀπέτυχεν ἐξωρίσθαι καὶ αὐθις, καὶ φαίνεται ὅτι τότε κα ἀπέθανε. Σώζονται δ' αὐτοῦ τέσσαρες λόγοι ἀφελεῖς καὶ ἀπέριτοι, ὁ κατ' Ἀλκιβιάδου (415), κρινόμενος οὐχὶ γνήσιος· ὁ περ' τῶν μυστηρίων (400)· ὁ περὶ τῆς ἑαυτοῦ καθόδου (410), καὶ οὗτος γνησιότητος ἀμφιβαλλομένης· ὁ περὶ τῆς πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνης, σχετικῶς πρὸς τὰ τῆς πρεσβείας αὐτοῦ (392), καὶ οὗτος ἀμφιβαλλόμενος.

Ἀνδραίμων, 1) πατὴρ τοῦ Θόαντος, ἀρχηγοῦ τῶν Αἰτωλῶν κατὰ Ἱρρίας (Ἰλ. Β, 638). Ἐβασίλευσε δ' ἐν Καλυδόνι, λαβὼν τὸν θρόνον παρὰ τοῦ πενθεροῦ του Οἰνέως. — 2) Υἱὸς Ὁξύλου, ἀνὴρ τῆς Δρυόπης (Ον. Μετ. ΙΧ, 363).

Ἀνδρεῖα, τὰ ἐν Κρήτῃ συστάτεια (Ἰδ.) τῶν ἀνδρῶν· οἱ δὲ νεανῖαι συνήρχοντο εἰς ἀγέλας (Ἰδ.). Ἐπεκράτει δ' εἰς αὐτὰ ἐγκράτεια, καὶ ἀπηγγέλλοντο ἔπαινοι τῶν προγόνων καὶ προτροπαὶ εἰς χρηστά ἔθνη. Πᾶσα πόλις εἶχεν ὀρισμένον δι' αὐτὰ χρόνον, καὶ διὰ τοῦς ξένους παρτίθεντο ἰδιαιτέραι ξενικαὶ τράπεζαι, καθὼς καὶ κοιμητήρια τοῖς ἐδίδοντο (Ἀθην. Δ, 22).

Ἀνδρεῖας, Ἰδ. Γλυπτική.

Ἀνδρέσκος, πενιχρὰς κατάγωγῆς, παραστὰς ψευδῶς ὡς υἱὸς τοῦ Περσέως, τελευταίου υἱοῦ τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ἐξήγειρε τοὺς Μακεδόνας κατὰ τῶν Ῥωμαίων (149 π. Χ.), καὶ τὸ ὄνομα Φίλιππου

ἀναλαβὼν, ἐθαρίλευσεν ἐπὶ ἔτος ὀλόκληρον αὐστηρῶς, ἀλλὰ καὶ σκληρῶς, μέχρις οὗ, νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Καικιλίου Μετέλλου, ἔφυγεν εἰς τὴν Θράκην, καὶ παρεδόθη ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ ἡγεμόνος εἰς τὸν Μέτελλον, ἀπαγαγόντα αὐτὸν εἰς τὸν ἴδιον θρίαμβον (Vell. Pat. I, 12. Flor. II, 14. — Amm. Marc. XIV, 11, 31).

Ἀνδρογέως, υἱὸς τοῦ Μίνως, βασιλέως τῆς Κρήτης, καὶ τῆς Πασιφάης, ἐνίκησεν ἐν Ἀθήναις πάντας τοὺς ἀγῶνας τῶν ἀρτισυστάτων Παναθηναίων, δι' ὃ ὁ Αἰγεὺς τὸν ἐθανάτωσεν ἐκ ζηλοτυπίας. Ἐκδικούμενος δ' αὐτὸν, ἐπολέμησεν ὁ Μίνως τοὺς Ἀθηναίους, καὶ νικήσας αὐτοὺς, τοῖς ἐπέβαλε φόρον, νὰ πέμπωσι κατ' ἔτος εἰς Κρήτην ἑπτὰ παῖδας καὶ ἑπτὰ κοράσια τῶν ἀρίστων οἰκογενειῶν ἵνα καταβροχθίζωνται ὑπὸ τοῦ τέρατος, τοῦ Μινωταύρου. Ἀπήλλαξε δὲ τὴν πατρίδα τοῦ φρικτοῦ τούτου φόρου ὁ Θησεύς (ἴδ.). Οἱ δ' Ἀθηναῖοι, ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ Μίνως, ἐώρταζον ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἐτήσιαν τελετὴν, τὰ ἀνδρογεώγια, ἣ τὸν ἐπ' Εὐρυγύῃ ἀγῶνα, διότι καὶ Εὐρυγύης ἐλέγετο ὁ Ἀνδρογέως (Ἀπολλ. Γ, 1, 2. IE, 4. — Διοδ. Δ. 60. — Ον. Μετ. VII, 456. VIII, 153).

Ἀνδροκλείδας, Θηβαῖος, ὑπὸ τοῦ Τισαφέρνους δωροδοκηθεὶς, καὶ τὰς Θήβας εἰς πόλεμον ἐξεγείρας κατὰ τῆς Σπάρτης (395 π. X.), ἀναγκασθείσης ἐκ τούτου νὰ μετακαλέσῃ τὸν Ἀγησίλαον ἐκ τῆς Ἀσίας (Ξεν. Ἑλλ. Γ. 5, 1. E, 2, 31. — Πλούτ. Λυσ. KZ).

Ἀνδροκλῆς, Ἀθηναῖος, ἐχθρὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου, μεθ' οὗ τὴν πτώσιν ἀνέλαβε τὴν τοῦ δήμου διεύθυνσιν, ἀλλ' ἔπειτα ἀνετράπη αὐθις ὑπὸ τῶν ὀλιγαρχικῶν (Θουκ. II, 65. — Ἀριστφ. Σφ. 1187. — Ἀνδοκ. Α, 28. — Πλούτ. Ἀλκ. IO).

Ἀνδροκλος, δούλος Ῥωμαίου ἀνθυπάτου ἐν Ἀφρικῇ. Φυγὼν εἰς τὴν ἔρημον ἐνέτυχε λέοντα ὅστις ἐχώλαινε, ἔχων ἄκανθαν εἰς τὸν πόδα. Ἐξαγαγὼν δ' αὐτήν, ἡ-

γαπήθη καὶ ἐτράφη ὑπὸ τοῦ λέοντος. Ἐγκαταλείψας δ' ἔπειτα αὐτοῦ τὸ σπήλαιον, καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ δεσπότου του, κατεδικάσθη εἰς θηριομαχίαν. Μετ' ἐκπλήξεως δ' ἰδόντες οἱ θεαταὶ ὅτι ὁ κατ' αὐτοῦ ἐξορμήσας λέων οὐ μόνον δὲν τὸν ἐσπάραξεν, ἀλλὰ καὶ περιχαρῶς τῷ ἔλειχε τοὺς πόδας, ἔμαθον παρ' αὐτοῦ ὅτι κατὰ τύχην αὐτός ἦν ὁ λέων ὃν εἶχεν ἀπαντήσει ἐν τῇ ἐρήμῳ. Τότε τῷ ἐχαρίσθη ἡ ἐλευθερία καὶ ὁμοῦ καὶ ὁ λέων, ὅστις οὕτως ἐκ δευτέρου τὸν ἔτρεψεν (Αἴλιαν, II. I. Z, 48. — Sen. Benf. II, 19, 1. — Δ. Gall. V, 14, 10).

Ἀνδροληψία. Ὁ ταύτην ἀφορῶν νόμος διετηρήθη ἐν Δημοσθένει (κ. Ἀριστοκρ. σ. 647), ἔχων οὕτως: Ἐάν τις βιαιῶς θανάτῳ ἀποθάνῃ, ὑπὲρ τούτου τοῖς προσήκουσιν εἴναι τὰς ἀνδροληψίας, ἕως ἂν ἡ δίκαιος τοῦ φόνου ὑπέχωσιν ἢ τοὺς ἀποκτείναντας ἐκδῶσι. Τὴν δὲ ἀνδροληψίαν εἶναι μέχρι τριῶν, πλεόν δὲ μὴ. Ἐννοεῖ δ' ὁ νόμος ὅτι, ἂν Ἀθηναῖος ᾔθελε φονευσθῇ εἰς ξένην πόλιν, ἀρνούμενην ἢ νὰ τιμωρήσῃ ἢ νὰ παραδώσῃ τοὺς φονεῖς, οἱ οἰκεῖοι τοῦ φονευθέντος ἐδικαιοῦντο νὰ συλλάβωσι πολίτας τῆς πόλεως ἐκείνης, ἀλλ' οὐχὶ πλείονας τῶν τριῶν, καὶ νὰ τοὺς εἰσαγάγωσιν εἰς δίκην διὰ τῆς γραφῆς ἀνδροληψίου, ἐφ' ἧς ἡγνοεῖτο τὴν ἐπεβάλλετο εἰς τοὺς συλληφθέντας ποινὴν. Φαίνεται δ' ὅτι ἐδημεύετο εἴ τι εἶχον ὅτε συνελήφθησαν (Δημοθ. π. στεφ. τριηρ. σ. 1232). Ἄν δ' ἀδίκως συνελήφθησαν, ἡθύνετο βεβαίως ὁ συλλαβὼν.

Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ Ἡετίωνος βασιλέως τῆς ἐν Κιλικίᾳ Ὑποπλακίας Θήβης (Il. Z, 395), μεγαλόφρων, εὐγενής καὶ πιστὴ σύζυγος τοῦ Ἑκτορος (Αὐτ. 414. X, 460). Κατὰ Βιργίλιον δὲ (Æ, III, 294) μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος ἀπήγαγεν αὐτὴν Νεοπτόλεμος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως, εἰς Φθίαν ἢ εἰς Ἡπειρον, καὶ ἔσχε τρεῖς υἱοὺς ἐξ αὐτῆς. Κατέλιπε δὲ μετέπειτα αὐτὴν εἰς

Ἐλενον, τὸν υἱὸν τοῦ Πριάμου, ᾧ περιήλθε μέρος τῆς Ἡπείρου. Ἀπέθανε δ' ἐν Ἀσίᾳ, ἐνθα παρηκολούθησε Πέργαμον, τὸν τρίτον τῶν ἐκ Νεοπτολέμου υἱῶν τῆς.

Ἀνδρομέδα, θυγάτηρ Κηφέως, τοῦ βασιλέως τῶν Αἰθιοπῶν. Ἐπειδὴ ἡ μήτηρ αὐτῆς Κασσιόπεια ἐκαυχῆθη ὅτι ἦν ὠραιότερα τῶν Νηρηίδων, ὁ Ποσειδῶν πρὸς τιμωρίαν ἐπεμψε θαλάσσιον τέρας διδοῦν τὴν χώ-

ραν, καὶ πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπ' αὐτοῦ ἐδέησε νὰ ἐκτεθῇ εἰς βορὰν αὐτοῦ ἡ Ἀνδρομέδα, εἰς σκόπελον προσδεθεῖσα· ἔσωσε δ' αὐτὴν ἐπελθὼν ὁ Περσεύς (Ἰδ.), δι' ὃ καὶ ὁ πατήρ τῆς τὴν ἔδωκεν αὐτῇ εἰς γάμον, εἰ καὶ εἶχεν ὑποσχεθῇ αὐτὴν εἰς τὸν ἀδελφόν του Φινέα. Ἐκ τούτου προέκυψεν ἔρις μεταξὺ αὐτῶν, καθ' ἣν ὁ Περσεύς ἀπελθὼσε τὸν Φινέα, δείξας αὐτῇ τῆς Γοργόνης τὴν κεφαλὴν ('Απολλ. Β, 4, 5.—Ον. Μετ. IV, 670, V). Τὴν δὲ Ἀνδρομέδα κατατάξεν ἡ Ἀθηνᾶ μεταξὺ τῶν ἀστέρων.

Ἀνδρόνικος, 1) Ῥόδιος, περιπατητικὸς, ἐδίδασκε τὴν φιλοσοφίαν ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Αὐγούστου. Ἐγραψε περὶ Ἀριστοτέλους (Α. Γολλ. X, 5), καὶ ἐτακτοποίησεν αὐτοῦ καὶ τοῦ Θεοφράστου τὰ συγγράμματα. Τὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα δ' αὐτοῦ διατηρούμενα συγγράμματα φαίνονται ὄντα μεταγενέστερα.—2) Λίβιος Ἀνδρόνικος, ἐπὶ Ῥωμαίων, γράψας τραγῳδίαν Ἀντιόπην, μὴ σωζομένην.—3) Τὸ ὄνομα τοῦτο ἔφερον καὶ Βυζαντινοὶ αὐτοκράτορες καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι ἐν Βυζαντίῳ.

Ἄνδρος, ἡ βορειότερα τῶν Κυκλάδων, 1½ μίλιον ἀπέχουσα τοῦ νοτίου ἄκρω-

τηρίου τῆς Εὐβοίας. Ἡ ἐπιφάνεια αὐτῆς ἐστὶ περίπου 6 τετραγ. μιλίων ἦν δὲ ἱερὰ τῷ Διονύσῳ. Περί τὰ 650 π. Χ. ἐξέπεμψεν αὐτὴ ἀποικίαν εἰς Ἀκνθον, Στάγειρα κτλ. (Θουκ. Δ, 84, 88). ἔῤῃχε καὶ πόλιν ὁμώνυμον, 2½ ὥρας ἀπέχουσαν τοῦ εὐρυχωροτάτου λιμένος Γαυρίου. Ἐπὶ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἀναγκασθεῖσα νὰ συνταγῇ τοῖς Πέρσαις, ἐκυριεύθη εἰτα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, οἵτινες καὶ τὴν ἐπίεσαν. Μετὰ ταῦτα δ' ὑπέκυψεν εἰς τοὺς Μακεδόνας, εἰς τὸν Ἀτταλὸν (Liv. XXXI, 45), καὶ μετὰ τοῦ Περγάμου εἰς τὴν Ῥώμην.

Ἀνδροσθένης, 1) υἱὸς Καλλιστράτου, Θάσιος ἢ Ἀμφιπολίτης, παρακολουθήσας τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ συγγράψας «τῆς Ἰνδικῆς παράπλου», οὗ ἀποσπάσματα σώζονται ('Αρρ. Ζ, 20).—2) Γλύπτης Ἀθηναῖος, ἐργασθεὶς εἰς τοὺς αἵτους τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ (Παυσ. I, 19).

Ἀνδροτίων, Ἀθηναῖος, υἱὸς Ἀνδρωνος, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους. Κατ' αὐτοῦ, ὡς παρὰ τὸν νόμον φόρους εἰσπράξαντες, ἔγραψαν γραφὴν παρανόμων ὁ Εὐκτῆμων καὶ ὁ Διόδωρος. Διὰ τούτου δὲ ἔγραψεν ὁ Δημοσθένης λόγον ἐπὶ σωζόμενον, ὡς τὸν ἕτερον κατὰ Τιμοκράτους, συντρόφου τοῦ Ἀνδροτίωνος, διὰ κατὰσχέσιν αἰγυπτιακοῦ τινος ἐμπορικοῦ πλοίου. Ἀπελθὼν δ' ὁ Ἀνδροτίων εἰς Μέγαρον, ἔγραψεν, ὑπὸ τὸν τίτλον Ἀτθίς, ἱστορίαν τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τῶν ἀρχαιότατων χρόνων μέχρι τῆς Ὀλ. 108 (345 π. Χ.), ἧς τεμάχια σώζονται.

Ἄνεμοι. Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, οἱ πνέοντες ἐκ τῆς γῆς πρὸς τὴν θάλασσαν, ἐλέγοντο ἀπόγειοι, στρεφόμενοι δ' ἀπὸ μῆς διευθύνσεως εἰς τὴν ἐναντίαν, τροπαῖοι. Οἱ βίαιοι ἦσαν χειμῶνες καὶ θύελλαι· οἱ ἐκ πυκνῶν νεφῶν κατερχόμενοι, ὡς ἐκνεφίαι, ἦσαν ἡ καταιγίς, ὁ σκηπτὸς (Σοφ. Ἀντγ. 418), ἡ λαίλαψ, ὁ ἐκ τῆς γῆς ἐφορμῶν στρόβιλος, τυφὼν ἢ τυφῶς, ὁ σίφων, ὅτε συμπαρασύρει καὶ τὰ ὕδατα εἰς τὸ ὕψος, ὁ πρηστήρ ('Αρσφ. Δυσ. 974). Οἱ

καθ' ὥρισμένους χρόνους συνήθως πνέοντες, ἰδίως ἐν Ἑλλάδι οἱ ΝΑυτικοὶ ἐπὶ τῶν κυνικῶν καυμάτων, ἦσαν οἱ ἑτησίαι, καὶ πρόδρομοι ἐλέγοντο οἱ ἐπὶ 8 ἡμέρας πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Σαίριου. Ὡς δὲ πρὸς τὰ σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος ἀφ' ὧν ἔπνεον, οἱ τέσσαρες γενικώτατοι λεγόμενοι ἦσαν· ὁ νότος, ὁ γρῆς, ὁ βροχὴν φέρων, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ θέρους πνέων, καὶ ὡς τῇ ὑγείᾳ ἐπιβλαβὴς θεωρούμενος, δι' ὃ καὶ χειμέριος ἐνίοτε ἐπιλέγεται ('Ηρδ. Β, 25.—'Ομ. 'Ιλ. Γ, 10.—Σοφ. 'Αντγ. 335)· ὁ βορέας ἢ βορρᾶς, καὶ ἀπαρκτίας καλούμενος, ψυχρὸς, ἀλλὰ διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν ὑγιεινὸς καὶ φαιδρὸς, διὰ τὴν Ἀφρικὴν ὅμως φέρων σύννεφα καὶ βροχὴν ('Ομηρ. 'Ιλ. Ε, 395. Ψ, 692. 'Οδ. Ε, 296). Παρὰ μεταγενεστέροις βορέας ἐλέγετο ὁ βορειανατολικὸς ἄνεμος· Ζέφυρος, ὁ δυτικὸς ἄνεμος, πνέων κυρίως τὸ ἔαρ καὶ κατὰ τὰς θερινὰς τροπὰς, ἄνεμος κυρίως γλυκὺς, ἀλλ' εἰς τὰς ἑλληνικὰς θαλάσσας ἐνίοτε τρικυμώδης καὶ βροχερὸς ('Ομηρ. 'Οδ. Ε, 295. Μ, 28. Ε, 458).—Εὐρος, ὁ ἀνατολικὸς· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα τὸ ὄνομα ἐδόθη εἰς τὸν νοτιανατολικόν, Εὐρόνοτον ('Ηρδ. Δ, 99. Ζ, 36), καὶ εἰς τὸν ἀνατολικὸν ἐδόθη τὸ ὄνομα Ἀπηλιώτου. Πνέει δὲ κυρίως ἐπὶ τῆς χειμερινῆς ἡμερίδας, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ξηρὸς. Τούτους μόνον τοὺς τέσσαρας ἀνέμους γνωρίζουσιν ὁ 'Ομήρος καὶ ὁ 'ΗΣίοδος ('Ιλ. Β, 145. Ι, 5. Ψ, 195. 'Οδυσ. Ε, 295)· καλεῖ δ' ὁ 'ΗΣίοδος τὸν ἀνατολικὸν ἄνεμον Ἀργέστην ('Θεογ. 379), τὸν λαμπρόν. Ἀλλὰ πρὸ τοῦ 'Ηροδότου ἦσαν ἤδη μεταξὺ τῶν 4 καὶ ἄλλοι 4 ἄνεμοι παρενθετιμμένοι, καὶ μετὰ ταῦτα ἔγνοντο καὶ 12 καὶ 24 διαιρέσεις δεκταί. Οἱ παρενθεθέντες δὲ 4 ἄνεμοι ἦσαν· ὁ Εὐρος, νοτιανατολικὸς, ἀφ' οὗ ὁ ἀνατολικὸς ὠνομάσθη ἀπηλιώτης· ὁ Καϊκίας, βορειανατολικὸς, συνεχῶς πνέων ἐν Ἑλλάδι· ὁ Λίψ, νοτιοδυτικὸς, ὡς πνέων ἐκ Λιβύας· ὁ Σκίρων, Ἀργέστης ἢ καὶ Ὁλυμπίας κα-

λούμενος, βορειοδυτικὸς, ὁροσερὸς καὶ ξηρὸς. "Οτε δ' ἠῤῥησαν τοὺς 8 ἀνέμους εἰς 12, εἰς ἐκάστην ὀρθὴν γωνίαν τῶν γενικωτάτων παρενέβαλον ἀνὰ δύο· οὕτως ἦν ὁ Μέσης ὁ ἀνατολικοβόρειος, μεταξὺ Καϊκίου καὶ Βορέου· ὁ Θρασκίας, ὁ δυτικοβόρειος, μεταξὺ Σκίρωνος καὶ Βορέου· ὁ Φοινικίας ὁ νοτιοανατολικὸς, μεταξὺ νότου καὶ εὐρου· ὁ Λιθνοτος ἢ Λιθοφοίνιξ, ὁ δυτικονότιος, μεταξὺ νότου καὶ λιβός. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ὀρίζων διηρέθη εἰς 12 σημεῖα ἴσα, μετετέθησαν καὶ οἱ παρεμβληθέντες ἄνεμοι οὕτως, ὥστε ὁ Σκίρων ἀπέβη ὁ δυτικοβόρειος, ὁ Καϊκίας ὁ βορειανατολικὸς, ὁ Εὐρος ὁ νοτιοανατολικὸς, καὶ ὁ Λίψ ὁ νοτιοδυτικὸς.—Διάφοροι θεωρίαι ἐπεκράτουν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις φιλοσόφοις περὶ τῆς αἰτίας τῶν ἀνέμων· οἱ μὲν ἐξελάμβανον αὐτοὺς προσερχομένους ἐκ τῆς ἐπενεργείας τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαιρας, οἱ δὲ δι' ἀραιώσεως καὶ διαλύσεως τῆς ἀτμοσφαιρας, ἄλλοι δι' ἀντιδράσεως τῶν γαιωδῶν καὶ πυρῶδων ὑλῶν, καὶ ἄλλοι δι' ἑλξεως καὶ ὥσεως τῶν ἀτόμων, διὰ τῆς ἀδιαλείπτου κινήσεως τοῦ παντός, κτλ. Ἐν τῷ μύθῳ δὲ ἦσαν οἱ ἄνεμοι θεοτήτες ὡς ἐν 'Ομήρῳ ('Ιλ. Ψ, 194), ἐνθα ὁ Ἀχιλλεὺς σπένδει καὶ εὐχεται πρὸς αὐτοὺς καὶ θυσίας καλὰς τοῖς ὑπόσχεται. Φέρει δὲ τὰς δεήσεις αὐτοῦ ἡ Ἴρις πρὸς τοὺς ἀνέμους παρὰ τῷ Ζεφύρῳ ἐν Θράκῃ ἐστιωμένους. Περὶ τοῦ προεξάρχοντος αὐτῶν ἰδ. Ἀπολλος. Καθ' Ἡσιόδου δὲ ('Θεογ. 309. 378. 869), εἰσὶν οἱ ἀγαθοὶ ἄνεμοι υἱοὶ τῆς 'Ηοῦς καὶ τοῦ Ἀστράου, καθ' ὃ πνέοντες συνήθως ὅτε δύνουσιν οἱ ἀστέρες, οἱ δὲ κακοὶ ἦσαν οἱ υἱοὶ τοῦ Τυφώεως, ὅστις καὶ αὐτὸς ὡς ἄνεμος θυελλώδης ἐθεωρεῖτο. Ἐνιαχοῦ τῆς Ἑλλάδος προσεφέρετο εἰς τοὺς ἀνέμους λατρεῖα. Παρὰ τῇ Σικυῶνι ἴστατο βωμὸς, εἰς ὃν ἀπαῖ τοῦ ἔτους προσήγετο θυσία διὰ νυκτός. Ἐν Δελφοῖς ἐτελοῦντο αὐτοῖς θυσίαι ἐν τῷ ἱερῷ τε μένει τῆς Θυσίας (θυελλώδους) ('Ηρδ. Ζ, 178). Ἐν Ἀθήναις Ἀνδρόνικος ὁ ἐκ Κυρ-

ρήστης ἤγειρε παρὰ τῇ ἀγορᾷ τὸν εἰσέτι ὑφιστάμενον ὀκταγώνιον πύργον, ὅστις ἦν ἡλιακὸν καὶ ὑδραυλικὸν ὥρολόγιον, καὶ συγχρόνως ἀνεμοδείκτης, ἔχων ἐπὶ τῆς ζωφύρου ἐπιγεγλυμένους τοὺς ὀκτὼ κυριωτέρους ἀνέμους ἐν προσωποποιήσει, μετὰ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν, ἐπὶ δὲ τῆς κορυφῆς χρυσοῦν δελεφῖνα στρεφόμενον καὶ δεικνύοντα πόθεν ὁ ἀνεμος ἔπνεεν. Ὁ Βορέας ἐτιμᾶτο ἐν Μεγαλοπόλει, καὶ ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ξέρξου εἶχε βωμὸν ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ Ἰλισῶ, ὅθεν

τερος ἀνεμος ἐν Ἀθήναις ἐστὶν ὁ βορρᾶς. Καὶ ὁ Ζέφυρος εἶχε βωμὸν ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐπὶ τῆς πρὸς τὴν Ἑλευσῖνα ἱερᾶς ὁδοῦ. Κατὰ τοῦ Ὀδιδίου διαφανεῖ μεταφορὰν (Fast. V, 197) ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἦν ἡ Χλωρίς, καὶ ὁ υἱὸς του ἐκαλεῖτο Καρπός. Οἱ λίαν ταχύποδες ἵπποι ἦσαν ἐν Ὀμήρῳ (Ἰλ. Υ', 223. Π, 150) υἱοὶ τοῦ Βορρᾶ ἢ τοῦ Ζεφύρου. — Καὶ ὁ Σκύθαι καὶ οἱ Πέρσαι ἐλάτρευον τοὺς ἀνέμους (Ἡρδ. Α, 131), ἔτι δὲ μᾶλλον οἱ Ῥωμαῖοι, θύοντες αὐτοῖς μέλανας κριοὺς. Οἱ

ἐπιστεύετο ὅτι εἶχεν ἀρπάσει Ὠρεΐθουιαν, τὴν θυγατέρα τοῦ Ἑρεχθέως, καὶ μεταγαγὼν αὐτὴν εἰς τῆς Θράκης, ἔσχεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ζήτην, τὸν Κάλαιν καὶ Κλεοπάτραν, τὴν γυναῖκα τοῦ Φινέως (Σοφ. Ἀντ. 981). Ὅτε δ' ἤρχετο ὁ Ξέρξης, διαταχθέντες οἱ Ἀθηναῖοι παρὰ τοῦ χρηστοῦ νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὸν γαμβρὸν αὐτῶν, ἔβυσαν εἰς τὸν Βορέαν, καὶ ὅτε πνεύσας αὐτὸς βιαίως, κατεπόντωσε παρὰ τὸ θεσσαλικὸν ἀκρωτήριον Σηπῖαν τὰ βαρβαρικά πλοῖα, τότε ἤγειραν αὐτῷ τὸν βωμὸν (Ἡρδ. Ζ, 189), ἄλλως τε καὶ ὁ ἐπαισθητό-

ἀνεμοὶ παριστῶντο ὑπὸ τῆς τέχνης πτερωτοί, ἐνίοτε πεφουσημένους ἔχοντες τὰς παρειάς. Ὡς ὁ ὠραιότατος πάντων παρίστατο ὁ Ζέφυρος.

Ἀνθεῖα, ἐπώνυμον τῆς Ἀφροδίτης (Ἡσύχ.) καὶ τῆς Ἥρας (Πaus. Β, 22, 1).

Ἀνθεμιος, Τραλλιανός, ἀρχιτέκτων ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ, τῷ 532 μ. Χ., μετὰ Ἰσιδώρου τοῦ Μιλησίου καὶ Ἰγνατίου, ἀνοικοδομήσας τὴν Ἀγ. Σοφίαν διὰ 10,000 ἐργατῶν καὶ 30 ἐκατομμυρίων δραχμῶν.

Ἀνθεμοῦς, ἀρχαία πόλις ἐν τῇ Χαλ-

κιδικῇ τῆς Μακεδονίας, οὐ μακρὰν τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, παραχωρηθεῖσα ὑπὸ Φιλίππου τοῖς Ὀλυνθίοις (Θουκ. Β, 99. — Δημοθ. Φιλ. Β, 20).

Ἀνθεμουςία, χώρα καὶ πόλις ἐν Μεσοποταμίᾳ, παρὰ τῇ Ἐδέσῃ, γνωστὴ κυρίως ἐπὶ Ῥωμαίων (Στράβ. ΙΣΤ, 747).

Ἀνθεριμος ἢ Ἀρχεριμος, Χῖος γλύπτης, υἱὸς Μικκιάδου καὶ ἑγγονος Μάλαντος, γλυπτῶν καὶ αὐτῶν, ζῶν περὶ τὸ 537 π. Χ., πρῶτος παρέστησε τὴν Νίκην ὑπόπτερον (Pl. XXXVI, 5. — Σχλ. Ἀρσφ. Ὀρν. 473).

Ἀνθεστήρια, ἴδ. Διονύσια καὶ Διόνυσος.

Ἀνθεστηριῶν, ἴδ. ἔτος.

Ἀνθεσφόρια, ἑορτὴ τοῦ ἔαρος, ἐν Σικελίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ, εἰς τιμὴν τῆς Περσεφόνης, καὶ ἦν αἱ νέαι συνέλεγον τὰ νέα ἄνθη (Στράβ. ΣΤ, 256. — Πολυδ. Α, 37).

Ἀνθηδών, 1) πόλις εἰς τὴν βορειο-τέρην ἀκτὴν τῆς Βοιωτίας, ἐπὶ τοῦ Μεσσαπίου ὄρους (Ὀμ. Ἰλ. Β, 508), εἶχε καλὸν λιμένα, καὶ ἦν ἐπάνυμος Ἀνθηδόνης, τοῦ πατρὸς τοῦ Γλαύκου, ὅστις ἐκεῖ ὡς θαλάσσιος θεὸς ἐλατρεύετο (Ὀν. Μετ. VII, 232. XIII, 905). Οἱ κάτοικοι ἦσαν κυρίως ἄλεις, σπόγγους, καὶ πορφύρας κτεγγύλας ἀλιεύοντες, καὶ περὶ τὴν ναυτιλίαν ἀσχολούμενοι ἐθωροῦντο δ' ὡς ἄνθρωποι ἰδιοτελεῖς (Παυσ. Θ, 22, 5). — 2) Πόλις παράλιος ἐν Ἰουδαίᾳ.

Ἀνθήλη, χωρίον κατὰ τὰς Θερμοπύλας, ἔχον ναὸν τῆς Δήμητρος, ἔνθα ἀνὰ πᾶν φθινόπωρον συνήθως συνήρχοντο οἱ τῶν Δελφῶν Ἀμφικτύονες (Ἡρόδ. Ζ, 176. 200. — Ἰδ. Θερμοπύλαι).

Ἀνθολογία, συλλογὴ μικρῶν ποιημάτων, ἰδίως ἐπιγραμμάτων. Τὴν ἀρχαιοτέραν συνέταξεν ὁ ἐκ Γαδάρων τῆς Παλαιστίνης ποιητὴς Μελέαγρος περὶ τὰ 60 π. Χ. καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν Στέφανον· περιεῖχε δὲ καὶ αὐτοῦ καὶ 46 ἄλλων συγχρόνων καὶ ἀρχαιοτέρων ποιήματα, οἷον τοῦ Ἀρχιλόχου,

τοῦ Ἀλκαίου, τῆς Σαπφούς, τοῦ Ἀνακρέοντος, τοῦ Σιμωνίδου, κ. α. Ὁ ἐκ Θεσσαλονίκης δὲ Φίλιππος, πιθκνῶς ἐπὶ Τραϊανῷ, προσέθηκεν ἔτι ἐκλογὴν ἐπιγραμμάτων ἐκ 13 ποιητῶν, ἐκ τῶν γραφάντων μετὰ τὸν Μελέαγρον. Ἀλλας μετὰ ταῦτα ὁμοίως Ἀνθολογίας συνέλεξεν ὁ ἐξ Ἡρακλείας Διογενιανὸς καὶ ὁ Στράτων ἐκ Σάρδεων ἐπὶ Ἀδριανῷ, καὶ ὁ ἐκ Μυρίνης τῆς Μυσίας Ἀγαθίας ἐπὶ Ἰουστινιανῷ. Ἀλλὰ πᾶσαι αὗται αἱ συλλογαὶ ἀπωλέσθησαν· ἐξ αὐτῶν δ' ἄρυσθεις συνέταξε νέαν ἐκτεταμένην κατὰ τὸν 10^{ον} αἰῶνα μ. Χ. ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου, ὁ Κωνσταντῖνος Κεφαλαῖος. Διέταξε δ' αὐτὴν οὐχὶ ἀλφαθητικῶς, ὥς ὁ Μελέαγρος καὶ ὁ Φίλιππος, ἀλλὰ καὶ ὕλην, εἰς 1Ε βιβλία, προσθεὶς εἰς τὰ ἀρχαῖα ἐπιγράμματα καὶ πολλὰ τῶν μετὰ ταῦτα χρόνων. Ἐξ αὐτῆς δὲ, κατὰ τὸν 18^{ον} αἰῶνα ὁ Μάξιμος Πλανούδης ἠνθολόγησεν 7 βιβλία, ἃ ἐπὶ τῆς μεταβάσεως τῶν λογίων Ἑλλήνων εἰς Ἰταλίαν ἐπὶ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὁ Ἰωάννης Λάσκαρης ἐξέδωκεν ἐν Φλωρεντίᾳ τῷ 1494, ὑπὸ τὸν τίτλον Ἀνθολογία διαφόρων ἐπιγραμμάτων, εἰς ἣν μετὰ ταῦτα ὁ Hugo Grotius προσέθηκεν ἀρίστην λατινικὴν μετάφρασιν. — Ἀλλὰ τῷ 1606 εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Εἰςθευέστερης ἀνεῦρεν ὁ Σαλμάσιος χειρόγραφον τῆς συλλογῆς τοῦ Κεφαλαῖ, καὶ ἐν τοῖς ἔτεσι 1772—6 ἐξέδωκεν ὁ Brunh τρίτομον τὴν ἀνθολογίαν, συμπεπληρωμένην διὰ τῶν νέων εὐρημάτων, ἀφαιρέσας μόνον μεταγενέστερά τινα, τῆς χριστιανικῆς ἐποχῆς, οὐδεμίαν ἁξίαν ἔχοντα, ἀλλὰ συμπεριλαβὼν εἰς τὴν ἐκδοσὶν καὶ περισωθέντα ἀποσπάσματα ἀρχαίων ποιητῶν, τοῦ Σόλωνος, τοῦ Ἀρχιλόχου, τοῦ Σιμωνίδου, κτλ. Εἰσὶ δὲ τὰ ἐπιγράμματα ταῦτα, ὡς διαφόρων χρόνων καὶ ποιητῶν, οὕτω καὶ διαφόρου ἁξίας, τινὰ ἐξ αὐτῶν ἀγχινούστατα καὶ ποιητικώτατα. Οἱ σπουδαιότεροι δὲ τῶν ἐπιγραμματογράφων τούτων εἰσὶ Σιμωνίδης (559—469 π. Χ.),

Ἀνακρέων (524), Καλλιμάχος, Θεόκριτος, Ἀσκληπιάδης, Λεωνίδας ὁ Ταραντῖνος (280), Μνασάλκας (248), Ῥιανὸς (224), Διοσκορίδης (200), Ἀντίπατρος ὁ Σιδώνιος, Μελέαγρος (60), Ἀντίπατρος ὁ Θεσσαλονικεὺς, Κριναγόρας, Λεωνίδας Ἀλεξανδρεὺς, Λευκίλλιος, Φίλιππος Θεσσαλονικεὺς (ἐπ. X.), Λεόντιος, Ρουφῖνος, Παῦλος Σιλεντιάριος, Ἀγαθίας (ἐπὶ Τευστινιανοῦ). — Λατινικὴ δ' Ἀνθολογία συνελέγη τὸ πρῶτον ὑπὸ Σκαλιγέρου τῷ 1573, ἐκ χωρίων συγγραφέων καὶ ἐξ ἐπιγραφῶν.

Ἀνθούλλα, πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου μεταξύ Ναυκράτιδος καὶ Κανώπου, ἥς αἱ πρόσοδοι ἐπὶ τῆς περσικῆς κυριαρχίας ἐδίδοντο εἰς τὴν βασιλίσσαν εἰς προμήθειαν πεδύλων καὶ ζώνης (Ἡρδ. Β, 97. 98).

Ἄνιος, κατὰ τοὺς λατινικοὺς μύθους, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κρεούσης ἢ Ροιούς, ἦν ὁ πατὴρ αὐτῆς Στάφυλος ἔρριπεν εἰς τὴν θάλασσαν ἐντὸς κιβωτοῦ σωθεῖσα δ' εἰς Ἀῆλον, ἔτεκεν ἐκεῖ τὸν Ἄνιον, μαθόντα τὴν μαντικὴν ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἐνυμφεῖτο δ' ὁ Αἰνείας ἐπὶ τῆς διόδου του διὰ τῆς Ἀῆλου τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Λαβινίαν (Virg. A. III, 30. — Ον. Met. XIII, 650. — Διον. Ἀλ. Α, 59).

Ἀννίδας, ὁ μέγας Καρχηδόνιος στρατηγός, ὅστις ἀφ' οὗ θριαμβευτικῶς ἐπολέμησε τὴν Ῥώμην, ἡττηθεὶς μετὰ ταῦτα ἐν Ἀφρικῇ, κατέφυγε, τῷ 193 π. X. εἰς τὴν αὐλὴν Ἀντιόχου Γ, τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας, καὶ μάτην ἐζήτησε νὰ πείσῃ καὶ αὐτὸν νὰ φέρῃ τὸν πόλεμον εἰς Ἰταλίαν. Ἐπειδὴ δὲ παρὰ τοῦ Ἀντιόχου ἡττηθέντος οἱ Ῥωμαῖοι ἀπήλθον τὴν παράδοσιν τοῦ Ἀννίδα, κατάρθωσαν οὗτος νὰ φύγῃ εἰς Προυσίαν, τὸν βασιλέα τῆς Βιθυνίας. Ἀλλ' ὅτε καὶ οὗτος, ζητηθεὶς νὰ τὸν παραδώσῃ, ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ, τότε ὁ γενναῖος Καρχηδόνιος ἠτόκνησε δηλητηριασθεὶς, τῷ 183.

Ἀννίκερις, ἐκ Κυρήνης, φιλόσοφος

τῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστίππου, διάδοχος τοῦ Ἠγησίου (τδ.), τὸν ἐξευγενισμὸν τῆς ἡδονῆς ἐπιδιδῶν «Χαίρειν γὰρ ἡμᾶς μὴ μόνον ἐπὶ ἡδοναῖς, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ὁμιλίαις καὶ ἐπὶ φιλοτιμίαις» (Κλημ. Ἀλ. Στρωμ. Γ, 417). Κατ' αὐτὸν ἐκαλοῦντο Ἀννικέριοι καὶ οἱ ὁπαδοὶ του.

Ἄννων, ὄνομα διαφόρων Καρχηδονίων. Εἷς ἐξ αὐτῶν, υἱὸς τοῦ Ἀμίλκα, μέγας θαλασσοπόρος, ἐπεχείρησε περὶ τὸ 510 πλοῦν ἀνακαλύψεων ἐκτὸς τῶν Ἑρακλείων στηλῶν καὶ κατὰ τὴν τότε ἄγνωστον θυτικὴν παραλίαν τῆς Ἀφρικῆς, ἵνα ἐκτείνῃ τῆς πατρίδος του τὰς σχέσεις καὶ τὴν ἐπιρροήν. Ἐγράψα δὲ περιγραφὴν τῆς περιηγήσεώς του φοινικιστί, καὶ ταύτης διατηρεῖται ἑλληνικὴ μετάφρασις ὑπὸ τὸν τίτλον «Περὶ πλοῦς», περιλαμβανομένη καὶ ἐκδομένη μετὰ τῶν μικρῶν γεωγραφῶν.

Ἄνουδης, ἀρχαιότατος παρ' Αἰγυπτίοις θεὸς τῶν νεκρῶν καὶ τῶν τάφων, υἱὸς Ὀσίριδος καὶ Ἰσιδος, παρίστατο θωακέφαλος ἢ κυνοκέφαλος, καὶ ἦν καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐν τοῖς ἔπειτα χρόνοις γνωστός.

Ἀνταῖος, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Γῆς, γίγας, ἡγεμὸν τῆς Λιβύης, ὅστις πάντας τοὺς εἰς τὴν χώραν του προσπλέοντας ξένους ἠνάγκαζε νὰ παλαίσωσι μετ' αὐτοῦ καὶ τοὺς ἐφόνευε, διότι ἐν ὅσῳ ἡγγίζε διὰ τῶν ποδῶν του τὴν μητέρα του γῆν, ἀνέκτα νέας δυνάμεις καὶ ἦν ἀκαταμάχητος. Ἀλλ' ὁ Ἑρακλῆς, παλαίσας μετ' αὐτοῦ, τὸν ἡγείρεν εἰς τὴν ἀγκάλην του, καὶ οὕτω τὸν ἐφόνευσεν ὁ δὲ τάφος του ἐλέγετο ἐν Τίγγιδι τῆς Μαυριτανίας (Ἀπλλδ. Β, 5, 11).

Ἀνταλκίδας, Σπαρτιάτης, υἱὸς Λέοντος, ἐπέμφθη (387 π. X.) πρὸς τὸν σατράπην Τιρίβαζον, ἵνα δι' αὐτοῦ ἐλκύσῃ τοὺς Πέρσας ὑπὲρ τῆς Σπάρτης, καὶ ὠφελῇ τοὺς ἐρεθισμοῦ τοῦ Ἀρταξέρξου (τοῦ Μνήμονος) κατὰ τῶν Ἀθηναίων, ὑποστηρίζοντων τὸν Εὐαγόραν ἐν Κύπρῳ, συνωμολόγησεν εἰρήνην ἐπονείδιστον διὰ τὴν Ἑλλάδα, οὐσαν δὲ λυ-

πηρὰν συνέπειαν τοῦ ἐμφυλίου πελοποννησιακοῦ πολέμου· κατ' αὐτὴν πᾶσαι αἱ ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ Ἑλληνικαὶ πόλεις ἀπεδίδοντο εἰς τὸν Μέγαν Βασιλέα, καὶ πλὴν τῶν νήσων Λήμνου, Σκύρου καὶ Ἰμβροῦ, αἵτινες ἔμενον τοῖς Ἀθηναίοις, αἱ λοιπαὶ πᾶσαι πόλεις ἐκهرύττοντο αὐτόνομοι. Οὕτω κατέπεσε τῶν Ἀθηνῶν ἡ ἡγεμονία. Ὁ δ' Ἀνταλκίδας, ὑπ' αὐτοῦ τοῦ τῶν Περσῶν βασιλέως περιφρονηθεὶς, ἐξ ἀπογνώσεως κατεδίκασεν αὐτὸς ἑαυτὸν εἰς αἰστίαν καὶ ἀπέθανεν (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 8, 13. Ε, 1, 30. — Πλούτ. Ἀγισ. ΚΓ. Ἀρξ. ΚΑ. ΚΒ.).

Ἀντανδρός, 1) ἀδελφὸς τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν Ἀγαθοκλέους, γράψας βιογραφίαν αὐτοῦ. — 2) Στρατηγὸς τῶν Μεσσηνίων (Πaus. Δ, 7, 4). — 3) Πόλις ἐν Μυσίᾳ, εἰς τὸν Ἀδραμύτιον κόλπον, κτίσμα Πελασγῶν ἢ Λελέγων, εὐρυθεῖσα ὑπὸ Αἰολέων (Ἡρόδ. Ε, 27. Ζ, 42. — Θουκ. Δ, 52. Η, 108. — Ξεν. Ἑλλ. Α, 1, 25. Ε.)

Ἀντεῖα, ἴδ. Βελλεροφῶν καὶ Προῖτος.

Ἀντέρως, ἴδ. Ἐρώς.

Ἀντήνωρ, Εὐφράνορος, γλύπτης Ἀθηναῖος ἐπὶ Πεισιστρατιδῶν, ἐργασθεὶς τοὺς τυραννοκτόνους περὶ τὸ 630 π. Χ. ἀνατεθέντας εἰς τὴν εἴσοδον τῆς Ἀκροπόλεως. Ἡράκλῃ δὲ τὸ ἔργον αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ξέρξου.

Ἀντιγόνηα, 1) πόλις τῆς ἐν Ἠπειρίῳ Χαονίας ἐπὶ τοῦ Ἀώου ποταμοῦ πρὸς τὰ Κεραυνία ὄρη (Liv. XXXII, 5). — 2) π. ἐν Μυγδονίᾳ τῆς Μακεδονίας. — 3) π. ἐν τῇ Χαλκιδικῇ Χερσονήσῳ (Liv. XLIV, 10). — 4) π. ἐν Συρίᾳ ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου. — 5) Καὶ ἡ Ἀλεξάνδρεια Τρωὰς καὶ ἡ Νίκαια ἐκλήθησαν οὕτως ἐπ' ὀλίγον.

Ἀντιγόνη, 1) θυγάτηρ τοῦ Οἰδίποδος, μία τῶν ἡρώιδων τῆς αἰτικῆς τραγωδίας. "Ὅτε ὁ Οἰδίπους ἐξ ἀπελπισίας διὰ τ' ἀκούσια ἐγκλήματά του, ἐτυφλώθη καὶ ἔφυγεν ἐκ Θηβῶν, τὸν συνώδευσεν καὶ τὸν ἐποδηγέται, μέχρις οὗ ἀπέθανεν αὐτὸς ἐν Κο-

λωνῷ τῆς Ἀττικῆς (Σφιλ. Οἰδ. ἐν Κολ.). εἶτα δ' ἐπανήλθεν εἰς Θήβας, καὶ ὅτε οἱ δύο ἀδελφοὶ τῆς, Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης, ἔπεσαν ἀλληλοκτονήσαντες, καὶ ὁ θεὸς τῆς Κρέων, ἡγεμὼν τῶν Θηβῶν, ἀπηγόρευεν νὰ ταφῇ ὁ Πολυνείκης, ὡς στρατεύσας κατὰ τῆς πατρίδος του, ἠπειθήσει μόνῃ ἐξ ἀδελφικῆς εὐσεβείας. Ἐγκατακλεισθεῖσα δ' ὑπὸ τοῦ Κρέοντος εἰς ὑπόγειον φυλακὴν, ἠτυοκτόνησεν ἑαυτήν, καὶ παρ' αὐτῇ καὶ ὁ ἐραστὴς τῆς Αἰμων, ὁ υἱὸς τοῦ Κρέοντος (Αὐτ. Ἀντιγ.). — 2) Γυνὴ τοῦ Πηλέως, μήτηρ τῆς Πολυδώρας. — 3) Θυγ. τοῦ βασιλέως Λαομέδοντος ἐν Τροίᾳ (Ον. Μετ. VI, 93).

Ἀντίγονος, 1) υἱὸς Φιλίππου τοῦ ἐξ Ἐλυμνιώτιδος, πατὴρ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, ὁ καὶ Κύκλωψ ἐπιλεγόμενος διότι ἦτο μόνόφθαλμος, εἰς τῶν ἐπισημοτέρων στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ (323 π. Χ.), ἔλαβεν εἰς μερίδιον τὴν Φρυγίαν, τὴν Παμφυλίαν καὶ τὴν Λυκίαν (Ἀρρ. Α, 29. — Curt. X, 25, 2). Ἐν ταῖς παντοίαις τῶν διαδόχων ἐμφυλίοις περιπλοκαῖς (Διόδ. ΙΗ, 25. 40. 50), ἐπολέμησε καὶ προδοθέντα ἐφόνησε τὸν Εὐμένην (Πλούτ. Εὐμ. ΙΒ, ΙΖ, Διόδ. ΙΘ, 43), ὥστε τῷ 316 ἦν κύριος πάσης τῆς δυτικῆς Ἀσίας καὶ αὐτῆς τῆς Συρίας, ἣν ὅμως μετὰ μακροὺς πολέμους ἠναγκάσθη (311) νὰ καταλίπη τῷ Σελεύκῳ (Διόδ. ΙΘ, 69. 77. 100. 105). Τῷ 310 ἀνέλαβεν ὁ Ἀντίγονος τὸν τίτλον βασιλέως, ὁ πρῶτος τῶν διαδόχων τοῦ Ἀλεξάνδρου ὁ ἀποφασίσας τὴν ἀπέραντον αὐτοῦ ἐπικράτειαν νὰ καταστήσῃ εἰς βασιλεῖον, ἔπεμψε τὸν υἱόν του Δημήτριον κατὰ τῆς Ἑλλάδος, καὶ αὐτὸς ἐξεστράτευσεν κατὰ τοῦ Πτολεμαίου εἰς Αἴγυπτον, ἀλλ' ἀπέτυχεν (Πλούτ. Δημ. ΙΕ. — Διόδ. Κ, 46. 81). Πολεμήθει δ' ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου, Κασσάνδρου, Λυσισμάχου καὶ Σελεύκου, συμμαχησάντων, ἐφρονέυθη (302) εἰς τὴν ἐν Ἰσῶν αἰματηρὰν μάχην (Πλούτ. Δημ. ΙΕ. ΚΑ. ΚΗ. — Λ.). — 2) Ἀντίγονος, ἐπικληθεὶς Δω-

σων, διότι περιωρίζετο πάντοτε εἰς ὑποσχέσεις, ἔργονος Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, ἐπίτροπος δὲ τοῦ Φιλίππου, υἱοῦ τοῦ Δημητρίου Β' (230 π. Χ.), οὗ τὴν χήραν καὶ ἐνυμφεύθη, βασιλεύσας τῆς Μακεδονίας μετὰ συνέσεως καὶ ἱκανότητος (Liv. XL, 54). Ἀφ' οὗ κατέστειλε στάσιν ἐν τῷ κράτει του, συνεξεστράτευσεν μετὰ τοῦ Ἀράτου κατὰ τῆς Σπάρτης, καὶ ἐνίκησεν ἀποκρούσας δὲ καὶ εἰσβολὴν Ἰλλυριῶν (221), ἀπέθανεν αἰφνιδίως (Πλούτ. Ἀρατ. ΛΔ. ΜΣΤ.—Πολ. Β, 47, 70. Δ. 87.—Just. XXVIII, 3). — 3) Ἀντίγονος Γονατᾶς, οὗτω κληθεὶς διότι εἶχε σιδηρὰν πλάκα εἰς τὸ γόνυ, υἱὸς Δημητρίου Πολιορκητοῦ, συνεξεστράτευσεν μετὰ τοῦ πατρὸς του, καὶ ὅτε οὗτος ἐξεβλήθη τῆς Μακεδονίας (287 π. Χ.), διετήρησε τὰς ἐν τῇ Πελοποννήσῳ αὐτῷ ἀνηκούσας πόλεις, ἀλλὰ ματαίως κατέβαλε προσπάθειάς ὅπως ἀπελευθερώσῃ τὸν ἐν Συρίᾳ ὑπὸ τοῦ Σελεύκου αἰχμαλωτευθέντα πατέρα του (Πλούτ. Δημ. ΝΑ). Μετὰ τὸν θάνατον δ' αὐτοῦ (283), ἐδασίλευσεν ἐν Μακεδονίᾳ· ἀλλ' ἐξωσθεὶς ὑπὸ τοῦ Σελεύκου, ἠναγκάσθη μετὰ τούτου τὸν θάνατον (280), νὰ παραχωρήσῃ εἰς Πτολεμαῖον τὸν Κεραυνὸν τὴν βασιλείαν, εἰς ἣν αὐτοῦ ἐγκατέστη τῷ 276. Ἀπέκρουσε δὲ τὴν εἰσβολὴν τῶν Γαλατῶν (Just. XV, 2), ἐξεδιώχθη (273) ὑπὸ Πύρρου (Πλούτ. Πύρρ. ΚΣΤ): ἀλλὰ τούτου ἀπελθόντος εἰς τὴν Πελοποννήσον, ἀνεκτήσατο ἐκ νέου τὸν θρόνον του. Μετὰ θάνατον δ' αὐτοῦ, ἐνίκηθη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀλλ' ἔπειτα καὶ τοῦτον ἐνίκησε, καὶ ἐκυρίευσεν καὶ τὴν Ἑπείρον (Πλούτ. Πύρρ. ΛΔ). Πολεμήσας δὲ καὶ πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς, ἀπέθανεν ὀγδοηκοντοῦτης, τῷ 240 (Πλούτ. Δημ. Μ.—Πολ. Β, 43). — 4) Ἀντίγονος Καρύστιος, συγγραφεὺς ἐπὶ Πτολεμαίων, γράψας βίους φιλοσόφων. Ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ σώζεται Ἰστοριῶν παραδόξων συναγωγὴ, ἴσως περιληψὶς ἀρχικῆς τιнос αὐτοῦ συγγραφῆς. — 5) Ἰδ. Πυρόμαχος.

Ἀντιγραφὴ. ἐλέγετο ἡ διπλὴ περίληψις τῆς κατηγορίας καὶ τῆς υπερασπίσεως ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων, ἐνίοτε δὲ καὶ μόνῃ ἢ δευτέρᾳ (Πλατ. Ἀπολ. Σωκρ. ΚΖ.—Πολυδ. Η, 58): ἐπὶ δὲ τῶν κληρονομικῶν ἐκτέρα ἀδιακρίτως (Ἀρποκρ.—Σουῖδ.). Τέλος δ' οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ ἀντικατηγορία προτεινομένη ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀγωγὴν (Δημοθ. πρ. Φαίν. 1044). Καὶ ὁ διπλοῦς ἐκατέρωθεν ὄρκος ἐλέγετο ἀντιωμοσία ἢ διωμοσία.

Ἀντιδοσις. Κατὰ Σολώνιον νόμον, ὁ νομίζων ὅτι ἐπεβάλλοντο αὐτῷ φόροι ἢ λειτουργίαι δυσανάλογοι πρὸς τὴν περιουσίαν του, ἐδικαιοῦτο νὰ προτείνῃ τὴν ἀνταλλαγὴν αὐτῆς μετ' ἄλλου, ἐν ἐνόμῳ πλουσιώτερον καὶ παρὰ τὸ δίκαιον ἦττον αὐτοῦ ἐπιβαρυνθέντα, καὶ τότε νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὰς δημοσίας πρὸς αὐτὸν ἀπαιτήσεις. Αὕτη ἦν ἡ Ἀντιδοσις, ἥς ὅμως ἐξηροῦντο αἱ κτήσεις τῶν ἀργυρείων ἐν Λαυραίῳ, διότι αὗται δὲν ὑπέκειντο εἰς φορολογίαν διὰ τὰς λειτουργίας (Δημοθ. πρ. Φαί. νικπ. Ἀρόβ. Β, 840. Μηδ. 539). Ὁ ἀρνούμενος αὐτὴν, ὑπεχρεοῦτο ν' ἀναλάβῃ ὁ ἴδιος τὴν λειτουργίαν. Ὁ Ἰσοκράτης ἔγραψε λόγον «περὶ ἀντιδόσεως».

Ἀντιδοτος. Ἀθηναῖος ζωγράφος, μαθητὴς τοῦ Εὐφράνωρος, διδάξας τὴν τέχνην εἰς τὸν Νικίαν (Pl. XXXIV, 40, 27).

Ἀντίκλεια. Ἰδ. Αὐτάλυκος καὶ Ὀδυσεύς.

Ἀντίκυρα (ἢ Ἀντίκυρρα), 1) Πόλις τῆς Φθιώτιδος παρὰ τὴν Οἶτην, εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον (Ἡρόδ. Ζ, 198). — 2) Πόλις τῆς Φωκίδος παραθαλασσία, ὑπὸ τὸν Παρνασσὸν, ἀνατ. τοῦ Κίρφωος ὄρους, τοῦ Κυπαρίσσου καθ' Ὁμήρον (Ἰλ. Β, 519). Ἀμφότεραι αἱ πόλεις ἐθεωροῦντο ὡς ἔχουσαι πολὺν ἐλέθορον, τὸ φυτὸν τὸ νομιζόμενον ὡς θεραπευτικὸν τῆς παραφροσύνης, ἐξ οὗ καὶ ἡ φράσις «Ἀντικύρρας σε θεῖ.» Ἐν τῷ ἱερῷ πολέμῳ κατέστρεψεν ὁ Φίλιππος τὴν Φωκικὴν, ἀλλὰ τὴν ἀνήγειρε

πάλιν. Εἶτα δὲ κατεστράφη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων.

Ἀντιλίθανος, ὄρος ἐκτεινόμενον Ν τοῦ Λιδάνου ἀπὸ Συρίας πρὸς τὴν Φοινίκην (Στράβ. ΙΣΤ, 756. — Ἀρρ. Β, 20, 4).

Ἀντίλοχος, υἱὸς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Εὐρυδίκης, συνώδευσε τὸν πατέρα του εἰς τὴν Τρωάδα, καὶ ἦν εἰς τῶν ὠραιότερων καὶ ἀνδρειότερων νέων ἡρώων (Ιλ. Δ, 457. Ε, 580. Ν, 545. Ο, 572. Π, 317). Ἦν δὲ καὶ, μετὰ τὸν Πάτροκλον, ὁ προσφιλέστατος τῷ Ἀχιλλεΐ, δι' ὃ καὶ αὐτῷ ἀνετέθη ν' ἀναγγεῖλῃ εἰς τὸν Ἀχιλλεῖα τοῦ Πατρόκλου τὸν θάνατον. Ἐρονεύθη δ' ὑπὸ τοῦ Μένονος, ἐν ᾧ ἐπρὸς μάχετο τοῦ πατρὸς του, δι' ὃ καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς πρότυπον υἱοῦ φιλοστοργίας, (Πίνδ. Πυθ. ΣΤ, 28)· ὁ δ' Ἀχιλλεὺς αὐτὸν ἐκδικῶν, ἐθιχάτωσε τὸν Μένονα (Ὀδ. Δ, 187), καὶ μετὰ ταῦτα ὁ νεκρὸς αὐτοῦ ἐτέθη εἰς τὸν αὐτὸν τάφον εἰς ὃν ἔκειτο καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ ὁ Πάτροκλος.

Ἀντιμαχίδης, ἴδ. Ἀντίστρατος.

Ἀντίμαχος, ἐκ Κολοφῶνος ἢ τῆς παρακειμένης Κλάρου, ποιητὴς καὶ γραμματικὸς, ἀκμάζων περὶ τὰ 404 π. Χ., φίλος τοῦ νεωτέρου αὐτοῦ Πλάτωνος. Ἐγραψε μέγα ἔπος, τὴν Θηβαΐδα, τοὺς πολέμους τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας καὶ τῶν Ἐπιγόνων ψάλλον, προσέτι δὲ καὶ τὴν Λύδην, ἐλεγειακὴν ποιήσιν ἐκ πολλῶν συγκειμένην ῥαφιδῶν, εἰς ἡρωϊκὰ διηγήματα περιστρεφόμενῃ, καὶ οὕτω κληθεῖσαν κατὰ τὴν μνηστὴν τοῦ ποιητοῦ, ἧς ὁ θάνατος βαθέως τὸν ἔθλιβε, καὶ πρὸς παρηγορίαν του ἐπέδεθη εἰς τὴν μελέτην ἐκείνων τῶν ἡρωολογιῶν. Οἱ λόγιοι τῆς Ἀλεξανδρείας ἐθαύμαζον αὐτὸν μεγάλως, καὶ εἰς τὸν κανόνα τῶν ποιητῶν ὃν συνέταξαν, τάττουσιν αὐτὸν ἐν τοῖς ἐποποιοῖς ἀμέσως μετὰ τὸν Ὀμηρον. Ἀλλὰ τὰ σωζόμενα αὐτοῦ ἀποσπάσματα ἐλέγχουσι γλῶσσαν ἐπιτετηδευμένην, ἐκ πασῶν τῶν διαλέκτων θανειζομένην, πολὺ ἀπέχουσαν τῆς Ὀμηρικῆς ἀφελείας. Οἱ

δὲ μῦθοι αὐτοῦ εἰσὶν ἀρχαϊκώτατοι, καὶ στροβύμενοι ἐντέχνου οἰκονομίας. Ὡς γραμματικὸς δ' ἐξειργάσθη καὶ πραγματεῖαν περὶ τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν.

Ἀντίνοος, 1) υἱὸς Εὐπείθους, Ἰθακήσιος, ὁ αὐθαδέστερος τῶν μνηστῆρων τῆς Πηνελόπης, ἐπιβουλεύσας τὴν ζωὴν τοῦ Τηλεμάχου καὶ τῆς Ἰθάκης τὴν ἐξουσίαν. Πρὸς τὸν αὐτὸν κατετόξευσαν τὰ βέλη τοῦ Ὀδυσσεύς.

σέως (Ὀδ. Δ, 660. 773. Π, 363. Ρ, 458. Σ, 42. Χ, 8. 48). — 2) Ὁραῖος νεανίας ἐκ Κλαυδιουπόλεως τῆς Βιθυνίας, ἀγαπητὸς τοῦ Ἀδριανοῦ, συνοδεύων αὐτὸν εἰς τὰς ὁδοπορίας του, καὶ πνιγὴς εἰς τὸν Νεῖλον τῷ 130 μ. Χ. Ὁ αὐτοκράτωρ κατέταξεν αὐτὸν μετὰ τῶν ἡρώων, ὠνόμασε κατ' αὐτὸν Ἀντινοῦπολιν τὴν πόλιν ἐν τῇ μέσῃ Αἰγύπτῳ ἐνθα ἀπέθανε, καὶ ἐν Μαντινείᾳ τῆς Πελοποννήσου ἱδρύσεν αὐτῷ ναὸν, καὶ διέταξεν ἀγωνάζειν εἰς τιμὴν του· τὸ ὄνομά του δ' ἔδωκε καὶ εἰς ἓνα ἀστερισμόν. Σώζονται δὲ πλεῖστα ἀγάλματα, προτομαί, δακτυλιόλιθοι καὶ νομίσματα, παριστῶντα αὐτὸν ὡς Διόνυσον ἢ ὡς ἄλλον τινα ἐκ τῶν νεαρῶν θεῶν (Παυσ. Π, 9, 4).

Ἀντίον, τὸ ξύλον τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ περὶ ὃ ἐλίσσεται τὸ ἐξυφανθὲν μέρος, καί

Ἐξ Αἰγυπτ. γραφῆς

μενον ὅτε μὲν κάτω, ὅτε δὲ ἄνω, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι.

Ἀντιόπη, 1) θυγάτηρ τοῦ ποταμίου θεοῦ Ἀσωποῦ ἐν Βοιωτία (Ὅμηρ. Ὀδ. Λ, 260), ἡ τοῦ Νυκτέως,

ἔσχεν ἐκ τοῦ Διὸς τοὺς διδύμους ἀδελφοὺς Ἀμφίωνα καὶ Ζῆθον. Αὐτῆς φερώνυμον δρᾶμα ἔγραψεν ὁ Εὐριπίδης, καὶ ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις ὁ Λίβιος Ἀνδρόνικος καὶ ὁ Πακύβιος ἄλλ' οὐδὲν αὐτῶν διεσώθη. Τὸ ἀγαλλμα αὐτῆς ἀποτελεῖ μέρος τοῦ συμπλέγματος τοῦ Φαρνεσίου ταύρου (Ἰδ. Ἀμφίων). — 2) Ἰδ. Θησεύς.

Ἀντιόχεια, πολλαὶ πόλεις ἔφερον τὸ ὄνομα τοῦτο, ἐν αἷς αἱ ἐπισημότεραι· 1) Ἀν. ἡ ἐπὶ Δάφνῃ, πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου τῆς Συρίας, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ὀρόντου, παρά πυκνῷ θάμνῳ, εἰς ἀπόστασιν 120 σταδίων ἀπὸ

Ἡ πολιοῦχος θεᾷ τῆς Ἀντιόχειας
Ἐν ἑκτῷ αἰῶνι τῶν Βυζαντινῶν

τῆς θαλάσσης ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος εἰς τιμὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἀντιόχου ἰδρυθεῖσα. Ταχέως ἀνέξῃσας καὶ ἀναπτυσθεῖσα εἰς τετραπλὴν πόλιν κατάκοσμον μετὰ λαμπροτάτων στοῶν, ἔμεινε καὶ ἐν τοῖς χριστιανικοῖς χρόνοις ἐπίσημος, ἔδρα πατριαρχικῆ, εἰς ἣν καὶ δύο συνήλθον σύνοδοι ἐκκλησιαστικαί. Καταστραφεῖσαν ὑπὸ τοῦ Πέρσου Χοσρόου (540 μ. Χ.), τὴν ἀνικοδόμησεν ὁ Ἰουστινιανὸς, μετονομάσας αὐτὴν Θεοπόλιν. Εἰς αὐτὴν ἐγεννήθη ὁ Ἀμμιανὸς Μαρχελλῖνος, ὁ Λιβάνιος, ὁ ἁγ. Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, καὶ ὁ Εὐάγγελος. — 2) Ἀντ. τῆς Πισιδίας, κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Φρυγίας, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ

τῶν κατοίκων τῆς πρὸς Μαιάνδρῳ Μαγνησίας. Εἶχεν ἱερὸν τοῦ μηνὸς Ἀρκαίου, τοῦ φρυγικοῦ Μεθύρκου. Ὑπὸ Ῥωμαίων ἐκλήθη Καισάρεια. — 3) Ἀντ. ἐπὶ Μαιάνδρῳ, ἐν Καρίᾳ ὑπὸ Ἀντιόχου Α' τοῦ Σωτήρος εἰς τὴν θέσιν τῆς ἀρχαίας Πυθοπόλεως κτισθεῖσα.

Ἀντίοχος, 1) Στρατηγὸς Φιλίππου τῆς Μακεδονίας (Just. XIII. XV). — 2) Ἀντίοχος ὁ Σωτήρ, υἱὸς Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, βασιλέως τῆς Συρίας, γεννηθεὶς 324 π. Χ. (Just. XVII, 2, 10. XXIV, 1, 9). Μαθὼν ὁ πατήρ του παρὰ τοῦ ἱατροῦ ὅτι αἰτία θανατηφόρου τοῦ ἀσθενείας ἦν ἔρως πρὸς τὴν μητρικὴν του Στρατονίκην, τῇ παρεχώρησεν αὐτὴν, καὶ συγχρόνως τὸν ἐγκατέστησε βασιλεὺς ἐπὶ τῶν χωρῶν πέραν τοῦ Εὐφράτου (Πλούτ. Δμτρ. ΛΗ. ΛΘ), αἷς προσήρτησεν αὐτὸς καὶ ἄλλας μέχρι τοῦ Ἑλλησπόντου. Πολεμήσας κατὰ Πτολεμαίου, τοῦ φονέως τοῦ πατρὸς του, συνωμολόγησε τέλος εἰρήνην μετ' αὐτοῦ, ἵνα στραφῇ κατὰ τῶν εἰς Ἀσίαν εἰσβαλόντων Γαλατῶν· τούτους δὲ καὶ κατετρόπωσε, δι' ὃ καὶ τῇ ἐδόθη ἡ ἐπωνυμία Σωτήρος. Ἀλλ' ἐφρονέυθη ἐν δευτέρᾳ μάχῃ κατ' αὐτῶν, τῇ 261, καὶ ἀπέθανεν ἐν Ἐφέσῳ. — 3) Ἀντ. Θεὸς, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προμνησθέντος, ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν παρὰ τῶν Μιλησίων διότι ἀπήλλαξεν αὐτοὺς τοῦ τυράννου Τιμάρχου. Ἐπολέμησε κατὰ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου τῆς Αἰγύπτου ἄλλ' ἡττώμενος, ἵνα τύχῃ τῆς εἰρήνης, ἀπέβαλε τὴν γυναῖκά του Λαοδίκειαν, καὶ ἐνυμφεύθη (250 π. Χ.) τὴν κόρην τοῦ Πτολεμαίου Βερενίκη. Ἀποθανόντος ὁμοῦ τοῦ Πτολεμαίου μετὰ δύο ἔτη, ἀνεκάλεσε τὴν πρώτην του σύζυγον, καὶ τότε αὐτῇ, τῇ 247, βοηθεία καὶ τοῦ υἱοῦ τῆς Σελεύκου, ἐθανάτωσε καὶ τὴν Ἀντιόχον, καὶ τὴν εἰς Ἀντιόχειαν ἐξορίσθασαν Βερενίκη, καὶ τὸ τέκνον αὐτῆς (Just. XXVII, 1. — Val. Max. IX, 14. Ext. 1). — 4) Ἀντ. Ἰέρραξ, δευτερός υἱὸς τοῦ προμνησθέντος, ἔλαβε παρὰ τοῦ πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ του Σελεύκου (τοῦ Καλλινίκου) τὴν ἡγεμο-

νίκην ἐπὶ τῆς δυτικῆς Ἀσίας μέχρι τοῦ Ταύρου (Just. XXVII, 2, 6), καὶ συνέδραμεν αὐτῷ κατὰ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου. Ἀλλ' ἐπανέστη πλεονεκτήσας καὶ εἰς τὸν θρόνον τῆς Συρίας ἐποφθαλμιάσας, καὶ πολλάκις ἡττηθεῖς, κατέφυγε παρὰ τῷ πενθερῷ του Ἀρταμένει, τῷ βασιλεῖ τῆς Καππαδοκίας, ἐκεῖθεν δὲ παρὰ τῷ Πτολεμαίῳ, καὶ φυγὼν καὶ ἀπ' αὐτοῦ θελήσας νὰ τὸν κρατήσῃ αἰχμάλωτον, ἐφρονέθη ὑπὸ ληστῶν, τῷ 225. — 5) Ἀντ. Γ', ὁ δεῦτερος υἱὸς Σελεύκου τοῦ Καλλινίκου, γεννηθεὶς τῷ 242, ἐδασίλευσε τῆς Συρίας τῷ 224. Ἀπὸ τοῦ 221 ἤρξατο πολεμῶν κατὰ Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος τῆς Αἰγύπτου, ἐποφθαλμιάσας εἰς τὴν Φοινίκην καὶ τὴν Κοίλιν Συρίαν. Καὶ ἐνίκηθ' ὑπὸ αὐτοῦ ἐν Ῥαφία, τῷ 217, καὶ ἔκλεισεν εἰρήνην (Πολ. Ε, 82. — Just. XXXI, 1), τὸν ἐν Ἀσίᾳ δ' ἐπαναστατήσαντα διοικητὴν Ἀρχαῖον ἐνίκησε καὶ ἐφόνευσε. Τῷ 212 κινήθ' ὑπὸ τῶν Πάρθων καὶ Βακτρίων, καὶ νικήσας αὐτοὺς, ἐπωνομάσθη ὁ Μέγας. Ἐξεστράτευσεν δὲ καὶ εἰς Ἰνδίας καὶ ἀπεκόμισεν πλοῦσι λαφύρα. "Ὅτε δ' ἐν Αἰγύπτῳ, τὸν Πτολεμαῖον τὸν Φιλοπάτορα διεδέχθη πενταετής Πτολεμαῖος ὁ Ἐπιφανής, συμμαχήσας ὁ Ἀντίοχος μετὰ Φιλίππου τῆς Μακεδονίας, ἐνίκησε παρὰ τῷ Ἰσθμῷ (198) καὶ ἐκυρίευσεν τὴν Φοινίκην καὶ Παλαιστίνην (Πολ. ΙΣΤ', 18). Ἀπὸ ἐκστρατειᾶς κατὰ τοῦ Εὐμμένους ἐν Περγὰμῳ τὸν ἀπέτρεψαν οἱ Ῥωμαῖοι θελήσας ὅμως νὰ ὑποστηρίξῃ κατ' αὐτῶν τὸν Φίλιππον τῆς Μακεδονίας, ὅτε οὗτος κατεβλήθη ἐν Κυνὸς Κεφαλαῖς, κατέκτησεν ὁ Ἀντίοχος τὰς πόλεις τοῦ Ἑλλησπόντου καὶ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου (196). Οἱ Ῥωμαῖοι ἀπήτησαν νὰ τοῖς ἀποδοθῶσιν αὗται καὶ ἄλλαι του κατακτήσεις, ἀλλ' ἐν ᾧ διεπραγματεύετο, ὥπλιζετο κατ' αὐτῶν, καὶ ἐφίλοξένησε παρ' αὐτῷ τὸν Ἀννίβαν, καὶ, δεχθεὶς τῶν Αἰτωλῶν τὴν πρόσκλησιν εἰς βοήθειαν κατὰ τῆς Ῥώμης, ἐξεστράτευσεν καὶ διεχείμασεν εἰς Εὐβοίαν, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἔαρ

191 ἐνίκηθ' ἐν Θερμοπύλαις ὑπὸ Ἀχιλλίου Γλαυρίου (Πλούτ. Κάτ. ΙΓ'. — Lín. XXXVI, 13). Ἡττηθὼν δὲ καὶ ὁ στόλος αὐτοῦ ἐπανελημμένως. Ἐπιστρέψας δ' εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐνίκηθ' (190) ἐν Μαγνησίᾳ ὑπὸ Κορνηλίου Σικπώνος, καὶ ἠναγκάσθη νὰ παραδῶσιν τὰ πλοῖα, τοὺς ἐλέφαντάς του καὶ τὰς ἐπαρχίας τὰς ἐντεῦθεν τοῦ Ταύρου, διανεμηθείσας τοῖς συμμάχοις τῶν Ῥωμαίων, τῷ Εὐμένει καὶ τοῖς Ῥοδίοις, καὶ ν' ἀποτίσῃ ἐντὸς δωδεκαετίας 15,000 ταλάντων (90,000,000 δρ.). Τοὺς δὲ παρ' αὐτῷ προσφυγόντας, τὸν Ἀννίβαν, τὸν Θόαντα, ἀρχηγὸν τῶν Αἰτωλῶν, καὶ ἄλλους, ἐβόηθησε νὰ δραπέτευσωσι. Παρὰ τῷ Τίγριδι δὲ ποτε (187) λεηλατήσας τὸν ναὸν τοῦ Διὸς, ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἐξαναστάντων κατοίκων (Διόδ. ΚΘ, 13, 18. — Ἀππ. Συρ. ΔΒ. — Πολ. ΚΑ. 9, 13. — Lín. XXXVII, 24, 33. — Just. XXXII, 2, 2). — 6) Ἀντίοχος Δ' Ἐπιφανής, υἱὸς τοῦ προηγούμενου, τῷ 180 π. Χ. ὡς ὄμηρος ὑπὸ τοῦ πατρὸς του εἰς Ῥώμην πεμφθεὶς. Ἀπληλευθερώθη δὲ τῷ 175, ἀντικατασταθεὶς ὑπὸ Δημητρίου, τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀδελφοῦ του Σελεύκου. "Ὅτε δὲ τὸν Σέλευκον ἐφόνευσεν ὁ ὑπουργὸς αὐτοῦ Ἡλίδωρος, εἰς τὸν θρόνον ἐποφθαλμίων, ἐδασίλευσεν ὁ Ἀντίοχος, καὶ ἐκινήθη κατὰ τῆς Αἰγύπτου, ἵνα ἐπανακτήσῃ τὴν Φοινίκην, τὴν Παλαιστίνην καὶ τὴν Κοίλιν Συρίαν, ἃς ἡ ἀδελφή του εἶχε φέροι ὡς προίκα εἰς Πτολεμαῖον τὸν Ἐπιφανῆ. Κατέλαβε δὲ τὰς χώρας ταύτας καὶ μέρος τῆς Αἰγύπτου, ἀλλὰ τότε ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ, ἀπειληθεὶς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων (168). Τοὺς Ἰουδαίους καταπιέζων, καὶ τοὺς ναοὺς τῆς Ἱερουσαλὴμ θελήσας νὰ συλῇ, προσέκρουσεν εἰς ἡρώϊκὴν ἀντίστασιν τῶν Μακκαβαίων (167 — 164), καὶ ὑπ' αὐτῶν ἡττήθη ὁ στρατηγὸς αὐτοῦ Λυσίας. Εἰς Ταβάς δὲ, πρὸς τ' ἀνατολικά τῆς Περσίας ἐκστρατεύσας, ἀπέθανε τῷ 163. Ὑπὸ τῶν ἀρχαίων περιγράφεται ὡς χαρακτήρος ἀπανθρώπου, καὶ ὁ Πολύβιος

τὸ ἐπίθετον αὐτοῦ Ἐπιφανῆς μετατρέπει εἰς ἐπιμανῆς (Πολ. ΚΣΤ, 10. ΚΖ, 17. ΚΘ, 11.—LIV. XLIV, 19. XLV, 11-13).—7) Ἀντ. Ε, Εὐπάτωρ, υἱὸς αὐτοῦ, 13 ἢ 9ῆτης μείνας ἐπὶ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς του, συνώδευσεν τὸν στρατηγὸν Λυσίαν εἰς τὴν πολιρκίαν τῆς Ἱερουσαλήμ, ὅτε τὴν ἐπιτροπείαν τοῦ κενοῦ μείναντος θρόνου διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Ἀντίοχου Ε ἤρπασεν αἴφνης ὁ πρῶν ἐυνουούμενος τούτου Φίλιππος. Τότε ὁ Λυσίας, συμβιβασθεὶς μετὰ τῶν Ἰουδαίων, ἐξεστράτευσεν κατὰ τοῦ Φιλίππου καὶ τὸν ἐνίκησεν (162). Ἀλλ' ἐπελθὼν ὁ Δημήτριος ἐκ Ρώμης, συνέλαβε τὸν ἐξάδελφόν του καὶ τὸν Λυσίαν, καὶ τὸ προσεχὲς ἔτος τοὺς ἐδόλοφόνησε (Πολ. ΛΑ, 12.—Just. XXXIV, 3).—8) Ἀντ. ὁ θεὸς, υἱὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου Βάλα, ἀντετάχθη (144 π. Χ.) κατὰ τοῦ Δημητρίου τοῦ Νικάνορος, ὡς ἀξιώσεις ἔχων ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ ἐκυρίευσεν τὸ πλεῖστον τῆς ἐπικρατείας, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Διοδότου Τρύφωνος, ὅστις ὅμως τὸν ἐθανάτωσε τῷ 141, καὶ ἤρπασεν τὴν ἐξουσίαν (Just. XXXVI, 4, 6).—9) Ἀντ. Ζ, δευτερότοκος υἱὸς Δημητρίου τοῦ Σωτήρος, Σιδῆτης ἐπικληθεὶς, διότι ἀνέτρεφεν εἰς Σιδὴν τῆς Παμφυλίας, ἐξεδίωξε τὸν ἄρπαγα τοῦ θρόνου Τρύφωνα (138 π. Χ.), ὑπέταξεν Ἰωάννην, τὸν ἡγεμόνα τῆς Ἰουδαίας (132), καὶ ἔπεσεν (130) ἐν μάχῃ κατὰ τῶν Πάρθων (Just. XXXVI, 1. XXXVIII, 10).—10) Ἀντ. Η, υἱὸς τοῦ Δημητρίου Νικάνορος, ἐπιλεγόμενος ὁ γρυπὸς, ἤρξε, μετὰ τὸν φόνον τοῦ πατρὸς του, ἐπὶ μέρους τῆς Συρίας, ἀπέδιωσε, βοηθεῖα τῶν Αἰγυπτίων, τὸν ἀντίπαλόν του Ἀλεξάνδρον Ζαβίαν (ἴδ. Ἀλεξ. 14), ἐφόνευσεν τὴν μητέρα του Κλεοπάτραν διὰ τοῦ δηλητηρίου ὃ αὐτὴ εἶχε παρασκευάσει, δι' ὃ καὶ ἐκδικητῆς εἰρωνεία τῷ ἀπέδωκε τὸ ὄνομα Φιλομήτωρ, καὶ μακρὰν ὑποστάς πάλιν ὑπὲρ κτήσεως τοῦ θρόνου πρὸς τὸν ἐτερομήτορα ἀδελφόν του, Ἀντίγονον τὸν Κυζικηνόν, ἐθανάτωθ' ὑπὸ Ἡρακλείωνός τινος, τῷ 97 (Διόδ.

ΛΔ, 38.—Ἀππ. Συρ. ΕΘ.—Just. XXXIX, 1-3).—11) Ἀντ. Κυζικηνὸς, οὗτος κληθεὶς διότι κατόκησεν ἐν Κυζίκῳ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του Ἀντ. τοῦ Σιδῆτου, ἐπιλεγόμενος καὶ Φιλοπάτωρ, ἔπεσεν ἐν μάχῃ κατὰ τοῦ ἀνιψίου του Σελεύκου τοῦ Ἐπιφανοῦς (Ἀππ. Συρ. ΕΘ), ἀμφισβητούντος αὐτῷ τὸν θρόνον.—12) Ἀντ. Ι, Εὐσεδῆς, ἐνίκησε τὸν Σελεύκον τὸν Ἐπιφανῆ, κατέστειλε τὴν στάσιν τῶν ἀδελφῶν τουτοῦ, Ἀντίοχου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ Φιλίππου κατὰ τῶν υἱῶν Ἀντ. τοῦ Γρυπῶ, ἐνίκησεν ἀφοτέρους παρὰ τῷ Ὀρόντῃ, καὶ ἐφρονέθη ἐν μάχῃ κατὰ τῶν Πάρθων, τοῦ θρόνου μετὰ πολλὰς διαμάχας περιελθόντος εἰς τὸν Φίλιππον (Ἀππ. Συρ. ΕΘ.—Διόδ. ΛΔ, 38).—13) Ἀντ. ΙΑ ὁ Φιλάδελφος (ἢ καὶ Ἐπιφανῆς), ἀντίπαλος τοῦ προμνησθέντος, ἐπνίγη ἐν τῷ Ὀρόντῃ ἐπὶ τῆς ἐκεί ἡττης του.—14) Ἀντ. ΙΒ, Διόνυσος, υἱὸς καὶ αὐτὸς τοῦ Γρυπῶ, ἐπολέμησεν ἐπίσης κατὰ τοῦ Φιλίππου (ἴδ. Ἀντίοχος Ι), καὶ ἔπασσε πολέμων κατ' ἀραβικῆς φυλῆς (Just. XL, 1-15).—15) Ἀντ. ΙΓ, ὁ Ἀσιατικὸς, υἱὸς Ἀντ. Ι, ἐνεθρονίσθη (62 π. Χ.) ὑπὸ τοῦ Λουκούλλου, διότι ἡ Ρώμη μετὰ τὴν νικῆν κατὰ τοῦ Τιγράνου τῆς Ἀρμενίας, ὅστις εἶχεν ὑποτάξει καὶ τὴν Συρίαν, ἀνεγνώρισεν τὰ ἐπὶ τοῦ θρόνου δικαιώματα αὐτοῦ. Ἀλλὰ μετὰ ἐν ἔτος ἐξεθρόνισεν αὐτὸν ὁ Πομπήιος, τὴν Συρίαν ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν ἀνακηρύξας (Ἀππ. Συρ. ΜΘ, 70). Οὗτος ἦν ὁ ἑσχατὸς βασιλεὺς τῆς Συρίας ἐκ τῶν Σελευκιδῶν.—16) Ἀντίοχος Ἀθηναῖος, ναύκληρος τοῦ Ἀλκιβιάδου, παρὰ τὰς ὁδηγίας αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου εἰς ναυμαχίαν προκλήθεις καὶ ἡττηθεὶς, τῷ 407 π. Χ. (Ξεν. Ἑλλ. Α, 5, 12).—17) Ἀντ. ἐξ Ἀσκάλωνος, περὶφημος ἀκαδημαϊκὸς φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Φίλωνος, ζήσας ἐν Ἀθήναις, Ἀλεξανδρεὶς καὶ Ρώμη, ὑπῆρξε διδάσκαλος πολλῶν ἐπισήμων Ῥωμαίων, ἐν οἷς καὶ τοῦ Οὐάρρωνος, τοῦ Βρούτου, τοῦ Κικέρωνος, ὅστις καὶ περὶ

τῶν δογμάτων αὐτοῦ ἔγραψε (Acad. II, 10), ἀφορώντων εἰς τὸν συνδυασμὸν τῶν στωϊκῶν μετὰ τῶν ἀκαδημαϊκῶν ἀρχῶν.—18) Ἀντ. ὁ Συρακούσιος, σύγχρονος τοῦ Θουκυδίδου, ἔγραψεν εἰς Ἰωνικὴν διάλεκτον ἱστορίαν τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Σικελίας μέχρι τοῦ 423 π. X., εἰς 9 βιβλία. Σώζονται δ' αὐτοῦ καὶ τινὰ ἀποσπάσματα.

Ἀντίπατρος, 1) γεν. 400 π. X., εἰς τῶν ἐπισημετάων καὶ τῶ Φιλίππῳ φιλιτάτων στρατηγῶν. Ὁ Ἀλέξανδρος εἰς Ἀσίαν ἀπερχόμενος, αὐτῷ ἄρῃκε τὴν ἐπιτροπείαν τοῦ κράτους, καὶ ἐνεπιστεύθη τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα. Τῷ 346 εἶχεν ἤδη πέμψει αὐτὸν ὁ Φίλιππος πρέσβυν εἰς Ἀθήνας, ἵνα διενεργήσῃ εἰρήνην, καὶ ἐξίλοξενήθη ὑπὸ τοῦ Δημοσθένους. Εἰς τὴν μάχην τῆς Χαιρωνείας παρὼν, συνετέλεσεν οὐ μικρὸν εἰς τὴν νίκην (Arr. A, 11, 3.—Διόδ. ΙΖ, 17). Ὡς τοποτηρητὴς τοῦ Ἀλεξάνδρου, κατέβαλεν ἐπανάστασιν ἐν Θράκῃ, ἐνίκησε τοὺς Σπαρτιάτας καὶ συμμάχους ἐν Μεγαλοπόλει (330), καὶ ἐξησφάλισε τὴν ἐξουσίαν τῶν Μακεδόνων ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος (Διόδ. ΙΖ, 62). Κατὰ δὲ τὸ 323, εἰσακούσας ὁ Ἀλέξανδρος τὰς κατ' αὐτοῦ διαβολὰς τῆς μητρὸς του (Arr. Z, 12.—Πλούτ. Ἀλέξ. ΛΘ, ΞΗ), τὸν μετεκάλυψεν εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξῷ, ἀποθανόντος τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἔμεινεν ὁ Ἀντ. ἐν Εὐρώπῃ, ἐπὶ τῆς ἐπιτροπείας τοῦ Περδίκκου (Διόδ. ΙΗ, 3), καὶ τοὺς Ἕλληνας, ἐλπίσαντας ν' ἀποσεύσωσι τὸν μακεδονικὸν ζυγὸν, ἐνίκησεν ἐν Λαμίᾳ (322) τῆς Φθιώτιδος, φονευθέντος τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Λεωσθένους. Ὅτε δ' ὁ Περδίκκας ἠθέλησε νὰ καταλάβῃ τὸν χρηρῶσαντα θρόνον τῆς Μακεδονίας, συμμαχήσας ὁ Ἀντίπατρος μετὰ τοῦ γαμβροῦ του Κρατεροῦ, τοῦ Ἀντιγόνου καὶ τοῦ Πτολεμαίου, ὑπερέβη (321) τὸν Ἑλλησπόντον, καὶ ὁ μὲν Κρατερός ἔπεσεν εἰς μάχην κατὰ τοῦ Εὐμένους, ὁ Περδίκκας ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν ἰδίων στρατιωτῶν του, ὁ δ' Ἀντίπατρος ἀνεκηρύχθη ἐπίτροπος

τῆς βασιλείας (Διόδ. ΙΗ, 25-39). Στάσις δὲ τοῦ ἰδίου στρατοῦ καταβαλὼν, καὶ τὰ κατὰ τὴν Ἀσίαν διατάξας, ἐπανήλθε (320), χωρὶς νὰ παρακωλυθῇ ὑπὸ τοῦ Εὐμένους, εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ μετὰ ἐν ἔτος ἀπέθανεν εἰς Ἀσθενείας, ἐπίτροπον τῆς βασιλείας ἐγκαταστήσας τὸν γηραιὸν καὶ πολυπείρον Πολυσπέρχοντα, παραγκωνίσας τὸν ἴδιον ἑαυτοῦ υἱὸν, τὸν φιλόδοξον Κάσσανδρον.—2) Ἀντ. ἑγγονος τοῦ προρρηθέντος, υἱὸς τοῦ Κάσσανδρου καὶ τῆς Θεσσαλονίκης, τῷ 296 π. X. βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, νυμφευθεὶς Εὐρυδίκην, τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῆς Θράκης Λυσιμάχου. Ἐξεβλήθη δ' ὑπὸ Δημήτριου τοῦ Πολιορκητοῦ, καὶ τῷ 287 ἐφονεύθη ὑπὸ Λυσιμάχου (Just. XVI, 1).—3) Ἀντ. ἐκ Ἰταρσοῦ, φιλόσοφος Στωϊκός, διάδοχος Διογένηος τοῦ Βαβυλωνίου, καὶ διδάσκαλος τοῦ Παναιτίου (Cic. Off. III, 12).—4) Ἀντ. Τύριος, ἐπίσης Στωϊκός, ἔζη ἐν Ἀθήναις κατὰ τὰ 44 π. X., καὶ ἦν φίλος Κρίτωνος τοῦ νεωτέρου (Πλούτ. Κρίτ. Δ.—Cic. Off. II, 24).—5) Ἀντ. Σιδώνιος, ἐπιγραμματογράφος (ἴδ. Ἀνθολογία).—6) Ἀ. Καίλιος Ἀντ., Ῥωμαῖος ἱστορικός, διδάσκαλος τοῦ Κράσσου. Ἐγραψε τοὺς καρχηδονικοὺς πολέμους, καὶ ὁ Λίβιος φαίνεται πολλὰ ἀπ' αὐτοῦ ἀρυσθεῖς.—7) Τορευτὴς, μετ' Ἀλεξάνδρου τούτου ἐθουμάζετο φιάλη ἀργυρᾶν ἐφ' ἧς ἐγλύψε φυσικώτατα Σάτυρον κοιμώμενον (Pl. XXXIII, 55). Ἄλλοι ὅμως ἀποδίδουσι τὸ ἔργον εἰς τινὰ Διόδωρον.

Ἀντίπολις (V. Antibes), ἀποικία ματσαλιωτικὴ, ἐν Γαλλίᾳ, δυτικῶς τοῦ ποταμοῦ Βάρου (Στράβ. Δ, 178. 180 κτλ.).

Ἀντίρριον, (ἢ καὶ Πρίον τὸ Μολωκρινόν, τὸ βόρειον ἀκρωτήριο εἰς τὸ 1/4 ὥρας πλάτος ἔχον στόμιον τοῦ κορινθιακοῦ κόλπου (Θουκ. Β, 86.—Στράβ. Η, 335).

Ἀντισθένης, Ἀθηναῖος, υἱὸς Ἀθηναίου καὶ μητρὸς ἐκ Θράκης, ἀκμάζων περὶ τὰ 400 π. X. Μαθητὴς τοῦ Γοργίου, καὶ αὐτὸς σοφιστικὴν διδάξας, παρηκολούθησεν

πειτα τὸν Σωκράτην, πιστῶς μέχρι τοῦ θαλάτου του (Ξεν. Ἀπομν. Β, 5, Γ, 4, 4. ΙΔ, 17. Συμπ. Β, 10, Γ, 7). Μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐγένετο ἀρχηγὸς τῆς κυνικῆς φιλοσοφίας, διδάσκων εἰς τὸ Κυνόσαργες (ν. Ἀσωμάτων), τὸ γυμνάσιον τῶν νόθων πολιτῶν, ὃν ἡ μήτηρ δηλαδὴ ἦτο ξένη. Φαίνεται δ' ὅτι ἐνέκυψε μᾶλλον εἰς τὸ πρακτικὸν μέρος τῆς σωκρατικῆς φιλοσοφίας, εἰ καὶ ἡ πραγματεία αὐτοῦ, ἡ ἐπιγραφόμενη ὡς φυσικὸς φαίνεται μὴ οὕσα καὶ θεωρίας ἁμοιρος. Κατ' αὐτὸν, εἰ καὶ πολλοὶ ἦσαν οἱ δημῳδοὶ θεοί, ἀλλ' εἰς ἣν ὁ θεὸς τῆς φύσεως (Cic. N. D. I, 13, 32) ὡς μεγάλην δὲ καὶ ἀναγκαίαν ἀρετὴν ἐπρέσβευε τὴν αὐτάρκειαν ἢ καὶ τὴν ὀλιγάρκειαν. «Αὐτάρκη τὴν ἀρετὴν εἶναι πρὸς εὐδαιμονίαν, μηδεὶν δὲ προσδεομένην ὅτι μὴ Σωκρατικῆς ἰσχύος. Θεῶν μὲν ἴδιον εἶναι μηδεὶν δεῖσθαι, τῶν δὲ θεοῦ ὁμοίων τὸ ὀλίγων χρῆσθαι.» (Διογ. Λ. ΣΤ, 11. 105). Πιθανῶς δ' αἱ μετὰ ταῦτα ἐπαδοὶ τοῦ ἥσκησαν τὰς ἀρχὰς ταύτας εἰς ὑπερβολὴν, ὥστε ἔξω ὡς κτήνη μᾶλλον ἢ ὡς ἄνθρωποι, καὶ ἤρμυες καὶ εἰς τὴν διαίταν αὐτῶν ὁ τίτλος κυνικῶν, ὃν ἴσως κατ' ἀρχὰς τοῖς ἔδωκεν ἡ ἔδρα τοῦ διδασκαλείου τῶν, τὸ Κυνόσαργες. Τὰ φιλοσοφικά αὐτοῦ συγγράμματα, ὡς καλλιπέστεστα μαρτυρούμενα, ἀπωλέσθησαν, πλὴν δύο μικρῶν μελετῶν, αἵτινες ἐπιγράφονται Ὁδυσσεὺς καὶ Ἀΐας, καὶ πιθανὸν δὲν εἶναι γνήσια, ὡς καὶ τινῶν ἀποσπασμάτων.

Ἀντίσσα, πόλις μετὰ λιμένος εἰς τὰ Δ τῆς νήσου Λέσβου (Θουκ. Γ, 18, Η, 23), πατρίς τοῦ λυρικοῦ ποιητοῦ Τερπάνδρου.

Ἀντίστρατος, ἀρχιτέκτων Ἀθηναῖος, μετὰ Καλλιστράτου, Ἀντιμαχίδου καὶ Πωρίνου τοῖς ἐπὶ Πεισιστράτου τὰ θεμέλια τοῦ ἐν Ἀθῆναις Ὀλυμπίου (595 π. Χ.), τοῦ παρατωθέντος ἐπὶ Ἀδριανοῦ.

Ἀντίφιλος, ἴδ. Ἀπελλῆς.

Ἀντιφῶν, 1) ῥήτωρ ἐκ Παμνούντος

τῆς Ἀττικῆς, γεν. τῷ 480 ἢ 479 π. Χ., κατ' ἄλλους τῷ 486. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ Σόφιλος, σοφιστής, τῷ ἐδίδαξε πρῶτος τὴν ῥητορικὴν, εἰς ἣν τοσοῦτο διέπρεψεν, ὥστε εἰς τὸν Ἀλεξανδρινὸν κανόνα πρῶτος καταριθμεῖται. Ἐπὶ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐστρατήγησε. Τῇ ὀλιγαρχικῇ μερίδι ἀνῆκων, εἰσήγαγε τὴν ἀντιδημοτικὴν Βουλὴν τῶν Ὑ, ἧς ἀνατραπείσης, κατηγορήθη ὑπὸ τοῦ Θηραμένους ἐπὶ προδοσίᾳ, καὶ μετ' ἐξόχου εὐχλωπίας ἐαυτὸν ὑπερασπίσας, οὐχ ἥττον κατεδικάσθη εἰς θάνατον, τῷ 441 π. Χ., καὶ τὸ σῶμά του ἔμεινεν ἄταφον (Θουκ. Η, 68. 90). Δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ὁ ἀρχαιότατος τῶν πολιτικῶν ῥητόρων, γράφων συνήθως (ὡς λογογράφος) λόγους δι' ἄλλους, πλὴν ὅτε ὑπὲρ ἐαυτοῦ ὁμιλῆσε. Τῷ ἀπεδίδοντο 60 λέγοι, ἐξ ὧν ὅμως ἤδη ἐν τῇ ἀρχαιότητι εἰ 25 ἐθεωροῦντο ὡς οὐχὶ γνήσιοι. Περιεσώθησαν δὲ μόνον 15, ἐξ ὧν 12 εἰσὶ τρεῖς τετραλογίαι φονικαί, γυμνάσματα μᾶλλον ῥητορικά, ἐκάστη συγκειμένη ἐκ τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου λόγου τοῦ διώκοντος καὶ ὁμοίως καὶ τοῦ φεύγοντος. 3 ἕτεροι εἰσὶν ἀληθεῖς δικαστικαὶ συνηγορίαι. Τὸ ὕψος τοῦ ὁμοιᾶται πως πρὸς τὸ τοῦ Θουκυδίδου, ἐν διὰ τοῦτο ἐσφαλμένως εἶπον μαθητὴν τοῦ Ἀντιφῶντος. Ἐγράψε καὶ ῥητορικὴν τέχνην (Quinet. III, 11, 11) ἀπολεσθεῖσαν. — 2) Σοφιστής, ἐχθρὸς τοῦ Σωκράτους (Ξεν. Ἀπ. Α, 6), φονευθεὶς, ὡς φαίνεται, ὑπὸ τῶν Ἀ'. — 3) Τραγικὸς ποιητής, ἐν Ἀθῆναις, εἴτα καὶ παρὰ τῷ Διονυσίῳ, βοηθῶν αὐτὸν εἰς τὴν ποίησιν τραγῳδιῶν, ἀλλὰ θανατωθεὶς ὑπ' αὐτοῦ διὰ τὴν ἐλευθεροστομίαν καὶ εἰλικρινειάν του.

Ἀντλία, ἡ μηχανὴ πρὸς ἀντλήσιν ὕδατος ἐκ φρεάτων. Καθ' ὃ κινουμένη διὰ χειρῶν ἀνθρώπων, ἐχρησίμευεν ἐνιαχοῦ καὶ ὡς ποιηὴ (Suet. Tib. LI).

Ἀντιξ, κυκλοτερές περιθώριον στρογγύλων σωμάτων, οἷον ἀσπίδων (Ὀμ. Τλ. Σ, 479. Υ, 275. Οὕτως ἐλέγετο καὶ εἰς τὰ ἀρ-

ματα μετάλλινος κύκλος ἐμπρός, πρὸς στερέωσιν τῶν ἡνίων (Ἰλ. Ε, 728).

Ἀντωμοσία, ἰδ. Διωμοσία.

Ἀντωνῆνος, ὁ εὐσεδής (pius), αὐτοκράτωρ Ῥωμαῖος (138—161 μ. Χ.), θετὸς υἱὸς τοῦ Ἀδριανοῦ, ἀφιερῶσας πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ἐπιμέλειαν εἰς τῶν λαῶν του τὴν εὐημερίαν. Ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἡ Ἑλλάς εἶδεν ἀνέσεως ἡμέρας καὶ ἡσυχίας. Αὐτὸς δ' υἱοθέτησε τὸν Μάρκον Αὐρήλιον.

Ἀντωνῆνος liberalis, ἴσως ἀπελευθερὸς τοῦ αὐτοκράτορος Ἀντωνίνου, ἔζη περὶ τὰ 150 μ. Χ., καὶ ἔγραψεν εἰς ὕψος εὐάρεστον «Μεταμορφώσεων συναγωγὴν».

Ἀντώνιος, 1) ὁ ἐπικληθεὶς Κρητικός, Ῥωμαῖος, υἱὸς Μάρκου Ἀντωνίου, τοῦ ῥήτορος, θανατωθέντος ὑπὸ Μαρίου. Λαβὼν τὴν διοίκησιν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ στόλου ἵνα καταστρέψῃ τοὺς πειρατὰς ἐν τῇ Μεσογείῳ, ἀπέτυχεν, ἐλεηλάτησε δὲ μόνον τὰς πόλεις εἰς ἃς προσέπλευσε, καὶ ἐπωνομάσθη εἰρωνικῶς Κρητικός, διότι εἰς Κρήτην ἀπέθανε. — 2) Ἀντ. Ἰβρίδης, ἀδελφὸς αὐτοῦ, συνεκστρατεύσας μετὰ τοῦ Σύλλα εἰς Ἀφρικὴν, κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν αὐτοῦ ἔμεινεν ἐν Ἑλλάδι (83 π. Χ.), ἣν ἐλεηλάτει, δι' ἧς καὶ κατεμηνύθη ὑπὸ τοῦ Καίσαρος. Καὶ ἐν Μακεδονίᾳ καὶ ἐν Κεφαλληνίᾳ ἔνθα κατέφυγεν ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐμφυλίων τῆς Ῥώμης περιπλοκῶν, ἐδείχθη πάντοτε ἄρπαξ καὶ ἐκ φιλοχρηματίας τὸν λαὸν πιέζων. — 3) Μάρκος Ἀντ. υἱὸς τοῦ Κρητικοῦ καὶ Ἰουλίας, τῆς ἀδελφῆς τοῦ Καίσαρος, γεννηθεὶς τῷ 83 π. Χ. Ἐκδεδηγημένος κατὰ τὴν πρώτην νεότητά του, διέπρεψεν ὅμως ὑπηρετήσας ἐν τῷ στρατῷ εἰς τὴν Συρίαν καὶ τὴν Γαλιατίαν. Τῷ 49, δῆμαρχος ἐν Ῥώμῃ, ἐψήφισε κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς μετακαλούσης τὸν Καίσαρα, καὶ ἔφυγεν εἰς Γαλλίαν, εἰς αὐτοῦ τὸ στρατόπεδον. Τῷ 48, εἰς τὴν μάχην τῶν Φαρσάλων διώκει τὸ ἀριστερὸν κέρας· τῷ δὲ 44, ὑπατεύσας μετὰ τοῦ Καίσαρος, προσέφερεν αὐτῷ τὸ διάδημα ἐν δημοσίᾳ τελετῇ.

Μετὰ τὸν φόνον δὲ τοῦ Καίσαρος, τῇ 11 μαρτίου, τὸν ἐπιτάφιον αὐτοῦ λόγον πρὸ τοῦ λαοῦ ἀπαγγείλας, καὶ τὴν διαθήκην αὐτοῦ ἀναγνούς, ἔλαβε τὴν τῶν κτήσεων αὐτοῦ κληρονομίαν. Ἐπωφθαλμία δὲ καὶ εἰς τὴν τὴν ἐξουσίαν του, ἀλλὰ προσέκρουσεν εἰς τὴν φιλοδοξίαν τοῦ Ὀκταβίου, ἀνεψιαδοῦ καὶ θετῆς τοῦ Καίσαρος, ὅστις καὶ πολέμησας αὐτὸν ἐτῆ ἄνω Ἰταλίᾳ, τὸν ἐνίκησεν. Ἐσυμβιδάσθητο ὅμως τέλος, καὶ συνέστη ἡ τριανδρία τοῦ Ὀκταβίου, Ἀντωνίου καὶ Λεπίδου, ἧς πολλὰ ἔπεισθη ὀνόματα, καὶ αὐτὸς ὁ Κικέρων. Τῷ 42 ὁ Ἀντώνιος καὶ ὁ Ὀκτάβιος κατετρόπωσαν τοὺς δημοκρατικούς εἰς Φιλίππους τῆς Μακεδονίας, ὅθεν ὁ Ἀντώνιος μετέβη εἰς Ἀσίαν ἧς ἐδόθη αὐτῷ ἡ ἡγεμονία, καὶ ἐκεῖθεν παρὰ κολούθησε τὴν Κλεοπάτραν, ἐρωτόληπτὴν εἰς Λίγυπτον. Ἡ σύζυγος αὐτοῦ Φουλία μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Λ. Ἀντωνίου, ἐκίνησαν τὸν προσεχῆς ἔτος πόλεμον κατὰ τοῦ Ὀκταβίου, ἀλλὰ τῆς Φουλίας ἀποθανούσης, προῆλθε ταχέως ἡ διαλλαγή, τοῦ Ἀντωνίου γυναικὸς φευθέντος τὴν Ὀκταβίαν, ἀδελφὴν τοῦ Ὀκταβίου. Τῷ δὲ 39, ἀφ' οὗ ἡ τριανδρία ἐκλείπει εἰρήνην μετὰ τοῦ Πομπηίου, ἐπέστρεψεν ὁ Ἀντώνιος εἰς τὴν Ἀσίαν, ἔνθα νικηθεὶς τῶν Περσῶν, ἐνίκησε τοὺς Ἀρμενίους καὶ ἡχημαλώτευσεν τὸν βασιλεῖα αὐτῶν, καὶ δλω ἐκδοτὸς εἰς τῆς Κλεοπάτρας τὸν ἔρωτα, ἀφ' ἧς κεν εἰς αὐτὴν διὰ διαθήκης πᾶσαν τὴν κληρονομίαν του, ἀπέπεμψε τὴν Ὀκταβίαν. διέστη αὖθις πρὸς τὸν Ὀκτάβιον. Ἐν μεγάρῳ δὲ ναυμαχίᾳ κατὰ τὸ Ἀχτιον, πρὸ τοῦ Ἀφρικτικοῦ κόλπου, κατετροπώθη ὑπὸ τοῦ Ὀκταβίου, ἔφυγε μετὰ τῆς Κλεοπάτρας εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἐκεῖ, πολιορκηθεὶς (31) καὶ ἀκούσας ὅτι ἡ Κλεοπάτρα ἐφονεύσεν ἑαυτὴν, ἡττοκτόνησεν· ἀλλὰ πρὶν ἢ ἐκπνεῦσθαι, μαρτυροῦσα ὅτι ἡ ἀγγελία ἦν ψευδής, μετέβη πρὸς αὐτὸν καὶ ἀπέθανεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς. (Πλάτ. Ἀντ. Βρούτ. 52. ΚΗ.—Δ. Κασσ. ΜΓ. ΝΑ.—Ἀπ. Ε).

Ἄνυτος, Ἀνθεμίωνος, Ἀθηναῖος.

πορος βυρσοπώλης, μετὰ τοῦ Θρασυβούλου εἰς τὴν πτώσιν τῶν Ἀ συνεργασθεῖς. Κατ' ἀρχὰς φίλος τοῦ Σωκράτους, ἐγένετο ἔπειτα εἰς τῶν ἀσπονδοτέρων κατηγορῶν του (Πλάτ. Ἀπομν. — Ξεν. Ἀπολ.). Ἐκδιώχθεις δ' εἶτα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων μετανοούντων, ἔφυγεν εἰς τὴν ἐν τῷ Πόντῳ Ἡράκλειαν. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖθεν λέγεται ὅτι ἀπεδιώχθη ὑπὸ τῶν κατοίκων, ἡ ὅτι καὶ ἐλιθοβολήθη (Ξεν. Ἑλλ. Β, 3, 42).

Ἀξιός (ν. Βαρδάρη), ποταμὸς τῆς Μακεδονίας, ἀπὸ τοῦ Σκάδρου πηγάζων, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν θερμικὸν κόλπον μεταξύ Πέλλης καὶ Θεσσαλονίκης.

Ἀξιέρος, Ἀξιοκέρσα, Ἀξιοκερσος, ἴδε Κάθειροι.

Ἀξινόμαντεία, πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν ἐνόχων. Ἡ ἀξίνη ἐνεπλήγνυτο εἰς πάλον, τὰ ὀνόματα τῶν ὑπόπτων ἐπροφέροντο, καὶ εἰς οὗ τὸ ὄνομα ἡ ἀξίνη ἐπιπτεν, ἐκεῖνος ἦτο ὁ ἔνοχος (Plin. XXXVI, 19, 34).

Ἀξιοχος, ἴδ. Ἀτρεῦς.

Ἀξονες, καὶ κύρβεις λεγόμενοι, τριγωνικὰ πρίσματα, περὶ τὸν ἄξονα αὐτῶν στρεφόμενα, ἐφ' ὧν ἦσαν γεγραμμένοι οἱ νόμοι τοῦ Σόλωνος. Ὁ Πλούταρχος (Σόλ. ΚΕ) λέγει, ἴσως ἐσφαλμένως, ὅτι κύρβεις ἐλέγοντο τὰ περιέχοντα τοὺς ὀρησκευτικοὺς νόμους. Οἱ Ἀξονες, ἐκτεθειμένοι εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, μετετέθησαν ὑπὸ Ἐφιάλτου, ἐπὶ Περικλέους, εἰς τὸ ἐν τῇ ἄγορᾳ Βουλευτήριον καὶ τὴν Βασιλείον στοάν. Συντρίμματα ἀντιγράφων αὐτῶν εὗρέθησαν. — Ἰδ. Ἀρμα.

Ἀξός, (Ἡρδ. Δ, 154), ἢ Ὀαξος (Στρ. Β), πόλις Κρητικὴ, κειμένη ἐπὶ ποταμοῦ ὁμωνύμου. Ἰδρυτὴς αὐτῆς λέγεται ὁ Βάττος ἐκ Θήρας. Τὸ ὄνομα διατηρεῖ τὸ χωρίον Ἀξός παρὰ τῇ Ἰδῇ.

Ἀορνος, 1) ἡφαιστεια λίμνη ἐν Καμπανίᾳ (Στρβ. Ε, 244. — Virg. Aen. III, 442. — VI, 118). — 2) Ἀ. Πέτρα, ἐν τῇ Ἰνδιῇ,

βράχος ὑψηλὸς ὑπὲρ τὸν Ἰνδόν, φέρων φρούριον ὀχυρὸν (Διον. Περ. 1151). Κατ' Ἀρριανὸν Ἀορνίς.

Ἀπαγωγή, ἐν Ἀθήναις ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπάγειν εἰς τοὺς ἀρχοντας τὸν ἐπ' αὐτοφώρῳ ἀλόντα, καὶ τὸ δικαστικὸν ἔγγραφον δι' οὗ

Ἐξ ἀρχαίου ἀγγείου

αὕτη ἐγίνετο (Δημοσθ. κ. Ἀρσικρ. 646. — Λυσ. κ. Λεωκρ. § 121), ἐν ᾗ ἡ ἐφήγησις ἦν ἡ πρᾶξις δι' ἧς οἱ ἀρχοντες ὠδηγοῦντο πρὸς τὸ μέρος ἐνθα ἡδύνατο νὰ καταλάβωσι τὸν ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐγκληματίαν.

Ἀπάμεια, διάφοροι πόλεις ἐν Ἀσίᾳ, κληθεῖσαι αἱ πλεῖσται κατ' Ἀπάμην τὴν γυναικα Σελεύκου τοῦ Νικατόρος. 1) Ἀπάμεια ἡ Κιβωτός, ἐπίσημος καὶ ἐμπορικὴ πόλις τῆς Φρυγίας, κατὰ τὴν συμβολὴν τῶν ποταμῶν Μαιάνδρου καὶ Μαρσίου (Στρβ. ΙΒ, 577). — 2) Ἀπ. Μυρλειαῶν, ἐν Βιθυνίᾳ, οὐ μακρὰν τῆς Ν Ἀκτῆς, τοῦ Κυανίου κόλπου, μετὰ λιμένος (Στράβ. ΙΒ, 521). — 3) Ἐπὶ νήσου, κατὰ τὴν συμβολὴν τοῦ Τίγρητος καὶ Εὐφράτου. — 4) Ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, δυτικῶς τῆς Ἐδέσσης (Pl. V, 24, 21). — 5) Ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ἐν Συρίᾳ, παρὰ λίμνην ἣτις ἐκαλεῖτο Ἀπαμεΐτις. Ὁ Σελεύκος ἠῤῥξησε τὴν πόλιν, ἔχουσιν καὶ ἵπποφορβεῖα καὶ

ἐλεφάντων ἀγέλας. Ἦν δὲ πατρίς τοῦ στωϊκοῦ Προσεδωνίου. — 6) Ἀπ. ἡ πρὸς Ῥαγαῖς, ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Μηδείας καὶ Παρθικῆς, Ν. τῆς Κασπίας, κτίσμα ἐλληνικόν, (Στρβ. ΙΑ, 514).

Ἀπατούρια, τὰ, (ἐκ τοῦ ἀ|μᾶ) καὶ πατήρ), ἑορτὴ παρ' Ἰωσι, καθ' ἣν οἱ πατέρες ἐνέγραφον τὰ παιδία των εἰς τὰς φρατριάς. (Περδ. Α, 147). Ἐτελεῖτο δ' ἐν Ἀθήναις κατὰ Πυανειῶνα (ἐκτώδριον — νοέμδιον), καὶ διήρκει τρεῖς ἡμέρας, ὧν ἡ πρώτη ἐκαλεῖτο Δορπία, διότι κατ' ἐκείνην παρετίθετο ὑφ' ἐνὸς τῶν πλουσιωτέρων δεῖπνον εἰς τοὺς φράτορας· ἡ δευτέρᾳ ἐλέγετο ἀνάρρυσσις (ἐκ τοῦ ἀνάρρυν = θύειν), καὶ ἦν ἡ ἡμέρα θυσίας· τὴν δὲ τρίτην, κυρεῶτιν λεγομένην, ἕκαστος πατήρ ἐπαρουσίαζε τὸ μονοετές (Μ. Ἑτυμ. λ. Ἀπατ.) ἢ κατ' ἄλλους (Πρόκλ. ἀπατ.) τριετές βρέφος του, φέρων ἱερεῖον, τὸ μεῖζον λεγόμενον, καὶ καταθεὶς αὐτὸ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, ἐζήτει τὴν ἐγγραφήν. Ἄν δέ τις ὑπῆρχεν ἐνιστάμενος κατὰ τῆς γνησιότητος τοῦ παιδίου, ἀφῆρει τὸ ἱερεῖον ἀπὸ τοῦ βωμοῦ, καὶ οἱ φράτορες ἀπεφασίζον. Κατὰ τὴν αὐτὴν δὲ τρίτην ἡμέραν ἐξητάζοντο καὶ αἱ πρόδοι τῶν εἰς τὰ σχολεῖα φοιτῶντων παιδίων, καὶ ἀπήγγελλον αὐτὰ χωρία συγγραφέων, καὶ τὰ μᾶλλον ἐπιτυχάνοντα ἐβραβεύοντο (Πλατ. Τιμ. σ. 21. Β).

Ἀπελεύθεροι, ἴδ. Δοῦλοι.

Ἀπελλῆς Πυθίου, Κολοφώνιος, μαθητὴς Παμφίλου τοῦ Σικυωνίου, ὁ ἐπισημότερος ζωγράφος τῆς ἀρχαιότητος, ἀκμάσας ἐπὶ Φιλίσπου καὶ Ἀλεξάνδρου, ἐπιμελὴς οὐχ ἥτον ἢ μεγαλοφυῆς, ὥστε ἔλεγον ὅτι οὐδ' ἡμέραν ἄφινε νὰ παρέλθῃ χωρὶς γραμμὴν νὰ χαράξῃ. Εἰς τὰ ἔργα του ἐπέγραφεν ἐπ' αἰεὶ ἀντὶ ἐποίησεν, αἰνιττόμενος ὅτι οὐδὲν ἐθεώρει ὡς ἐντελές. Ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων αὐτοῦ ἦσαν ἡ Ἀναδυομένη Ἀφροδίτη, ἣν ἀντέγραφεν ἐκ τῆς Φρύνης καὶ ἐπώλησε τοῖς Κόρις. Συνεχέστατα ἐζωγράφησε τὸν Ἀλεξάνδρον, ὅστις ὑπ' ἄλλου δὲν ἤθελε νὰ

ζωγραφῆται, καὶ ἔλεγεν ὅτι ὑπῆρχον δύο Ἀλεξάνδρου, ὁ μὲν ἀήττητος, ἐαυτὸν αἰνιττόμενος, ὁ δ' ἀμίμητος, ὁ τοῦ Ἀπελλοῦ. Ὁ Πλίνιος (XXXV, 36) λέγει αὐτὸν ποιοῦμενον χρῆσιν τεσσάρων μόνον χρωμάτων. Ἐγραψε δὲ καὶ περὶ τέχνης, ἀλλὰ τῆς συγγραφῆς του οὐδὲν διεσώθη.

Ἀπελλικῶν, ἐκ Τέω, φιλόσοφος λαμπρὰν ἐν Ἀθήναις βιβλιοθήκην συλλέξας ἐν ἣ ἦσαν καὶ τὰ ἔργα τοῦ Ἀριστοτέλους. Αὐτὴν ἀπήγαγε (τῷ 83 π. Χ.) εἰς Ῥώμην ὁ Σύλλας (Στρβ. Π).

Ἀπεραντία, πόλις καὶ ἐπαρχία τῆς Αἰτωλίας παρὰ τῷ Ἀχελῷῳ, (Λιν. XXXVI 33).

Ἀπία, ἀρχαιότατον ὄνομα τῆς Πελοποννήσου, κατὰ τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγιάλεως (Δι. σγλ. Ἰκτ. 790). Ἐν Ὀμήρῳ «τῇ λῶθεν ἐξ ἀπίης γαίης», φαίνεται δηλοῦν τὴν μακρυσημένην (Ἰλ. Α, 270. Ὀδ. Θ, 25).

Ἀπιδανός, ποταμὸς βορείως τῆς Ὀθρυος πηγάζων, καὶ παρὰ τὰ Φάρσαλα ἐν Θεσσαλίᾳ εἰσρέει εἰς τὸν Πηνειόν.

Ἀπίκιος, (Καίλιος) διάσημος πολὺν φάγος καὶ διδάσκαλος τῆς Γαστριμαργίας. Σφάζονται ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ δέκα βιβλία περὶ μαγειρικῆς, λατινιστὶ ὑπὸ τίτλῳ ἐλληνικοῦ.

Ἀπὶς, ὁ ἐν Μέμφιδι τῆς Αἰγύπτου τιμώμενος ἱερὸς ταῦρος, κατοικῶν ἐν ναῖσιν, καὶ ὑπὸ ἱερέων τρεφόμενος εἰς χρυσᾷ σκεύει. Ἦν μέλας μεθ' ὀρίσμένων τινῶν λευκῶν στιγμάτων, καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς τοῦ Ὀσίριδος ἡ ἐνσάρκωσις (Ἡρδ. Γ, 27.—Διόδ. Α, 21. 85.—Στρβ. ΙΖ, 562). Ἡνίττετο δὲ βεβαίως τῆς γεωργίας τὴν καθιέρωσιν.

Ἀπίων, γραμματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας διδάξας ἐν Ῥώμῃ κατὰ τὸ πρῶτον ἡμισυ τῆς α' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος. Ἐγραψε δὲ «γλώσσας Ὀμηρικὰς», καὶ ἡσυχολόγην περὶ τὴν διόρθωσιν τῶν Ὀμηρικῶν κειμένων, οὐχί, ὡς φαίνεται, μετὰ τῆς δεούσης εὐθύτης. Τὸ φερώνυμον αὐτοῦ σύγγραμμα περὶ

Ομήρου υποτίθεται χρόνων μεταγενεστέρων. Ἐγραψε δὲ καὶ πρὸς τὸν Καλιγούλαν ἀναφορὰν τῶν Ἀλεξανδρινῶν κατὰ τῶν Ἰουδαίων, γνωστὴν μόνον ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Φλ. Ἰωσήπου.

Ἀπνευστί ἢ ἄμυστί ἔπινον, ἤτοι διὰ μῆκος καὶ ἄνευ διακοπῆς, εἰς συμπόσια, ὅταν προέπινον, ἢ πρὸς ποινὴν, διὰ τὴν μὴ λύσιν ἀνίνγκματος, κτλ.

Ἀπογραφὴ, ἐν τῷ ἀττικῷ δικαίῳ ὁ ἐπίσημος κατάλογος δημοσίων ἢ ἰδιωτικῶν κτημάτων, ὁ εἰς τὰ δικαστήρια υποβαλλόμενος.

Ἀποδέκται, ἴδ. πολιτικὴ οἰκονομία, Α, 13).

Ἀπόδεσμος, ζώνη δερματίνη ἣν περιεβάλλοντο ἐνίοτε αἱ νέαι ἵνα ἐμποδίσωσι

τὴν ὑπερβολικὴν τοῦ στήθους ἀνάπτυξιν.

Ἀποδυτήριον, τὸ μέρος τῶν λουτρῶνων ἢ τῶν γυμνασίων ἐνθα ἀπεδύοντο.

Ἀποθέται, ἴδ. Κεάδας.

Ἀποθέσις, παρ' Ἑλλήσι σπανίως, ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ, ὡς φέρ' εἰπεῖν ἡ τῆς Δευκοθέας (Ὁδ. Ε, 334). Ὑπὸ τοὺς θεοὺς δ' ὑπῆρχον αἱ βαθμιδὲς τῶν ἡμιθέων καὶ τῶν ἡρώων, εἰς ἃς ἄλλως οὐδεὶς ἀνεδιδάξετο ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων. Ἡρξάτο ὁμῶς ἐπικρατοῦσα ἡ Ἀποθέσις καθ' ὅσον ἐξηχρειοῦτο καὶ ἐταπεινοῦτο ὁ ἠθικὸς χαρακτήρ, ἐπὶ τῶν Διαδόχων, καὶ μάλιστα ὅτε ἐκορυφώθη ἡ χαμέρπεια τῆς κολακείας, ἐπὶ Ῥωμαίων.

Ἀποθήκη, ἐν τοῖς οἴκοις, τὸ μέρος

ἐνθα ἀπετίθεντο οἱ ἀμφορεῖς τῶν οἰκιακῶν προμηθειῶν. Καὶ ὁ μὲν οἶνων, ἐνθα ἐφυλάττετο ὁ ἔτι ἀνέτοιμος οἶνος, ἔκειτο ἐν ὑπογείοις, αἱ δὲ τοῦ ἀρχαίου οἴνου καὶ τῶν ἄλλων ἀντικειμένων συνήθως, ἐν Ῥώμῃ κἂν, εἰς τὰ ὑπερῶα, ὑπὲρ τὸ μαγειρεῖον, ἵνα καπνίζονται (Hog. Sal. II, 5, 7. Od. III, 8, 9).

Ἀποικία, ἴδ. Κληρουχία.

Ἀποκήρυξις, τὸ δικαίωμα τοῦ πατρὸς τοῦ ἀποκηρύττειν κατὰ τὸν νόμον τὸ τέκνον αὐτοῦ, καὶ στερεῖν αὐτὸ τῆς νομίμου κληρονομίας του.

Ἀποκολοκύνθωσις, ἴδ. Σενέκας, 2.

Ἀπολλινάριος, ἐξ Ἀλεξανδρείας, πρεσβύτερος ἐν Λαοδικείᾳ καὶ γραμματικὸς, μετέφρασε πολλὰ τῆς Ἱερᾶς Γραφῆς εἰς ἐξαμέτρους, καὶ συνέταξεν ἐξ αὐτῶν τραγῳδίας καὶ κωμωδίας. Διτηρήθη δ' αὐτοῦ μόνῃ ἢ δι' ἡρωϊκῶν στίχων μετὰφρασις τοῦ Ψ' αλτηρίου.

Ἀπολλόδωρος, 1) ἐκ Ταρσοῦ, τραγικὸς ποιητής, οὐ οὐδὲν διεσώθη, ὁ δὲ Σουΐδας μνημονεύει 6 τραγωδιῶν αὐτοῦ. — 2) Ἀ. ἐπίσης ἐκ Ταρσοῦ, γραμματικὸς, γράψας περὶ τῆς Μηδείας τοῦ Εὐριπίδου. — 3) Ἀ. ἐκ Καρύστου τῆς Εὐβοίας, ἐπίσημος κωμικός. — 4) Ἐτερος κωμικός ἐκ Γέλας τῆς Σικελίας, σύγχρονος τοῦ Μενάνδρου. Ἀγνωστον δ' εἰς τίνα ἐκ τῶν δύο ἀποδοτέα τὰ σωζόμενα ἀποσπάσματα. — 5) Ἀθηναῖος, υἱὸς Ἀσκληπιάδου, περὶ τὰ 140 π. Χ. μαθητεύσας παρὰ τῷ γραμματικῷ Ἀριστάρχῳ καὶ τῷ στοϊκῷ φιλοσόφῳ Παναιτίῳ, ἔγραψε πολλὰ, ἐξ ὧν σώζεται μόνον ἡ ἐξ ἀρχαίων πηγῶν τῶν κυκλικῶν ποιητῶν καὶ λογογράφων εἰς τρία βιβλία, ὧν τὸ τρίτον ἐλλιπές, ὑπὸ τὸν τίτλον Βιβλιοθήκη συντεταγμένη μυθολογία αὐτοῦ, ἀπὸ τῶν πρώτων θεογονιῶν μέχρι τοῦ Θησέως. Ἐκ τῶν ἀπολεσθέντων του συγγραμμάτων μνημονεύονται τὰ Χρονικά εἰς 4 βιβλία, εἰς στίχους ἰαμβικούς γεγραμμένα, ὡς καὶ ἡ Ἰ' ἢ ε περιόδος· προσέτι περὶ νεῶν ἢ περὶ

τοῦ νεῶν καταλόγου τοῦ Β τῆς Ἰλιάδος· τὰ περὶ Σώφρωνος, τὰ περὶ Ἐπιχάρμου, καὶ 24 βιβλία Περί θεῶν.—6) Ῥήτωρ ἐκ Περγᾶμου, γεννηθεὶς τῷ 104 π. Χ., διδάσκαλος τοῦ νέου Ὀκταβιανοῦ ἐν Ἀπολλωνίᾳ, συνέστησε σχολὴν ἐν Ῥώμῃ. Ἐργον αὐτοῦ μνημονεύεται ἐπιγραφόμενον Τέχνη (Quinct. II, 11, 2).—7) Γλύπτης Ἀθηναῖος, σύγχρονος τοῦ Φειδίου, ἐπονομασθεὶς μακινόμενος, διότι ἔθραυε τὰ ἴδια ἔργα του, οὐδέποτε εὐχαριστούμενος εἰς αὐτά (Pl. XXXIV, 19, 21).—8) Ζωγράφος τῶν αὐτῶν χρόνων ἐπίσημος, σκιαγράφος ἐπικληθεὶς, διότι πρῶτος μετεχειρίσθη τὴν ἀπόχρωσιν τῆς σκιάς (Pl. XXXV, 36, 1.—Πλούτ. Πότ. Ἀθ. σ. 346).—9) Ἰδ. Τραϊανός.

Ἀπόλλων, εἰς τῶν 12 θεῶν, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς (Ὀμ. Ἰλ. Α, 21, 36.—Ἡσίοδ. Θεογ. 918), ἥτις ὑπὸ τῆς ζηλοτυπίας τῆς Ἥρας καὶ τοῦ ὄφεις Πύθωνος διωκομένη, κατέφυγεν εἰς Ἀῆλον, καὶ ἐκεῖ ὑπὸ τὸ ὄρος Κύνθον ἔτεκεν αὐτὸν καὶ τὴν Ἄρτεμιν (Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ.). θεοὺς τὸν μὲν τοῦ ἡλίου, τὴν δὲ τῆς σελήνης. Ὡς τοιοῦτος, ἐπελέγετο ὁ Ἀπόλλων Φοῖβος καὶ Λοξίας καὶ Λύκιος. Παριστάτο δὲ πάντοτε ὡς ὠραῖος νεανίας, ἀκέρσεόμην, τὸ πλεῖστον γυμνός, καὶ ἐπειδὴ κατετόξευσε τὸν ὄφιν Πύθωνα, ὅστις εἶχε καταδιώξει τὴν μητέρα του, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φέρων τόξον καὶ βέλη, ἐπελέγετο καὶ ἐκηθόλος, ἐκατηθόλος, ἑκάτος, ἑκάεργος, ἀργυρότοξος, κλυτότοξος. Εἰς ὃ δὲ μέρος ἐξωλόθρευσε τὸν ὄφιν, εἰς τοὺς Δελφοὺς, εἶχε χρησμὸν καταστάντα περιφνημὸν διὰ πάσης τῆς ἀρχαιότητος, καὶ ἐξ οὗ ἐπελέγετο Πύθιος. Καὶ

εἰς ἄλλα δὲ μέρη τῆς Ἑλλάδος εἶχε χρηστήρια ἦττον ἐπίσημα, ἐξ ὧν ἐλάμβανε τὰ ἐπίθετα Ἀθαῖος, Ἰσμήνιος, Κλάριος,

Θυμβραῖος, Παταρεὺς, κτλ. Καὶ θεαπευτικὴ δὲ δύναμις τῷ ἀπεδίδετο, μάλιστα δὲ ἐθεωρεῖτο ὅτι προήλθεν ἐκ βορᾶ (ὑπερβόρειος), ὅθεν καὶ τὰ ἐπώνυμα αὐτοῦ ἀλεξικάκος, ἀκέσιος, σωτήρ, παιήων, παιών, παιάν· εἰς τινὰς δὲ πόλεις ἐλατρεύετο καὶ ὡς κτίστης, ἀρχηγέτης τοῦ λαοῦ, ἀγυιεὺς, ἢ προστάτης τῶν ὁδῶν. Ἀλλ' ἦτο μάλιστα ὁ θεὸς παντὸς τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ εὐγενοῦς ἐν τῇ διανοίᾳ, δι' ὃ καὶ ὡς ὁδηγὸς τῶν Μουσῶν, Μουσηγέτης ἐθεωρεῖτο, καὶ ὡς τοιοῦτος ἔφερεν εἰς τὰς χεῖρας, ἀντὶ τόξου, ἢ καὶ πρὸς αὐτῷ, τὴν λύραν τῆς ποιήσεως καὶ τῆς μουσικῆς (κιθαριδός), καὶ ἐνίοτε ὑπὸ ταύτην τὴν ιδιότητα παριστάτο δαφνοστεφής καὶ ποδήρη φέρων χιτῶνα. Ἦν

M. OIK.

δ' ἡ δάφνη τὸ ἱερὸν αὐτοῦ φυτὸν, προελθὲν δὴθεν ἐκ μεταμορφώσεως τῆς νύμφης Δάφνης ἦν ὁ Ἀπόλλων ἡγάπα. Ἐν Δελφοῖς ἐτε

λοῦντο οἱ τετραετηριοί, καὶ κατὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα περίφημοι ἄγωνες τὰ Πύθια, εἰς τιμὴν τοῦ θεοῦ.

Ἀπολλωνία, 1) πόλις εἰς τὰ Β τῆς Σικελίας. — 2) Π. αἰτωλική παρὰ Ναυπάκτω (Λιν. XXVII, 8). — 3) Π. ἐπίσημος, ἄποιος τῶν Κορινθίων καὶ Κερκυραίων ἐν Ἰλ-λυρίᾳ, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀώου (Θουκ. Α, 26). — 4) Μιλησίων ἀποικία ἐν Θράκῃ πρὸς τῷ Πόντῳ, μετὰ ναοῦ καὶ κολοσσοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀπαχθέντος ὑπὸ Λουκούλλου εἰς Ῥώμην (Ἡρδ. Δ, 90. 93. — Just. XV, 2). Ν. Σωζόπολις. — 5) Π. τῆς Χαλκιδικῆς. — 6) Πόλις τῆς Κρήτης. — 7) Π. καὶ λιμὴν τῆς Κυρήνης, πατρίς τοῦ γεωγράφου Ἐρastoθέλους.

Ἀπολλωνίδης, δακτυλιόγλυφος ἐπὶ Ἀλεξάνδρου.

Ἀπολλώνιος, 1) ὁ Ῥόδιος, ἐπικός ποιητής ἐξ Ἀλεξανδρείας ἐπὶ Πτολεμαίων, Εὐεργέτου καὶ Φιλοπάτορος (247—204 π. Χ.), μαθητής τοῦ Καλλιμάχου, πρὸς ὃν διεφώνησεν ὡς πρὸς τὰς βάσεις τῆς ποιήσεως, τὴν ἀρχαίαν ἐπικήν ἐπιδιώκων ἀφέλειαν. Ἀλλ' ὅτε ἀνέγνω ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὸ περισωθὲν ποίημά του «τὰ Ἀργοναυτικά», εἰς ἡ ῥαψωδίας, ὑπερίσχυεν ἡ γνώμη τοῦ Καλλιμάχου καὶ ἀπεκρούσθη. Τότε μετέβη εἰς Ῥόδον, ἐνθα τὴν ῥητορικὴν διδάσκων καὶ θαυμαζόμενος, ἐπολιτογραφήθη, ἐξ οὗ καὶ Ῥόδιος ἐπiléγεται. Ἐπανελθὼν εἶτα εἰς Ἀλεξανδρείαν, ἠδονίκησεν ἐκεῖ, καὶ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς (196) διορίσθη διευθυντής τῆς ἐκεῖ βιβλιοθήκης. Ἄλλο του ποίημα μὴ διασωθὲν ἐπεγράφετο Κτίσεις, καὶ ἐποίησε καὶ χωλιάμβους καὶ ἐπιγράμματα κατὰ τοῦ Καλλιμάχου. Τὰ Ἀργοναυτικά οὔτε ἐφεύρουν οὔτε φαντασίαν ἐλέγχουσιν, ἀλλ' εἰσὶν ἀπλή ἐστιχυρρηγμένη ἱστορικὴ ἐκθεσις. Τινὰ ὅμως τῶν μερῶν αὐτῶν δὲν στεροῦνται τέχνης περὶ τὴν ἐκτέλεσιν. Ἡ στιχυργία του ἐστὶν ἀκριβής, ἀλλ' ἡ γλῶσσα κατὰ πολὺ ἐλλείπεται τῆς ὕψις ποὺς δημοτικῆς ἀφελείας. Σῶζονται δὲ καὶ μεταγενέ-

στερα πλούσια σχόλια εἰς τὸ ποίημα τοῦτο.

— 2) Ἀπολλώνιος ἐκ Πέργης τῆς Παμφυλίας, μέγας γεωμέτρης, κατώτερος μόνου θεωροῦμενος τοῦ διδασκάλου του Ἀρχιμήδους, ἐδίδαξε (250—220 π. Χ.) ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Περγᾷ, καὶ ἔγραψεν εἰς 8 βιβλία κωνικὰ στοιχεῖα (κωνικὰς τομὰς), ἔργον οὗ ἡ μέθοδος ἐστὶ καὶ νῦν ἐκτιμᾶται, εἰ καὶ αὐτοῦ ἐν πρωτοτύπῳ σῶζονται μόνον τὰ 4 πρῶτα βιβλία, τὰ 3 δὲ ἐπόμενα ἐν ἀραβικῇ μεταφράσει, καὶ τὸ τελευταῖον ἀπωλέσθη. Ἐξ ἀραβικῆς μεταφράσεως γινώσκονται ἐπίσης αὐτοῦ δύο βιβλία «περὶ λόγου ἀπατομένης», καὶ ἄλλα τινά, οἷον, «περὶ νεύσεων», «περὶ διωρισμένης τομῆς» κλπ.

— 3) Ἀπ. Τυανεύς, ἐκ Καππαδοκίας, ζῶν πιθανῶς περὶ τὰ 50 μ. Χ., τὸ πλεῖστον ἐν Αἰγᾷ, εἰς τὸν ναόν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὁπαδὸς φιλοσοφίας πυθαγορικῆς ἀναμεμιγμένης μετὰ νεοπλατωνικῶν καὶ ἀσιατικῶν ἰδεῶν. Τὴν πατρικὴν του περιουσίαν διένειμε πᾶσαν εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ περιῆλθε τὴν Ἀσίαν μέχρι τῆς Ἰνδικῆς, εἶτα δὲ, διαβάς διὰ τῆς Ἀφρικῆς καὶ Εὐρώπης, ἀφίχθη εἰς Ῥώμην. Ἀλλ' εὐρὼν ἐκεῖ ὅτι νόμος ἀπηγόρευε τὴν ἐξάσκησιν καὶ διδασκαλίαν τῆς φιλοσοφίας, μετέβη εἰς Ἰσπανίαν καὶ Αἴγυπτον, εἶτα δ' ἐπανάκαμψεν εἰς Ῥώμην, καὶ φαίνεται ἀποθανόν τέλους ἐν λίαν προβαλεηκυῖα ἡλικίᾳ ὡς προΐστάμενος σχολῆς ἐν Ἐρέσῳ. Διῆγεν ἐν διαίτη ὅλως ἀσκητικῇ, κατὰ τὰς ὑποτιθεμένας Πυθαγορεῖους ἀρχάς ἀπεδίδοντο δ' αὐτῷ καὶ θαύματα, τὴν φήμην του μεγάλως αὐξήσαντα, καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς μάγος, καὶ τεραστία ἱστορία διεδίδοντο περὶ αὐτοῦ. Βιογραφίαν αὐτοῦ ἐπὶ τὸ μυθιστορικώτερον ἔγραψεν ὁ Φιλόστρατος εἰς βιβλία ἐκτὼ. Συγγραφεῖς δ' ἐκ τῶν εἰδωλολατρῶν, ὡς ὁ Ἱεροκλῆς, ἐταττον αὐτὸν μετὰ τοῦ Χριστοῦ, καὶ αὐτοὺς ἀντέλεγον χριστιανοί, ὡς ὁ ἐπίσκοπος Εὐσεβίος, καὶ δμοῖα περὶ αὐτοῦ ζητήματα ἐκινήθησαν καὶ ἐν νεωτέροις χρόνοις. Πολλὰ δὲ σῶζονται συγγράμματα ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ γνη-

σιότης αὐτῶν ἐστὶ λίαν ἀμφισβητήσιμος. Ἀποδίδονται δ' εἰς αὐτὸν καὶ 85 ἐπιστολαί.—

4) Ἀπ. ἐξ Ἀλαβάνδων ἐν Καρίᾳ, ὑπὸ τοῦ Στράβωνος Μαλακῶς ἐπιλεγόμενος, μετέβη εἰς Ῥόδον, ἐνθα ἐδίδαξε τὴν ῥητορικὴν, ἔχων μεταξὺ τῶν ἀκροατῶν του καὶ τὸν Σκευόλαν (Cic. de Or. I, 17, 28).—5) Ἀπ. καὶ οὗτος ἐξ Ἀλαβάνδων, Μόλων ἐπιλεγόμενος, ἐδίδαξεν ὁμοίως εἰς Ῥόδον τὴν ῥητορικὴν, καὶ τῷ 88 π. Χ. μετέβη ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ εἰς Ῥώμην, ἀλλ' ἔμεινε, φαίνεται, ἐπ' ὀλίγον, διότι μετὰ ταῦτα, τῷ 80, ἐπέμφθη ἐκεῖ πρέσβυς ὑπὸ τῶν Ῥωδίων, ἵνα ἐπιτύχη ὑπὲρ αὐτῶν πολεμικὴν τινα ἀποζημίωσιν, ὅτε καὶ αὐθις ἐκεῖ ἐδίδαξεν. Ὁ Κικέρων, θέλων ἵνα τελειοποιηθῇ περὶ τὴν ῥητορείαν, ἐπεσκέφθη αὐτὸν τῷ 78 ἐν Ῥόδῳ· καὶ ὁ Καίσαρ δὲ προσέτι τὸν ἤκουσε (Cic. Brut. LXXXIX. —Suet. Cms. IV). —6) Ἀπ. ὁ ἐπιλεγόμενος Σοφιστής, υἱὸς Ἀρχιδίου, ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἦν διδάσκαλος καὶ αὐτὸς, ζῶν ἐπ' Αὐγούστου. Ἐγραψε δὲ Λεξικόν, περιέχον καὶ ὁμηρικῶν λέξεων ἐξηγήσεις, καὶ σωκόμενον. —7) υἱὸς Μαντιθέου, ἐξ Ἀλεξανδρείας, γραμματικὸς, ἐπονομασθεὶς ὁ Δύσκολος, διότι ἐνέκυψεν εἰς δυσκόλους ἐρεῦνας καὶ ἐξηγήσεις. Εἰς Ῥώμην ἐπεσπάσατο τὴν προσοχὴν τοῦ αὐτοκράτορος Ἀντωνίνου τοῦ εὐσεβοῦς· ὅτε δ' ἐπανήλθεν εἰς Ἀλεξανδρείαν, ἐγένετο μέλος τοῦ Μουσείου, καὶ ἐκεῖ ἀπέθανε. Κυρίως εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται ἡ ἱερὴ δριμύτης γραμματικῆς τέχνης, δι' ἧς καὶ ὁ τεχνικὸς ἐπωνομάσθη. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ περιεσώθησαν τὰ ἐπόμενα περὶ ἀντωνυμίας, περὶ ἐπιρρημάτων, περὶ συνθέσεων, περὶ συντάξεως εἰς 4 βιβλία. Ἐγραψε δὲ καὶ πολλὰ ἄλλα ἀπολεσθέντα. Ὁ Λατίνος γραμματικὸς Πρισκιανὸς ἀποκαλεῖ αὐτὸν (VIII, 439) summum artis auctorem καὶ auctorem grammaticae, καὶ ἔλαβε τὸ σύστημα αὐτοῦ ὡς βάσιν τῶν ἰδίων αὐτοῦ ἔργων. Ἰστορεῖται θαυμάσια εἰς αὐτὸν ὑπὸ τινων ἀποδιδόμενα: εἰσὶν αὐτῷ

πάντη ξέναι. —8) Ἀπ. Μύνδιος ἐκ Καρίας, ἠγχολήθη περὶ τὴν ἀστρονομίαν, ἰδίῳ τὴν διάδοσιν τῶν χαλδαϊκῶν θεωριῶν, καὶ ἔγραψε περὶ κομητῶν (Sen. qu. nat. VII, 8, 17). —8) Ἰδ. Ἀμφίων.

Ἀπολλωνίης, πόλις τῆς Λυδίας μεταξὺ Σάρδεων καὶ Περγᾶμου (Cic.—Tac.).

Ἀπομαγδαλιὰ, ζύμη ἦν οἱ Ἑβραῖοι, ἐπειδὴ δὲν εἶχον χειρόμακτρον, ἔβριον εἰς τεμάχια ἐμπρὸς τῶν συνδαιτυμόνων, ἵνα τρώγοντες ἀπομάττωσι τοὺς δακτύλους· εἴτα δὲ τὰς ἀπομαγδαλίας ταύτας ἔβριον συνήθως εἰς τοὺς κύνας, δι' ὅ καὶ κυνὰς δὲς προσέτι ἐλέγοντο.

Ἀποπομπή, παρ' Ἀθηναίους ἐλέγετο δικαστικῶς τὸ διαζύγιον, καθ' ὅσον ἀπέθλει τὸν ἄνδρα, ἐν ᾧ διὰ τὴν γυναῖκα ἐλέγετο ἀπόλειψις, δηλαδὴ ἡ μὲν γυνὴ ἀπέλειπε τὸν ἄνδρα, ὁ δ' ἄνθρωπος ἀπέπεμπε τὴν γυναῖκα. Ἦσαν δ' ἐκεῖ τὰ διαζύγια οὐχὶ σπάνια καὶ ὁ μὲν ἄνθρωπος ὤφειλε ν' ἀποπέμψῃ τὴν γυναῖκα, καὶ ὁ μὲν ἄνθρωπος ὤφειλε ν' ἀποπέμψῃ τὴν γυναῖκα μετὰ τῆς προκίρας τῆς εἰς τὸν κύριον αὐτῆς· ἡ δὲ γυνὴ ὤφειλε, προσελθοῦσα αὐτῷ πρὸς τὸν ἄρχοντα, νὰ τῷ φέρῃ ἐγγράφον τοὺς λόγους τῆς ἀπολείψεως. Ἄν δὲ διεφάνον τὰ δύο μέρη, ἔφερον ὁ ἄνθρωπος γραφὴν ἀποπέψεως καὶ ἡ γυνὴ γραφὴν ἀποπέψεως (Ἰδ. Πλούτ. Ἀλκ. Η).

Ἀπόρρητα, 1) ὅσα δὲν πρέπει νὰ λέγωνται, ὡς ἱερὰ καὶ μυστηριώδη. —2) Ἐν Ἀθήναις τὰ ὧν ἀπηγορεύετο ἡ ἐξαγωγή, εἰς αἶσχος, καὶ τὰ τῷ στόλῳ χρήσιμα, δοκοί, σχοινία κτλ.—3) Λέξεις τινὲς ὑβριστικαί, ὡς ἄνθρωπος φόνος, ῥίψασπις, ὅς οὐδεὶς ἐδικαιοῦτο νὰ προσφέρῃ κατ' ἄλλου, ἐπὶ ποινῇ 500 δραχμῶν.

Ἀποστασίον, ἰδ. δίκη καὶ ξένος.

Ἀποστολεῖς, ἀρχὴ ἐκ δέκα ἐν Ἀθήναις, ἡ τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ καταρτισμοῦ καὶ τοῦ ἐκπαιδεύματος τοῦ στόλου ἔχουσα. Οὗτοι εἶχον καὶ τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν τριηράρχων, οὓς ἐδικαιοῦντο καὶ νὰ δέσωσι (Δημ. π. Στεφ. σ. 262).

Ἀποτρόπαιος, πᾶς θεὸς ἀποτρί-

πων τὸ κακὸν, ὁ καὶ ἀλεξίκακος, ἀκείσσιος, λυτήριος, ἀποπομπὰς ἀποκαλούμενος.

Ἀποφορά, ἴδ. δοῦλοι.

Ἀποφράδες, ἴδ. ἡμέραι.

Ἀραβία, ἡ μεγάλη τῆς Ἀσίας χερσονήσος ἀπέναντι τῆς Ἀφρικῆς, διαιρουμένη ἀπ' αὐτῆς διὰ τῆς Ἐρυθρᾶς καὶ τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου. Πρὸς Β. ἐκτεινομένη μέχρι τῆς Συρίας καὶ Παλαιστίνης, πρὸς Α. μέχρι Μεσοποταμίας καὶ Βαβυλωνίας, διηρεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων εἰς τρία κυρίως μέρη, τὴν Πετραίαν (ἐν Πέτρᾳ ἢ κατὰ Πέτραν), τὸ βορειότερον τμήμα ὑπὸ τὴν Παλαιστίνην, οὗ Πέτρα ἦν ἡ πρωτεύουσα τὴν Εὐδαίμονα ἐν τῷ μέσῳ καὶ τὴν Ἐρημὸν, νοτίως ἐκείνης. Ὁρῇ δ' αὐτῆς ἦσαν, ἐν τῇ Πετραίᾳ τὰ Μέλανα ὄρη, ὧν μία τῶν κορυφῶν ἦν τὸ ὄρος Σινᾶ πρὸς τὸ ἐνδότερον τὸ Ζάμης καὶ πρὸς τὸν περσικὸν κόλπον τὰ Δίδυμα ὄρη. Οἱ Ἀραβες ἦσαν Σημιτικῆς καταγωγῆς. Ἀλλὰ καὶ ἐκτός τῆς Χερσονήσου οἰκοῦντες ἢ πλανώμενοι ὀλίγον γνωστοὶ λαοὶ ἐλέγοντο πολλάκις Ἀραβες ὑπὸ τῶν ἀρχαίων (Ἡρόδ. Α, 198. Β, 8, 12. Γ, 8, 9, 88, 91, 97, Ε). Ἐν τῇ ἐρήμῳ Ἀραβία κατῴκουν οἱ Αὐσιεῖς καὶ οἱ Σαρακηνοὶ εἰς τὰ Σάρακα.

Ἀραβικὸς κόλπος, ὁ μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ Ἀραβίας (Ἡρόδ. Β, 11, Δ, 39) κυρίως ἀπὸ τῶν Πτολεμαίων γνωστὸς καὶ διαπλεόμενος.

Ἀράβιος ἢ Ἀρβίς ποταμὸς ἐν Γερουσίᾳ δυτικῶς τοῦ Ἰνδοῦ. Οἱ περίοικοι Ἀραβῖται (Ἀρρ. ΣΤ. 21, 3. 4. — Στρώβ. ΙΕ, 720).

Ἀραβος, πόλις ἐπίσημος ἐπὶ τῶν Σελευκιδῶν, καιμένη ἐπὶ νήσου τινὸς τῆς Φοινίκης, μετὰ λιμένος μίαν ὥραν ἀπέχοντος, τῆς Ἀντραδόου. Εἶχε δὲ ἰδιαίτερον βασιλεῖα (Ἀρρ. Β, 13, 8. Κ, 1).

Ἀραιόστυλος, ἴδ. ἀρχιτεκτονική.

Ἀράκυνθος, Αἰτωλικὸν ὄρος μεταξὺ Ἀχελφῶς καὶ Εὐήνου (ν. Ζυγός).

Ἀράξης, 1) ποταμὸς ἐν Ἀρμενίᾳ ἐκβάλλει μετὰ τοῦ Κύρου εἰς τὴν Κασπίαν.

— 2) Ποταμὸς ἐν Περσίᾳ παρὰ τῇ Περσέπολει (Ἀρρ. Γ, 18, 6).

Ἀρατος, 1) υἱὸς Κλεινίου ἐκ Σικυῶνος, γεννηθεὶς τῷ 271 π. Χ. Φονευθέντος τοῦ πατρὸς του ἐν ᾧ ὁ Ἀρατος ἦν ἔτι παιδίον, ἀνετράφη οὗτος ἐν Ἀργεῖ. Μετὰ τινα δ' ἔτη συλλέξας περὶ ἑαυτὸν τοὺς φυγάδας τῶν συμπολιτῶν του, εἰσέβαλε μετ' αὐτῶν εἰς τὴν Σικυῶνα, ἐφόνευσεν τὸν τύραννον Νικοκλῆν (Πλούτ. Ἀρατ. Β. — Πολύβ. Β. 43), καὶ ἔπεισε τὴν πόλιν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν ἀρχαῖον δεσμόν. Ἐξελέγη δ' ἐπτάκις καὶ δεκάκις στρατηγὸς τοῦ δεσμοῦ, καὶ ἐπολέμησεν ὅτε μὲν νικῶν ὅτε δ' ἡττώμενος κατὰ τῶν Αἰτωλῶν, τῆς Σπάρτης καὶ τῶν Μακεδόνων (Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ), ὅτε δὲ φιλικὰς συνέδεσε σχέσεις μετ' Ἀντιγόνου τοῦ Δώσωνος, καὶ μετὰ ταῦτα μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, Φιλίππου τοῦ Γ', οὗτος προδοτικῶς τὸν ἐδηλητηρίασε, τῷ 213. Μετὰ θάνατον δ' ἐτιμῆθη ὡς ἥρωες, κατὰ χρησμόν, καὶ ἦγοντο αὐτῷ δύο τελεταί, τὰ Ἀράτεια λεγόμενα, κατὰ τὴν γενέθλιόν του ἡμέραν, καὶ καθ' ἣν ἡλευθέρωσε τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ τυράννου (Πλούτ. Ἀρατ. ΝΓ). Ὁ Ἀρατος ἔγραψεν «ὕπομνήματα» τοῦ βίου καὶ τῆς ἐποχῆς του, ἀπολεσθέντα μὲν, ἀλλ' ἐξ ὧν ἠρύσαντο ὁ Πολύβιος καὶ ὁ Πλούταρχος. — 2) Ἀρατος ἐκ Σδῶλων τῆς Κιλικίας, περὶ τὸ 270 π. Χ., ἔζησεν ἐπὶ πολὺ παρὰ τῷ βασιλεῖ τῆς Μακεδονίας Ἀντιγόνῳ τῷ Γονατᾶ, καὶ ἐπὶ τῇ προτροπῇ αὐτοῦ συνέταξεν, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀστρονομικῶν ἔργων τοῦ Κνιδίου Εὐδόξου καὶ τῶν τοῦ Θεοφράστου, ποίημα 2 ἐπέγραψε «Φαινόμενα καὶ Διοσημεΐα», σωζόμενον ἔτι, καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων πολὺ ἐκτιμώμενον, ὥστε καὶ ὁ Κικέρων καὶ ἄλλοι μετέφρασαν αὐτὸ διὰ στίχων εἰς τὸ Λατινικόν. Τὸ ποίημα τοῦτο στερεῖται μὲν πρωτοτυπίας ὡς πρὸς τὴν ἐμπνευσιν, οὐχὶ ὅμως ὕψους καὶ χάριτος, καὶ ἡ γλῶσσα, οὐχὶ πάν-

τοτε ἐντελῶς ἀκριβῆς, ἐστὶ συνεχῶς ἐπιτετη-
δευμένη, ἀλλ' ἡ στιχουργία πανταχοῦ ἄμεμ-
πτος. Ἐποίησε δὲ πλὴν τούτου καὶ ἐλεγεία,
καὶ ἐνέκυπεν εἰς γραμματικὰς σπουδὰς καὶ
εἰς καθαρισμὸν τοῦ Ὀμηρικοῦ κειμένου.

Ἀραφὴν, δῆμος τῆς Ἀττικῆς καλού-
μεναι Ἀλαί ἁραφηνίδες, παράλιος εἰς
θεσίν Ῥαφῆνα, παρὰ τὸ ἁκρωτήριον Βαλανι-
δέξα. Ἀρχαῖα ἐρείπια σώζονται ἐν αὐτῇ.

Ἀρβηλα, 1) πρωτεύουσα τῆς Ἀδια-
βηνῆς ἐν τῇ βορείῳ Ἀσσυρίᾳ, ἔδρα τοῦ Δα-
ρείου πρὸ τῆς καταστροφῆς αὐτοῦ ἐν Γαυγα-
μήλοις (331 π. Χ.). — 2) Ἐν Παλαιστίνῃ,
δυτικῶς τῆς λίμνης Γενισαρέτ.

Ἀρβύλη, 1) βραχὺ ὑπόδημα ἀκατερ-
γύστου δέρματος, μέχρι τῆς κνήμης ἀφικνου-
μενον, καὶ ἰσχυρὸν ἔχον
πέλμα (Θεόκρ. Ζ, 26), καὶ
χρησιμεῦον εἰς τοὺς γεωρ-
γούς, τοὺς ποιμένας, τοὺς κυ-
νηγούς· ὠνομάζετο καὶ Πη-
λοπατίς ἢ Πηλοβατίς, καὶ ἀπεδίδετο καὶ
εἰς τὴν Ἀρτεμιν καὶ εἰς τὸν Περσέα. — 2)
Οὕτω δ' ἐλέγετο καὶ μέρος τοῦ ἄρματος (Εὐ-
ριπ. Ἴππολ. 1179. Ἡρ. Μαιν. 1275). Ἰσως
εἰς τὸ ἔδαφος αὐτῆς εἶδος ἐμβάδος πρὸς στή-
ριξιν τοῦ ποδός.

Ἀργαῖον, ὄρος χιονοσκεπές, μέρος
τοῦ Ἀντικαύρου ἐν Καππαδοκίᾳ.

Ἀργαῖος, 1) βασιλεὺς τῆς Μακε-
δονίας, υἱὸς Περδίκκου Α, πατὴρ Φιλίπ-
που Α (Ἡρδ. Η, 139). — 2) Ὁ ἐπὶ δύο
ἔτη (393 π. Χ.) τὸν Ἀμύνταν Β ἀπὸ
τοῦ θρόνου ἐκβαλὼν (Διόδ. ΙΔ, 92). — 3)
Υἱὸς τοῦ Πτολεμαίου Λάγου, φονευθεὶς
ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Πτολεμαίου τοῦ Φι-
λαδέλφου.

Ἀργανθώνιος, 1) ἡγεμὼν ἐν Ταρ-
τησσὶ τῆς Ἰσπανίας, ἐφιλοξένησε, περὶ τὰ
600 π. Χ. Ἕλληνας θαλασσοπόρους πρὸς
αὐτὸν ἐλθόντας. Ἐζήσε δὲ 120 ἔτη (Ἡρδ.
Α, 163. 165. — Λουκ. Μικρ. 1. — Cic. Cat.
m. 19). — 2) Ὅρος Βιθυνίας, ἀπολήγον διὰ

τοῦ ἁκρωτηρίου Ποσειδίου εἰς τὴν Προπον-
τίδα (Στράβ. ΙΒ, 564).

Ἀργεία, ἴδ. Ἀδραστός.

Ἀργέστης, ἴδ. Ἀνεμοί.

Ἀργῆς, ἴδ. Κύκλωπες.

Ἀργίας γραφή. Ὁ ἐν Ἀθήναις τρεῖς
ἀργίας ἄλους, καὶ μὴ δυνάμενος ν' ἀποδείξῃ
ὅτι ζῇ ἐξ ἐντίμου ἐργασίας, κατεδικάζετο εἰς
ἀτιμίαν (Πλούτ. Σόλ. ΛΑ. — Δμσθ. κ. Εὐ-
βοῦλ. σ. 1308. — Ἰσοκρ. Ἀρεοπ. ΙΖ. — Πτο-
λ. ΙΑ, 42).

Ἀργινοῦσαι, τρία νησίδια μεταξὺ
Μιτυλήνης καὶ τῆς ἀκτῆς τῆς Μυσίας. Παρ'
αὐτοῖς τῷ 406 π. Χ. οἱ Ἀθηναῖοι κατεναυ-
μάχησαν τοὺς Λακεδαιμόνιους, ἀλλὰ τοὺς ἰ-
δίους ναυάρχους κατεδίκασαν εἰς θάνατον, ὡς
μὴ σώσαντας τοὺς εἰς τὴν θάλασσαν πεσόν-
τας ναύτας (Ξεν. Ἑλλ. Α, 6, 27. — Στράβ.
ΙΓ, 617. — Πλούτ. Λυσ. Ζ. — Διόδ. ΙΓ, 98).

Ἀργιππαῖοι, καὶ Φαλακροί, καὶ
Ἡρόδοτον (Δ, 23), λαὸς σκυθικός, πιθανοῦς
μογγολικός, δασύβοιος καὶ σκηνίτης, καὶ ἐν
εἰρήνῃ ζῶν.

Ἀργολίς, ἴδ. Ἀργος.

Ἀργοναῦται. Ὅτε ὁ Φρίξος (ἴδ.
Ἀθάμας) ἔφυγεν ἐκ Θεσσαλίας, ἐλθὼν εἰς
Αἴαν (τὴν Γῆν), ἦν ἀπὸ τοῦ Πινδάρου ἐξ-
λάμβανον ὡς οὖσαν τὴν Κολχίδα, εἰς τὸ βα-
θος τοῦ Εὐξείνου πόντου, ἔθυσσε τοῖς θεοῖς τὸν
κρίον ἐφ' οὗ εἶχε πλεῦσαι ἕως ἐκεῖ, καὶ
τὸ χρυσοῦν αὐτοῦ δέρας ἀνέθηκεν εἰς τὸν αὐ-
τόσε ναὸν τοῦ Ἀρεως, καὶ ἄγρυπνος δρᾶναι
ἐφρούρει αὐτό. Μίαν δὲ γενεάν πρὸ τῶν Τρω-
κῶν, Αἴσων, ὁ βασιλεὺς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ
Ἰωλκοῦ, ἐκθρονισθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τ-
Πελίου (ἴδ. Αἴολος), ὅπως προφυλάξῃ καὶ
ἐπιβουλῶν τὸν υἱὸν του Ἰάσωνα, ἔδωκεν αὐ-
τὸν εἰς τὸν Κένταυρον Χείρωνα, ἵνα τὸν ἀν-
θρέψῃ ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους. Εἰς τὸν Πη-
λίαν εἶχεν εἰπεῖ ὁ χρησμός νὰ φυλαχθῇ αὐ-
τοῦ μονοσάνδαλου. Ὅτε δ' ὁ Ἰάσων ἐν-
θεν εἰκοσαετῆς, ἀνδρεῖος καὶ ὠραῖος νεανίας,
ἦλθε νὰ παρευρεθῇ εἰς θυσίαν εἰς Ἰωλκόν.

ἀλλ' ὑπερβαίνων τὸν ποταμὸν Ἀναυρον, ἀπώλεσε τὸ ἐν σάνδαλόν του ὅπερ ἰδὼν ὁ Πηλίας, ἐφοβήθη, καὶ ἵνα ἀπαλλαγῇ αὐτοῦ, τὸν ἐπεμφεν εἰς Κολχίδα, ἐπὶ τῇ ἐντολῇ τοῦ νὰ λάβῃ καὶ φέρῃ ἐκεῖθεν τὸ χρυσοῦν δέρας, ὡς ὅν κτήμα ἑλληνικόν, ὑποσχεθεῖς, κατὰ Πίνδαρον, νὰ τῷ ἀποδώσῃ τὸν θρόνον ἃν ἐπετύγχανε. Τότε ὁ Ἰάσων ἐπεκαλέσατο εἰς σύμπραξιν πάντας τοὺς συγχρόνους τοῦ νέου ἡρώου, οἵτινες κατὰ τὰς θεσσαλοβοιωτικὰς παραδόσεις ἦσαν ἰδίως Μινυαί· ἀλλὰ τούτοις, κατ' ἄλλους μύθους, προσετέθησαν καὶ ἕτεροι Θεσσαλοὶ, οἷον ὁ Ἀκτωρ, ὁ Πηλεὺς, καὶ ἀλλαχόθεν τῆς Ἑλλάδος ὁ Ὀρφεύς, ὁ Ἀμφιάραος, ὁ Ἰδας, οἱ ὑπόπτεροι υἱοὶ τοῦ Βορέως Ζήτης καὶ Κάλαϊς, ὁ Κάστωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης, ὁ Μελέαγρος, ὁ Θησεύς, ὁ Τυδεὺς καὶ ὁ Ἡρακλῆς, ἐν ὅλοις πεντήκοντα διὰ τὴν πεντηκοντήρη Ἀργῶ, ἧς διευθυντὴς ἦν ὁ Ἰάσων, πηδαιουῆς δὲ ὁ Γίφυς ἢ Ἐργίνος. Ἐκλήθη δὲ τὸ πλοῖον ἐκ τοῦ κατασκευάσαντος αὐτὸ τοῦ Ἀργου (ἰδ. ι) τοῦ υἱοῦ τοῦ Φρίξου, ἢ ἴσως ἐκ τοῦ ἀργῆς, δηλοῦν, ὡς φαίνεται, καὶ ταχύς. Τὴν ναυπηγίαν ἐκ τῶν ἐλατῶν τοῦ Πηλείου ἐβοήθησεν ἡ προστάτις τοῦ Ἰάσωνος Ἥρα, ἡ δ' Ἀθηνα προσέθηκεν εἰς τὴν πρόραν ξύλον ἐκ τῆς ὁμιλούσης θρυῖς τῆς Δωδώνης. Κατὰ τ' Ἀργοναυτικά Ἀπολλωνίου τοῦ Ραδίου, πιθανῶς τὸ πλεῖστον κατ' ἐπίνοιαν αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ἐξ Ἰωλκοῦ ἐπλευσαν εἰς Λῆμνον, ἐνθα αἱ γυναῖκες εἶχον φονεῦσαι τοὺς ἀπίστους τῶν ἀνδρῶν, ἐκεῖθεν δ' εἰς Σαμοθράκην, καὶ διὰ τοῦ Ἑλλησπόντου εἰς τὴν Κύζικον, νῆσον τῶν Δολιόνων, ἧς ὁ βασιλεὺς Κύζικος ὑπεδέχθη αὐτοὺς. Ἀποπλεύσαντας δὲ, τοὺς ἔρριψεν αὐτὴς νυκτερινὴ τρικυμία εἰς Κύζικον, ἐνθα ἐν παραγνώρισί συνελπλάκησαν ἐχθρικῶς μετὰ τῶν

Δολιόνων, καὶ ὁ Κύζικος ἔπεσεν, ἡ δὲ σύζυγος αὐτοῦ Κλείτη ἠτοκτόνησεν ἐξ ἀπελπισίας, αἱ περὶ νύμφαι τὴν ἐκλαυσαν, καὶ ἐκ τῶν θαυρῶν αὐτῶν συνέστη ἡ πηγὴ Κλείτη. Εἰς τὴν Μυσίαν ἔμεινεν ὁ Ἡρακλῆς, ζητῶν τὸν προσφιλεῖ τοῦ Ὑλαν (ἰδ.), ἐν αἷ ἐπιχώριοι νύμφαι εἶχον ῥίψει εἰς φρέαρ. Ἐν Βιθυνίᾳ ἐφόνευσεν ὁ Πολυδεύκης εἰς πυγμαχίαν τὸν Ἀμυκον (ἰδ.), τὸν βασιλεῖα τῶν Βερβύκων. Ἐν Σαλμυδησσῷ τῆς Θράκης ἀπῆντησαν τὸν τυφλὸν μάντιν Φινέα, ὅστις, ὑπὸ τῶν πτερωτῶν υἱῶν τοῦ Βορέως σωθεὶς ἀπὸ τῶν

Ἡ ναυπηγία τῆς Ἀργού, κατ' Ἀργονοὺς ἀναγλῶν

Ἀρπυιῶν, τοὺς συμβουλεύει πῶς νὰ διαπλεύσῃς τὰς κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Πόντου Συμπληγάδας, σκοπέλους οἵτινες διαρκῶς συνεκρούοντο. Ἐλθόντες δ' εἰς αὐτάς, ἀφῆκαν νὰ διαπετάξῃ περιστέρα, καὶ ἅμα εἶδον αὐτὴν σῶαν διελθοῦσαν, διήλθε καὶ ἡ Ἀργῶ, τὸ πρῶτον πλοῖον ὁ τοῦτο κατώρθωσεν· ἔκτοτε δ' ἔμειναν οἱ σκόπελοι διὰ παντὸς ἀκίνητοι. Εἰς τὴν μεσημβρινὴν τοῦ Πόντου ἀκτὴν ἤλθον εἰς τὰς Ἀμαζόνας, καὶ εἰτα εἰς τὴν νῆσον Ἀρετιάδα, ἐνθα εὗρον τὰς ἐκ τῆς Ἀρχαδίας ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἐκδιωχθείσας Στυμφαλίδας ὄρνιθας (ἰδ. Ἡρακλῆς). Ἐκδιώξαντες δ' αὐτάς, συμπαρέλαβον τοὺς υἱοὺς τοῦ Φρίξου, οἵτινες ἀπερχόμενοι εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰ-

χον ναυαγήσει ἐνταῦθα, καὶ μετ' αὐτῶν ἐφθασαν εἰς Κολχίδα. Ὁ Αἰήτης, παρ' οὗ ὁ Ἰάσων ἐζήτησε τὸ χρυσοῦν δέρας, τῷ τὸ ὑπασχέθη, ἐπὶ τῷ ἄρῳ τοῦ νὰ ζεύξῃ εἰς ἄροτρον δύο γαλῆας ἔχοντας τὰς ὀπλὰς καὶ πῦρ πνέον-τας ταύρους, καὶ νὰ κατασπείρῃ τὴν γῆν δι' ὀδόντων δράκοντος. Ταῦτα διεπράξατο ὁ Ἰάσων, βοηθεὶς καὶ τῆς Μηδείας, θυγατρὸς τοῦ Αἰήτου, ὑφ' ἧς ἠγαπήθη, καὶ ἦτις ἐκέκμητο δυνάμειν γοητείαις. Αὕτη καταστήσασα αὐτῷ ἀβλαβὲς τὸ πῦρ ὃ οἱ ταῦροι ἔπνεον, καὶ δοῦσα αὐτῷ ὑπερανθρώπους δυνάμεις, τῷ ἐνεχείρισε καὶ λίθον, ἐν ᾧ Ἰάσων ἔρριψε μεταξὺ τῶν ἐνόπλων ἀνδρῶν οἵτινες ἐφύοντο ἐκ τῶν σπαρέντων ὀδόντων, καὶ οὗτοι, εἰς αὐτὸν προσκρούοντες, ἀλλήλοκτόνουν. Ἄλλ' ὁ Αἰήτης παρέβη τὴν ὑπόσχεσίν του. Τότε ὁ Ἰάσων καὶ ἡ Μήδεια, διὰ φαρμάκου ὃ αὐτὴν παρεσκεύασεν, ἐφόνευσαν τὸν δράκοντα τὸν φύλακα τοῦ χρυσοῦ δέρατος, καὶ λαβόντες αὐτὸ διὰ νυκτός, ἀπέπλευσαν μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν. Ὁ Αἰήτης τοὺς κατεδίωξεν, ἀλλ' ὁ Ἰάσων ἐφόνευσεν τὸν υἱὸν αὐτοῦ ὅστις τὸν παρεγκολούθει, ἢ, κατ' ἄλλους μύθους, ἡ Μήδεια, παραλαβοῦσα μεθ' ἐαυτῆς τὸν μικρὸν ἀδελφόν της, τὸν διεμέλισε καὶ ἔρριπτε τὰ μέλη του εἰς τὴν θάλασσαν, ἵνα ὁ Αἰήτης χρονοτριβήσῃ συλλέγων καὶ κηδεύων αὐτά· καὶ ἐλέγετο ὅτι τὰ ἔθαψεν ἐν Τήμνῃ (Τόμοις) τῆς Μυσίας. Ἐπιστρέψαντες δ' οἱ Ἀργοναῦται, τινὲς μὲν λέγουσι διὰ τῆς αὐτῆς ἡν εἶχον ἔλθει ὁδοῦ, κατ' ἄλλους διὰ τοῦ Φάσιδος, ἐφθασαν εἰς τὸν ἀνατολικὸν Ὠκεανόν, καὶ ἐκεῖθεν διὰ τῆς Ἐρυθρᾶς εἰς τὸν Νεῖλον ἢ διεκομίσθη ἡ Ἀργὼ διὰ τῆς λιθυκῆς ἐρήμου εἰς τὴν Τριτωνίαν λίμνην καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Μεσόγειον. Κατὰ τρίτας δὲ διηγήσεις ἡ Ἀργὼ, διαπλεύσασα τὸν Τάναϊν ἢ τὸν Ἰστρον, εἰσηλθεν εἰς τὸν Ὠκεανόν, καὶ διὰ τῶν Ἡρακλείων στηλῶν εἰς τὴν Μεσόγειον. Ἐπὶ τῆς ἐπιστροφῆς του δ' εἰς τὴν Ἰωλκὸν, εὗρεν ὁ Ἰάσων ὅτι ὁ Πελλίας εἶχε θανατώσει τὸν Ἀἰῶνα καὶ τὸν ἀνῆλικον υἱὸν του Πρόμαχον,

καὶ ὅτι ἡ ἰδία του μήτηρ εἶχεν αὐτοκτονήσει. Τότε δὲ τὴν ἐκδίκησιν αὐτοῦ ἡ Μήδεια ἀναλαβοῦσα, ἔπεισε τὰς θυγατέρας τοῦ Πελλίου ὅτι ἡδύνατο ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸν πατέρα των τὴν πρώτην νεότητά του, ἂν ἤθελον διαμελίσαι αὐτὸν καὶ ἀναδράσαι τὰ μέλη αὐτοῦ ἐντὸς λέβητος ὃν αὐτὴ θὰ ταῖς παρεσκεύαζεν. Ἀλλὰ μετὰ τὸ ἐγκλημα τοῦτο διωχόμεναι ὑπὸ Ἀκάστου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Πελλίου, ὁ Ἰάσων καὶ ἡ Μήδεια ἤλθον εἰς Κρέοντα, τὸν βασιλεῖα τῆς Κορίνθου, οὗ τὴν θυγατέρα Κρέουσαν (ἢ Γλαύκην) ἠθέλησε νὰ νυμφευθῇ ὁ Ἰάσων. Ἡ φιλέκδικος Μήδεια ἐφόνευσεν τότε τὴν νύμφην, δοῦσα αὐτῇ ἐνδομα καὶ διαδήμα δεδηλητήριασμένα, καὶ προσέτι καὶ τὸν Κρέοντα, καὶ τὰ ἴδια αὐτῆς παιδιὰ, τὸν Μέρμερον καὶ τὸν Φέρητα, ταφέντας εἰς τὸ Ἡραῖον τῆς Κορίνθου, καὶ εἰς οὓς οἱ Κορίνθιοι ἐνιαυσίους ἐτέλουν ἐξιλασμούς. Ἐκεῖθεν δ' ἐπὶ πτερωτοῦ ἄρματος ἔφυγεν ἡ Μήδεια εἰς Ἀθήνας (ἴδ. Θησεύς). Ὁ δ' Ἰάσων ἀπέθανε κατὰ μῦθους ποτε εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἐντὸς τοῦ κύτους τῆς καταστραφείσης Ἀργαυς. Ὁ ἀρχαιότατος μῦθος τῶν Ἀργοναυτῶν αἰνίττεται βεβαίως καὶ ἀπομνημονεύει τὰς πρώτας ναυτιλιακὰς ἀποπείρας τῶν Μινυῶν, καὶ μετὰ ταῦτα καὶ ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον καὶ ἄλλας μεμακρυσμένας χώρας. Ἐπὶ Ὀμήρου ἤδη καὶ ἐπὶ Ἡσιόδου περιήδοντο αἱ περὶ αὐτῶν παραδόσεις, ἴσως πρὶν ἢ λάβωσι πάντα τὰ μυθικὰ αὐτῶν ἐπεισόδια (Ὁμ. Ὀδ. Μ, 66. — Ἡσιόδ. Θεογ. 992), ἅτινα εἰσὶν ἤδη γνωστὰ εἰς τὸν Πίνδαρον (Πυθ. Δ). Πλὴν τοῦ Ἀπολλωνίου Ροδίου ἔγραψεν Ἀργοναυτικά, ἐπίσης σωζόμενα, ὁ Ψευδορφεύς, τῆς δ' μ. Χ. ἐκατονταετηρίδος. Ὁ δ' Ἀπολλόδωρος (Δ, 9, 16) ἀφηγεῖται τὸν μῦθον διὰ μακρῶν.

Ἄργος. Ἡ λέξις, συγγενῆς τοῦ ἄρουρα, ἐδήλου ἐν γένει ἑκτασιν γῆς ἢ πεδίον καλλιεργήσιμον. Ὁ Ὀμηρὸς ὡς ὀνόματα ὠρισμένων χωρῶν ἀναφέρει 1) ἐν Ἀργος πελασγικόν (Ἰλ. Β, 681), ἐν Θεσσαλίᾳ, ἴσως τὴν θεσσαλικὴν πεδιάδα, ἢ τὴν

ἀν περιεῖχε καὶ πόλιν, αὕτη ἐπὶ Στράβωνος δὲν ἐσώζετο πλέον· καὶ 2) ἐν Ἀργος ἀχαϊκὸν (Ἰλ. Α, 30. Β, 559. Ι, 141. Ὀδ. Γ, 251) ἢ καὶ Ἀργος Ἰάσον (Ὀδ. Ν, 246), τὴν ἀργολικὴν πεδιάδα μετὰ τῆς πόλεως αὐτῆς. Πολλάκις δὲ Ἀργεῖται λέγων, αἰνίττεται πάντας τοὺς Πελοποννησίους, ἢ καὶ πάντας τοὺς συνεκστρατεύσαντας Ἑλλήνας. Τὴν πόλιν τοῦ Ἀργους ἐλέγετο ὅτι ἱδρυσεν ὁ Ἰναχος, οὗ ἐπώνυμος ἦν ὁ παραρρέων τὴν πόλιν ποταμὸς, ἢ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Φωρωνεύς, ἢ ὁ τούτου υἱὸς Ἀργος. Ἀλλ' ἐξ Αἰγύπτου, ὡς ἐπιστεύετο, προσελθὼν ὁ Δαναὸς, κατέλαβεν αὐτὸς τὴν ἐξουσίαν, μέχρις οὗ καὶ τοὺς Δαναίδας ὑπέταξαν οἱ Ἀχαιοὶ Πελοπίδαι, ὑφ' οὗς καθέδρα ἀνεδείχθησαν αἱ Μυκηναί, ἔμεινε δὲ τὸ Ἀργος ἀνεξάρτητος χώρα. Ὑπὸ δὲ τὸν Ὀρέστην, τὸν υἱὸν τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἀνεκτήσατο αὖθις τὴν ἀρχαίαν ὑπεροχὴν του. Ἐπὶ δὲ τῆς εἰσβολῆς τῶν Δωριέων, τὸ Ἀργος ἐδόθη εἰς τὸν Τῆμενον καὶ τοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ. Ἐπὶ τῆς ἱστορικῆς δ' ἐποχῆς κατεῖχεν ἡ Ἀργολὶς τὰ νοτιανατολικά τῆς Πελοποννήσου, μετὰ τοῦ Σαρωνικοῦ καὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, πρὸς βορρᾶν ἔχουσα τὴν Κορινθίαν. Διηρεῖτο δ' εἰς τέσσαρας ἐπαρχίας, τὴν Ἑρμιονίδα, τὴν Τροιζηνίαν, τὴν Ἐπιδαυρίαν (ἴδ. Ἀσκληπιδίς) καὶ τὴν κυρίως Ἀργολίδα, ἔχουσαν πρωτεύουσάν τὴν Ἀργεῖα, οὗ ἡ ἀρχαία ἀκρόπολις ἐλέγετο Λάρισσα, καὶ περίφημος ναὸς ἦν τὸ Ἡραῖον, καί μενόν μετὰ τῶν Μυκηναίων καὶ Τυρίνθως. Ἐπὶ Φεῖδωνος (τῷ 750 π. Χ.) τὸ Ἀργος εἶχε φθάσει εἰς μεγάλην περιωπὴν ἐν Πελοποννήσῳ. Ἐξησθένισαν ὅμως αὐτὸ ἔπειτα οἱ διηγετικὲς πόλεμοι κατὰ τῆς Σπάρτης, πρὸς ἣν τοσοῦτον ἐζήλωτο, ὥστε καὶ τοῦ περσικοῦ πολέμου ἀπέσχε, καὶ εἰς τὸν πελοποννησιακὸν συνετάχθη τοῖς Ἀθηναίοις. Μετὰ ταῦτα δ' ὑπέπεσαν εἰς τυράννους. Τῷ 243 κατατάχθη εἰς τὸν ἀχαϊκὸν δεσμὸν, καὶ τῷ 146 ἐγένετο ἐπαρχία ἀχαϊκῇ (Στράβ. ΣΤ, 275. Η. 371. — Πρόδ, Α, 82. ΣΤ, 75—83. — Πaus. Β,

20). — 3) Ἀργος Ἀμφιλοχικὸν ἐν Ἀκαρνανίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀμπρακικοῦ κόλπου, πόλις ἱδρυθεῖσα ὑπὸ Ἀμφιλόχου.

Ἀργος. 1) Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νιόβης, διάδοχος τοῦ πενθεροῦ του Φωρωνέως, τρίτος βασιλεὺς τοῦ Ἀργους. — 2) Ἀργος ὁ πανόπτης, ἔχων ἑκατὸν ὀφθαλμούς, υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος ἢ τοῦ Ἰνάχου. Ὑπὸ τῆς Ἡρας ἐμπιστευθεὶς τὴν φρουρὰν τῆς Ἰούς, μεταμορφωθείσης εἰς δάμαλιν, ἐφρονέθη ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ, ἀποκοιμήσαντος αὐτὸν διὰ τοῦ αὐλοῦ του· μεθ' οὗ ἡ Ἡρα τοὺς ἑκατὸν ὀφθαλμούς του μετέθηκεν εἰς τὴν οὐρὰν τοῦ ταῶ, τοῦ προσφιλοῦς τῆς πτηνοῦ. — 3) Υἱὸς τοῦ Φριξίου καὶ Χαλκιδίπης, μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Διὸς, κατὰ τοὺς μὲν ἐπέστρεψεν ἐξ Αἴας εἰς Ὀρχομενὸν, καὶ ἐναυπηγήσεν ἐκεῖ τὴν Ἀργεῖα, κατὰ τοὺς δὲ, πλέων μετὰ τῶν ἀδελφῶν του εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐξώκειλεν εἰς τὴν νῆσον Ἀρετίαν, ὅθεν συνώδευσεν τοὺς Ἀργοναύτας εἰς Αἴαν (Ἀπ. Πρόδ. Β, 1093).

Ἀργυραμοιβοί, ἴδ. Τραπεζίται.

Ἀργυροάσπιδες, μοῖρα τῆς σωματοφυλακῆς τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου, ἐπαργύρους ἀσπίδας φέρουσα, διοικουμένη δ' ὑπὸ Νικάνορος τοῦ υἱοῦ τοῦ Παρμενίωνος (Ἀρρ. Ζ, 11). Μετὰ τὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου θάνατον ἐτέθησαν ὑπὸ τὸν Εὐμένην, ὅφ' οὗ ἡτομώθησαν πρὸς τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ Ἀντίγονον, ὅστις ὅμως, τὰς ἀξιώσεις αὐτῶν μὴ ἀνεχόμενος, τοὺς διέλυσε (Διόδ. ΙΖ, 57. ΙΗ, 63. ΙΘ, 12. 41. 43. 48). Φαίνεται δ' ὅτι μετὰ ταῦτα καὶ ὁ Ἀντίοχος ἐν Συρίᾳ εἶχε φρουρὰν ἀργυρασπίδων (Πλῆ. Ζ, 79. — Linn. XXXVII, 40), καὶ ὁ Ἀλέξ. Σεβήρος ἐν Ρώμῃ ἐμίμηθη τοῦτο (Lamprid. Alex. L).

Ἀργυρεῖα. Τὸν ἄργυρον κατ' ἀρχὰς ἡ Ἑλλὰς ἐλάμβανε διὰ τοῦ ἐμπορίου, μάλιστα διὰ τῶν Φωκαέων καὶ Σαμίων· ὡς πολυτίμου δὲ μετάλλου μνημονεύει αὐτοῦ συνεχῶς ὁ Ὅμηρος. Εἶτα δ' εὐρέθησαν ἀργυρεῖα, ἢ μεταλλεῖα ἀργύρου καὶ ἐν Ἑλλάδι, ἐν τῇ νήσῳ Σίφνῳ, ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ πρὸ

πάντων εἰς τὸ Λαύρειον τῆς Ἀττικῆς, εἰς ἃ δοῦλοι εἰργάζοντο ἐν ἀρχαιοτάτοις ἤδη χρόνοις (Ξεν. π. Προσ. Δ, 2) καὶ ἦσαν ὁ κυριώτατος πόρος τῶν Ἀθηναίων. Ἐπὶ Δημοσθένους ὁμῶς ἡ ἀπ' αὐτῶν πρόσσδος εἶχε λίαν ἐλαττωθῆ, καὶ ἐπὶ Πausanίου (Α, 1. 1), τὴν β' ἑκατονταετηρίδα μ. Χ. ἦσαν ἤδη ἐγκαταλειμμένα (Ἰδ. Bantg. Laurium). Ἐκ τῆς ἐξορτυττομένης ἀργυρίτιδος γῆς ἔκοπτον οἱ Ἀθηναῖοι νομίσματα ἐν τῷ Ἀργυροκοπιῷ, ὅπερ ἦν ἐν Ἀθήναις πλησίον τοῦ ἡρώου τοῦ Στεφανηφόρου, ἐν ᾧ ἐφυλάττετο καὶ τὰ τῶν νομισμάτων σταθμὰ (Πελοδ. Ζ, 103. — Ἀρχ. — Σουῖδ). Φαίνεται δ' ὅτι ἐν Ἀθήναις προηγήθησαν τὰ ἀργυρὰ τῶν χρυσῶν νομισμάτων, καὶ ἦν συνήθως ἡ ἀναλογία τῆς ἀξίας τοῦ ἀργύρου πρὸς τὸν χρυσόν ὡς 1:12.

Ἀργυρολόγοι, οἱ ὑπὸ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων πρὸς τοὺς συμμάχους ἢ τὰς ὑποτελεῖς πόλεις πεμπόμενοι πρὸς τὸ ἀργυρολογεῖν, ἵνα συλλέγῃσι τοὺς τακτικῶς ἐπιβεβλημένους φόρους ἢ ἄλλας εἰσφοράς, ἐξ ὧν κυρίως ἡ πόλις ἐπορίζετο τὸν πλοῦτόν της ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς εὐμερίας αὐτῆς (Θουκ. Β, 69. Γ, 19. Δ, 59. 75. — Ξεν. Ἑλλ. Α, 1, 8).

Ἀργυρος, ἴδ. Λαύρειον.

Ἀργῶ, ἴδ. Ἀργοναῦται.

Ἀρδησκος, υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Θέτιδος (Ἡσιόδ. Θεογ. 345), ποταμὸς τῆς Σαρματίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἰστρον.

Ἀρδηττός, λόφος παρὰ ταῖς Ἀθήναις, πέραν τοῦ Ἰλισσοῦ, Ν τοῦ Σταδίου, ἐνθα ὠρχίζοντο ἐτησίως οἱ Ἡλιασταί (Ἰδ. Ἀθήναι).

Ἀρδίκης, Κερύνθιος κατὰ Πλίνιον (XXXV, 5), ὁ πρῶτος ἀσκήσας τὴν ζωγραφικὴν.

Ἀρέθουσα, 1) πηγὴ ἐπὶ Ὀρτυγίας, νήσου παρὰ Συρακούσαις, ὑποβρυχίως κοινωνοῦσα μετὰ τοῦ ἐν Πελοποννήσῳ Ἀλφειοῦ (ἴδ.). — Μεταξὺ δὲ πολλῶν ἄλλων ὁμωνύμων πηγῶν 2) Ἡ ἐν Ἰθάκῃ (Ὀμ. Ὀδ. Ν, 436).

— 2) Ἡ παρὰ Χαλκίδι τῆς Εὐβοίας (Εὐρπ. Ἰφ. Αὐλ. 168). — 4) Παρὰ τῷ Ἀργεῖ ἐν Πελοποννήσῳ. — 5) Παρὰ ταῖς Θήβαις ἐν Βοιωτίᾳ (Pl. VI, 7, 9). — 6) Ἡ εἰς τὸν Ἀλφειὸν ἐν Ἡλίδι ἐκβάλλουσα. Κατὰ τὸν μῦθον, ὁ Ἀλφειὸς, ἐρασθεὶς τῆς νύμφης Ἀρέθουσας, ἤτις εἰς τὸν ποταμὸν ἐλούσθη, τὴν κατεδίωξεν ἢ δ' Ἀρτεμις μετέφερεν αὐτὴν εἰς τὴν Ὀρτυγίαν, μεταμορφώσασα αὐτὴν εἰς πηγὴν (Virg. G. IV, 344). — Ὑπῆρχον δὲ καὶ δύο πόλεις οὕτω καλούμεναι, ἡ μὲν ἐν Μακεδονίᾳ παρὰ τὴν Ἀμφίπολιν, ἡ δὲ ἐν Συρίᾳ.

Ἀρεία, θέσις ὁρεινὴ καὶ εὐφορὸς ἐν τῇ Βακτριανῇ, παρὰ τὸν ποταμὸν Ἀρειον, ἐνθα ὁ Ἀλέξανδρος ἔκτισε τὴν Ἀλεξάνδρειαν Ἀρείαν (κ. Ἐράτ). (Στράβ. ΙΑ, 510. 511. 514).

Ἀρειος Πάγος, λόφος ἐν Ἀθήναις δυτικῶς πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς Ἀκροπόλεως καί μινος, καὶ οὕτως ὀνομασθεὶς διότι ἐπ' αὐτοῦ ἐδίδκαζε τὸ φονικὸν δικαστήριον (καθ' ὅσον ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ Ἑλληνικῇ Ἀρης = φόνος). Ἄλλοι δ' ἄλλα περὶ τούτου ἐμυθολόγησαν, οἷον ὅτι οὕτως ἐκλήθη διότι ἐπ' αὐτοῦ καὶ πρὸ τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐνήχθη ὁ θεὸς Ἀρης ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος ὅτε ἐφόνευσεν τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀλκίρρόθιον (Αἰσχ. Εὐμ. 659. Δρυσθ. κ. Ἀρστέγ. 642) ἢ διότι ἐπ' αὐτοῦ ἔθυσαν εἰς τὸν Ἀρην αἱ Ἀμαζόνες (Παυσ. Α, 28). Ἦν δ' ἀρχαιοτάτον τὸ δικαστήριον τοῦτο, ἢ ἐν Ἀρείῳ Πάγῳ ἢ ἐξ Ἀρείου Πάγου Βουλῆς, ἢ Ἀνω Βουλῆς, ὡς λέγετο (πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς Κάτω Βουλῆς, τῆς τῶν Φ), ὥστε καὶ ἐπιστεύοντο ἐδίδκαζε τὸν Ὀρέστην μετὰ τὴν μητροκτονίαν του. Κατὰ Πausanίαν (Δ, 5, 1) ὑπῆρχε καὶ πρὸ τοῦ πρώτου μεσσηνιακοῦ πολέμου (740 π. Χ.), διότι οἱ Μεσσήνιοι ἤθελον νὰ φέρωσι πρὸ αὐτοῦ τὴν διαφορὰν των. Ὅπως δὲ ποτε ὁμῶς εἰδικὸν καὶ μόνιμον ὁ γανισμὸν ἔλαβεν ὑπὸ Σόλωνος, ὅστις ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀπέδωκε αὐτῷ τὴν ὑπερτάτην τῶν

μων ἐπιτήρησιν «οἰόμενος ἐπὶ δυσὶ Βου-
λαῖς ὡς περ ἀγκύραις ὁρμούσαν, ἡ τ-
τον ἐν σάλῳ τὴν πόλιν ἔσσεσθαι»
(Πλούτ. Σόλ. ΙΘ.—Ιδ. Δείναρχ. κ. Δη-
μοθ. Θ), προσέτι δὲ καὶ τὴν τῶν ἡθῶν καὶ
τῆς τῶν νέων ἀγωγῆς (Ἰσοκρ. Ἀρεοπ. 37
κτλ.—Πλάτ. Ἀξίαχ. 367.—Διον. Ἀλικ.
Κ, 2), ὡς καὶ ἀστυνομικὴν τινα δικαιοδοσίαν
(Λυσ. π. σηκοῦ)· ἀφ' ἐτέρου δὲ κατέστησεν
ἢ μᾶλλον ἐπεκύρωσε τὴν Βουλὴν ταύτην
εἰς δικαστήριον φόνου καὶ τραυμάτων
ἐκ προνοίας καὶ πυρκαϊᾶς καὶ φαρ-
μάκων ἐάν τις ἀποκτείνῃ (Δημοθ. κ.
Ἀρστέρ. 627). Κατηρτιζέτο δὲ κατὰ τὸν
Σολωνίον νόμον ὁ Ἄρειος Πάγος ἐκ τῶν
κατ' ἔτος τῆς ἐξουσίας ἀπερχομένων ἐννέα
ἀρχόντων, ἡ ἴσως μόνων τῶν ἐξ θεσμοθετῶν
(Δημοθ. Τυκρ. 707.—κ. Ἀρστέρ. 802.—κ.
Εὐδ. 1319) ὅσων ἡ διαγωγή δὲν ἀπεδοκι-
μάζετο, ὥστε ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἀρεοπαγιτῶν
ἦν ἀόριστος, καὶ ἦν αὐτὸς ἀδιάδοχος, ἔχων
τὰ μέλη ἰσόδια. Ἡγεμὼν δὲ τοῦ δικαστη-
ρίου, ὁ συνάγων αὐτὸν, ἦν ὁ ἀρχὼν βα-
σιλεὺς. Ὡς ἐνάγοντες ἦσαν δεκτοὶ μόνοι οἱ
ἐγγύτατοι συγγενεῖς, ὑποστηριζόμενοι καὶ ὑπὸ
τῶν φρατέρων. Μετὰ δὲ τρεῖς προδικα-
σίας ἢ προανακρίσεις, κατὰ ἓνα μῆνα ἀπ'
ἀλλήλων ἀφροσύνας, τοῦ ἐναγομένου κωλυ-
μένου κατὰ πάντα τοῦτον τὸν χρόνον τοῦ νὰ
μετέχῃ τῶν ἱερῶν, ἐγένετο ἡ δίκη ἐν ὑπαί-
θρῳ, ἵνα μὴ κάθηνται οἱ δικασταὶ ὁμόστεγοι
μετὰ τοῦ φονεῦς (Ἀντ. π. Ἡρ. φ. ΙΑ), διὰ
νυκτὸς (Λουκ. Ἑρμ. 64), κατὰ τὰς ἀπο-
φράδας ἡμέρας, τὰς τρεῖς τελευταίας ἐκά-
στου μηνός (Ἑτυμ. Μ.—Πολυδ. Η, 117).
Οἱ διάδικοι ἐκάθοντο εἰς δύο ἀργοὺς λί-
θους, ὁ μὲν τὸν τῆς Ὑβρεως, ὁ δὲ τὸν
τῆς Ἀναιδείας (Παυσ. Α, 28), καὶ εἰς
σφάγια ἱερῶν θυμάτων πατοῦντες, ὡμυον
ἀμφοτέροι (δωμοσίαν ἢ ἀντωμοσίαν)
ὅτι ἀληθῆ διετρίνοντο. Ἐπετρέπετο δ' εἰς
ἐκάτερον τῶν διαδίκων νὰ ὁμιλήσῃ δις, ἄνευ
μακρηγορίας καὶ ἱκεσιῶν, καὶ εἰς τὸν κατη-

γορούμενον, πλὴν ἐπὶ πατροκτανίας, ἐπετρέ-
πετο, ἂν ᾔθελε, μετὰ τὸν πρῶτον λόγον, νὰ
καταλίπῃ διὰ παντὸς (εἰς ἀεφυγίαν) τὴν
πόλιν. Ἐγένετο δ' ἡ ψηφοφορία διὰ δύο καδί-
σκων, καὶ ἐπὶ ἰσοψηφίας ἐλέγετο ὅτι ἐνίκῃ
«ἡ ψῆφος τῆς Ἀθηναίων», ἤτοι ἦν ἡ ἰσοψηφία
ὑπὲρ τοῦ ἐναγομένου, καὶ ὁ ἀθωούμενος ἔθυσεν
εἰς τὸ ἄντρον τῶν Ἑριννύων. Ἀλλ' ἡ ἀνω-
τάτη αὕτη θέσις τοῦ Ἀρείου Πάγου δυσηρέ-
σται τοὺς ἄκρους δημοκράτας, καὶ πρῶτον
πάντων τὸν Περικλῆ, ὅστις δὲν ἦν μέλας
αὐτοῦ, καθ' ὃ οὐδέποτε ἐκ τῶν ἐννέα ἀρχόντων
διατελέσας. Διὰ τοῦ φίλου τοῦ Ἐφιάλτου
ἡλάττωσε λοιπὸν οὗτος τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἀ-
ρείου Πάγου, ἀφαιρέσας αὐτῷ τὸ πλεῖστον
τῆς δικαιοδοσίας του, πλὴν βεβαίως τῶν φο-
νικῶν δικῶν (Πλούτ. Περικλ. Ι. Κίρ. ΙΕ.
—Διόδ. ΙΑ, 77). Μετὰ τοὺς Δ' ὅμως ἀπέ-
δωκαν οἱ Ἀθηναῖοι τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ πάλιν
τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ δικαιοδοσίαν καὶ ἐπὶ Ρω-
μαίων ἔτι μᾶλλον ἡξήσεν ἡ ἰσχὺς καὶ ση-
μασία αὐτοῦ (Cic. pr. bell. XII).

Ἀρεταῖος, ὁ Καππαδόκης, Ἑλλήν
ιατρός, ζῶν ἐν Ῥώμῃ κατὰ τὴν δ' ἑκατον-
ταετηρίδα μ. Χ., παρατηρητικὸς καὶ ἀγχινοῦς,
γράψας τέσσαρα βιβλία «περὶ αἰτίων καὶ
σημείων ὀξείων καὶ χρονίων παθῶν»,
καὶ ἄλλα τέσσαρα περὶ «θεραπείας ὀξείων καὶ
χρονίων παθῶν» σωζόμενα ἀτελῶς.

Ἀρεὺς, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης (310 -
265 π. Χ.), ἐπολέμησε μετὰ Πτολεμαίου
Β βασιλέως τῆς Αἰγύπτου κατὰ τῶν Αἰτω-
λῶν, καὶ ἡττήθη κατὰ κράτος ἐν Κίρρα. Τῷ
272 ἀπῆλλαξε τὴν Σπάρτην, καὶ μετὰ τοῦτο
καὶ τὸ Ἄργος ἀπὸ τῶν προσβολῶν τοῦ Πύρ-
ρου. Ἡθέλησε δὲ νὰ βοηθήσῃ καὶ τὰς Ἀθή-
νας κατ' Ἀντιγόνην τοῦ Γονατᾶ, καὶ τῷ 265
ἐφογεύθη ἐν Κορίνθῳ (Πλούτ. Πύρρ. ΚΖ.
Ἀγίς Γ.—Just. XXIV, 1).

Ἀρηῒθους, ὁ ἐπικαλούμενος καρ-
νῆ της (ροπαλοφόρος), βασιλεὺς τῆς Ἀρ-
νης ἐν Βοιωτίᾳ, ἐθανατώθη ἐν στενωπῇ τῆς Ἀρ-
καδίας, ἐνθα ἐδείκνυτο καὶ ὁ τάφος του, ὑπὲρ

τοῦ ἐγγχωρίου βασιλέως Λυκούργου, ὅστις τὰ ὅπλα αὐτοῦ ἔδωκεν εἰς τὸν ἴδιον θεράποντα "Ελευθερίωνα· τοῦτον δ' ἐφόνευσεν ὁ Νέστωρ (Παυσ. Η, 11, 3). Υἱὸς δὲ τοῦ "Αρηϊόδου ἦν ὁ Μενέσθιος, πολεμήσας ἐν Τροίᾳ ("Ομ. Ἰλ. Η, 7, 136).

"Αρης, ὁ θεὸς τοῦ πολέμου, εἰς τῶν μεγάλων θεῶν, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς "Ηρας ("Ησ. Θεογ. 922). "Αγριος, αἰμοσχρής, ἀλλοπρόσχαλος, ἐλέγετο ὑπὸ τινων, ἔχων ἀδελφὴν τὴν "Εριν, καὶ υἱούς τὸν Δεῖμον καὶ τὸν Φόβον. Παριστᾶται δ' ἐν ἀκμῇ ἡλικίας καὶ συνήθως πάνοπλος. "Αλλ' ὑπάρχει ἐν "Ρώμῃ καὶ ὠραῖον αὐτοῦ ἄγαλμα καθημένου καὶ ἀνωπλισμένου ὑπὸ τοῦ "Ερωτος, ὅστις ἐλέγετο υἱὸς αὐτοῦ καὶ τῆς "Αφροδίτης. Μετὰ ταύτης δὲ διηγεῖται ὁ μῦθος ὅτι τὸν συνέλαβεν ὁ "Ηραϊστος, κατασκευάσας χαλκοῦν δίκτυον. Οἱ "Αλωῖδαι (ἰδ.) ἐπιστεύοντο νικήσαντες καὶ αἰχμαλωτεύσαντες ποτὲ τὸν θεὸν ἐπὶ δεκατρεῖς μῆνας, ἀπελευθερωθέντα ὑπὸ τοῦ "Ερμοῦ. Πολεμήσας δὲ πρὸς τὸν "Ηρακλέα ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ του Κύνου, ἐνίκηθη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, ἀντίπαλον ἔχων τὴν "Αθηνᾶν, ἐτρώθη ὑπὸ τοῦ Διομήδους, καὶ πεσὼν ἐξέπεμψε κραυγὴν ἴσην πρὸς χιλίων πολεμιστῶν. "Εναχθεὶς δ' εἰς τὸν "Αρειον Πάγον τῶν "Αθηνῶν ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, διότι ἐφόνευσεν αὐτοῦ τὸν υἱὸν "Αλιρρόθιον, ἐπιβουλεύσαντα τὴν θυγατέρα του "Αλκίππην, καὶ δικασθεὶς ὑπὸ τῶν ἐκεῖ συνελθόντων δώδεκα θεῶν, ἠθωώθη.

"Αριαδίγνης, υἱὸς Δαρείου, ἀδελφεὸς τοῦ Ξέρξου, εἰς τῶν Περσῶν ναυάρχων, ἐπὶ σεν ἐν Σαλαμῖνι ("Ηρδ. Ζ, 97. Η, 89).

"Αριάδνη, ἰδ. Διδύμους καὶ Θυσέως.

"Αριαῖος, στρατηγὸς Κύρου τοῦ νέου

τέρου, μετὰ τὴν ἥτταν καὶ τὸν θάνατον τοῦ ἐν Κουνάβοις προσήλθεν εἰς τὸν "Αρταξέρξην, καὶ συνέπραξεν εἰς τὴν προδοσίαν δι᾽ ἣς οἱ "Ελληνες παρέπεσαν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Τισσαφέρνης (Ξεν. "Ανθ. Α, 8, 5. 9, 11) Β, 2, 1. Δ, 1. "Ελλ. Δ, 1, 27. — Πλούταρχος "Αρταξ. ΙΑ. ΙΗ).

"Αριανοί, οἱ κάτοικοι τῶν ἀνατολικῶν χωρῶν τῆς Περσίας, ἤτοι τῆς Γεδρωσίας.

Δραγγιανῆς, Ἀραχωσίας, Ἀρείας, Παρθίας, Καρμανίας καὶ τῶν Παροπαμισαδῶν (Στρβ. ΙΔ, 720).

Ἀριαρνάθης, ὄνομα πολλῶν βασιλέων τῆς Καππαδοκίας. 1) Ἐπὶ Ἀλεξάνδρου ἐνίκηθη ἔπειτα (322 π. Χ.) ὑπὸ Περδίκου, συνελήφθη ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἐθανατώθη (Πλούτ. Εὐμ. Γ.). — 2) Υἱὸς αὐτοῦ, τὸν θρόνον ἀναλαβὼν (301) βοηθεῖα Ἀρδοάτου, τοῦ βασιλέως τῆς Ἀρμενίας (Διόδ. ΛΑ, 28). — 3) Ὁ πέμπτος τοῦ ὀνόματος (220—163), γαμβρὸς Ἀντιόχου Γ', συνεπολέμησε μετ' αὐτοῦ κατὰ Ῥώμης, καὶ εἶτα μετὰ τῶν Ῥωμαίων κατὰ τῆς Περσίας (Πολύβ. ΛΑ, 14). — 4) Τοῦτου ὁ ἔκτος υἱός, ἐν Ῥώμῃ ἐκπαίδευθείς. Τὸν θρόνον τῷ ἡμφιστάτησεν Ὀλοφέρνης τις. ἄξιων ὅτι ἦν πρεσβύτερος ἀδελφός του, καὶ ὑποστηριζόμενος ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Σωτήρος ἐκ Συρίας, ὥστε διενεμήθησαν τὴν ἐξουσίαν. Ἀπέθανεν 130 π. Χ. (Just. XXXV, 1). — 5) Ἀδελφὸς Ἀριοβαρζάνου Γ', ὑπὸ Καίσαρος ἐγκαταστάς βασιλεὺς τῆς Καππαδοκίας, ὑπ' Ἀντωνίου δ' ἐκδληθεὶς (Δ. Κασσ. ΜΘ, 32).

Ἀριάσπαι, κάτοικοι τῆς χώρας μεταξὺ Δραγγιανῆς καὶ Γεδρωσίας ἐν Περσίᾳ, ἔσωσαν τὸ στράτευμα τοῦ Κύρου ἀπὸ τοῦ λιμοῦ· ὅσοι δ' αὐτῶν ἀνεδείκνυνον εἰς τὸν βασιλέα σπουδαίαν τιμὰ ὑπηρεσίαν ἐλάμβανον τὸν τίτλον εὐεργέται (Ἀρρ. Γ, 37, 4. — Διόδ. ΙΖ, 81).

Ἀριμα (τὰ), χώρα ὑπὸ γῆν, ἐνθα δέσμιος ἦν ὁ Τυφωεύς (Ὀμ. Ἰλ. Β, 788).

Ἀριμάξης, ἡγεμὼν τῆς Σογδιανῆς, ἀντίστη εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ συλληφθεὶς ἐσταυρώθη, δ' ὅμως μόνος ὁ Κούρτιος (VII, 11) διηγεῖται (Ἀρρ. Δ, 19).

Ἀριμασποὶ, λαὸς μᾶλλον μυθικός, νομιζόμενος ὅτι ὄναι εἰς τὰ ΒΑ τῶν Ῥιπαίων ὄρεων. Περί αὐτῶν κατ' Ἀριστεάν διηγεῖται ὁ Ἡρόδοτος (Γ, 116. Δ. 13. 27) ὅτι ἐπολέμησαν κατὰ τῶν γρυπῶν ὅπως κατακτήσωσι τὸν ὑπ' αὐτῶν φρουρούμενον χρυσόν, καὶ ὅτι ἦσαν μονόφθαλμοι.

Ἀριουσία, θέσις ἐν Χίῳ ἄριστον οἶνον παράγουσα (Στρβ. ΙΔ, 645. — Virg. Αἶ. V, 74. — Plin. XIV, 9).

Ἀρίσθη, πόλις Τρωϊκὴ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 836), εἰς ἣν προσωρμίσθη ὁ στόλος τοῦ Ἀλεξάνδρου ὅτε διέβη τὸν Ἑλλήσποντον (Ἀρρ. Α, 12, 6).

Ἀρισταγόρας, γαμβρὸς Ἰστιάου, τοῦ τυράννου τῆς Μιλήτου, ἀντικαταστήσας αὐτὸν ἀπελθόντα εἰς Περσίαν. Τῇ προτροπῇ αὐτοῦ ὤπλισεν ὁ Δαρεῖος στόλον κατὰ τῶν Νεξίων, ἵνα καταγάγῃ τοὺς ἐξορίστους ὀλιγάρχας, ἀλλὰ προδοσίᾳ τοῦ Πέρσου τρατηγοῦ ἀπέτυχεν· φοβηθεὶς δὲ τὸν Δαρεῖον, καὶ ὑπὸ τοῦ Ἰστιάου λαθραίως ὑπεκινήθει, προῦκάλεσε τοὺς Ἴωνας εἰς ἐπανάστασιν κατὰ τῶν Περσῶν, καὶ ἐπεκαλέσατο τὴν βοήθειαν τῶν Σπαρτιατῶν, Ἀρνηθέντων, καὶ τὴν τῶν Ἀθηναίων, οἵτινες τῷ ἐπεμψαν 20 τριήρεις, καὶ 5 ἐξ Ἑρετρίας τῆς Εὐβοϊκῆς, κατὰ τὸ 500 π. Χ. Καὶ κατέλαβε μὲν ἀμαχῆτι καὶ ἐνυρπόλησε τὰς Σάρδεας, ἀλλ' ἠττηθεὶς ἔπειτα, καὶ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐγκαταλειφθεὶς, ἀπῆλθεν ἀπὸ τῆς Ἰωνίας, ὑποταγείσης, καὶ ἔφερκεν ἀποικίαν εἰς Μύρκιναν τῆς Θράκης, ἐνθα ὅμως μετὰ 8 ἔτος (τῷ 497) ἔπασεν ἐν μάχῃ κατὰ τῶν Θρακῶν (Ἡρδ. Ε, 97—126. — Θουκ. Δ, 102).

Ἀρισταίνετος, ἐκ Νικαίας τῆς Βιθυνίας, συγγραφεὺς τῆς δ' μ. Χ. ἐκατονταετηρίδος, φίλος τοῦ Λιθανίου. Αὐτῷ ἀποδίδονται 50 σωζόμενα ἔρωτικά ἐπιστολαί, ὅπου πεφουσημένον καὶ μᾶλλον κεναὶ ἰδεῶν, αἵτινες ὑπὸ χριτικῶν ὑπολχυμάνονται ὡς ἔργον χρόνων μεταγενεστέρων.

Ἀρισταύος, 1) ἀρχαιότατος ἀγαθοδαίμων ἐν Ἑλλάδι, τοὺς ποιμένας καὶ γεωργούς βοηθῶν, τὴν μελισσοτροφίαν προστατεύων, δι' ὃ καὶ Νόμιος, Ἀγρεύς, Μελισσεύς ἐπελέγετο, (Πινδ. Πυθ. Θ. 5—65). Ὁ Βιργίλιος διηγεῖται (Georg. IV, 347) μῦθον περὶ αὐτοῦ, ὡς προσελθόντος ἐκ Λιθύης, καὶ ἐπιδιώξαντος τὸν ἔρωτα τῆς Εὐρυδίκης, γυναικὸς τοῦ

Ὀρφῆως, ἥτις φεύγουσα ἐδήχθη ὑπ' ὄφως καὶ ἀπέθανεν, αἱ δὲ νύμφαι αὐτῆς ὀργισθεῖσαι κατέστρεψαν τὰ αἰμβλα τοῦ Ἀρισταίου. — 2) Ἡγεμὼν τῆς Κύπρου, ἐπὶ Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου.

Ἀρίστανδρος, 1) Πάριος γλύπτης, πιθανῶς πατὴρ τοῦ Σκόπα (ἴδ.). — 2) Ἐκ Τελμισσοῦ, μάντις καὶ εἰωνοσκόπος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Ἀρίσταρχος, 1) τραγικός ποιητὴς ἐκ Τεγέας, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου, ζήσας 100 ἔτη, γράψας 70 δράματα, περὶ ὧν ὁ Σουΐδας λέγει: «ὁς πρῶτος εἰς τὸν ὕν αὐτῶν μῆκος (ῖ) τὰ δράματα κατέστησε ν.» — 2) Ἀρίστ. Σάμιος, περὶ τὰ 260 π. Χ., μαθηματικός καὶ ἀστρονόμος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, λέγεται πρῶτος ἐννοήσας τὴν κίνησιν τῆς γῆς περὶ τὸν ἥλιον καὶ περὶ ἑαυτήν, καὶ μεγάλως τὴν ἀστρονομίαν προαγαγών. Αὐτοῦ σώζεται τὸ «περὶ μεγεθῶν καὶ ἀποστημάτων ἡλίου καὶ σεληνῆς.» — 3) Ἀρίσταρχ. ἐκ Σαμοθράκης, μαθητὴς Ἀριστοφάνους τοῦ Βυζαντίου, ἐπίσημος γραμματικός, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος (170 π. Χ.) διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐν ἄλλοις καὶ τοὺς βασιλόπαιδας. Ἄλλ' ἐπὶ τῆς καταδρομῆς τῶν λογίων ὑπὸ Πτ. τοῦ Φύσκωνος ἀπῆλθεν εἰς Κύπρον, ἐνθα καὶ λίαν προσέβηκώς ἀπέθανεν ὕδρωπικός. Ἐγράψε δὲ πολυαριθμούς γραμματικὰς πραγματείας, καὶ, κατὰ Σουΐδαν, 800 σχόλια τοῦ Πινδάρου, τῶν δραματικῶν, καὶ ἰδίως τοῦ Ὀμήρου ἐν κυρίως ἐμελέτησε καὶ ἡρμηνεύσεν ἱστορικῶς, καὶ αἱ εἰς αὐτὸν διορθώσεις αὐτοῦ εἰσὶν αἱ καὶ σήμερον ἔτι κατὰ τὸ πλεῖστον παραδεγμέναι. Οὗτος δὲ καὶ διήρσε τὰς δύο ἐποποιίας εἰς 24 βραχυδίας ἐκάστην.

Ἀριστεύς, 1) Προκοννήσιος, πιθανῶς περὶ τὰ 550 π. Χ. περιῆλθε τὰς χώρας βορείως τοῦ Εὐξείνου Πόντου μέχρι τῶν Οὐραλίων, καὶ ἔγραψε ποίημα τὰ Ἀριμᾶσπεια, περιέχον βεβαίως μετὰ μυθικῶν ἐπινοήσεων καὶ πολλὰς πολυτίμους πληροφορίας,

εἰ καὶ οἱ ἀρχαῖοι ὀλίγον ἐπίστευον εἰς αὐτὸν, καὶ ὡς γόητα ἔτι τὸν ἐξελάμβανον (Ἡρόδ. Δ, 13). — 2) Ἀρ. ἐκόμισεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἐξ Ἱερουσαλήμ, πεμφθεὶς ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, τοὺς 70 μεταφραστὰς τῆς Π. γραφῆς, κατὰ σωζομένην ἐπιστολὴν αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ἥς ὁμῶς ἀμφιβάλλεται ἡ γνησιότης. — 3) καὶ Παππίας, γλύπται ἐν Ῥώμῃ περὶ τὰ 100 μ. Χ., εἰργάσθησαν ὁμοῦ εἰς τοὺς ἐν τῷ Καπιτωλίῳ Κενταύρους.

Ἀριστείδης, 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς Ἀνσιμάχου, γεννηθεὶς περὶ τὰ 540 π. Χ., συνήργησεν εἰς τοῦ Κλεισθέους τὰς μεταρρυθμίσεις (Πλούτ. Ἀριστ. Β). Εἰς τῶν στρατηγῶν εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην, συνετέλεσεν εἰς τὸν θρίαμβον, ἀφίεις μετ' αὐταπαρνήσεως τὴν ἀρχηγίαν εἰς τὸν Μιλιτιάδην. Ὡς ἄρχων καὶ ὡς πολίτης γενικοῦ σεβασμοῦ ἀπολαμβάνων καὶ δίκαιος ἐπονομασθεὶς, διεξῶναι ἐν πολλοῖς πρὸς τὸν Θεμιστοκλῆν, καὶ ἐξωσρακίσθη τῷ 483 ἐνεργείᾳ αὐτοῦ. Μετακληθεὶς ὁμῶς ἔπειτα συνέπραξεν ὡς ἐθελοντὴς εἰς τὴν ναυμαχίαν τῆς Σαλαμίνος, τὴν

νῆσον Ψυττάλειαν καταλαβών, καὶ συντηγνίσθη καὶ ἐν Πλαταιαῖς, ἰσχυρῶς συντελέσας καὶ εἰς τὸ ν' ἀναγνωρίσωσιν οἱ Ἕλληνας τῶν Ἀθηναίων τὴν ἡγεμονίαν, δυσανασχετοῦντες πρὸς τοῦ Σπαρτιάτου Πausaniou τὴν ὑπεροψίαν. Ὄρισε δ' ἔκτοτε δικαιοτάτα τοῦ φόρους τῶν συμμάχων πρὸς κοινὴν ὑπεράσπισιν, ὥστε καὶ χρυσοῦν αἰῶνα ἐκάλεσαν οὗτοι τὴν ἐποχὴν τῆς αὐτοῦ διοικήσεως, τὸ δὲ συμμαχικὸν ταμεῖον κατέθετο εἰς Δῆλον καὶ εἰς τοὺς Θέτας δὲ, τὴν κατωτέραν τάξιν τοῦ ἄττικου λαοῦ, ἔδωκεν ἴσα πρὸς τοὺς λοιπούς Ἀθηναίους πολιτικὰ δικαιώματα. Ἀπέθανε

δὲ τῷ 467 ἐν πενίᾳ, καὶ ἡ πόλις ἐπρόκεισε τὰς θυγατέρας του, καὶ ἔδωκε γαίας εἰς τὸν υἱὸν του (Πλούτ. Ἀριστ. — Πλάτ. Γοργ. 81). — 2) Ἀριστείδης Μιλήσιος τῆς 6 ἢ α' ἑκατονταετηρίδος π. Χ. ἔγραψε τὰ Μιλησιακὰ διηγήματα οὐχὶ ἐντελῶς σεμνὰ, λίαν γνωστὰ γενόμενα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, καὶ εἰς τὸ λατινικὸν ἔτι μεταφρασθέντα (Πλούτ. Κράσσ. ΔΒ). Ἐλάχιστα αὐτῶν ἀποσπάσματα σώζονται. — 3) Π. Ἀἴλιος Ἀριστείδης, ἐξ Ἀδριανῶν τῆς Μουσίας, τῆς 6' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ., ὡς ῥήτωρ ἐκπαιδευθεὶς ὑπὸ Ἡρώδην τὸν Ἀττικὸν ἐν Ἀθήναις καὶ Πολέμωνα ἐν Σμύρνῃ. Μετὰ μακρὰς περιηγήσεις ἀποκατέστη ἐν Ῥώμῃ, καὶ ὑπὸ τοῦ Μάρκου Δύρηλίου τιμώμενος, ἐπεισεν αὐτὸν ν' ἀνοικοδομήσῃ τὴν Σμύρνην, δεινῶς ἐκ σεισμοῦ τῷ 178 μ. Χ. παθοῦσαν, δι' ἧς καὶ οἱ Σμυρναῖοι τῷ ἀνήγειραν χαλκοῦν ἀνδριάντα, κτίσας τὴν αὐτὴν ἀποκαλέσαντες. Ἐκεῖ δὲ καὶ ἀπέθανε τῷ 190. Ἐγραψε δὲ πολλοὺς ῥητορικοὺς λόγους, ἐκτιμωμένους παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Ἐκ τούτων σώζονται 55, ὧν εἰς ἐπιγράφεται Ῥώμης ἐγκώμιον, ἄλλος Ῥοδιακὸς, ἄλλος πρὸς Λεπτινὴν κατὰ μίμησιν τοῦ Δημοσθένους, καὶ ἄλλος Παναθηναϊκὸς κατ' Ἰσοκράτην. Διακρίνονται δὲ μᾶλλον διὰ τὴν ἐμβριθεῖαν καὶ τὸ βάθος τῶν ἰδεῶν ἢ διὰ τῆς γλώσσης τὴν ἀκριβεῖαν καὶ ἐντέλειαν. — 4) Νικομάχου, ζωγράφος Θεβαῖος, ἐπὶ Ἀλεξάνδρου, ἀγοράσαντος αὐτοῦ «πόλιν πολιορκουμένην, ἐνθα γυνὴ φοβουμένη μὴ δώσῃ αἶμα ἀντὶ γάλακτος εἰς τὸ βρέφος τῆς.»

Ἀριστιαῖος, ἴδ. Νικόμαχος.

Ἀριστιππος, ἐκ Κυρήνης, ἔδρευε περὶ τὰ 370 π. Χ. τὴν Κυρηναϊκὴν φιλοσοφικὴν σχολὴν. Νέος ἐπέμψθη εἰς τὰς Ἀθῆνας ὑπὸ τοῦ πατρὸς του, ἐν εἴλκυσεν ἡ εὐκλεία τοῦ Σωκράτους, καὶ ἔμεινε παρ' αὐτῷ μέχρι τοῦ θανάτου του. Εἶτα δ' ἐδίδαξε καὶ αὐτὸς ἐν Διγίνῃ, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν Συρακούσαις παρὰ Διονυσίῳ τῷ νεωτέρῳ, καὶ ἐπανελθὼν

εἰς Ἀθῆνας, ἔδρευε, φαίνεται, αὐτοῦ τὴν Σωκρατικὴν σχολὴν τῶν κληθέντων ἡδονικῶν. Λέγεται δὲ μετὰ πολλὰς ὁδοπορίας ἀποθανὼν ἐν τῇ Αἰολικῇ νήσῳ Λιπάρα. Νομίζεται καὶ ὅτι πολλὰ ἔγραψεν, ἀλλ' οὐδὲν ἐκ τῶν ἔργων του διεσώθη, καὶ αἱ δοξασαί του ἐυσυστηματοποιήθησαν κυρίως ὑπὸ τῶν μαθητῶν του, οἵτινες ἦσαν ὁ Ἡγησίας, ὁ Ἀννίκερις, ὁ Θεόδωρος, καὶ ἱσως καὶ ὁ ὁμώνυμος αὐτῷ ἑγγονὸς του. Ἡ δίαίτα αὐτοῦ ἦν ἄνετος, καὶ ἦν ὁ πρῶτος διδάξας ἐπὶ μισθῷ. Κατὰ τὸν Ἀντισθένην παρεδέχετο καὶ αὐτὸς τὴν αἴσθησιν ὡς κέντρον τῆς ὑπάρξεως, ἀλλ' ἀντέταττε τὴν ἡδονὴν εἰς τὴν στέρησιν, ὥστε ἐκ τῆς σχολῆς αὐτοῦ προέκυψαν οἱ Ἐπικούρειοι, ὡς ἐκ τῆς ἐκείνου οἱ Στωϊκοί. Ἐπραγματεύετο δὲ, κατὰ τὰς περὶ αὐτοῦ μαρτυρίας, ἡ «φιλοσοφία» του περὶ τῶν αἰρετῶν καὶ φευκτῶν, περὶ τῶν παθῶν, περὶ τῶν πράξεων, περὶ τῶν αἰτίων, περὶ τῶν πίστεων, καὶ διεκρίνε δύο πάθη, τὸν πόνον καὶ τὴν ἡδονὴν, καὶ ἐκείνον μὲν ἔλεγε τραχεῖαν, ταύτην δὲ λείαν κίνησιν, καὶ ἐπέσβευεν ὅτι ἡ ἡδονὴ ἐστὶ μόνον χρόνος, ἥτοι περιορίζεται μόνον εἰς τῆς ἀπολαύσεως τὸν καιρὸν (Πλούτ. Δίων ΙΘ. — Διογ. Λ. Β, 8, 56. — Ξεν. Ἀπομν. Β, 1, Γ, 8. — Cic. Acad.).

Ἀριστίων, Ἀθηναῖος φιλόσοφος, ἀρχων ἢ τύραννος ἀναδειχθεὶς ἐν Ἀθήναις βοηθεῖν τοῦ Μιθριδάτου, ἐνίκηθη καὶ ἐθανατώθη ὑπὸ Σύλλα, κυριεύσαντος τὴν πόλιν τῷ 87 π. Χ.

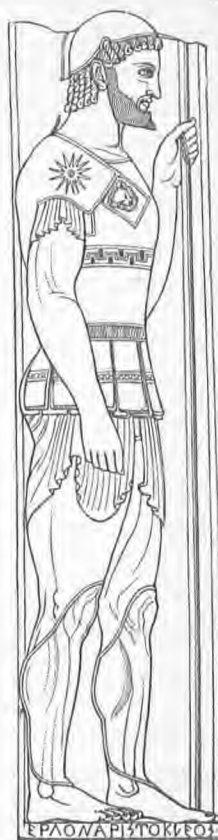
Ἀριστόδουλος, 1) εἰς τῶν ὁπαδῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., γράψας ἐν προεβηλικῇ ἡλικίᾳ περὶ τῶν κατορθωμάτων αὐτοῦ σύγγραμμα ἐξ οὗ τὰ πλεῖστα ἐπορίσθησαν ὁ Πλούταρχος καὶ μάλιστα ὁ Ἀρριανός. — 2) Βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας ἐπὶ Πομπηίου, ὑπὸ τούτου πολεμηθεὶς, ὑπὸ τοῦ Καίσαρος δ' ὑποστηρίχθεις.

Ἀριστογείτων, 1) ἴδ. Ἀρμέδιος. — 2) Ῥήτωρ Ἀθηναῖος, ἐπιλεγόμενος δ'

Κύων, σύγχρονος καὶ ἀντίπαλος τοῦ Δημοσθένους καὶ τοῦ Δεινάρχου, ὧν σώζονται οἱ κατ' αὐτοῦ λόγοι, οὐχὶ δὲ καὶ αὐτοῦ αἱ ὑπερασπίσεις. Θεωρεῖται ὡς οὐχὶ σπουδαῖος ῥήτωρ καὶ κατηγορεῖται καὶ ὡς συκοφάντης. Κατ' αὐτοῦ ἔγραψαν καὶ ὁ Λυκοῦργος καὶ ὁ Ὑπερίδης. — 3) Γλύπτης Θηβαῖος, μεθ' Ὑπατοδωρου, τῷ 370 τοὺς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας χαλκοῦς ἐν Δελφοῖς ἐργασθεῖς (Pl. XXXIV, 19).

Ἀριστόδημος, 1) Ἡρακλείδης, πατὴρ Εὐρυσθένης καὶ Προκλέους, εἰσβαλὼν εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ ἄρξας ἐπὶ τῆς Λακωνίας (Ἡρδ. ΣΤ, 52), ἡ, κατ' ἄλλους, πρὶν ἢ εἰσβάλῃ, ἐν Ναυπάκτῳ κεραυνωθείς. — 2) Μεσσηνίος, ὅστις ἐπὶ τοῦ πρώτου μεσσηνιακοῦ πολέμου, κατὰ χρησμὸν προσέφερε τὴν ἰδίαν θυγατέρα εἰς θυσίαν, πρὸς σωτηρίαν τῆς πατρίδος· τοῦ δ' ἑραστοῦ αὐτῆς δι᾽ ἰσχυρισθέντος, ἵνα τὴν σώσῃ, ὅτι ἦν γυνὴ του, τὴν ἐφόνευσεν. Εἶτα δὲ (τῷ 729 π. Χ.), ἀποθανόντος τοῦ βασιλέως Εὐφάου, ἐξελέγη διάδοχος του. Λαμπρῶς δὲ νικήσας τοὺς Λακεδαιμονίους, ἠτοκτόνησεν ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς θυγατρὸς του, τῷ 724 (Παυσ. Δ, 9). — 3) Ἀ., ὁ μόνος ἐν τῶν τριακοσίων Σπαρτιατῶν ἐν Θερμοπύλαις διασωθεὶς, δι' ὃ καὶ ἐν Σπάρτῃ κατεδικάσθη εἰς ἀτιμίαν, ἐξηγόρασε δ' αὐτὴν δι' ἡρώϊκου θανάτου εἰς τὴν μάχην τῶν Πλαταιῶν (Ἡρδ. Ζ, 229. Θ, 71). — 4) Ζωγράφος ἐκ Καρίας περὶ τὰ 120 π. Χ., γράψας καὶ περὶ ζωγραφικῆς (Φιλόστρ. Β. Σοφ. Β, 5).

Ἀριστοκλῆς, 1) γλύπτης Κυθωνιεύς ἐκ Κρήτης, περὶ τὰ 560 π. Χ. ἐν Ὀλυμπίᾳ Ἡρακλῆν καὶ Ἀμυζόνα ἐργασθεῖς. — 2) Ἐγγενος τοῦ ἀνωτέρω, υἱὸς τοῦ Κλεοίτα καὶ ἀδελφὸς τοῦ Κανάχου, ἐπισήμων καλλιτεχνῶν, ἀκμάσας περὶ τὰ 470 π. Χ., εἰργάζετο κυρίως, φαίνεται, ἐν Ἀθήναις, καὶ σώζεται ἀνδρόμυχες ἀνάγλυφοι αὐτοῦ, «Ἀριστίων», ὡς Μαραθωνομάχος, οὗ ὁ ἀρχαῖκός ρυθμὸς δεικνύει τῶν χρόνων ἐκείνων τὴν τέχνην.

ΑΡΙΣΤΙΟΝΟΣ

Ἀριστοκράτης, 1) ἔσχατος βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας. Εἰς τὸν δεύτερον μεσσηνιακὸν πόλεμον ἐπικουρὸς τοῖς Μεσσηνίοις ἔλθων, ἐπρόδωκεν αὐτοὺς, δωροδοκηθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, μεθ' ὃ ἐλιθοβολήθη ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων (668 π. Χ.), καταργησάντων καὶ τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν (Πολδ. Δ, 33. — Παυσ. Δ, 17, 2. Η, 5, 9). — 2) Ἀ. ἐν Ἀθήναις, εἰς τῶν Υ', καὶ τῶν ἐν Ἀργυρούσαις στρατηγῶν, οἵτινες μετὰ τὴν ναυμαχίαν κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον (Θουκ. Β.

89. — Δυσ. IB, 66. — Ξεν. Ἑλλ. Α, 4, 5, Ζ, 8). — 3) Ἀ. συγγραφεὺς Σπαρτιάτης, γράφας Λακωνικά, ἐξ ὧν πολλὰ ἠρύσθη ὁ Πλούταρχος. — 4) Ἀ. Ἀθηναῖος, καθ' οὗ ἔγραψεν ὁ Δημοσθένης τῷ 452 π. Χ. περίφημον σωζόμενον λόγον, ὡς προτείναντος ἀμοιβὴν ὑπὲρ τοῦ στρατηγοῦ Χαριδῆμου, ἐν ᾧ ὁ Εὐθυκλῆς ἔγραψε κατ' αὐτοῦ γραφὴν παρανόμων.

Ἀριστοκρατία, ἴδ. πολιτεύματα.

Ἀριστόλαος, ζωγράφος τοῦ πελοποννησιακοῦ ἐργαστηρίου, υἱὸς καὶ μαθητὴς τοῦ Πausaίου, μετὰ τὸν πελοποννησιακὸν πόλεμον. Τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐπαινοῦνται διὰ τὴν αὐστηρότητά των (Pl. XXXV, 40, 31).

Ἀριστόμαχος, ἴδ. Ἡρακλῆς.

Ἀριστομέδων, γλύπτης, πρὸ τῶν Μηδικῶν εἰς τοὺς Δελφοὺς ἐργαζόμενος.

Ἀριστομένης, 1) νέος Μεσσηνίος, διὰ μεγάλων κατορθωμάτων ἐν τῇ κατὰ τῆς Σπάρτης ἐπαναστάσει τῶν Μεσσηνίων (684—667 π. Χ.) διακριθεὶς. Οἱ Μεσσηνιοὶ ἠθέλησαν νὰ τὸν ἐκλέξωσι βασιλεῖα, ἀλλ' αὐτὸς ἐπέμεινε νὰ μείνῃ στρατηγὸς τῶν μόνων. Μετὰ τὴν ἀτυχῆ δ' ἑκάσιν τοῦ πολέμου δὲν ἠθέλησε νὰ συνοδεύσῃ τοὺς εἰς Σικελίαν ἀποικισάντας συμπατριώτας του, ἀλλ' ἀπῆλθεν εἰς Ῥόδον, ἵνα ἐκεῖθεν ἐπικαλεσθῇ τὴν βοήθειαν τῶν Λυκίων καὶ τῶν Μήδων, καὶ ἀπέθανεν εἰς Ἰαλυσὸν τῆς Ῥόδου, ἐνθα ἐτιμήθη ὡς ἥρως (Paus. Δ, 15, 23). — 2) Ἀθηναῖος ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, ἀντίζηλος τοῦ Ἀριστοφάνους μέχρι καὶ τοῦ 389 π. Χ. Γνωστοὶ δὲ μόνοι εἰσὶ τρεῖς τίτλοι κωμῳδιῶν αὐτοῦ. — 3) Ἀ. Ἀκαρνὰν, πολὺ ἐκτιμώμενος ὑπὸ Ἀγαθοκλέους, τοῦ ὑπουργοῦ Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος, μεθ' οὗ τὴν δολοφονίαν (202 π. Χ.), παργχιωνίσας τὸν νέον ὑπουργὸν Τλαπτόλεμον, διώκησε τὴν Αἰγυπτὸν ἐπιδεξιότατα (Πολύβ. ΙΕ, 31, ΙΗ, 36). Ἀπέθανε δὲ δηλητηριασθεὶς τῷ 192, διότι ἡ ἐλευθεριότης του δυσηρέσκει τὸν νέον βασιλεῖα, Πτολεμαῖον Ε, τὸν Ἐπιφανῆ.

Ἀριστόνικος, 1) Ἀθηναῖος ἐκ Μα-

ραθῶνος, πολιτευόμενος ῥήτωρ ἐπὶ Δημοσθένους, θανατωθεὶς μετὰ τοῦ Ὑπερίδου τῷ 322 π. Χ. ὑπ' Ἀντιπάτρου. — 2) Τύραννος σκληρὸς ἐν Μεθόμνῃ τῆς Λέσβου, αἰχμαλωτευθεὶς ἐν Χίῳ ὑπὸ τοῦ ναυάρχου τοῦ μεγ. Ἀλεξάνδρου, καὶ παραδεδωκὴς τῇς Μεθυρνίοις, οἵτινες τὸν ἐφόνευσαν ἀπανθρώπως (Ἀρρ. Γ, 2, 4). — 3) Νέθος υἱὸς Εὐμένους Β, τοῦ βασιλέως τῆς Περγάμου. Ὅτε ὁ γνήσιος υἱὸς τοῦ Εὐμένους παρέδωκε τὸ κράτος εἰς τοὺς Ῥωμαίους, (τῷ 133 π. Χ.), ἠθέλησεν οὗτος νὰ κατακτῇ αὐτὸ, καὶ ἐνίκησε μὲν κατ' ἀρχὰς τοὺς Ῥωμαίους ὑπὸ τὸν Λ. Κράσσον, ἀλλ' εἴτα ἡττηθεὶς καὶ ἀπαχθεὶς ἐν θριάμβῳ εἰς Ῥώμην (130), ἐθανατώθη (Στράβ. ΙΔ, 646). — 4) Γραμματικὸς Ἀλεξανδρεὺς, σύγχρονος τοῦ Στράβωνος, πολλὰ γράφας περὶ Ὀμήρου, ὧν ἀποσπάσματα σώζονται ἐν τοῖς ὁμηρικῶν σχολίοις, ἰδίως ἐκ τοῦ συγγράμματος αὐτοῦ τοῦ «περὶ σημειῶν». — 5) Ἀ. ἐκ Τάραντος, γράφας περὶ ἀρχαίων μύθων καὶ ἱστορημάτων.

Ἀριστόξενος, ἐκ Τάραντος, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, γράφας περὶ τῷ 318 π. Χ. πολυάριθμα συγγράμματα, ἐξ ὧν σώζονται 3 βιβλία ἐπιγραφόμενα Ἀρμονικά στοιχεῖα, καὶ μέρος ἐνὸς περὶ ῥυθμικῶν στοιχείων. Ἐν αὐτοῖς πρῶτος πάντων αὐτὸς ἐξήγησε τὰς ἐπιστημονικὰς τῆς μουσικῆς βάσεις.

Ἀριστος, 1) Σαλαμίνιος ἐκ Κύπρου, γράφας ἱστορίαν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. — 2) Ἀκαδημαϊκὸς φιλόσοφος ἐξ Ἀσκάλωνος, διδάσκων ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Κικέρωνος καὶ διδάσκαλος τοῦ Μ. Βρούτου (Πλουτ. Βρ. Β.—Cic. Br. XC VII).

Ἀριστοτέλης, ἐκ Σταγείρων τῆς Χαλκιδικῆς ἐν Μακεδονίᾳ, υἱὸς Νικομάχου, ἱατροῦ Ἀμόντα τοῦ Β, βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ἐγεννήθη τῷ 384 π. Χ. Ἀπῆλθε δὲ τῷ 367 εἰς Ἀθήνας, καὶ ὅτε μετὰ 3 ἔτη ἐπέστρεψεν ὁ Πλάτων ἐκ Σικελίας, τὸν ἐδέχθη ὡς μαθητὴν του καὶ τὸν ἐκάλεσε τὸν

ἀναγνώστην, καὶ τὸν νοῦν τῆς διατριβῆς, ἥτοι τοῦ σχολείου του. Ἐμεινε δ' εἰς Ἀθῆνας εἰκοσιν ὅλα ἔτη, καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ θανάτου τοῦ Πλάτωνος (347) ἦν ὁ Ἀρ. ἐν Μακεδονίᾳ, πεμφθεὶς εἰς πρεσβείαν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων· μετὰ ταῦτα δὲ μετέβη παρὰ τῷ Ἑρμείᾳ, ἡγεμόνι τοῦ Ἀταρνέως ἐν Μυσίᾳ, οὗ ἐνυμφεύθη τὴν ἀδελφὴν Πυθιάδα· μετὰ τὴν πτώσιν δ' αὐτοῦ (345) ἀπῆλθεν εἰς Μυτιλήνην, καὶ δύο ἔτη μετὰ ταῦτα (343) ἐκλήθη εἰς Μακεδονίαν ν' ἀναλάβῃ τὴν ἀνατρο-

φῆν τοῦ 13ετοῦς τότε Ἀλεξάνδρου. Ἐμεινε δ' ἐκεῖ 8 ἔτη, εἰ καὶ μετὰ τέσσαρα ἤδη ὁ Ἀλεξάνδρος διεῖπε τὴν ἀντιβασιλείαν τοῦ πατρὸς του ἀπόντος. Ὁ Ἀριστοτέλης ἐμύησε τὸν μαθητὴν του εἰς τὰ ἀριστουργήματα τῆς ἐλληνικῆς φιλολογίας, καὶ τὸ χειρόγραφον τῆς Ἰλιάδος ὃ τῷ ἔδωκεν ἔφερε πάντοτε ὁ Ἀλεξάνδρος μεθ' αὐτοῦ· συγχρόνως δ' ἀνέπτυξεν αὐτὸν διὰ τῶν ὑψηλῶν τῆς φιλοσοφίας ἀληθειῶν, ἰδίως τῶν τῆς φυσιογνωσίας, τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς πολιτικῆς, εἰ καὶ μετὰ ταῦτα ὁ κατακτητὴς βεβαίως εἰς τὴν πρᾶξιν

καὶ ἰδίως θεωρίας ἐφήρμοσεν. Ἐλευθεριώτατος δ' ἐπρομήθευεν ὁ βασιλεὺς πάσας τὰς πρὸς τὰς μελέτας τῶν φυσικοῦστορικῶν ἐπιστημῶν ἀναγκαίας μεγάλας δαπάνας τοῦ Ἀριστοτέλους. Κατὰ δὲ τὸ ἔτος 335 μετέβη αὖθις Ἀριστοτέλης εἰς Ἀθῆνας, καὶ ἔμεινε πάλιν ἐκεῖ ἐπὶ 13 ἔτη, διδάσκων κατὰ τὸ Λύκειον γυμνάσιον παρὰ τῷ Ἰλισσῷ, δις τῆς ἡμέρας εἰς περιπάτους, τὸν ἐωθινὸν πρὸς ἡμέραν κροατὰς ἐκλεκτοτέρους καὶ μᾶλλον παρεσκευασμένους δι' ὑψηλὰ ἀκροάματα, τὰ ἐξω-

τερικὰ, καὶ τὸν δειλινὸν διὰ τὰ σωτερικὰ ἀκροατικὰ, ἀποτεινόμενος πρὸς κοινὸν ἥττον μεμνημένον, καὶ ἀφ' ὧντα εἰς προσιώτερα ἀντικείμενα, αἰσθητικῆς ἠθικῆς, διαλεκτικῆς, ῥητορικῆς. Τὸν ἀπέθανε καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ Πυθιάς· ἐκτετατάς τε λαρώθησαν δὲ καὶ αἱ πρὸς τὸν Ἀλεξάνδρου σχέσεις του, διότι ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Καλλισθένης, συνοδεύσας τὸν κατακτητὴν τὴν ἵνα γράψῃ τὴν ἱστορίαν του, παρόντως γινεσεν αὐτὸν κηρυχθεὶς ἐναντίον τῆς τῆς σεως αὐτοῦ πρὸς παραδοχὴν Ἀσιανῶν καὶ Ἰωνῶν καὶ ἐθίμων, καὶ εἰς εἰρκτὴν ἐγγλυσθαι, ἀπέθανεν ἐν αὐτῇ. Ἀλλὰ μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸν θάνατον ὁ Δημήτριος κατηγόρησεν τὸν Ἀρ. ἐπ' ἀσεβείᾳ καὶ τότε ἔφυγεν αὐτὸς εἰς Χαλκίδα τῆς Εὐβοίας, ἔνθα εἶχε συγγενεῖς, καὶ τὸ αὐτὸ ἔτος (322) ἀπέθανεν ἐκεῖ ἐκ παλῆς σεως τοῦ στομάχου. Εἰ καὶ ἐπὶ τῆς ᾗ

του πολλοὶ, τὸ ὕψος τῆς διανοίας του κατανοοῦντες, καὶ τὴν θέσιν αὐτοῦ φθονοῦντες, κατεφέροντο κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ πόλις τῆς γεννήσεώς του τὸν ἐτίμησεν ὡς ἥρωα καὶ ἑορτὴν ἐψήφισε, τὰ Ἀριστοτέλεια. Ἡ φιλοσοφία τοῦ Ἀριστοτέλους συνίστατο εἰς τὴν νὰ ἐρευνᾷ πάντα τὰ αἰσθητὰ καὶ τὰ νοητὰ (τὰ αἰσθανόμενα καὶ τὰ νοούμενα), καὶ ἀπ' αὐτῶν ν' ἀνέρχεται εἰς τὰς αἰτίας, εἰς τὸ διότι, θεωρῶν ὅτι αὕτη μόνη ἐστὶν ἡ ἐπιστήμη καθ' αὐτὴν καὶ δι' αὐτὴν, κυρίως τοῦ θείου, ὡς αἰτία τοῦ παντὸς ἀνήκουσα (ἢ ν' γὰρ

μάλιστα ἂν ὁ θεὸς ἔχοι θεία τῶν ἐπιστημῶν ἐστὶ), καὶ διὰ τοῦτο σπουδαστέα ὑπὸ παντὸς συναισθανομένου τὴν ἑαυτοῦ ἀξίαν (ἄνδρα δ' οὐκ ἄξιον μὴ οὐ ζῆτεῖν τὴν καὶ αὐτὸν ἐπιστήμην). Διέκρινε δὲ μετὰ τὸ δυνάμεως, ἥτοι τῶν στοιχείων τῆς ἀναπτύξεως, καὶ ἐνεργείας, ἥτοι τῆς πρὸς σκοπὸν (ἐντελέχειαν) ἀναπτύξεως τῶν στοιχείων. Συγγράμματα δ' ἔγραψε πάμπολλα (περὶ τὰ 400) ὁ Ἀριστοτέλης, ἀλλὰ τὰ πλεῖστα ἐξ αὐτῶν ἀφῆκεν εἰς τὸν διάδοχον τῆς διδασκαλίας του, τὸν Θεόφραστον, μετὰ τῆς πλυσιαωτάτης βιβλιοθήκης του, ἥτις μετὰ ταῦτα εἰς Ἀλεξάνδρειαν μετακομισθεῖσα, ὑπῆρξεν ἡ βάση τῆς τῶν Πτολεμαίων βιβλιοθήκης, τῆς πυρποληθείσης ὅτε ἡ Ἀλεξάνδρεια ἡλώθη ὑπὸ τοῦ Καίσαρος. Τὰ δὲ χειρόγραφα τοῦ φιλοσόφου ἐκληροδότησεν ὁ Θεόφραστος εἰς Νήλεα τινὰ, ὅστις λέγεται ὅτι, φοβούμενος μὴ ἀρπαγῶσιν ὑπὸ τῶν ἐν Περγᾶμι βασιλέων, κατέκλεισεν αὐτὰ εἰς ὑπέγειον, καὶ ἐκεῖ ἐπὶ 130 ἔτη λησμονηθέντα, περιῆλθον εἰς κακὴν κατάστασιν· ἔτι μᾶλλον δ' ἔβλαψαν αὐτὰ αἱ μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ Τηίου Ἀπελλικίου γενομένηαι προσπάθειαι πρὸς διόρθωσιν αὐτῶν. Ὁ Σύλλας δ' ὅτε ἐκυρίευσεν τὰς Ἀθήνας, ἔφερεν αὐτὰ ὡς λάφυρα εἰς Ῥώμην, ἔνθα οὐδεὶς ἦν ὁ δυνάμενος ν' ἀσχοληθῇ ἐπ' αὐτῶν. Λέγεται δ' ὅτι ἐπετρέπη εἰς Ἑλληνά τινὰ γραμματικόν, Τυραννίωνα καλούμενον, νὰ λάβῃ ἀντίγραφα αὐτῶν, δι' ὧν ἐγένοντο γνωστὰ εἰς τὸν Κικέρωνα καὶ ἄλλους Ῥωμαίους, καὶ ὅτι ἄλλος τις γραμματικὸς, ὁ Ῥόδιος Ἀνδρόνικος, διήρπασεν εἰς πραγματείας τὰ ἔργα αὐτοῦ· ἀλλὰ ταῦτα ἀμφιβάλλονται, καὶ βέβαιον μένει ὅτι τὰ περισωθέντα ἔργα τοῦ Ἀριστοτέλους εἰσὶν ἐν πλείστοις διεφθαρμένα. Εἰσὶ δὲ ταῦτα κατ' ἐπιστημονικὴν τάξιν· 1) Τὰ λογικὰ, ἃ μετὰ ταῦτα συνεδέθησαν εἰς ἓν καὶ ἐκλήθησαν Ὀργανον, τὰ ἐπόμενα· α) Κατηγορίαι, αἱ θεμελιώδεις ἔννοιαι· β) περὶ ἔρμηνείας, σπουδαῖον ἔργον ἰδίως ὑπὸ

γλωσσολογικὴν ἔποψιν· γ) Ἀναλυτικὰ πρότερα καὶ ὕστερα, ἐκάτερον εἰς 2 βιβλία, περὶ συμπερασμάτων καὶ ἀποδείξεων· δ) Τοπικά, 3 βιβλία, περὶ εὐρέσεως τῶν ἀποδείξεων ὑπὸ γενικὴν ἔποψιν (τόποι)· ε) περὶ σοφιστικῶν ἐλέγχων, 2 βιβλία, ἥτοι περὶ ἐξελέγγεως σοφιστικῶν ψευδαιδεύσεων. Τούτοις προσθετέα καὶ δύο ἄλλα τῆς ἐφηρμοσμένης περὶ τὴν γλῶσσαν ἐπιστήμης· στ) τέχνη ῥητορικὴ εἰς 3 βιβλία, περὶ τῆς βουλευτικῆς, τῆς δικανικῆς καὶ τῆς ἐπιδεικτικῆς ῥητορικῆς. Τῷ ἀποδίδεται δὲ καὶ ἑτέρα Ῥητορικὴ πρὸς Ἀλέξανδρον, ἴσως ὁρρότερον ἀποδοτέα εἰς Ἀναξιμένην τὸν Λαμψακηνόν (ἰδ.). ζ) περὶ ποιητικῆς, ἥτοι τῶν διαφόρων εἰδῶν αὐτῆς, πρὸ πάντων τῆς τραγῳδίας, ἴσως τμήμα ἢ πρῶτον σχέδιον μεγαλητέρου συγγράμματος. 2) **Τὰ κυρίως φιλοσοφικὰ** α) Τὰ μετὰ τὰ φυσικὰ, συνήθως διακρινόμενα εἰς βιβλία 14. Ὁ τίτλος ὅμως δὲν φαίνεται ὡς τοῦ Ἀριστοτέλους, ὅστις μᾶλλον ἐπέγραψε «πρώτη φιλοσοφία», καὶ υποτίθεται ὅτι, διάφοροι πραγματεῖαι μεταγενεστέρως μόνον συνεδέθησαν εἰς τοῦτο τὸ γενικὸν σύγγραμμα· β) Περὶ ψυχῆς, εἰς 3 βιβλία, πλήρης ἀλλ' οὐχὶ λίαν εὐνόητος ἀπόπειρα ἐπιστημονικῆς ἀποδείξεως τῆς ψυχολογίας. Τὰ δὲ φυσικογνομικὰ δὲν φαίνονται ὅντα γνήσια· γ) Ἠθικὰ Νικομάχεια εἰς 10 βιβλία, βαθείας ἰδέας διὰ λαμπρᾶς γλώσσης ἐκφράζοντα. Τὰ δ' ἠθικὰ Εὐδήμεια, εἰς 7 βιβλία, ἐξεδόθησαν μετὰ θάνατον αὐτοῦ, καὶ ἐντελῶς κατὰ τὸ πνεῦμά του, ὑπὸ τοῦ Ῥοδίου Εὐδήμου. Ἐξ ἀμφοτέρων δὲ τῶν συγγραμμάτων ἐξήχθησαν μετὰ ταῦτα τὰ **Ἠθικὰ μεγάλα**, εἰς 2 βιβλία. — 3) **Τὰ πολιτικοκοινωνικὰ**· α) Πολιτικά, ἢ πολιτικὴ ἀκρόασις, εἰς 8 βιβλία, περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς πολιτείας, τῶν πολιτευμάτων καὶ τῆς ἰδέας αὐτῶν καὶ περὶ ἀγωγῆς. Τὸ δὲ πολύτιμον ἔργον πολιτεῖται πόλεων γνή, αἵτινες ἦσαν αἱ μὲν ἑλληνικαὶ αἱ δὲ καὶ μὴ,

ἀπωλέσθη, πλὴν ὀλίγων ἀποσπασμάτων· β) (ὀικονομικά· εἰς βιβλία 2. Ἀλλ' ἐξ αὐτῶν τὸ πρῶτον κυρίως μόνον συνάδει μετὰ τῶν Ἀριστοτελικῶν ἰδεῶν, δι' ὃ ὑπετέθη ὅτι τὸ δευτέρον ἐγράφη μᾶλλον ὑπὸ τοῦ Θεοφράστου. — 4) **Μαθηματικοφυσικά**· α) Μηχανικά προβλήματα, ἐξ ὧν πλεῖστα ἠρνήσθη καὶ ὁ Βιτρούβιος· β) Περὶ ἀτόμων γραμμῶν· γ) Φυσικὴ ἀκρόασις, 8 βιβλία περὶ τῶν γενικῶν νόμων τῆς φύσεως. Τὸ ὄγδοον φαίνεται μὴ ὂν γνήσιον· δ) Μετεωρολογικά, εἰς βιβλία 4. Ἐκ τούτων φαίνεται ὅτι ἐξήχθη ἡ περὶ κόσμου ἡ πρὸς Ἀλεξάνδρον ἐπιστολὴ περὶ τοῦ παντός, ἥτις κρίνεται ὡς μὴ γνήσια, καὶ ὑπὸ τινων τῶν νεωτέρων ἀποδίδεται εἰς τὸν Ποσειδώνιον, ὑπ' ἄλλων εἰς τὸν Χρύσιππον, ἢ καὶ ἄλλους· ε) Περὶ οὐρανοῦ, 4 βιβλία· στ) περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς, 2 βιβλία· ζ) Ἀνέμων θέσεις καὶ προσηγορίαι, ἀπόσπασμα ἐκ μεζονος ἀπολεσθέντος συγγράμματος περὶ σημείων χειμῶνων· η) Προβλήματα, 38 κεφάλαια. — 5) **Φυσικοῦστορικά**· α) Περὶ ζώων ἱστορίας, 50 βιβλία, ἐξ ὧν μόνον τὰ 10 διασώθησαν, καὶ τὰ 10, ἂν γνήσιον, εἶναι πιθανῶς μετατεθειμένον· β) Περὶ ζώων μορίων, 4 βιβλία· γ) Περὶ ζώων γενέσεως, 5 βιβλία, ἴσως μέρος τοῦ μεγάλου συγγράμματος. Τὸ δὲ περὶ φυτῶν δὲν εἶναι γνήσιον· δ) 11 φυσιολογικὰ πραγματεῖαι, ἐκδιδόμεναι συνήθως ὑπὸ τὸν τίτλον *Parva Naturalia*· ε) Περὶ ἀκουστικῶν· στ) Περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων, συλλογὴ ἴσως ὑπ' ἄλλων γενομένη ἐκ τῶν συγγραμμάτων του· ζ) Περὶ χρωμάτων, ὑπόπτου γνησιότητος. — Τῶν ἀποδίδονται δὲ καὶ ἐξ σωζόμεναι ἐπιστολαὶ μὴ γνήσιαι. Ἀλλὰ γνήσιος ἐστὶν ὁ πρὸς Ἑρμείαν ὕμνος εἰς τὴν ἄρετήν. Δίστιχα δὲ 58, φέροντα τὸν τίτλον πέπλος, πιθανὸν νὰ ἐλήφθησαν ἐκ διαφόρων του ἔργων.

Ἀριστοφάνης, 1) Ἀθηναῖος, ὁ διὰ-

σημος κωμικὸς ποιητής, γεννηθεὶς, ὡς φαίνεται, τῷ 452 π. Χ., καὶ ἀποθανὼν τῷ 388, μικρὸν μετὰ τὴν παράστασιν τῆς κωμῆς αὐτοῦ, τοῦ Πλούτου. Εἶχε τρεῖς υἱοὺς, Ἀραξόν, Φίλιππον καὶ Νικόστρατον, γοῦψαντας καὶ αὐτοὺς δράματα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς των. Διετέλει δ' εἰς φιλικὰς σχέσεις πρὸς τὸν Πλάτωνα, ὡς καὶ πρὸς τοὺς δύο ὑποκριτάς, Φιλωνίδην καὶ Καλλίστρατον, οἵτινες ὑπεκρίθησαν εἰς τὰς εἰς αὐτὸν ἀπολεσθείσας κωμῆδας αὐτοῦ, τοῦ Δαιταλεῖς καὶ τοῦ Βαβυλωνίου (τῶν 427 καὶ 426 π. Χ.). Αἱ δὲ σωζόμεναι εἰσὶν 11, ἐν αἷς διαλάμπει σπανία ποιητικὴ μέ-

λοσύα, μετὰ δραματικὴν τάσιν, ἐνίοτε, κατὰ τὴν τότε ἥθη, μᾶλλον τραγικῆς κωμικοῦ πνεύματος, εἰς ὑψηλὸν ἠθικὸν καὶ πολιτικὸν σκοπὸν ἀποβλέπουσα. Κατὰ δὲ ὡς ὀλέθριον εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸν πελοποννησιακὸν πόλεμον. Οἱ Ἀχαρνεῖς

οὕτω κληθέντες ἐκ τοῦ χρόνου ὅστις σύγκειται ἀπὸ τῶν δημοτῶν τῶν Ἀχαρνῶν (Μενίδι), εἰσὶν ἡ κωμῆς δι' ἧς ἐνίκησε τὸν Κρατῖνον καὶ τὸν Εὐπολιν, ἀλλ' ὑπὸ ψευδὲς ὄνομα, διότι δὲν ἔχεν ἔτι τὴν ἡλικίαν εἰς ἣν ὁ νόμος ἐπέτρεπε τὸν δραματικὸν διαγωνισμόν. Οἱ δ' 11 πρῶτοι εἰσὶν ἡ πρώτη διδαχθεῖσα οὐ μόνον ἐπ' ὀνόματι του, ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ἀναθάντος εἰς τὴν σκηνήν, καὶ μαστιρίζει τὴν κρίσιν τοῦ δήμου καὶ τὴν ἀβελτηρίαν τοῦ πανισχύρου δημαγωγοῦ Κλέωνος. Αἱ Νεφέλαι κατὰ τῶν σοφιστῶν οἵτινες διέστρεφον τότε τοῦ λαοῦ τὴν εὐθεῖαν κρίσιν καταφερομένη, ἐκλαμβάνει ἐσφαλμένως ἀντιπρόσωπον αὐτῶν τὸν Σωκράτην. καὶ τὸν ἀτόπως διακωμῶδει. Αἱ Σφηκες (427 π. Χ.) καθάπτονται τῆς πρὸς τὰς δίκας τῶν σεως τῶν Ἀθηναίων. Ἡ Εἰρήνη, εἰς

χθεῖσα τὸ ἐπόμενον ἔτος, συνιστᾷ τὴν κατά-
 παυσιν τοῦ πολέμου. Αἱ Ὀρνιθεὶς (414)
 αἰνίττονται κωμικώτατα καὶ ποιητικώτατα
 τὴν φιλοδοξίαν τῶν Ἀθηναίων τοῦ νὰ ἐκτεί-
 νωσι τὴν δυνάμιν των δι' ἀποικισμῶν. Αἱ Θε-
 σμοφορίαι ζουσαι εἰσὶν αἱ τὰ Θεσμοφρία
 (ἑορτὴν τῆς Δήμητρος) πανηγυρίζουσαι γυ-
 ναῖκες, εἰς δίκην εἰσάγουσαι τὸν Εὐριπίδην
 ὡς μισογύνῃν. Ἐν τῇ Λουσιστράτῃ, δι-
 δαχθεῖσιν τὸ αὐτὸ ἔτος, θέλουσιν αἱ γυναῖκες
 νὰ βιάσωσι τοὺς ἄνδρας εἰς εἰρήνην. Οἱ Βά-
 τραχοὶ καθάπτονται τοῦ Εὐριπίδου ὡς τὴν
 τραγωδίαν διαφθείροντες· αἱ Ἐκκλησιαί-
 ζουσαι· διακωμωδοῦσι τὰς ματαίας τάσεις
 πολιτικῶν μεταρρυθμίσεων· ὁ δὲ Πλούτος,
 ὁ θεὸς τοῦ πλούτου, δν τυφλὸν κατελθόντα
 θεραπεύει εἰς ἀγαθὸς πολίτης, ἐστὶν ἡ πρῶ-
 τὴ μετάβασις ἀπὸ τοῦ τρόπου τῆς παλαιᾶς
 κωμωδίας εἰς τὸν τῆς μέσης. Τὸ δὲ σωζέ-
 μενον αὐτοῦ κείμενον ἐστὶ τοῦ ἔτους 388,
 μεταρρυθμίαι τῆς ἀρχικῆς συνθέσεως, ὡς
 καὶ αἱ Νεφέλαι, γενομένη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ
 ποιητοῦ. Ὅλαι αἱ κωμωδίαί τοῦ Ἀριστοφά-
 νους ἦσαν κατά τινας 44, κατ' ἄλλους 54 τὸν
 ἀριθμὸν· ἀλλ' ἤδη οἱ ἀρχαῖοι ἐθεώρου 4 ἐξ
 αὐτῶν μὴ γνησίας· σώζονται δὲ 37 τίτλοι
 αὐτῶν. — 2) Ἀριστοφάνης Βυζάντιος, γραμ-
 ματικός, γεννηθεὶς περὶ τὸ 200 π. Χ., εἰς
 Ἀλεξανδρείαν μαθητεύσας παρὰ Ζηνοδότῃ
 καὶ Καλλιμάχῳ· εἴτα δὲ ζευθύνων τὴν βι-
 βλιοθήκην, ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 77 ἐτῶν.
 Ἡσχολήθη ἰδίως περὶ τὸν Ὅμηρον, καὶ ἐ-
 γραψε κρίσιν καὶ πραγματείας περὶ αὐτοῦ
 καὶ ἄλλων ποιητῶν. Συνέταξε δὲ καὶ λεξι-
 κογραφικὰ παρατηρήσεις, ἃς ἐπέγραψε λέ-
 ξεις, καὶ ὧν, ὡς καὶ τῶν ἄλλων αὐτοῦ ἐρ-
 γων σώζονται ἀποσπάσματα. Αὐτὸς πρῶτος
 ἐπενόησε καὶ τὰ σημεῖα τῶν τόνων, ἅτινα
 εἶχον καταστῆ ἀναγκαιότατα κατὰ τὴν μετὰ
 τοὺς ποιητικούς χρόνους ἐν τῇ προφορᾷ ἐπι-
 κρατήσανσαν προσωδίαν.

Ἀριστοφῶν, 1) Ἀζηνιεύς, ἐπίση-
 μος ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, ἐπρότεινε μετὰ τὴν

πτῶσιν τῶν Ἀ (τῷ 403 π. Χ.) νόμον καθ' ὃν
 πάντες οἱ πρὸς Εὐκλείδου γεννηθέντες ἤ-
 σαν πολῖται καὶ ἂν ξένη ἦν ἡ μήτηρ, μετ' ἐ-
 κεῖνον δὲ τὸν χρόνον μόνοι οἱ ἀμφοτέροθεν
 Ἀθηναῖοι (Ἀθην. Π', 38. — Δημοσθ. Εὐδουλ.
 30). — 2) Πῆτωρ σύγχρονος τοῦ Δημοσθέ-
 νους, οὗ γραμματεὺς ἦν ὁ Αἰσχίνης. Οὐδὲν
 αὐτοῦ σώζεται. — 3) Ἀδελφὸς τοῦ Πλουγνί-
 του (Ἰδ.), ζωγράφος καὶ αὐτὸς, ἦτον ἐπίση-
 μος, ἀλλ' οὐ πολλὰ ἀξιόλογα μνημονεύονται
 ἔργα (Pl. XXXV, 40, 32. — Πλούτ. Ἀλκιβ.
 157).

Ἀρίστων, Χῖος στωικός φιλόσοφος,
 ἐν Ἀθήναις μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος καὶ τοῦ Πο-
 λέμωνος, δὲν ἔμεινεν ὅλως πιστὸς εἰς αὐτῶν
 τὸ σύστημα, ἀλλὰ τὸ φυσικὸν καὶ διαλεκτι-
 κὸν αὐτῶν μέρος παρέρων, ἐξεφράζετο στω-
 πτικῶς περὶ τῆς υπάρξεως τῆς θεότητος.
 Κατ' αὐτὸν, μέσος ὅρος δὲν ὑπῆρχε μεταξὺ
 ἀρετῆς καὶ κακίας, καὶ ὑπέρτατον ἀγαθὸν ἦν
 ἡ ἀρετὴ, πάντα δὲ τὰ λοιπὰ ἀδιάφορα τοῖς
 σοφοῖς. Τὰ μνημονευόμενα αὐτοῦ συγγράμ-
 ματα περὶ μαντικῆς καὶ θέσεις (μᾶλ-
 λον κτίσεις) ἐθνῶν καὶ πόλεων, ἀπω-
 λέσθησαν. Ἐπελέγετο δὲ καὶ Σειρήν καὶ
 Φάλακρος (φαλακρός), πρὸς ἀντιδιαστο-
 λὴν τοῦ ἐπαμένου, μεθ' οὗ καὶ οἱ ἀρχαῖοι
 πολλάκις τὸν συνέχεον. — 2) Ἀρ. Κεῖτος
 Τουλιήτης, ἐκ τῆς πόλεως Τουλίας, φι-
 λόσοφος, μαθητὴς τοῦ Λύκωνος, καὶ μετὰ
 θάνατον αὐτοῦ ἀρχηγὸς τῆς περιπατητικῆς
 σχολῆς περὶ τὸ 226 π. Χ., ἦν, κατὰ τὴν
 κρίσιν τῶν Ῥωμαίων (Cic. Fin. V, 5. — Gal.
 M. I, 3) φιλόκαλος μᾶλλον ἢ ἐμπεριθς, καὶ
 οὐδέποτε ἐθεωρήθη ὡς σπουδαῖος φιλόσοφος,
 καί τοι γράφας πολλὰ, ἐξ ὧν οὐδὲν διεσώθη.

Ἀριστωνίδας, Τρόδιος ἢ Θηβαῖος
 γλύπτης, πρὸ τοῦ Πραξιτέλους, τὴν πολυ-
 χρωμίαν εἰς τὴν χαλκὸν ἐφαρμόσας (Pl.
 LXXXIV, 49, 9. — Rang. Ant. Hell. n. 50).

Ἀρίων, διάσημος ποιητὴς καὶ μουσικός,
 περὶ τὸ 585 π. Χ. ἐν Μεθύμῃ τῆς Λέσβου
 ἀκμάσας. Πρῶτος ἐκινῶντις διὰ τὰς βασι-

κας ἐορτάς τὸν διθύραμβον εἰς κυκλίους χορούς. Ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ σώζεται εἰς μόνος ὕμνος (Διλ. Ζ. Ἰστ. IB, 45), ἀλλ' οὐχὶ γνήσιος. Ἐπὶ μακρὸν παρέμεινεν ὡς φίλος παρὰ Περίανδρῳ τῷ τυράννῳ τῆς Κορίνθου. Διηγοῦντο δ' οἱ ἀρχαῖοι ὅτι ἀπῆλθε ποτὲ εἰς Σικελίαν, καὶ ἐπιστρέφοντα εἰς Κόρινθον, οἱ ναῦται ἠθέλησαν νὰ τὸν ρίψωσιν εἰς τὴν θάλασσαν ἵνα ληστεύσῃ τὸν πλοῦτόν του· ἀλλὰ τοὺς ἔπεισε νὰ τῷ ἐπιτρέψωσι νὰ λάβῃ πρῶτον τὴν λύραν του καὶ νὰ ψάλλῃ ἕνα ὕμνον. Εἶτα δ' ἐπήδησεν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐκεῖ δελφίν, ὑπὸ τῆς μελωδίας αὐτοῦ καταθελεχθεὶς, τὸν ἔλαβεν εἰς τὰ νῶτά του καὶ τὸν ἀπέθεσεν εἰς τὸ Ταίναρον, ὅθεν ἐπορεύθη πρὸς τὴν Κόρινθον· ὅτε δ' οἱ ναῦται, ἐλθόντες εἰς Κόρινθον διηγοῦντο εἰς τὸν Περίανδρον ὅτι ἀφῆκαν τὸν Ἀρίωνα ἐν Ταράντῳ καλῶς ἔχοντα, ἐφάνη αἰφνης οὗτος πρὸ αὐτῶν, καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ ὁμολογήσωσι τὸ ἔγκλημά των. Εἰς τὸ Ταίναρον δ' ἦν ἰδρυμένος χαλκοῦν ἄγαλμα ἀνδρὸς καθυμένου ἐπὶ δελφίνος, λεγόμενον ὅτι ὑπὸ τοῦ Ἀρίωνος ἀνετέθη, καὶ ὃν πιθανῶς εἶτε μεταγενεστέρᾳ παράστασις τοῦ μύθου τούτου, ἢ ἄγαλμά τι τοῦ Ποσειδῶνος ἢ ἄλλης θαλασσίας θεότητος, δὸν ἀφορμὴν εἰς τὸν μῦθον (Ἡρδ. Α, 23).

Ἀρκαδία, ἡ μέση χώρα τῆς Πελοποννήσου, ἔχουσα πρὸς Β. τὴν Κορινθίαν καὶ Σικωνίαν, πρὸς Α. τὴν Ἀργολίδα καὶ Φλιασίαν, πρὸς Ν. τὴν Λακωνίαν καὶ Μεσσηνίαν, πρὸς Δ. τὴν Ἠλείαν, λίαν ὀρεινὴ, ἔχουσα ἐκ τῶν Ἀρκαδίων ὄρεων ῥέουσιν, ἢ μᾶλλον σταλάζουσιν πρὸς τὸν ποταμὸν Κρᾶθιν τὴν Στύγα, ἥτις ἐμυθεύετο ἐν τῷ Ἄδῃ ῥέουσα, καὶ ἥς τὸ ὕδωρ ἐνομιζέτο συντρίβειν πᾶν ἀγγέϊον, πλὴν τῶν κατεσκευασμένων ἐξ ὀνυχος ὄνου. Αἱ τὰς κοιλάδας αὐτῆς καλύπτουσαι λίμναι ἦσαν ἢ Στυμφαλίδες, παρ' ἣ ὁ Ἡρακλῆς κατετόξευσε τὰς ἀνθρωποδόρους στυμφαλίδας ἔρπινθας, καὶ ὁ Φεινέδης, οὗ ὁ αὐτὸς ἐλέγετο ἀνοίξας τὰς ὑπογείους καταδόθρας. Οἱ κάτοικοι τῆς Ἀρκαδίας ἐθεώρουν ἑαυτοὺς πάν-

τοτε αὐτόχθονας, καὶ ἐλέγοντο προσέληνοι, ἥτοι πρὸ τῆς σελήνης ὑπάρχοντες (πιθανῶς προσέλληνες)· ὁ δὲ χρησμὸς τοῦ ἔλεγε «βαλανηφάγους ἀνδρας,» ὡς τὴν χώραν εἰκοῦντας ὅτε ἦσαν ἐτι εἰς ἀγρίαν κατάστασιν, πιθανῶς διότι εἰς τὴν δωρικὴν κατάκτησιν μόνοι ἀντέστησαν ἐπὶ τῶν τραχέων ὄρεων των. Τῶν πλείστων πόλεων αὐτῶν ἰδρυταὶ ἐθεωροῦντο ὁ Λυκάων, υἱὸς τοῦ Πελασγοῦ καὶ οἱ 50 υἱοὶ αὐτοῦ, ὅπερ αἰνίττεται τὴν καθαρὰν πελασγικὴν αὐτῶν ἐθνικότητα. Ἦσαν δὲ ἀγροῖκος λαὸς ποιμένων καὶ θηρευτῶν, δι' ὃ καὶ ὁ Πᾶν καὶ ἡ Ἀρτεμις ἦσαν αἱ κυριώτεραι αὐτῶν θεότητες· καὶ προσέτι ἡγάπων περιπαθῶς τὴν μουσικὴν καὶ ἐξήσκουν αὐτήν. Τῷ 369 π. Χ., αἱ συνήθως διεσπαρμέναι αὐτῶν πολιτεῖαι, εἰς ἓν συνελοῦσαι, ἔδρυσαν τὴν Μεγαλόπολιν, καὶ ἡ πρωτίστη αὐτῶν προσπάθεια ἦν ν' ἀνθίστανται εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τῆς Σπάρτης. Εἶτα δὲ συνεδέθησαν αἱ διάφοροι Ἀρκαδικαὶ πόλεις μετὰ τοῦ ἀρχαίου δεσμοῦ (Στράβ. Η, 388.—Παυσ. Η).

Ἀρκαδῖος, 1) γραμματικὸς ἐξ Ἀντιοχείας, τῆς β' πιθανῶς ἐκατονταετηρίδος μ. Χ. πολλὰ γράψας μὴ διατηρηθέντα. Τὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ διατηρούμενα 20 βιβλία «περὶ τόνων» εἰσὶν ἀπόσπασμα τοῦ συγγράμματος τοῦ Ἡρωδιανοῦ, ὁ ἐπεγράφετο «Καθόλου προσωδία.»—2) Υἱὸς τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου, γεννηθεὶς ἐν Ἰσπανίᾳ τῷ 377 μ. Χ., ὁ πρῶτος τίτλον αὐτοκράτορος τῆς Ἀνατολῆς λαβὼν τῷ 395. Ἀσθενοὺς χαρακτῆρος, ἐκυβερνᾶτο ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τοῦ Εὐτροφίου, καὶ μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ εὐνούχου Εὐτροπίου, καὶ ὑπὸ τῆς αὐτοκρατορίας Εὐδοξίας, κόρης Φράγκου τινὸς ἀρχηγοῦ. Ἀπέθανε δὲ νέος, τῷ 408.

Ἀρκάς, ὁ γενάρχης τῶν Ἀρκαδίων, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Καλλιστοῦς· ἐβίβαζε τοὺς Πελασγοὺς νὰ τρώγωσιν ἄρτον ἀντὶ βαλάνων καὶ νὰ νήθωσιν ἔρια. Ὁ δὲ τάφος αὐτοῦ ἐδείκνυτο ἐν Μαντινείᾳ.

Ἀρκεΐσιος, υἱὸς τοῦ Διὸς, πατὴρ τοῦ

Λαέρτου, πατρὸς τοῦ Ὀδυσσεύς (Ὀδ. Π, 118. Ω, 270).

Ἀρκεσίλαος, δωριστὴ Ἀρκεσίλαος καὶ ἰωνιστὴ Ἀρκεσίλεως, 1) υἱὸς τοῦ Λύκου καὶ τῆς Θεοδούλης, εἷς τῶν τεσσάρων βοιωτῶν στρατηγῶν τῶν στρατευσάντων ἐπὶ Τροίαν, καὶ ὅστις ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἑκτορός. — 2)

σης Ἀκαδημίας, ὀλίγα γράψας, ἐξ ὧν ἄλλως τε οὐδὲν διατηρήθη. Ἐδίδασκε δὲ διαλογικῶς ὡς ὁ Σωκράτης, καὶ ἀπέθανε τῷ 241. Ἀποκρούων τὰ δόγματα τῆς στοικῆς φιλοσοφίας τοῦ συμμαθητοῦ του Ζήνωνος, ἀπέκλινε μᾶλλον πρὸς τὸν Πυρρώνιον σκεπτισμόν, οὐδὲν ὡς βέβαιον παραδεχόμενος. Οὕτω

Ὄνομα διαφόρων βασιλέων τῆς Κυρήνης, ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Βάττου, ὧν ἐπισημότερος ὑπῆρξεν ὁ τέταρτος, Ἐν τῇ ἄνω εἰκόνι ληφθεῖσιν ἐξ ἀρχαίου ἀγγείου, παριστᾶται οὗτος ἐποπτεύων εἰς τὴν φόρτωσιν τοῦ σιλφίου, φυτοῦ οὗ ὁ ὅπως ἐθεωρεῖτο ὡς ἄριστον ἄρτυμα τῶν φαγητῶν. — 3) Ποιητὴς τις τῆς ἀρχαίας κωμωδίας. — 4) Ἐκ Πιτάνης τῆς Αἰολίας, περὶ τὰ 300 π. Χ., σπουδασὰς ὑπὸ τὸν μαθηματικὸν Αὐτόλυκον, καὶ ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τὸν Θεόφραστον καὶ Πολέμωνα, ἐγένετο, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κράτητος, ἀρχηγὸς τῆς μέ-

λέγει ἐν Σήξτῳ τῷ Ἐμπειρικῷ (κ. Μαθ. Ζ, 153), «ὅτι οὐδὲν ἐστὶ μεταξὺ ἐπιστήμης καὶ δόξης κριτήριον ἢ κατάληψις. Αὕτη γὰρ ἦν φασὶ κατάληψιν καὶ γὰρ καταληπτικῆς φαντασίας συγκατάθεσιν, ἥτοι ἐν σοφῇ ἢ ἐν φαύλῃ γίνεται. Ἀλλ' ἐάν τε ἐν σοφῇ γένηται, ἐπιστήμη ἐστίν, ἐάν τε ἐν φαύλῃ, δόξα, καὶ οὐδὲν ἄλλο παρά ταῦτα ἢ μόνον ὄνομα μετείληπται. ... Μὴ οὕσης δὲ καταλήψεως, πάντα ἔσται ἀκατάληπτα.»

Ἀρχόννησος, 1) νῆσος τοῦ Αἰγαίου παρὰ τῇ Ἰωνίᾳ, καὶ Ἀσπίς καὶ Μάχρις καλουμένη (Στράβ. ΙΔ, 643). — 2) Νῆσος ἀποτελοῦσα τὸν λιμένα τῆς Ἀλικαρνασσοῦ (Στράβ. ΙΔ, 656).

Ἀρκεῖνος, Μιλήσιος κυκλικὸς ποιη-
τῆς, 776 π. Χ. Ἰδ. "Επός.

Ἀρκτος, Ἀρκτοῦρος. Ἰδ. Ζώ-
δια.

Ἄρμα, τὸ Ὀμηρικόν, εἶχε συνήθως
δύο ἵππους ἐξευγμένους ὅτε δ' ἦν τέθριπ-

πον, ἐξεύγνυε καὶ τοὺς 4 πλησίον ἀλλήλων
ἢ κατὰ μέτωπον· ἀλλὰ τὸ σχῆμα αὐτοῦ εἰς
μεταγενεστέρους χρόνους διειρηθῆναι κυρίως
μόνον εἰς τοὺς ἀγῶνας, διότι οἱ Ἕλληνες
σπανίως ἐποιοῦντο χρῆσιν ὀχημάτων, προκρί-
νοντας νὰ πεζοδρομῶσιν ἢ νὰ ἱππεύωσιν. Ὁ
δίφρος, ἥτοι τὸ σῶμα τοῦ ἅρματος εἶχε δύο
τροχοὺς (ἡ κύκλα) μικροὺς, ἵνα μὴ ἀνα-

τρέπηται καὶ εἰς τὰς
ταχυτέρας στροφάς·
ἐμπρὸς δ' ἦν κλειστόν,
ἔχον ἄνω τὸν ἄντυγα,
ἥτοι δύο μετάλλινά ἡ-
μικυκλικά ἢ ἄλλου
σχήματος ἀνοίγματα
εἰς ἃν προσεδένοντο ἴσως οἱ χαλινοὶ ἢ καὶ οἱ
ἵπποι οἱ λεγόμενοι σειραῖοι, σειραφόροι,
παράσιτοι, περῆωροι, εἰς τὰ τέθριππα εἰ
δύο πλάγιοι, κατ' ἀντίθεσιν τῶν ζυγίων, τῶν
δύο μέσων, τῶν εἰς τὸν ζυγὸν δεδεμένων.
Ὅπισθεν δ' ἦν τὸ ἄρμα ἀνοικτὸν, ἐπίσης ἄν-
τυγας ἔχον, ὅπως βοηθῆται ὑπ' αὐτῶν ἀνα-
βαίνων καὶ καταβαίνων ὁ ἡνίοχος, καὶ ὁ

παρ' αὐτὸν ἱστάμενος παραβάτης, ὁ ὀπί-
της δὲ ἦν τὸ ὄχημα, καὶ ὅστις οὕτω, καὶ
τρέχοντας αὐτοῦ, ἠδύνατο ἐνίοτε ν' ἀναβαίνειν
καὶ καταβαίνειν. Ἡ δὲ λεγομένη ἀπήνη ἢ
ἄμαξα, πρὸς κοινὴν χρῆσιν, καὶ ἰδίως διὰ
τὰς τελευτὰς τῶν γάμων, ἦν συνήθως τετρά-
τροχος, ἔχουσα δύο ἑδρας, καὶ πρὸς τὰ ἐμ-
πρὸς ἀνοικτὴ· περίκλειστος δ' εἶς ἐναντίας ἢ
σκευσφόρος. Ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ Ἀλεξάν-

δρου οἱ ἐν Ἀσίᾳ πρὸ πάντων μετεχειρίζοντο
εἰς τὰς μάχας καὶ θρεπανηφόρα ἅρμα-
τα, ἃ ὅμως δὲν ἐπεκράτησαν ἐν Ἑλλάδι. Ἡ
δ' ἄμαξα ἢ μεταγαγρῦσα τὸ σῶμα τοῦ Ἀ-
λεξάνδρου ἐκ Βαβυλωνος εἰς Ἀλεξάνδρειαν
κατεσκευάσθη δι' ὅλων δύο ἐτῶν πολυτελε-
στατα χρυσελεφαντίνη (Διόδ. ΙΗ, 26. — Αἰλ.
Π. Ι. ΙΒ, 64. — Ἀθην. Ε, 206). Οἱ Ῥω-
μαῖοι δ' ἐποιοῦντο πολὺ συνεχεστέραν χρῆ-
σιν ἢ οἱ Ἕλληνες ἄμαξων, ὧν καὶ ποικιλώ-
τερα ἐπ' αὐτῶν ἦσαν τὰ σχήματα.

Ἄρμα, 1) χωρίον ἐν Βοιωτίᾳ πρὸς
τῇ Τανάγρα, μεταξὺ Θηβῶν καὶ Λυλίδος
(Ὀμ. Ἰλ. Β, 499), οὕτω κληθὲν ἢ ἐκ τοῦ
ἐνταῦθα θραυσθέντος ἅρματος τοῦ Ἀδράστου,
ἢ ἐκ τοῦ Ἀμμιράου, ἐνταῦθα καταθυ-
σθέντος (Στράβ. Θ, 404). Τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔ-
φερε καὶ παρακειμένη λίμνη (Αἰλ.). — 2)
Μία τῶν κορυφῶν τοῦ Πάρνηθος (Στράβ.)

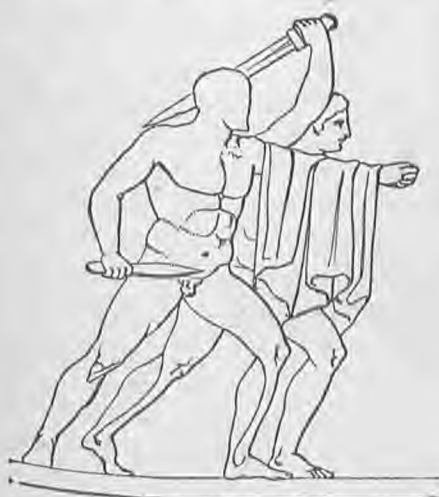
Ἀρματοῦς, πόλις καὶ ἀκρωτήριον
τῆς Αἰολίδος, ἐνθα ὁ Σπαρτιάτης ναύαρχος
Μίνδαρος ἠγκυροβόλησε πρὸ τῆς ναυμαχίας
εἰς Κυνὸς Σῆμα (Θουκ. Η, 104).

Ἀρμένη (Στράβ. ΙΒ, 545) ἢ **Ἀρ-
μήνη** (Ξενοφ. Ἀναβ. ΣΤ, 1, 15), λιμὴν
καὶ πόλις τῆς Παφλαγονίας.

Ἀρμενία, χώρα ἐκτεταμένη ἀπὸ τῆς

Μικρᾶς Ἀσίας μέχρι τοῦ Καυκάσου, περιέχουσα τὰς πηγὰς τοῦ Εὐφράτου καὶ τοῦ Τίγριδος. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἦσαν ἀρχαιοτάτης Καυκασίας φυλῆς. Ὑποκείμενοι τοῖς Ἀσσυρίοις καὶ τοῖς Πέρσαις, ὑπέκυψαν ἔπειτα εἰς τοὺς Ἑλληνας βασιλεῖς τῆς Συρίας. Ὅτε δ' ὁ Ἀντίοχος ἡττήθη (190 π. Χ.) ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, διηρέθη ἡ Ἀρμενία εἰς δύο κράτη, τὴν μεῖζονα καὶ τὴν ἐλάσσονα Ἀρμενίαν, χωριζομένης ὑπὸ τοῦ Εὐφράτου· εἶτα δὲ, αὕτη μὲν ἐγένετο Ῥωμαϊκὴ, ἐκείνη δὲ, ἀπὸ τοῦ 226 μ. Χ., περσικὴ ἐπαρχία.

Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων, νέοι Ἀθηναῖοι ἐκ Γεφυρῶν, ἀπεφάσισαν νὰ σώσωσι τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τῆς τυραννίας τῶν

Ἐξ ἀρχαίου νομίσματος.

Πεισιστρατιδῶν, καὶ κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Παναθηναίων τοῦ ἔτους 514 π. Χ., κρύψαντες τὰ ξίφη των εἰς οὐς ἐκράτουν κλάδους μυρσίνης, ἐθανάτωσαν τὸν ἕνα ἐξ αὐτῶν, τὸν Ἱππαρχον, οὗ ἡ ἀκολασία τοὺς εἶχεν ἐξερεθίσαι. Ἀλλ' ἔπεσε καὶ ὁ Ἀρμόδιος ὑπὸ τὰ ξίφη τῶν θορυφῶν· ὁ δ' Ἀριστογείτων συλληφθεὶς ἐδασανίσθη καὶ ἐθανατώθη, ἀφ' οὗ ὡς συνωμότης κατήγγειλεν αὐτοὺς τοὺς φίλους τῶν Πεισιστρατιδῶν. Καὶ ἔμεινε μὲν ἔτι ἐπὶ τέσσαρα ἔτη ὁ ἕτερος ἐκ τούτων, ὁ Ἱππίας, τὴν τυραννικὴν ἐξουσίαν ἐξασκῶν, ἀλλ' ἀφ'

οὗτο ἐξεβλήθη, οἱ δὲ τυραννοκτόνοι ἐθεωροῦντο ὡς εὐεργεταὶ καὶ ἐλευθερωταὶ τῆς πατρίδος, καὶ ἀνδριάντες αὐτοῖς ἐστήθησαν πρὸ τῆς Ἀκροπόλεως, καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους αὐτῶν ἀπενεμήθη στίσις ἐν τῷ Πρυτανεῖῳ (Ἡροδ. Ε, 55. — Θουκ. Α, 20. ΣΤ, 54—59. — Πaus. Α, 8, 15. ΚΓ, 1, 2. — Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 980).

Ἀρμονία, 1) ἱδ. Κᾶδμος. — 2) ἱδ. Τειχοδομία. — 3) ἱδ. Ναυτιλία.

Ἀρμοστὰς καὶ Ἀρμοστῆρες (Ξεν. Ἑλ. Δ, 8, 39), ἐν Σπάρτῃ 1) 20 τὴν ἀριθμὸν, πιθανῶς δῆμαρχοι τῶν περιούκων. — 2) Οἱ ὑπὸ τῆς Σπάρτης ἐπὶ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου ὡς διευθύνται εἰς τὰς ὑποκειμένας αὐτῇ πόλεις στελλόμενοι, ἵνα διοικῶσι τὰς φρουράς καὶ ὑπερασπίζωσι τὰς τῇ Σπάρτῃ ἀφωσιωμένας ὀλιγαρχικὰς μερίδας. Ἀλλ' ἡ ὑπεροψία αὐτῶν κατέστησε τὴν σπαρτιατικὴν ἡγεμονίαν πολλαχού μισητήν.

Ἀρμόδουνοι, ἐν Σπάρτῃ ἄρχοντες ἐπιμελούμενοι τῆς εὐκοσμίας τῶν γυναικῶν.

Ἄρνη, 1) ἀρχαία πόλις τῆς Βοιωτίας, οἶνοφόρος (Ὀμ. Ἰλ. Β, 507) παρὰ τῇ Κορωνεῖᾳ, πρὸς τῇ Κωπαίδι λίμνῃ, ὑφ' ἧς κατεκλύσθη καὶ κατεστράφη. — 2) Πόλις ἐν τῇ ΝΔ Θεσσαλίᾳ, ὑπὸ Βοιωτῶν, ἴσως μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς ἀνωτέρω οἰκισθεῖσα, καὶ πρὶν Κιέριον καλουμένη (Θουκ. Α, 12). Ἐρείπια ν. Ματαράγκα.

Ἀρνόδιος, Ἀφρικανὸς, ἐκ Σίκκης, ρήτωρ τὸν χριστιανισμὸν ἀσπασθεὶς περὶ τὰ τέλη τοῦ γ' αἰῶνος, ἔγραψε καθ' ὕψος μᾶλλον ρητορικὸν ἑπτὰ βιβλία «πρὸς τὰ ἔθνη» (τοὺς ἐθνικοὺς), ἀπολογίαν τοῦ χριστιανισμοῦ, πολὺ συντελοῦν καὶ εἰς τὴν γνῶσιν τῆς ἀρχαίας μυθολογίας.

Ἄροτρον, Δύο εἰδῶν ἄροτρα μνημονεύονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων (Ὀμ. Ἰλ. Κ, 353. Ν, 703. — Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 431), τὸ μὲν, τὸ ἀκατέργαστον, αὐτό γυροῦν ἄροτρον, συνιστάμενον κατὰ τὸ σχ. Α, ἐκ κορμοῦ μικροῦ δένδρου, μετὰ κλάδου ἀποτελοῦντος ὀξεῖαν

γωνίαν, ὅστις εἰσέρχεται εἰς τὴν γῆν καὶ τὴν

Σχ. Α.

πῆρξεν ὅμως ἥδη ἐπὶ Ἡσιόδου καὶ τὸ τεχνη-
τόν, τὸ πηκτὸν ἄροτρον, ὃ, κατὰ τὸ σχ. Β, ἀ-
πετέλουν τὰ ἐπόμενα μέρη· 1) ὁ ἱστοθεοὺς,
ἥτοι ὁ ῥυμὸς δι' οὗ εἴλκετο· 2) ὁ γύλης, ξύλον

Σχ. Β.

εἰς τὴν μίαν ἄκρην τοῦ ῥυμοῦ κατ' ἀμβλεῖαν γω-
νίαν μετ' αὐτοῦ συνδεδεμένον· 3) τὸ ἔλυμα,
ξύλον εἰς τὸν γύλην προσηλωμένον κατὰ τὴν
αὐτὴν διεύθυνσιν τοῦ ῥυμοῦ, καὶ ἡ ὀξύς εἰς τὸ
ἄκρον, ἵνα σκάπτῃ τὴν γῆν, ἡ ἔχον ἐκεῖ με-
ταλλίνην τὴν 4) ὕνιν ἢ ὕνιν (τὸ ὕνιον).
Εἰς δὲ τὸ ἄλλο πέρας τοῦ ῥυμοῦ ἦν 5) ὁ
ζυγὸς, ὃν προσηλοῖ τὸ ξύλινον καρφίον 6)
τὸ ἔνδρυνον. Εἰς αὐτὸν προσέδεε τοὺς βόας
ἐκ τοῦ τραχήλου τὸ 7) μέσαθρον, μεσά-
θρουν ἢ ζυγόδεσμον. Εἰς τὸν γύλην δ'
ἦν προσηλωμένη καὶ ἡ 8) ἐχέτλη, δι' ἧς
διηυθύνετο τὸ ἄροτρον, ἐντελῶς ὅμοιον πρὸς

τὰ ἐν τοῖς πλείστοις μέρεσι τῆς Ἑλλάδος
εἰσέτι ἐν χρήσει.

Ἄρουρα, μέτρον ἐπιφανείας, καθ' Ἡ-
ρόδοτον (Β, 168), ἴσως ἐν Αἰγύπτῳ, 100 πῆ-
χεων αἰγυπτιακῶν κατὰ δὲ Σουΐδαν, τὸ τέταρ-
τον τοῦ πλῆθους, οὗ τὸ μῆκος ἦν 100 ποδῶν.

Ἀρπάγη, γαμψὸν μετάλλινον ἔργα-

ἔσκαπτεν, ἐν
ᾧ ὁ κορμὸς
ἐχρηστέμευεν
ὡς ῥυμὸς δι' οὗ
εἴλκετο. Ὑ-

βάρη. Τοιαύτη καὶ ἡ κρεάγρα (Ἀριστοφ.
Ἰπ. 772).

Ἀρπαλος, 1) Μακεδὼν συγγενὴς τοῦ
Ἀντιγόνου. Ἀποβλήθεις ὑπὸ τοῦ Φιλίπ-
που, ὁ Ἀλέξανδρος τὸν παρέλαβε μετὰ ταῦτα
ὡς ταμίαν του. Δραπετεύσας δ' ἀπαξ εἰς τὴν
Ἑλλάδα, ἐπέστρεψε πάλιν καὶ ἐσυγχωρήθη·
ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἀπουσίας τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς
τὰς Ἰνδίας, ζήσας ἐν σπατάλῃ καὶ πολλὰ
καταχρασθεὶς, ἐπὶ τῆς ἐπιστροφῆς ἐκείνου, ἀρ-
πάσας τὸ ταμεῖον, ἔφυγε μετὰ 6,000 μισθω-
τῶν εἰς Ἀθήνας. Ἀρνούμενων δὲ τῶν Ἀθηναίων
νὰ τὸν δεχθῶσιν, ἔπεισεν ἐκ τοῦ Ταινάρου
νὰ δωροδοκῇ τοὺς ἐπισημοτέρους ἐξ αὐτῶν.
Οὕτως ἦλθεν εἰς Ἀθήνας. Ζητηθεὶς δ' ὑπὸ
τοῦ Ἀντιπάτρου ἐφυλακίσθη, καὶ ἔφυγεν εἰς
Κρήτην, ἐνθα ἐδολοφονήθη. Ἰδ. Δημοσθέν-
νης. (Διόδ. ΙΖ, 108. — Πaus. Α, 37. Β, 33. — Πλουτ. Φωκ. ΚΒ. Ἀλέξ. Ι, ΜΑ). —
2) Ἀστρονόμος πρὸ τοῦ Μέτωνος πειραθεὶς
νὰ ὀρίσῃ κύκλον τοῦ ἔτους δι' ἀστρονομικῶν
ὑπολογισμῶν.

Ἀρπη, εἶδος ξίφους ἀγκιστροειδοῦς, ἧς
ἔχει συνήθως ὁ Περσεύς καὶ ὁ Ἑρμῆς.

Ἀρποκράτης, θεὸς τῆς σιωπῆς παρ'
Αἰγυπτίους, παιδίον ἐπὶ ἄνθους λωτοῦ καθή-
μενον, καὶ τὸν δάκτυλον ἔχον εἰς τὰ χεῖλη.

Ἀρποκρατίων, Οὐαλέριος, ῥήτωρ
καὶ γραμματικὸς Ἀλεξανδρινὸς, ζήσας τὸν
6' ἢ τὸν 8' αἰῶνα μ. Χ. Τούτου σώζεται τὸ
Λεξικὸν τῶν δέκα ῥητόρων, περιέχον
εἰδήσεις βιογραφικὰς περὶ αὐτῶν καὶ ἄλλων
ἡττον γνωστῶν, διασαφῆσεις χωρίων αὐτῶν
ἀφορώσας μάλιστα εἰς τὸν δικαστικὸν ὄργανι-
σμόν τῶν Ἀθηναίων, μαρτυρίας ἐξ ἀπολεσθέν-

τῶν συγγραφέων, καί τινα τὴν ἱστορίαν τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας πλουτίζοντα.

Ἄρπυιαι, ἴσως κατ' ἀρχάς αἰνιγτόμεναι τὰς καταστρεπτικὰς θεῶν. Καθ' ὅσον, ὅστις τὴν μίαν αὐτῶν καλεῖ Ποδάργην (τὴν ταχύπουν), ἤρπαζον τοὺς ἀνθρώπους οἵτινες ἐρίνοντο διὰ παντός ἀφανεῖς (Πλ. II, 150. Ὁδ. A, 241) καθ' Ὁσίδοον (Θεογ. 267) Ἀελλῶ καὶ Ὠκυπέτῃ καλούμεναι, ἦσαν θυγατέρες τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἠλέκτρας, πτερωταί, καὶ ὥραιαι ἐχουσαι κόμας. Οἱ μεταγενέστεροι δ' ἤβησαν τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν, ὑπὸ ὀνόματα Ἀελλόπου, Θυέλλα, Κελαινῶ, κτλ. καὶ τὰς παρίστων

ὡς τερατώδη πτηνὰ, γυναικεῖα πρόσωπα καὶ αἰετῶν γαμφοὺς ὄνυχας ἔχοντα. Ὁ δὲ κυριώτατος περὶ αὐτῶν μῦθος ἦν ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν τυφλὸν Θρᾶκα μάντιν τὸν Φινέα, ὃν ἐδασάνιζον ἀρπάξουσιν ἢ φθείρουσιν πᾶσαν τροφήν ἥτις τῷ παρετίθετο, μέχρις οὐ οἱ Ἀργοναῖοι Ζήτης καὶ Κάλαις, οἱ πτερωτοὶ υἱοὶ τοῦ Βορέως, τὰς ἐξωλόθρευσαν. Ὁ Βιργίλιος ὁμοῦς (Æ. III, 209) τὰς σώζει εἰς τὰς Στροφάδας νήσους διὰ τὰς ἀπαντήσῃ ἐκεῖ ὁ Αἰνείας.

Ἀρρηφόροι ἢ **Ἐρρηφόροι**, τέσσαρες μικραὶ κόραι, 7—11 ἐτῶν, κατ' ἑτέρας ὑπὸ τοῦ ἀρχόντος βασιλέως ἐκ τῶν εὐπατριδῶν ἐκλεγόμεναι, καὶ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν παρὰ τὸν ναὸν τῆς Πελοιδῶς ἐπὶ ἓν ἔτος διακείμεναι ἵνα ὑφαίνωσι τὸν πέπλον τῆς Ἀθηνᾶς. Κατὰ δὲ τὸν μῆνα Σκιροφοριῶνα, ὅτε ἐτελείτο ἡ ἑορτὴ τὰ Ἀρρηφόρια, δύο ἐξ αὐτῶν, φέρουσαι ἐπὶ τῶν κεφαλῶν μυστηριώδη τινα ἀντικείμενα ἃ τοῖς ἐδίδεν ἡ ἱέρεια, καθήρχοντο ἐν τῇ νυκτὶ δι' ὑπογείου σύργους εἰς περιβόλον τινα ἱερὸν τῆς ἐν Κήποις Ἀφροδίτης ἐν τῇ κάτω πόλει, καὶ ἐκεῖ κατα-

θεῖσθαι ἃ ἔφερον, ἐλάμβανον ἕτερα, ἐπίσης ἄγνωστα εἰς αὐτὰς, καὶ τὰ ἔφερον εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, ὅτε καὶ ἔπαυεν ὁ χρόνος τῆς ὑπηρεσίας τῶν (Παυσ. A, 27, 3.—Ἀριστοτ. Λυσιστρ. 642.—Μ. Ἑτμ.).

Ἀρριανὸς, Φλάβιος, ἐκ Νικομηδείας τῆς Βιθυνίας, μαθητὴς τοῦ Ἐπικτήτου, ἐπὶ Ἀδριανοῦ συγκλητικὸς ἐν Ρώμῃ, καὶ τῷ 136 μ. Χ. διοικητὴς τῆς Καπαδοκίας διορισθεὶς, ὑπὸ δὲ τῶν Ἀθηναίων πολιτογραφηθεὶς· εἶτα δὲ μετέβη καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν πατρίδα του. Τῆς πολεμικῆς ἐπιστήμης ἐμπειρος, ἔγραψεν Ἀνάθεσιν Ἀλεξάνδρου εἰς βιβλία ἐπτά, κατὰ τὰς ἀρίστας πηγὰς, τὸν Ξενοφῶντα κατὰ τε τὸ ὕψος καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐκθέσεως ἐπιτυχῶς ἀπομιμηθεὶς. Ἐγράψε δὲ καὶ Τέχνην Τακτικὴν, οὐχὶ καλῶς διατηρηθεῖσαν· καί, ἴσως μέρος αὐτῆς, περὶ τοῦ πολέμου κατὰ τῶν Ἀλανῶν, οὗ μικρὸν ἀπόσπασμα σώζεται· προσέτι τὴν Ἰνδικήν (περὶ τῶν κατὰ τὴν Ἰνδιαν), ὃ ἐφιλοτέχνησεν εἰς διάλεκτον Ἰωνικὴν, πρὸς ἀπομίμησιν τοῦ Ἡροδότου. Τέταρχει αὐτοῦ καὶ μικρὸς λόγος Κυνηγετικός. Πρὸ τῶν ἱστορικῶν δὲ φαίνεται συγγραψας ἔργα φιλοσοφικά, οἷα αἱ Διατριβαὶ Ἐπικτήτου εἰς 8 βιβλία, ὧν 4 σώζονται, καταδεικνύοντα αὐτὸν μαθητὴν τοῦ Ἐπικτήτου καὶ ὁπαδὸν τῆς Στοᾶς· προσέτι τὸ ἐγχειρίδιον Ἐπικτήτου, τὴν ἠθικὴν ἀντικείμενον ἔχον. Ἀπωλέσθησαν δὲ καὶ πολλὰ ἔργα αὐτοῦ, ἐν οἷς καὶ τὰ μετὰ Ἀλέξανδρον, εἰς 10 βιβλία. Τὰ Παρθικά, εἰς 17 βιβλία, ἐπραγματεύοντο περὶ τῶν πολέμων τοῦ Ἀδριανοῦ κατὰ τῶν Παρθῶν. Τὰ Βιθυρικά, εἰς βιβλία 8, ἦσαν ἡ ἱστορία τῆς Βιθυνίας ἀπὸ τῶν μυθολογικῶν μέχρι τῶν ρωμαϊκῶν χρόνων· μνημονεύονται καὶ ἡ Ἀλανικὴ, καὶ ἱστορία τοῦ Διωνος καὶ τοῦ Τιμολεόντος.

Ἀρριδαῖος, 1) υἱὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα καὶ Φιλίνης, ὀρχηστρίας ἐκ Λαρίσης. Ἀρβλύνουν ὄντα, δὲν τὸν ἐκακοποίησαν ὁ Ἀλέξανδρος ἀναθὰς εἰς τὸν θρόνον.

Μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ κατακτητοῦ ἀνεκρόβη βασιλεὺς καὶ ἐνυμφεύθη τὴν Εὐρυδίκην. Ἀλλὰ τῷ 317 π. Χ. συνέλαβεν ἡ Ὀλυμπιάς καὶ ἐφόνευσεν ἀμφοτέρους (Πλούτ. Ἀλέξ. ΟΖ. — Διόδ. ΙΘ, 52). — 2) Στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἐπίτροπος τοῦ κράτους γενόμενος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Περδίκκου, τῷ δὲ 319 π. Χ. ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου ἐκδληθεὶς τῆς διοικήσεως τῆς Φρυγίας (Διόδ. ΙΘ, 51).

Ἀρσάκης, 1) Πέρσης στρατηγός (Αἰσχλ. Περσ. 991). — 2) Βασιλεὺς Πάρθοι α) Ἀρσ. Α, Σκόθης ἢ Ἀχαιμενίδης τὴν γενετὴν, ἰδρυτὴς τῆς δυναστείας τῶν Ἀρσακιδῶν, ὅτε ἐξήγειρε τοὺς Πάρθους κατ' Ἀντιόχου Β τῆς Συρίας, τῷ 256 π. Χ. — β) Ἀρσ. Β (Τιριδάτης), ἐνίκησε Σέλευκον τὸν Β (238), καὶ ἦν ὁ κυρίως ἰδρυτὴς τῆς Παρθικῆς ἀναξαρτησίας. — γ) Ἀρσ. Γ, ὑπ' Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου (216) ἡττηθεὶς καὶ ἐκδληθεὶς, ἀλλ' εἶτα πάλιν εἰς τὴν θέσιν του ἐπὶ τῆς εἰρήνης ἐπανελθὼν. — δ) Ἀρσ. Δ, βασιλεύσας τῷ 209. Πάντες δ' οἱ τῆς ἐποχῆς ταύτης βασιλεῖς τῆς Παρθικῆς προσωνομαζόντο καὶ Ἀρσάκαι, καὶ μέχρι τοῦ 226 γινώσκονται διὰ τοῦ περιληπτικοῦ ὀνόματος Ἀρσακίδαί.

Ἀρσακία, πόλις καὶ Ῥαγαία λεγομένη, διότι ἔκειτο οὐ μακρὰν τῆς πόλεως Ῥαγῶν, παρὰ ταῖς Κασπίαις πύλιν. Ἀνικοδομήσας αὐτὴν ὁ Σέλευκος ὁ Νικάνωρ, τὴν ὠνόμασεν Εὐρωπὸν. Τὴν ἀνήγειρε δὲ πάλιν ὁ Ἀρσάκης, καταστραφεῖσιν ἐπὶ τῶν Παρθικῶν πολέμων (Στράβ. ΙΑ, 514, 524).

Ἀρσινόη, 1) τροφὸς τοῦ Ὀρέστου, σώσασα αὐτὸν ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Κλυταιμνήστρας (Πίν. Πύθ. ΙΑ, 18). — 2) Ἰδ. Ἀσκληπιῶς καὶ Ἀλφειοῖδος. — 3) Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ Βερνίκης, γυνὴ Λυσιμάχου (300 π. Χ.). Χηρεύσασα, ἔζη ἐν Κασσανδρείᾳ τῆς Μακεδονίας, ὅθεν ἐξέβαλεν αὐτὴν ὁ ἐτεροθαλὴς ἀδελφὸς τῆς Πτολεμαῖος ὁ Κεραυνὸς, φονεύσας καὶ τοὺς δύο υἱούς της. Εἶτα ἐνυμφεύθη τὸν

ἀδελφόν της Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον (Πλούτ. Δημ. ΛΑ). — 4) Θυγάτηρ τοῦ ἐν Θράκῃ Λυσιμάχου, πρώτη γυνὴ τοῦ Πτολεμαίου Φιλαδέλφου, ἐκ ζηλοτυπίας πρὸς τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ συνωμοσίαν ὀργανώσασα, ἣς οἱ μέτοχοι πάντες ἐθανατώθησαν, αὐτὴ δ' ἐξωρίσθη εἰς τὴν ἄνω Αἴγυπτον (Παυσ. Α, 7). Μήτηρ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου. — 5) Σὺζυγος Μάγαντος, τοῦ βασιλέως τῆς Κυρήνης, εἶχε μνηστεύσει τὴν θυγατέρα της Βερνίκην μετὰ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου. Ἀλλ' ἐκλυσθεῖσα ὑπὸ τῶν οὐλεγγήτρων Δημητρίου, τοῦ υἱοῦ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, μετεμελήθη, καὶ ἤθελεν εἰς αὐτὸν νά τὴν δώσῃ· τοσοῦτον ὅμως ἄτοπὸν ἔρωτα συνέλαβε πρὸς αὐτὸν, ὥστε ὁ λαὸς παροργισθεὶς ἐφόνευσεν αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τῷ 250 π. Χ. (Just. XXVI 3. — 6) Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, νυμφευθεῖσα τὸν ἀδελφόν της Πτολ. τὸν Φιλοπάτορα, γυνὴ γενναία, εἰς τὴν κατὰ τῶν Συρίων μάχην ἐν Ῥαφίᾳ (207 π. Χ.) συμπολεμήσασα μετὰ τοῦ ἀνδρός της, ὅστις ὅμως δυσπιστήσας πρὸς αὐτὴν, τὴν ἐθανάτωσε τῷ 202 (Just. XXV, 2). — 7) Ἀδελφὴ Πτολεμαίου τοῦ Διονύσου, ἐπὶ τῆς αἰχμαλωσίας αὐτοῦ ἀναγνωρισθεῖσα βασιλίσσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος. Εἶτα δὲ (41 π. Χ.) διέταξεν ἐν Μιλήτῳ τὴν δολοφονίαν της ὁ Ἀντώνιος.

Ἀρσινόη, ὄνομα διαφόρων πόλεων ἐπὶ τῶν Διαδόχων, εἰς Κύπρον, Μέσην Αἴγυπτον καὶ Αἰθιοπίαν.

Ἀρταβαζάνης, ἐτεροθαλὴς ἀδελφὸς τοῦ Ξέρξου, διαμφοισθητῆσας αὐτῷ τὸν θρόνον, ἀλλ' ὑποταγείς καὶ ἐν Σαλαμῖνι γενναίως πολεμήσας καὶ φονευσθεὶς (Ἡρόδ. Ζ, 2, Η, 89).

Ἀρτάβαζος, στρατηγὸς τοῦ Ξέρξου, συνάδευσε αὐτὸν, φεύγοντα μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ἥτταν, μέχρις Ἀδύδου· εἶτα δ' ἐπανεληθὼν, καὶ κυριεύσας τὴν Ὀλυμπον, ἠνώθη μετὰ τοῦ Μαρδονίου. Μετὰ δὲ τὴν ἐν Πλαταιαῖς ἥτταν ἔφυγε μετὰ 40,000 εἰς Βυζάντιον.

τιον, καὶ τὴν ὑποχώρησιν αὐτοῦ διὰ τοῦ πε-
πηγμένου Στρυμόνος περιγράφει ὁ Αἰσχύ-
λος (Πέρσ. 465). εἴτα δὲ διεπραγματεύθη
ἐν ὀνόματι τοῦ Ξέρξου μετὰ τοῦ βασιλέως
τῆς Σπάρτης Πausanίου (Ἡρόδ. Ζ, 66. Θ.
41. 89. — Θουκ. Α, 129. — Διοδ. ΙΑ, 31). —
2) Στρατηγὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος.
Ὡς σατράπης τῆς Συρίας ἐπανεστὴ κατ'
Ἀρταξέρξου τοῦ Ὡγου, (356 π. Χ.), βοη-
θούμενος ὑπὸ τῶν γαμβρῶν του, τῶν Ῥοδίων
Μέντορος καὶ Μέμνονος, καὶ ὑπ' Ἀθηναίων
ὑπὸ τὸν Χαρίδημον καὶ Θηβαίων μισθοφόρων
ὑπὸ τούτων ὁμῶς ἐγκαταλειφθεὶς, συνελή-
φθη, ἀλλ' ἐσυγχωρήθη. Φαίνεται ὅτι καὶ
ἐκ δευτέρου ἀποστατήσας, κατέφυγε πρὸς
τὸν Φίλιππον ἐν Μακεδονίᾳ· ἀλλὰ μεσιτεία
τοῦ Μέντορος, ὅστις ἐν τούτοις εἶχεν ὑπο-
ταγὴ καὶ δειχθῆ χρησίμος εἰς τὸν βασιλέα,
ἐπέστρεψε πάλιν. Εἰς Δαρεῖον τὸν Κοδομα-
νὸν ἐδείχθη πιστός, καὶ ὁ Μέγας Ἀλέξαν-
δρος τὸν διώρισε σατράπην τῆς Βακτρίας,
καὶ ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Βαρσί-
νην (Διόδ. ΙΣΤ, 22. — Ἀρρ. Γ, 21).

Ἄρτεμις. 1) Γραμματικὸς
ἐν Ἀλεξανδρείᾳ περὶ τὰ 230 π. Χ., μαθη-
τῆς Ἀριστοφάνους τοῦ Βυζαντίου, συνέλεξε
τοὺς βουκολικοὺς ποιητάς, καὶ ἔγραψε περὶ
τῆς ὁρικῆς διαλέκτου. — 2) Ἐφέσιος περὶ
τὸ 100 π. Χ., γεωγράφος καὶ περιηγητής, ἔ-
γραψεν εἰς 11 βιβλία Γεωγραφούμενα,
ἢ Περί πλου ἐν τὸν Εὐξείνιον Πόντον,
τὸ Αἰγαῖον, τὴν Ἐρυθρὰν. Ὁ Στράβων καὶ
ὁ Πλίνιος ἠρύσθησαν ἐξ αὐτοῦ σώζονται δ'
ἀποσπάσματα μόνον αὐτοῦ, καὶ περίληψις ὑπὸ
Μαρκιανοῦ ἐξ Ἡρακλείας. — 3) Ἐφέσιος,
ἀλλὰ λεγόμενος Δαλδιανὸς, κατὰ τὴν
πατρίδα τῆς μητρὸς του Δάλδιν. Ἐξ ἑπὶ
Ἀθριανοῦ καὶ τῶν Ἀντωνίων. Ἐγραψεν
ὄνειροκριτικὸν εἰς 5 βιβλία, καλλιπερὶς,
καὶ μὴ στερούμενον ποιητικῆς ἐμπνεύσεως
περιέχει καὶ πολλὰς περὶ τοῦ ἀρχαίου βίου
νύξεις καὶ πληροφορίας.

Ἄρτεμις, μία τῶν μεγάλων Θεαινῶν,

θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς, ἀδελφὴ δὲ
τοῦ Ἀπόλλωνος γεννηθεῖσα μετ' αὐτοῦ ἐν Δή-
λῳ, ἡ θεὰ τῆς σελήνης καὶ τῆς ἄγρας, δι' ἣν
καὶ ἄγρο τέρα ἐπονομάζεται, καὶ ἰοχέαιρα
λέγεται ὑπὸ τῶν ποιητῶν, καὶ τὸ πλεῖστον πα-
ριστάται φέρουσα ἡμισέληνον ὡς κόσμον τῆς
κεφαλῆς, βραχὺν δὲ χιτῶνα, καὶ φαρέτραν καὶ
τόξον, καὶ πολλὰς ἐλαφονήθηρευτικὸν κύνα
ὡς σύμβολον παρ' ἑαυτὴν ἔχουσα. Ὡς σε-
λήνη δὲ, ἔχει ἐνίοτε καὶ ὄρεα εἰς τὴν χεῖρα,
ἢ ποδὴρη χιτῶνα φέρουσα καὶ κάλυμμα ὑπὲρ
τὴν κεφαλὴν, ἐπιβαίνει οὐρανοῦ διφρῶ, ὡς ὁ

ἀδελφὸς τῆς πολλῆς. Ἦν δὲ παρθένος, καὶ
αὐστηρότατα ἐτιμώρησε τοὺς τὴν αἰδὸ αὐτῆς
ἐπιβουλεύσαντας, ὡς κατετόξευσε τὸν Ὀρίων-
α· τὴν δ' Ἀκταίωνα μετεμόρφωσεν εἰς ἐλα-
φον μόνον διότι ἐτόλμησε νὰ τὴν ἴδῃ λουο-
μένην. Ἐνίοτε ἐταυτίζετο μετὰ τῆς Εἰλει-
θυίας, ὡς προστάτις τῶν τοκετῶν, δι' ἣν καὶ

κουροτρόφος ἐπιλέγεται, καὶ ἡ πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον κολακεία διέδιδεν ὅτι, ἵνα παρ-
ευρεθῇ εἰς αὐτοῦ τὴν γέννησιν, ἀπουσίασεν ἐκ
τοῦ ἐν Ἐφέσῳ γκοῦ της, ὅτε καὶ ἐπυρπόλη-
σεν αὐτὸν ὁ Ἡρόστρατος. Καὶ συνετόξευσσε
μὲν μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὰ τέκνα τῆς Νιό-
βης, καυχυθείσης ὅτι ἦν εὐτεκνοτέρα τῆς Λη-
τοῦς, ἀλλ' ἐν γένει ἐθεωρεῖτο ὡς θεὰ εὐερ-

γαιική, καὶ ἐπελέγετο ἐν ἄλλοις σώ τειρα.
Οὕτως, ὅτε ὁ Ἀγαμέμνων ἠναγκάσθη ἐν
Λύλιδι νὰ θυσιάσῃ τὴν θυγατέρα του Ἰφιγέ-
νειαν, ἡ θεὰ κατελθοῦσα ἐκ τῶν νεφῶν, ἔ-
σωσε τὴν κόρη, ἄλλο ἱερεῖον ἀντ' αὐτῆς ἀν-
τικαταστήσασα, καὶ ἔφερεν αὐτὴν εἰς Ταυ-
ρίδα, ὡς ἱέρειαν εἰς τὸν ναὸν τῆς αὐτῆς δε-
ξαμένη, μέχρις οὗ, ἐλθὼν ὁ Ὀρέστης, ἔλα-
θεν ἐκεῖθεν τὴν ἀδελφὴν του, καὶ συγχρόνως
ἤρπασε τὸ ἐκεῖ δι' ἀνθρωποθυσιῶν λατρευό-
μενον ἄγαλμα τῆς θεᾶς, καὶ ἔφερεν αὐτὸ
πρῶτον εἰς τὴν Βραυρωνίαν τῆς Ἀττικῆς, ἔνθα
ἐπίσημος ἀνηγέρθη ναὸς τῆς Βραυρωνίας
Ἀρτέμιδος, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Σπάρτην, ἔνθα
ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Ὀρθία ἡ θεὰ ἐλατρεύε-
το, καὶ περὶ τὸν βωμὸν αὐτῆς καθ' ὥρισμέ-
νας ἐποχὰς ἐμαστιγοῦντο οἱ παῖδες τῶν
Σπαρτιατῶν πρὸς σκληραγωγίαν, καὶ ἴσως
καὶ εἰς ἀνάμνησιν τῶν ἀνθρωπίνων θυσιῶν
τῆς Ταυρικῆς λατρείας, μεθ' ἧς ὑπετίθετο ἡ
ἐν Σπάρτῃ συνεχομένη. Ἐν Ἐφέσῳ δέ, ἴσως
κατὰ συνάφειαν μετ' ἀρχαίας τινὸς Ἀσιανῆς
θεότητος, παριστᾶτο ὡς κουροτρόφος, ἔχουσα
πολλοὺς μαστούς.

Ἄρτεμις, θυγάτηρ Λυγδάμιδος,

βασίλισσα τῆς ἐν Καρίᾳ Ἀλικαρνασσοῦ, συν-
εκστρατεύσασα μετὰ τοῦ Ξέρξου, καὶ εἰς τὴν
ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν (480 π. Χ.) μετ'
ἀνδρείας καὶ φρονήσεως ἀγωνισθεῖσα, ὥστε ὁ
Ξέρξης εἶπεν ὅτι αἱ γυναῖκες ἀνεδείχθησαν
ἀνδρείότεραι τῶν ἀνδρῶν (Ἡρδ. Ζ, 99, Η, 68).

— 2) Ἡ ἀδελφὴ καὶ σύζυγος τοῦ βασιλέως τῆς
Ἀλικαρνασσοῦ Μαυσώλου (350 π. Χ.), ἡγε-
ρεν εἰς μνήμην αὐτοῦ τὸ περίφημον Μαυσώ-
λειον. Ἰδ., Ἀλικαρνασσός (Διοδ. ΙΣΤ, 36).

Ἄρτεμις, 1) τὸ βορειανατολικὸν
ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας, ἔχον ναὸν τῆς Προ-
σεώς Ἀρτέμιδος. Παρ' αὐτὸ συνεκροτήθη ἡ
πρώτη ναυμαχία μετὰ τοῦ στόλου τοῦ Ξέρ-
ξου καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ (480 π. Χ.) (Ἡρδ.
Η, 9. — Πλούτ. Θεμ. Η). — 2) Ὅρος διαι-
ροῦν τὴν Ἀργολίδα τῆς Ἀρκαδίας (ν. Μα-
λεδών), καὶ ἔχον ἐπὶ τῆς κορυφῆς ναὸν τῆς
Οἰνοατίδος (παρὰ τῇ Οἰνότη) Ἀρτέμιδος.

Ἄρτεμων, ἐκ Μαγνησίας, γράψας
« τῶν κατ' ἀρετὴν γυναιξὶ πεπραγμένων διη-
γήματα, » μὴ σωζόμενον.

Ἀρτολόγανον, πλακοῦς ἐκ ζύμης
ἀλεύρου, ἐλαίου, γάλακτος, οἴνου, λίπους καὶ
πεπέρους (Ἀθην. Γ, 79).

Ἀρτοπώλιδες, ἐπώλουν ἐν Ἀθῇ-
ναις τὸν ἄρτον ἐν τῇ ἀγορᾷ, γνωστὰ διὰ τὴν
ἐλευθεροστομίαν τῶν, ὥστε ὁ Ἀριστοφάνης
λέγει (Βατρ. 557) « λοιδορεῖσθαι ὡς
περ ἄρτο πώλιδες. »

Ἀρύδας, ἐν Πλουτάρχῳ γραφόμενος
καὶ Ἀρίμπας καὶ Ἀρύβθας, ὡς γράφε-
ται καὶ ἐν Ἀττικῇ συγχρόνῳ αὐτοῦ ἐπιγραφῇ
(Rang. Ant. Hell.), βεβαίως διότι τὸ θ τοῦ ὀ-
νόματος ἐπροφέρετο ὡς τὸ λατινικὸν b, ἡγε-
μὼν Μολοσσὸς ἐξ Ἠπείρου, θεῖος τῆς Ὀλυμ-
πιάδος, γυναικὸς τοῦ Φιλίππου, πολεμῶν
ὑπὸ τοῦ ἀνεψιοῦ του Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἡπει-
ρώτου, ἐξεβλήθη ὑπ' αὐτοῦ, τῷ 343 π. Χ., καὶ
ἀπετάθη εἰς τοὺς Ἀθηναίους, οἵτινες τῷ
ὑπεσχέθησαν ἐπικουρίαν, ἀλλ' ἀπέθανε πρὶν
ἢ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰ ἴδια.

Ἀρχαῖον, ἐν γένει τόπος ἔνθα συνε-

δρῶντες αἱ ἀρχαί, ἴδια δ' ἐνθα διετηροῦντο τὰ δημόσια ἔγγραφα, ἐν τῷ Μητρώῳ, ναὶ τῆς Πέρας, ὑπὸ τοὺς βαρεῖους πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως (Δημοσθ. π. Περσέ. 381. κ. Ἀριστ. 799. — Πλουτ. Α, 3, 4).

Ἀρχελαῖος, πόλις τῆς Καππαδοκίας.

Ἀρχέλαος, 1) Υἱὸς Τημένου, εἰς τῶν Ἡρακλειδῶν, ἐλθὼν εἰς Κισσέα τὸν βασιλέα τῆς Μακεδονίας, ὅστις τῷ ὑπεσχέθη τὴν θυγατέρα του καὶ τὸν θρόνον του. Ἀλλ' ὅτε ἀπατήσας αὐτὸν, ἠθέλησε νὰ τὸν ῥίψῃ εἰς βόθρον πεφυρακτωμένον, ἔρριψεν αὐτὸς ἐκεῖ τὸν Κισσέα, καὶ ἔδρυσεν τὴν πόλιν Αἰγᾶς (Hug. Fab. CCXIX). — 2) Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐπὶ Λυκούργου (Ἡρόδ. Ζ, 204. — 3) Υἱὸς Περδίκκου Β, τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ἐβασίλευσε τῷ 413 π. Χ. μετὰ τὸν φόνον τῶν συγγενῶν του, ἐκυρίευσεν τῷ 410 τὴν ἐπαναστατήσασαν πόλιν Πύδναν, καὶ ἦν, περὶ τὸ τέλος τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου, φίλος τῶν Ἀθηναίων (Διόδ. ΙΓ, 49). Ἐκαλλιέργει φιλοτιμίως τὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμὸν, καὶ ἐξένεικεν ἐν τῇ αὐλῇ του ἄνδρας ὡς τὸν Εὐριπίδην, τὸν Ἀγάθωνα, τὸν Χοίριλον, τὸν Ζεῦξιν, κλπ. Ἀπέθανε δὲ τῷ 399 (Θουκυδ. Β, 100. — Πλούτ. Ἀλκιβ. ν. Ζ. — Διόδ. ΙΔ, 37). — 4) Καππαδόκης στρατηγὸς τοῦ Μιθριδάτου, ἐξεστράτευσεν τῷ 87 π. Χ. εἰς τὴν Ἑλλάδα, συνεκρότησε τριήμερον μάχην κατὰ τῶν Ῥωμαίων ἐν Χαιρωνείᾳ, ἐκυρίευσεν τὸν Πειραιᾶ, ἐνθα ὁ Σύλλας δὲν κατώρῳσεν νὰ τὸν ἐκπολιορκήσῃ· ἀλλ' εἶτα (86) ἀποσπῶντες ἐκεῖθεν κατετροπώθη ὑπὸ τοῦ Σύλλας πάλιν ἐν Χαιρωνείᾳ. Ἐτι δὲ δεινότεραν ἦταν ὑπέστη (84) ἐν Ὀρχομενῷ. Θελήσαντα νὰ συνθηκολογήσῃ, ὁ Σύλλας τὸν ἐδέχθη προφρόνως, καὶ ἀσθενήσαντα τὸν ἐπεριποιήθη· ἀλλὰ τοῦ Μιθριδάτου μὴ ἐνδιδόντος, ἀπηλλοθεν ὁ Ἀρχέλαος πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἔπεισε νὰ συναντηθῇ μετὰ τοῦ Σύλλας ἐν Δαρδάνῳ, ἐνθα καὶ ἡ εἰρήνη ἐκλείσθη. Μετέπειτα ὅμως (81) ὑποπεύσαντος αὐτὸν τοῦ Μιθριδάτου, εἰς ἐν αὐτῷ ὅροι τῆς συνθήκης ἀπήρρεσκον, μετέβη

παρὰ τῷ Ῥωμαίῳ στρατηγῷ Μυρένῳ. Ἐξ ὧν δ' ἐπὶ, φαίνεται, καὶ κατὰ τὸ ἔτος 74 (Πλ. Σύλλ. ΙΣΤ. — Κ. — Λουκ. Α. — Μιθρ. Α. ΜΘ, ΕΔ). — 5) Υἱὸς τοῦ προρρηθέντος, τῷ 63 π. Χ. ὑπὸ Πομπηίου ἐν Κομάνοις τοῦ Πόντου ἱερεὺς ἐγκαταστάς, μετὰ 7 δ' ἔτη, ἐπὶ τῇ ἀξιώσει ὅτι ἦν υἱὸς Μιθριδάτου τοῦ Εὐπάτορος, νυμφευθεὶς τὴν Βερενίκην, ἣτις εἶχεν ἐκθρονίσει τὸν πατέρα τῆς Πτολεμαίων τὸν Αὐλητὴν, καὶ γίνετο βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου· ἀλλ' οἱ Ῥωμαῖοι ἐνίκησαν καὶ ἐφόνευσαν τὸν Ἀρχέλαον, καὶ ἀποκατέστησαν τὸν Πτολεμαῖον (Cass. b. Alex. LXVI. — Cic. Rab. fort. VIII). — 6) Υἱὸς Ἡρώδου, βασιλέως τῆς Ἰουδαίας, ἐξεβλήθη ἔνεκα τῆς ὁμότητος αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ὑπηκόων τοῦ ἐπαναστάντων, καὶ ὑπὸ τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἀπέθανεν ἐν Γαλιταίᾳ (Δ. Κάσσ. ΝΕ, 27). — 7) Φιλόσοφος τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς ἐξ Ἀθηνῶν ἢ Μιλήτου, περὶ τὰ 450 π. Χ. — 8) Γλύπτης τοῦ ἐν Πριήνη εὐρεθέντος ἀναγλύφου ἀποθεώσεως τοῦ Ὀμήρου.

Ἀρχέμορος, ἴδ. Ἀδραστος.

Ἀρχεπτόλεμος, υἱὸς τοῦ ἐπισήμου Μιλησίου ἀρχιτέκτονος Ἰπποδάμου, πολιτογραφηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων (Λυσ. ΙΒ, 67).

Ἀρχερμος, ἀρχαιότατος γλύπτης Χίος, πρῶτος παραστήσας τὴν Νίκην ὑπόπτερον.

Ἀρχέστρατος, ἐκ Γέλας ἐν Σικελίᾳ, ἐπὶ Διονύσου τοῦ νεωτέρου, εἰς τῶν τότε ἐν τῇ Κάτῳ Ἰταλίᾳ περὶ μαγευτικῆς πραγματευθέντων συγγραφέων. Ἐγραψεν ἐν ἑξαμέτροις καθ' ὕλην διηρημένον ποίημα «Ἡδυπάθεια» ἐπιγραφόμενον καὶ μὴ διασωθέν. Ἐξ αὐτοῦ ὅμως ἤρυστο ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ φυσικῇ ἱστορίᾳ τῶν ἰχθύων, καὶ ὁ Εὐνίπης εἰς τὰ Ἡδυπαθητικά.

Ἀρχή, ἴδ. Ἀρχων.

Ἀρχίας, 1) Κορίνθιος Ἡρακλείδης, κτίστης τῶν Συρακουσῶν (Θουκ. ΣΤ, 3). — 2) Θηβαῖος προδότης τὴν ἀκρόπολιν Καδμεῖαν εἰς τὸν στρατηγὸν τῆς Σπάρτης Φοῖβιδαν (382 π. Χ.). Ἐκ τούτου ἐξελέγη πο-

λέμαρχος τῶν τὰ τῆς Σπάρτης φρονούντων Θηβαίων. Ἐπὶ δὲ τῆς ἐπανόδου τοῦ Πελοπίδου, μὴ προφυλαχθεὶς, εἰ καὶ ἐν καιρῷ προειδοποιήθη, ἐθανατώθη μετὰ τῶν ὁπαδῶν του εἰς τὸ συμπόσιον (Ξεν. Ἑλλ. Ε, 4, 2, Ζ, 3, 7.—Πλούτ. Πελ. Ε. Ζ). — 3) Ἀὐλὸς Λικίνιος Ἀρ., ἐξ Ἀντισχείας, ποιητὴς ἀκμάζων περὶ τὰ 100 π. Χ. ἔγραψε περὶ τοῦ κινδρικοῦ καὶ περὶ τοῦ μυθριδατικοῦ πολέμου, καὶ περὶ τῶν συμβάντων ἐπὶ τῆς ὑπατείας τοῦ Κικέρωνος, οὗτινος σώζεται ἡ δημογραφία «pro Archia poeta,» εἰς ὑπεράσπισιν τῆς ὑπὸ τοῦ Λουκούλλου χορηγηθείσης αὐτῷ πολιτογραφήσεως εἰς τὴν Ῥώμην, ἥτις ὑπ' ἄλλων τῷ ἡμισβητήθη. Ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ οὐδὲν σώζεται, ἐκτὸς ἂν ὑπ' αὐτοῦ ἐγράψαν τινὰ ὑπ' ὀνομαῆς του εἰς τὴν Ἀνθολογίαν περιεχόμενα ἐπιγράμματα.

Ἀρχίδαμος, 1) βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐπὶ τοῦ Β μεσσηνιακοῦ πολέμου. — 2) Ὁμ. ἀπὸ 468—426 π. Χ. Ἐπ' αὐτοῦ τῷ 465 δεινῶς ἔπαθεν ἡ Σπάρτη ἐκ σεισμοῦ, ὅτε καὶ ἐξεργάγη ὁ τρίτος μεσσηνιακὸς πόλεμος, ἐπαναστάντων μετὰ τῶν Μεσσηνίων καὶ τῶν Εἰλωτῶν, καὶ ἐπὶ δέκα ἔτη ἀντιστάντων ἐν Ἰωάνῃ (Θουκ. Α, 101.—Πλούτ. Κιμ. ΙΣΤ). Κατὰ τὴν ἔκρηξιν τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου συνηγόρησεν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, ἀλλὰ δὲν εἰσηκούσθη, καὶ μετ' ἰσχυροῦ στρατοῦ εἰσέβαλεν εἰς τὴν Ἀττικὴν τῷ 431 καὶ κατέλαβεν εἰς τὰ βόρεια αὐτῆς τὴν ὀχυρὰν θέσιν τῆς Δεκελείας. Ἐξηκολούθησε δὲ στρατηγῶν μέχρι τοῦ 428 (Θουκ. Β, 47, 71, 89, Γ, 26.—Πλούτ. Περ. ΚΘ. ΛΓ.—Διόδ. ΙΒ, 12), καὶ κατ' αὐτὸν ἀρχίδαμεϊαν ἀποκαλοῦσι τινες τὴν πρώτην ἐποχὴν τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἀπὸ 431-421. — 3) Α. Γ', υἱὸς τοῦ Ἀγχιλάου καὶ ἔγγονος τοῦ προρρηθέντος, βασιλεύων ἤδη τῷ 367 π. Χ., ἐνίκησε τοὺς Ἀρκάδας καὶ Ἀργεῖους εἰς τὴν ἐπικληθεῖσαν ἄδακρον μάχην ἐν Μιδεᾷ (Ξεν. Ἑλλ. Ζ, 1, 28.—Διόδ. ΙΕ, 72.—Πλούτ. Ἀγχι. ΛΓ), ἐνίκηθη ὁμοῦς ὑπὸ

τῶν Ἀρκάδων τῷ 364, προσμάχησε δὲ τῇ Σπάρτῃ, ὅτε (362) προσέβαλεν αὐτὴν ὁ Ἐπαμεινώνδας, καὶ ἔπεσε τῷ 338 ἐν Ἰταλίᾳ, ἐνθα ἀπῆλθεν ἐπίκουρος τῶν Ταραντίνων κατὰ τῶν Λουκανῶν (Πλούτ. Ἀγχι. Γ.—Διόδ. ΙΣΤ, 62, 88). — 4) Ἀρχ. Δ, ἔγγονος τούτου, ἐπολέμησε κατὰ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ (Πλούτ. Δημ. ΛΕ). — 5) Τούτου ὁ ἔγγονος συνετάχθη μετὰ τοῦ βασιλέως Κλεομένους κατὰ τῶν Ἐφόρων, ἐφυγε, προθηθεὶς τοὺς φονεῖς τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀγχιδου Γ, καὶ ὅτε ἐπέστρεψεν, ἐθανατώθη, τῷ 226 (Πλούτ. Κλεομ. Ε).

Ἀρχιλόχους, 1) Ἰδ. Ἰαμβογράφου. — 2) Ἀρχ. Ἀγρυλῆθεν καὶ Φιλολήης Ἀχαρνεὺς, οἱ εἰκοδόμοι τοῦ Ἑρεχθίου (Rang. Ant. Hell. n. 57).

Ἀρχιμήδης, ἐν Συρακούσαις γεννηθεὶς 287 π. Χ., εἰς τῶν ἐπισημοτάτων μαθηματικῶν τῆς ἀρχαιότητος, ὁ μηχανικὸς ἐπικληθεὶς. Πρῶτος διδάσκαλός του ἦν Κόνων ὁ Σάμιος, μετὰ ταῦτα ὁ Εὐκλείδης ἐν Ἀλεξανδρίᾳ, μεθ' ὃ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἐν Συρακούσαις αὐλὴν τοῦ Ἱέρωνος, οὗ ἦν συγγενῆς. Εὗρε δὲ τὴν ἀναλογίαν τῆς διαμέτρου τοῦ κύκλου πρὸς τὴν περιφέρειαν, καὶ τὴν τῆς σφαίρας πρὸς τὸν κύλινδρον, περὶ ὧν, ὡς καὶ περὶ σχέσεων ἄλλων καμπύλων καὶ εὐθειῶν γραμμῶν πραγματεύονται τὰ ἔργα αὐτοῦ «περὶ τῆς σφαίρας καὶ κυλίνδρου, κύκλου μέτρησις, περὶ κωνοειδῶν καὶ σφαιροειδῶν, περὶ ἐλλεικων.» Ἐντεῦθεν δ' ὁρμώμενος, προωδοποίησε τὴν θεωρίαν τῆς μηχανικῆς καὶ τῆς ὑδροστατικῆς. Ὅτε ποτὲ ὁ Ἱέρων παρήγγειλε στέφανον ἐκ χρυσοῦ καθαροῦ, προσεκλήθη ὁ Ἀρχιμήδης νὰ ἐξελέγξῃ ἂν τις δὲν ἐγένετο δολιεύσις διὰ μίξεως ἄλλου μετάλλου, ὃ κατὰ τὰς τότε ἐπιστημονικὰς γνώσεις ἐφαίνετο ἀδύνατον. Ἀλλὰ λούμενός ποτε, ἐν ᾧ τὸν στέφανον εἶχε παρ' ἑαυτοῦ, ἀνεκάλυψε αἴφνης τὸν νόμον ὅτι σῶμα εἰς ὑγρὸν ἐμβαπτόμενον ἀπόλλυσι τασοῦτο τοῦ βάρους αὐ-

τοῦ, ὅσον εἶναι τὸ τοῦ ὕγρου ὁ ἀντικαθιστᾷ, καὶ πλήρης χαρᾶς ἐξεπήδησε γυνὸς τοῦ λουτροῦ, κράζων «εὐρηκα, εὐρηκα!» Ἐνεβάθουνε δὲ καὶ εἰς τὴν μηχανικὴν, καὶ τοῦ μοχλοῦ τοὺς νόμους ὁρίσας, ὥστε καὶ ὅτε πλοῖον τοῦ βασιλέως ἤγειρε δι' αὐτοῦ ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης (Ἀθήν. Ε, 40), εἶπε πρὸς τὸν Ἰέρωνα τὸ κομπαστικὸν πῶς φαίνομενον· «Δὲς μοι πᾶστω, καὶ τὰν γὰρ κινῆσω.» Ὅτε δ' ἐν Αἰγύπτῳ ἤσχολετο περὶ τὴν ἀποξήρανσιν γαιῶν ἃς εἶχε πλημμυρίσει ὁ Νεῖλος, ἐφευρε τὸ πολὺσπαστον μηχανήμα, τὸν ἀτελεύτητον ἑλίκαν καὶ τὸν τοῦ ὕδατος, τὸν λεγόμενον ἀρχιμήδειον κοχλίαν, εἰς ὃ τὸ ὕδωρ διὰ τοῦ ἰδίου βάρους ἀνέρχεται. Μνημονεύουσι δ' οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἀστρονομικὸν αὐτοῦ μηχανήμα, δι' οὗ παρίστα τῶν πλανητῶν τὴν κίνησιν. Λαμπρότατα δ' ἀνεδείχθη ἡ ἱκανότης αὐτοῦ ὅτε, κατὰ τὸν δευτέρον καρχηδονικὸν πόλεμον, ὁ Μάρκελλος ἐπολιόρει τὰς Συρακούσας, καὶ ὁ Γαληνὸς καὶ ὁ Λουκιανὸς ἐπαναλαμβάνουσι τὴν πάντως μετὰ ταῦτα διαδοθεῖσαν δόξαν, ὅτι ἔκαυσε μακρόθεν διὰ κοίλων κατόπτρων τὰ ἐχθρικὰ πλοῖα. «Ὅτε δ' ἡ πόλις ἐκυριεύθη, ἦν ἐκεῖνος βεθυθισμένος εἰς μαθηματικούς ὑπολογισμούς, καὶ «μὴ τάραττε τοὺς κύκλους μου,» εἶπεν ἡσύχως εἰς τὸν στρατιώτην ὅστις ὥρμησε κατ' αὐτοῦ, ὅστις ὅμως, καίτοι ἀποτρεπόμενος ὑπὸ τοῦ Μαρκελλοῦ, τὸν ἐφόνευσε, τῷ 212 π. Χ. (Πλούτ. Μαρκ. ΙΘ.—Cic. Fin. V, 19, 50.—Verr. IV, 58.—Liv. XXV, 31.—V. Max. VIII, 7). Ἐπὶ τοῦ τάφου του, κατὰ τὴν ἰδίαν παραγγελίαν του, ἐχαράχθη σφαῖρα ἐντὸς κυλίνδρου· ἀλλ' ἤδη ἐπὶ Κικέρωνος ἦν παρημελημένος καὶ εἶχε λησμονηθῇ (Turc. V, 23, 64). Ἐγράψε δὲ, πλὴν τῶν ἄνω, καὶ ταῦτα· «Ἐπιπέδων ἰσορροπικῶν ἡ κέντρα βαρέων ἐπιπέδων βιβλία 8.» «Τετραγωνισμὸς παραβολῆς.» «Ψαμμέτης.» ἦτοι διὰ κόκκων ἄμμου ὑπολογισμὸν τοῦ μεγέθους τοῦ κόσμου· «Περὶ τῶν ὁ-

χουμένων,» δηλ. τῶν ἐπιπλεόντων σωμάτων. Ἦσαν δὲ πάντα δωριστὶ γεγραμμένα, καὶ τὰ μὲν ἀπωλέσθησαν, τὰ δὲ διεσώθησαν μετεργασμένα.

Ἀρχίνος, ῥήτωρ Ἀθηναῖος, συμπράξας μετὰ τοῦ Θρασυβούλου εἰς τὴν κατάργησιν τῶν Ἀ' καὶ τὴν ἐγκατάστασιν τῆς δημοκρατίας· ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Θρασυβούλον ἀντετάχθη (Δημοσθ. Τιμαρ. 742.—Aisch. Κτησ. 61, 64. 195).

Ἀρχιππος, ποιητὴς Ἀθηναῖος, τῆς ἀρχαίας καὶ μέσης κωμῆδος, περὶ τὰ 410 π. Χ. Τούτου μνημονεύονται κυρίως οἱ ἰχθυεῖς, κωμῆδιὰ σατυρίζουσα τοὺς ἰχθυοπώλας τῶν Ἀθηνῶν· καὶ ἐκ τῶν εἰς τὸν Ἀριστοφάνην ἀποδιδόμενων ἀπολεσθεισῶν κωμῆδίων τέσσαρες λέγεται ὅτι ἦσαν ἐκ τῶν ἰδικῶν του. Σώζονται δ' ἀποσπάσματα αὐτοῦ μικρά μόνον.

Ἀρχιτεκτονική. Ἀρχιτέκτων ἀρχιτεκτονικά ἔργα ἀπαντῶνται ἐν Ἑλλάδι τὰ λεγόμενα Κυκλώπεια τείχη (Εὐριπ. Ἰφ. Αὐ. 151. 1508. Ἰφ. Τ. 849.—Πίνδ. Ἀποσπ. 151), ὡς ὑπὸ τῶν Κυκλώπων δῆθεν οἰκοδομηθέντα, ἡ Πελασγικά (Ἡρόδ. Ε, 64), ὡς ἔργα τῶν Πελασγῶν, καὶ Ὠγυγία (Ἡσύχ.) διὰ τὴν ἀρχαιότητα αὐτῶν, ἀνερχομένην εἰς τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους. Ἦσαν δὲ δύο εἰδῶν, α') συγκεκμημένα ἐκ λίθων ἀργῶν, ἦτοι ἀκατεργάστων, τινῶν ἐξ αὐτῶν

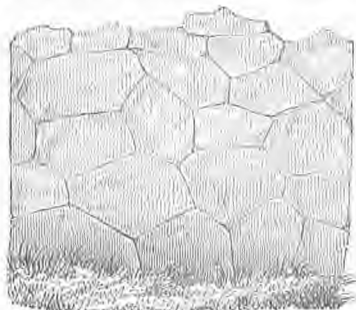

ὁγκωδεστάτων, εἰς παρενετίθεντο πρὸς σύνδεσμον μικροὶ λίθοι. Τοιαῦτα εἰσὶ τὰ τείχη τῆς Τίρυνθος (Παυσ. Β. 25)· β') ὁικοδομημένα ἐκ λίθων πολυγωνίων, συνηρμοσθημένων,

οἷα τὰ τῶν Μηκυνῶν (Εὐριπ. Ἡρ. Μαιν.). Μίμησις δὲ καὶ τελειοποιήσις αὐτῶν καθήκουσα καὶ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους χρόνους,

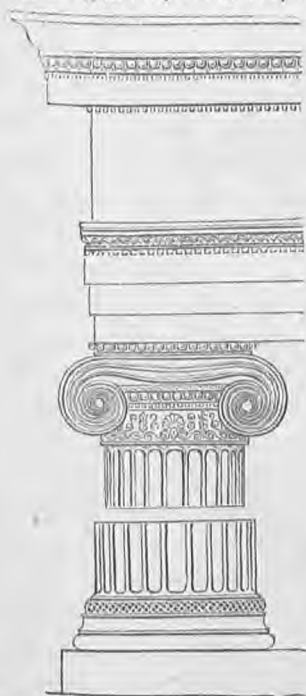
ἦσαν τὰ ἐντελῶς πολυγώνια τεῖχη, ὧν οἱ λίθοι ἀκριβέστατα συνηρμόζοντο, εἰργασμένοι πιθανῶς διὰ τοῦ κινήτου Λεσβίου λεγομένου κανόνας (Ἀρστ. Ἡθ. Νικ. Β, 10),

οἷα πολλὰ σώζονται ἐν Δελφοῖς, Ἀμφίσσῃ καὶ ἀλλαχοῦ. Καὶ τῶν ἀνακτόρων δὲ τῶν χρόνων ἐκείνων, ὠκοδομημένων ἐντὸς τῶν Ἀκροπόλεων, σώζονται λείψανα πολλαχού, ὡς ἐν Τύρινθι, Μυκῆναις, Ἀθῆναις (Ὀμ. Ὀδυσ. Η, 81), κλπ., ἀνταποκρινόμενα εἰς τὰς περιγραφὰς τοῦ Ὀμήρου, καθ' ἃς περιεῖχον ἔρκος, ἥτοι αὐλὴν μετὰ βωμοῦ, μέγαρον, ἥτοι ὑπόστυλον θάλαμον, μετ' αἰθούσης ἢ στωᾶς πρὸ αὐτοῦ, καὶ περὶ αὐτὸ τὰ δωμάτια, μεθ' ὑπερήρου διὰ τὰς γυναῖκας. Ἦσαν δ' ὠκοδομημένα ἐκ λίθων ξεστῶν (Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 243), καὶ τὰ πολυτελέστερα εἶχον πιθανῶς τοὺς τοίχους ἐπικεκοσμημένους διὰ χαλκῶν ἐλασμάτων (Ὀδ. Η, 36). Ὑπὸ τοῦς οἴκους δ' ἐνίοτε, καὶ ἐνίοτε ἐκτὸς αὐτῶν, ὑπῆρχον ὑπόγεια οἰκοδομήματα, εἰς ἐναπόθεσιν τῶν θησαυρῶν, τῶν πολυτίμων ὀπλῶν, κτλ. (Παυσ. Β, 16. 5), οἷον σώζεται ὁ ἐν

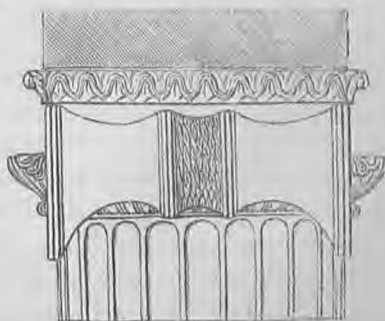
Μηκύναις ἐπὶ μακρὸν ἐσφαλμένως καλούμενος τάφος τοῦ Ἀγαμέμνονος, καὶ ἄλλο αὐτόθι, καὶ ὅμοια ἐν Ἀρύκλαις, καὶ ἐν Ὀρχομενῷ ὁ τοῦ Μινύου (Παυσ. Θ, 36, 3. 38, 2), ὡς καὶ οἱ λεγόμενοι Νουράγοι ἐν Σαρδηνίᾳ. Εἰσὶ δ' οἱ Θησαυροὶ οὗτοι κυκλωτερεῖς, καὶ οἱ τοῖχοι αὐτῶν ἐκ τετραπλεύρων (συννόμων) λίθων ἐξεργασμένοι, κεκαλυμμένοι ἐσωθεν ἴσως διὰ χαλκῶν ἐλασμάτων, ὡς ἀποδεικνύουσιν οἱ σωζόμενοι εἰς αὐτοὺς ὀρεχάλοινοι ἥλοι. Ἀπολήγουσι δ' ἄνω εἰς ὅλῳν ἰδιόρρυθμον, συνιστάμενον ἐκ κύκλων βαθμηδὸν μειουμένων πρὸς τὰ ἄνω. Τὸ δ' ἔδαφος ἦν ἐστρωμένον διὰ μίγματος χώματος καὶ ἀσβέστου. Ἡ δὲ θύρα τοῦ ἐν Μυκῆναις εἶχεν ἔξωθεν ἡμικίονας, κατὰ μῆκος ἰδιόρρυθμα κοσμήματα ἔχοντας. Καὶ τάφοι δὲ τῶν χρόνων ἐκείνων καὶ μνημονεύονται (Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 225.—Παυσ. ΣΤ, 21.—Παυσ. Β. 16), καὶ εὐρέθησαν, ὑπογείως μὲν ἐκτισμένοι, ἀλλ' ἔχοντες χῶμα εἰς λόφον ἐπικεχυμένον, ὡς ἦσαν καὶ οἱ ἐν Φρυγίᾳ καὶ Λυδίᾳ (Ἀθην. ΙΔ, 625), καὶ οἷος ἦν ὁ ἐν Μυκῆναις ἀνευρεθεὶς τοῦ Ἀγαμέμνονος ἄλλοι δὲ, κατὰ τοὺς αἰγυπτιακοὺς, ὡς σπήλαια εἰς τὰ ὄρη ἀνεσκαμμένοι, καὶ Λαβύρινθοι λεγόμενοι, οἷοι εἰσὶν οἱ παρὰ τῷ Ναυπλίῳ φαινόμενοι (Στρεβ. Η, 373). Καὶ ναοὶ δ' ἀναμφιδόλως ὑπῆρχον ἐν τοῖς χρόνοις ἐκείνοις (Ὀμ. Ἰλ. Β, 549), ἐν μὲν τοῖς παναρχαῖς καιροῖς ἴσως μόνον ἱερά τινα κοῖλα δένδρα (Ἡσίοδ.—Διον. Περρ. Α, 5.—Παυσ. Η, 10), εἶτα πιθανῶς ξύλινοι (Παυσ. Β, 55. 56. 58), δι' ὃ καὶ ἐρείπια αὐτῶν δὲν διετηρήθησαν· ὁ δὲ τῆς Χαλκιοῖκου Ἀθηνᾶς ἐν Σπάρτῃ, κτίσμα τοῦ Τιγδάρεω (Παυσ. Γ, 17), εἶχε πιθανῶς τοὺς τοίχους ἐπιχάλκους ὡς οἱ Θησαυροὶ, καὶ ἐκ τούτου τὸ ὄνομα.—Ἀπὸ δὲ τῆς ἐκδιωρίσεως τῆς Πελοποννήσου ἤρξατο ἐπικρατῶν εἰς τὴν τοιχοδομίαν ὁ ἰσόδομος ρυθμὸς, ὁ ἐξ ἴσων παραλληλεπίπεδων, οὗ ὅμως μέχρι τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου, προηγῆθη ὁ ψευδοῖσος, καθ' ὃν τινὲς τῶν πλευρῶν τῶν

λίθων, κατ' ἐξαίρεσιν, δὲν εἶναι ὀριζόντιαι ἢ κάθεται, ὡς ἐν Ἑρετρίᾳ, ἐν Δεκελείᾳ, εἰς τὴν Πύκκα. Διὰ τοιούτων τειχῶν ὑψηλῶν μέχρι 30 πήχεων καὶ πλατέων ὥστε 5 ἄρματα νὰ διέρχωνται ἐπ' αὐτῶν κατὰ μέτωπον, ἐξ ὀρθογωνίων (ἐγγωνίων) δὲ λίθων, σιδηροῦ καὶ μολύβδου δεδεμένων (Θουκ. Α, 93) ὡχυροῦντο τὰ φρούρια. — Κατὰ τοὺς τοὺς χρόνους ἀνεπτύχθη ἡ νεωδομία, καὶ τοὺς ξυλίνους ναοὺς διεδέχθησαν λίθιναι, συνήθως πρὸς τυλοὶ, ἤτοι ἔχοντες ἀριθμὸν τινα κίονων 4, 6 ἢ 8 πρὸς τῆς εἰσόδου, ἢ ἀμφιπρὸς τυλοὶ, ἔχοντες ἄλλους τόσους καὶ εἰς τὴν ἀντιπέραν πλευράν, ἢ περίπτεροι, κίονας ἔχοντες περὶ πᾶσαν τὴν οἰκοδομήν, διότι πτερὸν ἐλέγετο ἡ σειρὰ κίωνων πρὸ πλευρᾶς οἰκοδομήματος. Ἐν παραστάσι δ' ἐλέγοντο οἱ μικροὶ οἱ μόνον δύο κίονας ἔχοντες πρὸ τῆς εἰσόδου. Ἦσαν δ' οἱ κίονες τοῦ ἐκ τῆς ἐποχῆς κληθέντος δωρίου ρυθ-

μοῦ ἀπλῶς κατὰ τὸ ξυλινὸν πρότυπον, βαθυμήθον δὲ κοσμηθέντες κατὰ τὸν ἰωνικὸν καὶ ἔτι μᾶλλον κατὰ τὸν κορινθιακὸν ρυθμόν

(ἴδ. κίων). Καὶ εὐστύλοι μὲν ἐλέγοντο οἱ ναοὶ ὧν οἱ κίονες ἀπέχον ἀπ' ἀλλήλων κατὰ $2\frac{1}{2}$ ἡμιδιαμέτρους των, πυκνόστυλοι, ὧν κατὰ $1\frac{1}{2}$, διάστυλοι, ὧν κατὰ 3, καὶ ἀραιόστυλοι ὧν κατὰ 4. Εἰς δὲ τὰ κιονόκρανα, τὰς κεφαλὰς τῶν κίωνων, ἐπεκάθητο τὸ ἐπιστύλιον, καὶ ὑπὲρ αὐτὸ ἡ ζώνη ἢ τὸ διάζωμα, ἔνθα ἐμφαίνονται διὰ τῶν τριγλύφων τὰ ἄκρα τῶν ἐγκαρσίων δοκῶν τῆς ὀροφῆς, τὰ δὲ μεταξὺ αὐτῶν διαστήματα κοσμοῦσιν αἱ μετόπαι, συνήθως ἐπίγλυφοι. Ἐπὶ τοῦ τοίχου δὲ τοῦ ναοῦ, ἀντιστοιχοῦσα εἰς τὴν ἐπὶ τῶν κίωνων ζώνην, ἐπικρατεῖ εἰς τοὺς πλουσιωτέρους ναοὺς ἡ ὑπὸ σειρᾶς γλυφῶν κοσμουμένη ζωοφόρος (ἴδ. Θριγμός). Διηρεῖτο δ' ὁ ναὸς εἰς τὸν πρόναον, τὸ μέρος τὸ πρὸ τῆς εἰσόδου, καὶ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῶν πρὸ αὐτῆς κίωνων, ὧν εἰς τοὺς μεγάλους ναοὺς ἦν καὶ δευτέρα σειρά ὀπισθόδομος δ' ἐλέγετο τὸ αὐτὸ μέρος τῆς ὀπισθίας πλευρᾶς, καὶ ἦν πολλάκις οὗτος εἰς τὰ ὀπίσθια τοῦ ναοῦ ἀποτεταγμένον ὑπόστεγον δωμάτιον, ἔνθα ἐφυλάττοντο τὰ ἱερά σκεύη καὶ τὰ κοσμήματα τοῦ ναοῦ. Τὸ δ' ἐπίλοιπον, ὁ κυρίως ναὸς, ὁ περιέχων καὶ τὸ ἄγαλμα τῆς θεότητος, ἐλέγετο σηκός, ὧν πολλάκις ὑπαίθρος, καὶ εἰς τοὺς μεγάλους ναοὺς, ὡς εἰς τὸν Παρθενῶνα, ἔχων ἐσωτερικὴν στοάν περὶ διώροφον. Τὰ ἐστεγασμένα μέρη εἶχον εἰς μίμησιν τῶν ξυλίνων ὀροφῶν, τὰ τετράγωνα διὰ γλυφῶν καὶ γραφῶν κεκοσμημένα φανώματα. — Μετὰ τὸν δώριον δὲ καὶ ἐξ αὐτοῦ

ἀνεπτύχθησαν ὁ πικριλῶτερος Ἰώνιος, καὶ

ὁ πλούσιος Κορίνθιος ῥυθμός (ἴδ.). Τὰ χαρακτηριστικώτερα τῶν σωζομένων ἀρχαίων οἰκοδομημάτων εἰσὶ τὰ κατὰ τὴν Ἀκρόπολιν

τῶν Ἀθηνῶν Προπύλαια, ὁ Παρθενῶν, τὸ Ἐρέχθειον· ἐν τῇ κάτω πόλει τὸ Θησεῖον· ἐν Πελοποννήσῳ δὲ ὁ ναὸς τῆς Φυγαλείας (ἴδ.)· ὁ ἐν Σουνίῳ καὶ ὁ ἐν Αἰγίνῃ (ἴδ.) ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ἀμφότεροι Δῶριαι. Θέατρον ἐκτίσθη κατ' ἀρχὰς ὑπὸ Θέσπιδος ξύλινον, τὰ ἱκρία (Σουῖδ.), καὶ λίθινα ἤρχισαν κτιζόμενα τῷ 494 π. Χ. Ἐπὶ τῶν Ἀλεξανδρινῶν χρόνων ἐκτίζοντο αἱ πόλεις πολὺ μεγαλοπρεπέστερον καὶ ἔρρυμοτομοῦντο πολὺ σκοπιμώτερον ἢ πρὶν. ὧν παράδειγμα παρέχουσιν ἡ ὑπὸ τοῦ Δεινοκράτους σχεδισθεῖσα Ἀλεξάνδρεια καὶ ἡ Ἀντιόχεια. Ἡρξάτο δὲ τότε καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα διαδιδεμένη καὶ ἐπικρατοῦσα ἡ ἀσιατικὴ ἥττον φιλόκαλος ἢ ἐπιδεικτικὴ πολυτέλεια, καὶ ταύτην τὴν τάσιν παρηκολούθησαν εἰς τὴν τέχνην ἐν γένει οἱ Ῥωμαῖοι, τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὴν καθαρότητα τῆς τέχνης ἀδυνατοῦντες νὰ αἰσθανθῶσι καὶ νὰ ἐφαρμόσωσιν. Ἐπ' αὐτῶν οἱ ῥυθμοὶ συνανεμίγησαν, παρεισφρησάντων προσέτι καὶ ξένων στοιχείων· καὶ μέγιστα μὲν καὶ πολυτελέστατα ἀνηγείροντο οἰκοδομήματα, ἀλλὰ κατ' ὀλίγον ἦ τε εὐγένεια τοῦ ῥυθμοῦ καὶ τῆς ὕλης ἢ στερεότης ἐξέλιπον, ὥστε ἀντὶ τοῦ μαρμάρου πολλάκις ἦδη τὰς ὁπὰς πλίνθους μετεχειρίζοντο.

Ἀρχύτης, ἐκ Τάραντος, διάσημος πολιτικός ἀνὴρ, καί, παρ' αὐτὸν τὸν νόμον,

ἐπτάκις στρατηγὸς αἰρεθείς, καὶ κατὰ τοῦ τυράννου Διονυσίου τὸν Πλάτωνα προστατεύσας. Ἦν δὲ καὶ φιλόσοφος Πυθαγόρειος, καὶ μαθηματικὸς ἔξοχος, εὐρών τὸν διπλασιασμόν τοῦ κύβου, κατασκευάσας αὐτομάτως περὶ τὸ 365 π. Χ. ἐν ναυαγίῳ. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ μόνον μικρὰ ἀποσπάσματα σώζονται, καὶ ταῦτα ἀμφιβαλλόμενα (Διογ. Λαέρτ. — Cic. de Or. III. — Hor. Od. I, 28).

Ἀρχων. Ἐν Ἀθήναις, μετὰ τὴν κατάργησιν τῆς βασιλείας ἐπὶ Κόδρου, ἐγκατέστη εἰς ἄρχων ἰσόδοιος ἐκ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, τῆς τῶν Μεδοντιδῶν μετὰ δέκα δὲ τοιοῦτους ἄρχοντας, ὧν ἑσχατος ἦν Ὀἰκονομάχων, ἡ ἀρχὴ ἐγένετο τῷ 752 π. Χ. δεκάετης, μέινουσα πάντοτε εἰς τοὺς Μεδοντιδας. Τῷ δὲ 714, μετὰ τέσσαρας τοιοῦτους ἄρχοντας, ἡ ἀρχὴ ἀπέβη αἰρετὴ ἐκ πάντων τῶν εὐπατριδῶν, καὶ μετ' ἄλλους τρεῖς μονοστήσι καὶ ἀντὶ ἐνὸς ἄρχοντος ἐγκατέστησαν ἐν νενέα Ἀπὸ Κλεισθένους δὲ (508), ἀντὶ διὰ χειροτονίας, ἡ ἐκλογὴ αὐτῶν ἐγένετο διὰ κληρώσεως· ὁ δ' Ἀριστείδης τέλος ἐνομοθέτησε νὰ λαμβάνωνται οἱ ἄρχοντες οὐχὶ ἐκ μόνων τῶν εὐπατριδῶν, ἀλλ' ἐκ πάντων τῶν Ἀθηναίων, καὶ αὐτῆς τῆς κατωτέρας τάξεως. Ἐκ τῶν ἐν νενέα ἀρχόντων ὁ εἰς ὠνομάζετο ἐπώνυμος, διότι τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐνεγράφετο εἰς τὰ ψηφίσματα, καὶ εἶχε τὴν ἐπιμέλειαν τῶν οἰκογενειακῶν σχέσεων· ὁ ἕτερος διετήρει τὴν ἐπίκλησιν τοῦ βασιλέως καὶ συγχρόνως τὰ θρησκευτικὰ καθήκοντα τοῦ ἀρχαίου ὑπερτάτου ἄρχοντος· ἄλλος ἐκαλεῖτο πολέμαρχος καὶ ἐπεμελεῖτο τῶν στρατιωτικῶν ὑποθέσεων κατὰ τε ξηρὰν καὶ θάλασσαν, καὶ οἱ ἄλλοι ἕξ, θεσμοθεταὶ λεγόμενοι, εἶχον πάσας τὰς λοιπὰς διοικητικὰς ὑποθέσεις ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν των· καὶ προσέτι πάντες εἶχον τὸ καθήκον τοῦ νὰ προϊέστησαν τῶν δικαστηρίων εἰς ἃ εἰσήγοντο αἱ εἰς τὰ καθήκοντα ἐκάστου ὑπαγόμεναι δίκαι. Χρῆσις τῆς

λέξεως ἄρχων γίνεται καὶ γενικωτέρα πολ-
λάκις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, δηλοῦσα πᾶσιν
εἶαν δῆποτε ἀρχήν.

Ἀσάμινθος, λεκάνη ἢ σκάφη τῶν
λουομένων. Ἰδ. Βαλανέτον.

Ἀσανδρος, 1) υἱὸς τοῦ Φιλώτα,
στρατηγὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, διοικητὴς τῆς
Καρίας, συμμαχήσας μετ' Ἀντιγόνου, εἶτα
πολεμήσας κατ' αὐτοῦ καὶ ὑποταγείς (313
π. Χ.). (Ἀρρ. Α, 17, 7, Δ, 7, 2. — Διόδ.
ΙΘ, 62, 78, 76). — 2) Στρατηγὸς Φαρνάκου
Β', βασιλέως τοῦ Βοσπόρου, ὃν ἐφόνευσε καὶ
διεδέχθη, ἀλλ' ἐξέθρονίσθη ὑπὸ Καίσαρος,
καὶ εἶτα πάλιν ἀποκατέστη ὑπὸ Αὐγούστου
(Δ. Κάσσ. MB, 47).

Ἀσάρωτον, ψηφιδωτὸν παριστῶν ἑ-
ξάρος ἀσάρωτον μεθ' ἐστίασιν. Τοιαῦτα ὡ-
ραία κατεσκευάζεν ὁ ἐκ Περγᾶμου Σώσος.

Ἀσβολος, εἰς τῶν Κενταύρων οἵτινες
ἐπολέμησαν τοὺς Λαπίθας εἰς τοῦ Πειριθόου
τὸν γάμον, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Ἀσία, ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ
Προμηθέως, καθ' ἣν ὠνομάσθη καὶ τὸ μέρος
τῆς γῆς. Τοῦτου κατ' ἀρχὰς ἦν εἰς τοὺς Ἑλ-
ληνας μόνον τὸ δυτικὸν πέρας γνωστὸν, τὸ
καὶ δεχθὲν τὰς ἀποικίας αὐτῶν εἶτα δὲ διὰ
τῶν πολιτικῶν καὶ πολεμικῶν σχέσεων ἐ-
γνωσθῇ καὶ ἡ λοιπὴ Ἀσία· ἀλλὰ πρὸς με-
σημέριαν μὲν ὑπετίθετο πολὺ περισσότερον,
πρὸς βορᾶν δὲ καὶ ἀνατολὰς πολὺ ὀλιγώτε-
ρον ἐκτεινομένη ἄφ' ὅ,τι μετέπειτα ἀπεδείχθη.
Τὰ πρὸς τὴν Εὐρώπην ὅρια αὐτῆς ἦσαν τὸ
Αἰγαῖον πέλαγος, ὁ Ἑλλησπόντος, ἡ Προ-
ποντίς, ὁ Θρακικὸς Βόσπορος, ὁ Εὐξείνιος
πόντος, ἡ Μαιώτις λίμνη καὶ ὁ ποταμὸς Τά-
ναϊς (Δόν). Κατ' ἀρχὰς διὰ τοὺς Ἑλληνας
διήρει ὁ ποταμὸς τῆς Λυδίας Ἄλυς τὴν χώ-
ραν εἰς τὰ ἐκτὸς καὶ ἐντὸς τοῦ Ἄλυος,
ἢ τὰ ἄνω Ἀσίας καὶ τὰ κάτω Ἀσίας,
τὴν μετὰ ταῦτα, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τοῦ τε-
τάρτου αἰῶνος μ. Χ. Μικρὰν Ἀσίαν κλη-
θεῖσαν. Ἀλλῇ δὲ διαίρεσις αὐτῆς ἦν ἡ ἐν-
τὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ ὄρους Ταύρου.

Ἀσέλλα, δοκὸς χρησιμεύουσα εἰς ἀγ-
θοφορίαν, ἐν τῷ μέσῳ κυρτὴ, ὡς τὸ ἄνω ἐκ

τῶν σχημάτων, κατὰ πρωτότυπον ἐκ τοῦ
Βρετ. Μουσείου, καὶ εἰς τὰ ἄκρα ἔχουσα λω-
ρία διὰ τὰ βάρη (ὡς τὸ ἀριστερὸν μεῖζον
σχῆμα πρὸς ἀκριβεστέραν παραστάσιν), καὶ
φερομένη ἐπὶ ἐνὸς τῶν ὤμων (Ἀριστ. Βάτρ.
8), ὡς ἡ ἐκ πηλίνου ἀγγείου ἐν τῷ μέσῳ
εἰκῶν.

Ἀσίνη, 1) πόλις τῆς Λακωνικῆς (Θουκ.
Δ, 54. — Ξεν. Ἑλλ. Ζ, 1, 25), — 2) Π.
δροσικὴ εἰς τὸν ἀργολικὸν κόλπον (Ὀρμ.
Ἰλ. Β, 560), ὑπὸ τῶν Ἀργείων καταστρα-
φεῖσα. — 3) Π. ἐν Μεσσηνίᾳ, ἡ ἔπειτα Κο-
ρώνη (Ἡρδ. Η, 73. — Θουκ. Δ, 13. —
Στράβ. Η, 359).

Ἀσιος, ἴδ. Ἑλεγεῖα.

Ἀσκάλαφος, 1) υἱὸς τοῦ Ἀρεως καὶ
τῆς Ἀστυόχης, βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ,
Ἀργοναυτὴς, μνηστήρ τῆς Ἑλένης, φονεύε-
ται πρὸ τῆς Τρωάδος (Ὀρμ. Ἰλ. Β, 511, Ν.
518), ἢ, καὶ κατ' ἄλλους, κυριεύει τὴν ἐν τῷ
Πόντῳ νῆσον Ἀρετιάδα. — 2) Ὑἱὸς τοῦ Ἀ-
χέροντος, καταμηνύσας τὴν Περσεφόνην ὡς
φαγεῦσαν τὸ μῆλον τῆς ρείας, δι' ὃ καὶ ὑπ'
αὐτῆς ἢ ὑπὸ τῆς Δήμητρος μετεμορφώθη εἰς
ἀσκάλαφον (γλαῦκα) (Ὀν. Μετ. V, 538).

Ἀσκάλων, πόλις ἐν Παλαιστίνῃ πα-
ραθαλασσίᾳ, μετ' ἀρχαιοτάτου ναοῦ τῆς Ἀ-
φροδίτης. Ἰδ. Ἀξίολχος (Στράβ. ΙΣΤ, 759).

Ἀσκανία, 1) χώρα καὶ πόλις ἐν Βι-
θυνίᾳ, παρὰ τῇ Ἀσκανίᾳ λίμνῃ (Ὀρμ. Ἰλ.
Β, 863. Ο, 793). — 2) Λίμνη ἄλμυρά ἐν
Φρυγίᾳ πρὸς τῇ Πισιδίᾳ (Ἡρδ. Ζ, 30. —
Ἀρρ. Α, 29, 1).

Ἀσκαύλης, ὁ παίζων αὐλὴν, ὅστις ἐφυσᾷτο δι' ἀσκού (καύσαν) (Marb. Ep. X, 3, 8).

Ἀσκληπιόδης, ἴδ.

Ἀνθολογία.

Ἀσκληπιόδοτος, γράψας τακτικά κεφάλαια, ἔργον ἐπιπόλαιον περὶ τῆς τακτικῆς παρὰ τοῖς Μακεδόσι.

Ἀσκληπιός, ὁ θεὸς τῆς ἰατρικῆς, υἱὸς τοῦ παιᾶνος (θεραπευτοῦ) Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κορωνίδος, θυγατρὸς τοῦ Φλεγύου, βασιλέως τῶν Λαπιθῶν, ἣν φονεύσας ὁ Ἀπόλλων ἐκ ζηλοτυπίας, παρέδωκε τὸ βρέφος εἰς τὸν Χείρωνα, διδάξαντα αὐτῷ διάφορους τέχνας καὶ τὴν ἰατρικὴν (Ἡσιόδ. Πίνδ.). Κατ' ἄλλους ἐγεννήθη ἐν Ἐπιδαύρῳ, ἢ ἐν Μεσσηνίᾳ, ἐκ μητρὸς Ἀρσινόης. Ἐπειδὴ δ' οὐ μόνον ἐθεράπευεν ἀσθενεῖς, ἀλλὰ καὶ νεκροὺς ἀνενάλλει εἰς τὴν ζωὴν, ὁ Ζεὺς τὸν ἐκεραύνωσεν ὡς ἀνατρέποντα τοῦ παντός τὴν οἰκονομίαν. Ἀντεκδικούμενος δ' ὁ Ἀπόλλων, ἐφόνευσε τοὺς Κύκλωπας οἵτινες κατεσκεύασαν τὸν κεραυνὸν, ἀλλὰ διὰ τοῦτο κατεδικάσθη νὰ μείνῃ ἐπὶ τινὰ χρόνον ὑπηρετῶν ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐπὶ Ὀμήρου καὶ Πινδάρου ἦν ὁ Ἀσκληπιὸς ἥρωες μόνον καὶ ἀριστος ἰατρός. Μετέπειτα ἐθεωρεῖτο ὡς θεὸς, καὶ εἶχεν ἱερὰ τὸ πλεῖστον εἰς ὑγιεινὰ μέρη, ἐκτὸς τῶν πόλεων, εἰς ἄλση καὶ παρὰ κρήνας ἱαματικὰς. Ἐδραὶ τῆς λατρείας αὐτοῦ ἦσαν κυρίως ἡ Ἐπιδαυρος, ἔνθα καὶ πενταετηρικῶς ἐτελοῦντο τὰ Ἀσκληπιεία, ἡ Τρίκλῃ ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ ἡ Πέργαμος, ἀποβάσα τὸ πρῶτιστον κέντρον αὐτῆς. Εἰς τοὺς ναοὺς αὐτοῦ, ἐν οἷς ἐτρέφοντο ὄφεις, ὡς σύμβολα τῆς ἀνακτήσεως νέου βίου, κοιμώμενοι πολλάκις οἱ ἀσθενεῖς, ἐβλεπον κατ' ὄναρ τὰ μέσα τῆς θεραπείας των, καὶ οἱ θεραπευθέντες ἀνέθετον πίνακας, οἱοὶ εὐρέθησαν ἐν Ἐπιδαύρῳ, ἐν οἷς ἐνέγραφον τὴν ἀσθένειαν

καὶ τὴν ἱασίν των. Ὁ θεὸς παρίστατο ἔχων ὄφιν γλυκεῖαν καὶ προσηγῆ, ὁμοίαν τῇ τοῦ Διὸς, καὶ κρατῶν ράβδον περὶ ἣν ὄφεις ἐλίσ-

σεται. Ἐθουον δ' εἰς αὐτὸν ἀλέκτορας. Παρ' αὐτῷ δ' ἵστατο πολλάκις παῖς, ὁ Τελεσφόρος, ἢ καὶ Ἀκέσιος καὶ Εὐαμερίων καλούμενος, τὸ ἐμβλημα τῆς ἐπιτυχοῦς θεωρητικῆς. Συνοδεύεται δὲ συνεχέστατα ὑπὸ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ὑγείας, ὑπὸ μορφὴν νεανίδος, εἰς τὴν ἀριστερὰν συνήθως φιάλῃ ἐχούσης, ἐξ ἧς πίνει ὄφεις. Μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων τέκνων του εἰσὶν ἡ Πανάκεια, καὶ οἱ παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλ. Β, 731) ἱατροὶ Μαχάων καὶ Ποδालείριος. Γυνὴ τοῦ δ' ἦν ἡ Ἡπιόνη (ἢ ἡπία). Ὀφεις ἐξ Ἐπιδαύρου, κατὰ χρησμὸν Σιδύλλιον, σταλεῖς εἰς Ῥώμην ἐπὶ μεγάλου λοιμοῦ, τῷ 291 π. Χ., εἰσήγαγε καὶ ἐκεῖ τὴν λατρείαν τοῦ θεοῦ κληθέντος Aesculapius (Liv. X, 47.—Ov. Met. XV, 622).

Ἀσκρα, χωρίον ἐν Βοιωτίᾳ, ὑπὸ τὸν Ἐλικῶνα, πατρὶς τοῦ Ἡσιόδου, περιγράφοντος αὐτὸ ὡς μέρος μὴ ὑγεινὸν (Ἔργ. κ. Ἡμ. 638). Ἦν δὲ εὐφορον εἰς σίτον καὶ ἀμπέλους (Παυσ. Θ, 29, 1, 38, 4).

Ἀσκόλια, (ἀσκολιάζειν, ἀσκολισμός), παιδιὰ ἐν Ἀττικῇ κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν τῶν μικρῶν Διονυσίων, ὅτε οἱ χωρικοὶ γυμνόποδες ἐπήδων εἰς ὀλισθηροὺς ἐλαίῳ ἐπιτεχρισμένους ἀσκούς, κατεσκευασμένους ἐκ τοῦ δέρματος τῶν ἱερῶν (Σχλ. Ἀριστ. Πλουτ. 1180.—Πλάτ. Συμπ. σ. 190.—Πολυδ. Θ, 121.—Ἡσύχ.).

Ἀσκόπηρα, δερματίνη πήρα ἐν ἣ ὁ πεζοὶ ὁδοιποροὶ ἔφερον τὰ ἐφόδιά των, κατ' ἀντίθεσιν τῆς ἱπποπήρας τῶν ἱππέων.

Ἀσπάζεσθαι (Ἀριστ.). Αἱ συνήθειαι αὐτοῦ ἐκφράσεις ἦσαν «χαίρειν» (χαῖρα), «ὕψιζεν» (παρά τοις Πυθαγορείοις), «εὖ πράττειν.» Ἐν ἀποσπάσματι τοῦ Φιλήμονος λέγεται: «Αἰτῶ δ' ὕψιζαν πρῶτον, εἰτ' εὐπραγίαν, τρίτον δὲ χαίρειν, εἰτ' ὀφείλειν μηδενί.»

Ἀσπασία, 1) θυγάτηρ Ἀξιοχου ἐκ Μιλήτου. Χάριτας, παιδείαν καὶ πολιτικὴν κεκτημένη εὐθυκρισίαν, κατέστη ἐν Ἀθήναις τὸ κέντρον τῆς ἀνωτέρας κοινωνίας ἐπὶ Περικλέους. Καὶ ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Πλάτων ἔχαιρον εἰς αὐτῆς τὴν συνδιαστροφὴν· ὁ δὲ Περικλῆς, διαζευχθεὶς τὴν γυναικά του, ἐνυμφεύθη αὐτήν. Τιαυτὴ δὲ τῇ ἀπεδίδετο ἐπιρ-

ρῇ, ὥστε ὁ Ἀριστοφάνης αὐτὴν λέγει προκαλέσασαν τὸν κατὰ τῆς Σάμου πόλεμον, ἕνεκα τῆς πατρίδος τῆς, τῆς Μιλήτου, τὸν κατὰ τῆς Σπάρτης, ἕνεκα τῶν Μεγάρων. Οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Περικλέους, μὴ τολμῶντες αὐτὸν νὰ προσβάλωσιν, ἐνεκάλεσαν ἐκείνην ἐπ' ἀσεβείᾳ· ἀλλ' ὁ Περικλῆς ἔσωσεν αὐτὴν δι' εὐγλωττοῦ ὑπερασπίσεως. Μετὰ δὲ τοῦ Περικλέους τὸν θάνατον ἐνυμφεύθη τὸν Λυσικλῆν, ἀφανὴ δημαγωγόν, ὅστις δι' αὐτῆς ἀνεδείχθη.—2) θυγάτηρ Ἑρμοτίμου ἐκ Φωκαίας, ἐρωμένη Κύρου τοῦ νεωτέρου, ὁσ-
τις Μιλήτω καλουμένην, τὴν μετωνόμασεν

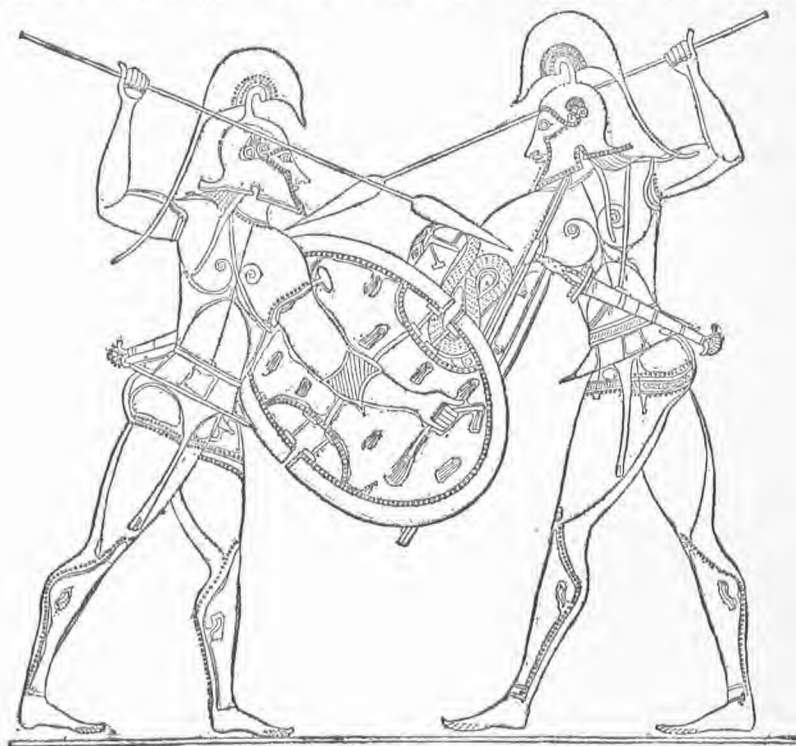
Ἀσπασίαν, διὰ τὴν ἀγγίζιαν καὶ τὴν χάριν τῆς (Πλουτ. Περ. ΚΔ). Μετὰ τούτου τὸν θάνατον (401 π. Χ.), τὴν ἔλαβεν ἐν Κουνά-
ξοις μετὰ τῶν λαφύρων ὁ Ἀρταξέρξης ὁ Μνήμων, ὃν ἐπίσης κατέθελεν· ἀλλ' ἀπαι-
τοῦντος αὐτὴν τοῦ υἱοῦ τοῦ Δαρείου, τὴν παρεχώρησε μὲν ὁ Ἀρταξέρξης, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ὄρφι νὰ γίνῃ ἱέρεια τῆς Ἀναίτιδος, ἐφ' ᾧ δυσαρεστηθεὶς ὁ υἱός, ἐπάνεστη καὶ ἐφρονεύθη (Πλουτ. Ἀρταξ. ΚΣΤ.—Just. X, 1).

Ἀσπενδος, πόλις τῆς Παμφυλίας, 60 στάδια ἄνω τῶν ἐκβολῶν τοῦ Εὐρυμέδοντος, κτίσμα τῶν Ἀργείων, τοῖς περιείκοις βαρβάροις ὑποταγεῖσα (Ξεν. Ἀνάβ. Α, Β, 12.—App. Α, 27, 1).

Ἀσπίς, κατεσκευάζετο κυρίως ἐκ δερμάτων ἀλλεπαλλήλως συνερραμμένων, πολυλάκις μέχρις ἑπτὰ, ὧν μόνον ὁ ἔξω κύκλος (ἄντυξ) ἦν ἐκ μετάλλου, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐκ κλάδων ἱτέας συμπεπλεγμένων, ὅτε καὶ ἱτέα ἐλέγετο· ἐπὶ δὲ τῶν ὁμηρικῶν χρόνων αἱ τῶν ἀρχηγῶν ἦσαν ἐνίοτε ἐκ μετάλλου (πάγχαλκοι)· ἀλλ' ὡς βαρεῖται καὶ θαπανηραὶ ταχέως ἐγκατελείφθησαν. Ἡ ἀρχαιοτάτη ἀσπίς, ὠσειδῆς, σάκος λεγομένη, ἐκάλυπτε τὸν στρατιώτην ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι τῶν ποδῶν (ποδηνεκής, ἀμφιφόρος). Εἶχε δ' ἐνίοτε καὶ ἐντομάς εἰς τὰ δύο πλάγια, διὰ νὰ γίνηται ἐλαφροτέρα, καὶ ἴσως διὰ νὰ βλέπη δι' αὐτῶν ἀσφαλῶς ὁ ἀσπιδόφορος. Ἀλλ' ἐπὶ Ὀμήρου ἤδη εἶχεν ἐπικρατήσει ἡ εἰς τοὺς Ἀργεῖους ἢ τοὺς Δωριεῖς ἀποδιδόμενη στρογγύλη ἀσπίς (εὐκυκλος, πάντοσ' εἴση), χωροῦσα μόνον ἀπὸ τοῦ πώγωνος μέχρι τῶν γονάτων, ἐνίοτε δὲ παρατεινόμενη διὰ κρεμαμένου δέρματος, (λαισήϊα πτερὸντα). Αἱ ἀρχαιόταται ἀσπίδες ἐκρέμαντο ἀπὸ τῶν ὤμων διὰ τελαμώνος, καὶ ὀπίσω εἶχον πόρπακα (Εὐριπ. Ἑλέν. 1396) θηλυκωτήρα, δι' οὗ ἐκίνει αὐτὰς ἡ ἀριστέρα χεὶρ. Ἐδελτίωσαν δ' οἱ Κᾶρες τὸν τρόπον τοῦτον προσθέντες εἰς τὸ κέντρον ἄχανον, δι' οὗ νὰ διέρχεται ὁ βραχίον, καὶ

τὸν πόρπακα εἶχον παρὰ τὸ χεῖλος, διὰ τὴν
χεῖρα (Ἡρδ. Α, 171)· ἢ εἶχεν ἡ ἀσπίς ἐν τῷ

βον τὴν θρακικὴν καὶ εἰς τὰς Ἀμαζόνας συνή-
θως ἀποδοδομένην πέλτην, μικρὰν (0,6^μ) ἀσπί-

μέσῳ κανόνα, πιθανῶς ξύλινον, διὰ τὸν
βραχίονα, καὶ κατὰ πᾶσαν τὴν περιφέρειαν
δερματίνους ἢ ἐκ σχοινίου πόρπα-
κας πολλοὺς, ἵνα δι' αὐτῶν στρέ-
φεται ἡ ἀσπίς διαφόρως. Ἐξώθεν
δ' ἐκοσμοῦντο αἱ ἀσπίδες διὰ τῶν
ἡλῶν, καὶ εἶχον συνήθως κατὰ τὸ
κέντρον, εἰς τὸν ὀμφαλὸν, μετάλ-
λινόν τι κόσμημα, οἰκιακόν τι ἔμ-
βλημα (οἶκεῖται σημεῖα), ἢ, μετὰ
τὰ Περσικὰ μάλιστα, γράμμα ἐμφαίνον τὴν
ἐθνότητα, ὡς οἱ Μεσσήνιοι εἶχον Μ, οἱ Λά-
κωνες Λ, κτλ., ἢ καὶ ἐπιγραφάς, ὡς ὁ Δη-
μοσθένης εἶχεν Ἀγαθῇ τύχῃ, ὁ ἀρχαῖος
Καπανεὺς Πρήσω πόλιν. Μετὰ τὰ Περ-
σικὰ ὅμως, εἰς μὲν τοὺς ὀπλίτας ἀπεδόθη
τὸ ἀρχαῖον ὡσεὶδὲς σάκος· ἐκ δὲ τοῦ ἐλα-
φροῦ πεζικοῦ οἱ μὲν γυμνῆται οὐδὲν εἶχον
ἀμυντικὸν ὄπλον, οἱ δὲ πελτασταὶ ἔλα-

δα ἐκ δέρματος καλύπτοντος πλέγμα κλάδων
ἰτέας, καὶ ἔχουσαν σχῆμα μηνοειδὲς

Ἀσπληθῶν, Βοιωτικὴ πόλις πρὸς τῷ
Ὀρχομενῷ, κατοικία τῶν Μινυῶν (Ὅμ. Ἰλ.
Β, 510.—Παυσ. Θ, 38, 9).

Ἄσσοις, ὠραία πόλις τῆς Μυσίας εἰς
τὸν Ἀδραμύττιον κόλπον κατὰ τὴν Ἰδην, πι-
θανῶς κτίσμα Διολέων, σιτοφόρος καὶ πλου-
σία εἰς λίθους καλουμένους σαρκοφάγους
(Στράβ. ΙΕ, 735. ΙΓ, 610).

Ἀστακός, 1) Ἰδ. Μελάνιππος.—2)

Λιμήν καὶ πόλις τῆς Ἀκαρνανίας (ν. Δραγομέστη) (Θουκ. Β, 30, 33. — Στράβ. Ι, 459). — 3) Ἐν Βιθυνίᾳ, Ν. τῆς Νικομηδείας, ἀποικία Μεγαρέων καὶ Ἀθηναίων. Εἶτα Ὁ λεία. Κατεστράφη ὑπὸ Λυσιμάχου (Στράβ. ΙΒ, 563. — Π. Μελ. Α, 19, 4).

Ἄσταπος, κλάδος τοῦ Νεῖλου, δυτικῶς τῆς Μερῆς.

Ἀστάρτη, συροφοινικία θεοτῆς, ἐν Τύρῳ νῆον ἔχουσα, ταῦτιζομένη δ' ἐνίοτε μετὰ τῆς Ἀφροδίτης, ἄλλοτε δὲ Ἀθηναίς ἢ Σεληναίη λεγόμενη.

Ἀστερία, θυγάτηρ τοῦ Τιτάνοιο Κόιου καὶ τῆς Φοίβης, ἀδελφὴ τῆς Λητοῦς. Φεύγουσα τὸν Δία, μετεμorfώθη εἰς ὄρνυγα, καὶ ῥιφθεῖσα εἰς τὴν θάλασσαν, ἐγένετο μία τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου, ἣτις ἐκλήθη Ἀστερία. Ὁρνυγία, καὶ ἔπειτα Δῆλος (Ἡσιόδ. Θεογ. 109. Ἀπολλοδ. Α, 2, 2).

Ἀστερισμοί. Τοὺς ὁρατοὺς ἀστέρας τοῦ οὐρανοῦ διήρσαν οἱ ἀρχαῖοι πρὸς εὐχερεστέραν διάκρισιν κατὰ συστήματα εἰς διάφορα σχήματα ἀνθρώπων, ζώων, ἐργαλείων, ὧν τινα ὀνόματα, ὡς τῶν Πλειάδων, Ὑάδων, τοῦ θηρευτοῦ Ὠρίωνος μετὰ τοῦ κυνὸς αὐτοῦ Σειρίου, τῆς Ἀρκτοῦ, τοῦ Βωώτου ἢ Ἀρκτοφύλακος, ἀπαντῶνται καὶ παρ' Ὀμήρῳ. Μῖνον ἀστέρος μνημονεύει καὶ τοῦ Ἑσπέρου (Ἰδ. Φωσφόρος). Μεταγενεστέρως ἡριθμοῦντο 48 ἀστερισμοί, ἐξ ὧν 12 ζώδια ἐν τῷ ζωδιακῷ, 21 εἰς τὸ βόρειον καὶ 15 εἰς τὸ νότιον ἡμισφαίριον. Τὰ τοῦ ζωδιακοῦ ἦσαν ὁ Κριὸς, ὁ Ταῦρος, ὁ Δίδυμος, ὁ Καρκίνος, ὁ Λέων, ἡ Παρθένος, ὁ Ζυγὸς, ὁ Σκορπιός, ὁ Τοξότης, ὁ Αἰγόκερως, ὁ Ὑδροχόος, οἱ Ἰχθύες. Οἱ βόρειοι ἦσαν ἡ μεγάλη καὶ ἡ μικρὰ Ἀρκτος, ὁ Κηφεύς, ἡ Κασσιόπεια, ἡ Ἀνδρομέδα, ὁ Περσεύς, ὁ Πήγασος, τὸ Ἰππάριον, τὰ Τρίγωνον, ὁ Ἡνίοχος, ὁ Βωώτης, ὁ βόρειος Στέφανος, ὁ Ὀφιοῦχος, ὁ Ὀφις, ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Ἀετὸς, τὸ Βέλος, ἡ Λύρα, ὁ Κύκνος, ὁ Δελφίν. Οἱ δὲ νότιοι ὁ Ὠρίων, τὸ Κῆτος, ὁ Ἐριδανός, ὁ

Λαγῶς, ὁ μέγας καὶ ὁ μικρὸς Κύων, ἡ Ὑδρα, ἡ Φιάλη, ὁ Κόραξ, ὁ Κένταυρος, ὁ Λύκος, ὁ Βωρὸς, ὁ νότιος Ἰχθύς, ἡ Ἀργώ, ὁ νότιος Στέφανος. Ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ διαφωναίαι ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν, τὰ ὀνόματα καὶ τὸ σχῆμα αὐτῶν· οἱ δὲ ποιηταὶ ἠθέλησαν μυθολογικὰς γὰρ θῶσασιν αὐτοῖς σημασίας. Ἰδοὺ τὰ περὶ αὐτῶν κατ' ἀλφάβητον· Ἀετὸς ἱπτάμενος μετὰ βέλους πρὸς ἀνατολὰς, κατὰ τὸ ἀνατολικὸν πέρας τοῦ Γαλαξίου, (Cic. Aret. 372. — Plin. XVIII, 27), ὁ ἀετὸς τοῦ Διὸς (Ov. Fast. IV, 196), ἡ δὲ εἰς ὃν ἡ Ἡρα μετεμorfώθη τὸν Μέραπα, βασιλέα τῆς νήσου Κῷ. — Αἰγόκερως, ἡ Πᾶν, τὸ ἐμπρόσθιον μέρος τράγος, τὸ ὀπίσθιον ἰχθύς, καταγόμενος ἐξ Αἰγίππου, τοῦ συντραφέντος μετὰ τοῦ Διὸς ἐπὶ τῆς Ἰδης, καὶ συμπολεμήσαντος κατὰ τῶν Τιτάνων. — Ἀνδρομέδα, παρθένος ἐκιδάην κειμένη, μετ' ἀναπεπταμένων τῶν βραχιόνων, νοτίως τῆς Κασσιόπειας (Ἰδ. Ἀνδρομέδα). — Ἀρκτος α) ἡ μεγάλη, ἡ καὶ ἁμαξία λεγόμενη, μεταμorfώσις τῆς Καλλιστοῦς ἢ Μεγιστοῦς ἢ Θεμιστοῦς, κόρης τοῦ Κηφέως, ἡ τῆς Ἑλένης, κόρης τοῦ Λυκάονος ἢ τοῦ Ὀλενοῦ, ἥδη τῷ Ὀμήρῳ γνωστὴ (Ἰλ. Σ, 187. Ὀδ. Ε, 275)· β) ἡ μικρὰ, παρὰ τῇ μεγάλῃ, ὡς ἐκείνη ἐπίσης ἐξ ἐπτά ἀστέρων συγκειμένη, ὧν ὁ ἀπώτατος, εἰς τὴν οὐράν, ὁ πολικὸς ἀστήρ, ἐλέγετο Κυνοσούρα. Ἐλεγον δὲ ὅτι τὸ ὄνομα τοῦτο ἔφερε νύμφη, ἴσως τῆς Ἰδης, τροφὸς τοῦ Διὸς, ὑπ' αὐτοῦ ὡς Ἀρκτος εἰς τοὺς ἀστέρας μετατεθεῖσα, ἡ νύμφη Φοίνισσα, ἐρωμένη τοῦ Διὸς, ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος εἰς ἄρκτον μεταμorfωθεῖσα, καὶ ὑπ' ἐκείνου μετατεθεῖσα εἰς τὸν οὐρανόν. Ἀμφότεραι δ' ἐκαλοῦντο καὶ Ἀμαξαι, καὶ ἦσαν σπουδαίωταται διὰ τοὺς ναυτιλλομένους, ὡς εὐδῆποτε δύουσαι. — Βέλος, τὸ δι' οὗ ὁ Ἡρακλῆς ἐφόρνευσε τὸν γύπα τὸν σπαράττοντα τὸν Προμηθεά, ἡ δὲ οὗ ὁ Ἀπέλλων κατετόξευσε τοὺς Κύκλωπας. — Βερενίκη, ἡ Πλόκαμος Βερενίκης

Εὐεργέτιδες, παρὰ τῷ Μέσσητι. Τὸ ὄνομα ἐδόθη ὑπὸ τοῦ μαθηματικοῦ Κόνωνος, εἰς τιμὴν τῆς ἀδελφῆς καὶ γυναικὸς Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου. Κατ' ἄλλους, κόρη τῆς Ἀριάνης. — Βοώτης καὶ Ἀρκτοῦρος, Ἀρκτοφύλαξ (φύλαξ τῆς μεγάλης Ἀρκτου) λεγόμενος (Ήσ. Ἑργαλ. Ἡμ. 566). Μεταγενεστέρως ἦν Ἀρκτοφύλαξ ὁ ὅλος ἀστερισμὸς, Ἀρκτοῦρος δὲ ὁ λαμπρότερος αὐτοῦ ἀστήρ. Παρὰ τῇ Μεγάλῃ Ἀρκτὶ ἀνὴρ κρητῶν διὰ τῆς μιᾶς κύνας θηρευτᾶς (Ἀστερίωνα καὶ Χαράν), ἐν τῇ ἐτέρᾳ ῥόπαλον. Ἔστι δ' ὁ μεταμορφωθείς Ἀρκάς, υἱὸς τῆς Καλλιστοῦς, ἢ ὁ Λυκάων, ἢ ὁ Ἰκάριος, πατήρ τοῦ Ὠριγένους (Ovid.). — Δελφίν, παρὰ τῷ Γαλαξίᾳ, ὁ τοῦ Πισσιδῶνος, εὐρόντος τὴν Ἀμφιτρίτην, ἢ εἰς τῶν ὑπὸ τοῦ Διονύσου μεταμορφωθέντων Τυρρηγῶν, ἢ ὁ τοῦ Ἀρίωνος (Ovid.). — Δίδυμοι, ἐν τῷ Ζωδιακῷ, δύο ἀλλήλους ἐναγκαλιζόμενοι νεανίαι, οἱ Διόσκουροι, ἢ ὁ Ἡρακλῆς καὶ ὁ Ἀπόλλων, ἢ ὁ Τριπτόλεμος καὶ ὁ Ἰασίων. — Δράκων. Ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ Ἡρακλέους. Ἦν ὁ φυλάττων τὰ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων, ὃν ἐρόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς, ἢ Ἡρα δὲ κατέταξεν εἰς τὸν οὐρανόν, ἢ ὁ ὑπὸ τοῦ Κάδμου φονευθεὶς, ἢ ὁ Πύθων. — Ζυγὸς ἢ Χηλᾶς, ἐν τῷ ζωδιακῷ, ὁ τῆς Δίκης, ἢ ὁ τοῦ Μόσχου, ὅστις ἐφεῦρε ζυγὸν καὶ σταθμᾶ. — Ἡνίοχος, ἀνὴρ γονυκλινής, ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ χαλινόν, ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὦμον αἶγα, καὶ παρὰ τῇ ἀριστερᾷ δύο ἐρίφια, κατὰ μέρος ἐν τῷ Γαλαξίᾳ, μεταξὺ Πλειάδων καὶ μεγάλης Ἀρκτου. Ὁ Ἑριχθόνιος (ἰδ. Ἑρεχθεύς), ἢ ὁ Ὀρσίλοχος, ὁ Μυρτίλλος, ὁ Βελλεροφόντης, ὁ Τροχίλος, ἢ ὁ Κίλλας, ἡνίοχος τοῦ Πέλοπος. Ἡ Λίξ ἦν ἡ Ἀμάλθεια, ἢ ἡ ὁμώνυμος νύμφη, ἣτις καὶ Ὡλενία ἐκαλεῖτο, εἴτε ἐκ τοῦ πατρὸς τῆς Ὡλένου, εἴτε ἐκ τῆς πατρίδος τῆς τοῦ Ἀχαϊκοῦ Ὡλενοῦ, εἴτε διότι ἐφέρετο ἐπὶ τῆς ὠλένης. Ἦν δ' ἀστερισμὸς ὄμβριος, διότι ἡ δύσις αὐτοῦ κατὰ τὸ λυκαυγὲς τῆς

αὐγῆς συνέπιπτεν ἐπὶ τῆς τρικυμιώδους ἐπιχῆς τοῦ ἔτους. — Ἡρακλῆς, ἀνὴρ ἐν γόνασιν, ἔχων τεταμένους τὰς χεῖρας, καὶ ἐν τῇ μὲν ῥόπαλον, ἐν τῇ δὲ λεοντῇν μεταξὺ Στεφάνου, Ὁφείως, Ὀριούχου, Λύρας καὶ Δράκοντος. Κατ' ἄλλους ὁ Κητεὺς, υἱὸς Λυκάονος, ἢ ὁ Θησεύς, Θάκυρις, Ὁρφεὺς, Ἰξίων, ἢ Προμηθεὺς. — Ἰχθύες, δύο συνδεσμένοι, ἐκ τῶν ζωδίων προκύψαντες, εἰς μνήμην τοῦ ὅτι ἡ Ἀφροδίτη καὶ ὁ Ἐρως διωκόμενοι ποτε ὑπὸ τοῦ Τυφῶνος, ἐπήδησαν εἰς τὸν Εὐφράτην. Ὁ νότιος ἰχθύς, ὑπὸ τὸν Ὑδροχόον καὶ Αἰγόκερον, ἐτάχθη μετὰ τῶν ἀστέρων καὶ διότι ἔσωσε τῶν κυμάτων τὴν Ἰσιν ἢ τὴν Δερκετῶν. — Ἰππὸς (ἢ Πήγασος), βορείως τοῦ Ὑδροχόου καὶ τῶν Ἰχθύων ἵππου προτομή. Ἐκλαμβάνεται καὶ ὡς Μελανίππη ἢ τοῦ Χείρωνος. — Καρκίνος, ἰχθύς, ὁ προσβαλὼν τὸν Ἡρακλέα ὅτε ἐφόνευσεν τὴν Λερναίαν Ὑδραν, καὶ διὰ τοῦτο ὑπὸ τῆς Ἡρας ἐτάχθη εἰς τοὺς ἀστέρας. Εἰς τὸ ζωδίων τοῦτο περιλαμβάνονται καὶ οἱ Ὀνοὶ καὶ Φάτιν. — Κασσιέπεια, γυνὴ καθημένη ἐν τῷ Γαλαξίᾳ, μεταξὺ Κηφείως καὶ Ἀνδρομέδας. — Κένταυρος, νοτ. ὁ Χείρων ἢ ὁ Φόλος. — Κητεὺς, νοτίως ὑπὸ τὸν Κριόν, θαλάσσιον τέρας, ἔχων πόδας ἐμπρὸς καὶ οὐρὰν ἰχθύος, τὸ πεμφθὲν κατὰ τῆς Ἀνδρομέδας. — Κριὸς, ὁ τοῦ Φρίξου. Ζωδίων. — Κύνες ἢ Ὀρνις, πετῶν ἐν τῷ Γαλαξίᾳ, ὁ Ζεὺς μεταμορφωθείς ὅτε προσήλθεν εἰς τὴν Λήδαν ἢ τὴν Νέμεσιν, ἢ ὁ Ὁρφεὺς, μετὰ θάνατον εἰς κύκνον μεταμορφωθείς. — Κύλλαρς, ἵππου προτομή, μεταξὺ Ἴππου καὶ Δελφίνος. — Κύν, Σείριος, Ἀστροκύων (Ὁμ. Ἰλ. Χ, 29), κύων ἐκλάζων, Ἀνατ. ὑπὸ τὸν Ὠρίωνα. Ὁ φύλαξ τῆς Εὐρώπης, δοθεὶς ὑπὸ τοῦ Μίνωος ἢ τῆς Ἀρτέμιδος εἰς τὴν Πρόκριν, καὶ ὑπὸ ταύτης τῷ Κεφάλῳ, ὑπὸ τοῦ Διὸς δ' εἰς τοὺς ἀστέρας ταχθεὶς ἢ ὁ κύων τοῦ Ὠρίωνος, ἢ ἡ Μαῖρα, κύων τοῦ Ἰκαρίου. Ὁ Σεῖριος, ὁ λαμπρότατος τῶν ἀστέρων, φέρει, ὅτε τὴν

αὐγὴν ἀνατέλλῃ, τὰς θερμότητας ἡμέρας, τὰ
κυνικὰ καὶ κύματα. Πρὸς ἀποφυγὴν ἐπι-
διδόντων ἀποτελεσμάτων αὐτῶν ὑπῆρχον πολ-
λαχού τῆς Ἑλλάδος ἰλαστήριοι τελεταὶ (ἰδ.
Λίνος, Ἀκταίων). — Λέων, ἐν τῇ ζω-
διακῇ ὁ τῆς Νεμέας, εἰς τοὺς ἀστέρας τα-
χθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός. — Ὁφιοῦχος ἀνὴρ
ὄρθιος, τὸν ἕνα πόδα ἔχων μεταξὺ Τοξότου
καὶ Σκορπίου, διὰ τοῦ ἐτέρου τοῦτον πατῶν
καὶ κρατῶν ὅφιν κείμενον μεταξὺ τῶν ποδῶν
του, Ν. τοῦ Ἡρακλέους, Α. τοῦ ζυγοῦ, Δ.
τοῦ Ἀετοῦ, Β. τοῦ Σκορπίου. Ἐκλαμβάνε-
ται ὡς ὁ Ἀσκληπιός, κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ
Διός καὶ μετατεθείς εἰς τοὺς ἀστέρας ἢ ὡς
Καρνάειον, ὁ βασιλεὺς τῶν Γετῶν, τιμωρη-
θεὶς ὑπὸ τῆς Δήμητρος διότι ἐχθρικῶς προσ-
ηνέχθη πρὸς τὸν Τριπτόλεμον, ἢ ὡς ὁ Ἡ-
ρακλῆς, φονεύσας ἐπικίνδυνον ὅφιν παρὰ τῇ
ποταμῷ τῆς Βιθυνίας Σαγγαρίῳ, ἢ ὡς Τριό-
πας, ὁ Θεσσαλὸς βασιλεὺς, ὁ καταστρέψας
ναὸν τῆς Δήμητρος, ἢ ὡς ὁ Φόρβας, τὴν
Ῥόδον ἀπὸ ὄρεως ἀπαλλάξας, κτλ. Διὸ καὶ
προσεπεκχλεῖτο Ἀσκληπιός, Καρνά-
ειον, Ἡρακλῆς, Τριόπας, Φόρβας,
Κάδμος, Ἰάσων, Λαοκόων, κτλ. —
Παρθένος, πτερωτή. Ζώδιον. Ἡ Δίκη, ἢ
Ἀστραία, ἢ Δημήτηρ σταχυοφόρος, ἢ Ἴσις,
Τύχη, κτλ. — Περσεὺς κεφαλὴν Μεδούσης
ἔχων εἰς τὴν μίαν χεῖρα καὶ ἄρπην (ὄρεπα-
νον) εἰς τὴν ἄλλην. Ἐν τῇ Γαλαξίᾳ, με-
ταξὺ Ἀνδρομέδης καὶ Ἡνιόχου. — Προ-
κύων, τρέχων κύων, Ν. παρὰ τοῖς Διδύμοις.
Τὰ τοῦ κυνὸς ἀπεδόθησαν καὶ αὐτῷ. — Σκορ-
πίος, Ζώδιον ὁ ἐν Χίῳ τῶν Ὠρίωνος φo-
νεύσας. — Στέφανος, ὁ βόρειος, Α. τοῦ
Βοώτου. Ὁ τῆς Ἀριάδνης, εἰς τοὺς ἀστέρας
μετατεθείς ὑπὸ τοῦ Διονύσου. Ὁ νότιος,
πρὸς τῷ ποδὶ τοῦ Τοξότου, στέφανος αὐτοῦ,
ἢ τροχὸς τοῦ Ἰξίωνος. — Ταῦρος, Ζώδιον
ταύρου προτομή, τοῦ τῆς Εὐρώπης, ἢ τῆς
Ἰούς, ἢ ὁ ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος τῷ Μίνω διω-
ρηθείς. Ἐπὶ τοῦ νώτου ἔχει τὰς Πλειάδας,
ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὰς Ὑάδας. — Τοξότης,

ζώδιον Κένταυρος (ὁ Χείρων ἢ Κρότος)
τείνων τὸ τόξον. — Ὑδρᾶ, μέγας ὄφεις, οὗ ἡ
κεφαλὴ Ἀν. ἔνθα ὁ Προκύων, ὑπὲρ τὸν Ἰση-
μερινόν. — Ὑδροχόος, Ζώδιον μεταξὺ Αἰ-
γόκερω καὶ Ἰχθύων, ἀνὴρ γουυπετής κενῶν
ὑδροχόην, ὁ Γανυμήδης, ἢ ὁ Δευκαλίων ἐπὶ
τοῦ κατακλυσμοῦ, ἢ ὁ Κέκροψ, ἐφ' οὗ εἰς
τὰς θυσίας οὐχὶ οἶνον ἀλλ' ὕδωρ μετεχειρί-
ζοντο. Ἰσως ὁμῶς ἐμφαίνων τοὺς βροχεροὺς
μῆνας. — Ὠρίων, ἀνὴρ ῥωμαλέος, περιεζω-
σμένος, ξίφος ἔχων, ῥόπαλον καὶ λεοντήν
πρὸς τοῖς Διδύμοις. — Ὁ Γαλαξίας κύ-
κλος, καὶ Γάλα, πολὺν γάλα λεγόμε-
νος, ὁ τὸν Ἰσημερινόν, τὴν Ἐκλειπτικὴν καὶ
πολλοὺς ἀστερισμοὺς διατέμνων, προῆλθεν ἐκ
τοῦ ἐκχυθέντος γάλακτος τῆς Ἥρας, ὅτε ἀπέ-
κρουσε τὸν Ἡρακλῆν, ἐν ᾧ Ἑρμῆς τῇ ἔφερε
βρέφος, ἵνα τὸν θηλάσῃ. Ὁ Θεόφραστος ἐξε-
λάμβανεν αὐτὸν ὡς ἄρμογὴν τῶν δύο ἡμίσεων
τοῦ οὐρανοῦ, ὁ Ποσειδῶνιος ὡς ἐκροήν τῆς οὐ-
ρανίας θερμότητος· ὁ δὲ Δημόκριτος διείδεν ἐν
αὐτῷ πληθὺν συνεσσωρευμένων ἀστέρων· ὁ δὲ
Διόδωρος λέγει αὐτὸν πῦρ στερεὸν καὶ πυκνόν.

Ἀστερίων, ἰδ. Εὐρώπη καὶ Μίνως.

Ἀστερόπη, ἰδ. Αἴσακος.

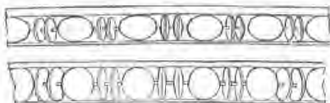
Ἀστράδακος, ἀρχαῖος ἥρωας ἐν
Σπάρτῃ, ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀγιδῶν (Ἡρδ.
ΣΤ, 69).

Ἀστράγαλοι, 1) εἴτε φυσικοὶ εἴτε
μετάλλιοι, ἐξ ἐλέφαντος, ὕλου, κτλ. ἐχρη-

σίμευον εἰς παίγιον (Παυσ. Α, 30) καὶ τὸ
κέρδος ἐξηρτάτο ἐκ τῆς θέσεως ἣν ἐλάμβανον
ὅτε, ἀναρριπτόμενοι ἐπιπτον ἢ κατὰ γῆς
ἢ ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ ἀστραγαλίζοντος, ἰδίως
εἰς τὸ ὀπισθέναρ, ἢ, ἂν εἶχον ἀριθμοὺς ἐπι-
γεγραμμένους, ὅτε καὶ ἐρρίπτοντο ἢ διὰ τῆς

χειρὸς, ἢ διὰ χωνίου καλουμένου πύργου ἢ κηθίς, τὸ παλινὸν συνίστατο εἰς τῶν ἀριθμῶν τὸν συνδυασμόν. Οὗτοι, κατ' ἀρχαίας περιγραφὰς ἦσαν 4, εἰς τὰς 4 ἐπιφανείας τοῦ ἀστράγαλου ἐπιγεγραμμένοι, ἦτοι 1) εἰς, μονάς, ἴση, ὅλη, κύων ἢ χῖος, καλούμενος 2) τριάς 3) τετράς 4) ἐξάς, ἐξίτης, ἢ κῶος. Ὁ ρίψας (εἰς τὴν ἄνω ἐπιφανείαν) τέσσαρες μονάδας ἐνικάτο· ὁ δ' ἀνώτατος βόλος, ὁ λεγόμενος τῆς Ἀφροδίτης, ἦν ὁ τοῦ ρίψαντος τέσσαρας διαφόρους ἀριθμούς. Ἄλλος τρόπος τοῦ συνδυάζειν ἦν τὸ νὰ προστίθενται οἱ ἀριθμοὶ καὶ νὰ νικᾷ ὁ μείζων. Ἐκαλεῖτο δ' οὗτος πλειστοβολίνδα (Πολυδ. Ζ, 206, Θ. 95.110.117). — 2) Ἀ.

Λέσθιος, κόσμημα ἀρχιτεκτονικὸν τῶν κιοκαράνων ἀνῆκον εἰς τὸν Ἰωνικὸν ρυθμόν.

Ἀστρονομία, ἐλέγετο κατ' ἀρχὰς ἀστρολογία, ἥτις λέξις ἔμεινεν ἔπειτα δηλοῦσα τὴν διὰ τῶν ἀστέρων μαθητικήν. Αἱ πρῶται ἀστρονομικαὶ παρατηρήσεις ἐγένοντο ὑπὸ τῶν Χαλδαίων καὶ ἄλλων Ἀσιανῶν, ἐνεκα τῆς αἰθριότητος τοῦ οὐρανοῦ των· ταύτας δὲ διεδέχθησαν καὶ ἐξηκολούθησαν οἱ Αἰγύπτιοι, οἵτινες πρῶτοι διήρσαν τὸ ἔτος εἰς 365 ἡμέρας καὶ 6 ὥρας. Ἐκ δὲ τῶν Ἑλλήνων πρῶτος ὁ φιλόσοφος Θαλῆς ἐνέκυψεν (600 π. X.) εἰς τὴν ἀστρονομίαν, καὶ ἐπρέσβευσεν, κατὰ Πλούταρχον, ὅτι ἡ γῆ ἐστὶ τὸ κέντρον τοῦ παντός, ἢ σελήνη ὅτι φωτίζεται ὑπὸ τοῦ ἡλίου, καὶ ἀπέδωκε τὴν ἡλικιὴν ἐκλειψιν εἰς τὴν πρὸ τοῦ ἡλίου δίδον τῆς σελήνης. Πρῶτος δὲ καὶ προανήγγειλε τὸν καιρὸν ἐκλείψεως (Ἡρδ. Α, 74.—Ρι. ΙΙ, 9, 12). Καὶ τὴν στρογγυλότητα δὲ τῆς γῆς ὅτι εὔρε διόχυριζεται ὁ Πλούταρχος, ἀλλ' ἄλλοι ἀρνοῦνται. Ὁ Δημόκριτος (430) ἀνεγνώριζε τὸν Γαλαξίαν ὡς ἄθροισμα ἀπεράντου ἀριθμοῦ ἀστέρων· αἱ δὲ Πυθαγόρειοι ἤ-

ξευρον τὴν κίνησιν τοῦ ἄξονος τῆς γῆς, οὐ καὶ ὁ Ἀρίσταρχος ἐξήγαγε τὸ συμπέρασμα τῆς περὶ τὸν ἥλιον ἐτήσιας στροφῆς αὐτῆς. Ἀλλ' οὐδ' ἡ ὑψηλὴ μαθηματικὴ οὐδ' ἡ μηχανικὴ ἦσαν ἐτι τοσοῦτο προωδευμέναι ὥστε νὰ διευκολύνωσι τὴν μελέτην τῶν οὐρανίων σωμάτων. Οὐχ ἦττον ὁ Εὐδόξος οὐ ὅμως τὰ συγγράμματα ἀπωλέσθησαν, ἐνέκυψεν εἰς τὴν παρατήρησιν τῆς κινήσεως τῶν πλανητῶν (Senec. Quest. nat. V.I, A). Ἀλλ' ὁ Ἀριστοτέλης, ἐξ ἀπλῆς θεωρίας διόχυριζέτο ὅτι ἡ γῆ, ὁ οὐρανὸς καὶ οἱ ἀστέρες εἶχον σχῆμα κυλινδρικόν, καὶ ἡ γῆ ἵσταται ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ παντός ἀκίνητος. Δι' ἀποδείξεις δ' ἃς δίδει εἰαὶν ὀξυνοῦστατα, ἀλλὰ στερούμεναι τῆς βάσεως βεβαίῳ παρατηρήσεων. Ὁ δὲ σύγχρονος αὐτοῦ Πυθαγόρας ἐκ Μασσιλίας ἔφερεν ἐκ περιηγήσεών του εἰς βορείας χώρας τὴν εἰδήσιν ὅτι εἰς αὐτάς ἐπὶ ἐξ μῆνας δὲν δύει ὁ ἥλιος (Ρι. ΙΙ, 75, 77), ἀλλὰ δὲν ἐπιστεύθη, καὶ Ὁ Στράβων πολλὰς καὶ τὸν ἀναιρεῖ. Καὶ Ὁ Σάμιος δ' Ἀρίσταρχος (270) ὀξυνοῦστατα ἐπελήφθη τοῦ ἡγενηματος τῆς ἀποστάσεως τῶν οὐρανίων σωμάτων, καὶ ὁ Ἐρατοσθένης (ἴδ.) ἐπρόσπαθον νὰ προσδιορίσῃ τὴν τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης ἀπὸ τῆς γῆς. Ὁ ἰδίως δὲ θεμελίωσεν τῆς ἀστρονομίας ὡς ἐπιστήμης ἦν ὁ Ἰπάρχος (140 π. X.), διόχυρισθεις, ὡς ὁ Εὐδόξος πρὸ αὐτοῦ, ὅτι ὡς βάσις αὐτῆς πρέπει νὰ θεωρῆται ἡ ἀκρίβεια τῶν παρατηρήσεων. Ἐσυμπέρανε δ' ὅτι ὁ ἥλιος κινεῖται κύκλῳ περὶ τὴν γῆν, ἀλλὰ μετὰ διαφόρου ταχύτητος· τὸ δὲ μῆκος τοῦ ἔτους ὑπελόγησεν εἰς 365 ἡμέρας, 5 ὥρας, 55 λεπτά καὶ 12 δευτερόλεπτα· προσδιώρισε δὲ, κατὰ Πλίνιον, τὴν πορείαν τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης ἐπὶ 600 μέλλοντα ἔτη, καὶ ὑπελόγησε τὰς φάσεις τῆς σελήνης, τὸ μῆκος τῶν ἡμερῶν, καὶ τὴν κατὰ γεωγραφικὸν μῆκος καὶ πλάτος θέσιν διαφόρων χωρῶν. Ὁ δὲ νεώτατος τῆς ἀρχαιότητος ἀστρονόμος ἐστὶν ὁ Πτολεμαῖος (130 μ. X.), ἐκ τῶν τοῦ Ἰπάρχου

καὶ τῶν ἰδίων ἑαυτοῦ παρατηρήσεων πλήρες σύστημα καταρτίσας, καθ' ἃ ἡ γῆ ἐστὶ σφαιροειδής, ἀκίνητος μένουσα ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ περὶ αὐτὴν ἐπίσης σφαιροειδοῦς σύμπαντος, ὃ δ' ἥλιος, ἡ σελήνη, οἱ ἀστέρες, πλανῆται καὶ ἀπλανεῖς, κινουῦνται, καὶ εἰς διαφόρους ἀποστάσεις στρέφονται περὶ αὐτήν. Αὕτη δ' ἡ θεωρία ἐπεκράτει κατὰ πάντα τὸν μεσαίωνα. Ἐπὶ Ῥωμαίων δέ, οὐδενὸς ἀστρονόμου ἀναδειχθέντος, ὁ Καῖσαρ, ἵνα διορθώσῃ τὸ ἡμερολόγιον, μετεκαλέσατο ἐξ Ἀλεξανδρείας τὸν Σωσιγένην. Ἐπεκράτει δ' ἀφ' ἐτέρου μάλιστα ἡ ἀστρολογία ἐν Ῥώμῃ, ὑπὸ παντοίων ἀγυρτῶν, ἐγγυρτίων καὶ ξένων, οἷον Χαλδαίων κτλ. ἀσκουμένη, οἷτινες καὶ μαθηματικοὶ ἐλέγοντο, καὶ εἰς τὴν ἀγορὰν ἢ εἰς τοὺς οἴκους περιεφέροντο.

Ἀστυνάναι, ἰδ. Ἐκτωρ.

Ἀστυδάμας, 1) Μορσίμου, Ἀθηναῖος, ἀνεψίος ἐπ' ἀδελφῇ τοῦ Αἰσχύλου, ἔγραψε κατὰ Σούδαν 240 τραγωδίας, καὶ ἐνίκησε δεκαπεντάκις, τὸ πρῶτον τῷ 472 π. Χ., γράψας κατὰ πρῶτον τῷ 498. Τίτλοι μόνον τῶν ἔργων του σώζονται· ἦν δὲ τοσοῦτον περιφίλατος, ὥστε παροιμιακῶς ἐλέγετο· «σαυτὸν ἐπαινέεις ὥσπερ Ἀστυδάμας.» — 2) Ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ἐπίσης ὡς τραγικός ποιητὴς μνημονευόμενος.

Ἀστυνομία. Ὑπέρτατα ἀστυνομικὰ καθήκοντα ἐξεπλήρου ἐν Ἀθήναις καὶ ὁ Ἀρείος Πάγος (ἰδ.). — Πλὴν δ' αὐτοῦ ὑπῆρχον καὶ δέκα Ἀστυνόμοι, πέντε διὰ τὴν πόλιν καὶ πέντε διὰ τὸν Πειραιᾶ, ἔχοντες τὴν ἐπιμέλειαν τῆς τάξεως, τῆς καθαριότητος τῶν ὁδῶν, τῆς ἐπ' αὐτῶν κοσμιότητος (Ἀρκρ. — Σουῖδ.). — Σπουδαία δ' ἀρχὴ ἦσαν οἱ Ἐπιστάται τῶν ὑδάτων, διὰ τὴν σπάνιν αὐτῶν ἐν Ἀθήναις, καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς ἐδέχθη ποτὲ εἰς ταύτην διορισθεὶς (Πλουτ. Θεμ. ΑΔ. Σόλ. ΚΓ). — Τῆς ἀγορᾶς τὴν ἀστυνομίαν εἶχον οἱ δέκα Ἀγορανόμοι (ἰδ.) οἷς προσθετοὶ καὶ οἱ τὴν ἀκριβείαν τῶν μέτρων ἐπιτηροῦντες μετρονόμοι, ὧν ἄλλοι ἄλ-

λον λέγουσι τὸν ἀριθμὸν, διηρημένοι ἐπίσης εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ εἰς τὸν Πειραιᾶ (5 + 10 ἢ 9 + 15, ἢ 5 + 5), καὶ οἱ τοῦ αἵτου προμετρηταί· οἱ δὲ σιτοφύλακες ἦσαν τρεῖς τὸ πρῶτον, εἶτα δὲ 15, ὧν 10 ἐν τῷ ἄστει καὶ 5 ἐν Πειραιεῖ, τὴν διὰ τὰς Ἀθῆνας σπουδαιοτάτην εἰσαγωγὴν τοῦ αἵτου ἐκ τῆς ξένης ἐπιτηροῦντες. — Οἱ δ' ἐπιμεληταὶ τοῦ ἐμπορίου, 10 τὸν ἀριθμὸν, ἐπέδλεπον πάντα τὰ διὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐμπορίου εἰσαγόμενα, καὶ τὰς εἰς αὐτὰ ἀφορώσας διατάξεις, οἷον τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ πέμπειν εἰς τὸ ἄστυ τὰ $\frac{2}{3}$ τοῦ εἰσαγομένου αἵτου (Ἀριστ. παρ' Ἀρποκρ.). Καὶ πάντες εἶχον τὴν ἡγεμονίαν τῶν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῶν ὑπαγομένων δικῶν.

Ἀστυόχη, ἰδ. Ἀσκάλαφος.

Ἀστυπάλας, 1) μίς τῶν Σποράδων, μεθ' ὁμωνύμου πόλεως, κτίσματος Μεγαρέων. Σιτοφόρος δὲν ἦτο, ἀλλὰ μόνον εἶχε κτηνοτροφίαν καὶ ἀλιείαν (Στρβ. Ι, 488). — 2) Πόλις εἰς τὴν νήσον Κῶ. — 3) Ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς ΒΔ τοῦ Σουνίου, ἀντικρὺ τοῦ νησιδίου Ἐλαιούσσης (Στρβ. Θ, 398).

Ἀστυρα, π. ἐν Μυσίᾳ, παρὰ τῇ Σαπρῇ λίμνῃ ΒΔ τοῦ Ἀδρακμυτίου (Ξενοφ. Ἑλλ. Δ, 1, 41). Παρέκειτο ἄλλος τῆς Ἀστυρηνῆς Ἀρτέμιδος (Στρβ. ΙΓ, 613).

Ἀσυλία, ὥρεα ἐνίοτε εἰς ξένους χορηγουμένη ὑπὸ πόλεων, ἵνα καὶ αὐτοὶ καὶ αἱ κτήσεις αὐτῶν μένωσιν ἐν τοῖς ὅριοις ἢ ὑπὸ τῶν ἀρχῶν αὐτῶν ἀελαβεῖς ἐν πᾶσι, κυρίως βεβαίως ἐν καιροῖς πολέμου.

Ἀσυλον. Κατὰ τῆς αὐθαίρεσις τῶν ἀρχῶν, ἢ καὶ κατὰ τῆς αὐστηρότητος δικαστικῆς ἐκτελέσεως οἱ ἀρχαῖοι κατέφευγον εἰς τοὺς βωμοὺς καὶ τὰ λοιπὰ ἱερὰ τῶν θεῶν, ἅτινα ἐθεωροῦντο ἄσυλα, διότι ἐσχάτη ἀσέβεια ἐνομιζέτο νὰ βλάψῃ τις, ἢ ν' ἀποσύρῃ ἐκεῖθεν, τὸν πρόσφυγα. Πρὸς ἀποφυγὴν καταχρήσεως ὅμως, μετὰ ταῦτα, εἰς διαφόρους τῆς Ἑλλάδος χώρας ἱερὰ τινα ἀναγνωρίσθησαν γενικῶς ὡς ἀπαράβιαστα ἄσυλα, οἷον ἐπὶ τὰ

διαφορὰ ἐν Ἀθήναις, καὶ τὸ Θησεῖον ἰδίως διὰ δούλους φεύγοντας τοὺς κυρίους των καὶ ζήτουστας νὰ μεταπωληθῶσι, τὸ ἐν Ταϊνάρῳ Ποσειδώνιον, ὁ γὰρ τῆς Χαλκιοῦκου ἐν Σπάρτῃ, κτλ. (Παυσ. Δ.). Ἐπὶ τῆς ῥωμαϊκῆς ἐποχῆς περιώρισε καὶ σχεδὸν κατήργησεν ὁ Τιβέριος εἰς τὰς διαφόρους ἑλληνικὰς πόλεις τὸ δικαίωμα τοῦτο (Tac. Ann. III, 60—63. IV, 14. — Suet. Tib. XXXVII)· ἀλλ' ἐπεκράτησεν, ἀντὶ τῶν ναῶν τῶν θεῶν, τ' ἀγάλματα τῶν αὐτοκρατόρων νὰ θεωρῶνται ὡς ἄσυλα (Δ. Κάσσ. ΜΖ, 19. ΝΑ, 15. — Suet. Oct. XVII), μέχρις οὗ ὁ Ἀντωνίνος κατήργησε τὴν κατάχρησιν ταύτην.

Ἀσύμβολος, ὁ εἰς δημοσίας ἐστιάζσεις μὴ πληρόνων συμβολὴν, ἔρανον, ὁ ἀσυμβόλως δειπνῶν.

Ἀτάβουρις, ὄρος εἰς τὰ νότια τῆς Ρόδου, μετὰ ναοῦ Διὸς Ἀταβουρίου (Πίνδ. Ὀλ. Ζ, 160. — Διόδ. Ε, 59). Καὶ ἐν Σικελίᾳ, πρὸς τῷ Ἀκράγαντι, ὑπῆρχε τοιοῦτος ναός· καὶ τὸ ὄρος Θαβὼρ ἐνίοτε αὐτὰ καλεῖται.

Ἀταλάντη, θυγάτηρ Ἰάσου, (Ἰασίου ἢ Ἰασίωνος) καὶ Κλυμένης, ἐκ Σχισιοῦντος τῆς Ἀρκαδίας. Ἐκτεθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς, ἐτράφη ὑπὸ ἄρκτου καὶ ἐσώθη ὑπὸ κυνηγῶν. Ταχύπους καὶ ἀτρόμητος, μετέσχε τῆς θήρας τοῦ Καλυδωνίου σὺν, καὶ ἔλαβε τὸ δῆρμα αὐτοῦ, διότι πρώτη τὸν ἐπλήγωσε. Καὶ τοὺς Ἀργοναύτας ἐλέγετο συνδεύσασα. Ὅτε ὁ πατήρ τῆς ἠθέλησε νὰ τὴν νυμφεύσῃ, ὑπεσχέθη νὰ λάβῃ σύζυγον τὸν ὅστις θά τὴν ἐνίκα εἰς τὸν δρόμον, τοὺς δὲ νικωμένους θά ἐφόνευεν· ἀφ' οὗ δὲ πολλοὶ νέοι ἐφονεύθησαν, ὁ Μειλανίων, λσθὼν παρὰ τῆς Ἀφροδίτης τρία χρυσᾶ μῆλα, τὰ ἔρριψεν ἐκ διαλειμμάτων ἐν ᾧ ἔτρεχον, καὶ ἡ Ἀταλάντη, οὐλομένη ὑπ' αὐτῶν, καὶ χρονοτριβήσασα ἵνα τὰ λάβῃ, ἐνίκηθῃ καὶ τὸν ἐνυμφεύθῃ. Εἴτα δὲ μετεμορφώθησαν ἀμφότεροι εἰς λέοντας. Οἱ δὲ Βοιωτοὶ τὴν ἔλεγον κόρην Σχοινέως, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀθάμαντος· τὸν μνηστῆρά τῆς ὀνομάζουσιν

Ἴππομένην, καὶ τὸ διαγώνισμα ἔλεγον γινόμενον εἰς Ὀγγηστόν (Ον. Μετ. Χ, 560).

Ἀταλάντη, 1) νησίδιον ἐν τῷ Ὀρεῶν τῷ κόλπῳ (Θουκ. Β, 32. Γ, 89. Ε, 18). — 2) Νησίδιον μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Σαλαμῖνος. — 3) Πόλις ἐν Μακεδονίᾳ παρὰ τῷ Ἀξιῷ (Θουκ. Β, 100).

Ἀτάργατις, θεὰ τῶν Σύρων (Δερκετῶ), συγχομένη μετὰ τῆς Ἀστάρτης.

Ἀταρνεὺς, εὐφορος χώρα ἐν Μυσίᾳ, ἀντικρὺ τῆς Λέσβου, ἣ παρέκειντο τὰ χερσὶ σωρυχεῖα τῶν Λυδῶν βασιλέων. Ὁ Κύρος παρεχώρησεν αὐτὴν τοῖς Χίοις. Ἡ δ' ἐν αὐτῇ ὁμῶνυμος πόλις ταχέως ἐξηφανίσθη (Ἡρόδ. ΣΤ, 28. Ζ, 42. Η, 106. — Ξενφ. Ἀν. Ζ, 8, 8. — Στράβ. ΙΔ, 680).

Ἀτέλεια, ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ εἰσφορᾶς τελῶν ἢ λειτουργιῶν, ὡς εἶχον αὐτὴν ἐν Ἀθήναις οἱ ἀνῆλικοι, καὶ ὡς τὴν τῆς στρατείας (τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ κατατάττεσθαι εἰς τὸ στρατόν) εἶχον οἱ βουλευταί. Ὡς δωρεάν ἐλάμβανον ταύτην, ἐξαιρουμένης μόνῃς τῆς πᾶσιν ὑποχρεωτικῆς τριηραρχίας, καὶ πόλινται εἰς ἀμοιβὴν ὑπηρεσιῶν των, καὶ «ἀτέλεια νὴ πάντων» ἐλάμβανε ξένος ἰδίως ὑπὸ τῆς πόλεως τιμώμενος (Διμοθ. π. Λεπτ. 460. 474). Ἐδίδοτο δὲ καὶ εἰς βασιλεῖς, ὡς ὑπὸ τῶν Δελφῶν ἐδόθη τῷ Κροίσῳ (Ἡρόδ. Θ, 73).

Ἀτη, συμβολικῶς ἡ ἐξ ἀπάτης προερχομένη βλάβη, καθ' ὃ πανίσχυρος, τοῦ Διὸς λεγομένη θυγάτηρ, καὶ ἐπιβαλλομένη πολλὰ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν πατέρα τῆς. Μόνη αἱ λιταί, αἱ προσευχαί, ἐν προσωποποιήσει καὶ αὐταί, κατάρθουν νὰ τὴν ἀποτρέψωσι (Ὀρ. Ἰλ. Τ, 91. — Σοφ. Ἀντιγ. 614. 625). Καθ' Ἡσίοδον (Θεογ.) κόρη τῆς Ἐριδος.

Ἀτήνη, καὶ **Ἀτηνέα**, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς.

Ἀθιδογράφοι, συγγραφεῖς τῆς καὶ γ' ἑκατονταετ. π. Χ. (Κλειτόδημος, Ἀνδροτίων, Φανόδημος, Δήμων, Φιλόχορος, Ἰστρος, κτλ.), ἐκ μνημείων καὶ ἐπιγραφῶν ἀρυσθέντες καὶ γράψαντες περὶ ἱστορίας καὶ

πολιτικού ὀργανισμοῦ τῶν Ἀθηναίων. Ἀποσπάσματα αὐτῶν σώζονται.

Ἀτιμία, ἦν παρ' Ἀθηναίοις ἡ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἢ ἕνεκα μὴ ἐκπληρώσεως δημοσίων ὑποχρεώσεων, ἢ καὶ δι' ἄλλας αἰτίας κατὰ προστάξεις (Ἄνδρακ. Μυστ. 73—76) στέρησις τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων (τιμῶν), πάντων ἢ τινῶν, ἐν ᾗ ἐπίτιμος ἦν ὁ αὐτὰ κεκτημένος. Οὕτω π. χ. ὁ διὰ δημοσίας γραφῆς τινὰ καταγγέλλων, καὶ μὴ τυχὼν τοῦ πέμπτου τῶν ψήφων τῶν δικαστῶν, περιέπιπτεν εἰς τὴν ἀτιμίαν τοῦ νὰ μὴ δύναται ἄλλοτε νὰ παρουσιάσῃ ὁμοίαν γραφήν· ἐν ᾗ ὁ ὑποπεσὼν εἰς ἀτιμίαν τοῦ σώματος, ἤτοι γενικὴν ἀτιμίαν, ἀπεκλείετο καὶ τῆς ἀγορᾶς καὶ πάντων τῶν δημοσίων χωρίων, ὁμοίως δὲ καὶ τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου, οὐδὲ νὰ καταμηνύσῃ ἐδικαιούτο, οὐδ' εἰς τὰ δικαστήρια νὰ παραστῇ, καὶ θεωρεῖτο ὡς πολιτικῶς νεκρός. Ἄν δ' ἀντεποιεῖτο δικαιώματα ἐπίτιμου, ὑπέπιπτεν εἰς βαρυτάτας ποινάς, ἐνίοτε καὶ εἰς τὴν τοῦ θανάτου (Ἰδ. Ἐνδειξις). Πρὸς ἀποκατάστασιν τῶν ἀτιμῶν εἰς ἐπίτιμους, ἀπηγεῖτο ἡ ψηφοφορία ἐξ χιλιάδων πολιτῶν, καὶ ἡ περίστασις ἦν σπανιωτάτη, πλήν ὅταν ἡ πόλις περιήρχετο εἰς δεινὰς περιστάσεις. Εἰς γενικὴν ἀτίμωσιν, τοῦ σώματος καὶ τῶν χρημάτων, ὑπέπιπτον ἐν ἄλλοις οἱ ὀφειλῆται τοῦ δημοσίου, ἀλλ' ἔπαυεν αὕτη ἅμα ἡ ὀφειλὴ ἀπετίμετο· ἂν δ' ὁ ὀφειλέτης ἀπέθνησκε χωρὶς νὰ πληρώσῃ, μετέβαινε καὶ εἰς τοὺς κληρονόμους τοῦ μέχρις ἐγγόνων. Ἐν Σπάρτῃ ἀτιμία ἐπεβάλλετο εἰς τοὺς λιποτάκτας τοὺς ἐκεῖ λεγομένους τρέσαντας· ὁμοίως δὲ καὶ τοὺς τὰ χρηστὰ ᾔθη καὶ τὴν κοσμιότητα προσβάλλοντας. Εἰς μερικὴν ἀτιμίαν δ' ὑπέβαλλον καὶ ἡττηθέντας ἀντιπάλους ἐνίοτε, ὧν ᾗθελον νὰ κωλύσωσι τὰς ἀξιώσεις, ἀποκλείοντες αὐτοὺς τῶν ἀρχῶν, τῶν ἀγοραπωλησιῶν, κτλ. (Θουκ. Ε, 34).

Ἀτλαντες, 1) ὁ ἀπώτατος τῷ Ἡρόδοτῳ γνωστός λαὸς ἐν Ἀφρικῇ, οἰκοῦντες τὸ

ὑψιστον ὄρος Ἀτλαντα, καί, ἐπειδὴ παρ' αὐτοῖς δὲν βρέχει, τὰς κατοικίας των οἰκοδομοῦντες ἐξ ἄλατος, οὗ εἶχον ἀφθονίαν. — 2)

Ἀγάλματα ἀνδρῶν ῥωμαλέων ἀνέχοντα ὄροφὴν ἢ ζώνην οἰκοδομῆς.

Ἀτλαντίς, κατὰ παραδόσεις, ἃς ὁ Σόλων ἤκουσε παρ' Αἰγυπτίων ἱερέων, μεγίστη νῆσος ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ Ὠκεανῷ, ἴση τῇ Μικρασίᾳ καὶ τῇ Λιβύῃ, ἢ καὶ μεγαλιτέρα.

Κατὰ δὲ Πλάτωνα (Κριτ. 108. Τιμ. 24), ἀκριβολογοῦντα μᾶλλον περὶ αὐτῆς, ἔκειτο πρὸς δυσμὰς τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, ἀπέκνιτο τοῦ ὄρους Ἀτλαντος, ἦν πολυανθρωποτάτη καὶ πλουσιωτάτη. Οἱ ἡγεμόνες αὐτῆς ἐξέτεινον μακρὰν τὴν ἐξουσίαν των, καὶ ἀπακρούσθησαν ὑπὸ μένων τῶν Ἀθηναίων· μετὰ ταῦτα δ' ἐξέπεσαν, καὶ μετὰ τὴν ἠθικὴν αὐτῶν παρακμὴν ἐπῆλθε σεισμός καὶ πλημμυρα, καταποντίσασα τὴν νῆσον ἐν μιᾷ νυκτί· καὶ ἄλλα ἄλλοι τῶν ἀρχαίων λέγουσι περὶ τῆς θείσεως αὐτῆς. Ἐπὶ τοῦ καταστίχτου πάπλου, τοῦ κατὰ τὰ Παναθήναια κατ' ἔτος εἰς τὸν Παρθενῶνα ἀνατιθεμένου, ἦσαν ποτε ἐναίργασμένοι σκηναὶ ἐξ Ἀτλαντικοῦ πολέμου· ὥστε ἀρχαιοτάτα διαδεδομένη φαίνεται ἡ περὶ τῆς Ἀτλαντίδος δόξα. Τινὲς τῶν νεωτέρων ἐξέλαβον αὐτὴν ὡς τὰς Ἀζορίας ἢ Καναρίους νήτους, ἄλλοι ὡς τὴν Ἀγίαν Ἑλένην, ἄλλοι δὲ ὡς αὐτὴν τὴν Ἀμερικὴν, γνωστὴν ἴσως γενομένην εἰς πλανηθέντας Φοίνικας θαλασσοπόρους. Μνημονεύουσι δὲ καὶ ὁ Διόδωρος καὶ ὁ Πλίνιος καὶ ὁ Ἀρνόβιος μεγίστης νήσου ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ Ὠκεανῷ.

Ἀτλας, Τῖτάν, υἱὸς τοῦ Τῖτᾶνος Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης ἢ τῆς Ἀσίας, ἀδελφὸς τοῦ Προμηθέως, ἔμφρων, καθ' Ὁμήρον (Ὀδ. Α, 52. Δ, 385) γνωρίζων τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ ἔχων τοὺς κίονας τοὺς χωρίζοντας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Καθ' Ἡσίοδον δὲ (Θεογ. 507. 517. 746), πρὸ τῶν Ἑ-

σπερίδων, φέρει τὸν οὐρανὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, κρατῶν αὐτὸν διὰ τῶν βραχιόνων του, τιμωρούμενος οὕτω διότι συνεπολέμησε μετὰ τῶν Τιτάνων. Ἐν δὲ τῶν ἄθλων τοῦ Ἡρακλέους ἦν ὅτι ἐλθὼν ἀνακούφισε τὸν "Ατλαντα, λα-

βῶν αὐτὸς εἰς τοὺς ὤμους του τὴν οὐράνιον σφαῖραν. Κατ' Ὀβίδιον (Met. VI. 629) ἦτο δῆθεν βασιλεὺς τῆς Ἀφρικῆς, ἐν ᾧ Περσεύς, διότι τῷ ἡρνήθη φιλοξενίαν, ἀπελίθωσε διὰ τῆς κεφαλῆς τῆς Μεδούσης εἰς ὄρος, τὸν "Ατλαντα, φέρον τὸν οὐρανόν. Ἐκ τῆς Πλειόνης ἔσχε κόρας τὰς Πλειάδας, ἐκ τῆς Αἴθρας τὰς Ὑάδας καὶ ἐκ τῆς Ἑσπερίδος τὰς Ἑσπερίδας.

"Ατλας, τὸ ἀφρικανὸν ὄρος, κατὰ τὰ ΒΔ τῆς Μαυριτανίας, εἰ καὶ ὁ Ἡρόδοτος (Δ, 184) λέγει αὐτὸ ΝΑ τῆς μικρᾶς Σύρτιος. Διεκρίνοντο δὲ ὁ "Ατλας μετὰ τῶν, πρὸς δυσμας, καὶ ὁ ἐλάττων, ΒΑ.

"Ατοσσα, κόρη τοῦ Κύρου, γυνὴ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Καμβύσου, εἴτα τοῦ Σμέρδισ, καὶ τέλος Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ἐξ οὗ ἔσχε τὸν Ξέρξην (Ἡρδ. Γ, 68. 133. Ζ, 3. 82. 97. — Αἰσχλ. Πέρσ.).

"Ατρακτος, ἴδ. ἡ λ α κ α τ η.

"Ατραξ, πόλις θεσσαλική παρὰ τῷ Πηνειῷ, πρὸς τῇ Λαρίσσι, γνωστὴ καὶ δι' ὃ παρῆγεν ὑποπράσινον μάρμαρον.

"Ατρεΐδαι, οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀτρέως Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος.

"Ατρεὺς, υἱὸς Πέλοπος καὶ Ἰποδάμειας, καὶ ἔγγονος τοῦ Ταντάλου. Μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Θυέστου ἐφόνευσεν τὸν Χρυσίππον, υἱὸν τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς νύμφης Ἀξιοχῆς, δι' ὃ ἀμφότεροι ἐτράπησαν εἰς φυγὴν. Τοὺς ὑπεδέχθη δ' ὁ σύζυγος τῆς ἀδελφῆς τῶν Νικίππης, βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν Σθένης. Ὅτε δὲ τούτου ὁ υἱὸς Εὐρύσθευς ἐξεστράτευσε κατὰ τοῦ Ἡρακλέους, ἀφῆκε τὴν

ἐξουσίαν εἰς τὸν Ἀτρέα, κληρονομήσαντα αὐτὴν ὅτε ὁ Εὐρύσθευς ἐφονεύθη. Ὁ δὲ Θυέστης, δελεάσας τὴν σύζυγον τοῦ Ἀτρέως Ἀερόπην, ἐξεβλήθη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἵνα ἐκδικηθῇ, ἐπεμψεν εἰς Μυκήνας, ἵνα φονεύσῃ τὸν Ἀτρέα τὸν υἱὸν τούτου Πλεισθένην, ὃν ὁ ἴδιον αὐτοῦ εἶχεν ἀναθρέψαι· ὁ δ' Ἀτρεὺς, φονεύει τὸν Πλεισθένην, ἀγνοῶν ὅτι εἶναι πατήρ του. Τότε δὲ, προσποιηθεὶς ὅτι ἐξιλεώθη, προσκαλεῖ τὸν Θυέστην εἰς Μυκήνας, καὶ τῷ παραθέτει εἰς τὴν τραπέζαν γὰ φάγη τὸν ἴδιον υἱὸν τοῦ Ταντάλου. Ἐννοήσας δ' ὁ Θυέστης τὴν φρικτὴν πρᾶξιν, ἔφυγε καταρώμενος τὸν Ἀτρέα, καὶ τότε λοιμὸς ἐπῆλθεν εἰς τὴν χώραν τούτου. Ἐπειδὴ δ' ὁ χρησμὸς ἀπῆλθε τὴν ἐπάνοδον τοῦ Θυέστου, ὁ Ἀτρεὺς ἀνεζήτησεν αὐτὸν, καὶ εὐρὼν τὸν υἱὸν αὐτοῦ Αἴγισθον, τὸν ἀνέθρεψεν ὡς ἴδιον αὐτοῦ. Μετὰ ταῦτα οἱ Ἀτρεΐδαι Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος, συλλαβόντες τὸν Θυέστην, τὸν ἔφερον εἰς Μυκήνας καὶ τὸν ἐφυλάκισαν. Τότε ἐπεμψεν ὁ Ἀτρεὺς τὸν Αἴγισθον ἵνα φονεύσῃ τὸν Θυέστην· ἀλλ' ἀναγνωρισθέντων πατρός καὶ υἱοῦ, ὁ Αἴγισθος φονεύει τὸν Ἀτρέα ἐπὶ θυσίας εἰς τὸ παραθαλάσσιον, καὶ ἀποδιώξας τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ τὸν Μενέλαον, κατέλαβε τὸν θρόνον μετὰ τοῦ πατρός του. Ἀλλὰ τ' ἄλλεπάλληλα ταῦτα ἐγκλήματα εἰσὶν ἀγνωστα τῷ Ὀμήρῳ καὶ Ἡσίοδῳ, καὶ ἐπίνοιαι τῶν μεταγενεστέρων χρόνων, τῶν τραγικῶν.

"Ατροπος, ἴδ. Μοῖρα.

"Αττάλεια, 1) πόλις τῆς Λυδίας ἐπὶ τοῦ Ἑρμου. — 2) πόλις τῆς Παμφυλίας κτίσμα Ἀττάλου τοῦ Φιλαδέλφου.

"Ατταλὶς, φυλὴ τῶν ἐν Ἀθήναις.

"Ατταλος, 1) στρατηγὸς τοῦ Φιλίππου τῆς Μακεδονίας, πεμφθεὶς εἰς Ἑλλάδα ποντοῦν ὅτε ὁ βασιλεὺς προὔτιθετο γὰ ἐκστρατεύσῃ εἰς τὴν Ἀσίαν· ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Φιλίππου, ἐδολοφονήθη διαταγῇ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὅστις δὲν τὸν ἡγάπα (Πλούτ. Ἀλέξ. Θ. — Διόδ. 12, 2). — 2) Στρατηγὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, μεθ' οὗ τὸν θάνατον

ἠνώθη μετὰ τοῦ Περδίκκου· ἀποθνήσκων δὲ καὶ οὗτος ἀπέθανε, κατεδικάσθη εἰς θάνατον, ἔφυγεν εἰς Τύρον μετὰ τοῦ στόλου, ἀλλ' ἐνίκηθη ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου, ἐφυλακίσθη ἐν Φρυγίᾳ, καὶ θελήσας νὰ δραπέτευσθαι, ἐθανατώθη (τῷ 317 π. Χ.).—3) Ἀττ. Α, βασιλεὺς τῆς Περγᾶμου (241-197 π.Χ.)· ἐπολέμησε κατὰ τῶν Γαλατῶν· ἵνα δὲ ἀντιστη εἰς Σέλευκον (τὸν Κεραυνὸν) τῆς Συρίας, συνεμάχησε (211) μετὰ τῆς Ρώμης καὶ τῶν Αἰτωλῶν. Ἐπολεμήθη δὲ καὶ ὑπὸ Προυσίου, τοῦ βασιλέως τῆς Βιθυνίας, καὶ ὑπὸ Φιλίππου τοῦ τῆς Μακεδονίας, ἀλλ' ὑπεστηρίχθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἀπέθανεν ἐξ ἀποπληξίας. Ἐθεωρεῖτο δὲ καὶ ὡς στρατιωτικὸς διακεκριμένος, καὶ ὡς πολιτικὸς νουνεχὴς, καὶ ὡς φίλος τῶν ἐπιστημῶν, ἰδρύσας καὶ τὴν πολυδάπανον Περγαμηνήν βιβλιοθήκην. Νομίζεται δ' ὅτι ἔγραψε καὶ περὶ φυσικῶν ἐπιστημῶν (Πλδ. ΙΕ, 21-23.—Liv. XXXIII, 21. XXXVIII, 16).—4) Ἀττ. Β, Φιλάδελφος, ὁ νεώτερος τοῦ ἀνωτέρω υἱός, πεμφθεὶς, τῷ 167, ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του, τοῦ βασιλέως Εὐμένους εἰς Ῥώμην· τῷ δὲ 159, ἀποθανόντος τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐπετρόπευσε τὸν ἀνεψιὸν του, καὶ ἐδοιχθήθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων κατὰ τοῦ Προυσίου, εἰς οὗ τὸν φόνον (149) συνέπραξεν. Ἐν Συρίᾳ ὑπεστήριξε τὰς εἰς τὸν θρόνον ἀξιώσεις τοῦ Ἀλεξ. Βάλα. Καὶ μετὰ τῶν Ῥωμαίων δὲ συνεπολέμησε κατὰ τοῦ Ψευδοφιλίππου τοῦ Μακεδόνα καὶ τῶν Ἀχαιῶν. Ἦν δὲ καὶ οὗτος προστάτης τῶν γραμμάτων, καὶ ἀπέθανε τῷ 138 π. Χ. (Πλδ. ΔΒ, 23. ΛΓ, 6.—Liv. XLV, 19.—Just. XXV, 1).—5) Ἀττάλος Γ, Φιλομήτωρ, υἱὸς τοῦ Εὐμένους, ἀνεψιὸς Ἀττάλου Β, ἀσθενὴς τὸ πνεῦμα, τὴν διοίκησιν τοῖς ὑπουργοῖς ἐπαφείς, καὶ εἰς τὴν κηπουρίαν καὶ τὴν γλυπτικὴν μόνον ἀσχολούμενος. Ἀποθανὼν τῷ 133 π. Χ., ἐκληροδότησε τὸ κράτος του εἰς τὴν Ῥώμην (Στρεβ. ΙΓ, 624.—Πλούτ. Δημ. Κ).—6) Διοικητὴς Ῥωμαῖος, ὑπὸ τοῦ Ἀλαρίχου αὐτοκράτορος ἀναγορευθεὶς καὶ ἀντιταχθεὶς τῷ Ο-

νορίῳ.—7) Ἑλλήν φιλόσοφος αἰωκός, διδάσκαλος τοῦ Σενέκα (Sen. Suar. II, 12).

Ἀττική, ἐκ τοῦ Ἀκτῆ, ἀρχαιοτέρως ἐπωνυμίας, ὑπὸ τῶν ποιητῶν καὶ Μωφοπία καὶ Πασειδωνία καὶ Ἰωνία καλουμένη, ἢ ἐπισημοτέρα τῶν ἐλληνικῶν χωρῶν, ἀποτελεῖ τρίγωνον 40 τετρ. μιλίων, προσβαίνειν εἰς τὸ Αἰγαῖον ἐνθα ἡ ΝΑ γωνία αὐτοῦ ἀποτελεῖ τὸ ἀκρωτήριον Σούνιον, ἔχον νᾶν τῆς Ἀθηνᾶς, οὐ σώζονται ὠρεῖα λείψανα, καὶ πόλιν εἰς τὰ ἐνδότερα. Πρὸς Δ δὲ συνορεύει μετὰ τῆς Μεγαρίδος, καὶ πρὸς Β μετὰ τῆς Βοιωτίας. Πρωτεύουσα αὐτῆς ἦσαν αἱ Ἀθήναι (ἴδ.). Τὰ κυριώτερα ὄρη τῆς Ἀττικῆς ἦσαν, πρὸς Α τῆς πόλεως ὁ Ὑμηττός, ἀπολήγων εἰς τὸ ἀκρωτήριον Ζωστήρ, καὶ διὰ τὸ μέλι του φημιζόμενος· Β ὁ Βριλησσός, ἢ Πεντελικὸν ὄρος, περίφημος διὰ τὰ μάρμαρα ἃ παρήγε· Δ ὁ Πάρνης (1410' ὑψηλός), καὶ Ν ὁ ταπεινότερος Αἰγάλεως, καὶ τὸ παρ' αὐτῷ ἔτι ταπεινότερον Ποικίλον ὄρος, δι' οὗ διήρχετο ἡ πρὸς τὴν Ἐλευσίνα Ἱερὰ ὁδός· τὸ δὲ νοτιώτερον αὐτοῦ ἐκαλεῖτο Κορυδαλός, ἔχον, ἀπέναντι τῆς Σαλαμίνος ἀκρωτήριον Ἀμφιάλην, ἥτις καὶ Κέρατα, φαίνεται, ἐκαλεῖτο (ν. Κερατσινί), ἢ ἴσως ἐκλήθη οὕτως ἀπ' οὗτο ὁ Ξερέξης, ἐκεῖθεν ἐθεᾶτο τὴν μάχην τῆς Σαλαμίνος, ἐν ᾧ Κέρατα ἦν ἡ ἐπωνυμία τῶν δυο, Δ, ἀντιπέραν τῆς θέσεως ταύτης, ὑψομένων κορυφῶν τοῦ Βοιωτικοῦ Κιθαιρώνα. Παρὰ ταῖς Ἀθήναις, βορείως αὐτῶν, ὁ Λυκαδητός (ν. Λυκοβούνι), μετὰ τῆς Α κορυφῆς, τοῦ Ἀγχισμοῦ, ἐχούσης ἀγάλμα τοῦ Διός. Πεδιάδας δ' εἶχε κυρίως τρεῖς, τὸ περὶ τὰς Ἀθήνας πεδῖον, τὰ Α τοῦ Ὑμηττοῦ Μεσόγεια, καὶ τὸ Δ τοῦ Πάρνητος Ἐλευσίνιον πεδῖον, οὗ τὸ δυτικώτερον μέρος ἐλέγετο Ῥάριον πεδῖον, πρὸς τῇ Ἐλευσίνι, ἐνθα ἦν περίφημος νᾶς τῆς Δήμητρος, καὶ ἐτελεῖτο ἐτησίως ἡ μεγάλη πανήγυρις τῶν Ἐλευσινίων. Τὰ κυριώτερα ποτάμια ἦσαν ὁ Κηφισός, ἐκ τοῦ Βριλησσοῦ πηγάζων, δια-

πόρους πηγὰς δεχόμενος, ῥέων δυτικῶς τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸ Φάληρον· ὁ Ἰλισσὸς, ἐκ τοῦ Ὑμηττοῦ ῥέων ἀνατολικῶς τῶν Ἀθηνῶν, δεχόμενος παρ' αὐταῖς τὸν Ἐριδανόν, καὶ ἐντὸς τῆς κοίτης του ἔχων πηγὴν τὴν Ἐννεάκρουνον, ἣ Καλλιρρόην. Οἱ Πειτσὶ ἦσαν πηγὴ ἁλμυροῦ ὕδατος, ἀναβρύουσα εἰς τὴν ἀκτὴν τοῦ Ἐλευσινίου πεδίου, καὶ νομιζομένη ὅτι ῥέει ὑπὸ γῆν ἐκ τοῦ Εὐρίπου. Ἄλλαι δὲ πηγαὶ ἐν τῇ χώρᾳ εἶχον ὕδωρ μὴ πότιμον, δι' ὃ καὶ τινες ἐλέγοντο θάλασσαί (Ἡρδ. Η, 55). Ἡ Ἀτ-

νους (Ἰδ.) ἀπετέλεσαν 10 φυλάς, διαιρουμένας εἰς 174 δήμους. Τοπικῶς δὲ διηγεῖτο ἡ Ἀττικὴ εἰς τρία, τὴν Πεδιάδα, Δ καὶ ΒΔ τῶν Ἀθηνῶν, τὴν Παραλίαν ἢ Ἀκτὴν, τὸ ἀπ' Ἀθηνῶν μέχρι Σουνίου παραθαλάσσιον, περιλαμβάνουσαν καὶ τὴν Μεσογαίαν καὶ τρίτην τὴν Διάκριαν, ἥτοι τὰ ὄρεινά. Ἐπίσημος δὲ λιμὴν ἐν τῇ Ἀττικῇ ἦν ὁ ἱστορικὸς τῆς Σαλαμῖνος. Μεταξὺ τῶν πρώτιστων χωρίων τῆς Ἀττικῆς ἦσαν ἐν ἄλλοις καὶ αἱ Ἀχαρναί (γ. Μενίδι), 60 στάδια Β τῶν Ἀθηνῶν, ἐπίσημος γενόμενος δήμος διὰ

τικὴ δὲν ἦτο εὐφορος. Ἐπὶ τῆς ἀκμῆς αὐτῆς εἶχε 540,000 κατοίκους, ὧν 140,000 ἔλευθέρους καὶ 400,000 δούλους. Σίτου παρήγε 3 ἑκατομμύρια· ἦτο ὅμως ἐλαιοφόρος, καὶ ἡ ἐλαία, ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς, ἦν ἐφύτευσεν αὐτῇ ἡ θεὰ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, ὑπῆρχεν ἔτι καὶ ἐπὶ τῶν Περσικῶν (Ἡρδ. Η, 55). Οἶνον παρήγε καλόν, καὶ ἄφθονα σῦκα. Κοινότατον δὲ πτηνὸν ἦν ἐκεῖ ἡ ἐπίσης ἱερὰ τῆς θεᾶς θεωρουμένη γλαυξ, ὅθεν καὶ ἡ παροιμία γλαυκάς εἰς Ἀθῆνας, δηλαδὴ τὸ φέρειν τι περιττόν καὶ ἥδη ἀφθόνως ὑπάρχον. Διηροῦντο δ' οἱ κάτοικοι τῆς Ἀττικῆς κατ' ἀρχὰς εἰς 4 φυλάς (Ἰδ.), ἀπὸ δὲ Κλεισθέ-

τῆς κωμωδίας τοῦ Ἀριστοφάνους· ἡ Κηφισία παρὰ ταῖς πηγαῖς τοῦ Κηφισοῦ ὑπὸ τὸ Πεντελικόν, ἐνθα ἐπὶ Ῥωμαίων ὤκει καὶ συνῆγε περὶ αὐτὸν πάντας τοὺς τότε λογίζους ὁ Ἡρώδης ὁ Ἀττικός· ἡ Πελληνίη, παρ' ἡ ὁ Πεισίστρατος ἐνίκησε τοὺς Ἀθηναίους (Ἡρδ. Α, 62), μετὰ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς. Ὁ Γαργητιδὸς, παρὰ τὸν Ὑμηττόν, πατρίς τοῦ Ἐπικούρου· ἡ Ἀλωπεκίη (γ. Ἀγγελοκήποι), 10 στάδια ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν, πατρίς τοῦ Ἀριστείδου καὶ τοῦ Σωκράτους· ἡ Ἀλιμνοῦς, κατοικία τοῦ Θουκυδίδου, Β τοῦ ἀκρωτηρίου Κωλιάδος, ἐφ' οὗ ἔστατο ναὸς Ἀφροδίτης. Πρὸς τὴν Βοιωτίαν δ' ἦσαν αἱ

Ἐλευθεραὶ, ἔχουσαι ναὸν τοῦ Διονύσου· ἡ Οἰνότης, ὁ Δρύμος καὶ τὸ Πάνακτον, καὶ ἐπὶ τοῦ Πάρνηθος τὸ φρούριον ἡ Φυλὴ· ἦν κατέλαθεν ὁ Θρασύβουλος ὅτε ἐξεδίδωξε τοὺς Ἀ'. Προσέτι δὲ ἡ Δελεία, ὑπὸ τοὺς Β πρόποδας, ὑπὲρ ἣν ὠχυρώθησαν οἱ Σπαρτιάται ἐπὶ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου. Ὁ Ὠρωπὸς ἦν ὅτε μὲν Ἀττικὸς ὅτε δὲ Βοιωτικὸς, καὶ εἶχεν, ἀντικρὺ τῆς Εὐβοίας, λιμένα τὸ Δελφίνιον, μετὰ ναοῦ τοῦ Ἀμφιαράου, ὅστις ἐνταῦθα ἐλέγετο βυθισθεὶς εἰς τὴν γῆν. Μαραθῶν, Τρικάρυθος, Οἰνότη καὶ Προβάλινθος ἀπετέλουν τετράπολιν. Ραμνοὺς ἔκειτο ἄνω καὶ Β τοῦ Μαραθῶνος ὑπὲρ τὸν Εὐρίπον, καὶ εἶχε περίφημον ναὸν Νεμέσεως. Αἱ Ἀφιδναεῖς ἔχουσαι ἀνατολικῶς τὴν Τρινεμείαν, ἔνθα ἦσαν αἱ πρῶται πηγαὶ τοῦ Κηφισοῦ. Τοῦ Μαραθῶνος ἡ πεδιάς ἔχει μῆκος περίπου 2 ὥρων καὶ πλάτος 1/2-1 ὥρας. Ἐνταῦθα καὶ ὁ Θησεὺς ἐφόνευσεν τὸν Μαραθῶνιον σὺν, καὶ συνεκροτήθη τῷ 490 π. Χ. ἡ περίφημος μάχη. Κατὰ τὰ Ν ὕψους 200^μ περίμετρον καὶ 12^μ ὕψος ἔχον, πιθανῶς ὁ τάφος τῶν κατὰ τὴν μάχην πεσόντων Ἀθηναίων. Ὑπῆρχε δὲ καὶ μικρότερος τῶν Πλαταιέων (Παυσ. Α, 32, 3), ἀλλ' ἐξηφανίσθη. Πλησίον δὲ τοῦ Μαραθῶνος ἦν ἡ πηγὴ Μακαρία, μετὰ ὅρους, τῆς σπηλαίου καὶ μαντείου τοῦ Πανός. Εἰς δὲ τὴν Παραλίαν ἔκειντο αἱ Ἀλαὶ Ἀραφηνίδες παρὰ τῷ ποταμῷ Ἐρασίνῳ, καὶ οὐ μακρὰν αὐτῶν ἡ Βραυρων, ἔνθα ὑπῆρχε ναὸς τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος καὶ ἄγαλμα τῆς θεᾶς, ὃ ἐλέγετο κομισάσα ἐκ τῆς Ταυρίδος ἡ Ἰοιγένεια μετὰ τοῦ Ὁρέστου· ἤρπασε δ' αὐτὸ ὁ Εὐρέτης. Ἐκεῖ καὶ τελετὴ ἦγετο ἐτήσια, τὰ Βραυρωνία. Κατὰ πενταετίαν δ' ἐτελοῦντο αὐτόθι καὶ Διονύσια. Νοτιώτερον ἔκειτο ἡ Στειρία, πρὸς ἣν ἔφεραν ἡ Στειρία ὁδὸς ἐξ Ἀθηνῶν, καὶ ἔνθα ἐγεννηθήσαν ὁ Θηραμένης καὶ ὁ Θρασύβουλος· Πρασσαί (ν. Ράφτι), ἔχουσαι ναὸν τοῦ Απόλλωνος καὶ τάφον τοῦ Ἐρυσίχθονος,

υἱοῦ τοῦ Κέρκροπος· Ποταμοὶ, ἔνθα ἦν ὁ τάφος τοῦ Ἰωνος· Θορικός, ἔχων λιμένα καὶ Ἀκρόπολιν, ἥς ἐρείπια σώζονται. Παρὰ τῷ Λαυρεῖϊ ἦν ἡ Ἀνάφυλυστος (ν. Ἀνάδυστος), ἔχουσα ὄχυρὸν λιμένα καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸ νησίδιον Ἐλαϊοῦσαν (Λαγονῆσι). Οἱ δῆμοι Σφηττός, Λάμπτραι, Θόραι, Ἀνάγυρος, ἦσαν παρὰ τῷ ἀκρωτήριῳ Ζωστήρι, ἔχοντι ναὸν τῆς Μητρὸς Θεᾶς· ἐρήθη δ' ὅτι ἡ παροιμία «ἀνάγυρον κινεῖν» προῆλθεν ἐκ καλῶςμου τινὸς φυτοῦ ἐκεῖ που φυζιμένου. Αἱ Ἀλαὶ Αἰξωνίδες εἶχον ἀλικάς· ἡ δ' Αἰξωνὴ ἦν ἐπίσημος δῆμος, οὗ οἱ κάτοικοι κατηγοροῦντο ὡς φιλέριδες. Μεσογεῶς δ' ἔκειτο ἡ Πατιανία (ν. Λιόπσι), ἐπὶ τῆς Στειρίας ὁδοῦ, πατρίς τοῦ Δημοσθένους. Τοῦ Σουνίου δ' ἀνατολικῶς παρεστίνετο ἡ Μάκρις, ἡ νῆσος τῆς Ἐλένης, (ν. Μακρονῆσι), ἔνθα ἐλέγετο ὅτι ἀπέβη ἡ Ἐλένη εἴτε ὅτε τὸ πρῶτον ἠρπάγη, εἴτε ἐπὶ τῆς ἐκ Τροίας ἐπιστροφῆς τῆς. Ἡ δ' ἐπιστημοτάτη τῶν τῇ Ἀττικῇ ἀνηκουσῶν νήσων ἦν ἡ Σαλαμίς, ἡμικυκλικὴν ἔχουσα τὸ σχῆμα, κατέναντι τῆς Ἐλευσίνος. Ἐν τοῖς ἀρχαιοτάτοις χρόνοις ἦν αὐτοτελής (Ἰδ. Αἰακάς)· εἴτα, γενομένη Μεγαρική, προὔκαλει ἐπὶ πολὺ ἐριδας μεταξύ Ἀθηναίων καὶ Μεγάρων· τέλος δ' ἐκυριεύθη, κατὰ προτροπὴν τοῦ Σόλωνος, ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ κατεκυρώθη αὐτοῖς ὑπὸ τῆς Σπάρτης. Ἡ ἀρχαία τῆς νήσου πρωτεύουσα ἔκειτο εἰς τὴν νοτίαν αὐτῆς ἀκτὴν· ἡ δὲ Νεοσαλαμίς ἐκτίσθη εἰς τ' ἀνατολικὰ, ἀπέναντι τοῦ ὅρους Αἰγάλεω τῆς Ἀττικῆς. Τὸ τῇ Ἀττικῇ πλησιέστατον αὐτῆς ἀκρωτήριον ἦν ἡ Κυνόσουρα, ἔνθα ἐστήθη τὸ τρόπαιον τοῦ Θεμιστοκλέους μετὰ τὴν μεγάλην ναυμαχίαν (480 π. Χ.), καὶ ἦν καὶ ὁ τάφος τοῦ πιστοῦ κυνὸς αὐτοῦ, τοῦ κολυμήσαντος ἕως ἐκεῖ κατόπιν τῆς τριηριῶς του, ὅτε ὁ στόλος ἀπέπλευσεν ἐκ Πειραιῶς, καὶ ἐκεῖ πεσόντος νεκροῦ. Ἡ ναυμαχία δὲ συνεκροτήθη ἐν τῷ πορθμῷ μεταξύ τῆς πόλεως Σαλαμίνος καὶ τῆς Ἀττικῆς, καὶ οἱ

Ἀθηναῖοι ἦσαν ἐγκλεισμένοι ἐντὸς τοῦ κόλπου τῆς Ἐλευσίνας (Ἡρδ. Η, 84). Τὰ παρακείμενα νησίδα Φαρμακούσα καὶ Ψυτάλεια (ν. Λιθοκουτάλα), κατεῖχοντο ὑπὸ Περσῶν· ἀλλ' ὁ Ἀριστείδης ἐξέβαλεν αὐτοὺς ἐκεῖθεν (Ἡρδ. Η, 95.—Δισχλ. Πέρσ. 442.—Πλούτ. Ἀρσ. Θ.—Στράβ. Θ, 395). Ἐν γένει περὶ Ἀττικῆς ἴδ. Παισ. Α.—Στράβ. Θ, 390.

Ἀττικιστῆς, 1) μεταγενέστεροι συγγραφῆς οἱ ἀξιολύοντες νὰ γράφωσιν οὐχὶ εἰς τὴν κοινὴν, ἀλλ' εἰς τὴν ἀττικὴν διάλεκτον, ὡς ὁ Αἰλιανὸς, Ἀρριανὸς, Λαυκιανὸς, Ἀριστείδης, Ἡλιοδωρος, Φιλόστρατος, Λόγγος, καὶ ἄλλοι.—2) Οἱ περὶ τὴν ἐξήγησιν τῶν ἀττικισμῶν ἀσχοληθέντες γραμματικοί, ὡς ὁ Μοῦρρις, ὁ Φρύνιχος, Θωμάς ὁ Μάγιστρος.

Ἀττικὸς, 1) Τίτος Πομπόνιος, Ῥωμαῖος, γεννηθεὶς 109 π. Χ., κατὰ τὰς ἐμφυλίους ἐριδας τῆς Ῥώμης εἰς Ἀθήνας φυγὼν, ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐκεῖ διαμείνας καὶ σπουδάζας, καὶ τὴν πόλιν διὰ τοῦ πλούτου τοῦ εὐεργετήσας, ὅθεν καὶ τὸ ἐπωνύμιον αὐτοῦ (C. Nep. Att.).—2) Ἰδ. Ἡρώδης.

Αὐγὴ, ἴδ. Τήλεφος.

Αὐγεάς, ἴδ. Ἡρακλῆς.

Αὐγουστός (Ἑλλ. Σεβαστός), τίτλος ὃν ἔλαβε κατὰ πρῶτον ὁ Ὀκταβιανὸς, ἀποφεύγων τὸν τῷ λαῷ τῆς Ῥώμης ἐπιυποπτον καὶ μὴ προσφιλεῖ τοῦ αὐτοκράτορος, ἔφερον δὲ μετ' αὐτὸν πάντες οἱ αὐτοκράτορες ἐνθρονιζόμενοι, καὶ μόνοι αὐτοί.

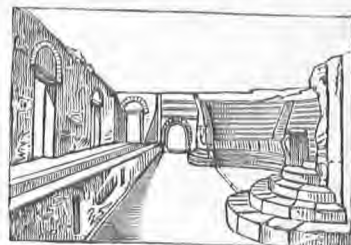
Αὐθόψης, μαγειρικὸν σκεῦος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων μνημονευόμενον (Cic. Rose. Am. XLVI.—Lemp. Elag. XIX), καὶ πιθανῶς περιέχον

καὶ τὸ πῦρ καὶ τὰ πρὸς ζεῖσιν προσωρισμένα ἀντικείμενα (ὡς τὸ Ῥωσικὸν λεγόμενον σάμαβάριον). Τοιοῦτο νομίζεται τὸ ἐν Πομπηίᾳ εὑρεθὲν κατὰ τὴν προσηρητημένην εἰκόνα,

ἐνθα οἱ ἄνθρωποι ἐτίθεντο ἐν τῷ μέσῳ, κέρει δὲ τὸ ὕδωρ ἢ εἴ τι ἄλλο ῥευστὸν, ἐκρέον διὰ τοῦ εἰς τ' ἀριστερὰ ρινομένου κρουνοῦ.

Αὐλαία, τὸ πρὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου παραπέτασμα, μὴ αἰρόμενον ὡς εἰς τὰ νέα θεάτρα, ἀλλὰ καταβιζόμενον καὶ τὸ

λισσόμενον εἰς κύλινδρον ὑπὸ τὸ προσκήνιον· ἐνθα φαίνεται ἡ θέσις εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος τῆς εἰκόνας.

Αὐλῆς, ἴδ. οἶκος.

Αὐλῆς, πόλις τῆς Βοιωτίας, ἀπέκταντο τῆς Εὐβοίας, Ν τῆς Χαλκίδος. Ἐκεῖ συνήλθεν, εἰς τὴν Τροίαν ἐκπλέων, ὁ ἐλληνικὸς στόλος, εἰς τὸν λιμένα τὸ μικρὸν βαθὺ (Ὀρ. Τλ. Β, 304).

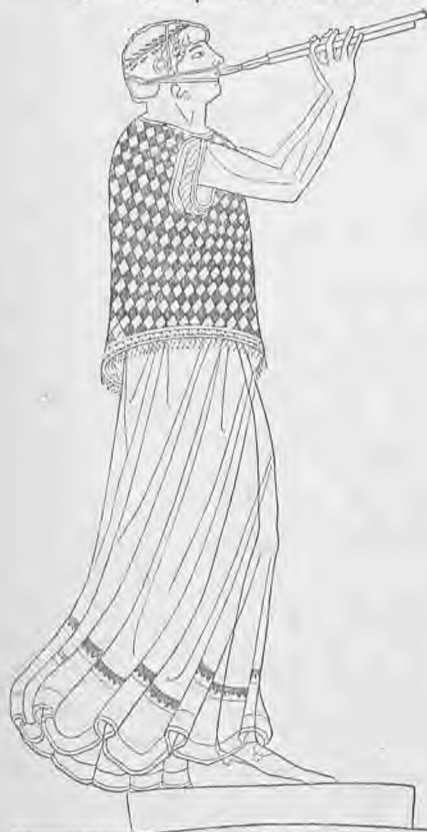
Αὐλὸς, τὸ σύνθηδες ἐμπνευστὸν μουσικὸν ὄργανον τῶν ἀρχαίων, κατ' ἀρχὰς ἀ-

φελῆς (μόναυλος), ἐξ ἀπλοῦ καλάμου (καλάμινος), ἔχων μίαν τρύπαν μόνον πλαγίως· εἰς τα δὲ ξύλινα παρὰ διαφορῆς

λαοῖς, ἢ μετάλλινος, τὸ πρῶτον παρὰ τοῖς Τυρρηνοῖς, ἐξ ὁποῦ ἢ ἐξ ἐλέφαντος μετὰ περισσotέρων ὁπῶν. Ὁ πλαγίαιλος εἶχε συνήθως ἐξοχὴν εἰσερχομένην εἰς τὰ χεῖλη, ἐκκρατεῖτο γωνιαίως πρὸς τὸ σῶμα (Εἰκὼν), καὶ ἦν τὸ κυρίως μουσικὸν ὄργανον τῶν Σατύρων. Ἐφευρέτης δ' αὐτοῦ ἐλέγετο ὁ Μίδας (Pl. VII, 57.—Apol. Met. XI, 245). Ἐν γένει δ' ἐχρησίμευεν ὁ αὐλὸς, ὃν ἔπαιζον πολὺ λάκις αἱ αὐλητρίδες, εἰς τὰς ἐστιασίας,

τοὺς χοροὺς, τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς, προσέτι καὶ εἰς τὸ νὰ δίδῃ τὸν ρυθμὸν τοῖς ἐρέταις εἰς τὰς τριήρεις, καὶ νὰ συνοδεύῃ τὴν λύραν καὶ νὰ ὑποβοηθῇ τὴν ἀπαγγελίαν τῶν ῥαψωδῶν ἢ τῶν ὑποκριτῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Πολλὰκις δ' εἰς καὶ ὁ αὐτὸς ἐπαίξε δύο συγ-
χρόνως αὐλοὺς, ἐμφυσῶν αὐτοῖς ἄνωθεν, ὡς εἰς τοὺς σημερινοὺς εὐθυαύλους (κλαρινέττας), καὶ ὁ Ἡρόδοτος περὶ τῶν λυδίων δύο αὐλῶν

φόρου μήκουσ ἐδίδον ἐπὶ τὰ διαφόρους τόνους, οἷα ἐστὶν ἔτι ἐν χρήσει ἐνιαχοῦ τῆς Ἑλλάδος. Ἰδ. Μουσική.

Αὐλῶν, ἐν γένει στενὴ κοιλιάς ἰδίως δὲ 1) πόλις ἐν Μεσσηνίᾳ, κατὰ τὴν κοιλίαν τοῦ ποταμοῦ Κυπαρίσσου, μετὰ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ (Ξεν. Ἑλλ. Γ', 2, 25. 3, 8. — Στρβ. Η, 850. — 2) Πόλις μετὰ λιμένος ἐν Ἰλλυρίᾳ. — 3) πόλις ἐν Μακεδονίᾳ κατὰ τὸ ΒΔ τοῦ Στρυμονίου κόλπου. — 4) χώρα ἐν Λαυρείῳ τῆς Ἀττικῆς.

Αὐλωπίς, ἡ ἀρχαία περικεφαλαία τῶν ἡρώϊκῶν χρόνων, ἔχουσα προσωπίδα, ἥτις,

Ἐξ ἀρχαίου ἀγγείου

ὅτε κατεβιδάξετο, ὡς εἰς τὴν ἀριστερὰν εἰκόνα, ἐκάλυπτεν ὅλον τὸ πρόσωπον, πλην τῶν ὀφθαλμῶν.

Αὐξησία καὶ Δαμεία, δύο θεότητες, ἢ πιθανώτερον ἐπίθετα τῆς Δήμητρος (εἰς τὴν αὐξῆσιν προκαλούσης) καὶ τῆς Κόρης, λατρευόμεναι μεθ' ὁμοίων τελετῶν ὡς αἱ θεαὶ ἐκεῖναι, πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος, οἷον ἐν Τροιζίνι, Αἰγίνῃ, Κρήτῃ, Ἐπιδαύρῃ, ἔχουσαι καὶ μυστήρια (Ἡρόδ. Ε, 82—88. Πaus. Β, 30, 5. 32, 2).

Αὐξῶ, ἰδ. Χάριτες.

Αὐτεσίων, ἰδ. Θήρας.

Αὐτομάτη, ἰδ. Βούσιρις.

Αὐτομέδων, 1) υἱὸς Διῶρους, ἡνίοχος τοῦ Ἀχελλέως. (Ὀρμ. Ἰλ. Π, 148. Ρ, 429. 459. Φ, 574), ἐξ οὗ καὶ παρὰ Ῥωμαίοις οὕτως ἐπεκαλεῖτο πᾶς ἐπιδέξιος ἡνίοχος (Cic. Rose. Am. XXXV, 98). — 2) Τύραννος τῆς Ἐρετρίας, κατασταθεὶς ὑπὸ τοῦ Φίλιππου.

Αὐτονόη, ἰδ. Ἀκταίων.

Αὐτονομία, τὸ δικαίωμα τῶν πόλεων τοῦ διοικεῖσθαι κατ' ἰδίους νόμους καὶ πολιτικῶς ἀνεξαρτητῶς. Ἡ Ἀνταλκίδειος εἰρήνη

ὁμιλῶν λέγει (Α, 17) τὸν ἕνα αὐτῶν ἀνδρῆϊον (ἀρσενικόν, πιθανῶς βαρύτονον), τὸν δ' ἄλλον γυναικειόν (ἴσως ὀξύφωνον). Ὑπῆρχε δὲ καὶ ὁ ἄσκαυλος, συγκαίμενος ἐξ αὐλοῦ φευσμένου δι' ἄσχοῦ, ὡς τὴν σημερινὴν κάϊδαν. Ἐμβλημα δὲ τοῦ Πανός, καὶ ἐφεύρεσις αὐτοῦ, ἢ τοῦ Μαρσίου, τοῦ Ὑάγνιδος ἢ τοῦ Ὀλύμπου ἦν καὶ ἡ σύριγξ, συγκαίμενη ἐξ ἐπτά αὐλίσκων, οἷτινες διὰ δια-

ἀπένειμεν αὐτήν εἰς πάσας τὰς ἐν Εὐρώπῃ ἐλλ. πόλεις καὶ τὰς γήσους, πλὴν πέντε. Παρὰ Ῥωμαίοις αἱ αὐτόνομοι πόλεις ἐδικαιοῦντο νὰ ἔχωσι καὶ ἴδια νομίσματα.

Αὐτόχθονες, οἱ εἰς χώραν τινὰ θεωρούμενοι ὡς μὴ ἐξώθεν ἐποιήσαντες, ἀλλ' ἀνέκαθεν ἐξ αὐτῆς καταγόμενοι. Ἰδίως δ' ἐκαυχῶντο ἐπὶ τῇ αὐτοχθονίᾳ αὐτῶν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Ἀρκάδες, καὶ περὶ τῶν πρώτων λέγει ὁ Θουκυδίδης (Α, 2) «τὴν γοῦν Ἀττικὴν, ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεῖστον διὰ τὸ λεπτόγειον ἀστασίαστον οὔσαν, ἄνθρωποι ὥκουν οἱ αὐτοὶ αἰεὶ,» ὁ ἐπικυροῖ καὶ ὁ Πλάτων (Μενέξ. 245) καὶ ἄλλοι· ὁ δ' Ἀντισθένης ἐχλεύαζεν αὐτοὺς κοχλίᾳς, καὶ ὁ ἀξιῶντας ὅτι εἰσὶ γηγενεῖς.

Ἀφακα, πόλις ἐν Κοίλῃ Συρίᾳ παρὰ τῷ ποταμῷ Ἀδώνιδι, μετ' ἐπισήμου ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης καὶ χρηστηρίου, ὁ πρῶτος ὁ Κωνσταντῖνος κατήγγησεν.

Ἀφαμιώται, δοῦλοι ἐν Κρήτῃ (Ἀθν. σ. 263. — Στρώ. ΙΕ, 1027).

Ἀφαιρεὺς, 1) ἴδ. Ἀΐος καὶ Ἰδας. — 2) Γαμβρὲς τοῦ Ἰσοκράτους, υἱὸς Ἰππίου τοῦ σοφιστοῦ καὶ Πλαθάνης, ῥήτωρ καὶ τραγικὸς ποιητὴς Ἀθηναῖος περὶ 369 καὶ 342. Εἰς τῶν λόγων αὐτοῦ ἐγράφη, πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ πατρὸς του, «Πρὸς Μεγακλειδὴν περὶ τῆς ἀντιδόσεως.» Ἐποίησε δὲ καὶ 37 τραγωδίας, καὶ δις ἐνίκησεν εἰς τὰ Διονύσια καὶ δις εἰς τὰ Λήναια (Πλούτ. Γ Ρ. σ. 839)· περιεσώθη δὲ οὐδὲν ἐκ τῶν ἔργων του.

Ἀφέται ἢ Ἀφεταῖ, ὄρμος κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ κόλπου τῶν Παγασῶν, ἐνθα ὁ Ἡρακλῆς ἀφέθη ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἐνταῦθα κατέπλευσεν ὁ περσικὸς στόλος μετὰ τὴν ἐν Σηπιάδι ἥτταν, καὶ ὁ Ξέρξης διέταξε σταδιοδρομίαν (Ἡρόδ. Ζ. 193. Η, 6).

Ἀφετοὶ ἡμέραι, ἐν Ἀθήναις αἱ τῆς ἀργίας τῆς βουλῆς καὶ τῶν δικαστηρίων, περιλαμβανομένων καὶ τῶν ἀποφράδων (τῶν

τριῶν τελευταίων ἐκάστου μηνὸς), ἐν αἷς μόνον τὰ φονικά ἐδικάζοντο.

Ἀφθόνιος, σοφιστὴς ἐν Ἀντισοχείᾳ κατὰ τὸ τέλος τοῦ γ' αἰῶνος μ. Χ. ἔγραψε Προγυμνάσματα, κατὰ τὸν ἀρχαιότερον Ἑρμογένην, διατηρηθέντα, καὶ ἐν τῷ 15' καὶ 16' αἰῶνι εἰς τὰ σχολεῖα ὡς κείμενον πρὸς ἄσκησιν εἰς τὴν ῥητορικὴν παραδεδεγμένα. Συνέταξε δὲ πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν καὶ ἦν ἐπέγραψε Χρεῖαν, τὴν εἶτα Ἀφθονίαν ἐπικληθεῖσαν. Τῷ ἀποδίδονται δὲ καὶ 40 τῶν Αἰσωπείων μύθων.

Ἀφιδναὶ καὶ Ἀφιδνα, (ν. Καπανδρίτι), μία τῶν 12 ἀρχαιότατων πόλεων τῆς Ἀττικῆς 3 ὥρας ἀνατολικῶς τῆς Δελφείας. Ὁ Θησεύς, ἀρπάσας τὴν Ἑλένην, τὴν εἶχε κρύψει ἐκεῖ, δι' ὃ οἱ Τυνδαρίδαι ἐκურίευσαν αὐτῆς τὸ φρούριον (Ἡρόδ. Θ, 73). Ἦν δ' ὠχυρωμένη καὶ ἐπὶ Δημοσθένους (Στρώ. Θ, 396).

Ἀφλαστον.

κόσμημα ἐκ σανίδων τιθέμενον εἰς τὴν πρὸς μνην τῶν πλοίων.

Ἀφροδίσιον.

ἑορτὴ τῆς Ἀφροδίτης.

πολλαχοῦ τελουμένη, ἀλλὰ κυρίως ἐν Πάφῳ τῆς Κύπρου, ἐνθα ὁ Κινύρας ὠκοδόμησε τὸν ναὸν τῆς θεᾶς. Εἰς τούτου δὲ τὴν γενεάν ἔμμενον ἡ ἱερωσύνη, καὶ ὁ πρῶτος ἱερεὺς ἐλέγετο ἀγῆτωρ, πιθανῶς ὡς ὁ ὀδηγῶν τὴν πομπήν. Αἱ δὲ θυσίαι ἦσαν ἀναίμακτοι (Στρώ. Δ, 683. — Ἡσύχ. λ. Ἀγῆτωρ).

Ἀφρικὴ, ἴδ. Λιβύη.

Ἀφροδισιάς, 1) πόλις Καρικὴ πρὸς τῇ Φρυγίᾳ, εἶχεν ἐπίσημον ναὸν Ἀφροδίτης· οὐ μεγάλα λείψανα σώζονται. — 2) Πόλις καὶ λιμὴν τῆς Κιλικίας, ἀντικρὺ τῆς Κύπρου. — 3) Παράλιος πόλις τῆς Κυρηναϊκῆς, ἔχουσα ναὸν Ἀφροδίτης (Ἡρόδ. Δ, 169).

Ἀφροδίσιον, 1) Πόλις εἰς τὴν Β παρὰ τὴν Κύπρου. — 2) Χωρίον ἐν Ἀρκαδίᾳ, μετὰ τὴν Μεγαλοπόλεως καὶ Παλλαντίου.

Ἀφροδίτη, καθ' Ὅμηρον (Ἰλ. Ε, 371, 428), θυγάτηρ Διὸς καὶ Διώνης· καθ'

της, προστάτιδος τῆς παραγωγικῆς δυνάμεως τῆς φύσεως. Ἐντεῦθεν καὶ Ἀναδυομένη, Ἀφρογένηια, Κυπρογένηια ἐπελέγετο· θεὰ τοῦ κάλλους καὶ τοῦ ἔρωτος, πασῶν ἡ ὡραιότατη. Ὅπαδοὶ αὐτῆς εἰσὶν αἱ Χάριτες, αἱ Ὠραι, ἡ Πειθώ, ὁ Πέθος, ὁ Ἴμερος, καὶ ἔφερε τὸν κέστων, «ἐνθα οἱ θελκτῆρια πάντα τέτυκτο» (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 215). Ἐνιαχοῦ, ὡς ἐν Ἀθῆναις, ἐλατρεύετο καὶ ὡς Πάνδημος, ἦτοι ἐπὶ πάντων ἐξουσίαν ἔχουσα· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ἐπίθετον τοῦτο παρεῖχεν ἀφορμὴν εἰς παρεξήγησιν, τῇ ἀπεδόθη καὶ ἡ ἐπωνυμία Οὐρανία. Καθ' Ὅμηρον (Ὀδύσ.) ἦν σύζυγος τοῦ Ἥφαιστου, ἀλλ' ἡγάπα τὸν Ἄρην, δι' ὃ καὶ τὸ ἐπίθετον Ἀρεία ἐνίοτε φέρεται. Ἡ κυριώτερα ἔδρα τῆς λατρείας αὐτῆς ἦν ἡ Κύπρος, ὡς ἐκ τῆς θαλάσσης δὲ προελθοῦσα, ἐθεωρεῖτο καὶ ὡς προστάτις τοῦ αἰσίου πλοῦ, ὑπὸ τὰς ἐπωνυμίας Λιμνησία, Εὐπλοία, Γαληνεία· ὡς δ' ἐκ τῶν μερῶν ἐνθα ἦσαν τὰ ἀρχαιότερα αὐτῆς ἱερά. Κύπρις, Παφία, Ἀμαθουσία, Ἰδαλία, Κνιδία, Κυθήρεια καὶ Ἐρυνίκη ἐν Σικελίᾳ, διότι εἶχεν ἱερὸν εἰς τὸ ὄρος Ἐρυκα, τῆς λατρείας τῆς ὑπὸ τῶν Φοινίκων ἐκεῖ εἰσαχθείσης. Ἐκ τοῦ Ἀρεως ἔσχε τὸν Ἐρωτα (ἴδ. Ἄρη), ἐκ τοῦ Ἀγχίσου δὲ τὸν Αἰνείαν. Ἐμβλήματα αὐτῆς φυτικὰ ἦσαν ἡ μύρτος, τὸ ῥόδον, ὁ μήκων, τὸ μῆλον, ὃ ἔλαβε παρὰ τοῦ Πάριδος (ἴδ.), νικήσασα τὴν Ἥραν καὶ τὴν Ἀθηνᾶν εἰς τὸν περὶ καλλονῆς διαγωνισμόν· ἐκ δὲ τῶν ζώων ὁ λαγῶς, καὶ ἐκ τῶν πτηνῶν ἡ περιστέρα καὶ ὁ στρουθός· ἐνίοτε δὲ τῇ ἀπενέμετο καὶ ὁ δελφὶν ὡς

Ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου

Ἡσίοδον (Θεογ. 190), ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῆς θαλάσσης εἰς Κύπρον ἀναδυσα, ἴσως διότι ἐξ Ἀσίας ἦλθεν ἐκεῖ ἡ λατρεία τῆς Ἀστάρ-

ποντογενεῖ. Ἡ τέχνη παρίστησιν αὐτὴν ὡς νέαν χαριεστάτην, ἔχουσαν γλυκεῖαν, ἐνίοτε δὲ καὶ μεγαλοπρεπεῖ τὴν ἔκφρασιν τῆς καλλονῆς. Ἡ τῆς Μήλου ἐν Παρισαίῳ καὶ ἡ τῶν

Μεδίκων ἐν Φλωρεντία εἰσὶ τὰ δύο πρόωιστα σωζόμενα ἀριστουργήματα. Ἡ πρώτη δ' αὐτῶν παρίστα ἴσως τὴν θεάν, ἐν συμπλέγματι μετὰ τοῦ ἀφωπλισμένου Ἀρεως (Marie Ludivisi), ἐνοπριζομένην εἰς αὐτοῦ τὴν ἀσπίδα. Ἰδ. Ῥαγ. Ἰστ. καλλ. Τόμ. Α'. 388.

Ἀφροδιτόπολις. Τέσσαρες πόλεις ἐν Αἰγύπτῳ ἔφερον τοῦτο τὸ ὄνομα.

Ἀφυτις, πόλις τῆς Παλλήνης ἐν Μακεδονίᾳ, ἔχουσα ναὸν τοῦ Διὸς τοῦ Ἀμμωνος (Θουκ. Α, 64).

Ἀχαΐα, ἀρχαιότατα καὶ Αἰγυπτολογία (Στρεβ. Η, 383.—Παυσ. Ε, 1, 1, Ζ, 1, 1) καλουμένη, ἦν τὸ βορειοδυτικὸν τμήμα τῆς Πελοποννήσου, ἀποτελοῦν κατ' ἀρχὰς τὴν δωδεκάπολιν, εἴτα καὶ πρὸς ἀνατολὰς μάλλον ἐκταθὲν, ἐπὶ δὲ Ῥωμαίων (Liv. Cic. Caes.) ὅτε μὲν πᾶσα ἡ Πελοπόννησος, ὅτε δὲ πᾶσα ἡ Ἑλλάς οὕτω καλουμένη. Πρὸς τὴν Ἀρκαδίαν ὠρίζον αὐτὴν τὰ ὄρη Κυλλήνη, Κρᾶθις, Κερύνεια, Ἐρύμανθος ἡ Ὀλωνός, ὧν τινα ἔχουσιν ὕψος μέχρι 8,000 ποδῶν. Βορειότερον δὲ τούτων, μέχρι τῆς θαλάσσης ἐκτεινόμενον, ἦν τὸ Παναχαϊκόν. Τὰ κυριώτερα δ' ἀκρωτήρια ἐκαλοῦντο Ἀραξος, παρὰ ταῖς Πάτραις, Ῥίον, ἔχον ἄλλοτε ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Δρέπανον. Ποταμοὶς μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου (Α, 145) ὁ Κρᾶθις. Αἱ Πάτραι κεῖνται εἰς τὴν ΒΔ γωνίαν αὐτῆς ἀνατολικώτερον δ' ἦσαν αἱ Ῥυπαί, τὸ Αἶγιον, ἡ Κερύνεια, ἡ Ἐλίκη καὶ ἡ Βούρα, ἀμφοτέραι διὰ πεισμοῦ καταποντωθεῖσαι τῷ 373 π. Χ. (Διόδ. ΙΔ, 48.—Στρεβ. Α, 384.—Παυσ. Ζ, 24), ἡ Δῖγειρα καὶ ἡ Πελλήνη. Μεσογείως δ' εἰς ὑψηλὴν θέσιν ἔκειτο ἡ Τριταία (Στρεβ. Η, 383). Οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι ἦσαν Πελασγοὶ καὶ Ἴωνες, ἐξ ὧν καὶ ἡ δωδεκάπολις οὗτοι δ' ἐκδιωχθέντες ὑπὸ τοῦ Τισαμενοῦ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ὀρέστου, ἀπῆλθον εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ ἔκτοτε ἡ χώρα ὠνομάσθη Ἀχαΐα. Εἰς τὸν περσικὸν πόλεμον οἱ Ἀχαιοὶ δὲν μετέσχον οὐδέτεροι δ' ἔμειναν

καὶ εἰς τὸν πελοποννησιακόν, καθ' ὃ μὴ συμπαθόντες πρὸς τοὺς Δωριεῖς. Ἐν Αἰγύπτῳ δ' ἐτέλειον κοινὴν πανήγυριν εἰς Δία τὸν Ὀμάριον ἢ Ὀμαγύριον καὶ εἰς Δήμητραν τὴν Παναχαϊάν. Ἀλλὰ στενωτέρω συνεδέθησαν κατὰ τῶν διαδόχων τοῦ Ἀλεξάνδρου (281 π. Χ.) αἱ πόλεις Πάτραι, Δύμη, Τριταία καὶ Φαραί, αἷς ἀμέσως προστέθησαν καὶ ἐξ ἄλλαι (Πολύβ. Β, 41), ἀποτελέσασαι τὸν Ἀχαϊκὸν κληθέντα δεσμὸν, εἰς περιωπὴν ἀφ' ἧς ἐπὶ Ἀράτου (251 π. Χ.). Καὶ προσεῖλκυσε μὲν οὗτος καὶ ἄλλας πόλεις τῆς Πελοποννήσου εἰς τὸ κοινόν, ἀλλ' ἡ Σπάρτη, ἡ Μεσσηνία, ἡ Ἠλεία καὶ μέρος τῆς Ἀρκαδίας δὲν προσήλθον δι' ὃ καὶ ὅτε ὁ Κλεομένης Γ', βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Μεγαλοπόλεως (224) ἔφθασε νικηφόρος πρὸ τῆς Κορίνθου καὶ Σικυῶνος, ὁ δεσμὸς συνεμάχθη μετ' Ἀντιγόνου τοῦ Δώσανος, ὅστις προσέθηκεν αὐτῷ καὶ τὴν Τεγέαν καὶ τὴν Μαντινείαν. Ἡττήθη ὁμως ὁ Ἀρατος ἐν Καρυαῖς ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν. Ἀλλ' ὅτε οἱ Ῥωμαῖοι ἐκινήθησαν κατὰ τῶν Μακεδόνων, οὗτοι στενωτέρω συνεδέθησαν μετὰ τοῦ ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ, ὃν μεγάλως ὠφέλησε καὶ ἡ ἐκλογὴ τοῦ Φιλοποίμενος ὡς στρατηγοῦ, καὶ κατενικήθη ὁ Μαχαίνδας, τύραννος τῆς Σπάρτης, καὶ προσήρτηθη πᾶσα ἡ Ἀρκαδία εἰς τὸν δεσμὸν, ὅστις ἔκτοτε μετὰ τῆς Ῥώμης συμμαχία (195), ἐκυρίευσεν καὶ τὴν Σπάρτην. Ἀλλ' ἡ Ῥώμη ζηλοτυπήσασα, ἐστράφη αὐτῷ κατὰ αὐτοῦ, καὶ ὁ Φιλοποίμην συλληφθεὶς, ἀπέθανεν ἐν αἰχμαλωσίᾳ, καὶ ὁ δεσμὸς ἐδιέσθη. Ὁ νέος στρατηγὸς Λυκόρτας, ὁ πατήρ τοῦ ἱστορικοῦ Πολυβίου, ἐπέζητησε μάλιστα τὴν τοῦ Μακεδόνα Περσέως τὴν συμμαχίαν ὅτε δ' ἔπεσεν ὁ Περσεὺς ἐν Πύδνῳ (168), Καλλικράτης, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπάλου μερίδος ἐν τῷ δεσμῷ, παρέδωκε 1000 τῶν ἐπισχυοτέρων συμπολιτῶν τοῦ εἰς τὴν Ῥώμην, ἔνθα ἔμειναν αἰχμάλωτοι μέχρι τοῦ 150. Τῷ 147, τὴν ἐξασθένειν τοῦ δεσμοῦ ἐπέζητη

τοῦσα ἡ Ῥώμη, ἀπήτησε τὴν ἐξαίρεσιν ἀπ' αὐτοῦ τῶν πόλεων Κορίνθου, Ὁρχομενοῦ, Ἀργούς, Ἡρακλείας καὶ Οἰτῆς· ἀντιστάς δ' ὁ δεσμός, ἡττήθη ὑπὸ τοὺς στρατηγούς Δίατον καὶ Κριτόλαον. Ὁ δὲ Ῥωμαῖος Μόμμος, νικήσας τοὺς Ἀχαιοὺς ἐν Λευκοπέτρᾳ (146), ἐκυρίευσεν καὶ κατέστρεψε τὴν Κόρινθον, ὁ δεσμός διελύθη, καὶ ἡ Ἀχαΐα, ἐλιπαρικῶς ὀργανωθείσα, ἐγένετο Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία. (Ἰδ. Πλούτ. Φίλιπ. Ἀρατ. — Πολβ. Λιν. XXVII). Τοῦ δεσμοῦ ἐν τῇ ἀκμῇ του προΐσταντο τὸ πρῶτον δύο στρατηγοί, εἰτα δὲ εἰς, ἔχων πᾶσαν τοῦ δεσμοῦ τὴν ὑπερτάτην διοίκησιν. Ὑπῆρχε δὲ, μέχρι τοῦ 256 καὶ εἰς γραμματεῖς, καὶ εἰς τὰς ἐκστρατείας ὑποστράτηγοι καὶ εἰς ἱππαρχοί. Εἶχε δ' ὁ δεσμός καὶ βουλὴν, ἥς τὰ μέλη ἐκαλοῦντο δημιοῦργοι (Πολβ. Β, 9. — Λιν. XXXVIII, 30), δώδεκα ἐν ὅλοις, μετὰ τοῦ στρατηγοῦ καὶ τοῦ ἱππάρχου. Συνήρχοντο δ' οἱ πληρεξούσιοι τοῦ δεσμοῦ δις τοῦ ἔτους, τὸ ἕαυ καὶ τὸ φθινόπωρον εἰς τὸ Αἴγιον, μετὰ ταῦτα δὲ καὶ ἀλλαχού, ἵνα νομοθετῶσιν, ἀποφασίζωσι περὶ πολέμου ἢ εἰρήνης, συμμαχιῶν, κτλ., ἐκάστου πολίτου ὑπερτρίαντα τοὺς δικαιοῦμένου νὰ μετέχη τῆς ἐκκλησίας. Μνημονεύεται δὲ πλὴν τούτων καὶ συμβουλῆν τι, οὗ ἀκριβῶς γνωστὴ δὲν εἶναι ἡ δικαιοδοσία (Στράβ. Η, 383. — Πaus. Ζ, 6).

Ἀχαιμένης, 1) Γενάρχης τῶν Ἀχαιμενιδῶν, οἱς ἀνῆκον, ἀπὸ Κύρου, οἱ βασιλεῖς τῆς Περσίας (Ἡρόδ. Α, 125. Ζ, 11), ἡγεμῶν τῆς Περσίας ὑπὸ τὸν βασιλεῖα τῶν Μήδων Φραόρτην (Ἡρόδ. Α, 102). — 2) Υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάτου, ἀδελφὸς τοῦ Ξέρξου, διοικητὴς τῆς Αἰγύπτου (Ἡρόδ. Ζ, 7. 97).

Ἀχαιοί, μία τῶν κυριωτέρων φυλῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, ἐλέγοντο καταγόμενοι ἀπ' Ἀχαιοῦ (τοῦ Ξούθου, υἱοῦ τοῦ Ἑλλήνου), ὅστις ἐξ Ἀττικῆς ὑπέταξε τοὺς Πελασγούς τῆς Ἀργολίδος καὶ τῆς Λακωνίας, ἢ κατ' ἄλλους ἐπέστρεψεν εἰς Θεσσαλίαν, ὅθεν κατήγετο (Ἡρόδ. Ζ, 132), καὶ ἐκείθεν οἱ

υἱοὶ του Ἀρχάνδρος καὶ Ἀρχιτέλης κατήλθον εἰς Ἀργός, καὶ ἐκυρίευσαν ἐκεῖθεν πᾶσαν τὴν Πελοπόννησον πλὴν τῆς Ἀρχαΐας· δι' ὃ καὶ παρ' Ὀμήρῳ αὐτῶν καὶ τῶν Ἀργείων τὸ ὄνομα ἀναφέρεται πάντοτε ὡς γενικὴν τῶν Ἑλλήνων. Ἀλλ' εἰτα, ὑπὸ τῶν Ἡρακλειδῶν ἐξωσθέντες τοῦ Ἀργούς καὶ τῆς Λακωνίας, κατήκονσαν ἀπὸ τῆς εἰσβολῆς τῶν Δωριέων τὴν βορειοδυτικὴν γῶγαν τῆς Πελοποννήσου, τὴν πρὶν Ἰωνίαν ἢ Αἰγιάλειαν καλουμένην. Ὁ δ' Ὀδύσιος (ex Pont. IV, 10, 27) μνημονεύει Ἀχαιῶν καὶ κατὰ τὰς βορείους παραλίας τοῦ Εὐξείνου πόντου.

Ἀχαιοί, 1) υἱὸς Ξούθου καὶ Κρεούσης. Ἰδ. Ἀχαιοὶ καὶ Ξούθος. — 2) Ἀχαιοὶ ἐξ Ἐρετρίας, τραγικὸς ποιητῆς, υἱὸς τοῦ Πυθοδωρίδα, σύγχρονος, ἀλλὰ νεώτερος τοῦ Σοφοκλέους (Ὀλ. 74), ἀντίζηλος τοῦ Εὐριπίδου (Ὀλ. 83), ἔγραψεν 24 ἢ 44 δράματα, ἐξ ὧν εἰς ἐν μόνον ἐνίκησε (Σουίδ.). Ἰδίως ὁμῶς διεκρίνετο διὰ τὰ σατυρικὰ αὐτοῦ δράματα (Δ. Λαέρτ. Β, 133). Ὁ Ἀθηναῖος (X, σ. 451) λέγει τὸ ὄνομα τοῦ σκατινῶν καὶ ἐνίοτε αἰνιγματώδες. Περιλαμβάνεται δ' εἰς τὸν Ἀλεξανδρινὸν λεγόμενον κανόνα μετὰ τοῦ Αἰσχύλου, Σοφοκλέους, Εὐριπίδου καὶ Ἰωνος, εἰ καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἡ τραγωδία παρήκμαζεν ἤδη. Ὀλίγιστα δὲ σώζονται αὐτοῦ ἀποσπάσματα. — 3) Τραγικὸς ποιητῆς ἐκ Συρακουσῶν, μεταγενεστέρων χρόνων, γράψας 10 τραγωδίας. — 4) Διοικητὴς διορισθεὶς ὑπὸ Ἀντιόχου Γ', βασιλέως τῆς Συρίας, ἐπαναστατήσας, ἀλλὰ συλληφθεὶς εἰς Σάρδεας καὶ θανατωθεὶς τῷ 214 π. Χ. (Πολβ. Ε, 57. Η, 17).

Ἀχαρναί, ὁῖμος Ἀττικῆς, 60 στάδ. Β. τῶν Ἀθηνῶν (v. Μενίδι), οἶνοφόρος καὶ ἐλαιοφόρος (Θουκ. Β, 19). Οἱ κάτοικοι ἐν ἄλλοις καὶ ἀνθρακίς (Ἀριστοφ. Ἀχαρν.). Εἰς τὸν πελοποννησιακὸν πόλεμον ἔδωκαν 3000 ὁπλίτας.

Ἀχάτης, 1) Ἰδ. Αἰνείας. — 2) ποταμὸς βέων νοτίως τῆς Σικελίας, μεταξὺ

Καμαρίνης καὶ Γέλας, ἐξ οὗ ὠνομάσθη ὁ παρ' αὐτῷ τὸ πρῶτον εὐρεθεὶς ἀχάτης λίθος (Θεόφρ. π. λίθ. Ἀπόσπ. 2. — Pl. XXXVII, 10, 54. — Sil. XIV, 229).

Ἀχελῷος, πρὶν καλούμενος Θόας, Ἀξενος, Θέστιος (ν. Ἀσπροπόταμον), ὁ μέγιστος ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος, ἔχων 185 χιλιόμετρων μῆκος (Ὀμ. Ἰλ. Φ, 194). Ὀρμητικὸς καὶ διαυγὴς ἐκρέων τοῦ Πίνδου πρὸς νότον, διαιρεῖ τὴν Αἰτωλίαν τῆς Ἀκαρνανίας, καὶ ἐκβάλλει ὑπὸ τὰς Οἰνιάδας, ἔχων τὰς Ἑχινάδας νήσους εἰς τὰς ἐκβολὰς του (Θουκ. Β, 102). Μυθολογεῖται δὲ υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ὁ Ὀμηρὸς τὸν λέγει κρείονα (Ἰλ. Φ, 194), ὁ Ἡσίοδος πρεσβύτερον τρισχιλίων ποταμῶν ἀδελφῶν του (Θεογ. 340). Ὑπὲρ τῆς Δηϊανείρας, κόρης Οἰνέως, τοῦ βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν, ἐπάλαισε πρὸς τὸν Ἡρακλῆν ὑπὸ τρεῖς διαφόρους μορφαίς (Σοφοκ. Τραχ. 10)· ὅτε δ' εἶχε τὴν τοῦ ταύρου, τῷ ἐθραύσθη ἐν κέρασ, καὶ τοῦτο αἱ Ναιάδες ἐπλήρωσαν ἀνθρώπων, καὶ ἐγένετο κέρας τῆς ἀφρονίας, ἣ ἔλαβον παρὰ τοῦ νικητοῦ, δοῦσαι εἰς ἀνταλλαγὴν ὃ εἶχον κέρασ τῆς Ἀμαλθείας. Τοῦτον δὲ τὸν μῦθον ὁ Στράβων ἐξηγεῖ ὡς ἐκ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ ποταμοῦ εἰς τὴν εὐφορίαν τῆς χώρας (I, 450. — Ον. Μετ. VIII, 883. IX, 1—100). Διὰ πάσης δὲ τῆς Ἑλλάδος ἐθεωρεῖτο ὡς ἱερὸς ποταμὸς, καὶ ὁ Εὐριπίδης τὸν λέγει πατέρα τῆς Βοιωτικῆς Δίρκης (Βακχ. 514). Ἡῤῥανς δὲ τὸ πρὸς αὐτὸν σέβας καὶ ἡ γειτνιάσις του εἰς τὸ Δωδωναῖον ἱερὸν, οὗ, ὡς ἐλέγετο, πᾶς χρησμὸς προσέθετε καὶ τὴν ἐντολὴν τοῦ νᾶ προσφέρειν θυσίαν· καὶ εἰς τὸν Ἀχελῶν· δι' ὃ καὶ ἐπικλήσεις εἰς αὐτὸν ἐγένοντο ἐπὶ θυσιῶν, προσευχῶν καὶ ὄρκων. Τ' ὄνομα δ' αὐτοῦ, ἀποδὸν παρὰ τοῖς ποιηταῖς καὶ προσηγορικῶν (Εὐρπ. Βακχ. 620), ἔφερον καὶ πολλοὶ ποταμοὶ τῆς Ἀρκαδίας καὶ τῆς Θεσσαλίας. Ἐλέγετο δὲ καὶ πατήρ τῶν Σειρήνων.

Ἀχερουσία, λίμνη. 1) Ἰδ. Ἀχέρων 1). — 2) Περιτετερισμένον χωρίον ἐν Ἐρ-

μῖνῃ τῆς Ἀργολίδος, παρὰ βαράθρῳ, δι' οὗ ἐλέγετο ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἀνεκόμισε τὸν Κέρβερον ἐκ τοῦ Ἄδου (Παυσ. Β, 35, 10). — 3) Τὸ αὐτὸ ἐλέγετο περὶ τῆς Ἀχερουσιᾶδος χερσονήσου παρὰ τῇ Ἡρακλείᾳ τῇ ἐν Βιθυνίᾳ (Ξεν. Ἀνθ. ΣΤ, 2, 2). — 4) Λίμνη παρὰ τῷ νεκροταφείῳ τῆς Μέμφιδος ἐν Αἰγύπτῳ, ἐφ' ἧς ἐφέροντο οἱ νεκροὶ (Διοδ. Α, 96).

Ἀχέρων, 1) ποταμὸς ἐν Θεσπρωτίᾳ τῆς Ἠπείρου (ν. παρὰ τὸ Σοῦλι Ζαγοῦρας ἢ Γλυκὴς), διαρρέει τὴν Ἀχερουσίαν λίμνην, ἔλος ἔχον 1 1/2 ὥρας μῆκος καὶ 3/4 ὥρας πλάτος, βοθίζεται ὑπὸ γῆν, καὶ εἴτα ἐκρέει εἰς τὴν Ἰόνιον θάλασσαν κατὰ τὸν λιμένα Ἐλαιάν (ν. Φανάρι). Ἐχει δὲ τὸ ὕδωρ θολὸν καὶ πικρὸν, (κατ' ἐντολὴν τοῦ Διὸς, διότι οἱ Τιτᾶνες ἔπιον ἐξ αὐτοῦ), ὡς καὶ ὁ παραρρέων Κωκυτὸς (τῶν κλαυθμῶν ποταμῶς) (Θουκ. Α, 46). Ἀμφότεροι δ' ἐφημίζοντο πιθκνῶς διὰ τὸ ἄγριον τῆς θέσεως αὐτῶν, ὅπερ συνέβη καὶ διὰ τὴν Στύγην, ὡς ποταμοὶ τοῦ Ἄδου, ἐνθα συνηγοῦντο καὶ μετὰ τοῦ Πυριφλεγέθοντος. Ἐκ τούτου καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐθεωρήθη παραγόμενον ἐκ τοῦ «Ἀχεα ῥέων» (Ὀμ. Ὀδ. Κ, 513). Ὑπὲρ αὐτὸν βαινουσιν αἱ σκιαί (Ἰδ. Πλάτ. Φαῖδ.). Παρ' αὐτῷ δ' ἀρχαῖότατα ἐνηργαῶντο νεκρομαντεῖα καὶ ψυχοπομπεῖα (Ἡροδ. Ε, 92, 7), ἧτοι ἐπικλήσεις τῶν ψυχῶν, καὶ ἐκεῖθεν φαίνεται ὅτι ἐδανείσθη καὶ ὁ Ὀμηρὸς (Ὀδυσ. Α) τὴν ἐπικλήσιν τῶν ψυχῶν τοῦ Ὀδυσσεὺς καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀχέρωντος. Τοῦτο δὲ πολλάκις σημαίνει καὶ ἀπλῶς μόνον τὰ βάθη τοῦ Ἄδου. Ἦν δὲ, ὡς πρόσωπον, υἱὸς τῆς Γῆς. — 2) Ποταμὸς ἐν Βρουττίᾳ, ἐλέθριος τῷ Ἀλεξάνδρῳ τῷ Ἐπείρῳ (Λίν. VIII, 24).

Ἀχίλλας, ἐπίτροπος καὶ στρατηγὸς Πτολεμαίου ΙΒ, τοῦ Διονύσου, ἵσως ὁ διανεργῆσας τὴν δολοφονίαν τοῦ Πομπηίου ὅτε ἐκ Φαρσάλων ἐφυγεν εἰς Αἴγυπτον, τῷ 48 π. Χ. (Caes. Β. c. 3, 104. — Λίν. Ερ. 112).

Ἐπολέμησε δὲ κατὰ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πολιτοκουμένου Καίσαρος, καὶ ἐδολοφονήθη (Caes. αὐτ. 108).

Ἀχιλλεύς, υἱὸς Πηλέως (Πηλείδης), βασιλέως τῶν Μυρμιδόνων ἐν Φθίᾳ τῆς Θεσσαλίας. Μήτηρ δ' αὐτοῦ ἐλέγετο ἡ ἐν Φθίᾳ τιμωμένη Νηρηΐς Θέτις. Ἦν δ' ἔγγονος τοῦ Αἰακοῦ, δι' ὃ καὶ Αἰακίδης ἐπιλέγεται. Τῆς Ἰλιάδος ἐστὶν αὐτὸς ὁ πρῶτιστος ἥρωας, καὶ κατ' αὐτὴν ἡ μήτηρ αὐτοῦ καλῶς τὸν ἀνέθρεψεν. Ὁ Φοῖνιξ, ὅστις φεύγων τὸν πατέρα τοῦ Ἀμύντορα, εἶχε καταφύγει παρὰ τῇ Πηλεΐ, τὸν ἐδίδαξε τὴν ῥητορείαν καὶ τὴν πολεμικὴν, καὶ ὁ Κένταυρος Χείρων τὴν ἰατρικὴν (Ἰλ. 1, 444. Λ, 832). Ἐν τῇ πρώτῃ νεότητι συνεδέθη διὰ στενῆς φιλίας μετὰ τοῦ Πατρόκλου, ὅστις ἐκ τῆς πατρίδος τοῦ Ὀπούντος εἶχε καταφύγει παρὰ τῷ Πηλεΐ, μετὰ τοῦ πατρὸς τοῦ Μενoitίου, ἑτεροθαλοῦς ἀδελφοῦ τοῦ Αἰακοῦ, διότι ἀκουσίως εἶχε φονεύσει παῖδά τινα εἰς τοὺς κύβους (Ἰλ. Ψ, 84). Ἡ μοῖρα ἔδωκε τῷ Ἀχιλλεΐ τὴν ἐκλογὴν μεταξὺ μακροῦ καὶ ἀπράγμονος ἢ βραχείας καὶ ἐνδόξου βίου, καὶ ἐξελέξατο τὸν δεύτερον (Ἰλ. 1, 410), διὸ καὶ προθύμως παρηκολούθησε τὸν Ὀδυσσεά καὶ τὸν Νέστορα, ὅτε ἦλθον εἰς Φθίαν νὰ τὸν παραλάβωσιν εἰς τὴν ἐκστρατείαν κατὰ τῆς Τρωάδος (Ἰλ. Λ, 765), καὶ συναπέπλευσε μετ' αὐτῶν, ἔχων 50 πλοῖα, καὶ συνοδευόμενος καὶ ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου καὶ ὑπὸ τοῦ Φοίνικος (Ἰλ. Β, 684). Ἦν δ' ὁ ἀνδρείοτατος τῶν ἐκεῖ ἡρώων, καὶ ὑπὸ τῆς Ἥρας καὶ τῆς Ἀθηνᾶς προστατευόμενος, 12 πόλεις κατέστρεψε διὰ θαλάσσης καὶ 11 διὰ ξηρᾶς. Ἀλλὰ κατὰ τὸ 10ον ἔτος τοῦ πολέμου, ὀργισθεὶς διότι ὁ Ἀγαμέμνων τῷ ἀφῆρσε τὴν Βρισηίδα (Ἰπποδάμειαν), κόρη τοῦ Βρισέως, ἱερέως τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκ Λυρνησοῦ, ἣν εἶχεν αἰχμαλωτεύσει, ἀπεσύρθη εἰς τὴν σκηνὴν του, ἀπέχων τῶν μαχῶν (Ἰλ. Α), καὶ ὅτε μόνον οἱ Τρῶες εἰσέβαλον εἰς τὸ ἑλληνικὸν στρατόπεδον, ἐπέτρεψε τῷ Πατρόκλῳ ν' ἀντιταχθῇ αὐτοῖς μετὰ τῶν Μυρμιδόνων, δὲ καὶ τὰ ὄπλα του (Ἰλ. Π, 97). Ὅτε δ' ὁ Πάτροκλος ἐφονεύθη καὶ ἐσυλήθη ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος, τότε ὤμοσεν ὁ Ἀχιλλεύς ἐκδίκησιν (Ἰλ. Σ, 333), καὶ νέα ὄπλα λαβὼν παρὰ τῆς μητρός του, ἃ παρακλήσει αὐτῆς λαμπρὰ τῷ κατεσκευάσεν ὁ Ἥφαιστος (Ἰλ. Σ, 478—607), νικᾷ τοὺς Τρῶας, διώκει αὐτοὺς εἰς τὴν πόλιν, φονεύει

διὰ τῆς λόγχης τοῦ τὸν Ἑκτορα, καὶ τρεῖς τὸν σύρει νεκρὸν περὶ τὰ τεῖχη (Ἰλ. Χ). Τότε δὲ μόνον κηδεύει καὶ τὸν Πάτροκλον (Ἰλ. Ψ). τὸ δὲ σῶμα τοῦ Ἑκτορος θέλει νὰ ρίψῃ εἰς τοὺς κύνας καὶ εἰς τὰ ὄρνεα· ἀλλ' ὅτε ὁ γέρον Πρίαμος, ἐλθὼν διὰ νυκτὸς εἰς τὴν σκηνὴν του, τὸν παρακαλεῖ νὰ τῷ ἀποδώσῃ τὸν υἱόν του, συγκινηθεὶς ἐνδίδει (Ἰλ. Ω). Πρὸ τῆς ἀλώσεως δὲ τῆς Τρωάδος,

ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Πάριδος καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν μάχῃ εἰς τὰς Σκαιᾶς πύλας, ἐν ᾗ ἐμελλε νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν πόλιν (ΐλ. Τ, 417. Χ, 359). Ἐθρήνησαν δ' αὐτὸν οἱ Ἀχαιοὶ, καὶ ἡ Θέτις καὶ πᾶσαι αἱ θαλάσσιαι θεαί, καὶ αἱ Μοῦσαι· καὶ οἱ Ἕλληνες ἐθαψαν τὰ ὅσ' αὐτοῦ μετὰ τῶν τοῦ Πατρόκλου καὶ τοῦ Ἀντιλόχου παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον (εἰς τὸ Σίγειον ἀκρωτήριον), ὠψήλῳ ἐπιχύσαντες χῶμα (Ὀδ. Ω, 36). Ἐν τῷ Ἀδῇ δ' εὔρεν ὁ Ὀδυσσεὺς τῶν τριῶν τούτων φίλων τὰς ψυχὰς μετὰ τῆς τοῦ Αἴαντος τοῦ Τελαμωνίου (Ὀδ. Λ, 467). — Ὁ κατὰ τὸν Ὅμηρον νεανικός, ἀτρόμητος, ὠραῖος ἥρως, ἐστὶ συγχρόνως φίλος τῆς λύρας καὶ τοῦ ἄσματος, καὶ ὑπὸ τῶν εὐγενεστέρων ἐμπνεόμενος αἰσθημάτων. — Κατὰ τοὺς μεταγενεστέρους δὲ μύθους, ἡ Θέτις, θέλουσα νὰ καταστήσῃ τὸ τέκνον τῆς ἀθάνατον, δι' ἡμέρας μὲν τὸ ἔχρει δι' ἄμβροσίας, διὰ νυκτὸς δὲ τὸ εἰσῆγεν εἰς φλόγας, ὅπως καύσῃ τὰ θνητὰ αὐτοῦ μέρη. Ἀλλ' ἐπελθόντος ποτὲ τοῦ Πηλέως, μετὰ τρόμου τὸ γινόμενον ἰδόντος, καὶ θελήσαντος νὰ ἐξαγάγῃ τὸ παιδίον ἐκ τοῦ πυρὸς, διεκόπη τὸ ἔργον, καὶ ἡ Θέτις, ἀφεῖσα πατέρα καὶ υἱὸν, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν θάλασσαν. Κατὰ διηγήσεις δ' ἔτι μεταγενεστέρας, ἐνέβαπτε τὸ παιδίον εἰς τὴν Στύγα, ἐξ οὗ ἐγένετο ἄτρωτον, πλὴν κατὰ μόνην τὴν πτέρναν ἀφ' ἧς τὸ ἐκράτει. Ἀφ' οὗ δ' ἐφυγεν ἡ Θέτις, τότε ὁ Πηλεὺς ἔφερε τὸν Ἀχιλλέα πρὸς τὸν Χείρωνα, πρὸς παιδαγωγίαν (Πίνδ. Νεμ. Γ, 43). Κατὰ δὲ τὰ Κύπρια ἔπη, ἐπειδὴ ἐπὶ τῆς ἐκρήξεως τοῦ τρωϊκοῦ πολέμου ὁ Κάλχας προεῖπεν ὅτι χωρὶς αὐτοῦ δὲν θὰ ἐκυριεύετο ἡ Τρώας, ἡ μήτηρ του τὸν ἔφερεν εἰς Σκύρον, καὶ ὑπὸ γυναικεῖον ἔνδυμα τὸν ἔκρυψε μετὰ τῶν θυγατέρων τοῦ βασιλέως Λυκομήδους, γινώσκουσα ὅτι θὰ ἐφονεύετο εἰς τὴν Τρωάδα. Ἀλλ' ὁ Ὀδυσσεὺς, ἵνα τὸν ἀνακαλύψῃ, μεταχειρίσθη τὸν δόλον τοῦτον· παρουσιασθεὶς ὡς ἔμπορος εἰς τὰς κόρας, ἐξέθηκε πρὸ αὐτῶν διάφορα γυναικεῖα κόσμηματα, ἀλλὰ σὺν αὐ-

τοῖς καὶ ἄσπιδά καὶ λόγχην· καὶ ἐν ᾧ αἱ ἄλλαι περὶ τὰ ἄλλα ἡσυχολοῦντο, ὁ Ἀχιλλεύς ἤρπασε τὰ ὄπλα, καὶ οὕτως ἀνεγνωρίσθη (Ἀπλδ. Ρέδ. Γ, 13, 8). Ἰδ. Τήλεφος· Κύνκρος, Τρωϊκὸς πόλεμος. Ὡς πρὸς τὸν θάνατον δὲ τοῦ Ἀχιλλέως τινὲς τῶν μεταγενεστέρων ἀκολουθοῦσι τὴν ὁμηρικὴν διηγήσιν μέχρι τινός, οἷον ὅτι ὁ Ἀπόλλων ἐφόνευσεν αὐτὸν εἰς τὴν μάχην, ἢ ὠδήγησε τὸ βέλος τοῦ Πάριδος (Virg. Αἶ, VI, 56). Κατ' ἄλλους δὲ διηγήσεις, θέλων ὁ Ἀχιλλεύς νὰ νυμφευθῇ τὴν Πολυξένην, κόρην τοῦ Πριάμου, ἔρχεται πρὸς αὐτὴν ἄσπλος εἰς τὸν ἐν Θύμβρῳ ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἐκεῖ φονεύεται ὑπὸ τοῦ Πάριδος, τοξευθεὶς εἰς τὴν πτέρναν, τὸ μόνον τρωτὸν αὐτοῦ μέρος. Οἱ δ' Ἕλληνες, εἰς Θράκην ἀφίχθόντες, ἐθυσίασαν τὴν Πολυξένην, ὡς ἡ σκιά του ἐζήτησε πρὸς ἐξίλασμέν (Εὐρπ. Ἐκ. 1. — Ον. Μετ. XIII, 448). Πολυλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος ὁ Ἀχιλλεύς ἐτιμᾶτο ὡς ἥρως, καὶ εἶχε ναὸν ἐν Ἡλιδι, ἐν Σπάρτῃ καὶ ἠνῆσος Λεύκη (ἢ Ἀχιλλεία) εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἰστροῦ τῇ ἡν ἀφιερωμένη, καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς νέον Ἡλύσιον, διότι ἐκεῖ εὐδαίμων συνέζη μετ' ἄλλων ἡρώων καὶ ἡρωίδων. Ἡ παρακειμένη εἰκὼν νεανίου εὐγενοῦς μορφῆς καὶ σωματικοῦ σχηματισμοῦ, νῦν ἐν τῷ Μουσείῳ τῶν Παρισίων, ἐκλαμβάνεται ὑπὸ τῶν μὲν ὡς Ἀχιλλεύς, ὑπὸ τῶν δὲ ὡς Ἀρης.

Ἀχιλλεύς Στάτιος. Ζῶν πιθανῶς ἐν τῷ 6' αἰῶνι μ. Χ., καὶ γράψας σχόλια εἰς τὸ διδακτικὸν ποίημα τοῦ Ἀράτου, τὸ ἐπιγραφόμενον «Φαινόμενα».

Ἀχιλλεύς Τάτιος, ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἔγραψε μυθιστόρημα «τὰ κατὰ Λεωνίππην καὶ Κλειτοφῶντα» εἰς βιβλία ἡ', παράστασιν τῶν συμβάντων τῶν δύο ἑραστῶν, μετὰ περιγραφῶν τῆς φύσεως, παντοίων καλλιτεχνημάτων, κτλ., ἐνίοτε ὅμως ὑπερβαίνων τὰ ὅρια τῆς ἀληθοῦς καλαισθησίας καὶ τῆς κοσμιότητος. Ἐγγραφε δὲ, φαίνεται, περὶ τὰ μέσα τοῦ 3' αἰῶνος μ. Χ. Ἐν τῷ με-

σαίωνι πολὺ ἀνεγινώσκετο, δι' ὃ καὶ πολλὰ ὑπάρχουσιν ἐκ τῶν χρόνων ἐκείνων αὐτοῦ ἀντίγραφα.

Ἀφίνης, ἐκ Γαδάρων, ῥήτωρ, γράφων ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Μαξίμου. Ὑπὸ τὸ ὄνομα

αὐτοῦ σώζεται σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον «τέχνη ῥητορικὴ, περὶ προοιμίου» ἀλλὰ μέρος αὐτοῦ ἀπεδείχθη ἀνήκον εἰς τὸν Δογγῖνον.

Ἀψίς, ἰδ. Θόλος.

B

Βαβυρίας, ποιητὴς μύθων, ζήσας κατὰ τινὰς 150 ἔτη π. Χ., κατ' ἄλλας κρίσεις ὁμῶς ἐπὶ Δομυτιανοῦ ἢ καὶ μετέπειτα, καὶ στιχουργήσας, κατὰ παράδειγμα τοῦ Σωκράτους (ἴδ.), τοὺς Αἰσωπεύς στιχούς εἰς χωλιάμβους ἢ σκάζοντας (καταλήγοντας εἰς τροχαῖον ἢ σπονδεῖον). Τὸ σύγγραμμά του περιείχε 10 βιβλία. Χειρόγραφον 123 μύθων αὐτοῦ εὑρεν εἰς μονὴν τοῦ Ἀθωνος ὁ ἡμέτερος Μινᾶς Μινωσιδης, καὶ ἐπώλησεν εἰς τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον μετ' ἄλλων 95 μύθων, ὧν ἡμφοισθητήθη ἡ γνησιότης· ἕτεροι δ' ἐξ, τῶς ἀγνωστοὶ μῦθοι, εὑρέθησαν ἐν τινι χειρογράφῳ ἐν τῷ Βατικανῷ.

Βαθυκλῆς, ἐκ Μαγνησίας τῆς πρὸς Μαϊανδρῷ, περὶ τὰ 560 κατασκευάσας ἐν Λακεδαιμονίᾳ, διὰ τὸ ἀρχαῖον ξάνον τοῦ Ἀμυκλαίου Ἀπόλλωνος, λαμπρὸν κατάγλυφον θρόνον, στηριζόμενον ἐπὶ τῶν Χαρίτων καὶ τῶν Ὠρῶν (Παυσ. Γ, 18).

Βαθύλος, παῖς ὠραῖος, ἀγαπητὸς τοῦ Ἀνακρέοντος, οὗ καὶ ἄγαλμα ὑπῆρχεν ἐν τῇ πατρίδι του Σάμῳ (Hor. Epod. XIV, 9).

Βαίτυλος, βαιτύλιον, λίθοι κωνικοὶ ἢ σφηνοειδεῖς, ὑποτιθέμενοι ὅτι ἔπесαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἴσως τὴν ἀρχὴν ἔχοντες ἐξ ἀερολίθων. Ἐλατρεύοντο δὲ καὶ ἐχρίοντο δι' αἰῶνι, ἐλαίου καὶ αἵματος (Φώτ. σ. 1047. — Plin. XVII, IX, 51). Ἐν Δελφοῖς παρὰ τῷ ναῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπῆρχεν εἰς τοιοῦτος λίθος, ὃν καθ' ἐκάστην ἔχρισον, εἰς τὰς πομπὰς δὲ περιέφερον ἐνελιγμένον εἰς ἔριον. Ὑπετίθετο δ' ὅτι ἦν ὁ λίθος ὃν ἡ Πῆα εἶχε

δώσει τῷ Κρόνῳ νὰ καταπῇ ἀντὶ τοῦ Διὸς (Παυσ. I, 24, 6).

Βάκις, πιθανῶς ψευδώνυμόν τινος, προσητείας ἐκδότος καὶ χρησμοῦς, ὡς τοὺς ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ὀρφέως, τοῦ Μουσαίου κτλ. ἀπὸ τῆς ζ' ἑκατονταετηρίδος π. Χ. διαδομένους, καὶ ἰδίως ὑπὸ Πεισιστράτου καὶ τῶν Πεισιστρατείδων συλλεγέντας καὶ κύρος λαβόντας, ὥστε καὶ εἰς τὰς πολιτικὰς σχέσεις ἐπενήργουν ἐνίστο. Ὁ Βάκις ἐλέγετο Βοιωτὸς ἐξ Ἐλεῶνος, ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἐμπνευσθεὶς. Μετὰ ταῦτα δ' ἀνέκυψαν καὶ ἄλλαι τοιαῦται συλλογαί, καὶ πλὴν τοῦ Βοιωτοῦ μνημονεύονται καὶ εἰς Ἀρκὰς Βάκις, καὶ εἰς ἐξ Ἀττικῆς (Ἡρδ. H, 20. — Σχλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 107).

Βάκχαι, Βάκχος, ἰδ. Διόνυσος.

Βακχεῖος, ἐπὶ Βυζαντινῶν, ἔγραψε περὶ ἁρμονικῆς κατ' ἐρωταπόκρισιν. Καὶ μία Εἰσαγωγὴ τέχνης μουσικῆς φέρει τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Βακχιάδαι, γενεὰ ἡγεμόνων Κορινθίων ἐξ Ἀλήτου τοῦ Ἡρακλείδου καταγομένη. Ἑπτὰ ἀπόγονοι τοῦ Βάκχιδος ἐβασίλευσαν ἀλληλοδιαδόχως ἐπὶ 144 ἔτη, μέχρι 748 π. Χ. Εἴτα δὲ εἰς ὀλιγαρχίαν μεταπεσοῦσης τῆς κυβερνήσεως, διετηρήθησαν ἐτι ἐπὶ 90 ἔτη, ὅτε τέλος ὁ Κῦψελος, καὶ αὐτὸς ἐκ μητρὸς Βακχιάδης, κατώρρωσε, βοηθεῖα τοῦ ὄχλου, νὰ ἐξώσῃ παντάπασι τοὺς διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ὑπεροχὴν αὐτῶν μισητοὺς (658 π. Χ.), καὶ ν' ἀναδειχθῇ τύραννος· οἱ δὲ κατέφυγον εἰς τὴν Σπάρτην (Ἡρδ. E, 92. ΣΤ, 128).

Βάχιον, νῆσος παρὰ τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπέναντι τῆς Φωκαίας, ἔχουσα λαμπροὺς ναοὺς, οὓς ἐσύλησαν ἐπὶ Ἀντιόχου οἱ Ῥωμαῖοι μετὰ τοῦ συμμάχου αὐτῶν Εὐμένους (Liv. XXXVII, 21).

Βαχυλίδης, λυρικὸς ποιητὴς ἐξ Ἰουλίδος τῆς Κέω, ἀνεψιὸς τοῦ Κείου Σιμωνίδου, ἀκμάζων περὶ τὸ 472 π. Χ., σύγχρονος τοῦ Πινδάρου. Ἐπὶ πολὺ διέμεινε μετὰ τοῦ Σιμωνίδου παρὰ τῷ Ἱέρωνι ἐν Συρακούσαις μεθ' ὃ μετέβη, ἀγνοεῖται διατὶ, εἰς τὴν Πελοπόννησον. Ὡς πρὸς τὴν ποιήσιν ἐβάδισεν ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ θείου του, ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἐκείνου τὸ ὕψος καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἐμπνεύσεως. Ἐκ τῶν σωζομένων δ' αὐτοῦ ἀποσπασμάτων φαίνεται δι' ἀκριβείας καὶ ἐπιμελείας τοῦ ὕφους ἐξαγοράζων τὴν ἑλλειψιν ἀνωτέρων ποιητικῶν προτερημάτων.

Βαλανεῖον. Καὶ πρὸς καθαριότητα καὶ δι' ὑγιεινοὺς λόγους εἶχον οἱ Ἕλληνες, πλὴν ἰδίῳ καὶ θερμῷ λουτρῷ ἢ βαλανείῳ, ἀλλὰ κατάχρησιν αὐτῶν δὲν ἐποιούντο, θεωροῦντες ὅτι ἐκλύουσι καὶ ἐκθηλύνουσι. «Κάκιστόν ἐστι καὶ δεξιὸν ποιεῖ τὸν ἄνδρα,» λέγει ὁ Ἀριστοφάνης (Νφ. 992. — Ἰδ. καὶ Ἀθην. Λ, 18. — Δμοθ. κ. Πολυχλ. 1217. — Πλούτ. Φωκ. Δ), οὐδ' ὑπάρχουσιν ἀρχαίων ἑλληνικῶν λουτρῶν περιγραφαί, ἀλλὰ μόνον ἐκ χωρίων συγγραφέων ἐστὶ γνωστὸν ὅτι ὑπῆρχον ἐν αὐ-

τοῖς πύελοι ἢ λεκάναι (παρ' Ὀμήρῳ Ἀσάμινθοι), εἰς ἃς εἰσέρχεται ὁ λουόμενος, καὶ ἄλλο τιεῖδος, λουτήρ ἢ λουτήριον λεγόμενον, μεθ' ὃ ποσάτου, διὰ τοὺς ὀρθῶς λουομένους. Πυρίαι δὲ ἢ πυριατήρια ἦσαν τὰ θερμὰ μέρη πρὸς ἰδρωσιν' ἀποδυτήριον ἐνθα ἀπέθετον τὰ ἐνδύματα οἱ εἰσερχόμενοι

εἰς τὸ λουτρόν' ἀλειπτήριον ἢ ἐλαιόθεισιν, ἐνθα ἠλείφοντο ἔλαιον οἱ λουθέντες, καὶ μάλιστα οἱ παρασκευαζόμενοι διὰ τὴν γυμνάσιον' στλεγγίς δὲ ἢ ξύστρα ἦν τὸ ἐργαλεῖον δι' οὗ οὔτοι ἀπέξεον ἀφ' ἑαυτῶν τὸ ἔλαιον μετὰ τὴν πάλην. Ὁ ἐπιστάτης τοῦ λουτροῦ ἐλέγετο βαλανεύς, παραχύται δ' οἱ ὑπρέται, καὶ ἀρύαινα ἢ ἀρύταινα τὸ ἀγγεῖον δι' οὗ ἤρύοντο πρὸς χύσιν τὸ ὕδωρ. Ἦν δ' ἐπὶ Λουκιανοῦ διώβολον ἡ τιμὴ τῆς χρήσεως τοῦ βαλανείου. Ἐπὶ δὲ Ῥωμαίων ἡ χρῆσις τῶν βαλανείων ἐξέπεσεν εἰς κατάχρησιν ἡδυπαθείας καὶ ἰδιωτικῆς ἢ δημοσίας πολυτελείας, καὶ ἐν Ἑλλάδι ἐνιαχοῦ (ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ βασιλικῷ κήπῳ) σώζονται λείψανα ῥωμαϊκῶν βαλανείων, ἔχοντα πολλάκις ψηφροθετα καὶ κατάκοσμα τὰ ἐδάφη. Ἡ ἀπέναντι εἰκὼν παρίσται βαλανεῖον εἰς γωνίαν ἰδιωτικῆς οἰκίας ἐν Πομπηίᾳ. Ἡ εἰσοδος (ἐκ τῆς αὐλῆς) ἐστὶν ἄνω. Δεξιῶς ἔχει τὸ ἀποδυτήριον, ἀριστερῶς, ὅπισθ' ὀρθογωνίου στοᾶς, τὸ ἀλειπτήριον. Ἐπέκεινα τοῦ ἀποδυτηρίου, τὸ ἡμικυκλικῶς προέχον πυριατήριον' εἰς δὲ τὴν κάτω προέχουσαν γωνίαν, δεξαμενὴν.

Βαλάντιον

ἦν συνήθως δερματίνον, ἢ ἐκρεμάτο διὰ λωρίδος ἀπὸ τοῦ ὤμου, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι, ληφθεῖσιν ἐκ λύχνου.

Ἐκ λύχνου γαλκοῦ

Βάπτει, ἰδ. Κότυς.

Βάραθρον, ἡ ὀρυγμα, ἐν Ἀθῆναις χάσμα φρεατῶδες καὶ σκοτεινὸν (Σχλ. Ἀριστοφ. Πλούτ. 431), κείμενον ἐν τῷ δήμῳ τῶν Κεiriaδῶν, πιθανῶς ἐν τοῖς βράχοις ΝΔ τῆς πόλεως, καὶ ἔχον εἰς τὰ πλευρὰ ὀγκύτους, ἥτοι σιδηρὰ ἀγκιστρα, εἰς ἃ κατεσχιζοντο οἱ εἰς αὐτὸ ριπτόμενοι κατάδικοι. Ἐπὶ τῶν μηδικῶν ἦτο ἐν χρήσει (Ἡρόδ. Ζ, 133), καὶ ἐπὶ Ἑανοφῶντος (Ἑλλ. Α, 7, 21.

Λοκ. κ. Λεωκρ. 221. Δείν. κ. Δημ. 46).
εἴτα δὲ κατεχώσθη (Τὸ ἄνω Σχλ.).

Βάρβιτος, ἴδ. Μουσική.

Βάρβαροι. Διὰ τοὺς "Ελληνας, καὶ ἐπὶ πολὺ καὶ διὰ τὴν ἱστορίαν, ἦν πᾶς μὴ "Ελλην (δηλατῇ μὴ ἑλληνιστὶ ὁμιλῶν) βάρβαρος, καὶ ἐθεώρουν οἱ "Ελληνες τοὺς βαρβάρους ὡς αὐτὸ τοῦτο δούλους, καὶ ἐαυτοὺς, ἐνεκα τοῦ πολιτισμοῦ αὐτῶν, ὡς ὀρισμένους ἄρχειν τῶν βαρβάρων (Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 1379. — Ἀριστ. Πολ. Α, 2, Ζ, 6). Μετὰ ταῦτα περιελήφθησαν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι μετὰ τῶν μὴ βαρβάρων, καὶ βραδύτερον, καθ' ὅσον ἐξετείνετο ὁ πολιτισμὸς, καὶ οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Ἰσπανοί.

Βαρδιαῖοι, δούλοι Ἰλλυριοί, οὗς ὁ Μάριος μετεχειρίζετο ὡς ἐκτελεστάς τῶν ὠμοτήτων του. Ὁ Σεπτῖριος ἀπέσφαξε τετρακισχίλους ἐξ αὐτῶν (Πλούτ. Μάρ. ΛΔ. Σεπτ. Ε).

Βάρδυες, Ἰλλυριὸς στρατηγός, κατακτῆσας μέρος τῆς Μακεδονίας, τῷ 359 π. Χ. ἐπέσεν ὅμως τὸ ἐπὶ ἐτος ἐν μάχῃ κατὰ τοῦ Φιλίππου (Διόδ. ΣΤ, 4).

Βαργύλια (τά), πόλις τῆς Καρίας ἐν τῷ ὁμωνύμῳ κόλπῳ, ἣν ἀφαιρέσαντες οἱ Ῥωμαῖοι τῷ 197 π. Χ. ἀπὸ Φιλίππου Γ' τοῦ Μακεδόνος, ἀφῆκαν αὐτόνομον. Παρ' αὐτῇ ἵστατο τὸ ἄγαλμα τῆς Κινδυάδος Ἀρτέμιδος, περὶ οὗ ἐπιστεύετο ὅτι, καίτοι ἐν τῷ ὑπαίθρῳ, οὐδέποτε ἐδρέχετο (Πλούτ. Φλαμ. ΙΒ. — Στράβ. ΙΔ, 653. — Λιν. XXXVII).

Βᾶρις, ἴδ. Ναυτιλία.

Βάρκα, πόλις τῆς Κυρηναϊκῆς, ἀπὸ τοῦ 560 ὑπὸ τῶν ἐν Κυρήνῃ Ἑλλήνων πρωτεύουσα γενομένη ἰσχυροῦ κράτους, ἀντιπάλου τῆς Κυρήνης, μέχρις οὗ, τῷ 510, ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Περσῶν (Ἡρόδ. Δ, 164. 167. 171. 200).

Βαρσέννη, 1) Κόρη τοῦ Δαρείου, ἣν ἐνυμφεύθη ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ἐγέννησεν υἱὸν τὸν Ἡρακλῆ (Ἀρρ. Ζ, 4, 6). — 2) Θυγάτηρ τοῦ σατράπου Ἀρταβάζου, γυνὴ τοῦ Ῥοδίου Μένονος, ἡχμαλωτεύθη τῷ 333 ὑπὸ Ἀλε-

ξάνδρου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της, καὶ μετὰ ταῦτα ἐνυμφεύθη τὸν Εὐμένην (Πλούτ. Εὐμ. Α. — Just. XV, 2, 3).

Βάσανος, ἐλογίζετο ὡς τρόπος ἀποδείξεως πρὸ τῶν ἀττικῶν δικαστηρίων, καὶ μάλιστα ὡς μᾶλλον τελεσφόρος ἢ αἱ μαρτυρίαι (Ἰσ. π. Κιρ. κλ. 202. — Ἀνξμ. ῤητ. ΙΣΤ, 1). Ἀλλὰ ψήφισμα προταθὲν ὑπὸ Σκαμανδρίου (Ἀνδρ. Π. Μυστ. ΜΓ) ἀπηγόρευε τὴν χρῆσιν αὐτῆς κατ' ἐλευθέρων, πλὴν συνεπεῖα ἰδίου ψηφίσματος (Ἰσοκρ. Τραπ. ΙΕ. — Δμοθ. Πανταίν. Μ) ἐφηρμόζετο ὅμως εἰς τοὺς δούλους, οὗς ὁ ἀττικὸς νόμος δὲν παρεδέχετο ὡς μάρτυρας, καὶ ἐδικαιούτο πᾶς ἐλεύθερος ἢ νὰ παραδώσῃ τὸν ἴδιον δούλον εἰς βάσανον, πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἰδίας ἀθωότητος, ἢ νὰ ζητήσῃ, δι' ἐπισήμου πράξεως, ἥτις ἐκαλεῖτο πρὸς κλησίαις, (Δμοθ. κ. Στφ. 1106), τὸν τοῦ ἀντιδίκου του, καὶ ὁ ἀρνούμενος ἐδίδεν ἰσχυρὰν πρόληψιν καθ' ἑαυτοῦ. Αἱ καταθέσεις δὲ τῶν βασανιζομένων ἐγίνοντο οὐχὶ σπανίως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου (Δμοθ. κ. Νικοστρ. 1254), ὅτε ὁ δῆμιος ἐνήργει αὐτάς (Αἰσχρ. π. Πρασβ. 281), ἀλλ' ἐνώπιον πρὸς τοῦτο ἐκλεγομένων βασανιστῶν.

Βασίλειος, ὁ μέγας, γεννηθεὶς ἐν Καισαρείᾳ τῆς Καππαδοκίας, ἐξ ἐπισήμων γονέων, ἐτράφη ἐν Ἀθήναις, ἐνθα συνεδέθη διὰ φιλίας μετὰ Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ καὶ Γρηγορίου τοῦ Νύσσης. Πρεσβύτερος τῷ 362 μ. Χ., καὶ ἐπίσκοπος Καισαρείας τῷ 370, οὗτος ἐκάνόνισε τὰ τοῦ μοναχικοῦ βίου ἀφιερῶσας δὲ πᾶσαν τὴν περιουσίαν του εἰς ἱδρύσιν νοσοκομείου, ἔζη αὐτὸς ἐν πενίᾳ, καὶ ἀπέθανε τῷ 379. Ἦν δὲ καὶ φίλος καὶ προστατῆς τῶν γραμμάτων, καὶ σώζονται αὐτοῦ ἐπιστολαί, καὶ ἡ τοῖς φιλομαθεῖσι λίαν ἀξιόσπουτος πραγματεία "Ὅπως ἂν ἐκ τῶν ἐλληνικῶν ὠφελοῖντο λόγων."

Βασίλειος, ἴδ. Ἀναξ καὶ Ἀρχων.

Βασιλική. Ἐν Ἀθήναις ὑπῆρχεν ἐν τῇ ἀγορᾷ στοὰ βασιλείας ὀνομαζομένη, διότι ἐν αὐτῇ εἶχε τὴν ἐπίσημον ἐδραν τοῦ

καὶ τὸ δικαστήριόν του ὁ ἄρχων βασιλεὺς. Ταύτης ἐπὶ Ῥωμαίων ἐδόθη εἰς πολλὰς δημοσίας στοὰς καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὸ σχῆμα, ὃ ἦν, φαίνεται, ἐπίμηκες οἰκοδόμημα, ἔχον ἐντὸς δύο σειρὰς κιόνων παρὰ τὰς δύο μακρὰς πλευρὰς, καὶ κατὰ τὴν μικρὰν ἀπέναντι τῆς εἰσόδου διαίρεσίν τινα, συνήθως ἡμικυκλικὴν διὰ τὴν ἔδραν τῶν δικαστῶν, ἢ ἄλλων ἀρχόντων ἐπιτηρούντων τὰ ἐν τῇ στοᾷ. Ἐπὶ δὲ τοῦ χριστιανισμοῦ τινὲς τῶν στοῶν τούτων προωρίσθησαν εἰς ἐκκλησίας, ἢ καὶ ἐκκλησίαι ἐκτίσθησαν κατὰ τὸ σχέδιον αὐτῶν, κληθεῖσαι ἐπίσης Βασιλικαί.

Βασκανία, γοητεία διὰ τοῦ βλέμματος ἢ διὰ τῆς γλώττης ἐνεργουμένη κατ' ἀνθρώπων εὐτυχούντων ἢ κατὰ βρεφῶν (Πλούτ. Συμπ. Ε, 7. — Ἀλκίφρ. Ἐπ. α, 15. — Ἡλιοδ. Αἰθ. Α, 7). Πρὸς ἀποσόβησιν τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς, ἔπτυνον τρεῖς, ἢ ἐπρόφερων λόγια τινα (Θεόκρ. Στ. 39) ἔχον δὲ καὶ τινα φυλακτήρια, ὡς ὁ Πεισίστρατος ἀνῆρτησε πρὸ τῆς Ἀκροπόλεως ὁμοίωμα ἀκρίδος (Ψύχ. λ. Κατηχῆσι).

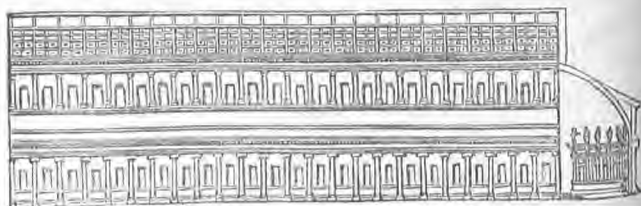
Βατεία, ἴδ. Δάρδανος.

Βατή, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Αἰγυῖδος φυλῆς.

Βαττιάδης, ἴδ. Καλλίμαχος.

Βάττος, 1) Υἱὸς Πολυμνήστου, Θηραῖος, καταγόμενος, ὡς ἐν Θήρᾳ ἐπιστεύετο, ἐκ τῶν Μινυῶν. Κατὰ χρησμὸν ἔκτισε τὴν Κυρήνην ἐν Λιβύῃ, ἀφ' οὗ μεγάλας κακουχίας ὑπέστη, τῷ 631 π. Χ., καὶ ἀνέθετο αὐτὴν τῷ Ἀπόλλωνι. Ἦρξε δ' ἐκεῖ χρηστῶς καὶ δικαίως ἐπὶ 40 ἔτη (Πινδ. Πυθ. Ε, 89-92. — Ἡρδ. Δ 157). Ἀπόγονοι δ' αὐτοῦ ἦσαν οἱ μετέπειτα βασιλεῖς. — 2) Βάττος Β (ὁ εὐδαίμων), ἔγγονος τοῦ πρώτου. Ἐπ' αὐτοῦ ἡ Κυρήνη, δι' ἐποικίσεων Πελοποννησίων, Κρητῶν καὶ ἄλλων νησιωτῶν, ηὔξησεν ἐπισημότερα, καὶ ἀντέστη (τῷ 570) εἰς

Ἀπρίην, τὸν βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων, οὗ δ' ἀδελφὸς Ἀμκσις συνωμολόγησε συνθήκην

Ἡ ἐν Βερόνῃ Βασιλική.

(Ἡρδ. Δ, 150).

Βαυκίς, ἴδ. Φιλήμων.

Βαυκαλήματα, νανουρίσματα, μνημονεύονται ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου (ΙΔ, 10, σ. 618), ἀλλ' οὐδὲν τοιοῦτο διειρηθή. Τὸ δὲ λίκνον, εἰς ὃ ἐκουνούτο τὰ βρέφη, φαίνεται ὅτι ἐπ' αὐτοῦ δὲν ὑπῆρχεν εἰσέτι.

Βέδηλος, κυρίως ὁ μὴ μεμυημένος, ἰδίως εἰς τὰ Ἐλευσίνια, ὥστε καὶ ὅτε οἱ μνηθέντες εἰσῆγοντο, ἐπεφωναίτο· «ἐκὰς βέδηλοι.» Εἶτα δ' ἐπεκράτησεν ἡ ἔκφρασις καὶ ἐπὶ παντὸς ἀνέρου.

Βέδωνα, νησίδιον μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Ἀργολίδος (ν. Ἀγ. Γεώργιος), εἶχε κατοίκους τὸ πάλα· (Ἡρδ. Η, 125) καὶ ἀνῆκεν εἰς τὴν Ἀττικὴν (Στρώ. Η, 375, Θ, 398).

Βελλεροφόντης, ἢ **Βελλεροφών**, υἱὸς τοῦ Γλαύκου, βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, ἔγγονος τοῦ Σισύφου· ἢ, ἄλλως, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, νέος ἥρως προσφιλὴς τοῖς θεοῖς. Ἰππύνοος κατ' ἀρχὰς καλούμενος, ἔλαβε τὸ νέον ὄνομα διότι ἐφόνευσε τὸν Κορίνθιον Βέλλερον, δι' ὃ καὶ ἔφυγεν εἰς τὸ Ἄργος, πρὸς τὸν βασιλεῖα Προῖτον. Ἐπειδὴ δὲ τούτου ἡ γυνὴ Ἀντεία, τὸν ἐσυκοφάντησεν, ὁ Προῖτος τὸν ἔπεμψε πρὸς τὸν πενθερόν του Ἰοδάτην, βασιλεῖα τῆς Λυδίας, οὗ αὐτῷ σήματα λυγρὰ (Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 168) ἦτοι γραπτὰ σημεῖα (ὅπερ ἀποδεικνύει ὅτι ἡ γραφὴ ἦν ἐπὶ Ὀμήρου γνωστὴ), δι' ὧν τῷ παρήγγελλε νὰ φονεύσῃ τὸν νέον. Ἀλλ' ὁ Ἰοδάτης, μὴ θελήσας νὰ πράξῃ τοῦτο ὁ ἴδιος, ἔδωκεν ἐντολὴν εἰς τὸν Βελλεροφόντην νὰ

φονεύσῃ τὴν Χίρμι-
ραν (Ἰδ.). ἄφ' οὗ δὲ
τοῦτο οὗτος κατώρω-
σεν ἐπὶ τὰς τοῦ πε-
ρωτοῦ Πηγάσου, πα-
ρηγγέλθη νὰ κατα-
τροπώσῃ τοὺς Σολύ-
μους καὶ τὰς Ἀμα-
ζόνας. Καὶ μετὰ τοῦ-
τον δὲ τὸν ἄθλον, ἐ-
νίκησε μίαν ἐνέδραν
τοῦ Ἰοδάτου, καὶ τό-
τε οὗτος ἀναγνώρισας
αὐτοῦ τὴν θεϊαν κατα-

γωγὴν, τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα
του (Φιλονόην, Ἀντίκλειαν ἢ Κασσάνδραν),
ἐξ ἧς ἔσχε τρία τέκνα, τὸν Ἰσανδρόν, τὸν
Ἰππόλοχον καὶ τὴν Λαοδάμειαν, καὶ τῷ πα-
τρὶ ἔδωκεν μέρος τῆς ἐξουσίας του. Μετὰ ταῦτα
ὅμως ἔγινε θεομισῆς, διότι ἠθέλησε διὰ τοῦ
Πηγάσου ν' ἀναβῇ εἰς τὸν οὐρανόν, ὃ δὲ Πή-
γασος, ὑπὸ τοῦ Διὸς μαστιγωθείς, τὸν κατέρ-
ριψε, καὶ οὕτω χωλάνθεις καὶ τυφλωθεῖς,
περιεφέρετο ἄπελπις εἰς τὸ Ἀλγέιον πε-
δίον (Ὁμ. αὐτ. — Πίνδ. Ὀλ. ΙΓ, 60. Ἰσθμ.
Ζ, 44). Ἐν Κορίνθῳ ὁ Βελλεροφόντης ἐτι-
μάτο ὡς ἥρωας, εἶχε κυπαρίσσων ἱερὸν ἄλσος
ἐν τῷ Κρανείῳ, καὶ μετὰ τοῦ Πηγάσου παρι-
στάτο ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ποσειδῶνος, ἴσως τοῦ
Ἰππίου.

Βένδις ἢ Βενδῆς, ὁρακτικὴ θεότης,
ἐν τῇ Ἀττικῇ μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος ταύτιζο-
μένη καὶ ἔχουσα ναὸν ἐν Πειραιεῖ, τὸ Βεν-
δίδιον (Ξεν. Ἑλλ. Β, 4, 11).

Βερέκυνθος, ὄρος εἰς τὰ δυτικά τῆς
Κρήτης (Διόδ. Ε, 64).

Βερενίκη, ὁ Μακεδονικὸς τύπος ἀντὶ
Φερενίκης. 1) Θυγάτηρ Λάγου, γυνὴ Φιλίπ-
που καὶ μήτηρ Μάγας, τοῦ κυριεύσαντος τὴν
Κυρήνην. Ἐγεννήθη 340 π. Χ. Εἶτα ἐνυμ-
φεύθη τὸν ἑτεροθαλῆ ἀδελφόν της Πτολε-
μαῖον Α ἐν Αἰγύπτῳ (Πλούτ. Πύρ. Δ. —
Θεόκρ. ΙΖ, 38). — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μάγας, ἐν

Κυρήνης, ἐξανέστη (250) κατὰ τῆς μητρὸς
τῆς Ἀρσινόης, νυμφευθεῖσης τὸν μνηστήρα

τῆς κόρης Δημήτριον, υἱὸν Δημητρίου τοῦ
Πολιορκητοῦ. Φονεύσασα δὲ τὸν Δημήτριον,
ἐνυμφεύθη τὸν πρὶν ἤδη αὐτῇ μεμνηστευμέ-
νον Πτολεμαῖον Γ τὸν Εὐεργέτην ἐξ Αἰγύ-
πτου, τῷ 246 π. Χ. (Just. XXVI, 3). Ἐ-
φονεύθη δὲ τῷ 220 ὑπὸ Σωσιδίου τινός, φί-
λου Πτολεμαίου Δ' καὶ τῆς ὠραίας κόρης
αὐτῆς τὴν μνήμην δαιμονίζων, ὠνόμασεν ὁ
ἀστρονόμος Κόνων κατ' αὐτὴν ἓνα τῶν ἀστε-
ρισμῶν τοῦ βορείου ἡμισφαιρίου (Catull. LXVI).
— Τὸ ὄνομα τοῦτο ἔφερον καὶ διάφοροι πό-
λεις ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἐν τῇ Κυρηναίᾳ.

Βέρμιος, ὄρος πρὸς τῷ Ἀλιάκμονι,
διήρει τὴν ἄνω καὶ κάτω Μακεδονίαν (Ἡρό-
δ. Η, 138. — Στράβ. Ζ, 390).

Βέροια ἢ Βέρροια, 1) Πόλις τῆς
Συρίας παρὰ τῷ ποταμῷ Χάλῳ (ν. Χαλέ-
πιον), ἠϋξήθη ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικατορος
(Στράβ. ΙΣΤ, 751). — 2) Πόλις ἐν Ἡμαθίᾳ
τῆς Μακεδονίας (Θουκ. Α, 61. — Πολύβ. ΚΖ,
8, 5). Παρεδόθη τοῖς Ῥωμαίοις μετὰ τὴν

ἐν Πύδνα μάχην, τῷ 168 π. Χ. Ἐνταῦθα

δ' ἐδίδασκεν ὁ ἀπόστολος Παῦλος (49—65 μ. Χ.).

Βηρυτὸς, ἀρχαιότατον ἐπίνειον τῆς Φοινίκης, κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Μαγόρα· ἠϋξήθη καὶ κατεκοσμήθη ἰδίως ὑπὸ τῶν αὐ-

τοκρατόρων Αὐγούστου, Κλαυδίου καὶ Καρακάλλα, καὶ εἶχεν ἐπίσημον νομικὴν σχολήν (Στρεβ. ΙΣΤ, 756).

Βῆμα, ἡ ὑψηλὴ θέσις ἀφ' ἧς οἱ ῥήτορες ἠγόρευον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν Ἀθηναίων, ὡς ἦτο τὸ τῆς Πνυκὸς (ἴδ.).

Βηρωσσὸς ἢ Βήρωσσοις, γεννηθεὶς ἐν Βαβυλῶνι, καὶ ἀκμάσας μέχρι ἐπὶ Πτολεμαίου Β', ἔγραψεν ἑλληνιστὶ Βαβυλωνιακὰ ἢ Χαλδαϊκὰ εἰς 3 βιβλία, ἐκ τῶν ἀρχαίων ἐγχωρίων συγγραμμάτων πολυτίμους εἰδήσεις ἀρυσθεῖς, καὶ ἐκείνων ἀκολουθῶν τὴν χρονολογίαν. Ἐγράψε δὲ καὶ ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις.

Βῆσσα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς.

Βησσοὶ ἢ Βεσσοί, θρακικὸς λαὸς παρὰ τὸν Αἴμον, μέχρις Ἰλλυρίας, ποτὲ ἰσχυρὸς, ἀλλὰ πρῶτῳ παρακμάσας (Ἡρδ. Ζ, 111). Ὑπετάγησαν δὲ καὶ τοῖς Ῥωμαίοις ὅτε καὶ οἱ Μακεδόνες (Liv. XXXIX, 53).

Βῆσσοις, σατράπης τῆς Βακτριανῆς, μετὰ τὴν ἐν Γαυγαμήλει μάχην συνέλαβε καὶ ἔσυρε μεθ' ἑαυτοῦ δέσμιον τὸν Δαρεῖον,

ἐπιχειρήσας αὐτὸς ν' ἀντιταχθῇ εἰς τὸν Ἀλέξανδρον. Καταδιωχθεὶς δὲ, ἐτραυματίσθη θανάσιμως καὶ ἐγκατέλειψε τὸν βασιλεῖα, φυγὼν αὐτὸς εἰς τὰς βορείας ἐπαρχίας (Ἀρρ. Γ, 13.—Πλούτ. Ἀλέξ. MB), ἐνθα ἀνεκλήθη βασιλεὺς ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀρταξέρξου Δ' ἀλλὰ καταδιωχθεὶς, συνελήφθη ἐν τῇ Σογδιανῇ ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, καὶ εἰς Περσῶν στρατοδικεῖον ὑποβλήθεις, κατεδικάσθη νὰ διασπασθῇ ζῶν (Ἀρρ. Γ, 28.—Curt. V, 7, 13. VI, 3, 10.—Just. XI, 15. XII, 5).

Βέας, ἴδ. Μελάμπους, Νηλεΐδης, Ἐπὶ σοφοί.

Βιβλιοθήκη. Ἡδὴ κατὰ τοὺς πρώτους ἱστορικοὺς χρόνους ἐγένετο ἐν Ἑλλάδι μέριμνα περὶ συλλογῆς βιβλίων. Ὁ Πεισίστρατος εἶχε πρῶτος ἰδρύσει βιβλιοθήκην ἐν Ἀθῆναις (Ἀθῆν. Α, 3.—Aul. Gell. VI, 17), ἣν ὁ Ξέρξης ἀπεκόμισε, καὶ ἄλλην ὁ Περσὶς ἐν Σάμῳ. Ἰδιαιτέρας βιβλιοθήκας εἶχον πολλοί, ὡς ὁ Εὐκλείδης, ὁ Εὐριπίδης, ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Θεόφραστος. Καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηναίων ἐπωλοῦντο βιβλία, ἵσως καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἀρχήστρα τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου (Πλάτ. Ἀπολ. ΙΣΤ). Κατὰ Στράβωνα (II, 1), ὁ Ἀριστοτέλης ἐδίδασκε τοὺς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὰ περὶ ἰδρύσεως βιβλιοθήκης, καὶ πρώτην μεγαλοπρεπεστάτην τοιαύτην ἐσύστησεν ὁ Πτολεμαῖος ὁ Λάγος, ἣν ἐξέτεινεν ὁ Πτολ. ὁ Φιλάδελφος, τάξας ἐπ' αὐτῇ βιβλιοθηκάριον τὸν Ζηνόδοτον τὸν Ἐφέσιον. Δύο δ' ἦσαν αἱ ἰδρυθεῖσαι συγχρόνως βιβλιοθήκαι, ἡ μεγίστη, ἐν τῷ τμήματι τῆς πόλεως τῷ καλουμένῳ Βρουχείῳ, παρὰ τῷ Μουσεῖῳ, περιέχουσα βιβλία 500,000 (Ἰώσηπ.), ἢ ὅχι 700,000 (Aul. Gell.), πρὸ πολλοῦ ἴσως μόνον ἐν μέρει ἐπὶ τῆς πολιτείας τοῦ Καίσαρος (Δ. Κάσσ. MB, 38). Μετὰ ταύτην δὲ τὴν μεγάλην συνέστη καὶ ἄλλη μικροτέρα ἐν τῷ Σεραπείῳ ἥτις καὶ θυγάτηρ ὠνομάσθη αὐτῆς (Δ. Κάσσ. MB, 38). Καὶ ἐν Περγᾷ δὲ συνέλεξεν

ρήγετο ὁ περίφημος Σαλωνίτης τυρὸς (Στρβ. IB, 565).

Βίκος, «στάμνος ὧτα ἔχων» (Ήσύχ. — Ήρδ. A, 196. — Ἀθην. Γ, 116. — Εὐστθ. εἰς Ὀδ. σ. 1445. — Πολυδ. ΣΤ, 14. Z, 162, I, 73).

Βισαλτία, χώρα μακεδονική, Β τῆς Χαλκιδικῆς, ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ Βισάλτου διαρρομένη (Ήρδ. H, 116. — Θουκ. B, 99. Δ, 106).

Βισάνθη, ἡ εἶτα Ῥαιδεστὸς, θρακική πόλις ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἀποικία Σαμίων (Ήρδ. Z, 137. — Ξεν. Ἀνθ. Z, 2, 28. E, 8).

Βίστωνες ἢ Βίστωνες, Θράκες πρὸς τῷ Αἰγαίῳ, παρὰ τῇ Βιστωνίδι λίμνῃ, Α τῶν Ἀδδέρων (Ήρδ. Z, 110. — Στρ. Z, 331).

Βέτων, ἴδ. Κλέροβις.

Βίων, ἴδ. Θεόκριτος.

Βλέμνυες, ληστρικός λαὸς ἐν Αἰγύπτῳ, Δ τῆς Αἰγύπτου (Στρβ. IZ, 786).

Βοηδρόμια, ἐορτὴ τελομένη ἐν Ἀθήναις τῇ 7 βοηδρομιῶνος (22 Σεπτεμβρίου), εἰς μνήμην, κατὰ τοὺς μὲν (Πλούτ. Θησ. KZ)

τῆς νίκης τοῦ Θησέως κατὰ τῶν Ἀμαζόνων, κατὰ τοὺς δὲ (Εὐριπ. Ἴων. 59. — Σουῖδ. —

M. Ἐτυμ.), τῆς ἐπὶ Ἐρεχθέως ὑπὸ τοῦ Εὐρύτου ἢ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἴωνος τοῖς Ἀθηναίοις δοθείσης ἐπικουρίας κατὰ τῶν Ἐλευσινίων. Βοηδρόμιος δὲ ἦν καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπιθετον ἐν Ἀττικῇ καὶ Βοιωτίᾳ.

Βοηθός, ἐκ Χαλκηδόνος, ὑπὸ Παυσανίου δὲ (E, 717) ἐσφαλμένως Καρχηδόνιος.

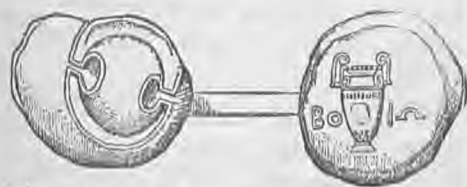

νιος λεγόμενος, ἐπίσημος τορευτὴς καὶ γλύπτῃς τοῦ β' αἰῶνος π. X., ἰδίως διαπρέπων εἰς παιδῶν παράστασιν, ἴσως ὁ ἐργασθεὶς τὸν γνωστὸν παῖδα τὸν ἀποπνέγοντα χῆνα, καὶ τὸν ἄλλον τὸν ἀποσπῶντα ἄκανθαν ἐκ τοῦ ποδός του (Pl. XXXIV, 19, 24. — Cic. Verr. IV, 14).

Βοιωτάρχαι ἢ Βοιώταρχοι (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 4, 10) ἡ ἐκτελεστική ἀρχὴ τοῦ κοινοῦ τῶν Βοιωτῶν, εἰς ἣν αἱ μὲν Θῆβαι ἔπεμπον δύο, αἱ δὲ λοιπαὶ τὸ κοινὸν ἀποτελοῦσαι πόλεις ἀνά ἓνα ἄρχοντα, ὥστε ὁ ὅλος ἀριθμὸς αὐτῶν δὲν ἦν πάντοτε ὁ αὐτός· ἐξαρτῶμενος ἐκ τοῦ τῶν πόλεων αἵτινες ἐκάστοτε ἐγκατηριθμοῦντο ἐν τῷ κοινῷ. Εἶχαν δὲ μάλιστα τὴν διεύθυνσιν τῶν στρατιωτικῶν καὶ τὴν διοίκησιν τοῦ στρατοῦ ἐν πολέμῳ.

όντες ὑπεύθυνοι κατὰ τὴν ἐσπάρσι βουλαῖς τῶν Βοιωτῶν, ἀπὲρ ἅπαν τὸ κῦρος ἔχουσι» (Θουκ. Ε, 38), καὶ αὐτῶν ὀφείλοντες νὰ ἐκτελῶσι τὰς διαταγὰς. Ἦσαν δ' ἐνιαύσιοι, καὶ ἐδύναντο μὲν νὰ ἐκλεχθῶσι καὶ διὰ τὸ ἐπὶ τὸν ἔτος, ὡς ὁ Πελοπίδας, ἐνδεκάκις κατὰ σειρὰν ἐκλεχθεὶς βοιωτάρχης· ἀλλ' ὁ κατακρατῶν τὴν ἀρχὴν ἐπέκτεινα τοῦ ἐνιαυτοῦ ἄνευ ἐκλογῆς, εἰς θάνατον καταδικάζετο, καὶ ὁ Ἐπαμεινώνδας εἰσήχθη εἰς δίκην διὰ τοιαύτην παράβασιν, ἀλλ' ἀπελύθη ἐνεκα τῶν μεγάλων τοῦ ὑπηρεσιῶν, καὶ διότι ἀνεγνωρίσθη ὅτι εἶχεν ἀναγκασθῆ εἰς τοῦτο ἵνα μὴ ἐγκαταλείψῃ τὸν στρατὸν ἐν ἐχθρικῇ χώρᾳ (Πλουτ. Πελοπ. ΚΔ.—Πaus. Θ, 14, 3.—Θουκ. Δ, 91.—Διόδ. ΙΕ, 51).

Βοιωτία, χώρα τῆς Ἑλλάδος, μετὰ τῇ Ἀττικῇ, Φωκίᾳ, Μεγαρίᾳ, τῆς εὐβοϊκῆς θαλάσσης καὶ τοῦ κορινθιακοῦ κόλπου κεκλιμένη, ὅρη περίφημα ἔχουσα τὸν Ἑλικῶνα, κατοικίαν τῶν Μουσῶν καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος πρὸς τὰ ἈΝ τοῦ Παρνασσοῦ, καὶ τὸ ἐπίσης τῷ Ἀπόλλωνι καθιερωμένον Πιτῶν· πρὸς τῇ Ἀττικῇ δὲ τὸν Κιθαϊρῶνα· μεγάλην λίμνην τὴν Κωπαῖδα, τρεφομένην ὑπὸ τοῦ Κηφισσοῦ καὶ τοῦ Μέλαντος, καὶ δι' ὑπογείων καταβοθρῶν εἰς τὸν εὐβοϊκὸν κόλπον ἐκβάλλουσαν, καὶ ἐτέραν, ΝΑ, τὴν Ὑλίκην· ποταμούς δ' ἐν ἄλλοις καὶ τὸν Ἀσωπὸν καὶ τὸν Ἰσμήνην,

καὶ πηγὰς διασήμους, τὴν Ἰπποκρήνην ἐν τῇ Ἑλικῶνι, καὶ τὴν Δίρκην παρὰ ταῖς Θήβαις. Πόλεις δ' αἱ ἐν τῇ ἱστορίᾳ γνωστότεραι ἦσαν, ἐκ μὲν τῶν αὐτονόμων, αἰτίνες καὶ τὸ κοινὸν τῶν Βοιωτῶν ἀπετέλου, αἱ Θῆβαι, τῆς Βοιωτίας πρωτεύουσα, ὁ Ὀρκομενός, ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Κηφισσοῦ

εἰς τὴν λίμνην, καταστραφεὶς ὑπὸ τῶν Θηβαίων μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην (371 π. Χ.). Αἱ Κῶπαι, παρὰ τῇ λίμνῃ· ἡ Ἀλάρτος, ὁμοίως, καταστραφεῖσα ὑπὸ Ἑρξου (480 π. Χ.), καὶ αὖθις ὑπὸ Ῥωμαίων (171 π. Χ.). Κορώνεια, Λεβάδεια, Θεσπιαί, Τάναγρα, Ἀνθηθῶν· ἐκ δὲ τῶν ὑπὸ ταύτας πολιτευομένων μνηστῆς μάλιστα τυγχάνουσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ αἱ Πλαταιαί, ἐνθα κατετρόπωθη ὁ Μαρδόνιος (479 π. Χ.), κατεστράφησαν δ' ὑπὸ τῶν Θηβαίων τῷ 427 π. Χ., καὶ αὖθις τῷ 373. Αἱ Ἀλαλκομεναί ἔχουσαι ἱερὸν τῆς Παλλάδος· ἡ

Χαιρώνεια, παρ' ἣ ὁ Φίλιππος κατετρόπωσε τὴν Ἑλλάδα· τὰ Λεῦκτρα, περίφημα διὰ τὸν θρίαμβον τοῦ Ἐπαμεινώνδα (371 π.

Χ.). Ἡ Αὐλὶς, ὅθεν ἐλέγοντο ἐκπλεῦσαντες οἱ Ἕλληνες εἰς τὴν Τροίαν· τὸ παρ' αὐτὴν Δῆλινον, ἐνθα ὁ Σωκράτης ἐσωσεν εἰς τὴν μάχην τὸν Ἀλκιβιάδην· ἡ Θίσβη, ἥς μνημονεύει ὁ Ὀμηρος (Ἰλ. Β. 502).

Βόλβη, μεγάλη λίμνη ἐν Μυγδονίᾳ τῆς Μακεδονίας, κοινωνοῦσα μετὰ τοῦ Στρουμονικοῦ κόλπου (Θουκ. Α, 58. Δ, 103).

Βολῆς, μυγδονική, ἡ βομβυζομένη εἰς τὴν θάλασσαν, πρὸς ἐξιχνίασιν τοῦ πυθμένου, ἡ λείπετο πρὸς τοῦτο κάτωθεν διὰ λίτους.

Ἀναγλ. ἐκ Περ. Μουσίου.

Βόμβυξ, τὸ μεταξοκουκούλιον, ἐκ τῆς ὁ παρόγων αὐτὸ, καὶ ἡ μέταξα αὐτῇ. Οἱ ἀρχαῖοι ἐπὶ μακρὸν ἐξ ἀκροῆς σχεδὸν μόνον εἶχον τὸ προϊόν τοῦτο, καὶ τὸν πιθανῶς Ἰνδικὸν ἢ Σινικὸν, λαὸν τὸν καλλιεργοῦντα αὐτὸ ἔλεγον Σῆρας, ταῦτόσημον πρὸς σκόληκας, εἴτε τῆς σημάσις τοῦ ἐθνικοῦ μεταπεσούσης εἰς τὸ προσηγορικόν, ἢ καὶ τ' ἀνάπαλιν (Διον. Περιηγ. 752.—Ἡσύχ.

— 'Ιουλιαν. 'Επιστ. ΚΔ)· σφηρικὸν δὲ νή-
μα ('Αρρ. Πρπλ. 'Ερθρ.) ἢ καὶ βομβύκι-
νον ('Αλκίφρ. Α, 39) ἦν ἡ μετάξα, ἥτις ὁ-
μῶς σπανίως ἤρχετο κατειργασμένη εἰς τὴν
Εὐρώπην. Πρώτην ὑφάνασεν αὐτὴν ἐν τῇ νή-
σῳ Κῶ λέγει Παμφύλην τινὰ ὁ 'Αριστο-
τέλης (Ζ. ἱστ. Ε, 67). Παρὰ Μήδοις καὶ
Πέρσαις ἡ χρῆσις τῆς μετάξης ἦν ἰκανῶς
ἀρχαία ('Ηρδ. Γ, 84)· εἰς τὴν 'Ελλάδα δὲ
φαίνεται ὅτι αἱ ἐκστρατεῖαι τοῦ 'Αλεξάνδρου
τὴν διέδωκαν πρώται (Κῶα ἐσθῆς), καὶ
κυρίως κοινὴ ἐγένετο ἐπὶ 'Ιουστινιανοῦ. 'Ο-
λοσφηρικὸν δὲ ἐλέγετο τὸ ὕφασμα τὸ μόνον
μετάξαν περιέχον, ἐλαφρὸν σχεδὸν πάντοτε καὶ
διαφανές, εἰδόμενα χρυσεῖ ἢ λευκῶνίδος
ἄνθοις ποίης (Διον. Περιηγ. 755)· ὑπο-
σφηρικὸν δ' ἦν τὸ καὶ μετ' ἄλλου στήμονος
ὑφαινόμενον. 'Εμμενε δὲ πάντοτε τὸσον σπά-
νιον καὶ πολυδάπανον τὸ ξένον τοῦτο προῖον,
ὥστε καὶ ἐπὶ τῶν μετὰ ταῦτα αὐτοκρατόρων
ἐπελέγετο ἰσόχρυσον διὰ τὴν τιμὴν αὐ-
τοῦ, καὶ ὁ Τιβέριος ἀπηγόρευεν εἰς τοὺς ἄν-
δρας τὴν πολυτέλειαν μεταξωτῶν ἐνδυμάτων
(Δ. Κάσσ. ΝΖ, 15.— Σουίδ. λ. Τιβέρ.). 'Η
παραγωγὴ δ' αὐτῆς τῆς μετάξης διεδόθη εἰς
τὴν Εὐρώπην ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἔνθα,
ἐπὶ 'Ιουστινιανοῦ, μοναχὸς τὴν ἐκόμισεν ἐκ
τῆς 'Ασίας (Σηρίνδης) (Προκόπ. 'Ιστ. 'Αρν.
ΚΕ).

Βορεάδες, ἴδ. 'Αργοναυταὶ καὶ
Κάλαϊς.

Βορέας, ἴδ. 'Ανεμοί.

Βορεασμός, ἐορτὴ ἣν ἐτέλουν οἱ
'Αθηναῖοι τῷ ἀνέμῳ Βορέα, ὅστις ἦν ὁ σφο-
δρότερος καὶ ἐπαισθητότερος ἐν 'Αθήναις,
ἐμυθεύετο ὡς ἀρπάσας 'Ωρεΐθουαν, τὴν κόρην
τοῦ 'Ερεχθίδεως, εἰς τὰς ὄχλας τοῦ 'Ιλισσοῦ,
καὶ διὰ τοῦτο, ὡς καὶ δεσφῆς αὐτῶν, κατὰ
χρησὸν, ἐπὶ Ξέρξου τὸν στόλον τῶν Περ-
σῶν διαλύσας· διὸ καὶ βωμὸν εἶχεν ἐπὶ τοῦ
'Ιλισσοῦ ('Ηρδ. Ζ, 189).

Βόρσιππν, τὰ πόλεις παρὰ τῷ Εὐ-
φράτῃ, Ν. τῆς Βαβυλῶνος, γνωστὴ διὰ τὰ

λίνα τῆς ὑφάσματα καὶ διὰ τὴν χαλδαϊκὴν
ἀστρονομικὴν αἵρεσιν τῶν Βορσιππινῶν (Σερβ.
ΙΕ, 739.— Just. ΧΠ, 13).

Βορυσθένης, εἴτα Δάναπρις, πο-
ταμὸς τῆς εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, ἐκβάλλων
εἰς τὰ βόρεια τοῦ Εὐξείνου Πόντου, πλεον-
στὸς κατὰ Στράβωνα (Ζ, 289, 306) ἐπὶ
600 στάδια. 'Ενθα εἰσβάλλει εἰς αὐτὸν ὁ
'Υπανις (νῦν Βούγ), ἔκειτο ἡ πλουσία πό-
λις Βορυσθένης, ἢ 'Ολβία, ἀποικία Μιλη-
σίων ('Ηρδ. Δ, 17, 53, 71).

Βόσπορος, σημαίνων στενὸν ὁ καὶ
βοῦς δύναται γὰ διαπλευρῆσαι νηχόμενος· 1) ὁ
τῆς Θράκης, τῆς Κωνσταντινουπόλεως.
Τὸ στενωτέρον αὐτοῦ μέρος, μόλις πεντα-
στάδιον, ἐγεφύρωσεν ὁ Δαρεῖος ('Ηρδ. Δ, 83,
85). — 2) 'Ο Κιμμέριος συνδέων τὴν
Μαιώτιδα μετὰ τοῦ Εὐξείνου πόντου, καθ' Ἡ-
ρόδοτον (Δ. 12. 28) ἰσχυρῶς πηγνύμενος τὸν
χειμῶνα. 'Η ἐπ' αὐτοῦ Μιλησίων ἀποικία, τὸ
Παντικάπαιον (ν. Κέρς) ἐγένετο πρῶ-
τεύουσα κράτους ἀνθοῦντος, ἀφ' οὗ ἡ 'Αττικὴ
ἤρυστο τὸν σῖτον αὐτῆς. 'Ο πρῶτος αὐτοῦ
βασιλεὺς ἐκαλεῖτο Σπάρτοκος, ὁ δ' ἔσχα-
τος, Παρισάδης Β', ὑπὸ τῶν Σκυθῶν ἐξω-
σθεὶς παρέδωκεν αὐτὸ τῷ Μιθριδάτῃ, μεθ' ὃν
διετήρησε μὲν βασιλεὺς, ἀλλὰ τῇ 'Ρώμῃ ὑπο-
κειμένους (Σερβ. Ζ, 475. ΙΑ, 494).

Βοτταία, χώρα ἐν Μακεδονίᾳ, Δ.
ἐπὶ τοῦ 'Αξιοῦ ('Ηρδ. Ζ, 185. Η, 127).
Πρὸς τοῖς ἐγγχωρίοις κατόκησαν αὐτὴν καὶ
Κρήτες. Κυριώτεραι πόλεις ἡ Πέλλα καὶ
αἱ 'Ιχναί ('Αρρ. Α, 2, 5).

Βοῦαι, ἴδ. 'Αγέλαι.

Βούδαςσος, πόλις καὶ κόλπος τῆς
Καρίας Α. τῆς Κνίδου ('Ηρδ. Α. 174.—
Διόδ. Ε, 62)

Βούδαςτις, θεότης αἰγυπτιακὴ, θυγά-
τηρ τοῦ 'Οσίριδος καὶ τῆς 'Ισιδος, γαλήνης
πρόσωπον ἔχουσα, καὶ καθ' Ἡρόδοτον (Β,
59, 137, 156), εἰς τὴν 'Αρτεμιν, ὡς σελή-
νην, ἀντιστοιχοῦσα. Τὴν ἐορτὴν αὐτῆς ἐπα-
νηγύριζε μεγάλη συρροὴ ἀνθρώπων εἰς τὴν

Α. τοῦ Ναίλου κειμένην ὁμώνυμον αὐτῆς πόλιν, παρ' ἣ ὁ Ψαμμήτιχος εἶχε συνοικήσει Ἰωνας καὶ Κῆρας, ἣν δ' ἐκυρίευσαν οἱ Πέρσαι ἐπὶ Μέμνονος, τῷ 352 π. Χ.

Βουδῖνοι, καθ' Ἡρόδοτον (Δ, 108), λαὸς πολυάριθμος, ἐν Σκυθίᾳ Ἑλληνικῆς καταγωγῆς, κατὰ τὸ ἥμισυ Ἑλληνιστὶ καὶ Σκυθιστὶ ὁμιλοῦντες, καὶ πέραν τοῦ Ταναΐδος, εἰς 15 ἡμερῶν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Μαιώτιδος, ξυλόκτιστον πόλιν οἰκοῦντες, Γελωνὸν καλουμένην.

Βουζύγης, 1) ἐπίθετον τοῦ Τριπτολέμου ἢ τοῦ Ἐπιμενίδου, ὡς πρώτου ζεύξαντος βόας. — 2) Ὁ ἐν ταῖς Ἐλευσινίοις τῶν ἱερῶν βοῶν ἐπιμελούμενος.

Βουθρωτόν, Ἡπειρωτικὴ πόλις ἀπέναντι τῆς Κερκύρας, εἶχε φρούριον καὶ λιμένα ὅστις Πηλώδης ἐλέγετο. Κατὰ τινὰς ἰδρύθη ὑπὸ Ἐλένου μετὰ Τρώων φυγάδων (Διον. Ἀλ. Α, 51).

Βουκεφάλας, ὁ περίφημος ἵππος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ὃν μόνος οὗτος, πᾶς ἔτι, ἐδάμασε στρέψας αὐτὸν πρὸς τὸν ἥλιον, ἵνα μὴ τὸν τρομάξῃ ἡ σκιά. Τὸν εἶχε δὲ διὰ πάσας τὰς ἐκστρατείας του, καὶ τὸν ἐτίμησε φυνευθέντα (Ἰδ. Βουκεφάλα). (Πλούτ. Ἀλέξ. ΣΤ, ΞΑ. — Ἀρρ. Α, 19. — Curt. VI, 5, 18).

Βουκεφαλία, ἡ Βουκέφαλα (τὰ) πόλις ὑπ' Ἀλεξάνδρου, ἀφ' οὗ ἐνίκησε τὸν Πῶρον, ἰδρυθεῖσα ἐπὶ τοῦ χεῖλους τοῦ Ὑδάσπου, ἐπώνυμος τοῦ ἐν τῇ μάχῃ πεσόντος ἵππου του (Ἀρρ. Ε, 19, 4, 29, 5). — 2) Τὸ ΝΑ ἀκρωτήριον τῆς Ἀργολίδος (Παυσ. Β, 34, 8).

Βουκολικὸς, ἴδ. Θέοκριτος.

Βουλῆ. Ἐπὶ τῶν ἀνάκτων συνέχεται αὕτη ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων πολιτῶν (μεγαθυμῶν γερόντων. Ἡ γήτορες ἢ δὲ μέδοντες. Ὅμ.), ἀλλ' εἶχε μόνον συμβουλευτικὴν δικαιοδοσίαν. Μετὰ ταῦτα ἐν Ἀθήναις ὁ Σόλων ὠργάνισεν αὐτὴν ἐκ τετρακοσίων ἀνδρῶν, ἀνὰ 100 ἐξ ἐκάστης φυ-

λῆς, ἐκ πάντων τῶν Ἀθηναίων, πλὴν τῶν θητῶν, ἵνα προβουλεύωσιν, ἢ προπαρασκευάζωσι τοὺς νόμους (Πλούτ. Σόλ. ΙΘ). Ἐπὶ Κλεισθένους δὲ καὶ τῆς εἰσαγωγῆς τῶν 10 φυλῶν, κατηρτίσθη ἐκ 500, ἦτοι ἐκ 50 ἐξ ἐκάστης φυλῆς, κληρουμένων κατ' ἔτος, καὶ ἐπὶ ἐν δέκατον τοῦ ἔτους διαπνύων τὰ τῆς Βουλῆς, ὑπὸ τὴν ἐπικλήσιν Πρυτάνεων, κατὰ διαδοχὴν ὑπὸ τοῦ κλήρου ὀριζομένων. Ἐκάστης δὲ φυλῆς ἐκληροῦτο καθ' ἐκάστην εἰς πρόεδρος, καὶ ὁ τῆς Πρυτανεύσεως, λεγόμενος Ἐπιστάτης, προήδρευεν ἀνωτάτως πάσης τῆς Βουλῆς. Ἐλάμβανον δ' οἱ βουλευταὶ μισθὸν τὸ βουλευτικόν, ἀνὰ 1 δραχμὴν δι' ἐκάστην συνεδρίαν, ἥσαν ἀπηλλαγμένοι τῆς στρατείας, εἶχον ἔδραν ἐν τῷ θεάτρῳ, καὶ ἔφερον μύρτου στέφανον ἐν τῷ Βουλευτηρίῳ, εἰς τὸ τέλος δὲ τοῦ ἔτους ἔδιδον εὐθύνας. Ἡ Βουλῆ δὲ προεβούλευεν, ἦτοι προσνεζέει πάντα ὅσα ἐμελλονά υποβληθῶσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου· ἐνίοτε δ' ἐψήφισε καὶ καθ' αὐτὴν, ἀλλὰ μόνον ἐπέτεια, ἦτοι ἐπὶ ἐν μόνον ἔτος ἰσχύοντα ψηφίσματα. Ὁ δῆμος δ' ἐδύνατο εἰς τινὰς περιστάσεις νὰ κηρύξῃ κυρίαν αὐτὴν ἢ αὐτοκράτορα, καὶ τότε ἐψηφίζεν ὀριστικῶς. Ἡκουε δὲ καὶ τὰς ἐκθέσεις τῶν στρατηγῶν, καὶ ἐδέχετο ξένους πρέσβεις. Προσέτι δ' εἶχε καὶ ἀνωτάτην οἰκονομικὴν δικαιοδοσίαν, καὶ πρὸ αὐτῆς ἐγένετο τῶν ἀρχόντων ἡ δοκιμασία. Ὁ Ἀριστείδης κατήγγησε τὴν ἐξαιρέσιν τῶν θητῶν, ὥστε πᾶς Ἀθηναῖος ὑπερτρι ακοντούτης ἐδύνατο νὰ κληρωθῇ βουλευτής. Ἐπὶ Ἀντιγόνου δὲ (307 π. Χ.), οἱ Ἀθηναῖοι ἐκ κολακείας προσέθηκαν εἰς τὰς 10 φυλάς τιν ἀλλας δύο, ἐπωνύμους αὐτοῦ καὶ τοῦ υἱοῦ του Δημητρίου, δι' ὃ ἠῤῥησαν καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν βουλευτῶν ἐκ 500 εἰς 600. Ἐπὶ Ἀδριανοῦ δὲ προσθέντες καὶ 13ην φυλὴν, ἦτις νᾶ φέρῃ αὐτοῦ τὸ ὄνομα, ἐπανήγαγον τὴν Βουλὴν εἰς 500 (Παυσ. Α, 5). Ἀλλ' ἐπ' Αὐρηλιανοῦ ἀπαντᾷται Βουλῆ τῶν 750, καὶ μεταγενεστέρως ἐκ μόνων 300 (Boeckh. G. J.

'Αρ. 372. 380). Συνήρχετο δ' ἡ Βουλὴ καθ' ἐκάστην, πλὴν τῶν ἐορτῶν, εἰς τὸ Βουλευτήριον, καὶ αἱ συνεδριάσεις ἦσαν δημόσιαι· οἱ δὲ Πρυτάνεις ἔμενον δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐν τῷ Πρυτανείῳ, καὶ συνεσιτοῦντο ἐκεῖ, εἴτα δὲ ἐν τῇ παρακειμένῃ Θόλῳ. Ἐξέλεγε δὲ ἡ Βουλὴ καὶ ἓνα Γραμματέα καὶ ὑπογραμματεῖς, καὶ ἐκάστη πρυτανεία ἐπίσης τὸν ἴδιον αὐτοῦ. Βουλὴ δ' ἐλέγετο καὶ τὸ ἀνώτατον φονικὸν δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου (Ἱδ.).

Βούλις, 1) Σπαρτιάτης, μεταβάς μετὰ τοῦ Σπαρθίου παρὰ τῷ Ξέρξῃ, ὅπως διὰ τοῦ ἐκουσίου θανάτου των ἐξιλεώσασιν τὸν ἐγχείριον ἦρωα Ταλθύβιον, ὀργισθέντα κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν ὅτι ἐθανάτωσαν τοὺς πρέσβεις τῶν Περσῶν. Ἀλλ' ὁ Ξέρξης τοὺς ἀπέπεμψε, μὴ δεχθῆς τὸν ἰσχυρόν. Καὶ τοὺς μὲν Σπαρτιάτας ἐσυγχώρησεν ὁ Ταλθύβιος, μετὰ πολλὰ ἔτη ὁμῶς ἐπέριψε τὴν τιμωρίαν εἰς τοὺς υἱοὺς τῶν δύο ταύτων, προδοθέντας κατ' εἰσήγησίν του εἰς τοὺς Ἀθηναίους καὶ φονευθέντας (Ἡρδ. Ζ, 134 — Θουκ. Β, 67, — Λουκ. Δρ. ἐγκ. ΔΒ). — 2) Πόλις παράλιος τῆς Φωκίδος ὑπὸ τὸν Ἑλικῶνα. Οἱ κάτοικοι ἦσαν ἀλιεῖς πορφύρας (Στράβ. Β, 423. — Παυσ. Γ, 37, 2).

Βούξεντον, ἀρχαιότερον Πυξός, πόλις ἐν Λευκανίᾳ, ἰδρυθεῖσα τῷ 467 ὑπὸ Μιχίου, τυράννου τῆς Μεσσηνίας (Στράβ. ΣΤ, 252).

Βούπαλος, υἱὸς τοῦ Ἀνθέρμου, ἢ Ἀρχέρμου (Ἱδ.), χῆος γλύπτης, περὶ τὰ 540 π. Χ. μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀθήνιδος ἐργαζόμενος. Περί αὐτῶν διηγούμενοι τὸν μῦθον, ὅτι μὴ ἀνεχόμενοι τὰ σατυρικά βέλη τοῦ δυσμάρφου Ἐφεισίου ποιητοῦ Ἰππώνακτος, οὗ τὸν ἀνδριάντα εἶχον παραστήσει γελοιογραφικῶς, ἢ ὅν ὁ Βούπαλος δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῇ γαμбрόν του, ἠτύχησαν (Σουΐδ. λ. "Αθηνίς, λ. Ἰππώναξ. — Pl. XXXIV). Ἦσαν δ' ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα ἐκφρασιν θόντων, καὶ διὰ τῶν ἔργων αὐτῶν ἐκόσμησεν

ὁ Αὔγουστος ἀετώματα ναῶν ἐν Ῥώμῃ. Ἦν δ' ὁ Βούπαλος συγχρόνως καὶ ἀρχιτέκτων (Παυσ. Δ, 30).

Βούπορθμος, ἀκρωτήριο τῆς Ἀργολίδος, παρὰ τῇ Ἑρμιόνῃ, ἔχον ναοὺς Δῆμῃ μητρος καὶ Κόρης, καὶ Ἀθηνᾶς (Παυσαν. Β, 34, 8).

Βουπράσιον, ἀρχαιοτάτη χώρα τῶν Ἑπειῶν ἐν τῇ «Κοίλῃ Ἡλιδι» παρὰ τὸν Λάρισσον ποταμὸν (Ὀμ. Ἰλ. Β, 615). Ἄν εἶχε καὶ πόλιν, αὕτη ἐξέλιπεν ἔπειτα (Στράβ. Η, 340).

Βούς, εἰς τὰ ἀττικὰ νομίσματα ὁ Θησεύς ἐχάρσξε τὸ πρῶτον βούν (Πλούτ. Θη. ΚΕ), ἐξ οὗ ἐσφαλμένως ὑπετέθη ὅτι προέκυψεν ἡ παροιμία «βούς ἐπὶ γλώσσῃ βέβηκε.»

Βούαιρις, εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς μνηστῆς αὐτοῦ, τῆς Δαναΐδος Αὐτομάτης· ἢ, κατ' ἄλλην παράδοσιν, ἡ Αὐτομάτη ἐφόνευσεν τὸν Αἰγύπτιον, ὁ δὲ Βούαιρις ἤρξε τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἐθυσίαζε τοὺς ἐκεῖ ἐρχομένους ξένους κατ' Ἀπολλόδωρον (Β, 8, 11), υἱὸς ὦν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Αἰσιανάσσης. Λόγον περὶ αὐτοῦ ἔγραψεν ὁ Ἰσοκράτης (Ἄρρ. Γ, 3, 1. — Gell. II, 6).

Βουστροφηδὸν, Ἱδ. γράμματα.

Βούτεια ἢ Βουτάδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Οἰνιῆδος φυλῆς.

Βούτης, 1) Ἦρωας Ἀθηναῖος, υἱὸς Πανδίωνος καὶ Ζευξίππης, ἀδελφὸς τοῦ Ἐρεχθέως, ἱερεὺς τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ γενάρχης τοῦ ἱερατικοῦ γένους τῶν Βουταδῶν ἢ Ἐτεοβουταδῶν κατὰ τινας δὲ, υἱὸς Τελέοντος καὶ Ζευξίππης, πολεμιστῆς, καὶ εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν. — 2) Βασίλειος ἐν Σικελίᾳ, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅστις ἐλκυσθεὶς ὑπὸ τῶν ἀσμάτων τῶν Σειρήνων, ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν· ἀλλ' ἢ Ἀφροδίτῃ σώσασα αὐτόν, τὸν ἔφερεν εἰς Λιλύθαιον καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Ἑρκα (Διόδ. Δ, 83. — Ἀπολλόδ. Α, 9, 25. — Ἀπλ. Ῥόδ. Δ, 913). — 3) Υἱὸς Βορέου ἐν Θράκῃ, ὑπὸ τοῦ

ἀδελφεῦ του Λυκούργου ἐκδληθεῖς, κατέλαβε τὴν νῆσον Στογγύλην, καὶ ἐν Διονυσιακῇ ἐσρτῇ ἐν Θεσσαλίᾳ ἤρπασε τὴν Κορωνίδα· τῇ ὀργῇ δὲ τοῦ θεοῦ παρεφρόνησε, καὶ ἐρρίφθη εἰς φρέαρ (Διόδ. Ε, 50).—4) Πατὴρ Ἰπποδαμείας τῆς γυναικὸς τοῦ Πειριθόου (Διόδ. Δ, 70).—5) Πατὴρ τοῦ Πολυκάκονος (Παυσ. Δ, 2, 1).—6) Ἀργεῖος, ἄρξας ἐν Ῥέδῳ (Διόδ. Ε, 59).—7) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Πάλλαντος (Ον. Μετ. VII, 500).—8) Δύο Τρῶες ὁπαδοὶ τοῦ Αἰνείου (Virg. Αἰ. IX, 646, IX 694).

Βουτώ, αἰγυπτία θεότης, ἔχουσα νάον καὶ χρηστηριον εἰς τὴν ὁμώνυμον πόλιν. Ἡ ἴσις, φεύγουσα τὸν Τυφῶνα, τῇ ἐνεπιστεύθη τὰ τέκνα τῆς Ὠρον καὶ Βούδαστιν. Οἱ Ἑλληες τὴν ταυτίζουσι μετὰ τῆς Λητοῦς (Ἡρδ. Β, 83. 152. 155).

Βούνας, ἀρχὴ ἐν Ἀθήναις τὴν ἐπιμέλειαν ἔχουσα τοῦ ἀγοράζειν βοῦς διὰ τὰς θυσίας καὶ τὰς δημοσίας ἐστιάσεις (Δημοσθ. Μακδ. 171.—Πολδ. II, 114.—Ἀρποκρ.).

Βούτης, ἴδ. Ἀστερισμοί.

Βραγχίδα, ἡ γενεὰ τῶν ἐν Μιλήτῳ (ἴδ.) τὸ χρηστήριον τοῦ Διδυμαίου Ἀπόλλωνος ἐπιμελουμένων. Ὁ γενάρχης αὐτῶν Βράγχος, υἱὸς Σμικροῦ, ἡ αὐτοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, τὴν μαντικὴν δυνάμειν αὐτῷ δωρησαμένου, εἶχεν ἔλθει ἐκ Δελφῶν. Ἐπὶ τῶν Περσικῶν ἡναγκάσθησαν νὰ δώσωσιν εἰς τὸν Ξέρξην τὸν θησαυρὸν τοῦ ναοῦ αὐτῶν· φοβηθέντες δὲ μετὰ τὴν ἦταν τῶν Περσῶν μὴ τιμωρηθῶσιν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, μετωκίσθησαν ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ των εἰς τὴν Βακτριανήν, ἐνθα ἐρρέθη ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος, ἐκδικῶν τοὺς Ἑλληνας, κατέστρεψε τὰ ἱερὰ αὐτῶν καὶ τὸ χωρίον, ἐπίσης Βραγχίδα λεγόμενον (Curt. VII, 5).

Βρασιδᾶς, ἐπίσημος στρατηγὸς τῆς Σπάρτης, ἐβίωσε (431 π. Χ.) τοὺς Ἀθηναίους νὰ παραιτηθῶσι τῆς κατὰ τῆς Μεθώνης ἐκστρατείας των (Θουκ. Β, 25, 93). Τῷ 424 πολλὰς πόλεις ἐν Μακεδονίᾳ, ἐν αἷς καὶ τὴν Ἀμφίπολιν, ἀποσπάσας τῶν Ἀθηναίων, προσ-

ἤρτησεν εἰς τὴν Σπάρτην (Θουκ. Δ, 84). Μετὰ δύο δὲ ἔτη, καίτοι νικήσας ἐν Ἀμφιπόλει τὸν Κλέωνα, ἔπεσεν ὁμως καὶ αὐτός, ὡς καὶ ὁ ἀντίπαλός του εἰς τὴν μάχην (Θουκ. Δ, 78, 120. Ε, 6. — Διόδ. ΙΒ, 72). Διὰ τὰς ἀρετάς του δὲ, μετὰ θάνατον ἐτιμῆθη ὡς ἥρως.

Βραυρών, ἴδ. Ἀττική.

Βραχμᾶνες, ἡ φυλὴ τῶν Ἰνδῶν ἱερέων (Ἀρρ. Ἰνδ. ΙΑ), ἐνίοτε καὶ οἱ τῆς θρησκείας αὐτῶν ὁπαδοὶ (Ἀρρ. Ἀν. ΣΤ, 7, 4. — Plin. VII, 17). Ὁ Πτολεμαῖος τοὺς λέγει οἰκοῦντας ὑπὸ τὸ ὄρος Βέττιγον, καὶ ἔχοντας πρωτεύουσαν Βράχμην.

Βρέννος, 1) ἀρχηγὸς Γαλάτης, κυριεύσας τὴν Ῥώμην τῷ 390 π. Χ., καὶ ἀπελθὼν ἀφ' οὗ ἔλαβε λύτρα. — 2) Ἀρχηγὸς Γαλάτης, τῷ 280 καὶ 279 π. Χ. εἰσβαλὼν ἐπὶ κεφαλῆς 200,000 (Just. XXIV, 6) εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα, κατατρεπθεὶς 3' ὑπὸ 4,000 Ἀθηναίων ἐν Δελφοῖς, ἐνθα ἐρρέθη ὅτι ὁ Ἀπόλλων βράχους ἐσφενδόνιζε κατὰ τῶν βαρβάρων. Πᾶς ὁ στρατός του, πλὴν τῶν φθάντων νὰ μεταδῶσιν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, κατεστράφη, καὶ ὁ ἴδιος ὑποτοκτόνησε (Παυσ. Ι, 19.—Διόδ. ΚΒ, 11.—Just. XXIV, 6).

Βριάρεως, ἴδ. Ἑκατόγχειρες.

Βριζῶ, ἐν Δήλῳ θεὰ ἡ αἰ γυναικες προσέφερον ἐδέσματα εἰς ἀγγεῖα ἔχοντα σχῆμα πλοίου, καὶ ἐπεκαλοῦντο αὐτὴν δι' αἶσιον πλοῦν (Ἀθην. Η, 3).

Βριλησσός, ἴδ. Ἀττική.

Βρίσης καὶ Βρισηῆς, ἴδ. Ἀχιλλεύς.

Βριτόμαρτις, ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Κρήτῃ, ἢ, κατ' ἄλλον μῦθον, νόμφη ὁπαδὸς αὐτῆς, θυγάτηρ τοῦ Διὸς, ἥτις τοῦ Μίνωος τὸν ἔρωτα φεύγουσα, ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐσώθη ὑπὸ δικτύων τῶν ἀλγίων, δι' ὧς καὶ Δίκτυοννα ἐλέγετο· ἡ αὐτὴ τῇ ἐν Αἰγίνῃ Ἀφαίᾳ (Παυσ. Β, 30, Γ, 14).

Βροντεζόν, μηχανὴ ἐν τοῖς θεάτροις,

τὴν βροντὴν μιμουμένη ὑπὸ τὸ μετασκήνιον, εἴτε λίθων κυλινδουμένων ἐντὸς χαλκῶν λεβήτων, εἴτε ἐπὶ χαλκῶν ἐλασμάτων κινουμένων ἀσκήων.

Βρόντης, ἰδ. Κόκλω πες.

Βρούχειον, ἰδ. Ἀλεξάνδρεια.

Βυβλίς, θυγάτηρ Μιλήτου καὶ Εἰδοθέας, ἀπέθανεν ἐξ ἔρωτος πρὸς τὸν ἀδελφόν της Καῦνον, καὶ ἐκ τῶν δακρύων της ἀνέβλυσε πηγὴ (Ον. Μετ. IX, 446).

Βύβλος, πόλις φοινικικὴ (ν. Τζεβέλ), μετὰ τὸ Τριπόλειος καὶ Βηρυτοῦ, ἡ κυριώτερη ἐδρα τῆς λατρείας τοῦ Ἀδωνίδος. Ὁ ποταμὸς Ἀδωνίς τὴν ἐχώριζεν ἀπὸ τῆς παλαιᾶς Βύβλου (Στράβ. ΙΣΤ, 755).

Βυζακίς (Πολβ. Α, 29), Βυζάντιον ἢ Βυσσᾶτις, χώρα εὐφορὸς τῆς Ἀφρικῆς, μετὰ τὸν Καρχηδόνα, Νουμιδίας, τῆς ἑσῶ Λιβύης καὶ τῆς θαλάσσης πρὸς Α. Αἱ κυριώτεραι πόλεις αὐτῆς ἦσαν ἡ Λέπτις, ἡ Θύσδρος, τὸ Ἀδρύμιτον (Διόδ. Κ, 8).

Βυζαντινοὶ ἢ Βυζαντινοὶ λέγονται οἱ ἐν Βυζαντίῳ γράψαντες συγγραφεῖς ἀπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου (325 μ. Χ.), μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως (1453). Πολύτιμα εἰσὶν ἰδίως τὰ ἱστορικὰ αὐτῶν συγγράμματα, οὐχὶ τοσοῦτον διὰ τὴν φιλοκαλίαν καὶ ἀκρίβειαν τοῦ ὕψους καὶ τὴν κρίσιν τῶν συγγραφέων, ὅσον ὡς μόναι πηγαὶ τῶν συγχρόνων αὐτοῖς συμβάντων. Ὁ Ζωναρᾶς (1118), ὁ Νικήτας Χωνιάτης ἢ Ἀκομινάτος (1216), ὁ Νικηφόρος Γρηγοράς (1359), ὁ Λαόνικος Χαλκοκονδύλης (1463), ἔγραψαν ἀλληλοδιαδόχως μέρη συναπαρτιζόντα πᾶσαν τὴν βυζαντινὴν ἱστορίαν.

Βυζάντιον, ἰδρύθη τῷ 658 π. Χ. ὑπὸ Βύζαντος, μετὰ Μιλησίων, ἐπὶ δύο λόφων κατὰ τὸν κόλπον Χρυσόκερας, εἰς τὴν Δεῖσον τοῦ Βοσπόρου καὶ τῆς Προποντίδος. Ἐπερχομένου τοῦ Ξέρξου, οἱ κάτοικοι ἀπεσύρθησαν εἰς Μεσημβρίαν τοῦ Πόντου, καὶ ἡ πόλις κατεστράφη (Ἡρόδ. ΣΤ, 33) ἀλλ' ἀ-

νέκυψε πάλιν, ἰδίως ἐπιμελεία τοῦ Σπαρτιάτου Πausανίου. Εἶχε δ' ἡ πόλις 40 σταδίων περίμετρον. Κατὰ Φιλίππου ἰσχυρὰν βοήθειαν λαβόντες οἱ Βυζάντιοι παρὰ τῶν Ἀθηναίων, ἐχορήγησαν αὐτοῖς τὸ δικαίωμα τῆς πολιτείας (340 π. Χ.). Ἀντεμάχοντο δὲ κατὰ τῶν περιοίκων Θρακῶν. Ἐπὶ Ῥωμαίων τοῦ ἐμπορίου αὐτῶν τὰ κυριώτερα προϊόντα ἦσαν σῖτος καὶ ταριχευτοὶ ἰχθῦς ἐκ τοῦ Βύξινου πόντου, καὶ τότε καὶ ὠχυρώθη ἡ πόλις. Τῷ 196 μ. Χ. ἡ πόλις ὑπέστη μεγάλης ζημίας ἐπὶ τῆς καταστροφῆς τοῦ Σεπτιμίου Σεβήρου, ὑπὲρ οὗ εἶχε κηρυχθῆ. Τῷ δὲ 330 μετόπισεν ἐκεῖ τὴν πρωτεύουσάν τοῦ κράτους ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος, συμπληρώσας εἰς ἐπτάλοφον τὴν πόλιν, ἥτις ἔλαβεν 1 1/4 γεωγραφικοῦ μιλίου ἑκτασιν, διαιρουμένη εἰς 14 τμήματα (ἢ ῥεγίωνας), καὶ μετωνομάσθη Κωνσταντινούπολις.

Βύζας, υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Κρεούσης, κατ' ἄλλους Μεγαρέως, ἀγαγὼν ἀποικίαν Μεγαρέων εἰς Θράκην καὶ κτίσας τὸ Βυζάντιον ἐπὶ τῶν Ἀργοναυτῶν (Διόδ. Δ, 50. Στεφ. Βυζ. — Ἡσύχ.).

Βυκάνη, ὄργανον ἐμπνευστὸν, ἡ ἀφε-

Ἐκ χαλκοῦ πρῶτοναι

λεστάτη τῶν σαλπίνγων, κατ' ἀρχὰς κόγχη

Ἐκ λύκου περσικίου.

εἰς χρῆσιν τῶν βουκόλων καὶ νυκτοφυλάκων, εἴτα δὲ χαλκῇ, ἐν χρῆσει τοῖς ναυτικοῖς. Κυρ-

κτὴν δ' εἶχον αὐτὴν εἰς τὸν στρατὸν οἱ βυ-
κανιστὰι ἢ βυκανηταί.

Ἐξ ἀναγλύφου.

Βωλοκόπος, τὸ γεωργικὸν ἐργαλεῖον
δι' οὗ ἵνα σπείρωσι συνέτριβον τοὺς διὰ τοῦ

ἀρότρου παραχθέντας βώλους. Ἐπ' αὐτοῦ
ἴστατο εἰς τῶν γεωργῶν ἐνίοτε, ἵνα τὸν κα-
ταστήσῃ βαρύτερον.

Βωμιεῖς, Αἰτωλοὶ περὶ τὰς πηγὰς
τοῦ Εὐήνου ποταμοῦ ὑπὸ τὸ ὄρος Κόρακα,
Δ οἰκοῦντες, παρὰ τισὶ λόφοις οἵτινες ἕνεκα
τοῦ σχήματος αὐτῶν ἐκαλοῦντο βωμοὶ
(Στρεβ. I, 451).

Βωμονίκαι, ἐν Σπάρτῃ, οἱ παῖδες
οἵτινες, κατὰ τὴν διαμαστίγῳσιν (ἴδ.) πρὸ τοῦ
βωμοῦ τῆς Ἀρτέμιδος (ἴδ.), καρτερικώτατα
ἀντεῖχον εἰς τὴν δοκιμασίαν.

Βωμὸς, τὸ μέρος ἐφ' οὗ ἐτελοῦντο
αἱ θρησκευτικαὶ θυσίαι, ἡ ἐκαίοντο τὰ ἱε-
ρεῖα, ἐκ γῆς ἢ ἐκ λίθων κατασκευασμένον,
συνήθως δὲ μονόλιθον, διαφόρου σχήματος,
οἷον τετραγώνου πρίσματος, πολυγώνου ἢ κυ-
λινδρικοῦ, ὡς καὶ διαφόρου ὕψους, πάντοτε
ἄμωρ ἐλάσσονος τοῦ θεοῦ ἀγάλματος, ὅταν
ἰδρύνετο πρὸ αὐτοῦ· πολλάκις δὲ καὶ διὰ γλυ-
πτῶν κοσμοῦμενον. Βωμοὶ ἴσταντο πρὸ τῶν

ναῶν, βωμοὶ πρόναοι (Δίσχλ. Ἰκέτ.
197), ἡ καὶ ἐν αὐτοῖς ὅταν ἦσαν ὑπαιθροὶ ἡ
αἱ θυσίαι ἦσαν ἀναίμακτοι, καὶ ἐθεωροῦντο ὡς
ἄσυλα διὰ τοὺς εἰς αὐτοὺς προσφεύγοντας.
Οἱ δ' ὀμνύοντες ἔθετον συνήθως ἐπ' αὐτῶν
τὴν χεῖρα (Cic. p. Balb. V). Εἷς τινα ἱερὰ ὁ
βωμὸς ἦν ἔθος νὰ κατασκευάζεται ἐκ τῆς τέ-
φρας τῶν ἱερείων, ὥστε ἀδιακόπως ἠϋξάνον
αἱ διαστάσεις αὐτοῦ. Οὕτω, κατὰ Πausanίαν
(E, 13), ὁ ἐν Ὀλυμπίᾳ τοῦ Διὸς εἶχεν 22
ποδῶν ὕψος, καὶ ἤρετο ἐπὶ οἰκοδομήματος
λίθινου 125' περίμετρον τῆς βάσεως, καὶ εὐ-
ρεῖαν κλίμακα ἔχοντος. Ὅμοιος δ' ἦν καὶ ὁ

τῆς Περγάμου, οὗ ἡ ἐσχάτως ἀνασκαφθεῖσα
βάσις μετὰ τῆς ἀναβάθρας ἦν μεγαλοπρεπε-
στάτη καὶ διὰ τὰς διαστάσεις καὶ διὰ τὰ πα-
λυτελέστατα γλυπτικὰ κοσμήματα. Ἐλέγε-
το δ' ὁ βωμὸς καὶ ἐσχάρα (ὅτε ἐκαίοντο
ἐπ' αὐτοῦ τὰ ἱερεῖα), καὶ θυμιατήριον
(διὰ τὸν λιθανωτὸν ὅστις ἐπ' αὐτοῦ ἐκαίετο)
καὶ θυτήριον, καὶ ταύτας τὰς δύο τελευ-
ταίας ἐπωνυμίας ἔφερεν ὁ ἐκ 4 ἢ 7 ἀστέρων
συγκείμενος ἀστερισμὸς τοῦ νοτίου ἡμισφαί-
ριου, ὁ ὑπὸ τὸν σκορπίον, ΝΔ τοῦ τοξό-
του (Ἀρατ. Φαιν. 402.—Cic. N. D. II, 44.
—Ov. Met. II, 139).

Γ

Γάβαλα, πόλις καὶ λιμὴν ἐν τῇ Σελευκιδί τῆς Συρίας.

Γάγγης, ποταμὸς ὁ διαρρέων πᾶσαν τὴν Ἰνδικήν, πρὸ τῆς ὁμωνύμου πόλεως καὶ εἰς τὸν Γαγγητικὸν κόλπον ἐκβάλλων διὰ πέντε ἢ ἑπτὰ στομίων (Πτολ.—Μελ.), κατὰ δὲ Στράβωνα καὶ Πλίνιον, δι' ἐνὸς, θεωρούμενος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς ὁ μέγιστος ποταμὸς τῆς γῆς, 80 ἢ 100 σταδίων πλάτος ἔσθην ἔχων. Ὁ δὲ Διόδωρος (ΙΖ, 93) τῷ ἀποδίδωσι 32 (=3 ἀγγλικ. μίλια), ὅπερ καὶ ὀρθόν.

Γάδειρα, πόλις ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τῶν Φοινίκων (Γάδιρ, φοινικιστὶ τὸ φρούριον) κατὰ τὴν ΔΜ ἄκρην τῆς Ἰσπανίας, ἐκτὸς τῶν Ἑρακλείων στηλῶν, ἐπὶ τῆς νήσου Ἐρυθείας (ν. Λέων), συνδεομένης διὰ στενοῦ

πυρροῦ μετὰ τῆς στερεᾶς. Ἐπὶ τοῦ πρώτου Κιρκαχδονικοῦ πολέμου κατελήφθη ὑπὸ τῶν Φοινίκων, ἐπὶ τοῦ δευτέρου παρεδόθη τῇ Ῥώμῃ, καὶ ἔλαβε διάφορα πλεονεκτήματα, καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς τὴν δωρεάν τῆς πολιτείας. Ἦτο δ' ἐμπορικωτάτη, καὶ ὁ Στράβων (Γ, 168) μόνον τὴν Ῥώμην λέγει πολυανθρωποτέραν αὐτῆς. Εἶχε δὲ ναὸν τοῦ Κρόνου, καὶ ναὸν καὶ μαντεῖον τοῦ Ἑρακλέους.

Γάζα, 1) πόλις ἐν Σογδιανῇ τῆς Περσίας, ἐλεηλατήθη ὑπὸ τῶν Μακεδόνων, καὶ

ἐφονεύθησαν αὐτῆς οἱ κάτοικοι (Ἀρρ. Δ, 2, I, 3).—2) Πόλις, κατοικία θερινή τῶν βασιλέων τῆς Μηδίας ΒΔ τῶν Ἑκβατάνων (Στράβ. ΙΑ, 523).—3) Πόλις μετὰ λιμένος ἐν Παλαιστίνῃ. Τὴν ἐκυρίευσεν ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ πεντάμηνον πολιορκίαν (Ἀρρ. Β, 26, 2, 27, 6.—Διόδ. ΙΖ, 18). Πολλὰ καὶ δ' ἔπειτα καταστραφεῖσα καὶ ἀνοικοδομηθεῖσα ἀλλ' ἐπὶ μακρὸν ἐπίσημος διὰ τὴν θέσιν τῆς.

Γαῖα, **Γῆ**, ἀρχαιότατα ἤδη θεωρουμένη ὡς θεὰ τὰ πάντα τρέφουσα καὶ τὰ πάντα ζωοποιούσα. Ἐν Δωδώνῃ συνελατρεύετο μετὰ τοῦ Διὸς ὡς παμμήτωρ. Παρ' Ὀμήρῳ μέλαν ἄρνιον θύεται εἰς αὐτὴν, καὶ αὐτὴν ἐπικαλοῦνται οἱ ὀμνύοντες ὁμοῦ μετὰ τοῦ Διὸς τοῦ Ἥλιου, τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τοῦ Ἄδου (Πλ. Γ, 104, 277. Ο, 36. Τ, 258). Τέκνα δ' ἔχει πολλὰ καὶ ἰδίως ὄντα ὑπεράνθρωπα καὶ φοβερά, ὡς τὸν γίγαντα Τιτυὸν (Ὀδ. Η, 324. Λ, 576). Καθ' Ἡσίοδον (Θεογ. 117, 126, 183, 232) προήχθη ἐκ τοῦ Χάους, καὶ ἔτεκεν ἀφ' ἑαυτῆς τὸν ἑαυτῇ ὅμοιον Οὐρανόν, τὰ Ὄρη καὶ τὸν Πόντον, μετὰ δὲ τοῦ Οὐρανοῦ τοὺς Τιτάνες, τοὺς Κύκλωπας καὶ τοὺς Ἑκατόγχειρας· ἀκρωτηριασθέντος δὲ τοῦ Οὐρανοῦ, ἐκ τοῦ αἵματος αὐτοῦ τὰς Ἐρινύδας, τοὺς Γίγαντας, τὰς Μελιάδας Νύμφας, μετὰ δὲ τοῦ Πόντου τὸν Νηρέα, τὸν Θαύμαντα, τὸν Φόρκυν, τὴν Κητώ καὶ τὴν Εὐρυβίαν. Γηγενεῖς δ' ἐλέγοντο ἐν γένει καὶ οἱ αὐτόχθονες ὡς ὁ Ἑρεχθεύς. Ἡ Γῆ, καὶ ἄρουρα καλουμένη, ὡς ἀρουμένη, ἦν προσέτι κουροτρόφος, τοὺς νέους τρέφουσα, καὶ προσέτι θεὰ μαντική, διότι ἐξ αὐτῆς ἐξήρχοντο οἱ τοῦ χρησμοδοτοῦντας ἐμπνέοντες ἀτμοί. Αὐτῆς χρησμός ἦν τὸ πάλαι ὁ ἐν Δελφοῖς, ἐνθα ἔλατρεύετο πάντοτε, ὡς καὶ ἐν Ἀθήναις, ἐν Σπάρτῃ, ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ. Τὰ ἀγάλματα αὐτῆς ἀναφέρονται ἔχοντα κλεῖθε

εἰς τὴν χεῖρα, ἀλλ' οὐδὲν αὐτῶν διατηρήθη. Ἐν μεταγενεστέροις δὲ χρόνοις ἐταυτίζετο πολλαχού μετὰ τῆς Κυβέλης ἢ τῆς Δήμητρος.

Γαῖσον, ἀκόντιον ἰσχυρὸν καὶ βαρὺ, ἰσως σιδηροῦν (Πολδ. Ζ, 156. — Stat. Theb. IV, 64).

Γαλακτοφάγοι, ἔθνος Σκυθικὸν τῆς Ἀσίας, οὗ μνημονεύουσιν ὁ Στράβων καὶ ὁ Πτολεμαῖος.

Γαλάτεια, θηγάτηρ τοῦ Νηριῶς καὶ τῆς Θαλασσίας νύμφης Δωρίδος, νύμφη τὴν γαλήνην προσωποποιούσα (Ἰλ. Σ, 45. — Ἡσιόδ. Θεογ. 250). Κατὰ τοὺς μεταγενεστέρους (Θεοκρ. ΣΤ. ΙΑ) ἡγαπᾶτο ὑπὸ τοῦ Κύκλωπος Πολυφήμου, ἀλλ' ἡγάπα ἐκείνη τὸν ὠραίον Ἄκιν, υἱὸν τοῦ Φαύνου, ἐν ἐκ ζηλοτυπίας διὰ βράχου φονεῖει ὁ Κύκλωψ, καὶ ὁ Ἄκιν μεταμορφοῦται εἰς πηγὴν (Οἰν. Met. XIII, 750). Καὶ ἡ ψυχικὴ δὲ γαλήνη ἐ-προσωποποιεῖτο ὁμοίως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ἀλλὰ φέρουσα δάφνης στέφανον, κόπην καὶ στάχυας.

Γαλατία ἢ Ἑλληνίς. Ὅτε ἐκ τοῦ Ἰστροῦ καὶ τῆς Θράκης εἰσέβαλον εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα βάρβαροι φυλῆς Γαλατικῆς, καὶ ἡττηθέντες ἐκεῖ ἔφυγον (τῷ 275 π. Χ.) τινὲς αὐτῶν εἰς τὴν Μικρὰν

Ἀσίαν, κληθέντες ὑπὸ τοῦ Νικομήδους τῆς Βιθυνίας, περιεφέροντο μὲν κατὰ πᾶσαν τὴν χώραν, κατακτηθεῖς θηρεύοντες, ἀλλὰ τῷ 235 ὁ Ἀτταλὸς ἐκ Περγᾶμου, νικῆσας αὐτοὺς, τοὺς περιώρισεν εἰς τὴν οὕτω κληθεῖσαν Γαλατίαν, μετὰ τὴν Βιθυνίαν, Καππαδοκίαν, Φρυγίαν καὶ Πόντον, χώραν ἔχουσαν εὐφόρους πεδιάδας πρὸς νότον, πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ δὲ ὄρη, τὸν Ὀλυμπον, τὸ Ὄρμιον καὶ τὸν Δίδυμον, καὶ ποταμούς

τὸν Σαγγάριον καὶ τὸν Ἄλυν. Ἐνταῦθα δὲ, Γαλλογραῖχοι μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων κληθέντες, διηροῦντο εἰς τρεῖς φυλάς, τὴν τῶν Τρόκμων, ὧν Ταβίθα ἦν ἡ πρωτεύουσα, Ἀ τοῦ Ἄλως, τὴν τῶν Τεκτασάγων, πρωτεύουσαν ἐχόντων τὴν Ἀγκυραν, καὶ τὴν τῶν Τολιστοβοείων, ὧν πρωτεύουσα ἡ Πασσινοῦς. Ἐκάστη δὲ φυλὴ διηρεῖτο εἰς τετραρχίας, διοικουμένας ὑπὸ τετραρχῶν. Ὁ Πεμπήτης τὸν Δειόταρον, ἐνώσαντα πᾶσαν τὴν χώραν ὅφ' ἑαυτὸν, ἀνεγνώρισεν ὡς βασιλέα τῆς Μικρᾶς τότε λεγομένης Ἀρμενίας. Τῷ δὲ 25 π. Χ. ὁ Αὐγουστος, ἐνώσας τὴν Γαλατίαν μετὰ τῆς Παφλαγονίας καὶ μέρους τῆς Φρυγίας, ἐκήρυξεν αὐτὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν (Στράβ. ΙΒ, 566. — Cic. Deiot. VI, 47. VII 21). Τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ὑπάρχει «ἡ πρὸς Γαλάτας» ἐπιστολὴ, κυρίως πρὸς ἐκεῖ ἐγκατεστημένους Ἑλληνοῖουδαίους.

Γαληνός (Κλαύδιος), γεννηθεὶς τῷ 131 μ. Χ. ἐν Περγᾶμῳ, ἐκ πατρὸς Νίκωνος, εὐπόρου ἀρχιτέκτονος. Ἐσπούδασε τὴν φιλοσοφίαν ὑπὸ περιπατητικῶν, ἰδίως δὲ τὴν ἱατρικὴν καὶ ἀνατομίαν ὑπὸ ἐπισήμων διδασκάλων ἐν τῇ πατρίδι του, καὶ εἶτα ἐν Σμύρνῃ, Κορίνθῳ καὶ Ἀλεξανδρείᾳ. Εἰς Πέργαμον ἐπανελθὼν 27έτης, διωρίσθη ἱατρός τῶν μοναρχῶν, ἐνθα πολὺ ἡσχίθη περὶ τὴν χειρουργίαν. Ἀπὸ δὲ τοῦ 164 ἀπῆλθεν εἰς Ῥώμην, καὶ περιῆλθε διάφορα μέρη, μέχρις οὗ προσελήφθη ἱατρός τοῦ νέου Κομμόδου. 125 ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ ἀπωλέσθησαν, πολλὰ εἰς τὴν πυρκαϊάν τοῦ ναοῦ τῆς Εἰρήνης. Ἀπεβίωσε δὲ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς γ' ἑκατονταετηρίδος. Μεγίστη ἦν ἡ ἐπιστημονικὴ καὶ φιλολογικὴ αὐτοῦ δραστηριότης. Ἱατρικαὶ δὲ συγγράμμαι αὐτοῦ σώζονται 100, ἄλλων 19 μόνον ἀσπασμάτα, 18 ἡ γνησιότης ἀμφιβάλλεται, καὶ 24 εἰσὶν οὐχὶ γνήσια. Ἐπραγματεύθη δὲ πάντα τὰ ἱατρικὰ ζητήματα, καὶ μεγαλοφυστάτα τ' ἀνατομικὰ καὶ φυσιολογικά. Τὰ περὶ ἀνατομικῶν

ἐγχειρήσεων (μυόνων, πνευστικῶν καὶ πεπτικῶν ὀργάνων, μυελου) σύγκειται ἐξ ὁ βιβλίων. Τῆς αὐτῆς κατηγορίας εἰσὶ τὰ περὶ ὀστέων φλεβῶν καὶ ἀρτηριῶν νεύρων ἀνατομῆς· μήτρας ἀνατομῆς· μυὼν κινήσεως· τῶν τῆς ἀναπνοῆς αἰτιῶν· σπέρματος· ὁσφρήσεως ὀγάνου, κτλ. Ἐξοχὸν ἐστὶ τὸ φυσιολογικὸν αὐτοῦ σύγγραμμα περὶ χρεῖας τῶν ἐν ἀνθρώπου σώματι μορίων, παραδεχόμενον ὑπαρξὶν ὑπερτάτου σχεδίου ἐν τῇ ἀρμονίᾳ τῆς πλάσεως. Ἐν τῇ παθολογίᾳ τὸ ἀγγινοῦστατον σύγγραμμά του περὶ πεπονθότων τόπων περιλαμβάνει σ' βιβλία, περὶ διαφορᾶς νοσημάτων συμπτωμάτων διαφορᾶς τῶν ἐν τεῖς νόσοις καιρῶν· διαφορᾶς πυρετῶν· δυσπνοίας· πλήθους· τρόμου καὶ παλμοῦ καὶ σπασμοῦ καὶ ῥίγους· μαρσμοῦ. Τάυτης δὲ τῆς κατηγορίας εἰσὶ καὶ τὰ σχόλια εἰς τοὺς ἀφορισμοὺς τοῦ Ἱπποκράτους, καὶ τὰ κατὰ Λύκου καὶ Ἰουλιανοῦ. Ἐν τῇ Σημειωτικῇ ἐπραγματεύθη περὶ σφιγμοῦ, περὶ κρίσεων καὶ κριτικῶν ἡμερῶν, καὶ περὶ ὀνείρων δὲ κατὰ τὰς τότε προλήψεις. Ἐτι δὲ περὶ φαρμακευτικῆς, τὰ περὶ κρᾶσεως καὶ δυνάμεως τῶν ἀπλῶν φαρμάκων, εἰς βιβλία θ', περὶ δυνάμεως φαρμάκων τῶν κατὰ τόπους, εἰς βιβλία ι', περὶ συνθέσεως φαρμάκων κατὰ γέννη, εἰς βιβλία ι', οἷς προσθετέα καὶ τὰ 2 βιβλία περὶ ἀντιδότων καὶ περὶ θηριακῆς. Ἐν τῇ Θεραπευτικῇ παραδέχεται ὡς ὁ Ἱπποκράτης τὴν ἀρχὴν τῶν ἀντιδότων, πολεμῶν τὸ θερμὸν διὰ τοῦ ψυχροῦ, τὸ ξηρὸν διὰ τοῦ ὑγροῦ, καὶ τὰ ἰδ' αὐτοῦ βιβλία τῆς θεραπευτικῆς μεθόδου ἐπίσης βαίνουν ἐπὶ τῶν Ἱπποκρατικῶν ἀρχῶν, καὶ τῆς αὐτῆς ὕλης εἰσὶ καὶ τὰ περὶ ἀφαιμάξεως, περὶ βδελῶν, περὶ θεραπείας ἐπιληπτικοῦ. Ἡ δὲ τέχνη ἰατρικὴ αὐτοῦ ἦν ἐπὶ μακρὸν τὸ κυριώτερον διδασκτικὸν βιβλίον. Ὑγιεινὴν ἔγραψεν ἐν σ' βι-

βλίοις, καὶ ἐν γ' περὶ διαιτητικῆς καὶ φύσεως τῶν τροφῶν. Καὶ εἰς τὴν χ' ρουργίαν ἐπίσης ἐνέκυψεν, ἀλλ' αὐτὴν ἐν Ῥώμῃ ἤσκουν εἰδικοὶ χειρουργοί. Τόσα β' γράφας, δὲν εἶχε καιρὸν νὰ ἐπιμεληθῇ τὸ ἔργον αὐτοῦ, καὶ δύναται πολλάκις νὰ ἐλεγγχθῇ ὡς οὐχὶ λίαν φιλοκάλως λεξιθῆρας καὶ σχηματιστικῆς.

Γαληνός, 1) πόλις κατὰ τὴν ὁρακὴν παραλίαν, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Στρυμόνος καὶ Νέστου (Θουκ. Δ, 107. Ε, 6. — Πλούτ. Αἰμ. Παῦλ. ΚΓ.—Liv. XLIV, 45). — 2) πόλις τῆς Χαλκιδικῆς, ἐν τῷ Ἰσθμῷ καὶ κόλπῳ (Ἡρδ. Ζ, 122).

Γαλιλαία, τὸ ΒΔ τῆς Παλαιστίνης περιέχον καὶ μὴ Ἰουδαίους κατοίκους (Στράβ. ΙΣΤ, 760). Αἱ πρώτισται αὐτῆς πόλεις ἦσαν ἡ Ναζαρέτ, Κανά, Καπερναοὺμ, Τίβεριάς, Ἐνδὼρ, Μάγδαλα, καὶ Ναΐν.

Γαμήλια, ἐστίσις προσφερομένη εἰς τοὺς φράτορας (γ. εἰσφέρειν) ὅτε ἡ νύμφη εἰσάγεται τὸ πρῶτον εἰς τὴν φρατρίαν (Διοσκ. Εὐδουλ. ΜΓ, 69).

Γαμηλιῶν, ἰδ. ἔτος.

Γάμος, ἦν, πρὸς τὸ συμφέρον καὶ τῶν πόλεων καὶ τῶν οἰκογενειῶν σχεδὸν ὁποῦ πολεμικὸς εἰς τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἐν Σπάρτῃ ὑπῆρχε γραφὴ ἀγαμίου, καὶ προσέτι καὶ ὁψιγαμίου καὶ κακογαμίου διὰ τοῦ ἐπὶ πολὺ τὸ καθήκον τοῦτο παραμελοῦντος ἢ οὐχὶ κατὰ τοὺς ὑφ' ἑστώτας νόμους νυμφευμένους (Πολυδ. Η, 40.—Πλούτ. Λυκ. ΙΒ). Ἐπειδὴ, ἐν Ἀθήναις καὶ αἱ γυναῖκες ἦσαν κατάκλειστοι, οἱ γάμοι ἐγίνοντο οὐχὶ ἐξ ἀμοιβαίας κλίσεως καὶ κατ' ἐλευθερίαν ἐκλογὴν, ἀλλὰ κατ' ἀπόφασιν τῶν γονέων ἢ Κυρίων (Εὐριπ. Ἀνδρμ. 987), καὶ μάλιστα ἂν ἡ κόρη ἦν ἐπίκληρος (ἰδ.), κατὰ διατάξεις τοῦ νόμου. Ἀδελφοὶ ἑτεροθαλεῖς ὁμοπάτριοι, οὐδέποτε δ' ὁμομήτριοι, ἐνίοτε ἐνυμφεύοντο, ἀλλ' ἐπαινετὸς δὲν ἐθεωρεῖτο ὁ τοιοῦτος γάμος. Ὁ γάμος ἂν συνήπτετο οὐχὶ μεταξὺ ἀστοῦ καὶ ἀστῆς, ἀλλὰ μετὰ ξένου

ἡ ξένης, τὰ τέκνα ἦσαν νόθα, καὶ ἐδικαιοῦν-
το μὲν εἰς κληρονομίαν, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸ
πολὺ 1,000 δρ., τὰ λεγόμενα νόθεια, κατὰ
νόμον Σολωνίου, ἀνανεωθέντα καὶ ὑπὸ Περι-
κλέους (460 π. Χ.), καὶ αὖθις ὑπὸ Ἀριστο-
φάντος ἐπὶ ἄρχοντος Εὐκλείδου (τῷ 403).
Ἡ σύζυγος, γαμετὴ καὶ ἐγγυητὴ, ἐλέ-
γετο κυριδίῃ ἄλσχος ἐπὶ Ὀμήρου.
Ἐνίοτε δ' ἀπαντᾷται καὶ ἡ ἐκδιαιτήσιν ἡδὼν
ἀποδεικνύουσα παλλακίς. Τοῦ γάμου ἐ-
πρέπεν ἀναγκαστικῶς νὰ προηγηθῇ ἡ ἐγγύη-
σις (μνήστευσις) ὑπὸ τοῦ Κυρίου, ὅστις ὡ-
φείλαν ἐγγυᾶν ἡ ἐκδιδόναι, τὴν νύμφην.
Ἄλλως τὰ τέκνα δὲν εἶχον τῶν γνησίων τὰ
δικαιώματα. Ἐπὶ τῆς ἐγγυήσεως δὲ, πλὴν
τῶν ἀμοιβαίων ἀποδείξεων τῆς νομιμότητος,
ἐβίβετο καὶ ἡ προίξ ἡ φερνὴ, ἣτις ὅμως
δὲν ἦτο νομικῶς ἀναπόφευκτος, καὶ ὁ ἀνὴρ
εἶχε μόνον τὴν ἐπικαρπίαν, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν
ἰδιοκτησίαν αὐτῆς. Τὰ δὲ ἱμάτια καὶ εἴ τι
ἄλλο ἡ νύμφη ἔφερε μεθ' αὐτῆς εἰς τὸν
συζυγικὸν οἶκον, ὁ Σόλων περιώρισεν εἰς ἐ-
λάχιστον ὅρον (Πλουτ. Σόλ. Κ). Οἱ δὲ τοῦ
Λυκούργου νόμοι ἀπηγόρευον πᾶσαν προίκα,
ἵνα μὴ περιέρχωνται δύο κτήματα εἰς κτήσιν
ἑνός. Κατὰ τὴν προτεραίαν τοῦ γάμου ἐτελεῖ-
το εἰς τοὺς γαμηλίους θεοὺς, τὸν Δία,
τὴν Ἥραν, τὴν Ἀρτεμιν, τὰς Μοῖρας καὶ πι-
θανῶς ἐπίσης εἰς τοὺς ἐγχωρίους θεοὺς, Θυ-
σία, τὰ προγάμεια ἢ προτέλεια γά-
μων λεγόμενῃ κατὰ δὲ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου
ἐλύοντο ὁ γαμβρὸς καὶ ἡ νύμφη εἰς ὕδωρ ὃ
ἔφερον ἡ (ἢ ὁ σπαν.) λουτροφόρος ἐκ πη-
γῆς ὠρισμένης, ἐν Ἀθήναις ἐκ τῆς Καλλιρ-
ρόης ἢ Ἐννεακρούνου μετ' ἄλλας δὲ τελε-
τάς, ἐκάθηντο εἰς τὴν γαμικὴν ἐστίασιν ἢ
θοῖνῃν, αἱ γυναῖκες μετὰ τῆς νύμφης εἰς
ἄλλην τράπεζαν ἢ οἱ ἄνδρες μετὰ δὲ τοῦτο,
τὸ ἐσπέρας, ἦγγοτο ἡ νύμφη εἰς τὴν νέαν τῆς
κατοικίας ἐφ' ἡμᾶξιν, ἐν ᾗ ἐκάθηντο μετὰ
τοῦ νυμφίου καὶ τοῦ παρὰ νύμφου ἢ παρό-
χου, ἐνός τῶν ἐγγυτέρων συγγενῶν. Ἐν
Σπάρτῃ δ' ἐπεκράτει τὸ ἔθος ν' ἀρπάξῃ, δη-

λαδῇ νὰ προσποιηθῇ ὅτι ἀρπάζει ὁ νυμφίος
τὴν νύμφην. Ἐπὶ δευτέρου γάμου ἡ νύμφη
ὠδηγεῖτο εἰς τὸν οἶκον τοῦ γαμβροῦ ὑπὸ συγ-
γενεῶς ἢ φίλου τινὸς νυμφαγωγοῦ. Οἱ εἰς τὸν
γάμον παρευρισκόμενοι ἐφόρου ἐσρτασίμους
στόλας καὶ ἦσαν ἐστεφανωμένοι, ἡ δὲ νύμφη
ἔφερε καὶ κάλυμμα. Ἡ μήτηρ αὐτῆς ἀνῆπτε
τὴν νυμφικὴν δᾶδα, καὶ λαμπαδοφοροῦσα ἐ-
χώρει ἡ πομπὴ ἐν αὐλοῖς καὶ κιθάραις. Εἰς
δὲ τὸν οἶκον τοῦ νυμφίου, ὅστις ἦν καὶ αὐτὸς
κεκοσμημένος διὰ στεφάνων καὶ κλάδων, ἔρ-
ραινον τοὺς προσερχομένους διὰ παντοίων
καταχυσμάτων, καὶ εἶπετο συνήθως δευ-
τερον δεῖπνον, εἰς ὃ παρετίθεντο πέμματα
ἢ πλακοῦς γαμικῆς, ἐκ σησάμου πε-
ποιημένους· εἶτα δ' ἐγχεκαλυμμένη ἡ νύμ-
φη ἦγγοτο ὑπὸ τῆς νυμφευτρίας εἰς τὴν
παστάδα ἢ τὸν θάλαμον, καὶ πρὸ τῆς
θύρας αὐτοῦ ἐψάλλετο ὁ ἐπιθάλμιος.
Τῇ δ' ἐπιόσῃ, ἐπαύλιᾳ, ἡ ἑσπας μᾶλλον
τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, ὁ ἀνὴρ καὶ οἱ συγγενεῖς καὶ
φίλοι ἔφερον τῇ γυναικὶ δῶρα, ὅπως κτήρια ἢ
ἀποκαλυπτήρια καλούμενα, διότι ἔκτο-
τε ἐδικαιοῦτο νὰ παρουσιάζηται ἄνευ καλύμ-
ματος. Τῆς ἐγγάμου γυναικὸς ἡ κατοικία ἦν
ὁ γυναικωνίτις (ἴδ. οἶκος). Συνησιᾶτο δ'
αὕτη μετὰ τοῦ ἀνδρός, πλὴν ὅτε εἶχε ξένους.
Διεῖπε δὲ τὰ τῆς οἰκονομίας, τῆς τροφῆς, τῆς
ιατρικῆς θεραπείας καὶ τὰ τῆς τῶν παιδῶν
ἀγωγῆς, τῶν μὲν υἱῶν μέχρι τοῦ χρόνου τῆς
εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτήσεως (ἴδ. Παιδα-
γωγία), τῶν δὲ θυγατέρων μέχρι τοῦ γά-
μου των. Αἱ πλουσιώτεροι δ' εἶχον καὶ μίαν
ταμίαν ὡς βοηθὸν, καὶ δούλας ὡς ὑπηρετρίας.
Κύριος δὲ τῆς οἰκίας ἦν ὁ ἀνὴρ, καὶ ἵνα μὴ
ἀνατρέπηται ἡ τάξις αὕτη ὑπὲρ τῶν πολυ-
φέρων γυναικῶν, ἐπιθυμεῖ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς
νόμοις του (ΣΤ, σ. 774) τὴν ἀπαγόρευσιν
πάσης προικῆς. Ἐν Σπάρτῃ δ' ἦν ἀνωτέρα
ἡ θέσις τῆς γυναικὸς ἐν τῇ οἰκίᾳ, διότι ὁ
ἀνὴρ ἔμενε πολὺ συνηθέστερον μακρὰν αὐ-
τῆς δι' ὃ καὶ παρὰ Πλουτάρχῳ (Λυκ. ΙΔ)
λέγει ξένη πρὸς Λάκαιναν· Μόναί τῶν ἀν-

δρῶν ἄρχετε ὑμεῖς αἱ Λάκαιναι. Ἡ συζυγική πίστις ἐν μέρους τῆς γυναικὸς ἀπητεῖτο αὐστηρότατα ἐν Ἀθῆναις, ἀλλὰ παρεδιόχετο συνεχέστερον ἢ ἐν Σπάρτῃ, εἰ καὶ ἐδικαιοῦτο ἐκεῖ ὁ σύζυγος νὰ φονεύῃ τὸν ἐπ' αὐτοφόρῳ συλληφθέντα· κατὰ τῆς γυναικὸς δὲ κατεγινώσκετο ἀτιμία, ὡς καὶ κατὰ τοῦ ἀνδρὸς ἂν τὴν ἠνείχετο παρ' ἑαυτῷ, ὥστε ἔπρεπε νὰ τὴν ἀποπέμψῃ, ὅπερ καὶ εἰς ἄλλας περιστάσεις ἐδύνατο (ἴδ. ἀποπομπή).

Γάνος, θρακικὸν φρούριον ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ὃ ὑπεσχέθη Σεύθῃς, ὁ τῶν Θρακῶν βασιλεὺς, νὰ δώσῃ τοῖς ἐξ Ἀσίας ἐπιστρέφουσι μυρίοις (Ξεν. Ἀνθ. Ζ, 5, 8).

Γανυμήδης, υἱὸς Τρωῶς, βασιλέως τῆς Τροίας, ἀδελφὸς Ἴλου καὶ Ἀσπαράκου, «ὃς κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων,» καὶ ὃν οἱ θεοὶ ἥρπασαν εἰς τὸν οὐρανὸν ἵνα συζῇ μετ' αὐτῶν καὶ οἶνοχρεύῃ τῷ Διὶ (Ὅμ. Ἰλ. Υ, 232), ἀντ' αὐτοῦ δ' ὁ Ζεὺς ἔδωκεν εἰς τὸν Τρῶα γενεὰν σπανίων ἱππων (Ἰλ. Ε, 266). Ἀπὸ Πινδάρου (Ὀλ. Α, 44) ἰδίως ἀγαπητὸς τοῦ Διὸς· καὶ εἰς τὴν τέχνην παριστάτο ὡς ἀρπαζόμενος ὑπὸ τοῦ αἵετος, ἢ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ θεοῦ ὑπὸ μορφὴν αἵετος (ἴδ. Λεωχάρης). Καθ' ὃ τὴν φιάλην τοῦ Διὸς πληροῦντα, τὸν ἐταύτισαν οἱ μεταγενέστεροι μετὰ τοῦ δαίμονος τῶν πηγῶν τοῦ Νεῖλου, καὶ τὸν εἰσήγαγον καὶ εἰς τὸν ζωδιακόν.

Γάργαια (τά) ἢ **Γάργαρον**, 1) μία τῶν δύο ὑψίστων κορυφῶν τῆς Ἰδῆς παρὰ τῇ Τροίᾳ (Ἰλ. Θ, 14. Ξ, 292. 362). — 2) Π. ἐν τῷ Ἀδραμυττείῳ κόλπῳ, μετὰ τὸν Ἀσσοῦ καὶ Ἀντάνδρου (Στράβ. ΙΓ, 606. 610).

Γαργητὸς, (ν. Γαργητὸς) δῆμος τῆς Ἀττικῆς ΝΔ τοῦ Πεντελικοῦ. Ἐκεῖ οἱ Παλλαντίδαι ἐνήδρευσαν κατὰ

τοῦ Θησέως καὶ οὗτος κατηράσθη τὰς Ἀθηνας, (Πλούτ. Θησ. 15. Α).

Γάρων ἢ **Γάρως** (ἡ) ταρίχευμα ἐξ ὠνυμοτέρων (Ἀθῆν. Ι, 121), εἶδος αὐγοταρίχου ἢ χαδιαρίου.

Γαυγάμηλα (τά), ἐν Ἀσσυρίᾳ, ἐνθα συνεκροτήθη ἡ μεταξὺ Ἀλεξάνδρου καὶ Δαρρείου ἐσχάτη μάχη, ἡ, ἥττον ἀκριβῶς, καὶ τῶν Ἀρβήλων λεγομένη (Ἀρρ. Γ, 8, 7. ΣΤ, 11, 5. — Πλούτ. Ἀλέξ. ΛΑ).

Γαῦλος, εἶδος πλοίου στρογγύλου.

Γαῦλος, ἴδ. Μελίτη.

Γαυλὸς, ἀγγεῖον ποιμενικὸν διὰ γάλα.

Γαυρός, ὅρος τῆς Καμπανίας ἐν Ἰταλίᾳ, μετὰ τὴν Κύμη καὶ Νεαπόλεως (ν. Πουτεόλι), ἔχον ἐσβεσμένους καὶ εἰς λίμνας μεταβληθέντας

κρατήρας. Ὁ Στράβων (Ε, 246) μνημονεύει ἐκεῖ «Ἀγορᾶς τοῦ Ἡφαίστου» (ν. Σολφατάρα).

Γεδρωσία, πρὶν Γαδρωσία, χώρα τῆς Ἀριανῆς ἐν Περσίᾳ, ὑπετάγη ἐπ' ὀλίγον χρόνον μόνον εἰς τὸν Ἀλέξανδρον (Ἀρρ. Γ, 28, 1. ΣΤ, 22, 1. 23, 1. 27, 1).

Γεζον, τὸ προέχον μέρος τῆς ὀροφῆς. Ἰδ. Ναός. Ἐκ τούτου καὶ τὰ προμετωπίδια εἰς τινὰς περικεφαλαίας (Πολδ. Α. 125).

Γέλα, πόλις δωρική ἐπίσημος ἐπὶ τῆς Ν. ἀκτῆς τῆς Σικελίας, κτίσμα Ἀντιλήμου τοῦ Ῥοδίου καὶ Ἐντίμου τοῦ Κρητὸς (690

π. Χ.). Πολῖται καὶ τύραννοι αὐτῆς ὑπῆρξαν ὁ Γέλων, ὁ Ἰέρων, ὁ Θρασύβουλος. Ἐπὶ Στράβωνος (ΣΤ, 272) ἦν ἔρημος. Τὸ «Γελῶν πεδίον» λέγει πυροφόρον ὁ Αἰσχύλος, ὅστις καὶ ἐνταῦθα θανὼν ἐτάφη.

Γελάνωρ, υἱὸς Σθενελάου, ἀπόγονος τοῦ Ἰνάχου, βασιλεὺς τοῦ Ἀργους.

Γελέοντες, ἴδ. Φυλῆ.

Γελλίας, πλούσιος καὶ μεγαλόδωρος Ἀκράγαντινος, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ε' αἰῶνος π. Χ. ἐπυρπόλησε τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ἵνα σώσῃ αὐτὸν ἀπὸ τῶν βεβηλώσεων τῶν τὴν πόλιν κυριεύσαντων Καρχηδονίων (Διόδ. 15, 839, 90. — Val. Max. IV, 8).

Γέλων, 1) Δεινομένος, ἐκ Γέλας τῆς Σικελίας, ἑπαρχος ἐπὶ τοῦ τυράννου Ἰπποκράτους (Ἡρδ. Ζ, 154), μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτοῦ (491), ἐπίτροπος τῶν υἱῶν αὐτοῦ,

εἴτα ἄρξας ἐν ἰδίῳ ὀνόματι. Τοὺς Γεωμόρους ἢ πλουσίους, διωχθέντας ἐκ Συρακουσῶν ὑπὸ τῶν δημοκρατικῶν, καὶ καταφυγόντας εἰς Κασμέναν, κατήγαγεν ὀπίσω, κυριεύσας τὰς Συρακούσας, καὶ μετέφερεν ἐκεῖ τὴν ἀρχὴν (485—484), ἀφείς τὴν Γέλων εἰς τὸν ἀδελ-

φόν του Ἰέρωνα (Διόδ. ΙΑ, 73). Ἐνυμφεύθη δὲ τὴν θυγατέρα Θήρωνος, τοῦ τυράννου τοῦ Ἀκράγαντος. Τοὺς Ἕλληνας ἠρνήθη νὰ βοηθήσῃ κατὰ τοῦ Ξέρξου, μὴ λαχὼν τῆς ἀρχηγίας ἦν ἡξίου, καὶ προτίθετο νὰ προστεθῇ τοῖς Πέρσαις ἐὰν ἐνίκων (Ἡρδ. Ζ, 157). Ἡῤῥησε δὲ πολὺ τὰς Συρακούσας, συνοικίσας ἐκεῖ κατοίκους ἐξ ἄλλων πόλεων. Ἐνίκησε δὲ κατὰ κράτος ἐν Ἱμέρᾳ καὶ τὸν ὑπὸ τὸν Ἀμίλκην ἰσχυρὸν στρατὸν καὶ στόλον τῶν Καρχηδονίων, οὓς εἶχε καλέσει εἰς Σικελίαν ὁ ἐξ Ἱμέρας Ἀναξίλαος (Ἡρδ. Ζ, 163. 166. — Πίνδ. Πυθ. Α, 146), καὶ οἱ Σικελοὶ διετείνοντο ὅτι ἡ μάχη αὕτη συνεκροτήθη τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μετὰ τῆς ναυμαχίας τῆς Σαλαμίνος, ὅτι τοὺς Καρχηδόνιους οἱ Πέρσαι διήγειρον κατὰ τῆς Σικελίας, καὶ ἐτι πρὸς αὐτοὺς συνωμολογήθη εἰρήνη ἐπὶ τῷ ὄρω ὅτι θέλουσιν ἀπέχει ἀνθρωποθυσιῶν (Διόδ. ΙΑ, 20). Μετὰ δὲ τὴν νίκην ἀνευφημήθη ὁ Γέλων βασιλεὺς (Διόδ. αὐτ. 26. 27), καὶ ἡ νῆσος ἐπ' αὐτοῦ εὐημέρει. Ἀποθανὼν δὲ τῷ 478, ἐτιμήθη ὡς ἥρωας (Αὐτ. 38), καὶ διάδοχον ἔσχε τὸν Ἰέρωνα.—2) Ὦδες Ἰέρωνος Β. 50ετῆς ἀποθανὼν πρὸ τοῦ πατρὸς του, ἀλλ' ὑπ' αὐτοῦ τὸν τίτλον βασιλείας τῶν Συρακουσῶν λαβὼν.

Γελωνοί, Σαρματικὸς λαὸς παρὰ Βαρσθάνει (ἐν Οὐκρανίᾳ) (Ἡρδ. Δ, 108, 123). εἶχον πόλιν Γελωνάδην, καὶ ἦσαν κατάστικοι (Picti, Virg. Γεωργ. II, 118. III, 461).

Γενέθλια (τὰ), ἡ γενέθλιος ἡμέρα, ἐτησίως ὑφ' ἐκάστου ἑορταζομένη. Γενέθλιοι δὲ θεοὶ ἦσαν οἱ τῆς γενέσεως ἰδίως προστατοῦντες, πιθανῶς ὁ Ζεὺς, ἡ Ἥρα, ἡ Ἀρτεμις καὶ οἱ πατέρες οἱ τῶν οἰκογενειῶν καὶ ἐθνῶν, ἐν ᾧ ἰδίως πάτριοι θεοὶ καὶ πάτρια ἱερὰ ἐλέγαντο τὰ τὴν ὅλην πατρίδα ἀφορῶντα.

Γεραιστὸς, ἴδ. Εὐβοία.

Γεράνεα, ἴδ. Μεγαρίς.

Γέρανος 1), Μηχανή πρὸς ἄρσιν δαρέων ἀντικειμένων, ἰδίως ἐκ τῶν πλοίων, καὶ

πρὸς ἀντλήσιν ὕδατος προσέτι καὶ ἡ εἰς τὸ θέατρον τοὺς θεοὺς κτλ. ἄνωθεν καταδιβάουσα. — 2) Χορὸς παίδων ἐγκυκλιος, ἰδίως ἐν Δήλῳ, τὰς κινήσεις τῶν πετωμένων γεράνων μιμούμενος, ἢ, ὡς ἔλεγον, τὰς στροφὰς τοῦ λαβυρίνθου τῆς Κρήτης, διότι δέθεν προῶτος ὁ Θησεύς ἐχώρευσεν αὐτὸν μετὰ τῶν σωθέντων ἐκεῖθεν παιδίων (Πλουτ. Θησ.).

Γέργιθος ἢ Γέργις, πόλις μετὰ τὴν ἄλυσιν τῆς Τρωάδος ὑπὸ τῶν Τεύκρων καὶ Μυσῶν ἀνατολικῶς τῆς Ἰδῆς κτισθεῖσα. Ἐπὶ Αὐγούστου εἶχεν ἐξαφανισθῆ (Ἡρδ. Ε, 122. Ζ, 43. — Ξεν. Ἑλλ. Γ, 1, 15).

Γερηνία, (ν. Ζαρνάτα), ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Μεσσηνίας, εἴτα τῆς Λακωνίας, ἐνθα κατέφυγεν ὁ Νέστωρ ὅτε ὁ Ἡρακλῆς κατέστρεψε τὴν Πύλον (Στρεβ. Η, 340, 360).

Γερουσία. Ἐπὶ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων τῶν Ἀνάκτων, παρ' αὐτοῖς ἐκάθητο, συμβουλευτικὴν ἔχουσα δικαιοδοσίαν, ἢ βουλὴ τῶν «μεγαθύμων γερόντων» καθ' Ὁμήρον, οὐ μόνον ἐκ τῶν γεροντοτέρων, ἀλλ' ἐν γένει ἐκ τῶν ἀρχηγῶν τῶν κωμῶν συγκειμένη. Μετὰ ταῦτα δ' ἔμεινεν εἰς τινὰς πόλεις ἐν ἀνώτατον πολιτικόν σῶμα, διοικητικὰ καθήκοντα ἐξασκούν. Οὕτως ἐν Σπάρτῃ συνέκειτο ἡ Γερουσία ἐκ τριάντα μελῶν, οἷς συγκατηριθμεύοντο καὶ οἱ δύο βασιλεῖς, ἔχοντες ψῆφον ἐν αὐτῇ, καὶ τὴν προεδρείαν. Ἐξελέγοντο δ' εἰς αὐτὴν μόνον ὑπερεξῆκοντες, καὶ ὡς ἄθλον ἀρετῆς (Δημ. πρ. Λεπτ. 489) ἐθεωρεῖτο ἡ εἰς αὐτὴν ἐκλογή. Ὅτε δ' οἱ Ὀμοιοὶ (Ἰδ.) διεκρίθησαν τῶν λοιπῶν πολιτῶν, τότε ἐξ ἐκείνων μόνον ἐλαμβάνοντο οἱ Γερουσιασταί. Ἦσαν δ' ἰσόβιοι καὶ ἀνεύθυνοι, ὥστε ἐτήρουν τὴν ἰσορροπίαν μεταξὺ τῶν βασιλέων καὶ τῆς ἐκκλησίας. Ἐν τῇ Γερουσίᾳ συνεζήτουντο τὰ νομοσχέδια πρὶν ἢ ὑποβληθῶσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν· ἀλλ' αἱ ἀποφάσεις αὐτῆς ἦσαν ἀκυροὶ ἄνευ τῆς ψήφου τῆς ἐκκλησίας. Εἶχε δὲ καὶ δικαστικὰ καθήκοντα ἐπὶ τῶν ἀνωτάτων κατηγοριῶν τῶν δικῶν, οἷον τῶν φονικῶν καὶ

τῶν κατὰ τῶν βασιλέων. Ὅτε δ' ἠϋξήσατο μετ' ἐπειτα ἡ ἐπισημότης τῶν ἐφόρων, ἡλαττώθη μετὰ τῆς τῶν βασιλέων καὶ ἡ τῆς Γερουσίας καὶ ἐν γένει ἡ ἀκρίβεια τῆς τοῦ Λυκούργου νομοθεσίας. — Ὁμοία ἦν καὶ ἐν Κρήτῃ ἡ ἐξουσία τῆς Γερουσίας, ἥτις ἐκεῖ Βουλὴ ἐκαλεῖτο, καὶ φαίνεται ὅτι συνέκειτο καὶ αὐτὴ ἐκ 30 ἢ 20 μελῶν. Ἐξελέγοντο δὲ τὰ μέλη ἐκ τῶν δέκα κ. ὁσμῶν (Ἰδ. Κρήτη), ὡς ἐν Ἀθήναις οἱ Ἀρεοπαγίται ἐκ τῶν ἀρχόντων.

Γέρρα (τά), αἱ ἐκ λύγων πλεκταὶ μὴ κραι ἄσπιδες, ἰδίως τῶν Περσῶν (Ἡρδ. Ζ, 61. Θ, 61. — Ξενφ. Ἀνθ. Β, 1, 6).

Γέται, ἰθακικοὶ λαὸς παρὰ τῷ Ἰσθμῷ (Ἡρδ. Δ, 93. — Θουκ. Β, 56). Μέρος αὐτοῦ ἐπ' Αὐγούστου ἐλέγοντο Δάκες, λαὸς εὐσεβὲς καὶ χορτοφάγος (Στρεβ. Ε, 294), ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων κατατροπωθεὶς ἐπὶ Αὐγούστου, καὶ καθυποταγείς ἐπὶ Τραϊανοῦ.

Γέφυρα, ἡ ἀρχαιοτάτη μνημονευομένη ἐκτίσθη ὑπὸ τῆς Σεμιράμιδος ἐν Βαβυλῶνι ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου (Ἡρδ. Α, 186. — Διόδ. Β, 8). Τὸν Βόσπορον ἐγεφύρωσε διὰ τὸν Δαρεῖον ὁ Σάμιος Μανδροκλῆς (Ἡρδ. Δ, 87. Ζ, 34). Ἐπὶ Ὀμήρου αἱ γέφυραι ἦσαν ἐν πληρεὶ χρεῖσει, καὶ ὁ Πλίνιος ἀναφέρει τὴν τῆς Χαλκίδος (IV, 21), ἵσως ἔργον χρόνων Ῥωμαϊκῶν.

Γεωγραφία, ἀνεπτύχθη βαθμηδὸν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κατὰ τέσσαρας διαφάρους περιόδους. Ἐν τῇ πρώτῃ, οἱ Ἑβραῖοι, καὶ ἐκ τῶν εἰδήσεων τῶν θαλασσοπόρων ἀρῶμενοι, ἔλεγον τὴν γῆν κύκλον περιρρεόμενον ὑπὸ θαλάσσης, καὶ κέντρον ἔχοντα τὴν Ἱερουσαλὴμ. Παρ' Ἑλλησι δὲ, κατὰ τοὺς ποιητὰς καὶ ἰδίως τὸν Ὀμήρον, τὸν κύκλον τῆς γῆς περιεζώνουν ὁ ποταμὸς Ὀκεανὸς, πρὸς δυσμὰς μὲν εἰσρέων εἰς τὴν θάλασσαν, πρὸς ἀνατολὰς δ' ἔχων λίμνην περικαλλῆ (Ὀδ. Γ, 1. Κ, 508. Μ, 1). Κέντρον δὲ τοῦ κύκλου ἦν ἡ Ἑλλάς, καὶ μάλιστα ὁ Ὀλυμπος, ἔδρα τῶν θεῶν. Ὁ χαλκοῦς σύρανὸς βαίνει πρὸς δυσμὰς ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντασι καὶ ὁμοίως θολωτός ἐστι καὶ ὁ Τάρταρος

υπογείως. Ἐκ τῶν σημείων τοῦ οὐρανοῦ μόνον τὴν ἀνατολὴν καὶ δύσιν μνημονεύει ὁ Ὀμηρὸς (Ἰλ. Μ, 240. Ὀδ. Ν, 241), ἐκ χωρῶν δὲ μόνον τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Μικράν Ἀσίαν μνημονεύει δὲ καὶ ὀνομάτων τινῶν ἄλλων, ὧν ἕνα μυθικὰ, τῆς Θοάκης μετὰ τῶν Ἱππομολγῶν καὶ Ἀδίων, τῆς Φοινίκης, πρὸς ἄνω καὶ βορειότερον πού τῶν Ἑρέμῶν, Αἰθιοπῶν καὶ Ἀρίμων, νοτίως δὲ τῆς Αἰγύπτου, τῆς Λιβύης καὶ τῶν Λωτοφάγων, καὶ δυτικῶς, μετὰ ἄλλων μυθικῶν νήσων τίθησι τὴν Θρινακίαν, ἔδραν τῶν Κυκλώπων καὶ Λαιστρυγόνων. Ἡ δ' Ὠκυγία ΒΔ κατέχει τὸ κέντρον τῆς θαλάσσης. Πέραν δὲ τοῦ Ὠκεανοῦ, πρὸς δυσμὰς, οἰκοῦσιν οἱ Κιμμέριοι. Ὁ δὲ περὶ τὰ 800 π. Χ. ἀκμάσας Ἡσίοδος γνωρίζει ἤδη τὴν Αἴτναν, τοὺς Τυρρηνοὺς καὶ Λατίνους ἐν Ἰταλίᾳ, τοὺς Λίγυας ἐν Γαλλίᾳ. Παρὰ δὲ τοῖς Κυκλίοις, παρὰ τῷ Πινδάρῳ (522 — 442 π. Χ.) καὶ παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ (525 — 456), γνωστὰ εἰσὶ τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὰ τρία μέρη τοῦ κόσμου, ἡ Ἀσία, ἡ Λιβύη καὶ ἡ Εὐρώπη, μετὰ τοῦ Φάσιδος, τοῦ Νεῖλου, τῶν Ἑρακλείων στηλῶν καὶ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου· ὁ δ' Ὠκεανὸς ἐστὶν ἡδὴ θάλασσα παρ' αὐτοῖς. Ἡ θαλασσοπλοία καὶ αἱ ἀποικίαι εἶχον ἐκτείνει τὰς γεωγραφικὰς γνώσεις. Τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς οἱ φιλόσοφοι, ὁ Θάλης, ὁ Ἀναξίμανδρος, ὁ Ἀναξίμενης, πρὸ πάντων ὁ Πυθαγόρας (548 π. Χ.), ὁ Ἀναξαγόρας, ὁ Ἡράκλειτος, ὁ Δημόκριτος, ἰδίως ἐσκέπτοντο περὶ τοῦ σχήματος καὶ τῆς ὕψους τῆς γῆς, καὶ πρῶτος ὁ Πυθαγόρας συνέλαβε τὴν ἰδέαν σφαιροειδοῦς αὐτῆς σχήματος. Οἱ δὲ λεγόμενοι Λογογράφοι, οἱ πρὸ τοῦ Ἡρόδοτου ἱστορικοὶ, ἰδίως ὁ Ἐκαταῖος (540 — 486 π. Χ.) καὶ ὁ Ἑλλάνικος (496 — 411), κατέγραψαν ἐν τοῖς ἔργοις των, οἷον τὴν τοῦ πρώτου ἡ «Γῆς περίοδος», τὰς μέχρις ἐκείνου κεκτημένας καὶ βεβημένον προϋσάσας γεωγραφικὰς γνώσεις, καὶ ἀκριβέστερον ἤδη, ἐγώριζον τὰς περὶ τὴν Μεσόγειον χῶ-

ρας, ὡς τὴν Ἰθνηρίαν (Ἰσπανίαν), τὴν Ἰταλίαν, τὸν Πόντον καὶ τὰ περὶ αὐτόν. Πρὸς δυσμὰς αἱ γνώσεις αὐτῶν χωροῦσι μέχρι τῶν Ἑρακλείων στηλῶν, πρὸς βορρᾶν μέχρι τῶν Θρακικῶν ὄρεων, πρὸς ἀνατολὰς μέχρι τοῦ Πόντου, τοῦ Καυκάσου καὶ τοῦ περσικοῦ κράτους· πρὸς νότον δ' ὀλίγα γνωρίζουσι. Μνημονεύονται δὲ περιοδεῖαι γινόμεναι δι' ἀνακαλύψεις, ὡς ὅτε κατὰ διαταγὴν τοῦ Νεχῶ, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου (610 π. Χ.), οἱ Καρχηδόνιοι περιέπλευσαν τὴν Ἀφρικὴν. Διαταγῇ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Σκύλαξ ὁ Καρυανδεὺς (ἐκ Καρίας), περιελθὼν ἐν Ἀσίᾳ, κατέστησε γνωστὸν τὸν Ἰνδὸν καὶ τὴν ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ μέχρι τοῦ ἀραβικοῦ κόλπου παραλίαν. Καὶ τῷ 500 π. Χ., περιπλεύσας ὁ Καρχηδόνιος Ἀννων τὴν δυτικὴν παραλίαν τῆς Ἀφρικῆς μέχρι τῆς νήσου Κέρνης, ἱδρύσεν ἀποικίας. Συγχρόνως δ' ὁ Ἰμῆλικὸν ἀνακάλυψε τὰς Βρετανικὰς νήσους. — Δευτέρᾳ περίοδος. Ὁ Ἡρόδοτος (484 — 408 π. Χ.) περιηλθεν αὐτὰς πολλὰ τῶν τότε γνωστῶν μερῶν τοῦ κόσμου, καὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ του περιέλαβε τὰς πολυπληθεῖς καὶ ὀξύνοας του παρατηρήσεις. Κατ' αὐτόν, ἡ γῆ ἐστὶν ὠσειδῶς στρογγύλη, καὶ τὸ μὲν βόρειον αὐτῆς περιλαμβάνει τὴν Εὐρώπην καὶ ἐκ τῆς Ἀσίας τὰ ὑπὲρ τὸν Φάσιν καὶ τὴν Κασπίαν, τὸ δὲ νότιον τὴν ἐπίλοιπον Ἀσίαν μετὰ τῆς Λιβύης, μέρους ὄντος αὐτῆς. Γνωρίζει δὲ καὶ τὴν Κασπίαν ὡς ἐσωτερικὴν θάλασσαν. Περὶ τῆς Ἀσίας, τῶν κατοίκων, τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων αὐτῶν πολλὰ ἐν μέρει μυθώδῃ εἶχε γράψει καὶ ὁ ἱατρὸς Κτησίαιος (400 π. Χ.) εἰς τ' ἀπολεισθέντα συγγράμματά του. Ὁ Ξενοφῶν (445 — 355) ἀφηγεῖται μετ' ἀκριβείας περὶ τῶν χωρῶν ἃς ἐπεσκέφθη μετὰ τοῦ Τιγρίδος καὶ Εὐφράτου καὶ ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ἀφθόνους δὲ γεωγραφικὰς πληροφορίας ἰδίως περὶ Ἑλλάδος περιέχει τοῦ Θουκυδίδου ἡ ἱστορία ((471 — 400 π. Χ.) καὶ ἰδίως ἐπλούτισαν τὴν γεωγραφίαν ὁ Ἐφάρορος, ὁ Θεόπομπας, καὶ

πρὸ πάντων ὁ Εὐδόξος (360 π. Χ.), θεωρῶν τὴν γῆν ὡς σφαῖραν διαιρουμένην εἰς 5 ζώνας, καὶ ἐγκύβας καὶ εἰς τὰ φυσικὰ φαινόμενα καὶ εἰς τὰ προϊόντα τῶν διαφόρων χωρῶν. Ἀλλὰ πρὸ πάντων τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ ἐκστρατεύει καὶ τὰ συνεπεῖρα αὐτῶν ἰδρυθέντα ἐν Ἀνατολῇ ἐλληνικὰ κράτη καὶ ἀποικίαι, ἠΰξησαν μεγάλως τὸν πλοῦτον τῶν γεωγραφικῶν γνώσεων. Ἐξόχως ὁμως συνέτελεσαν εἰς τοῦτο οἱ Σελευκίδαι διὰ τῶν ἰνδικῶν των πολέμων, οἱ Λαγίδαι καὶ οἱ Πτολεμαῖοι, διὰ τῶν ἀνακαλύψεων κατὰ τὰς ἐχθρας τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀραβίας. Αἱ καταμετρήσεις τῶν ὁδῶν ἃς διέτρεχον τὰ στρατεύματα, διὰ καταμετρητῶν, οἵτινες ἐκλήθησαν βηματισταί, καὶ ἡ ἐστὼ καὶ ἀτελής ἐκτίμησις τοῦ γεωγραφικοῦ πλάτους διὰ τῆς σκιᾶς κατὰ τὴν μεσημέριαν, παρεῖχον ἤδη ἀσφαλές βάσεις πρὸς κατάστρωσιν γεωγραφικῶν πινάκων καὶ πρῶτος χάρτην σχεδιάσας ἐνομάζεται ὁ ἐκ Μεσσάνας Δικαίαιρχος (310 π. Χ.). Ὁ Ἀριστοτέλης (384—322 π. Χ.), καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ Θεόφραστος καὶ Ἡρακλείδης ἐσχυρότατα ὑπηρετήσαν τὴν ἐπιστήμην, τοῦ πρώτου ἀποδείξαντος τὸ σφαιροειδές τῆς γῆς, ὑπολογισθείσης εἰς περιφέρειαν 250,000 σταδίων (=6,250 γεωγρ. μιλίων) καὶ παραδεχθέντος νότιον ἡμισφαίριον. Ὁ Μασσαλιώτης Πυθέας (334 π. Χ.) ἐπεχείρησε περιοδεῖν ἀνακαλύψων πρὸς τὰ ΒΔ., καὶ ἔφερεν ἀκριβεστέρας πληροφορίας περὶ τῶν Βρεττανικῶν ἀκτῶν, τῶν Γαλλικῶν καὶ τῶν Γερμανικῶν, προσανακαλύψας καὶ τὴν νῆσον Θούλην, ἣν ἄλλοι ὡς ἄλλην ἐξέλαβον, τινὲς ὡς τὴν Σουθίαν, ἄλλοι ὡς τὴν Ἰσλανδίαν. — Τριτὴ περίοδος. Ἐπὶ τῶν διδομένων τούτων ὁ ἐξ Ἀλεξανδρείας Ἐρατοσθένης (276—196 π. Χ.) ἐστήριξε πλήρες γεωγραφικὸν σύστημα. Τὸν Ἰσημερινὸν διαιροῦντα τὴν γῆν εἰς δύο ἴσα ἡμισφαίρια, κατέτεμεν εἰς 60 μέρη, καὶ ἤγαγεν ἐπὶ τῆς σφαίρας 8 παραλλήλους κύκλους καὶ 7 μεσημερινούς. Ἀλλὰ, κατ' ὁρθὰς γωνίας τού-

τους ταμῶν, μετέθεσεν ἐσφαλμένως πολλὰς χώρας, παραλιπὼν τὴν βορειανατολικὴν Ἀσίαν καὶ τὴν νοτιοδυτικὴν Ἀφρικὴν, καὶ οὐ τὴν ἀληθῆ θοῦς διεύθυνσιν εἰς ταύτης τὴν δυτικὴν ἀκτὴν. Τὴν δὲ Κασπίαν, παρὰ τὴν γνῶμην τοῦ Ἡροδότου, παρέτεινε μέχρι τοῦ βορείου Ὠκεανοῦ, σώζουσιν τῷ ὄντι ἔχνη ἐπὶ ἐξετείνετο ποτὲ βορειότερον τῆς σημερινῆς τῆς περιφέρειας. Λάβη δὲ τοῦ Ἐρατοσθένους ἐπαινώθησε πολλὰ ὁ μέγας ἀστρονόμος Ἰππαρχος (150 π. Χ.), καὶ διὰ τῆς ἀστρονομίας τὰς προόδους τῆς γεωγραφίας ἐσχυρῶς βοηθήσας. Ταυτόχρονως περιῆλθεν ὁ Ποσειδώνιος τὴν Αἴγυπτον, Λιβύην, Γαλλίαν καὶ Ἰσπανίαν, καὶ πολύτιμοι πληροφορίαι, ἐξ αὐτοῦ ἀρυσθεῖσαι, ἀπαντῶνται εἰς τὰς ἱστορικὰς συγγραφὰς τοῦ Πολυβίου (μέχρι 122 π. Χ.). Τὸ δὲ πρῶτον, συστηματικῶς διατεταγμένον καὶ πᾶσαν τὴν τότε γνωστὴν γῆν περιλαμβάνον σύγγραμμα, ἐστὶ τὸ μέγα σωζόμενον τοῦ Στράβωνος (66 π. Χ.—24 μ. Χ.) εἰς 17 βιβλία, ἀρυσθέντος μετ' εὐθυκρισίας ἐκ τῶν προηγουμένων συγγραφέων καὶ ἐκ τῶν ῥωμαϊκῶν πολέμων πολλὰς περὶ τῶν δυτικῶν χωρῶν πληροφορίας συλλέξαντος. Ὁ Τύριος Μαρτῖνος ὀλίγον πρὶν εἶχε πράξει τὸ αὐτὸ καὶ περὶ τῶν νοτιανατολικῶν χωρῶν. Ὁ Πευτιγέριος λεγόμενος πινὰξ ἐστὶν ὁ πρῶτος μετ' ἀκριθείας τινὸς καταρτισθείς (230 μ. Χ.) ἐπὶ τῇ βάσει τῶν στρατιωτικῶν ὁδομετρίων. Ἀξίον μνηεῖς ἐστὶ καὶ τὸ τοῦ Πομπωνίου Μελά (γεν. 40 μ. Χ.) σύγγραμμα *de situ orbis*, ὡς καὶ πολλὰ τῶν περιεχομένων εἰς τὴν φυσικὴν ἱστορίαν Πλινίου τοῦ πρεσβυτέρου (23—79 μ. Χ.). — Τετάρτη περίοδος. Τοῦ Κλαυδίου Πτολεμαίου (120 μ. Χ.) ἡ «γεωγραφικὴ ἀφήγησις», περιέχουσα ἐπιστημονικῶς ἐξεργασμένην πᾶσαν τὴν ἑωφύτῳ τότε ὑπάρχουσαν ὕλην, μέχρι καὶ τοῦ 15 αἰῶνος ἔμεινε τὸ μόνον γενικῶς παραδεδεγμένον διδακτικὸν τῆς γεωγραφίας βιβλίον, ὡς καὶ ἔτι μένει μετὰ τοῦ Στράβωνος ἡ κυριωτέρα

πηγή της ἀρχαίας γεωγραφίας. Ἐν αὐτῇ ὀρίζει ἀκριβῶς, καὶ διὰ πλάτους καὶ μήκους, τὰς θέσεις τῶν πόλεων, ὁρέων, κόλπων, κτλ. Συνοδεύουσι δ' αὐτὸ καὶ χάρται ἀκριβῶς διαγεγραμμένοι, κατὰ μαθηματικὰς γραμμάς, αἵτινες ὡς κύκλοι καὶ οὐχὶ ὡς εὐθεῖαι διατέμνονται. Ἐν Ἀσίᾳ γνωρίζει τὴν Σινικήν, τὴν Ἰάβαν, ἀλλ' ἔχει ἀτελεῖς ιδέας περὶ τῆς συναφείας τῆς Ἀσίας μετὰ τῆς Ἀφρικῆς, ὁμοίως καὶ περὶ τῶν Σκανδιναυικῶν χωρῶν. Τὴν τοπογραφίαν προήγαγεν ἔτι μᾶλλον ὁ Ἀρριανὸς (β' αἰὼν μ. Χ.), μάλιστα δ' ἡ ἔκθεσις περὶ τοῦ περιήλου τοῦ Πόντου ὅν διετάξεν ὁ Ἀδριανὸς (137 μ. Χ.). Διὰ τὴν Ἑλλάδα δ' ἰδίως σπουδαῖον σύγγραμμά ἐστίν ἡ περιήγησις τοῦ Πικροσάντου (174 μ. Χ.). Τοῦ δὲ Στεφάνου τοῦ Βυζαντίου (στ' αἰὼν μ. Χ.) τὰ «ἐθνικά» εἰσὶ λεξικὸν ἐπιμελέστατον συναρτισθὲν ἐκ 300 συγγραφέων. Οἱ μικροὶ Γεωγράφοι ἐξεδόθησαν ἐν νεωτέροις χρόνοις εἰς συλλογήν.

Γεωμετρία, ἴδ. μαθηματικὴ.

Γεωμόρος, ἐν Ἀθήναις, ἴδ. Φυλῆ. — Ἐν Δωρικαῖς πολιτείαις, ὡς ἐν Συρακούσαις (γαμόρος), ἡ τάξις τῶν πλουσιῶν καὶ εὐγενῶν, οἵτινες τὰς πόλεις κατοικοῦντες, ἐκαλλιέργουν τὰ κτήματά των διὰ χωρικῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τῶν ἀρχαίων ὑποτάγτων κατοίκων.

Γεωπονικοί, οἱ περὶ καλλιεργείας γράψαντες ἀρχαῖοι συγγραφεῖς. Ὁ «Οἰκονομικὸς λόγος» τοῦ Ξενοφῶντος, πολλὰ ἐν Ἀριστοτέλει καὶ τῷ μαθητῇ αὐτοῦ Θεοφράστῳ, ὑπάγονται εἰς τὴν κατηγόριαν ταύτην. Ἐκ τούτων δὲ καὶ ἐκ πολλῶν ἀπολεσθέντων συγγραμμάτων ἤρανίσαστο κατὰ διαταγὴν τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου Ζ' (950 μ. Χ.) ὁ Βιθυνὸς Κασσιανὸς Βάσσις 20 βιβλία Γεωπονικῶν. Εἰς τὴν ἐπιστήμην δὲ ταύτην οἱ Ῥωμαῖοι μάλιστα ἐπεδόθησαν, καὶ ἐν αὐτοῖς διαπρέπει ὁ Τερέντιος Οὐάρρων, καὶ τοῦ Βιργιλίου

τὰ Γεωργικά, περιέλαβον αὐτὴν καὶ εἰς τὴνποίησιν.

Γεωργία, ἴδ. Ἱερία.

Γῆς ἀναδοσμός, ἴδ. Σεισάχθεια.

Γέγαντες, κατ' Ἡσίοδον (Θεογ. 185),

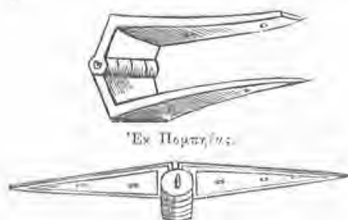
υἱοὶ τῆς Γῆς, ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ ἀκρωτηριασθέντος Οὐρανοῦ, τεράστιοι τὸ ὕψος καὶ τὴν δύναμιν, καὶ εἶχον, κατὰ μεταγενεστέρους ποιητάς, ὄφεις ἀντὶ τῶν ποδῶν. Ἐπαναστατήσαντες, ὡς οἱ Τιτᾶνες, μεθ' ὧν συγχέονται, κατὰ τῶν θεῶν, καὶ κατ' ἄλλους ἀλλαχοῦ, ἐν Ἀρκαδίᾳ, Θεσσαλίᾳ, εἰς τὴν Παλλήνην, τὴν μακεδονικὴν ἢ τὴν θρακικὴν, διὰ βράχων καὶ κορμῶν δένδρων αὐτοὺς προσβαλόντες, ἐθανατώθησαν πάντες, συμπράττοντος μετὰ τῶν θεῶν καὶ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπολλόδο-

Α, 6, 1). Ὀνόματα τινῶν ἐξ αὐτῶν μνημονεύονται ταῦτα Ἀλκυονεύς, Πορφυρίων, Ἀγριος, Ἐφιάλτης, Πάλλας, Ἐγκέλαδος, Κλύτιος, Θόων, Ἴπβόλυτος, Πολυδότης, Εὐρυτος. Τὴν πάλιν ταύτην συνεχῶς παρίστα ἡ ἀρχαία τέχνη, ὡς ὁ Φειδίας ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τῆς χρυσελεφαντίνης Ἀθηνᾶς, ὁ Πολύγνωτος εἰς τὴν ζωοφόρον τοῦ ἐν Ἀργολίδι Ἡραίου, οἱ Περγαμικοὶ καλλιτέχναι εἰς τὸν μέγαν ναὸν τῆς Περγᾶμου. — Ὁ δ' Ὀμηρος τοὺς λέγει «λαὸν ἀτάσθαλον» καὶ τοῖς δίδει βασιλεῖα τὸν Εὐρυμέδοντα (Ὀδ. Η, 58. 206. Κ, 120).

Γέγγλυμος, ἄρθρωσις, κλειδίσις τῶν μελῶν τοῦ σώματος, καὶ κατὰ μεταφοράν,

τῶν μηχανῶν, ἐργαλείων κτλ., ὡς αἱ τῆς εἰκόνης.

Ἐκ τοῦ Περσ. Μουσείου.

Γλαύκη, 1) ἴδ. Ἀργοναῦται. — 2) ἴδ. Αἰακός.

Γλαυκίας, 1) Αἰγινήτης γλύπτης, διάσημος διὰ τὴν ἔκφρασιν, ποιήσας χαλκοῦν ἀνδριάντα τοῦ Γλαύκωνος σκιαμαχοῦντος, περὶ Ὀλ. 70 (Παυσ. ΣΤ, 10. — Ῥαγκ. "Απ. ΙΓ', 172). — 2). Σοφὸς ἰατρός, εἰς τῶν πρώτων ἐξηγητῶν τοῦ Ἱπποκράτους.

Γλαύκος, 1) θεὸς θαλάσσιος (πόντιος), μαντικός. Κατ' ἀρχὰς ἐλατρεῖτο ἐν Ἀνθηδόνι τῆς Βοιωτίας· εἶτα ἐρρέθη ναυπηγὸς καὶ πηδαλιούχος τῆς Ἀργοῦς, καὶ ἐγένετο θαλάσσιος δαίμων. Ὡς διηγοῦντο οἱ Ἀνθηδόνιοι, φηγὼν ποτε φῦκος ἐφ' οὗ εἶδεν ἀναζήσαντας νεκροὺς ἰχθῦς, ἐπήδησεν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ὁ Ὠκεανὸς καὶ ἡ Θέτις τὸν κατέταξαν μετὰ τῶν θεῶν. Κατ' ἄλλους, κατοικία του ἦν ἡ Δῆλος, ἔνθα συμμαντεύων μετὰ τῶν Νηρηίδων, αὐτὸς ἐδίδαξε τῇ Ἀπόλλωνι τὴν μαντικὴν. Πατὴρ αὐτοῦ λέγεται, ὑπ' ἄλλων ἄλλος, ὁ Ποσειδῶν, ὁ Κοπεύς, ὁ Πόλυβος, ὁ Ἀνθηδών. Παριστάτο δὲ συνήθως ὡς γέρον, μακρὸν ἔχων πώγωνα, καὶ τὸ σῶμα εἰς ἰχθῦν ἀπολήγον. Ἐν Κορίνθῳ δ' ἐλέγετο υἱὸς Σισύφου καὶ Μερόπης, σύζυγος Εὐρυμέδης καὶ πατὴρ τοῦ Βελλεροφόντου (Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 172), σπαρχοεὶς ἐν Ἰωλκῷ ἐπὶ τῶν ἐπικηδείων ἀγώνων τοῦ Πελίου ἀπὸ τῶν ἐκμανέντων τοῦ Ἱππων, καὶ ἐθεωρεῖτο ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ ὡς δαίμων τὰ ράξι ππος, τοὺς ἵππους εἰς τοὺς ἰσθμικοὺς ἀγῶνας ἐκφοβίζων. Κατ' ἄλλην θόξαν ὁμοῦς ἦν ὁ Βελλεροφόντης υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος. Ὡς δισέγγονος δ' αὐτοῦ ἐθεωρεῖτο ἕτερος Γλαῦκος, υἱὸς

Ἱππομάχου, βασιλέως τῆς Λυκίας, υἱοῦ τοῦ Βελλεροφόντου, ἀνδρεῖος σύμμαχος τοῦ Πριάμου, καὶ ξένος τοῦ Διομήδους (Ὁμ. Ἰλ. Β, 876. Ζ, 119. Μ, 309. 387. Ξ, 426. Π, 490), φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. — 2) Ὑἱὸς τοῦ Μίνως καὶ τῆς Πασιφάης, ὡς παιδίον πνιγεὶς εἰς πύθον μέλιτος, καὶ ὑπὸ τοῦ μάντεως Πολυίδου ἀναστηθεὶς (Ἀπολλόδ. Γ, 3, 1, 2). — 3) Γλύπτης Χῖος (Ὀλ. 22-40) ἐφευρών τὴν κόλλησιν τοῦ σιδήρου (Ἡρόδ. Α, 25. — Παυσ. 1, 16, 1). — 4) Ἕτερος, ποιήσας ἐν Ὀλυμπίᾳ σύμπλεγμα μετὰ Ὀλ. 78 (Παυσ. Ε, 6).

Γλαυξ, ἱερὰ τῇ Παλλάδι, παρὰ τῇ θεᾷ παριστωμένη, εἰς τὰ νομίσματα τῶν Ἀθηναίων ἐπιγεγλυμμένη, καὶ νίκης καὶ εὐτυχίας ἄγγελος, ὅθεν τὸ λόγιον γλαυξ ἵπταται, ἐπὶ χρηστοῦ οἰωνοῦ. Γλαῦκ' εἰς Ἀ-

θῆνας (φέρειν) δ' ἐσήμαινε τὸ περιττόν τι λέγειν ἢ πράττειν, ἔνεκα τῶν πολλῶν γλαυκῶν αἵτινες ἐν Ἀθήναις ὑπῆρχον.

Γλυκέρα, ὠραία νέα Σικυωνίς, τὸ πρότυπον τῆς στεφανοπλόκου, περιφήμου εἰκόνης τοῦ Πausίου (Pl. XXXV, 123).

Γλῶκων, 1) Ἑλλην λυρικὸς, καθ' ὃν ἐκλήθη ἰδιόν τι μέτρον. — 2) Γλύπτης Ἀθηναῖος χρόνων Ῥωμαϊκῶν, ὁ ἐργασθεὶς τὸν Φαρνέσιον Ἡρακλῆ κατὰ πρωτότυπον τοῦ Λυσίππου (Ῥαγκ. "Απ. ΙΓ', 404).

Γλυπτική, ἴδ. Πλαστική.

Γλώσσα, 1) παρὰ τοῖς γραμματικοῖς ὁ εἰς τινὰ μέρη ἢ εἰς τινὰς ἐποχὰς ἰδιαιτέρως τρόπος τοῦ ἐκφράζεσθαι, ἡ ἢ ἰδιαιτέρα λέξεων τινῶν χρῆσις. Καὶ ἐν Ἀθήναις μὲν ἤδη εἶχεν ἀρχίσει ἡ τοιούτων λέξεων συλλογὴ· πρὸ

πάντων ὁμως ἐπὶ τῶν μακεδονικῶν χρόνων καὶ τῶν μετὰ ταῦτα ἐστράφη πρὸς αὐτὴν ἢ προσοχῇ, καὶ τοιοῦτοι γλωσσογράφοι, γράψαντες, γλωσσάρια τῆς ἀρχαιοτέρας ἑλληνικῆς ἦσαν ὁ Ἡσύχιος, ὁ Σουΐδας, ὁ Πολυδεύκης, ὁ συντάξας τὸ Μέγα ἐτυμολογικόν. Εἴτα δὲ καὶ ἐν Ῥώμῃ πολλὰ ἐγράφησαν, ἀφορῶντα τὰς λέξεις τῆς ἀρχαίας λατινικῆς. — 2) ἡ γλωττίς, τὸ μέρος τοῦ αὐλοῦ τὸ εἰσέρχόμενον εἰς τὸ στόμα. — 3) Λωρίον τῆς ὑποδόσεως.

Γνωμικὴ ποίησις, ἡ ὡς ἀντικείμενον ἔχουσα γνώμας καὶ διδάγματα, τὰ τελευταῖα πορίσματα πρακτικῆς φιλοσοφίας, ἐφηρμοσμένης εἰς τὴν ἠθικὴν, εἰς τὴν πολιτικὴν, εἰς τὸν κοινὸν βίον. Παρὰ τοῖς Ἑλλήσι ποιηταῖς, παρὰ Πινδάρῳ, παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ ἄλλοις πολλὰ ἀπαντῶνται γνωμικά ἐν ὠραίοις στίχοις ἐκπεφρασμένα. Τοιαῦτα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διστιχα, ἦσαν ἐν Ἀθῆναις ἐπιγεγραμμένα, ἐπὶ τῶν Ἑρμῶν, πρὸς διδασκαλίαν τοῦ λαοῦ· ὑπῆρχον δὲ, κατὰ τοὺς πρώτους μάλιστα χρόνους, καὶ ποιηταὶ ὧν ἡ Μοῦσα διὰ τοιούτων ἰδίως ἔργων, ὧν τινα ἐλάμβανον διαστάσεις ἐλεγείων (ἰδ.), ἐπενήργει ἐπὶ τῆς κοινωνίας. Τοιοῦτοι ἦσαν ὁ Σόλων, ὁ Ξενοφάνης, ὁ Ἀρχίλοχος, πρὸ πάντων ὁ Θέογνις καὶ ὁ Φωκυλλίδης. Ὁ δὲ Σιμωνίδης καὶ ὁ Εὐθύνης, προσέτι καὶ ὁ μυθοποιὸς Αἰσώπος ἐκαλλιέργησαν μᾶλλον τὸ ἐπίγραμμα, πρὸν ἤδη τῆς τέχνης, καὶ οὐχί, ὡς τὰ γνωμικά, ἀμέσως ἐκ τοῦ πρακτικοῦ βίου προκύπτον· καὶ τὴν γνωμικὴν ποίησιν διεδέχθη μετὰ ταῦτα ἡ διδακτικὴ, ἥτις οὐχὶ ἀποφθέγματα, ἀλλὰ σκέψεις ἡτις λογιζόμενας στιχουργεῖ.

Γνώμων, ἰδ. Ἡμέρα.

Γνώριμοι, ἦν μία τῶν λέξεων ἥτις ἐνέφαινε τοὺς πλουσίους καὶ εὐγενεῖς, ἕτεροι δὲ ἦσαν ἐπιφανεῖς, χαρίεντες, ἐπιεικεῖς, καλοὶ καγαθοὶ, ὑπέροχοι, δυνατοί, ἄριστοι, βέλτιστοι· καὶ ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν αὐτῶν πλούσιοι, εὐπο-

ροι, παχεῖς. Κατ' ἀντίθεσιν δὲ τούτοις ἦν ὁ δῆμος, καὶ ἦσαν οἱ κακοί, οἱ δεῖλοί, οἱ πονηροί, ἦτοι οἱ τοῦ κοινοῦ λαοῦ.

Γοητεία. Οἱ ἀρχαῖοι, τὴν μαντικὴν (ἰδ.) δεχόμενοι ὡς δύναμιν δι' ἧς ὁ ἄνθρωπος, ὑπερπηδῶν τὰ ὅρια τῶν ἰδίων ἀντιλήψεων, δύναται νὰ ἐμβλέψῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον, ἀλλὰ τοῦτο ὡς ὄργανον μᾶλλον θείας ἐμπνεύσεως, εὐκόλως ἐκ τῆς βαθμίδος ταύτης κατήρχοντο εἰς ἄλλην κατωτέραν προλήψεων, τὴν τῆς γοητείας, καθ' ἣν τινεῖς ἀντιποιοῦνται, καὶ ὑπὸ τῶν εὐπίστων νομίζονται κεκτημένοι δύναμιν ὑπερφυσικὴν. Τὰς τοιαύτας δόξας ἐπιδιώκει καὶ ἐκμεταλλεύεται παρὰ πᾶσι τοῖς λαοῖς ἡ ἄγυρτία, καὶ οὗμα αὐτῶν γίνεται ἡ ἀμάθεια. Οὕτως ὑπῆρχον μάγοι παρὰ τοῖς βαρβάροις τῆς Ἀσίας, παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς, τοῖς Πέρσαις, τοῖς Χαλδαίοις, τοῖς Αἰγυπτίοις, καὶ μετὰ ταῦτα παρὰ τοῖς Ἑβραίοις. Καὶ ἐν Ἑλλάδι δὲ παρ' Ὀμήρῳ ἤδη ἀπαντῶνται ἔχνη μαγείας· αὐτῷ μαγικὸν ἦν τὸ φάρμακον τῆς Ἑλένης (Ὀδ. Δ, 220), καὶ γοητεία ἦν ἡ ἐπαοιδῇ, δι' ἧς οἱ παῖδες τοῦ Αὐτολύκου ἐμπόδισαν τὴν ροὴν τοῦ αἵματος τῆς πληγῆς τοῦ Ὀδυσσεύς (Ὀδ. Γ, 457), καὶ γοητείας ἐνήργουν ἡ ῥάβδος καὶ τὰ φάρμακα τῆς Κίρκης, μεταμορφώσης τοῦ ἀνθρώπου εἰς χοίρους καὶ λέοντας, καὶ τὸ δοθὲν τῷ Ὀδυσσεὶ ἀντιφάρμακον μῶλυ, καὶ τοιαύτη ἦν καὶ τοῦ Ὀδυσσεύς ἡ νεκρομαντεία (Ὀδ. Κ, 503, ἐπ. Α, 1). Ἐπενήργησε δὲ μετὰ ταῦτα ἐτι μᾶλλον ἐν Ἑλλάδι ἡ ἄσιανή πίστις εἰς τὴν μαγείαν διὰ τῶν συγγενῶν θρησκευμάτων, Ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἀνεδιβαζόν αἱ προλήψεις τὴν μαγικὴν ἐνέργειαν καὶ εἰς τοὺς ἥρωας καὶ εἰς τοὺς θεούς. Οὕτω, πλὴν τοῦ Ἑρμοῦ, παρ' οὗ ἐδόθη τὸ μαγικὸν μῶλυ, καὶ οὐμαγικὴ ἦν ἡ ῥάβδος, καὶ πλὴν τοῦ μαγικοῦ καστοῦ τῆς Ἀφροδίτης, ἡ Ἑκάτη ἦν πρὸ πάντων ἡ τῆς γοητείας θεὰ, ἡ νυκτερινὴ καὶ ὑπόγειος, ἥς τὰ μυστήρια ἐν βρονταῖς καὶ ἀστραπαῖς ἐτελοῦντο καὶ διὰ παρουσίας παντοίων

φαντασμάτων (Θεόκρ. Β, 15. — Virg. A. 4511). Ὡς δὲ τῆς σελήνης θεᾶ, ταυτίζεται μετὰ τῆς Ἑκάτης συνεχῶς καὶ ἡ Ἀρτεμις, καὶ αὐτὴ μαγικὰ διδάσκουσα λόγια καὶ ποτὰ παράγουσα καὶ εἰς παραφροσύνην ἐμβάλλουσα. Μία δὲ τῶν κυριωτάτων θεοτήτων τῶν γοητειῶν ἦν ἡ Φρυγία Μήτηρ Θεῶν. Αὐτῆς οἱ ἱερεῖς παντοίας ἐξετέλουν μαγείας καὶ δηλητήρια παρεσκεύαζον· αἱ δὲ φρυγικαὶ πομπαὶ περιγράφονται ὡς γοητεῖται καὶ μαγεῖται καὶ περιδρομαὶ καὶ τυμπανισμοὶ καὶ καθαρμοὶ. «Ἡρώες δὲ μάγοι ἦσαν ἐν ἄλλοις ὁ Δαίμων τῆς Τερμείσης (Στρβ. ΣΤ, 255. — Πaus. ΣΤ, 6, 7), ὁ Λακεδαιμόνιος Ἀστράδακος (Ἡρδ. ΣΤ, 61, 69). Τοιαῦτα μαγικὰ ὄντα εἰσὶ παρ' Ὀμήρῳ καὶ αἱ Σειρήνες (Ὀδ. Μ, 39), ἡ θυγάτηρ τοῦ Αὐγείου Ἀγαμέδνη (Ιλ. Α, 740), ἡ Ἑλένη καὶ ἡ Κίρκη, καὶ μετὰ ταῦτα ὡς γόησσαι θεωρούμεναι (Ἡρδ. ΣΤ, 61. — Ovid. Met. XIV, 346), καὶ Μήδεια, θυγάτηρ τῆς Ἑκάτης καὶ τοῦ γόητος Αἰήτου, διδασκάλισσα παρὰ τῆς μητρὸς τῆς τὴν μαγικὴν, καὶ ὡς ἡ ὑπερτάτη αὐτῆς παραστάτις ὑπὸ τῶν ποιητῶν φημιζομένη, τὰ νέφη διοικοῦσα, δάση καὶ ὄρη σείουσα, δένδρα ἐκρίζουσα, τὴν σελήνην ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατασπῶσα. Ἐκ δὲ τῶν ἀνδρῶν ἡρώων, πλὴν τοῦ Αἰήτου, ὁ Πέρσης, πατήρ τῆς Ἑκάτης, ὁ Ἡρακλῆς, εἰς τῶν Ἰθαίων Δακτύλων, ἱερεὺς τῆς Κυβέλης, οἱ Ἴταλοι δαίμονες Πίκρος καὶ Φαῦρος, καὶ οἱ Καβεῖροι, Κυρύβαντες, Κυρρηται, Τελχῖναι. Τοιοῦτοι κατωτέρως τάξεως δαίμονες ἦσαν καὶ οἱ Κέρκονες, ἡ Ἐμπούσα, αἱ Λάμναι, ἡ Γελλῶ, κατὰ τὴν δόξαν τῶν Λεσβίων κόραι νέαι ἀποθανοῦσαι, αἵτινες φανεύουσι βρέφη καὶ τρώγουσι τὸν σπλῆνα αὐτῶν· αἱ Στρίγες (ν. Στρίγλαι), κατὰ τοὺς Ῥωμαίους ποιητὰς (Hor. — Ov.), δαίμονες ὑπὸ σχῆμα πτηνῶν, ροφῶσαι τὸ αἷμα καὶ τὰ ἐντόσθια τῶν βρεφῶν, τὴν δύναμιν ἀφαιροῦσαι ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν· κατὰ τοὺς αὐτοὺς δὲ καὶ τὰ πνεύματα τῶν ἀποθανόν-

των πολλάκις ἐπιφαινόμενα ἐδασάνιζον τοὺς ζῶντας. — Ἀνθρώποι δὲ, μαγικὴν κεντημένοι δύναμιν μνημονεύονται ὁ Ὀρφεὺς ἐκ τῶν μυθικῶν προσώπων· ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ἱστορικῶν ὁ Πυθαγόρας, εἰς ὃν δημῶδες παραδόσεις μαγείας ἀπέδιδον, ὡς μυθῶδες ὁδοπορίας, εἰς ἄδου κάθοδον, σχέσεις μετὰ τῶν Ἰουδαίων, Βραχμάνων, Αἰγυπτίων καὶ Μάγων· ὁ Ἐμπεδοκλῆς, οὗ μαθητὴς ἐπὶ μαγείᾳ ἦν ὁ Λεοντῖνος Γοργίας, καὶ ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις ὁ Δημόκριτος, μαθητεύσας παρὰ τῷ Πέρσῃ Ὁσθάνῃ. Ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων δὲ τάττονται εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν ὁ Μελάμπους (Ἡρδ. Β, 49), ὁ Ἐπιμενίδης, ὁ Μουσαῖος (Ἡρδ. Ζ, 6. — Πλάτ. Πρωταγ. 316), ὁ Βάκις (Ἡρδ. Η, 96), ὁ Ἀδαρις (Ἡρδ. Δ, 36. — Πλάτ. Χαρμ. 158). — Οἰογένηται δὲ ἐπὶ γοητείας περιδύοιτο ἦσαν οἱ Ἰαμίθαι ἐν Ὀλυμπίᾳ, οἱ Κτυτίθαι ἐν Τροίᾳ, ὡς τοιαῦται ἦσαν καὶ αἱ Σιβύλλαι ἐν Ῥώμῃ, ἐνθα ἡ δεισιδαίμονία πολὺ μᾶλλον ἐκορυφώθη ἢ ποτὲ ἐν Ἑλλάδι. — Ἐπαιτεῖαν δὲ ἤσκουν, τὴν μαγείαν ἐπαγγελλόμενοι παρὰ τῷ ὄχλῳ, οἱ Ἀγύρται, Μηναγύρται, Μητέραγύρται, Ὀρφεοτελεσταί, οἵτινες καὶ φαρμακκοί, μάντιες, ἰατρομάντιες, ἀπομακταί, καθαρταί, βωμολόχοι· ἐπωνομάζοντο, καὶ ὧν ὀπαδοὶ ἦσαν γραῖαι εἰς τὴν μαγείαν ἐπιδιδόμεναι, ὡς ἡ μήτηρ τοῦ Αἰσχίνου Γλαυκοθέα (Δμοθ. π. Στφ. 314. — Θεόκρ. Β, 92. — Πλάτ. Πολ. Β, 364. — Mart. XI, 85. — Ovid. Met. — Gen. d. b. vit. 26). Ἐν δὲ τῷ Ῥωμαϊκῷ κράτει περιεφέροντο ὑπὸ τὰ ὀνόματα μάγων, Βαβυλωνίων, Χαλδαίων, μαθηματικῶν, Ἱερέων τῆς Ἰσιδος, σμήνην τυχοδιωκτῶν, πάντα δόλον καὶ πᾶσαν κακοήθειαν ἐξασκούντων. — Ἐν τοῖς μυθικοῖς χρόνοις ἡ κυρίως πατρίς τῆς μαγείας ἦν ἡ Κολχίς, ἔδρα τῆς τοῦ Αἰήτου οἰκογενείας· εἶτα δ' ἡ Θεσσαλία, καὶ μάλιστα ἡ πόλις Ὑπάτη. Ἐν Ἰταλίᾳ δ' ἠσκήτο ἡ μαγεία μάλιστα παρὰ τοῖς Τυρρηνοῖς, Σαβῖνοις καὶ

Μαρσός. — Μετεχειρίζοντο δ' οἱ παντοῖοι οὐ-
τοι γόνιες κυρίως ἐπὶ θάλασσας, ὅτε καὶ ἐπα-
ροδοὶ ἐλέγοντο· προσέτι ἄρας, πολλάκις
ἀναταλιπτούς, ἐκ βαρβάρων γλωσσῶν. Ὡς
ισχυρότατον φυλακτήριον, ὁ καὶ ὁ Κροῖσος
ἔφερεν ἐπὶ τῆς πυρᾶς, ἐθεωροῦντο αἱ ἐπὶ τοῦ
βάθρου, τῆς ζώνης καὶ τοῦ στέμματος τῆς
Ἑρσείας Ἀρτέμιδος ἐπιγεγραμμέναι αὐταὶ
λέξεις: Ἀσκι (ἢ ἄσκιον), κατὰ σκι (ἢ
κατάσκιον), λίξι (ἢ αἰξι), τέτραξι (ἢ τέ-
τρας), θαμνομενεύς, αἰσία, δηλοῦσαι δὲ
θεν «Σκότος, φῶς, γῆ, ἔτος, ἥλιος, ἀληθής
φωνή.» Προσέτι μετεχειρίζοντο οἱ ἀγύρται
τὰ φάρμακα, ὡς τὸ μῶλυ, τὸ πόλιον ἢ
τριπόλιον, τὸν ἀσφρόδελον, τὴν σιδηρίτιν (καὶ
ιεροδοτάνην καλουμένην) κτλ. ἄπερ ἐνομιζέτο
ὅτι μετὰ δυσχερεῶν καὶ κινδύνων ἐξεργιζοῦν-
το (Ὅμ. Ὀδύς. Κ, 305. — ΡΙ. XXX, 2).
Ἰσχυρότεροι δὲ τῶν φαρμάκων καὶ σωτηριώ-
δεις πάντοτε ἦσαν οἱ μαγικοὶ λίθοι, εἴτε ἀε-
ρόλιθοι, εἴτε ἐκ μυστικοῦ ἐδάφους ἀνασκα-
πτόμενοι, καὶ φερόμενοι πολλοὶ ὡς περιέ-
πτα, περιάμματα, τελέσματα, ἐνεπί-
γραφα πολλάκις καὶ διὰ συμβολικῶν γραμ-
μάτων (ὡς Ἀδρακαδάδρα), θακτύλιοι,
ὡς ὁ τοῦ Γύγου (Πλάτ. Πλ. Β, 359), μα-
γικαὶ καταδέσεις ἢ καταδεσμοὶ (Πλάτ.
Νομ. ΙΑ, 933), ζῶναι, στέμματα, μα-
γικαὶ ἀριθμοὶ, μουσικὴ, ζωὴ καὶ οὐ-
σία, (βαίνης, βάτραχοι, ὅσα ἀνθρώπινα).
— Διὰ τῶν γοητειῶν δ' ὑπετίθετο ὅτι κατε-
βιβάζετο ἢ σελήνη, ἐσκοτίζετο ὁ ἥλιος, οἱ
ἀστέρες ἐξετρέποντο, ἡ γῆ ἐσχίζετο, δάση
καὶ ὄρη ἐσειόντο, τῶν ποταμῶν ὁ ῥοὺς ἀνε-
στέλλετο (Πλάτ. Γοργ. 513. — Ον. Μετ. VII.
— Virg. Αἰ. IV. — Hor. Ερ. V). Ἐπιδεῖαι καὶ
ἄλλαι μαγεῖαι προύχουσιν ἢ ἐμάκρυνον
καταιγίδας, βροχάς, χιόνια, χάλαζαν, εὐφο-
ρίαν κτλ. ἄψυχα ὄντα ἐγίνοντο ἐμψυχα (Λουκ.
Φιλοφ. NE), θηρία ἐτίθασσεν, καὶ πρὸ
πάντων οἱ Μαρσοὶ ἦσαν οἱ ἐξημεροῦντες τοὺς
ὄφεις. Ἀνθρώποι ἐβάσκανον διὰ τῶν ὀ-
φθαλμῶν, ἰδίως αἱ διπλὴν κόρην ὀφθαλμοῦ

ἔχουσαι γυναῖκες, καὶ ἠδύναντο νὰ ἐπιφέρω-
σιν ἀσθενείας, θάνατον, καὶ αὐτὴν τὴν εἰς
ζῆα μεταμόρφωσιν. Ἄλλ' ἡ μαγεῖα ἠδύνατο
νὰ ἰάνῃ πάλιν τὰ θειὰ ἃ αὐτὴ ἐπέφερε.
Κλάδοι δάφνης καὶ ἄλλων τινῶν φυτῶν, ἢ
κρανία ἀναρτώμενα εἰς τὰς θύρας, ἐσωζον
τὰς οἰκίας καὶ τὰ ἐργαστήρια ἀπὸ βροσκάνιας·
ἐν Ῥώμῃ δὲ λίαν ἐπιτήδεια πρὸς τοῦτο ἐθε-
ωροῦντο τὰ ἐλληνικὰ λόγια. Ἦνοιγον δ' οἱ
μάγοι καὶ θύρας, καὶ εἰσέπεμπον ἢ ἐξέπεμ-
πον οἰκιακὰ δαιμόνια. Καὶ ἐρωτικά δὲ φίλ-
τρα κατεσκευάζοντο, καὶ ἡ ἔν γῆ (σεισουργά-
δα) εἰς τροχὸν στρεφόμενη, ἐπανέφερε τὸν
ἄπιστον ἐραστὴν (Θεοφρ. Β). Μάγοι ἐπέτων
διὰ τοῦ ἀέρος ἐπίδεδωλὼν, ὡς ἔπη ὁ Ἀδρια-
νὸς ἐπὶ βέλους ὁ ἔλαβε παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος.
Ἡ ψυχὴ τῶν πολλάκις ὠδοιπόροι μακρὰν τοῦ
σώματος, καὶ συγχρόνως παρίσταντο πολ-
λαχού (ὡς ὁ Πυθαγόρας, ὁ Τυανεύς Ἀπολ-
λώνιος). Διὰ τοῦ Ἀστροδόλου, μέλανος πολυ-
τίμου λίθου, στόλοι καὶ πόλεις ἐνιχθήσαν
κατὰ Πλίνιον (XXXVII, 9), καὶ διὰ μαγεῶν
λαοὶ ὑπετάγησαν. Ἐν Σπάρτῃ διὰ τοῦ Γορ-
τυνίου Θαλήτου, ἐν Ἀθῆναις διὰ τοῦ Ἐπι-
μενίδου, καὶ ἀλλαχόσε δι' ἄλλων, μαγικά
ἔσματα καὶ μουσικὴ ἐκάθαιρον τὰς πόλεις
ἀπὸ ἐπιδημιῶν. — Πρὸς σκοποὺς μαντικῶς
μετεχειρίζοντο τὴν νεκρομαντείαν (νε-
κύαν) ψυχαγωγοί, ἐπικαλούμενοι ἐκ τοῦ
ἄδου τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν (Ὅμ. Ὀδ. Λ,
23), καὶ ἐν Ῥώμῃ γνωστοὶ ἄνδρες, ὡς ὁ
Ἀππίος, φίλος τοῦ Κικέρωνος, καὶ αὐτὸς ὁ
Νέρων, ἐπίστευον καὶ ἐπεδίδοντο εἰς ταύτην
τὴν τέχνην. Οἱ νεκρομάντεις ἀπετέλουν καὶ
αὐτοὶ συντεχνίαν, ὡς οἱ λοιποὶ γόνιτες· ὑπῆρ-
χον ἐνιαχοῦ, ὡς ἐν Θεσπρωτίᾳ παρὰ τῷ Ἀχέ-
ροντι (Ἡρόδ. Ε, 92), ἐν Φυγαλείᾳ τῆς Ἀρ-
καδίας, καὶ ὠρισμένα νεκρομαντεῖα ἢ
ψυχόπομπεία. Ὅτε ἄνθρωποι κατελαμ-
βάνοντο ὑπὸ δαιμόνων, καὶ ἦσαν δαιμονε-
ζόμενοι, δαιμονιάληπτοι, ἐνεργού-
μενοι, ἀπηλλάττοντο διὰ ῥιζῶν, θακτυλίων,
τριχῶν, ὀνύχων, πτυσμάτων, λογίων Ἐφε-

σίαν ἢ, εἴτα, τοῦ Σολομώντος. Καί εἰς δουλείαν δ' ὑπεβάλλοντο δαίμονες, καί τοῦτο κυρίως ἐλέγετο γοητεία, κατ' ἀντίθεσιν τῇ λοιπῇ μαγείᾳ, ἢ γοητεία καὶ μαγεία, κατ' ἀντίθεσιν τῇ θεωρυγίᾳ καὶ τελετουργίᾳ. — Οἱ ὑπὸ τοῦ Μελάμπροδος, Μουσαίου, Ἐμπεδοκλέους κτλ. ὑποτιθέμενοι ὅτι εἰσῆχθησαν κα-
θαρμοί, καθάρσεις, τελεταί, λύσεις, ἀποτροπιασμοί, κτλ., ἀπέβλεπον παρὰ Ῥωμαίοις καὶ Τυρρηνοῖς καὶ τοὺς ὑπερτάτους θεοὺς, μάλιστα τοὺς ξένους· ἀλλὰ κυρίως τοὺς ὑποχθονίους ὡς τροπαίους, λυσίους, καθαρισίους, φυξίους, ἀγνίτας, ἀποπομπαίους ἐπικαλουμένους, οὓς θυσίαι, προσευχαί, πομπαί, μαγικαὶ ῥήσεις, ὡς καὶ ἀπειλαί ἤθελον ἰλέους ἢ καταστήσωσι, πρὸς ὃ παντοῖα ἐχρησίμευον μαγικανεύματα, οἷον Κρητικὰ φυτὰ, αἰγυπτιακὰ πτηνὰ, ἰβηρικὰ ὀστᾶ, χῶμα τῆς Λήμνου, διωπτήρες διαδεδεμένοι διὰ μαγικῆς κλωστής, χρυσοὺς κύκλους μετὰ σαφείρου, καὶ ταῦτα πρὸς θεραπείαν ἀσθενειῶν, βλάβην τῶν ἐχθρῶν, ἀποτροπὴν τῆς ἐργῆς μαγικῶν θεοτήτων, ἐξίλασμον ἰδίων ἀμαρτημάτων ἢ τῶν θεονεώτων, καὶ ἰδίως ἀπόλαυσιν τῶν μετὰ θάνατον ἀγαθῶν. Οἱ τοὺς ἱλασμοὺς τελούντες ὑπεβάλλοντο εἰς νηστείαν, εἰς θαλάσσιον βάπτισμα, ἐπὶ ἡμέρας ἔμενον καθήμενοι ἢ ἐκκείμενοι ἐπὶ τῶν νώτων· καὶ ἐκ τῶν στοιχείων τούτων συνέστη ἡ θεωρυγικὴ μαγεία τῶν Νεοπλατωνικῶν, δοξαζόντων ὅτι ἡ ψυχὴ, ἀπόρροια τοῦ ἀπολύτου, δι' αὐστηρῶν ἀσκήσεων, παντοίων τελετῶν καὶ μαγικῶν συσκευῶν ἠδύνατο νὰ συνδεθῇ μετὰ τῶν θεῶν ἐν μυστικῇ ἐνότητι, τὴν θεϊαν δύναμιν οὕτως ἰδιοποιουμένη. Ἡ θεωρία δ' αὕτη, διίσχυρίζοντο οἱ αὐτὴν πρεσβεύοντες, ὅτι ἀνῆκε τῇ φιλοσοφίᾳ καὶ οὐχὶ τῇ μαγικῇ. — Ἡ πολιτεία ἐν Ἑλλάδι δὲν ἀπηγόρευεν οὐδὲ κατεδίωκε τὴν μαγείαν· ἐνίοτε μάλιστα καὶ ἐωφελεῖτο αὐτῆς, ὡς ἀποτελούσης μέρος τῆς θρησκείας. Οὕτως ὡς πολιτικοὶ χρησμοὶ ἐξαλαμβάνοντο ἐν Ἀθήναις οἱ τοῦ Μουσαίου καὶ

οἱ τοῦ Βάκιδος (Ἡρδ. Ζ, 6), καὶ ὁ Ἐπιμενίδης ἐκλήθη ἐκεῖ πρὸς ἐξαγνισμόν τῆς πόλεως. Ὁμοίως καὶ Θεσσαλοὶ ψυχαγωγοὶ ἐκλήθησαν εἰς Σπάρτην κατὰ τοῦ φαντάσματος τοῦ Πausανίου. Ἡ θεωρία καὶ ὁ Νίνος κατ' ἠγγέλθησαν τῷ ὄντι ἐν Ἀθήναις καὶ κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον, ἀλλ' οὐχὶ ἐνεκα τῆς μαγείας, ἀλλ' ἐνεκα τῆς κακούργου χρήσεώς ἣν αὐτοὶ ἐποιήσαντο. Καὶ ἐν Ῥώμῃ δὲ κατεδίωκετο ἡ μαγεία μόνον ὅταν ἐγίνετο ἐγγληματικὴ ἐφαρμογὴ αὐτῆς, καὶ εἴτα ὅτε οἱ ξένοι ἀγύρται ἠπειλοῦν τὴν βιομηχανίαν τῶν ἐγγυρίων χρησιμολόγων. Ἀπηγόρευσαν δι' τέλος αὐτὴν οἱ αὐτοκράτορες μετὰ τὴν παραδοχὴν τοῦ χριστιανισμοῦ.

Γολγοῖ, πόλις τῆς Κύπρου, ἱερόμα του Σικυωνίου Γολγοῦ, ἔχουσα ναὸν Ἀφροδίτης (Θεόφρ. ΙΕ, 100. — Πaus. Η. 5. 2).

Γόμφοι, φρούριον ἐν Θεσσαλίᾳ πρὸς

τῇ Ἡπείρῳ (ν. Παλαιὰ Ἐπισκοπὴ). Κατὰ

στράφη ὑπὸ Καίσαρος, καὶ εἴτα ἀνφοδομήθη.

Γόννος ἢ Γόννυς, πόλις τῶν Περραιῶν ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, κατὰ τὴν εἴσοδον τῶν Τεμπῶν (ν. Λυκόστομον, μετ' ἐρείπων). (Ἡρδ. Ζ. 128. 173. — Πολέ. ΙΖ. 23. ΙΗ. 10).

Γόρδιος δεσμός. Εἰς τὴν πόλιν Γόρδιον, ἀρχαίαν πρωτεύουσαν τῆς Φρυγίας, ὁ Ἀλέξανδρος εὗρεν εἰς ναὸν τινα δι' αὐτοῦ δεσμοῦ προσδεδεμένον ζυγὸν, περὶ οὗ διηγοῦντο τοιαῦτα ὅτι γεωργός τις, Γόρδιος καλούμενος, εἶδε ποτὲ ἀετὸν καταβάντα καὶ

καθεσθέντα εἰς τὸν ζυγὸν τῆς ἀμάξης του· νέα δέ τις μάντις ἐκ Τελμησσοῦ τῷ εἶπεν ὅτι τοῦτο προμηνύει βασιλικὴν ἐξουσίαν. Καὶ τῷ ὄντι μετ' ὀλίγον αἱ Φρύγες, εἰς οὓς ὁ χρησμός εἶχε παραγγεῖλαι νὰ ἐκλέξωσι βασιλέα ὃν πρῶτον θ' ἀπῆντων ἐφ' ἀμάξης ὀχούμενον εἰς τὸν ναὸν τοῦ Διὸς, ἀπῆντησαν καὶ ἀνηγόρευσαν τὸν Γόργιον, ὅστις ἔγινεν ἰδρυτὴς τῆς δυναστείας καὶ τῆς πόλεως, καὶ τὸν ζυγὸν τῆς ἀμάξης του προσέδεσεν εἰς τὸν ναὸν διὰ θεσμοῦ θυσιολογίας, περὶ οὗ ὁ χρησμός ἀπεφῆκετο, ὅτι ὁ λύσων αὐτὸν θ' ἀποκτήσῃ τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν τῆς Ἀσίας. Ὁ δ' Ἀλέξανδρος, ἀδυνατῶν νὰ τὸν λύσῃ, κατὰ τοὺς μὲν τὸν ἔκοψε, κατὰ τοὺς δὲ ἀφῆρεσε τὸν πᾶσαλον ὅστις τὸν συνεῖχε (Ἡρδ. Α. 14. 35. (45.—Ἀρρ. Β. 3. 1.—Πλούτ. Ἀλέξ. 14).

Γοργίας. 1) Ἐκ Λεοντίνων τῆς Σικελίας, μαθητὴς τοῦ Ἐμπεδοκλέους κατὰ τινας, ἦλθε τῷ 427 π. Χ. ἐν προεβηλικῇ ηλικίᾳ, μετὰ τοῦ Τιτίου εἰς Ἀθήνας ὡς πρέσβυς τῆς πατρίδος του, ἵνα ζητήσῃ βοήθειαν κατὰ τῶν Συρακουσῶν, καὶ ἐθαυμάσθη διὰ τὴν εὐγλωττίαν του. Εἶτα δ' ἐπανελθὼν καὶ αὐθις εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐδίδασκε, κατὰ τοὺς ἐν Σικελίᾳ προδιδάξαντας Τιτίαν καὶ Κόρακα, πρῶτος ἐνταῦθα τὴν ῥητορείαν, καὶ ἐπεδίδοτο ἰδίως εἰς ῥητορικὰς ἐπιδείξεις, ὡς ἐλέγοντο. Ἐκατόντουτῃς ἦν ἐν Λαρίσῃ τῆς Θεσσαλίας, καὶ ἀπέθανε μετὰ τὸν Σωκράτην, ἴσως κατὰ τὸ 375. Ἐπεδίδοτο δὲ καὶ εἰς τὴν φιλοσοφίαν, καὶ ἔγραψε περὶ τοῦ μὴ ὄντος ἢ περὶ φύσεως, ἐπόμενος τῷ δόγματι τῆς ἐλεατικῆς σχολῆς, ὅτι ἡ ἀλήθεια ἐστὶ μία καὶ ἀναντίρρητος. Ἀντέταττεν ὁμῶς μᾶλλον τὴν πρᾶξιν καὶ τὴν πείραν ταῖς φιλοσοφικαῖς θεωρίαις, καὶ διαφόρους ἀποδίδων σημασίας εἰς τινὰς λέξεις, ὡς εἰς τὴν λέξιν εἶναι, ἀίσχυρόν ἐστι «οὐδὲν ἐστίν,» εἰ δέ τι ἐστίν «οὐκ ἐστίν αὐτοῦ ἐπίγνωσις,» εἰ δὲ καὶ ἐπίγνωσις ὑπάρχῃ, «ἐστὶν ἀδύνατος ἡ αὐτῆς ἐκφρασις.» Τὴν φιλοσοφίαν τῆς ἀρετῆς δὲν ἐπηγγέλετο, ἀλλ' οὐδὲν ἐδίδασκεν ἐναντίον τῇ

ἀρετῇ. Ἐν δὲ τῇ ῥητορικῇ του διδασκαλίᾳ διετείνετο ὅτι ἐπρόκειτο οὐχὶ περὶ ἀποδείξεως τῆς ἀληθείας, ἀλλὰ περὶ τῆς ἐξωτερικῆς παραστάσεως καὶ τεχνασμάτων διαλεκτικῶν, ὧν νὰ πείθῃ ἢ ὁμοιολογήθῃαι. Ἐπειδὴ δ' ἡ Ἑλλάς διετελεῖ ἐτι τότε εἰς τὴν ποιητικὴν αὐτῆς περίοδον, καὶ τὰ ὅλα τῶν Ἑλλήνων ἐθελγεν ὁ ῥυθμὸς τότε κυρίως, διὰ τοῦτο καὶ ὁ Γοργίας ῥυθμικὰς ἐπεδίωκε μᾶλλον φράσεις καὶ ῥητορικὰ σχήματα εὐγλωττότερα ἢ πειστικώτερα, ὥστε καὶ μετὰ ταῦτα Γοργίεια σχήματα τοῦτα ὠνομαζόντο, καὶ γοργιάζειν τὸ κατ' αὐτὰ ὁμιλεῖν. Ἐξεγείρεται δ' αὐστηρῶς ὁ Πλάτων (Γοργ. 417. Μεν. 75) κατὰ τῆς τοιαύτης ῥητορικῆς. Τοῦ ῥήτορος τοῦτου σώζονται δύο λόγοι: Ἐλένης ἐγκώμιον καὶ Παλαμήδους ἀπολογία, ἀλλ' ἀμφιβάλλεται ἡ γνησιότης αὐτῶν.—2) Τῇ τῳ Ἀθηναῖος, διδάσκαλος τοῦ υἱοῦ τοῦ Κικέρωνος, ἀποπεμφθεὶς κατ' εἰσήγησιν τοῦτου. Σώζονται δ' αὐτοῦ τέσσαρα βιβλία «περὶ σχημάτων διανοίας καὶ λέξεως.»

Γόργη. 1) θυγάτηρ Οἰνέως καὶ Ἀλθαίας, γυνὴ Ἀνδραίμονος.—2) Μία τῶν Δαναίδων.

Γοργίδας, Θηβαῖος, ἑπαρχος, παραμείνας εἰς Θήβας μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Καδμείας ὑπὸ Φοιβίδου· ἀλλὰ συνεννοούμενος μετὰ τῶν φυγάντων, ἐστρατολόγησε μετὰ τοῦ Ἐπαμεινώνδου σῶμα νέων πολέμιστων, οἵτινες μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν Θηβῶν διέπρεψαν εἰς τὴν ἐν Τεγύρᾳ μάχην (375 π. Χ.), καὶ μετὰ ταῦτα ἀπετέλεσαν ὑπὸ τὸν Πελοπίδαν τὸν ἱερὸν Λόχον. Τῷ δὲ 378 ἐξελέγη ὁ Γοργίδας Βοιωτάρχης (Πλούτ. δ. Σωκρ. Ε. Πελοπ. ΙΔ. ΙΗ.—Πολύαιν. Β. 8, 2).

Γοργώ. Ὁ Ἡσίοδος (Θεογ. 270) παραδέχεται τρεῖς Γοργόνες, τὴν Σθενώ, τὴν Εὐρυάλην καὶ τὴν Μέδουσσαν, θυγατέρας τοῦ Φόρκυος (δὲ καὶ Φορκίδες ἐπὶ λέγονται) καὶ τῆς Κητοῦς. Κατόντων δὲ κατ' αὐτὸν εἰς τὰς δυτικὰς ἐσχατίας, πλησίον τῶν

Ἐσπερίδων καὶ ἦσαν ὄντα φοβερά, ὧν ἀπε-
λίθου τὸ βλέμμα, καὶ εἶχον τὴν κόμην ἐξ ὀ-
φειων, καὶ ὄφεις περὶ τὴν ὀσφύν. Μίαν ἐξ
αὐτῶν, τὴν Μέδουσαν, ἐφόνευσεν ὁ Περσεύς,
βοηθεῖα τῆς Ἀθηνᾶς, ἥτις ἔκτοτε ἔφερε τὴν
φοβεράν αὐτῆς κεφαλὴν, τὸ Γοργόνειον, ἐπὶ
τῆς αἰγίδος τῆς. Οἱ καλλιτέχναι δὲ τῆς ἐπο-
χῆς καθ' ἣν τὸ καλὸν μόνον ἐπεζητεῖ ἡ τέ-
χνη, παρίστων αὐτὴν
ὠραίαν, καίτοι ὑπ' ὀ-
φειων περιβεβλημένην,
(Ἡδ. Θεογ. 270).
Καὶ ὁ Ὅμηρος δὲ
(Ὁδ. Α, 654, Ἰλ. Ε,
741, Θ, 349) μνημα-
νεύει τῆς «Γοργείας
κεφαλῆς» ἐπὶ τῆς αἰγίδος τοῦ Διὸς. —
Ἐκ τῆς Μεδούσης δ' ἔσχεν ὁ Ποσειδῶν δύο
τέκνα, τὸν Πήγασον καὶ τὸν Χρυσάωρα (πα-
τέρα τοῦ Γηρυόνοιο καὶ τῆς Ἐχιδνῆς), γεν-
νηθέντα ὅτε τῇ ἀπεικόπῃ ἡ κεφαλὴ. (Ἡσ.
Θεογ. 278).

Γοργοφόνος, ἴδ. Περσεύς.

Γόρτυς, ἡ Γόρτυνα, 1) Πόλις ἐν
Ἀρκαδίᾳ (ν. Καρύταινα), παρὰ τῇ Μεγαλο-
πόλει, κτίσμα Γόρτυνος, τοῦ υἱοῦ τοῦ Στυμ-
(φάλου, Πaus.). — 2) Πόλις ἐπίσημος ἐν
Κρήτῃ, ἐπὶ τοῦ Αἰθαιῶνος ποταμοῦ κατὰ τὸ
νότιον τῆς νήσου, ἔχουσα ναὸν τοῦ Ἑκατομ-
βαίου Διὸς, κτίσμα Γόρτυνος υἱοῦ τοῦ Τεγεά-
του ἐξ Ἀρκαδίας (Ὁμ. Ἰλ. Β, 646. — Πaus.
Η, 53. — Στρώβ. Παρ' αὐτῇ εὐρέθησαν ἐπι-

γραφαὶ σπουδαιόταται περὶ τῆς νομοθεσίας
τῆς Κρήτης (ἴδ. Ῥαγκ. Ἀπαντα Τ. ΙΣΤ).
— 3) Πόλις τῆς Ἡμαθίας ἐν Μακεδονίᾳ (ν.
Γαρδίκη) (Θουκ. Β, 100. — Στ. Βυζ.).

Γοσσύπειον, φυτὸν τῆς ἁγνῆς Αἰγύπτου,
οὗ τὸ λεπτότατον νήμα ἐχρησίμευεν εἰς ὑ-

φανσιν ἱερῶν ἐσθῆτων (Pl. XIX, 14. XII, 30).

Γραῖαι, ἀδελφαὶ τῶν Γοργόνων, κατὰ
Ἡσίοδον (Θεογ. 270) ἡ Περφρηδὼ καὶ ἡ
Ἐνυώ, αἷς μετὰ ταῦτα προστίθεται καὶ ἡ
Δεινώ. Ἐλέγοντο εὐπάραιοι, εἰ καὶ ὑπὸ
λευκὸν ἔχουσιν τὴν κόμην. Κατ' Αἰσχύλον
(Προμ. 393), εἶχον κύκνου μορφήν, ἔνα καὶ
νὸν ὀφθαλμὸν καὶ κοινὸν ὀδόντα, καὶ ἔκον
ἐν ταῖς Γοργονείοις πεδίοις τῆς Κισθόνης (ν.
Λιδύης), οὐδέποτε οὐδ' ὑπὸ τοῦ ἡλίου οὐδ' ὑπὸ
τῆς σελήνης φωτιζόμεναι, καὶ ἐθεωροῦντο ὡς
φύλακες τῶν Γοργόνων.

Γράμματα. Τὴν εὐρεσιν τῶν ἑλλν-
νικῶν γραμμάτων ἄλλοι εἰς ἄλλους ἀποδι-
δουσιν, εἰς τὸν Προμηθεῖα (Αἰσχλ. Πρ. 463),
εἰς τὸν Ἑρμῆν (Πλάτ. Ψαῖδρ. 274. — Διόδ.
Α, 16), τὰς Μούσας (Διόδ. Ε, 74) ἢ εἰς ἑρῶας,
ὡς τὸν Ὀρρέα, τὸν Μουσαῖον, τὸν Κέκροπα,
καὶ κοινότερον εἰς τὸν Παλαμήδην, υἱὸν Ναυ-
πλίου (Εὐριπ. Παλαμ. Ἀπόσπ.), ὅστις ὅμως
καθ' ἑτέραν παράδοσιν (Σχόλ. εἰς Εὐριπ.
Ὀρέστ. 432) ἀντικατέστησε μόνον (ἢ καὶ
κατ' ἄλλους (Διόδ. Γ, 67) Δίνος ὁ διδά-
σκαλος τοῦ Ἡρακλέους) 16 (ἢ 17, 10 ἢ 11)
γράμματα ἑλληνικὰ εἰς τὰ ἥδη ἐν χρόνῳ
ὑπάρχοντα καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ τοῦ
Κάδμου ἐξ ἑκατονταετ. π. Χ. εἰσαχθέντα φα-
νικὰ. Καὶ τὸ ἀρχικὸν δὲ σχῆμα καὶ τὰ
ὀνόματα τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων κυροῦνται
τὴν ἐκ τῆς Φοινίκης καταγωγὴν των. Πολλοὶ
ἐκ τῶν νεωτέρων δι' ὀχρηρίζονται ὅμως ὅτι
εἰσαγωγὴ τῆς γραφῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐστὶ
πολὺ μεταγενεστέρα, καὶ ὅτι οὔτε τὰ Ὀμηρικὰ
ἔπη οὔτε οἱ νόμοι τοῦ Λυκούργου ἐγγράφησαν
ἀλλὰ τοῦ μὲν πρώτου οὐδεμία ὑπάρχει ἀπόδει-
ξις ἐξ ἐναντίας, αὐτὸς ὁ Ὅμηρος ποιεῖται λό-
γον περὶ γράπτων σημάτων (Ἰλ. Ζ, 169)
ἢ δὲ δωρικὴ νομοθεσία ἦν ἄγραφος συμφώνως
πρὸς τὰ δωρικὰ ἔθνη καὶ πρὸς διατάττουσαν τοῦ-
το ῥήτραν (Πλούτ. Λυκ. Π). Ἡ ἑλλειψὶς γρ-
φικῆς ὕλης ἀτόπως προτείνεται ὡς τὸ ἐναντίον
ἀποδεικνύουσα. Κατ' ἀρχάς, καθ' Ἡρόδοτον (Ἱ.
58), βάρβαροι καὶ Ἴωνες ἔγραφον ἐπὶ

δερμάτων), ἢ κατ' ἄλλους, καὶ ἐπὶ φλοιῶν καὶ φύλλων, ἢ ἐπὶ πινάκων, μεταλλίνων, καὶ μολυβδίνων (Παυσ. Θ, 16), ἢ ξυλίνων κηρῷ κεχρισμένων, ἢ, τὰς ἐπιγραφάς, ἐπὶ λίθου. Ἀπὸ Ψαμμητίχου (650 π. X.) εἰσῆχθη εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἡ Αἰγυπτιακὴ βιβλος, καὶ ὁ κατ' ὀλίγον ἔπειτα τελειοποιηθεὶς πάπυρος, ἐφ' οὗ μεταγενεστέρως ἔγραφον διὰ δόνακος, σχοίνου ἢ καλὰ μου, ὀξυνομένων διὰ τοῦ καλαμογλύφου, καὶ ἐμβαπτομένων εἰς τὸ γραφικὸν μέλαν. — Ἦσαν δὲ τὰ ἀρχαιότατα εἰς τὴν Ἑλληνικὴν εἰσαχθέντα γράμματα 21 ἢ 22 τὸν ἀριθμὸν, ἐλλειπόντων δηλαδὴ ἀπὸ τοῦ μετὰ ταῦτα πλήρους ἀλφαβήτου τῶν μακρῶν ἢ καὶ ὠ καὶ τῶν τριῶν ἢ τεσσάρων τελευταίων (υ, φ, χ, ψ, περιεχομένων ὅμως τινῶν ἃ ἔπειτα πολλαχοῦ ἐφ' ἱκανὸν διετηρήθησαν, καὶ ἦσαν τὸ δίγαμμα, τὸ σημεῖον τῆς δασείας καὶ τὸ κόππα. Διὰ τοιούτων γραμμάτων εὐρίσκονται καὶ ἀρχαιόταται ἐπιγραφαι, πιθανῶς ὅμως οὐχὶ προγενέστεραι τῆς 40ης Ὀλυμπιάδος· ἀλλὰ τὸ δίγαμμα καὶ τὸ κόππα σπανίως παρὰ τοῖς Ἴωσιν ἀπαντῶνται. Ἐν Ἀθῆναις δὲ ἀπὸ τῆς 94ης Ὀλυμπιάδος (400 π. X.) εἰσῆχθη διὰ νόμου ἡ καὶ πρό τινας χρόνους ἤδη ἰδιωτικῶς ἐν χρήσει οὖσα ὀρθογραφία, ἥτις ἔκτοτε κατέστη ἡ κοινὴ τῆς Ἑλλάδος, ἡ ἔχουσα τὰ μακρά καὶ διπλὰ γράμματα, ἀποβαλοῦσα δὲ τὸ δίγαμμα, τὸ κόππα καὶ τὸ δασύ. — Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν φαίνεται ὅτι καὶ οἱ Ἕλληνες ἔγραφον ἐκ δεξιῶν πρὸς τ' ἀριστερά· μετὰ ταῦτα δὲ, πάντοτε εἰς λίαν ἀρχαίους χρόνους, ἤρξαντο γράφοντες βουστροφηδόν, ἥτοι τὴν πρῶτην γραμμὴν ἐκ δεξιῶν, τὴν δευτέραν ἐξ ἀριστερῶν, καὶ οὕτω καθεξῆς ἐναλλάξ. Ἀπὸ τῆς 80ης δὲ Ὀλυμπιάδος (450 π. X.) βεβαίως, ἴσως ὅμως καὶ ἐκ προτέρων χρόνων, ἔγκατελείφθη ὁ τρόπος οὗτος τῆς γραφῆς, καὶ ἔγράφοντο πᾶσαι αἱ γραμμαὶ ὁμοίως ἀπὸ τῶν ἀριστερῶν ἀρχόμεναι. — Ἐν Κύπρῳ δὲ (18.) εὐρέθησαν ἐπιγραφαὶ χρήσιν ποιούμεναι γραμ-

μάτων παραδόξων, ὅπως διαφόρων τῶν Ἑλληνικῶν, ἅτινα φαίνονται μορφωθέντα κατὰ τὰ ἐν Ἀσσυρίᾳ σφηνοειδῆ, καὶ ἐχώρου ἐκ δεξιῶν πρὸς τ' ἀριστερά. Ἐπεκράτει δ' ἡ γραφὴ αὕτη ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς ε' ἑκατονταετηρίδος π. X., καὶ ἤρξατο καταλιμπανομένη ἀπὸ Εὐαγόρου (410 π. X.).

Γραμματεῖον, ληξιαρχικόν, ὁ ἐν Ἀττικῇ παρὰ τοῖς δημάρχois πῖναξ τῶν δημοτῶν, εἰς ὃν ἕκαστος πολίτης, ἐνηλιξ γένόμενος, καὶ τὸ δικαίωμα κτώμενος τοῦ ἀρχειν τῆς λήξεως, ἦτοι τῆς μερίδος τῆς κληρονομίας αὐτοῦ, ὤφειλε νὰ ἐγγράφηται ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἢ ἐπιτρόπου αὐτοῦ, μετὰ δοκιμασίαν, ἥτοι ἐξέλεγχσιν τοῦ τοιούτου αὐτοῦ δικαιώματος. Ἡ ἐγγραφή δ' ἐγένετο ἅπαξ κατ' ἔτος κατὰ τὸ τέλος ἢ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ, εἰς ῥητὴν ἡμέραν, ὅτε ἐγένοντο καὶ αἱ ἀρχαιρεσίαι (Δυκ. κ. Σωκρ. 76. — Αἰσχ. κ. Τιμάρχ. 18). Ἐπὶ τούτων δὲ τῶν Γραμματεῶν ἐστηρίζοντο καὶ πάντες οἱ λοιποὶ κατὰ-λογοὶ οὗς συνέταττον καὶ ὧν χρῆσιν ἐποιούντο αἱ ἀρχαί. — Γραμματεῖον δὲ φρατορινὸν ἢ κοινὸν ἦν τὸ τῶν μελῶν ἐνάστης φρατρίας (Ἀρποκρ. λ.).

Γραμματεὺς. Πᾶσα ἀρχὴ ἐν Ἑλλάδι εἶχε τὸν γραμματέα τῆς, εἴτε διδόμενον αὐτῇ, εἴτε ὑπ' αὐτῆς ἐκλεγόμενον. Ἐν Ἀθῆναις ὑπῆρχον τρεῖς Γραμματεῖς, ὧν ἡ θέσις ἦν σπουδαιοτάτη· α) ὁ κατὰ πρυτανείαν, κληρούμενος ἐκ τῶν βουλευτῶν, ἔχων τὴν φύλαξιν τῶν δημοσίων ἐγγράφων ἃ συνέταττεν ἐπὶ τῆς Πρυτανείας του, ὁ καὶ ἐν τοῖς ἀρχαιότεροις ψηφίσμασιν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς αὐτῶν μνημονευόμενος (Δημοσθ. κ. Τιμακρ. 720. — Πολδ. Η, 98), β) ὁ Γραμματεὺς τῆς Βουλῆς ἢ τῶν βουλευτῶν, κατ' ἔτος χειροτονούμενος πρὸς φυλακὴν τῶν νόμων (Δημοσθ. Αὐτ. 713. π. Στγ. 238. Rang. Ant. Hell. I, σ. 167), γ) Γραμματεὺς τῆς πόλεως ἢ τῆς Βουλῆς καὶ τοῦ Δήμου, ἡ καὶ Ὑπογραμματεὺς, καὶ οὗτος χειροτονητὸς, ὁ τὰ ἔγγραφα εἰς

τάς συνεδριάσεις ἀναγινώσκων (Δημοσθ. Περβ. 419. π. Λεπτ. 485. — Σουίδ. λ.). Ὑπῆρχον δὲ καὶ δύο ἐπίσημοι Ἀντιγραφεῖς, α) ὁ τῆς Βουλῆς, συνυπογράφων τὰ λογιστικά αὐτῆς ἔγγραφα, καὶ ἅπαξ κατὰ πρυτανείαν τῷ δήμῳ λόγον τῶν εἰσπράξεων διδούς· χειροτονητὸς τὸ πρῶτον, μετὰ ταῦτα δὲ κληρωτὸς. Ὁ τῆς διοικήσεως, τῷ ταμίᾳ τῆς διοικήσεως προσηρτημένος, πρὶς ἔλεγχον τῆς λογιστικότητος (Ἀρποκρ. λ. — Πολυθ. Η, 98. — Σουίδ. λ.). Πλὴν δὲ τούτων ὑπῆρχον καὶ εἰς πλείστας ἀρχὰς προσηρτημένοι ὑποδέεστεροι γραμματεῖς καὶ ὑπογραμματαῖς, ἐκ τῶν κατωτέρων τάξεων, πολλάκις καὶ ἐκ δημοσίων δούλων λαμβανόμενοι. Ἀντιγραφεῖς δὲ κατωτέρας τάξεως παρηκολούθουν τοὺς ταμίους τῶν στρατευμάτων (Δημοσθ. π. τ. ἐν Χερρ. 191). — Παρὰ δὲ τῷ Ἀρχαίῳ καὶ τῷ Αἰτωλικῷ δεσμῷ ἦν ὁ γραμματεὺς, ὡς καὶ ὁ στρατηγὸς καὶ ὁ ἵππαρχος, αἰρετὸς τοῦ δεσμοῦ, καὶ εἰς τῶν ἀνωτάτων ἀρχόντων.

Γραμματικοί, αἱ λέξεις γραμματικὸς καὶ γραμματικὴ τέχνη ἀπαντῶνται τὸ πρῶτον παρὰ Πλάτῳ, ἀναφερόμεναι εἰς τὴν φύσιν καὶ τὰς σχέσεις τῶν γραμμάτων ἢ στοιχείων τοῦ ἀλφαβήτου. Οἱ γραμματισταί, τάξεις οὐχὶ μεγάλης κατ' ἀρχὰς ἀπολαμβάνουσα ὑπολήψεως, ἦσαν οἱ τὰ στοιχειώδη διδάσκοντες γράμματα. Ἀλλὰ βαθμυδὸν, μὴ ποριορίζομενοι εἰς τὴν ἀπλὴν ἀνάγνωσιν, οἱ διδάσκαλοι ἤθελον καὶ νὰ ἐξηγῶσι τὸ ἀναγινωσκόμενον, καὶ ἐπιμένως καὶ νὰ διορθώσι τὰ ἐσφαλμένα κείμενα, ὡς τὸ τοῦ Ὀμήρου, ὃν συνήθως ἐδίδασκον. Οὕτω προέκυψε κατ' ὀλίγον ἐν τῇ πράξει ἡ κριτικὴ καὶ ἡ ἐρμηνευτικὴ. Ἀλλὰ πρῶτον ἐν τῇ Ἀλεξανδρινῇ ἐποχῇ ἀνεδείχθησαν σπουδαῖοι γραμματικοί, τὴν ἀκριβείαν τῆς γλώσσης, καὶ τὴν σύμπασαν γνῶσιν τῆς ἀρχαιότητος ἐπιδιώκοντες (Cic. de Or. I, 42). Αἱ ἔννοια γραμματικὸς, φιλόλογος καὶ κριτικὸς ἐταυτίσθησαν· ὅτε δὲ διεκρί-

νοντο, ὑπὸ τὸν μὲν πρῶτον ἐνοεῖτο ὁ ἱστορικὸς καὶ τεχνικὸς, ὁ δὲ τελευταῖος ὁ ὑπὸ φιλοσοφικὴν ἔποψιν τὰ γεγραμμένα ἐρευνῶν καὶ ἐπανορθῶν. Τὴν γραμματικὴν διήρουν εἰς τρία μέρη, εἰς τὸ τεχνικόν, ἦτοι τὸ κυρίως τεχνικὸν καὶ γραμματικόν, τὸ ἱστορικόν, τὸ τὴν ἔννοιαν καὶ τὰ πράγματα ἐρμηνεύον, καὶ τὸ ἰδιαιτέρον. Ὁ Διονύσιος ὁ Θράξ ἀποδίδωσιν αὐτῇ τρία μέρη, τὴν ἀνάγνωσιν, τὴν ἐξηγήσιν, καὶ τὴν ἐρμηνείαν καὶ πραγμάτων ἐρμηνείαν, ἐτυμολογίαν, ἀναλογίαν, κριτικὴν. Εἴτα δὲ διέστειλον μεταξὺ κατωτέρας καὶ ἀνωτέρας γραμματικῆς. Ἐχοντες δ' οἱ Ἀλεξανδρινοὶ εὐρείας τῆς ἀρχαιότητος γνῶσεις, ἐνέκυπταν εἰς ἔρευναν καὶ εἰς διορθώσεις ὀλοκληρῶν συγγραμμάτων, ὡς κυρίως τῶν Ὀμηρικῶν, καὶ εἰς ἀναγραφὰς τῶν ὑπ' αὐτῶν θεωρουμένων ὡς κλασικῶν συγγραμμάτων. Ἦσαν δ' οἱ ἐπισημότεροι ἐξ αὐτῶν Ζηνόδοτος (280 π. Χ.). Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος (221-180). Ἀρίσταρχος (περὶ 100). Κράτης ὁ ἐκ Μάλλου ἀντίπαλος τῶν Ἀλεξανδρινῶν (περὶ 170). Διονύσιος ὁ Θράξ (60). Δίδυμος ἐξ Ἀλεξανδρείας (30). Ζώιλος, Ἀσκληπιάδης. Τριφῶν ἐξ Ἀλεξανδρείας (ἐπ' Αὐγούστου). Αἴλιος Διονύσιος ἐξ Ἀλικαρνασσοῦ (ἀπὸ τοῦ 31 ἐν Ρώμῃ). Ἀπολλώνιος ὁ Δύσκολος ἐξ Ἀλεξανδρείας (ἐπὶ Ἀδριανου καὶ Ἀντωνίνου). ὁ υἱὸς αὐτοῦ Αἴλιος Ἡρόδιανός· Δράκων ἐκ Στρατονίκης· Ἡφαιστίων, διδάσκαλος τοῦ αὐτοκράτορος Οὐέρου· Διονύσιος Κάσιος Λογγίνος (περὶ 250 μ. Χ.). Πρόκλος· Ἀρκάδιος· Δοσίθεος· Λεσβῶνας· Γεώργιος Χοιροβοσκός.

Γρανικὸς, ποταμὸς τῆς Μυσίας, ἐν τῇ Ἰδῇς πηγάζων καὶ εἰς τὴν Προποντίδα ἐκβάλλων, μεταξὺ Κυζικίου καὶ Πριάτου. Ἐπ' αὐτοῦ τὸ πρῶτον ἐνίκησε τοὺς Πέρσας ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ τὸν Μιθριδάτην ὁ Λούκιος (Στράβ. ΙΓ', 837. — Ἀρρ. Α, 13, 1. — Πλούτ. Ἀλέξ. ΙΣΤ. Λούκ. ΙΑ. — Διόδ. ΙΖ, 18).

Γραφή— οὕτω, καὶ δημοσίᾳ δίκη, ἐλέγχετο ἐν Ἀθῆναις πᾶσα δίκη ἐφαπτομένη δημοσίου συμφέροντος, διότι ἡ καταμηνυσις ἔπρεπεν ἐγγράφως νὰ γίνηται. Τὴν γραφὴν ἠδύνατο νὰ παρουσιάσῃ (γράφεσθαι) οὐ μόνον ὁ ἀδικηθεὶς, ἀλλ' ὁ βουλόμενος Ἀθηναίων, οἷς ἐξέσσι (Πλδ. Η, 14, 30), πλὴν τῶν φονικῶν, αἷς ἐδικαιοῦντο νὰ εἰσαγάγῃ μόνον οἱ συγγενεῖς τοῦ παθόντος. Ἐξδὴ δὲ γραφῆς ἐλέγοντο καὶ ἡ ἀπαγωγὴ καὶ ἡ ἐφήγησις, ἥτοι τὸ διάθεμα δι' οὗ ὁ ἐνάγων, ἐπὶ αὐτορῶρων ἐγκλημάτων, ἔφερε τὸν ἐγκληματῖαν πρὸς τοὺς ἄρχοντας (Δμοθ. πρ. πρ. 431. — Δυσ. ἡ Ἀγορ. 85 ἢ τούτους ἐνθα ἐτελεῖτο τὸ ἐγκλημα (Δμοθ. κ. Ἀνδρ. 602. — Δυσ. π. Ἐλ. 22), καὶ τὸ ἐγγράφον δι' οὗ ἐστήριζε τὴν καταγγελίαν. Φάσις δ' ἐκαλεῖτο ἡ γραφή, ὅτε μέρος τῆς ἐπιβαλλομένης χρηματικῆς ποινῆς ἐδίδετο εἰς τὸν καταγγέλλοντα (τὸν φαίνοντα) πρὸς ἐμψύχωσιν ἵνα καταμηνύῃ τὰ συμφέροντα τῷ δήμῳ, ὡς καταχρήσεις δημοσίων χρημάτων, ἢ καὶ ὀφφανικῶν, πρὸς προστασίαν τῶν ὀρφανῶν (Πλδ. Η, 47). Ὁ Πολυδεύκης ἀπαριθμεῖ 24 εἴδη ἢ ἀντικείμενα γραφῆς, εἰς ἃ καὶ ἄλλα ἄλλοι προσθέτουσιν. Αἱ κυριώτεραι ἦσαν ἡ Γραφή ἀγαμίου, ἀπὸ Σόλωνος, ἴσως κατὰ τῶν καταλαδόντων ὑπηρεσίαν ἀπαιτούσαν ἐγγαμον, ὡς τὴν τοῦ στρατηγοῦ, ἢ παραδάντα ἀστυνομικὴν τινα διάταξιν περὶ γάμου. Ἦν δὲ τῆς δικαιοδοσίας τοῦ ἄρχοντος. Ἐν Σπάρτῃ ὑπῆρχον γραφαὶ ὀψιγαμίου καὶ κακογαμίου. — Ἀγραφίου, κατὰ τοῦ διαγραφέντος ἀπὸ τοῦ καταλόγου τῶν δημοσίων ὀφειλετῶν πρὶν ἢ ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος τοῦ τῆς δικαιοδοσίας τῶν θεσμοθετῶν. — Ἀλογίου, κατὰ τῶν μὴ δόντων λόγον τῆς διαχειρίσεώς των. — Ἀναυμαχίου, κατὰ τοῦ ἐκπλεύσαντος μετὰ τοῦ πλοίου του, ἀλλ' ἀποσχόντος ναυμαχίας. Δικαιοδοσία τῶν στρατηγῶν. Ποινὴ ἀτιμίας. — Λειποναυτίου. — Ἀστρατείας. — Λειποστρατίου. — Λειποταξίου τοῦ

ρίψαι τὴν ἀσπίδα ἀνάλογοι τῇ προρρηθείσῃ. — Ἀνδραποδισμού, κατὰ πειρατῶν, ἀνδραποδίζόντων ἐλευθέρους, ἢ ξένους δούλους. Ποινὴ θάνατος. — Ἀποστασίου, ἴδ. Δούλοι. — Ἀπροστασίου, κατὰ μετοίκου, μὴ ἐκλεξάντος Ἀθηναῖον προστάτην, ὅστις νὰ τὸν ἀντιπροσωπεύῃ εἰς τὰ δικαστήρια. Δικαιοδοσία πολεμάρχου. — Ψευδεγγραφῆς ξένου εἰς πολίτας, ἴσως κατὰ τοῦ ἐγγράψαντος. — Ἀργίας, κατὰ τοῦ μὴ ἔχοντος ἐργασίαν τινὰ ἢ ἐπάγγελμα. Δικαιοδοσία Ἀρείου πάγου. Ποινὴ πρόστιμον, καὶ ἐν ὑποτροπῇ ἀτιμία. — Τεροσυλίας. — Ἀσεβείας, κατὰ τῶν μὴ σεβομένων τὸ ἐγχώριον θρήσκευμα καὶ τὰ ἔθιμα καὶ τὰς διατάξεις αὐτοῦ. Δικαιοδοσία τοῦ Ἀρείου πάγου ὡς καὶ τῶν Ἡλιαστῶν. Ὁ ἀγὼν ἦν τιμητὸς, ὡς ὁ κατὰ τοῦ Σωκράτους. — Παρανόμων, κατὰ τῶν προτεινάντων νόμους ἐπιβλαβεῖς ἢ ἀντιβαίνοντας εἰς προϋπάρχοντας ἄλλους ἐγίνετο ὅπλον τῶν δημαγωγῶν ἐλεθρίον, καὶ κατὰ τῶν ἀναγκαιοτάτων μεταρρυθμίσεων τῆς νομοθεσίας. Ὁ ἐγκαλῶν ὑπεβάλλετο εἰς ὑπωμοσίαν, ὅρκον ὅτι προσβάλλων τὸν προταθέντα ἢ κυρωθέντα νόμον, δέχεται, ἐν περιπτώσει ἥττης, νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὰς συνεπείας. Τοῦ προσβαλλομένου νόμου ἡ ψηφίσματος τότε ἔπαυεν ἡ συζήτησις, ἢ, ἂν εἶχε κυρωθῇ, ἀνεστέλλετο ἡ ἐνέργεια μέχρι περατώσεως τῆς δίκης. Ὁ δὲ τὸν νόμον προτείνας ἦν ἐπὶ ἐν ἑτος ὑπεύθυνος δι' αὐτὸν, καὶ τῆς δίκης διεξαγομένης πρὸ τῶν 9 ἀρχόντων· ἐὰν δ' ἐνικᾶτο, κατεδικάζετο ὑπ' αὐτῶν εἰς οἶαν δῆποτε ἐνέκρινον ποινὴν, καὶ μέχρι θανάτου. Τούλάχιστον δ' ὁ τρις παρανόμων ἀλὸς (καταδικασθεὶς), δὲν ἠδύνατο ποτὲ πλέον νὰ προτείνῃ νόμον ἢ ψήφισμα. Ἀλλαι γραφαὶ ἦσαν, πλὴν τῶν φονικῶν (φόνου καὶ τραύματος ἐκ προνοίας, φαρμάκων, πυρκαϊᾶς), προσέτι Προδοσίας. — Ὑδρεως. — Μοιχείας. — Ἐταιρήσεως. — Δώριον, ἥτοι δωροδοκίας ἄρχοντος. — Δεκασμοῦ δικαστοῦ. —

Ψευδοκλήτειας, ψευδοῦς ἐγγραφῆς κλη-
τῆρος. — Ξενίας, δωροξενίας, κατὰ
ξένου παρανόμως καὶ διὰ δώρων λαβόντος
καὶ ἐξασκούντος πολιτικά δικαιώματα. —
Παραπρεσβείας, κατὰ πρέσβων μὴ ἐκ-
τελεσάντων τὴν ἐντολὴν αὐτῶν, κατὰ τὸ
καθῆκον. Πρὸς ἀνέรูρσιν δὲ τῶν περιστάσεων
ἐγκλήματος, διωρίζοντο πολλάκις ἰδιαίτεροι
ζητηταὶ (Ἀνδ. π. Μυστ. 14).

Γραφικὴ. Ἡ τέχνη αὕτη τῆς διὰ γραμ-
μῶν καὶ χρωμάτων μιμήσεως τῆς φύσεως
ἡσκειτο ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρό-
νων, καὶ ἐκορυφώθη ἔπειτα εἰς μεγάλην ἐν-
τέλειαν. Ἐπὶ Ὀμήρου ἦν τῶν βαφῶν ἡ χρῆ-
σις γνωστὴ (Ἰλ. Α, 141. Σ. 538). Ἦν δ'
ἐπίσης καὶ ἡ τοῦ διαγράμματος, ὡς πολλὰ
ὑπ' αὐτοῦ μνημονευόμενα κοσμήματα ἀπο-
δεικνύουσι (Ἰλ. Γ, 26. Τ, 225). Κατὰ Πλί-
νιον (XXXV, 12, 43) ἡ θυγάτηρ τοῦ Σικυ-
ωνίου Διόστου πρώτῃ ἐγράψεν ἐπὶ τοῦ
τοίχου τὴν σκιάν τοῦ μνηστῆρός της, κατ' Ἀ-
θηναγόραν δὲ (Προβ. ὑπ. Χρ. 59), πρῶτος
διέγραψεν οὕτω τὸν ἵππον τοῦ Σάμιος Σαυ-
ρίας, καὶ πρῶτος ὁ Σικυώνιος Κράτιων
ἐπέχρισεν ἐπὶ λευκοῦ πίνακος διὰ χρώματος
τὴν σκιάν ἀνδρός καὶ γυναικός. Ὁ δὲ Κορίνθιος
Ἐκφαντος πρῶτος ἔτριψε κέραμον πρὸς
κατασκευὴν χρώματος. Εἰκόνα δ' ὑποτιθεμέ-
νην ἔργον τοῦ Δαιδάλου ἀναφέρει ὁ Σέρ-
βιος (Ad Aen.) ἐν τῷ ναυῷ τοῦ Ἀπόλλωνος
τῷ ἐν Κύμῃ. Ὡς πρῶτον δὲ βῆμα προόδου
τῆς τέχνης μνημονεύεται ἡ τῶν μονοχρω-
μάτων γραφή, οἷαν διετήρησεν ἡ κεραμευ-
τικὴ (ἴδ.), καὶ ὁ Πλίνιος (XXXV, 34) ἀναφέ-
ρει τὸν Ἀθηναῖον Εὐμαρον (540 π. Χ.), ὡς
αὐτὸν πρῶτον τρίψαντα κέραμον ἵνα κατασκευά-
σῃ χρωμᾶ, καὶ πρῶτον τῆς παραστάσεως διαφο-
ρων σχημάτων ἀποπειραθέντα. Τὴν δίοψιν
δ' ἡ καταγραφὴν πρῶτος εἰσαγαγὼν εἰς τὴν
γραφικὴν, καὶ τὴν τέχνην ἐκ τῶν σπαργάνων
αὐτῆς ἐξαγαγὼν, λέγεται Κίμων ὁ Κλεω-
ναῖος, περὶ τὰ Μηδικὰ (490) (Δίλ. Π. Ι. Η.—
Pl. XXXV, 34). Ἀλλ' ἤδη ἐν Ὀλ. 60 (537

π. Χ.) οἱ Φωκαεῖς, ἐγκαταλιπόντες τὴν πό-
λιν των, ἀφῆκαν ἐν αὐτῇ πλὴν ἄλλων καὶ
γραφὰς κατ' Ἡρόδοτον (Α, 164), καὶ
Σάμιος Μανδρόκλης, ὁ ἀρχιτέκτων τῆς
ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου γεφύρας τοῦ Δαρείου, ἀνέ-
θηκεν εἰς τὸ ἐν Σάμῳ Ἡραῖον πέντα
παριστῶντα τὴν δίοδον (Ἡρδ. Δ, 88). Μόνα
δὲ σωζόμενα λείψανα τῆς τότε γραφικῆς εἰσὶ
τὰ τῆς κεραμογραφίας (ἴδ.). Ἀπὸ τῶν
χρόνων τοῦ Περικλέους δ' ἤρχισε μάλιστα
ἀνθοῦσα ἡ γραφικὴ, καὶ κατὰ Πλίνιον (XXXV,
34) πρὸ τῆς 90ης Ὀλυμπιάδος (457 π. Χ.)
οὐδεὶς ἀνεφάνη ἐν Ἑλλάδι ἐπίσημος ζωγρά-
φος. Ἐν γένει δ' ὁ χαρακτήρ αὐτῆς, μάλ-
λον πλαστικός ὢν, ὀλίγον ἐπέδιδεν εἰς τὰς
συντηρήσεις, καὶ τὰ ζῶδια ἐφρόντιζον οἱ ζω-
γράφοι νὰ μακρύνωσιν ἀπ' ἀλλήλων, ἵνα μὴ
συγχέωνται τὰ διαγράμματα καὶ βλάπτων-
ται ὑπὸ τῶν σκιῶν τῶν ἐτέρων (Quint. VIII,
5, 26). Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν ἀνεπτύχθη ἡ
τέχνη ἐν Ἀθήναις, ἔνθα, πλὴν πολλῶν
ἄλλων, διέλαμψαν ὁ πολυγραφώτατος καὶ
μεγαλογράφος καὶ ὡς ἡθογράφος φημι-
ζόμενος Πολύγνωτος, ἐπὶ Κίμωνος (470
π. Χ.) οἱ σύγχρονοι αὐτοῦ Μίλων καὶ
Ἀπολλόδωρος, ὁ εὐρὺν τὴν τῆς σκιάς
φθορὰν καὶ ἀπόχρωσιν ὁ τῆς σκηνῆς
γραφίας ἐπιμεληθεὶς Ἀγάθαρχος (450
π. Χ.) ὁ Νικίας, ἥδη ἐπὶ Ἀλεξάνδρου.
Μετέδθη δ' ἐξ Ἀθηνῶν καὶ εἰς Ἰωνίαν ἡ γρα-
φικὴ, χαρακτήρα ἐκεῖ λαβοῦσα ἀβρότερον, καὶ
σύγχρονος τοῦ Πολυγνώτου ἦν ὁ Κολοφών-
τιος Διονύσιος ἐπὶ τῶν χρόνων δὲ τοῦ
Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐπισημότεροι ζω-
γράφοι ἀνεδείχθησαν ὁ Ζεῦξις, ἐν Ἐφέσῃ
ἐργαζόμενος, καὶ τὴν σκιαγραφίαν τελειο-
ποιήσας, καὶ ὁ Ἐφέσιος Παρράσιος, τοῦ
διαγράμματος καὶ τῆς προσωπογραφίας ἰδίως
ἐπιμεληθεὶς καὶ ἐπὶ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάν-
δρου ὁ διὰ τῆς μεγαλοφυΐας καὶ τῆς ἐπιμε-
λείας του πάντας ὑπερακοντίσας Ἀπελλῆς,
ἐπ' οὗ ἡ γραφικὴ ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τοῦ Ἀρι-
στοτέλους ὡς μέρος ἀναγκαῖον τῆς τῶν νέων

ἀγωγῆς (Πολιτ. Κ, 3).—Καὶ ἐν Πελοπον-
νήσῳ δ' ἐκαλλιεργεῖτο ἡ τέχνη μετὰ τὸν Πε-
λοποννησιακὸν πόλεμον καὶ τὴν πτώσιν τῶν
Ἀθηνῶν, καὶ ὁ Ἰσθμῖος Εὐφράνωρ ἐπαι-
νεῖται δι' ἣν ἔδωκεν ἔκφρασιν εἰς τοὺς ἥρωας,
καὶ διὰ τὴν συμμετρίαν ἐν τοῖς ἔργοις του.
Ἀλλὰ περὶ τὰς ἀναλογίας κυρίως ἐνέκυψεν
ὁ Σικυωνίος Πάμφιλος, καὶ ὁ μαθητὴς
αὐτοῦ Παυσίας, ὁ πρῶτος τὴν ἐγκουστι-
κὴν εἰσαγαγὼν, καὶ ὁ τὴν θυσίαν τῆς Ἰφιγε-
νείας ζωγραφήσας Τιμάνθης. — Καὶ εἰς
τὰς Θήβας δὲ, ἐπὶ τῆς ἀκμῆς αὐτῶν, ἐπὶ
τοῦ Ἐπαμεινώνδου, ἀνεπτύχθη ζωγραφι-
κὸν ἐργαστήριον, ἐν ᾧ ἐπαινοῦνται ὁ Νικό-
μαχος, διὰ τὴν ἐλαφρότητα καὶ εὐχέρειαν
τῆς γραφίδος του· ὁ Ἀριστείδης, διακρι-
θεὶς διὰ τοῦ ἥθους καὶ τῶν παθῶν τὴν παρά-
στασιν. — Καὶ ἐπὶ τῶν διαδόχων δὲ δὲν ἔπαυ-
σεν ἐπιμελῶς καὶ κατ' ἀρχὰς ἐπιτυχῶς ἀ-
σκουμένη ἡ τέχνη, ὡς ἐν Ῥόδῳ ὑπὸ τοῦ
Πρωτογένους, ὃν ἐξετίμα καὶ ἐπροστά-
τευεν ὁ Ἀπελλῆς· προσέτι ὑπὸ τοῦ Βυζαν-
τίου Ἀντιμάχου, οὗ μεγαλοφυεῖς ἔργον ἦν
ἐν ἄλλοις ἢ Μήδεια· ὑπὸ τοῦ Σικυωνίου
Νεάλακου, ἐπαινουμένου ὡς ὀξύνοος καὶ
ἐφευρετικοῦ. Ἀλλὰ βαθμηδὸν μετὰ τῶν ἡθῶν
ἐξέπεσε καὶ ἡ τέχνη εἰς ἀκολάστους καὶ μι-
κροῦ λόγου ἀξίας παραστάσεις καὶ εἰς ῥωπο-

Γελοιογρ. ζωγρ. ἔργοστασίῳ Πομπηίας

γραφίας, καὶ μετὰ τὴν ἠθικὴν ἐπῆλθε ταχέως
καὶ ἡ ὕλική παρακμὴ τῆς. — Κατὰ τοὺς χρό-
νους δὲ τούτους ἤρξατο ἀναπτυσσομένη ἡ τέ-
χνη τῶν ψηφοτετηματων, ἧτις ἐπὶ τῶν Ῥω-
μαίων ἐξηκολούθησεν ἀσκουμένη ἐν Ἰταλίᾳ,
ὡς καὶ ἡ λοιπὴ παρακμάσασα ζωγραφικὴ,
ἰδίως ὑπὸ δούλων. Ἦν δὲ τὸ πρῶτιστον θέ-
μα αὐτῶν ἡ διακόσμησις τῶν πλουσιῶν με-
γάρων τῶν κυρίων αὐτῶν, δι' ἐντοιχίων γρα-

φῶν, αἵτινες παρίστων πολλάκις τοπογραφίας
καὶ ἄλλα ἀντίγραφα ἑλληνικῶν καλλιτεχνη-
μάτων, καὶ εἰσὶν, ὡς αἱ ἐν Πομπηίᾳ εὗρε-
θεῖσαι εἰς μέγα πλῆθος, κατὰ τοῦτο πολυτι-
μοι, ὅτι διετήρησαν μέχρι τοῦδε καὶ γνωστὰ
κατέστησαν πολλῶν ἀρχαίων ἀριστουργημά-
των τοῦλάχιστον τὸ γενικὸν σχῆμα καὶ τὴν
διάθεσιν. Τέλος δὲ καὶ ἐκείθεν ἡ γραφικὴ
κατέπεσεν εἰς τὴν βυζαντινὴν ἀγιογραφικὴν
χειρουργίαν μᾶλλον ἢ τέχνην· ἀλλ' ἐκ τοῦ
σπέρματος ἐκείνου ἀνέκυψεν αὖθις ἡ νέα
καλλιτεχνία.

Γρύφος, κυρίως εἶδος δικτύου, ὅθεν
μεταφορικῶς καὶ εἶδος αἰνιγμάτων καὶ λογο-
παιγνίων ἰδίως ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀλε-
ξανδρινοῖς, ὡς τὸ Ἐκτορα τὸν Πριάμου
Διομήδης ἔκτανεν ἀνὴρ, ἔνθα τὸ διο-
μήδης ἦν δῆθεν ἐπίθετον, αἰνιττόμενον
τὸν Ἀχιλλεῖα.

Γρύλλος, Ἀθηναῖος, 1) πατὴρ τοῦ
ἱστορικοῦ Ξενοφῶντος. — 2) Υἱὸς τοῦ Ξενο-
φῶντος, ἀνδρείως ἐν Μαντινείᾳ πεσὼν. Κατὰ
τοὺς Ἀθηναίους ἐπλήγησε βαρέως τὸν Ἐ-
παμεινώνδαν (Παυσ. Η, 9, 5, 1, 4, 11).

Γρύνεια ἢ Γρύνιον, πόλις ἐν Μυ-
σίᾳ εἰς τὸν Ἑλαίτην κόλπον, ἔχουσα ναὸν
καὶ χρησμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Ὁ Παρμε-
νίων κυριεύσας αὐτὴν ἐξηνδραπόδισε τοὺς κα-
τοίκους (Ἡρόδ. Α, 149. — Ξενοφ. Ἑλλ. Γ, 1, 6. Διόδ. ΙΖ, 7).

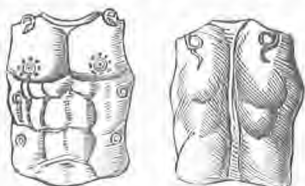
Γρύψ (ὁ), τέρας μυθῶδες, ἔχον λέον-
τος σῶμα καὶ κεφαλὴν ἀετοῦ. Οἱ γρύπες ἐ-
λέγοντο κατοικοῦντες εἰς
τὰ Ῥιπαῖα ὄρη, παρὰ τοῖς
Ὑπερβορείοις, ἢ παρὰ τοῖς
Ἰνδοῖς ἢ Αἰθίοψι, καὶ φρου-
ροῦντες τὸν χρυσὸν αὐτῶν.
Κατ' αὐτῶν ἦλθον ἐπιπ-
ποι οἱ μονόφθαλμοι Ἀρι-
μάσπαι ἵν' ἀρπάσωσι τὸν χρυσόν, ὅθεν καὶ
ἐν τῇ τέχνῃ πάντοτε ἀντιμάχονται γρύπες καὶ
ἵπποι. Ὁ μῦθος ἦν Ἀσιατικῆς καταγωγῆς.

Ἐκ. ἀγγλ. ἀγγέλου.

Γρύαλον, τὸ ἡμιθωράκιον τῶν ἑμμερι-

κῶν χρόνων, ὅτε ὁ θώραξ συνέκειτο ἐκ δύο γυάλων, ἀκριβῶς ἐφαρμοζομένων εἰς τὸ σῶμα καὶ συνδεομένων διὰ πορπῶν. "Ολως δ' ὠνομάζετο στάδιος Θώραξ, καὶ με-

ταγενεστέρως Γυαλοθώραξ ('Ομ. 'Ιλ. Ε, 99. 489. Ν, 507. 587 κτλ). 'Ο Παυσανίας εὐδὲποτε εἶδε τοιοῦτον (1, 26, 6). 'Ο ἐνταῦθα παριστάμενος ἐστὶν ὁ μόνος γνωστός, εὑρεθεὶς ἐν Ποσειδωνίᾳ τῆς Ἰταλίας.

Γύαρος, μικρὰ νῆσος, μία τῶν Κυκλάδων, μετὰ τὴν Τήνου καὶ Κέας. 'Επὶ Ῥωμαίων ἦν τόπος ἐξορίας (Στρεβ. 1, 485. — Tac. Ann. 111, 68. IV, 30).

Γεγαία λίμνη, 2 ὥρας ὑπὲρ τὰς Σάρδεις. Παρ' αὐτῇ ἦσαν οἱ τάφοι τῶν βασιλέων τῆς Λυδίας ('Ηρδ. Α, 93. — Στρεβ. ΙΔ, 626).

Γύγης, Λυδός, ὅστις, κατὰ παραδόσεις, ἐπιτραπίς παρὰ τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας Κανδαύλου νὰ ἰδῇ κρυφίως τὰ κάλλη τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, ἐξηγέρθη ὑπ' αὐτῆς νὰ φονεύσῃ τὸν Κανδαύλην, καὶ λάβῃ τὸν θρόνον, οὕτως εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ 1221 π. Χ. ἄρχουσαν δυναστείαν τῶν Ἡρακλειδῶν ἀντικαταστήσας τῷ 716 π. Χ. τὴν τῶν ἐγχωρίων Μερμναδῶν. 'Εξέτεινε δὲ τὸ Λυδικὸν κράτος μέχρι τοῦ Ἑλλησπόντου, καὶ ἵνα ἐλύσῃ τὴν φιλίαν τῶν Ἑλλήνων, ἐπεμψε πολύτιμα δῶρα εἰς Δελφοὺς· ἀλλ' οὐχ ἤττον ἐπεχείρησε νὰ καθυποτάξῃ τὰς ἐν Ἀσίᾳ Ἑλληνικὰς ἀποικίας.

Γύη, ἰδ. Ἑκατόγχειρες. — Ἰδ. Ἄρον.

Γύθειον ἢ **Γύθειον**, παράλιος πόλις καὶ φρούριον τῆς Λακωνικῆς, θεωρουμένη παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς ὁ λιμὴν τῆς Σπάρτης, ἐνθα ἐστάθμευον αἱ νῆες τῶν Λακεδαιμο-

νίων ἀπὸ τῶν Μηδικῶν (Πλούτ. Θεμ. Κ. Ἀρστέ. Κ. — Πολδ. Ε, 19, 7). Τῷ 455 π. Χ. ὁ Ἀθηναῖος Τολμίδης κατέστρεψεν αὐτόθι τὸν Λακωνικὸν στόλον· μετὰ δὲ τὴν ἐν Λευκτροῖς μάχην (371) ἐλεηλάτησεν ὁ Φαμαρινῶνδας τὴν χώραν (Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 5, 24). Τῷ δὲ 195 ἐκυριεύθη ἡ πόλις ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων· εἶτα δὲ μετὰ τῶν Ἑλευθερολακίων καταριθμουμένη, προσηρτήθη εἰς τὸν Ἀγαθὸν δεσμόν. Ἀνοικοδομηθεῖσα ὑπ' Αὐγούστου, ἦν τὸ κυρίως ἐμπορεῖον τῆς Λακωνίας, καὶ ἐκ τῶν χρόνων ἐκείνων σώζονται καὶ ἱκανὰ ἐρεῖπια.

Γύλιππος, Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Κλεανδρίδου καὶ Εἰλωτίδος, ὅθεν Μελίων, ἦτοι μικτῆς καταγωγῆς. Στρατηγὸς αἰρεθεὶς, ἐφάρτη 414 π. Χ. Σπαρτιατικὸν στρατὸν οὐχ πολυάριθμον, εἰς Σικελίαν, πρὸς βοήθειαν τῶν Συρακουσίων κατὰ τῶν Ἀθηναίων. Εἰς ἱμέραν δὲ καταπλεύσας, βοηθεῖα καὶ τῶν ἐγχωρίων ἤλθεν εἰς Συρακούσας καὶ ἐκυρίευσεν τὰς Ἐπιπολάς· καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἠττήθη ὑπὸ τοῦ Δημοσθένους, ἀλλὰ κατὰ τὸ προσεχές ἔτος κατετρόπωσε τοὺς Ἀθηναίους καὶ ἡχμαλώτευσεν τὸν Νικίαν καὶ τὸν Δημοσθένην, θανατωθέντας ὑπὸ τῶν Συρακουσίων παρὰ τὴν θέλησίν του (Θουκ. ΣΤ, 93, 104. Η, 13. — Πλούτ. Νικ. ΙΘ). Μετὰ δὲ τὴν ἄλυσιν τῶν Ἀθηναίων, ἐντολὴν λαβὼν παρὰ τοῦ Ἀνσάνδρου (404 π. Χ.) νὰ φέρῃ εἰς Σπάρτην τὸν ἐκ λαφύρων θησαυρὸν, κατησχύνθη φωραθεὶς ὅτι ὑπεξήρесе μέρος αὐτοῦ, καὶ ἐξωρίσθη (Πλούτ. Λυσ. ΙΣΤ. Νικ. ΚΗ. — Διόδ. ΙΓ, 106).

Γυμνασιαρχία, ἰδ. Λειτουργία.

Γυμνάσιον. Ἡ γυμναστική, ὡς τελεοποιούσα καὶ κρατύουσα τὸ σῶμα, οὐ ἡ ἀρτία ἀνάπτυξις συμβάλλεται καὶ εἰς τὴν τοῦ νοῦς, ἐτύγχανε γενικῆς καὶ διαρκοῦς ἐπιμελείας παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, καὶ ἥδη ἡσκαίτο ἐπὶ Ὀμήρου, καὶ εἰς τοὺς ἥρωας ἀπεδίδετο ἐμπειρία περὶ τὴν πάλην, ἥς διδασκαλεῖα ἐλέγοντο εἰσαχθέντα εἰς Ἀθῆνας ἀπὸ Θη-

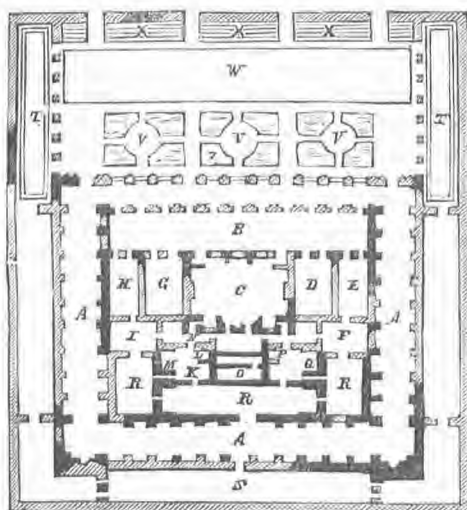
σέως (Παυσ. Α, 39, 3). Ἐν δὲ τοῖς χρό-
νοις τῆς ἀκμῆς, ἡ γυμναστική, καὶ διὰ τοὺς
δημοσίους ἀγῶνας ἀπαρχίτητος, ἡσκεῖτο ἐπι-
μελεστάτα καὶ ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα, ἔνθα
δὲν ὑπῆρχε πόλις μὴ ἔχουσα τὸ γυμνάσιον
αὐτῆς, τινὲς δὲ καὶ πλείονα τοῦ ἑνός, ὡς ἐν
Ἀθήναις ἦσαν τὸ Δύκειον, ἡ Ἀκαδημία, τὸ
Κυνόσαργες διὰ τοὺς νέτους, ἥτοι μὴ ἀρτίους
πολίτας. — Τὰ ἐν τοῖς γυμνασίοις διδασκό-
μενα καὶ ἀσκούμενα ἀγωνίσματα ἦσαν α') ὁ
δρόμος (ἡ στάδιον, σταδιοδρομία),
ὅστις ἐλέγετο διαυλὸς ὅτε ἦν διπλούς, καὶ
ὁ πλιτών ἢ ὁ πλίτης δρόμος, ὅτε ἔ-
τρεχον ἑνοπλοῖ· β') ὁ λίσσος δὲ (ἰδ.) ἡ μακρο-
τέρα σταδιοδρομία. Ἰδίως ὤφειλον οἱ παῖδες
ν' ἀσκῶνται εἰς τὸ στάδιον· β') Τὸ ἄλμα
γ') ἡ πάλη (παλαισμοσύνη, κατα-
βλητική), ἥτις ἦν ἡ κυρίως γυμναστική·
δ') ὁ δίσκος ἢ δισκοβολία, τὸ μακρὰν
ρίπτειν μετάλλινον δίσκον· ε') ὁ ἀκοντι-
σμός. Οἱ πέντε δὲ οὗτοι ἀγῶνες ὁμοῦ ἀπε-
τέλουν τὸ πένταθλον, ὃ ὁ Σιμωνίδης ἐν
ἐνὶ πενταμέτρῳ οὕτω περιλαμβάνει· ἄλμα,
ποδωκείην, δίσκον, ἄκοντα, πάλην.
Ὁ νικητὴς δ' εἰς ἕκαστον μετέτρεχε καὶ τοῦ ἐ-
πομένου, καὶ ἂν ἐνίκα καὶ εἰς τὸ τελευταῖον
ἀγώνισμα, τὸ τῆς πάλης, ἀνεκηρύττετο νι-
κητὴς τοῦ πεντάθλου. ζ') Ἡ πυγμὴ.
Οἱ πύκται ἢ πυγμάχοι ἐκτυπῶντο καὶ
ἡμύοντο ἀμοιβαίως πύξ, διὰ τῆς πυγμῆς,
περὶ ἣν εἶχον προσδεδεμένους ἱμάντας, εἰς
οὓς ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις προσέθετον
καὶ ὀξεῖς ἥλους. ζ') Παγκράτιον, ἔνσωσις
τῆς πάλης καὶ τῆς πυγμῆς, εἰς ἣν ἀπεκλεί-
οντο οἱ ἱμάντες. Τοῦτο καὶ τὴν πυγμὴν δὲν
εἶχον οἱ Σπαρτιῆται. Ἀλλ' ἡ τελειοποίησις
εἰς ταῦτα τὰ εἶδη ἦν ἔργον πολὺ μᾶλλον τῶν
ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἀθλητῶν ἢ τῶν ἐν τοῖς γυ-
μνασίοις παιδοτριβῶν καὶ γυμναστῶν
τῆς νεολαίας. Εἰς τὰ γυμνάσια οἱ ἀγωνιζό-
μενοι ἦσαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον γυμνοί·
διὰ τοῦτο ἐν Ἀθήναις ἢ εἰς αὐτὰ πρόσδος
ἀπηγορεύετο εἰς τὰς γυναῖκας, ἐν Σπάρτῃ

δ' ἐπετρέπετο εἰς μόνας τὰς παρθένους. Διά-
φορα μέρη Γυμνασίων μνημονεύονται παρ' ἁρ-
χαίοις Ἑλλήσι συγγραφεῦσιν, ὡς παρὰ Πλά-
τωνι τὸ ἐφηβεῖον ἢ ἰδίως διὰ τοὺς ἐφήβους
ὠρισμένη αἴθουσα, τὸ βαλανεῖον μετὰ τοῦ
πυρικτηρίου, δηλαδὴ τοῦ ἰδρωτηρίου, τὸ

ἀποδυτήριον, ἔνθα οἱ ἀγωνιζόμενοι κατέ-
θετον τὰ ἐνδύματά των, τὸ ἐλαϊοθέσιον
ἐνθα ὁ ἀλείπτης ἔχριε τὸ σῶμα τοῦ πα-
λαιστοῦ, τὸ κονιστήριον, ἐνθα κόνις ἐπερ-
ρίπτετο εἰς τ' ἀλειφθέντα σώματα, τὸ σφαι-
ριστήριον διὰ γύμνασιν εἰς τὴν σφαῖραν,
ὁ δρόμος διὰ περιπάτους. Οἱ δὲ ξυστοί
ἦσαν εἶδη σταδίων ἔχοντα ὑψώματα ἐκατέ-
ρωθεν διὰ τοὺς θεατάς, κοῖλα δ' ὄντα κατὰ
τὸ μέσον διὰ τοὺς παλαιστάς. Ἐρείπια ἁρ-
χαίων γυμνασίων εὐρέθησαν καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ
καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἰταλίας,
ἄτινα, συνδυαζόμενα μεθ' ὅσων μαγνάνομεν
παρὰ Βιτρούβιου (V, 11), ἀποδεικνύουσιν ὅτι
οὐχὶ μὲν ἐν πᾶσιν, ἀλλ' ἐν τοῖς πλείστοις
ἠκοδομοῦντο πάντα ἐπὶ ὁμοίου σχεδίου, εἴτε
ἐπιμήκους, εἴτε τετραγώνου, ὡς τὸ ἐπίσυνα-
πτόμενον, περίβολον ἔχον δύο σταδίων (1200
ποδῶν), περίστυλον κατὰ τὰς τρεῖς πλευρὰς

(Α), κατὰ δὲ τὴν νοτίαν μετὰ διπλοῦ περι-
στύλλου (Β), φέρον εἰς τὸ ἐφηβεῖον (Γ)
περὶ ὃ οἱ λουτρῶνες μετὰ τοῦ ἀποδυτη-
ρίου, κονιστηρίου, ἐλαισοθεσίου κτλ.

καὶ προσέτι δωμάτια διὰ τὰς συνεντεύξεις
τῶν σπουδαίων (Δ, Ε, F, Θ, Η, Ι, Κ, Λ,
Μ)· εἶτα τὸ σφαιριστήριον (Π), καὶ περὶ
τὸ γυμνάσιον ἢ παρ' αὐτῷ οἱ ξυστοὶ (Τ)
διὰ τοὺς παλαιστὰς, οἱ δρόμοι καὶ παραδρο-
μιδες μετὰ φυτειῶν (Α), καὶ τὸ στάδιον (Ω)
μετὰ ἐδρῶν διὰ τοὺς θεατάς (Χ). Κατεκο-
σμοῦντο δὲ συνήθως τὰ Γυμνάσια διὰ πολυ-
τίμων ἔργων τῆς πλαστικῆς.

Γυμνῆτες ἢ Γυμνήσιοι, δοῦλοι ἐν
Ἄργει, ἀνάλογοι πρὸς τοὺς ἐν Σπάρτῃ Εἰ-
λωτας. Ἰσως καὶ ὡς φιλοὶ στρατιῶται ἐν
ταῖς μάχαις ταττόμενοι.

Γυμνοπαιδαίαι, ἐπισημοτάτη ἐορτὴ
ἐν Σπάρτῃ, ἐν μέσῳ τῷ θέρει, ἐπὶ 6 ἡμέρας
ὑπὸ τῶν παίδων κυρίως διὰ μουσικῶν, ὀρχη-
στικῶν καὶ γυμναστικῶν ὀρχήσεων τελουμέ-
νη, καθ' ἣν πᾶσα ἡ πόλις ἦν ἐν εὐθυμῳ, καὶ
ξένοι ἐπεδῆμουν. Λέγεται δὲ τὴν ἀρχὴν λα-
βοῦσα τῇ Ὀλ. 27 γ' (670 π. X.)· ἀλλὰ
μετ' αὐτῆς συνεδέθη στενωῶς ἡ μνήμη τῶν ἐν
Θυρέᾳ τῆς Ἀργολίδος τῷ 541 π. X. πε-
σόντων 300 Σπαρτιατῶν (Ἡρδ. Α, 82. —

Θουκ. Ε, 82. — Ξενφ. Ἑλλ. ΣΤ, 4, 16. —
Πλούτ. Ἄργις, Β, 28, 29. — Πλάτ. Νομ.
Α, 633. — Ἀθῆν. ΙΔ, 30. ΙΕ, 22).

Γυμνοσοφισταί, τάξεις Ἰνδῶν σοφῶν,
γυμνῶν ζώντων εἰς τὰ δάση, διαιρουμένων
δὲ εἰς δύο αἱρέσεις, τὴν τῶν Βραχμάνων καὶ
τὴν τῶν Σαμαναίων.

**Γυναικονόμοι ἢ Γυναικοκό-
μοι**, ἀρχὴ ἐν Ἀθήναις, ἴσως ἀπὸ Σόλω-
νος νενομισθεῖσα, ἀλλ' ἀπὸ Δημητρίου τοῦ
Φαληρέως ἰδίως ἐπέκτασιν δικαιοδοσίας λα-
βοῦσα, καὶ ἀστυνομικῶς ἐπιτηροῦσα οὐ μόνον
τὴν κοσμιότητα τῆς συμπεριφορᾶς τῶν γυναι-
κῶν εἰς ὁδοὺς καὶ δημόσια μέρη, ἀλλὰ καὶ
ἐν γένει τὴν πολυτέλειαν. Εἰς συμπόσια καὶ
γάμους ὤφειλον νὰ ἐπιβλέπωσι μὴ ὁ ἀριθ-
μὸς τῶν συγκεκλημένων ὑπερβαίῃ τοὺς 30,
καὶ πρὸς τοῦτο ὤφειλον αὐτοῖς λόγον οἱ μά-
γειροι. Του αὐτοῦ ὀνόματος ἀρχαὶ ἀπαντῶν-
ται καὶ ἀλλαγῇ τῆς Ἑλλάδος, ὡς ἐν Χαί-
ρωνείᾳ καὶ ἐν Συρακούσαις (Πλούτ. Σόλ. ΚΑ.
— Ἀριστ. Πολ. Δ, 12. ΣΤ, 5. — Ἀθῆν.
ΣΤ, 245. — Πολδ. Η, 112).

Γυναικωνεῖται, ἴδ. Οἶκος.

Γύνδης, ὁμόρρους τοῦ Τίγριδος, ἐν τῇ
Ἀτροπατηνῇ. Ὁ Κύρος τὸν κατέτεμεν εἰς
360 κλάδους, ὧν οὐδὲν ἔχνος σώζεται (Ἡρδ.
Α, 189, 202. Ε, 52).

Γυρτώνη, εἶτα **Γυρτών**, πόλις ἐν
Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ (Ἰλ. Β, 738. —
Θουκ. Β, 22. — Πολδ. ΙΔ, 5. — Στράβ. Ζ,
329. Θ, 443). Κατρωκεῖτο ὑπὸ Φλεγύων.

Γύφος, ἐν Συρίᾳ καὶ Φοινίκῃ ἐκ κεκαυ-
μένων ἀσβεστολίθων, ἀλλ' ἐν Κύπρῳ ἐξ ἀνα-

σκαφῶν. Ἐχρησίμευεν εἰς
ἀρχιτεκτονικὰ κοσμήματα,
εἶτα δὲ καὶ εἰς ἐπίχρισιν
τῶν καρπῶν πρὸς διατήρη-
σιν, καὶ εἰς προσθήκην εἰς
τὸν οἶνον.

Γωρυτός, (ὁ), ἡ το-
ξοθήκη (Ὀμ. Ἰλ. Φ, 54). Ἐνίοτε ἦν συγ-
χρόνως καὶ φαρέτρα.

Δάαι, πολυάριθμος Σκυθικός λαός, ανατολικῶς τῆς Κασπίας (ν. Δαϊσάν). Ἐξ αὐτῶν ἱππεῖς ἐν τῷ στρατῷ τοῦ Δαρείου καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ Ἀντιόχου (Ἀρρ. Γ, 11, 3. ΚΗ, 9. Ε, 12, 2.—Curt.—Liv.—Tac.).

Δᾶδες, ἦσαν ξύλα ῥητινώδη, ἣ κατεσκευάζοντο ἐκ ξύλου πεύκης, φρυγάνων, στυπείου καὶ καννάβεως, ἐμβεβαμμένων εἰς κηρὸν ἢ πίσσαν, καὶ ἐχρησίμευον ἀρχαιότατα ἀντὶ λύχνων, καὶ ἐνίοτε εἰς ἐπισήμους περιστάσεις πρὸς φωτοχυσίαν τῶν ὀδῶν. Ἐν Ῥώμῃ ἔφερον αὐτὰς δοῦλοι πρὸ τῶν κυρίων τῶν Αἰδὲ νυμφικαὶ ἀνήπτοντο ὑπὸ τῆς μητρὸς τῆς νύμφης, καὶ ἐδίδοντο νὰ παρακολουθῶσι τὴν νυμφικὴν ᾠμαζαν. Καὶ οἱ λοιποὶ δὲ τῆς πομπῆς ἔφερον δᾶδας, καὶ μετὰ λαμπάδων ἐδέχετο τὴν πομπὴν εἰς τὴν θύραν τῆς αὐτοῦ καὶ τοῦ νυμφίου ἢ μητρός.

Δαδούχοι, ἴδ. Ἑλευσίνια.

Δαίδαλα, (τά), 1) Ὀρη μεταξὺ Καρίας καὶ Λυδίας, ἐν τῇ ὑπὸ τῶν Ῥωδίων κατεχομένη χώρα Περαία, καὶ αὐτόθι πόλις Δαίδαλα ἐν τῷ Γλαυκίῳ κόλπῳ (Liv. XXXVII, 22). — 2) Πόλις Ἰνδικὴ ἀγνώστου θέσεως (Curt. VIII, 10.—Just. XII, 7). — 3) Ἑορτὴ ἐν Βοιωτίᾳ τῶν γάμων τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας. Ἡ εἰκὼν τῆς θεᾶς συνωδεύετο ὑπὸ παρανύμφου εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Κιθαιρώνος, ἐνθα εὐόετο αὐτῇ μὲν δάμαλις, τῷ δὲ Διὶ ταῦρος. Ἐπανηγυρίζοντο δὲ τὰ μικρὰ λεγόμενα Δαίδαλα ὑπὸ τῶν Πλαταιέων κατὰ ἐπταετίαν ἐν ἄλλαις τῶν Ἀλαλκομενῶν, ἐνθα κατετέμνετο ὄρες, ἦν ὄρεϊς ὑπεδείκνυνε, καὶ ἐξ αὐτῆς κατεσκευάζοντο δαίδαλα, ἥτοι ξύλινα ἀγαλμάτια τῆς Ἥρας. Τὰ δὲ Μεγάλα ἐωρτάζοντο ἀνά ἑτη ὑπὸ πάντων τῶν Βοιωτῶν, καὶ 14 δαίδαλα

διενέμαντο εἰς τὰς 14 πόλεις τοῦ Βοιωτικοῦ δεσμοῦ κομιζόμενα δ' εἰς τὸν Κιθαιρῶνα, ἐκαίοντο ἐπὶ τοῦ βωμοῦ (Παυσ. Θ, 3).

Δαιδάλειον, ἴδ. Κᾶυξ.

Δαίδαλος, Ἀθηναῖος, Ἑρεχθίδης, υἱὸς Μητίωνος ἢ Πολεμάωνος, ἢ, κατ' ἄλλους Εὐφῆμου καὶ Φρασιμήδης ἢ Εὐπολέμου, πάντων συμβολικῶν ὀνομάτων, ὡς καὶ τὸ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ἐκ τοῦ δαιδάλειν (γλύφειν καὶ διαποικίλλειν), ἐλέγετο σύγχρονος τοῦ Θησέως καὶ Μίνως, καὶ ἦν ὁ ἀρχαιότατος ἀντιπρόσωπος τῆς ἀναπτύξεως τῆς γλυπτικῆς ἐν Ἑλλάδι. Εἰς αὐτὸν ἀπεδίδετο ἡ ἐφεύρεσις διαφόρων ἐργαλείων, ὡς τοῦ πρίονος, τοῦ πελέκειος, τοῦ τρυπάνου, τῆς κόλλης τῶν ξυλουργῶν, τῶν ἰστῶν καὶ κεραίων τῶν πλοίων καὶ οἱ ὀκλαδῖαι δίφροι ὑπ' αὐτοῦ λέγονται κατασκευασθέντες. Κατὰ δὲ τοὺς μύθους, γαμβρὸν ἔχων καὶ μαθητὴν τὸν Τάλῳ, ἐφθόνησεν αὐτὸν ὡς ἐπίσης ἐφευρέτην ἐργαλείων καὶ ἰδίως τῶν κεραμευτικῶν, καὶ τὸν ἐφόνευσε, δι' ὃ φυγὼν, ἀπῆλθεν εἰς Κρήτην. Ὡν δὲ καὶ ἀρχιτέκτων, ὑποδόμησεν ἐκεῖ, κατὰ παραγγελίαν τοῦ Μίνως, τὸν ναὸν τῆς Βριτομάρτιδος ἢ Δικτύνης, καὶ τὸν ὑπόγειον, ἐκ περιπεπλεγμένων διόδων συγκείμενον Λαβύρινθον διὰ τὸν Μινώταυρον, καὶ προσέτι, κατὰ χωρίον τοῦ Ὀμήρου, χορὸν διὰ τὴν Ἀριάδνην, κόρην τοῦ Μίνως, ὃν ἐπιστεύθη ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἀναπαρέστησεν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλέως (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 520.—Ἀλλ' ἴδ. Παρμ. Ἰστ. ἀρχ. Καλλιτ. Α, σ. 9). Ἐπειδὴ δ' ἐβοήθησε τὸν Θησέα, δοὺς τῇ Ἀριάδνῃ τὸν μῖτον ὅστις ἐξήγαγεν αὐτὸν τοῦ Λαβυρίνθου, ὁ Μίνως τὸν ἐνέκλεισε πρὸς τιμωρίαν ἐκεῖ μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἰκάρου. Ἀλλ' ὁ Δαίδαλος, πτερὰ κατασκευάσας καὶ διὰ κηροῦ προσκολλήσας αὐτὰ εἰς τὸ σῶμά του καὶ εἰς τὸ τοῦ υἱοῦ του, ἀπέπτη μετ' αὐτοῦ ἐκ τῆς φυλακῆς. Ὁ Ἰκαρὸς δ-

μως, παρὰ τὰς συμβουλὰς τοῦ πατρός του πετάξας πολὺ ὑψηλὰ, ἔφθασε πλησίον τοῦ ἡλίου, καὶ τοῦ κηροῦ ἀναλυθέντος ὑπὸ τῆς θερμότητος, ἔπεσε καὶ ἐπνίγη εἰς τὸ πέλαγος τὸ παρὰ τὴν Σάμον, ὀνομασθὲν ὑπ' αὐτοῦ Ἰκάριον. Καὶ ἐν Σικελίᾳ δ' ἐλέγχετο σκάψας τὴν Κολομβήθραν, καταβύθραν δι' ἧς ἐξερχέτο ὁ ποταμὸς Ἀλαδῶν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ πόλεις ἔκτισεν ἐπὶ κρημνῶν, καὶ ἐν Σαρδοὶ καὶ Ἰταλίᾳ μεγάλα οἰκοδομήματα καὶ ναοὺς, καὶ πρόπυλον τοῦ Ἡρακλείου ἐν Σάμῳ. Ὡς ἀντιπρόσωπος δὲ τῆς πρώτης ἀναπτύξεως τοῦ γλυπτικοῦ ἐργαστηρίου ἐν Ἀθῆναις, λέγεται πρῶτος διαστείλας τῶν ἀγαλμάτων τοὺς πόδας καὶ ἀνοίξας τὰ βλέφαρα, καὶ ὅτι ὁ ρυθμὸς αὐτοῦ, τραχὺς μὲν ἔτι, εἶχεν ὁμως τι τὸ ἐννοῦν καὶ ἐνθεον. Ἀποδίδονται δὲ

* Ἀνάγκη, ἐν Ρώμῃ.

πολλὰ τῶν ἀρχαιοτάτων ἀγαλμάτων εἰς αὐτόν. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἐν Σικελίᾳ τὸν λέγουσιν ἀποθανόντα, ἐν ᾧ κατ' ἄλλους ἐκ Κρήτης συνώδευσε τὸν Θησέα εἰς Ἀθήνας.

Δαίμων, παρ' Ὀμήρῳ ταυτόσημον τοῦ θεοῦ, ὅταν ἐξασκῇ ἀγαθὴν ἢ ἐπιβλαβὴ ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλὰ μεταγενεστέρως ἢ λέξις ἐνέφαινεν ὄντα τὴν μέσσην ἐπέχοντα θέσιν μεταξὺ θεῶν καὶ ἀνθρώπων. Οὕτω, καθ' Ἡσίοδον (Ἔργ. κ. Ἡμ. 122), οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος μετὰ θάνατον ἐγίνοντο δαίμονες, ἀνώτερά τινα ὄντα ὑπὲρ τὴν γῆν φερόμενα, τοὺς ἀνθρώπους ἐφορῶντα, τὸ δίκαιον καὶ ἄδικον ρυθμίζοντα καὶ τὸν πλοῦτον παρέχοντα· ἀλλὰ τινες, φρονούντες ὅτι ἡ περὶ δαιμόνων δόξα ἦν νεωτέρα, ἐκλαμβάνουσι τὸ χωρίον ἐκεῖνο ὡς μετὰ ταῦτα παρεμβλήθην. Ἀφ' οὗ δὲ οἱ ἥρωες ἤρχισαν νὰ θεωρῶνται ὡς ἀνώτερα ὄντα καὶ αὐτοὶ, παρενεβλήθησαν οἱ δαίμονες μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν θεῶν, οἵτινες ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὑφούντο καὶ ἐμακρύνοντο τῆς

μετὰ τῶν ἀνθρώπων κοινωνίας κατὰ Πλάτωνα (Συμπ. 202 E), καὶ ἔφερον τοῖς θεοῖς τὰς εὐχὰς τῶν ἀνθρώπων, καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰς διαταγὰς τῶν θεῶν. Ἰδίως δ' ἀνέπτυξαν τὴν περὶ τῶν δαιμόνων θεωρίαν οἱ Νεοπλατωνικοὶ τῆς πρώτης χριστιανικῆς ἐκατονταετηρίδος, καὶ ἡ εἰς αὐτοὺς πίστις διδόθη βαθμηδὸν καὶ εἰς τὸν λαόν, ὅστις διέκρινεν αὐτοὺς εἰς ἀγαθοὺς, ἀγαθοδαίμονας, καὶ εἰς κακοποιούς, ἀλάστορας, ἐπιρροὴν ἐξασκοῦντας ἐπὶ ἀτόμων, ἐπὶ γενῶν ἢ καὶ ἐπὶ πόλεων. Ἀπὸ τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Πλάτωνος προσέκυψε ἡ δόξα ὅτι εἰς ἑκάστον ἄνθρωπον ἀπὸ τῆς γενετῆς του προστίθεται εἰς δαίμων (τὸ δαιμόνιον τοῦ Σωκράτους) ἠθικῶς αὐτὸν ὁδηγῶν, καὶ μεταγενεστέρως προσήρτησαν εἰς ἑκάστον ἄνθρωπον δύο δαίμονες, ἓνα ἀγαθὸν καὶ ἓνα κακόν. Οἱ δ' Ἰουδαῖοι καὶ Χριστιανοὶ εἰς τὴν λέξιν ἔδωκαν τὴν σημασίαν τοῦ κακοῦ δαιμόνου, τοῦ διαβόλου.

Δακία, ἡ σήμερον Ρουμανία μετὰ τῆς

Βουκοβίνης καὶ Ἑπταπόλεως, ἐγκλείουσα τὸ Δέλτα τοῦ Δουνάβειος, καὶ ἔχουσα πλὴν τούτου ἄλλους μεγάλους ποταμούς τὸν Ἰερράσον (Προύτον), τὸν Ἀλούτρην ("Ολτον), καὶ Μαρπίαν (Μαρίτσαν). Οἱ Δάκες, λαὸς Θρακικὸς, ἦσαν φιλοπόλεμοι. Τοὺς τὰ νοτιώτερα οἰκοῦντας Μοισσοὺς (Μουζίκους) ὑπέταξεν ὁ Αὐγουστος. Ὁ δὲ Τραϊανὸς, μετὰ πεισματώδη πόλεμον (101—109 π. Χ.), κατετρόπωσε τὸν βασιλεῖα των Δακέβαλον, καὶ ἐπεμψεν εἰς τὴν χώραν στρατιωτικὰς ἀποικίας, αἵτινες μετέβαλον καὶ τὴν γλῶσσαν αὐτῶν. Ὁ Ἀδριανὸς διήρσεε τὴν Δακίαν εἰς ἀνωτέραν καὶ κατωτέραν. Ἀπὸ Γαλιηνῶ δὲ (257), τῶν Ῥωμαίων ἀποχωρησάντων, εἰσέβαλον οἱ Γόθοι. Καθέδρα δὲ βασιλικὴ ἦν ἐπὶ Δακεδάλου ἢ Σαρμισσηγάτουσα, ἡ δὲ πολεμικὴ τῶν Ῥωμαίων τὸ Ἀπουλον (ν. Καρλεσπούργ) (Δ. Κάσσ. ΝΑ, 22. — Εὐτρ. Η, 6. — Τακ. 79. — Ορ. Οδ. III, 6 13. ΡΙ, IV, 12).

Δακτυλιοθήκη, πολυτελὲς θήκη ἐν ἣ ἐφυλάτταντο οἱ πολυτιμότεροι τῶν δακτύλων.

Δακτύλιος, ἴδ. σφραγίς.

Δάκτυλοι (ἰδακτοί), ἀρχαιότατοι Φρυγικοὶ βαίμονες ἐπὶ τῆς Ἰδης, οἷς ἀποδίδεται ἡ εὐρεσις καὶ πρώτη ἐξεργασία τοῦ σιδήρου. Μετὰ ταῦτα δ' ἐθεωροῦντο ὡς καλλιτέχνη ἐν γένει καὶ ὡς μάγοι προσέτι. Συνέβοντο δὲ μετὰ τῆς Φρυγίας Πέας Κυβέλης, καὶ ἐπομένως μετὰ τῶν ὁπαδῶν αὐτῆς Κουρητῶν (Παυσ. Ε, 7) καὶ Κορυβάντων, καὶ ἐνίοτε ἐξελαμβάνοντο ἀντὶ τῶν Καβείρων τῆς Σαμοθράκης καὶ τῶν Τελχίνων. Δάκτυλοι ἐλέγοντο διὰ τὴν τῶν δακτύλων των ἐπιδειξιότητα, ἡ διότι κατόικουν εἰς τοὺς δακτύλους, τὰς ὑψηλοτέρας κορυφὰς τοῦ ὄρους καὶ τρία εἰσὶν αὐτῶν γνωστὰ ὀνόματα, Κέλμις, Δαμναμενεὺς καὶ Ἀκμων. Κατὰ δὲ Ἀπολλώνιον τὸν Ῥόδιον (Α, 1129) ἦσαν παῖδες τῆς νύμφης Ἀγχιόλης, καὶ συνώδευσαν τὴν Κυβέλην εἰς τὴν Ἰδην τῆς Κρήτης, ἐν-

θα πρῶτοι καὶ τὴν χρῆσιν εὖρον τοῦ πυρός, καὶ ἐλέγοντο ἑντὺς πέντε, ἰσάριθμοι τοῖς δακτύλοις, κατ' ἄλλους δέκα (ἑ ἄρρενες καὶ ἑ θήλειαι), καὶ ἔτι κατ' ἄλλους (Φερην.) 52, ἢ καὶ 100.

Δαλματία, χώρα κατὰ τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης ἀπὸ τῆς ΒΑ γωνίας αὐτῆς μέχρι τῆς Ἡπείρου. Πρωτεύουσα αὐτῆς ἦν τὸ Δελμίνιον ἢ Δάλμιον, καὶ ἐπίσημοι, μεταξὺ ἄλλων πόλεων, ἦσαν ἡ Σκόδρα καὶ τὰ Σάλωνα (ν. Σπαλάτρον). Τὴν χώραν διασχίζουσι κατὰ μῆκος τὰ Βέδια ὄρη καὶ παρατείνουσι πολλά νῆσοι. Οἱ Δαλματοὶ ἦσαν γνωστοὶ ἐπὶ πειρατείᾳ. Τῷ 156 κατὰ πρῶτον κατεπολεμήθησαν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν Καίσαρα δ' ὑπετάγησαν ἀφ' οὗ ἐπὶ μακρὸν ἀντέστησαν ἐπὶ τῶν ὁρέων αὐτῶν. Ἀπὸ τῶν πρώτων δ' ἐτῶν μ. Χ. ἀπετέλεσαν μέρος τοῦ Ἰλλυρικοῦ (Στρβ. Ζ, 315).

Δαλμάτιος, 1) ἐτερομήτριος ἀδελφὸς Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, ἀπέθανε πρὸ αὐτοῦ, εἰς βαθμὸν τιμητοῦ προχειρισθείς. — 2) Ὁ υἱὸς αὐτοῦ, εὐφυὲς καὶ πεπαιδευμένος, ὑπὸ τοῦ θεοῦ του, ὅστις τὸν ἐξετίμα, βαθμὸν λαβὼν Καίσαρος, ὑπέταξε τὴν ἐπαναστάσαν Κύπρον, ἔλαβε παρὰ τοῦ Κωνσταντίνου τὰς Θρακικὰς ἐπαρχίας, καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐφρονεύθη ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἐπαναστάντων (Εὐτρ. Ι, 9).

Δάμαλις ἢ Βούς, ἀκρωτήριον καὶ χωρίον τοῦ Βοσπόρου, ἀπέναντι τοῦ Βυζαντίου. Ἐντεῦθεν ἐλέγετο διαπλεύσασα τὸν Βόσπορον ἡ Ἰὼ, δι' ἣ καὶ οἱ Καλχηδόνιοι τῇ ἔστησαν ἐνταῦθα χαλκὴν δάμαλιν, καὶ ἐνταῦθα ὁμοίως ἐπιστεῦετο ταφεῖσα ἡ Δάμαλις, γυνὴ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Χάρητος (Πολβ. Ε, 53).

Δαμαρέτη, γυνὴ τοῦ τυράννου Γέλιωνος, καθ' ἣν Δαμαρῆτειον ἐκλήθη καὶ τὸ Σικελικὸν τετράδραχμον, ὃ ἐκοψεν αὐτὸς τῷ 480 π. Χ. (Διόδ. ΙΑ, 26).

Δαμασέθυμος, υἱὸς Κανδαύλου, τοῦ

ἡγεμόνος τῆς Καρίας, παρακολουθήσας τὸν Ξέρξην, ἔπασεν εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν.

Δαμασκός, ἀρχαιοτάτη πρωτεύουσα τῆς Κοίλης Συρίας, παρὰ τὸν Χρυσορρόαν ποταμὸν, οὐ μακρὰν τῶν ὁρέων τῆς Πολιαιστίνης. Κατ' ἀρχὰς ὑπέταξεν αὐτὴν ὁ Δαυὶδ,

εἶτα δ' ἀλληλοδιαδόχως οἱ Ἀσσύριοι, οἱ Πέρσαι καὶ ὁ Ἀλέξανδρος (Ἀρρ. Ε, 11, 9, 15, 1. — Στρώβ. ΙΣΤ, 755). Ὁ Διοκλητιανὸς ἱδρυσεν ἐν αὐτῇ ὀπλοποιεῖα, φημισθέντα ἰδίως διὰ τῶν ξιφῶν τὰς λεπίδας.

Δαμαστής, 1) Ἰδ. Θησεύς. — 2) Ἑλλήν ἱστορικὸς, λέγεται μαθητὴς τοῦ Ηροδότου καὶ Ἑλλανίκου, καὶ φαίνεται γράψας Ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος.

Δαμεία, Ἰδ. Αὐξήσια.

Δαμοκλῆς, αὐλικὸς Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου, ὃν, ἐξαίροντα τοῦ τυράννου τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ἰσχύν, ἐκάθησεν οὗτος εἰς τράπεζαν πολυτελεστάτην, ἐπιχρεμάσας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του μάχιραν ἐκ τριχὸς, ἵνα τῷ δεῖξῃ ὅποια ἦσαν αἱ ὑπ' αὐτοῦ φρονούμεναι εὐτυχίαι (Cic. Tusc. V, 21, 61).

Δαμοσία, οἱ περὶ δαμοσίαν (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 5, 8, 6, 14), ἡ συνοδία τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης εἰς τὸν πόλεμον, συνισταμένη ἐκ τῶν πολεμαρχῶν, τῶν μάντεων, τῶν ἱατρῶν, κτλ.

Δαμῶ, θυγάτηρ τοῦ Πυθαγόρου, κατὰ παραγγελίαν αὐτοῦ εἰς οὐδένα δοῦσα τὰ συγγράμματα του, εἰ καὶ διετέλει εἰς ἐσχάτην πενίαν (Διογ. Λαερτ. Πυθ).

Δάμων, Ἰδ. Φιντίας.

Δανάη, Ἰδ. Περσεύς.

Δαναΐδες, Ἰδ. Δαναός.

Δανάκη, ὁ ὄβολος ὁ τιθέμενος εἰς τὸ στόμα τοῦ νεκροῦ ὡς ναῦλος τῷ Χάρωνι, κατ' ἀρχὰς νόμισμα Περσικὸν οὕτω καλούμενον.

Δαναοί, Ἰδ. Ἑλλᾶς.

Δαναός, υἱὸς τοῦ Αἰγυπτίου βασιλέως Βήλου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰγύπτου. Ὑπὸ τούτου διωχθεὶς, ἦλθεν εἰς Ἄργος μετὰ τῶν 50 θυγατέρων του· ἀλλ' ἐκεῖ τὸν παρῆκλούθησαν οἱ 50 υἱοὶ τοῦ Αἰγύπτου, καὶ ἀπῆλθον αὐτὰς εἰς γάμον. Καὶ τὰς ἔδωκε μὲν ὁ Δαναός, ἀλλὰ, κατ' ἐντολὴν αὐτοῦ, αἱ Δαναΐδες ἐθανάτωσαν τοὺς ἄνδρας τῶν, πλὴν μιᾶς, καθ' Ὁράτιον (Od. III, 11, 25), τῇ Ὑπερμήστρᾳ, φεισθείσης τοῦ Λυγκέως. Ταύτην τὴν ὑπόθεσιν πραγματεύονται αἱ Ἰκετίδες τοῦ Αἰσχύλου. Μίαν δὲ τῶν Δαναίδων, τὴν Ἀμυμώνην, ἡγάπησεν ὁ Ποσειδῶν, καὶ χάριν αὐτῆς ἐνήργησε καὶ ἀνέδρυσεν

πηγὴ αὐτῆς τὸ ὄνομα φέρουσα. Κατεδίκασαν ὅμως οἱ θεοὶ τὰς ἀνδροφόνους Δαναΐδας ἐν Ἄθου ν' ἀγωνίζωνται αἰωνίως νὰ πληρώσωσι δι' ὕδατος ἄγγεϊον ἄνευ πυθμένους. Τὸν Δαναὸν δὲ, ψηφισθέντα βασιλεῖα τοῦ Ἀργεῶς ἀντὶ τοῦ μέχρι τότε βασιλεύοντος Γελάνορος, ἐφόνευσεν ὁ περισσώθεις υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου Λυγκεύς, ἢ, κατ' ἄλλους μύθους, ἀποθανὼν ἐκεῖνος φυσικῶς, ἀφῆκε τὸν θρόνον εἰς τὸν Λυγκέα, ὅστις, ὅτε ὁ υἱὸς του Ἀδῶν, τῷ ἔφερε τὴν εἰδησιν τοῦ θανάτου τοῦ Δαναοῦ, ἐχάρισεν αὐτῷ τὴν ἀσπίδα τούτου, ἔχουσιν τὴν θαυματουργὸν δύναμιν τοῦ νὰ καταστέλ-

ἡ ἐπαναστάσεις, καὶ ὁ Ἄδας, ἀναρτήσας αὐτὴν εἰς τὸ Ἡραῖον, ἰδρύσει τὴν ἐορτὴν τὰ Ἡραῖα. Ἐν Ἀργεὶ ὑπῆρχεν ἱερὸν τοῦ Λυγκεύς καὶ τῆς Ὑπερμνήστρας, καὶ τοῦ Δαναοῦ ὁ τάφος ἦν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγορᾶς. Τὸ δ' ὄνομα Δαναοί, τοῖς Ἀργείοις ἴδιον, ἀποδίδωσιν ὁ Ὀμηρὸς καὶ οἱ ποιηταὶ εἰς πάντας τοὺς Ἕλληνας, καὶ μέχρι τοῦδε οἱ Ἀργεῖοι Δάανοι καλοῦνται ὑπὸ τοῦ ὄχλου. (Ἀπολλόδ. Β, 1. — Πaus. Β, 10. — Ἡρδ. Β, 19, Ζ, 94).

Δανούδιος, ὁ μέγιστος τῆς Εὐρώπης ποταμός, φέρων κατὰ τὰ κατώτερα μέρη αὐτοῦ, τὴν Πανωνίαν καὶ τὴν Μοισίαν, τὸ ὄνομα Ἰστρος, ὃ πρὶν ὅλος ἔφε-
ρεν, ἦν γνωστὸν τοῖς ἀρχαίοις ὅτι ἐπήγαγεν ἐκ Γερμανίας (Tac. Germ. 1), καὶ ἐξέβαλλεν εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον δι' ἑπτὰ στομιῶν, τοῦ Ἰεροῦ, τοῦ Ναράκου, τοῦ καλοῦ, τοῦ Ψευδοστόματος, τοῦ Βορείου, τοῦ Φίλου (ὃ καὶ Θιαγάλα ἐλέγετο). Ὁ Ἡσίοδος γνωρίζει τὸν ποταμὸν (Θεογ. 338) ὁ δ' Αἰσχύλος κατὰγει αὐτὸν ἐκ τῶν Ὑπερβορείων καὶ τῶν Ῥιπαίων, καὶ καθ' Ἡρόδοτον (Β, 33, Δ, 50, 99) κατερχόμενος ἐκ Πυρήνης ἀπὸ τῆς Κελτικῆς (ἐκ τῶν Πυρηναίων), διαρρέει πᾶσαν τὴν Εὐρώπην. Τινὲς τὸν εἶπον διευθυνόμενον καὶ πρὸς τὴν Ἀδριατικὴν (Στρεβ. Ζ, 305).

Δάρα ἢ Ἀναστασιόπολις, ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀναστασίου ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Περσίας καὶ τῆς Μεσοποταμίας κτισθεῖσα.

Δαρδανία, 1) πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὑπὸ τὴν Ἰθὴν, παρὰ τὸν Ἑλλησπόντον, κτίσμα καὶ καθέδρα τοῦ βασιλέως Δαρδάνου (Ὀμ. Ἰλ. Υ, 216). — 2) Μικρὰ γῶ-
ρα ὑπὲρ τὴν Τρωάδα, ἡγεμονία τοῦ Αἰνεΐου κατὰ τοὺς Λατίνους. — 3) Ἡ ἄνω Μοισία, (ν. Σερβία) ἀπὸ τοῦ ὄρους Σκάρδου, μέχρι τοῦ ποταμοῦ Μάργου.

Δάρδανοι, 1) παρ' Ὀμήρῳ αὐτοὶ οἱ Τρῶες. — 2) Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Μοισίᾳ Δαρ-

δανίας, λαὸς ἀκάθαρτος, ἀλλὰ φίλος τῆς μουσικῆς (Στρεβ. Ζ, 315, 316. — Linn. LX, 57, — Gms. B. C. III, 4).

Δάρδανος, 1) υἱὸς Διὸς καὶ Ἡλέ-
τρας, τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀτλαντος, ἐξ Ἀρ-
καδίας μεταβὰς εἰς Σαμοθράκην, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Φρυγίαν, ἐνθα ὁ βασιλεὺς Τεύκρος τῷ ἔδωκε γῶραν πρὸς οἰκοδομὴν τῆς πόλεως Δαρδανίας. Ἐκ τῆς πρώτης αὐτοῦ γυναικὸς Χρύσης εἰς προῖκα τὸ Παλλάδιον λαβὼν καὶ τὰ ἱερὰ ἃ τῇ εἶχε δωρήσει ἡ Ἀθηνᾶ, εἰσή-
γαγε μὲν αὐτῶν τὴν λατρείαν εἰς τὴν Σαμο-
θράκην, ἀλλὰ τὰ ἀγάλματα ἔλαβε μεθ' ἑαυ-
τοῦ εἰς τὴν Δαρδανίαν, καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ τὰ μετέφερον εἰς τὴν Τρωάδα. Δευτέρα δὲ γυνή του ἦν ἡ Βατεΐα, θυγάτηρ τοῦ Τεύ-
κρου, ἐξ ἧς ἔσχε τὸν Ἐριχθόνιον, τὸν πλου-
σιώτατον τὸν ἀνθρώπων, οὗ υἱὸς ἦν ὁ Τρῶς (Ὀμ. Ἰλ. Υ, 215). Ἄλλοι δ' ἔλεγον τὸν Δάρδανον ἐκ τῆς Τρωϊκῆς χώρας καταγόμε-
νον, ἢ ἐκ Κρήτης, ἢ ἐξ Ἰταλίας (Πλούτ. Καμ. Κ). Οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ Πρίαμος, Ἰ-
λος, Ἀγχίσης, λέγονται Δαρδανίδαι παρ' Ὀμήρῳ. — 2) Πόλις ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόν-
του, νοτίως τῆς Ἀδύδου, ἴσως ἡ αὐτὴ τῇ Δαρδανίᾳ. Ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ Πελοποννησια-
κοῦ πολέμου ἐνίκησαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐν ναυ-
μαχίᾳ (Θουκ. Η, 106). Οἱ Ῥωμαῖοι ἐπὶ τῆς εἰρήνης μετ' Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου ἐκήρυξαν ἐλευθερίαν τὴν πόλιν ταύτην καὶ τὸ Ἰλίον, ἐκ σεβασμοῦ διὰ τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν ἱστο-
ρίαν (Linn. XXXVIII, 39). Ἐνταῦθα δὲ καὶ συνωμολογήθη ἡ συνθήκη ἡ περατώσασα τὸν πρῶτον Μιθριδατικὸν πόλεμον.

Δαρεϊκὸς, χρυσοὺν περσικὸν νόμισμα, ἔχον ἀξίαν 27 1/4 δρ.

Δαρεῖος, σημαίνει παρὰ Πέρσας ὁ ἐσχυρὸς (Ἡρδ. ΣΤ, 98), ὄνομα διαφόρων Περσῶν βασιλέων. 1) Ὁ Ὑστάσπου, ἀπὸ-

γονος τοῦ Κύρου, ὑπὸ Καμβύσῃ ἐκστρατεύσας εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ἦν εἰς ἐκ τῶν ἐπτά συνομωσάντων, οἵτινες ἐφόνευσαν τὸν ψευδοσμέρδιν καὶ εἶτα ἀπεφάσισαν ἐκεῖνος ἐξ αὐτῶν νὰ βασιλεύσῃ, οὗ ὁ ἵππος πρῶτος ὃς προσεχρεμέτιζε πρὸς τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον· τοῦτο δὲ κατωρθώθη ὑπὲρ τοῦ Δαρείου, διὰ

τεχνάσματος τοῦ ἱπποκόμου αὐτοῦ. (Ἡρδ. Γ, 70. 84). Κατ' ἀρχάς κατετρόπωσε τὴν ἐπαναστάσαν Βαβυλῶνα (517 π. X.) διὰ τῆς ἀφοσιώσεως τοῦ Ζωπύρου (αὐτ. 150). Εἶτα δ' ὑπερβάς τὸν Ἑλλησποντον μετὰ 700,000 ἀνδρῶν, ἐν οἷς ἦσαν καὶ Ἕλληνες τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, γεφυρώσας τὸν Δούναβιν, εἰσήλασεν εἰς τὴν Σκυθίαν· ἀλλ' ἀποτυχὼν, ἐπανηλθεν, ὅτε ὁ Μιλτιάδης συνεβούλευσε καὶ σχεδὸν ἔπεισε τοὺς Ἕλληνας νὰ καταστρέψωσι τὴν γέφυραν τοῦ Δουναβέως, ἀφίνοντες τοὺς Πέρσας εἰς τὴν διάκρισιν τῶν Σκυθῶν. ὁ δ' Ἰστιάδης ἀπέτρεψε δι' ἐναντίας γνώμης τὸν κίνδυνον (Ἡρδ. Δ, 87). Ὁ στρατηγὸς δὲ τοῦ Δαρείου Μεγάβαζος, μείνας ἐν Θράκῃ, ὑπέταξε τὰς ὑπὲρ τὸν Βόσπορον Θράκικας χώρας, καὶ ὁ μέγας βασιλεὺς ἐστράφη κατὰ τῆς Αἰγύπτου καὶ τῶν Ἰνδιῶν. Ἀλλ' ὑποτάξας καὶ τὰς ἐπαναστάσας Ἑλ-

ληνικὰς πόλεις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὥς ἐβόηθησαν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Ἑρετριεῖς (494 π. X.), ἀπεφάσισε νὰ πολεμήσῃ κατὰ τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἐξέπεμψεν (492) ὑπὸ τὸν γαμβρὸν τοῦ Μαρδόνιον στόλον, ὅστις κατέστραξεν ὑπὸ τρικυρίας περὶ τὸν Ἄθω, αἱ στρατὸν, κυριεύσαντα μὲν τὴν Μακεδονίαν, ἀλλὰ τέλος καὶ αὐτὸν ἀναγκασθέντα νὰ ὑποχωρήσῃ. Πρέσβεις σταλέντας ὑπ' αὐτοῦ νὰ ζητήσωσι τὴν ὑποταγὴν τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, ἐθανάτωσαν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Σπαρτιῆται. Τότε μέγας στόλος καὶ στρατὸς ἐπέλθων ὑπὸ τὸν Δᾶτιν καὶ Ἀρταξέρην, κατέστρεψε τὴν ἐν Εὐβοίᾳ Ἑρέτριαν, ἐξανδραποδίσας καὶ εἰς Σοῦσα τοὺς κατοίκους μετοικίσας, ἀλλ' ἡττήθη κατὰ κράτος ἐν Μαραθῶνι (Ἡρδ. ΣΤ, 94. 162. — Πλούτ. Ἀριστ. Εἰ). Ἀπέθανε δ' ὁ Δαρεῖος τῷ 486 π. X. (Ἡρδ. Ζ, 1). — 2) Δαρ. Β' ὁ Νέθος, νόθος υἱὸς Ἀρταξέρξου τοῦ μακρόχειρος, βασιλεύσας διὰ τοῦ θρόνου τῶν ἀδελφῶν του, σύγχρονος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἔμεινεν ἀμέτοχος εἰς τὰ Ἑλληνικὰ πράγματα, καὶ ἀπέθανε τῷ 404 π. X. — 3) Δ. ὁ Κοδωμανὸς, υἱὸς Σισυγάρμειδος, θυγατρὸς τοῦ δευτέρου Ἀρταξέρξου, ἐνθρονισθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰγυπτίου Εὐνούχου Βαγῶα, φονεύσαντος τὸν θεῖον αὐτοῦ Ἀράην. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐθανάτωσε τὸν κακοῦργον Βαγῶαν. Ἐπὶ τῆς βασιλείας του ἐξεστράτευσεν εἰς Περσίαν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ μετὰ τὴν ἐν Γαυγαμήλοις μάχην (330 π. X.) ὁ Δαρεῖος ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Βήσσου καὶ ἄλλων προδοτῶν ὑπηκόων του (Ἀρρ. Γ, 19. — Διόδ. ΙΖ, 75).

Δάρις, ἱερεὺς τοῦ Ἡφαίστου ἐν Τρωάδι (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 9), ἐπιστεύετο γράψας ἐπὶ φύλλων φοινίκων Τλιάδα ἀρχαιοτέρην τῆς τοῦ Ὀμήρου, ἣν ὁ Αἰλιανὸς (Π. Ἰ. ΙΑ, 2) λέγει ὅτι εἶδεν. Ὑπάρχει λατινικὸν τι σύγγραμμα ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Excidio Troie, (ἧ) ὑπὸ τοῦ Κορνηλίου Νέπωτος δῆθεν μεταφρασθὲν ἐκ τινος Dares Phrygius. Ἀλλ' ἐκ τοῦ ξηροῦ καὶ πτωχοῦ αὐτοῦ ὕφους κρίνε-

ται μᾶλλον ὥς ἔργον μεσαιωνικόν, ἀρυσθὲν ὅμως ἐξ ἀγνώστων πηγῶν.

Δασσαρηται, κατοικοῦντες ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Τιλυρία, Δ. τῆς Μακεδονίας. Πόλις αὐτῶν ἡ Λυχνιδῶς (ν. "Ορχιδά) (Στρεβ. Ζ, 316, 318).

Δαταφέρνης, Πέρσης, σύντροφος τοῦ Βήσου, παρέδωκε τοῦτον εἰς τὸν Ἀλέξανδρον (App. I, 30)· εἶτα δὲ καὶ αὐτὸς ἐπανάστας, παρεδόθη καὶ καταδικάσθη (Curt. VII, 5. VIII, 3).

Δᾶτις, στρατηγὸς Δαρείου τοῦ Ὑπστάτου, μετ' Ἀρταφέρνης εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου ἐπιτεσὼν καὶ λεηλατήσας αὐτάς, ἐπειτο δ' ἐν Μακρῶνι κατατροπωθεὶς (Hrd. ΣΤ, 54).

Δᾶτον, ἀκτὴ τοῦ Στρουμνίου κόλπου ἐν Μακεδονίᾳ, ἀπέναντι τῆς Θύσου, παρειακὴ γενομένη διὰ τὰ παρ' αὐτῇ, ἐν τῷ Παγγαίῳ ὄρει, πλούσια χρυσορυχεῖα (Hrd. Θ, 75).

Δαυλὶς, (εἶτα καὶ ν. **Δαυλία**), πόλις τῆς Φωκίδος, μεταξὺ Ὀρχυμενοῦ καὶ Δελφῶν, ἐπὶ ἀποτόμου ῥέχεως κειμένη, μετ' ὀχυροῦ κυκλωπέου φρουρίου. Ἐκεῖ ὁ μῦθος ἔθετε τὰ κατὰ τὸν Τηρέα (Id.) ("Ομ. Ἰλ. Β, 520. — Θουκ. Β, 29, 39). Κατεστράφη ὑπὸ Φέρξου, καὶ αὖθις ἐπὶ τοῦ Φωκικοῦ πολέμου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Τρωαίων ἦν πάντοτε ὀχυρά (Liv. XXXII, 18).

Δαῦνος, Id. Διομήδης.

Δάφνη, 1) Id. Ἀπόλλων. — 2) Id. Δελφοί. — 3) Προάστειον τῆς Ἀντιοχείας ἐν Συρίᾳ, καθιερωθὲν τῷ Ἀπόλλωνι ὑπὸ Σηλεύκου τοῦ Νικατόρος. Ὁ ἐν αὐτῷ οἰκοδομηθεὶς λαμπρὸς ναὸς τοῦ θεοῦ καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ὅστις καὶ ἄστυον ἦν, καὶ περὶ ὃν ἐτελοῦντο ἀγῶνες, ἐπυρπολήθη τῷ 362 μ. Χ. Ὁρατῖον τέμενος δαφνῶν μετὰ κυπαρίσσω, 80 σταδίων περιφέρειαν ἔχον, προσέθετεν εἰς τὴν καλλονὴν τοῦ μέρους, ὅμως μέχρι τέλους ἐδυσφημίσθη ἐπὶ ἐκδικαιήσει τῶν εἰς αὐτὸ φοιτῶντων.

(APX. ΔΕΞ Α. Ρ. ΕΛΓΚΑΘΗ ΤΟΜ. Α')

Δαφνηφόρια, ἑορτὴ ἐνναετης ἐν Δελφοῖς, εἰς τὰ Τέμπε καὶ ἐν Βοιωτίᾳ, ἀγομένη εἰς τὸν Ἀπόλλωνα διὰ τὴν κάθαρσιν αὐτοῦ ὅτε ἐφάνευσεν τὸν Πύθωνα (Id. Δελφοί). Ἐν Θήβαις ἐτελεῖτο τῷ Ἰσμηνίῳ Ἀπόλλωνι, καὶ τότε ἐν μεγάλῃ παρατάξει ὁ παῖς ὁ λεγόμενος δαφνηφόρος ἔφερεν εἰς τὸν ναὸν ξύλον ἐλαίας κεκοσμημένον διὰ δαφνῶν, ἀνθέων καὶ ταινιῶν, καὶ ἄνω μὲν διὰ χαλκῆς σφαίρας, ἐξ ἧς ἐκρέμαντο 165 ἄλλαι μικραὶ, καὶ ἐν τῷ μέσῳ δι' ἄλλης ἐλάσσονος τῆς πρώτης· καὶ ἡ μὲν παρίστα τὸν ἥλιον, ἡ δὲ τὴν σελήνην, καὶ αἱ μικραὶ τοὺς ἀστέρας, ἡ μᾶλλον τὰς ἡμέρας τοῦ ἔτους (Πρόχλ. Τρι. Χροστ. II. — Πaus. Θ, 10, 4. — Πλούτ. Ἑλλ. Κεφ. IB).

Δάφνης, νέος καὶ ὠραίος ἦρως τῶν ποιμένων ἐν Κρήτῃ καὶ Σικελίᾳ, υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ Νύμφης, βουκόλος, θηρευτὴς καὶ τὴν σύριγγα ὑπὸ τοῦ Πανὸς διδασθεὶς. Ὑπὸ τῆς μητρὸς του ἐξετέθη εἰς θαρνῶνα ἐντὸς κοιλάδος, ἐνθα τὸν ἀνέθρεψαν ποιμένες ἢ νύμφαι. Οἱ βουκολικοὶ ποιηταὶ τὸν ψάλλουσι πολλάκις καὶ διαφόρως. Κατὰ τὸν Θεόκριτον (Α. Ζ), ἀπέθανεν ἐξ ὀργῆς τῆς Ἀφροδίτης, διότι δὲν ἐπέισθη ν' ἀγαπήσῃ ἣν ἐκείνη ἤθελε. Κατ' ἄλλους, ὑποσχεθεὶς πίστιν εἰς τὴν ἐρωμένην του τὴν νύμφην (Ναΐδα, Νομίαν ἢ Ξενίαν), ἀλλ' ἀπιστήσας, ἐτυφλώθη ἢ ἀπελιθώθη ὑπ' αὐτῆς, ὁ δ' Ἑρμῆς μετήγαγεν αὐτὸν εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ὅθεν τὸν ἀπηγαγεν, ἀνέβρυσεν πηγὴ ὁμώνυμος αὐτῷ, εἰς ἣν ἔθυσον κατ' ἔτος οἱ Σικελιοί. Ὁ δὲ Βιργίλιος (Ecl. V) ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ψάλλει τὸν ὑπὸ τῆς Τριανδρίας ἀποθεωθέντα Καίσαρα (42 π. Χ.).

Δεῖγμα, οὕτως ἐλέγοντο καὶ αὐτὰ τῶν ἐμπορευμάτων τὰ δεῖγματα, καὶ τὸ δηρῶσαι κατάστημα ἐν ᾧ αὐτὰ ἐξετίθεντο. Τὸ τῶν Ἀθηνῶν ἦν ἐν Πειραιεῖ (Πλούτ. Δημοκ. ΚΙ). — Ἀρσφ. Ἰππ. 974. — Δημοκ. Π. Λακρ. 932. — Πολδ. — Ἀρπκρ.).

Δείναρχος, ὁ τελευταῖος καὶ ἥτιον

ἐπίσημος τῶν δέκα ἀττικῶν ῥητόρων, ὡς ἀριθμοῦν αὐτοὺς ὁ Ἀλεξανδρινὸς κανὼν, υἱὸς Σωστράτου, γεννηθεὶς ἐν Κορίνθῳ τῷ 361 π. Χ., διετέλεσεν ἐν Ἀθῆναις φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου καὶ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως, καὶ ἔζη δημογραφίαν γράφων δι' ἄλλους. Πολιτικὸς ὁπαδὸς τοῦ Ἀντιπάτρου καὶ τοῦ Κασσάνδρου ἀπῆλθεν ἐξόριστος εἰς τὴν Χαλκίδα τῆς Εὐβοίας, καὶ τῷ 292 ἀνελήθη μετεῖχε τοῦ Θεοφράστου. Τῷ δὲ 290, μετὰ τοῦ Θεοφράστου τὸν θάνατον, τὸν Δειναρχον, 70 ἔτη ἦδη, καὶ πένητα διότι τὴν πᾶσαν περιουσίαν αὐτοῦ κατεγράσθη τις καλούμενος Πρῶξενος, κατεδίκασεν εἰς θάνατον Ἀντίπατρος ὁ Πολυσπέρχων. Ἐριζοιμεῖτο δ' ὁ Δειναρχος νὰ μιμῆται τὸν Δημοσθένην, ἀλλ' οὔτε κατὰ τὴν σφήνγειαν οὔτε κατὰ τὴν τέχνην ἦτο ἐκείνου ἐφάμιλλος, δι' ὃ καὶ ὑπὸ τινων χλευαστικῶς ἐπωνομάζετο Δημοσθένης ὁ κρίθινος. Λόγους λέγεται γράψας τοῦλάχιστον 58· ἀλλ' ἐξ αὐτῶν τρεῖς μόνον διατηρήθησαν, ὁ «κατὰ Φίλοκλέους», ὁ «κατ' Ἀριστογείτονος» καὶ ὁ «κατὰ Δημοσθένους», οὗ ὅμως ἀμφισβητεῖται ἡ γνησιότης.

Δεινοκράτης, ἀρχιτέκτων μεγαλήτορος, καὶ ἐν τισι πρᾶβλος, τῶν χρόνων τοῦ Ἀλεξανδρου· ἀνψικοδόμησε τὸν ἐπὶ τῆς γεννήσεως αὐτοῦ πυρποληθέντα ναὸν τῆς Ἐρμείας Ἀρτέμιδος, ἔδωκε τὸ μεγαλοπρεπὲς σχέδιον τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας, καὶ τὸ τοῦ Πειραιῶς, οὗ ἡ ἀγορὰ ἦν αὐτοῦ ἐπώνυμος, ἐπρότεινεν εἰς τὸν Ἀλεξανδρον νὰ λαξέσῃ τὸ ὄρος Ἄθω εἰς ἀνδριάντα αὐτοῦ, κρατοῦντα ἐν τῇ ἀριστερᾷ μυριάνδρον πόλιν, καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς σπένδοντα ποταμὸν εἰς τὴν θάλασσαν, κατεσκεύασε τὴν πολυτελεστάτην σπορὸν διὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ Ἡρακλείωνος ἐπὶ δαπάνῃ 12 χιλιάδων ταλάντων, ἥτοι ἐξαπλασίᾳ τῆς ἀπαιτηθείσης διὰ τὴν οἰκοδομὴν τῶν Προπυλαίων, καὶ ἐμελέτησε νὰ κατασκευάσῃ τὸν τάφον Ἀρσινόης, τῆς ἀδελφῆς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, θέτων τὴν λάρνακα μεταξὺ δύο μηχανητῶν, ὥστε νὰ μένῃ

μετέωρος. (Πλούτ. Ἀλέξ. OB. — Vitr. II Praef. — Pl. XXXIV, 42).

Δεινῶ, ἴδ. Γοργῶ.

Δεῖπνον, ἴδ. Ἑστίασις.

Δεκαδούχοι, ἐν Ἀθῆναις προσωμενὴ, μετὰ τὴν πτώσιν τῶν Ἀ' ἐκλεγέσθαι δι' αἰκήσις ἐκ 10 ὀλιγαρχῶν, ἐνὸς ἐκ φυλῆς καστίης, καὶ ὑποστηρικθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀσάνδρου, μέχρις οὗ, διὰ τοῦ συμβιβασμοῦ μετὰ τοῦ Πausανίου, ἐπανήλθον αὖθις οἱ δημοκράταις εἰς τὴν ἐξουσίαν, ὅτε οἱ δεκάδοχοι ἀπεσύρθησαν εἰς τὴν Ἐλευσίνα, ἐπανελθόντες μόνον ἐπὶ τῆς ἀμνηστίας τοῦ Θρασύβουλου (Ξεν. Ἑλλ. Β, 1, 24. — Αυσ. Ἑρατοσθ. 54).

Δεκάτη, 1) ἦν ὁ συνήθης τελωνιακὸς φόρος. Τοῦτον φέρ' εἶπεν ἐπέβαλον ὁ Ἀλκιβιάδης καὶ οἱ ἄλλοι Ἀθηναῖοι στρατηγοὶ τῷ 411 π. Χ. εἰς πάντα τὰ εἰς τὸ Βυζάντιον ἐκ τοῦ Εὐξείνου εἰσπλέοντα πλοῖα (Ξεν. Ἑλλ. Α, 4, 22), καὶ τὸ δεκατευτήριον (τελωνεῖον) ἦν ἐν Χρυσόπολει τῆς Χαλκηδόνος. Ἡ ἐν Αἰγὸς Ποταμοῦς ἦν διέκοψε τὸ τέλος τοῦτο, ὁ ὁ Θρασύβουλος αὖθις ἐπέβαλε (Αὐτ. Δ, 8, 27), καὶ ὁ πιθανῶς πάλιν κατηργήθη ἐπὶ τῆς εἰρήνης τοῦ Ἀνταλκίδου (372). Δεκάτην δ' εἰσέπραττον συνήθως καὶ οἱ τύραννοι παρὰ τῶν ὑπηκόων, καὶ ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων ἐκ τῶν αὐτῇ ἀνηκόντων δημοσίων κτημάτων, ὡς καὶ οἱ ναοὶ ἐκ τῶν τεμενῶν αὐτῶν, πρὸς ὃ ὑπῆρχον οἱ δεκατολόγοι (εἰσπράκτορες), ἢ δεκατῶνες (ἐνοικιασταί). Τὰς ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ πολέμου μετὰ τοῦ ἐχθροῦ συνταχθείσας Ἑλληνικὰς πόλεις προὔτιθεντο οἱ Ἕλληνας νὰ υποβάλωσιν εἰς δεκάτην, ὑπὲρ τοῦ ναυτικῶν Δελεῶν (Ἡρόδ. Ζ, 132). Τὴν δεκάτην δὲ τῶν λαφύρων συνήθως ἀφιέρουν τοῖς θεοῖς καὶ ἐκ τῆς τῶν λησθέντων ἐκ τῆς μάχης τοῦ Μαραθῶνος ἀνήγειραν οἱ Ἀθηναῖοι ἐν τῇ Ἀκροπόλει τὸ φειδαῖκόν ἄγαλμα τῆς Πρωμάχου Ἀθηνᾶς (Πaus. Α, 28 2), καὶ πᾶσι τοῖς αἰσῶν τῶν κατασχέσεων καὶ χρηματικῶν πέν

ἡ δὲ δεκάτη ἀνῆκεν ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ ταμεῖον τῆς Ἀθηνᾶς. — 2) Ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τὸ ὄνομα δεκάτη ἐπανηγυρίζετο καὶ ἡ 10ῃ ἡμέρα ἀπὸ τῆς γεννήσεως βρέφους, καὶ ἔθος ἦν δεκάτην θύειν ἢ ἐστῖαν. Ἦν δ' αὐτὴ συνήθως ἡ ἡμέρα καθ' ἣν, μετὰ δώρων, ἐδίδοτο εἰς τὸ παιδίον καὶ τὸ ὄνομα, καὶ ἡ τέλειαις τῆς ἐορτῆς ταύτης ἐθεωρεῖτο ὡς ἀπόδειξις ὅτι ὁ πατὴρ ἀνεγνώρισεν τὴν γνησιότητα τοῦ παιδίου.

Δεκέλεια, δῆμος Ἀττικῆς μεταξὺ Πάρνηθος καὶ Πεντελικοῦ, καταληφθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου (ν. Βασιλικὸν κτῆμα, καὶ Τατόι).

Δέλτα, ἰδ. Νεῖλος.

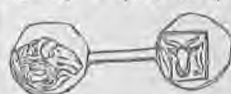
Δελφίνα, ἐορτὴ τοῦ Δελφινίου Ἀπόλλωνος ἐν Ἀθήναις, τελουμένη τῇ 6 Μουνιχίωνος διὰ τὸν πρῶτον ἐκπλουν τῶν πλοίων. Ἐπ' αὐτῆς παρθένοι, κλάδους ἔχουσαι διὰ τῶν χειρῶν, ἐπόμπευον πρὸς τὸν ναὸν τοῦ θεοῦ παρὰ τῷ Ἰλισῶ (Πλούτ. Θῆς. ΙΗ).

Δελφίνιον, 1) πόλις εἰς τ' ἀνατολικὰ τῆς νήσου Χίου, ἔχουσα καλὸν λιμένα καὶ φρουρίον (Θουκ. Η, 38, 40). — 2) Λιμὴν ἐν Ἀττικῇ παρὰ τῷ Ὠρωπῷ, ἔχων χρηστήριον τοῦ Ἀμφιαράου (Στράβ. Θ, 403). — 3) Δι-καστήριον ἐν Ἀθήναις, ἐδρεῦον ἐν τῷ τεμένει τοῦ Δελφινίου Ἀπόλλωνος, ἐνθα ἐδικάζοντο οἱ ἔννομοι φῆνοι. Ἰδ. Ἐφέται.

Δελφίς ἢ Δελφὴν, 1) ὁ ἰχθύς, σύμβολον τῆς θαλάσσης καὶ τῶν θαλασσίων θεῶν, ἀνιπτόμενον προσέτι καὶ τὰς θαλασσοπορίδας καὶ τὸ θαλάσσιον ἐμπόριον. Πολλὰ οἱ ποιηταὶ ἀφηγοῦντο ἢ ἐπλάττον περὶ τῆς ταχύτητος τῶν ἰχθύων τούτων, τῆς τάσεως αὐτῶν νὰ παρακολουθῶσι τὰ πλοῖα, ὅταν μάλιστα οἱ ναῦται τοῖς προσσεύριζον, νὰ πηδῶσιν ὑπὲρ τὴν θάλασσαν, πρὸ πάντων ἐπικειμένης τρικυμίας, καὶ ὡς ἵνα προσειδοποιῶσι τοὺς ναυτιλλομένους. Κατὰ δὲ τοὺς μύθους, τὸν Μελικέρτην, πεσόντα εἰς τὴν θάλασσαν μετὰ τῆς Ἰνούς, ἔφερε δελφίν ἐπὶ τῶν νώτων του

εἰς Κόρινθον ὁμοίως καὶ τὸν Ἀρίωνα, οὗ καὶ τὸ ἐπὶ σωτηρίᾳ ἀνάθημα ἀνέκειτο ἐν Ταινάρῳ ἐπὶ Προδότην (Α, 23), ἵσως κυρίως ἐπιχώριος παράστασις τοῦ Ποσειδῶνος. — 2) Ἰδ. Ἀστερισμοί. — 3) Μηχάνημα ἐπὶ τῶν πολεμικῶν πλοίων, μολύβδινον ἢ μετάλλινον, δελφίνος σχῆμα ἔχον, ἐκ τῶν κεραιῶν κρεμάνμενον, καὶ καταφερόμενον κατὰ τῶν ἐχθρῶν πλοίων ὅπως διατρύπησεν αὐτὰ (Θουκ. Ζ, 41 — Ἀριστ. Ἰππ. 762). — 4) Πολυτελὴ σκευὴ παντοῦ, δελφίνων ἔχοντα σχῆμα.

Δελφοί, ἐπίσημος πόλις τῆς Φωκίδος (ἰδ.), κατὰ τὴν νοτίαν κλιτὴν τοῦ Παρνασσοῦ, περιέχουσα τὸν περιφνημοναὸν καὶ χρηστήριον τοῦ Ἀπόλλωνος. Κατ' Δισχύλον (Εὐμ. 1) πρῶτῃ ἡ Γαῖα ἐνταῦθα ἐχρησιμοῦται παρέδωκε δὲ τὸ χρηστήριον εἰς τὴν θυγατέρα τῆς Θέμιν, αὕτη δ' εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆς Φοίβην, παρ' ἧς ἔλαβεν αὐτὸ ὡς δῶρον κατὰ τὴν γέννησίν του, ὡς «γενέθλιον δόσιν», ὃ Ἀπόλλων. Κατ' ἄλλον μῦθον, τὸ χρηστήριον εἶχεν ἡ Γαῖα κατ' ἀρχὰς μετὰ τῆς νύμφης τῶν ὁρέων Δάφνης, εἰτα μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ τὴν μερίδα αὐτῆς ἔδωκεν ἡ Γαῖα εἰς τὴν Θέμιν, αὕτη δὲ εἰς τὸν Ἀπόλλωνα,

ὅστις καὶ τὴν μερίδα τοῦ Ποσειδῶνος ἔλαβε, τοὺς αὐτῶ τὴν

Καλαυρίαν. Κατὰ δὲ τὸν ὁμηρικὸν ἡμνον πρὸς τὸν Πύθιον Ἀπόλλωνα, ἐκ τῆς Δήλου προελθὼν ὁ Ἀπόλλων μικρὸν μετὰ τὴν γέννησίν του, κατέλαβε τὸ χρηστήριον κατατοξεύσας τὸν φρουροῦντα αὐτὸ δράκοντα Πύθωνα (ἢ Δελφίνα), υἱὸν τῆς Γῆς, καὶ ἐγκατέστησεν ὡς πρῶτους ἱερεῖς ἐκεί Κρήτας ἐκ Κνωσσοῦ. Πρὸς κάθαρσιν δὲ διὰ τὸν φόνον τοῦτον ἠναγκάσθη ὁ Ἀπόλλων νὰ φύγῃ καὶ ὑπηρετήσῃ ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ποιμὴν ἐπὶ ὀκτῶ ἔτη (ἓνα μέγαν ἐνιαυτὸν), καὶ εἰς μνήμην τούτου ἐτέλουν ἐορτὴν οἱ Δελφοὶ ἀναόκτατιαν. Τότε, ἀφ' οὗ πρὸ τοῦ ναοῦ ἐκურπόλουν καλύβην, ἣτις παρίστα τὴν τοῦ Πύθωνος, καὶ ἔφευγον μετὰ πάσης βίας, εἰς πᾶς,

παριστῶν τὸν Ἀπόλλωνα, ἀπήρχετο μετὰ πομπῆς, καὶ διαβάς τὴν Λαυρίδα, τὴν Δωρίδα, τὴν Οἶτην, τὴν γῆν τῶν Αἰνιάνων καὶ τῶν Μαλίων, ἐτέλει καθαρμὸν εἰς τὰ Τέμπη. Καθαρισθεῖς δ' ὁ Ἀπόλλων, παρέλαβε τὸ χρηστήριον ἵνα ἀγγέλλῃ τοῖς ἀνθρώποις τὴν θέλησιν τοῦ πατρὸς τοῦ Διὸς, καὶ παρασκευάσῃ χρόνους ἡθικωτέρου πολιτισμοῦ. Τὸ χρηστήριον ἦν ἐν τῷ ἄδύτῳ τοῦ ναοῦ, ἐπὶ χαράδρας ἐξ ἧς ἀνεπέμποντο ἐκ τῆς γῆς ἀναθυμιάσεις ἐρεθιστικά, ἀνακαλυφθεῖσαι ὑπὸ ποιμένων οἵτινες εἶδον αἶγα εἰς σπασμοὺς περιπεσοῦσαν ἐκεῖ. "Ιστατο δ' ἐπὶ τοῦ χάσματος ξύλινος ἐπίχρυσος τρίπους, καὶ ἐπὶ τούτου ἔκειτο σκευὸς τι λεγόμενον λείβης, φιάλης, κύκλος ἢ ὄλμος, ἔλασμα στρογγύλον, ἐπίπεδον, ἢ ὀλίγον κεκοιλωμένον, ἐφ' οὗ ἀνῆρχετο ἡ χρησμοδότης Πυθία, ἥτις ἐν τοῖς ἀρχαιοτέροις χρόνοις ἦν παρθένος, εἶτα δὲ πενητηντοῦτις γυνὴ παρθενικὴν ἐνδύμα φέρουσα. Ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τοῦ χρηστηρίου ὑπῆρχον δύο Πυθίαι ἐναλλασσόμεναι, καὶ εἶχον καὶ τρίτην, ὡς ἀντικαταστάτιν. Ἡ κυρίως ἐποχὴ καθ' ἣν ἔπρεπε νὰ ἐρωτᾶται τὸ μαντεῖον, ἦν ἡ ἐβδομὴ ἡμέρα τοῦ ἑαρινοῦ μηνὸς Βυσίου, περὶ τὴν ἑαρινὴν ἱσημερίαν, γενεθλίον ἡμέραν τοῦ θεοῦ, μετέπειτα δὲ ῥῆτις χρόνος ἐκάστου μηνὸς, ἐξαιρουμένων, ἔννευσται, τῶν ἀποφράδων ἡμερῶν. Διὰ λαχνοῦ δ' ὠρίζετο ἡ τάξις τῶν ἐρωτῶντων τὸ μαντεῖον (τῶν θεοπρόπων), οἵτινες καὶ δῶρα πάντοτε ἔφερον εἰς τὸν ναόν, καὶ οὐσίας ἐτέλουν (χρηστήρια). Ἄν δ' ἡ οὐσία ἦν αἰσία, καὶ δὲν ἐκήρυττε τὴν ἡμέραν ἀποφράδα, τότε ἡ Πυθία, μετ' ἀπολούσεως καὶ καθαρμῶς, ποθήρη χιτῶνα φέρουσα καὶ χρυσὸν κόσμον εἰς τὴν κόμην, ἀνῆρχετο εἰς τὸν τρίπουν, καὶ ὑπὸ τῶν ἀναθυμιάσεων δῆθεν ἐρεθιζομένη, ἐχρησμοδότηι καὶ, ἔαν τὸ μάντευμα ἦν εἰς λόγον πεζόν, ὑπῆρχον ποιηταὶ εἰς τὸν ὑπηρεσίαν τοῦ ναοῦ, στιχουργοῦντες αὐτὸ παραχρῆμα κατ' ἐπικὴν γλῶσσαν καὶ προσοδίαν· ἀλλ' ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις ἐδίδοντο οἱ χρησμοὶ καὶ εἰς πεζὸν λόγον, κατ'

ἔκφρασιν δὲ σκοτεινὴν σχεδὸν πάντοτε, διφασυμένην καὶ συμβολικὴν. Τῶν χρησμῶν δὲ διετηροῦντο συλλογαί, εἰς αἷς προσέφευγον οἱ θέλοντες νὰ συμβουλευθῶσι τὰς θείας βουλὰς, ὡς τοιαύτην εἶχε καὶ ὁ Πεισίστρατος (Ἡρδ. Ε, 90). Παρὰ τῷ χρηστηρίῳ ὑπῆρχον καὶ οἱ ὄσοι, εἰς τὰ 5 ἀνώτατα δελφικά γένη ἀνήκοντες, ὑπέρτατοι δ' ὄντες τοῦ ναοῦ ἐπιστάται καὶ ὅτται· προσέτι οἱ προφῆται, ἐξηγηταὶ τῶν χρησμῶν, αἱ πρόσπολοι γυναικες ἐν τῷ ναῷ ὑπηρετοῦσαι· καὶ οἱ περιάγοντες τοὺς ξένους περιηγηταί. "Ἡδὲ ἐπὶ Ὀμήρου (Ὀδ. Θ' 79) μνημονεύεται τῶν Δελφῶν τὸ χρηστήριον, καὶ ἦσκει ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν σχέσεων τῆς Ἑλλάδος, προερχομένην πάντως ἐκ τῆς αὐτοῦ ἔδρας τοῦ Ἀμφικτυονικοῦ δεσμοῦ, καὶ ὑπερτάτη ἦν ἡ πρὸς τὸ χρηστήριον ἀφοσίωσις καὶ ὑπόληψις τῶν βασιλέων καὶ μάλιστα τῆς Σπάρτης. Καὶ ἐπέκεινα δὲ τῆς Ἑλλάδος ἐξετείνεται ἡ φήμη αὐτοῦ καὶ ἡ ὑπόληψις, ὡς ἐν Λυδία (Ἡρδ. Α, 13, 14, 19, 25, 46) καὶ ἐν Ἰταλίᾳ. Ἀλλ' εἰς τὰ πολιτικὰ πολλὰκις ἀναμειγνύεται, καὶ ἐκ φιλοπροσωπίας, ἐξ ἰδιοτελείας ἢ ἐκ φόβου τὰ συμφέροντα τῶν τῆς ἡμέρας ἰσχυρῶν ὑπηρετῶν, ἐκίνησε καθ' ἑαυτοῦ βαθμυδὸν περιφρόνησιν καὶ ὀργήν, καὶ εἰς τὴν ἡθικὴν αὐτοῦ παρακμὴν συνετέλεσε καὶ ἡ ἀναπτύχθεῖσα ἑλληνικὴ φιλοσοφία, ἰδίως ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου· ὥστε καὶ μέχρι τέλους παρημελήθη περιφρονούμενον, καὶ ὑπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς κυβερνήσεως οὐδεμιᾶς ἐτύγχανε προσοχῆς. Ἐκ φιλαρχαίου μόνον πνεύματος ἠθέλησε νὰ τὸ ἀναλωσὴν ὁ Ἀδριανός· ἀλλὰ καὶ τότε ἀφορμὴν πλέον δὲν εἶχε νὰ ἐπεμβαίῃ εἰς τὰ δημόσια, ἀλλὰ μόνον εἰς ἀσκήσεις ἰδιωτικὰς σχέσεις περιορίζετο. Καταπολεμηθεὶς δ' ἐπ' Χριστιανῶν ὑπὸ τῶν πατέρων τῆς ἐκκλησίας, καταδικασόμενον καὶ λεηλατούμενον ὑπὸ τῶν αὐτοκρατόρων, κατηργήθη τέλος ὑπὸ τοῦ Θεοδοσίου (290 μ.Χ.).—Τὸν ναὸν τῶν Δελφῶν ἐλέγοντο οἰκοδομήσαντες τὸ πρῶτον οἱ Τρῳάδωνιοι καὶ ὁ Ἀγαμέμνης, ἐκ πετρῶν (πιθανῶς περὶ

πτερον). Πυρποληθέντα δὲ τῷ 548 π. Χ., τὸν ἀνφοκοδόμησαν διὰ 300 ταλάντων (1,800,000 δρ.) μεγαλοπρεπέστατον οἱ ὑπὸ τοῦ Πεισι-στράτου ἐξ Ἀθηνῶν ἐκβληθέντες Ἀλκμαιωνίδαι, δώριον, ὡς ἀποδινύσκει τ' ἀνευρεθέντα αὐτοῦ λείψανα, ἔνδον δὲ δι' Ἰωνικῆς κτισσομένην στοᾶς καὶ ὑπαίθριον, καὶ ἐν τοῖς αἵετοῖς ἔχοντα, ἐν μὲν τῷ προσθίῳ, τὴν Ἀττικὴν μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τῶν Μουσῶν, ἐν δὲ τῷ ἐπισθίῳ τὸν Διόνυσον μετὰ τῶν Θυάδων, καὶ τοῦ διφφροῦ τοῦ δύνοντος (ἴσως καὶ ἐτέρωθεν τοῦ ἀνίσχοντος) ἡλίου, καλλιτεχνήματα τοῦ Πραξίου καὶ Ἀνδροσθέους, ὥστε φαίνεται ὅτι ἡ οἰκοδομὴ δὲν ἐπερατώθη πρὸ τῶν 430 π. Χ., ἔτε οὗτοι ἔζον. Τὰ ἐπιστύλια ἐξωτερικῶς ἐκόσμουσαν

ἀγάλματα τῶν Μοιρῶν, καὶ παρ' αὐταῖς τὸ τοῦ Μοιραγέτου Διὸς καὶ παρ' αὐτῇ τὸ τοῦ Μοιραγέτου Ἀπόλλωνος, προσέτι δὲ καὶ ἕτερον χρυσοῦν τεῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἐμπρὸς αὐτοῦ ἐπ' ἐσχάρᾳ ἔκαιεν ἄσθεστον πῦρ. Παρὰ τῇ ἐσχάρᾳ δ' ἦν ὁ Ὀμφαλὸς τῆς γῆς, λίθος ἔχων σχῆμα κωνοκοῦρου, διὰ ταινιῶν περιβεβλημένος, εἰς οὗ τὰ δύο πέρατα ἴσταντο δύο χρυσοὶ αἵετοί, τοὺς ὑπὸ τοῦ Διὸς πρὸς τὰ δύο ἀντίθετα πέρατα τῆς γῆς ἐκπεμφθέντας παριστῶντας, οἵτινες ἐνταῦθα εἰς τὸ κοινὸν κέντρον συνηντήθησαν. Ὅπισθεν δὲ τοῦ σχοῦ τοῦ ναοῦ ἦν τὸ σπηλαιώδες ἄδυτον, τὸ περιέχον τὸ χάσμα ἐφ' οὗ ἡ τρίπους καὶ ἐν τῷ ἀδύτῳ ἱδρυτο καὶ ἄλλο χρυσοῦν ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἔθλαεν ἀρχαία

χρυσαῖ ἀσπίδες ἐκ λαφύρων τῶν ἀπειλησάντων τὸν ναὸν Περσῶν καὶ Γαλατῶν, ἐν δὲ τῷ προνάῳ ἦσαν ἐπιγεγραμμένα τὰ σοφὰ δόγματα «Γνωθι σαυτὸν» καὶ «Μηδ' ἐν ἄλλαν» ἐπὶ τῆς εἰσόδου δὲ τὸ καὶ τοῖς ἀρχαίοις δυσεξηγήτητον Εἰ ("Ἰδ. Στ. Καραθεωρεῖν) «Περὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς Εἰ.» Ἐν τῷ Προνάῳ δ' ἦν ἱδρυμένον καὶ τὸ ἄγαλμα τοῦ Ὀμήρου. Ἐν τῷ ναῷ δ' ἦσαν τὰ

δάφνη. Εἰς αὐτὸ δ' ἔχεϊτο διὰ τοῦ περιβάλου ἡ πηγὴ Κασταλία, ἐξ ἧς ἔπινεν ἡ Πυθία καὶ ἔτρωγεν ἐκ τῶν φύλλων τῆς δάφνης πρὶν ἢ ἀναβῇ εἰς τὸν τρίποδα. Περιείχε δ' ὁ περίβολος παντοῖους ναῖσκους, λέσχας, θησαυροὺς διαφόρων Ἑλληνικῶν πόλεων (Ἡρδ. Β, 180. Ε, 62), ἀγάλματα καὶ ἄλλα ἀφιερύματα πλουσιώτατα, τῆς εὐπορίας τοῦ ναοῦ προερχομένης οὐ μόνον ἐκ τῶν χρηστηρίων

ἢ δώρων τῶν συμβουλευομένων τὸ μαντεῖον, ἀλλὰ καὶ ἐξ ὅλων δεκατῶν διδομένων πολλάκις ὑπὸ πόλεων δι' αἰσὶν τινα χρησμένων καὶ τὴν ἀφθονίαν χρημάτων ἐκέκτητο ὁ ναός, ὥστε πολλάκις αὐτὸς καὶ ἐπὶ τὸν κῆν ἐδάνειζε. Πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ ναοῦ ἦν τὸ μέγα θυσιαστήριον, καὶ παρ' αὐτῷ, μετὰ τὰ Μηδικὰ, ἰδρύθη ὁ χρυσοῦς τρίπους ἐν οἷς Ἕλληνες ἀνέθηκαν μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς νίκην (Ηρδ. Θ. 81) ἐπὶ χαλκῆς στήλης παριστάσεως τρεῖς περιπεπλεγμένους ὄφεις, ἐφ' ἧς ἐπεγράφησαν τὰ ὀνόματα τῶν τότε συναγωνισαμένων πόλεων, ἧτις δὲ ἤδη ἐστὶν ἐστημένη ἐν τῷ Ἰπποδρομίῳ (ν. Ἀττιμεῖδαν) τοῦ Βυζαντίου.

Δεξιέθεος, ποιητὴς Ἀθηναῖος (Ἀριστφ. Ἀχρν. 14).

Δεξιέππος, (Π. Ἑρρένιος), ἱστορικὸς Ἀθηναῖος ἐκ τοῦ δήμου Ἑρμοῦ, ἐν τῇ γ' μ. Χ. ἐκατονταετηρίδι, ἀποχρύσας τῷ 269 τοὺς βρεβάρους τοὺς κυριεύσαντας τὰς Ἀθῆνας, ἀπέθανε τῷ 280. Τρία συγγράμματα αὐτοῦ μνημονεύονται, Ἱστορία τῆς Μακεδονίας ἀπὸ Ἀλεξάνδρου, χρονολογία ἀπὸ τῶν μυθωδῶν χρόνων, καὶ τὰ περὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν βαρβάρων, οὗ σώζονται οὐκ ὀλίγα τεμάχια (Φωτ. Μυριόδ. — Eunap. Vit. Poet.).

Δέραια, περιδέραια συνήθως τοῖς παιδίοις περιτιθέμενα, καὶ τοῖς ἐκθέτοις ὡς γυναιρίσματα μάλιστα χρησιμεύοντα (Εὐρπ. Ἰων. 1438, — Δ. Χρσ. Δ, 25).

Δερκετὼ ἢ Δερκετίς, Συρία θεά, μήτηρ τῆς Σεμιράμιδος, ὑπὸ Σύρου τινός, ὃν εἶτα ἐρόνευσε, ῥιφθεῖσα αὐτὴ εἰς τὴν θάλασσαν, ἐνθα μετεβλήθη εἰς ἰχθύν, καὶ ἐλατρεύετο ὑπὸ τῶν Σύρων ὑπὸ τὸ σχῆμα κατὰ τὸ ἥμισυ γυναικὸς καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ἰχθύος.

Δερκυλίδας, Σπαρτιάτης ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, διέπρεψεν ἐν Ἀσίᾳ κατὰ τὸ 411 π. Χ. καὶ μάλιστα τῷ 399, ὅτε, στρατηγὸς ἐκλεχθεὶς, ἐπανήγαγε τὴν πειθαρχίαν, καὶ δι' ἐπιδεξιότητος καὶ πανουργίας, δι' ἣν καὶ Σίσυφος ἐπεκλήθη (Ξεν.

Ἑλλ. Γ, 1, 6), τοὺς Πέρσας ἐνίκησε, καὶ τὸν Τιμοσφέρνην καὶ τὸν Φαρνάβαζον κατορθώσας νὰ διαιρέσῃ, ἐκυρίευσεν ἐπὶ τούτου τὴν Ἀσιανίδα, ἐξησφάλισε κατὰ τῶν Θρακῶν τοὺς ἐν τῇ Χερσονήσῳ Ἕλληνας, εἰσέβαλεν εἰς τὴν Καρίαν, καὶ τέλος ἐπέβαλε τοῖς Πέρσαις ἀνακωχὴν, μέχρι τῆς συνομοσχεύσεως τῇ εἰρήνῃ (397) δι' ἧς αἱ Ἰωνικαὶ πόλεις ἐκνήχθησαν ἀνεξάρτητοι, οἱ δὲ Σπαρτιάται ἀπῆλθον τῆς Ἀσίας (Ξεν. Ἑλλ. Γ. 35. — Διδ. ΙΔ, 37). Ἀλλ' ἐπειδὴ, οὐκ ἔττειν ὀπλιζομένῳ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν, ἢ Σπάρτῃ ἐπεμψεν εἰς Ἀσίαν τὸν Ἀγησίλαον, παρέμεινε καὶ οὗτος ἐπὶ ἐκεῖ, καὶ ἔσωσε τὴν Σηστόν καὶ τὴν Ἀβυδὸν, ὅτε οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ τὴν ἐν Κνίδῳ νίκην τοῦ Κόνωνος ἀνεκτήσαντο δύναμιν. Ἐκτοτε δὲ δὲν μνημονεύεται πλέον, καὶ φαίνεται περιπεσὼν εἰς δυσμένειαν (Διδ. Δ. 8. 9. 32).

Δεσμωτήριον. Ἡ ποινὴ αὕτη ἀπὸ τῶν ἀρχαιότερων χρόνων κατεγινώσκετο ἐν Ἀθῆναις κατὰ τῶν ὑπερήμερων ὀφειλετῶν, ἐπιφέρουσα καὶ ἀτιμίαν. Ἀλλ' ὁ Σόλων ἠκούρωσε τὴν αὐστηράν ταύτην τοῦ νόμου διάταξιν (Ἰδ. Φυλ. ἡ). Ἐκτοτε δὲ μόνον οἱ ὀφειλέται καὶ οἱ ἐνοικιασταὶ τοῦ δημοσίου ἀνευ δίκης, καὶ μόνον ἀποφάσει τῆς Βουλῆς (Ἰδ.) ἐπετρέπετο θεόντες νὰ ῥιφθῶσιν εἰς τὸ δεσμωτήριον. Καὶ τριήραρχοι δὲ, τὴν ἐκτέλεσιν τῶν δημοσίων αὐτῶν καθηκόντων παρκατέλουντες, κατεδικάζοντο εἰς τὸ δεσμωτήριον ὑπὸ τῶν Ἀποστολέων. Ἐπὶ δημοσίων γραφῶν τὸ δεσμωτήριον ἐπεβάλλετο πολλάκις ὡς προστίμῃμα, ἢτοι ἐπιβάρυνσις τῆς ποινῆς (Ἰδ. Μιλτιάδης). Ἐν πάσῃ δ' ἄλλῃ περιπτώσει δὲν ἐπετρέπετο πολίτης νὰ δεθῇ καὶ ῥιφθῇ εἰς δεσμωτήριον, ἂν τρεῖς ἕτεροι πολῖται ἡγγυῶντο ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ ἐν ταῖς περιπτώσεσιν ἔτι τῆς ποινικῆς διαδικασίας, ταῖς καλουμέναις ἀπαγωγῇ, ἐφήγησιν, ἐνδειξιν, εἰσαγγελίᾳ, ἢ τοιαύτῃ ἐγγύησις ἀπῆλλαττε τῆς ἀμέσου φυλακισέως. Ἦν δὲ τὸ δεσμωτήριον ὑπὸ τοὺς Ἑνδεκά-

χρησιμεῖον συγχρόνως καὶ ὡς φυλακὴ, καὶ ὡς τόπος ἐκτελέσεως πασῶν τῶν σωματικῶν ποιῶν, ἐν αἷς καὶ τῆς τοῦ κωνείου. Οἱ δ' ὑπερέ-
ται καὶ ἐκτελεσθαι τῶν ποινῶν τούτων ἦσαν οἱ δὴ μάλιστα δεῦλοι καὶ οἱ τοξόται λε-
γόμενοι.

Δέσποινα, ἐπίθετον πολλῶν θεαινῶν, τῆς Ἀφροδίτης, τῆς Δήμητρος καὶ ἰδίως τῆς Περσεφόνης ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παρ' Ὀμήρῳ καὶ ἡ κυρία τῆς οἰκίας (Ὀδ. Γ, 403. Η. 34).

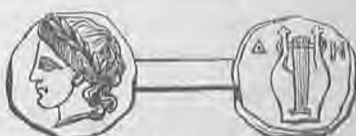
Δευκαλίων, υἱὸς τοῦ Προμηθέως καὶ τῆς Κλυμένης, βασιλεὺς τῆς Φθίας ἐν Θεσ-
σαλίᾳ. Ἐπὶ τοῦ κατακλυσμοῦ δι' οὗ ὁ Ζεὺς ἐξηφάνισε τὸ χαλκοῦν γένος τῶν ἀνθρώπων, ὁ Δευκαλίων, μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Πύρ-
ρας, θυγατρὸς τοῦ Ἐπιμηθέως, ἐσώθη ἐπι-
νεύσει τοῦ Διὸς, ἐπὶ πλοίῳ ὃ ἐναυπήγησε βοηθείᾳ τοῦ Προμηθέως, καὶ ἐπὶ 9 ἡμέρας πλανηθεὶς ἐπὶ τῶν κυμάτων, προσωρμίσθη τέλος εἰς τὸν Παρνασσὸν (τὴν Ὀθρυν, τὸν Ἄθω, τὴν Αἴτναν), ἐνθα ἔθυσσε τῷ Φυξίῳ Διὶ. Τὸ δὲ μαντεῖον τῆς Θέμιδος, ἐν Δελ-
φοῖς, ἐρωτηθὲν ὑπ' αὐτοῦ, πῶς νέον γένος ἀνθρώπων ν' ἀναγεννηθῇ, ἀπεφάνητο, νὰ περι-
καλυφθῶσιν ἀμφότεροι τὴν κεφαλὴν, νὰ διαζω-
σθῶσι τὰς ἐσθῆτας, καὶ οὕτω νὰ ῥίπτωσιν ὀπίσω τὰ ὅσα τῆς μεγάλης γενετέρας· ὡς τοιζῦτα δὲ τοὺς λίθους ἐνόησαντες, ἔρριπτον αὐτοὺς ὑπὲρ τοὺς ὤμους των, καὶ ἐγένοντο οἱ μὲν τοῦ Δευκαλίωνος ἄνδρες, οἱ δὲ τῆς Πύρρας γυναί-
κες, ὅθεν καὶ ἐκ τοῦ λ ἄ α ς, λ ἄ α ς. (Ἀπολλύδ. Πόδ. Γ, 1088. — Ἀπολλόδωρος Α. 7, 2).

Δηϊφοβος, υἱὸς τοῦ Πριάμου, εἰς τῶν ἀνδρείωτέρων μετὰ τὸν Ἑκτορα, φίλος καὶ τοῦ Αἰνείου (Ὀμ. Ἰλ. Μ, 94. Ν. 186), μετὰ τοῦ Πάριδος φρονέσας τὸν Ἀχιλλεῖα. Τὴν Ἑλένην συνώδευσε εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ Δουρείου ἵππου (Ὀδ. Δ. 276), καὶ αἰ μετὰ ταῦτα παραδόσεις (Εὐριπ. Τρωάδ. 952) τὸν λέ-
γουσι νυμφευθέντα αὐτὴν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πάριδος. Ὡς ἐναντιούμενος εἰς αὐτῆς τὴν ἀπόδοσιν, ἐμισαίτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, καὶ πρώτη μετὰ τὴν ἄλωσην κατεστράφη ἡ οἰκία

τοῦ ὑπὸ τοῦ Μεγέλαρος καὶ τοῦ Ὀδυσσεὺς (Ὀδ. Η, 517) κατὰ τὸν Βιργίλιον δὲ (Αἰν. VI, 494) προδοθεὶς ὑπὸ τῆς Ἑλένης, ἠκρωτηριάσθη ὑπὸ τοῦ Μεγέλαρος.

Δήλιον, μικρὰ πόλις τῆς Βοιωτίας παρὰ τῇ Τανάγρα καὶ τῷ Εὐρίπῳ, ἔχουσα μέγαν νῆον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐν ᾧ φρούριον κατέ-
σχεν οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου· τῷ δὲ 424 π. Χ. ἡττήθησαν αὐ-
τόθι ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν (Θουκ. Δ. 90, 100. — Στράβ. Θ. 403). (ν. Δῆλιν).

Δῆλος, παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἐνίστα καὶ Κυνοῖα, Ὀρτυγία, Χλαμυδία καλουμένη, νήσος μικροτάτη, νῦν ἀκατοίκητος, περιέφημος δ' ἐν πάσῃ τῇ ἀρχαιότητι, ὡς τόπος γεννή-
σεως τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος. Ἐχει δὲ καὶ ὄρος, ὃ ἐκαλεῖτο Κύνθιος, καὶ ῥύακιν, τὸν Ἴνωπόν. Κατὰ τὴν παρὰ-
δοσιν ὁ Ποσειδὼν ἐκτύπησε τὰ κύματα διὰ τῆς τριαίνης, καὶ ὁ σκόπελος ἀνεφάνη, ἐγέ-

νετο δὲ ἡ λ ο ς, καὶ ἐφέρθη πλέων εἰς τὴν θά-
λασσαν, μέχρις οὗ ὁ Ἀπόλλων τὸν ἐστερέωσε μεταξὺ Μυκόνου καὶ Πάρου. Ἐῖτα δ' ἀπέβη γενικὸν ἐμπορεῖον, καὶ ἰδίως δουλεμπορεῖον διὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, καὶ ταμείον μεγί-
στων θησαυρῶν, οὗς ἔσωζεν ἡ ἀγιότης τοῦ τόπου, ὄντος ἄλλως ἀτειχίστου. Καὶ αὐτοὶ οἱ Πέρσαι ἐφέσιθον αὐτοῦ· ἀλλ' ὁ στρατηγὸς τοῦ Μιθριδάτου Μηνοφάνης ἐλεγκάτης τὴν νῆσον ληστεύσας τὸν θησαυρὸν (Ἡρόδ. ΣΤ. 90. — Ciss. de imp. Pomp. XVIII). Εἰς τὸν παρὰ τῷ λιμένι κείμενον λαμπρὸν νῆον τοῦ θεοῦ ἐτελεῖτο μεγάλη ἐορτὴ κατὰ πενταετίαν, εἰς ἣν αἱ Ἑλληνικαὶ πόλεις ἐπεμπον θεωρίας καὶ θεωροὶ ἐλέγαντο οἱ ἐρχόμενοι ὑπὸ ἀρχιερέων, καὶ ἐντὸς πλοίου ὃ ἐλέγετο θεωρίς. Ἦσαν δ' οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Ἴω-
νες, ὑπὸ τοὺς υἱοὺς τοῦ Κόδρου εἰς αὐτὴν ἐλ-
θόντες, καὶ αὐτοῖς προσετέθησαν καὶ Ἀθη-

ναῖοι κληροῦχοι (τῷ 506 π. X.). Ἐνταῦθα κατετέθη καὶ ὁ θησαυρὸς τῶν συμμάχων τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τοῦ 476 (Θουκ. Δ, 96), μέχρις οὗ ὁ Περικλῆς μετέθεσεν αὐτὸν (454) εἰς τῶν Ἀθηναίων τὴν Ἀκρόπολιν (Πλούτ. Περ. IB'). Οὐδὲν νεκρὸν ἐνεταφιάζετο εἰς τὴν ἱερὰν νῆσον, ἀλλὰ πάντα μετεκομίζοντο εἰς τὴν παρακειμένην Πήνηϊαν ἢ Πηνειῖαν, ἣν ὁ Φωκίων συνέδεσε διὰ γασφύρας μετὰ τῆς Δήλου ὅτε ἤλθεν ἐκεῖ ὡς ἀρχιθεωρός.

Δημαγωγοί. Ἡ δημαγωγία ἦν ἐξάμβλωμα καὶ ἀσθένεια τῆς ἐν Ἀθήναις καὶ ἄλλαις πόλεσι τῆς Ἑλλάδος ἀκράτου δημοκρατίας. "Οὔτε ἡ δύναμις πᾶσα ἦν εἰς τὰς χεῖρας τῶν πολλῶν, οἱ θέλοντες ὑπὲρ ἑαυτῶν αὐτὴν νὰ ἐκμεταλλεύωνται εἴλκυον εἴτε διὰ δώρων, εἴτε διὰ λόγων ἐπαγωγῶν, τὰς ψήφους τοῦ ὄχλου, ὀλίγον δεκτικῶς ἐμυθεύοντες ἐκτιμήσεως τῶν ἀληθῶν αὐτοῦ συμφερόντων, καί, δημαγωγοῦντες, ἀνεδείκνυντο προστάται ἢ προσεστώτες τοῦ δήμου, διευθύνοντες αὐτὸν διὰ τῆς ἐπιτροπῆς καὶ τῶν δημηγοριῶν τῶν ἐντελῶς ἀνευθύνων. Καὶ ἐν ὅσῳ μὲν ἦν ζωηρὸν ἐν ταῖς πεποιθήσεσι τὸ πρὸς τὸν νόμον σέβας, καὶ τὴν δημαγωγίαν ἐξήσκουν ἄνδρες μεγαλεπήβολοι, ὡς ὁ Περικλῆς, μεγάλη διὰ τὴν πόλιν ἦσαν καὶ τ' ἀποτελέσματα. Ἀλλ' ἐπὶ τῆς κινδυνώδους δόξου ταχέως ἐξεστράπη ὁ δῆμος διαφθαρείς, καὶ τὸν Περικλῆ διεδέχθησαν δημαγωγοὶ ποταποὶ καὶ ἰδιοτελεῖς, τοὺς νόμους ἀνατρέποντες, τὸν λαὸν διαφθείροντες καὶ τὰ ταπεινότερα αὐτοῦ πάθη ἐξάπτοντες. Οἱ δὲ ὕστερον (μετὰ τὸν Περικλῆ), ἴσοι αὐτοὶ μᾶλλον πρὸς ἀλλήλους ὄντες, καὶ ὀρεγόμενοι τοῦ πρῶτος ἐκαστος γίγνεσθαι, ἐτραπυντο καὶ ἡδονὰς τῷ δήμῳ τὰ πράγματα ἐκδιδόναι (Θουκ. Β, 65).

Δημάδης, Ἀθηναῖος, υἱὸς Ἀλκίως, διὰ τὴν σπανίαν του εὐχέρειαν περὶ τὸ λέγειν καὶ τὴν εὐφυΐαν τῆς εὐγλωττίας του μεγάλως

διακρίθεις, βλάψας δὲ τὴν πόλιν διὰ τοῦ χαρακτηρὸς του, ὥστε καὶ ὁ Πλούταρχος τὸν λέγει ναυάγιον τῶν Ἀθηναίων, καὶ διὰ τῆς ἐχθροπαθείας του κατὰ τοῦ Δημοσθένους, εἰς οὗ καὶ τὸν θάνατον ὑποτίθεται συντελέσας (Πλούτ. Δημοσθ. ΚΗ). Ἐν Χαιρωνείᾳ ὑπὸ τοῦ Φιλίππου αἰχμαλωτευθεὶς, κατώρθωσε διὰ τῆς παρησίας του ν' ἀφεθῇ ἐλευθερος, ὡς καὶ πάντες οἱ συναιχμαλωτοὶ του (Διόδ. 181, 87), καὶ ἀφοσιωθείς ἔκτοτε εἰς τὴν μακεδονικὴν πολιτικὴν, ἔτυχε καὶ τῆς εὐνείας τοῦ Ἀλεξάνδρου, οὗ καὶ κατώρθωσε συνεργεῖν καὶ τοῦ Φωκίωνος, ν' ἀποτρέψῃ τὴν ἐργὴν ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων (Πλούτ. Δημοσθ. ΚΓ καὶ Η. 1. 1Α). Διὰ τὰς ἀσυνεπείας του κατεδικάσθη πολλὰκις εἰς πρόστιμα καὶ εἰς ἀτιμίαν. "Οὔτε δὲ, τῷ 319 π. X., ἐπέμφθη πρὸς τὸν Ἀντίπατρον ἵνα ζητήσῃ τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς Μουνυχίας ἀπὸ τῆς Μακεδονικῆς φρουρᾶς, ἐξ ἐπιστολῶν ἃς συνέλαβεν ὁ Ἀντίπατρος μαθὼν ὅτι ὁ Δημάδης ὑπενήργει συνωμοσίαν κατ' αὐτοῦ, τὸν ἐκράτησε καὶ τὸν ἐθανάτωσε (Διόδ. 1Η, 48). Ἐκ τῶν λόγων αὐτοῦ οὐδεὶς διασώζεται.

Δημάρατος, 1) Υἱὸς Ἀρίστωνος βασιλέως τῆς Σπάρτης. Ὁ ἕτερος τῶν βασιλέων, Κλεομένης Α, συνεννοηθεὶς μετὰ τοῦ Λεωτυχίδου, διέβαλεν αὐτὸν ὡς δῆθεν μὴ γνησίας καταγωγῆς (Ἡρόδ. ΣΤ, 63), δι' ὃ καὶ χλευαζόμενος καὶ περιφρονούμενος, ἔφυγε παρὰ τῷ Δαρείῳ, ὃν καὶ προσέτρεψε νὰ ἐκλέξῃ τὸν Ξέρξην ὡς διάδοχον τοῦ Περσικοῦ θρόνου (Ἡρόδ. Ζ, 3). Τοῦτον δὲ παρηκολούθησεν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν του, ἀλλ' αἱ συμβουλαι του δὲν ἔτυχον ἀκροάσεως (Ἡρόδ. Ζ, 101.—Διόδ. 1Α, 63). Τῷ ἐδόθη δὲ μικρά τις χώρα ἐν Αἰολίδι, ἣν καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ ἔτι εἶχον μέχρι τοῦ 399 π. X. (Ξεν. Ἀνθ. Ζ, 8, 17. Ἑλλ. Γ, 1, 4).—2) Κορίνθιος, ἐπὶ τοῦ τυράννου Κυψέλου εἰς Τυρρηνίαν φυγών.

Δήμαρχος, ἴδ. Δημάρχος.

Δημήτηρ, (=Γῆ-μήτηρ), ἡ Δη-

Ιαητρα, θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφή τοῦ Διὸς (Ἡσιόδ. Θεογ. 454), θεὰ τῶν φυτικῶν προϊόντων, καὶ ἰδίως τοῦ σίτου, καὶ τῆς γεωργίας, ἀγαθοεργὸς καὶ τοὺς ἀνθρώπους τρέφουσα. Ὁ Ὀμήρως, ὡς πολέμων

καὶ πλανήσεων αἰοδὸς, σπανίως ποιεῖται μνηεῖαν αὐτῆς καὶ τοῦ Βάκχου, οὐδὲ καταριθμεῖ αὐτὴν μετὰ τῶν Ὀλυμπίων θεῶν, καὶ διηγεῖται μόνον τὴν μῦθον τοῦ Ἰασίωνος καὶ αὐτῆς, τεκούσης τὸν Πλούτων ἐν Κρήτῃ ἐπὶ ἀγροῦ τρεῖς ὄργωνθέντες· ἀλλ' ὁ Ζεὺς ζηλοτυπήσας, ἐκερύνουσα τὸν Ἰασίωνα (Ὁδ. Ε, 125. — Ἰδ. Ἡσιόδ. Θεογ. 969). Τὴν ἐκ τοῦ Διὸς (Ὀμ. Ἰλ. Ξ, 326. Ὁδ. Α, 217) θυγατέρα αὐτῆς Περσεφόνην (Ἰδ.) ἥρπασεν ὁ Πλούτων (Ὀμ. Ὑμν. εἰς Δήμ.) ἀνθ' ἧς συλλέγουσαν, καὶ ἀφ' οὗ ἐπὶ πολὺ ἡ Δημήτηρ πανταχοῦ τὴν ἐξήγησε, τέλος τῇ 10ῇ ἡμέρᾳ ἔμαθε πᾶρά τοῦ παντόπου Ἥλιου τὴν ἀπαγωγὴν. Ὀργισμένη δὲ κατὰ τοῦ Διὸς, ὡς τὴν ἥρπαγην ἐπιτρέψαντος, περιεγέρετο ἀνὰ τὴν γῆν, καὶ τέλος ὑπὸ τὸ σχῆμα γυναικὸς καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Δηῶ (ἡ Ζητούσα) ἤλθεν εἰς Ἐλευσίνα, εἰς τὴν οἰκίαν Κελεοῦ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐλευσίνος, καὶ ἀνεδέχθη τὴν ἀνατροφὴν τοῦ βρέφους Δημοφόντος.

Ἰδ. τοῦ Κελεοῦ, ἐμπιστευθέντος αὐτῇ ὑπὸ τῆς μητρὸς Μετανείρας. Θελήσασα νὰ καταστήσῃ τὸ παιδίον ἀθάνατον, ἔχρειν αὐτὸ δι' ἀμβροσίας, καὶ τὴν νύκτα τὸ εἶχεν εἰς τὰς φλόγας. Ἀλλ' ἐπειδὴ μίαν νύκτα, ἰδοῦσα τοῦτο ἡ μήτηρ, ἀνέκραξεν ἐντρομος, ἀπέσχεεν ἡ Δημήτρα, καὶ ἀπεκαλύφθη ὡς θεὰ, καὶ ἐν ναφί οἰκοδομηθέντι αὐτῇ ἐπὶ τῆς Καλλιχόρου πηγῆς ἐδίδασκε τοῖς ἀνθρώποις τὰ τῆς λατρείας τῆς ἀπέφευγεν ὁμῶς τὸν Ὀλυμπον, καὶ ἄφρον καίσιτα τὴν γῆν, μέχρις οὗ ὁ Ζεὺς τὴν ἐπράυνεν, ἀνακαλέσας ἐκ τοῦ Ἄδου τὴν Περσεφόνην, ἐπὶ τῷ ὄρω ὁμῶς τοῦ νὰ μένῃ ἐν τέταρτον τοῦ ἔτους παρὰ τῷ Πλούτωνι πάντοτε, ὅπερ ἡνίττετο τὸν σπόρον, μένοντα ἐπὶ τρεῖς μῆνας τελοχμμένον πρὶν ἢ βλαστῆσθαι.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς ἀναδῆς ἡ Δημήτηρ εἰς τὸν Ὀλυμπον, ἐδίδασκεν εἰς τοὺς ἡγεμόνας τῆς Ἐλευσίνος, τὸν Τριπτόλεμον, τὸν Διοκλῆν, τὸν Εὐμόλεον καὶ τὸν Κελεὸν τὰς ἐλευσινιακὰς θυσίας καὶ τὰ μυ-

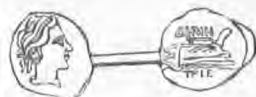

στήρικ (Ἰδ. Ἐλευσινια). Ἦν δ' εἰς ἀπατάων χρόνων ἡ Ἐλευσίς ἐδρα τῆς λατρείας τῆς Δήμητρος, κυρίως ὡς προστατίτις τῆς γεωργίας, καὶ ἐπομένως τῶν μονίμων ἀσκήσεων, τοῦ νομίμου γάμου καὶ τῆς πολιτικῆς εὐταξίας, δι' ἧς καὶ Θεσμία καὶ Θεσμοφόρος ἐπεκαλεῖτο. Ὁ Τριπτόλεμος, υἱὸς τοῦ Ἐλευσίνος (ἢ τοῦ Κελεοῦ, ταυτιζόμενος πολλάκις μετὰ τοῦ Δημοφόντος) λέγεται τὸ ἄροτρον ἐφευρὼν, καὶ, ἐντολῇ τῆς Δήμητρος, ἐπὶ ἄρματος συρρμένου ὑπὸ πτερωτῶν ὄρακόντων τὴν γῆν περιελθὼν καὶ τὴν σπορὰν τοῦ σίτου διδάξας, ἀρξάμενος δ' ἀπὸ τοῦ Πάριου πεδίου ΒΑ τῆς Ἐλευσίνος, ἐνθα καὶ βωμὸν εἶχε, καὶ χώρῳ τις ἐλέγετο «Τρι-

πτολέμου ἄλλως.» Καὶ ἡ Δήμητρα δὲ, ἐν ᾧ ἐζήτει τὴν κόρην τῆς, λέγεται πολλαχού εἰς τοὺς ποιμένας τὴν καλλιέργειαν τοῦ σίτου διδάσσα. Ὡς θεὰ τῆς περὶ τὴν γῆν ἐργασίας ἐλέγεται Χθονία, καὶ Χλόη δι' ἃ ἀπέδιδε πρῶτα χόρτα, καὶ Ἀνησιδώρα, καὶ πολλαχού ἐλέγεται νενυμφευμένη μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ εἰς τὴν γεωργίαν ἀναπορεύτου στοιχείου τῆς ὑγρασίας. Ἐπελέγεται δὲ καὶ Πελασγίς, διότι ἡ λατρεία αὐτῆς ἦν ἀπὸ τῶν Πελασγικῶν χρόνων γενικῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα διαδεδομένη, ὡς ἐν Θεσσαλίᾳ, Βοιωτίᾳ, Ἀττικῇ, Μεγάρῳ, Κορίνθῳ καὶ πανταχοῦ τῆς Πελοποννήσου. Καὶ ἡ εὐφορὰ τῆς Σικελίας ἐδέξατο αὐτὴν ἐκ Κορίνθου καὶ ἐκ Μεγάρων, καὶ διαφόρους ἐορτὰς εἶχε κατὰ τὸ ἔαρ καὶ τὸ φθινόπωρον καθιερωμένας εἰς τὴν μητέρα καὶ τὴν κόρην, τὰ Ἀνθεσφόρια, τὰ Θεογάμια, τὰ Ἀνακαλυπτήρια, τὰ Κόρεια, τὰ Θεσμοφόρια. Ἡ ὑπερίσχυσις τῶν Δωριέων, φυλῆς φιλοπολέμου, ἡλάττωσε πολλαχού τῆς Ἑλλάδος τὴν ἐξάσκησιν τοῦ κυρίως εἰρηνικῆν τάσιν ἐχοντος τούτου θρησκευματος, μέχρις οὗ ἡ νέα τῶν Ἰωνῶν ἐπιρροή ἐξέτεινεν αὐτὸ αὖθις, ἰδίως ἐξ Ἀττικῆς ὑπὸ νέαν μορφήν εἰς τὴν Πελοπόννησον. Εἰς τὴν Δήμητραν ἐθύνοντο καὶ ταῦροι καὶ θαλάμεις, ἀλλὰ πρὸ πάντων οὔες, διὰ τὸ γόνιμον αὐτῶν, καὶ προσέτι καρποὶ καὶ μέλι, καὶ ἱερὰ ἦσαν αὐτῇ οἱ ἀστάχεις, ὁ μήκων, τὰ καρποφόρα δένδρα. Ἡ τέχνη δὲ παρίστα αὐτὴν ὁμοίαν τῇ Ἡρᾷ, ἀλλ' ἡπιωτέραν, καὶ μᾶλλον φιλοστοργίαν πνέουσιν, φέρουσιν ἀτέμματα ἀστάχυνον, καὶ εἰς τὰς χεῖρας τὴν δᾶδα τῶν μυστηρίων καὶ πολλάκις καρπῶν κάνιστρον, καὶ ἀστάχεις ἢ μήκωνας εἰς τῶν χειρῶν τὴν ἐτέραν. Οἱ Ῥωμαῖοι ὠνόμαζον Ceres καὶ Cerealia ἐκαλεῖτο ἡ ἐορτὴ αὐτῆς, τελουμένη τὸ ἔαρ.

Δημητριάς, ὁχυρὰ πόλις ἐν Μαγνησίᾳ τῆς Θεσσαλίας, ἐν τῷ μυθῷ τοῦ Παγασαίου κόλπου, ἐκτίσθη (290 π. Χ.) ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, καὶ ἐξημίζετο ἐ-

νεκα τῆς διὰ τὸ ἐμπόριον προσφόρου αὐτῆς θέσεως, ὡς κλείς τῆς Ἑλλάδος (πέδαι Ἑλληνικά!), καὶ πολλάκις ἦν καὶ ἔδρα τῶν βασιλέων. Ἐνταῦθα

προσωρμίσθη ὁ μέγας Ἀντίοχος ὅτε ἐπολέμει κατὰ τῶν Ῥωμαίων (Πλβ. ΙΖ, Π. — Στράβ. Θ, 436).

Δημήτριος, 1) ὁ Πολιορκητὴς υἱὸς Ἀντιγόνου, ἐγενν. 337 π. Χ., νέος συν-επολέμησε μετὰ τοῦ πατρός του κατὰ τοῦ Εὐμένους, τοῦ Πτολεμαίου, τοῦ Λυσιστράτου καὶ κατ' ἄλλων στρατηγῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀμφισβητούντων αὐτοῦ τὴν διαδοχὴν. Δι' ἀνδρείας καὶ στρατηγικῶν πεπρωτισμένων προτερημάτων, ἐνίστε ἀπετύγχανεν ὁμως παρὰ

συρόμενος ὑπ' ἀπερισκέπτου ὁρμῆς, ὡς ἐν Πλάτῳ (312) κατὰ τοῦ Πτολεμαίου τῆς Αἰγύπτου. Ἀλλ' ἐν Συρίᾳ μικρὸν μετὰ ταῦτα κατετρόπωσε τοὺς Αἰγυπτίους (Πλούτ. Δημ. Ε, ΣΤ. — Διόδ. ΙΘ, 80, 93). Τὴν Βαβυλῶνα κατακτησας, οὐχὶ ὁμως καὶ τὸ δεύτερον αὐτῆς φρούριον, ὃ γενναίως ὑπερήσπισεν ὁ Σέλευκος, ἠναγκάσθη τέλος ν' ἀποσυρθῇ (Πλούτ. Δημ. Ζ). Εἶτα δ' αὖθις κατενίκησε τοὺς στρατοὺς τοῦ Πτολεμαίου, καὶ ἡλευθέρωσας Ἀθήνας ἀπὸ τοῦ Κασσάνδρου (307), ἐισελάσας θριαμβευτικῶς εἰς τὴν πόλιν, ἀφ' οὗ ἐκυρίευσεν τὴν Μουνησίαν, προσέφερε τοῖς Ἀθηναίοις πλοῦσιον δῶρον σίτου καὶ ξυλείας, καὶ ἐγένετο ἐκεῖ δεκτὸς μετὰ βασιλικῶν τιμῶν. Μετεκλήθη δ' ἔπειτα ὑπὸ τοῦ πατρός του, ἵνα ἐξακολουθήσῃ τὸν κατὰ τοῦ Πτολεμαίου πόλεμον, καὶ ἐν Κύπρῳ ἐνίκησε τὸν Μενέλαον, ἀδελφὸν τοῦ Πτολεμαίου, καὶ ἐπολιορκήσας τὴν Σαλαμίνα, πρωτεύουσιν τῆς

νῆσου. Καὶ ἰσχυράν μὲν εὗρεν ἀντίστασιν, εἰ καὶ ἀξιολογωτάτας ἐπενόησε πολιορκητικὰς μηχανὰς, δι' ἃς καὶ τὸ ἐπώνυμον τοῦ Πολιορκητοῦ τῷ ἐδόθη· ἀλλὰ μόνον ἀφ' οὗ εἰς ναυμαχίαν ἐνίκησε τὸν εἰς βοήθειαν τοῦ ἀδελφοῦ του προσδραμόντα Πτολεμαῖον, τότε ἐκυρίευσε τὴν πόλιν, καὶ ἔκτοτε (306) αὐτὸς καὶ ὁ πατὴρ του ἀνέλαβον τὸν τίτλον βασιλέων (Πλούτ., Δημ. Η, ΙΕ.—Διόδ. Κ, 47). Τὴν Ῥόδον ὅμως πολιορκήσας (304), ἀπέτυχε καὶ συνθηκολογήσας, ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, διότι ὁ Κάσσανδρος ἠπεῖλει τὰς Ἀθήνας. Διεχείμασε δ' ὁ Δημήτριος εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, ἐνθα αἱ κολακεῖαι ὧν ἔτυχεν, ὡς φέρ' εἰπεῖν ὅτι κατωρίσθη ἐν τῷ Ὀπισθοδόμῳ τοῦ Παρθενῶνος, ὡς ὧν δῆθεν ἀδελφὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ἀπεδείκνυσεν τῶν Ἀθηναίων τὴν ἠθικὴν παρακμὴν. Τὸ ἐπόμενον δ' ἔτος ἠναγκάσθη νὰ σπεύσῃ ἐκ νέου εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐνθα ὁ Κάσσανδρος, ὁ Λυσίμαχος, ὁ Σέλευκος καὶ ὁ Πτολεμαῖος εἶχον συμμαχήσει· κατὰ τοῦ πατρὸς του· ἀλλ' ἐκεῖ, ἐν Ἰψῷ ἐνίκηθη κατὰ κράτος (Πλούτ., Δημ. ΚΘ), ὁ Ἀντίγονος ἔπεσεν εἰς τὴν μάχην, καὶ ὁ Δημήτριος ἔφυγεν εἰς τὴν Ἐφεσον μετ' ὀλίγων πεζῶν καὶ τετραχιχιλίων ἱππέων. Καὶ ἤλπισε μὲν, διὰ τῶν ναυτικῶν του δυνάμεων καὶ τῆς κυριαρχίας του ἐπὶ τῶν ἐπισταμωτέρων νήσων καὶ πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπιθετικὸν πόλεμον, ἐξ Ἀθηνῶν, ὡς κέντρον, ὁρμώμενος· ἀλλ' εἰ Ἀθηναῖοι ἠρνήθησαν ν' ἀνοίξωσι τὰς πύλας των εἰς τὸν ἡττηθέντα, ὃν ἐθεοποιοῦν ὡς νικητὴν (Πλούτ., Δημ. Λ.). Μεταβάς δὲ τότε ὁ Δημήτριος ἐκ τῆς παραλίας τῆς Θράκης εἰς Συρίαν, συνεδέθη ἐκεῖ μετὰ τοῦ Σελεύκου, ψυχρανθέντος πρὸς τοὺς ἀρχαίους συμμαχοὺς του, ἔδωκεν αὐτῷ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του Στρατονίκην, καὶ δι' αὐτοῦ διηλλαγὴ καὶ μετὰ τῶν λοιπῶν. Ἀρνηθεὶς ὅμως ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸν Σέλευκον ἤν καθ' ὅδον κατέλαβε Κιλικίαν, διηνήχθη αὐθὺς πρὸς τοὺς νέους του φίλους, καὶ ῥιφθεὶς εἰς τὴν Ἑλλάδα

μετὰ νέου στρατοῦ καὶ στόλου, ἐκυρίευσεν τὴν Ἀἰγίνα καὶ τὴν Σαλαμίνα, καὶ μετὰ ταῦτα καὶ τὰς Ἀθήνας (297), ὡς ὅμως ἀντὶ νὰ τιμωρήσῃ, ἐξ ἐναντίας ἐνέπλησε θῶρων, μόνον ἐλέγξας αὐτὰς διὰ τὴν ἀχαριστίαν των (Πλούτ., Δημ. ΛΓ'). Καὶ τοὺς Σπαρτιάτας δ' ἐν Μαντιναίᾳ νικήσας, μετέβη εἰς Μακεδονίαν, πρὸς Ἀλέξανδρον, τὸν ἀδελφὸν τοῦ νέου βασιλέως Ἀντιγόνου. Ἀλλ' ἐπειδὴ οὗτος ἐφάνη τὴν ἀρρωγίην του μὴ προθύμως δεχθεὶς, καὶ ἐστράφη πρὸς Πύρρον, τὸν βασιλεῖα τῆς Ἡπείρου, διενήργησε τὸν φόνον αὐτοῦ, ἀνεκηρύχθη αὐτὸς βασιλεὺς, καὶ ἐκστρατεύσας κατὰ τῶν τὰ γενόμενα μὴ στεργόντων Βιωτῶν, μετ' αὐστηρὰν πολιορκίαν ἐκυρίευσεν τὰς Θήβας καὶ προσηνέχθη πρὸς αὐτὰς ἡπίως. Κατόπιν δ' ἐξεστράτευσεν κατὰ τοῦ Πύρρου εἰς Ἡπειρον, ὑποστηρίζοντος τοὺς ἐχθρούς αὐτοῦ Αἰτωλοὺς (289), καὶ ἀφ' οὗ ἐδόχασε τὴν χώραν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Μακεδονίαν (Πλούτ., Πύρρ. 2. Δμτρ. ΜΑ). Ἀλλὰ τὸ ἐκδεδητημένον τοῦ βίου καὶ ὑπεροψία αὐτοῦ διέθεσαν κατ' αὐτοῦ τοὺς νέους του ὤπλους· οὐχ ἦττον ὅμως ἐμελέτα ὁ Δημήτριος τὴν ἀνάκτησιν τῶν χωρῶν αἰτίνας ἄλλοτε ἀνῆκον εἰς τὸν πατέρα του, καὶ πρὸς τοῦτο, διὰ τρόπων βιαίων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἐξώπλισεν στρατὸν 110,000 ἀνδρῶν καὶ στόλον ἐκ 500 πλοίων, δι' ὃ καὶ ὁ Σέλευκος, ὁ Λυσίμαχος καὶ ὁ Πτολεμαῖος συνέδεσαν αὐθὺς (288) νέαν κατ' αὐτοῦ συμμαχίαν· καὶ ἐν τῷ στρατῷ δ' αὐτοῦ τοσαύτη ἐξερράγη δυσἀρέσκεια κατ' αὐτοῦ, ὡς πάντας, καὶ τὰ ἐχώρια ἤθη περιφρονούντος, ὥστε πρὶν ἢ τι ἐπιχειρήσῃ, ἠναγκάσθη (287) νὰ φύγῃ κρυφίως (Πλούτ., Δμτρ. ΜΑ). Ἐλθὼν δ' εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐπολιορκήσας τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐκεῖθεν μετέβη εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν (Αὐτ. ΜΣΤ). Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἠδυνάμει· εἰτα δὲ Ἀγαθοκλῆς, ὁ υἱὸς τοῦ Λυσιμάχου, τὸν ἐξεδίωξεν εἰς Φρυγίαν. Κατὰ Σελεύκου δὲ τὸν ὑπὲρ Κιλικίας πόλεμον, ἔνθεν ἐλπιδῶν ἐπιτυχίας, ἐπαναλαβὼν, καὶ ὑπὸ βα-

ρείας νόσου προσβλήθεις, ἀποκοπίσῃς δ' αὐτῷ καὶ τῆς διὰ θαλάσσης ὑπεκφυγῆς, ἡγαγέσθην γὰρ παραδοθῆναι εἰς τὸν γαμβρόν του· ὁ δὲ Σέλευκος ἀπέκρουσε μετ' ἀγανακτισέως ὅς ὁ Λυσίμαχος τῷ προσέφερε μεγάλης ποσότητος, ἂν τὸν ἐφόνευεν, ἀλλ' ἐπίσης καὶ τὰς ὑπὲρ ἀπελευθερώσεως παρακλήσεις τοῦ Δημητρίου. Ἀπέθανε δ' οὗτος μετὰ τριῶν ἐτῶν αἰχμαλωσίαν (283) ἐν Ἀπαμείᾳ τῆς Συρίας, τιμῶν τυχὼν καὶ μετὰ θάνατον ἐκ μέρους τῶν Ἑλλήνων. Ὁ Δημήτριος ἦν φιλόδοξος, δραστήριος, εὐχαρίστους τρόπους, εὐφυής, στρατηγὸς δεξιός, μεγαλεπήβολος, ἀλλὰ πολλάνκις καὶ παραβόλως ἐπιχειρηματίας, προσέτι δὲ εἰς πᾶσαν τρυφὴν ἐκδοτός ἄνευ μέτρου. Τὸν χαρακτηρεῖ αὐτοῦ περιγράφει ὁ Διόδωρος (Κ, 92).—2) Δημήτριος Β', ὁ ἔγγονος τοῦ Πολιρχητοῦ, υἱὸς δ' Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ, βασιλεύσας 10 ἔτη ἐν Μακεδονίᾳ, καθ' ἃ ἦν εἰς διηνεκεῖς πολέμους πρὸς τοὺς περιόικους λαοὺς (240—230) π. Χ.)—3) Δημήτριος Α, Σωτήρ, υἱὸς Σελεύκου τοῦ Φιλοπάτορος. διέμεινεν ἐπὶ τῆς ἐφηδικῆς τοῦ ἡλικίας ἐν

Τῳ ὡς ὁμηρος. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, ζητήσας μάτην ν' ἀπελευθερωθῇ, ἐδραπέτευσεν (162 π. Χ.), ἵνα διεκδικήσῃ κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀντιόχου, τὰ δικαιώματά του ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Συρίας, καὶ κυριεύσας τὸν θρόνον, ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῆς Ῥώμης, ἣτις εἶχε πρὶν ἀναγνωρίσῃ τὸν Ἀντιόχον, ἐνασμενίζομένη, ὡς φαίνεται, εἰς τὰς οἰκογενειακὰς ταύτας διχονοίας, δι' ὧν κατεστρέφετο τῆς Συρίας ἡ δύναμις (Πελδ. ΑΔ, 23. ΑΒ, 4). Τὸς Βαβυλωνίους ἐλευθερώσας ἀπὸ τοῦ τυραννικοῦ σατραπείου αὐτῶν Τιμάρχου, ἔλαβε παρ' αὐτῶν τὴν ἐπωνυμίαν Σωτήρ. Ἐπολέμησε δὲ καὶ κατ

τῶν Ἰουδαίων, ἀλλ' οὐχὶ μετ' ἐπιτυχίας. Μιθυσος δὲ καὶ ὠμός, ἐμισθόθη ἐν Συρίᾳ, καὶ ἔπεσε πολέμων πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον Βαλάν (150 π. Χ.). (Πολβ. ΑΓ, 14).—4) Δημήτριος Β, ὁ Νικάτωρ, υἱὸς τοῦ προρρηθέντος, καὶ αὐτὸς ἐν τῇ νεωτάτῃ αὐτοῦ ἡλικίᾳ ἐπέμφθη ὡς ὁμηρος τοῦ πατρὸς

τοῦ εἰς Ῥώμην ἀλλ' ἐπανελθὼν εἰς Συρίαν, ἐξέβαλε, βοηθείᾳ Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ ἀνεκτήσατο τὸν πατρικὸν θρόνον (147 π. Χ.), ἐφ' οὗ, ὡς ἀδιακόπων ἐπαναστάσεων πολεμοῦμενος, ἐστίρηθη διὰ ξένων μισθωτῶν βοηθείᾳ τοῦ Μακάβαίου Ἰωνᾶθάν (Α. Μακκ. ΙΑ, 39.—(Just. XXXV, 2). Μὴ τηρήσας ὅμως τὴν πρὸς τοὺτον ὑποσχέσιν του, ἀπώλεσε αὐτὸν πᾶν τὸ κράτος του, καὶ μετὰ δυσχερείας ἀνεκτήσατο αὐτὸ πάλιν. Ἐξεστράτευσεν καὶ κατὰ τῶν Πάρθων (140), ἐπέτυχεν κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἡχημαλωθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως αὐτῶν Ἀρσάκου, ὅστις καὶ τῷ ἔδωκε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ εἰς γάμον (Just. XXXVI, 1), τὸν εἶχεν ὅμως οὐχ ἦσαν αἰχμαλωτον, καὶ μόνον ὅτε ὁ ἀδελφός του Ἀντίοχος ἐπολέμησε τοὺς Πάρθους, ἀπῆλθέ, καὶ ἀνεκτήσατο καὶ τὸν θρόνον μετὰ τοῦ Ἀντιόχου τὸν θάνατον (130). Τέσσαρσι δ' ἔτη μετέπειτα ἐφονεύθη ἐν ἐπαναστάσει (Just. XXXIX, 1).—5) Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς, ἐγεννήθη τῷ 345 π. Χ. καὶ ἐμαρτύρησε παρὰ τῷ φιλοσοφῷ Θεοφράστῳ καὶ τῷ κωμικῷ ποιητῇ Μενάνδρῳ. Ὁ Κάσσανδρος ἀνέθετο (317—307) αὐτῷ τὴν διέθυνσιν τῶν Ἀθηνῶν, καὶ οὕτω πρὸς ὄφελος καὶ εὐχαρίστησιν τῆς πόλεως ἐκυβέρνησεν, ὥστε εὐγνωμονοῦντες οἱ Ἀθηναῖοι τῷ ἀνήγειραν 360 ἀνδριάντας (Cic. Rp. Π, Ι.—Nep. Mib. VI). Ἠναγκάσθη ὅμως νὰ φύγῃ, ὅτε Δημήτριος

ὁ πολιορκητὴς κατέλαβε τὰς Ἀθήνας, καὶ παλίμδουλος ὄχλος τὸν κατεδίκασεν εἰς θάνατον (Πλούτ. Διμτ. Κ). Μικρόν δ' ἐν Θηδαίε διαμείνας, ἀπῆλθεν εἰς τὰς Ἀλεξάνδρειαν, πρὸς Πτολεμαῖον τὸν Λάχου, ὅστις πολλὰκις τὸν συνεβουλεύετο· ἀλλ' ὁ υἱὸς αὐτοῦ, Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος, τὸν ἐξώρισεν εἰς τὴν ἄνω Αἴγυπτον, ἐνθα ἀπέθανε τῷ 283, δηλθεῖς ὑπὸ φρεως. Ἦν δ' οὐ μόνον πολιτικὸς διαπρεπὴς ὁ Δημήτριος, ἀλλὰ καὶ φίλος τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ἐπιστημῶν, ἐν Ἀθήναις τὴν διδασκαλίαν τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν ἐμφυχώσας, καὶ προσέτι· χαρίεστατος ῥήτωρ, εἰ καὶ ἤδη μᾶλλον εἰς τὴν παρακμάζουσαν ἀνῆκων σχολὴν (Cic. Or. XXVII. Brut. IX. LXXXII. — De Or. II, 23. — Quint. X, 4, 80). Ἐκ τῶν πολλῶν ἱστορικῶν, φιλοσοφικῶν, γραμματικῶν καὶ ῥητορικῶν συγγραμμάτων τοῦ οἱ τίτλοι διετηρήθησαν μόνον. "Εγγραφε δὲ καὶ ποιήματα ἐπίσης ἀπολεσθέντα. Πραγματεία Περὶ ἐρμηνείας, περίληψις οὐχὶ ἀνεξία λόγου κανόνων τῆς ῥητορικῆς ἐκφράσεως, φέρει τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἀλλ' ἐστὶ χρόνων μεταγενεστέρων. — 6) Δημ. ὁ Σουγνείδης, κυνικὸς φιλόσοφος, ζῶν ἐν Ῥώμῃ, περὶ 40—90 μ. Χ. Ἡ ἄκρα αὐτοῦ λιτότης, ζῶντος ὡς ἐπαίτου ἐν μέσῳ τῶν τότε πολυτελέστατα βιούντων Ῥωμαίων, εἰλικυθεν ὑπὲρ αὐτοῦ πολλῶν τῶν τότε ἐπισημοτέρων ἀνδρῶν τὸν σεβασμὸν, καὶ ὁ Θρασέας συναναστρέφετο μετ' αὐτοῦ, καὶ ὁ Θρασέας κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς του συνδιέλεχθη μετ' αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς (Sen. Ben. VII. II-Suet. Verp. XIII). — 7) Δημ. ὁ ἐκ Γαδάρων, ἀπελευθερὸς τοῦ Πομπηίου, ἀγαπητὸς αὐτῷ, καὶ διὰ τῆς αὐτοῦ προστασίας μέγαν κτησάμενος πλούτον (Πλούτ. Πομπ. Β, 40). — 8) Εὐνυσούμενος τις τοῦ Καίσαρος, μετὰ τούτου τὸν θάνατον ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου διοικητῆς τῆς Κύπρου διορισθεὶς (Δ. Κάσ. ΜΗ, 40). — 9) Δημ. ὁ Σκηψίος, ἱστορικὸς, γράψας εἰς 30 βιβλία «Τρωϊκὸν ὑδιάκασμα», ἐν

ᾧ ἐπραγματεύθη τὰ κατὰ τὸν ἐπὶ Ὀμήρου βίον ἐν Τρωάδι, ἀρυσθεὶς ἐξ Ἀριστάρχου καὶ Ἡγησίου. Σῶζονται δὲ τινὰ αὐτοῦ ἀποσπάσματα. — 10) Γλυπτὴς ἐξ Ἀλωπεκῆς τῶν Ἀθηνῶν, προγενέστερος τοῦ Λυσίππου, ἰδίως περὶ τὴν ὁμοιότητα μᾶλλον ἢ τὸ ἰδανικὸν κάλλος ἀσχολούμενος, ὥστε καὶ ἂν ὁ ῥωπαγράφος ἐπωνομάσθῃ (Δ. Δαέρτ. Ε, 21). "Επλασεν ἄγαλμα τοῦ στρατηγοῦ Περίκλου.

Δημιόπρατα, τὰ ὑπὸ τῶν πωλητῶν δημευόμενα (δημοσιευόμενα ἢ ἀπογραφόμενα) καὶ ὑπὲρ τοῦ δημοσίου πωλούμενα ἰδιωτικὰ κτήματα. Περὶ αὐτῶν ἐδίδετο λόγος εἰς τὴν πρώτην ἐκκλησίαν τοῦ δήμου καθ' ἐκάστην πρυτανείαν. Ἐξετίθεντο δὲ δημοσίᾳ πύνακες αὐτῶν εἰς γινώσιν πάντων. Ἦν δὲ καὶ ὡς ποιὴν συνθηθεσάτη ἡ τῶν κτημάτων κατάσχες, οὐ μόνον τῶν ἀφειλόντων εἰς τὸ δημοσίον, ἀλλὰ καὶ τῶν εἰς ἀτιμίαν περιπιπτόντων, καὶ τῶν ἐξοριζομένων (οὐχὶ ὅμως τῶν ἐξοστραχιζομένων), καὶ τῶν εἰς θάνατον καταδικαζομένων ὥστε ἐφημεζετο εἰς διάφορα ἐγκλήματα, οἷον φόνον, ἱερουσίαν, κτλ. Καὶ σύμμαχοι δ' ἐνίοτε καταδικάζοντο εἰς τὴν δημευσιν, ἂν ἐνομιζοντο πλάσιοι. Ταύτην δὲ τὴν ποινὴν ἐπέφερε καὶ ἡ γράφη ξενίας, ἡ κατὰ ξένου ἀποδειχθέντος ὅτι παρὰ νόμῳ ἀντεποιήτατο δικαιώματα πολίτου, ὡς καὶ ὁ διὰ διαψηφίσεως τοῦ ἴδιου δήμου ἐκδληθεὶς, τὴν ἀπόφασιν δὲ ταύτην ἐφεισβαλὼν καὶ ἡττηθεὶς, προσέτι δὲ καὶ ὁ ἡττηθεὶς εἰς γράφην μετοικεσίας, ἥτοι μέτοικος καθ' οὗ δικαστικῶς ὁ ἀπεδεικνύετο ὅτι δὲν ἐπλήρωσε τὸ μετοίκιον.

Δημιουργοί, 1) μίᾳ τῶν ἐπὶ Θησεῖως φυλετικῶν διαιρέσεων. "Ιδ. Φυλαί. 2) Δημόσιοι ὑπηρέται εἰς τινὰς πολιτείας. Παρὰ τῷ Ἀχαικῷ δεσμῷ ἦσαν οἱ 10 δημιουργοὶ ἀνώτατοι ἄρχοντες. (Πολδ. ΚΗ, 6, 9. — Liv XXXII, 32). — 3) Οἱ χειρῶνακτες οἵτινες καὶ ὀλίγην εἶχον πολιτικὴν σημασίαν. Ἐν Σπάρτῃ τὰς βαναυσους τέχνας μετῆρχοντο κυρίως οἱ περίοικοι, καὶ ἐν Ἀθήναις

βαθμηδὸν περιήλθον αὐταὶ κυρίως εἰς τοὺς μετόικους· ἐν δὲ Ῥώμῃ ἐξησκούντο πρὸ πάντων ὑπὸ δοῦλων.

Δημόδοκος. ὁ τυφλὸς αἰοδὸς τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων Ἀλκινόου, ὅστις, ὅτε ὁ Ὀδυσσεύς παρὰ τούτῳ ἐξενίσθη, ἔψαλεν εἰς τὴν τράπεζαν περὶ τῆς ἐριδος τοῦ Ὀδυσσεύς καὶ Ἀχιλλεύς, τοῦ ἔρωτος τοῦ Ἀρεως καὶ τῆς Ἀφροδίτης, καὶ περὶ τοῦ Δουρείου ἱππου (Ὀμ. Ὀδ. Θ, 44). Ὡς ὁ αὐτὸς ἐξεληγήθη ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις καὶ ὁ αἰοδὸς ὃν κατέλειπεν ὁ Ἀγαμέμνων παρὰ τῇ Κλυταίμνῃστρᾳ (Ὀδ. Γ, 267).

Δῆμος. Ἐν Ἀττικῇ, δῆμος μὲν κυρίως ἐλέγετο τὸ σύνολον τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ πολιτικὴν ἔποψιν· δῆμοι δὲ ἰδίως ἦσαν τῶν φυλῶν αἱ ὑποδιαίρεσεις. Καὶ κατ' ἀρχάς μὲν αἱ φυλαὶ ἦσαν 4 τὸν ἀριθμὸν. Ὁ δὲ Κλεισθένης (510 π. Χ.), ἀφαιρέσας ἀπ' αὐτῶν τὴν πολιτικὴν σημασίαν, ὠργάνωσε καὶ συνέστησε πάντα τὰ χωρία τῆς Ἀττικῆς εἰς 100 δῆμους, καὶ ἀνὰ 10 ἐξ αὐτῶν, οὐχὶ πάντοτε τοπικῶς συνεχόμενα. ἀπετέλεσαν ἀνὰ μίαν φυλὴν, ὥστε ὑπῆρξαν αὐταὶ 10 τὸν ἀριθμὸν, καὶ οὐδόλως ἦσαν πολιτικῶς αὐθόπαρκοι, ἀλλ' αἱ συνελεύσεις ἢ ἀγοραί αὐτῶν ἐγίνοντο ἐν Ἀθήναις. Ἐπὶ Στράβωνος δὲ (Θ, 396) εἶχεν αὐξήσει τῶν δῆμων ὁ ἀριθμὸς εἰς 174. Ἐκαστος πολίτης τὸ πρῶτον ἀνήκεν εἰς τὸν δῆμον ἔνθα εἶχεν ἰδιοκτησίας· ἀλλὰ, μεταβαλλομένων βαθμηδὸν τῶν κτηματικῶν σχέσεων, πολλοὶ πολλάκις εἶχον κτήματα καὶ εἰς ἄλλους δῆμους, ὅπερ ἐλέγετο ἔγκλησις, δι' ἣν καὶ φόρος τις, τὸ ἐγκλητικὸν, ἀπετίνατο εἰς τὸν δῆμον εἰς ὃν τὸ κτῆμα ἔκειτο. Εἶχον δὲ τὰ ὀνόματα οἱ δῆμοι εἴτε ἐκ τῶν χωρίων ᾧ περιελάμβανον, εἴτε ἐκ γενῶν πιθανῶς τῶν ἐκεῖ κατοικούντων, ὡς τὸ τῶν Βουταδῶν, ἐν ᾧ οἱ Ἑρεσθουτάδαι δῆμον δὲν ἀπετέλουν· οὐδὲ πᾶς Βουτάδης τὸ γένος ἦν ἀνάγκη νὰ ὑπάγῃται εἰς τὸν δῆμον τοῦτον· ἀλλὰ πᾶς πολίτης ἀνήκεν ἀνγκαίως εἰς ἕνα δῆμον, καὶ ὅτε ἐπισήμως

ὀνομάτι ἐμνημονεύετο, προσετίθετο αὐτῷ καὶ τὸ πατρωνυμικὸν καὶ τὸ δημοτικόν, οἷον «Δημοσθένους Δημοσθένους Παιανιεύς.» Κατὰ τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας ἑκάστος νέος ἐνεγράφετο εἰς τοῦ δήμου τὸ ληξιαρχικόν, καὶ μετὰ δύο ἔτερα ἔτη εἰς τὸν ἐκκλησιαστικὸν καὶ ἐν πέντε καὶ ὁὐ ἐκτὸς τὸ δικαίωμα τῆς μετοχῆς εἰς τὴν γενικὴν συνέλευσιν ἢ ἐκκλησίαν τοῦ δήμου (τῶν Ἀθηναίων). Οἱ δημόται συνεδρόντο διὰ κοινῶν ἡμερησίων ἐργῶν, εἶχον δημοτικάς κτήσεις δημοτικούς φόρους καὶ δημοτικάς δαπάνας καὶ ὁσάκις ἔκτακτοι ἀνάγκαι παρουσιάζοντο συνεσέφερον καὶ δημοτικάς εἰσφοράς εἰς τὸν δῆμόν, ἐφ' ὧν καὶ εἶχον καὶ ταμίαν τοῦ δήμου, καὶ ἐκάστου δήμου προίστατο καὶ εἰς δὲ μαρχος, συγκαλῶν καὶ διευθύνων τὴν δημοτικὴν ἐκκλησίαν, καὶ μετ' αὐτῆς τὰ ληξιαρχικά συντάττων βιβλία, καὶ νέους ἐγγράφους δημότας. Ὅσάκις δ' ὑπῆρχεν ὑπόνοια πλεονεξίας παρ' ἐγγράπτων, ἦτοι εἰς τοὺς κατάλογους ἐγγραφέντων ξένων μὴ κεκτημένων τοῦ πολίτου δικαίωμα, ἀνεγινώσκειτο ἐπ' ἐκκλησίαις ἐκ νέου ὁ κατάλογος, καὶ ἐπὶ τῶν ἀμφισβητουμένων ἐγίνετο διαψήφισις, ὅθεν ἀποψήφισθεις ἀπλῶς διεγράφοντο ὅμως προέβαιναν εἰς ἔφεσιν καὶ ἡττῶν, ἐφ' ᾧ λακίζετο, ἐδμεύετο ἡ περιουσία του, καὶ ἡρῶντο καὶ δοῦλος νὰ πωληθῇ. Τοιαύτη διαψήφισις ἐστὶν ἡ ὑπόθεσις τοῦ λόγου τοῦ Δημοσθένους κατ' Εὐδουλίζου, ἀποβληθέντος ἀπὸ τοῦ δήμου του.

Δημοκλήδης, ἐκ Κρότωνος τῆς Μεγαλῆς Ἑλλάδος, ἦλθε νέος εἰς Ἀθήνας, καὶ ὡς ἱατρὸς διακριθεὶς, μετέβη εἰς Ἀθήνας καὶ Σάμον, ὅθεν ἐκλήθη εἰς τὴν αὐλὴν Ἀρταίου τοῦ Ἀ', ἵνα θεραπεύσῃ τὸν πάσχοντα αὐτοῦ πόδα. Δὲν ἐδέχθη ὅμως τὴν πρότασιν τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του. Ἐκεῖ ἐπὶ μετὰ τῆς ἀριστοκρατικῆς μερίδος πολιτευομένης κατὰ τῶν δημοκρατικῶν, κατεδιώχθη ὑπὸ αὐτῶν, ἐφυγαδεύθη, καὶ τιμῆς προκηρυχθεὶς

ἐπὶ τῇ κεφαλῇ του, ἐθανατώθη ὑπὸ τινος
Θεαροῦς. Ἦν δ' ὁ Δημόκριτος ὁ ἀρχηγὸς
τῆς πρώτης ἐν Ἑλλάδι διαπρεψόσης ἱατρι-
κῆς σχολῆς (Ἡρδ. Γ, 129).

Δημόκριτος, ὁ καὶ **δημόσιος**
καὶ **δήμιος** λεγόμενος ἐν Ἀθήναις, ἐκτε-
λεστής τῶν σωματικῶν ποινῶν καὶ βασάνων,
«ὁ τῶν ἐνδεκα ὑπερέτης» (Πλάτ.
Φαίδ. 116 Β).

Δημοκρατία, ἴδ. Πολιτεῦματα.

Δημόκριτος, 1) ἐξ Ἀδδῆρων τῆς
Ἠρέκης, γεννηθεὶς μεταξὺ 470 καὶ 460, π. Χ.
ἔζη ἐπὶ ἐπὶ Σωκράτους. Τὸν μέγαν πλούτον
τοῦ πατρὸς του, ὅστις καὶ τὸν Ψέρξην, ἐκστρα-
τεύοντα εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἶχε φιλοξενήσει,
ἐδαπάνησε, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ὁ υἱὸς
εἰς ἐδοιορίας εἰς Αἴγυπτον καὶ τὴν Ἀσίαν.
Περὶ αὐτοῦ διηγούνται ὅτι ἐξηκολούθησε
περιηγούμενος ἐπὶ ὀγδοήκοντα ἔτη ἄλλα
τοῦτο ἐθεώρησάν τινες κριτικαί ὡς παρεξη-
γήσιν ἐκ συγχύσεως μεταξὺ Π' = 80 καὶ
Π, συγκοπὴν τοῦ πέντε. Ἐρρέθη προσέτι,
πιθανῶς ὑπὸ μυθογράφων, θαυμάσια ἐπιδιω-
κόντων ἀκούσματα (Cic. Fin. V. 29, 87),
ὅτι αὐτὸς ἐαυτὸν ἐτύφλωσεν. Ἐπίσης καὶ ὁ
ἰσχυρισμὸς ὅτι ἐμυθήθη τὰ μυστήρια τῶν Μά-
γων στήριζεται μόνον ἐπὶ παρεξηγήσεως χω-
ρίου τοῦ Ἡρόδοτου (H, 120). Ἄλλοι δὲ τὸν
φέρουσι καὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς Γυμνοσοφιστὰς
ἐν τῇ Ἰνδικῇ. «Ὅτε δ' ἐπανήλθεν εἰς τὴν πα-
τρίδα του, ἀπέχων τοῦ πολιτεύεσθαι, παρὰ
τὰς προτροπὰς τῶν συμπολιτῶν του, ἐπέδωκε
εἰς φιλοσοφικὰς καὶ φυσικοῖστορικὰς σπουδὰς,
καὶ ἀπεβίωσε λίαν προβεβηκώς, τῷ 361 π.Χ.
Διδάσκαλος αὐτοῦ ἦν ὁ Λεύκιππος, καὶ οἱ δύο
ὁμοῦ θεωροῦνται ὡς οἱ πρῶτοι ἰδρυταί τῆς
ἄτομιστικῆς θεωρίας. Ὁ Δημόκριτος
παρεδέχετο μίαν κόσμου ψυχὴν, πρώτην
θεῖαν οὐσίαν, συγκειμένην ἐξ ἰδιορρυθμῶν
λεπτοτάτων ἀτόμων, ἐξ ὧν προήρχοντο οἱ τε
θεοί, καὶ αἱ ψυχαὶ παντὸς τοῦ ζῶντος, τρεφόμε-
ναι διὰ τῆς ἀναπνοῆς ἐκ τῶν ἐν τῷ ἀέρι διακεχυ-
μένων ἐκείνων μορίων (Cic. N. D. I. 43, 170).

Διέφερον δὲ κατ' αὐτὸν αἱ οὐσαὶ μόνον κατὰ
ποσότητα, οὐχὶ καὶ κατὰ ποιότητα, καὶ περὶ
αὐτοῦ καὶ τοῦ διδασκάλου του ἐλέγετο·
«Στοιχεῖται μὲν τὸ πλῆρες καὶ τὸ κε-
νὸν εἶναι φασί, λέγοντες τὸ μὲν ὄν,
τὸ δὲ μὴ ὄν.» Διέκρινε δὲ μεταξὺ ἀντι-
λήψεως καὶ ὑπάρξεως, διίσχυρίζομενος ὅτι
κατὰ τὴν πρώτην μόνον (νόμῳ) ὑπάρχει
ψυχὸς καὶ θερμὴ, τὸ σκληρὸν ἢ μαλακόν,
γλυκὺ ἢ πικρὸν κατ' ἀλήθειαν δὲ (ἐστὶ ἢ)
οὐδὲν ἕτερον ὑπάρχει ἢ τὰ ἀδιαίρετα μόρια
καὶ τὸ κενόν. Τὴν ψυχὴν ἔλεγε συνισταμένην
ἐξ ἀτόμων σφαιροειδῶν, καὶ ἐνέκυψεν
εἰς τὰ περὶ ἀνθρωπίνης συνειδήσεως καὶ
αἰσθήσεως, ἣν ἐξηγεῖ παραδεχόμενος ὅτι αἱ
λεπταὶ ἐπιφάνειαι ἀποσπώμεναι ἐκ τῶν ἀν-
τικειμένων, εἰσέρρουσι εἰς τὰ αἰσθητήρια. Διε-
τείνετο προσέτι ὅτι τὰ ὄντα διετέλουν εἰς
ἀέναον κίνησιν ἐν τῷ κενῷ, διὸ καὶ ἄπειροι
ὑπάρχουσι κόσμοι, διάφοροι κατὰ μέγεθος
(Cic. Acad. pr. 17, 55) καὶ κατ' ἀποστάσεις,
τινὲς οὐδ' ἥλιον ἔχοντες οὐδὲ σελήνην, ἄλλοι
μεγαλητέρους τῶν ἡμετέρων, καὶ ἄλλοι
πλείονας καὶ τινὲς μὲν διατελοῦσιν εἰς αὐ-
ξήσιν, ἄλλοι δ' εἰς μείωσιν, καὶ τινες στε-
ροῦνται καὶ ζῶν καὶ φυτῶν καὶ ὑγρασίας.
Τὰ δ' ἄτομα εἰσὶ πάντα ὅμοια τὴν ποιότη-
τα, ἄλλα τὸ σχῆμα διάφορα ἢ δὲ συνέχουσα
καὶ συνδυάζουσα αὐτὰ δύναμις ἐστὶν οὐχὶ σκε-
πτομένη, ἐπίγνωσιν καὶ λογικὸν κερτημένη
τις ἀρχή, οὐχὶ νοῦς, ἀλλὰ τυφλὴ σύμπτω-
σις ἢ αὐθαίρετος τύχη. Ἡ ὑλιστικὴ αὐτοῦ
αὕτη δοξασία ἀπένευε τὴν ὑπαρξίν τῆς τὸ
πᾶν διεπούσης προνοίας, καὶ ὅμως οὐχ ἥττον
παρεδέχετο ἐκ θείας οὐσίας προερχόμενα εἴ-
δωλα, ἀγαθοποιὰ καὶ ἄλλα κακοποιὰ,
διὰ τοῦ σώματος εἴτε ἐν ὄνειρῳ εἴτε ἄλλως
εἰς τὴν ψυχὴν εἰσχωροῦντα, καὶ τῇ ὁράσει ἢ
τῇ ἀκοῇ αἰσθητὰ, πολλάκις ὡς μαντεῖον τὸ
μέλλον προλέγοντα. Σκοπὸν δὲ πάσης ἀν-
τιλήψεως παρεδέχετο ἣν καλεῖ εὐθυμίαν
ἢ καὶ δι' ἄλλων παντοίων ὀνομάτων, οὐχὶ
σωματικὰς ἐννοῶν ἀπολαύσεις, ἀλλὰ μάλλον

ἡθικὴν ψυχῆς ἡρεμίαν, «καθ' ἣν γαλήνως καὶ εὐσταθῶς ἡ ψυχὴ διαγίγεται πρὸ μηδεὶνος ταραττομένη φόβου ἢ δεισιδαιμονίας ἢ ἄλλου τινὸς πάθους.» Διὰ τοῦτο ὑπὸ τῆς παραδόσεως ὠνομάσθη γελαστῆρ, ὁ αἰγελῶν, ὡς κατ' ἀντίθεσιν αὐτοῦ ὁ Ἡράκλειτος ἐρρέθη ὁ αἰγελῶν. Μεταξὺ τῶν συγγραμμάτων του μνημονεύεται ὁ «μικρὸς διακασμος.» Περιελάμβανον δ' αὐτὰ τὴν ἡθικὴν, φυσικὴν, φυσικὴν ἱστορίαν, μαθηματικὰ, τεχνικὴν, μουσικὴν, γεγραμμένα εἰς ὕψος ἀνθρώπων καὶ σχεδὸν ποιητικόν, ἀλλ' οὐχὶ ἀπηλλαγμένον Ἀδελφικῶν ἰδιωτισμῶν (Cic. Or. XX). Ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων Θρασύλειος τις συνέλεξε καὶ διήρπασεν αὐτὰ εἰς τετραλογίας ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐξέλιπον, καὶ μόνον ἐλάχιστα τινὰ αὐτῶν ἀποσπάσματα διεσώθησαν. — 2) Ἀρχιτέκτων, περὶ τὰ 400 π. Χ. πρῶτος χρῆσιν ποιησάμενος τῆς ἀψίδος, καὶ μετ' Ἀναξαγόρου γράψας περὶ τῆς σκηνικῆς διασκευῆς (Vitr. VII, Praef. II).

Δημοσθένης. 1) Ἀθηναῖος, στρατηγὸς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Κατὰ τὸ θέρος τοῦ 426 π. Χ., περιέπλευσε τὴν Πελοπόννησον μετὰ 30 πλοίων πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν πρὸς δυσμὰς συμμάχων πόλεων, ἐλεηλάτησε τὴν Λευκάδα, καὶ ἐκινήθη κατὰ τῶν Αἰτωλῶν, ἐλπίζων ἐκεῖθεν καὶ διὰ τῆς Φωκίδος νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν Βοιωτίαν· ἀλλ' ἀποτυχὼν, ἀπέπεμψε τὸν στόλον εἰς Ἀθήνας, αὐτὸς δ' ἔμεινεν εἰς Ναύπακτον, φοβούμενος τὴν ὀργὴν τοῦ δήμου (Θουκ. Γ, 91—98). Ἐκεῖ δὲ προσβληθεὶς ὑπὸ τοῦ Σπαρτιάτου Εὐρυλόχου, ἐνίκησεν αὐτὸν, καὶ εἴτα αὐθις κατὰ κράτος, εἰς Ἄργος τὸ Ἀμφιλοχικόν, καὶ ἐπέφερε διχροσασίαν εἰς τοὺς ἐχθρούς, ἐπιτρέψας μόνον εἰς τοὺς Σπαρτιάτας ν' ἀπέλθωσιν ἀνενόχλητοι, τοὺς δ' Ἀμδρακινῶτας εὐκόλως κατατροπώσας (Θουκ. Γ, 102, 107). Ἐπανελθὼν δὲ τότε εἰς Ἀθήνας, ἐξεστράτευσεν αὐθις τῷ 425, ἐκυρίευσεν τὴν Πύλον ἐν Μεσ-

σηνίᾳ, ἐνέκλεισεν εἰς τὴν νῆσον Σφακτηρίαν τοὺς αὐτὴν κατέχοντας Σπαρτιάτας ὀπλίτας καὶ ἐδίασεν αὐτοὺς νὰ παραδοθῶσι, συμπτύκτορα ἔχων καὶ τὸν δημαγωγὸν Κλέωνα (Θουκ. Δ, 21). Μετὰ ταῦτα ἀπέτυχεν πρὸς ὁσίων τὰ Μέγαρα, ἀλλ' ἐκυρίευσεν τὸν Λαμῆνα αὐτῶν, τὴν Νίσκιαν (Θουκ. Δ, 66). Ἐν Σικελίᾳ δὲ, δεινωθείσης τῆς θέσεως τῶν Ἀθηναίων μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ Σπαρτιάτου Γυλίππου, ἐπέμψθη ἐκεῖ εἰς βοήθειαν τοῦ Νικίου τὸ πρῶτον ὁ Εὐρυμέδων (τῷ 414), καὶ τὸ ἐπὶ ἐτος (413) ὁ Δημοσθένης μετὰ στόλου. Ἀλλ' ἡ κατὰ τῶν Ἐπιπλοῶν ἀκροπόλεως τῶν Συρακουσῶν, προσβολὴ τῶν Ἀθηναίων ἀπέτυχεν, καὶ ὁ Δημοσθένης ἐπρότερον ν' ἀποσυρθῇ ἐκεῖθεν ὁ στρατὸς καὶ ὁ στόλος. Ὁ Νικίας ὅμως, ἐκ δεισιδαιμονίας δι' ἐπεληθυῶσαν ἐκλειψὶν σελήνης, τῆς καταλλήλου στιγμῆς μὴ ἐπωφεληθεὶς, ἀπώλεσε τὸ πρῶτον τὸν στόλον, καὶ εἴτα καὶ τοῦ στρατοῦ κατὰ κράτος νικηθέντος, ἡγχαλωτίσθη καὶ αὐτὸς μετὰ τοῦ Δημοσθένους, καὶ ἀμφότεροι ἐθανατώθησαν ὑπὸ τῶν ἐξαγριωθέντων Συρακουσίων, κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 413 (Θουκ. Ζ, 42). Ἐν γένει δ' ἦν ὁ Δημοσθένης δραστήριος καὶ ἐπιχειρηματίας, οὐχ ἥττον ὅμως συνετὸς καὶ προβλεπτικὸς, στρατηγικὰ σχέδια ἐπινοῶν, καὶ ἡξέυρων τὴν στιγμὴν πρὸς ἐφαρμογὴν αὐτῶν νὰ ἐκλέγῃ, καὶ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἀπροσδοκήτως νὰ ἐπιτίπῃ, ἐπιδεξιῶς εἴτε τῶν ὀπλιτῶν εἴτε τῶν ψιλῶν χρῆσιν ποιούμενος. Πολιτικὴν ἐπιρροὴν δὲ ἐξήσκει, οὐδὲ διηύθυνεν αὐτὸς τὰς περὶ τοῦ πολέμου ἀποφάσεις τῶν Ἀθηναίων. Ἦτο δὲ χαρακτήρος ἀνεπιλήπτου, καὶ οὕτως αὐτὸς τὸν παριστά ὁ Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Ἰπποκρίτοι. — 2) Δημοσθένης Δημοσθένους Παιανιεὺς, γεννηθεὶς πιθανῶς ἐν Ὀλ. 488 δ' (385 π. Χ.), ἐκ γονέων πλούσιων, ἀπώλεσε τὸν πατέρα του ἐπταετῆς ὄν, τὴν δὲ περιουσίαν του δι' ἀπίστου διαχειρίσεως τῶν ἐπιτρόπων του. Τὴν ῥητορικὴν ἐδιδάχθη κυρίως παρὰ τῷ Ἰσαίῳ, ἐπὶ διδάκτορις μυρίων

δραχμῶν, καὶ δι' ἐπιμόνου ἐπιμελείας ὑπερ-
νίκησε τὴν ἀσθένειαν τοῦ τε σώματος καὶ τῶν
φωνητικῶν του ὀργάνων. Διηγοῦνται ὅτι ἵνα
βιάζεται νὰ μένῃ οἰκᾷ μελετῶν, ἔχειρε
τὸν ἥμισυν πῶγανά του, καὶ ἵνα θεραπεύσῃ
τὴν τραυλότητα τῶν ὀργάνων του ἐλάμβανε

Ὀλυμποθακοῖς καὶ Φιλιππικοῖς αὐτοῦ
λόγοις, ὡς ἀπειλοῦσαν τῆς Ἑλλάδος τὴν ἐλευ-
θερίαν. Ἀλλὰ δὲν ἀπέφερε πᾶν τὸ ἀποτέλεσμα
ὃ ἐπεδίωκε, διότι ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν εἶχεν
ἤδη πολὺ ἐκπέσει τῆς προτέρας αὐτοῦ δρα-
στηριότητος, οὐδὲ στρατηγόν τινα εἶχεν ἐφά-

μικροῦς χάλικας εἰς τὸ στόμα, καὶ εἰς τὸ
παραθαλάσσιον, ἀπέναντι τῆς βοῆς τῶν
θραυμένων κυμάτων, ἀπήγγελλε μεγα-
λοφῶνως (Πλουτ. Δμοθ. Δ. ΣΤ). Ἡ πρῶ-
τη αὐτοῦ δημηγορία ἦν ἡ κατὰ τοῦ ἐπι-
τρόπου του Ἀφάρδου καὶ τοῦ συγγενοῦς
αὐτοῦ Ὀνήτορος. Ἀλλὰ, καὶ τοι κατα-
δικασθέντος ἐκείνου, ὁ Δημοσθένης οὐδὲ-
λως ἐπανακτήσατο τὴν περιουσίαν του·
προσέτι ἡ δίκη αὕτη ἐξήγειρε κατ' αὐτοῦ
τὸν ἰσχυρὸν ἐν Ἀθήναις Μειδίαν, ὅστις
βιαίως εἰσέβαλεν εἰς τὴν εἰκίαν τοῦ Δη-
μοσθένους, καὶ κτεδικάσθη μὲν, ἀλλὰ
κατώρθωσεν ἐπὶ ὀκτῶ ἔτη νὰ διαφύγῃ τὴν
ποινήν του, καὶ μάλιστα, τῷ 354 π. Χ.,
ὅτε ὁ Δημοσθένης ἀνεδέχθη τὴν Διονυσια-
κὴν χορηγίαν, ἐτόλμησε νὰ ἐπιτεθῇ κατ'
αὐτοῦ. Καὶ ταύτην δὲ τὴν δίκην κατώρ-
θωσεν ἐπὶ μακρὸν ν' ἀναβάλῃ, μέχρις οὗ
διὰ παρακλήσεων ἔπεισε τὸν Δημοσθένην
ν' ἀποστῇ αὐτῆς. Ἦναγκάσθη δ' αὐτὸς εἰς
τοῦτο ἐνορῶν ὅτι οὐδὲν ἐδύνάτο κατὰ τῆς
ἐπιτροπῆς τοῦ ἀντιπάλου του· ὁ δ' ἐχθρὸς του
Αἰσχίνης τὸν διέβαλεν ὅτι ἔπραξεν οὕτω
δωροδοκῆθεις 30 μνᾶς (3000 δρ.). Περί τὸν
αὐτὸν χρόνον (355) ἡγόρευσε κατὰ Λε-
πτίνου καὶ Ἀνδροτίωνος, καὶ διὰ
τῶν τοιούτων λόγων παρεσκευάσθη βαθμη-
δὸν εἰς τὸ μέγα αὐτοῦ πολιτικὸν στάδιον,
ἀρχόμενον ἀφ' οὗτου Φίλιππος ὁ Μακεδὼν
ἀνεμίγη δραστηρίως εἰς τὰ τῆς Ἑλλάδος.

Δημοσθένης ως ρήτορ. Ἀγάλμα ἐν τῇ Βασιλειᾷ.

Ἦδη ἀπὸ τοῦ 358 εἶχεν οὗτος ἀρχίσει προσ-
βάλλων καὶ κυριεύων τὰς βορείους τῶν Ἀθη-
ναίων κτήσεις, ὡς τὴν Ἀμφίπολιν, τὴν Πύδναν,
τὴν Ποτίδαιαν, τὴν Μεθώνην. Τὴν ταπεινώσειν
δὲ ταύτην καὶ ἐξασθένεισιν τῶν Ἀθηναίων ἐθεώ-
ρησεν ὁ Δημοσθένης καὶ ἐκήρυξεν ἐν τοῖς

μύλλον τοῦ Φιλίππου, καὶ προσέτι ἀντετάχθη
τῷ ρήτορι ἀντίπαλος οὐκ εὐκαταφρόνητος ὁ Αἰ-
σχίνης (ἴδ), κηρυχθεὶς φίλος τῶν Μακεδόνων,
εἰ καὶ ἡ κοινὴ γνώμη ὑπὲρ τοῦ Δημοσθένους
ἐκλίνε μᾶλλον. Τῷ 345 ὁμοῦς ὁ Δημοσθένης

συνεδούλευε τὴν μετὰ τοῦ Φιλίππου εἰρήνην, βλέπων τῆς πόλεως τὴν ἀδυναμίαν, καὶ προσήπτεν εἰς τὸν Αἰσχίνην ὅτι ἤθελε τοῦ πολέμου τὴν ἐξακλεούθῃν μόνον ἵνα συμπληρωθῇ τῶν Ἀθηναίων ἡ καθυπόταξις εἰς τοὺς Μακεδόνας, καὶ τῷ 343 ἐπανελάβε τὴν κατηγορίαν του. "Ὅτε δὲ μετ' ἄλλα δύο ἔτη ἀπειλητικώτερος ἐπῆλθεν ὁ Φιλίππος, ἐπεδίωξεν ὁ Δημοσθένης γενικὴν κατ' αὐτοῦ συμμαχίαν, καὶ κατὰ συμβουλὴν αὐτοῦ ἐστάλη ὁ Φωκίων εἰς Εὐβοίαν, καὶ ἐξέβαλεν ἐκεῖθεν τοὺς ὑπὸ τῶν Μακεδόνων ἐγκατασταθέντας τυράννους. Διὰ ταύτας δὲ καὶ τὰς ἄλλας προσπάθειάς του, ὡς ἀποτέλεσμα ὑπῆρξαν μετὰ ταῦτα αἱ ἐν Περίνθῳ καὶ Βυζαντίῳ νῆκαι, τῷ ἀπενεμήθῃ τῷ 340 χρυσοῦς στέφανος εἰς τὰ Διονύσια. Καὶ ὑπὲρ τῆς οἰκονομικῆς δὲ διαχειρίσεως καὶ τῆς ὑπὲρ τοῦ ναυτικοῦ δαπάνης τῶν πρὶν κατασπαταλωμένων χρημάτων πολὺ ἐμερίμνησεν. Ἀλλὰ κατ' αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ ἔτος, ὅτε ὁ Αἰσχίνης ὡς Πυλαγόρας εἰς τοὺς Δελφικοὺς περὶ τοὺς, προὔκალεσε τὸν δεῦτερον ἱερὸν πόλεμον, καὶ τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Φιλίππου κατ' αὐτῶν τῶν Ἀθηναίων, πάντων καταπληγέντων, μόνος ὁ Δημοσθένης ἐμεινεν ἀπτόητος, καὶ ἐκ τοῦ βήματος εἰς περίσκεψιν τοὺς Ἀθηναίους προτρέπων, ἐπέφερε τὴν Ἀττικοβοιωτικὴν συμμαχίαν, ἣτις καὶ οἷς τὸ πρῶτον ἐνίκησε. Τῷ 338 ὅμως ἐπῆλθεν ἡ φοβερά ἡττα ἐν Χαιρωνείᾳ, ἐνθα καὶ ὁ Δημοσθένης ὡς ὀπλίτης ἐπολέμησε, καὶ εἰτα παρὰ πάσας τὰς ἀντιπράξεις τῆς μακεδονικῆς μερίδος, αὐτὸς ἐξελέγη ἵνα ἀπαγγείλῃ τῶν πεσόντων τὸν ἐπιτάγιον, καὶ ὁ Κτησιφῶν ἐπρότεινε νὰ τῷ δοθῇ αὐθις χρυσοῦς στέφανος καὶ ν' ἀνακηρυχθῇ εἰς τὰ Διονύσια. Ἀλλ' ὁ Αἰσχίνης ἀντεξάνεστη, κατῴρωσε ν' ἀναδελθῇ ἐπὶ ὀκτὼ ὅλα ἔτη ἡ ἀπόφασις, καὶ τότε, ὁμιλήσας «κατὰ Κτησιφῶντος» ἀπεκρούσθη δια τοῦ λόγου τοῦ Δημοσθένους τοῦ «περὶ στεφάνου», καὶ καταδικασθεὶς, ἐξωρίσθη. Καὶ μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ Φιλίππου νῆαν διεπράξατο ὁ Δημοσθένης ἀντι-

μακεδονικὴν συμμαχίαν, ἣν ὁμως διέλυσε ὁ Ἀλεξάνδρος, ἐπιπεσὼν κατὰ τῶν ἑταίρων, καὶ μόλις διὰ μεσιτείας τοῦ Δημάδου ἀπεσοδόθη ἡ ἀπαιτηθεῖσα παράδοσις τοῦ Δημοσθένους καὶ τοῦ Λυκούργου. "Ὅτε μετὰ ταῦτα ὁ Ἀρπαῖος ἤλθεν εἰς Ἀθῆνας, ἀπαγαγὼν ἐκ Βαβυλῶνος τὸ ταμεῖον τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ προσεπάθησε νὰ ἐξεργίσῃ τὴν πόλιν κατὰ τῶν Μακεδόνων, οἱ αὖτε τίκαλοι τοῦ Δημοσθένους κατηγέρθησαν καὶ αὐτὸν ὡς δωροδοκηθέντα, καὶ κατῴρωσαν καὶ καταδικασθῇ εἰς πρόστιμον, ὃ μὴ ἀποτίσκει ἐφουλακίσθη καὶ ἐδραπέτευσε μετὰ βαρεῖαν καρδίαν διὰ τῆς πατρίδος τοῦ τὴν ἀγνωμοσύνην. "Ὅτε δ' ἡγγέλθη τοῦ Ἀλεξάνδρου ὁ θάνατος, τῷ 323, ἀνεσκήρτησε πᾶσι ἡ ἑλλάς, ὁ Δημοσθένης πανταχῶς ἐκέρυττε τὴν κατὰ τῶν Μακεδόνων ἐξέγερσιν, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, πέμψαντες τριήρη, ἀνεκαίεσαντο αὐτὸν πανηγυρικῶς (Πλούτ. Δημοθ. ΚΖ). Μετὰ τὴν νίκην ὅμως τοῦ Ἀντιπάτρου καὶ τοῦ Κρατεροῦ, κατηγορήθησαν ὁ Δημοσθένης μετὰ τὸ φίλων του, καὶ προτάσει τοῦ Δημάδου κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον. Τότε δὲ κατεφυγὼν ὁ Δημοσθένης εἰς τὴν νῆσον Κάλανδρον (ἢ Πόρον) εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ ἐλὼν θάνατον τῶν Μακεδόνων καὶ ἐκεῖ νὰ τὸν συλαβῶσι, φαρμακευθεὶς ἡττοκτόνησε (Πλούτ. Δημοθ. ΚΘ) τῇ 15^ῃ Πυανεψιώνος τῆς 11^ῃ γ' Ὀλυμπ. (30 Σεπτ. 322 π. Χ.). Οἱ Ἀθηναῖοι ἐτίμησαν τὴν μνήμην αὐτοῦ στήσαντες αὐτῷ ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀνδριάντα χαλκοῦν Αἰδομηγορίαι τοῦ Δημοσθένους, πρότυπα διανοότητος περὶ τὸν λόγον, καὶ ἐντόνου οὐχὶ πεφουσημένης, ἀλλ' ἐμμετροῦς εὐγλωττίας μεγαλορρημονες ἐν τῇ ἀφειλείᾳ των, ἐνταῦχοι ἄλλ' οὐχὶ ἐπιτετηθευμένοι, εἰσὶ συγχρόνως ἡ πιστὴ εἰκὼν τοῦ ὕψους τῆς διανοίας καὶ τῆς εὐγενείας τῶν πατριωτικῶν αἰσθημάτων του. Οἱ ἀρχαῖοι ἐγνώριζον 65 ἔξ αὐτῶν διετηρήθησαν δὲ 61, ἐξ ὧν τινες ἐκρίθησαν μὴ γνήσια.

Δημοτικά ἔσματα. Ἀπὸ τῶν ἔσ-

χριστάτων χρόνων ἡ ποιητικὴ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ φαντασία καὶ αἰσθησις παρήγγε παρ' αὐτῷ ἀφελή καὶ ἀνεπιτήδευτα δημοτικά ᾠσματα, εἴτε ὀρθοσκευτικοῦ χαρακτήρος, εἴτε εἰς τὸν ἐν τοῖς ἀγροῖς ἢ τὸν κατ' οἶκον βίον ἀναφερόμενα, μετὰ ταῦτα καὶ ὑπὸ τῆς ἐντέχνου ποιήσεως ἐπὶ τὸ τελειότερον καλλιεργηθέντα. Τοιοῦτος ἦν ὁ γοερός Αἰλίνος, ἢ καὶ Οἰτόλινος, (ἢτοι θάνατος τοῦ Αἰνίου) (Παυσ. Θ, 29), ἐκ τοῦ «Αἰλίνε», ὡς ἤρχιζε καὶ ἔληγε ὀρθνός τις εἰς τὸν Αἶνον, τὸν ἐν ἀκμῇ νεότητος ὑπὸ τῶν κυνῶν σπαρχθέντα. Ἐν Ὀμήρῳ (Ὀλ. Ε, 569) ὁ Αἶνος ψάλλεται κατὰ τὸν τρυγητὸν, καὶ ἴσως συγγενὲς τῷ ληνός, ἦν συμβολικὴ ἐπωνυμία τῆς ἀκμῆς τοῦ ἔτους, ἀπὸ τῶν κυνικῶν καυμάτων ἀρχομένης ἐκκλίνῃ. Ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα χρόνοις ὁ Αἶνος ἐπροσωποποιήθη εἰς ποιητὴν, διδάσκαλον τοῦ Μουσαίου. Καὶ ἄλλα δὲ ὑπὸ ἄλλα νεανιῶν ὀνόματα ἐψάλλοντο ὅμοια ἐλεγείᾳ πολλαχού τῆς Ἑλλάδος, καὶ μάλιστα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἰς ἀναλόγους περιστάσεις, ὡς ὁ Ἰάλεμος, ὁ Σκέφρος ἐν Τεγέᾳ, ὁ Λιτυεργῆς ἐν Φρυγίᾳ ἐπὶ τοῦ θερισμοῦ ψαλλόμενος, ὁ Βόρμος, παρὰ τοῖς ἐν τῷ Εὐξείνῳ Μαρυανδινοῖς. Τοιαῦτα εἰσὶ καὶ τὰ εἰς Ἀδωνιν ᾠσματα, καὶ τούτοις συγγενῇ καὶ τὰ εἰς νεκροῦς μοιρολόγια, οἱ ὀρθῆνοι (Ὀμ. Ἰλ. Ω, 720). Ὀρθοσκευτικά ᾠσματα ἦσαν οἱ παιᾶνες πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα, πίστιν, εὐγνωμοσύνην, ἐλπίδας ἐκφράζοντες (Ὀμ. Ἰλ. Α, 473. Χ, 391. Ὑμν. πρὸς τὸν Ἀπόλλ. Π60. 336), ἡ ὑμνοῦντες ἐπικῶς τὸν θεὸν καὶ τὰς πράξεις του. Ἐκ μεταγενεστέρων χρόνων γνωστοὶ εἰσὶν, ἐντέχως συντεταγμένοι, πρὸ πάντων ὕμνοι εἰς τὸν Διόνυσον, ἐξ ὧν ἀνεπτύχθη βαθυμῆδον ἢ δραματικὴ. Ὀρθοσκευτικὸς χαρακτήρος ἦσαν καὶ οἱ Ὑμέναιοι (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 493). Καὶ πελλὰ δὲ καὶ παντοῖα ἄλλα οἰκιακὰ καὶ δημοτικά ᾠσματα μνημονεύονται παρὰ τοῖς Ἑλλησιν, οἷον τὰ πρὸς ὄρχησιν, τὰ διὰ τὰ παιῖδα, αἱ καταβακαλίσαις διὰ τὰ βρέ-

φη, τὰ τῶν χειλιδῶν, τὰ τῶν μυλιωδῶν, τῶν κωπηλατῶν, τοῦ ληνοῦ, τὰ τῶν ἐπαίτων, ἢ Εἰρσιώνη (Ἰδ. Πυανέψια). Καὶ τὰ σκολιὰ δὲ ἦσαν ὥδαί τῶν οἶνοποτῶν, καὶ βουκολικὰ ἐψάλλοντο ᾠσματα, ἐξ ὧν ἀνεπτύχθη ἔπειτα ἡ βουκολικὴ ποιησις (Ἰδ. Θεόκριτος).

Δημοφάνης, Ἰδ. "Εκδήμος.

Δημοφῶν καὶ Δημοφῶν, 1)

Ἰδ. Δημήτηρ. — 2) Ὑῖος Θεσείως καὶ Φαίδρας, βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν (Ἰδ. Διομήδης), κατὰ τὰς μετὰ τὸν Ὀμηρον παραδόσεις συνεξεστράτευσεν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀκάρου (Ἰδ.) εἰς τὴν Τροίαν, καὶ ἡλευθέρωσεν τὴν μάμμην του Ἀθραν, ἣτις ὡς δούλη εἶχε παρακολουθήσει ἐκεῖ τὴν Ἑλένην (Ἰλ. Γ, 144. — Παυσ. Ι, 25, 3). Κατ' Ὀσίδιον (Her. II), ἐπὶ τῆς ἐπιστροφῆς του ἐμνηστεύθη Φυλλίδᾳ, τὴν θυγατέρα Σίθωνος τοῦ βασιλέως τῶν Θρακῶν, ἀπῆλθε δὲ πρὸς τοῦ γάμου εἰς τὴν πατρίδα του ὅπως διατάξῃ τὰ καθ' ἑαυτὸν, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπέστρεψε κατὰ τὴν ὀρισμένην προθεσμίαν, ἡ Φυλλίς ἀπηγγονίσθη καὶ μετεμορφώθη εἰς δένδρον. Ὑπὲρ τῶν Ἡρακλειδῶν ὑπερμαχήσας ὁ Δημοφῶν ἐν Ἀθῆναις, ἐφόνευσεν τὸν καταδιώκοντα αὐτοὺς Εὐρυπύκην (Εὐρύπ. Ἡρακλειδαί).

Δημοχάρης, ἀνεψιὸς (υἱὸς ἀδελφῆς)

τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους, ὑπ' αὐτοῦ διαδοχῆς, καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ δραστηρίως ἀντιταχθεὶς εἰς τὴν Μακεδονικὴν φετρίαν (Πλούτ. Δημοθ. ΚΑ. Δμτρ. ΚΑ). Δημήτριος ὁ Πολιορκητής, τὴν δημοκρατίαν αὐτοῖς ἐγκαταστήσας ἐν Ἀθῆναις, ὑπεστήριξε καὶ αὐτὸν διὰ τῆς ἐπιστροφῆς του. Ἀλλὰ τῷ 303 ἐξεβλήθη τῶν Ἀθηναίων, ἐπανήλθεν ὅμως τῷ 298, καὶ αὐτοῖς ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Δημητρίου, ὠχρώσας τὰς Ἀθῆνας καὶ ἐπροσπάθησεν νὰ τὰς ἐνισχύσῃ, τὰ οἰκονομικὰ καὶ τὴν διοίκησιν αὐτῶν ἐπὶ τὸ ταχικώτερον ἀνοργανίσας. Ἐπέμφθη δὲ καὶ πολλάκις πρέσβεις πρὸς διαφόρους τῶν Μακεδόνων ἡγεμόνων. Ἀπεβίω-

σε δὲ, φαίνεται, τῷ 280 π. Χ. (Πολβ. ΙΗ, 13). Ὁ εὐγενὴς πατριώτης ἔγραψε καὶ ἱστορίαν τῶν κατ' αὐτὸν χρόνων, εἰς τοὺλάχιστον 21 βιβλία (Cic. Brut. LXXXIII), μὴ διασωθεῖσαν (Πλούτ. Δμσὺ. Α.)

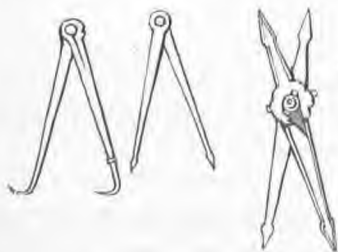
Δημῶναξ. Κύπριος, γεννηθεὶς πιθανῶς τῷ 90 π. Χ., ἤκμαζεν ἐπὶ Ἀδριανού, φιλόσοφος στωϊκὸς, ἐπὶ τὰ ἔχνη βαιῶν τῶν Κυνικῶν, τὴν αὐτάρχειαν πρεσβεύων καὶ ἀνεξαρτησίαν ἀπὸ ἐξωτερικῶν ἀπολαύσεων, ὡς ἐπιφέρουσιν τὴν ψυχικὴν ἡρεμίαν. Ἡθελε, πρῶτος διδάσκων, νὰ ἐπιφέρει τὴν βελτίωσιν τῶν συγχρόνων του· καὶ ἐπολιτεύετο δὲ, πολλῆς ὑπολήψεως ἀπολαύων. Ἐκλοντούτης σχεδόν, ἵνα ἀποφύγῃ τὰς ἀσθενείας τοῦ βαθεοῦ γήρωος, ἀπέθανεν ἐν Ἀθῆναις ἀρνούμενος τροφήν, καὶ ἐνεταφιάσθη μεγαλοπρεπῶς, δημοσίᾳ δαπάνῃ, τῶν φιλοσόφων φερόντων τὸ φέρετρον εἰς τὸν τάφον, ἡ δὲ λιθίνῃ ἔδρᾳ ἐφ' ἧς ἐκάθητο ἐθεωρεῖτο ὡς ἱερά. Φίλος τις τοῦ Λουκιανοῦ συνέγραψε τὰ περὶ αὐτοῦ.

Δία, 1) ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Νάξου (Διόδ. Ε, 50). — 2) Ἰδ. Κρήτης.

Διάδαθρον, εἶδος ὑποδήσεως γυναικείας (Εὐστ. εἰς Ὀμ. Ὀδ. Ε. 3), ἣν ὁ Πολυδεύκης (Ζ, 90) ἐσφαλμένως λέγει κοινήν εἰς τὰ δύο φύλα.

Διαδατήρια, ἴδ. Ἀθηνᾶ.

Διαδήτης, εἰς χρῆσιν τῶν γεωμετρῶν,

Εὐρέθησαν ἐν Παμφίλῳ.

ἀρχιτεκτόνων. γλυπτῶν, διαφόρων σχημάτων κατὰ τὴν διαφορὴν χρῆσιν.

Διαγώρας, 1) Πόδιος, εἰς τῶν ἐπισημωτέρων Ἑλλήνων ἀθλητῶν, σύγχρονος

τοῦ Πινδάρου, ἀναθέντος αὐτῷ τὴν 4' οἰκὴν τῶν Ὀλυμπίων. Ἦν δὲ περιεδονίκτης ἦτοι νικητὴς καὶ εἰς τοὺς τέσσαρας μεγάλους ἀγῶνας, καὶ παρώτρυνε καὶ τοὺς υἱοὺς καὶ τοὺς ἐγγόνους του ν' ἀκολουθήσωσι τὰ ἔχνη του. "Οτε ἐν Ὀλυμπίᾳ δύο τῶν υἱῶν του συγχρόνως ἐνίκησαν, τῷ ἐπέθηκαν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ του τοὺς στεφάνους οὓς ἐκέρδισαν, καὶ τὸν περιήγαγον μεταξὺ τοῦ ἐπευφημούντος πλήθους, ρίπτοντος εἰς αὐτὸν στέφανον ἐξ ἀνθῶν. Εἰς δὲ Σπαρτιάτης τῷ ἐφώνησε τότε· "Ἀπόθανε, Διαγώρα. Εἰς τὸν οὐρανὸν δὲν δύνασαι ν' ἀναβῇς» (Πλούτ. Πελοπ. 21. — Cic. Tusc. I, 46, III). Ἀνδριάς δ' αὐτοῦ ἰδρύθη ἐν Ὀλυμπίᾳ. — 2) ὁ ἐπικληθεὶς ὁ Θεός, υἱὸς Τελεχλείδου, ἐκ Μήλου, συγχρονος τοῦ Πινδάρου, Σιμωνίδου, Δημοκρίτου, Πρωταγόρου καὶ Σωκράτους, κατὰ τὸ μέσον τοῦ δ' αἰῶνος π. Χ., ἔζησε τὸ πλεῖστον ἐν Ἀθῆναις. Ἐπὶ τῆς πρώτης νεότητος του ποιητὴς, ἔγραψεν ὕμνους καὶ διθυράμβους, εἶτα δ' ἐπεδόθη εἰς τὴν φιλοσοφίαν, ὁπαθεὶς γινόμενος τοῦ συστήματος τῶν ἀτόμων τοῦ Δημοκρίτου, καὶ κηρυχθεὶς κατὰ τοῦ παραδοθέντος ὁρθοκράτους, ἀρνούμενος τὴν ὑπάρξιν τῶν θεῶν, καὶ περιφρονητὴς τῶν μυστηρίων, ἀμυθηθεὶς, διέδιδε καὶ ἐχλεύαζε, καὶ ἀπειρεπεν ἄλλους τῆς εἰς αὐτὰ πίστεως. Ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι παροργισθέντες, ἐξηφάνισαν τὸν συγγράμματά του, προέγραψαν αὐτόν, καὶ ἐκέντησαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, φυγόντος ἐπὶ Κόρινθον (Ἀριστ. Ὀρν. 1073, καὶ Σχόλ. ἐνθα καὶ φαίνεται ὅτι ἀπέθανε (Cic. N. D. I, 1, 2, 23, 63, 42, 117. III, 37, 89). Διὰ μικρὰ ἀποσπάσματα τῶν ποιημάτων του συνίζονται ἐν ταῖς συλλογαῖς τῶν λυρικῶν.

Διαγραφεῖς, ἴδ. Ἐπιγραφεῖς.

Διάδημα ἡ μίτρα, ταινία λευκῇ, στενὴ, καὶ μόνον κατὰ τὸ μέσον εὐρυτέρα, ἐρίου ἢ ἐκ μετάξης, περὶ τὸ μέτωπον δυνάμενη, εἰς κόσμον τῶν ἡγεμόνων, ἐξ Ἀσίης δὲ πρὸ πάντων προσελθούσα. Πρῶτος γαγῶν αὐτὸ λέγεται ὁ Διόνυσος, διότι

ο Διόδωρος (Δ. 4), ἐκ μέθης περιεδόθη τὴν κεφαλὴν, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν ἀγαλμάτων αὐτοῦ (Κρήδεμνον) ἔχει τὰς δύο ἄκρας χρεμαμένους παρὰ τοὺς μὲνιγγας. Ἐν Αἰγύπτῳ εἶχεν ἐπειρασμένον τὸν ἱερὸν ὄφιν, ἐν Περσίᾳ περιεδοῖτο περὶ τὴν τιάναν, καὶ ἦν κυανόλευκον. Ἐπειδὴ

δὲ τὸ διάδημα ὁ προσέφερεν ὁ Ἀντώνιος εἰς τὸν Καίσαρα ἐγένετο αἰτία τοῦ θανάτου αὐτοῦ, οἱ ἐπόμενοι αὐτοκράτορες ἀπέκλεισαν ἀποτροπιαζόμενοι τὸ σύμβολον τοῦτο· τὸ παρεδόχθη δὲ πάλιν ὁ Δικκλητιανός, καὶ ὁ Κωνσταντίνος τὸ ἐκόσμησε διὰ διπλῆς σειρᾶς μαργαριτῶν καὶ πολυτίμων λίθων. Καὶ οἱ νικηταὶ δ' εἰς τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας περιεδοῖντο τὴν κεφαλὴν δι' ὁμοίαν νικητήριον ταινίαν, ὡς παρέστηκεν τὸν χαλκοῦν Διαδόμενον ὁ Πολύκλειτος (ἰδ.) (Δουκ. Φιλ. Φ. ΙΗ. — Plin. XXXI, 19, 2), οὗ λίθινα ἀπομιμήματα σώζονται.

Διαδικασία, ἐν γένει πάντα τὰ κατὰ τὴν δίκην, ἰδίως δὲ αἱ δίκαι αἱ ἀφορῶσαι τὴν διακρίσιν μεταξὺ πολλῶν ἀντιποιομένων τὸ αὐτὸ δικαίωμα, ἢ ἀμφισβητούμενων τὴν αὐτὴν εὐθύνην. Κατέβαλλε δ' ἕκαστος τῶν εἰς ταύτην δίκην ἀντιγεγραμμένων ἢ ἀξίωσιν ὑγειρόντων, ποσότητά τινα, ἥτις ἐκκαλεῖτο παράστασις.

Διάδοχοι, ἐλέγοντο ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων ἱστορικῶν οἱ στρατηγοὶ τοῦ Ἀλέξανδρου, οἵτινες μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐνεμεμήθησαν τὸ κράτος του. — **Διάδοχος** ἐπεκλήθη ὁ νεοπλατωνικός Πρόκλος (412 μ. Χ.), ὡς διαδεχθεὶς τὸν Συριανόν.

Διαζύγιον, ἰδ. Γάμος.

Διάζωμα, 1) διάζωμα κατιόν ἀπὸ τῆς ἐξέως μέχρι τῶν γονάτων, ὃ κατ' ἀρχὰς ἔφερον οἱ ἀθληταί, ἔπειτα δὲ κατέλιπον οἱ ἑλληνες, παρουσιάζοντες γυμνοί, ἀλλ' οὐχὶ καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἐν χρήσει δὲ καὶ εἰς τοὺς

Ἐξ ἀρχαίου λόγου.

ἐργάτας ἐπιπόνων ἐργασιῶν. — 2) ἰδ. Θεάτρον.

Δίατα, 1) τόπος διαμονῆς. — 2) Δικαστικὴ ἀπόφασις τῶν διαιτητῶν.

Διαιτηταί, δικασταὶ ἐν Ἀθῆναις,

οὐχὶ οἱ τακτικοί, οἱ τῆς Ἡλιαίας, ἀλλ' οἱ ἀναλογοῦντες πρὸς τοὺς σήμερον αἰρετοὺς κριτάς. Ἦσαν δὲ δύο εἰδῶν. Οἱ μὲν αὐτῶν ἦσαν δημόσιοι, ὑπερπεντηκοντούταις ἢ ὑπερεξηκοντούταις, κληρούμενοι ἀνὰ 44 ἐξ ἑκάστης φυλῆς καὶ ὀρκιζόμενοι (Οὐλπ. εἰς Δημοσθ. καὶ Μειδ. 542 Rang. Ant. Hell. II, N. 1163)· ὁ δ' ἀρνούμενος περιέπιπτεν εἰς ἀτιμίαν. Οἱ παρ' αὐτοῖς διάδικοι προκατέβαλλον ἕκαστος ἀνὰ μίαν δραχμὴν, τὴν καλουμένην παράστασιν, καὶ ἐπειδὴ ἡ διαδικασία αὕτη ἦν καὶ ὀλιγοδάπανος καὶ ἀπηλλαγμένη πολλῶν τύπων, πολλοὶ ἐπρωτίμων αὐτὴν τῆς τακτικῆς δίκης· καὶ τινὲς μάλιστα (Λεξ. ῥήτ.) διασχυρίσθησαν ὅτι πάντες ὤφειλον νὰ υποβάλλωσι τὰς δίκας τῶν εἰς τοὺς διαιτητὰς πρὶν τῶν δικαστηρίων· ἀλλὰ τοῦτο ἐστὶν ἐσφαλμένον (Δημοσθ. κ. Διονυσιοδ. 1288). Τῆς καταδικαιτήσεως δὲ ἢ ἀποδικαιτήσεως (καταδικαστικῆς ἢ ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως) ἐδύνατο νὰ ζητηθῇ ἡ ἀνατροπὴ (τὴν μὲν εὐσαν ἀντιλαχεῖν) εἴτε δι' ἄλλων διαιτητῶν, εἴτε δι' ἐφέσεως εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια, ἄνευ ἄλλων προδικαστικῶν διατυπώσεων, διότι κατὰ τὴν φύσιν τῆς δίκης οἱ αὐτοὶ ἄρχοντες ἡγεμόνευσαν καὶ τῶν διαιτητικῶν καὶ τῶν ἄλλων δικαστηρίων, καὶ αἱ διὰ τὰ πρῶτα ἐνεργηθεῖσαι διατάξεις ἐφηρμόζοντο καὶ εἰς τὰ δεύτερα. — Οἱ δ' ἄλλοι διαιτηταὶ ἦσαν οἱ δι' ἐπιτροπῆς (Δημοσθ. π. Ἀπατούρ.) κατ' ἀμοιβαίαν συγκατάθεσιν τῶν ἀντιδίκων ἐκλεγόμενοι. Οὗτοι ὀρκιζόμενοι, ἐδίκαζον ἐνώπιον μαρτύρων ἀνεκκλήτως. Καὶ οἱ μὲν ὅμως καὶ οἱ δὲ τῶν διαιτητῶν ἐδύνατο νὰ καταμνησθῶσιν εἰς τὸν δῆμον

ἐπὶ φιλοπροσώπῳ ἐτυμολογίᾳ, καὶ ὑπέκειντο εἰς βαρεῖας ποινὰς (Δημοθ. κ. Μειδ. 545).

Διακρία, ἴδ. Ἀττικῇ.

Διάκτορος, ἴδ. Ἑρμῆς.

Διαλεκτική, παρὰ Πλάτωνι ἡ λογική, ἢ ἡ μέθοδος τῆς θεωρητικῆς σκέψεως. Ὁ δ' Ἀριστοτέλης διέκρινε τὰ ἐπιστημονικὰ συμπέρασματὰ τῶν ἀπλῶς διαλεκτικῶν ἢ ἐπὶ πιθανότητος στηριζομένων. Οὕτω βαθμυκῶς διαλεκτικοὶ ἐπεκλήθησαν οἱ φιλόσοφοι οἱ ἐν ταῖς συζητήσεσι τεχνάσματα ἐπιδιώκοντες. Εἶτα δὲ περιήλθεν ἡ ἐπωνυμία αὕτη εἰς διαφόρους φιλοσοφικὰς σχολὰς, ἰδίως τὴν Μεγαρικὴν ἢ ἑριστικὴν κληθεῖσαν, καὶ τὴν στωϊκὴν. Ἰδίως δ' ἔφερε τὸ ὄνομα τοῦτο ἡ ὑπὸ τοῦ Καρχηδονίου Κλειτομάχου, μαθητοῦ τοῦ Καρνεάδου, ἰδρυθεῖσα σχολή.

Διαμαρτυρία, ἐν τῇ ἀττικῇ δικονομία τὸ ἐναντίον τῆς εὐθυδικίας (ἴδ.), ὅτε ὁ διάδικος ζητῇ ν' ἀποδείξῃ διὰ μαρτύρων, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς δίκην, ὡς π. χ. ἐπὶ ἀμφισδητήσεως κληρονομίας, ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ προσεχέστερος συγγενής.

Διαμαστίγωσις, ἡ τῶν Σπαρτιατῶν ἐφῆβων μαστίγωσις πρὸ τῆς Ὀρθίας Ἀρτέμιδος. Ἐπειδὴ τὸ ἀγάλμα αὐτῆς ὑπετίθετο ἐλθὼν ἐκ τῆς Ταυρικῆς, ἴσως τὸ βάρβαρον τοῦτο ἔθος ἦν μετρίαισι μόνον τῶν ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ ἀνθρωποθυσιῶν, παραδεχθεῖσα ὑπὸ τῆς Λυκουργεῖου νομοθεσίας ὡς μέτρον ἀγωγῆς τῶν νέων καὶ σκληραγωγίας. Μνημονεύονται παραδείγματα ἐφῆβων πεσόντων νεκρῶν ὑπὸ τὴν μάστιγα, χωρὶς οὐδὲ κραυγὴν νὰ ἐκφέρωσι. Καὶ ἐπὶ Ῥωμαίων ἐπεκράτει ἔτι τὸ ἔθιμον τοῦτο (Πλάτ. Λυκ. ΙΗ, Ἀριστ. 12. — Ἀθῆν. Η, 350. — Cic. Tusc. II, 14. V. 27).

Διάσια, μεγάλη ἐορτὴ τοῦ Μελιχίου Διὸς, ἐν Ἀθήναις πρὸς ἐξιλέωσιν πανηγυριζομένη τῇ κα' Ἀνθεστηριῶνος ὑπὸ τὸ Ὀλυμπεῖον παρὰ τὸν Ἰλισσὸν (Θουκ. Α, 128), δι' ἀναιμάκτων θυσιῶν.

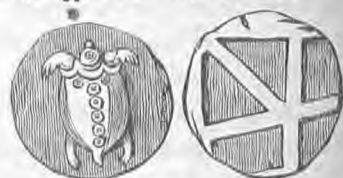
Διασκευαστος, διασκευαστής, ἴδ. Ὀμηρος.

Διάυλος, ἴδ. Γυμνάσιον.

Διαψήφισις, ἴδ. Δήμος.

Διδασκαλία, ὠνομάζετο τὸ θεατρικὸν πρόγραμμα, τὸ περιέχον τὸ ὄνομα τοῦ διδασκέντος καὶ νικήσαντος δράματος, τὰ τοῦ ποιητοῦ, τῶν ἀνταγωνισθέντων αὐτοῦ, καὶ τὰ τῶν ἡθοποιῶν μετὰ τόπου καὶ χρόνου τῆς παραστάσεως· διότι οἱ δᾶσκειν ἐλέγετο τὸ παριστᾶν δράματα ἀπὸ σκηνῆς. Ἐν Ἀθήναις ἀνεγράφοντο αἱ τοιαῦται διδασκαλίαι ἐπὶ πινάκων ἐν τῷ θεάτρῳ, καὶ συγγράμματα ἐξ αὐτῶν ἀρυσθέντα καὶ τὰ δράματα χρονολογικῶς διατάξαντα, μετὰ προσθήκης καὶ παρατηρήσεων φιλολογικῶν καὶ διασαρίσεων, ὧν μάσθησαν ἐπίσης διδασκαλίαι. Πρῶτος τοιαύτην συντάξας λέγεται ὁ Ἀριστοτέλης, ὃν ἐμμήθησαν Ἀλεξανδρινοὶ, ὡς ὁ Διακρίτης, ὁ Καλλιμάχος, Ἀριστοφάνης ὁ Βυζαντινός, ὁ Ἀρίσταρχος, κτλ. ὧν πάντων ἀπὸ μνήσεως τὰ συγγράμματα· ἐξ αὐτῶν δ' ἔδεικνύσθησαν αἱ γραμματικαὶ καὶ σχολιασταὶ τὰς σπανίας εἰδήσεις τὰς ἀπαντωμένας εἰς τῶν δραμάτων τὰς ὑποθέσεις.

Δίδραχμον, νόμισμα ἀττικὸν σπα

Αἰγυνητικόν.

νιώτατον, καὶ αἰγυνητικόν, ὀλίγον μεγαλύτερον καὶ κοινότερον, οὗ ἡ ἀνω εἰκὼν.

Δίδυμα, ἴδ. Μίλητος.

Δίδυμος, εἰς τῶν ἐπισημοτέρων γραμματικῶν, γεννηθεὶς τῷ 63 π. Χ. ἐπωνομάσθη ὑπὸ τῶν συγχρόνων τοῦ Χαλκιδέως διὰ τὴν ἀποδιδωμένην αὐτῷ μεγάλην δραστηριότητα (Ἀθῆν. Δ. σ. 139. — Sen. Ep. 88). Εἰς αὐτὸν ἀποδίδονται 3,500 συγγράμματα ἐν οἷς πολλὰ περὶ Ὀμήρου, καὶ ἐν τῶν πρωτίστων «περὶ τῆς Ἀριστάρχου διορθώσεως» πολλὰ δὲ καὶ περὶ Πινδάρου, Σοφοκλέους, Ἀριστοφάνους καὶ ἄλλων ποιητῶν, ὡς καὶ

περί τῶν ἀττικῶν ρητόρων. Ἀποσπάσματα αὐτοῦ σώζονται.

Διδώ ἢ **Ἑλισσα**, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Τύρου Βήλου, ἢ Ἀγήνορος, ἀδελφή τοῦ Πυγμαλίωνος, διαδεχθέντος τὸν πατέρα του. Ἐνυμφεύθη δὲ τὸν θεῖόν της Ἀκέρβαντα, ἢ, κατὰ τὸν Βιργίλιον (Αἷ. Ι. 343), τὸν Σιχαῖον, ἱερέα τοῦ Ἡρακλέους. Φονεύσας δὲ τοῦ Πυγμαλίωνος τὸν Ἀκέρβαντα, ἵνα κυριεύσῃ τοῦ θησαυροῦ του, ἔφυγεν ἡ Διδώ μετ' αὐτῶν, καὶ μετὰ πλήθους Τυρίων κατ' ἀρχάς εἰς Κύπρον, καὶ ἐκείθεν εἰς Ἀφρικήν, ἔνθα παρὰ τοῦ βασιλέως Ἰάρβα ἡγόρασε τόσῃν χώρῃ ὅσῃν ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ ἔρμα θαλάσσης· κόψασα δὲ τὸ δέρμα εἰς λεπτοτάτας λωρίδας, περιέλαβεν ἐντὸς αὐτῶν τόπον ἱκανόν, ἐφ' οὗ ἔκτισε τὸ φρούριον Βύρσαν (Βιργ. Αἷ. Ι, 338), καὶ οὕτως ὤκησε τὴν Καρχηδόνα, τῷ 888 π. Χ. Βλέπων ὁ

Διδώ ἐν χειρογράφῳ τοῦ Βιργιλίου.

Ἰάρβας τὴν πόλιν ἰσχυρὰν γενομένην, ἵνα καταλάβῃ αὐτήν, ἐξήτησέ τὴν χεῖρα τῆς Διδῆς, ἄλλως πόλεμον ἀπειλήσας. Ἀλλ' ἀποτροπιαζομένη τὸν γάμον μετὰ βαρβάρου, ἡ Διδώ κατεσκεύασε πυρὰν, ἀνέβη εἰς αὐτήν, καὶ ἐνέπηξεν τὸ ξίφος εἰς τὸ στήθος της (Juvi. XVIII, 4—7). Ὁ Βιργίλιος δὲ μετέτρεψεν ἐν τῇ Αἰνείαδι τοῦ τὴν παράδοσιν ταύτην, τὴν ἐποχὴν τῆς Διδῆς εἰς τὴν τῶν Φωινίκων ἀνακιδάσας, καὶ ποιήσας ὅτι αὐτὴ ἠτύχησεν ἐπὶ τῆς πυρᾶς διότι ὁ Αἰνείας κατ' ἐντολήν της Εἰμαρμένης καὶ τοῦ Διὸς κρυφίως τὴν ἐγκατέλιπε (Αἷ. V). Ἦν δέ,

φαίνεται, ἡ Διδώ κατ' ἀρχὰς ἡ πολιοῦχος θεὰ τῆς Καρχηδόνας, ἡ αὐτὴ τῇ Ἀστάρτῃ τῶν Φοινίκων, μετὰ ταῦτα εἰς ἱστορικὸν πρόσωπον μεταποιηθεῖσα.

Διήροες ὑπερῶν, ἴδ. οἶκος.

Διθύραμβος, λέξις ὑποθεθεῖσα ὑπὲρ τινων συγγενῆς τὴν παραγωγὴν μετὰ τοῦ Τίτυρος, Σάτυρος, καὶ ἐμφαίνουσιν ἄσμα ἐμπνεύσεως ἐξηγμένης καὶ παραγωγῆς, ἐκ τῶν ψαλλομένων κατὰ τὴν ἑαρινὴν τοῦ Διονύσου ἑορτήν, καὶ ἀφηγουμένων τοῦ θεοῦ τὰ ἔργα κατὰ τὴν ἱστορίαν. Τὰ ἄσμα-τα ταῦτα ἴσως καὶ αὐτὰ μετὰ τῆς λατρείας τοῦ Βάκχου ἐκ Λυδίας καὶ Φρυγίας ἐλθόντα, ἔφαλλον ἀτέχνως καὶ ἀκανονίστως στίφιν ἐμβαλεσκυμένα ἐν Ἀττικῇ, ἐν Φωκίδι, Σικυωνί, Κορινθίῳ, καὶ ἀλλαχοῦ, ἔνθα μάλιστα ὁ Διόνυσος ἐλατρεύετο, μέχρις οὗ ὁ Ἀρίων (ἴδ.) ἐν Κορίνθῳ τὸν διθύραμβον ἐκάνονισε, διὰ τοῦς κυκλίους χορούς εἰς στροφάς καὶ ἀντιστροφάς αὐτὴν διαθεῖς, ὅθεν ἐξέρχεται ὁ ὄρμος. Ἐν Ἀθήναις δὲ καὶ καθ' ἑαυτὸν ἀνεπτύχθη περαιτέρω ὁ διθύραμβος διὰ διαγωνισμῶν κατὰ τὰ Διονύσια ποιητῶν ἐπισήμων εἰς τὸ εἶδος τοῦτο, οἳ ἦσαν ὁ Λόσιος ἐξ Ἐρμιόνης (περὶ τὰ 500 π. Χ.), ὁ Σιμωνιδῆς ἐκ Κέως, ὁ Πίνδαρος, κλπ. Οἱ διθύραμβοι τῶν πρώτων ἐκείνων χρόνων ἀνεπτέρουντο μὲν καὶ αὐτοὶ ἐν ὀρμῇ ὑψηλῆς ἐμπνεύσεως, ἥτις ἐπέδρα καὶ ἐπὶ τῆς γλώσσης καὶ ἐπὶ τοῦ ρυθμοῦ αὐτῶν, ἀλλ' ἐμφανὲς δυναμὶς καὶ ἀξιοπρέπεια διατῆρει αὐτοὺς ἐντὸς κεκανονισμένων ὁρίων. Ἀπὸ τοῦ Μηλίου Μελανιππίδου ὁμοίως, τοῦ νεωτέρου (415 π. Χ.), ὑπερεπῆδησεν αὐτὰ ὁ Διθύραμβος ἡ μιμουσικὴ ἀρχαῖος ἐκτοτε τῆς ποιήσεως, ἐπεὶ ἔκτεθλημένη καὶ ἐπιτετηδευμένη ἡ φαντασία ἀγαλίνουσα ἐφέρετο καὶ ἐξεπράττετο διὰ φράσεων πεμπωδῶν τὴν λέξιν μάλλιν ἢ τὴν ἔννοιαν, καὶ διὰ παραβόλων εἰκότων ἢ τῶν ἀντιστροφῶν διάταξις κατηργήθη, καὶ πάντες οἱ ρυθμικοὶ κανόνες παρημελήθησαν. Οἱ ἐπισημνότεροι ποιηταὶ τῆς ἐποχῆς ταύτης τοῦ ἐκ-

τραχηλισμοῦ καὶ τῆς παρακμῆς τοῦ διθυράμβου ἦσαν ὁ ἐκ Κυθήρων Φιλόξενος, ἀποθανὼν τῷ 380 π. Χ., ὁ Ἀθηναῖος Κινεσίπας καὶ ὁ Μιτυληναῖος Φρύνιος περὶ τὰ 418, ὁ Μιλήσιος Τιμόθεος, ἀποθανὼν τῷ 317, καὶ οἱ σύγχρονοί αὐτῶν Πολύειδος καὶ Τελέστης. Δι' αὐτῶν οἱ διθυράμβοι ἐξέκλιναν βαρυνθῆναι εἰς μουσικοὺς μίμνους, ἐκτελουμένους οὐχὶ πλέον ὑπὸ χορῶν, ἀλλ' ὑφ' ἐνὸς προσώπου. Καὶ οἱ ἀρχαιότεροι ποιηταὶ εἶχον ἤδη ἀρχίσει νὰ ἐκλέγωσιν ὡς ἀντικείμενα τῶν διθυράμβων τῶν ἐκ τῆς μυθολογίας ἡρώων καὶ ἡρώιδων, ὧν αἱ πάλαι καὶ αἰ περιπέτειαι εἶχον τι κοινὸν μετὰ τῶν τοῦ Διονύσου, καὶ τὸ παράδειγμα τούτων ἠκολούθησαν καὶ οἱ μεταγενέστεροι. Τὸ ἄριστον διθυράμβου παράδειγμα ἐστὶ τὸ τοῦ χοροῦ τῶν Βακχῶν (64 — 165) τοῦ Εὐριπίδου. Σῶζονται δὲ καὶ τινὰ ἀποσπάσματα διθυραμβογράφων, ἐκδοθέντα ἐν ταῖς συλλογαῖς τῶν λυρικῶν ποιητῶν (καὶ τῇ τοῦ Bergk).

Διπλόλια ἢ Διπόλια, καὶ Βουρόνια λεγόμενα, ἀρχαιοτάτη ἐορτὴ ἐν Ἀθήναις, τελούμενη τῇ 10ῃ Ἀνθεστηριῶνος εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ καθ' ἣν ἔθνον βούνπρὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Πολιεύς Διός. Εἰς καθιέρωσιν δὲ τοῦ ὀφειλομένου σεβασμοῦ εἰς τοὺς ἄροτήρας βόας, ἐξετίθετο σίτος καὶ κριθὴ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, καὶ ἅμα ὁ βούς ἔτρωγεν ἐξ αὐτῶν, ὁ ἱερεὺς τὸν ἐφόνευεν. Ἀλλ' ἅμα θύσας αὐτόν, ἔφευγεν ἀμέσως, καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐδικάζετο ἐν τῷ πρυτανεῖῳ, καὶ καταδικαζόμενος ἐρρίπτετο εἰς τὴν θάλασσαν, ὁ πέλεκυς τοῦ δὲ βόου τὸ δέρμα ταριχεύομενον, προσεδεῖτο εἰς ἄροτρον.

Δικαιοκρατία, πόλις καὶ λιμὴν ἐν Καμπανίᾳ τῆς Ἰταλίας, κτισθεῖσα τῷ 521 π. Χ. ὑπὸ τῶν ἐν Κύμῃ Ἑλλήνων, καὶ μετὰ ταῦτα κληθεῖσα Πουτιολία.

Δικαίειρος, ἐκ Μεσσηνίας τῆς Σικελιωτικῆς, φιλόσοφος περιπατητικὸς, μετὰ τοῦ Ἀριστοξένου καὶ τοῦ Θεοφράστου συμμαθητεύσας παρὰ τῷ Ἀριστοτέλει, διηγεῖτο κυρίως

ἐν Πελοποννήσῳ. Ἐγράψεν δὲ «βίον Ἑλλάδος», ἥτοι ἱστοριογεωγραφικὴν περιγραφὴν τῆς Ἑλλάδος, ἐν ᾗ καὶ περὶ τοῦ πολιτικοῦ ὀργανισμοῦ καὶ περὶ τῶν ἡθῶν αὐτῆς, παρεντιθεῖς καὶ χωρία ποιητῶν. Τοῦ συγγράμματος τούτου μόνον δύο ἀποσπάσματα σώζονται. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται καὶ συγγραφὴ «περὶ μουσικῶν ἀγώνων», ἴσως μέρος τοῦ αὐτοῦ συγγράμματος. Ἡ δ' ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ διατηρουμένη «ἀναγραφὴ τῆς Ἑλλάδος», ἔμμετρος, ἐκ στίχων 150 ἰαμβικῶν, οὐχὶ λίαν ἀξιολόγων, ἐστὶ πιθανώτερον ἔργον Διονυσίου τοῦ Καλλιφώντος. Ταῖς φιλοσοφικὰ δ' αὐτοῦ ἔργα, ἐπαινούμενα ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, ἀπώλεσθαι.

Δικασταὶ κατὰ δῆμους, ἐν Ἀττικῇ τριάκοντα, μετὰ δὲ τὸν Θρασύδουλον «μίσσει τοῦ ἀριθμοῦ» εἰς 40 αὐξηθέντες (Πολδ.), τοὺς δῆμους περιερχόμενοι, «κατὰ δῆμους περιέδόντες» (Ἀριστ. Πολ. Δ. 13, 2), καὶ δικάζοντες τὰ μικρὰ πλημμελήματα αἰκίας καὶ βιαίων καὶ ὀφειλὰς μέγρι 10 δραχμῶν (Δμοθ. Πανταίν. ΔΓ).

Δικαστήριον. Ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Σόλωνος ὑπῆρχον ὀργανισμένα ἰδίως δικαστήρια ἄλλα διὰ τὴν ποινικὴν καὶ ἄλλα διὰ τὴν πολιτικὴν διαδικασίαν. Τὰ πρῶτα ἦσαν ὁ Ἄρειος Πάγος (ἰδ.) διὰ τὰ ἐκ προμελέτης φρονικά, ἐδρεύων ἐπὶ τοῦ ὁμανύμου αὐτῷ λόφου, καὶ οἱ Ἐφέται (ἰδ.) διὰ τὰ λοιπὰ ποινικά. Τὰς πολιτικὰς δὲ δίκας ἐδίκαζεν ἡ Ἡλιαία (ἰδ.), ἥ οἱ Ἡλιασταί, εἰς δέκα διαφορὰ δικαστήρια κατὰ τὴν φύσιν τῆς δίκης κληρούμενοι. Ἐκλείντο δὲ τὰ πλεῖστα ἐξ αὐτῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ. Οἱ δικασταὶ εἰς τὸ δικαστήριον εἰσερχόμενοι, ἐλάμβανον ἕκαστος πινακίδα μεταλλίνην, «σύνβολον» καλουμένην, καὶ βακτηρίαν, ἃ ἐξερχόμενοι ἀπέδιδον, καὶ ἐλάμβανον ὡς μισθὸν παρὰ τῶν Κωλακρετῶν (ἰδ.) τὸ δικαστικὸν ἢ ἡλιαστικὸν ληγόμενον τριώβολον, λαμβανόμενον ἐκ τῶν πρυτανείων, ἥτοι τῶν προκαταβολῶν ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων πρὸ τῆς δίκης. Συνίσταντο

δὲ ταῦτα δι' ἑκάστον τῶν διαδίκων εἰς 3 δραχμὰς, ἂν τὸ τιμῆμα τῆς δίκης ᾖν 100—1000 δραχμῶν, εἰς 30 δὲ ἂν ᾖν ὑπὲρ τὰς 1000 μέχρι 10,000, καὶ ὁ ἡττηθεὶς ὥφειλε ἀποδώσῃ καὶ τὸ τοῦ ἀντιδίκου (Πολδ. Η, 38).

Δίκη, ἡ Σμινύη, σκαπάνη γεωργικὴ ἔχουσα δύο ὀδόντας.

Ἐκ λόγου γλυπτικῆς.

Δίκη, ἡ προσωποποίησις τῆς δικαιοσύνης, ἡ κατ' ἀξίαν τιμωροῦσα καὶ ἀμείδουσα θεότης καὶ τῆς Θέμιδος, μία τῶν Ὁρῶν, τοῦ Διὸς πάρεδρος, πάντα ἄδικον δικαστὴν εἰς αὐτὸν καταγγέλλουσα (Ἡσίοδ. Ἐρ. κ. Ἡμ. 256.—Σοφ. Οἰδ. Κ. 1374). Καθ' Ἡσίοδον ἦσαν ἀδελφαὶ αὐτῆς ἡ Εἰρήνη καὶ ἡ Εὐνομία, καὶ κατὰ Πίνδαρον (Πυθ. Η, 1) θυγάτηρ αὐτῆς ἦν ἡ Ἥσυχία. Κατὰ τοὺς τραγικούς (Αἰσχλ. Χοηφ. 639. 947), ἐστὶ θεὰ κρίστειρά, μετὰ τῶν Εὐμενίδων συνδεσμένη, τὸν κακοῦργον ἀμειλίχτως τιμωροῦσα, καὶ εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ βεδίκαν ἐπικρεμῶσα ποινὴν. Κατ' Ὀβίδιον (Met. I. 150) ἐκαλεῖτο Ἀστραία, κατέκειρε τὴν γῆν ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος, ἐπὶ δὲ τοῦ χαλκοῦ τελευταία ἀνῆλθεν εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐτάχθη μετὰ τῶν ζφείων ὑπὲρ τὸ ὄνομα Παρθένος.

Δίκη, ἐν γένει μετὰ τῶν δύο ἀμφισβητούντων μερῶν ἐνώπιον τῆς ἀρχῆς συζήτησις καὶ ἀπόφασις πρὸς ἐξεύρεσιν τοῦ δικαίου. Ἐν Ἀθῆναις δὲ κυρίως Δίκη ἐλέγετο ἡ ἰδιωτικὴ (ἀγῶν ἰδίας), ἡ δὲ δημόσιον συμφέρον (ἀγῶν δημόσιος), ἀφωρῶσα τοιαύτη ἀμφισβήτησις ἐλέγετο γραφή (ἴδ.). Δίκην ἠδύνατο νὰ κινήσῃ ὡς ἐνάγων (δικῶν) μόνον ἄνθρωπος, ἐλευθερός, ἐνῆλιξ καὶ ἐπίτιμος, μὴ εἰς ἀτιμίαν (ἴδ.) περιπεσὼν, ὁ νομίζων ἑαυτὸν ἀτομικῶς ἀδικούμενον· ἐν ᾧ γραφὴν ἠδύνατο ὁ ἀβυσλόμενος, οἷς ἔξεσιν, ἡ ἴτοι

ὁ ἔχων τὰ προσόντα τοῦ ἐμφανίζεσθαι γυνὴ δὲ, ἀνῆλιξ ἡ δούλος μόνον διὰ τοῦ Κυρίου (ἴδ.). ἠδύνατο νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸ δικαστήριον. Ξένους εἰς ἰδίαν δίκην ὑπεστήριζον συνήθως οἱ πρόξενοι τῆς πόλεως αὐτῶν. Τῶν δικῶν ἡγεμόνες ἦσαν οἱ ἐννέα ἄρχοντες καὶ οἱ ἐνδεκα διὰ τὰς τὴν ἐκτέλεσιν ἀφορώσας, καὶ παρέπεμπον τὰς ἰδιωτικὰς εἰς ἐκαστὸν τῶν δικαστηρίων τῆς Ἡλιαίας (ἴδ.), εἰς ὃ, ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῶν, ὑπείγοντο. Δι' ἀτομικὰ ἀδικήματα, ἂν ἀπετυγχάνον ἀπόπειραι συμβιβασμοῦ, ὁ δειώκων ἐκλήτευσεν τὸν φερόμενον (ἐναγόμενον), ἦτοι ἐξῶθεν τῆς οἰκίας του, ἥτις ἐξωρεῖτο ἄστυλος, προσεκάλει αὐτὸν εἰς τὸ δικαστήριον ἐνώπιον μαρτύρων, καλουμένων εἰς τὴν περίστασιν ταύτην κλητήρων, ἡ, ἂν παρέλειπε τοῦτο, δὲν εἶχε δικαίωμα εἰς τὰ ὠφελήματα τῆς κατ' ἐρήμην δίκης. Κατεδιώκετο δὲ ψευδοκλήτεας ὁ ψευδῶς διατεινόμενος ὅτι ἐνήργησεν ὡς κλητὴρ. Αἱ δίκαι εἰσήγαντο κατὰ πάσας τὰς ἡμέρας, πλὴν τῶν ἀποφράδων· ἐξηρουντο ὅμως τινές, ὡς αἱ ἐμπορικαὶ, δι' ἃς, πρὸς εὐκολίαν τῶν διαδίκων, ἦσαν ὥραι τινές τοῦ ἔτους προσδιωρισμέναι. Μετὰ τὴν κλήσιν δὲ, ἐδίδεν ὁ ἐνάγων εἰς τὸν ἄρχοντα τὴν ἔγγραφον αὐτοῦ καταμήνυσιν, ἥτις λήξις ἐλέγετο, καὶ ὅτι ἐλάγχχανε Δίκη, ἦτοι ἐκτάτο τοῦ διαδίκου τὰ δικαιώματα. Εἰς τινὰς μάλιστα ἐξαιρετικὰς περιστάσεις, ἐνεκα π. χ. τῆς θέσεως τοῦ ἐναγομένου, ἐκτετεῖτο πρῶτον διὰ τῆς λεγομένης προδολῆς ἡ ἀδεια τῆς καταδιώξεως. Οἱ διάδικοι δὲ κατέθετον ἑπειτα ἐκατέρωθεν τὴν πίσωτητα ἥτις ἐκαλεῖτο πρυτανεῖα (ἴδ.), ἐξ ὧν ἐλαμβάνετο τὸ ἡλιαστικὸν (ἴδ. Ἡλιαία), ἦτοι ὁ μισθὸς τῶν δικαστῶν. Ἐπ' ἀμφισβήτησεως δὲ ἡ κτημάτων δημευθέντων, ἡ κληρονομίας ὑπ' ἄλλου κατεχομένης, ὁ βιῶκων κατέδωκε τῇ παρακαταβολῇ, ἴσῃ ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει τῷ πέμπτῳ, ἐν τῇ δευτέρᾳ δὲ τῷ δεκάτῳ τῆς ἀξίας τῆς ἀμφισβητούμενης ποσότητος, καὶ περιερχομένην εἰς

τὸ δημόσιον, ἂν ἤττωτο ὁ διώκων. Ἡ δὲ παράστασις ἦν μία μόνον δραχμὴ καταβαλλομένη ὑπὸ τοῦ διώκοντος, οὐχὶ ἐπὶ δίκης, ἀλλ' ἐπὶ γραφῆς, ὡς ἐνδιαφερούσης τὸ συμφέρον τοῦ δημοσίου. Καὶ ἐπὶ τῶν ἐφέσεων δὲ κατεβάλλετο ποσότης τις, ἀγνοεῖται πόση, ἥτις παρὰ βόλιν ἢ παρὰ βόλιον ὠνομάζετο. Ἦσαν δ' αἱ δίκαι ἢ πρὸς τινα, ὅτε ἀπλῶς προὔκειτο περὶ ἀμφισβητουμένου δικαιώματος, ἢ κατὰ τινος, ὅτε προσήπτετο εἰς τὸν κατηγορούμενον ὅτι ἐδλάψε τὸν ἀντίδικον δι' ὀφελήματος, αἰὼν κλοπῆς, αἰκίας, κτλ. Ἀνεγράφετο δ' ἡ δίκη ἐπὶ πίνακος ἢ λευκώματος ἐν τῷ δικαστηρίῳ, φέροντος τὸ ὄνομα τοῦ ἡγεμόνος αὐτῆς ἄρχοντος, τὸ τῶν κλητῆρων, τὴν ὑπόθεσιν καὶ τὸ τίμημα αὐτῆς, καὶ τότε ἤρχετο ἡ πρὸ τοῦ ἄρχοντος ἀνάκρισις, εἰς ἣν ἂν δὲν ἐνεφανίζετο ὁ διώκων, ἢ ἀπόφατις κατεγινώσκετο κατ' αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ γραφῆς κατεδικάζετο οὗτος καὶ εἰς πρόστιμον, καὶ εἰς τὴν μερικὴν ἀτιμίαν τοῦ νὰ μὴ δύναται νὰ εἰσαγάγῃ τοῦ λοιποῦ ἄλλην ὁμοίαν γραφὴν ἂν δ' ἀπέτρεχεν ὁ ἐναγόμενος, κατεδικάζετο ἐρήμην, ἂν δὲν εἶχε παρουσιάσει δεδικαιολογημένην αἴτησιν ἀναβολῆς. Ἄν οἱ διάδικοι ἐπρωτίμων, ἡδύνατο ἀντί, ἢ πρὸ τῆς δίκης νὰ προσφύγωσιν εἰς διαίτητάς (ἰδ.), ἄλλως ἂν οὐ καὶ ὁ ἐναγόμενος ἐνεχείριζε τὴν ἀντιγραφὴν, ἥτοι τὸν ἀντίθετον ἰσχυρισμὸν του, ὥμνουν ἀμφοτέρω περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ ἰσχυρισμοῦ των, καὶ ὁ διπλοῦς ὅρκος ἐλέγετο διωμοσία, ἀντωμοσία, καὶ, κατὰ τοὺς γραμματικούς, ἀμφορκία, ἀμωμοσία, καὶ τότε ὁ φεύγων ἡδύνατο ἢ τὴν εὐθεΐαν (εὐθυδικίαν) εἰσεῖναι, ἥτοι ἀμέσως ν' ἀντικρούσῃ τοῦ ἀντιδίκου του τοὺς ἰσχυρισμούς, ἢ νὰ καταφύγῃ εἰς προδικαστικὰς ἐνστάσεις (παράγραφας), ὡς, φέρ' εἰπεῖν, δι' ἰσχυρίζομενος «τὴν δίκην μὴ εἰσαγωγίμων εἶναι», εἴτε λόγῳ ἀναρμοδιότητος τοῦ ἐνάγοντος, εἴτε ὡς περὶ τῆς ὑποθέσεως οὐδὲν τοῦ νόμου προβλέποντος, εἴτε δι' ὑπερημερίαν, οἷον ἐπὶ

ἐφελῶν καὶ ἐπιτροπικῶν ὑπαρχούσης γενόμενης ἐκτετατοῦς προθεσμίας. Οἱ διάδικοι ἡδύνατο νὰ φέρωσι μάρτυρας ὑπὲρ τῶν δεικνύοντων (δικιμαρτυρία) κατὰ τούτων δὲ τῶν μαρτύρων ἡδύνατο ἐκάτερος νὰ κινήσῃ ἀγωγὴν ψευδομαρτυρίου. Ἄν δ' ἡ δίκη ἀπέβαινε κατὰ τοῦ ἐνάγοντος, τότε ἀπέτεινεν οὗτος εἰς τὸν φεύγοντα τὴν ἐπωδελίαν (ἐναδεῶλὸν δι' ἐκάστην δραχμὴν), ἥτοι τὸ ἔκτον τῆς ποσότητος ἦν παρ' αὐτοῦ ἐξήτει, εἰς ἀποζημίωσιν τῆς βλάβης καὶ ἀνησυχίας ἣν εἰς αὐτὸν ἐπροξένησεν. Εἰς τὴν ἐπωδελίαν δ' ὑπέκειτο καὶ ὁ ἐναγόμενος, ὅταν, καταφυγὼν εἰς ἀντικατηγορίαν κατὰ τοῦ ἐνάγοντος, σχέσειν ἔχουσαν πρὸς τὴν ἀγωγὴν (εἰς ἀντιγραφὴν) ἤττωτο δι' ὅσων δήποτε ψήφων. Ὁ διάδικος ἡδύνατο νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ ἀντιδίκου του ἢ παρὰ τρίτου διὰ προκλήσεως ἐμμάρτυρου (ἐγγράφου ἀπατήσεως) τὴν εἰς ἐμφανῶν κατὰστάσιν, ἥτοι παρουσίαν ἐγγράφων ἀποδεικνύοντων ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ δὲν ἦν μὲν ὑπόχρεως ὁ ἀντίδικος νὰ ὑποκύψῃ εἰς τοῦτο, ἀλλ' ἢ ἄρρησίς του διέθετε κατ' αὐτοῦ τὴν γνώμην τῶν δικαστῶν. Ἐν γένει δ' ἐθεώρουτο αἱ μαρτυρίαι σπουδαῖον στοιχεῖον τῆς ἀποδείξεως, καὶ εἰς πᾶσαν πρᾶξιν δυναμένην νὰ προκαλέσῃ δίκην, ἐπεζητοῦντο πάντες μάρτυρες. Μάρτυς δὲ κλητευοίς καὶ μὴ παρουσιασθείς, ὑπέκειτο εἰς πρόστιμον 1000 δραχμῶν καὶ εἰς δίκην λειπομαρτυρίου ἢ βλάβης. Πᾶς ἐλεύθερος ἐνήλιξ καὶ ἐπίτιμος, καὶ ξένος ἔτι, ἦν δεκτὸς ὡς μάρτυς. Τὸ δ' ἀκοήν μαρτυρεῖν, δηλαδὴ οὐχὶ δι' αὐτοψίας, ἐπετρέπετο μόνον ὅτε ἀπέθανεν ὁ ἐξ οὗ τοῦ μάρτυς ἤκουσε. Κωλυόμενος δ' ὁ μάρτυς διὰ σπουδαίου λόγου νὰ ἐμφανισθῇ, ἡδύνατο ἐκμαρτυρίαν ποιῆσθαι ἢ ἐκμαρτυρεῖσθαι, ἥτοι ἐγγράφως νὰ καταθέσῃ τὴν μαρτυρίαν του, ἢ ἄλλω τούτῳ ἐνώπιον μαρτύρων, οἵτινες εἶχον μαρτυρεῖν τὴν ἐκμαρτυρίαν. Ἀλλ' ὁ μὴ θέλων νὰ μαρτυρήσῃ, παρουσιαζόμενος εἰς τὸ δικαστήριον ὡφείλε δι' ἐξωμοσίας νὰ

λευκά καὶ μέλανα, τὰ μὲν ἀθωωτικά, τὰ δὲ καταδικαστικά, καὶ μεταγενεστέρως σποιν-
 δύλοισι (μικροῦς μεταλλίνοισι δίσκοις),
 πλήρη τὸν ἀθωοῦντα καὶ τετραπυμένον τὸν
 καταδικάζοντα. Ὁριπτε δ' ὁ δικαστὴς ἢ
 ἤθελε ψῆφον εἰς καθίσκον μετάλλινον,
 καλούμενον κούριον, καὶ τὴν ἄλλην, ὡς
 ἄχρηστον, εἰς ξύλινον ἄλλον. Ἐπὶ ἰσοψη-
 φίᾳ, ἐν ποινικαῖς δίκαις ἐλέγετο ὅτι ἐνίκα
 «ἡ ψῆφος τῆς Ἀθηνᾶς» καὶ ἀπελύετο ὁ
 κατηγορούμενος. Πρὸ τοῦ Εὐκλείδου ὁ δικα-
 στὴς ἐλάμβανε μίαν μόνον ψῆφον, καὶ ὑπῆρ-
 χον δύο καθίσκοι, ὁ ἀπολύων (ἀθωωτικὸς)
 καὶ ὁ ἀπολλύς (καταδικαστικὸς) (Φρύν-
 νιχ, ἐν Σουῖδ. καὶ Ἀρπκρ.). Ἄν δ' ἦσαν
 πολλοί, τὸ κῦτό ἀμφισβητοῦντες, ἐτίθεντο
 ἰσάριθμοι αὐτοῖς καθίσκοι. Ἐπὶ τιμητῶν
 ἀγώνων (ἴδ.) ἐφ' ὧν ὁ ἐνάγων ἐζήτει ἐπι-
 δολὴν ὠρισμένης χρηματικῆς ποινῆς, ἐγένετο
 μετὰ τὴν πρώτην δίκην δευτέρα, πάλιν πρὸς
 ὕδωρ, περὶ τῆς τιμῆσεως, ἥτοι τοῦ προσ-
 διορισμοῦ τῆς χρηματικῆς ποινῆς. Προστι-
 μημα δ' ἐλέγετο ἡ ἐνίοτε ὑπὸ τῶν δικα-
 στῶν ἐπιβαλλομένη ἀνωτέρα ποινή. Ἡ ἡ-
 λιατικὴ δίκη ἦν κύριος τῆς, δηλαδὴ ἔφε-
 σιν δὲν ἐπέδεχτο ὡς ἡ τῶν δικητῶν. Εἰς
 τινὰς περιστάσεις ὅμως, ἂν ὁ διάδικος
 ἠδύνατο ν' ἀποδείξῃ σπουδαίας παρατυπίας
 κατὰ τὴν δίκην, οἷον ὅτι παρὰ νόμον ἐκρίθη
 ἐρήμην ἢ ἀπερρίφθη ἢ δι' ὑπερβολῆς ὑπ'
 αὐτοῦ ζητηθεῖσα ἀναβολή, ἢ ὅτι δὲν ἔλαβε
 πρόσκλησιν, ἐπετρέπετο ἡ ἀναδικία ἢ πα-
 λινδικία, καὶ τοῦτο ἐλέγετο τὴν δίκην
 (τὴν ἔρημον) ἀντιλαχεῖν. Δίκη ψευ-
 δομαρτυριῶν, κακοτεχνιῶν (στρεψο-
 δικίας) κλπ. ἂν δὲν ἐπέφερον ἀναδικίαν,
 ἠδύνατο ὅμως δι' ἄλλης ἀποφάσεως νὰ δι-
 καιώσῃ τὸν ἀδικηθέντα. Ὁμοίαν ἔφεσιν ἐπέ-
 δεχοντο καὶ αἱ δίκαι ἀπὸ συμβόλου (ἴδ.
 ἐκκλησιῶν). Τὰς ποινὰς (τὰ ἐπιτίμια,
 «ὅ, τι δεῖ παθεῖν ἢ ἀποτίσαι» ἐπὶ δη-
 μοσίων δικῶν (γραφῶν) συνισταμένας εἰς θά-
 νατον, εἰς φυλάκισιν, πρᾶσιν ἐπιδουλείᾳ, ἀειφυ-

ρίαν, ἀτιμίαν, δήμευσιν τῶν ἀκινήτων, πρόστι-
 μον, ἢ καὶ πολλῶν τούτων ὁμοῦ, ἐξετέλουν
 οἱ ἄρχοντες, διὰ τὴν θανατικὴν (διὰ κωλύου,
 στραγγάλης, βαράθρου κτλ.) καὶ διὰ τὴν ἀ-
 θειρῆν, παραδιδόντες τὸν καταδικασθέντα εἰς
 τοὺς Ἐνδεκα (ἴδ.). Ἀπὸ Σόλωνος ἡ πό-
 λησις ἐπὶ δουλείᾳ (διὰ τῶν πωλητῶν) ἐφηρ-
 μόζετο μόνον εἰς δούλους. Ἡ ἀειφυγία, ἐπι-
 φέρουσα καὶ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς περιουσίας,
 ἀπλῶς ἐγνωστοποιεῖτο τῷ καταδικασθέντι
 καὶ ἂν ἢ δὲν ἐφευγεν, ἢ ἐπέστρεφεν ἄνευ
 ἀδείας, ὑπέκειτο εἰς ποινὴν θανάτου. Περὶ
 τοῦ εἰς ἀτιμίαν περιπεσόντος, ἂν ἐξηκολούθει
 ἐξασκῶν πολιτικὰ δικαιώματα. ἴδ. ἐν δειξίς
 καὶ ἀτιμίας. Διὰ τῶν κτημάτων τὴν δῆ-
 μευσιν, οἱ πωληταί, παρὰ τοῦ ἀρμοδίου
 δημάρχου κατάλογον αὐτῶν λαβόντες, τὰ
 ἐπώλουν, ἀφ' οὗ ἐν τῇ πρώτῃ, ἐκκλησίᾳ τοῦ
 δήμου ἀνεγίνωσκον αὐτὴν, εἰς γνώσιν τῶν
 ἀντιποιομένων δικαιώματα ἐπὶ τινῶν ἐξ αὐ-
 τῶν. Χρηματικὰ πρόστιμα, τὰ μὲν ὑπὲρ τῆς
 πόλεως εἰσέπραττον οἱ πράκτορες, τὰ δὲ
 ὑπὲρ τῶν ἱερῶν, οἱ ταμίαι τῶν ἱερῶν
 χρημάτων· ὁ δὲ ὀφείλων αὐτὰ ὡς καὶ οἱ
 κληρονόμοι του, ἦσαν μέχρι τῆς ἀποτίσεως
 ἀτιμοί. Τοῦ ὑπερπροθέσμου ὀφειλέτου τοῦ
 προστίμου ἐδιπλασιάζετο ἡ ὀφειλή, καὶ ἐν
 περιπτώσει ὑποτροπῆς, ἐπωλοῦντο αὐτοῦ τὰ
 κτήματα μέχρις ἀποτίσεως· ἂν δὲ δὲν ἐπύρ-
 κουν, ἔμεναν αὐτὸς ὀφειλέτης τοῦ δημοσίου.
 Περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἰδιωτικῶν δικῶν,
 ἐφρόντιζε μόνον ὁ ἐπιτυχὼν ἐνάγων, πλὴν
 ὅταν ἡ ἀπόφασις, (ὡς π.χ. ἐπ' ἐγκλημάτων
 κλοπῆς) περιελάμβανε καὶ ποινὴν ἢ καὶ πρόσ-
 τιμον ὑπὲρ τοῦ δημοσίου, ἢ εἰς τὰς ἐμπε-
 ρικὰς δίκας (ἴδ.). Ἐδίδετο δ' εἰς τὸν ἡτ-
 τώμενον, πρὸς ἀπότισιν τῆς ὀφειλῆς, προθε-
 σμία, δυναμένη δι' ἀμοιβῆς συγκαταθέσεως
 καὶ ἐνώπιον μαρτύρων, νὰ παραταθῇ. Ἴν
 περιπτώσει δ' ὑπερημερίας τοῦ ὀφειλέτου,
 ἐφηρμόζετο ἡ ἐνεχυρίασις, καὶ κατὰ τοῦ
 εἰς αὐτὴν ἀνθισταμένου, ὡς καὶ τοῦ ἀποκρούον-
 τος τὴν ἐμδατείαν, ἥτοι τὴν κατάληψιν

τῶν ἐπιδικασθέντων ἀκινήτων, ἐκινεῖτο δίκη ἐξούλης. Ταύτης δὲ συγγενεῖς ἦσαν καὶ ἡ ἐνοικίου καὶ ἡ καρποῦ δίκη, κατὰ τὸν ἐνοικιστοῦ τοῦ μὴ ἀποτίσαντος τὸ ἐνοίκιον ἢ μὴ δόντος τοὺς καρποὺς τοῦ κτήματος ὃ κατέχει.

Δείκρانون, καὶ

Δείκρον ('Αριστ. Εἰρ. 626), ἐργαλεῖον χρησιμον εἰς τοὺς ἀγρούς.

Εὐρεθεῖς ἐν ἀνασκαφῇ.

Δείκτης, ἴδ. Κρήτης.

Δείκτυνα καὶ **Δεικτυναῖον**, ἴδ. Βριτόμαρτις καὶ Κρήτης.

Δείκτυον, ἐκ λινοῦ ἢ κανάβεως κατασκευαζόμενον, ἐχρησίμευε καὶ παρά τοις ἀρχαίοις εἰς ἀλιεῖαν ('Ομηρ. 'Οδ. X, 386. — Διόδ. ΙΖ, 43), καὶ ἦν διαφόρων εἰδῶν. Τὸ εὐρύτατον, περιλαμβάνον μεγάλην ἔκτασιν, καὶ ἔχον φελλοὺς εἰς τὰ ἄκρα διὰ τὰ ἐπιπλέει καὶ μολυβδίδας εἰς τὸ μέσον (Αἰλ. Ζ. 'Ιστ.

'Αναγλύφου τάφου Ναυαίου.

ΙΒ, 43. — Πaus. Η, 12, 1) ἐλέγετο σαγήνη ὠνομάζετο δὲ γρίφος ('Οππ. 'Αλιευτ. Γ, 81) ὃ καὶ ἐτι γρίπος λεγόμενος, καὶ ὑποχὴ ἦτο ὃ καὶ ἤδη ἐν χρήσει ξύλινος κύβλος, εἰς ἐν προσαρτᾶται σάκκος δικτύου. 'Εχρησίμευε δὲ τὸ δίκτυον καὶ εἰς τοὺς ὀρνιθοθήρας ('Αριστ. 'Ορν. 533), καὶ εἰς τοὺς θηρευτὰς, περικλείοντας δι' αὐτοῦ μέρος τοῦ θάλασσης, ἐνθα νὰ κατακλείηται ἡ ἄγρᾳ.

Δείκτυς, 1) ἴδ. Περσεύς. — 2) Δ. ὁ Κρήτης, δθηθεν ὀπαδὸς τοῦ 'Ιδομενέως εἰς Τρωάδα, καὶ γράψας ἐφημερίδα τῆς ἐκ-

στρατείας διὰ φοινικινῶν γραμμάτων ἐπὶ φύλλων φοινίκων, ἐνταφιασθέντων μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ πατρίδι του Κνωσῶ, ἐνθα σεισμός συμβὰς ἐπὶ Νέρωνος ἠνέφξε τὸν τάφον, καὶ ἐν μολυβδίνῃ θήκῃ εὐρεθεῖσα ἡ 'Εφημερίς, ἐξεδόθη καὶ ἐδόθη εἰς τὸν αὐτοκράτορα ὑπὸ τινος 'Ελλήνος, Πράξιδος ἢ Εὐπραξίδου καλουμένου. Κατὰ τὸν 8 μ. Χ. αἰῶνα ὡς ἔργον σπουδαιότατον μετεφράσθη εἰς τὴν λατινικὴν ὑπὸ τινος Σεπτιμίου. Ἀλλὰ τὸ πρωτότυπον δὲν ὑπάρχει, καὶ ἐπιστεύθη ὅτι ἀπωλέσθη κατὰ τὸν 15 αἰῶνα. Φαίνεται δὲ μάλλον ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξε, καὶ ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ Σεπτιμίου ὡς μετάφρασις δεθεῖσα ἦν ἀληθὺς ἔργον αὐτοῦ πρωτότυπον.

Δειμάχαι, τάγμα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου ὀργανωθὲν, οὗ οἱ στρατιῶται ὑπηρετοῦν συγχρόνως καὶ ὡς πεζοὶ καὶ ὡς ἵππεις, ἕκαστος ὑφ' ἐνὸς δούλου παρακολουθούμενος (Πολύβ. Α, 12).

Δείνδυμον, 1) Ὅρος παρὰ τὴν Κύζικον. — 2) Ὅρος μεταξὺ Φρυγίας καὶ Γαλατίας.

Δῖνος ἢ Δεῖνος, ἀγγεῖον δι' εἶνον

'Εξ ἀναγλύφου ἐν Νεοπόλει.

εὐρὺ καὶ βαθύ ('Αθην. ΙΑ, 467). 'Εν τῇ εἰκόνι ὁ Ὀδυσσεὺς προσφέρει ἐν αὐτῷ οἶνον τῇ Πολυφῆμῳ.

Διογένης, 1) ἐξ Ἀπολλωνίας τῆς Κρήτης, γνωστὸς ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν ὁ Ἀπολλωνιάτης, ἡ καὶ ὁ φυσικὸς, σύγχρονος, ὀλίγον νεώτερος τοῦ Ἀναξαγόρου, τῆς ἀρχαίας Ἰωνικῆς λεγομένης σχολῆς ὀπαδός, ἔγραψε σύγγραμμα ἀπολεσθὲν «περί φύσεως» συνταχθὲν δὲ μετὰ τὸ 405 π. Χ., διότι ἐν αὐτῷ ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ ἐπὶ τῆς ἐν

Αίγος ποταμούς ναυμαχίας πεσόντος αερολί-
θου. Μετά του Ἀναξιμένους παρδεύετο ὁ Δ.
ὡς τῶν πάντων ἀρχὴν τὸν ἀέρα, ἐξ οὗ ἐπήγα-
ζον πάντα τὰ φυσικά φαινόμενα, καὶ αὐτὴ ἡ
φυγὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἄλλον θεὸν ζῶντα,
πλάττοντα καὶ νοοῦντα (Διογ. Λ. Θ, 57. —
Cic. N. D. I, 12, 29). — 2) Δ. ὁ Κύων,
τῶν κυνικῶν φιλοσόφων ὁ ἐπιστημώτατος, γεν-
νηθεὶς τῷ 404 π. Χ. ἐν Σινώπῃ ἐπὶ τοῦ Εὐξει-
νου Πόντου. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ Τικσίας καλού-
μενος, ἐδιώχθη ἐκ τῆς πατρίδος του ὡς παρα-
χαράκτης, καὶ ἔφυγεν εἰς Ἀθήνας, συμ-
παραλαβὼν καὶ τὸν Διογένην. Ἐκεῖ δὲ,
κατὰ παράκλησιν, δεκτὸς οὗτος γενόμενος
παρὰ τῷ Ἀντισθένει, οὐ μόνον συνεπέστα-
τα ἠκολούθησεν αὐτοῦ τὸ σύστημα, ἀλλὰ
καὶ πολὺ ὑπερηκόντισεν αὐτὸ ἐν τῇ ἐφαρ-
μογῇ. Τὴν ἀνεξαρτησίαν ἐπιδιώκων διὰ
τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, ὑπερ-
ἔδην πᾶν ὅριον κατὰ τὴν διεύθυνσιν ταύτην,
διότι κακῶς ἐτρέφετο, καὶ πολλὰκις
ἑσπερεῖτο τροφῆς καὶ κατέφευγε καὶ εἰς
ἐπικεῖταιν. Δ' ἡμέρας περιήρχετο τὰς ὁδοὺς
καὶ τὴν ἀγορὰν τῶν Ἀθηναίων ἀνυπόδητος,
ἄναι ἐπενδύτου, μακρὸν φέρων τὸν πώ-
γωνα, μακρὰν ῥάβδον ἔχων διὰ χειρῶν
καὶ πῆραν ἐπὶ τοῦ ὤμου· τὴν δὲ νύκτα ἐκοι-
ματο εἰς τὴν Βασιλείον στοάν, δι' ὃ καὶ ἔ-
λεγε· ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι τῷ ὠκυπόρῳ λαμπρὸν
κατάλυμα ἔτι δὲ συνηθέστερον διετίθεναν ἐν τῷ
πίθου παρὰ τῷ Μητρώῳ ὑπὸ τὴν Ἀκρόπο-
λιν. Πλέων ποτὲ εἰς Αἶγιναν, συνελήφθη ὑπὸ
πειρατῶν, οἵτινες θελήσαντες νὰ τὸν πωλή-
σωσιν εἰς Κρήτην, τὸν ἠρώτησαν τί ἡξέουσι·
ὁ δὲ ἀπεκρίθη, «νὰ ἄρχῃ ἀνθρώπων,» καὶ εἰς
τὸν κήρυκα εἶπε νὰ προκηρύξῃ· «Τίς θέλει
ν' ἀγοράσῃ αὐθέντην.» Τὸν ἡγόρασε δ' ὁ Κο-
ρίνθιος Ξενιάδης, καὶ τῷ ἐνεπιστεύθη τὴν
ἀγωγὴν τῶν τέκνων του. Ἐκτοτε ἔζη τὸν
χειμῶνα ἐν Ἀθήναις καὶ τὸ θέρος ἐν Κορίν-
θῳ, ἔνθα καὶ ἀπῆντησεν αὐτὸν ὁ Ἀλέξαν-
δρος ἐν τῷ Κρανναίῳ ἐντὸς τοῦ πίθου του,
καὶ τὸν ἠρώτησε τί ἐπιθυμεῖ παρ' αὐτοῦ·

«Νὰ μὴ μοὶ καλύπτῃς τὸν ἥλιον,» τῷ ἀπε-
κρίθη ὁ Διογένης, καὶ τότε ὁ Μακεδὼν ἥρως
εἶπε πρὸς τοὺς ὀπαδοὺς του· «Ἄν δὲν ἤμην
Ἀλέξανδρος, ἤθελον νὰ εἶμαι Διογένης»
(Cic. Tusc. V, 32, 92). Ὁ Πλάτων τὸν
ἀπεκάλει «Σωκράτην μαινόμενον.» Ἐλθὼν
ποτε εἰς τοῦτου τὸν οἶκον, καὶ πατῶν τοὺς
πλουσίους του τάπητας δι' ἀκαθάρτων ποδῶν,
εἶπε· «Πατῶ τὸν τύφον τοῦ Πλάτωνος.» «Ναί,
ἀπεκρίθη οὗτος, ἀλλὰ δι' ἄλλου τύφου.» Ἡ
πᾶσα φιλοσοφία του ἦν ἐντελὴς πρακτικὴ.

περιοριζομένη εἰς τὴν ἀτομικὴν αὐτοῦ διαί-
ταν, ὥστε καὶ φαίνεται ὅτι οὐδὲν ἔγραψεν.
οὐδ' ἐνεθάθυνεν εἰς θεωρίας, οὐδ' οἰκογένειαν
εἶχεν ἢ εἰς ἰδίαν πατρίδα ἣν προσηλωμένος
δι' ὃ καὶ κοσμοπολίτης ἐλέγετο. Τῷ
ἀποδίδονται ὅμως ὑπὸ τινων συγγραφαί, «Πο-
λιτεία» καὶ «πραγματεῖα περὶ Πολιτείας»
ἀλλὰ βεβαιότερα εἰσι πολλὰ εὐφυεῖς αὐτοῦ
ἀπαντήσεις. Οὕτω ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τυράννου τι-
νὸς τίς ἐστὶν ὁ ἄριστος χαλκὸς πρὸς χύσιν ἀν-
δριάντων, ἀπήντησεν, «ὁ ἐξ οὗ ἐχύθησαν οἱ τοῦ
Ἀρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος.» Ἀπέθανε δ'
ἐν Κορίνθῳ, εἰς τὰς ὁδοὺς, ὑπερογδοηκονταῖ
της, καὶ ἀνδριάντες τῷ ἐστήθησαν καὶ ἐκεῖ
καὶ ἐν Σινώπῃ. — 3) Δ. ὁ Βαβυλωνίαιος

ἐκ Σελευκείας ἐπὶ τοῦ Τίγριδος, φιλόσοφος
στοιχῶς, μαθητὴς τοῦ Χρυσίππου, εἰς οὗ τὸ
δῶγμα ἐνέμεινε. Μετὰ τὸν Ζήνωνα δὲ ἀρχη-
γὸς τῆς σχολῆς ταύτης διαμένει, καὶ λίαν
ἐπίσημος γενόμενος (Cic. Off. III, 12, 51),
μετέσχε τῆς εἰς Ῥώμην πρεσβείας τοῦ Ἀ-
καδημαϊκοῦ Καρνεάδου καὶ τοῦ περιπατη-
τικοῦ Κριτολάου, τῷ 158 π. Χ., δι' ὧν καὶ τὸ
πρῶτον οἱ Ῥωμαῖοι ἔλαβον γνῶσιν τῆς ἐλ-
ληνικῆς φιλοσοφίας. Ἐν τῇ διαλεκτικῇ, ἥς
κυρίως ἐπεμελείτο, μαθητὴν εἶχε τὸν Καρ-
νεάδην. Τὰ δὲ πολυάριθμα συγγράμματά του
περὶ παντοίας φιλοσοφικῆς ὕλης ἀπωλέσθη-
σαν πάντα (Cic. de Or. II, 38, 157. Acad.
II, 45, 139. Tusc. IV, 3, 5) — 4) Δ. ὁ Λα-
έρτιος, ἐκ Λαέρτης τῆς Κιλικίας, γραμ-
ματικός, ζῶν ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Αὐγούστου ἢ
μικρὸν μετ' αὐτόν. Τούτου σώζεται τὸ περὶ
«βίων καὶ γνῶμῶν τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ
εὐδοκίμησάντων» σύγγραμμα εἰς 10 βι-
βλία, ἐράνησμα ὅπως οὐκ ἄτακτον, καὶ οὐχί
πάντοτε ἀκριβές ὡς πρὸς τὰ καθέκαστα καὶ
τήνκριτικὴν, ἀλλ' ἀμερόληπτον ἄλλως, ἐκτὸς
τῶν ἰσχυρῶν τοῦ συμπαθειῶν ὑπὲρ τοῦ Ἐπι-
κούρου. Ἐστὶ δὲ πολῦτιμον δι' ἃ διέσωσεν
ἀποσπάσματα ἀρχαίων ἀπολεσθέντων συγ-
γραμμάτων, καὶ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς μία
τῶν κυριωτέρων πηγῶν τῆς ἱστορίας τῆς ἀρ-
χαίας φιλοσοφίας. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο ἐγρά-
φη διὰ σφὴν τινα Ῥωμαῖαν, Ἀρίαν καλουμέ-
νην, καὶ μέρος αὐτοῦ κρίνεται ὡς μὴ γνήσιον.

Διόδωτος, 1) ἐξ Ἐρυθρῶν τῆς Ἰω-
νίας, γράψας ἀπολεσθείσας Ἐφημερίδας
Ἀλεξάνδρου, ἐξ ὧν ἠρύσθησαν ὁ Διόδω-
ρος καὶ ὁ Πλούταρχος. — 2) Σοφὸς στοιχῶς
παρὰ Κιχέρωνι εἰκῶν, τούτῳ διδάξας τὴν
διαλεκτικὴν, καὶ ὅτε ἐν βαθεί γήρατι ἀπέθα-
νε, πάντοτε τὰς ἐπιστημὰς καλλιεργῶν, ἀφ' οὗ
αὐτῷ εἰς κληρονομίαν τὴν περιουσίαν του (Cic.
Tusc. V, 39, 113. N. D. I, 3, 6. Ad Alt. II,
20, 6).

Διόδωρος, 1) Τύριος, περιπατητικὸς,
μαθητὴς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀριστοτέλους, εἰς

τῶν μετὰ ταῦτα ἀρχηγῶν τῆς σχολῆς αὐτοῦ
(Cic. Fin. V, 5, 14). — 2) Δ. ὁ ἐπικληθεὶς
Κρόνος, ἐξ Ἰάσου τῆς Καρίας, φιλόσοφος
τῆς Μεγαρικῆς σχολῆς, ζῶν παρὰ Πτολε-
μαίῳ τῷ Σωτήρι, ἐπίσημος διαλεκτικός (Διογ.
Λ. Β, 111. — Στράβ. ΙΔ, 658. IV, 838). —
3) Δ. ὁ Σικελιώτης, ἐξ Ἀγυρίου ἐν Σι-
κελίᾳ, ἐπὶ Καίσαρος καὶ Αὐγούστου, περιήλ-
θεν ἐπὶ ἔλα 30 ἔτη τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀ-
σίαν ἵνα γνωρίσῃ πάσας τὰς ἱστορικὰς θέσεις,
καὶ διεμένειν ἐπὶ μακρὸν καὶ ἐν Ῥώμῃ (Διόδ.
Α, 4). Ἐκ τῶν ἰδίων ἀντιλήψεων καὶ τῶν
πηγῶν ἃς εὗρισκεν ἐν Ῥώμῃ ἀρυσθεὶς, συν-
έταξε «Βιβλιοθήκην ἱστορικὴν» εἰς
50 βιβλία, ἐξ ὧν 6 περιστρέφονται εἰς τὴν
ἀρχαιοτάτην ἱστορίαν, 11 εἰς τὴν ἀπὸ τῶν
Τρωϊκῶν μέχρι τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ 33 τὴν
ἐκτοτε μέχρι τῶν 60 π. Χ. Διεσώθησαν δι' ἐξ
αὐτῶν τὰ βιβλία Α — Ε, περιέχοντα τὴν Ἀ-
σιανὴν καὶ Ἑλληνικὴν μυθολογίαν, ΙΑ — Κ,
ἀπὸ τῶν Περσικῶν (480 π. Χ.) μέχρι τῶν
Διαδόχων πρὸ τῆς ἐν Ἰψῷ μάχης (301),
καὶ ἄλλα οὐ μικρὰ ἀποσπάσματα. Ἐν τῷ
μυθολογικῷ μέρει ἐστὶν ἡ ἐκθεσις ἐθνογρα-
φικῇ, ἐν δὲ τοῖς μετέπειτα χρονολογικῇ, δι'
ὃ ἐλλείπει ἐν αὐταῖς ὁ αἰτιολογικὸς σύνδε-
σμος, καὶ, ἀνευ ἀκριβοῦς χρονολογισμοῦ τῶν
ἐθνῶν ἢ αἰσθημάτων, μνημονεύονται κυρίως συμ-
βάντα μὴ συνεχῆ οὐδ' ἱκανῶς ἡτιολογημένα.
Ἄμοιρος ποιητικῆς ἐμπνεύσεως, ἐδίδεκεν ἐν
τῇ μυθολογίᾳ αἰνιγματοῦς μένον ἀνθρωπίνων
περιπετειῶν, ἐν δὲ τῇ ἱστορίᾳ διερᾶ παντα-
χοῦ πρόνοιαν διέπεισαν τὰ συμβάντα. Τὸ ἀ-
ξιόπιστον αὐτοῦ ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ τῶν πηγῶν
ἃς μᾶλλον ἀδασανίστως ἐδέχετο, ὡς ἀποδει-
κνύει καὶ ἡ γλῶσσά του, κατ' αὐτὰς πολλὰ-
κις ποικιλλομένη, ἄλλως ὅμως ἀφελὴς καὶ
εὐκρινὴς, εἰ καὶ συντομίας ἐνίστοι καὶ γλα-
φυρότητος στερούμενη. Ἦσαν δὲ, ὡς φαίνε-
ται, αἱ κυριώτεραι τῶν πηγῶν τούτων, ὁ
Θεόπομπος, ὁ Ἐφορος, ὁ Τίμειος, ὁ Κτη-
σίας, ὁ Κλαίταρχος, ὁ Δουρις καὶ ὁ Μεγα-
σθένης. Ὅπως δὲ ἦν τὸ σύγγραμμα αὐτοῦ

ἐστὶ πολύτιμον, καὶ ὡς πρὸς τινα, φέρ' εἰπεῖν τὰ Σικελικά, ἡ μόνη προσφυγὴ διὰ τὴν γνῶσιν τῆς ἀρχαίας ἱστορίας.

Διοκλῆς, 1) βασιλεὺς τῶν Φηρῶν ἐν Μεσσηνίᾳ, πατὴρ τῶν εἰς Τροίαν ἀπελθόντων Κρήθωνος καὶ Ὀρσιλόχου (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 541. Ὀδ. Γ, 488). — 2) Νέος Ἀθηναῖος, ἐν Μεγάροις εἰς μάχην ὑπὲρ νέου φίλου του θυσιασθεὶς, καὶ διὰ τοῦτο ὡς ἥρωας τιμηθεὶς ὑπὸ τῶν Μεγαρέων, οἵτινες καὶ ἐορτήν τὰ Διόκληα ἤγον εἰς τιμὴν αὐτοῦ (Σχλ. εἰς Θεοκρ. Εἰδ. ΙΒ, 27). — 3) Ἡγεμὼν ἐν Ἐλευσίνι (ἰδ. Δημ. ἡ τηρ). — 4) Ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμωδίας, ἐκ Φλιδυντος. Σώζονται μόνον οἱ τίτλοι 4 κωμωδιῶν αὐτοῦ. — 5) Συρακούσις, ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου προαλέσας τὰς κατὰ τῶν Ἀθηναίων αἰχμαλώτων ὁμότητες. Συνέταξε νομοθεσίαν κατὰ βάσεις δημοκρατικάς, κληρωτάς ὀρίζων πάσας τὰς ἀρχάς (413, 412 π. Χ.). Ἡττηθεὶς ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων (409), ἐξωρίσθη ἐνεργείᾳ τοῦ ἀντιπάλου αὐτοῦ Ἐρμοκράτους. Ἐπέστρεψεν ὁμῶς πάλιν, καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου, ἀπ' ἐναντίας τῶν ἀρχῶν τῆς νομοθεσίας του, ξιφῆρης εἰσελθὼν, κήρυκτόνησεν. Ἀλλὰ τὸ αὐτὸ λέγεται καὶ περὶ τοῦ Χιρώνδου (Διόδ. ΙΓ, 19, 33). — 6) Δ. Καρύστιος, ἐπίσημος ἰατρὸς ἐπὶ Ἀριστοτέλους (Pl. XXVI, 2). — 7) Ρήτωρ ἐπὶ Αὐγούστου, οὗ συνεχῶς μνημονεύει ὁ Σενέκας ἐν τοῖς ρητορικοῖς συγγράμμασί του. — 8) Δ. ἐκ Περσείου, οὐχὶ νεώτερος τοῦ γ' αἰῶνος π. Χ., ἔγραψε πρῶτος «Ῥώμης κτίσιν» (Πλούτ. Ρωμ. Γ, Η).

Διόλκος, ὁδὸς ἐπίπεδος ἐπὶ τοῦ ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου, ἐφ' ἧς τὰ πλοῖα μεταφέροντο ἀπὸ τοῦ Κορινθιακοῦ εἰς τὸν Σαρωνικὸν κόλπον (Στράβ. Η, 335, 380. — Ἀριστφ. Θεσμφ. 648).

Διόμειος, δῆμος τῶν Ἀθηναίων ΒΑ τῆς πόλεως, διαιρούμενος εἰς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς. Οὗτος περιεῖχε τὸ ἐν Κυνσαργεὶ γυμνάσιον τοῦ Ἡρακλέους (ν. Ἀσωμάτων). Ἰδ. Ἡρακλῆς.

Διομήδης, 1) Υἱὸς τοῦ Ἀρεῶς καὶ τῆς Κυρήνης (ἰδ. Ἡρακλῆς). — 2) Υἱὸς τοῦ Τυδέως, ἑγγονος τοῦ Ἀδράστου (ἰδ.). Μετὰ τὸν πόλεμον τῶν Ἐπιγόνων, ὡς βασιλεὺς τοῦ Ἀργεῶς ἐξεστράτευσεν εἰς Τροίαν (Ὀμ. Ἰλ. Β, 559), ἐνθα, ἐπὶ τῆς μήνης τοῦ Ἀχιλλέως, διακρίνεται ὡς ὁ ἀνδρείτερος καὶ συνετιώτερος τῶν Ἑλλήνων ἡγεμόνων, ὥστε, βοηθούμενος ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ κατὰ θεῶν ἐτόλμα ν' ἀντιταχθῇ (Ἰλ. Ε). Ὅτε οἱ Ἀχαιοὶ ἐτράπησαν εἰς φυγὴν (Ἰλ. Θ, 66), προσβαλὼν τὸν Ἐκτορα, ἐπηνόησε τὴν μάχην ἄλλ' ὅ Ζεὺς τὸν ἀπέκρουσε, βίβας κεραυνὸν πρὸ τῶν ἵππων του. Τὸν Ὀδυσσεὺς συμπαραλαβὼν, ἀπήλθεν εἰς νυκτερινὴν κατασκοπεῖαν, καὶ φονεύσας τὸν κατασκοπον τῶν Τρώων Δόλωνα, εἰσώρμησεν εἰς τὰς σκηνὰς Πήσου τοῦ βασιλέως τῶν Θρᾷκων (Ἰλ. Κ, 220, 490. Λ, 310). Ὁ Βιργίλιος, κατὰ μύθους μεταγενεστέρους, διηγᾶται (Αἰ. ΙΙ, 163) ὅτι μετὰ τοῦ Ὀδυσσεὺς εἰσελθὼν εἰς τὸ Ἴλιον δι' ὑπογείου διώρυγος, ἐφόνευσε τοὺς φύλακας, καὶ ἤρπασε τὸ Παλλᾶδιον, ὃ μετὰ ταῦτα ἔφερεν εἰς Ἀργεῶς, ὅτε προσωρμίσθη εἰς τὴν Ἀττικὴν, τῷ τῷ ἤρπασεν ὁ Δημοσῶν. Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τροίης ἐπανῆλθεν εἰς τὸ Ἀργεῶς (Ὀδ. Γ, 180). Τὰς μετὰ τὰ Τρωϊκά τυχὰς του ἀλλοιᾶ ἄλλως διηγοῦνται. Ὀργιζομένη κατ' αὐτοῦ ἡ Ἀφροδίτη διότι τὴν εἶχε πληγώσῃ πρὸ τῆς Τρωάδος (Ἰλ. Ε, 330, 410), παρέσυρε τὴν γυναῖκα του Αἰγιάλην ἢ Αἰγιάλειαν, θυγατέρα, ἢ μᾶλλον ἑγγονον καὶ αὐτὴν τοῦ Ἀδράστου, εἰς ἀπιστίαν μετὰ τοῦ Ἰππολύτου, τοῦ Κυμήτου, ἢ τοῦ Κυλλαδάρου, δι' ὃ ὁ Διομήδης, εἴτε ἀπ' αὐτοῦ, εἴτε ὑπ' αὐτῆς ἐκβλήθη, ἐφυγεν εἰς Αἰτωλίαν, τὴν χώραν τοῦ πατρὸς του Τυδέως, ἐνθα εὗρε τὸν πάππον του Οἰνέα, ζῶντα ἔτι, ἀλλ' ἐκθρονισθέντα ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀγρίου. Τούτου τὸν υἱὸν Ἐποπέα φονεύσας ὁ Διομήδης, ἀπέδωκε τὸν θρόνον εἰς τὸν Οἰνέα, ἢ κατ' ἄλλους εἰς τὸν Ἀνδράιμονα (ἰδ.). Ἀλλοὶ δὲ τὸν φέρουσιν

εἰς Αἰτωλίαν πρὸ τῆς Τρωϊκῆς ἐκστρατείας, μετὰ τὸν πόλεμον τῶν Ἐπιγόνων, καὶ φέρουσι τὸν Οἰνέα μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ "Ἄργος. Κατ' ἄλλας διηγήσεις, ἐπανερχόμενος ἐκ Τρωάδος, ἀπεπλανήθη ὁ Διομήδης εἰς Ἰταλίαν, εἰς τὴν χώραν τῶν Δαυνίων, ἔνθα βοήθησας κατὰ τῶν Μεσσαπίων τὸν βασιλέα Δαῦνον, υἱὸν τοῦ Λυκάονος καὶ ἀδελφὸν τοῦ Ἰάπυγος καὶ τοῦ Πσυκετίου, ἔλαβε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Εὐίππην εἰς γάμον καὶ τὴν κυριαρχίαν τῆς χώρας. "Ἔσχε δ' ἐξ αὐτῆς τὸν Διομήδην καὶ τὸν Ἀμφίνομον, καὶ κτίσας ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τῆς Ἰταλίας διαφόρους πόλεις, ὡς τὸ Βενεδέντον, τὸ Ἰππών, "Ἄργος (Ἀργυρίπαν, ν. Ἀρπι), τὸ Βρινάσιον καὶ ἄλλας, καὶ πολλὰ ἰδρύσας ἱερὰ θεῶν, ἰδίως τῆς Ἀθηνᾶς (Στρώ. ΣΤ', 284), ἀπέθανεν ἢ ἐπανελθὼν εἰς τὸ "Ἄργος, ἢ ἐν Δαυνίᾳ, ἢ ἐν τινι τῶν ἐν τῇ Ἀδριατικῇ καλουμένων Διομηδίων Νήσων, ἔνθα καὶ ὁ τάφος αὐτοῦ ἐδείκνυτο. Κατ' αὐτὸν ἐπεκαλοῦντο καὶ οἱ Diomedei campi ἐν Ἀπουλίᾳ, καὶ ἐν πολλαῖς πόλεσι τῆς Ἰταλίας, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ἑλλάδι: ἐθεωρεῖτο ὡς ἥρωας, καὶ ἐν Ἀργεῖ, κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Ἀθηνᾶς, μετὰ τοῦ Παλλασίου περιεφέρετο ἐν πομπῇ καὶ ἡ ἀσπίς αὐτοῦ, καὶ τὸ ἄγαλμά του ἐπλύνετο εἰς τὸν Ἰναχόν: ὁ δὲ Πίνδαρος (Νεμ. I, 7) τὴν Ἀθηναίαν λέγει αὐτὸν θεοποιήσασαν.

Δίων. 1) Ἀκρωτήριον εἰς τῆς Κρήτης τὰ βόρεια. — 2) Πόλις μακεδονικὴ παρὰ τὸν Θερμαῖον κόλπον, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ὀλύμπου (Θουκ. Δ, 93), εἶχε ναὸν τοῦ Διὸς ἐπίσημον ἐπὶ Πολυδίου (Πολύβ. Δ, 62). Ἐνταῦθα ἀνετέθησαν οἱ χαλκοὶ ἀνδριάντες τῶν ἐν Γρανικῇ πεσόντων ἱππέων, ἔργον τοῦ Λυσίππου, ἀπαχθέν εἰτα εἰς Ῥώμην (Ἀρρ. Α, 16, 4). — 3) Πόλις ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς ἀκτῆς (Ἡρόδ. Ζ, 22. — Θουκ. Δ, 109). — 4) Πόλις τῆς Εὐβοίας, ἐπὶ τοῦ Κηναίου ἁκρωτηρίου (Ὀρ. Ἰλ. Β, 538. — Στρώ. I, 446).

Διονύσιος. ἴδ. Διόνυσος.

Διονυσιάδης. ἐκ Κίλικίας, τραγικός (ἈΡΧ. ΛΕΞ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΛΗΝ ΤΟΜ. Α').

ποιητὴς μετ' Ἀλέξανδρον, ἐγγράφεις εἰς τὴν τραγικὴν πλειάδα. Μνημονεύεται αὐτοῦ δραματικὸν τι ἡμερολόγιον, ἐπιγραφόμενον Χαρακτῆρες ἢ Φιλοκωμῶδες.

Διονύσιος. 1) Ὁ Φωκαεὺς, ἀρχηγὸς τῶν Ἰόνων κατὰ τῶν Περσῶν, μετὰ τὴν ἐν Λύδῃ μάχην ἐπολέμει πειρατικῶς, εἰς τὰ δυτικὰ τῆς Μεσογείου, κατὰ τῶν Ὑρρηγῶν καὶ τῶν Καρχηδονίων (Ἡρ. ΣΤ', 11). — 2) Δ. ὁ πρεσβύτερος, υἱὸς Ἑρμοκράτους. Γεννηθεὶς τῷ 431 π. Χ., ἐπολέμησεν ἐπιτυχῶς τοὺς Καρχηδονίους, καθ' ὧν αἱ Συρακοῦσαι ἀπὸ τοῦ 410 ἐμάχοντο (Διοδ. ΙΓ', 87). Καταγγείλας δὲ τοὺς στρατηγοὺς τοὺς ἀπολέσαντας τὸν Ἀκράγαντα, κατώρθωσε τὴν ἀποβολὴν αὐτῶν, καί, συμπράξει τοῦ Φιλίππου, συμπεριελήφθη μετὰ τῶν ἀντικαταστησάντων αὐτοῦ. Ἀνακατέσας δὲ τοὺς ἐξορίστους, καὶ τὴν μερίδα τοῦ δι' αὐτῶν ἐνισχύσας, προσέει δὲ τὸν στρατὸν δι' αὐξήσεως τοῦ μισθοῦ περιποιήσας, ἀπέκλεισε τοὺς συνελκεχθέντας αὐτῷ στρατηγοὺς, καὶ ἔμεινε μόνος σωματοφυλακὴν δ' ὀργανώσας, κατέλαβε τὰς Συρακοῦσας καὶ ἐκηρύχθη ἄρχων αὐτῶν (Cic. Tuss. V, 20). Εἰς Γέλαν ἐνίκηθη, ὁ στρατὸς ἐπανεστή, ἀλλὰ, παραχωρήσας τὴν Ἱμέραν καὶ τὸν Ἀκράγαντα, ἐπέτυχε τὴν εἰρήνην. Εἶτα δὲ μισθωτοὺς παραλαβὼν, ἰδίως ἐν Καμπανίᾳ, ὀχυρώσας τὴν Ὀρτυγίαν, συνοικίαν τῶν Συρακουσῶν, καὶ εἰς νέας προβάς κτακτῆσεις, ἐξησφάλισε τὴν ἀρχὴν του (Διόδ. ΙΔ', 7), τῷ 406. Ἐνομφεύθη δὲ τὴν θυγατέρα τοῦ στρατηγοῦ Ἑρμοκράτους, καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτῆς, τὴν Ἀριστομάχην, ἀδελφὴν τοῦ Δίωνος, καὶ συγχρόνως τὴν Δωρίδα ἐν Λοκρῶν. Τῷ δὲ 399 κατέειχε πῦσαν τὴν Σικελίαν ὅσην δὲν ἀνῆκε τῷ Καρχηδονίῳ. Ἰσχυρῶς δ' ὀπλισθεὶς, πεντήρεις ἔχων εἰς τὸν στόλον του καὶ καταπέλτας, ἐπαχείρησε, τῷ 397, τὴν δευτέραν ἐκστρατείαν κατὰ τῶν Καρχηδονίων. Πολιορκήσας τὴν Μοτύην, ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ, εἰς τοῦ Ἱμλικῶνος τὴν ὑπερέχουσαν δύναμιν, καὶ ἐπολιορ-

κίθη ἐν Συρακούσαις. Ἀλλ' ἀντίσχε γενναίως, ἐκέρδησε διὰ περιποιήσεων τὴν εὐνοίαν τῶν πολιτῶν, καὶ τέλος ἐσώθη, τῷ 396, διὰ λοιμοῦ ἐνσκήψαντος εἰς τὸν Καρχηδονικὸν στρατὸν (Διόδ. ΙΔ, 45). Καὶ ὁ μὲν Ἱμῖλκων ἀπεσύρθη μετὰ τῶν λειψάνων τοῦ στρατοῦ του, τὸν πόλεμον ὅμως ἐξηκολούθησεν ὁ Μάγων μέχρι τοῦ 392, ὅτε ἐκλείσεν εἰρήνην, παραχωρήσας τὸ Ταυρομένιον. Ἐπὶ τοῦ πολέμου ἐδείχθη ὡμὸς ὁ Διονύσιος, πολλοὺς πολίτας θανατώσας ἵνα προμηθευθῇ χρήματα διὰ τῆς περιουσίας αὐτῶν. Εἶτα δ' ἐστράφη κατὰ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος, ἐνίκησε τοὺς Κροτωνιάτας, ἐκυρίευσεν μετὰ ἐνδεκάμηνον πολιορκίαν δι' ἀσιτίκας τὸ Ῥήγιον, καὶ σκληρῶς προσηγάθη πρὸς τοὺς πολίτας (Διόδ. ΙΔ, 40, 111). Μετὰ τινα δ' εἰρηνικὰ ἔτη, ἐφ' ὧν συνέδεσε σχέσεις μετὰ τῶν Σπαρτιατῶν, καὶ ἐξησφάλισεν τὴν δύναμίν του ἐν τῇ Ἀδριατικῇ, ἤρχισε νέον πόλεμον κατὰ τῶν Καρχηδονίων (383), καὶ ἐνίκησε μὲν τὴν Μάγωνα ἐν Καβάλα, ἡττήθη ὅμως ἐν Κροσίῳ, καὶ ἀναγκασθεὶς εἰς παραχωρήσεις, ἐδέχθη τὸν Ἀλυκὸν ὡς μεθόριον (Διόδ. ΙΕ, 12). Ἐβουλεύθη ἔπειτα νὰ κινηθῇ κατὰ τῆς Ἠπείρου καὶ τῶν Δελφῶν, ἀλλ' ἀποτυχὼν, ἤρξατο τετάρτου πολέμου κατὰ Καρχηδόνας, τὸ πρῶτον ἐπιτυχὺς· ἀλλὰ τοῦ στόλου του κατισταφέντος ἐν τῷ λιμένι τῆς Ἐρυκος, συνωμολόγησεν ἀνακωχὴν, καὶ μετ' ὀλίγον, τῷ 367, ἀπέθανε, κατὰ τοὺς μὲν, ἐξ ἀκρασίας, κατὰ τοὺς δὲ δηλητηρησθεὶς ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του, καὶ κατ' ἄλλους ἐκ χαρᾶς ὅτε ἐνίκησεν εἰς διαγωνισμὸν τραγικῆς ποιήσεως (Διόδ. ΙΕ, 74). Ὁ Διονύσιος οὕτως ἐθεωρεῖτο ὡς τὸ πρότυπον τῶν μεταγενεστέρων τυράννων, οὐδὲν ἱερὸν ἔχων, ὡμὸς, χαρὰν τῆρος δυσπίστου πρὸς τοὺς ἐγγυτέρους αὐτοῦ (Πλούτ. Δίων, Ε.—V. Max. I, 4. IV, IX, 47.—Cic. Tusc. V, 21, 22). Δὲν ἐστερεῖτο ὅμως καὶ φυσικῶν τιμῶν εὐγενῶν ῥοπῶν (Ἰδ. Φιντίας), οὐδ' ἐτύφλωτε πρὸς τὴν δυσχέρειαν τῆς ἰδίας του θέσεως. Εἶχε

δὲ καὶ τὴν δυστυχὴν ἀξίωσιν ὅτι ἦν ποιητὴς καὶ ἔγραφε τραγωδίας, μετὰ παρρησίας κατακριθείσας ὑπὸ τοῦ Φιλοξένου, καταγελασθείσας δ' ἐν Ὀλυμπίᾳ. Ἀλλ' ἐν Ἀθήναις ἐνίκησε, τῷ 367, μία ἐξ αὐτῶν, ἐπιγραφομένη «λύτρα Ἐκτορος», καὶ ἦς ἀποσπάσματα τινὰ σώζονται. — 3) Δ. ὁ νεώτερος υἱὸς τοῦ προρρηθέντος καὶ τῆς ἐκ Λοκρῶν Δωρίδος. Ἐπὶ τῆς νεαρᾶς του ἡλικίας ὁ πατήρ του ἐκ δυσπιστίας τὸν εἶχε μακρὰν τῶν πραγμάτων. Τῷ 367 δὲ π. Χ., τριακονταετῆς διεδέχθη τὴν ἀρχήν, καὶ ἥμισυ τῶν πολέμων, διηλλάγη τυχεῶς μετὰ τῶν Καρχηδονίων. Βλέπων δ' αὐτὸν ὁ Δίων μὴ ἐχόντα τὴν ὡμότητα τοῦ πατρὸς του, οὐδὲ φυσικῶν προτερημάτων ἐστερημένον, μετεκλέσατο τὸν Πλάτωνα ἵνα δι' αὐτοῦ τὸν μορφωθῇ εἰς ἡγεμόνα ἱκανὸν καὶ ἐνάρκτον. Καὶ ἔτυχε μὲν κατ' ἀρχὰς ἐντίμου ὑπεδοχῆν· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ δι' ἐνεργείας κολάκων, ὧν τοῦ Φιλίστου, ἐξωρίσθη ὁ Δίων, καὶ ἀπεπέμφθη καὶ ὁ Πλάτων, εἰ καὶ ὁ Διονύσιος ἠσθάνετο συμπάθειαν πρὸς αὐτόν. Καὶ ἐπανήλθον μὲν αὐτοὶ ἐπὶ τῇ ἐπιμονῇ προσκλήσει τοῦ Διονυσίου, ἀλλὰ τῷ 360 ἀνεχώρησεν ἐκ θυετέρου, βλέπων τὰς προσπάθειάς του πάσης ἀνωφελεῖς, καὶ ἐκτελεῖς εἰς καταβρομῆν καὶ κινδύνους· ὁ δὲ Διονύσιος παρεδόθη εἰς τῆς τυραννίδος τὰς ἐκδικαιτήσεις καὶ τὰ ἔλαττωματα. Ἐν ᾧ δ' ἐξεστράτευε κατὰ τῶν Λουκαίων, ἐπιστρέψας ὁ Δίων μετὰ μικροῦ στρατοῦ, κατέλαβε τὰς Συρακούσας, καὶ ὁ Διονύσιος κατέφυγε τῷ 356 εἰς τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ Λοκροὺς, τὴν πατρίδα τῆς μητρὸς του, ἐνθα δεκτὸς γενόμενος, ἀνεδείχθη τυράννος σκληρότατος. Παρέμεινεν ὅμως ἐκεῖ ἐπὶ δεκάετη, καὶ εἶτα ἐπανελθὼν κατέλαθεν ἐκ νέου τὰς Συρακούσας ἐπὶ ἄλλα τρία ἔτη, μέχρι οὗ ὁ Τιμολέων ἦλθεν ἐκ Κορίνθου τῷ 344 ἵνα ἐλευθερώσῃ τὰς ἐλληνικὰς πόλεις τῆς Σικελίας, καὶ ὁ Διονύσιος, ἀδυνατῶν ν' ἀντιστῇ, παρέδωκε τὸ φρούριον ἐπὶ τῇ ἀδείᾳ τοῦ ν' ἀπέλθῃ ὁ ἴδιος εἰς Κόρινθον. Ἐκεῖ δ' ἐπε-

σεν ὡς ἰδιώτης, καὶ κατὰ τινας ἡναγκάσθη
ν' ἀνοίξῃ σχολεῖον ἵνα πορίζηται τὰ πρὸς τὸ
ζῆν (Διοδ. ΙΕ, 16. ΙΣΤ, 70. — Αἰλ. Π. Ι. 1.
θ, 8. — Πλούτ. Δίων. Τιμολ.). — 4) Δ. Κο-
λοφώνιος, ζωγράφος σύγχρονος τοῦ Πο-
λυγνώτου, καὶ ἐκείνου ἐφάμιλλος, ἀλλ' ἤ-
τον ὑψηλὸς τὴν ἀντίληψιν, καὶ τὴν πραγμα-
τικότητα μᾶλλον ἐπιδιώκων (Αἰλ. Π. Ι. Δ.
3. — Ἀριστ. Ποιητ. Β. — Πλούτ. Τιμολ.
ΑΣΤ), δι' ὃ καὶ ἀνθρωπογράφος ἐπε-
κλήθη (Pl. XXXV, 37). — 5) Ἔτερος ζω-
γράφος ἐπὶ Καίσαρος (Pl. XXXV, 11). — 6)
Γλύπτης μετὰ Ὀλ. 78 ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐργα-
ζόμενος. Ἐλέγετο ποιήσας θήλειαν ἵππον, ἣ
οἱ ἵπποι προσέδραμον χρημετίζοντες (Παυσ.
Ε, 27). — 7) Δ. Μιλήσιος, ἔζη ὀλίγον
μετὰ τὰ Περσικά, καὶ ἦν ὁ πρῶτος ἀποπει-
ραθεὶς τὰ σχεδὸν σύγχρονα αὐτῷ συμβάντα
νὰ ἐξιστορίσῃ, γράψας Περσικά ἢ τὰ
μετὰ Δαρεῖον. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται καὶ
περιήγησις οἰκουμένης. — 8) Δ. Σά-
μιος, τῆς Ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς, ἔγραψε
μυθολογικά συγγράμματα, ὧν ἐν ὀνομάζετο
Κύκλος, καὶ ἐξ ὧν ἠρύσθη ὁ Διόδωρος. —
9) Δ. ὁ Θράξ, 100 π. Χ., ἔγραψε πρῶτος
τέχνην γραμματικὴν μεγάλως ἐκτι-
μωμένην, μὴ διατηρηθεῖσαν δέ, ὡς φαίνεται,
ἐν γνησιότητι. — 10) Δ. ὁ Ἀλικαρνα-
σεὺς, ἦλθε περὶ τὰ 30 π. Χ. εἰς Ῥώμην,
ἐνθα ἐπὶ 22 ἔτη διαμείνας, ἐσπούδασε τὴν
Ἀττικὴν γλῶσσαν καὶ φιλοσοφίαν. Ἀπέ-
θανε δὲ τῷ 8 μ. Χ., γράψας, πλὴν ἄλ-
λων ἀπολεσθέντων, Ῥωμαϊκὴν ἀρχαι-
ολογίαν ἀπὸ τῶν μυθικῶν χρόνων μέχρι
τῶν Καρχηδονικῶν πολέμων, εἰς βιβλία 20,
ὧν μόνον τὰ 9 πρῶτα σώζονται, τῶν 2 ἐπο-
μένων μέγα μέρος, καὶ τῶν ἄλλων ἀποσπά-
σματα μόνον. Τὴν συγγένειαν τῶν Ἑλλήνων
καὶ Ῥωμαίων θέλων ν' ἀποδείξῃ, καὶ τῆς πο-
λιτικῆς ἀξίας τούτων θαυμαστής, διηγεῖται τὰ
κατὰ τοὺς πολέμους καὶ τὴν νομοθεσίαν, δι' ἣν
ἐστὶν αὐτὸς ἡ κυριώτερα πηγή, συγχέων ὁ-
μως πολλάκις τοὺς χρόνους καὶ τὰ Ἑλλη-

νικά μετὰ τῶν Ῥωμαϊκῶν. Εἰς τὸ ὕψος φι-
λοτιμεῖται νὰ μιμῆται τὸν Πολύβιον καὶ τὸν
Θουκυδίδην, παρεμβάλλων, ὡς οὗτος, καὶ
ῥητορικοὺς λόγους εἰς τὸ καίμενον, καὶ ἐν
γένει δὲν στερεῖται εὐφραδείας καὶ χάριτος.
Σώζονται δ' αὐτοῦ καὶ ἡ περὶ συνθέσεως
ὀναμάτων ῥητορικὴ πραγματεία, καὶ τέ-
χνη ῥητορικὴ, περίληψις μόνον, ἢ μὴ
γνήσιον ἔργον τῶν παλαιῶν (συγγρα-
φῶν) χαρακτηῖρες, περὶ τῶν ἀρχαίων
ῥητόρων ὑπομνηματισμοί, ἦτοι κρί-
σεις περὶ Θουκυδίδου, Δημοσθένους, κτλ.
τέλος Ἐπιστολαί. — 11) Δ. ὁ Περιη-
γητῆς, καταγόμενος, κατὰ διαφόρους, ἐκ
Βυζαντίου, Χάρακος, Ἀλεξανδρείας ἢ Λι-
θύης, ἔγραψεν, ἐπὶ Αὐγούστου, Δομιτιανοῦ
καὶ Σεπτ. Σεβήρου, Περιήγησιν οἰκου-
μένης ἐν ἀπταιστοῖς ἐξαμέτροις. — 12) Δ.
τύραννος Ἡρακλείας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου
Πόντου, περὶ τὰ 338 π. Χ. ἐνυμφεῖσθαι Ἀ-

μαστριν, τὴν ἀνεψιάν τοῦ Δαρείου, καὶ διε-
κρίνετο ἐπὶ ἡπιότητι καὶ δικαιοσύνῃ. Ἐλαβε
καὶ τίτλον βασιλείως, καὶ ἀπέθανε πνιγεὶς ἐκ
τοῦ πάχους. — 13) Δ. ἐξ Ἡρακλείας,
μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος, φιλόσοφος στωϊκὸς,
μεταβάς εἰς τὴν Ἑλεατικὴν σχολήν.

Διονυσόπολις, ἰδρυθεῖσα ἐν Φρυγίᾳ
ὑπὸ Ἀττάλου καὶ Εὐμένους.

Διόνυσος, καὶ **Βάκχος**, υἱὸς τοῦ
Διὸς καὶ τῆς Σεμέλης, θυγατρὸς τοῦ Κάδμου
(Ὁμ. Ἰλ. Ε, 325), ἐξ οὗ ὑπατέθη ὅτι ἦ

λατρείᾳ αὐτοῦ προήλθεν ἐκ τῶν ἀρχαιότατα ἐν Βοιωτίᾳ οἰκούντων Θρακῶν. Κατὰ τὸν μῦθον, ἔπεισεν ἐκ ζηλυτοπίας ἡ Ἥρα τὴν Σεμέλῃν νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ Διὸς νὰ προσ-
 ἔλθῃ εἰς αὐτὴν ἐν πάσῃ του τῇ λαμπρότητι, ὅ ὑποσχεθεῖς ὁ θεὸς, ὅτε ἤλθε φέρων τὰς ἀστραπάς καὶ τοὺς κεραυνούς του, ἐπυρπο-
 λήθη ἡ οἰκία, καὶ ἔπεσε νεκρά ἡ Σεμέλη, τεκοῦσα ἄωρον παιδίον, ὃ λαδῶν ὁ Ζεὺς, ἔσχευε τὴν κνήμην του καὶ τὸ ἐνέκλεισεν εἰς αὐτήν καὶ ὅτε ἐγκαίρως ἐγεννήθη, τὸ παρέδω-
 κεν εἰς Ἴνῳ, τὴν γυναῖκα τοῦ Ἀθάμαντος ἐν Ὀρχομενῷ ἵνα τὸ ἀνατρέψῃ. Ὅτε ὁμως ἐξ ὀργῆς τῆς Ἥρας ὁ Ἀθάμας ἐμάνη, καὶ ἡ Ἴνῳ ἔφυγε, παρέλαβον νόμφαι τὸ βρέφος καὶ ἔθρεψαν αὐτὸ δι' ἡδεΐας τροφῆς, ἐν σπηλαίῳ κεκρυμμένον, ἐντὸς τῆς συμῦτου κοιλάδος ἥτις ἐλέγετο Νύσκη, ἐξ οὗ καὶ τῷ ἐδόθη τὸ ὄνομα Διόνυσος. Ἀλλ' ἄλλοι μῦθοι τὴν Νύσαν ταύτην, ἥτις ἀγνωστον ἂν ἀληθῶς ὑπῆρχεν ἐν Βοιωτίᾳ, μετέθετον εἰς Θράκην, Ἀραβίαν, Ἰνδία, κτλ. Αὐξηθεῖς δ' ὁ Διόνυ-
 σος, ἐγένετο θεὸς τοῦ οἴνου καὶ τῶν ἀμπέλων, καὶ ἐλέγετο διὰ τοῦτο «χάρμα βροτοῖσι,» καὶ «Λυσίππος,» εἶον λυσίππος, καὶ διὰ τὰς δῆθεν θεραπευτικὰς ιδιότητας τοῦ οἴνου, «ἰα-
 τρόμαντις,» καὶ αὐτὸ τοῦτο «σωτήρ.» Ἐνεκα τῆς ἥν προκαλεῖ εὐθυμίας καὶ ἐμ-
 πνεύσεως, ἥν φίλος τῶν Χαρίτων καὶ τῶν Μουσῶν, καὶ αὐτὸς Μελοποιός, καὶ τῆς λατρείας αὐτοῦ προΐοντα ἦσαν ὁ Διθύραχος καὶ τὸ δράμα. Ὡς δὲ τὴν καρποφορίαν τῆς ἀμπέλου προστατεύων, ἐθεωρεῖτο καὶ εἰς πᾶ-
 σαν βλάστησιν εὐνοῦς, καὶ ἐλέγετο παλλάκις Ἀνθεὺς, Ἀνθιος, Φλοῖος (ἐκ τοῦ φλοῖω), Δενδρίτης, Ὑψος, καὶ ὡς καὶ ἡ Δήμητρα τὴν ἐξημέρωσιν τῶν ἡλῶν προκλῶν, ἔφερε μετ' αὐτῆς τὸ ἐπίθετον Θεσμοφόρος. Τὰς ὀργιαστικὰς δ' αὐτοῦ τελετὰς, εἴτε ἐκ Θράκης, εἴτε ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως αὐτῶν προ-
 ερχομένας, γνωρίζει ὁ Ὀμηρος (Ἰλ. Ζ, 130), εἰ καὶ οὐδ' αὐτὸν οὐδὲ τὴν Δήμητραν ἀναμί-
 ξας ποτὲ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ, ἀλλὰ πάντοτε ὡς

θεοῦ οὕτως εἰπεῖν ἐπιγείους αὐτοὺς ἀναφῶ-
 ρων. Ἐξετάθη δ' ἡ λατρεία αὐτοῦ ἐφ' ὅλην τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἡσκαίτο ἰδίως ἐν Ἀττικῇ, Κορίνθῳ, Σικυονί, ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ, τῶν νήσων, εἰς Λέσβου, Νάξου, ἐνθα ἐκ τῆς Ἀ-
 ριᾶδνης (Ἰδ. Θεσεύς) ἔσχευε υἱοὺς τὸν Οἰ-
 νοπίονα, τὸν Εὐάνθην καὶ τὸν Στάφυλον. Τὴν κατὰ τῆς μέθης ἀποστροφὴν τινῶν αἰνιττεται πιθανῶς ὁ Ὀμηρικὸς μῦθος (Ἰλ. Ζ, 130), ὅτε Λυκοῦργος ὁ Δρύαντος, βασιλεὺς τῶν Ἠδωνῶν, ἐξεδίωξεν ἐκ τῶν παρ' αὐτῷ Νη-
 σαϊκῶν πεδίων τὰς τροφούς τοῦ Διόνυσου, αἵτινες ἔρριψαν κατὰ γῆς τὰ ἱερὰ σκεύη, καὶ ὅτε ὁ βρέφος ἐπήδησεν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ παρελήφθη ὑπὸ τῆς Θέτιδος, δι' ὃ ὁ Ζεὺς ὀργισθεὶς ἐτύφλωσε τὸν Λυκοῦργον· κατὰ δὲ μετέπειτα μῦθους ἐπῆλθε καὶ ἀφερρία εἰς τὴν χώραν, καὶ ὁ Λυκοῦργος μανεῖς, ἐξέλεγε τὸν υἱόν του ὡς σταφυλὴν καὶ τὸν ἐθανάτωσεν, εἰτα δὲ τὸν ἔφεραν εἰς Ἠδωνεῖς εἰς τὸ Πάγ-
 γαιον ὄρος, ἐνθα, ἐντολῇ τοῦ Διόνυσου, ἔ-
 πει τὸν ἐσπάρειν (Ἀπολλ. Γ, 5, 1. Σοφ. Ἀντ. 955). Ἐν Ἀργεὶ τὰς γυναῖκας αἵτινες ἔφευγον τὴν λατρείαν του ἐνέβαλεν ὁ Διόνυσος εἰς μανίαν, ὥστε καὶ τὰ ἴδια πα-
 ρὰ τῶν φονεύσασαι ἔφαγον. Τυρρηνοὺς δὲ πειρατὰς, οἵτινες τὸν συνέλαβον, μετεμόρ-
 φωσεν εἰς δελφίνας, πλὴν τοῦ κυβερνήτου, ὅστις εἶχεν ἀναγνωρίσει ἐν αὐτῷ τὸν θεόν. Ὑπὸ ὁμίλου Μαινάδων καὶ Βακχίδων, Σα-
 τύρων καὶ Σιληνῶν, φερόντων τὸν φύλλου ἀμπέλου περικεκοσμημένον θύρσον (Ἰδ. Σοφ. Ἀντ. 955), ἐπὶ τῇ Ἑλλάδι, πᾶσαν χώραν βαρβάρων, καὶ αὐτὰς τὰς Ἰνδίας, αἵ-
 τινες ὁμως προσετέθησαν εἰς τὸν μῦθον μετὰ τὴν ἐκεῖ ἐκστρατεῖαν τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐκ τῆς τοῦ Ἀδου μετέφερε τὴν μητέρα του εἰς τὸν Ὀλύμπον μετονομασθεῖσαν Θυώνην, ὥς καὶ αὐτὸς καὶ Θυωνεὺς (ὁ μέθῃ ἐνθουσιῶν ἐπεκαλεῖτο. Ὁ ἰσχυρὸς τῶν ἐρετῶν τῶν ἡνωρότης καὶ εὐθυμία καὶ τὸ μὲν πρῶτον, κατὰ Πλούταρχον, ἦσαν ἀπλαῖ. Ἀμφότεροι οὖν καὶ σταφυλαὶ ἐφέροντο εἰς αὐτὰς, καὶ

ἐπίσω τούτων κρίς, καὶ ἕτερος φέρων κο-
φινον σύκων. Βαθμῶδὸν ὅμως ἀπέβησαν ἐπὶ
μᾶλλον καὶ μᾶλλον θορυβώδεις καὶ ἐρεθι-
στικά, καὶ οἱ πανηγυρίζοντες, μετ' αὐλῶν
καὶ τυμπάνων ἐν παρατόρῃ ἐξάψει περιεφέ-
ροντο «εὐοὶ εὐάν» κραυγάζοντες, ψάλλον-
τες, ζῆλα σπαράττοντες καὶ τὰς αἰμοστοχεῖς
σάρκας των κατατρύγοντες, ἐξ ὧν καὶ ὁ θεὸς
προσέτι Εὐβος καὶ βρόμιος καὶ Βάκχος
(παρὰ τοῦ *ιαχῆ, ιαχῆ*) ἐλέγετο. Ἐτελευντο
δ' αἱ παράφοροι αὗται ἐορταὶ συνήθως διὰ νυ-
κτός, δι' ὅ καὶ Νυκτάλια ἐλέγοντο (Πλουτ.
Συμπ.) καὶ ὁ θεὸς προσέτι Νυκτάλιος.
Συνωργίζον δὲ αἱ Βάκχαι, καὶ Μαινά-
δες λεγόμεναι, Θυάδες, Μιμαλόνες
(ἐν Μακεδονίᾳ), Βιστογίδες (ἐν Θράκῃ),
Βασσαρίδες, ὅθεν καὶ ὁ θεὸς Βασσα-
ρεύς, ἐκ τῆς Βασσάρας, μακροῦ χιτῶνος,
ὃν ἐφόρουσαν ἐν Θράκῃ, διότι ἐκείθεν προήλθε
φρίνεται ἡ θορυβώδης αὕτη ἐορτή. Τούτου
ἐνεκα καὶ ἐσχετίζετο ἡ λατρεία τοῦ Διονύσου
μετὰ τῆς τοῦ Ἄττος καὶ τῆς Κυβέλης, Ἀσιασῶν
ταραχωδῶν θεοτήτων, καὶ αὐτὸς καὶ Σαδάξιος
ἐπεκκλείετο, σύμβολον ὧν τότε τῆς ἀνθρώπου
φύσεως, ἥτις θνήσκει καὶ ἀναγεννᾶται. Τὴν
αὐτὴν ἰδέαν ἠντίκειτο καὶ ὁ Ζαγρεὺς ἡ ὑπο-
χθόνιος Διόνυσος, υἱὸς λεγόμενος τοῦ Διὸς καὶ
τῆς Περσεφόνης. Κατὰ τοὺς Ὀρφικοὺς ἐνθρο-
νισθεῖς ὑπὸ τοῦ πατρὸς του εἰς τὸν οὐρανόν,
ἐσπαράχθη ὑπὸ τῶν Τιτάνων, ὁ δὲ Ζεὺς, τὴν
καρδίαν αὐτοῦ καταπιὼν, ἔτεκεν ἔπειτα τὸν
Διόνυσον. Ἐν τοῖς μυστηρίοις τῆς Δήμητρος
λέγεται Ἰακχος, καὶ παρίσταται ὡς παῖς,
κόρος, ἀδελφὸς ἡ μνηστὴρ τῆς Κόρης. Ἐν
τῇ Ἀττικῇ ἦσαν ἡ αἱ Διονυσιακαὶ ἐορταί,
α'. Διονύσια τὰ μικρά, ἐν ἀγροῦς ἢ
κατ' ἀγροῦς, ἐν Ποσειδεῶνι, τέλει δεκεμ-
βρίου, ὅτε ἐν τοῖς ἀγροῖς καὶ χωρίοις κατὰ
πρῶτον ἐγένετο χρῆσις τοῦ νέου οἴνου. Συνί-
στατο δὲ κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ Ἀριστο-
φάνους (Ἀχαρν. 241. 263) εἰς γενικὴν πομ-
πὴν τοῦ χωρίου πρὸς τὴν θυσίαν, μετὰ κω-
μικῶν ἐρχήσεων καὶ παντοίων ἀστεϊσμῶν,

τοῦ πυρῆνος ἐξ οὗ ἀνεπτύχθη ἡ κωμῳδία
καὶ μεταβατικοὶ δ' ὑποκριταὶ παρίσταν ἐπὶ
τῇ περιστάσει ταύτῃ ἐν τοῖς χωρίοις δράματα
ἃ εἶχον ἤδη διδαχθῇ ἐν Ἀθήναις. Μία δὲ
τῶν συνήθων διασκεδάσεων ἦσαν καὶ τὰ
ἀσκώλια (ἰδ.). — β'. τὰ Ληναῖα, κατὰ
Γαμηλιῶνα. (τέλος Ἰανουαρίου), ἐν Ἀθήναις
πανηγυριζόμενα κατὰ τὸ Λήναιον, παρὰ τὸν
ναὸν τοῦ Διονύσου, Ν. τῆς Ἀκροπόλεως.
Ἦσαν δὲ ταῦτα ἢ κατὰ τὴν πόλιν ἐξακολουθού-
σις τῶν μικρῶν Διονυσίων, διότι καὶ ἐν αὐτοῖς
κυρίως τὸν νέον οἶνον ἔπινον, καὶ συνώδευε
τὴν τελετὴν ἐστίασις, εἰς ἣν ἡ πόλις παρῆ-
χε τὸ κρέας, καὶ τὰς ὁδοὺς διέτρεχε πομπή,
καθ' ἣν ἐγένοντο ἀστεῖαι προκλήσεις ἐξ
ἀμαξῶν, καὶ ἐδιδάσκοντο δράματα, μάλι-
στα κωμῳδία. — γ'. Τὸν δ' ἐπόμενον μῆνα,
τῇ 11—13 Ἀνθεστηριῶνος, ἐωρτάζοντο τ'
Ἀνθεστηρία καὶ ἡ μὲν πρώτη ἡμέρα
ἐκαλεῖτο πιθοίγια (ἡ ἀνοιξὶς τῶν πιθῶν)
ἡ δευτέρα ἐλέγετο αἱ Χῶες, καὶ κατ' αὐτὴν,
εἰς κοινήν ἐστίασιν, ἔπινον, καθ' ἀμιλλαν, τίς
περισσότερον, τὸν νέον οἶνον, καὶ ὁ πρῶτος
πιὼν τὴν μερίδα του ἐλάμβανεν ὡς ἐπαθλον
ἀσκὸν οἴνου. Τὸ δ' ἐπισπρότερον μέρος τῆς
τελετῆς ἦν μυστικὴ θυσία ἣν ἡ γυνὴ τοῦ
ἀρχοντος βασιλέως ἔφερε τῷ θεῷ εἰς τὸ
Ληναῖον, καὶ ἡ μετ' αὐτοῦ σύζευξις τῆς. Ἡ
δὲ τρίτη ἡμέρα ἐκαλεῖτο Χύτροι, διότι
κατ' αὐτὴν ἐν πηλίναις χύτραις ἐξετίθεντο
ἐψημέναι καρπαὶ εἰς θυσίαν τῷ χθονίῳ Ἑρμῇ
ὑπὲρ τῶν ψυχῶν τῶν ἀποθανόντων. — δ'. Τὰ
κυρίως Διονύσια, τὰ μεγάλα, κατ'
ἄστου ἢ ἀστυκά, ἐπανηγυρίζοντο ἀπὸ τῆς
8—13 Ἐλαφβολιῶνος (τέλος Μαρτίου), καὶ
πολλοὶ συνέρρεον εἰς αὐτὰ ἐκ τε τῆς Ἀττι-
κῆς καὶ ἐκ τῆς Ἀλλοδαπῆς. Τὸ ἐξ Ἐλευθε-
ρῶν εἰς Ἀθήνας κομισθὲν ἀρχαῖον ξῶανον
τοῦ θεοῦ ἐφέρετο ἐν μεγάλῃ παρατάξει κατὰ
τὴν δευτέραν ἡμέραν ἀπὸ τοῦ Ληναίου εἰς
μικρὸν ναὸν τοῦ Διονύσου ἐπὶ τῆς εἰς τὴν
Ἀκαδημίαν ἀγορᾶς, ἐνθα ἴσως ἴστατο κατ'
ἀρχάς, καὶ ἐπανήγετο εἰτα πάλιν εἰς τὸ Λη-

ναῖον ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους τῶν ἐορταζόντων· καὶ τότε ἀντήχουν ἐν εὐωχίᾳ ψαλλόμενοι λαμπροὶ διθύραμβοι πρὸς τὸν Ἑλευθέριον Διόνυσον, οὓς συνέθετον πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον οἱ ἐπισημότεροι τῶν ποιητῶν, καὶ ἐντεῦθεν ἔλκεε τὴν πρώτην γέννησίν τῆς ἡδραματικῆς ποίησις. Τὰς δὲ τρεῖς τελευταίας ἡμέρας ἐδιδάσκοντο νέα δράματα («καινοὶ τραγωδοὶ») ἐπὶ μεγίστῃ δαπάνῃ, καὶ παρουσίᾳ μεγάλου πλήθους καὶ ἐγγωρίων καὶ ξένων, δι' ὃ καὶ ἐκεῖ, ἐνώπιον πάντων τούτων τῶν θεατῶν, ἀπενέμοντο αἱ μεγάλαι δημόσιαι διακρίσεις, ὡς ἐδόθη τῷ Δημοσθένει ὁ στέφανος. Διὰ τὰς παραστάσεις δὲ ταύτας ἤγειρε κατ' ἀρχὰς ὁ Θεσπίς ἰκρία, καὶ ὅτε

Μουσείου Παρισιῶν.

ἔπεσαν ταῦτα, ᾠκοδομήθη τὸ πολυτελὲς Διονυσιακὸν θέατρον (ἴδ.). Παρίστατο δ' ἐν τῇ

τέχνῃ ὁ Διόνυσος εἶτε, ὡς ἐξ Ἰνδιῶν προερχόμενος, πρεσβύτης μεγαλοπρεπῆς, μακρὸν ἔχων τὸν πώγωνα καὶ τὴν κόμην· ποδὴρην φέρων ἀναδολὴν, καὶ καθαρὸς καὶ εὐγενεὶς τοῦ προσώπου τοὺς χαρακτήρας. Ἡ παρίστατο ὡς ἔφηρος, εὐεῖδης, ῥεμυδάζων, τῆς κόμης τοὺς ἰούλους ἔχων μακροὺς καὶ περιδεδεμένους διὰ σταφυλῶν καὶ κισσοῦ, τὸ σῶμα γυμνὸν, ἀνθηρὸν καὶ μᾶλλον θηλυπρεπές, συνήθως ἐλαφρῶς που ἐπέκεινόμενον, καὶ πολλακίς ἐπὶ τῶν ὤμων κεκαλυμμένον διὰ δορᾶς ἐλάφου. Πολλακίς δ' ἐν γλυφαῖς καὶ γραφαῖς παριστᾶται συνοδευόμενος ὑπὸ παροινούντος θιάσου Σατύρων, Σιληνῶν, Κενταύρων, Νυμφῶν καὶ Μουσῶν, ἡρεμὸς καὶ γαλήνιος αὐτὸς ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐνίοτε καὶ μετὰ τῆς ὥραίας μνηστῆς του, τῆς Ἀριάδνης. Ἰερὰ αὐτῷ εἰσὶν ἐκ μὲν τῶν φυτῶν τὸ κλήμα τῆς ἀμπέλου καὶ ὁ κισσός, ἐκ δὲ τῶν ζώων ὁ πάνθηρ, ὁ λύγξ, ἡ τίγρις, ὁ τράγος, ὁ ὄνος, καὶ ἐκ τῶν ἰχθύων ὁ δελφίν.

Διοπεύθης, Σουινεύς, εἰς τῶν ἀρίστων Ἀθηναίων στρατηγῶν, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, ἀντιταχθεὶς τῷ Φιλίππῳ, ὅτε, τῷ 343 π. Χ. ἐκινήθη κατὰ τῶν ἐν Χερσονήσῳ Ἑλληνιδῶν πόλεων. Κατήγγειλε δ' αὐτὸν ὁ Φίλιππος εἰς τοὺς Ἀθηναίους ὡς τὴν εἰρήνην παραβάντα, ἀλλ' ὁ Δημοσθένης (π. Χερσον., καὶ Φιλίπ. Γ') ὠμίλησεν ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς ὁ Φωκίων συνεβούλευσε τοὺς συμπολίτας τοῦ ν' ἀντιστῶσιν εἰς τὰς ἀξιώσεις τοῦ Μακεδόνα. Ἐκαῖθεν ἐπήγαγε, τῷ 340, ὁ τελευταῖος κατὰ Φιλίππου πόλεμος. Ἐπεσε δὲ μετ' ὀλίγον ὁ Διοπεύθης ἐν μάχῃ.

Διοσκορίδης, 1) ἴδ. Ἀνθολογία — 2) Δ. Πεδάνιος, Ἕλληνας ἐκ Κιλικίας, ἰατρός ἐπὶ Νέρωνος, ἔγραψεν εἰς 5 βιβλία σωζόμενον σύγγραμμα περὶ ὕλης ἱατρικῆς, ἐπὶ πολὺ θεωρούμενον ὡς κυριωτάτη πηγὴ. Προστίθενται δ' αὐτοῖς ἐνίοτε 2 ἕτερα βιβλία, «ἀλεξιφάρμακα» καὶ «θηριακά» ἐπὶ γραφόμενα· φαίνεται ὅμως ὅτι εἰσὶν ἔργον

ἄλλου τινός Διοσκορίδου, Ἀλεξανδρέως. Τοῦ δὲ «περὶ εὐπορίστων ἀπλῶν τε καὶ συνθέτων φαρμάκων,» εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμενον, δὲν ἀναγνίσκειται γνήσιον. — 3) Ἐπίσημος ψηφογλύπτης ἐν Κιλικίᾳ, γλύψας ἐν ἄλλοις κεφαλῇ Αὐγούστου ἐπὶ δακτυλίου, ἐν ᾧ αὐτοκράτωρ ἔφειρεν ὡς σφραγίδα (Pl. XXXVII, 4).

Διόσκουροι, Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, υἱοὶ τοῦ Διὸς, μεταμορφωθέντες εἰς κύων, καὶ τῆς Αἰῆδας, γυναικὸς τοῦ Τυνδαρέω, βασιλέως τῆς Σπάρτης, δι' ᾧ καὶ Τυνδαρίδαι πολλὰ κίς λέγονται. Θεωροῦνται δὲ διάστημα καὶ ἐπὶ ἡρώισμῳ, καὶ εἰς μὲν τὸν Κάστορα θίβεται τὸ ἐπιθετον ἰππόδαμοι, εἰς δὲ τὸν Πολυδεύκην πύξ ἀγαθός. «Ὅτε ὁ Θησεὺς ἤρπασε τὴν ἀδελφὴν τῶν Ἑλένης, εἰσήλασαν εἰς τὴν Ἀττικὴν ἵνα τὴν ἐλευθερώσωσι. Συνεξέπλευσαν δὲ καὶ

Νομισματικὸν Μουσεῖον.

μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ ἐπολέμησαν τοὺς υἱούς τοῦ Ἀγαμέμνωνος. Ἰδαν καὶ Λυγκία, ὧν ἤρπασαν καὶ ἐνυμφεύθησαν τὰς μηστὰς, Φοίβην καὶ Ἰλίστιαν, Λευκιππίδας, ἥτοι θυγατέρας τοῦ κοινοῦ θεοῦ τῶν Λευκίππου. Ἐπεσε δ' εἰς τὴν μάχην ὁ Κάστωρ, ὅστις ἦν ὁ θυγὴς ἐκ τῶν δύο· ὁ δὲ Πολυδεύκης, ὅστις ἦν ἀθάνατος, ἤθελεν, ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸν ἀδελφόν του, νὰ συναποθάνῃ μετ' αὐτοῦ· ἀλλ' ὁ Ζεὺς ἐπέ-

Διόσκουροι.

τρεψεν, ἐκάτερος ἀνὰ μίαν ἡμέραν νὰ μένῃ ἐναλλάξ εἰς τὸν Ἄδην ἢ εἰς τὸν οὐρανόν. Ἐν Σπάρτῃ ἐθεωροῦντο ὡς πολιτοῦχοι, καὶ ξένιοι, καὶ προστάται τῶν θλασσοπορούντων, καὶ εἰς τὰ πλοῖα ὡς ἐμπαίνουσα τὴν παρουσίαν αὐτῶν ἐξελαμβάνετο ἡ Ἑλένη (τὸ εἰς τοὺς ἱστοὺς ἐπικαθήμενον φῶς). Ἐν Ἀθήναις ἐπελέγοντο Ἀνακτες (ἥτοι Ἀνακτες), καὶ αἱ ἐορταὶ αὐτῶν, ἦσαν τὰ Διοσ-

κούρια ἢ Ἀνάκεια. Σύμβολα δὲ τῶν Διοσκούρων ἦσαν ἐν Σπάρτῃ τὰ δοκίανα, δύο παράλληλοι ῥάβδοι διὰ δύο ἐγκρασίων ἐνούμεναι, καὶ ταῦτα συνώδεον πάντοτε τοὺς βασιλεῖς ἐκστρατεύοντας. Ὅτε δ' ἀπεφασίσθη εἰς μόνος βασιλεὺς νὰ ἐκπέμπηται, συνεννοθετήθη νὰ συνοδεύηται ὑφ' ἐνὸς μόνου ἐκ τῶν δύο δοκίανων.

Διόσπολις, 1) Ἰδ. Κάδεια. — 2) Πόλις ἐν τῇ Κάτῳ Αἰγύπτῳ (Στράβ. ΙΖ, 802). — 3) Δ. ἡ μικρὰ ἐν Θηβαίῃ τῆς Αἰγύπτου, ὅθεν καὶ ὁ νομὸς Διοσπολίτης (Αὐτ. 814). — 4) Ἰδ. Θῆβαι. — 5) Δ. ἡ Λύδδα (πόλις ἐν Παλαιστίνῃ).

Διοτίμα, κατὰ Πλάτωνα, ἐν Συμποσίῳ, ὑποτιθεμένη ἱέρεια ἐκ Μαντινείας, ἐξηγοῦσα τῷ Σωκράτει τὴν περὶ ἔρωτος θεωρίαν της.

Διότιμος, 1) Στρομόχου, στρατηγὸς Ἀθηναῖος ἐν τῷ πολέμῳ τῶν Κορινθίων καὶ Κερκυραίων (Θουκ. Α. 45, Η, 15). — 2) Ναύαρχος Ἀθηναῖος ἐν τῷ κατὰ Σπάρτης πολέμῳ τῶν Ἀθηναίων μετὰ τῶν Περσῶν (Ξενφ. Ἑλλ. Ε, 1, 22). — 3) Διοπίθους, Εὐωνυμεύς, ναύαρχος Ἀθηναῖος, ὁ παῖς τῶν ἀρχῶν τοῦ Δημοσθένους. Ὁ Ἀλέξανδρος ἀπήτησε τῷ 335 π. Χ. νὰ τῷ παραδοθῇ (Ἀρρ. Α, 10).

Διοτρεφῆς, Ἀθηναῖς, ἀρχηγὸς ξενικῶν στρατευμάτων, μεθ' ὧν, φέρων αὐτὰ ὀπίσω, ἐλεηλάτησε τὴν ἐν Βοιωτίᾳ Μυκαλησ-

Ἀλξ. ἀρχηγὸς ἀπείρου.

σόν. Τῷ 441 διετάχθη νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὴν Θάσον τὴν ὀλιγαρχίαν, δι' ἧς νῆσος ἀπεσπάσθη τῶν Ἀθηναίων (Θουκ. Ζ, 29, Η, 64).

Διπλοῦς, ἡ διπλοῦς, εὐρὺ ἐπίδλημα διπλούμενον (ὡς τὰ νῦν σάλια) ὅταν ἐφέρετο ὑπὸ τῶν γυναικῶν. Ὡς ἀφελὲς, τὸ ἔφερον καὶ οἱ κυνικοί.

Δίπλωμα, ἦν, ἐπὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἐπὶ διπλοῦ ἡμέτερου γεγραμμένον, εἶδος διαδοχῆς, ἢ μᾶλλον συστατικοῦ διδομένου εἰς ὁδοιπόρους.

Δίποινος, Κρής, γλύπτης πανάρχαιος, λεγόμενος, ὡς καὶ ὁ συνεργάτης αὐτοῦ Σκύλλης, μαθητῆς καὶ υἱὸς τοῦ Δαιδάλου (Παυσ. Β, 15, Γ, 17), πάντως δ' ἀρχαιότερος τοῦ Κύρου (Pl. XXXVI, 41). Ἀμφότεροι δὲ πρῶτοι, ἀντὶ τῆς μεταλλουργίας εἰς τὴν γλυφὴν τοῦ μαρμάρου ἐπιδοθέντες, δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς οἱ ἀρχηγοὶ τῆς ἀρχαϊκωτάτης τῶν λιθοξόων σχολῆς. Ἀδικηθέντες ὑπὸ τῶν Σικυωνίων ὡς πρὸς τὴν ἀντιμισθίαν τῆς ἐργασίας των, ἔφυγον εἰς Αἰτωλίαν λιμὸν δ' ἐνοικήσαντες εἰς Σικυῶνα, ἀνεκλήθησαν καὶ ἐπεράτωσαν τὸ ἔργον των, σύμπλεγμα παριστῶν, ὡς φαίνεται, τὴν περί τῶν τρίποδα ἔριν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἡρακλέους.

Δίπτυχα, δύο πινακίδες συνδεδεμέναι δι' οἰκιακὰς σημειώσεις καὶ ὑπολογισμούς. Ἐἶχον ὑπερέχοντα περιθώρια ἵνα μὴ ἐγγίζωσιν ἀλλήλας, οὕτως καχρισμέναι διὰ κηρύ, ἐφ' οὗ ἔγραφον διὰ στυλοῦ. Ἐξῶθεν ἐκλείοντο

διὰ δύο ξυλίνων πινακῶν. Ἐπὶ Ῥωμαίων πολυτελέστατα, χρυσελεφάντινα κατασκευαζόμενα ἐλέγοντο καὶ τρίπτυχα καὶ πολύπτυχα, περιέχοντα πλέον τῶν δύο σελίδων.

Ἦσαν δὲ λίαν ἐν χρήσει ἔπειτα καὶ παρὰ τοῖς χριστιανοῖς.

Δέρκη, ἰδ. Ἀμφίων καὶ Θῆβαι.

Δίσκος, λίθος περιφερὴς (Ὀμ. Ὀδ. Η, 190), διαμέτρου συνήθως 10" ἢ 1', ἐνίοτε καὶ σιδηροῦς, ὅτε μάλιστα φαίνεται καὶ σόλας ἐκαλεῖτο (Ὀμ. Ἰλ. Ψ', 286). Ἡ ῥίψις αὐτοῦ εἰς ὠρισμένον σημεῖον, ἢ εἰς ὅσον ἐνῆν μείζονα ἀπόστασιν (δισκοβολία) ἦν ἐν τῶν πρωτίστων ἀγωνισμάτων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἥδη ἐπὶ Ὀμήρου. Περιφημον ἔργον πλαστικής ἦν ὁ χαλκοῦς δισκοβόλος τοῦ Μύ-

ρωνος (Δουκ. Φιλοξ. 18. — Quinet, II, 13) οὗ ὁμοιώματα μεταγενέστερα σώζονται.

Ἡρακλεῖο Μουσείου.

Δίϋλος, Ἀθηναῖος, ἐξηκολούθησε τοῦ Ἐφόρου τὴν Γενικὴν Ἱστορίαν ἀπὸ τοῦ 357 μέχρι τοῦ 336, καὶ εἰς ἄλλο σύγγραμμα μέχρι τοῦ 298 π. Χ.

Διφθέρα, ἰδ. Τραχισμός.

Δίφιλος, Σινωπεύς, ποιητῆς τῆς νέας κωμῳδίας, ἔζη ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Μενάνδρῳ, καὶ ἀπέθανεν ἐν Σμύρνῃ. Ἐγραψε περὶ τὰ 100 δράματα, ἐξ ὧν 50 εἰσὶ γνωστὰ διὰ τῶν τίτλων ἢ ἐξ ἀποσπασμάτων αὐτῶν. Συνήθως ἐξειργάζετο μυθικὰς ὑποθέσεις, καὶ τῆς ἀλληγορίας χρῆσιν ποιούμενος. Ἡ γλῶσσα αὐτοῦ ἦν καθαρά, ἀφελὴς καὶ φυσική. Ὑπερῆς δ' αὐτοῦ ἐν τῶν προτύπων ἃ ἐκκολούθησαν οἱ Ῥωμαῖοι κωμικοὶ ποιηταί. — 2) Ἐτερος ποιητῆς, γράψας Θητηΐδα καὶ τινὰ σατυρικά ποιήματα. — 3) Φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ἐκφάντου καὶ τοῦ Στίλπωνος (Διογ. Λ. Β, 113). — 4) Στωϊκὸς, σύγχρονος τοῦ Πανικτιῦ (Διογ. Λ. Ε, 84). — 5) Στωϊκὸς, ἐπικληθεὶς Λαβύρινθος διὰ τὸ περιπεπλεγμένον τῶν θεωριῶν του (Δουκ. Συμπ. 6, 9). — 6) Σίφνιος ἰατρός μετ' Ἀλέξανδρον, γράψας ἐπὶ Λυσισμάχου σπουδαῖον σύγγραμμα περὶ ὑγιεινῆς τροφῆς δι' ὕγιεις καὶ ἀσθενεῖς. — 7)

Ἀρχιτέκτων γράφας περὶ μηχανῶν (Vitr. Praef. VII.—Cic. ad Quinct. fr. III, 1, 9).

Διφρίδας, στρατηγὸς Σπαρτιάτης, διέ-
δεχθη τῷ 393 π. Χ. τὸν Θίμβρωνα εἰς τὴν
διοίκησιν τοῦ ἐν Ἀσίᾳ στρατοῦ (Ξενφ. Ἑλ.
Δ, 8, 20—23). Ἴσως ὁ αὐτὸς καὶ ἔφορος
(Πλούτ. Ἀγῆσ. ΙΖ).

Δίφρος, 1) ἔδρα ταπεινὴ, κυρίως ἄνευ
ἀνακλίντρου ἔχουσα τοὺς πόδας ἢ καθέτους
ἢ χιαστῶς διασταυρουμένους, οὕτως ὥστε νὰ
κλείηται ὁ δίφρος, ὅτε καὶ ἐπελέγετο ὁ κλα-
δίαις ἐφευρεθείς, ὡς ἔλεγον, ὑπὸ τοῦ Δαιδά-
λου, (Παυσ. Θ, 11), καὶ χρησιμεύων εἰς τὸ νὰ
μεταφέρηται εὐκόλως, διότι οἱ δουλοὶ ἔφερον
συνήθως δίφρους κατόπιν τῶν κυρίων των, καὶ
εἰς τὰς πομπάς, τοῦλάχιστον τὴν τῶν Πανα-
θηναίων, αἱ θυγατέρες τῶν μετοίκων ἐδίφρο-
φόρουσαν κατόπιν τῶν γυναικῶν τῶν εὐπατρι-
δῶν. Ἰδ. ΚΑΘΕΔΡΑ. — 2) Ἐν τοῖς ἡρωϊκοῖς
χρόνοις τὸ πολεμικὸν ἄρμα (ἴδ.), καὶ μετὰ ταῦτα
τὸ τῶν ἵπποδρομίων, δίτροχον, περιλαμβάνον
τὸν ἡνίοχον καὶ τὸν παραβάτην. Κατ' ἀρχὰς ὁ-

τὸ κέντρον ἦν ἡ πλήμνη ἢ χοιρινίκις, δι-
ῆς διήρχετο ἡ κενὴ σύριγξ· εἶχε δ' ἐσωτερι-
κῶς δακτύλιον καλούμενον ἄταρνον, γάρ-
νον ἢ δίστρον, ἐξωτερικῶς δὲ δύο κύκλους
μεταλλίνους. ὧν ὁ μὲν ἦν ὀπίσω ὁ δὲ ἐμ-
πρὸς τῶν κινήματων, πλήμνόδετος ἢ
θώραξ λεγόμενος, καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἐξήρ-
χοντο ἐκ τῆς πλήμνης αἱ κινήμασι, ἧτοι αἱ
ἀκτῖνες τοῦ τροχοῦ, ὅντων παρ' Ὀμήρῳ, ἐπὶ
δὲ τῶν ἀγγείων, ἴσως συμβολικῶς, μόνον
τέσσαρες. Ὁ δ' ἐξωτερικὸς κύκλος τοῦ τρο-
χοῦ, ἴτις, συνέκειτο ἐκ τεσσάρων τμημά-
των, λεγομένων ἀψίδων. Περιεβάλλετο
δ' ὁ τροχὸς ὑπὸ σιδηροῦ κρίκου, ὅστις ἐκα-
λεῖτο ἐπίσωτρον. Τὸ δ' ἐπὶ τοῦ ἄξονος
ἐπικαθήμενον μέρος, ὁ κυρίως δίφρος, ὠνομά-
ζετο, σχετικῶς πρὸς τὸ ὅλον ἄρμα, ὑπερ-
τερίαι. Ἐπὶ τοῦ ἄξονος ἐτίθετο ὁ τόνος ἢ
ἡ ἰμάντωσις τοῦ δίφρου, ἧτοι τὰ πρῶτα
ξύλα ἐφ' ὧν προσηλοῦνται αἱ σανίδες (ἡ
πτέρυξ) εἰς σχῆμα ἡμικυκλικὸν ἢ μᾶλλον
ἡμιελλείψεως, τὴν διάμετρον ἐχούσης πρὸς

μωκυριολεκτικῶς δίφρος ἐλέγετο τὸ σῶμα τοῦ
ἄρματος, εἰς ὃ προσετίθεντο οἱ τροχοί, μικροὶ
συνήθως, ἔχοντες $\frac{3}{4}$ τοῦ μέτρου διάμετρον,
ὁ δ' ἄξων εἶχε μῆκος περίπου 2.20^μ, καὶ τὸ
ἐξῆς πλάτος τοῦ δίφρου 1.1^μ. Τοῦ τροχοῦ

τὰ ὀπίσω, περὶ τὴν περιφέρειαν δὲ ἐκ ῥάθ-
δων πεπλεγμένων (δι' ὃ καὶ παρ' Ὀμήρῳ
δίφρος εὐπλεκτος λέγεται), περι-
φραγμὰ καὶ ταρρίον λεγόμενον, ὑφούμενον
εἰς τὰ ἐμπρὸς (πρὸς τοὺς ἵππους) μέχρι τῶν

γονάτων, πρὸς τὰ ὀπίσω δὲ ταπεινούμενον. Ἐπεκαλύπτετο δὲ τὸ περίσραγμα διὰ δερμάτων κατὰ τῶν ἐχθρικών βολῶν, ἢ κατεσκευάζετο καὶ αὐτὸ ἐκ σανίδων· ὑπὲρ πᾶν δὲ τὸ χεῖλος αὐτοῦ ἦν ὁ μεταλλίνος ἄντυξ, χρησιμεύων πρὸς τὰ ὀπίσω μὲν ἵνα ὁ παραβάτης, λαβόμενος αὐτοῦ, ἀναδύνη εὐκόλως, ἐμπρὸς δὲ, ἵνα προσδένονται οἱ χαλῖνοι εἰς αὐτόν. Εἰς τὸν ἄξονα δ' ἐνηρμάζετο ὁ ρυμὸς, κοσμούμενος συνήθως ἐμπρὸς, ὡς καὶ τὰ ἄκρα τοῦ ἄξονος, διὰ μεταλλίνων κεφαλῶν ζώων. Εἶχε δὲ περὶ τὸ ἄκρον τοῦ ὁ ρυμὸς πολλὰ κίς ἤλον ὀρθιον, ὅστις ἐλέγετο ἑσττωρ, καὶ ἐπερατοῦτο· εἰς κρίκον δι' οὗ διήρχετο οἱ χαλῖνοι.

Διωθελία, ἡ ἐν Ἀθήναις εἰς τοῦς πτωχοῦς διανομή 2 ὀβολῶν εἰς ἕκαστον κατὰ τὰς μεγάλας ἐορτάς, διὰ τὸ εἰσιτήριον εἰς θέατρον (Ἀριστ. Πολιτ. Β, 7).

Διόξυππος, 1) ποιητὴς τῆς νέας κωμῶδίας ἐν Ἀθήναις, οὗ σώζονται 4—5 ὄραμάτων οἱ τίτλοι καὶ τινὰ ἀποσπάσματα.—2) Ἀθηναῖος πυγμάχος Ὀλυμπιονίκης. Ὁπαδὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, ἐνίκησεν ἄσπλος Μακεδόνα τινὰ ἐνοπλον. Τοῦτο ἐξήγειρε τὴν κατ' αὐτοῦ ζήλοτυπίαν τῶν Μακεδόνων, καὶ ἐπέφερε τὸν θάνατόν του (Διόδ. ΙΖ, 100. — Curt IX, 9).

Ἐκ κτεράκου Μουσ. τοῦ Νεομάρκου.

Διότης, ἀγγεῖον ἔχον δύο λαβίδας, ὡς ὁ ἀμφορεύς, ἰδίως χρησιμεύον εἰς τήρησιν οἴνου.

Διώρας, ἴδ. Αὐτομέδων καὶ Ἀμαρυγκεύς.

Δόκνα, ἴδ. Διόσκουροι.

Δοκιμασία, εἰς ἣν ὑπεβάλλετο πᾶς Ἀθηναῖος ἀξιῶν νὰ ἐξασκήσῃ εἶον δῆποτε πολιτικὸν προνόμιον. Εἰς τοιαύτην φέρ' εἰπεῖν ὑπεβάλλετο παρὰ τοῖς ληξιάρχοις ὁ ἀντιποιοῦμενος δικαιώματα πολίτου· ἐδοκιμάζετο εἰς ἄνδρας ὁ ἐφηβὸς ὁ ἀξιῶν ὅτι ἔχει τὴν ἡλικίαν τοῦ ἐξασκεῖν δικαιώματα ἐνήλικος.

Οἱ εἰς ἀρχὰς ἐκλεγόμενοι ἐδοκιμάζοντο ἥτοι ἀνεκρίνοντο πρὸ τῆς Βουλῆς ἢ πρὸ δικαστηρίου, ἵνα ἀποδείξωσιν ὅτι εἶχον οὐχὶ τὴν ἀπαιτουμένην ἱκανότητα, διότι ταύτην προϋπέθετεν ἡ ἐκλογή, ἀλλὰ τὰ διὰ τῆς ἐξάσκησιν τῶν ὀρχῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα, εἶον τὴν ἐκ πολιτῶν γνησίαν καταγωγὴν, καὶ ἐν τοῖς ἀρχαιοτέροις χρόνοις τὴν ἐκ τριγενείας (μέχρι πάπου) τοιαύτην, τὴν δέουσαν ἡλικίαν, ἣν δὲν ὑπέκειντο εἰς ἀτιμίαν, εἰς τινὰς περιστάσεις ὅτι ἦσαν ἐγγαμοί, ὅτι ἦσαν ἐστρατευμένοι κτλ., πρὸ τοῦ Ἀριστείδου δὲ καὶ τὸ (χρηματικόν) τίμημα εἰς ὁ ἀνήκον. Τρεῖς λόγοι τοῦ Λυσίου, ὁ κατ' Εὐάνδρου, ὁ κατὰ Φίλωνος, καὶ ὁ ὑπὲρ Μαντιθέου, τοῦ πρώτου ἐκλεγέντος ἀρχόντος, τῶν δύο ἄλλων βουλευτῶν, ὑπάρχοντες εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην. Καὶ παρὰ τῶν ῥητόρων δ' ἀπητείτο ὁ σκληροσμία, ἰδίως ἂν δὲν εἶχον περιπέσει εἰς ἀτιμίαν. Καὶ ἂν μὲν, ἐπιβεβλημένης αὐτοῖς τοιαύτης, παρὰ σιάζοντο εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἡγόρευον, ἐκινεῖτο κατ' αὐτῶν ἐν δειξίς, ἥτοι καταγεγελία περὶ παρανόμου πράξεως, ἂν δ' εἶχον πράξει τι προκαλοῦν ἀτιμίαν, οἷον δειλίαν ἢ μάχη, κάκωσιν γονέων, κατὰ σπατάλησιν τῶν πιατρῶν κτλ., ἀλλὰ δὲν εἶχον καταδικασθῇ εἰς αὐτήν, ἡδύνατο νὰ κινηθῇ κατ' αὐτῶν ἐπαγγεγελία ὁ σκληροσμία, ἥτοι νὰ ζητηθῇ νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς δοκιμασίαν διὰ τὰς πράξεις ἐκείνας, πρὸ τῶν θεσμοθετῶν, καὶ ὁ ῥήτωρ πιθανῶς ἠνάγκάζετο ν' ἀπέχη τῆς ἐκκλησίως μέχρι τῆς περατώσεως τῆς δίκης.

Δολέχη, 1) Πόλις Θεσσαλικὴ ὑπὸ τὸν Ὀλυμπον δυτικῶς (Liv. XLII, 53. XLIV, 32). — 2) Πόλις ἐν Κομμαγενῇ τῆς Συρίας, εἶχεν ἐπίσημα θερμὰ λουτρά καὶ ναὸν Διὸς τοῦ Δολιχηνεῦ. 3) Ἰδ. Ἐχινάδες.

Δόλιχος, ἴδ. Γυμναστική.

Δολίων. Δολίονες, λαὸς παρὰ τῇ Κυζίκῳ, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ῥυνδάκου καὶ Αἰσώπου, φιλικῶς ὑποταχθεὶς τοῖς Ἀργείοις.

νόταις, καὶ μετὰ ταῦτα τὴν νύκτα ἐκ παρα-
νήσεως πολεμήσας αὐτοὺς ('Απολλ. 'Ρόδ.
Α, 536. — Στρεβ. IB, 575).

Δόλογοι, ἔθνος Θρακικὸν ἐπὶ τῆς
Θρακ. Χερσονήσου, παρ' οἷς ἤρξεν ὁ πατήρ
τοῦ Μιλιτιάδου ('Ηρδ. ΣΤ, 34).

Δόλοπες, ἴδ. 'Ελλάς.

Δόλων, ἴδ. Ναῦς.

Δονοῦσσα, 1) Πόλις 'Αχαΐκή, ἣν
κατέστρεψαν οἱ Σικυώνιοι (Παυσ. Ζ, 26, 13).

— 2) Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, 'Α. τῆς Νάξου,
τόπος ἐξορίας ἐπὶ τῶν 'Ρωμαίων αυτοκρα-
τόρων. (Tac. Ann. IV, 30).

Δορίσκοι, πόλις ὀχυρὰ καὶ πεδιάς
τῆς Θράκης παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ 'Εβρου,
ἐνθα ὁ Ξέρξης, στρατεύων κατὰ τῆς 'Ελλά-
δος, ἐπεθεώρησε τὸν στρατόν του. ('Ηρδ.
Ζ, 58).

Δορύλαιον, πόλις τῆς Φρυγίας ἐπὶ
τοῦ Θύμβριτος, ἔχουσα θερμὰ λουτρά (Στρεβ.
IB, 576. — Διόδ. Κ, 108).

Δορυφόρημα, ἐπὶ τῶν θεάτρων ἔλε-
γον περιληπτικῶς τὰ κωφὰ ἢ καὶ κενὰ
λεγόμενα πρόσωπα, δορυφόρους καὶ ἄλλους.

Δορυφόροι, τῶν τυράννων, ἦσαν μά-
λιστα ξένοι μισωτοί, καὶ κατ' 'Αριστοτέ-
λην (Πολ. Γ, 9, 4) αὕτη ἦν μία τῶν διαφο-
ρῶν μεταξὺ τῶν νομιμῶν ἡγεμόνων καὶ τῶν
τυράννων, ὅτι ἐκεῖνοι μὲν περιστοιχίζοντο
ὑπὸ τῶν πολιτῶν, οὗτοι δ' ὑπὸ ξένων.

Δουκέτιος, Σικελὸς ἰθαγενής, ἐπι-
χειρήσας κατὰ τὸ 451 π. Χ., ὅτε αἱ ἐκεῖσε
'Ελληνικαὶ πόλεις, ἀποβαλοῦσαι τοὺς τυ-
ράννους, προῆλθον εἰς ἀλληλομαχίας, νὰ
συνασπίσῃ κατ' αὐτῶν τὸν ἰθαγενῆ πληθυ-
σμόν, καὶ ν' ἀποσεισῇ τὸν ζυγόν των. 'Αλλ'
ἡττηθεὶς ἐν Συρακούσαις, ἔφυγεν εἰς Κόριν-
θον, καὶ εἴτα ἐπανελθὼν, ἀπέθανε τῷ 440
(Διόδ. ΙΑ, 76. IB, 29).

Δούλοι. 'Επὶ 'Ομήρῳ, οἱ ἐν πολέμῳ
αἰχμαλωτευθέντες ἐλαμβάνοντο ἢ ἐπωλοῦντο
ὡς δούλοι ('Οδ. Υ, 382), καὶ τῶν πορθου-
μένων πόλεων οἱ πολῖται, οἱ δοριλάωτοι,

ἐπέτχον ὅεσιν μεταξὺ δούλου καὶ ἐλευθέρου.
Κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους ὅμως ἔπαυσε
βαθμῶδην τὸ ὑποβάλλειν 'Ελλήνας, καὶ ἔπειτα
αἰχμαλώτους ἐν γένει, εἰς δουλείαν (Πλάτ.
Πολ. Ε, 469), καὶ οἱ δούλοι ἦσαν ἀργυρώ-
νητοι μόνον ἐκ βαρβάρων, Κᾶρες, Λυδοὶ καὶ
Σκυῖται· καὶ ἦν ἡ ἀξία τοῦ δούλου συνήθως
200 μέχρι 500 δραχμῶν, ἴση τῇ τῆς ἡμέ-
ρου καὶ ἡμίσεια τῆς τοῦ ἵππου. Ὑπεβάλ-
λοντο δ' ὑπὸ τῶν κυρίων αὐτῶν εἰς πᾶν εἶδος
ἐργασίας, εἰς ἧς μέρως τοῦ προϊόντος, τὴν
ἀποφορὰν, ἔδιδον εἰς τὸν κύριον, τὸ δ' ἐπι-
λοιπον ἀνῆκεν αὐτοῖς. Πολλάκις δὲ καὶ ἐξε-
μισθοῦντο δούλοι ὁβολοῦ τῆς ἡμέρας. 'Η
πρώτης δὲ τοῦ ἑλληνικοῦ χαρακτήρος ἡλάρ-
φυνε τὴν θέσιν αὐτῶν, ὥστε καὶ ἐνίοτε γάμοι
συνήπτοντο μεταξὺ ἐλευθέρων καὶ δούλων·
ἀλλ' οἱ ἐκ τούτων γεννώμενοι ἦσαν ἐστερη-
μένοι πολιτικῶν δικαιωμάτων, οἱ δ' ἐκ γο-
νέων δούλων (ἀμφιδουλοὶ) ἔμενον δούλοι, καὶ
τῆς θέσεως ταύτης μόνον δι' ἀπελευθερώσεως
ἀπηλλάττοντο. 'Επροστάτευε δ' ὁ νόμος, ἐν
'Αθήναις καὶ τὴν ζωὴν καὶ τιμὴν τῶν δού-
λων κατὰ τῆς αὐθαιρέσεως τῶν δεσποτῶν
(Εὐρπ. 'Εκ. 288. — Δεσμ. ΚΑ, 46. — Αἰσχ.
Α, 17. — Εὐφ. Πολ. 'Αθ. Α, 10). Πρὸ τῶν
δικαστηρίων ἐπετρέπετο, ἀπηγεῖτο μάλιστα,
νὰ ὑποβάλλωνται οἱ δούλοι εἰς βάσανον, ἵνα
μαρτυρῶσι περὶ τῶν κυρίων των. 'Επετρέ-
πετο δὲ τοῖς δούλοις καταφυγὴ κατὰ τῆς
ὠμότητος τῶν κυρίων των εἰς ἄστυα, ἰδίως
ἐν 'Αθήναις εἰς τὸ Θησαῖον, πρὸς πρᾶσιν,
δηλαδὴ ἵνα εἰς ἕτερον πωληθῶσιν. Ὑπῆρχον
δὲ καὶ δεσμόσιοι δούλοι, εἰς γραφικὰς καὶ
κατωτέρας ἐργασίας τῶν ἀρχῶν χρησιμεύον-
τες. Πολλάκις οἱ δούλοι ἀπηλευθεροῦντο, ἢ
ἐπετρέπετο αὐτοῖς ὑπὸ τῶν κυρίων αὐτῶν νὰ
ἐξαγοράζωνται. Πολλαχῶς δὲ, ὡς ἐν Δελ-
φοῖς, οἱ οὕτως ἐξαγοραζόμενοι ἐνεγράφεοντο
ὡς πωληθέντες εἰς τὸν θεόν, πρὸς ἐξασφά-
λισιν τῆς ἐλευθερίας των. (Rang. Ant. Hel.
II, ἀρ. 903—945 σ. 643). Ἦσαν δ' ἐν 'Ατ-
τικῇ, ἐπὶ τῆς ἀκμῆς αὐτῆς, ἐκ τῶν 500,000

καταίκων οὐς περιεῖχεν, αἱ 400,000 περίπου δοῦλοι.

Δούρειος ἡ δοῦρά τις, ὁ ἐξέλιος

ἵππος, δι' οὗ ὁ Ὀδυσσεὺς ἐμνηστεύθη τὴν ἄλυσιν τῆς Τρωάδος. (Ὀμ. Ὀδ. Θ, 493. 512).

Δούρος, Σάμιος, γράψας περὶ 250 π. Χ. «Ἱστορίας» ἢ «Ἑλληνικά» καὶ «Μακεδονικά», ἀπὸ 370 μέχρι Δημ. τοῦ Πολιορκητοῦ προσέτι «τὰ περὶ Ἀγαθοκλέα», «Σαμίων ὥρας» κ. ἄ. Μνημονεύεται συνεχῶς ὑπὸ Διοδώρου, Πλουτάρχου, Ἀθηναίου καὶ ἄλλων.

Δράβος, ποταμὸς τῆς Πανθειας καὶ τοῦ Νορικοῦ, ἐκβάλλων εἰς τὸν Δούναϊν (Στράβ. Ζ, 314).

Δράκων. 1) Ἀθηναῖος, Ἄρχων ἐν Ὀλ. 39, α (624 π. Χ.) καὶ νομοθέτης. Μετὰ τὴν κατάλυσιν τῆς τῶν Ἀνάκτων ἀρχῆς, ὁ δῆμος ἐν Ἀθήναις, φρονηματοζόμενος ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, ἤρξατο ἀπαλειφῆναι τὴν νομοθεσίαν πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν δικαιωμάτων του. Ἐγραψε λοιπὸν τοιαύτην ὁ Δράκων, οὐχὶ περὶ ὀργανισμοῦ τῆς πολιτείας, ἀλλὰ ποινικοὺς μόνον νόμους (Ἀριστοτ. Πολ. Β, 99) ὧν τινὰς, ἴσως ἕνεκα τῆς τότε ἡθικῆς καταστάσεως τῆς κοινωνίας, ἐθῆκε τόσοι αὐστηροὺς, ὥστε ὁ Δημάδης ἔλεγεν αὐτοὺς γεγραμμένους δι' αἵματος, οὐχὶ διὰ μέλανος. Τὸς περὶ φονικῶν ὁμως διατάξεις αὐτοῦ διετήρησε καὶ ὁ Σόλων (Πλούτ. Σόλ. 12). Ἀλλ' ἡ αὐστηρότης αὐτῶν ἐξήγειρε κατ' αὐ-

τοῦ στάσιν τοῦ πλήθους, ἐξ ἧς ὠφεληθεὶς ὁ Κῦλων, κατέλαβε τὴν τυραννίδα. Ὅτε οἱ νικήσαντες αὐτὸν Ἀλκμαιονίδαι ἀπέσταν ἔαν ἀσεβῶς τοὺς ἱκέτας, τότε αὐτοὶ μὲν ἀπεδιώχθησαν ὡς ἐναγεῖς, εἰς τὸν Σόλωνα δ' ἀνετέθη νὰ συμπληρώσῃ καὶ καταρτίσῃ τὴν νομοθεσίαν. Ὁργάνωσε δὲ προσέτι ὁ Δράκων καὶ τὸ δικαστήριον τῶν Ἐφετών (Πολύβ. Η, 124. — Corp. I. Att.).

Δρᾶμα, ἴδ. Κωμωδία. Τραγωδία. Θεατρικαὶ παραστάσεις.

Δρέπανον, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ τὸ

μέγα διὰ τοὺς ἀστάχεις, ὁ ἔφερε καὶ ὁ Χά-

ρων, καὶ τὸ μικρὸν, τῆς χειρὸς, ἡ ἄρπη, βέν διέφερον τῶν σήμερον ἐν χρήσει.

Δρέπανον. Πολλὰ ἀκρωτήρια ἔφερον τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην διὰ τὸ σχῆμά των. 1) Τὸ κατὰ Ν. τῆς Κύπρου (ν. Κεφάλας). — 2) ἐν Ἀχαΐα. — 3) Δ. καὶ Δρέπανα εἰς τὸ Β τῆς Σικελίας (ν. Τραπάνι), μεθ' ὧν νόμου πόλεως ἰδρυθείσης κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ πρώτου Καρχηδονικοῦ πολέμου ὑπὸ τοῦ Ἀμίλκα (Διόδ. ΚΙ, 14).

Δρόμος, ἴδ. Γυμνάσιον.

Δρυάδες, ἴδ. Νύμφαι.

Δρύμιος (Ηρόδ. Η, 33) ἡ Δρυμαία (Παυσ. Ι, 33, 12), 1) πόλις εἰς τὸ Β. τῆς Φωκίδος, ἔχουσα ναὸν τῆς Δήμητρος. —

2) Πολίγῃν μεταξὺ Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς.

3) Χωρίον τι τῆς Εὐβοίας.

Δρύοιες, ἴδ. Ἑλλάς.

Δρύοψ, υἱὸς τοῦ ποταμοῦ Σπερχεῖου καὶ τῆς Δαναίδος Πολυδώρας, ἢ τοῦ Λυκάονος καὶ τῆς Δίκης, γενάρχης τῶν Δρυόπων. Οἱ Μεσσηνιοὶ Ἀσινάοι τὸν ἐθεώρουν ἐπίσης ὡς γενάρχη, καὶ τὸν ἐώρταζον ἀνὰ πᾶν δευτέρον ἔτος (Παυσ. Δ. 34, 6).

Δυμᾶνες, ἴδ. Φυλῆς.

Δύμας, ἴδ. 1) Πριάμης, — 2) Λιγυμίδος.

Δύμη, 1) Πόλις εἰς τὰ Δ. τῆς Ἀχαιῆς, συνοικισθεῖσα μετὰ τὸ 750 π. Χ. ἐξ ἐκτὼ διαφόρων χωρίων. Ὁ Πομπήιος κατώκισεν ἐκεῖ πειρατὰς ἐκ Κιλικίας (Στράβ. Η, 378). — 2) Πόλις ἐν Θράκῃ ἐπὶ τοῦ Ἑδρου.

Δυναστεία. Δυναστας καλεῖ ὁ Ἡρόδοτος τοὺς μικροὺς ἡγεμόνας μὴ ἐλληνικῶν χωρῶν. Ἀλλ' ὁ Ἀριστοτέλης (Πολ. Β, 5, 1) δυναστεῖαν λέγει τὴν κατάχρησιν τῆς ὀλιγαρχίας, «ὅταν ἀρχὴ μὴ ᾖ νόμος, ἀλλ' αἱ ἀρχόντες,» ἔχουσιν πρὸς τὴν ὀλιγαρχίαν ὡς ἡ τυραννὶς πρὸς τὴν βασιλείαν, ἢ ὀλιγαρχία πρὸς τὴν δημοκρατίαν. Κοῖ ὁ Θουκυδίδης ἤδη λέγει περὶ τῶν Θεσσαλῶν ὅτι «δυναστεία μᾶλλον ἢ ἰσονομία ἐχρῶντο,» καὶ ἐν τῇ ἀγορεύσει τῶν Θηβαίων κατα τῶν Πλαταιέων (Γ, 62, 2) ἀντιτίθεται ἡ «ὀλιγαρχία ἰσόννομος» τῇ «δυναστεία ὀλίγων,» διὰ τοὺς ἐπὶ τῶν Περσικῶν χρόνους, καὶ ταύτην θεωρεῖ ὡς οὖσαν «ἐγγύτατα τυράννου.» Ὁ δ' Ἀθηναγόρας (Θουκ. ΣΤ, 38, 2) συνδέει τὰς «τυραννίδας καὶ δυναστείας ἀδίκους.»

Δύρας, ποταμὸς Φθιώτιδος, ἐκβάλλων εἰς τὸν Σπερχεῖον, ἀλλὰ τὸ πάλαι βορείως αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν (Ἡρόδ. Ζ, 198).

Δυρρήχιον, ἴδ. Ἐπίδαμνος.

Δυσούλης, πατήρ τοῦ Τριπτολέμου καὶ Εὐδουλέως, ἀδελφὸς τοῦ Κελεῦ, διωχθεὶς, κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν Φλιασίων, ἐξ Ἑλευσίνος ὑπὸ τοῦ Ἰωάνος, εἰσέγαγεν εἰς Φλιούντα τὰ Ἑλευσινιακὰ μυστήρια (Παυσ. Α, 14, 2. Β, 14, 2).

Δυσπώντιον, ἴδ. Ἡλίας.

Δύσωρον ὄρος, ἐ Μακεδονίᾳ, χρυ-

σοφόρον καὶ χωροῦν ἐκ Β. πρὸς Ν. μέχρι τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου (Ἡρόδ. Ε, 17).

Δωριεὺς. 1) Διὰ τὸ ἐθνικόν, ἴδ. Δωρις. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀλεξανδρίδου καὶ ἀδελφὸς Κλεομένους Α', βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. Ἀξιοῦν ὅτι εἰς αὐτὸν ἀνήκεν ὁ θρόνος, ἔφυγε τῇ 540 π. Χ. εἰς Λιβυήν, καὶ ἐκείθεν εἰς Σικελίαν, καὶ ἔπεισεν ἐν μάχῃ κατὰ τῶν Ἑγεσταίων καὶ τῶν Καρχηδονίων (Ἡρόδ. Ε, 41. Ζ, 185. 205. — Διόδ. Δ, 23). — 2) Υἱὸς τοῦ ὑπὸ τοῦ Πινδάρου (Ὀλ. Ζ) ὑμνηθέντος Ῥοδίου ἀθλητοῦ Διαγόρου, ἐνίκησε καὶ αὐτὸς ὡς παγκρατιαστῆς, τρίς ἐν Ὀλυμπίᾳ, 8^α ἐν τοῖς Ἰσθμίοις, 7^α ἐν τοῖς Νεμεοῖς, καὶ ἀπαξ ἐν τοῖς Πυθίοις, ὥστε ἦν περιδοκίμης, ὡς ἐλέγοντο (Θουκ. Γ, 8. — Πλυσ. ΣΤ, 7, 1). Ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐδιόσθη ὑπὸ τῶν περιστάσεων τῆς πατρίδος τοῦ Ῥόδου νὰ φύγῃ εἰς Θουρίους τῆς Ἰταλίας. Εἶτα δ' ἐλθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ταχθεὶς εἰς τὸν Σπαρτιατικὸν στρατὸν, ἡγχαλωτεύθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἀλλὰ χάριν τῆς φήμης τοῦ ἀφέθῃ ἐλευθερὸς (Ξεν. Ἑλλ. Α, 5, 11. — Παυσ. ΣΤ, 7, 1).

Δωρις, 1) μικρὰ, μόλις 4 τετρ. μιλίων ἔκτασιν ἔχουσα ἐλληνικὴ χώρα μετὰξὺ Αἰτωλίας πρὸς Δ., Θεσσαλίας Β., Ὀχολίας Λοκρίδος καὶ Φωκίδος Ν. καὶ Ἐπικνημιδίας Λοκρίδος Α., ἐκαλεῖτο καὶ Δρυοπὶς ἕνεκα τῶν πρώτων αὐτῆς κατοίκων, τῶν Δρυόπων. Σπουδαϊότητα δ' εἶχεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὡς κοιτίς τῆς ἐπὶ πολὺ τῆς Ἑλλάδος ἐξαπλώσεως φυλῆς τῶν Δωριέων. Ἡ τραχεῖα αὕτη χώρα περικλείεται ὑπ' ὄρεων, τῆς Οἰτῆς, τοῦ Καλλιδρόμου, τοῦ Κόρακος καὶ τῶν Β. λόφων τοῦ Παρνασσοῦ, καὶ διαρρεῖται ὑπὸ τῶν πηγῶν τοῦ Βοιωτικοῦ Κηφισοῦ. Ἦν δὲ τόσον πτωχὴ, ὥστε καὶ λιμοδωρεῖτε ἐχλευάζοντο οἱ κάτοικοι αὐτῆς (Στράβ. Θ, 427). Πόλεις εἶχε τέσσαρας, τὴν Πίνδον (ἥτις πρωτῶς κατεστράφη), τὴν Ἐρινεὴν, τὴν Κυττινὴν, καὶ τὴν Βόρειον, ἀποτελούσας τετράπολιν, ἥς ἀγνωστὸς ὁ ὄργα-

νισμός. Μετά τὴν πτώσιν δὲ τῆς Σπάρτης ἠνώθησαν αὐταὶ μετὰ τῶν Αἰτωλῶν. — 2) Μέρος τῆς Καρίας ἐν τῇ Μικρασίᾳ καὶ τῶν παρακειμένων νήσων, κατοικοῦμενον ὑπὸ δωριέων καὶ ὀργανωθὲν εἰς Ἑξάπολιν, περιέχουσαν τὴν Κνίδον καὶ Ἀλικαρνασσὸν ἐπὶ τῆς στερεᾶς, τὴν Ἰαλυσὸν, Λίνδον καὶ Κάμειρον ἐπὶ τῆς Ρόδου, καὶ τὴν Κῶ ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου (Ἡρδ. Α, 144). ἔχον δὲ καὶ κοινὰς συνελεύσεις εἰς τὸ Τριαπικὸν ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Δήμητρος ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου παρὰ τῇ Κνίδῳ καὶ τόσος ἦν ὁ πρὸς

τὸ ἱερὸν τοῦτο σεβασμός, ὥστε ἡ Ἀλικαρνασὸς ἀπεκλείσθη τοῦ δεσμοῦ ὅτε εἰς πόλιν αὐτῆς ἡσέθησε πρὸς αὐτὸ (Ἡρδ. αὐτ.). Ὁ Ἡρόδοτος (2, 93) λέγει τοὺς Δωριεῖς τοὺτους ὑπηκόους τοῦ Ξέρξου, ὃς Θεουδίδης (Β, 9) συμμάχους τῶν Ἀθηναίων. Πολιτικὴν ὁμῶς σπουδαιότητα ὁ δεσμός δὲν εἶχε.

Δωρίς, ἴδ. Νηρεύς.

Δῶρος, ὁ γενάρχης τῶν Δωριέων, υἱὸς τοῦ ἐν Φθίᾳ Ἑλληνος καὶ τῆς Νύμφης Ὀρσηίδος, ἀδελφὸς Ξούθου καὶ Αἰόλου, πατρὸς Τεκτάμου, ἡ υἱὸς Ἀπόλλωνος καὶ Φθίας, ἡ Περσειδῶνος (Ἀπολλόδ. Α, 7, 3, 6).

Ε

Ἑδρος, (ν. Μαρίσα), ὁ πρώτιστος ποταμὸς τῆς Θράκης, πηγάζων ἐκ τῶν ὀρέων τῆς Ροδόπης καὶ Σκορίου (Θουκ. Β, 96), καὶ πολλὰ δεχόμενος παραποτάμια, ἐκβάλλει, πλωτὸς ἀπὸ τῆς Φιλιππουπόλεως, εἰς τὴν θάλασσαν διὰ δύο βραχιόνων, ὧν ὁ εἰς ῥέει πρὸ τῆς Λίνου (Ἡρδ. Ζ, 59. Δ, 90).

Ἑγγύιον, πόλις εἰς τὰ Β. τῆς Σικελίας παρὰ τῷ ποταμῷ Μινάλφῳ, κτίσμα Κρητῶν, ἔχουσα ναὸν τῆς Μεγάλης Μητρὸς (Πλούτ. Μάρ. Β).

Ἑγγύησις, ἴδ. γάμος.

Ἑγεστα ἢ Αἶγεστα, ἴδ. Σέγεστα.

Ἑκ σαρκετάγου.

Ἑγκαρπα (τὰ), στέφανοι καρπῶν καὶ ἀνθέων εἰς τὴν ζωγραφικὴν καὶ τὴν γλυπτικὴν.

Ἑγκαυστική, εἶδος ζωγραφικῆς, καὶ ὁ διὰ τοῦ πυρὸς ἐνεκόλαπτον χρώματα ἐπὶ μετάλλων, ἢ διὰ πεπυρακτωμένων ἐργαλείων καὶ κηροῦ ἐπὶ μικρῶν προσέτι εἰκόνων.

Ἑκέλαδος, ἴδ. Γίγαντες.

Ἑγκοίμησις, ἴδ. Μαντική.

Ἑξ ἀναγλύρου.

Ἑγκόμδωμα ἢ Ἑπίδλημα, λευκὴ ποδιά ἣν αἱ δοῦλαι ἔφερον ἐπὶ τῆς ἐξωμίδος (Πολυδ. Α).

Ἑγκτησις, ἡ κτήσις ἀκινήτων ἐν ξένη χώρᾳ. Ἡ ἄδεια δι' αὐτὴν ἐχορηγεῖτο μόνον διὰ ψηφίσματος.

Ἑγκύκλιος παιδεία, ἀγωγή, ἐγκύκλια μαθηματα, κατ'

ἔκφρασιν τοῦ Ἀριστοτέλους, ὁ πλήρης κύκλος, ὡς καὶ ἐκάστη τῶν γνώσεων τῶν ἀναγκαίων τοῖς ἐλευθέροις καὶ καλῶς ἀνατεθραμμένοις νεανίαις, καὶ ἡ διδασκαλία αὐτῶν.

Ἑγκώμιον, κατ' ἀρχὰς τὸ ἐπαινετικὸν ᾄσμα μεθ' οὗ κατὰ τοὺς ἀγῶνας προέπεμπε τὸν νικητὴν ὁ κῶμος, ἥτοι ἡ πανηγυρικὴ συνοδία, πρὸς διακρίσιν τοῦ ἐπινικίου, ἄδομένου ὑπὸ τοῦ χοροῦ ἐν τῇ ναῶ. Μετὰ ταῦτα δὲ μετέπεσεν ἡ λέξις εἰς τὴν σημασίαν ἐπαινετικῆς ἀγορεύσεως, συγγραφῆς ἢ ποιήσεως.

Ἑδεσσα, 1) πόλις ἐν Ἠμαθίᾳ τῆς Μα-

κεδονίας (ν. Βοδονά), καλουμένη πρὶν Αἰγαί (Στράβ. Ζ, 323. Ι, 449. — Πλούτ. Πύρρ. ΜΡ). — 2) Π. εἰς τὰ ΒΔ τῆς Μακεδονίας, πρὶν Ὀσρόη ἢ Ὀρρόη, ὑπὸ δὲ τῶν Μακεδόνων ἔπειτα Ἀντιόχεια Καλλιρρόη καλουμένη, ἐν ᾗ ἐφρονέθη ὁ Καρακάλλας. Καταπεσοῦσαν ὑπὸ σεισμῷ, τὴν ἀνωκοδόμησεν ὁ Ἰουστίνος, μετονομάσας αὐτὴν Ἰουστινόπολιν.

Ἑδρα, πᾶν σκεῦος προσωρισμένον ἵνα καθήσται ἐπ' αὐτοῦ. Μνημονεύονται δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἑδραὶ παντοῦ σχήματος καὶ μεγέθους, καὶ παριστῶνται καὶ εἰς τὰ καλλιτεχνικά μνημεῖα. Ἡ μεγίστη καὶ ὑψηλο-

τες ἂν σφισι χρήματα οὕτω προσέειναι (Θουκ. Ζ, 28, 4), καὶ ἔταξαν εἰκοσὶ τολόγους ἐπὶ τῆς εἰσπράξεως. Ἀλλὰ τοῦτο ἐπὶ πολὺ δὲν διήρκεσε, διότι τῷ 409 μνημονεύονται πάλιν φόρους εἰσπράττοντες.

Εἰλεῖθουα, Εἰλήθουα, Ἐλεῖθουα, καὶ Ἐλευθῶ, ἡ θεὰ τοῦ τοκετοῦ, τοῦ ἀνέματος παραγομένου, κατὰ τοὺς μὲν ἀπὸ τοῦ εἴλω, εἰλέω (ἐπιφέρω πόρους), κατ' ἄλλους ἀπὸ τοῦ ἐλυθ- (τὸ ἐρχόμενον), ἴσως ὁμῶς συγγενὲς καὶ τῷ ἐλευθερῶ. Ὁ Ὀμηρος λέγει πληθυντικῶς Εἰλεῖθουας, καὶ καλεῖ αὐτὰς θυγατέρας τοῦ Διὸς καὶ τῆς

τάτῃ ἦν ὁ θρόνος (Ἰδ.), ἔχων στηρίγματα καὶ διὰ τὰ νῦτα πρὸς ἀνάκλισιν καὶ διὰ τοὺς βραχίονας, καὶ ἀποδιδόμενος πρὸ πάντων εἰς τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς βασιλεῖς. Ἡ ταπεινότης δ' ἦν ὁ δίφρος (Ἰδ.) ἄνευ ἐρείσματος· ὅτε δ' ἦν κατεσκευασμένος ὥστε νὰ συστέλληται καὶ κλείηται ἐλέγχοτο ὀκλαδίαις (Ἰδ.). Ὅσοι δ' εἶχον ἐρείσματα διὰ τὰ νῦτα, ὡς αἱ σημεριναὶ ἑδραὶ (σκαμνία), ἐλέγοντο κλισμοί, κλιντήρες. Ἐπὶ τῶν καθεδρῶν δὲ ὡς καὶ ἐπὶ τῶν λιθίνων ἐδωλίων τῶν βεάτρων, ἔθετον, ὅτε ἐπρόκειτο νὰ καθίσωσι, προσκεφάλαια, ἢ δέρματα, ἢ ὑφάσματα. Καθέδρα δ' ἦν μετὰ ταῦτα κυρίως ἡ τῶν ῥητόρων καὶ φιλοσόφων.

Εἰδοθέα, Ἰδ. Πρωτεύς.

Εἰδυλλιον, Ἰδ. Θεόκριτος.

Εἰκοστή. Οἱ Ἀθηναῖοι, ἐπειδὴ οἱ σύμμαχοι αὐτῶν παρεπονέοντο καθ' οὗ τοῖς εἶχον ἐπιβάλλει βαρέος φόρου, ἀντικατέστησαν αὐτόν, κατὰ τὰ 413 π. Χ., διὰ τῆς εἰκοστῆς πάντων τῶν παρ' αὐτοῖς εἰσαγομένων καὶ ἐξαγομένων ἐμπορευμάτων, κατ' ἐπιφάνειαν μὲν αὐτοῖς ἐνδείκνυντες, ἀλλὰ καὶ ἀπλείω νομίζον-

τες ἥρας (Ἰλ. Α, 269. Τ, 119). Ἐνικῶς δ' ἀποκαλεῖ αὐτὴν, ἔχουσαν στήλαιον ἐν Ἀρμισθῇ τῆς Κρήτης (Ἰλ. Π, 187. Τ, 103. Ὀδ. 188. — Ἡσιόδ. Θεογ. 922). Φέρουσι δὲ τὸ ὄνομα καὶ αὐτὴ ἡ ἥρα καὶ ἡ Ἀρτεμις, ὡς βοηθητικαὶ εἰς τοὺς τοκετοὺς. καὶ μετεδόθη, φαίνεται, ἡ λατρεία τῆς θεᾶς ἐκ Κρήτης μετὰ τῆς τοῦ Ἀπόλλωνος διὰ Δήλου εἰς Ἀθήνας, ἐνθα ὁ ναὸς αὐτῆς ἦν ἡ σήμερον ἐκκλησία τοῦ ἁγίου Ἐλευθερίου.

Εἵλωτες, Εἰλῶται, Ἐλωτες.

Ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, μέρος τοῦ ἀρχαίου πληθυσμοῦ διετήρησε τὰς κτήσεις αὐτοῦ καὶ τινὰ τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ δικαιομάτων, ἐπὶ ἀποτίσει φόρου, καὶ ἐκαλοῦντο περίοικοι, διότι τὰς πόλεις κατεῖχον οἱ κατακτηταί, καὶ ἐν τῇ Λακωνικῇ ὠνομάζοντο Λακεδαιμόνιοι, ἐν ᾧ Σπαρτιαῖται ἦσαν οἱ τὴν Σπάρτην οἰκήσαντες Δωριεῖς. Ἀλλ' ἕτερον μέρος τοῦ ἀρχικοῦ πληθυσμοῦ, πιθανῶς οἱ ἐπιμόνως ἀντιστάντες καὶ δοριάλωτοι γενόμενοι, περιήλθον εἰς δουλείαν, μόνον πλεονέκτημα ὑπὲρ τοὺς ἄλλους δούλους ἔχοντες, ὅτι δὲν ἐπι-

τρέπετο νὰ πωλῶνται ἐκτὸς τῆς χώρας. Ἐν Κρήτῃ οὗτοι ἐκαλοῦντο κλαρωταὶ καὶ ἀφαιρῶνται, ἐν Σικυῶνι κορυνηφόροι, ἐν Ἀργεὶ γυμνήτες ἢ γυμνήσιοι, καὶ ἐν Θεσσαλίᾳ ἦσαν ἐν τοιαύτῃ θέσει οἱ Πενέσται· ἐν Σπάρτῃ δ' ἐλέγοντο Εἰλωτες, ἐκ τῆς πόλεως Ἑλούς, ὡς ἐνόμιζον οἱ Ἀργαῖοι (Παυσ. Γ, 20.—Ἀρκρ.), ἐνθα ὑποτίθεται ὅτι μᾶλλον ἀντέστησαν, ἢ ἴσως ἐκ τοῦ αἰρέω, ὡς ἁλόντες, δοριᾶλωτοι. Ἦσαν δὲ δούλοι δημόσιοι, τοῖς ἐλευθεροῖς Σπαρτιάταις πρὸς καλλιέργειαν τῶν γαιῶν αὐτῶν κατανεμόμενοι, ἐξ ὧν ἀπέτινον τὰς κυρίαις ὠρισμένον μέρος τῶν προϊόντων (82 μεδίμνους κριθῆς, κλπ.), τὰ λοιπὰ ὑπὲρ ἑαυτῶν διατηροῦντες. Ὑπερέτουν δὲ καὶ εἰς τὰς οἰκίας, καὶ ἐν τῷ στρατῷ ὡς ψιλοὶ (Ἡρόδ. Θ, 10, 28), καὶ σπανίως ὡς ὀπλῖται (Θουκ. Δ, 80. Ε, 34. Ζ, 19), καὶ εἰς τὸν στόλον ὡς ναῦται (Ξεν. Ἑλλ. Ζ, 1, 12), καὶ ἐνίοτε, εἰς ἀμειβὴν ἀνδραγαθημάτων, ἀπηλευθεροῦντο (Θουκ. Ζ, 58. Δ, 80. Ε, 34), δημοσίῳ ψηφίσματι, καὶ τότε ἐλέγοντο νεοδαμώδεις. Ὡς δὲ παρὰ πᾶσι τοῖς δούλοις, καὶ παρ' αὐτοῖς τινὲς ἀπέκτων περιουσίαν (Πλούτ. Κλεομ. ΚΓ). Πολίτου δὲ δικαίωμα ἐν ἐκτάκτοις περιπτώσεσι μόνον ἀνεκτῶντο, ὡς μετὰ τὰς μεγάλας ζημίας τοῦ Β' Μεσσηνιακοῦ πολέμου οἱ κληθέντες ἐπεύνακται. Μόθοακες δὲ ἢ Μόθωνες ἦσαν οἱ ἐκ Σπαρτιατῶν καὶ Εἰλωτῶν, ἐλευθεροὶ, καὶ πολιτικά δυνάμενοι ν' ἀποκτήσωσι δικαιώματα δι' υἱοθεσίας. Τοιοῦτοι ἦσαν ἐν ἄλλοις ὁ Γύλιππος, ὁ Λύσανδρος, ὁ Καλλιμαχίδης. Ὑπερέχον δ' ἀριθμητικῶς οἱ Εἰλωτες τῶν Λακεδαιμονίων, διότι ἐπὶ ὀλικοῦ πληθυσμοῦ ἐκ 400,000, πρὸ τῆς ἐν Λεύκτροις μάχης, οἱ Εἰλωτες ἦσαν 244,000, ὥστε καὶ ὡς ἐπίφοδοι ἐθεωροῦντο. Ἐντεῦθεν ὁ ἀπαίσιος ἐξαφανισμὸς 2000 εἰλωτῶν, περὶ οὗ ὁ Θουκυδίδης (Δ, 80), καὶ ἡ βδελυρὰ κρυπτεία, ἣτις ὁμως, κατὰ Πλάτωνα (Νομ. Α, σ. 633. ΣΤ, σ. 763) δὲν ἦν ὅσον κοινῶς

ἐνομιζέτο αἰματηρὰ, ἀλλ' ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν γυμνασίων οἱ ἔφηβοι ἐξεπέμποντο εἰς μυστικὴν ἐπισκόπῃσιν τῆς χώρας καὶ πρὸ πάντων κατεσκόπευον τοὺς πάντοτε ὑπόπτους εἰλωτας.

Ἑῖρα, ἰδ. Ἱρά.

Ἑῖρενες ἢ Ἱρενες, ἐν Σπάρτῃ γένεσι 20—30 ἐτῶν. Μελεῖρην ἦν ὁ 18ετής (Πλούτ. Λυκ. ΙΖ). Διηγροῦντο δ' εἰς πρῶν τεύρας, τοὺς νεωτέρους καὶ σφαιρεῖς, τοὺς πρεσβυτέρους, καὶ ἦσαν στρατεύσιμοι ἐπέβλεπον τὰς ἀγέλας τῶν παιδῶν, καὶ διηρύθουν αὐτῶν τὰ γυμνάσια.

Ἑῖρεσιδαί, δῆμος Ἀττικῆς παρὰ τῷ Κηφισῷ.

Ἑῖρεσιώνη, ἰδ. Πυανέψια καὶ Ὀμυρος.

Ἑῖρακτῆ, φρούριον ἐν Σικελίᾳ παρὰ τῷ Πανέρμῳ, ὁρμητήριον τῶν Φοινίκων ἐν τῷ Α' Καρχηδονικῷ πολέμῳ (Πολύβ. Α, 56).

Εἰσαγγελία, ἦν ἐν Ἀθήναις ἡ εἰς τὸν δῆμον ὑπὸ ἰδιώτου καταμνήσεις ἐγκλήματος ἀφορῶντος τὰ συμφέροντα αὐτοῦ τοῦ δημοσίου ἢ προσέτι ἐκ τῶν μὴ ἐγγεγραμμένων εἰς τὸν νόμον, ἃ οἱ ῥήτορες ἄγραφα ἐγκλήματα ἀπεκάλουν. Ὑπῆρχε δ' ἰδιαιτερος εἰσαγγελτικὸς νόμος, καθ' ὃν ὁ κατηγορὸς ὤφειλε νὰ δώσῃ εἰς τοὺς Πρυτάνεις ἔγγραφον τὴν κατηγορίαν (πινάκιον, εἰσαγγελίαν), καὶ ἂν αὕτη ἐγίνετο δεκτὴ, ὁ κατηγορούμενος ἐφυλακίζετο εὐθὺς, ἂν τῇ προσήτερόν τε πρόθεσις περὶ καταλύσεως τοῦ δήμου, καὶ εἰς πᾶσαν ἐτι ἄλλην περίπτωσιν, ἂν δὲν ἐδίδοτο 3 ἐγγυητάς. Εἰσῆγον δ' οἱ Πρυτάνεις τὴν δίκην εἰς τὴν βουλὴν, ἣτις, ἂν τὸ ἐγκλημα ἦν μικρὸν, ἐπέβαλλε πρόστιμον 500 δρ., ἂν δὲ σπουδαῖον, ὤφειλε νὰ παραδῶσῃ ἐντὸς 30 ἡμερῶν τὸν ἐναγόμενον εἰς τὸν δῆμον ἢ τοὺς Θεσμοθέτας, ἵνα δικασθῇ· ἐν λίαν δὲ σπουδαίαις ὑποθέσεσιν, ἔκρινεν ὁ δῆμος ἐπ' ἐκκλησίας ὁ ἴδιος, ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐρίζων αὐτὸς τὴν ποινὴν, καὶ συγχρόνως ἐδίδο καὶ τὸ συνηγόμενον τῷ εἰσαγγέλλοντι, ὅστις, ὡς

ἁπλῶς καταμηνυτής, μὴ κυρίως ἐνδιαφερόμενος, εἰς οὐδεμίαν ζημίαν ὑπέκειτο. Ἄλλ' ἐπειδὴ διὰ τοῦτο ἐγίνετο τῆς εἰσαγγελίας κατάχρησις, νέος νόμος ἐπέβαλλε 1000 δρ. πρόστιμον εἰς τὸν εἰσαγγέλλοντα, οὗ ἡ εἰσαγγελία οὐκ ἀπερρίπτετο ἐξ ἀρχῆς, χωρὶς νὰ λάβῃ οὐδὲ τὸ πέμπτον τῶν ψήφων τοῦ δήμου. Εἰσαγγελλοί δ' ἐπεκλήθησαν καὶ ἄλλοι τινὲς δίκαι, ὅσοι διὰ τοὺς καταγγέλλοντας ἦσαν ἐπίσης ἀξήμιτοι, πρὸς ἐμφύχωσιν αὐτῶν, καὶ προστασίαν ἀδυνάτων, οἷον περὶ κακώσεως ὄρφανῶν, γονέων καὶ ὁμοίως κατὰ δικαιτητῶν παρανομησάντων, διότι ὁ τὴν ἀπόφασιν αὐτῶν ἀδίκως ἐφεισβάλλων κατεδικάζετο εἰς αἰτιμίαν μὲν, οὐχὶ δ' εἰς πρόστιμον.

Εἰσαγωγεῖς, οἱ καὶ ἄλλως ἡγεμόνες τῶν δικαστηρίων λεγόμενοι, οἱ ἄρχοντες οἱ εἰς αὐτὰ τὰς δίκας εἰσάγοντες, πλὴν τῶν Ἑννέα προσέτι οἱ στρατηγοί, οἱ λογισταί, κατὰ τὴν ἰδίαν ἑκάστος δικαιοδοσίαν ὁμοίως δὲ καὶ οἱ Ἑνδεκά, οἱ εἰσάγοντες τὰς περὶ ἐκτελέσεως τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων δίκας, καὶ οἱ εἰς ὑπῆγοντο ἡ τῶν κακούργων ἐνδεῖς, ἀπαγωγῇ καὶ ἀφ' ἡγήσεις.

Εὐδαιτήρια, ἰδ. Βουλῇ.

Εὐισφορά, ἰδ. οἰκονομικά.

Ἑκάλη, δῆμος Ἀττικὸς παρὰ τὴν Μαρμαρῶνα ἐπὶ τῆς πρὸς Ἀθήνας ὁδοῦ (Πλούτ. Θησ. ΙΔ).

Ἑκαμῆδη, θυγάτηρ Ἀρσινόου ἐν Τενέδοι, δούλη γενομένη τοῦ Νέστορος, ὅτε ὁ Ἀχιλλεὺς ἐκυρίευσεν τὴν νῆσον ("Ομ. Ἰλ. Α, 621, Ε, 6).

Ἑκαταῖος, υἱὸς Ἠγησάνδρου, τοῦ λογογράφου λεγομένου, ἐξ ἐπισήμου οἰκονομίας ἐν Μιλήτῳ (Ἡρόδ. Β, 143), γεννηθεὶς ὡς φαίνεται, περὶ τὸ 549, ἀποθανὼν μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην. Κατ' ἀρχὰς περιῆλθε πολὺ τῆς Ἀσίας ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως δὲ τῆς πατρίδος του κατὰ τῶν Περσῶν ἔδωκε συνετάς συμβουλὰς, ἀλλὰ δὲν εἰσῆλθούσθην (Ἡρόδ. Ε, 36, 125). Ἐπεδύθη δ' εἰς συγγραφὴν, καὶ δύναται νὰ θεωρηθῇ

ὡς ὁ πρῶτος Ἑλλήνων ἱστοριογράφος, διότι δὲν περιωρίζετο, ὡς οἱ πρὸ αὐτοῦ, εἰς τὸ νὰ μεταγράψῃ τὰ ἔργα τῶν ἀρχαιοτέρων ποιητῶν εἰς πεζὸν λόγον ποιητικόν, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ τῶν μύθων ἐπροσπάθει νὰ ἐξηγήσῃ τὴν συμβολικὴν ἔννοιαν, καὶ εἰς τῶν λαῶν εὖς ἐπισκέφθη τὴν ἱστορίαν ἐνέκυπταν. Ἐγραψε δὲ ἰωνιστί, καθ' ὅρος ἀφελὲς καὶ ἀκόσμητον, δύο συγγράμματα «Περὶ ὁδοῦ γῆς» καὶ «γενεολογίας». Οἱ δ' ἄλλοι αὐτοῦ ἀποδιδόμενοι τίτλοι, ὡς «περιγηγήσεις» καὶ «ἱστορίαι», εἰσὶν ἢ οὐχὶ γνήσιοι ἢ μερῶν μόνον τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ. Ἡ Περὶ ὁδοῦ, ἥ ἡ γνησιότης ἀδίκως ἡμφισθητήθη παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, περιελάμβανεν ἐν ἐνὶ βιβλίῳ τὴν Εὐρώπην, καὶ ἐν ἑτέρῳ τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Λιβύην. Σώζονται δὲ πολλὰ αὐτοῦ ἀποσπάσματα. — 2) Φιλόσοφος καὶ ἱστορικὸς ἐξ Ἀδδῆρων, συνοδεύσας τὸν Ἀλέξανδρον εἰς Ἀσίαν, καὶ εἰτα ὁπαδὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου. Φαίνεται γράψας ἱστορίαν τῶν βασιλέων λαῶν καὶ ἄλλην τῆς Αἰγύπτου. Ἀποδίδεται δ' εἰς αὐτόν, ἀλλ' ὑπὸ πολλῶν ὡς οὐχὶ γνήσιον θεωρούμενον, «Βιβλίον περὶ τῶν Ἰουδαίων.» — 3) Τύραννος τῆς Καρδίας καὶ ἀντιπολιτευόμενος τῷ Εὐμένει, ὅστις ἐμεσίτευσεν, ἀλλὰ ματαίως, παρὰ τῷ Ἀλεξάνδρῳ ν' ἀπαλλάξῃ αὐτοῦ τοὺς Καρδιανούς, βίτα δ' ἀπῆλθε πρέσβευς πρὸς τὸν Λεοννάτον, ἵνα καλέσῃ αὐτὸν εἰς Μακεδονίαν (Πλούτ. Εὐμ. Γ).

Ἑκάτη, κατὰ διαφόρους μύθους θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας ἢ τῆς Δήμητρος, ἢ τοῦ Ταρτάρου, ἢ τοῦ Πέρσου καὶ τῆς Τιτανίδος Ἀστερίας. Ὁ Ἡσιόδος (Θεογ. 411—452) τὴν λέγει θεᾶν λατρευομένην ὑπὲρ πάντας τοὺς ἐν οὐρανῷ, ἐπὶ τῆς γῆς ἢ ἐν τῇ θαλάσῃ οἰκοῦντας Τιτᾶνας, καὶ διὰ τοῦτο, ὡς καὶ διότι ἐν ἄλλοις ἦν καὶ θεὰ τῆς σελήνης, ἐλέγετο καὶ τριμορφος, καὶ οὕτω πολλάκις παρίστατο. Ἐφερε δ' εὐτυχίαν, νίκην, φρόνησιν εἰς συνελεύσεις καὶ δικαστήρια, εὐπλοίαν καὶ ἐπιτυχίαν εἰς τὰ κυνηγέσια,

(ΑΡΧ. ΔΕΣ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α')

καὶ τῶν νέων τὴν ἐπίδοσιν, καὶ τῶν ποιμνίων τὴν αὐξήσιν. Διὰ τῶν Ὀρφικῶν συγκατηριθμῆθη καὶ συνεχέετο μετὰ τῶν ὑπ' αὐτῶν ὡς μυστηριωδῶν θεωρουμένων θεοτήτων, τῆς Δήμητρος καὶ Κόρης, τῆς Ῥέας Κυβέλης· ἐπίσης δὲ καὶ μετὰ τῆς κουροτρόφου Ἀρτέμιδος, καὶ αὐτῆς Ἑκάτης ἐπικληθείσης, καὶ ὡς τοιαύτη ἦν θεότης τῆς σελήνης, καὶ ἡγεμονίς τῆς νυκτός. Εἰς τὰ Ὀμηρικὰ ἐπη δὲν μνημονεύεται· ἀλλ' ἐν τῷ πρὸς Δήμητραν Ὕμνῳ (στ. 25. 52. 441), ἐν χωρίῳ οὗ ὁμῶς ἀμφισβητεῖται ἡ γνησιότης, ἀναφέρεται ἐν σχέσει πρὸς τὴν θεὰν ταύτην καὶ τὴν Περσεφόνην, ὡς πιστὴ ὁπαδὸς, βοηθοῦσα ἐκείνην εἰς τῆς θυγατρὸς τῆς τὴν ἀναζήτησιν. Οἱ τραγικοὶ θεωροῦσιν αὐτὴν ὡς θεὰν ὑποχθόνιον, ἥτις καὶ Κρατεῖς ὑπ' αὐτῶν ἐπιλέγεται, πλανᾶται μετὰ τῶν σκιδῶν, καὶ ὡς νυκτιῶν φαντασμάτων θεότης, ἄρχει ἐπὶ λακοποιῶν δαιμόνων, ἀνακαλεῖ ἐκ τοῦ Ἄδου τὰ πνεύματα τῶν νεκρῶν, καὶ δι' ἀποτροπαίων ἐμφανίσεων καταπλήττει τοὺς ζῶντας. Ὑπὸ στυγίων κυνῶν παρακολουθουμένη, πλανᾶται μετὰ τῶν εἰδώλων τῶν νεκρῶν ἐν νυκτὶ κατὰ τὰς τριόδους καὶ ἐπὶ τῶν τάφων, δι' ὃ καὶ ἐνοδία ἢ αἶνοδία, τριοδῖτις καὶ τυμβιδία ἐπελέγετο, καὶ ὕλακαὶ καὶ ὀρηνοὶ τῶν κυνῶν ἀγγέλλουσι πανταχοῦ τὴν ὁράτον τῆς ἐμφάνεισιν. Ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτῆς ἴστανται καὶ ὑπ' αὐτῆς ἐδιδάχθησαν τὰς φθοροποιούς αὐτῶν ῥήσεις αἱ φαρμακεύτριαι, αἱ ἐν νυκτὶ τὰ μαγικά φυτὰ συλλέγουσαι, τὰ εἰς τὸ εἶς τῆς σελήνης χυμοῦ πληρούμενα. Δημοσίως ἢ μυστικῶς ἐλατρεύετο ἡ Ἑκάτη καὶ ἐν Ἀθήναις, ἀλλὰ μάλιστα ἐν Σαμοθράκῃ, ἐν Λήμνῳ, ἐν Αἰγίνῃ. Πρὸ τῶν οἰκίων, ἐντὸς αὐτῶν καὶ εἰς τὰς τριόδους ἵδρουν αὐτῇ Ἑκάτεια, ὡς ἐλέγοντο τὰ ἀγάλματά της, καὶ τῇ παρέθετον πρὸ τῶν τελευταίων κατὰ τὸ τέλος ἐκάστου μηνὸς Ἑκάτης δεῖπνον, ἥτοι βρώματα ἃ ἔτρωγον οἱ πτωχοί. Προσεφέροντο δ' αὐτῇ εἰς θυσίαν κύνες, μέλαιναί ἀμνάδες,

καὶ μέλι. Οἱ ποιηταὶ τὴν περιγράφουσιν ἐνίοτε ὡς φρικώδη ἐμφάνισιν, ἔχουσιν ἐξ ὤψεων

τὴν κόμην καὶ τοὺς πόδας, τρικέφαλον, κατὰ τινας αὐτῆς τῆς μιᾶς κεφαλῆς κύνες, τῆς ἄλλης ἵππου καὶ τῆς τρίτης λέοντος. Ἡ τέχνη ὁμῶς τὴν παρίστα πολλάκις μὲν τριπλὴν, ὅτε ἰδρύνε

εἰς τὰς τριόδους, ἀλλὰ μετὰ ἵππων κεφαλῶν γυναῖκα, ἐνίοτε ὁμῶς καὶ ἀπλὴν. Σύμβολα δ' αὐτῆς ἦσαν κύνες, ὄφεις, ἄχθες, κλειδιά, ἐγχειρίδια.

Ἑκατόγχειρες, τρεῖς γίγαντες πεντηκοντακέφαλοι, υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ὁ Βριάρεως (ὅστις καὶ Αἰγαιῶν ἦτο ὁ πόντιος ἐλέγετο, Ὀμ. Ἰλ. Α, 401), ὁ Κόττος καὶ ὁ Ρύης. Ἐπαναστάντες κατὰ τοῦ πατρὸς τῶν, ἐκρατοῦντο ἄσμοιο εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς. Ἐπὶ τῆς Τιτανομαχίας οἱ θεοὶ τοὺς παρέλαβον ὡς συμμάχους, καὶ ἔκτοτε αὐτοὶ φυλάττουσι τοὺς Τιτᾶνας δεσμίους εἰς τὸν Ἄδην (Παίσ. Θεογ. 147. 614. 734).

Ἑκατόμυθη, ἰδ. Θυσία.

Ἑκατόμυθος, ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἡερθικῆς, ὑπὲρ τὴν Κασπίαν, οὕτως ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων κληθεῖσα, διότι εἰς αὐτὴν συνηντῶντο πᾶσαι αἱ ὁδοὶ τῆς χώρας (Στράβ. ΙΑ. 514).

Ἑκάτων, στωϊκὸς φιλόσοφος ἐκ Ῥόδου, μαθητὴς τοῦ Παναιτίου, γράψας ἐν ἄλλοις «περὶ καθηκόντων» εἰς βιβλία 33 ἢ 34 καὶ πλεονα (Cic. of. III. 15, 63. 33, 89), καὶ πολὺ τιμώμενος παρὰ τοῖς συγχρόνοις αὐτοῦ καὶ τοῖς μεταγενεστέροις. Μνημονεύονται δ' ἐκ τῶν πολυαριθμῶν του ἔργων καὶ τὰ «περὶ ἀγαθῶν», «περὶ ἀρετῶν», «περὶ παθῶν», «περὶ παρὰ

δὲ ξων, » « περὶ τέλους » ἄλλ' οὐδὲν αὐτῶν διεσώθη (Διογ. Λ. Ζ, 87, Θ, 101, 110).

Ἑκδάτανα, πρωτεύουσα τῆς Μηδίας, καὶ εἴτα τῶν Περσῶν καὶ τῶν Πάρθων βασιλείων. Ἰδρύθη ὑπὸ Διηόκου (Ἡρδ. Α, 98). Ἡ πολυτελεστάτη αὐλὴ αὐτῆς εἴλκυσε τὴν προσοχὴν καὶ τὴν πλεονεξίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν Σελευκιδῶν.

Ἑκδημος καὶ Δημοφάνης, δύο φίλοι ἐκ Μεγαλοπόλεως, παρὰ τῷ Ἀκαδημαϊκῷ Ἀρκεσίλαφ τὴν φιλοσοφίαν σπουδάζαντες, καὶ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῆς εἰς τὸν πρακτικὸν βίον ἐνασχοληθέντες. Ἐκ Μεγαλοπόλεως ἐξέβαλον τὸν τύραννον Ἀριστόδημον, καὶ ἐκ Σικυῶνος, συμπράξει καὶ τοῦ Ἀράτου, τὸν Νικοκλῆ. Ἐν Κυρῆνῃ δ' ὥργανωσαν τὴν πολιτείαν, καὶ εἴτα οἴκαδε ἐπανελθόντες, ἀνέλαβον τὴν ἀνατροφὴν τοῦ Φιλοποίμενος (Πλούτ. Φιλιπ. Α. Ἀρστ. Ε.—Πελοπ. Ι, 25).

Ἑκδικος ἐλέγετο ἐν ταῖς Ῥωμαϊκαῖς χρόναις ὁ τὴν διεξαγωγὴν δίκης ὑπὲρ δημοσίων οἰκονομικῶν συμφερόντων ἀναλαμβάνων.

Ἑκχειρία, ἀναγκωὴ πάσης δημοσίας καὶ ἰδιωτικῆς ἐχθροπραξίας, κηρυττομένη διὰ τινος τελετᾶς καὶ δημοσίους ἀγῶνας, ἵνα πάντες ἐκ πάσης τῆς Ἑλλάδος δύνανται ἀκωλύτως νὰ προσέρχωνται. Διήρκει δὲ μῆνα, δι' ὃ καὶ ἱερομηνία ἐπελέγετο. Ἐν Ὀλυμπίᾳ λέγεται ὁ Ἰφίτος εἰσαγωγεὺς αὐτῆς, δι' ὃ καὶ Ἰφίτου δίσκος ἐλέγετο ὁ ἐφ' οὗ αἱ διατάξεις αὐτῆς διατηροῦντο ἐκεῖ ἀναγεγραμμένα (Παυσ. Ε, 20, 1).

Ἑκκλησία, ἡ γενικὴ τοῦ λαοῦ συνέλευσις, ἀνωτάτη ἀρχὴ ἐν ταῖς δημοκρατίαις, διαδεχθεῖσα τὰς μόνον τὸ πολὺ συμβουλευτικὴν δικαιοδοσίαν ἐχούσας ἀγοράς, ἐπὶ τῶν Ἀνάκτων. Ἐν Ἀθήναις ἐδικαιούτο νὰ παρίσταται εἰς αὐτὴν πᾶς πολίτης Ἀθηναῖος, εἴτε ἐν τῇ πόλει οἰκῶν, εἴτε ἐξ ἄλλων δήμων ἐπιδημῶν, καὶ αἱ συνεδριάσεις ἐγίνοντο ἐν παλαιότερον εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς πόλεως,

μετὰ ταῦτα δ' εἰς τὸν πέραν τοῦ Ἀρείου Πάγου λόφον τῆς Πνυκῆς, καὶ ἐν ἔτι μεταγενεστέροις χρόνοις, πλὴν ἐπὶ ἀρχαιρεσιῶν, εἰς τὸ θέατρον. Καὶ τὸ πρῶτον μὲν συνήρχετο ἀπαξ ἡ ἐκκλησία κατὰ πρυτανείαν (τὸ δέκατον τοῦ ἔτους), μετέπειτα δὲ τετράκις κατὰ πρυτανείαν, καὶ τὸ ὀρθότερον, 36 κατ' ἔτος, καὶ ἡ πρώτη τῶν τεσσαρῶν ἐκκλησιῶν, αἵτινες ἐννομοὶ ἢ νόμιμοι ἐκαλοῦντο, ἐλέγετο κυρία. Εἰς δ' ὅλως ἐκτάκτους καὶ σπουδαίας περιστάσεις συνεκαλεῖτο, ἀναγγελλομένη διὰ πάσης τῆς χώρας, καὶ ἔκτακτος συνεδριάσις, ἣτις καὶ κατακλησία, ἢ κατὰκλητος ἐ. ἢ σύγκλητος ἐλέγετο. Ἐπὶ τῆς κυρίως ἐκκλησίας ἤρευνῶντο αἱ εὐθύναι τῶν ἀρχῶν, ὑπεβάλλοντο αἱ κατηγορίαι δι' ἐγκλήματα κατὰ τοῦ δημοσίου (εἰσαγγελίαι), καὶ τὰ περὶ δημοῦσιον εἰς τὴν δευτέραν ὑπεβάλλοντο αἱ αἰτήσεις (ἐκτετριῖαι) εἰς τὴν τρίτην παρυσιάζοντο οἱ ξένοι πρέσβεις ἢ δ' συνεζήτει ὑποθέσεις ὀρησκευτικᾶς. Ἡ σύγκλητος ἐγίνετο ὑπὸ τῶν πρυτάνεων διὰ κηρύκων, ἐν ἀρχαιότεροις χρόνοις φερόντων εἰς τὰς χεῖρας «σχοινίον μεριλωμένον,» καὶ ἐμπρὸς αὐτοῦ ἐφευγον πάντες πρὸς τὴν ἐκκλησίαν, ἵνα μὴ χρισθέντες ὑπὸ τῆς μίλτου, ἐλεγχθῶσιν ὡς μὴ σπεύδοντες εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ δημοσίου καθήκοντος. Πέντε δὲ ἡμέρας πρὶν, προὔγραφοντο ἢ προὔτιθεντο διὰ προγραμμάτων τὰ συζητητέα, καὶ ἀπρόγραφος δὲν ἐπετρέπετο νὰ ἦ ἡ ἐκκλησία. Ἐτίθετο δὲ καὶ σημεῖον ἀναγγέλλον τὴν ἡμέραν τῆς συνεδριάσεως, ἀρχομένης πρὸ τῆς ἀνατολῆς, καὶ ληγοῦσης πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, καὶ ὤφειλε νὰ σχολάζῃ ἡ ἀγορά. Ἐπέβλεπον δ' οἱ ληξιαρχοὶ μὴ τις εἰσέλθῃ μὴ δικαιούμενος, ἢ ἐξέλθῃ πρὸ τοῦ τέλους, καὶ ἕκαστος τῶν παρευρεθέντων ἐλάμβανεν εἰς τὸ τέλος τῆς ἐκκλησίας τὸ λεγόμενον ἐκκλησιαστικόν, συνιστάμενον τὸ πρῶτον εἰς ἓνα ὄβελον, ἀπὸ δὲ Ὀλ. 96, δ' αὐξηθὲν εἰς τριῶβελον, καὶ φέρον ἐτῆ-

σίαν δαπάνην 30 — 35 ταλάντων (Ἀρσφ. Ἐκκλ. 284. 303. 315. 404). Ἐν ἀρχῇ τῆς συνεδριάσεως περιεφέρτετο καθ' ἑαυτὸν ὕμνος, καὶ ὁ κήρυξ ἤρχετο εἰς τὸν Ὑπατον Δία, καταρῶμενος τῶν ἐπὶ δώροις πολιτευμένων, καὶ τότε οἱ πρυτάνεις προέτεινον τὰ πρὸς συζήτησιν («περὶ ὧν χρὴ χρηματίζειν»), ἀλλ' οὐδὲν «ἀπροβούλευτον», δηλαδή μὴ ἐν τῇ Βουλῇ προσυζητηθὲν· ἂν δὲ καὶ τι ἐξαιρετικῶς κατεπεῖγον καὶ ξένον τῇ τῆς ἡμέρας διατάξει ὑπεβάλλετο, ἀπεφάνετο ἡ ἐκκλησία διὰ προχειροτονίας ἂν θέλῃ ν' ἀσχοληθῇ εἰς αὐτό. Εἴτα δ' ἡρώτα ὁ κήρυξ «τίς ἀγορεύειν βούλεται,» καὶ ἦν κίρως ὅτε οἱ ὑπερπανθηκοντούταις πρῶτοι ἐλάμβανον τὸν λόγον· ἀλλὰ τοῦτο ἔπαυσε μετὰ ταῦτα, καὶ μόνον κώλυμα τοῦ λέγειν ἦν ἡ ἀτιμία, ἥτις, ἂν ἡμφισβητεῖτο, ἀπεδεικνύετο διὰ τῆς δοκιμασίας. Ἐὰ ψήφισματα δὲ ἐπροτείνοντο γραπτὰ, δ' ὁ καὶ συγγραφεῖς ἢ συγγραφομένοι εἰσέγοντο οἱ τοιαῦτα ὑποβάλλοντες. Ὡμίλου δ' οἱ ῥήτορες ἀπὸ τοῦ βήματος, καὶ τοὺς παρεκτροπεμένους ἐξ αὐτῶν, καὶ τοὺς διακρύπτοντας τὸν ἀγορεύοντα ἐκώλυσον οἱ προδρεύοντες, βοηθεῖα ἐν ἀνάγκῃ καὶ τῶν Σκυθῶν, ἢ κλητῶν. Ὁμοίως δὲ καὶ αὐτοὶ καὶ πᾶς ἄλλος δι' ὅρκου (Ἰπωμοσίαις), ἐδύνατο νὰ κωλύσῃ τὴν ψηφοφορίαν προτάσεως ἢν ἔκρινε παράνομον, ἀλλ' ἐπὶ ἰδίᾳ εὐθύνη, τοῦ ῥήτορος δικαιουμένου ν' ἀντικατηγορήσῃ τὸν αἵτιον τῆς παρακωλύσεως τῆς ψηφοφορίας γινόμενον. Ἀπὸ Περικλέους δ' ἐγκατέστησαν καὶ ἐπὶ τὰ νομοφύλακας πρὸς ἐπαγρύπνησιν τῆς τῶν νόμων τηρήσεως. Ὅτε δ' οἱ πρόεδροι ἐπεψήφίζον (ἦτοι ἐκάλουν εἰς ψηφοφορίαν), αὕτη, καίτοι καὶ ψήφους λεγομένη, ἐγίνετο διὰ χειροτονίας (ἀνατάσεως τῶν χειρῶν), πρῶτον μὲν κατὰ χειροτονούντων τῶν ἐγκρινόντων, εἴτα δ' ἀποχειροτονούντων τῶν ἀποδοκιμαζόντων. Δι' ἐκτωνήσεως δὲ «Ναί» ἢ «Οὐ» ἐγίνοντο αἱ ἐκλογαὶ τῶν εἰς ἀρ-

χὰς προτεινομένων, πρὶν ἢ αὐταὶ ἀπὸ Ἀριστείδου, γίνωσι κληρωταί. Αἱ συνεδριάσεις ἐλύοντο ὑπὸ τῶν πρυτάνεων διὰ τοῦ κήρυκος ἐκφωνοῦντος «Λύσις λεῖψ.» Τὰ ψήφισματα κατετίθεντο εἰς τὰ ἀρχεῖα ἐν τῷ μητρώῳ, καὶ πολλάκις ἀνεγράφοντο εἰς στήλην χαλκῇ ἢ λιθίνῃ· ὁ συνήθης δ' αὐτῶν εἰσαγωγικὸς τύπος ἦν ὡς ὁ τοῦ ἐξ Ὀλ. 86, γ'. «Ἐδοξε τῇ Βουλῇ καὶ τῷ Δῆμῳ· Κεκροπίς ἐπρυτάνευε, Μνησίθεος ἐγραμμάτευε, Εὐπίθης ἐπεστάτει· Καλλίας εἶπε· ἀποδιδόναι, κτλ.» Ἐνίοτε ἡ χρονολογία ἐστὶ πληρεστέρα, ὡς ἐν τῷ ἀπὸ Ὀλ. 100, γ'. «Ἐπὶ Ναυσινίκου ἀρχοντος, ἐπὶ τῆς Ἰπποθοοντίδος ἐδοδόμης πρυτανείας,» καὶ προσέτι, ἐξ Ὀλ. 109, δ'. «Ἐνάτη καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας.» Ἀπὸ τῆς Ὀλ. 102 προστίθεται καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἐπιστάτου (ἡμερηίου προέδρου τῆς βουλῆς), καὶ ἀπὸ Ὀλ. 114 «καὶ συμπαρέδρου.» Τ' ἀντικείμενα δ' ἐφ' ὧν ἀπεφάσιν ἡ ἐκκλησία ἦσαν κυρίως, α') νομοθετικά· Ἐν τῇ πρώτῃ συνεδριάσει ἐκάστου ἔτους ὁ βουλούμενος ἐπρότεινε οὗς ἐνόμιζε παραδεκτούς νόμους, καὶ οἱ πρόεδροι ὑπέβαλλον ὅτους τῶν παλαιῶν θεσμών μεταβλητέους, καὶ ἀνέγραφον αὐτοὺς εἰς μέρη ὠρισμένα πρὸς γνῶσιν ἐκάστου. Ἡ ἐκκλησία δ' ἐξέλεγε συνηγόρους ἢ συνδίκους πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ ὑφισταμένου νόμου, καὶ κατὰ τὴν τρίτην συνεδρίαν Νομοθέτας, οἵτινες ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῶν Θεσμοθετῶν, ὡς δικαστήριον ἔκρινον μετὰ τῶν παλαιῶν καὶ τῶν προτεινομένων. Οὐδέποτε δὲ νόμος ἐψηφίζετο, μὴ ἀκυρωμένου συγχεύματος τοῦ προϋπάρχοντος. — β') Ἀρχαιρεσίαι τῶν χειροτονητῶν ἀρχῶν (οὐχὶ τῶν κληρωτῶν, αἵ ἦσαν πάντοτε αἱ στρατιωτικαὶ καὶ αἰκονομικαί), καὶ ἐν τῇ πρώτῃ ἐκκλησίᾳ ἐκάστης Πρυτανείας, ἐπιχειροτονία, ἦτοι ἐπικύρωσις τῶν ἀρχῶν, ὅσαι δὲν ἐκρίνοντο ἀποβλητέαι. — γ') ψηφίσματα κατ' ἀτόμων, ὡς τὸν

δοτρακισμὸν, ἐκτελούμενον ἐν τῇ ἀγορᾷ διὰ πλειονοψηφίας, ἢ ἴσως διὰ ψήφων τοῦλάχιστον 6000. — δ') Παραδοχὴ προβολῶν ἢ εἰσαγγελίων, ἥτοι προτάσεων τοῦ νὰ παραδεχθῇ ὁ δῆμος καὶ παραπέμψῃ εἰς τὰ δικαστήρια καταγγελίας τὸ δημόσιον ἀφορώσας. — ε') Ἡ ἀπόφασις περὶ πασῶν τῶν δημοσίων ὑποθέσεων, περὶ ὧν ἡ βουλὴ ἐπροβούλευσε. — στ') Ἀπονομὴ πληρεξουσίων εἰς τοὺς πρέσβεις, ὑποδοχὴ τούτων ὡς καὶ ξένων πρέσβεων, ἀφ' οὗ τοὺς ὑπεδέχετο ἡ Βουλὴ ἀποφάσεις περὶ χρήσεως τῶν δημοσίων χρημάτων καὶ μεταβολῆς τῶν φόρων· τ' ἀφορῶντα τὴν ὀρησκίαν, παραδοχὴν νέων λατρείων, κτλ. ἀπονομὴ τιμῶν καὶ δωρεῶν (μετὰ τῆς Βουλῆς: «Ἐδοξε τῇ Βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ»), πολιτείας, κτλ. — Β') Ἐν Σπάρτῃ ἡ ἐκκλησία ἐλέγετο Ἀλία, καὶ περιελάμβανε πάντας τοὺς ὑπερτριάκονταετείς, μὴ εἰς ἀτιμίαν περιπεσόντας Σπαρτιάτας, οὐχὶ δὲ, πιθανῶς, ὡς τινες διίσχυρίζονται, καὶ τοὺς περιεϊκούς. Καὶ κατεῖχε μὲν ἡ Γερουσία πᾶσαν τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν, ἀλλ' ἡ Ἀλία ἦν ἡ ἐδρα τῆς κυριαρχίας, δικαιουμένη νὰ παραδέχῃται ἢ ν' ἀπορρίπτῃ, οὐχὶ ὅμως καὶ νὰ μεταρρυθμίζῃ, τὰς προτάσεις τῆς τε Γερουσίας καὶ τῶν Βασιλέων, καὶ τοῦτο κατὰ πεποίθησιν καὶ ἀσυνήτητι, διότι οὐδεὶς ἠγόρευεν ἐν αὐτῇ ἀνευ ἀδείας τῶν ἀρχόντων ἢ δ' ἀπόφασις ἐδηλοῦτο «βοῇ οὐ ψήφῳ» (Θουκ. Α, 87), καὶ μόνον ἐπὶ ἀμφισβητουμένου ἀποτελέσματος διεστέλλοντο εἰς δύο μέρη οἱ διαφωνοῦντες. Συνήρχετο δὲ ἡ Ἀλία, κατὰ τὸν Λυκούργειον νόμον, «μεταξὺ Βαβύκης καὶ Κνακίωνος», πλησίον τῆς πόλεως, (ἰδ. Λακωνικὴ), μεταγενεστέρως δ' ἐν τῇ Σιάδι κατὰ τὴν ἀγορὰν, καὶ οἱ συνερχόμενοι δὲν ἐκάθοντο, ὡς ἐν Ἀθῆναις, ἀλλ' ἴσταντο ἔρθιοι. Μετὰ δὲ τὴν δ' ἑκατονταετηρίδα π. Χ., ἀφ' οὗ ἠλαττώθη ὁ ἀρχικὸς τῆς πόλεως πληθυσμός, καὶ διὰ τοῦ νόμου τοῦ Ἐπιτάδεω τοῦ ἐπιτρέποντος τὴν ἐλευθέραν τῶν κτήσεων διά-

θεσιν, ἡλλοιώθη ἡ ἀρχικὴ ἰσότης τῶν περιουσιῶν, καὶ οἱ πολλοὶ διεκρίθησαν εἰς μᾶλλον καὶ ἥττον εὐπόρους, εἰς τοὺς ὁμοίους καὶ τοὺς ὑπομεινόντας, ἔκτοτε πρὸς τῇ Ἀλίᾳ μνημονεύεται καὶ συνέλευσις τῶν Ὀρειῶν, οἵτινες ὑπὸ ταύτῃ τὴν ἑποψίαν ἐκκλητοὶ ὀνομάζοντο (Ξεν. Ἑλλ. Β, 4, 38. ΣΤ, 3, 3. Ε, 2, 11), καὶ ἀγνωστον τίνα ἦσαν τὰ προσάλληλα ὅρια τῶν δύο συνελεύσεων. Τῆς δικαιοδοσίας τῆς Ἀλίας ἐν γένει ἦσαν, ἢ ἐκλογὴ τινῶν τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν βουλευτῶν, ἢ ἀποφάσεις ἐπ' ἀμφισβητήσεως τῆς βασιλικῆς διαδοχῆς, Εἰλώτων ἀπελευθέρωσε, νομοθεσία, συνθηκολογία, διαπραγματεύσεις περὶ πολέμου καὶ εἰρήνης (Θουκ. Α, 67 — 88). Καὶ ἐν ἄλλαις δὲ θωρηκαῖς πόλεσιν, οἷον ἐν ταῖς Κρητικαῖς, ἦσαν ἐπίσης περιωρισμένα τὰ προσόντα τῆς συνελεύσεως, ὡς ἐν Ἀριστοτέλει (Πολιτ. Β, 10): «Ἐκκλησίας δὲ μετέχουσι πάντες· κυρία δ' οὐδενός ἐστίν, ἀλλ' ἡ συναπιψηφίσαι τὰ δοκοῦντα τοῖς γέρονσι καὶ τοῖς κόσμοις,» ὅπερ ὁμοῦς δηλοῖ ὅτι ἐδύναντο καὶ νὰ τ' ἀπορρίπτωσιν. — Ὁ δ' Ἀρχαῖος δεσμός συνήρχετο δις τοῦ ἔτους ἐν Αἰγίῳ εἰς ἑκκλησίαν, ψηφίζουσαν κατὰ πόλεις (Πολιτ. Β, 54, Δ, 37).

Ἑκκλητεύειν, ἰδ. δίκη.

Ἑκκλητος πόλις. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πολιτικῶν συνθηκῶν (συμβόλων) μεταξύ τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, ὁ ἐν δίκῃ (ἀπὸ συμβόλων δ.) ἡτηθεὶς πολίτης ἐκατέρως αὐτῶν, ἢ καὶ αὐτῇ, ἀνὰ πρὸς τὴν ἄλλην δικαζομένη ἡτιῶτο ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἐκείνης, ἡδύνατο τῇ κοινῇ συγκαταθεσὶν ἢ ἀναθεῖναι τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασιν εἰς ἄλλην τρίτην, ἀμερόληπτον πόλιν, ἣτις ἐλέγετο τότε ἐκκλητος, ὡς καὶ ἡ δίκη. Ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας τῶν δ' αἰ. Ἀθῆναι, βιάσασθαι τοὺς συμμάχους νὰ φέρωσιν εἰς τ' ἀττικά δικαστήρια οὐ μόνον τὰς μικτάς μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν Ἀθηναίων, ἀλλὰ καὶ πάσας τὰς ἰδίας αὐτῶν δίκας, διεξαγμένας πρὸ τῶν

Θεσμοθετῶν, ὠνόμαζον καὶ αὐτὰς καταχρηστικῶς ἀπὸ συμβόλων (Ξενοφ. Πολ. Ἀθ. Α, 14—18).

Ἑκκύκλημα, μηχανὴ θεατρικὴ δι' ἧς ἀνοιγόμενον τὸ μετασκήνιον, ἐδείκνυε τὸ ἔνδον τῆς οἰκίας. Κατὰ τινὰς τὸ μετασκήνιον ἀπεσύρετο δι' αὐτῆς ἐκατέρωθεν, καὶ ἐδείκνυε τὴν ἐπίσω αὐτοῦ παράστασιν, ὡς ἐν Αἰσχλ. Ἀγαμ. 1372 (ἴδ. 1379. 1438. — Σοφκλ. Ἀντ. 1239. Αἴ. 334. — Εὐριπ. Μήδ. 1314. Ἰππόλ. 869. Ἡλέκτρ. 1187. — Ἀριστοφ. 408. Θεσμφ. 96).

Ἑκλειψις, φωτεινῶν οὐρανίων σωμάτων. Τὸ φαινόμενον τοῦτο ἀρχαιοτάτα ἡσχόλησε τοὺς σοφοὺς τῆς Ἑλλάδος. Πρῶτος ὁ Μιλήσιος Θαλῆς προεῖπε τὴν ἐν ἔτει 584 π. Χ. συμβῆσαν, τὴν ἀληθὴ αὐτῆς αἰτίαν ἀναγνωρίσας.

Ἑκλογεῖς, ἐν Ἀθήναις, καὶ συλλογεῖς, ζήτηται, ἐπιγραφεῖς ἢ καὶ ἀργυρολόγοι λεγόμενοι, οἱ καθῆκον ἔχοντες νὰ εἰσπράττωσιν ὀφειλομένους φόρους, καὶ πρὸς τοὺς συμμάχους προσέτι πρὸς τοῦτο στελλόμενοι, τοὺς μὴ ὡς ὀφείλον πέμποντας καὶ παραδίδοντας τοὺς φόρους τοῖς ἀποδέχταις ἐπὶ τῶν μεγάλων Διονυσίων (Θουκ. Γ, 13).

Ἑκμαρτυρία, ἴδ. Δίκη.

Ἑκνομος λόφος, ὄρος εἰς τὰ Ν. τῆς Σικελίας, λαβὼν τὴν ἐπωνυμίαν ἐκ τοῦ ὅτι ὁ τύραννος Φάλαρις εἶχε στήσει ἐπ' αὐτοῦ τὸν χαλκοῦν ταῦρον ἐν ᾧ ἔκαie τοὺς καταδικαζομένους. Ἐνταῦθα κατέπλευσεν ὁ Δίων ὅτε ἐκινήθη κατὰ τοῦ Διονυσίου (Πλούτ. Δίων, ΚΣΤ), καὶ τῷ 257 π. Χ. ἡττήθη ἐνταῦθα ὁ Καρχηδονικὸς στόλος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων (Πολυβ. Α, 25—29).

Ἑκπώματα, ἴδ. κέραμοι.

Ἑκτῆνες, ἐπὶ Ὠγύγου κάτοικοι καὶ αὐτοὶ τῆς παρὰ τὸν Ἀσωπὸν Βοιωτίας, καταστραφέντες ὑπὸ λαιμοῦ (Παυσ. Θ, 5, 1).

Ἑκτυπον, τὸ ἀπὸ ἐγγλύφου, ξυλίνου ἢ ἄλλου τύπου ἐκτετυπωμένον, κυρίως ἐκ γύψου. Ἑκτυποὶ δ' ἐλέγοντο καὶ αἱ ψῆφοι

ἔσαι εἶχον ἀναγλύφους καὶ οὐχὶ ἐγγεγλυμένους τὰς ἐπ' αὐτῶν παραστάσεις. (Cameo).

Ἑκτωρ, ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάθης, ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος προστατευόμενος, ἀρχηγὸς τοῦ Τρωϊκοῦ στρατοῦ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 816), καὶ ὁ ἀνδρείοτατος ἐν αὐτῷ, ὃν καὶ αὐτὸς ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπὶ στήθεϊ νὰ προσβάλῃ (Ἰλ. Γ, 60, Η, 113), γενναῖος, εὐσεδῆς υἱὸς, φιλόστοργος πατρί, πιστὸς φίλος. Καὶ προσέδλεπε μὲν τὴν πτωσίαν τῆς Τροίης, ἀλλ' ἐθεώρει καθῆκον μέχρις ἐσχάτων νὰ προμάχηται ὑπὲρ τῆς πατρίδος, καὶ ὑπὲρ τὸν θάνατον ἐφοδεῖτο τὸ θυεῖδος. Τὰ αἰσθήματα ταῦτα ποιητικώτατα ἐκφράζει πρὸς τὴν γυναῖκά του Ἀνδρομάχην, ὅτε ἀπέρχεται εἰς τὴν μάχην (Ἰλ. Ζ, 392. Μ, 243). Ὡς ἐκ τῶν κυριωτέρων τοῦ ἀνδραγαθημάτων δύνανται νὰ μνημονευθῶσι, τὸ ὅτι ἐπρομάχησε τοῦ Σαρπηδόνης (Ε, 680), ἢ μετὰ τοῦ Αἴαντος τοῦ Τελαμωνίου μονομαχία του (Η, 1), ἢ ἐφοδος κατὰ τοῦ ὄχλου τῶν Ἑλλήνων καὶ ἡ ῥῆξις τῆς πύλης (Μ), ἢ πυρπόλησις τῶν Ἑλληνικῶν πλοίων, ὅτε καὶ τὸν Πάτροκλον ἐθανάτωσε (Π, 822). Φονεύσας αὐτὸν ὁ Ἀχιλλεὺς, ἔρριψε τὸ σῶμά του εἰς τὴν κόνιν, βορὰν τῶν κυνῶν· ἀλλ' ἡ Ἀφροδίτη, χρίσασα αὐτὸ δι' ἀμβροσίας, τὸ ἐπροφύλαξε κατὰ σήψιν, καὶ ἄφ' οὗ ὁ Ἀχιλλεὺς τὸ ἔσυρεν ἐπίσω τοῦ ἄρματός του τρίς περὶ τὸν τάφον τοῦ Πατρόκλου (κατὰ μεταγενεστέρας, τρίς περὶ τὴν πόλιν), ὁ Ἀπόλλων τὸ προφύλαξε πάσης περαιτέρω βλάβης (Ω, 15), μέχρις οὗ ὁ Ἀχιλλεὺς, διαταγῇ τοῦ Διὸς, ἀπέδωκεν εἰς τὸν Πριάμον τὸ σῶμα, κομισθὲν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Ἰλίου, ὅπου ἐν τιμῇ ἐκάθη. Καὶ

ἐνταῦθα λήγει ἡ Ἰλιάς. Ἐξ Ἀνδρομάχης τῆς Ἡετίωνος, διαπρεποῦς γυναίκος, ἔσχεν ὁ Ἐκτωρ υἱὸν τὸν Ἀστυάνακτα ἢ Σκαμάνδριον (Ἰλ. Ζ, 400), κατ' Ὀδίδιον (Μελ. XIII, 415), ἐπὶ τῆς ἀλώσεως τῆς Τρωάδος κρημνισθέντα ἐκ τῶν τειχῶν, διότι ὑπῆρχε πρόρρησις ὅτι θὰ ἐπανώρθου ποτὲ τὸ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καταστραφέν κράτος.

Ἑκφαντίδης. Ἀθηναῖος ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμωδίας, πρὸ τοῦ Ἀριστοφάνους καὶ τοῦ Κρατίνου, ὅστις, ὀλίγον νεώτερος, τὸν ἐχλεύαζεν, ἀποκαλῶν αὐτὸν Καπνίαν, ὡς τοῦ ὕφους τοῦ μὴ ἔχοντος «λαμπρὸν χαρακτῆρα.» Τῷ προσήπτε δὲ καὶ ὅτι εἰς τὴν ποίησιν τῶν κωμωδιῶν τοῦ τὸν ἐδοῆθη ὁ δοῦλός του Χοιρίλος. Αὐτοῦ ὀλίγα μόνον σώζονται ἀποσπάσματα, καὶ ὁ τίτλος μᾶλλον κωμωδίας «Σάτυρος» (Σχλ. Ἀριστοφ. Σφκ. 152).

Ἑκφαντος. 1) Θάσιος, ἐπὶ κεφαλῇ τῆς δημοκρατικῆς μερίδος, ἀπέσεισεν ἀπὸ τῆς πατρίδος του, ἐν ἔτει 409 π. Χ. τὸ σπαρτιατικὸν πολίτευμα, καὶ παρέδωκεν αὐτὴν ταῖς Ἀθηναῖς (Δμοθ. Λεπτ. σ. 474). — 2) Πυθαγόρειος φιλόσοφος ἐκ Συρακούσων (Στωβ).

Ἑκφυλλοφόρησις. Οἱ Βουλευταὶ ἐν Ἀθῆναις, ὅτε ἐνόμιζον ἀναγκαῖον ν' ἀποβάλωσιν ἓνα τῶν συναδελφῶν των, ἐψήφισαν εἴτε διὰ δύο διαφόρων φύλλων, εἴτε δι' ἑνὸς, ριπτομένου ὑπὸ μένων τῶν θελόντων τὸν ἀπολεισμόν. Τοῦτο ἐκαλεῖτο ἐκφυλλοφόρησις, καὶ ἂν ἀπέβηκεν κατὰ τοῦ ἀποβαλλομένου, τότε προέβαινον εἰς δευτέραν τακτικὴν ψηφοφορίαν (Αἰσχ. κ. Τιμάρχ. 45).

Ἑλαΐα, ἰδ. Αἰολίς.

Ἑλακος, ποταμὸς τῆς Βιθυνίας, μεθ' ὁμωνύμου πόλεως κατὰ τὰς ἐκβολὰς αὐτοῦ, δυτικῶς τῆς Ποντικῆς Ἡρακλείας.

Ἑλακοῦς ἢ Ἑλεοῦς. 1) Ἀρχαία πόλις Τηρίων εἰς τὸ ἀκρωτήριον Μαστιουσίαν τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου. Ἐκεῖ ἦν ὁ τάφος τοῦ Πρωτεσίλαου (Ἡρόδ. ΣΤ, 140. Ζ,

33. — Θουκ. II, 102. 107). — 2) Δήμος ἐν Ἀττικῇ. — 3) Πόλις ἐν Τήνῳ. — 4) Νηαίδιον Α. τῆς Τρέδου παρὰ τὴν ξηρὰν, καλούμενον καὶ Ἑλαιουῦσα (Στρώβ. ΙΔ, 651).

Ἑλαος, πόλις ὄχυρά παρὰ Καλυδόνι ἐν Αἰτωλίᾳ, ἣν κατέλαβε τῷ 219 π. Χ. ὁ Φίλιππος τῆς Μακεδονίας (Πολύβ. Δ, 65).

Ἑλάτεια, ἰδ. Φωκίς.

Ἑλατος, 1) Εἰς τῶν Κενταύρων. — 2) Υἱὸς Ἀρκάδος καὶ Λεανείρας, βασιλεὺς τῆς Ἀρκადίας, ἀνὴρ δὲ τῆς Λαοδικῆς καὶ πατὴρ τοῦ Στυμφάλου, Αἰπύτου, Κυλλήνης καὶ Περέως, (Ἀπολλοδ. Γ, 916. 10, 3) ἐκ Κυλλήνης μετέβη εἰς τὴν Φωκίδα, καὶ ἔκτισε τὴν Ἑλάτειαν (Παυσ. I, 34, 3). — 3) Ἡγεμὼν τῶν Λαπίθων ἐν Λαρίσῃ τῆς Θεσσαλίας, πατὴρ τριῶν ἐκ τῶν Ἀργοναυτῶν, πολολόγικς ἀντί τοῦ Ἀρκάδος ἐκλαμβανόμενος.

Ἑλεγεῖα (τὰ), εἴτα **ἐλεγεῖα** (ἡ), εἶδος λυρικῆς ποιήσεως. Ἡ λέξις ἐλεγεῖα, ἐδήλου ἴσως τὸ πρῶτον οὐδὲν ἕτερον ἢ ἄσμα, καὶ εἰς τινὰ ἐποχὴν πιθανῶς ἐπεκράτησε νὰ λέγωνται οὕτως οἱ ᾄδόμενοι θρήνοι, ἂν ταιούτου χαρακτῆρος τῷ ὄντι ἦσαν ἐν τῇ πρώτῃ ἀρχαιότητι τὰ ὀνομασθέντα ἐλεγεῖα ποιήματα. Ἐπηγάσαν δ' ἐκ τοῦ ἐπικοῦ μέτρου, τοῦ μόνου ἴσως τότε ἔτι ἐν χρήσει, κατὰ τοῦτο αὐτοῦ ἐκτραπέντα, ὅτι συνέκειντο οὐχὶ ἐκ συνεχῶν ἐξομέτριων, ἀλλ' ἐναλλαξὶς ἐξ ἑνὸς ἐξαμέτρου καὶ ἑνὸς πενταμέτρου, συγγενῶν κατὰ τὴν γλῶσσαν πρὸς τὰ ἐπικά, μεθ' ὧν πιθανῶς κοινὴν εἶχον καὶ τὴν πατρίδα. Τ' ἀρχαῖστατα ὁμῶς γνωστὰ οὐδόλως εἰσι Ὀλυβερὰ, ἀλλὰ πάσης φύσεως ποιήματα. Ὁ πρῶτος μνημονευόμενος ἐλεγεῖακὸς ποιητὴς ἦν ὁ Ἑφέσιος Κολλήτιος, κατὰ τινὰς περὶ τὰ 776, κατ' ἄλλους περὶ τὰ 652 π. Χ. ἀκμάσας, καὶ αὐτοῦ σώζεται ἐν ποίημα πατριωτικόν, τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ ζητοῦν νὰ ἐκκαύσῃ τὴν ἀνδρίαν καὶ τὸν πολέμικὸν ἐνθουσιασμόν. Τεταῦτα ἐποίησαν καὶ οἱ μεταγενέστεροι αὐτοῦ, ὁ Τυρταῖος, ὁ Σόλων, ὁ Θέογνις, κατὰ μέρος καὶ ὁ Ἀρχίλοχος.

ὁ Μίμνερρος, ὁ Ξενοφάνης. Ὁ δ' εἰς τῶν ἀρχαιοτέρων, Ἄσιος ὁ Σάμιος, ἦν συγχρόνως καὶ ἐποποιός. Ἑλέγοντο δὲ τινὲς ἐξ αὐτῶν, ὡς ὁ Σόλων, ὁ Θεόγνης, ὁ Ξενοφάνης, καὶ γινώσκοντο ποιηταί, διότι εἰς τὰς πολιτικὰς αὐτῶν ἐλεγείας παρενέβαλλον καὶ γινώσκοντες, εἰς δὲ καὶ ἡ ὕλη καὶ τὸ μέτρον ἔδιδον ἀφορμὴν. Πλὴν δὲ τούτων ἐγένετο χρῆσις τῶν ἐλεγειακῶν ποιημάτων καὶ εἰς τὰ συμπόσια (συμποσιακά), καὶ εἰς ἐρωτικά ἄσματα καὶ εἰς ὁρηνώδη, ἐξ ὧν, ἴσως ἐν τινὶ ἐποχῇ τῶν πλησιεστέρων, ἐδόθη πιθανῶς τὸ ὄνομα εἰς τὸ στιχομυθικὸν μέτρον. Συμποτικῶς ἐλεγείου πρῶτον παράδειγμα ἐστὶ τοῦ Ἀρχιλόχου. Ὀρθησευτικά ἐποιεῖ ὁ Κεῖος Σιμωνίδης, ἐρωτικά ὁ Μίμνερρος. Εἰς τὸ εἶδος τῆς ποιήσεως τοῦτο ἐπεδόθησαν καὶ οἱ Ἀλεξανδρινοί, μετ' Ἀντίμαχον, Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς, Ἑρμῆσιάνναξ, Φανοκλῆς, Ἐρατοσθένης, Φιλήτας, Καλλίμαχος, παρ' ὧν παρέλαβον καὶ ἐκκαλλιέργησαν τὴν ἐλεγειακὴν ποίησιν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι.

Ἑλένη, 1) θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λήδας (Ὀμ. Ἰλ. Γ. 426), γυναικὶς Τυνδάρειω, τοῦ βασιλέως τῆς Λακεδαιμόνος, ἀδελφῇ δὲ τῆς Κλυταιμνήστρας, τῶν Διόσκουρων, καὶ τῆς Τιμάνδρας καὶ Φιλονέης, ἡ ὠραιότερα πασῶν τῶν τότε γυναικῶν, ἡρπάζη ἐν τῇ πρώτῃ αὐτῆς νεότητι ὑπὸ τοῦ Θησέως, καὶ ἐκομίσθη εἰς Ἀριδναν τῆς Ἀττικῆς, ὅθεν ὅμως τὴν ἡλευθέρωσαν οἱ ἀδελφοί της. Τὴν ἐνύμφευσεν δ' ὁ πατήρ της μετὰ τοῦ Μενελάου, βασιλεύσαντος εἰς Σπάρτην. Ἐπ' ἀπουσίας δ' αὐτοῦ ἡρπάζη μετὰ πολλῶν θησαυρῶν εἰς τὴν Τρωάδα ὑπὸ Πάριδος τοῦ υἱοῦ τοῦ Πριάμου, ὅπερ ἐπέφερε τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον (Ὀμ. Ἰλ. Γ. 40. 156). Ἐπ' αὐτοῦ μένει ἐν Τρωάδι ὡς σύζυγος τοῦ Πάριδος, καὶ ἔνεκα τοῦ κάλλους τῆς θαυμάζεται καὶ ἀγκυπᾶται ὑπὸ τῶν Τρώων (Αὐτ. 161). Ἀλλ' αὕτη, ὡς εὐγενεὺς, εἰ καὶ ἀσθενεὺς χαρακτηρὸς περιγραφομένη, μεταμελεῖται καὶ ὁμο-

λογεῖ τὴν κουφότητα τῆς νεότητός της. (Αὐτ. 139. 171). Τοῦς Ἀχαιοὺς ἀγαπᾷ, καὶ ἐπὶ θυμῷ τὴν πατρίδα της, τὸν πρῶτον της σύζυγον, τὴν θυγατέρα της Ἑρμιόνην (Ὀδ. Δ. 260). Τινὲς, οὐκ ὅμως ὁ Ὀμηρὸς, τὴν εἰπον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πάριδος κυμπεύειν τὸν ἀδελφόν του Διόφοβον, ὃν ὁ Βιργίλιος (Αἰν. VI, 547) λέγει ὅτι παρέδωκεν εἰς τὸν Μενέλαον. Μετ' ἐκταστεῖς δὲ πλανήσεις μετὰ τούτου, ἐπιστρέφουσιν ἀμφοτέρω καὶ συζῶσιν ἐπὶ μακρὸν ἥσυχον ἐν Λακωνίᾳ (Ὀδ. Δ), ἐνθα εἶχε κοινὸν μετὰ τοῦ Μενελάου τάφον ἐν Θεραιπναῖς (Παυσ. Γ, 19. 9). Κατ' ἄλλας δὲ παραδόσεις, μετὰ τοῦ Μενελάου τὸν θάνατον, ἐκδιωχθεῖσα ὑπὸ τῶν υἱῶν του, ἔφυγεν εἰς Ῥόδον, ἐνθα ἀπηγγονίσθη εἰς δένδρον, καὶ οἱ Ῥόδιοι ἡγείραν ναὸν εἰς Ἑλένην τὴν δεινδρίτιδα. Ἐπίστευον δ' ὅτι μετὰ τὸν θάνατόν της ἐνυμφεύθη τὸν Ἀχιλλεὺς καὶ ἔζη μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Λευκὴν νῆσον. — 2) Θυγάτηρ Πάριδος καὶ Ἑλένης. — 3) Θυγάτηρ Αἰγίσθου καὶ Κλυταιμνήστρας. — 4) Μήτηρ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, ἀσπαρσθεῖσα τὸν χριστιανισμόν, καὶ τὸν σταυρὸν ἀνευροῦσα. — 5) Θυγάτηρ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου καὶ Φαύστης, σύζυγος Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου, τῷ 355 μ. Χ., ἀποθανοῦσα δὲ τῷ 360.

Ἑλενος, ἰδ. Πριάμος.

Ἑλεος, ἐλατρεῖτο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ὡς δαίμων, καὶ εἶχε βωμὸν ἐν τῇ ἁγορᾷ, εἰς ὃν προσέφευγον οἱ τὴν ἀρωγὴν τῆς πόλεως ἐπικαλούμενοι ξένοι (Παυσ. Δ 17. 1. — Ἀπολλόδ. Β. 8, 1, Γ, 7, 4).

Ἑλεοῦς, ἰδ. Ἑλαιοῦς.

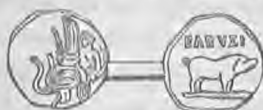
Ἑλέπολις, μηχανὴ πολιορκητικὴ ἣν ἐφεύρε Δημήτριος ὁ Πολιορκητής, καὶ τὸ πρῶτον ἐποίησεν χρῆσιν αὐτῆς κατὰ τῆς Ῥόδου (Διόδ. [Κ, 95. — Vitr. X, 22]. Ἦν πύργος ἐννεάδομος, ἐπὶ τροχῶν φερόμενος, ἐξ οὗ ἐξήρχοντο μηχανήματα καὶ ἐσφενδονίζοντο βέλη κατὰ τῶν τειχῶν.

Ἑλευθεράδ, ἰδ. Ἀττικῇ.

Ἑλευθέρια, ἑορτή, 1) μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην πρὸς τὴν τοῦ Ἑλευθερίου Διὸς, καὶ εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐλευθερώσεως ἀπὸ τῶν Περσῶν ὡς πανελληνίως καθιερωθεῖσα, μετ' οὐ πολὺ ὅμως εἰς τοπικὴν μεταπεσοῦσα (Στρεβ. Θ, 632.—Πλούτ. Ἀριστ. ΚΔ).—2) Ἐν Σάμῳ, ἑορτὴ εἰς τὸν Ἑρῶτα, ὡς ἐν ταῖς μάχαις τοῦς νιανίας ὁμοῦ συνέχοντα εἰς τὰς τάξεις τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας.—3) Ἑορτὴ τῶν ἀπελευθέρων.

Ἑλευθερολάκωνες, ἐπὶ Ῥωμαίων καίτοι καὶ μέρου: τῆς Λακωνικῆς, ἐκ τῶν ἀρχαίων περιόικων καὶ Εἰλωτῶν, καθ' ἑαυτοὺς πολιτευόμενοι. Ὁ Αὐγούστος ὥρισεν εἰς εἴκοσι καὶ μίαν τὸν ἀριθμὸν τῶν πόλεων αὐτῶν (Στρεβ. Η, 365.—Παυσ. Γ, 21, 6).

Ἑλευσίνια, ἑορτὴ γεωργικὴ τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης, τελούμενη ἀρχαῖα τὰ ἐν Ἑλευσίνι, πόλει ὑπερκειμένη εὐρύς

ἀροσίμου, τοῦ Ῥαρίου πεδίου, καὶ ἐκεῖθεν, ὡς ὑπετίθετο, μεταβάσα καὶ εἰς Ἀθῆνας ὅτε ὁ Ἐρεχθεὺς ἐνίκησε τὸν Εὐμόλπον, καὶ ἤνωσε τὴν Ἑλευσίναν μετὰ τῶν Ἀθηναίων. Ἐπειδὴ δ' ἡ ὑπὸ τὴν γῆν σπορὰ τοῦ σίτου καὶ ἡ ἀναβλάστησις αὐτοῦ ἔχει τι τὸ μυστηριώδες ὁ ἥνικετο καὶ ὁ μῦθος τῆς Περσεφόνης, καὶ συγγενὲς πρὸς τὰς περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς δοξασίας, διὰ τοῦτο ἡ ἑορτὴ αὕτη περιεῖχε μυστήρια ὡς ἱερῶτατα θεωρούμενα. Ἰδρυτὴν αὐτῆς ἄλλοι μῦθοι καὶ παραδόσεις ἔλεγον τὸν Εὐμόλπον, τὸν Μουσαῖον, τὸν Ἐρεχθεά, κομίσαντα σίτον ἐξ Αἰγύπτου, ἢ αὐτὴν τὴν Δήμητραν, ὅτε ἤλθε ζητοῦσα τὴν θυγατέρα της. Κατ' ἑτος εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους, ἐν Ἀνθιστηριῶνι (τέλος φεβρουαρίου) ἐτελοῦντο εἰς τὸν ἐν Ἀγραις τῶν Ἀθηναίων (πέραν τοῦ Ἰλισσοῦ) ναὸν τῆς Δήμητρος τὰ μικρὰ λεγόμενα Ἑλευσίνια, καθιε-

ρωθέντα, ὡς ἐπιστεύετο, χάριν τοῦ Ἑρακλέους, εἰς ὃν, καθὼς ξένον, δὲν ἐπέτρεπαν ὁ νόμος τὴν ἐν Ἑλευσίνι μύησιν. Οἱ θέλοντες νὰ μνησθῶσιν ἤρχίζον ἀπὸ τούτων, ἐμιοῦντο τὰ μικρὰ μυστήρια, καὶ ἐλέγοντο μύσται, τὰ δὲ μεγάλα Ἑλευσίνια ἐωρτάζοντο τὸ φθινόπωρον, ἀπὸ τῆς 15 Βρυερομιῶνος (τέλη Σεπτεμβρίου), ἐπὶ ἐννέκ ἡμέρας. Ἡ πρώτη ἐλέγετο Ἀγυρμὸς, διότι κατὰ ταύτην συνήρχοντο οἱ μέλλοντες νὰ ἐορτάσωσιν ἡ δευτέρα δ' ἐκαλεῖτο Ἀλαθε μύσται, διότι κατ' αὐτὴν οἱ μύσται κατέβαινον πρὸς καθαρμὸν εἰς τὴν θάλασσαν, κατὰ Σουίδαν εἰς τοὺς Ῥυτοὺς, παράλιον λίμνην ἐπὶ τῆς ἱερᾶς ἐδρᾶς (Παυσ. Α, 38). Εἶτα δ' ἐνήστευον, τρώγοντες μόνον πλῆκκοντα σησάμου καὶ μέλιτος· τῇ δ' ἡμέρᾳ ἐτελεῖτο ἡ καλὰ θοὺ καθεύδος, καθ' ἣν γυναῖκες, μυστικὰς κῆστεις ἐν χερσὶν ἔχουσαι, περιέφερον ἐν πομπῇ καὶ ἐν τὸς ἀμάξης ὑπὸ βοῶν συρμένης κάλαμον περιέχοντα ροῖδια καὶ μύκωνας. Ἡ δ' ἡμέρα ἦν ἡ τῶν λαμπάδων, καὶ κατ' αὐτὴν οἱ μύσται ἀνήρχοντο εἰς Ἑλευσίναν λαμπαδοχρῶντες ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ θαδούχου, καὶ διενυ-

κτέρευσεν ἐν τῇ ναφί τῆς θαλάσσης. Ἡ δὲ σ' ἡμέρα ἦν ἡ τῆς μεγάλης πομπῆς, καθ' ἣν, πλὴν τῶν ἱερέων, τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν μυστῶν, μέγα πλῆθος παρηκολούθει εἰς μυριάδας ἀριθμούμενον (Ἡροδ. Η, 65). Ἐλάμβανον δὲ μετὰ μεσημβρίαν ἀπὸ

τοῦ ἐν τῇ πόλει Ἑλευσίνιου, ἀνατολικῶς τῆς Ἀγορᾶς, τὸ ἄγαλμα τοῦ μετὰ τῆς Δήμητρος καὶ μυθολογικὴν καὶ συμβολικὴν σχέσιν ἔχοντος Ἰάκχου (Βάκχου), γεωργικοῦ θεοῦ καὶ αὐτοῦ, καὶ σελίνις καὶ μύρτω ἐστεμμένον, φέρον αὐτὸ πανη-

γυριώτατα, μεθ' ὧν καὶ χαρμῶν ἐυφημιῶν, διὰ τῆς ἐκ τῆς πομπῆς ταύτης Ἱερᾶς κληθείσης ὁδοῦ εἰς Ἑλευσίνια, ἐνθα λαμπροδουχοῦντες ἐφθονον τὴν ἐσπέραν, καὶ κατέθετον αὐτὸ εἰς τὸν μυστικὸν σηκὸν τοῦ Ἀνακτόρου, Μεγάρου, τελευτήσκειν, ὡς ὁ νόμος ἐκαλεῖτο. Ἐμυσντο δὲ τότε οἱ μύσται εἰς τὰ μυστήρια· ἀλλὰ μόνον κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος ἐγίνοντο ἐπόπται, ἐκ βαθέος σκότους εἰς κατάφωτον ἄδυτον, εἰς φωταγωγίαν ὁδηγούμενοι, ἐνθα τοῖς ἐπετρέπετο ἡ ἐποπτεία ἢ αὐτοψία, ἥτοι νὰ ἴδωσι τὰ κρυπτά καὶ ἀπόρρητα, παρευρισκόμενοι εἰς θράμα μυστικόν, παριστῶν ἴσως τὴν ἱστορίαν τῆς Δήμητρος, τῆς Περσεφόνης καὶ τοῦ Ἰάκχου. Τῇ ἐδόξεν δ' ἐπανήρχετο ἡ πομπή, καὶ ὅτε διήρχετο ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ Κηφισοῦ (ἐν τῷ Ἀττικῷ πεδίῳ), οἱ ἐκεῖ συνηγμένοι καὶ περιμένοντες αὐτήν, τὴν ἐδέχοντο μετὰ κραυγῶν καὶ εὐφημιῶν καὶ παντοίων σκωμμάτων, αἵτινα παροϊμιακῶς γεφυρισμοὶ ὠνομάσθησαν. Ἡ ὁγδόη ἡμέρα, ὠρισμένη διὰ τοὺς ἀκουσίως καθυστερήσαντας εἰς τὴν ἐσπέρην, ἐλέγετο Ἐπιδαύρια, καθιερωθεῖσα θῆθεν ὅτε ὁ Ἀσκληπιὸς ἦλθε ποτὲ κατόπιν ἐσπέρης ἐξ Ἐπιδαύρου, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἠθέλησαν νὰ μὴ τὸν ἀφήσωσιν αὐτῆς ἀμέτοχον (Φιλόστρ. Β. Ἀπολλ. Δ, 6). Ἡ δὲ ὁ καὶ τελευταία ἐκαλεῖτο Πλημoxόαι διότι κατ' αὐτήν, εἰς περάτωσιν τῆς ὅλης ἐσπέρης, ἐκ δύο κεράμων, οἵτινες πλημoxόαι ἐλέγοντο, ὁ ἱερεὺς εὐχὰς προσφέρων, ἔχυνεν οἶνον ἢ ὕδωρ, ἐκ τοῦ μὲν πρὸς ἀνατολᾶς, ἐκ τοῦ δὲ πρὸς δυσμᾶς (Πολδ. Ι, 74.—Ἀθῆν. ΙΑ, 496). Ἦγοντο δὲ καὶ ἀγῶνες ἐπὶ τῶν ἑλευσινίων, ὧν τὰ βραβεῖα ἦσαν στάχυες. Ἐπὶ τῆς ἐσπέρης δ' οὐδεὶς συνελαμβάνετο ἐπὶ ἀδικήματι, ἀλλ' ἀφ' ἐτέρου εἰς ἀτίμους δὲν ἐπετρέπετο, οὐδ' εἰς ἱκέτας, ἢ εἰς αὐτὴν παρουσία (Ἀνθ. π. Μυστ. 54).—Τῆς τελευτῆς ἐπεμελεῖτο ὁ Βασιλεὺς μετὰ 4 ἐπιμελητῶν, ἐκλεγομένων ὑπὸ

τοῦ δήμου, ἐξ ὧν οἱ 2 ἔπρεπε νὰ λαμβάνωνται ἐκ τῶν γενῶν τῶν Εὐμολπιδῶν καὶ τῶν Κηρύκων, παρ' οἷς κληρονομικὴ ἦν ἡ ἱερατεία. Ὁ ἀνώτατος ἱερεὺς εἰς τὴν ἐσπέρην ἦν ὁ ἱεροφάντης, ὁ τὰ μυστήρια δεικνύων, ὃ ἀνέκειτο ἡ δεξιὴ τῶν ἱερῶν, ἐπίσης εἰς τῶν Εὐμολπιδῶν (οἵτινες ἴσως ἦσαν κυρίως οἱ φύλται τοῦ ναοῦ). Πρῶτος ἦρχε δὲ καὶ γυνὴ ἱεροφάντης διὰ τὰς γυναικάς. Τούτοις καὶ τῷ θαοδούχῳ ἀνέκειτο τὸ μυστὴν τὰ Ἑλευσίνια. Ἐκ τῶν ἱερῶν λειτουργῶν ἦσαν καὶ ὁ ἐπιθώμιος ἢ ἐπὶ τῷ βωμῷ, καὶ ὁ ἱεροκῆρυξ, ὅστις εἴλεγε τὸ γένος ἐκ τοῦ κήρυκος τῶν θεῶν Ἑρμοῦ καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Κέρκρος, ἢ ἐκ Κήρυκος, τοῦ υἱοῦ τοῦ Εὐμολπιδου. Ἀπετέλουν δὲ πάντες οἱ ἱερεῖς ὁμοῦ ἱερὰ βουλήν, ἔχουσιν τὴν ἐξήγησιν τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων, καὶ τινὰ δικαιοδοσίαν ὡς πρὸς τὰ τῆς λατρείας. Τὰ Ἑλευσίνια ἦσαν ἀντικείμενον κοινῆς εὐσεβείας μέχρι τῶν χρόνων τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων. Ἐπὶ τῶν Ἀντωνίων δὲ ἤρχισε καταστροφικὴ ἡ Ἑλευσίς, καὶ ἀφ' οὗ, κατὰ τὸν δ' μ. Χ. αἰῶνα, ὁ Ἀλαρίχος μετὰ τῶν Γότθων, συνοδεῖα καὶ μοναχῶν, ἐλεηλάτησε καὶ ἠρήμωσε τὸν ναόν. ὁ Θεοδοσίος κατήργησε τὰ μυστήρια.

Ἑλευσίς ἢ **Ἑλευσίν**, ἰδ. Ἀττικῇ. **Ἑλεφαντίνη**, νῆσος τοῦ Νείλου εἰς τὰ ὅρια Αἰγύπτου καὶ Αἰθιοπίας, ὑπὸ τοῦ καταρράκτας, ἀπέναντι τῆς Συήνης (Ἡρόδ. Β, 17. 29. 30).

Ἑλεφαντὶς, γυνὴ συγγραφεὺς καὶ ποιήτρια ἀσέμων συνθέσεων ἐπὶ τῶν πρώτων Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων (Suet. Tib. XLII).

Ἑλέφας, ἐλέγετο οὐ μόνον τὸ ζῷον, ἀλλὰ καὶ τὸ ὅσπερ τῶν ὀδόντων αὐτοῦ. Τὸ ζῷον μνημονεύεται πρῶτον παρ' Ἡροδότου (Δ, 191)· τοὺς δ' ὀδόντας, διὰ τοῦ ἐμπορίου προμηθευομένους, ὡς ὕλην κοσμητικὴν συναχῶς ἀναφέρει ὁ Ὀμηρος (Ἰλ. Ε, 583. Ὁδ. ΙΗ, 196), πολλάκις καὶ ἐπιχριομένην (Ἰλ. Δ, 141). Μεταγενεστέρως δὲ, ἀλλ' ἤδη

ἀπὸ τῆς 50^α Ὀλυμπιάδος, ἐν πλακῶν 12—15 τετρ. θακτῶν ἐλέφαντος πιστοῦ καὶ μαλασσομένου ἢ λυγρομένου κατὰ τέχνην τὴν σήμερον ἐκλιποῦσαν, συνδεδεμένων δὲ μετὰ χρυσοῦ, κατεσκευάζοντο τὰ πολυτελέστατα χρυσελέφαντινα ἀγάλματα, οἷα ἦσαν τὰ κυριώτερα ἀριστουργήματα τοῦ Φειδίου. Εἰς αὐτὰ ὁ ἐλέφας κατέχει μάλιστα τὰ γυνὰ τοῦ ἀγάλματος μέρος. Ὑπεῖθε δὲ τὸ ἔνδον ἦν ξύλινον, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ὁ ἐλέφας προσεκολλᾶτο, διὰ τοῦτο, ἵνα μὴ ἀποσπᾶται ἠφαιρόμενος, ἔπρεπε μετὰ πολλῆς φροντίδος νὰ βρέχεται συνεχῶς. — Τὸ δὲ ζῶον, ὁ ἐλέφας, χρήσιμον εἰς τὰς μάχας, ἐγνώσθη τοῖς Ἕλλησι κυρίως ἐπὶ τῶν ἐκστρατειῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὅτε οἱ ἐπικούρου τῶν Περσῶν Ἴνδοι ἔφερον καὶ τινες ἐλέφαντας μεθ' ἑαυτῶν (Ἀρρ. Γ, 8.—Παυσ. Α, 12, 4). Ἐξ Ἰνδιῶν δ' ἔπεμψεν ὁ Ἀλέξανδρος 200 εἰς τὴν Καρμανίαν, καὶ παρεδέχθη αὐτοὺς καὶ εἰς τὸν στρατόν του, καὶ ἐπὶ τῶν διαδόχων ἀπετέλουν αὐτοὶ τὴν κυριωτέραν δύναμιν τοῦ στρατοῦ, δι' ὃ καὶ πᾶσαι αἱ φατρίαι ἐπροσπάθουν νὰ περιποιῶνται τὸν ἐν τῇ Ἰνδικῇ σατράπην Εὐδότην, ὅστις ἐπρομηθευε τὰ θηρία. Εἰς τὴν ἐν Ἰψῷ μάχην εἶχεν ὁ Σέλευκος 400—480 ἐλέφαντας. Ἦν δ' ἐν ταῖς μάχαις εἰς πρὸ πάντων ὁ ἡγούμενος, καὶ τοῦτον μάλιστα ἡγωνίζοντο νὰ φονεύσῃσιν οἱ ἀντίπαλοι (Διόδ. ΙΗ, 33). Ἡ πλήρης πανοπλία τοῦ ζώου συνίστατο εἰς πύργον ὃν ἔφερον ἐπὶ τοῦ νώτου, ἐγκλειόντα τέσσαρας τοξότας. Μετὰ ταῦτα προστετέθη αὐτοῖς καὶ προμετωπίδιον, κεκοσμημένον ἐνίοτε διὰ λίθου πτερῶν. Κατὰ Πολύβιον, εἰς ἄρμυν κατὰ τῶν ἐλεφάντων οἱ ἀντίπαλοι ἔχριον χόιρους διὰ πίσης, καὶ ἀνάπτοντες αὐτοὺς, τοὺς ἔρριπτον κατὰ τῶν ἐλεφάντων, οἷτινες τρομάζοντες ἐκ τῶν φλογῶν καὶ τῶν κραυγῶν τῶν βασιζομένων ζώων, ἐστρέφοντο κατὰ τῶν ἰδίων στρατιωτῶν· δι' ὃ καὶ ὁ Ἀντίγονος διέταξε τοῖς Ἰνδοῖς νὰ τρέψῃ πάντοτε χόιρους μετὰ τῶν ἐλεφάντων. ἵνα οὐ-

τοι συνθίξωσιν εἰς τὴν παρουσίαν αὐτῶν. Καὶ τῶν Ῥωμαίων δὲ τὸ ἱππικὸν ἐτράπη πρὸ τῶν ἐλεφάντων τοῦ Πύρρου, καὶ περιέφερον εἰς σύγχυσιν καὶ τὸ πεζικὸν (Λίν. Ερ. ΧΙΙΙ, 7)· καὶ μετεχειρίσθησαν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι αὐτοὺς κατὰ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα (Λίν. ΧΧΙ, 36), ἀλλ' ὀριστικῶς δὲν τοὺς παρεδέχθησαν, καὶ μόνον οἱ αὐτοκράτορες τοὺς εἶχον ἵνα ἐνίοτε σύρῃσι τὸ ἄρμα των.

Ἑλεφήνωρ, υἱὸς τοῦ Χαλκιδόντος, ἡγεμὼν τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Ἀδάντων, ἐξεστράτευσε μετ' αὐτῶν εἰς τὴν Τροίαν, καὶ ἐφανεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀγένορος (Ὀρ. Ἰλ. Β, 540. Δ, 462).

Ἑλέκη, 1) ἡ ἀρχαία πρωτεύουσα τῆς Ἀχαιᾶς, ἐλέγετο ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Ἴωνος, εἶχε, 12 στάδια ὑπὲρ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Σελινούντος, γὰρ τοῦ Ἑλικωνίου Ποσειδῶνος, τὸ ἀρχαιότατον τῶν Ἀχαιῶν ἱερὸν (Ὀρ. Ἰλ. Β, 575. Θ, 203). Ἐπὶ μεγάλου σεισμοῦ, τῷ 373 π. Χ., κατεποντίσθη διὰ νυκτός καὶ ἐξηφανίσθη (Παυσ. Ζ, 24.—Διόδ. ΙΕ, 24.—Στρεβ.), ὡς καὶ ἡ ἀπώτερον τῆς θαλάσσης κειμένη Βοῦρα, ἥτις ὅμως μετὰ ταῦτα ἀνεκαίνισθη.—2) Ἰδ. Ἀστερισμοί.

Ἑλικῶν, ἡ περίπυτος διαμονὴ τῶν Μουσῶν μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅρος εἰς τὰ Ν τῆς Βοιωτίας, 1570^μ ὕψηλὸν, κατάφυτον καὶ συσκιῶδες καὶ τερπνὰς ἔχον κοιλάδας, κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρήσιμα μόνον καὶ οὐδὲν ἐπιδεδωδὲς τρέφον φυτὸν, καὶ διαρρεόμενον ὑπὸ τῆς πηγῆς Ἀγανίπης, καὶ τῆς τοῦ ποιητῆς ἐμπνεούσης Ἰπποκρήνης, ὑφ' ἣν ἐξετείνετο τὸ τέμενος τῶν Μουσῶν, κατέχομεν ὑπ' ἀγαλμάτων τῶν ἀρίστων καλλιτεχνῶν (Παυσ. Θ, 29—31).

Ἑλύμεια, Ἑλεμιώτις, χώρα Μακεδονική, πρὸς Ν διαρρεομένη ὑπὸ τοῦ Ἀλιάκμωνος, καὶ ἔχουσα πόλιν Ἑλύμαν (Ἀρρ. Α, 7, 6.—Θουκ. Β, 99.—Στρεβ. Ζ, 326).

Ἑλεσσών, ποταμὸς τῆς Ἀρχαίας ἐκβάλλων εἰς τὴν Ἀλφεῖον, παρ' ᾧ ἡ Μεγαλόπολις (Παυσ. Β, 12, 2. Ζ, 1).

Ἑλλάνικος, συγγραφεὺς ἐκ Μυτιλήνης, γεννηθεὶς τῷ 480 π. Χ., ζήσας 85 ἔτη, ἄρα μέχρι τοῦ 395. Τῶν συγγραμμάτων του σώζονται 28 τίτλοι, καὶ τινὰ ἀποσπάσματα. "Εγγραφε δὲ α') γενεαλογικά· Δευκαλιώνειαν, Φορωνίδα, Ἀτλαντιάδα, Τρωϊκά. β') χρονογραφικά· Ἀτθίδα μέχρι τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, Αἰολικά ἢ Λεσβικά, Περσικά. γ') χρονολογικά· ἱερείας τῆς Ἡρας, Καρνεονίκας. Τὰ δὲ λοιπὰ δὲν κρίνονται γνήσια. Ὁ Στράβων (I, 451) θεωρεῖ αὐτὸν ὡς οὐχὶ λίαν ἀξιόπιστον.

Ἑλλανοδίκα, ἴδ. Ὀλύμπια.

Ἑλλάς, κατ' ἀρχὰς πόλις καὶ χώρα Θεσσαλικῇ μεταξὺ Ἐνιπέως καὶ Ἀσωποῦ, ἢ ἔδρα τοῦ Ἀχιλλέως (Ὁμ. Ἰλ. Β, 683. I, 395. Ὁδ. Α, 496), ὅθεν τὸ ὄνομα ἐξετάθη κατὰ πᾶσαν τὴν ἐκτὸς τῆς Πελοποννήσου (Ὁδ. Α, 344, Ο, 80), καὶ τέλος, κυρίως ἀπὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐπὶ πᾶσαν τὴν ὑπ' Ἑλλήνων κατοικουμένην. Ὅρια δ' εἶχε τότε ΒΔ. τὴν Ἰλυρίαν, Β. τὴν Μακεδονίαν, Δ. τὸ Ἴόνιον, καὶ Ν. καὶ Α. τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, καὶ περιελάμβανε τὴν Στερεάν ἢ κυρίως Ἑλλάδα, ὄρεινὴν, μεταξὺ τοῦ Ἀμβρακικοῦ, Μαλιακοῦ, Κορινθιακοῦ καὶ Σαρωνικοῦ κόλπου· τὴν Πελοπόννησον, καὶ τὰς παρακειμένας νήσους. Τὸ πρὸς Β. ὄριον ἀπετέλουν ὄρη μὴ συνεχῆ, τὰ Κερκύρα ἢ Ἀκρακεράυνια, μεθ' ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου, καὶ Α. ὁ Ὀλύμπος, ἔδρα τῶν θεῶν καὶ κέντρον τῆς γῆς καθ' Ὀμηρ. Μετ' αὐτῆς δὲ συνέχονται, διὰ τοῦ ποταμοῦ Πηνειοῦ καὶ τῆς κοιλάδος τῶν Τεμπεῶν χωριζόμενα, τὸ ὄρος Ὀσσα καὶ Πήλιον, ΝΑ. παρὰ τὴν ἀκτὴν παρατεινόμενα μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου Σηπίας. Τὸ μεταξὺ δ' Ἠπείρου καὶ Θεσσαλίας ὄριον ἀποτελεῖ ὁ Πίνδος οὗ τὰ Β. ἐκαλοῦντο Λάκμων καὶ Τύμφη, διαιρῶν τὰ πρὸς τὴν Ἀδριατικὴν καὶ τὰ πρὸς τὸ Αἰγαῖον ῥέοντα ὕδατα. Ἐκπέμπει δὲ πρὸς Α. τὴν 1700^α ὕψος

ἔχουσαν Ὁ θρυλ., ἥτις διαιρεῖ τὸν Μαλιακὸν κόλπον τοῦ Παγασαιῶ, καὶ Ν. συνέχεται μετὰ τοῦ Τυμφορηστοῦ καὶ τοῦ Βωμίου ἐν Αἰτωλίᾳ. Ἡ Οὔτη πρὸς Ἀ., τὴν νοτίαν ἔχθην τοῦ Σπερχεῖος παρακολουθεῖ, ἀποτελεῖ, κατὰ τὰς ἐκβολὰς αὐτοῦ, τὸ ἰσχυρικόν, σήμερον ἐν μέρει συγχωσθὲν, στενὸν τῶν Θερμοπυλῶν, καὶ συνέχεται μετὰ τῆς Κνημίδος, τοῦ Καλλιδρόμου, τοῦ Πτώου, τοῦ Μεσσαπίου, παρατεινόντων πρὸς μεσημβρίαν τὴν ἀνατολικὴν ἀκτὴν. Ἐν Βιωτίᾳ δὲ, πρὸς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον χωροῦσιν ὁ Παρνασσός, ὁ Ἑλικὼν, ὁ Κιθαίρων, καὶ ἐν Ἀττικῇ ὑψοῦται ὁ Πάρνης, ὁ Βρυλησσός (ἢ Πεντελικὸς) καὶ ὁ Ὑμηττός. Μετὰ τοῦ Πίνδου δ' ἐνοῦνται καὶ τῆς Ἀκαρνανίας καὶ Αἰτωλίας τὰ ὄρη, ὁ Κόραξ, Ταφάσσος, Ἀράκινθος, ἡ Χαλκίς. Προφανῶς δὲ συνδέονται μετὰ τῶν ὀρέων τῆς Στερεῆς γεωλογικῶς καὶ οἱ νῆσοι. Ἡ Ἀστυπαλαία ἀνήκει ὑπὸ τὴν ἐποψιν ταύτην εἰς τὴν Ἑβρώπην, ἡ Κὼς ἤδη εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἡ Βούβοια, ἡ Ἀνδρος, ἡ Τήνος, ἡ Μύκονος ἀνήκουσιν εἰς τὴν Ὀθρυν, ἡ δὲ Κέως ἢ Σῦρος, ἡ Πάρος, ἡ Νάξος, ἡ Ἀστυπαλαία εἰσὶ, διὰ τοῦ Σουνίου, ἡ ἐξακολουθούσας τῆς ἄλλης σειρᾶς. Ἀνεξάρτητα δ' ἐκείνων εἰσὶ τὰ ὄρη τῆς Πελοποννήσου, διότι τὸ ὑψηλότερον σημεῖον τοῦ Ἰσθμοῦ δὲν ὑπερβαίνει τὰ 80 μέτρα. Βορείως αὐτοῦ ἐν Μεγαρίδι κεῖνται τὰ Ὄνεια καὶ τὰ Γεράνεα ὄρη. Ἡ δὲ Πελοπόννησος, πλὴν ὄρειων τινῶν ἀκρωτηρίων, περιέχει κατὰ πᾶσαν αὐτῆς τὴν ἐκτασιν, ἰδίως κατὰ τὰς Β. Α., ἀλλεπάλληλα, ἀπ' ἀλλήλων ὅμως διασχιζόμενα ὄρη, τὴν Κυλλήνην, τὸν Ἐρύμανθον ἐν Ἀρχαδίᾳ μετὰ πολλῶν διακλαδώσεων, τὸ Ἀραχναῖον μεταξὺ Ἀργολίδος καὶ Κορινθίας, τὸ Ἀρτεμισίον, τὸ Παρθένιον, τὸν Πάρνωνα Ἀ. τῆς Ἀρχαδίας, καὶ Ν. τὸν Μαίναλον, τὸν Ταύγετον. Ἰδίως κατὰ τὰ Ἀ. τῆς Ἑλλάδος ὑπάρχουσι

πέδια πανταχόθεν ὑπὸ ὁρέων περιβαλλόμενα, καὶ λίμνας οὐ σπανίως ἀποτελοῦντα, ὥς ἐν Θεσσαλίᾳ Β. τῆς Ὀθρύς ἡ μεγάλη Βοιωτὴς λίμνη, ἐν Βοιωτίᾳ ἡ Κωπαῖς, ἐν Ἀρχαδίᾳ ἡ Στυμφαλὶς, ὁ Φενεὸς, καὶ τὰ πέδια τῆς Τεγέας, τῆς Μαντινείας. Ἐν δὲ τῇδυτικῇ Ἑλλάδι τοιοῦτο παράδειγμα παρέχει μόνη ἡ λίμνη τῶν Ἰωαννίνων. Ἀκρωτήρια δὲ, πλὴν τῶν δύο προμνημονευθέντων, τοῦ Ἀκροκεραυνίου καὶ τῆς Σηπτίας, ἄξια μνείας εἰσὶν ἐν Ἑλλάδι τὸ Ἀντίρριον, τὸ μετὰ τοῦ Ῥίου τῆς Πελοποννήσου ἀποτελοῦν τὴν στενὴν διόδον τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, τὸ Σούνιον, ἐσχάτη ἄκρη τῆς Ἀττικῆς, ἡ Ἥρα Ἀκραία, δυτικὴ ἄκρη τοῦ Ἰσθμοῦ, αἱ Ὀλμιαὶ αὐτόθι. Ἐν τῇ Πελοποννήσῳ πρὸς Β. ὁ Ἀραξός, τὸ Ῥίον, τὸ Δρέπανον, ΒΔ. ἄκρη τῆς Πελοποννήσου, τὸ Σπειραῖον, ἀπέναντι τῆς Ν. ἀκτῆς τῆς Σαλαμίνος Νοτίως ὁ Μαλέας, τὸ Ταίναρον, τὸ νοτιώτερον τῆς χερσονήσου, ὁ Ἀκρίτας. Πρὸς Δ., τὸ Κορυφάσιον, Κυπαρίσιον, Ἰχθὺς (ν. Κατάκωλον), Χελωνάτας (ν. Κλαρέντζα). Ἐπὶ ἐκτάσεως περίπου 1130 τετραγ. μιλίων, ἔχει ἡ Ἑλλάς 340 μιλίων ἀκτῆς. Ποταμοὺς, ρύακας καὶ χειμάρρους ἔχει μὲν πλείστους, ἀλλὰ μᾶλλον ἀνύδρους, κατὰ τὸ ὅρος ἀποξηρανομένους, καὶ ὅσον μάλιστα θέν ἔχουσι μακρὸν ροὴν διὰ τὰς μικρὰς διστάσεις τῆς χώρας. Ἀπὸ τοῦ Ἀκροκεραυνίου ἀκρωτηρίου ἀπέχει ὁ Θερμαϊκὸς κόλπος μόνον 35 μίλια, ἀπὸ τοῦ Ἀμβρακικοῦ ὁ Μαλιακὸς κόλπος μόνον 17, καὶ αἱ ἀκταὶ ἀπὸ τοῦ κέντρου τῆς Πελοποννήσου, 12. Εἰσὶ δὲ τῶν ποταμῶν εἰς πλείονα ὁ Πηνειὸς ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐκτάσεως 24 μιλίων, ὁ Σπερχεῖος αὐτόθι, 14 μ., ὁ Ἀχελῷος μεταξὺ Ἀκαρνανίας καὶ Αἰτωλίας, 26 μ., ὁ Εὐφύριος ἐν Αἰτωλίᾳ, 12 μ., ὁ Κηφιστὸς ἐν Φωκίδι καὶ Βοιωτίᾳ, 10 μ. Ὁ Ἀσωπὸς, μεταξὺ Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς, 8 μ. Ἐν δὲ Πελοποννήσῳ ὁ Ἀλφειὸς,

ἐν Ἰλίδι, 16 μ., ὁ Εὐρώτας ἐν Λακωνίᾳ, 11 μ., ὁ Πάμισος ἐν Μεσσηνίᾳ, πάντων εὐρύτατος, ἀλλὰ μόνον 2 1/2 μ., καὶ τοι δεχόμενος ὁμόρρους 8 μ. Καὶ αἱ Ἀθῆναι δύο μόνον εἶχον πηγὰς. Ὡς ἡφαιστεία γῆ ἔχει πολλαχοῦ καὶ θερμὰ ὕδατα ἡ Ἑλλάς, καὶ πολλάκις ὑπέστη καταστρεφὰς ἐκ σεισμῶν. Τῶν λιμνῶν δ' αἱ κυριώτεραι ἦσαν ἡ Παμβώτις, Β. τῶν Ἰωαννίνων ἐν Ἠπειρῷ πρὸς τῇ Δωδώνῃ ἡ Βοιωτὴς ἐν Θεσσαλίᾳ ἡ Ξυνιάς, αὐτόθι ἡ Κωπαῖς ἐν Βοιωτίᾳ διρφοροὶ ἐν Αἰτωλίᾳ καὶ Ἀκαρνανίᾳ ἡ Στυμφαλὶς ἡ Μετώπα, ὁ Φενεὸς ἐν Ἀρχαδίᾳ, παρέχουσαι πᾶσαι πλουσίας βεσκάς. Κόλποι δ' οἱ ἐπισημότεροι ἦσαν ὁ Παγασαῖος (Βόλου), ὁ Μαλιακὸς (Λαμίας), εἰς τὰ ΒΑ. τῆς Ἑλλάδος ὁ Σαρωνικὸς μεταξὺ Ἀργολίδος καὶ Ἀττικῆς, μετὰ τῶν κόλπων Ἐλευσῖνος καὶ Κεγχρεῶν ὁ Ἀργολικὸς, ὁ Λακωνικὸς, ὁ Μεσσηνιακὸς, ὁ Κυπαρίσιος, ὁ Χελωνάτας, ὁ Κυλλήνιος, οἱ 3 τελευταῖοι Β. τῆς Πελοποννήσου ὁ Κορινθιακὸς, ἐν ᾧ ὁ Κρισσαῖος (Γαλαξειδίου), ὁ τῆς Ἀντικύρας (Ἀσπρας σπήτια), ὁ Ἀλκυόνιος (ν. Λιβαδούρου) ὁ Ἀμβρακικὸς (Ν. Ἀρτης) ὁ Εὐβοϊκὸς πορθμὸς μετὰ τοῦ Ὀπουντίου κόλπου (Ἀταλάντης) ὁ Εὐρπίος, μεταξὺ Στερεᾶς καὶ Εὐβοίας. Τὸ κλίμα ἐθαυμάζετο ᾗθι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων (Ἡρδ. Ι', 106)· διαφέρει δ' ἡ θερμοκρασία κατὰ τὸ ὕψος τοῦ ἐδάφους ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, καὶ τὸν χειμῶνα λευκαίνονται μὲν αἱ κορυφαὶ τῶν ὑψηλοτέρων ὁρέων, ἀλλ' εἰς τὰ ταπεινότερα ἐπέρχεται μόνον ἀθρόοσφοτος ὁ μῆρος, καὶ οὐ σπανίως ψυχρὸς ὁ βόρειος ἄνεμος. Προϊόντα δ' εἶχε παντοῖα ἡ Ἑλλάς, ἰδίως ἐξάαιρετον μάρμαρον. Εὐγενῆ μέταλλα παρήγον τὸ Λαύρειον, ἡ Σίφνος, ἡ Θάσος, χαλκὸν ἡ Εὐβοία, σίδηρον αὐτὴ καὶ ἡ Λακωνία· φυτὰ πάντα τὰ τῶν νοτίων κλιμάτων, ἰδίως ἐλίας, ἀμπέλους καὶ δημητριακοὺς καρποὺς, ἀλλὰ τοῦτους, διὰ τὴν

σπάνιν τῶν πεδιάδων, οὐχὶ ἐπαρκεῖς, ὥστε ἀνεπλήρουν τὴν ἔλλειψιν ἢ Θράκη, αἱ γῶραι τοῦ Εὐξείνου καὶ ἡ Αἴγυπτος. Ζῶα ἄφθονα ἦσαν τὰ ποίμνια αἰγῶν καὶ προβάτων, ὁμοίως καὶ ἰχθῦς· ἄγρια δὲ θηρία ἦσαν σπάνια, καὶ λέοντες μνημονεύονται μόνον ἐν τοῖς μυθικοῖς χρόνοις (Hrd. Z, 126). Αἱ δ' ἀκρίδες ἦσαν τοῦ τόπου πληγὴ. Ἡ Βόρειος Ἑλλάς περιεῖχε Β τὴν Ἡπειρον, Ἀ τὴν Θεσσαλίαν, καὶ ὑπὸ ταύτας ἐκ Δ πρὸς Α τὴν Ἀκαρνανίαν, Αἰτωλίαν, τὴν χώραν τῶν Ὀζολαίων Λοκρῶν, τὴν Δωρίδα, τὴν Ἐπικνημιδίαν καὶ Ὀπουντίαν Λοκρίδα, τὴν Φωκίδα, Βοιωτίαν, Μεγαρίδα καὶ Ἀττικὴν. Ἡ Πελοπόννησος τὴν Κορινθίαν, Σικυωνίαν, Φλιασίαν, Ἀχαΐαν, Ἠλείαν, Μεσσηνίαν, Λακωνίαν, Ἀργολίδα καὶ Ἀρκαδίαν. — Νῆσοι δ' ἦσαν ἐν τῇ Ἰωνίῳ πελάγει ἡ Κέρκυρα, ἡ Λευκάς, Κεφαλληνία, Ἰθάκη, Ζάκυνθος, Κύθηρα· ἐν τῇ Σαρωνικῇ κόλπῳ ἡ Καλαυρία, Αἴγινα, Σαλαμίς· ἐν τῇ Αἰγαίῳ ἡ Εὐβοία, καὶ βορείωτερον ἡ Λήμνος, Σαμοθράκη, Θάσος· αἱ Κυκλάδες περὶ τὴν Δῆλον· ἐν τῇ Κρητικῇ πελάγει ἡ Κρήτη. — Ἀρχαιοτάτοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος μνημονεύονται οἱ Πελασγοί, ὧν ἐπώνυμος ἔμεινε μετὰ ταῦτα καὶ ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ Πελασγιώτις· καὶ ὡς τοιοῦτοι ἐχαρακτηρίζοντο ἔτι ἐν τοῖς ἱστορικοῖς χρόνοις καὶ οἱ τὴν βορείαν παραλίαν τοῦ Αἰγαίου οἰκοῦντες. Ἐξετείνοντο δὲ καὶ εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν καὶ τὴν Ἰταλίαν, ἐνθα καὶ ἐπὶ μακρὸν παρέμεινε τὸ ὄνομα παρὰ τοῖς Τυρρηνοῖς. Λέγονται δ' ἐν τῇ ἀπωτάτῃ ἀρχαιότητι κατοικοῦντες καὶ, πιθανῶς κλάδοι τῆς αὐτῆς πελασγικῆς ρίζης, Κᾶρες, Λέλεγες εἰς τὰς νοτίας καὶ δυτικὰς παραλίας τὴν Λακωνίαν, Μεσσηνίαν, Ἠλίδαν, Αἰτωλίαν, Λοκρίδα, Φωκίδα, Εὐβοίαν, καὶ συγχρόνως Καύκωνες ἐν Αἰτωλίᾳ καὶ Ἀκαρνανίᾳ, Ὑάντες, Ἀδαντες, Ἄονες ἐν Φωκίδι, Βοιωτίᾳ, Εὐβοίᾳ· οἱ δὲ περὶ τὴν Δωδώνην ἐν Ἡπείρῳ Ἕλληνες ἐλέγοντο

Γραικοί. Ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς Ἑλλάδος ὅμως διέκρινον ἀπ' ἐαυτῶν οἱ Ἕλληνες τοὺς τῷ κοινῷ κέντρῳ μᾶλλον μεμακρυσμένους, καὶ διὰ τοῦτο, ὡς καὶ δι' ἐπιμιξίας μετ' ἄλλων λαῶν εἰς ταπεινότεραν βαθμίδα ἀναπτύξεως ἱσταμένους ὁμοφύλους αὐτοῖς, ὡς τοὺς Ἡπειρώτας, τοὺς Μακεδόνας, τοὺς Ἰλλυριοὺς, τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ Πελασγοὺς, κτλ. Συνετέλεσε δὲ καὶ ἡ Δωρικὴ εἰσβολὴ καὶ ὁ ἐν Δελφοῖς ὁμοφυτικὸς δεσμός τῶν πόλεων εἰς τὸ νῦν ἐντείνῃ βαθμίδῳ ἐπὶ πάσης τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς τὴν ἐπαυνομίαν τῶν Ἑλλήνων. Πρὶν δ' ἢ οὕτω γενικῶς κληθῶσι, γνωστὰ ἦσαν ἐπὶ τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων κατὰ τόπους διάφορα φυλῶν ὀνόματα, α) τῶν Ἀρκάδων καὶ Κυνυρέων β) τῶν Δαναῶν ἐν Ἀργεῖ, μέχρι τοῦ νῦν παραμεῖναι γ) τῶν Ἰώνων (Ἰαβόνων), ἐν πάσῃ τῇ Ἀσίᾳ τοὺς Ἕλληνας ἐμφαίνον, ἐπικρατοῦν δ' ἐν Ἀττικῇ, ἐν Εὐβοίᾳ καὶ ἐκατέρωθεν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου δ) τῶν Καδμείων ἐν τῇ Ν. Βοιωτίᾳ, καὶ Τυρρηγῶν Πελασγῶν καλουμένων. Βορείως δὲ πρὸ τῶν ἄλλων ὠνομάζοντο Ἕλληνες· πλήν τῶν Θεσσαλῶν Πελασγῶν, περιλαμβανόντων Αἰμονεῖς, Μάγνητας, Δρύοπας, Δόλοπας, Περραιβοὺς κλ., προσέτι αἱ φυλαὶ τῶν ε) Δωριέων, πρῶτον τὸν Ὀλυμπον, εἶτα τὴν Οἰτην οἰκοῦντων καὶ τὸν Παρνασσόν στ) Ἀχαιῶν, Ντῆς Θεσσαλίας, ἐθεν εἰσῆλθασαν εἰς τὴν Πελοπόννησον (Ἀργεῖ, Λακωνίαν, Πίσαν παρ' Ἀλφειῶν) ζ) Λιέων, τῶν καλουμένων Μινυῶν, ἐν Δτῇ Θεσσαλίᾳ, εἶτα δ' ἐκεῖθεν κατελθόντων εἰς τὰ νοτιώτερα τῆς Ἑλλάδος, εἰς Βοιωτίαν, Λοκρίδα, Φωκίδα, Αἰτωλίαν, Ἀκαρνανίαν. — Ἐπὶ δὲ τῆς κατὰ τὸ 1014 μεγάλῃς τῶν Ἑλληνικῶν λαῶν μετακινήσεως, ἄλλοιᾳ ἐγένετο ἡ αὐτῶν διαίρεσις καὶ ἐγκατάστασις, εἰς παρέμεινε καὶ ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων ἥτοι Θεσσαλοί, ἐξ Ἡπείρου προερχόμενοι, κατέλαβον τὴν κατ' αὐτοὺς κληθεῖσαν χώραν· ἐκεῖθεν δ' Αἰολεῖς Βοιωτοὶ εἰσῆλθασαν εἰς τὴν κατ' αὐτοὺς κληθεῖσαν Βοιω-

τιάν· οἱ δ' Αἰτωλοὶ ἀπῆλθον πρὸς τοὺς συγγενεῖς αὐτοῖς Ἐπειοὺς εἰς Ἡλίδαν· οἱ Δωριεῖς κατέλαβον τὰ Ν καὶ Α τῆς Πελοποννήσου ἔχοντες μετ' ἐαυτῶν καὶ Δρύο-
πες, καὶ ἐξετάθησαν μέχρι Κρήτης. Ὅσοι τῶν Ἀχαιῶν ἐξεβλήθησαν τῶν ἰδίων οἰκή-
σεων ὑπὸ τῶν Δωριέων, κατέλαβον τὴν Β
Ἰωνικὴν παραλίαν τῆς Πελοποννήσου, καὶ
προσέτι μετόκησαν εἰς Λέσβον, καὶ εἰς τὰ
ΒΔ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ὅρουσαν Αἰολικὰς
ἀποικίας. Οἱ δ' ἐξωσθέντες Ἴωνες τῆς Πε-
λοποννήσου κατέλαβον τὴν Εὐβοίαν, τὰς
πλείστας τῶν Κυκλάδων, καὶ μετ' ἄλλων
Αἰολοπελασγῶν τὴν Λυδικὴν παραλίαν, ἰω-
νικὰς ἀποικίας ἐκεῖ ἐγκαταστήσαντες. —
Μεγάλη δ' Ἑλλάς ἐκλήθη (τὸ πρῶτον
ὑπὸ Πολυβίου) ἡ μεσημβρινὴ Ἰταλία, ἡ Λευ-
κανία, κατωτέρω τοῦ ποταμοῦ Σιλάρου, ὡς
ὑπὸ πλείστων οἰκουμένη Ἑλλήνων, ἰδίως
περὶ τὸν κόλπον τοῦ Τάραντος εἰς τὰς πό-
λεις Ποσειδώνιον (Paestum), Βελίαν
(Ἡλείαν), Θουρίους, Μεταπόντιον,
Ἡρακλειόπολιν. Ὁ δὲ Στράβων περι-
λαμβάνει εἰς τὸ ὄνομα καὶ τὴν Σικελίαν.

Ἑλλέδορος, φυτὸν χρησιμεῦον ὡς
φάρμακον. Ὁ μέλας ἐδλάστανεν εἰς τὴν Οἴ-
την, ὁ δὲ λευκός, ὡς ἐμτικὸν μάλιστα χρή-
σιμος, πρὸ πάντων εἰς τὴν Ἀντικύραν (Στρά-
β., 418). Ἐπιστεύετο δ' ὅτι ἐθεράπευε καὶ
τὴν παραφροσύνην, δι' ὃ καὶ πολλὴ ὑπῆρχε
ζήτησις αὐτοῦ ἐν Ἀντικύρᾳ.

Ἑλλη, ἴδ. Ἀθάμας.

Ἑλλην, ἴδ. Δευκαλίων.

Ἑλληνοταμίαι, ἀρχὴ ἐν Ἀθήναις,
πρὸς εἰσπραξίν τῶν συμμαχικῶν φόρων (ἴδ.
Συμμαχία), συμποσούμενων τὸ πρῶτον εἰς
460 τάλαντα ἑτησίως, ἐπὶ δὲ τοῦ Πελοπον-
νησιακοῦ πολέμου ἀναδιδασθέντων εἰς 1300.
Διέπικον δὲ τὸ ἐν Δήλῳ κατατεθειμένον συμ-
μαχικὸν ταμεῖον, μετατεθὲν τῷ 460 π. Χ.,
προτάσει τῶν Σαμίων, εἰς Ἀθήνας.

Ἑλλησποντος, ὁ πορθμὸς ὁ διακρινὼν
τὴν Θρακικὴν Χερσόνησον ἀπὸ τῆς Ἀσίας,

ἰδίως τῆς Τρωάδος. Ἐπιστεύετο δ' ὅτι ὠνε-
μάσθη κατὰ τὴν Ἑλλήν, θυγατέρα τοῦ Ἀ-
θάμαντος καὶ τῆς Νεφέλης, πεσοῦσαν ἀπὸ
τοῦ κριοῦ ἐφ' οὗ ἐφευγεν εἰς τὴν Κολχίδα
καὶ πνιγείσαν ἐνταῦθα, δι' ὃ καὶ ὑπ' Αἰσχύ-
λου (Πέρσ. 69) λέγεται πορθμὸς Ἀ-
θαμαντίδος Ἑλλῆς. Τὸ στενωτέρον
σημαῖον τοῦ πορθμοῦ ἐστὶ 7 σταδίων (1350^μ),
μεταξὺ Σηστοῦ καὶ Ἀβύζου, ἐνθα λέγεται
ὅτι διηνήχετο αὐτὸν ὁ Λέανδρος. Καὶ ἡ περὶ
χώρην δὲ, μάλιστα ἡ κατ' Ἀσίαν, Ἑλλησπον-
τος ἐλέγετο (Θουκ. Β, 9. — Ξεν. Ἑλλ. Α,
7, 2), καὶ Ἑλλησποντίας, εἰς ἐκεῖ-
θεν πνέων ἄνεμος (Ἡρόδ. Ζ, 188).

Ἑλλοῖ, ἴδ. Ζεύς.

Ἑλλύχνιον, ἡ θρυαλλίς, τὸ φω-
τύλλιον τοῦ λύχνου, συν-
ιστάμενον ἐξ ἐντερικώ-
νης φυτοῦ, ἡ χονδρῶν
κλωστῶν, ἡ παπύρου
(Πολύδ. Ι).

Ἑλλώτια, ἐορτὴ ἀγομένη ἐν Κρήτῃ
τῇ Εὐρώπῃ (ἴδ.), καὶ ἐν Κορίνθῳ τῇ Ἀθη-
νᾷ, ἐκ τοῦ Ἑλλωτίτις, σημαίνοντος μέγαν
μυρσίνης στέφανον (Ἡσυχ. — Μ. Ἑτυμ.).

Ἑλος, 1) ἐν Λακωνίᾳ, πόλις παράλιος
ἐπὶ Ὀμήρου («ἐφαλονπιτολίεθρον»,
Ἰλ. Β, 584), παρακμάσασα ἰσως διὰ τὸ ἐ-
λῶδες τοῦ τόπου. Ἐπὶ Στράβωνος (Η, 363),
ἦν χωρίον, ἐπὶ Πausανίου (Γ, 22, 3), ἐν ἐρεί-
πιοις. Τῆς πόλεως ταύτης ἐπόνυμοι νομι-
ζονται οἱ Ἑλλωτες. — 2) Χωρίον ἐν Ἡλίδι
ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ
Στράβωνος (Ζ, 350) ἄγνωστον.

Ἑλωρος, ἀρχαία ὀχυρὰ πόλις εἰς τὴν
Α. παραλίαν τῆς Σικελίας, παρὰ τὰς ἐκδο-
λάς τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, μεταξὺ Συρα-
κουσῶν καὶ τοῦ Παχύνου ἀκριωτηρίου, ὅσαις
τόσον ὠραία, ὥστε ἐκαλεῖτο «τὰ Ἑλώρια
Τέμπη» (Ἡρόδ. Ζ, 154. — Πίνδ. Νεμ.
Θ, 40).

Ἑρδάτης, ἡ ἡμιδιάμετρος τῆς βά-
σεως τοῦ κίονος εἰς τὴν νεωδομίαν χρῆσι-

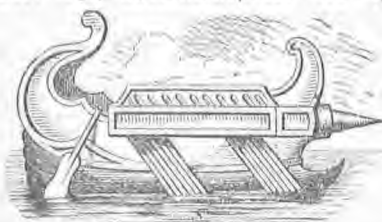
μούσους εἰς τοὺς ἀρχιτέκτονας ὡς μόνους τοῦ μέτρου τῆς ὅλης οἰκοδομῆς (ἴδ. Κίων).

Ἑμβατήριος, ὕμνος γεγραμμένος ἐν ἀναπαιστικαῖς στίχοις διὰ τὸν στρατὸν χωροῦντα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ (Τυρτ. Ἀποσπ. ΙΕ, ΙΣΤ'), καὶ ἡ δι' αὐτὸν μουσικὴ ἐπ' αὐλῶν ὀξύτων, αὐλοῦς ἐμβατήριος. Οὕτως ἐλέγετο καὶ θυσία τελουμένη κατὰ τὸν ἐπιβασμὸν εἰς τὰ πλοῖα.

Ἑμβόλημα, 1) κόσμημα μετάλλινον, ἐπικαλλώμενον εἰς μετάλλινον ἀγγεῖον. — 2) Λιθάρια ἐντιθέμενα πρὸς σύνθεσιν τοῦ ψηφιδωτοῦ. — 3) ὕψισμα ἐντιθέμενον εἰς τὰ ὑποδήματα, ὑπὲρ τὸ πέδιλον, πρὸς προφύλαξιν τῶν ποδῶν ἀπὸ ὑγρασίας.

Ἑμβόλιον, παρέμβασις ἐν τοῖς λόγοις. Ἐπὶ Ῥωμαίων, εἰς τὸ θέατρον, ἡ μεταξὺ δύο δραμάτων παρεμβολὴ μικρῶς τινας κωμωδίας ἢ ὀρχήσεως.

Ἑμβολον, ἢ ἑμβολος (ὁ), πᾶν ὄργανον ὁξὺ, κατεσκευασμένον ἵνα τρυπᾷ

ἰδίως τὸ πρὸς ἔχον ὑπὸ τὴν πρῶραν τῶν τριήρεων, εἰς προσβολὴν τῶν ἐχθρικών πλοίων. Ἐν Ῥώμῃ τὸ βῆμα τῶν ῥητόρων ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἐπειδὴ ἐκοσμεῖτο ὑπὸ τοιούτων ἐμβόλων (κυριευθέντων ἐπὶ τῶν Βόλσκων τοῦ Κιτίου Lín. VII, 14), ἐκαλεῖτο οἱ ἑμβολοὶ (Rostra) (Πολύβ. ΣΤ, 53, 1). Ὡς ἐκ τοῦ σχήματος ἐλέγετο οὕτω καὶ ἡ σφηνοειδὴς παράταξις τῶν στρατιωτῶν (Ξεν. Ἑλ. Ζ, 5, 22).

Ἑμμεσα, πόλις ἐν Συρίᾳ, Α τοῦ Ὁρόντου, πατρὶς τοῦ Ἀλεξάνδρου Σεβήρου, εἶχε λαμπρὸν ναὸν τοῦ Ἡλίου, οὗ ἱερεὺς ἦν ὁ Ἡλιογάδαλος (Ἡρωδιαν. Ε, 3).

Ἑμμεαὺς, ἴδ. Νικόπολις.

Ἑμμελεια, ἡ ὀρχησις τῶν τραγικῶν χορῶν, σεμνὴ καὶ σοβαρὰ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν κωμικὸν Κόρδακα καὶ τὴν σατυρικὴν Σίκιννιν. Ἦν δὲ συγχρόνως καὶ ἐκφραστικὴ τῶν ἄδομένων ἐννοιῶν, κατ' ἐπίνοιαν, ὡς λέγεται, πρώτου τοῦ Τελέστου, χορευτοῦ τοῦ Δισχύλου. Τρόπος τῆς ἑμμελείας ἦν ὁ εὐφρισμός, ὅτε ὁ χορὸς εἰς πολεμικὰ ἄσματα εἴτε εἶλκε τὰ ξίφη, εἴτε ἐμμεῖτο τὴν ξίφει σάκην διὰ τῶν χειρῶν.

Ἑμμενίδαι, ἀρχαῖον γένος ἐν Ῥώμῃ καὶ Ἀκράγαντι, ἀξιοῦν ὅτι κατήγετο ἐκ Πωλυνεΐκους. Κρημνίσαντες τὸν τύραννον Φιλαριν, ἀνέλαβον αὐτοὶ τὴν ἀρχὴν ἐν Ἀκράγαντι τῷ 550 π. Χ. Θέρων, ὁ ἐπισημότερος ἐξ αὐτῶν (488—472), μετέσχε τῆς ἐν Ἰμέρα νίκης· ὁ ὦμος υἱὸς αὐτοῦ ὅμως, ὁ Θρασυδαῖς, ἀπεβλήθη τῷ 470. Συγγενὴς καὶ φίλος αὐτῶν ἦν ὁ Πίνδαρος (Πινδ. Ὀλ. Β, 5, Γ, 38).

Ἑμμενοι, δίκαι· ἐν Ἀθήναις αἱ κατεπεύγουσαι, ὧν ἡ ἀπόφασις ἔπρεπε νὰ ἐκδύνη ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς. Τοιαῦτα ἦσαν αἱ ἐμπορικαὶ, αἱ ἐρανικαὶ, αἱ μεταλλικαὶ, αἱ πρειαῖς (Δημοθ. Ἀπατούρ. ΚΓ. Ἀλων. ΙΒ).

Ἑμπεκισ, δωριστὴς ἢ ἐγκτησις, τὸ ξένους χορηγοῦμενον δικαίωμα τοῦ ἔχειν κτήματα.

Ἑμπεδοκλῆς, φιλόσοφος, ἐξ ἐπισήμου καὶ πλουσίας οἰκογενείας τοῦ Ἀκράγαντος, γεννηθεὶς περὶ τὸ 490 π. Χ. Ὁ πατήρ αὐτοῦ Μέτων συνετέλεσε τῷ 470 εἰς τὴν πτώσιν τοῦ τυράννου Θρασυδαίου· αὐτὸς δὲ, τῷ 444, ἀνέτρεψε τὴν ἀριστοκρατίαν, καὶ ἐνθουσιῶν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας, ἀπέκρουσε τὸν προσενηχθέντα αὐτῷ Ὁρόνον, καὶ καθιέρωσε τὴν δημοκρατίαν. Ἀπαξ μόνον μετέβη εἰς τὸ Θούριον· ἄλλως δὲ φαίνεται ὅτι ἔμεινε σταθερῶς εἰς τὴν πόλιν τῆς γεννήσεώς του μέχρι λίαν προβηλικῆς ἡλικίας, ὅτε τοῦ δήμου δυσμενοῦς καταστάντος πρὸς αὐτὸν, ἀπῆλθεν εἰς τὴν Πελοπόννησον, καὶ οἱ ἐχθροὶ του κατώρρωσαν νὰ τῷ ἀποκλείσωσι τὴν ἐπί-

στροφήν, ὥστε ἀπέθανεν ἐν τῇ ξένῃ περὶ τὸ 430 π. Χ., καὶ κατὰ τινὰς ὁ τάφος του εὑρίσκεται εἰς τὰ Μέγαρα. Ὑπὸ τῶν συγχρόνων του ὡς ἔξοχος πολιτικός, φιλόσοφος, φυσιοδίφης, ἱατρός, ποιητής καὶ ῥήτωρ ἐκτιμώμενος, ἐθεωρεῖτο καὶ ὡς τοῖς θεοῖς φίλος καὶ θυματοουργός, καὶ πρὸς τοὺς μεταγενεστέροις ὡς ἥρως. Παντοῖοι δὲ μῦθοι, ἐκ τοῦ πρὸς αὐτὸν θυμασμοῦ τῶν φίλων του καὶ τῆς κατ' αὐτοῦ καταδρομῆς τῶν ἐχθρῶν του προσελθόντες, περιέβαλλον τὴν τε ζωὴν καὶ τὸν θάνατόν του, καὶ μία τῶν διαδόσεων ἦν ὅτι, ἵνα πιστευθῇ ἡ εἰς οὐρανοὺς ἀνάληψις καὶ ἡ θεία κατὰγωγὴ του, ἐρρίφθη εἰς τὸν κρατῆρα τῆς Αἴτης, ὅστις μετὰ ταῦτα ἐπρόβλεπε τοῦτε, ἐξεμέσας ἐν τῶν σανδαλίων του. Κατ' ἄλλους δὲ πάλιν ἐρρίφθη εἰς τὴν ὕλασσαν καὶ ἐπνίγη. Τὰ συγγράμματα του πάντα, καὶ αὐτὰ τὰ φιλοσοφικά, συνέταξεν ἐμμέτρως. Ὡς τὸ κυριώτερον μνημονεύεται τὸ περὶ φύσεως ἢ τὰ φυσικὰ, συγκείμενον ἐκ στίχων 2,000 εἰς 3 βιβλία, ὧν τὸ πρῶτον ἐπραγματεύετο τοὺς γενικοὺς κανόνας τοῦ εἶναι καὶ τὴν θεωρίαν τοῦ Παντός, τὸ δεύτερον τὴν εἰδικὴν τῶν ὄντων παραγωγὴν, καὶ τὸ τρίτον τὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ μάλιστα τὴν τῆς ψυχῆς διάπλασιν καὶ ἀνάπτυξιν. Οἱ καθαρμοὺς περιέχοντες 3,000 στίχοι ἐπραγματεύοντο ἠθικὰς θεωρίας. Τῶν ἀποδίδονται προσέτι λόγοι ἱατρικοί, ποίημα διδακτικὸν περὶ ἱατρικῆς· πλὴν τούτων δὲ καὶ τραγῳδαί, ἀλλὰ τοῦτο ἀναποδείκτως· καὶ ἄλλα ἔργα πολιτικά καὶ ἱστορικά. Ἐγραψε δ' εἰς διάλεκτον Ἰωνικὴν, καὶ τὸ ὄψος αὐτοῦ ἐκρίνετο ὡς σκληρὸν καὶ τραχὺ. Διεσώθησαν δ' αὐτοῦ οὐκ ὀλίγα ἀποσπάσματα, εἰς ἃ διαφαίνεται ἀφθονία ἰδεῶν καὶ ζωηρότης εἰκόνων. Μαθητὴς λεγόμενος τοῦ Ἀναξαγόρου, τοῦ Παρμενίδου, τοῦ Πυθαγόρου, τοῦ Ἡρακλείτου καὶ ἄλλων, ἡ τὰς θεωρίας αὐτῶν σπουδάζας, ἀπεπειράθη, ὡς φαίνεται, νὰ συνδυάσῃ τὴν Ἰωνικὴν φυσικὴν μετὰ τῆς Ἑλλεσπιντικῆς μεταφυσικῆς, ὡς καὶ μετὰ τῶν Πυθαγο-

ρείων ἀρχῶν περὶ ἀρμονίας. Κατ' αὐτὸν οὐδὲν παράγεται καὶ οὐδὲν ἀρχνίζεται, ἀλλὰ μίξις μόνον ὑπάρχει, καὶ τῶν μειγμένων διάλυσις. Ἐν ἀρχῇ δ' ἦσαν τέσσαρα ριζώματα (στοιχεῖα ἢ βάσεις τοῦ παντός), ἃ οὕτω μυθικῶς ὀνομάζει· Ζεὺς ἀργῆς, Ἡρὴ τε φερέσβιος, ἡ δ' Ἀφρωνεύς, Νῆστις ὅ ἡ θακρυόεσσα, καὶ πλὴν τούτων δύο πλάττουσαι ἀρχαί, ἡ φιλία καὶ τὸ νεῖκος. Ταῦτα δὲ τὰ εἰς ὀνομάζει καὶ ψυχὰς καὶ θεοὺς, καὶ λέγει αὐτὰ ἀνέκαθεν συνδεμέναι εἰς σφαῖραν, τὸν χρυσοῦν αἰῶνα, ὑπὸ μυθικὴν ἔποψιν, ἐφ' οὗ ἡ Κύπρις μόνη ἤρχεν ἐν τῷ κόσμῳ, πνευματικῶς μὲν ἐηλοῦντα τὴν τοῦ παντός ἀρμονίαν καὶ ἐνότητά, τὸν ἀληθῆ θεὸν, ὕλικῶς δὲ τὴν συνύπαρξιν τῶν στοιχείων, τὸ χάος. Τοῦ νεῖκου ἡ δύναμις παράγει τῶν στοιχείων κίνησιν καὶ διάστασιν· ἀλλ' ἡ φιλία συνδέει αὐτοὺς αὐτὰ εἰς μορφὰς διαφόρους. Ἐκ τῆς προόδου κακῶς συντελεμένων διαπλάσεων παράγονται τὰ ζῷα, ὧν ἡ ἀνωτάτη βαθμὶς ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἐν αὐτῷ ἐπικρατεῖ τὸ πῦρ καὶ ἡ φιλία. Ὡς ἐνωσις δὲ πάντων τῶν στοιχείων, ἡ ψυχὴ μετὰ πάντων συνδέεται, καὶ τὸ γινώσκειν καὶ νοεῖν ἐγκρατεῖται εἰς τὰς αἰσθησεις, καὶ ἡ νόησις ἐστὶν αἰσθησις. Ἀλλὰ καὶ ἀνωτέραν τινὰ πνευματικὴν βαθμίδα παραδέχεται, διότι μνημονεύει καὶ τινὰ τρίτην δύναμιν, ἥτις ἐστὶν ἡ ἐσωτερικὴ τάσις τοῦ ὁμοίου πρὸς τὸν ὁμοιον, ἀνωτάτη ἀρχή, τὴν ἀλληλοδιάδοχον ἐκνίκησιν τῶν ἀντιμαχομένων δυνάμεων ἐπιφέρουσα, ὁ δίκαιος λόγος, συναγωνιζόμενος τῇ φιλίᾳ, ὃν καὶ Μοῦσαν καλεῖ. Ἡ δ' ἠθικὴ αὐτοῦ θεωρία στηρίζεται ἐπὶ νόμου αἰωνίου καὶ γενικοῦ, ὃν λέγει ἀνάγκη, ἐπικρατοῦντα πανταχοῦ, διὰ τοῦ ἀέρος καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ. Παραδέχεται συγχρόνως καὶ εἶδος Πυθαγορείου ἀσκητικῆς διαίτης, ἵνα ἡ δι' ἐγκλημάτων μολυνομένη ψυχὴ, καθαρισθεῖσα, αἴρηται αὐτοὺς εἰς τὴν πρώτην θέσιν αὐτῆς, πρὸς ὃ συντελεῖ καὶ ἡ διὰ ζῶων καὶ φυ-

τῶν μετεμψύχωσις. Ἄλλ' ἐνταῦθα δύσκολος ἐστίν, ὑπὸ τὸ ποιητικὸν ἔνδυμα, ἢ δι' ἀγνοίας τῆς ἀληθοῦς φιλοσοφικῆς ἐννοίας, διότι πλὴν τῆς ψυχῆς μνημονεύονται καὶ θαύματα, ἀποσπώμενοι τῆς σφαίρας καὶ ἐξοριζόμενοι, καὶ πρὸς τοῖς ἀνωτέρω μνημονευθεῖσι θεῖς, προσ-
εἶ καὶ ἡ τοῦ δημώδους ὀρησκέυματος.

Ἑμπειρικοὶ, ἡ ἱατρικὴ σχολή, ἥτις, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἱπποκράτους, ἐστηρί-
ζετο ἐπὶ τῆς πείρας, ἀντὶ, ὡς οἱ ὁσοματι-
κοί, νὰ θέλῃ ἐπὶ γενικῶν θεωριῶν νὰ ἐποικο-
δομήσῃ τὴν τέχνην. Ἄλλ' ὅμως πολλάκις ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ παρεξέκλινον αὐτοὶ εἰς ἐπόψεις ὀλιστικὰς καὶ ἥκιστα ἐπιστημονικὰς. Ἡ σχολὴ αὕτη διετηρήθη ἀπὸ τοῦ 280 π. Χ. μέχρι τοῦ 6' αἰῶνος μ. Χ., ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Κώου. Ὁ ἔσχατος δ' αὐτῆς ὁπαδὸς ἦν συγχρόνως καὶ ἐπίσημότερος τῶν διδασκάλων τῆς, Θεόδωρος ὁ Λαοδικεύς.

Ἑμπέλωροι, ἐν Σπάρτῃ οἱ ἀγορα-
νόμοι, ἔχοντες πιθανῶς καὶ δικαστικὴν δι-
καιοδοσίαν.

Ἐμπορεῖον ἢ Ἐμπόριον, ἐμ-
πορικὴ πόλις τῆς Ἰσπανίας ἐπὶ τῆς Μεσογείου,
ἀποικία τῶν Φωκίων Μασσαλιωτῶν.

Ἐμπόριον, ἐμπορικὸς λιμὴν, ἢ πό-
λις μετερχομένη ἐμπόριον. Ἐπιστημώτατος ἦν
ἐν Ἀθῆναις ὁ Πειραιεύς, φέρων καὶ τὸ ὄνομα
τοῦτο εἰς ὁ μέρος ὠρμιζοντο τὰ ἐμπορικὰ
πλοῖα, μετὰ τῶν παρακειμένων στοῶν καὶ
τοῦ Δείγματος πρὸς ἐκθεσιν τῶν ἐμπο-
ρευμάτων.

Ἐμπορος. Ἐμπόριον, ἥτοι ἡ, κυρίως
διὰ θαλάσσης, μεταφορὰ ξένων προϊόντων
πρὸς πώλησιν, ἀπαντᾷται ἥδη καὶ ἐπὶ Ὀμή-
ρου ('Ὀδυσ. Α, 184, 261), εἰ καὶ τότε οἱ
Φοίνικες κυρίως ἐξήσκουν αὐτό, καὶ μετὰ
ταῦτα ἤρχισαν οἱ Κρήτες μετ' αὐτῶν συνα-
γωνιζόμενοι. Κατώτερος δὲ τοῦ ἐμπορίου ἦν
ὁ αὐτοπώλης, ὁ πωλὼν τὰ ἐμπορεύματα
(γεννήματα, τεχνουργήματα) ἃ ὁ ἴδιος παρήγε,
καὶ ἔτι κατώτερος ὁ εἰς μικρὰς πωλήσεις
ἀλλοτριῶν προϊόντων ἐν τῇ ἀγορᾷ περιορι-

ζόμενος κάπηλος ἢ καὶ παλιγκάπη-
λος, ἄνθρωπος ἀγοραῖος, καὶ τῇ ἐσχάτῃ
κοινωνικῇ τάξει ἀνήκων, καὶ συνήθως ὑπα-
πτος ἐπὶ δόλῳ. Ἦν δὲ τὸ Ἑλλ. ἐμπόριον
κυρίως ὑπερθαλάσσιον, καὶ κατ' ἀρχὰς μά-
λιστα διὰ ξένων, Φοινίκων, Καρῶν, κτλ.
ἀσκούμενον, καὶ οὐ σπανίως συνεδέετο καὶ
μετὰ τῆς τότε οὐχὶ ὡς ἀτίμου θεωρουμέ-
νης πειρατείας (Θουκ. Α, 5). Τῶν ἑλλ.
νικῶν δ' ἐμπορίων τὸ ἀρχαιότατον ἦν ἡ
Κόρινθος, καὶ βαθμῶδ' ἐν αὐτῇ ἀνεπτύ-
χθησαν ἡ Ἀῖγινα, ἡ Χίος, αἱ Ἀθήναι. Ἡ
ἐκστρατεία τῶν Ἀργοναυτῶν αἰνίττεται πρὸς
θανῶς ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν ἴσως μετὰ πει-
ρατείας. Ἡ τρωϊκὴ ἀποδεικνύει ναυτικὴν τινα
ἀνάπτυξιν. Ὁ Κόρινθος Ἀμεινοκλῆς πρῶτος
ἐναυπήγησε τοῖς Σαμίσις τριήρεις. Ἡ Ἑλλὰς
ἐν γενεῇ ἀπεδείχθη θαλασσοκράτωρ, καὶ αἱ
παράλιοι πόλεις ὑπερίσχυον. Συνετέλει δ' εἰς
τοῦ ἐμπορίου τὴν ἀνάπτυξιν καὶ ὁ δημοκρα-
τικὸς ὁργανισμὸς τῶν πλείστων ἐξ αὐτῶν δι-
ὁ αἱ ὀλιγαρχικαὶ μερίδες κύνουσιν τὸ ξενικὸν
ἐμπόριον μᾶλλον ἢ τὸ τοὺς κοινούς πολίτας
πλουτίζον ἐγχώριον. Ἐμπορικὸν δὲ χαρα-
κτῆρα εἶχον καὶ αἱ μεγάλαι ἐορταί, εἰς ἃς
ἡ ἐκεχειρία ἐχορήγει ἐμπορικὴν ἐλευθερίαν
καὶ εἰς τοὺς ἐχθρούς. Αἱ Ἀθήναι ὅμως, πα-
σῶν κατὰ θάλασσαν τῶν πόλεων ὑπερέχουσαι,
διετήρησαν καὶ μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν
πόλεμον τὴν υπερτάτην αὐτῶν ἐμπορικὴν
θέσιν. Ἐνεψύχου δὲ καὶ ἡ νομοθεσία αὐτῶν
τὴν θαλασσοπλοίαν διὰ τῆς ἀπαλλαγῆς τῶν
ναυτιλλομένων ἀπὸ τῆς ναυτικῆς ὑπηρε-
σίας, τοῦ ὅρισμοῦ τῶν μέτρων καὶ σταθμῶν,
τοῦ κανονισμοῦ τοῦ ἐμπορικοῦ δικαίου, τῇ
ἐγκαταστάσεως ἐπιμελητῶν τοῦ ἐμπορίου,
τῆς συνομολογήσεως ἐμπορικῶν συνθηκῶν
(συμβόλων). Διὰ τὰς ἐμπορικὰς ὑποθέσεις
ἀντεπροσώπευον τὰς πόλεις εἰς τὸ ἐξωτερικόν
ὁ Πρόξενος (ἰδ. Ξένος). Μετὰ τὴν ἐν-
τελῆ τῶν Ἀθηνῶν ἐξασθένεισιν ἦνθει ἔτι
τινα χρόνον τὸ ἐμπόριον τῆς Ῥόδου. Ἐν γὰρ
ναι δ' εἶχεν ἡ ἐμπορικὴ ἐνέργεια καὶ ἡ δυνά-

στήριος θαλασσοπλοία ὡς ἄμεσον ἀποτέλεσμα καὶ τὴν ἱδρυσιν ἀποικιῶν κατὰ πάσας τὰς ἀκτὰς τῆς Μεσογείου, αἵτινες καὶ τὰς μετὰ τῶν μεσογείων βαρβάρων σχέσεις ἐφικτὰς καθιστῶσαι, συνετέλουν καὶ αὐταὶ εἰς τὴν αὐξησιν τῆς ἐμπορικῆς ἀκμῆς. Οὕτως ἡνεώχθησαν βαθμῆδόν αἱ ἐπόμεναι κυριώταται τοῦ ἐμπορίου ὁδοί· α) ἡ ἀνατολική, διὰ τῆς Ἑρέσου, πρὸς τὰς ἀκτὰς καὶ τὰ ἐνδότερα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας· β) ἡ βορειανατολική, διὰ τῶν Κυκλάδων καὶ τοῦ Αἰγαίου εἰς Θράκην, τὸ Παντικᾶπαιον, τὴν Φαναγορίαν, τὴν Ὀλβίαν, ἔθεν ὁδοὶ διεκλαδεύοντο πρὸς τ' ἀπώτατα τῆς Σκυθίας· γ) ἡ νοτιοδυτικὴ, καὶ νοτιὰ πρὸς Κύπρον, Αἴγυπτον καὶ Κυρήνην, καὶ ἐκεῖθεν, διὰ Ναυκράτιδος, εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς· δ) ἡ βορειοδυτικὴ, πρὸς τὸ Ἴόνιον πέλαγος καὶ τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον, κέντρον ἔχουσα τὴν Ἐπίδαμνον· ε) ἡ δυτικὴ, μέχρι τῶν Σηθλῶν τοῦ Ἡρακλέους, διὰ Μασσαλίας. Ἦσαν δὲ παντοῖα τ' ἀντικείμενα τοῦ μεγάλου ἐμπορίου, καὶ ἰδίως σιτηρὰ, εἰσαγόμενα ἐκ τῶν ἀποικιῶν τοῦ Κιμμερίου Πεσπόρου, ἐκ Σικελίας, Αἰγύπτου· ἑλληνικαὶ οἶνοι, ξυλεία πρὸς ναυπηγίαν, μέταλλα, δοῦλοι, κτήνη οἰκιακά, κτλ. Τὸ ἐμπόριον κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους δὲν εἶχε τὰς σημερινὰς εὐκολίας τῶν ἀνταποκρίσεων. Ὁ τοῦ φορτίου ἰδιοκτήτης τὸ συνώδευεν αὐτός, ἢ ἐξέπεμπέ τινα γὰρ τὸ συνοδεύει. Ἰδιοκτῆται τοῦ πλοίου ἢ ναυλωταὶ ἦσαν συνήθως πολλοὶ ὁμοῦ, ἐνίοτε ἑμῶς καὶ εἰς μόνος ἐκ τῶν πλουσιωτέρων, τὸ πλείστον ξένοι· οἱ δανειζόμενοι δὲ πρὸς τοῦτο ἔδιδον εἰς ὑποθήκην τὸ φορτίον ἐπὶ τόκῳ μέχρι 36 0/0. Διὰ δὲ τὰ θαλασσοδάνεια ἐδανείζετο ὁ ναυλωτής ἢ ἰδιοκτήτης, πρὸς παρασκευὴν τοῦ πλοίου, ἐπὶ τόκῳ πολὺ ὑπερβαίνοντι τὸν νενομισμένον, ὑποθηκεύων τὸ τε πλοῖον καὶ τὸ φορτίον. Καὶ πάντας μὲν τοὺς κινδύνους τοῦ πλοῦ ἀνελάμβανεν ὁ δανειστής, ἀλλ' αὐτὸς καὶ διέγραφε τὸ σχέδιον τῆς ὅλης θαλασσοπλοίας, ὀρίζων καὶ τὰς περιστάσεις καὶ ὅς ἐπετρέπετο τῷ ναυλωτῇ

νά παρεκβῇ ἀπ' αὐτοῦ ἐπ' ἐλπίδι μείζονος κέρδους, ὡς καὶ τὴν εἰς αὐθαίρετους παρεμβάσεις συμφωνουμένην ποινήν. Ἀπετίνατο δὲ τὸ δάνεισμα, ἂν μὲν ἦν ἐτερόπλουον, δηλαδὴ μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ πλοίου εἰς τὸ μέρος πρὸς ὃ ἐξέπλευσεν, εἰς ἐπίτροπόν τινα τοῦ δανειστοῦ, συνεκπλέοντα ἐπὶ τούτῳ· ἂν δὲ ἂ μφοτερόπλουον, ἦτοι μέχρι τῆς τοῦ πλοίου ἐπιστροφῆς, εἰς αὐτὸν τὸν δανειστήν. Ἄν δ' ὁ ὀφειλέτης δὲν ἐπλήρωνεν, ὁ δανειστής εἶχε δικαίωμα, πλὴν ἐπὶ τοῦ πλοίου καὶ τοῦ φορτίου, συγχρόνως καὶ ἐπὶ πάσης τῆς περιουσίας αὐτοῦ. Βλάβη τοῦ πλοίου ἢ τοῦ φορτίου ἐπὶ τοῦ πλοῦ ἦν εἰς βάρος τοῦ δανειστοῦ, λαμβάνοντος ὁμοῦ εἰς ἀποζημίωσιν τὰ ἐναπολειπόμενα εἰς τὸ ναυάγιον.—Αἱ ἐκστρατεῖαι τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπέφερον εἰς τὸ ἐμπόριον μεγάλας μεταβολάς, καὶ ἡ Ἀλεξανδρεῖα κατέστη ἐκτοτε τὸ κέντρον τοῦ παγκοσμίου ἐμπορίου, ἐκταθέντος ἐπὶ Ῥωμαίων μέχρις Ἰνδιῶν καὶ τῶν ἐνδοτέρων τῆς Ἀφρικῆς. Διὰ τὰς κυρίως δ' Ἑλληνικὰς συναλλαγὰς ἀφετηρία ἦν τότε ἡ Ῥόδος.—Ἐν Ἀθήναις τὰ τοῦ ἐμπορίου διεῖπεν ὁ Ἑμπορικὸς νόμος. Κατ' αὐτὸν ἀπηγορεύετο αὐστηρῶς ἡ ἐξαγωγή ναυπηγικῆς ξυλείας καὶ σιτηρῶν, εἰς τὴν εἰσαγωγὴν δ' αὐτῶν πᾶσαι ἐγίνοντο εὐκολίαι. Κατὰ Πλούταρχον μάλιστα (Σόλ. ΚΔ.) ὁ Σόλων ἀπηγόρευσε πᾶσαν ἄλλην ἐξαγωγὴν πλὴν τῆς τοῦ ἐλαίου, ὡς μόνου ἀφθόπου προϊόντος τῆς χώρας. Οἱ δ' εἰσαγόντες σιτηρὰ ὤφειλον τὰ 2/3 αὐτῶν τοῦλάχιστον νά πωλῶσιν ἐν αὐταῖς ταῖς Ἀθήναις. Θάνατος δ' ἦν ἡ ποινὴ τοῦ ἀγοράζοντος πλείονος τῶν 50 μεδίκμων, ὡς κερδοσκοποῦντος. Αἱ ἐμπορικαὶ δικαίαι ὑπῆγοντο εἰς τὴν ἡγεμονίαν τῶν Ἐπιμελητῶν τοῦ ἐμπορίου ἢ τῶν Θεσμοθετῶν, καὶ ἐπὶ τινῶν ἐξ αὐτῶν ἢ καταμήνουσις εἶχε τὸν χαρακτήρα τῆς φάσεως, δηλαδὴ μέρος τοῦ ἐπιβαλλομένου προστίμου ἀνήκειν εἰς τὸν καταμηνύοντα. Εἰς εἰδικὰς δὲ τινὰς συνέκειτο τὸ δικαστήριον ἐξ ἐμπερίων ναυ-

το δεικνῶν. Ἡ ἐποχή αὐτῶν ἦν ὠρισμένη ἀπὸ βοηθρομίωνος μέχρι μουνυχιῶνος, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ χρόνου τὴν μὴ πρόσφορον εἰς ναυτιλίαν· ἦσαν δ' ἑμ. μην. οἱ, τῆς ἀποφάσεως ὑποχρεωτικῶς ἐκδιδομένης ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, ἵνα μὴ παρακωλύηται ἡ ἐμπορικὴ κίνησις· ὁ δ' ἡττηθεὶς, ἂν δὲν ἐπλήρωνεν ἀμέσως, ἐφυλακίζετο. Ἐνίοτε, εἰς σπανίαις περιστάσεως, καὶ δι' ὠρισμένα ἐμπορεύματα ἐψηφίζοντο μονοπώλια, καὶ εἰς ἐχθρικὰς πόλεις ἀπηγορεύετο ἡ ἐμπορικὴ συναλλαγὴ.

Ἑμπούσα, φάσμα νυκτερινόν, φόβητρον τῶν παιδίων, ὅνους πόδας ἔχον, δι' ὃ καὶ ὄνους κελίς καὶ ὄνο κώλη ἐλέγετο (Ἀριστοφ. Βάτρ. 293. Ἑκκλ. 1102), κατὰ τινας συρόμενον ὑπὸ τῆς Ἑκάτης, κατ' ἄλλους ἡ Ἑκάτη αὐτῇ τοῦ αὐτοῦ εἶδους ὡς ἦν ἡ Λαμία, ἡ Μορμῶ, ἡ Μορμολύκη, αἵτινες ὡραίων κορῶν ἐρρόρων τὸ αἷμα καὶ ἔτρωγον τὰς σάρκας, ὡς καὶ ἡ Ἀκκῶ, Γοργῶ, Ἀλγυκῶ.

Ἑμ. πυρορομαντεία, ἴδ. Μαντεία.

Ἑναρέτης, ἴδ. Αἴολος.

Ἑνδειξις, ἐν τῇ ἀττικῇ νομοθεσίᾳ ἐν γένει μὲν πᾶσα καταμήνυσις, ἰδίᾳ δ' ἡ ἐπ' αὐταποδείκτου ἐγκλήματος, καθ' ἣν ὁ ἄρχων ἀμέσως, καὶ ἄνευ κλητεύσεως, ἐφυλάκιζε τὸν ἐνδειχθέντα μέχρι περαιώσεως τῆς δίκης, ἐκτὸς ἂν ἔδιδε τρεῖς ἐγγυητάς.

Ἑνδεκα, ἐν Ἀθήναις ἀρχὴ τῶν ποιῶν ἐπιμελουμένη, συνισταμένη δὲ κυρίως ἐκ δέκα, κληρουμένων ἐκάστου ἐξ ἐκάστης φυλῆς, καὶ ἐνὸς προστιθεμένου γραμματέως. Προΐσταντο δὲ τῶν φυλακῶν καὶ ἐφρόντιζον περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων, καὶ ἰδίαν δικαιοδοσίαν ἔχοντες ἐπὶ ἐγκλημάτων αὐταποδείκτων, ἥτοι ἐπ' αὐτοφώρῳ συλλαμβανόμενων (ἐφηγήσεως, ἀπαγωγῆς, ἐνδείξεως). Εἰσήγον δὲ καὶ πᾶσαν δίκην κατ' ἀμφισβητούντων κτήματα δημευθέντα, καθ' ὅσον ποινὴ ἦν καὶ ἡ δήμευσις. Ἐπιλέγονται δ' ἐνίοτε καὶ ἐπιμεληταὶ τῶν κακούργων, ὅ ἐστὶ τῶν διὰ κακούρ-

γῆμα καταδικασθέντων, καὶ ἐν μεταγενεστέραις χρόνοις μνημονεύονται καὶ ὡς Θεσμοφύλακες (κατὰ γλωσσικὴν παραφθορὰν βεβαίως ἀντὶ Δεσμοφύλακες), καὶ συγγέονται μετὰ τῶν Θεσμοθετῶν.

Ἑνδοῖος, γλύπτης Ἀθηναῖος, μαθητῆς λεγόμενος τοῦ Δαιδάλου καὶ συνοδευσάς αὐτὸν εἰς Κρήτην (Παυσ. Α, 26), ἀλλ'

ἀλθῶς τῆς ἐποχῆς τοῦ Δαιδάλου κατὰ 1000 ἔτη μεταγενέστερος (495 π. Χ.) τὴν τέχνην δὲ μόνον Δαιδάλῳ ἔδωκε, ἥτοι κατὰ τὸν ἀρχαῖον ῥυθμὸν ἐργαζόμενος (Ῥαγκ. Ἰστ. Καλλ. Α, 195). Κατεσκεύασε λιθίνην καθήμενὴν Ἀ-

θηνᾶν παρὰ τῷ Ἑρεχθεῖ, τὴν πιθανῶς εἰσέτι σωζομένην, καὶ προσέει Χάριτας καὶ Ὠραίαν. Εἰργάζετο δὲ καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ καὶ ἐν Εὐβοίᾳ (Παυσ. Η, 46. Ἀθηναγ. π. Χ. 17).

Ἑνδρομίς, ὑψηλὰ ὑποδήματα τῶν θηρευτῶν, οἷα καὶ ἡ Ἀρτεμις πολλάκις ἐφο-

ρει. Παρὰ Ῥωμαίοις τὸ κάλυμμα ὃ ἐφόρουσι ἀθλῆται μετὰ τὸν ἀγῶνα προφυλάττον αὐτοὺς ἵνα μὴ κρυώσωσιν.

Ἑνδυμίων, ἡγεμὼν τῆς ἡλικίας

οὗς τοῦ Ἀεθλίου (ἀθλητικοῦ ἀγῶνος), ἡ τοῦ Διὸς, καὶ τῆς Καλύκης πατήρ δὲ τοῦ Ἑπειοῦ, τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ τοῦ Παίωνα, ὑποσχεθεὶς τὸν θρόνον, ὡς ἔπαθλον, εἰς ἐκεῖνον ἐξ αὐτῶν, ὅστις θὰ ἐνίκα εἰς σταδιοδρομίαν ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ οὗτος ἦν ὁ Ἑπειός. Ἐξόχου δ' ὦν καλλονῆς, ἡγαπήθη ὑπὸ τῆς Σελήνης, καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτῆς 50 θυγατέρας, αἵτινες αἰνιττοντοὶ τοὺς 50 σεληνιακοὺς μῆνας, τοὺς μεταξὺ ἐκάστης Ὀλυμπιάδος. Κατ' ἄλλους μύθους, μεταγενεστέρους, ἦν νέος θηρευτὴς ἡ ποιμήν ἐκ Καρίας, καὶ ὁ Ζεὺς, εἴτε ἐκ συμπαθείας διὰ τὴν ὠραιότητά του, ἢ ἐξ ὀργῆς, διότι ἐπεδουλεύθη ποτὲ τὴν τιμὴν τῆς Ἥρας, τὸν ἀπεκοίμισεν εἰς αἰώνιον ὕπνον ἐν τῷ σπηλαίῳ τοῦ ὄρους Λάτμου, καὶ ἐκεῖ ἀπαντήσασα αὐτὸν ἡ Σελήνη ἢ Ἀρτεμις, ἠράσθη αὐτοῦ, καὶ ἤρχετο ἀνὰ πᾶσαν νύκτα πρὸς αὐτὸν κοιμώμενον. Πᾶς δ' οὗτος ὁ μῦθος ἦν προφανῶς σύμβολον τοῦ ἡσυχίου ὕπνου εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης.

Ἑνδύσεις, ἴδ. Ἑσθῆς.

Ἑνέχυρα. Ἐν Ἀθήναις, ἂν ὁ εἰς χρηματικὸν τόκον καταδικασθεὶς δὲν ἐπλήρωνεν ἐντὸς τῆς ὀρισθείσης αὐτῷ προθεσμίας, ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ ἐδικαιοῦτο νὰ μεταβαίῃ εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, μόνος ἢ συνοδίᾳ τοῦ δημάρχου ἢ δικαστικοῦ τινος ὑπηρετοῦ, καὶ νὰ λαμβάνῃ ἐκ τῶν κινητῶν αὐτοῦ ὅσα ἤθελεν εἰς ἐνέχυρα (ἐνέχυρα λαβεῖν, ἐνεχυρίάζεσθαι), καὶ ἂν πάλιν δὲν τῷ ἐδίδοντο τὰ ὀφειλόμενα, νὰ ἐκποιῇ αὐτὰ πρὸς ἀποζημιώσιν· ἂν δὲ ταῦτα δὲν ἐξήρουν, φαίνεται ὅτι ἐδικαιοῦτο νὰ κατὰσχῃ καὶ ἀκίνητα, ὅπερ ἐμβάτεια ἐλέγετο, διότι ἐνέβαινεν εἰς τοῦ ἄλλου τὸ δικαίωμα ἰδιοκτησίας, καὶ ἐξαγῶγῃ διὰ τὸν ἐκβαλλόμενον (Δημοθ. πρ. Ὀνήτ. 864). Ὁ δ' εἰς τὴν ἐνεχυρίασιν ἀνασταμένος ὑπήγγετο εἰς τὴν δίκην ἐξούλης, καθ' ἣν, ἂν ἤττατο, ὥφειλε ν' ἀποτίσῃ καὶ πρῶτον, ὥστε ὑπέκειτο τότε καὶ εἰς τὰς συνεπείας τῆς δημοσίας ὀφειλῆς.

Ἑννα, ἀρχαιοτάτη ὄχυνά πόλις κατὰ

τὸ κέντρον τῆς Σικελίας. Ὁμοῦλός Σικελίας, εἰς τὰς ὄχυνας τῆς λίμνης Πέργου. Εἶχεν ἐπίσημον ἱερὸν τῆς Δήμητρος, καὶ ἐπιστεύετο καὶ ἐντεθεῖν ὁ Πλούτων ἀρπάσας τὴν Περσεφόνην. (Διόδ. Ε, 3. — Στράβ. ΣΤ, 272).

Ἑννεαετηρίς, διάστημα 8 ἐτῶν, ὥστε καὶ ὁ κταετηρίς ἐλέγετο, καὶ ἦν ὁ καλούμενος μέγας ἐνιαυτός, περιέχων 5 ἄρτια καὶ 3 ἐμβόλιμα ἔτη. Οὗτος ἦν ἐν Ἀθῆναις ὁ ἀστρονομικὸς κύκλος, οὗ ὁ κανονισμὸς ἀποδίδεται εἰς τὸν Τενέδιον Κλεόστρατον, ἐν τοῖς χρόνοις μεταξὺ Ἡροδότου καὶ τοῦ Ἀθηναίου ἀστρονόμου Μέτωνος (432 π. Χ.). ἄλλὰ πιθανὸν φαίνεται ὅτι ἦν πολὺ ἀρχαιότερος, ὥς τῶν χρόνων τοῦ Σόλωνος καὶ ἔτι πρὶν, ἂν τότε δὲν ἐπεκράτει ἡ τριετηρίς, διότι ἐννεαετηρικαὶ ὑφίσταντο πολλαὶ ἐορταί, ὡς οἱ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ οἱ Πύθιοι καὶ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες. Ἐκ τῆς ἐννεαετηρίδος διχαζομένης προέκυψεν ἡ πενταετηρίς, καὶ ἐξ αὐτῆς ἡ τριετηρίς. Καὶ διάφοροι ἐορταὶ ἔφερον τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην, ὡς ἐκ τῶν χρονικῶν διαστημάτων καθ' ἃ ἐτελοῦντο, οἷον τὸ Σεπτήριον, ἡ Ἡρωὶς καὶ ἡ Χάριλα (ἴδ.).

Ἑννεάκρουνος, ἴδ. Ἀττική.

Ἑννέα ὁδοὶ ἐν Θράκῃ, ἐνθα ὠκοδομήθη ἔπειτα ἡ Ἀμφίπολις (Ἡρόδ. Ζ, 114. Θουκ. Α, 100. Δ, 102).

Ἑννομος, 1) ἐκ Μυσίας, σύμμαχος τῶν Τρώων, ἐπίσημος οἰωνοσκόπος (Ἰλ. Β, 853. Ρ. 218). — 2) Τρὼς ὃν ἐφόνευσεν ὁ Ὀδυσσεύς (Ἰλ. Α, 422).

Ἑνοικίου δίκη, ἴδ. Δίκη.

Ἑνόπη, πόλις τῆς Λακωνίας παρὰ τὴν Μεσσηνίαν. Ὁ Ἀγαμέμνων τὴν ὑπόσχεται ὡς προίκα τῷ Ἀχιλλεῖ (Ἰλ. Κ, 150. 292). Εἶτα μετωνομάσθη Γερήνικα.

Ἑντασις, ἴδ. Κίω.

Ἑνταφιασμὸς, ἴδ. Τάφος.

Ἑντελλὰ, 1) πόλις τῆς Σικελίας εἰς τὰ Δ. (Διόδ. ΙΑ, 9. ΙΕ, 73. ΙΣΤ, 67). — 2) Ποταμὸς ἐν Ὑπρηνίᾳ (Πτολ.).

Ἑνύαλος, ἄλλο ὄνομα τοῦ Ἄρεως, ἢ ἐπιθέτον αὐτοῦ (Ὀμ. Ἰλ. N. 519, X, 132). Ἐστὶ δὲ παράγωγος τῆς λέξεως Ἑνυώ.

Ἑνυώ, 1) θεὰ τοῦ πολέμου, συνοδὸς τοῦ Ἄρεως εἰς τὰς μάχας (Ὀμήρ. Ἰλ. E. 592). — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, μία τῶν Γραιῶν (Ἡσδ. Θεογ. 275. — Ἀπολλδ.).

Ἑνωμοτία, κατὰ Λυκούργιον διάταξιν, διαίρεσις τις τοῦ Σπαρτιατικοῦ στρατοῦ, ἥς ἡ δύναμις ἢ δὲν ἦτο πάντοτε ἡ αὐτή, ἢ καλῶς δὲν ἐγινώσκετο, διότι, καθ' Ἡρόδοτον (A. 65) ἐκ τριακάδων συγκειμένη, ἡ ἐνωμοτία περιεῖχε κατὰ μὲν Θουκυδίδην (E. 68) 32, κατὰ δὲ Ξενοφῶντα (Ἑλλ. ΣΤ. 4, 12) 36, πεζοὺς, 2 δ' ἐνωμοταὶ ἀπετέλουν μίαν πεντηκοστήν, 2 πεντηκοστές ἕνα λόχον, δύο λόχοι μίαν μοίραν.

Ἑνώτια, ἔφερον συνεχῶς αἱ γυναῖκες ἐν Ἑλλάδι, ποτὲ δὲ οἱ ἄνδρες, ὡς παρὰ τοῖς

συνήθως ἡμικυκλικὸν μέρος συναθροίσεων, ἐνθα ἐκάθοντο οἱ πρὸς θεῶν ἢ πρὸς ἀκρόασιν.

Ἑξελιγμός, ἡ τῆς μάλαγγος μεταστροφή, ὅταν ὁ ἐχθρὸς προσέβαλλεν ὅπισθεν, διότι οἱ μάχιμοι ἄνδρες ἦσαν παραστειμένοι εἰς τὰς πρώτας τάξεις, οἱ δὲ τῶν ὀπισθίων τάξεων ἐχρησίμευον μόνον πρὸς πίεσιν καὶ ὑποστήριξιν τῶν προσθίων. Ἐπίνετο δὲ ἡ κατὰ λόχους ἢ κατὰ σέκτους καὶ κατὰ ζυγὸν, διαφέροντος τοῦ Λακωνικοῦ, τοῦ Μακεδονικοῦ καὶ τοῦ Περσικοῦ ἑξελιγμοῦ.

Ἑξετήρεια, ἴδ. Βουλῆ.

Ἑξούλης δίκη, ἡ κατὰ τοῦ μὴ συναινούντος νὰ παραχωρήσῃ τὸ εἰς τὸν ἀντίδικον ἐπιδικασθὲν κτήμα ἢ ὅ,τι δῆποτε δικαίωμα. Ὁ δ' ἀλόους ἐξούλης προσκατεδικάζετο εἰς πρόστιμον καὶ εἰς τὸ δημόσιον.

Ἑξωμίς, ὁ ἑτερομάσχαλος χιτῶν τῶν δούλων καὶ ἐργατῶν. Ἰδ. Ἑσθῆς.

Ἑξωμοσία, ἐν Ἀθήναις ὁ ὅρκος δι' οὗ τις ἤρνετο

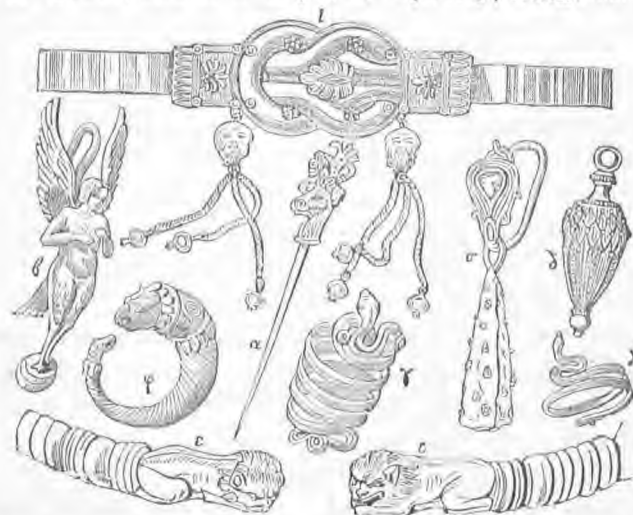
ὅτι ὤφειλεν ἐπιβαλλομένην αὐτῇ λειτουργίαν, ἢ ὅτι ἐγνώριζέ τι περὶ ζητουμένης παρ' αὐτοῦ μαρτυρίας, ἢ ὅτι ἡ κατ' αὐτοῦ δίκη ἐστὶν εἰσαγωγίμος.

Ἑξώστρα, θεατρικὴ μηχανή, χρησιμεύουσα ὡς τὸ ἀνακύκλημα (ἴδ.) εἰς τὸ νὰ φέρῃ εἰς τὸ προφανὲς ἀντικείμενον τι ἀπὸ τῶν ἐν τῷ οἴκῳ. Πιθανὸν εἶδος ἐξώστου τοῦ ἀνωτέρου βόμου. — 2) Ἰδ. Πολιορκία.

Ἑορδαία ἢ Ἑορδαία

χώρα τῆς N. Μακεδονίας οἰκουμένη ὑπὸ τῶν Ἰλλυριῶν Ἑορδῶν (Ἡρδ. Ζ. 185. — Θουκ. B. 99. — Πολδ. IH, 16, 3. — ΛΔ, 12, 6).

Ἑπαγγελία, εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐν Ἀθήναις ἡ ἐπίσημος, ἐνίοτε καὶ μετ' ὅρκου, ἀπαίτησις δοκιμασίας ῥήτορας τινοῦ ὡς ὑποκειμένου εἰς ἀτιμίαν. Ἐπειδὴ δ' εἴχετο τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς ἀδείας

βαρβάρους. Ἦσαν δὲ ταῦτα χρυσᾶ, καὶ πολυλάκεις εἶχον ἐκ κρεμῆ μεγάλης καλλιτεχνικῆς λεπτότητος καὶ ἐντελείας.

Ἑξάγγελος, εἰς τὸ θέατρον ὁ ἀγγέλλων τὰ ἐν τῷ οἴκῳ συμβάντα, οἷον Σφλ. (Ἀντ. 1277. Οἶδ. T. 1223), ἐν ᾧ ὁ ἄγγελος ἔφερε τὰς ἐξῶθεν καὶ μακρόθεν εἰδήσεις.

Ἑξέδρα, ἐν γυμνασίοις καὶ οἰκίαις τὸ

τοῦ λαλεῖν εἰς τὸν ῥήτορα, μέχρι τῆς ἐκδικά-
σεως, οἱ πολιτικοὶ ἀντίπαλοι μετεχειρίζοντο
πολλάκις τὸ ὄπλον τοῦτο κατ' ἀλλήλων.

Ἑπαγωγὴ. 1) ἡ μαχικὴ ἐπικλησις
καταχθονίων θεῶν πρὸς βοήθειαν τῶν ἀν-
θρώπων, ἢ ἡ κακῶν πνευμάτων, ὡς φοβήτρων,
συνδεσμένη πολλάκις καὶ μετὰ τῆς ἐπώδης.
— 2) Ἐν τῇ λογικῇ, καὶ τῇ ῥητορικῇ τὸ ἐν-
τίον τοῦ συλλογισμοῦ, ἥτοι ἡ ἐκ τῆς
πείρας ἀπόδειξις, ἡ ἀπὸ τοῦ μέρους εἰς τὸ
ἅλον ἀνάστασις.

Ἑπακρία, ὁμιλία Ἀττικῆς παρὰ τῷ
Μαραθῶνι, ἐπὶ τῶν περὶ αὐτὸν ὁρέων.

Ἑπακταὶ (ἡ μέρα), αἱ ἐν παραθέσει
δύο χρονολογικῶν ὑπολογισμῶν εἰς τὸν ἕνα
προστιθέμεναι πρὸς ἐξίσωσιν μετὰ τοῦ ἑτέρου,
ἴδιως αἱ 11 τὸ σεληνιακὸν ἔτος μετὰ τοῦ
ἡλιακοῦ ἐξισοῦσαι ἡμέραι.

Ἑπαμεινώνδας, Θηβαῖος, υἱὸς Πο-
λύμνιδος, τῷ 418 π. Χ. γεννηθεὶς ἐξ ἐπισή-
μου ἀλλ' ἀπόρου οἰκογενείας, ἐν ἀφελείᾳ καὶ
ἐγκρατεῖα τραφεὶς ὑπὸ τὸν ἐκ Τάραντος Πυ-
θαγόρειον φιλόσοφον Λύσιν, Φίλος ἐπιστήσιος
τοῦ Πελοπίδου, καὶ δημοκρατικῶν ὧν διαθέ-
σεων, ἀπέσχεν ὁμως πάσης ἀναμίξεως εἰς τὰ
πολιτικά τῆς πατρίδος του, μέχρις οὗ, τῷ
371 ἐπέμφθη ὡς πρέσβυς εἰς Σπάρτην, καὶ
ἵνα παραδεχθῇ τὴν μετ' αὐτῆς συνομολόγη-
σιν εἰρήνης, εἶπε, καὶ λίαν εὐγλώττως ὑπε-
στήριξεν, ὅτι τότε αἱ Θῆβαι ὁ ἀποστῶσιν, ὡς
παρ' αὐτῶν ἀπηγγέλλετο, τῆς ἐπὶ τῶν Βοιωτικῶν
πόλεων ἡγεμονίας, ὅταν καὶ ἡ Σπάρτη ἀπε-
λευθερώσῃ τὰς Λακωνικάς. Τότε ὁ Ἀγχισί-
λαος ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατ' αὐτῶν. Οἱ
Θηβαῖοι, καίτοι περίφοβοι, διότι εἶχον μόνον
6000 ν' ἀντιτάξωσιν εἰς 34,000 τῶν ἐχ-
θρῶν, ἐξελέξαντο ὁμως στρατηγὸν, πλὴν τοῦ
Πελοπίδου καὶ τὸν Ἑπαμεινώνδαν, ὅστις ἀνέ-
πτυξεν ἀπροσδοκῆτως μεγάλην στρατιωτικὴν
ικανότητα, κατὰ τῆς δυσνικητοῦ φάλαγγος
τῶν Σπαρτιατῶν ἀντέταξεν ἣν ἐπενόησε λο-
ξὴν φάλαγγα, τὸ ἀριστερὸν αὐτοῦ κέρα-
ς εἰς βῆθος 50 ἀνδρῶν ἐνισχύσας, τὸ δὲ ἄσθε-

νὲς δεξιὸν ἀποστῶρας ὀπίσω, καὶ οὕτως ἐν
Λεύκτροις, τῇ 5 ἑκατομβαιῶνος (ἐν Ἰουλίῳ),
βοηθείᾳ καὶ τοῦ Πελοπίδου μετὰ τοῦ ἱεροῦ
λόχου, ἐνίκησε νικῆν περιφανῇ, ἐν ᾗ ἔπεσαν
1000 Σπαρτιατῶν μετὰ τοῦ βασιλέως αὐτῶν
Κλεομρότου· εἰς δὲ τὸν λοιπὸν ἡττηθέντα
στρατὸν ἐπέτρεψεν ὁ πάντοτε ἐπιεικής Ἑπα-
μεινώνδας ν' ἀποσυρθῇ. Προσκληθεὶς δ' ὑπὸ
τῶν Ἀρκάδων, οἵτινες ἀπεσώθησαν τότε ἀπὸ
τῆς Σπάρτης καὶ ἱδρυσαν τὴν Μεγαλόπολιν,
εἰσέβαλε τὸ ἐπὶ τὸν ἔτος εἰς τὴν Πελοπόννη-
σον, καὶ συγκεντρώσας στρατὸν 60,000 πε-
ρίπου, προσέβη μέχρι τῆς Σπάρτης, ἀλλὰ
φεισθεὶς αὐτῆς, ἐτράπη πρὸς τὴν Μεσσηνίαν,
ἣν ἡλευθέρωσεν, ἱδρύσας καὶ τὴν πόλιν Μεσ-
σήνην ὑπὸ τὴν Ἰωάμην. Καὶ κατηγορήθη μὲν
τότε ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων του ὅτι εἶχε μεί-
νει Βοιωτάρχης ἰ μῆνας ὑπὲρ τὸν ὀρισμένον
χρόνον, ἀλλ' ἡ ἐκκλησία τὸν ἐδικαίωσε. Μετὰ
τινα δὲ χρόνον, ὅτε ὁ Ἀλέξανδρος ὁ Φε-
ραῖος διὰ προδοσίας ἤχηματώσευσεν τὸν Πελο-
πίδαν, καὶ οἱ Θηβαῖοι ἐπεμψαν στρατὸν κατ'
αὐτοῦ ὑπὸ τὸν Κλεομένην, συνεξεστράτευσεν
ὁ Ἑπαμεινώνδας ὡς ἐθελοντής· ἀλλ' ἐπειδὴ
ὁ στρατὸς δι' ἀδεξίου διοικήσεως περιήλθεν
εἰς κίνδυνον, ἀνέλαθεν ὁ Ἑπαμεινώνδας κατὰ
κοινὴν προτροπὴν τὴν ἀρχηγίαν αὐτοῦ, καὶ
τὸν ἔφερε σῶον ὀπίσω· εἶτα δ' ἐκστρατεύσας
ἐκ νέου, ἐπέτυχεν τοῦ Πελοπίδου τὴν ἀπαλ-
λαγὴν (368). Τὸ ἐπὶ τὸν δ' ἔτος εἰσῆλθε πάλιν
εἰς τὴν Πελοπόννησον, καὶ περιεποίησεν εἰς
τὴν πατρίδα του τὴν συμμαχίαν τῆς Ἀχαΐας.
Εἶτα δ' ἐπιμεληθεὶς τῆς θαλασσίας δυνάμεως
τῆς Βοιωτίας, κατώρρωσε τὴν ναυπήγησιν
100 τριήρων, καὶ ἐξέπλευσεν ἐπ' αὐτῶν εἰς
Βυζάντιον. Τῷ 362 ἐκστρατεύσας τὸ τέταρ-
τον εἰς τὴν Πελοπόννησον, εἰσῆλθε καὶ εἰς
αὐτῆς τῆς Σπάρτης τὴν ἀγοράν, καὶ ἐκαίθεν
ἐτράπη εἰς Μαντινείαν κατὰ τοῦ προχωροῦν-
τος ἐχθροῦ, καὶ ἔτρεψεν αὐτὸν κατὰ κράτος,
ἀλλ' ἔπεσε καὶ ὁ ἴδιος εἰς τὴν μάχην. Ἰδὼν
δ' ὅτι ἡ ἀσπίς του δὲν περιέπεσεν εἰς τὰς χεῖ-
ρας τῶν ἐχθρῶν, καὶ ἐρωτήσας καὶ μαθὼν

ὅτι οἱ Θηβαῖοι ἐνίκησαν, ἀπέσπασε τὴν αἰγμήν τῆς λόγχης ἐκ τῆς πληγῆς του, καὶ ἐξέπνευσε παραινέσας τοὺς συμπολίτας του νὰ δεχθῶσι τὴν εἰρήνην, διότι ἐνόει ὅτι μετ' αὐτὸν οὐδεὶς ἔμενεν ἱκανὸς νὰ τοὺς ἀναδείξῃ νικητάς. (Ξενφ. Ἑλλ. ΣΤ, 4, Ζ, 5.—Πολβ. Θ. 8, 3.—Διόδ. ΙΕ, 51-78.—Πλούτ. Πελοπ. καὶ Ἀγῆσ.—Παυσ. Θ. 13-15).

Ἑπάρητοι. Ὅτε μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην καὶ τῆς Σπάρτης τὴν ἐξασθένεισιν οἱ Ἀρκάδες ἀπετέλεσαν καὶ οἱ ἄνδρες ἀνέξαρτητον, ὃ ἦν οἱ μύριοι, ὠνεμάσθησαν οὕτως οἱ ἐξ αὐτῶν στρατολογηθέντες καὶ ὑπὸ τὰς διαταγὰς αὐτῶν διατελοῦντες πεντακισχίλιοι. (Ξεν. Ἑλλ. Ζ, 4, 22. 33. 36. Ε, 3).

Ἑπειγεὺς, υἱὸς Ἀγακλέους, εἷς τῶν Μυρμηδόνων, φυγῶν πρὸς τὸν Πηλέα, καὶ συνοδεύσας τὸν Ἀχιλλέα εἰς Τρωάδα, ἐνθα ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος (Ιλ. Π. 571).

Ἑπειοί, ἀρχαιοτάτοι κάτοικοι τῶν Β. τῆς Ἡλίδος, ἐπώνυμοι τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος, (Ιλ. Β, 619), κατὰ δὲ τὰς παραδόσεις, ἐλθόντες ἐκ Θεσσαλίας. Ὡς ἀφηγεῖται δ' ὁ Ἑφορος (Στρεβ. Ι. 464), ἐξ γενεᾶς πρὸ τῶν Τρωϊκῶν μετέβησαν εἰς Αἰτωλίαν, ἐνίκησαν τοὺς Κουρήτας, καὶ ἀνεμίγησαν μετ' αὐτῶν. Ἀνῆκον δ' ὡς καὶ οἱ Αἰτωλοὶ εἰς τὴν φυλὴν τῶν Λελέγων.

Ἑπειός, 1) Ἰδ. Ἐνδυμίων. — 2) Υἱὸς Πανοπέως, ὃ μετὰ τῆς Ἀθηνᾶς τὸν δούρειον ἵππον κατασκευάσας, συγχρόνως καὶ πύκτης διάσημος (Ὀδ. Θ. 492. Λ 523.—λ. Ψ, 664. 840). Ἦλθεν ἐκ τῶν Κυκλάδων εἰς Τροίαν, καὶ λέγεται ἰδρυτὴς τῆς Ἰταλικῆς Πίσης καὶ τοῦ Μεταποντίου. Μεταγενέστεροι μῦθοι τὸν λέγουσι παροϊμιακῶς δειλόν.

Ἑπένακτες, ἰδ. Εἰλωτες.

Ἑπήρατος, 1) εἷς τῶν Ἑφόρων ἐν Σπάρτῃ ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου (Ξεν. Ἑλλ. Β. 3, 10.—2) Ἐκ Φαρῶν τῆς Ἀχαΐας, στρατηγὸς μακεδονίζων, ἀντίπαλος τοῦ Ἀράτου (Πολβ. Δ, 82, 8. Ε, 91, 4).

Ἑπιβάται, ἐν Ἀθήναις πάντες οἱ

πλοίου ἐπιβαίνοντες, πλὴν τῶν ναυτῶν, ἰδίως δὲ καὶ οἱ ναυτικοὶ στρατιῶται, οἵτινες ἔλαμβάνοντο ἐκ τῶν θητῶν, τῆς τελευταίας τάξεως τῶν πολιτῶν ὡς πρὸς τὴν περιουσίαν καὶ σπανίως, καὶ κατ' ἐξαίρεσιν, ἐκ τῶν ἀλλων (Θουκ. Γ. 16. Η. 24). Ἐν Σπάρτῃ δ' ἐλέγοντο οὕτως οἱ τῷ ναυάρχῳ ὡς σύμβουλοι προσαρτῶμενοι (Θουκ. Η. 61).

Ἑπίδλημα, ἰδ. Ἑσθής.

Ἑπιβολή, πρόστιμον ὠρισμένου ποσού, ὃ ἐν Ἀθήναις οἱ ἄρχοντες, οἱ προσωρινὰ καὶ ὠρισμένα καθήκοντα ἔχοντες ἐπιμαλῆταί, ἢ Βουλὴ καὶ ὁ Ἀρειος Πάγος ἐδικαιοῦντο νὰ ἐπιβάλλωσι διὰ μικρὰς παραβάσεις ὑποπιπτούσας εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ἐν περιπτώσει δ' ἀρνήσεως τῆς ἀποτίσεως αὐτῆς, παρεπέμπετο ὁ ἀρνούμενος εἰς τὸ ἐικαστήριον. Ἐφείπε κατ' αὐτῆς ἄλλη δὲν ὑπῆρχεν.

Ἑπιδῶμιος, ἰδ. Ἑλευσίνα.

Ἑπιγαμέα, τὸ δικαίωμα τοῦ διὰ γάμου συνδέσθαι. Εἰς ἀριστοκρατικὰς τινας πολιτείας δὲν ἀνεγνωρίζετο τοιοῦτο μεταξὺ τῶν κατωτέρων τάξεων τοῦ λαοῦ καὶ τῶν εὐγενῶν. Ἐν Ἀθήναις ἀπεκλείοντο αὐτοῦ μόνοι οἱ μέτοικοι καὶ οἱ ξένοι· ἀλλὰ καὶ εἰς τινὰς τούτων ἐξίδεδετο ἐνίοτε ὡς ἐξαίρετικὴ πολιτικὴ ὥρεα, ὁμοῦ μετὰ τῆς πολιτείας, διὰ ψήφισματος· ἐδόθη μάλιστα ποτε καὶ εἰς πάντας τοὺς Πλαταιεῖς, ὅτε ἐγένοντο δεκτοὶ ὡς Ἀθηναῖοι, καὶ κατὰ Λυσίαν (ὑπ. τ. πολιτ. 3) καὶ εἰς τοὺς Εὐβοεῖς, καὶ τοὶ μὴ πολιτογραφηθέντας.

Ἑπιγένης, 1) Σικυώνιος τραγικὸς ποιητής, προγενέστερος τοῦ Θέσπιδος, περὶ οὗ οὐδὲν ἕτερον γινώσκειται. — 2) Ποιητὴς τῆς μέσης κωμῆδος ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ Ἀριστοφάνους. Πέντε τῶν τίτλων τῶν κωμῶν διδῶν αὐτοῦ καὶ τινὰ ἀποσπάσματα διεσώθησαν. — 3. 4) Υἱὸς Κρίτωνος καὶ υἱὸς Ἀντιφῶντος, μαθηταὶ τοῦ Σωκράτους (Ξεν. Ἀπομν. Γ, 12, 1). — 5) Πρόδιος, ἔγραψε περὶ γεωργικῆς μὴ διασωθῆν. — 6) ὁ Γνωμονικός, ἐκ Βυ-

ζαντίου, ἀστρονόμος σπουδάζας παρὰ τοῖς Χαλδαίοις, οὗ τὰ συγγράμματα ἀπωλεσθήσαν.

Ἐπίγονος, 1) ἴδ. "Αἰθρας τοις.—2) Τίτλος κυκλίου ἔπους (ἴδ. "Επος), ἀποδιδόμενου ὑπὸ τινων τῷ Ὀμήρῳ (Ἡρδ. Δ, 32).

Ἐπίγραμμα, κατ' ἀρχὰς ἐπιγραφὴ εἴτε ἐπιτάφιος, εἴτε ἀναθηματικὴ, καὶ ἐντεῦθεν μετὰ ταῦτα παντοῖα ἐπίτομα ποιητῶν, περιέχοντα ἐν ὀλίγοις πλήρη ἔννοιαν εὐφυοῦς τινος ἰδέας. Καὶ ἀρχαιότεροι ποιηταὶ ἀπειράθησαν ἐπιγραμμάτων· ὁ δ' αὐτὰ κυρίως εἰς τὴν φιλολογίαν εἰσαγαγὼν ἦν Σιμωνίδης ὁ Κεῖς, γράψας ἰδίως ἐπιγράμματα τοῖς πεσοῦσιν εἰς τοὺς περσικοὺς πολέμους, ποιητικὰ τὴν ἀντίληψιν, ὅδεα τὴν ἔκτρασιν καὶ μεγαλοπρεπῶς ἀφελῇ. Βαθυμδὸν δὲ μετέπεσε τὸ ἐπίγραμμα πρὸ πάντων ὑπὸ τῶν Ἀλεξανδρινῶν καὶ εἰς τὴν νεωτέραν σημασίαν του, ἀγγλίζουτος ἐπιγραφῆς περὶ προτύπων, πραγμάτων ἢ περιστάσεων, καὶ πολλὰ σώζονται ἐπιγράμματα πλήρη χάριτος καὶ λεπτότητος, ἐπιδεξιῶς περὶ παντοίων ἀντικειμένων πραγματευόμενα. Τὰ πλεῖστα ἐγράφοντο εἰς δίστιχα ἐξ ἑνὸς ἐξαμέτρου καὶ ἑνὸς πενταμέτρου, συνήθως εἰς τὴν ἐπικὴν διάλεκτον. Ἐξηκολούθησαν δὲ γραφόμενα ἐπιγράμματα, ἐλάσσονος ἐπιμᾶλλον καὶ μᾶλλον ἁξίας, καὶ ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν, καὶ πάντα συλλεγέντα ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Ἀνθολογίαν.

Ἐπιγραφαί, ἐπὶ λίθου ἢ μετάλλου συνήθως κεχαρμημέναι, ἐγράφοντο παντοῖαι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, δημόσιαι ἢ ἰδιωτικαί, πολιτικαὶ ἢ τοῦ κοινοῦ βίου, ἐπιτάφιοι, ὧν οὐκ ὀλίγαι καὶ ἑμμετροί, ἢ ἐπὶ ἀγγείων. Ἐκ τῶν δημοσίων πολλὰ εἰσιν ἐπίσημα ψηφίσματα, ἢ κατάλογοι ἀρχόντων, νικητῶν εἰς τοὺς ἀγῶνας, ἱερῶν, ἱερῶν χρημάτων ἢ ἀναθηματικά, πολλὰ πολῦτοιμοι δι' ἃς περιέχουσιν ἱστορικὰς εἰδήσεις. Αἱ ἀρχαιότεραι δὲν ὑπερβαίνουν τὴν 5(1)^η Ὀλυμπιάδα. Εἰσὶ δὲ πᾶσαι γεγραμμέναι κεφαλαιοῖς γράμμασι, καὶ μέχρι τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων σχεδὸν πάντοτε ἄνευ διασημάτων μεταξύ τῶν λέξεων. Ὑπὲρ τὰς

60,000 ἐπιγραφαὶ ἐλληνικαὶ καὶ λατινικαὶ ἀνευρέθησαν καὶ καθ' ἑκάστην ἀνευρίσκονται δι' ἀνασκαφῶν πανταχοῦ τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Ἡ ἐπικρατεστέρη συλλογὴ αὐτῶν ἐστὶν ἡ τοῦ Aug. Bœckh. Διὰ τὰς ἐλληνικάς, τὰς εὐρεθείσας ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως μέχρι 1855 ἴδ. A. R. Rangabé, *Antiq. helléniques*· διὰ δὲ τὰς ἑκτοτε, τὴν Ἀρχαιολ. ἐφημερίδα. Πάσας δ' ὁμοῦ ἐκδίδει ἡ ἐν Βερολίνῳ Ἀκαδημία, ἄλλ' ἄνευ σχολίων.

Ἐπιγραφεῖς ἢ διαγραφεῖς ἢ ἐπεγνῶμονες ἢ ἐκλογεῖς, ἐν Ἀθῆναις ἐπιγραφόμενοι τὸν εἰς τὰς φανερὰς οὐσίας τῶν πολιτῶν ἢ τῶν σιμμάχιων καταλογισμὸν καὶ τὴν εἰσπραξίν τῶν εἰσφορῶν, κατ' ἀναλογίαν τῶν παρουσιαζομένων ἀναγκῶν.

Ἐπίθαμος, Κερκυραϊκὴ ἀποικία ἐπὶ Χερσονήσου τῆς Ἑλληνικῆς Ἰλλυρίας, πόλις ἐμπορικὴ, ἐπίσημος ὡς πρώτη ἀφορμὴ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐπὶ Ῥωμαίων μετονομασθεῖσα Δυρράχιον (Θουκ. Α, 24. Liv. XXI, 12).

Ἐπιθαύρια, ἐορτὴ ἐν Ἀθῆναις εἰς τιμὴν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τελούμενη πιθανῶς τὴν δ' ἡμέραν τῶν Ἐλευσινίων (Παυσ. Β, 26, 7).

Ἐπιθαυρος, ἴδ. Ἀργος.

Ἐπιθαυρος Λευηρό, ἴδ. Λακωνικὴ.

Ἐπιθειπνίς, τὰ τραγήματα κατόπιν τοῦ δείπνου.

Ἐπιθόσεις, ἐν Ἀθῆναις, εἰς σπουδαίως ἀνάγκας ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας προκαλούμεναι ἔκτακτοι εἰσφοραί, εἰς ἃς οἱ εὐποροῦντες ὑπεβάλλοντο, ἀναλαμβάνοντες ἐνίοτε καὶ λειτουργίας εἰς ἃς δὲν ὑπεχρεοῦντο (Δημ. κ. Μειδ. 44, 45.—Ἀθῆν. Δ, 67).

Ἐπίδρομος, 1) τὸ πρὸς τὴν πρῶτην τελευταίον ἰστίον, ἴσως καὶ ὁ ἰστός αὐτοῦ (Πολυδ. Α, 91.—Ἰεῖδ. Or. XXI, 3, 3). —2) Σχοινίον δι' οὗ συνεσετέλλετο τὸ κνηγετικὸν δίκτυον (Ξεν. Κυνηγ. ΣΤ, 9).

Ἐπιξεφύριοι, ἴδ. Λοκροί.

Ἐπιθαλάμιον, ἴδ. Λυρική ποίησις.

Ἑπικάστη, ἴδ. Οἰδίπους.

Ἑπικηφισία, ἄττικὸς δῆμος ἐπὶ τοῦ Κηφισοῦ, ἀγνώστου θέσεως.

Ἑπικληρος, ἴδ. Κληρονομία.

Ἑπικνημίδιοι, ἴδ. Λοκροί.

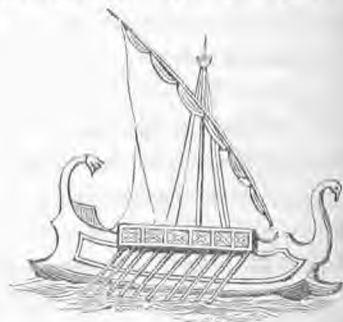
Ἑπίκουρος, Νεοκλέους, διάσημος Ἀθηναῖος φιλόσοφος, γεννηθεὶς τῷ 342 π. Χ., ἐν τῷ δήμῳ Γαργητιῷ, μετὰ τοῦ πατρὸς του ὡς παιδίον εἰς Σάμον μεταβάς, καὶ δεκαοκταέτης ἐπανελθὼν εἰς Ἀθήνας, ἔνθα μετὰ τῶν πλατωνικῶν Ξενοκράτους καὶ Θεοφράστου συνῶν, ἐσπούδασε τοῦ Δημοκρίτου τὸ φιλοσοφικὸν σύστημα. Ἐδίδασκεν ὅμως κατ' ἀρχὰς ἐν Μιτυλήνῃ καὶ ἐν Λαμφάκῃ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ εἰς ἡλικίαν 36 ἐτῶν ἐπέστρεψεν εἰς Ἀθήνας, καὶ ἐγκαταστάς ἐκεῖ εἰς κῆπον ὃν ἡγόρασεν, ἔζη ἐν αὐτῷ ἐν ἐγκρατεῖα, καὶ τῇ μελέτῃ ἐπιδοδόμενος. Ἡ φιλοσοφία αὐτοῦ διηρεῖτο εἰς Κανονικὴν, Μεταφυσικὴν, φυσικὴν καὶ ἠθικὴν. Ἐν τῇ Κανονικῇ παρεδέχετο τρεῖς βαθμίδας τῆς διαγνώσεως, τὴν αἴσθησιν, ἣν ἐτίθετο ὡς βάσιν πάσης γνώσεως, τὴν πρόληψιν, ἣτοι τὴν ἐν τῷ νῷ παράστασιν τοῦ ὑπάρχοντος, καὶ τὴν δόξαν, ἣτοι τὴν ἰδέαν ἣν συλλαμβάνομεν, καὶ ἐθεώρει τὴν αἴσθησιν ὡς τὴν βᾶσιν, ἀπ' ἐναντίας τῶν στωϊκῶν, οἵτινες τὴν νόησιν ἐξελάμβανον ὡς τὴν θεμελιώδη ἀλήθειαν. Ὡς ἀρχὴν τοῦ παντὸς παρεδέχετο τὰ ἄτομα καὶ τοὺς ποικίλους αὐτῶν συνδυασμοὺς, τὴν δὲ ψυχὴν ἐπρέσβευεν ὡσαν λεπτοτάτῃ στρογγύλῃ ἀτόμων σύνθεσιν, ἐν τῷ σώματι παρεσπαρμένην. Σκοπὸν ἐπιδιωκτέον παρεδέχετο τὴν ἡδονὴν, οὐχὶ ὅμως ἐντελῶς τὴν τῶν αἰσθητηρίων, ὡς οἱ παρεξηγοῦντες αὐτὸν μεταγενέστεροι Ἑπικούρειοι, διότι ἐπίστευεν ὅτι κρεῖττον ἐστὶν «εὐλογίστως ἀτυχεῖν ἢ ἀλογίστως εὐτυχεῖν», καὶ ἦσαν δι' αὐτὸν κατασταματικά (ἣτοι θεμελιώδεις) ἡδοναὶ ἢ ἀπονία καὶ ἡ ἀταραξία, δι' ὃ καὶ ἐξελάμβανεν ὅτι καὶ οἱ θεοὶ, ὧν τὴν φύσιν ἐκῆρπτεν ἄφθαρτον, καὶ τὴν ἀντίληψιν

ἐναργῆ, ἔζων ἐν ταῖς μεταιχμίσις τοῦ κόσμου, ἐνθα τὰ ἄτομα ἐπ' αὐτῶν δὲν ἐνήργουν καὶ ἔλειπον τῆς γῆς οἱ ὄμβροι καὶ αἱ καταγίδες. Πολλὰ ἔγραψεν, ἀλλὰ μὴ διασωθέντα, γνωστὰ δὲ μόνον ἐκ τῶν ἀτελῶν ἐκθέσεων Διογένης τοῦ Λαερτίου, διατηρήσαντος ὅμως καὶ 3 ἐπιστολάς περὶ φυσικῆς καὶ μετεωρολογίας καὶ τὴν διαθήκην, καὶ προσέτι 4/4 ἠθικὰ αὐτοῦ ἀποφθέγματα (κυρίως ἡ ῥητὴς δόξας). Ἐν Ἡρακλείῳ δὲ τῆς Ἰταλίας ἀναυρεθήσαν ἀποσπάσματα οὐχὶ σπουδαῖα τοῦ συγγράμματος αὐτοῦ περὶ φύσεως, ὃ περιεῖχε 39 βιβλία. Τὰς φυσικὰς αὐτοῦ θεωρίας ἐξέθηκεν ἐν ποιήματι ὁ Ῥωμαῖος Λουκρέτιος, περὶ δὲ τῶν ἠθικῶν αὐτοῦ δογμάτων ἔγραψεν ὁ Σενέκας (de vit. beat. XII. καὶ XIII).

Ἑπίκρανον, ἴδ. Κίων.

Ἑπικράτης, ἐξ Ἀμβρακίας, ποιητὴς τῆς μέσης κωμωδίας, ἀκμάσας περὶ τὰ 350 π. Χ. Πέντε κωμωδιῶν αὐτοῦ σώζονται ἀποσπάσματα, ἐξ ὧν φαίνεται εὐφυῆς, δηκτικὸς, καὶ διαπρέπων κατὰ τὸ ὕφος καὶ τὴν στιχορραγίαν.

Ἑπίκριον, τὸ ξύλον τὸ ἐγκαρσίως τοῦ

ἱστοῦ δεδεμένον, καὶ φέρον τὸ ἱστίον (Ἰταλ. Ἀντέννα).

Ἑπικτήτος, ἐξ Ἱεραπόλεως τῆς Φρυγίας, δοῦλος καὶ εἴτα ἀπελευθέρους τοῦ Ἐπαφροδίτου, ἀπελευθέρου τοῦ Νέρωνος. Ἡθολήσεν νὰ διδάξῃ τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν ἐν Ῥώμῃ, ἀλλ' ἐπὶ Δομιτιανοῦ (τῷ 94 μ. Χ.) ἐκδιωχθεὶς ἐκεῖθεν μεθ' ὅλων τῶν φιλοσόφων, ἀποκατέστη εἰς Νικόπολιν τῆς Ἠπείρου, ἔνθα μέχρις Ἀδριανοῦ ἐδίδασκε κατὰ τὴν

Σωκρατικὴν μέθοδον ἐν ταῖς πλατεαῖς καὶ ταῖς στοαῖς. Συγγράμματα δὲν ἀφῆκεν, ἀλλ' ὁ μαθητὴς αὐτοῦ Ἀρριανὸς ἔγραψε μετὰ θάνατόν του «διατριβάς Ἐπικτήτου» εἰς 8 βιβλία, ἐξ ὧν 4 σώζονται, καὶ «Ἐπικτήτου ἔγχειρίδιον», περιέχον τὰς συγκεφαλαιώσεις τῶν θεωριῶν του. Ἐν τῶν κυριωτέρων γνωμικῶν του ἦν «ἀνέχου καὶ ἀπέχου», διότι ὡς ἀρετὴν ἐθεώρει τὸ ἀπέχειν παντὸς θεσμεύοντος τὴν ἐλευθερίαν ἡμῶν. Ἐν γένει δὲ συνεδύαζε τὰς στοικασθεωρίας μετὰ τῶν περὶ ἀρετῆς Σωκρατικῶν διδαγμάτων, παραδεχόμενος, ὡς ὁ Σωκράτης, καὶ ὑπὸ τοῦ Διὸς τοῖς ἀνθρώποις προσεδομένα διαιμόνια.

Ἐπικύδης. 1) Δημαγωγὸς Ἀθηναῖος, ἀντίπαλος τοῦ Θεμιστοκλέους (Πλούτ. Θεμ. ΣΤ). — 2) Συρακούσιος ἐν Καρχηδόνι γεννηθεὶς, ἐπέμφθη τῷ 215 π. Χ. μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰπποκράτους πρὸς τὸν Ἰερώνυμον εἰς Συρακούσας, ἵνα συνηγορήσῃ ὑπὲρ τῶν Καρχηδονίων. Φονευθέντος δὲ τοῦ Ἰερώνυμου ὅτε οἱ Συρακούσιοι ἐδόθησαν τοῖς Ῥωμαίοις, μετέβη παρὰ τοῖς Λεοντινίοις ἵνα ἐξεγείρῃ αὐτοὺς, εἶτα μετέσχε τῆς κατὰ Μάρκελλου ἀμύνης τῶν Συρακουσῶν, καὶ μετὰ τούτων τὴν ἄλωσιν ἀπῆλθεν εἰς Ἀκράγαντα, καὶ ὅτε καὶ αὕτη ἐκυριεύθη (210 π. Χ.), φαίνεται ὅτι ἐπέστρεψεν εἰς Καρχηδόνα (Πλούτ. Μάρκ. ΙΔ. — Liv. XXIV. XXVI.).

Ἐπιλαχύντες. Ἐπὶ τῶν κληρωτῶν ἀρχῶν ἐν Ἀθήναις ἐσημειοῦντο καὶ οἱ ἐπιλαχόντες, οἵτινες ἐπλήρουν τὰς τυχόν κενουμένας θέσεις ἐπὶ δ' αἰρετῶν, κενωθείσης θέσεως, ἀπητεῖτο νέα ἐκλογή (Δμοθ. Θεόκρ. 29. — Αἰσχ. κ. Κτησ. 62).

Ἐπιμαχία, συμμαχία περιοριζομένη εἰς τὴν υποχρέωσιν τοῦ βοηθεῖν τὸν σύμμαχον μόνον ἀνὸς τινος προσεβάλλετο (Θουκ. Α, 44).

Ἐπιμεληταί, ἄρχοντες ἐν Ἀθήναις ὡς οἱ 10 τοῦ ἐμπορίου, καὶ οἱ 10 τῶν νεωρίων, καὶ ἄλλοι ὑπὸ τῶν φυλῶν διοριζόμενοι δι' εἰδικούς ὥρισμένους σκοπούς, ὡς

τὴν ἐπιμέλειαν οἰκοδομῶν, ἐορτῶν, κτλ. (Αἰσχ. κ. Κτησ. 398).

Ἐπιμενέδης, ἐκ Φαιστοῦ τῆς Κρήτης ἐν Κνωσσῷ οἰκῶν, σύγχρονος τῶν 7 σοφῶν, μεθ' ὧν καὶ συγκατηριθμεῖτο. Τῷ ἀπεδίδοντο δὲ καὶ μαγικαὶ ἰδιότητες, καὶ ἡ βιογραφία του ἦν μετὰ μύθων συμπεπλεγμένη. Περμφεῖς ὑπὸ τοῦ πατρὸς του εἰς ἀναζήτησιν ἀρνίου, εἰσηλθεν εἰς σπήλαιον, ἐνθα κατακλιθεὶς, ἐκοιμήθη 57 ἔτη, καὶ ὅτε ἐπανῆλθεν οἴκαδε, ἐξεπλάγη ἰδὼν γέροντα τὸν νεόν του ἀδελφόν. Οἱ Ἀθηναῖοι, τελοῦντες ὑπὸ τὸ Κυλώνειον ἄγος, τὸν μετεκάλεσαν (τῷ 596 π. Χ.) πρὸς καθαρῶν τῆς πόλεως, ἐν καὶ ἐτέλεσε διὰ τῆς τέχνης αὐτοῦ καὶ δι' ἰδρύσεως διαφόρων βωμῶν. Τῷ ἀπεδίδετο δὲ καὶ πολλῶν αἰῶνων μακροβιότης. Ἐκάθηρε δ' ἐπίσης καὶ τὴν Δῆλον (Πλούτ. Σόλ. ΙΒ. — Αἰσχ. Λρτ. Α. 109). Τινὲς κοσμογονικαὶ γνῶμαι ἀποδίδονται εἰς αὐτόν· ὁμοίως δὲ καὶ συγγράμματα περὶ καὶ ἑμμετρὰ, ἐξ ὧν ἴσως γνήσιοι εἰσὶν οἱ χρησιμοὶ καὶ οἱ καθαρμοὶ.

Ἐπιμηθεύς, Ἰδ. Προμηθεύς.

Ἐπίμορτοι, ἐν Ἀθήναις ὄντες ἀποτίνοντες εἰς τοὺς γαιοκτήμονας τὸ 1/6 τῆς προσόδου τῶν γαιῶν αὐτῶν ὡς ἐκαλλιέργουν, δι' ὃ καὶ ἐκ τῆς μόρις προσέτι ἐλέγοντο.

Ἐπινίκια, 1) ἐορταζόμενα μετὰ νίκης ἐν ἀγῶσι δι' ἐστίασεως ἣν παρέθετεν ὁ νικητὴς, ἢ αὐτῷ οἱ φίλοι του. — 2) ἄσματα, ἐπὶ ταῖς τοιαύταις νίκαις ποιούμενα, καὶ πολλάκις εἰς τὰς ἐστιάσεις ψαλλόμενα, ὥς ἐποίησαν ὁ Πίνδαρος καὶ ὁ Σιμωνίδης.

Ἐπιόνη, Ἰδ. Ἀσκληπιός.

Ἐπιπαματῆς, ἐν Σπάρτῃ ὅτι ἐν Ἀθήναις ἢ ἐπὶ κληρῶς (Ἰδ. κληρονομία).

Ἐπισημαίνεσθαι, Ἰδ. Λογιστά.

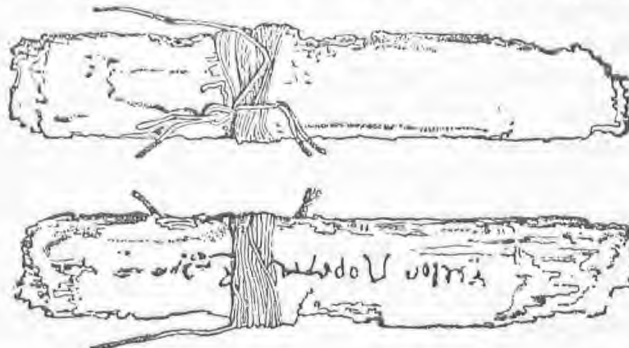
Ἐπισίτιοι, πτωχοὶ ὑπηρετοῦντες ἐπὶ μόνῃ τῇ τροφῇ (Πλάτ. δημ. Α, 420 Α).

Ἐπίσκοποι, ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων πρὸς τοὺς συμμάχους παμπόμενοι ἵνα ἐπιτηράσιν τὰ κατ' αὐτοὺς (Ἀριστ. Ὀρν. 1023 κατ' ἀρχ.).

Ἐπιστάτης, ὁ ἐν Ἀθήναις ἡμερήσιος

πρόεδρος τῆς Βουλῆς (ἴδ. Βουλῆ). — Ἐπιστάται τῶν δημοσίων αὐτόθι, οἱ τειχοποιοῖ, ταφροποιοῖ, τριηροποιοῖ, τῆς κατασκευῆς τῶν ὑδραγωγείων, οἰκοδομῶν δημοσίων κτλ. ἐπιμελούμενοι (Αἰσχ. Κτησ. 27), τὰς δαπάνας διὰ τὸ ἔργον οὐ προϊστάντο ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου λαμβάνοντες.

Ἐπιστολή. Οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἔγραφον τὰς ἐπιστολάς ἐπὶ διπτύχων

(ἴδ.). ἢ ἐπὶ παπύρου διὰ μέλανος, μεθ' ὃ διπλοῦτο ὁ πάπυρος, περιδεῖτο διὰ κλωστής, ἐπετίθετο ἡ σφραγίς, καὶ ἐπεγράφετο ἢ διεύθυνσις. Παρὰ Ῥωμαίοις δοῦλοι ἔγραφον συνήθως τὰς ἐπιστολάς. Ἐπέμποντο δ' αὐταὶ δι' ἰδίου ταχυδρόμου γραμματοφόρου, καὶ ἐπὶ τῶν αυτοκρατόρων τῆς Ῥώμης ἐγένετο ἡ πρώτη

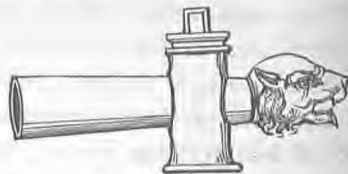
Ἐξ ἀρχ. ἀναγλ. ἀστ' ἐπιγρ. Tabellarius.

ἀπόπειρα ἰδρύσεως τακτικῶν ταχυδρόμων (tabellario). Ὁ δὲ συνήθης τύπος τῶν ἐπιστολῶν ἦν οὗτος: Ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι χαίρειν. Καὶ εἰς τὸ τέλος ἐγράφετο ἔρρωσθ.

Ἐπιστολισταφύρος (Ξενοφ. Ἑλλ. ΣΤ, 2, 25), ἢ ἐπιστολεὺς συνηθέστερον, ἐν Σπάρτῃ ἀντιναύαρχος ἢ τῷ ναύαρχῳ προσηρημένος πρὸς ἔλεγχον. Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον οὐδεὶς ἐδύνατο δις ἀλλεπαλλήλως νᾶ ναυαρχῇ, διωρίσθη ὁ Λύσανδρος ἐπιστολεὺς, καὶ οὐχ ἤττον διώκει τὸν στόλον (αὐτ. Β, 1, 17).

Ἐπιστόμιον, 1) ἡ ἄλυσις τοῦ χαλι-

νοῦ ἢ εἰσπυρομένη εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου. 2) Ὁ ῥυμός εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου. — 3)

Χαλιῶν ἐκ Πομπηίας.

Τὸ τιθέμενον εἰς τὸ πέρας σωλήνος διὰ τὴν ἐκροὴν τοῦ ὕδατος.

Ἐπίστροφος, 1) οὐδὲ τοῦ Ἀργοναύτου Ἰφίτου, ἔργονος τοῦ Φωκέως Ναυέλου, ὠδήγησε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Σχεδίου τοὺς Φωκέας εἰς τὴν Τροίαν (Ἰλ. Β, 517. Ρ, 306). — 2) Υἱὸς Εὐθύμου, φονεὺς ὑπ' Ἀχιλλέως εἰς Λερνησὸν τῆς Μυσίας. — 3)

Ἀρχηγὸς τῶν Ἀλιζόνων, σύμμαχος τῶν Τρώων (Ἰλ. Β, 856). — 4) Πατήρ τοῦ Ἀμφιμήστου, ἑνὸς τῶν μνηστήρων τῆς θυγατρὸς τοῦ Κλεισθέλους ἐν Σικυῶνι (Ἡρόδ. ΣΤ, 127).

Ἐπιστύλιον, ἴδ. Θριγκός.

Ἐπιταδεὺς, ἔφορος ἐν Σπάρτῃ, μετὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἀγησιλάου, ὡς φαίνεται, νέον νόμον εἰσαγαγὼν, ἐπιτρέποντα τὴν δωρεὰν καὶ ἐλευθέραν κληροδοτήσιν, ἵσως καὶ εἰς θυγατέρας, τῶν ἀκινήτων, ὅπερ ταχέως ἐπέφερε τὴν συγκέντρωσιν αὐτῶν εἰς ὀλίγων χεῖρας καὶ τὴν ἐλάττωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἰδιοκτητῶν (Πλούτ. Ἀγίς. — Ἀριστ. Πολιτ. Β, 6).

Ἐπιτάλειον, ἴδ. Ἡλῖς.

Ἐπιτάφιος λόγος, ἐν ῥήτῳ, ὑπὸ τοῦ δήμου αἰρεθεὶς, ἀπήγγελλε πρὸς τιμὴν τῶν ἐνδόξως ὑπὲρ τῆς πατρίδος πεσόντων, καὶ πρὸς ἐξέγερσιν τῶν πολιτῶν εἰς ἀμίλλαν. Πρῶτος τοιοῦτος ἐπίσημος λόγος μνημονεύεται ὁ τοῦ Ἀριστείδου ὑπὲρ τῶν ἐν Πλαταιαῖς πεσόντων· ὁ δὲ Περικλῆς ἠγόρευσε ὑπὲρ τῶν θανόντων ἐν Σάμῳ, καὶ εἶτα ἀπήγγειλεν εἰς

τιμὴν τῶν ἐν τοῖς πρώτοις ἔτεσι τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου πεσόντων τὸν ἐπιτάφιον ἐν διετήρησε κατὰ λέξιν ὁ Θουκυδίδης (B, 35). Μετὰ ταῦτα δὲ ἐπίσημοι ῥήτορες, ὡς ὁ Γοργίας, ὁ Λυσίας, ὁ Ἰσοκράτης, ὁ Ὑπερίδης, ὁ Δημοσθένης, συνέτακτον τοιοῦτους ἐπιτάφίους καὶ ἄνευ δημοσίας ἐντολῆς· καὶ ἐν ἑτὶ μεταγενεστέροις χρόνοις ἐγράφεοντο, ἐπὶ Ῥωμαίων μάλιστα, καὶ διετηρήθησαν τοιοῦτοι πανηγυρικοί, ἀφορῶντες τὴν μνήμην ἰδιωτῶν, ἀνεξαρτήτως πάσης ὑπηρεσίας πρὸς τὸ ἐθιμοῖον.

Ἐπίτιμος, ἐν Ἀθήναις, ὁ μὴ ἐστεφνόμενος τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ δικαιωμάτων. (Ἰδ. Ἀτιμία).

Ἐπιτροπή, ἐν Ἀθήναις ἡ δι' ἀμοιβῆς συγκαταθέσεως, τῶν διαδίκων ἀνάθεσις τῆς δίκης αὐτῶν εἰς διαιτητὴν, ἐπὶ χρηματικῇ προστίμῃ διὰ τὸν μετὰ ταῦτα τυχόν ἀρνούμενον· ἐλέγετο δ' ἡ τοιαύτη δίκη πρόδικος, καὶ ἦν ἀνέκκλητος (Δημοσθ. κ. Μειδ. 545).

Ἐπίτροπος, ἐν Ἀθήναις, ὃν ὁ πατήρ πρὸ τοῦ θανάτου του εἶχεν ἐγκαταστήσει διὰ διαθήκης πρὸς διαχείρισιν τῆς περιουσίας τῶν ἀνηλίκων τέκνων του. Ἄν δὲ τοιοῦτος δὲν ὑπῆρχεν, ἐγκαθίστα αὐτὸν ὁ ἐπὶ νόμος ἄρχων. Κατ' ἐπιτρόπων δὲ κακῶς ἐκτελεσάντων τὴν ἐμπιστευθεῖσαν αὐτοῖς ἐντολὴν ἐδύνατο νὰ κινηθῇ ἐπὶ τροπῆς δίκη. — Ἐπίτροπος ἦν καὶ εἷς τινος τῶν θεῶν, οἷον τὸν Ἑρμῆν (Πίνδ. Ὀλ. A, 106), ἀποδιδόμενον ἐπίθετον, ἐκδηλοῦν τὸν προστάτην.

Ἐπιτύμβιοι λίθοι ἐτίθεντο ἐπὶ τῶν τάφων εἰς ἀνάμνησιν τοῦ κειμένου νεκροῦ. Καὶ ἐνίοτε μὲν ἦσαν στήλαι, τὸ ὄνομα ἀπλῶς αὐτοῦ φέρουσαι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁμῶς κεκοσμημένα καὶ διὰ πολυτελοῦς ἀκρωτηρίου. Ἄλλοτε δ' ἔφερον μετὰ τοῦ ὀνόματος καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ ἀποθανόντος, ὅτε ἐνίοτε προσεπεγράφετο καὶ τοῦ γλύπτου τὸ ὄνομα (Ἰδ. Ἀριστοκλήης). Συνεχέστατα ὁ νεκρὸς παριστᾶται καθήμενος, καὶ ἔχων παρ' ἑαυτῷ ἀντικείμενα εἰς ἃ ἐνέχαιρεν ἐπὶ ζωῆς του,

οἷον πολύτιμα κοσμήματα ἐπὶ γυναικῶν, ἐπὶ ἀνδρῶν ὅπλα, ἵππον, κτλ. Ἄλλ' ὁ ἵππος πολλάκις παριστᾶτο καὶ μόνον ὡς σύμβολον τῆς εἰς ἄδου ἀποδημίας. Πολλάκις εἰς τὸν καθήμενον νεκρὸν ὁ ἐγγύτατος συγγενὴς, ἡ σύζυγος, ὁ πατήρ, δίδει τὴν χεῖρα εἰς ἀποχαιρετισμόν. Ἄλλοτε παριστᾶται ἡ τελευταία ἐστίασις πρὸς ἀποχαιρετισμόν, μεθ' ἧς ὁμοίᾳ πως ἐστίν, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ συγχέηται, ἡ παράστασις ἱκεσίας πρὸς τὸν Ἀσκληπιῶν (Ἰδ.).

Ἐπίτυρον, ἔδεσμα ἐξ ἐλαίων μετ' ἐλαίου καὶ ὀξυδίου.

Ἐπιφάνεια, 1) πόλις ἐν τῇ Ἀ. Κιλικίᾳ, B τῆς Ἰσοῦ. Ἐπὶ τοῦ πειρατικοῦ πολέμου ὤκισεν ὁ Πομπήιος ἐκεῖ πειρατάς. Πρὶν ἐκαλεῖτο Οἰνιάνδος. — 2) Πόλις τῆς Συρίας ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου, φοινικικὴ ἀποικία, αὐξηθεῖσα ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς.

Ἐπίχαρμος, Κῶος, υἱὸς τοῦ ἱατροῦ Ἡλεθαλοῦς, περὶ τὰ 540 π. X. γεννηθεὶς, μετέβη νέος ἐπὶ καὶ διέμεινεν εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Σικελίας, ἰδίως εἰς τὰ ἐκεῖ Μέγαρα, μεθ' ὧν τὴν καταστροφὴν ἀπῆλθεν εἰς Συρακούσας ἐπὶ τοῦ Ἰέρωνος, καὶ ἀφ' οὗ κατ' ἀρχὰς ἐπεδόθη εἰς τὴν Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν καὶ εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῆς ἱατρικῆς, διεκρίθη ἔπειτα ὡς ἐξοχος κωμικὸς ποιητής, καὶ διεπλάσε τὴν ἐντεχνον δωρικὴν Σικελικὴν κωμωδίαν, εἰς ἣν διεκρίθησαν μετ' αὐτοῦ ὁ Φόρμις καὶ ὁ Δεινόλοχος, καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Σώφρων καὶ ὁ Ξέναρχος. Ἀπέθανε δὲ περὶ τὰ 450, περίπου ἐνενηκοντούτης. Ἐκ τῶν κωμωδιῶν του 35 θεωροῦντο ὡς γνήσια, καὶ κώζονται αὐτῶν οἱ τίτλοι καὶ τινα ἀποσπάσματα· οἱ δὲ πλεῖστοι τῶν τίτλων εἰσὶν ἀπλᾶ ὀνόματα, πλὴν τινων ἱστορικῶν ἢ μυθολογικῶν, οἷον Ἀθῆς (Ἡῆης) γάμος· Ἀφαιστος (Ἡφαιστός) ἡ κωμασταί, Βούσιρις, Ἀμυκος, Κύκλωψ, Ὀδυσσεὺς ναυαγός, Πύρρα καὶ Πρόμαθεὺς, Σειρήνες, κτλ. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν Ῥωμαίων (Hor. Ep. II, 1, 58)

οἵτινες ἐγνώριζον τὰ ἔργα του, ἢ διάλεκτός του ἦν καθαρά θωρικὴ, ἢ στιχουργία του ἀπλή, ἀλλ' οὐχὶ πάντοτε ἀκριδής, καὶ ἐπρωτίμα τὸν τροχαϊκὸν τετράμετρον, ὅστις καὶ Ἐπιχάρμιος ἐπεκλήθη, ἢ δὲ πλοκὴ τῶν κωμωδιῶν του οὐδὲν εἶχε τὸ ἐντεχνον καὶ ἐκζεζητημένον, οὐδ' ἦν λίαν ἐπιτήδεις τῶν προσώπων ὁ χαρακτηρισμός.

Ἐπιχειροτονία. 1) Ἐν Ἀθήναις, κατὰ τὴν πρώτην (κυρίαν) ἐκκλησίαν ἐκάστης πρυτανείας, ἕκαστος ἐδύνατο νὰ κατηγορήσῃ (προβάλλεσθαι) οἷον δῆποτε τῶν ἐν τέλει ἀρχόντων ὅτε προϋτίνετο ἡ ἐρώτησις εἰ ὅσα καὶ καλῶς ἀρχεῖν ἐκαστος. Ἡ ἐκκλησία τότε ἀπεφάσιζε διὰ χειροτονίας, ἥτις ἐπιχειροτονία ἐλέγετο, ἂν παρεδέχετο τὴν κατηγορίαν, ἐν ἣ περιπτώσει ὁ ἀρχὼν ἔπαυεν ἀμέσως ἐκτελῶν τὰ καθήκοντά του, καὶ παρεπέμπετο εἰς ἡλιαστικὸν δικαστήριον. — 2) Αὐτόθι, ἢ ἐν τῶν νόμων, κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους ἡ ἐπικύρωσις τῶν ὑφισταμένων νόμων, καὶ πρῶτασις περὶ μεταβολῆς τινῶν ἐξ αὐτῶν, ἥτις παρεπέμπετο εἰς τοὺς Νομοθέτας.

Ἐπίχους, ἀγγεῖον ἔχον τὸ στόμιον

Εἶδος τοῦ Σταθίου

ὅξυ, ἐξ οὗ προερχετο ὁ οἶνος εἰς τοὺς κυάθους.

Ἐποικοί, ἢ ἀποικοί σχετικῶς, πρὸς τὴν χώραν εἰς ἣν ἐγκαθίστανται.

Ἐπόπτῃς, ἴδ. Ἐλευσίνας.

Ἔπος, καθ' Ὁμηρον λέξις, λόγος, διήγησις ἱστορικὴ ἀπὸ Πινδάρου καὶ ἔπειτα ἤρξατο δηλοῦν τὴν ποίησιν, καὶ ἰδίως τὴν διηγηματικὴν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν λυρικὴν. Ἡ ἐντέλεια τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν καὶ ἡ ἐν αὐτοῖς ἐπίτομος καὶ παραδικὴ μνεία πολλῶν συμβάντων καὶ ὀνομάτων

εἰσὶν ἤδη ἀποδείξεις ὅτι δὲν ἦσαν αὐτὰ ἡ πρώτη ἀπόπειρα τοιαύτης ποιήσεως, ἥτις πιθανῶς ἤρξατο εἰς τὰς θεωρουμένους ἐξ ἔδρας τῶν Μουσῶν, περὶ τὴν Πιερίαν, τὸν Ὀλυμπον, τὸν Παρνασσὸν καὶ τὸν Ἑλικῶνα διὰ τῶν δημοτικῶν ἁσμάτων, καὶ ἐν ἄλλαις καὶ τῶν ὡς θρησκευτικῶν ποιητῶν μνηστῶν νεομενῶν Ὀρφῶς, Εὐμόλπου, Μουσαίου, Θαμύριδος, τοῦ τελευταίου τούτου ἐπικλόνθησαν ἔχοντα τὸν χαρακτήρα (Ἰλ. Β, 594), ψαλλόντων πάντων πιθανῶς, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Ὀμηρὸς εἰς τελευτὰς καὶ εἰς τὰς αὐλὰς τῶν Ἀνάκτων ὕμνους οὐ μόνον περὶ ἡρώων, ἀλλὰ καὶ περὶ θεῶν, τῶν ἔργων καὶ τῆς αὐτῶν λατρείας. Καὶ κατ' αὐτὸν δὲ τὸν Ὀμηρὸν ὁ Δημόδοκος ψάλλει παρὰ τοῖς Φοῖβι, ὅπως ἐπικλόνθησαν, τοὺς ἔρωτας τοῦ Ἀρεως, τὴν ἔριν τοῦ Ἀχιλλεύως καὶ Ὀδυσσεως καὶ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος διὰ τοῦ δουρεῖος ἵππου (Ὀδ. Θ, 74. 266. 299), καὶ ὁ Φημίος ἐν Ἰθάκῃ, εἰς τῶν μνηστῆρων τὰ δεῖπνον, τὰ κατὰ τὸν νόστον τῶν Ἀχαιῶν ἐξ Ἰλίου (Ὀδ. Α, 326). Ἐκ τούτων τῶν αἰδῶν καὶ ἄλλων δημοτικῶν ἁσμάτων τὰς παραδόσεις ἀρυσάμενος ἐν τῇ φιλειρηνικῇ καὶ πρὸς τὴν ποίησιν μᾶλλον ἀποκλινοῦσθαι Ἰωνί, ὁ Ὀμηρὸς, συνεδύασεν αὐτὰς εἰς ἐνότητα ἐντεχνον καὶ μεγαλοπρεπῆ, τελειοποίησας συγχρόνως καὶ τὴν παραδεδεγμένην στιχουργίαν τῶν δακτυλικῶν ἐξαμέτρων, ἣν, ὡς καὶ τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ἐπικὴν διασκευὴν αὐτῶν καθιέρωσε καὶ διετήρησε διὰ τῶν αἰώνων ἡ Ἑλληνικὴ ποίησις. Ζωηρὰ, πλήρης ἐμπνεύσεως, ἀλλ' ἥσυχος καὶ ἀπαθὴς ἀφήγησις τῶν πράξεων τῶν θεῶν καὶ ἡρώων ἐστὶν ὁ χαρακτήρ τοῦ ἡρωϊκοῦ ἔπους. Ἐνα περίπου αἶωνα μετὰ τὸν Ὀμηρὸν ἔγραψεν ὁ ἐξ Αἰολίας Ἡσίοδος τὰ διδακτικὰ αὐτοῦ, θρησκευτικὸν καὶ ἠθικὸν χαρακτήρα ἔχοντα, ἔπη. Ἀπ' ἀρχῆς δὲ τῶν Ὀλυμπιάδων ἤρξαντο καὶ ἄλλοι πολλοὶ ποιηταὶ ἐπὶ τὰ ἔπη τοῦ Ὀμήρου βαδίζοντες, καὶ τὸν κύκλον τῶν συνθέσεων αὐτῶν ζητοῦντες νὰ συμπληρώ-

σωσιν, ἀλλὰ τῆς μεγαλοφυΐας αὐτοῦ λειπόμενοι καὶ τὴν μεγαλοπρεπῆ αὐτοῦ ἀφέλειαν διὰ φιλοσοφικῶν θεωρημάτων καὶ ἁλληγορικῶν ἀντικαθιστῶντες. Ἐξ αὐτῶν ἦν ὁ Κύριος Σταστῆρ, περὶ τὴν 1 Ὀλυμπ. τὰ «Κύριον ἔπη» γράψας, καὶ περὶ τοῦ γάμου τοῦ Πηλέως μέχρι τῆς ἀρχῆς τῆς Ἰλιάδος ὁ Μιλήσιος Ἀρχτῆνος, σύγχρονος ἐκείνου, ποιήσας ἔπος, οὗ τὸ πρῶτον μέρος, «ἡ Αἰθιοπίς», ἦν ἡ ἄμεσος ἐξακολούησις τῆς Ἰλιάδος, διηγούμενη τὸ τέλος τοῦ Μένονος, ἡγεμόνος τῆς Αἰθιοπίας, τὸν θάνατον τοῦ Ἀχιλλέως, τὴν περὶ τῶν ὄπλων ἔριν καὶ τὴν αὐτοκτονίαν τοῦ Αἴαντος, τὸ δὲ δεύτερον μέρος ἦν ἡ «Ἰλίου πέρις». Ὁ Μιτυληναῖος Δέσχος ἔγραψε περὶ τὰ 708 π. Χ., ἢ κατ' ἄλλους περὶ τὰ 650, τὴν «μικρὰν Ἰλιάδα» εἰς συμπλήρωσιν τῆς μεγάλης, περιέχουσιν τὰ ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Νεοπολέμου, μέχρι τῆς ἀλώσεως τοῦ Ἰλίου. Ὁ Ἀγίας ἢ Ἡγίας ἐκ Τρωϊκῆς, ἔγραψε τοὺς «Νόστους» τῶν ἐκ Τρωάδος ὁ δ' ἐκ Κυρήνης Εὐγάρμων, περὶ τὸ 570 π. Χ., τὴν Τηλεγονίαν, ἐξακολούησιν τῆς Ὀδυσσεΐας εἰς 2 ῥαφιδίαις διηγούμενην τὰ κατὰ τὸν Ὀδυσσεά, ἀπὸ τῆς ἐπιστροφῆς του μέχρι τοῦ θανάτου του. Ἀλλὰ δὲ κυκλικὰ ἔπη ἦσαν καὶ ἡ Οἰδιπόδεια, ἴσως τοῦ Κιναῖθωνος, ἡ Θηβαῖς, οἱ Ἐπίγονοι, ἡ Ἀλκμαϊονίς, κτλ., καὶ ἀποσπάσματα τινῶν ἐξ αὐτῶν διεσώθησαν. Ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον δ' ἀπέβαινον τὰ ἔπη ξηρὰ μᾶλλον ἱστορικαὶ ἀφηγήσεις, τῶν Ὀμηρικῶν ἀπομιμήσεις, ἀλλὰ τοῦ ὅπου ἐκείνων ἐστέρημένοι, καὶ ὀλίγης δημοτικότητος ἀπολαύουσαι, ὡς τοῦ Πεισάνδρου ἐκ Καμάρου τῆς Ρόδου, περὶ τὰ 648, ἡ Πράκλειος εἰς 2 ῥαφιδίαις, τὰ κατὰ τὸν Ἡρακλέα οὐχὶ ἐν συνεχεῖ ἀφελείᾳ, ἀλλὰ κατ' ἐκλογὴν διηγούμενη τοῦ Κολοφωνίου Ξενοφάνους, γεννηθέντος τῷ 620 ἢ 568 ἢ «Κτησίης Κολοφῶνος» τοῦ Πανυάσιος ἐξ Ἀλικαρνασσοῦ (480) ἢ «Πρά-

κλείας» εἰς 14 ῥαφιδίαις. Ὁ δὲ Σάμιος Χοιρίλος ἐποίησε περὶ τὰ 404 τὸ καθ' ὅπως ἱστορικὸν ἔπος «Περσῆς» (περὶ τῶν Περσικῶν πολέμων), καὶ ὁ σύγχρονος αὐτοῦ Ἀντίμαχος ἐκ Κολοφώνος (ἴδ.) τὰ ἐν τεχνῶν αὐτοῦ ποιήματα «Θηβαῖδα» καὶ «Λύδην». Καὶ ἐπὶ τῶν Ἀλεξανδρινῶν δ' ἐξηκολούθησαν πολλοὶ εἰς τὴν ἐποποιίαν ἐπιδιδόμενοι, ἀλλὰ μικροτέρως ἐκλέγοντες ὑποθέσεις, ὡς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὁ Κάλιμαχος, ὁ Κρῆς Πριανός (275—195 π. Χ.), γράψας Ἡράκλειαν, Ἀχαΐκα, Μεσσηνιακά, Ἐυφορίων, Ἀπολλωνίος ὁ Ρόδιος, θελήσας μὲν οὗτος νὰ ἐπανάλθῃ εἰς τὴν ὁμηρικὴν ἀφέλειαν, ἀλλὰ μὴ ἐπιτυχόν. Περὶ τὴν ε' δὲ μ. Χ., ἑκατονταετηρίδα ἀνέβαλεν ἡ ἐπικὴ ποίησις ἐπὶ μικρὸν ἐν τῷ κληθέντι Πυθαγορείῳ ἔπει, οὗ εἰς ποιητῆς ἦν ὁ Σμυρναῖος Κόρινθος, ὁ Καραβραῖος ἐπικληθεὶς, διότι τὸ ποίημα αὐτοῦ «τὰ μεθ' Ὀμηρον», ψυχρὰ καὶ ἀφυῆς ἀπομιμήσεις τοῦ Ὀμήρου, ἀνευρέθη κατὰ τὴν ε' ἑκατονταετηρίδα ἐν Καλαβρίᾳ. Ταύτης τῆς κατηγορίας ἦν καὶ ὁ Νόννος ἐν Πανοπόλει τῆς Αἰγύπτου, ἐν τῇ νεότητι αὐτοῦ γράψας ποίημα «Τὰ Βοσπορικά» ἢ «Διονυσικά» (τοὺς βακχικοὺς μύθους), καὶ εἶτα, τὸν χριστιανισμὸν παραδεχθεὶς, ἐπικὴν παράφρασιν τοῦ κατ' Ἰωάννην Εὐαγγελίου. Ἀμφότερα τὰ ἔργα αὐτοῦ διτηρήθησαν. Οὗτος μετερρύθμισε τὸν ἐξάμετρον, καὶ εἶχε μὲν ὀργῶσαν τὴν φαντασίαν καὶ υπερβάλλον πάθος περὶ τὴν ἔκφρασιν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὴν κατάληψιν τοῦ χαρακτῆρος τῆς ἐποποιΐας. Τῆς ἀρχῆς δ' ὡς φαίνεται τῆς στ' ἑκατονταετηρίδος ἦσαν ὁ Τρυφίδωρος, γραμματικὸς ἐξ Αἰγύπτου, ποιήσας «Ἰλίου ἁλώσιν» ὁ Κόλουθος ἐκ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Λυκοπόλεως, οὗ σώζεται ἡ «Ἀρπαγὴ Ἐλένης» ὁ Μουσαῖος, οὗ τὸ ἐπὶ ὅλλιον, «τὰ καθ' Ἡρώ καὶ Λέανδρον» διαπρέπει κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν μεταξύ ὅλων διὰ τὴν χάριν τῆς στιχοῦ-

ρίας καὶ τὴν θερμότητα τοῦ αἰσθήματος. Τελευταῖος δὲ τῶν περὶ τὸ ἔπος ἀσχοληθέντων ἐστὶν ὁ πεπαιδευμένος μὲν, ἀλλ' ἀφιλόκαλος γραμματικὸς Ἴω. Ἐξέτιζης, ὁ κατὰ τὴν 16' ἑκατονταετηρίδα γράψας Ἰλιακά. — Καὶ τὸ διδακτικὸν δ' ἔπος τοῦ Ἡσίοδου ἔσχε τοὺς ὁπαδοὺς του, οἳ οἱ ἦσαν Ὁ Ξενοφάνης καὶ ὁ Παρμενίδης (γεν. 516 π. Χ.), γράψαντες ποιήματα «περὶ φύσεως»· ὁ ἐξ Ἀκράγαντος Ἐμπεδοκλῆς, περὶ 444, ἐν ἄλλοις «φυσικά». Καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δ' ἐπεκράτησε τὸ τοιοῦτο ἔπος, εἰς ὃ ἡ ἐπιστήμη ὑπερέχει τῆς ποιήσεως. Ἐκεῖ διεπρέψεν ὁ ἐκ Σόλων Ἀρατος, περὶ τὰ 150 π. Χ.· ὁ ἐκ Κολοφῶνος Νικάνδρος, οὗ σώζονται τὰ «ἀλεξιφάρμακα» καὶ τὰ «θηριακά», κατὰ τοῦ δήγματος τῶν ὄψεων, ἔργα σκοτεινὰ, ἐστερημένα ζωηρότητος καὶ ποιήσεως. Ἐξηκολούθησε δὲ καὶ μετὰ Χριστὸν ἡ ἥμισυ ποιητικὴ καὶ ξηρὰ αὕτη διδακτικὴ ἐποποιία ἀσκουμένη ἐπὶ ἱατρικῆς, ἀστρονομίας, γεωγραφίας καὶ ἄλλων πρακτικῶν ἀντικειμένων, μέχρι τῶν Βυζαντινῶν. Οἱ Ἀλεξανδρινοί, ἐν τῷ Κανόνι οὖν παρεδέχοντο τῆς ἐποποιίας, κατέταττον τὸν Ὀμηρον, τὸν Ἡσίοδον, τὸν Πανύασιν, τὸν Ἀντίμαχον καὶ ἴσως καὶ τὸν Χοιρίλον.

Ἑπτὰ σοφοί, (οἱ), ἄνδρες κατὰ τὸν 7' π. Χ. αἰῶνα εἰς διάφορα τῆς Ἑλλάδος μέρη ἐπὶ τῇ πρακτικῇ καὶ τελεσφόρῳ, κοινωνικῇ ἢ πολιτικῇ, διὰ τοὺς ἀπαιτάτους δ' ἐκείνους χρόνους ἐξαισίῳ αὐτῶν συνέσει θαυμασθέντες. Ἦσαν δὲ οὗτοι: Πιττακὸς ὁ Λέσβιος· Σόλων ὁ Ἀθηναῖος· Κλεόβουλος ὁ Ῥόδιος· Περίανδρος ὁ Κορίνθιος· νομοθέται οὗτοι ἢ κυβερνήται τῶν πατρίδων αὐτῶν· Χίλων ὁ Σπαρτιάτης, θεωρούμενος ὡς ὁ πρῶτος χρηματίσας ἄφορος, καὶ ἀποθανὼν ἐκ χαρᾶς ὅτε ὁ υἱὸς του ἀνδείχθη Ὀλυμπιονίκης· Θαλῆς ὁ Μιλήσιος, πείσας τὰς Ἰωνικὰς πόλεις ν' ἀποτελέσωσι τὸ πανιώνιον, κέντρον ἔχον τὴν Τέω· συνώδευσεν

δὲ καὶ τὸν Κροῖσον εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατείαν του, καὶ ἀποστρέψας τὸν Ἄλκιον ποταμὸν, ὠδήγησεν ἐν ἀσφαλείᾳ ὑπὲρ τῆς κοίτης αὐτοῦ τὸν Λυδικὸν στρατόν· Βίαντος δ' ἐκ Πιρήνης τῆς Καρίας, ἀπέτρεψε τὸν Κροῖσον ἐκστρατείας κατὰ τῶν Ἑλληνικῶν νήσων, καὶ ἐπὶ τῆς εἰσερχομένης τῶν Περσῶν συνεβούλευσε τοῖς Ἰωνῶν νὰ ἐγκαταλείψωσι τὰς ἐν Ἀσίᾳ πόλεις τῶν καὶ νὰ μετακινήσιν εἰς Σαρδηνίαν (Ἡρόδ. Α. 27. 170). Τῆς σοφίας αὐτῶν ἐκφράσεις διεδίδοντο ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, βραχεῖα καὶ εὐμνημόνευτα ἀποφθέγματα, κατὰ ζῆλον τῆς Λακωνικῆς βραχυλογίας, ὡς καὶ ὁ Πλάτων ἀναγνωρίζει συντεταγμένα. Ἦσαν δὲ ταῦτα, ἑνὰ ὁμοῦ ὑπ' ἄλλων ἄλλοις ἀποδιδόμενα, τὰ ἐξήκοντα· Τοῦ Πιττακοῦ «καίριον γνῶθι» τοῦ Σόλωνος «μηδὲν ἄγαν» τοῦ Κλεοβούλου «πᾶν μέτρον ἄριστον» τοῦ Περιάνδρου «μελέτη τὸ πᾶν» τοῦ Χίλωνος «γνῶθι σαυτὸν», (κατὰ τινος τοῦ Σόλωνος, αὐτοῦ δὲ «τέλος ὁρᾷ μακροῦ βίου») τοῦ Θάλητος «ἐγγύα, πάρα δ' ἄτα» (ἐγγύησις φέρει βλάβην) τοῦ Βιαντος, «οἱ πλείους κακοί» (πολλοὶ ὁμοῦ βλάπτουσι). Τὰ τοιαῦτα γνωμικὰ, βραχεῖως χρησίμους διὰ διδόντα ἀληθείας, ἦσαν συγγενῆ τοῖς χρησμοῖς, ὥστε καὶ οἱ ἑπτὰ σοφοὶ ἐθεωροῦντο ὡς ἰδίως ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐμπνεόμενοι, καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτοῦ διατελοῦντες. Τινὲς ἀντὶ τοῦ Κορινθίου Περιάνδρου ἀναφύρουσιν ἄλλον ὁμώνυμον, καὶ ἄλλοι τὸν Μύσωνα.

Ἐπωδεῖα. Ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ ἰδιωτικῶν δικῶν, ὅτε ὁ ἐνάγων καὶ ἀπαιτῶν ποσότητά τινα παρὰ τοῦ ἀντιδίκου δὲν ἐλάμβανεν ὑπὲρ αὐτοῦ οὐδὲ τὸ 1/5 τῶν ψήφων τῶν δικαστῶν, ὥφειλεν εἰς τὸν ἀντίδικον ἐπὶ ὧν ἐλάμβανεν, ἢτοι ἑνα ὁβολὸν κατὰ δραχμὴν, τὸ ἕκτον τῆς ποσότητος ἣν ἀπῆτει, εἰς ἀποζημιώσεις τῆς ἐνοχλήσεως ἣν ἀδίκως τῷ ἐπέφερε.

Ἐπωδός. (1) Εἰς τὰς λυρικὰς ποιή-

σεις καὶ τοὺς δραματικούς χοροὺς τὸ μετὰ τὴν στροφὴν καὶ ἀντιστροφὴν, ἃς ἐφαλλον εἶ δύο ἡμίχοροι τμήμα, τὸ ψαλλόμενον ὑπὸ παντός ὁμοῦ τοῦ χοροῦ, ὡς ἐν Σοφκλ. Οἰδ. Κολ. 1211. Τραχιν. 497. — 2) Εἰς τινα ποιήματα μέχρι τινὸς εἰς ὠρισμένας ἀποστάσεις ἐπανερχόμενοι, ὡς ἐν Θεοκρ. Εἰδ. Β. Λέγονται δ' οὗτοι καὶ ἐπιφθεγματικαί. — 3) Ἐν εἶδει τινὶ λυρικῶν ποιημάτων μικρὸς (ἐπιφθός) στίχος ἐπόμενος ἄλλῳ μικρῷ, οὐχὶ ὅμως ὁ τῶν ἐλεγείων. Τούτους ἐπενόησεν ὁ σατυρικός Ἀρχίλοχος, καὶ ἐμμήθη ἐξ αὐτοῦ ὁ Ὀράτιος.

Ἐπώνυμος, ὁ τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς ἐποχὴν ἢ δικαιρεσίαν τινα πολιτικὴν παρέχων. Οὕτως ἐν Ἀθῆναις ἐπώνυμοι τῶν δέκα φυλῶν ἦσαν οἱ ἥρωες καθ' οὓς ὁ Κλεισθένης ὠνόμασεν αὐτάς, καὶ ὧν ἀγάλματα ἴδρυντο ἐν τῇ ἀγορᾷ. Καὶ πολλοὶ τῶν δῆμων εἶχον τοὺς ἐπώνυμους αὐτῶν. Ἀπὸ δὲ τῶν Δέκα ἐτρησίων Ἀρχόντων, εἰς ἐξ αὐτῶν, ὁ κυρίως Ἀρχὼν, ἦν ὁ Ἐπώνυμος, διότι τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἐπιγραφόμενον ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ψηφισμάτων (Ἐπὶ τοῦ δεῖνος ἀρχοντος) ἐνέφαινε τὸ ἔτος τῆς ἐκδόσεως τοῦ ψηφίσματος. Ἐν Σπάρτῃ ἐπώνυμοι ἦσαν οἱ Ἐφοροί, εἰτα δ' οἱ πατρωνόμοι ἐν Ἀργεὶ ἢ ἱέρεια τῆς Πραξ, ὡς ἐν Θεοκρ. (Β. 2): «Ἐπὶ Χρυσίδος ἐν Ἀργεὶ τότε πεντήκοντα θυεῖν δέοντα ἔτη ἱερωμένης» ἐν Βοιωτίᾳ, διὰ τὸν Βοιωτικὸν δεσπῆν, ὁ Βοιωτάρχης ἐν Κρήτῃ ὁ πρωτόκοσμος, κτλ. Ἐπώνυμοι δὲ τῶν ἡλικιῶν ἐλέγοντο ἐν Ἀθῆναις διὰ τοὺς στρατευσίμους νέους ἐκεῖνοι οἱ ἐπώνυμοι ἀρχόντες, ἐφ' ὧν ἕκαστος τῶν νέων κατετάχθη εἰς τὸν στρατόν. Ἐπειδὴ δὲ πᾶς Ἀθηναῖος ἦν στρατεύσιμος ἐπὶ 42 ἔτη, διὰ τοῦτο 42 ἡριθμοῦντο καὶ οἱ ἐπώνυμοι τῶν ἡλικιῶν (Ἀριστ. ἐν Ἀρχ. λ. Στρατεία).

Ἐπωπεύς, υἱὸς Ἀλκίβιος καὶ Κανάκης, ἢ ἀδελφὸς αὐτοῦ καὶ υἱὸς Ποσειδῶνος, ἐκ Θεσσαλίας προελθὼν, ἐβασίλευσεν ἐν Σικυωνί, καὶ ἤρπασε τὴν Ἀντιόπην (Ἰδ. Ἀμ-
(ΑΡΧ. ΛΕΞ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α΄.)

φίω) ἐκ Θηβῶν, ἢ τὴν ἐδέχθη φεύγουσαν, δι' ὃ τὸν ἐπολέμησεν ὁ πατὴρ αὐτῆς Νυκτεὺς, καὶ ἀμφοτέρω ἀπέθανον ἐκ τῶν πληγῶν τῶν (Παυσ. Β, 1, 1-6, 1-11, 1. — Ἀπολλ. Γ. 5, 5).

Ἐρανα (ἤ), πόλις ἐν Μεσσηνίᾳ παρὰ τὸ Κυπαρίσιον ἀκρωτήριον (Στρεβ. Η, 348).

Ἐρανοί, τὰ διὰ καταβολῶν (συμβολῶν) συσσίτια, ὡς ἦδη καὶ παρ' Ὀμήρῳ (Ὀδ. Α, 226), καὶ ὡς τῶν Σπαρτιατῶν τὰ φιδοῖτια, καὶ ἐν Ἀθῆναις ἐνίστο πρὸς συνεστιάσεις, ἰδίως τῶν εἰς κοινὴν τινα λατρείαν συνδεομένων, οἵτινες καὶ ὡς πρὸς τοῦτο ἐρανιστὰὶ ἐλέγοντο, καὶ ὁ προϊστάμενος αὐτῶν ἀρχιερανιστὴς ἢ ἐρανάρχης. Καὶ προσωρινοὶ ἔρανοί, πρὸς ἀρρωγὴν τινῶν ἐν ἀνάγκῃ διατελούντων, οἵτινες καὶ συνήθως αὐτοὶ εἰσέπραττον τὸν ἔρανον (ἢ καὶ φορὰν, εἰσφορὰν) καὶ τοῦτο ἐλέγετο δι' αὐτοὺς αἰτεῖν, εἰσφέρειν, ἐρανίζειν τινί· καὶ ὥφειλεν ὁ οὕτω βοηθούμενος καὶ ὑπηρεσίας ν' ἀντιποιήσῃ, καὶ τὸν ἔρανον νὰ ἐξοφλῇ δτε ἐβελλιοῦντο αἱ περιστάσεις του. Πρὸς τοῦτο δ' ὑπῆρχον νόμοι ἐρανικοί, καθ' οὓς διεξήγοντο δίκαι ἐρανικαί, πιθανῶς πρὸ τῶν Θεσμοθετῶν, κατὰ τοῦ μὴ καταβαλόντος ἢ τοῦ μὴ ἀποδόντος τὸν ἔρανον, καὶ ἦσαν ἐμμενηνοί, δηλ. ὧν ἡ ἀπόφασις ἐπρεπε νὰ ἐκδοθῇ ἐντὸς τοῦ μηνός.

Ἐρασινίδης, 1) στρατηγὸς Ἀθηναῖος, ὑπὸ τοῦ δημαγωγοῦ Ἀρχιδάμου ἐπὶ καταχρήσει δημοσίων χρημάτων καὶ παραβιάσει τῶν καθυκόντων του κατηγορηθεὶς, εἰτα δὲ (406 π. Χ.) εἰς τῶν ἐν Ἀργινούσαις (Ἰδ.) στρατηγῶν, τῶν καταδικασθέντων εἰς θάνατον (Ξεν. Ἑλλ. Α, 5, ΣΤ, 16, Ζ, 2). — 2) Στρατηγὸς Κορίνθιος ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐλθὼν πρὸς τοὺς Συρακουσίους μετ' ἐπικουρίας κατὰ τῶν Ἀθηναίων (Θουκ. Ζ, 7).

Ἐρασίνος, ποταμὸς ἐν Ἀργολίδι καὶ ἄλλοι ἄλλαχού τῆς Ἑλλάδος.

Ἐρασίστρατος, 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς

Φαίλακος, ἴσως ὁ αὐτὸς τῷ ἐνὶ τῶν Λ' (Θουκ. Ε, 4.—Ξεν. Ἑλλ. Β, 3, 2).—2) Ἐξ Ἰουλίδου τῆς Κέω, περὶ τὰ 304 ἰατρὸς Σελεύκου τοῦ Νικάτορος. Ἐπέδωκε μεγάλως εἰς τὴν ἀνατομίαν, καὶ σχεδὸν ἀνεκάλυψε τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος. Ἰδιαιτέρα σχολὴ ἐπωνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Ἑρασιστράτεια (Πλούτ. Δημ. ΛΘ.—Pl. XXIX, 1, 3).

Ἑρατοσθένης, 1) Ἀθηναῖος, εἰς τῶν Λ, φίλος τοῦ Θηραμένους. Ἐπὶ τῆς καταστροφῆς τῶν Λ ἔμεινεν εἰς Ἀθήνας ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς ἀμνηστίας, ἀλλὰ κατηγγέλοθ' ὑπὸ τοῦ Λυσίου ὡς συμπράξας εἰς τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Πολεμάρχου· ἀγνοεῖται δὲ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κατηγορίας (Λυσ. κ. Ἑρατοσθ.—Ξεν. Ἑλλ. Β, 3, 2). Καὶ περὶ Ἑρατοσθένους φόνου δὲ ἔγραψε δημογραφίαν ὁ Λυσίας, ἀλλ' ἄλλου Ἑρατοσθένους. — 2) Ἑρατοσθένης ἐκ Κυρήνης, ὁ μέγιστος γεωγράφος τῆς Ἑλλάδος, γεννηθεὶς τῷ 275 π. Χ. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ διδασκόμενος παρὰ Λυσανίᾳ καὶ Καλλιμάχῳ, ἠκροάσατο ἔπειτα ἐν Ἀθήναις τῶν φιλοσόφων Ἀρίστωνος τοῦ Χίου, Ἀρκεσιλάου καὶ ἄλλων. Ἐκεῖθεν δὲ μετακίλεσάμενος αὐτὸν Πτολεμαῖος ὁ Εὐεργέτης, τῷ 230, τὸν κατέστησε διάδοχον τοῦ Καλλιμάχου εἰς τὴν διδύκωσιν τῆς βιβλιοθήκης τῆς Ἀλεξανδρείας, ἐνθα λέγεται ὅτι τὴν ὅρασιν ἀπολέσας ἀπέθανεν ἐκούσιον θάνατον σχεδὸν ὀγδοηκοντούτης, τῷ 194. Μαθητὰς εἶχεν ἐπιστήμους, ὡς τὸν Μνασίαν, τὸν Βυζάντιον Ἀριστοφάνην. Ἀπεκάλει δ' αὐτὸς ἑαυτὸν φιλόλογον ὡς ἐν γένει τὴν σπουδὴν φιλοῦντα· ἄλλοι δὲ τὸν ἔλεγον πένταθλον, ὡς πάσας τὰς ἐπιστήμας ἀγωνιζόμενον, καὶ, ὡς φαίνεται, καὶ βῆτα, καθ' ὃ ἴσως τὴν δευτέραν δῆθεν θέσιν ἐν αὐταῖς κατέχοντα. Ἰδίως δ' ἐνέκυψεν εἰς τὴν ἀρχαιολογίαν καὶ τὰς θετικὰς ἐπιστήμας. Οὐχ ἦν τὸν ὅμως ἔγραψε καὶ ποιήματα, ἐν οἷς ἐλεγείων ἐπιγραφόμενον Ἑριγόνῃ, καὶ ἔπος μαθηματικὸν καὶ ἀστρονομικόν, τὸν Ἑρμῆν, ὃν ἀμφοτέρων σώζον-

ται ἀποσπάσματα. Συνέγραψε δὲ ἐν γλώσσῃ καθαρωτάτῃ καὶ χρονογραφίας καὶ περὶ τῆς ἀρχαίας κωμωδίας, καὶ ἀμπολλα φιλοσοφικά, μαθηματικά καὶ γεωγραφικά, ἐν οἷς διέπρεπον τὰ ἐν τρισὶ βιβλίοις γεωγραφικῶν αὐτοῦ, ἡ πρώτη γραφεῖσα ἐπιστομική γεωγραφία. Ἐκ τῶν βιβλίων τούτων τὸ α' περιεῖχε τὴν ἐκτίμησιν τῶν πηγῶν, ἰδίως τῶν ποιητικῶν, καὶ τὴν φυσικὴν γεωγραφίαν· τὸ β' τὴν μαθηματικὴν γεωγραφίαν ἐπὶ ὁρισμένῳ μέτρῳ ροιῶν, καὶ τὸ γ' τὴν χωρογραφίαν. Ἐξ αὐτοῦ δὲ πλείστα ἠρώσθη ὁ Στράβων. Ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ διατήρουνται οἱ καταστερισμοί, ξηρὰ ἀπαριθμοῦνται 44 ἀστερισμῶν, μετὰ τῶν εἰς αὐτοὺς ἀναγεμένων μύθων, βεβαίως ἔργον πολὺ μεταγενέστερον, ἴσως ἐκ τοῦ λατινικοῦ τοῦ Ἰγνίου, ὅστις πιθανὸν νὰ ἐδανείσθῃ τὴν πρώτην ὕλην τοῦ ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Ἑρατοσθένους.

Ἑργάδες, ἴδ. Φυλῆ.

Ἑργάνη, ἴδ. Παλλάς.

Ἑργῆνος, ἴδ. Ἑρακλῆς· Ἀγαμέμνηδος Ἀργοναῦται.

Ἑργαστῆναι, ἐν Ἀθήναις, νέαι κόραι ἐκ τῶν εὐπατριδῶν, κατ' ἔτος ἐκλεγόμεναι ἵνα ὑφαίνωσι τὸν πέπλον τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῷ Ἑρεχθείῳ.

Ἑρεβος, ἴδ. Ἀθῆς, Χάος.

Ἑρεμδοί, καθ' Ὁμήρον (Ὀδ. Δ, 84), λαὸς παρὰ τοῖς Σιδωνίοις, καθ' Ἑλλάνικον καὶ τοὺς πλείστους γεωγράφους, τῶν γλοῦται (ἐκ τοῦ ἔρα καὶ ἐμβαίνειν) οἰκοῦντες ἐν Ἀραβίᾳ, κατ' ἄλλους ἐν Κύπρῳ, ἢ συγκαταριθμούμενοι μετὰ τῶν Αἰθιοπῶν.

Ἑρεσὸς ἢ Ἑρεσσός, ἴδ. Λέσβος.

Ἑρέτρια, ἴδ. Εὐβοία.

Ἑρετριακοί, ἴδ. Μενέδημοι.

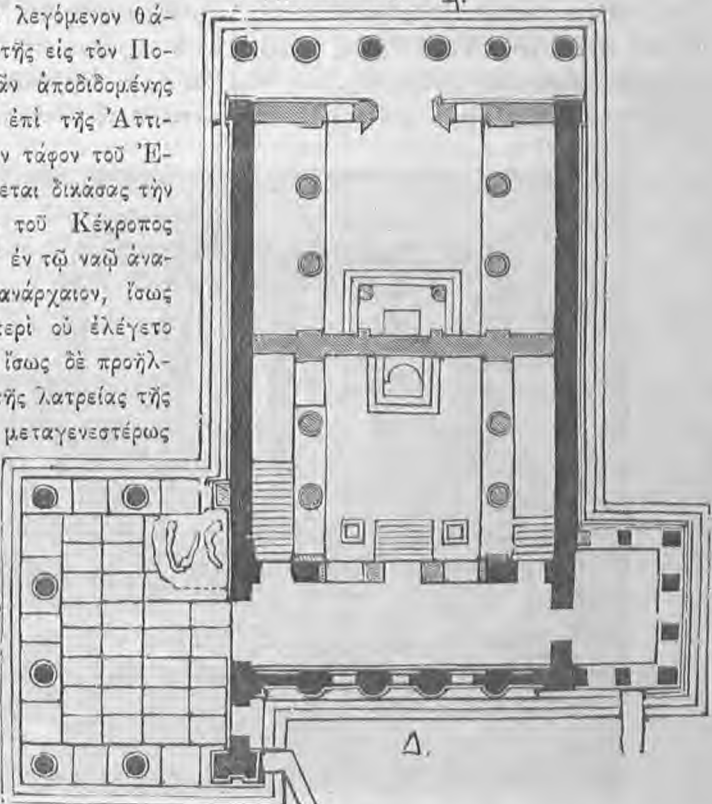
Ἑρεχθεῖον, ὁ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηναίων ναὸς τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, φέροντος ἐνταῦθα καὶ τὸ ἐπωώμιον Ἑρεχθέως. Εἶχε δὲ τ' ὄνομα ὁ ναὸς (καὶ ἐξ αὐτοῦ καὶ ὁ οὐδὲς) ἐκ τοῦ ὅτι

ἐκεῖτο ἐν τῷ περιόλῳ τῶν πανουρχαίων ἀνακτόρων τῶν Ἀθηναίων εἰς τὸν Ἐρεχθίδος πυκινὸν δόμον, οὗ λείψανα ἀνευρέθησαν, καὶ ἐνθα ὁ Ὅμηρος λέγει εἰσερχομένην τὴν Ἀθηνᾶν (Ὁδ. Η, 84). Περιεῖχε δ' ὁ ναὸς ἐντὸς τῶν τειχῶν τοῦ τῆν ἱερὰν ἐλαιάν καὶ τὸ φρέαρ τὸ λεγόμενον θάλασσαν, τὰ μνημεῖα τῆς εἰς τὸν Ποσειδῶνα καὶ τὴν Ἀθηνᾶν ἀποδιδομένης ἔριδος περὶ κυριαρχίας ἐπὶ τῆς Ἀττικῆς, καὶ προσέτι καὶ τὸν τάφον τοῦ Ἐρεχθέως, ὅστις καὶ λέγεται δικάσας τὴν ἔριν ἐκείνην, καὶ τὸν τοῦ Κέκροπος (Παυσ. Α, 36). Ἦν δ' ἐν τῷ ναῷ ἀνατεθειμένον ἄγαλμα πανάρχαιον, ἴσως ξόανον, τῆς Ἀθηνᾶς, περὶ οὗ ἐλέγτο ὅτι ἔπεσαν ἐξ οὐρανοῦ, ἴσως δὲ προῆλθεν ἐξ Αἰγύπτου μετὰ τῆς λατρείας τῆς Νηλθ, διότι ὁ, πολὺ μεταγενεστέρως

πιθανῶς, σωζόμενον ἄγαλμα τῆς θεᾶς ποιήσας Ἐνδοῖος (Ἰδ.), ἔδωκεν αὐτῷ, βεβαίως κατὰ τοῦτο τὸ πρωτότυπον, σχῆμα ἐντελὲς αἰγυπτιακόν. Ὁ ἀρχαῖος οὗτος ναὸς ἐπυρπολήθη ὑπὸ τῶν Περσῶν τῷ 475 π. Χ., καὶ πλεῖστα τῶν γλυ-

πτικῶν αὐτοῦ κοσμημάτων ἀνευρέθησαν ὑπὸ γῆν. Ἀνωκοδομήθη δὲ περὶ τὰ 406 π. Χ. (Ἰδ. Rang. Ant. Hell. I, n. 57), ἀναντιρρήτως κατὰ τὸ ἀρχαῖον σχέδιον, ἐπὶ ἀνισοπέδου ἐδάφους, ἕνεκα τῶν ἱερῶν αὐτοῦ περιελάμβανε, συγκείμενος δὲ, ὡς πάντες οἱ μείζονες Ἑλληνικοὶ ναοί, ἐκ δύο διαιρέσεων, τοῦ κυρίως ἱεροῦ, ἀφιερωμένου ὁμοῦ τῷ Ποσειδῶνι καὶ τῇ Ἀθηνᾷ, καὶ τοῦ ἀδύτου, ἀντιστοιχοῦντος τοῖς ἀλλαχοῦ ὀπισθοδόμοις, καὶ ἀφιερωμένου ἰδίως τῇ Πανδρόσῳ (Ἰδ.), περιέχοντος δὲ τὸ ἀρχαῖον ἄγαλμα, τοὺς δύο τάφους, καὶ πιθανῶς τὴν ἐλαιάν, δι' ἧς καὶ πρὸς θυμᾶς ἔχει εὐρέα παράθυρα. Τὸ δὲ

ἄγαλμα (ξόανον) τῆς Ἀθηνᾶς ἱδρυτο εἰς ὑψηλὴν θέσιν τοῦ νοτίου τοίχου, καὶ ἀπέναντι μὲν εἶχε πολυτελὲς θύρωμα, πρὸς αὐτὴν ἰδίως φέρον, ὀπισθεν δὲ πρόστασιν Καρυατίδων (Ἰδ.), διατεθειμένων κατὰ ζῆλον αἰγυπτιακῆς ἀρχιτεκτονικῆς. Δ.

Ἐρεχθεύς, κατ' ἀρχάς ὁ αὐτὸς τῷ Ἐριχθονίῳ, εἶτα δὲ (Εὐριπ. Ἴων 280) ἐκείνου διακριθεὶς, μυθικὸς ἦρως καὶ εἰς τῶν ἀρχαιότατων ἀνάκτων τῶν Ἀθηναίων. Γῆς τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Γῆς (ἢ τῆς Ἀθηνᾶς, κάρης τοῦ Κραναοῦ), ἐδόθη, ὡς νεογνόν, ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἐντὸς κίστης, εἰς τὰς θυγατέρας τοῦ Κέκροπος, Πάνδρῳ, Ἀγραιῶν καὶ Ἐρστην εἰς φύλαξιν ὅτε δ' αἱ δύο τελευταῖαι, παρὰ τὴν ἐντολὴν τῆς θεᾶς, ἠνέφθην τὴν κίστην, εὗρον ἐν αὐτῇ τὸν Ἐρεχθεῖα ὑπὸ σφραγίδι περιτετυλιγμένον, ἢ αὐτὸν ὑπὸ μορφῇ ὄφως (τοῦ συμβόλου τῆς αὐτοχρονίας), καὶ παραφρονήσασαι, κατεκρημνίσθησαν ἀπὸ τῆς

Ἀκροπόλει, ἐν ᾗ ἡ Πάνδροςος, ὡς πιστὴ μέινασα, ἡγαπήθη ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς. Ὁ δ' Ἑρεχθεύς, ἐκβαλὼν τὸν Ἀμφικτύονα, ἐδασίλευσε τῶν Ἀθηνῶν, ἔπερ ἴσως αἰνίττεται ἐποχὴν καθ' ἣν ἡ πόλις ἀπεσπάρθη ἀπὸ ἀμφικτυονικοῦ τινος δεσμοῦ. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται ἡ ἐγκατάστασις τῆς λατρείας τῆς Ἀθηνᾶς εἰς Ἀθήνας καὶ ἡ ἰδρυσις τοῦ ἀρχαίου ναοῦ αὐτῆς (ἴδ. Ἑρέχθειον), ἀφ' οὗ ἐδίκασε τὴν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Ποσει-

Ποσειδῶνος, ὅστις κατὰ τινὰς ἀπήτησε καὶ τὴν θυσίαν μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Ἑρεχθεύς· ἐκεῖναι δὲ (ἡ Πρύκκρη, Ἀρεΐουσα, Ἐδωνία καὶ Ὠρεΐθουα) ἀπέθνον καὶ αἱ τέσσαρες ἐκουσίως.

Ἑρημος δίκη, ἴδ. δίκη.

Ἑρίανθος ἢ Ἑριάνθης, Θηβαῖος, μετὰ τὸ τέλος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου εἰς τὸ συμβούλιον τῶν συμμάχων τὸν παντελῆ ἐξαφανισμὸν τῶν Ἀθηνῶν προτεί-

δῶνος ἔριν. Πρῶτος ζεύξας τέθριππον, καθιερώθη ἐν τοῖς ἀστερισμοῖς ὡς ἡνίοχος. Εἶχε δ' ἐκ τῆς Ναϊάδος Πραξιθέας υἱὸν τὸν Πανδίωνα, ὅστις διεδέχθη αὐτὸν, ἔσχεν ἐκ τῆς Ζευξίππης τοὺς διδύμους Βούτην (ἴδ.) καὶ Ἑρεχθέα Β, κατ' ἀρχὰς θεωρούμενον ὡς τὸν αὐτὸν μετ' Ἑρεχθεύς Α, καὶ θυγατέρας τὴν Πρύκκην καὶ Φιλομήλαν. Βασιλεύσας δ' ὁ Ἑρεχθεύς Β, ἔσχεν ἐκ Πραξιθέας υἱὸν τὸν Κέκροπα. Ἐπειδὴ δ' ἐφόνευσε τὸν υἱὸν τοῦ Ποσειδῶνος Εὐμολπον, βοηθοῦντα τοὺς Ἐλευσινίους κατὰ τῶν Ἀθηναίων, ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν αὐτὸν κατ' αἵτησιν τοῦ

ναός, ἐξ οὗ ἔσωσεν αὐτὰς Φωκεὺς τις ὅστις ἔψαλε στίχους τοῦ Εὐριπίδου (Πλούτ. Λύστ. ΙΕ.—Εην. Ἑλλ. Ε, 3, 8).

Ἑρίθουα, ἴδ. Ἀλευάδα.

Ἑριγόννη, ἴδ. Ἰκάριος· Ὁρέστης.

Ἑριγύας, ὁμόρρους τοῦ Ἀξιοῦ ἐν τῇ Μακεδονικῇ Παιονίᾳ (Ἀρρ. Α, 5, 5)· τοῦ δ' αὐτοῦ τῷ Ἀγριάνῃ τοῦ Ἡροδότου (Δ, 90).

Ἑριθοί, οἱ ἐπὶ μισθῷ ἐργαζόμενοι· αἱ Ἑριθοὶ δὲ, αἱ κυρίως ὑπηρετοῦσαι εἰς τὴν ὑφαντικὴν (ἴδ. ἱστορία).

Ἑρινύες ἢ Ἑριννύες ἢ Εὐμεινίδες εὐφημιστικῶς λεγόμεναι, θεαὶ τοῦ

Ἄδου ἐκδικήτριαι κατὰ παραβατῶν τῶν ἡθικῶν νόμων, φονέων, ἐπιόρκων, ἀσεβῶν πρὸς γονεῖς κτλ., τιμωροῦσαι ἐν Ἄδου καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, ἐνθα ὡς κύνες λυσσῶσαι καταδιώκουσι τὰ θύματα αὐτῶν· πολλάκις δὲ καὶ αὐταὶ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ κακὸν παρασύρουσαι, ἵνα τὸν τιμωρήσασιν (Ὀμ. Ἰλ. Τ, 87. Ὀδ. Ο, 233). Ὁ Ὀμηρὸς μνημονεύει αὐτῶν ἐνικῶς ἢ πληθυντικῶς ὁ Ἡσίοδος (Θεογ. 185) τὰς λέγει κόρας τῆς Γῆς, προελθούσας ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Οὐρανοῦ ἀκρωτηριασθέντος ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Κρόνου. Ὁ Εὐρύπιδης τὰς λέγει τρεῖς, Ἀλκίτιω, Τισίφονην καὶ

Μέγαιραν. Ἐν Ἀθῆναις εἶχον ἱερὸν ἐπὶ τοῦ λόφου Κολωνοῦ, καὶ σπήλαιον ὑπὸ τὸν Ἀρειον Πάγον, καὶ ἐλέγοντο μάλιστα Σεμναί· ἐν Παρρασίᾳ τῆς Ἀρκαδίας Μανίαι, καὶ ἦσαν αἰ μέλαιναί, τιμωροῦσαι, καὶ αἰ λευκαί, ἐξιλοῦσαι (Παυσ.

Η, 34, 1). Ἐν Βοιωτίᾳ καὶ Ἀρκαδίᾳ ἐπελέγετο ἡ παρωργισμένη Δημήτηρ, Ἑρινύς, φοβερώς κατατρέχουσα τοὺς Λαβδακίδας μέχρι τοῦ Οἰδίποδος. Αἱ τοῖς θεοῖς καὶ ἀνθρώποις φοβεραὶ καὶ μισηταὶ αὐταὶ θεότητες περιγράφονται ὑπὸ τοῦ Αἰσχύλου (Εὐμεν.), ὡς εἰδεχθεῖς γράται, ἔχουσαι κόμην ὄφειν, αἱματηροῦς ὀφθαλμούς, ὀξεῖς ὀδόντας καὶ προκρεμαμένην τὴν γλῶσσαν, μελανεῖμονες μετ' ἐρυθρᾶς ζώνης· ἀλλ' ὁ Εὐρύπιδης τὰς παριστᾷ ὡς νέας ταχύποδας κυνηγούς, ἐχούσας δῆδας καὶ ὄφεις εἰς τὰς χεῖρας, καὶ οὕτω συνήθως καὶ ἡ καλλιτεχνία. Θυσίαι δὲ προσεφέροντο εἰς αὐτὰς μέλανες ἄνυσί, καὶ σπονδαὶ ἄνευ αἵνου.

Ἑρις, ἀδελφὴ τοῦ Ἀρεως, «ὀλίγη μὲν πρῶτα... αὐτὰρ ἔπειτα οὐρανῷ ἐστῆριξε κάρη καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει» (Ὀμ. Ἰλ. Δ. 442), ἐπιχαίρουσα εἰς τοὺς

πολέμους καὶ ἐμμένουσα εἰς τὰς μάχας καὶ ἀφ' οὗ ἀποσυρθῶσιν εἰ ἄλλοι θεοὶ (Ἰλ. Α, 3. 74. Υ, 48). Καθ' Ἡσίοδον, θυγάτηρ τῆς Νυκτὸς, μήτηρ πάντων τῶν κακῶν. Αὐτὴ εἰς τὸν γάμον τοῦ Πέλοπος, φονήσασα τὰς ἐκεῖ συγκεκλήμενας θεάς, Ἦραν, Ἀθηνᾶν καὶ Ἀφροδίτην, ἔρριψε μεταξύ αὐτῶν τὸ μῆλον τὸ φέρον τὴν ἐπιγραφὴν «ἡ καλὴ λαβέτω», καὶ διενεχθεῖται αἱ θεαί, ἐκρίθησαν ὑπὸ τοῦ Πάριδος (Ἰδ.), ὅστις ἔδωκε τὸ μῆλον εἰς τὴν Ἀφροδίτην. Ὑπάρχει ἔμως καὶ ἀγαθὴ Ἑρις, ἡ τῶν ἀγώνων (Ἡσίοδ. Ἑργ. καὶ Ἡμ. 11).

Ἑριστικοί, Ἰδ. Εὐκλείδης.

Ἑριφέλη, Ἰδ. Ἀλκμαίων· Ἀμφιάρως.

Ἑρμαγόρας, 1) ῥήτωρ τῆς α' ἑκατονταετηρίδος π. Χ. διέγραψε κανόνας περὶ ῥητορείας, ἣν διέκρινεν εἰς ἑπτὰ σείεις. Εἶχε δ' ἡ σχολὴ τοῦ καὶ παδοῦς οὔτινες ἐλέγοντο Ἑρμαγόρειοι. — 2) Νεώτερος ῥήτωρ, ἐπὶ Αὐγούστου καὶ Τιβερίου, μαθητὴς Θεοδώρου τοῦ ἐκ Γαδάρων. Τοῦτου μνημονεύεται σύγγραμμα «περὶ πραγματικῆς».

Ἑρμαῖ, ἐπειδὴ ὁ θεὸς Ἑρμοῦς ἦν ἐν ἄλλοις ἔφορος τῶν ἰδῶν, διὰ τοῦτο αἱ παρ' αὐταῖς ἰδρυόμεναι στήλαι ὡς ὀδοδείκται, ὡς καὶ αἱ ἐνδείκνύουσαι τὰ ὅρια δημοσίων ἢ ἰδιωτικῶν κτημάτων, ἦσαν πολλαχοῦ βεβαίως αὐτῷ καθιερωμέναι, καὶ ἐπὶ τῶν στηλῶν τούτων ἐπετίθετο καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ θεοῦ. Ἐντεῦθεν ἐπεκράτησε νὰ καλῶνται αἱ τοιαῦται στήλαι Ἑρμαῖ, καὶ φαίνεται ὅτι τὴν καταγωγὴν μάλιστα εἶχον ἐξ Ἀρκαδίας (Παυσ. Η, 13), καὶ συνηθίζοντο τετραγωνοὶ· ἐκείθεν δὲ ἐξετάθησαν πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος, καὶ μάλιστα ἐπεκράτησαν ἐν Ἀθῆναις (Παυσ. Δ, 23. — Θουκ. ΣΤ, 27), ἐνθα οἱ Πεισιστρατίδαι ἱδρυσαν τοιοῦτους εἰς πάσας τὰς ὁδοὺς τῆς Ἀττικῆς, ἐπιγράφαντες καὶ, πλὴν τῆς διευθύνσεως τῆς ὁδοῦ, προσέτι καὶ ἐμμετρὸν τι ἠθικὸν παράγγελμα, πρὸς διδασκαλίαν τοῦ λαοῦ. Ἦν δ' ἡ κεφαλὴ τοῦ Ἑρμοῦ γαγενῶσα,

ὡς ἀρχαιοτάτα περισταῖτο ὁ Ἑρμῆς, μάλιστα ἐν Ἀρκαδίᾳ, καὶ πολλάκις ἦν ἡ στήλη τρικέφαλος ἢ καὶ τετρακέφαλος, ὅτε ἵστατο ἐπὶ διασταυρώσεως ὁδῶν· καὶ προσέτι εἶχεν ἐν τῷ μέσῳ συνήθως ἐμβλημα φαλλοῦ, ἐπ' αὐτῆς δ' ἡ γλυπτική παράστασις κατήρχετο μόνον μέχρι τῶν ὤμων, ἐφ' ὧν ἐνίοτε ἦν καὶ ἐπίδελμα ἐπερριμμένον. Μετὰ ταῦτα ἤρχισαν κατασκευαζόμεναι, μέχρι καὶ ἐπὶ τῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων, καὶ ἄλλων θεῶν, προσέτι καὶ ἀνθρώπων ὅμοιοι παραστάσεις, ἐκταθεῖσαι πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος κυρίως ἐξ Ἀθηνῶν, ἐνθα συχνότατα, καὶ ἐν ταῖς στοαῖς καὶ πρὸ τῶν οἰκῶν πεμπληθεῖς ὑπῆρχον τοιαῦται στήλαι· μία δὲ τῶν μεγάλων στοᾶν τῆς πόλεως «στοὰ τῶν Ἑρμῶν» ἢ «οἱ Ἑρμᾶτ'» ἐλέγετο, καὶ ἦν ἴσως αὕτη ἡ περιέχουσα τοὺς ἀνευρεθέντας Ἑρμᾶς, ὧν τὸ ἐμπροσθεν ἔστιν αὐτοῦ τοῦτο τὸ ἄγαλμα, προέχον πρὸ τῆς ὀπισθεν αὐτοῦ τετραγώνου στήλης. Ἦν δὲ τόσον συνεχῆς ἐν Ἀθήναις ἡ ἐργασία τῶν Ἑρμῶν, ὥστε ἐπεκράτησεν ἐκεῖ οἱ γλύπται νὰ λέγωνται Ἑρμογλύφαι.

Ἑρμεία. Ὡς αἱ παρόμοιοι στήλαι ἀφιερῶντο τῷ Ἑρμῇ, οὕτω καὶ οἱ σωροὶ τῶν λίθων, οἱ ἐκ τῆς καθάρσεως τῶν ὁδῶν προσερχόμενοι ἢ πρὸς ἐπίστρωσιν αὐτῶν συγκομιζόμενοι, ὠνομάζοντο Ἑρμεία, καὶ ἦσαν «λιθολογέως Ἑρμείο ἰδρύσεις» (Ἀνθολ. Παλ. ΣΤ, 253).

Ἑρμαρχος, ἐκ Μιτυλήνης, μαθητῆς τοῦ Ἐπικούρου, καὶ διαδεχθεὶς αὐτὸν εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς σχολῆς του. Τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ μνημονεύει Διογ. ὁ Λαέρτιος (I, 25)· μίαν δ' ἐπιστολὴν τοῦ Ἐπικούρου πρὸς αὐτὸν εἶδεν ὁ Κικέρων (Fin. II, 30).

Ἑρμαφροδίτος, υἱὸς τοῦ Ἑρμαῦ καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἐνῶν ἐν ἑαυτῷ τὰ δύο γένη, ἴσως κατὰ μῦθον ἐξ Ἀσίας προελθόντα. Ὁ Ὀβίδιος (ἴσως κατ' ἰδίαν ἐπίνοιαν, Mel. IV, 285) διηγεῖται ὅτι ὑπὸ Νυμφῶν ἐπὶ τῆς Ἰδης ἀνατραφεῖς, ἐν Καρίᾳ ἠγαπήθη ὑπὸ τῆς νύμφης τῆς πηγῆς Σαλματίδος, ἐν ἣ

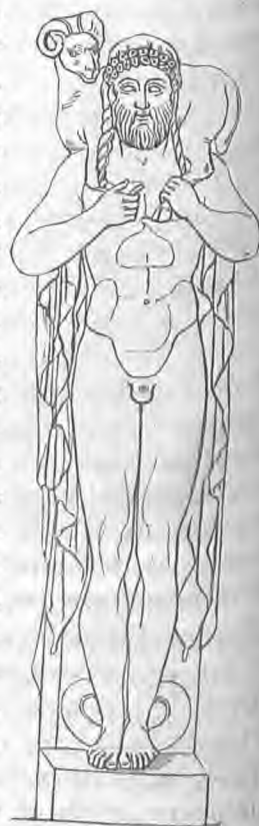
ἐλοῦστο, ἀλλὰ δὲν τὴν ἀντηγάπα. Οἱ θεοὶ δ' εὐσπλαγχνισθέντες αὐτὴν, ὅτι φηύσαν τὰ δύο σώματά των οὕτως, ὥστε ἀπετέλεσαν ἐν

Ἑρμείας, 1) ἀγνώστου ἐποχῆς· Ὁ Ἀθηνῆσιος διεισήρθε (Iδ, 563 d) πέντε χωλιάμβους αὐτοῦ, χλευάζοντα τῶν Στωϊκῶν τὴν ὑποτιθεμένην ἐγκράτειαν — 2) ὁ Ἀταρνεύς. Iδ. Ἀριστοτέλης.

Ἑρμῆς (καὶ Ἑρμείας παρὰ ποιηταῖς), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μαίας, θυγατὶς τοῦ Ἀτλαντος, γεννηθεὶς εἰς Κυλλήνην, τὸ ὄρος τῆς Ἀρκαδίας. Νεογέννητος, ἀπερχεῖται εἰς Πιρίαν καὶ κλέπτει 50 βόας ἐκ

τῆς ἀγέλης τῶν θεῶν ἣν ἐπιμαίνεν ὁ Ἀπόλλων. Κρύψας αὐτοὺς εἰς σπήλαιον ἐν Πύλῳ, ἐπιστρέφει κρυφίως εἰς τὰ σπάργανά του· δι' ὃ καὶ ὡς θεὸς τῆς κλεπτοσύνης ἐθεωρεῖτο. Ἀλλ' ὁ Ἀπόλλων, διὰ τῆς μαντικῆς, τὸν ἀνακαλύπτει καὶ τὸν ἐνάγει πρὸ τοῦ Διὸς· ἀκούσας ὁ μὲν αὐτοῦ παίζοντος τὴν λύραν ἦν ἐπινοήσας κατεσκεύασεν ἐκ χελώνης, τὸν συγχωρεῖ, καὶ τῷ χαρίζει τοὺς βόας.

Ὁ δὲ Ζεὺς τὸν κατέστησε κήρυκα

Ἐν Μουσείῳ τῆς Περικλῆος

τῶν θεῶν, καὶ καταβιβάζοντα τὰς ψυχὰς εἰς τὸν Ἅδην (Ὁμ. Ὑμν. Ἑρμ.), δι' ὃ καὶ παριστᾶται συνήθως ὡς νέος πτερωτὸν ἔχων πέτασον καὶ πτερωτὰ πόδια, ἢ πτερὰ εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς πόδας, καὶ εἰς τὰς χεῖρας καὶ

ρύκειον, ράβδον περιτυλιγμένην δι' ὄψεων, ἀντὶ τῶν ταινιῶν, ὡς αἱ τῶν κηρύκων. Ἦν δ' ἐν γένει ὁ ἀνώτατος καὶ ἐπιθεξιώτατος ἐκτελεστής τῶν θεῶν βουλῶν (δι' ἄκτωρ, ἐκ τοῦ, διάγω). Ἐπειδὴ δέ, διαταγῇ τοῦ Διὸς, ἐφόνευσεν τὸν τὴν ἰὼ φυλάττοντα Ἀργίον, εἶχε καὶ τὸ ἐπίθετον Ἀργειφόντης. Ἄλλως δ' ἐπεκαλεῖτο καὶ ψυχάγωγος ἢ ψυχοπομπός· καὶ ὁ δὲ θεὸς διάκονος

λους (Παυσ. Ε, 17). Ἄλλοτε ἔχει, ὡς ἐμπολαίος, βαλάντιον εἰς τὴν χεῖρα. Κατὰ δὲ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους, καὶ μάλιστα ἐν Ἀρκαδίᾳ, παριστάτο, οὐχὶ ὡς νεανίας, ἀλλ' ὡς ἀνὴρ εὖρωστος, πύγωνα φέρων, οἷος ἦν τοῦ Καλάμιδος ὁ κριοφόρος ἐν Τανάγρα, οὕτω κληθεὶς καὶ παριστώμενος, διότι ἔσωσε τὴν πόλιν ἐκείνην ἀπὸ λοιμοῦ, περιφέροντα κριὸν εἰς τοὺς ὤμους του (Παυσ. Ζ, 26).

Χάλκον ἄγαλμα ἐξ Ἡρακλείου.

παρέχων καὶ δῶρα, ἐπιλέγεται παρὰ τοῖς ποιηταῖς καὶ διαφόρως· χαριτοδότης, δοτὴρ ἑσίων, ἐριούνιος, ἀκάνκητα. Τὴν τετάρτην ἡμέραν ἐκάστου μηνὸς ἐπανηγυρίζοντο τὰ Ἑρμαῖα, θυσίαι ἐφ' αἷς ἐθύοντο τῷ Ἑρμῇ ἀρνία, αἰγίδια, χοιρίδια, καὶ τῷ προσεφέροντο αἱ γλῶτται αὐτῶν, καὶ προσέτι πλακοῦντες, μέλι, σῦκα ξηρὰ καὶ λιθανωτός. Ἐνίοτε παριστὰ αὐτὸν ἡ τέχνη καὶ ἄπτερον, φέροντα δ' εἰς τὴν ἀγκάλην τὸν Βάκχον ὃν ἔλαβε παρὰ τοῦ Διὸς ἄμψ γεννηθέντα, ὡς τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀνευρεθὲν ἄγαλμα τοῦ Πραξιτέ-

Ἀντίγραφον δ' αὐτοῦ ὑπάρχει καὶ ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Περμβροκίας ἐν Ἀγγλίᾳ, καὶ εὐρέθη καὶ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως.

Ἑρμησιάνναξ. Κολοφώνιος, ἐλεγεῖακος ποιητὴς ἐπὶ Ἀλεξάνδρου. Τοῦ ποιήματος αὐτοῦ, τοῦ ἐπιγραφομένου Λεόντιον, ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς ἐρωμένης του εἰς ἣν τὸ ἀριεστὶ, διετήρησεν ὁ Ἀθήναιος (ΙΓ, 597) στίχους 98 ἐκ τοῦ τρίτου καὶ τελευταίου βιβλίου· ἀλλὰ τὸ καίμενον, λίαν παρεθαρμένον, ἀποδαίνει πολλὰ καὶ δυσνόητον. Περι-

στρέφεται δ' εἰς ἔρωτας παιητῶν καὶ φιλοσόφων, καὶ ὑποδεικνύει εὐχέρειάν τινα περὶ τὴν εὖρεσιν, καὶ γλῶσσαν ῥέουσάν, ἐνίοτε ὁμῶς ἐπιτετηδευμένην.

Ἑρμιόνη. 1) Ἐπίθετον τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Περσεφόνης ἐν Συρακούσαις. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μενελάου καὶ τῆς Ἑλένης, δοθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς εἰς γάμον τῷ Νεοπτολέμῳ (Ὁμ. Ὀδ. Δ, 4). Κατὰ μύθους μεταγενεστέρους εἶχε μνηστευθῆ, πρὸ τῶν Τρωϊκῶν, τῷ Ὀρέστῃ, ὅστις ζητήσας αὐτὴν παρὰ τοῦ Νεοπτολέμου καὶ ἀποκρουσθεὶς, ἐφόνευσεν αὐτὸν διὰ τῶν Δελῶν, καὶ ἀπήγαγε τὴν Ἑρμιόνην ἀπὸ τοῦ οἴκου τοῦ Πηλῆως (Εὐριπ. Ἀνδρ. 840). Παρὰ Βιργιλίῳ δὲ (Αἷ, III, 327) ἡ διήγησις ἐστὶν ὀλίγον ἡλλοιωμένη. Ἐκ τοῦ Ὀρέστου δ' ἔσχεν υἱὸν τὸν Τισαμενὸν (Παυσ. Α, 33, 7. Β, 18, 6). — 3) Πέλις ἐν τῇ Ἑρμιονίδι τῆς Ἀργολίδος, ἐπὶ τοῦ Ἑρμιονίου κόλπου. Οἱ πλεῖστοι αὐτῆς κάτριοι ἦσαν Δρύορες. Ἀπετέλεσε μέρος τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ (Πολύβ. Β. 14). Ὁ Πανσανίας (Β, 34) μνημονεύει ἐν αὐτῇ τοῦ ναοῦ τῆς Χθονίας Δήμητρος, ἐπὶ τοῦ ὄρους Πρωῶν, καὶ παρ' αὐτῷ χάσματα δι' οὗ ὁ Ἑρακλῆς ἀνεκόνισε τὸν Κέρβερον ἐκ τοῦ Ἀδου (Στρώβ. Η, 373).

Ἑρμοππος. 1) Λύσιδος Ἀθηναῖος, ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμωδίας. Κατὰ Σουίδαν ἔγραψε 40 κωμωδίας, 9 δ' ἐξ αὐτῶν εἰσι γνωσταὶ κατὰ διασωθέντας τίτλους ἢ ἀποσπάσματα, ἄριστα ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς γλῶσσης καὶ στιχυργίας. Εἶχον δὲ τάσιν πολιτικὴν, κατὰ τοῦ Περικλέους καὶ τῆς Ἀσπασίας, ἀλλὰ καθήπτοντο καὶ τοῦ Ὑπερόλου. Λέγεται δὲ γράψας καὶ παρωδίας (τοὺς μορφοφόρους) καὶ ἰάμβους κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Ἀρχιλόχου. — 2) συνήθως ὁ Σμυρναῖος ἢ ὁ περιπατητικὸς κηλούμενος, περὶ τὰ 220 π. Χ. ὁπαδὸς τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Καλλιμάχου, ἔγραψε σύγγραμμα ὃ ἐπέγραψε βίῳι, τοὺς τῶν 7 σοφῶν, τοῦ Πυθαγόρου, καὶ ἄλλων φιλοσόφων. Ἐπώθησαν

δ' αὐτοῦ ἄσχημα μόνον μικρὰ ἀποσπάσματα. — 3) ἐκ Βηρυτοῦ, μαθητὴς τοῦ Φίλωνος, ἔγραψεν ἀστρονομικά, πιθανῶς ἐπὶ Ἀδριανῷ καὶ Τραϊανῷ.

Ἑρμογένης, ἐκ Ταρσοῦ, 15 ἐτης, ἐπὶ Μ. Αὐρηλίου ἐνεφανίσθη ἐν Ῥώμῃ ὡς ῥήτωρ, πρὸς γενικὸν θυμασμόν· ἀλλὰ 24 ἐτης παρεφρόνησεν, ἀπέθανεν ὁμῶς γέρον. Ὑπάρχουσι δ' αὐτοῦ, ὑπὸ τὸ κοινὸν ὄνομα «τέχνη ῥητορικὴ», πέντε συγγράμματα, α') περὶ στάσεων, ὃ ἔγραψε 18 ἐτης, περὶ τῶν κυριωτέρων ἀφορμῶν τῶν συγκρούσεων εἰς τὰς πολιτικὰς στάσεις· β') περὶ εὐρέσεων, ἥτοι τρόπου τῆς συντάξεως δημηγοριῶν· γ') περὶ ἰδεῶν, ἥτοι περὶ ῥητορικῶν τρόπων καὶ σχημάτων, μετὰ παραδειγμάτων ἐκ ῥητόρων, ποιητῶν καὶ φιλοσόφων· δ') περὶ μεθόδου διενόητος, ἥτοι περὶ τῆς καταλλήλου ἐφαρμογῆς τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ συγγράμματι· ε') προγυμνάσματα. — 3) Ε'. Τιγέλλιος, μουσικὸς ἐπὶ Αὐγούστου, θετὸς υἱὸς τοῦ ψάλτου Τιγέλλου ἐκ Σαρδηνίας, ἀντίπαλος τοῦ Ὀρατίου.

Ἑρμογλύφος, ἰδ. Πλαστικὴ.
Ἑρμόδωρος, 1) Σαλαμίνιος, περὶ τὰ τέλη τοῦ 6' αἰῶνος π. Χ. ὠμοδόμησεν ἐν Ῥώμῃ ναὸν τοῦ Ἀρεῶς καὶ ἄλλα. — 2) Ἐφέσιος, ἐκ τῆς πατρίδος του ἐκδηλοθεῖς, συνέδραμεν ἐν Ῥώμῃ τὴν δεκανδρίαν εἰς σύναξιν τῆς νομοθεσίας αὐτῆς, δι' ἧς κατετίμηθη δι' ἀνδριάντος.

Ἑρμοκράτης, υἱὸς Ἑρμοῦ, Συρακούσιος, στρατηγὸς διαπρέπων καὶ πατριωτικὸς, ἐματαιώσατο τὴν πρώτην προσβολὴν τῶν Ἀθηναίων οὐδ' εἶχον ἐπικαλεσθῆ οἱ Ἀσεντίνοι, διὰ κοινῆς εἰρήνης συνδέσας τὰς σικελικὰς πόλεις ἐν Γέλα, κατὰ τὸ 424 π. Χ. Ἐπελθόντων δ' ἐκ νέου τῶν Ἀθηναίων προσκλήσει τῶν Σιγεσταίων, προέτρεψε τοὺς Συρακούσιους εἰς ἀντίστασιν, ἀλλ' ἀντέκρουσεν αὐτὸν ὁ δημαγωγὸς Ἀθηναγόρας, καὶ μόνον εἰσηκούσθη ὅτε ὁ κίνδυνος ἐπεκρέματο, καὶ στρατηγὸς αἰρεθεὶς, ἐζήτησε τὴν βοήθειαν

τῆς Σπάρτης καὶ τῆς Κορίνθου, καὶ μετὰ
στόλου ἐκπλεύσας τῷ 412, διεκρίθη ἐν πολ-
λαῖς μάχαις, ἀλλὰ τῷ 410, ὑπὸ τοῦ Διο-
κλέους ὡς ἀριστοκράτης κατηγορηθεὶς, ἐξω-
ρίσθη. Ἐν τῇ ἐξορίᾳ δ' ἐστρατολόγησε κατὰ
τῶν Καρχηδονίων, καὶ οὕτω τὴν εὐνοίαν τοῦ
λαοῦ κερδήσας, ἀνέτρεψε μὲν τὴν Διοκλέα,
ἀλλὰ δὲν ἀνεκλήθη, καὶ μετὰ 3000 ἀνδρῶν
ἐπανελθὼν, εἰσῆλθεν ἀπερισκέπτως μετὰ μι-
κρᾶς φρουρᾶς εἰς τὴν πόλιν, καὶ ἐθνατώθη.
Ἡ δὲ θυγάτηρ του ἐνυμφεύθη Διονύσιον τὸν
πρεσβύτερον, οὗ ὁ πατὴρ ἐπίσης Ἑρμοκρά-
της ἐκαλεῖτο (Θουκ. Γ, 58.—ΣΤ, 32, 72.
Ζ, 43. 73. Η, 85.—Ξεν. Ἑλλ. Α, 1, 27.
—Διόδ. 15, 63. 75.—Πλούτ. Νικ. 21. 26).

Ἑρμοκοπίδαι, ἴδ. Ἀλκιβιάδης,
Εὐδουλίδης.

Ἑρμος, ποταμὸς πηγάζων ἐκ τοῦ
Δινδάρου ὄρους τῆς Φρυγίας, ῥέει διὰ τῆς
Λυδίας, δεχόμενος ὑπὸ τὰς Σάρδεϊς τὸν Πα-
κτωλὸν, καὶ ἐκβάλλει εἰς τὸν ἐξ αὐτοῦ κλη-
θὲντα Ἑρμαῖον κόλπον τῆς Σμύρνης (Ἡρδ.
Α, 80.—Στράβ. ΙΒ, 554. ΙΓ, 592. 595).

Ἑρμοῦπολις, 1) ἡ μικρὰ, πόλις
τῆς Αἰγύπτου, Ν. τῆς Ἀλεξανδρείας. — 2)
ἡ μεγάλη, ἐπὶ νήσου τοῦ Νείλου, εἰς τὸ
νότιον ὄριον τῆς Αἰγύπτου. Παρ' αὐτῇ ἐφο-
ρολογοῦντο τὰ ἐκ τῆς Ἀντὶ Αἰγύπτου προερ-
χόμενα πλοῖα (Στράβ. ΙΖ, 802. 813).

Ἑρση, ἴδ. Κέκρωψ.

Ἑρῶθαια, ἴδ. Ἡρακλῆης.

Ἑρυθρὰ θάλασσα, καὶ Ἡρέδοτον
(Β, 153) ἡ μεταξὺ Ἰνδικῆς, Ἀραβίας καὶ
Αφρικῆς, ὡς καὶ τοῦ Ἀρριανοῦ ὁ «περί-
πλους τῆς Ἑρυθρᾶς θαλάσσης» φαί-
νεται ἐπίσης αἰνιττόμενος. Ὁ δ' Ἀγαθήμερος
ἐν Πτολεμαίῳ περιορίζει αὐτὴν εἰς τὴν γνω-
στὴν αὐτῆς ἑκτασιν.

Ἑρυθραὶ ἢ Ἑρῶθραι, 1) Βειω-
τικὴ πόλις παρὰ τὸ πεδῖον τῆς μάχης τῶν
Πλαταίων (Ἡρδ. Θ, 15. 19), ἔρημος ἐπὶ
Παυσανίου, γνωστὴ δὲ τῷ Ὀμήρῳ (Ἰλ. Β,
499). — 2) Ἡ μία τῶν 12 Ἰωνικῶν πόλεων,

ἐκ τῆς Βοιωτικῆς ἀποικισθεῖσα ἐπὶ ἀκρωτη-
ρίου ἀπέναντι τῆς Χίου. Τὴν κατέλαβε δ' ὁ

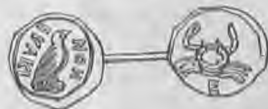

Κεδρίδης Κνωπός, ἐξ οὗ καὶ Κνωπόπολις
ἐπωνομάσθη (Ἡρδ. Α, 142. Στράβ. ΙΔ, 644).
ἔῤῥχε 2 ἀρχαιοτάτους ναοὺς, τῆς Ἀθηνᾶς
καὶ τοῦ Ἡρακλέους. — 3) Παραλία πόλις
τῶν Ὀζωλῶν Λοκρῶν, Α τῆς Νευπάκτου.

Ἑρυκίνα, ἴδ. Ἀφροδίτη. Ἑρυξ.

Ἑρύμανθος, 1) Ὀρος. ἴδ. Ἀρ-
καδία. Ἀχαΐα. — 2) Ποταμός. ἴδ. Ἀλ-
φειός.

Ἑρυξ, 1) Ὀρος μεμονωμένον ἐν Σι-
κελίᾳ παρὰ τὰ Δρέπανα. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς
αὐτοῦ ἦν ὁ ἀρχαῖος καὶ πλούσιος ναὸς τῆς
Ἑρυκίνης Ἀφροδίτης, ἴσως κατ' ἀρχὰς
κτίσμα Φοινικικόν. Εἰς τὴν κλιτὸν τοῦ ὄρους
ὑπῆρχε καὶ ὀμώνυμος πόλις, καταληφθεῖσα

ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων ἐπὶ Πύρρου, καὶ ἐπὶ
τοῦ πρώτου φοινικικοῦ πολέμου ὑπ' αὐτῶν
καταστραφεῖσα, ὅτε οἱ κάτοικοι μετέβησαν
εἰς Δρέπανα (Ἡρδ. Δ, 45.—Θουκ. ΣΤ, 2.
—Διόδ. Δ, 83.—Στράβ. ΣΤ, 272). — 2) Ἰλὸς
τῆς (Ἑρυκίνης) Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ποσει-
δῶνος, ἡ τοῦ Ἀθηναίου Βούτου, ὅστις, μετὰ
τῶν Ἀργοναυτῶν πλέων καὶ ὑπὸ τοῦ ἄσμα-
τος τῶν Σειρήνων ἐλκυσθεὶς, ἐρρίφθη εἰς
τὴν θάλασσαν, ἀλλ' ἐσώθη ὑπὸ τῆς Ἀφρο-
δίτης καὶ ἐκορίσθη εἰς τὸ Λιλυθαῖον. Ὁ δ'
Ἑρυξ ἐδασίλευσε τῶν Ἑλῶν ἐν Σικελίᾳ,
ἐνθα ἦν τὸ ὁμώνυμον αὐτοῦ ὄρος, καὶ ἦν ἰσχυρώ-
τατος πύκτης ἀφαιρέσας δὲ ἓνα ἐκ τῶν βοῶν
τοῦ Γηρυόνου, οὗς εἶχε καταλάβει Ἡρακλῆς,
ἐφονεύθη ὑπὸ τούτου (Ἀπολλοδ. Β, 5, 10).

Ἐρυξίμαχος, υἱὸς Ἀκουμένου, ἐπίσημος ἱκτὺρ ἐν Ἀθήναις, μαθητὴς τοῦ σοφιστοῦ Ἰππίου. Ἐν τῷ συμποσίῳ τοῦ Πλάτωνος (σ. 186) ἐκτίθησι καὶ αὐτὸς τὰς περὶ τοῦ ἔρωτος ἰδέας του.

Ἐρυσίχθων, 1) Θεσσαλὸς, υἱὸς Τριόπα, βεβήλως δενδροτομήσας τὸ ἄλσος τῆς Δήμητρος πρὸς οἰκοδομὴν τοῦ μεγάρου του, καὶ διὰ τοῦτο εἰς αἰωνίαν βουλιμίαν καταδικασθεὶς (ἴδ. Μήστρα). — 2) Υἱὸς τοῦ Κέκροπος καὶ τῆς Ἀγραύλου, ἐκόμισεν ἐκ Δήλου εἰς Ἀθήνας τῆς Εἰλειθυίας τὸ ἄγαλμα. Ἀπέθανεν ἄτεκνος πρὸ τοῦ πατρὸς του (Παυσ. Α, 2, 6. 18, 5. — Ἀπολλ. Δ. Γ, 14, 2).

Ἐρχίον, δῆμος Ἀττικῆς, πατρίς τοῦ Ξενοφώντος.

Ἔρως, ὁ θεὸς τῆς ἀγάπης, δὲν μνημονεύεται εἰς τὰ ὁμηρικὰ ἔπη· ὁ δὲ Ἡρόδοτος

δύναμιν, τὴν ἀποτελοῦσαν τὴν ἁρμονίαν τῆς πλάσεως. Εἰς τοῦτον δὲ τὸν ἀρχαῖον Ἔρωτα ἐτέλουν οἱ Θεσπιεῖς κατὰ πενταστηρίδα τὰ Ἐρώτρια ἢ Ἐρωτίδινα. Ὁ δὲ θεὸς ὁ ἐπὶ τῆς τῶν δύο φύλων πρὸς ἀλλήλα ἀγάπης γενικῶς μὲν ἐγνωρίζετο ὡς υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἀρεως, κατ' ἄλλους δὲ μύθους τοῦ Διὸς, τοῦ Ἑρμοῦ ἢ τῆς Ἰριδος καὶ τοῦ Ζεφύρου, ἢ ἀγνωστοῦ πατρὸς, ἢ καὶ ἀγνωστων γονέων. Συνέδεε δὲ πολλάκις καὶ ἄνδρας πρὸς ἀλλήλους διὰ θερμοστάτης φιλίας, δ' ὁ καὶ αἱ Ἀθῆναι ὡς σωτήρά των τὸν ἐτίμων ἕνεκα τῶν φιλικῶν δεσμῶν τοῦ Ἀρμόδιου πρὸς τὸν Ἀριστογείτονα. Παρίστατο δ' ὑπὸ τῆς τέχνης κατ' ἀρχαίαν, καὶ ἐπὶ Πραξιτέλους ἔτι, ὡς χαριέστατος πρὸς ἡδὺς νεανίας· μετέπειτα δὲ, ὡς ὠραῖον καὶ πονηρὸν ὑπόπτερον παιδίον, φέρον τόξον καὶ

Βερβονικὸν Μουσείου.

(Θεογ. 120), καταριθμῶν αὐτὸν, καθ' ὃ πλάσθεντα ἀμέσως μετὰ τὸ Χάρος, μετὰ τῆς Γῆς καὶ τοῦ Τάρταρου, ἐννοεῖ τὴν ἐλκτικὴν

Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀπέναντι.

βέλη ἐντὸς φαρέτρας ἢ καὶ δῶδα ἐνίοτε. Τῷ ἀποδίδονται δὲ καὶ ἀδελφοί, ὁ Ἀντέρως· Ἡ ψυχὴ, ἥς ὁ Ἔρως κρατεῖ καὶ ἦν βασιλεύει, πολλάκις παρίσταται ὡς ψυχὴ (τὸ περὶ τὸν ἔντομον, πεταλούδα) πτερυγίζον ὑπὲρ τὴν δῶδα αὐτοῦ, ἄλλοτε δ' ὡς νέα κόρη ἔχουσα ψυχῆς πτερά. Ὁ Ἀπουλήγιος δὲ, ἐν ταῖς μεταμορφώσεσιν αὐτοῦ, ἔπλασε μῦθον ἐπικρατήσαντα ἕκτοτε, καθ' ὃν βασιλεὺς τις εἶχε τρεῖς θυγατέρας, ὧν τὴν νεωτέραν, Ψυχὴν,

ἡγάγησεν ὁ Ἑρως, ἀλλὰ δὲν τῇ επέτρεψε ποτὲ νὰ τὸν ἰδῇ. Προτραπεῖσα δ' αὐτὴ ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν τῆς, ἀνῆψε τὸν λύχνον ἐν ᾧ ἐκοιμάτο ἐκεῖνος· ἀλλ' ἐνῶ τὸν ἐβλέπε, σταγὼν τοῦ θερμοῦ ἐλαίου τὸν ἐξύπνησε, καὶ εὐθὺς ἀπέπη· καὶ τὴν ἐγκατέλιπε, μέχρις οὗ αἱ μακραί βᾶσανοί τῆς τὸν ἐξιλέωσαν καὶ ἐπέστρεψε. Μετὰ τοῦ Ἑρωτος παριστῶνται πύλαρις καὶ ὁ Πόθος, ὁ Ἰμερος, ἡ Πειθὼ, αἱ Χάριτες, αἱ Μοῦσαι, ἡ Τύχη.

Ἑρωτιανός. Γραμματικὸς τῶν χρόνων τοῦ Νέρωνος, ἔγραψε «Τῶν παρ' Ἰπποκράτει λέξεων συναγωγὴν», ποικράτει λέξεων συναγωγὴν», συζόμενον, εἰ καὶ οὐχὶ ἐντελῶς κατὰ τὴν πρωτότυπον αὐτοῦ σύνταξιν.

Ἑρωτίδια, ἴδ. Ἑρως.

Ἑσθῆς. Ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ ἐνδυσις, περιλαμβάνει δύο κατηγορίας, τὴν τῶν ἐνδυμάτων καὶ τὴν τῶν ἐπιβλημάτων ἢ περιβλημάτων. — Α. Τὸ κυρίως

ἐνδυμα ἦν ὁ χιτὼν, ὁ μὲν δωρικὸς βραχύς καὶ ἄνευ χειρῶν, ὁ δ' Ἰωνικὸς, δὲ οἱ Ἀθηναῖοι ἔφερον μέχρι τῶν Πελопοννησιακῶν, μακρότερος, καὶ ὁ μὲν τῶν ἐλευθέρων καὶ τῶν ἀνωτέρων

τάξεων ἀμφιμάσχαλος, ἦτοι ἔχων δύο ὁπὰς διὰ τοὺς βραχίονας ἢ καὶ βραχεῖας χειρῖδας, ὁ δὲ τῶν δούλων καὶ ἀποχειροβιῶτων ἐτεράμασχαλος, καὶ ἐξωμῆς λεγόμενος, ὅπῃ ἔχων μόνον διὰ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα, τοῦ δεξιῦ, ὡς καὶ τοῦ στήθους, μόνοντος ἐλευθέρου διὰ τὴν ἐργασίαν. Ἐν Ἀθῆναις δ' οἱ παῖδες, μέχρι τοῦ 12 ἔτους, ἦσαν μονόχιτῶνες, ἦτοι οὐδὲν ἄλλο ἔφερον ἢ τὸν χιτῶνα, ἐν ᾧ ἁ χίτων ἐλέγετο ὁ μὴ φέρων παντελῶς χιτῶνα, ἀλλὰ μόνον περιβλημα. — Καὶ αἱ γυναῖκες δ' ὅμοιον ἔφερον χιτῶνα βραχὺν ἐν ὑπάρτῃ, ὑπὲρ τοὺς ὤμους συμπορούμενον, κατὰ τὸ ἕτερον δὲ τῶν πλευρῶν μόνον μέ-

χρι τῆς ὀσφύος συνερραμμένον, κατωτέρω δὲ ἐπίσης διὰ πορπῶν συνεχόμενον· ἐν δ' Ἰωνίᾳ καὶ Ἀθῆναις μακρὸν, οὐ μόνον μέχρι τῶν ποδῶν, ποδῆρη, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κεινὰ ἐν πυκναῖς πτυχαῖς κατιόντα, καὶ εἴτε χειριδωτὴν, εἴτε ὑπὲρ τοὺς ὤμους πορούμενον. Πάντες δὲ, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, ἔφερον ὑπὲρ τὸν χιτῶνα, καὶ περὶ τὴν ὀσφύν ζώνην, ζώνιον ἢ στρόφιον, οὐ διάφορος ἦν ἡ μί-

Ἀνάγλ. ἐν Μουσ. τῶν Παρισίων.

ἐν Παρισίων.

τρα (ταϊνία, ἀπὸ δεσμός ἢ στηθοδεσμή), ἣν ἔφερον ἐνίοτε ἐν χροῖ αἱ γυναῖκες,

Ταχυγραφία ἐκ Περικλή.

εἰς περιστολὴν τῶν στηθῶν. Ὑπὲρ τὰς ζώνας δὲ ταύτας ἀνεῖλκον αἱ γυναῖκες τὸν μακρὸν χιτῶνα ἵνα μὴ σύρῃται κατὰ γῆς, καὶ ἀπετέλουν τὸν λεγόμενον κόλπον, πίπτοντα εἰς γραφικωτάτας πτυχάς. Φαίνεται δ' ὅτι αὐτὸς ἐλέγετο καὶ διπλοῖς ἢ πιθανώτερον διπλοῖς ἦν τὸ ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου μέρους τοῦ χιτῶνος ὑπὲρ τὴν ζώνην ριπτόμενον· μετὰ ταῦτα δὲ, χωρισθεῖσα ἡ διπλοῖς, ἀπετέλειεν ἴδιον, κομψὸν μέρος τῆς ἐνδυμασίας, ἴσως τὸ

καὶ ἀμπεχόνην λεγόμενον. — Β. Ἐπί-
βλημα ἢ περιβλημα ἦν τὸ ἱμάτιον,

Χαλκόν ἀγαλματιον.

ὅμοιον δι' ἀμφότερα
τὰ φύλα, τετράγωνον καὶ ἐπίμηκες,
εἰς ὃ πολλάκις ἐνε-
τύλισσον ὄλον τὸ
σῶμα, καὶ τὰς χεῖ-
ρας προσέτι, διότι
κόσμιον ἦν «τὰς
χεῖρας ἐν τῷ
ἔχειν.» Τοῦτο
ὑπὲρ τὸν ἀριστερόν
ὤμον ριπτόμενον,
ἐκρατεῖτο ἐκεῖ διὰ
τῆς χειρὸς, καὶ ἀπὸ
τῶν νώτων ἐσύρετο
ὑπὲρ ἢ ὑπὸ τὴν δε-
ξιάν μάλιν, ὅθεν
πάλιν ὑπὲρ τὸ στῆ-
θος ἐρρίπτετο εἰς
τὸν ἀριστερόν ὤ-
μον, καὶ τοῦτο ἐλέγετο «ἐπὶ δεξιᾷ ἀμ-
φιβάλλεσθαι.» Κατήρχετο δὲ τὸ ἱμά-

Ἄνδρὸς ἀγάλτου.

Γυναῖκα ἀγάλματι, ἐξ Ἀθηνῶν.

τιον τοῦλάχιστον μέχρι τῶν γονάτων, καὶ
βραχύτερον ἐθωρεῖτο ἄκοσμον· κατὰ δὲ
τὰ ἄκρα εἶχε πολλαχοῦ βάρη τινὰ μικρά,
ἵνα μὴ εὐκόλως μετακινῆται· καὶ ἐκτοπίζη-
ται. Οἱ ἔφθβει ἐν Ἀθῆναις ἔφερον ἐπὶ τοῦ
χιτῶνος τὴν στενωτέραν, ἀλλ' ἐπίσης ἐπι-

μήκη χλαῖναν ἢ χλαμύδα, ἣν ἐπόρπου
εἰς τὸν ἀριστερόν ὤμον ἢ ὑπὲρ τὸ στῆθος,
καὶ, ἐπειδὴ προήλθεν ἐκ Θεσσαλίας, τὰ κρε-
μύμενα αὐτῆς ἄκρα ἐλέγοντο Θεσσαλικά
πετρά ἢ πτέρυγες. Ἦν δ' αὐτὴ τὸ
σύνθηες ἱμάτιον τῶν ἱπ-
πέων, τῶν ὁδοιπόρων καὶ
τῶν στρατιωτῶν. Τὸ δὲ
μακρότερον, καὶ ἐξ Ἀσίας
μᾶλλον προσελθὼν ἐπίβλη-
μα, ἐλέγετο μανδύας,
μανδύη, μανδύς (ὁ
τῶν Ἀσιανῶν Κάνδυς).
Ἦν Σπάρτῃ δὲ, καὶ οἱ
λακωνίζοντες ἔφερον βρα-
χεῖας ἀναβολὰς, αἵ-
τινες καὶ τριβωνες ἐ-
λέγοντο ἢ τριβώνια. —
Τὰ ὑφάσματα τῶν Δω-
ριέων ἦσαν ἐξ ἐρίου, τῶν
Ἰώνων λινᾶ. Αἱ γυναῖ-

Φακίον Μουσ. Νεωτέ.

κες δὲ μετεχειρίζοντο καὶ Βύσσινά (ῖ-
σως βαμβακερά), καὶ τὰ ἐτι λεπτότερα
ἀμόργινα. Ἐπὶ τῆς ἐπικοινωνίας δὲ μετὰ
τῆς Ἀσίας ἐκομίζοντο διὰ τοῦ ἐμπορίου, οὗ
κέντρον ἦν ἡ νῆσος Κῶ, καὶ βαμβάκινα,
σηρικὰ ἢ μετὰξινα ὑφάσματα, «εἰ-
ματα διαφανῆ». — Ἦσαν δὲ τὰ ἐνδύματα
ποικίλων χρωμάτων, φαῖα, πορφυρὰ, κροκω-
τὰ, καὶ πολλάκις κατὰστικτα, μάλιστα κατὰ
τὰς ὦας καὶ παρυφάς, ὡς τοῦτο φαίνεται καὶ
ἐπὶ πολλῶν σωζομένων ἀγαλμάτων, προσέτι
καὶ τὸ ἱμάτιον, ὃ τότε λέγεται ἔγκυ-
κλον, περίνησον, παρὰ πηχυ, καὶ
ἐνίοτε ἦν καὶ χρυσωτόν. Αἱ ξυστίδες
καὶ αἱ ἐφυστρίδες ἦσαν μᾶλλον τάπητες
καὶ καλύμματα· ἡ δὲ διφθέρα δερμάτινον
ἔνδυμα μάλιστα τῶν ποιμένων, καλύπτον
καὶ τὴν κεφαλὴν. — Εἰ καὶ οἱ Ἕλληνες ἐν
ταῖς οἰκίαις ἐβαινον συνήθως ἀνυπόδητοι,
καὶ οὐ σπανίως καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς, μνημο-
νεύονται ὅμως πλεῖστα ὑποδημάτων ἐνδύματα,
καὶ ἡ τέχνη διετήρησε πολλὰ καὶ διάφορα

αὐτῶν σχήματα· ἀλλὰ πῶς ἀντιστοιχοῦσι τὰ μὲν πρὸς τὰ δὲ μένει ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἄγνωστον. Ἐν γένει ὑπῆρχον τρεῖς κατηγορίαι

(ν. Πράσινον ἀκρωτήριον, Capō Verde), εἰς τὸ νότιον πέρας τοῦ Ἑσπερίου κόλπου, ἐκλαμβάνεμενον τότε ὡς τὸ τῆς Ἀφρικῆς νοτιώτατον. Αἱ Ἑσπερίδες νῆσοι τοῦ Στράβωνος (Γ, 150) εἰσὶν αἱ τοῦ Πρασίνου ἀκρωτηρίου.

Ἑστία, θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, μία τῶν δώδεκα θεῶν, προστάτις τῆς οἰκίας καὶ τοῦ οἰκιακοῦ βίου, δι' ὃ καὶ οἱ εἰς ἰδιωτικὰς οἰκίας καταφεύγοντες, εἰς τὰς ἐστίας αὐτῶν παρικήντο ὡς ἰκέται, καὶ τὴν θεὰν ταύτην ἐπεκαλοῦντο καὶ εἰς αὐτὴν ὥρ-

ὑποδήσεων, α', αἱ ἔχουσαι μόνον πέλμα δερμάτινον ἢ ἐκ φελού, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον εἰς τὸν πόδα προσδεδεμένον διὰ τοῦ λεγομένου ζυγοῦ, ὡς αἱ βλαῦται, τὰ σάνδαλα (1—5)· β', αἱ καλύπτουσαι τὸν πόδα ὡς αἱ ἡμέτεραι ἐμβάδες (6, 7), τὰ κοῦλα ὑποδήματα,

καὶ γ', αἱ ὡς τὰ ὑποδήματα καλύπτουσαι καὶ μέρος τῆς κνήμης (8), αἱ ἐνδρόμιδες. Ὡς δ' ἀνυπόδητοι, οὕτω καὶ ἀσκεπεῖς τὴν κεφαλὴν ἔβαινον συνήθως οἱ Ἕλληνες, πλὴν ἐπὶ ὁδοποριῶν καὶ εἰς τὸν στρατόν. Τὸ κοινὸν ὄνομα τοῦ καλύμματος τῆς κεφαλῆς ἦν πῖλος καὶ κυνῆ. Ὁ πέτασος ἦν Θεσσαλομακεδονικῆς καταγωγῆς, ἔχων, μάλιστα ἡ λεγομένη καυσία, ὀριζόντιον καὶ εὐρὺ τὸ σκιάδιον· ὃ δὲ πῖλος τῶν ναυτῶν καὶ χειρωνεκτῶν ἦν ἄνευ σκιαδίου (Ἰδ. κόμωσις).

Ἑσπερία, Ἰδ. Ἰσπανία, Ἰταλία.

Ἑσπερίδες, Ἰδ. Ἀτλας. Ἡρακλῆς.

Ἑσπέρου ἄκρα, εἰς τὴν δυτικὴν παραλίαν τῆς Ἀφρικῆς τὸ νοτιώτατον σημεῖον μέχρις οὗ ἀφικνοῦντο οἱ ἀρχαῖοι

κίζοντο. Ὁ Ὅμηρος, ἴσως κατὰ τύχην, δὲν

ἀναφέρει αὐτὴν ὡς θεῖαν προσωποποίησιν (Ἡσιόδ. Θεογ. 453. — Ὁμ. Ὑμν. ΚΔ. ΚΘ εἰς Ἑστ. Δ εἰς Ἀφρ. 22 — 32. Ὁδ. Ε, 159. Ρ, 156. Τ, 302. Υ, 131). Ἑπειδὴ δὲ καὶ ἡ πόλις ὡς μεγάλη οἰκογένεια ἐθεωρεῖτο, διὰ τοῦτο εἶχεν ἡ Ἑστία ἴδιον ὀνόμαζον ἐν τῷ πρυτανείῳ, καὶ ἀγαλμα πρὸ τῆς ἐστίας αὐτοῦ, ἐνθα ἄσβεστον ἔκαθε πῦρ, καὶ ἔφερε καὶ τὸ ἐπωνύμιον Πρυτανύτις. Ἐλάμβανον δ' ἐκεῖθεν πῦρ καὶ διετήρουν αὐτὸ ἐπίσης παρ' ἐαυτοῖς ἄσβεστον οἱ εἰς ἱδρυσιν ἀποικίας ἀπερχόμενοι. Ἐθύντο δ' αὐτῇ μονοτεῖς θαλάμεις, καὶ τῇ ἀφιερῶντο οἱ πρῶτοι καρποὶ καὶ σπονδαὶ ὕδατος, οἶνου καὶ ἐλαίου. Ἑπειδὴ, πλὴν τῶν ἐν ταῖς πρυτανείαις, ἄλλους σχεδὸν δὲν εἶχε ναοὺς, ἦσαν σπάνια καὶ τὰ ἀγάλματα αὐτῆς. Παριστᾶτο δὲ νέα, εὐγενεῖς ἔχουσα τοὺς χαρακτηρισμοὺς καὶ ἀφελείας. Τινὲς τῶν μεταγενεστέρων φιλοσόφων ἠθέλησαν νὰ ἱδρυσιν ἐν αὐτῇ τοῦ παντός τὴν ἐστίαν, τὸ κεντρικὸν πῦρ τοῦ κόσμου, συγχέοντες αὐτὴν καὶ μετὰ τῆς Κυβέλης, τῆς Γῆς καὶ τῆς Δήμητρος.

Ἑστιάα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, Α τῶν Ἀθηναίων πρὸς τὸν Ὑμητόν.

Ἑστιάεωτες ἢ Ἑστιάεωτις (Ἰστιάιητις (Ἡρδ. Α, 56), 1) χώρα Θεσσαλική, ὀριζομένη πρὸς Δ ὑπὸ τῆς Ἡπείρου, πρὸς Β ὑπὸ τῆς Μκεδονίας. Αἱ κυριώτεραι πόλεις αὐτῆς ἦσαν οἱ Γόμοφοι, φρούριον πρὸς τῇ Ἡπείρῳ, καταστραφέν ὑπὸ Καίσαρος. Αὐτῆς ΝΑ ἢ Τρίκκη (ν. Τρίκαλα), ἔχουσα ἀρχαιότατον ναὸν Ἀσκληπιοῦ· τὸ Πελλικοναῖον ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ἢ Μητρώπολιν, καὶ ἐν τῷ Ὀμήρῳ ἤδη γνωστὰ· Ἰθώμη, κλιμακώσσσα ἐπιλεγόμενη ὡς ἐκ τῆς θέσεώς της· Οἰχαλία, Ὀλοσσών, Μυλαί, Φάλακρον, κλπ. — 2) Ἐν Εὐβοίᾳ, ἡ χώρα ἢ παρὰ τὴν πόλιν Ἑστιάαν ἢ Ἰστιάαν (Ἡρδ. Ζ, 175. Η, 23) καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. Β, 537) μνημονευομένη. Ἐκεῖτο εἰς τῆς νήσου τὰ Β, οἱ δ' Ἀθηναῖοι τῷ 445 π. Χ., πέμψαντες ἀποί-

κους εἰς Ὀρεὸν, μετόπισαν ἐκεῖ καὶ αὐτῇ τοὺς κατοίκους.

Ἑστιάσις, ἦν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ δεῖπνον ἐπὶ προσκλήσει. Ἀλλ' ἐν γένει ἡ τάξις τῶν γευμάτων διέφερε κατὰ χώρας καὶ γένου. Ἐν Σπάρτῃ εἰς τὰ συσσίτια ἐπέκράτει ἄκρα ὀλιγάρκεια, πολυτέλεια δὲ καὶ ἐδωμάτων ποικιλία ἐν Ἀθήναις, ἐν Βοιωτίᾳ, καὶ ἐπὶ μᾶλλον ἐν Σικελίᾳ. Τρεῖς ἦσαν γενικῶς αἱ καθ' ἐκάστην ἐστιάσεις, α) τὸ πρόγευμα, ἀκράτισμα, συνιστάμενον ἐξ ἄρτου, ἐμβαπτομένου εἰς ἄκρατον οἶνον· β) τὸ ἄριστον, πιθανῶς κατὰ τὴν μεσημέριαν, ἐκ θερμῶν βρωμάτων συγκαίμενον, καὶ γ) τὸ δεῖπνον ἢ δόρπον, ἡ κυριώτερά τῶν ἐστιάσεων, πρὸς τὸ ἐσπέρας. Καὶ παρ' Ὀμήρῳ δὲ τρεῖς ἀπαντῶνται ἐπωνυμίαι, ἄριστον, δεῖπνον, δόρπον, ἴσως ὅμως οὐκ ἀκριβῶς ταῖς μετέπειτα ἀντιστοιχοῦσαι. Εἰς τὸ δεῖπνον μάλιστα συνεκλιούντο συνδαιτυμόνες, εἴτε ἐπὶ οἰκιακῶν ἐορτῶν, γενεθλίων, ἀγορμῆς ἀποδημήσεως ἢ ἐπιστροφῆς φίλων· εἴτε ἐπὶ δημοσίων τελετῶν, ὅτε δαίτες ἐκαλούντο οἱ δεῖπνοι, καὶ ἕκαστος ἐλάμβανε τὴν μερίδα του, εἴτε ἐπὶ δεῖπνων ἀπὸ συμβολῶν (ἐράνων καθ' Ὀμηρον), εἰδομένων εἰς τὴν οἰκίαν ἢ ἐνὸς τῶν συνδαιτυμόνων ἢ τινος ἀπελευθέρου. Τὰς προσκλήσεις ἔπεμπε συνήθως ὁ ἐστίων ἀθημερόν· ἀλλὰ καὶ ἀκλήτοι ἢ αὐτόματοι ἦσαν πρόθυμως πολλάκις δεκτοί, ὡς φέρ' εἰπεῖν ὁ Σωκράτης φέρει τὸν Ἀριστόδημον εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ Ἀγάθωνος, φιλικώτατα δεχομένου τὸν ἀπρόσκλητον (Πλάτ. Συμπ. σ. 174, Ε). Ἐνίοτε ὅμως καὶ κατάχρησις ἐγένετο τῆς τοιαύτης φιλοξενίας ὑπὸ τῶν παρασίτων (Ἰδ.), ἔργον ἐχόντων νὰ προσέρχωνται εἰς τὰ πλούσια δεῖπνα, μάλιστα τῶν νεωτέρων, ὡς γελωτοποιοί, ὡς κόλακες ἢ ὡς θεραπευτικοί, δηλαδὴ εἰς διαφόρους ὑπηρεσίας πρόθυμοι, προσπαθοῦντες νὰ γίνωνται εὐάρεστοι καὶ δεκτοί. Προσῆρχοντο δ' οἱ κεκλημένοι ἐνδεδυμένοι ἐπιμελῶς. — Ἐπὶ Ὀμήρῳ

οἱ ἐσιώμενοι ἐκάθοντο· ἐν δὲ τοῖς μετέπειτα χρόνοις, πλὴν τῶν γυναικῶν καὶ παιδίων, ἀποκληρομένων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ τῶν δειπνῶν τῶν ἀνδρῶν, οὗτοι ἔτρωγον κατακλιμένοι, συνήθως ἀνά δύο εἰς μίαν κλίνην,

στηριζόμενοι διὰ τῆς ἀριστερᾶς εἰς προσκεφάλαιον τεθειμένον εἰς τὰ νῶτα αὐτῶν. Τὰς θέσεις προσδιώριζε συνήθως ὁ ἐσιῶν, καὶ ἡ ἐντιμότερα φαίνεται ὅτι ἦν ἡ παρ' αὐτῷ. Πρὸ τοῦ δειπνῶν οἱ δοῦλοι ὥφειλον ὑπολύειν (ἢ ἀφαιρῶσι τὴν ὑπόδυσιν) καὶ ἀπονίζειν (ἢ πλύνωσι τοὺς πόδας) τοὺς συνδαιτυμόνας.

Ἔββα δὲ ὕδωρ κατὰ χειρὸς ἐδίδοτο, ἦτοι ἐνίπτοντο εἰ ἐσιώμενοι καὶ ἀπεμάττοντο εἰς χειρὸμακτρον, καὶ τὸ αὐτὸ ἐπανελαμβάνετο καὶ μετὰ τὸ τέλος τοῦ δειπνῶν, καὶ ἦν τοῦτο τόσῳ μᾶλλον ἀναγκαῖον, καθ' ὅσον χρήσις μαχαίρων καὶ περονίων οὐδεμία ἐγένετο. Περί τινων τῶν μᾶλλον πολυφάγων (ὁ ψοφάγων) λέγεται ὅτι εἰθίζον τὰς χειρὰς τῶν εἰς τὴν θέρμην, ἣ ἔφερον χειρῖδας ἵνα δύνανται νὰ τρώωσι τὰ ὄψα θερμά. Ἐπὶ τῆς ἐστιάσεως ἐκαθάριζον τοὺς δακτύλους πᾶν διὰ τεμαχίων ζύμης (ἀπομαγδαλιάς (ἢ ζ.)·) διὰ δὲ τὸν ζωμὸν εἶχον μυστίλας ἢ μύστρα (χοχλιάρια). Ὁδόνην δὲ (τραπεζομένηλον) θέν ἐκάλυπτε τὰς τραπέζας. Ὑψη-

ρέτουν δ' εἰς τὴν τράπεζαν οἱ δοῦλοι τοῦ οἰκοδεσπότου, καὶ πολλάκις καὶ οἱ τῶν κεκλημένων, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν καὶ ἐπιτήρησιν τοῦ τραπεζοποιοῦ, δούλου καὶ αὐτοῦ.

Τὰ ἐδέσματα, ἀπλᾶ ἐν τῇ ἀπωτέρᾳ ἀρχαίῳ-τητι, ἐγένοντο βαθμηδὸν πολυτελέστερα. Εἰδὸς τι μάζης κριθίνης ἦν ἡ συνηθεστέρα τροφή τῶν πτωχῶν. Προσέτι ὑπῆρχεν ὁ ἄρτος, πικροτάτα λαχανικά καὶ φυτὰ, ὡς ῥάφανος ἢ κράμβη, ἡμαλάχη, ὁ θρίδαξ (μαρούλιον), οἱ κύαμοι, αἱ φακαί, τὰ κρέμυα, κτλ. Κρέατα δ' ἦσαν τὰ ἄρνια, τὰ ὕεια (χοιρινὰ), προκόντα τῆς θήρας, καὶ μεγάλη ποικιλία ἰχθύων, οἵτινες καὶ κυρίως ὄψον ἐλέγοντο (ὁψάρια). Ἐμαγειρεῦον δὲ κυρίως δοῦλοι ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς οἰκοδεσποίνης· διὰ δὲ συμπόσια προσελαμβάνετο καὶ μάγειρος, καὶ περίφημοι ἐπὶ τῇ μαγειρικῇ τέχνῃ ἦσαν πρὸ πάντων οἱ Σικελοί. Μετὰ τὴν ἐστίασιν ἀπεκδύμιζον (αἶρειν, ἀπαίρειν, ἀφαιρεῖν, βαστάζειν) τὰς τραπέζας, τὸ ἔδαφος ἐσαροῦτο, τὸ ὕδωρ πρὸς πλῖσιν περιεφέρετο μετὰ σμίγματος (εἶδους σάπωνος), καὶ πολλάκις καὶ μετ' ἀρωμάτων καὶ στεφάνων, καὶ σπονδαὶ ἀκράτου προσέχοντο μετὰ τῆς ἐπιφωνήσεως «Ἀγαθοῦ δαίμονος,» ἢ «Ὑγείας.» — Ἔββα δ' ἐφέροντο αἱ δεύτεραι τράπεζαι, εἰς ἃς παρετίθεντο ὀπῶραι, ἄλας (ἴσως διὰ τοὺς ξηροὺς καρποὺς), καὶ ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις παντοῖα τραγήματα, τυροί, μάλιστα σικελικῆς, καὶ πέμματα. Τότε δ' ἤρχιζε καὶ κυρίως ἡ πόσις (τὸ συμπόσιον), ἥς τὴν εὐθυμίαν προὐκάλουν, μετὰ τοῦ οἴνου, μουσική, χοροί, καὶ παντοῖα ἀστεῖσμοί, χαριεντισμοί καὶ εὐφυνεῖς συνδιαλέξεις· ὡς δεῖγμα δ' ἔχομεν τοῦ Πλάτωνος τὸ συμπόσιον, ἐκτὸς τῆς σπουδαιολογίας αὐτοῦ καὶ τῆς τέχνης τοῦ λέγειν, ἣν ὁ Πλάτων ἐπετηδεύθη. Ἦσαν δὲ τῶν οἴνων οἱ ἀριστοὶ ὁ Θάσιος, ὁ Λέσβιος, ὁ Νάξιος, καὶ πρὸ πάντων ὁ Χίος. Ἐνίοτε δὲ καὶ ἐμίγνυσαν αὐτοὺς ἀλλήλοις, καὶ ἄλλοτε προσέθετον ἀρώματα, μέλι, κτλ. Σχεδὸν πάντοτε ὁ εἶνος

ἐπίνετο κεκραμμένος μεθ' ὕδατος (κρασί), ἐνίοτε μὲν θερμοῦ, ἄλλοτε δὲ ψυχροτάτου καὶ μετὰ χιόνος (πόσις διὰ χιόνος)· τὸ δ' ἄκρατον πίνειν ἐθωρεῖτο ὡς βαρβάρων ἴδιον, ἔτι δὲ ἢ ἐξ ἴσου κρασίου (ἴσου ἴσω) ἐκρίνετο ὡς ὑπερβολικὴ, καὶ συνηθέστατα εἰς 3 μέρη ὕδατος ἐνεχεῖτο 1 μέρος οἴνου,

ἢ τὸ πολὺ δύο. Ἐγίνετο δ' ἡ κρασίς ἐν τῷ κρατήρι, καὶ δι' αὐτοῦ ἐπληροῦτο ἡ οἶνο-χόη, ἐξ ἧς ἤντλουν οἱ κύαθοι. Εἰς τῶν συνδαιτυμόνων, αἰρετὸς ἡ κληρωτὸς, ἀνεκ-ρύττετο ἄρχων τῆς πόσεως, συμπο-σίαρχος ἢ βασιλεὺς, καὶ αὐτὸς προσ-διώριζε τὴν ἀναλογίαν τῆς κράσεως, ἐμερί-μνα περὶ τῆς τερπνῆς διαχύσεως, καὶ ἐπέ-βαλλε ποινὰς, ὧν ἡ συνηθεστάτη ἦν τὸ ἀπνευστί (διὰ μιᾶς καὶ ἄνευ διακοπῆς) πῶσαν τὴν κύαθον πίνειν. Μεταξὺ τῶν δια-σκεδάσεων ἦσαν καὶ τὰ αἰνίγματα καὶ οἱ γρίφοι, καὶ παίγνιά τινα, ὧν τὸ κυριώτερον ἦν ὁ κρότταθος, συνιστάμενος εἰς τὸ νὰ ῥίπτεται τὸ λείψανον τοῦ ἐν τῷ κύαθῳ ἐκά-στου μένοντος οἴνου, τὸ καλούμενον λάταξ ἢ λατάγη, εἰς κρεμαμένην τινὰ πλάστιγγα, καὶ ἐκ τοῦ μείζονος ἢ ἐλάσσονος κρότου ὅν παρεῖγεν, ἢ ἐκ τῆς κλίσεως ἣν ἐδίδεν εἰς τὴν πλάστιγγα, ἐξηρτάτο τὸ παίγνιον, ὅπερ ἐποικίλλετο εἰς ἐννέα διάφορα εἶδη, καὶ ἀπε-φασίζετο ἡ νίκη. Συνήθως ὁ ἡττηθεὶς ὑπε-χρεοῦτο πίνειν πρὸς βίαν μεγάλην πο-σότητα οἴνου. Πολλὰκις δὲ καὶ προέπινον ἀλλήλοισι οἱ συνδαιτυμόνες, «ἐπινον ἐπὶ δεξιᾷ,» ἕκαστος πρὸς τὸν δεξιῶς αὐτοῦ καθήμενον. Εἰς τὴν εὐωχίαν συνετέλει οὐ σπανίως καὶ παρουσία αὐλητρίδων καὶ μιμ-ικῶν παραστάσεων. Ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τινων ἑορτῶν ἐδίδοντο μεγάλαί πάνδημοι Ἑστιά-σεις, ὧν ἡ δαπάνη ἐλαμβάνετο ἐκ τοῦ θεω-

ρικοῦ. Ἐν τοῖς χρόνοις τῆς παρακμῆς αὐ-ται μετ' ἄλλων διασκεδάσεων τοῦ λαοῦ κα-τήντησαν νὰ ἐξαντλῶσι τοὺς δημοσίους πό-ρους. Ἡ δ' ἑστιάσις τῶν φυλετῶν (τα φυλετικὰ δεῖπνα) ἤνρμία τῶν λειτουρ-γιῶν (ἴδ.)

Ἑσχάρα, ἴδ. Βωμός.

Ἑταῖραι, κυρίως φίλοι. Τὸ ὄνομα ὁμοῦ κατ' ὀλίγον μετέπεσεν ἐπὶ τὴν σημασίαν ἐκ-δεδηγημένων κοινῶν γυναικῶν, αἵτινες ἐπο-πόλασαν κατ' ἀρχὰς ἐν Κορίνθῳ, τῇ πρώτῃ στη ἑδρᾷ τῆς λατρείας τῆς Ἀφροδίτης (ἴδ. ἱερόδουλοι). Ἐν Ἀθήναις δὲ ὑπῆρχον τι-νὲς ἐξ αὐτῶν διανοητικῶς λίαν ἀνεπτυγμέναι καὶ τὰς ἐλευθέρας γυναικας κατὰ τοῦτο ὑπερ-βαίνουσαι, δι' ὃ καὶ συνηγον περὶ ἑαυτὰς ἄν-δρας διακεκριμένους καὶ φιλοσόφους καὶ ἐν τῇ πολιτικῇ τὰ πρῶτα φέροντας, καὶ πολλὰ αὐτῶν, καὶ πολιτικὴν εὐγλωττίαν ἀνέπτυξαν· ἄλλαι, αἱ ὠραιότεραι, ἐχρησίμευον τοῖς καλ-λιτέχναις ὡς θαυμάσια πρότυπα, καὶ ἡ νέα κωμωδία περὶ αὐτὰς κυρίως περιστρέφετο. Ἐκ τῶν ἐπίσημοτέρων ἦσαν ἡ Ἀσπασία, ἡ ἐνυμφεύθη ὁ Περικλῆς, ἡ Θαῖς, ἡ Μυρρίνα, ἡ Λαμία, ἡ Θαργῆλια, ἡ Λαῖς, ἡ Λέαινα, ἡ Θεοδότα, καὶ πρὸ πασῶν ἡ Φρύνη ἐκ Θε-σπιῶν, ἡ ὡς πρότυπον τῆς Ἀφροδίτης τοῦ Πραξιτέλους χρησιμεύσασα.

Ἑταιρεῖαι, ἐν ταῖς ἀπολύτοις δημο-κρατίαις αἱ ὑπὸ τῶν ἀνωτέρων τάξεων ἀπο-τελούμεναι, ἵνα ἀνθίστανται εἰς τοῦ ὄχλου τὴν πίεσιν, ἀλλήλως ὑποστηρίζόμεναι, ὡς ἐν ἐκλογαῖς, ἐν δίκαις, κτλ. Βαθμηδὸν δ' ἡρ-ξησεν ἡ ἐπιρροή αὐτῶν, καὶ ἐγένοντο μάλλον ἐπικίνδυνοι, διότι, ἐν κρυπτῷ ὀργανίζόμεναι καὶ ἐπιτηδείως συμπράττουσαι, ὠφελοῦντο πάσης περιστάσεως ἵνα διὰ κοινῆς ἐνεργείας οὐδετερώσι τοῦ δήμου τὴν δύναμιν, καὶ βλά-πτωσιν αὐτὸν κατὰ δύναμιν. Οὕτω μνημο-νεύει ὁ Ἀριστοτέλης (Πολ. Ε, 9) τοῦ ὅρκου τοῦτου ὀλιγαρχικῶν ἐταιρειῶν. «Καὶ τῶν δή-μων κακόνους ἔσομαι καὶ βουλεύε-σθω ὅ,τι ἂν ἔχω κακόν.» Ἐξέτεινον δὲ

τάς διακλαδώσεις των καὶ ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν καὶ συνεσκέπτοντο. Οὕτως ἐκ τοιοῦτου συνδέσμου μεταξὺ τῶν Ἑταιρειῶν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Σπάρτης προέκυψεν ἡ ἀρχὴ τῶν Τριάκοντα ἐν Ἀθήναις, ὡς καὶ ἡ αὐτῶν προηγηθεῖσα προσωρινὴ κυβέρνησις. Ἐπ' αὐτῶν στηριχθεὶς ἐπέφερεν ὁ Λύσανδρος τὴν αὐτοκράτορα ἀνατροπὴν τῶν ἑλληνικῶν πολιτικῶν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἐκνίκησιν τῶν ὀλιγαρχικῶν τοιαῦται πάλιν συνέστησαν καὶ ἐν ταῖς ἀντιθέτοις μερίσι, καὶ αἱ συγκρούσεις αὐτῶν ἐγένοντο μίαν τῶν κυριωτέρων ἀφορμῶν τῆς καταπτώσεως καὶ παρακμῆς τῆς Ἑλλάδος.

Ἑτεοδουτάδαι, ἴδ. Βούτης.

Ἑτεοκλῆς, ἴδ. Οἰδίπους. Χάρις.

Ἑτεοκλος, ἴδ. Ἰφίς.

Ἔτος, ἦν παρὰ τοῖς Ἑλλήσι σελήνιακόν. Ἡ πρώτη τοῦ μηνὸς ἡμέρα, εἰς ἧς τὴν ἑσπέραν ἀνέτελλεν ἡ νέα σελήνη, ἐλέγετο νομηνία, ἱερὰ τῷ Ἀπόλλωνι. Ἡ πανσέληνος ἐπομένως συνέπιπτεν εἰς τὸ μέσον τοῦ μηνός. Ἐπειδὴ δ' ὁ μὴν συνέκειτο ἐξ ἡμερῶν 29 καὶ ὥρων περίπου 13, εἶχον τινὰς τῶν μηνῶν ἐκ 30 ἡμερῶν (πλήρεις), καὶ τινὰς ἐξ 29 (κοίλους). Πρὸς ἐξίσωσιν δὲ τοῦ σελήνιακοῦ καὶ τοῦ ἡλιακοῦ ἔτους, εἰς τὸ βῶν, βῶν καὶ 8ον ἔτος ἐκάστου Μεγάλου ἐνιαυτοῦ, ὡς ὠνόμαζον τὴν περίοδον 99 ἔτων, προσέθετον ἀνὰ ἓνα μῆνα ἐμβόλιμον ἐξ 29 ἢ 30 ἡμερῶν, οὕτως ὥστε τὸ μὲν κοινὸν ἔτος συνέκειτο ἐκ 354 ἡμερῶν, τὸ δ' ἐμβόλιμον ἐκ 383 ἢ 384. Ἀλλὰ καὶ ἡ τριετηρίς, μετὰ τοῦ ἐμβολίου ἔτους, ἦτο πάλιν κατὰ 7 1/2 ἡμέρας πολὺ μακρὰ, δι' ἣν ἀνάγκη νὰ παραλείπηται ἐνίοτε εἰς ἐμβόλιμος μῆν. Ἐπὶ Περικλέει οὗτος ἀστρονόμος Μέτων εἰσήγαγε τὴν ἐννεακαιδεκατηρηθῆ, ἥτις διώρθωσε κατὰ μέγα μέρος τὴν ἑλλειψιν. Ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τῶν διαφόρων ἑλληνικῶν πόλεων δὲν συμφώνουν τὰ ἡμερολόγια, καὶ ἐπομένως οὐδὲ τὰ ἐορτολόγια. Ἦν ἄττικόν ἔτος ἤρχιζεν ἐπὶ τῆς πρώτης νομηνίας μετὰ τὴν θερινὴν τροπὴν, τὸ

δὲ Σπαρτιατικὸν κατὰ τὴν φθινοπωρινὴν ἰσημερίαν, καὶ τὸ Αἰτωλικὸν κατὰ τὴν χειμερινὴν τροπὴν. Ἐν Ἀθήναις ἐπομένως ὁ 1^{ος} μῆν, Ἐκατομβαιῶν, περιελάμβανε (κατὰ τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον) τὸ δ' ἡμῖς τοῦ Ἰουλίου καὶ τὸ α'. τοῦ Αὐγούστου ὁ 2^{ος}, Μεταγειννίων, τὸ δ' τοῦ Αὐγ. καὶ τὸ α'. τοῦ Σεπτεμβρίου ὁ 3^{ος}, Βοηδρομιῶν, τὸ δ' τοῦ Σεπτ. καὶ τὸ α'. τοῦ Ὀκτωβρίου ὁ 4^{ος}, Πυανεψιών, τὸ δ' τοῦ Ὀκτ. καὶ τὸ α'. τοῦ Νοεμβρίου ὁ 5^{ος}, Μαίμακτηριῶν, τὸ δ' τοῦ Νοεμβρ. καὶ τὸ α'. τοῦ Δεκεμβρίου ὁ 6^{ος}, Ποσειδεῶν, τὸ δ' τοῦ Δεκ. καὶ τὸ α'. τοῦ Ἰανουαρίου ὁ 7^{ος}, Γαμηλιῶν, τὸ δ' τοῦ Ἰαν. καὶ τὸ α'. τοῦ Φεβρουαρίου ὁ 8^{ος}, Ἀνθεστηριῶν, τὸ δ' τοῦ Φεβρ. καὶ τὸ α'. τοῦ Μαρτίου ὁ 9^{ος}, Ἐλαφβολιών, τὸ δ' τοῦ Μαρτ. καὶ τὸ α'. τοῦ Ἀπριλίου ὁ 10^{ος}, Μουνυχιῶν, τὸ δ' τοῦ Ἀπρ. καὶ τὸ α'. τοῦ Μαΐου ὁ 11^{ος}, Θαργηλιῶν, τὸ δ' τοῦ Μαΐου καὶ τὸ α'. τοῦ Ἰουνίου ὁ 12^{ος}, Σκίροφοριῶν, τὸ δ' τοῦ Ἰουνίου καὶ τὸ α'. τοῦ Ἰουλίου. Ὁ ἐμβόλιμος μῆν παρενετίθετο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἔτους ὡς Ποσειδεῶν δεῦτερος. Ἐκαστος δὲ μῆν διηρεῖτο εἰς τρεῖς δεκάδας, α'. ἱσταμένου ἢ ἀρχομένου δ'. μεσοῦντος ἢ ἐπὶ δέκα γ'. φθίνοντος, παυομένου, λήγοντος ἢ ἀπιδόντος. Αἱ ἡμέραι τῆς τρίτης ἢ τελευταίας δεκάδος ἡριθμοῦντο ἀντιστρόφως, ἦτοι δεκάτῃ φθίνοντος ἢ 22^η, καὶ οὕτω καθέξῃς. Παρὰ δὲ Ῥωμαίοις λέγεται ὁ Ῥωμύλος πρῶτος διαίρεσας τὸ ἔτος εἰς 10 μῆνας, καὶ τὸν πρῶτον ὀνομάσας κατὰ τὸν πατέρα αὐτοῦ Ἀρην (Mars), Μάρτιον. Ὁ Ἀπρίλιος ἔστιν ὁ τῆς ἀνοιξέως τῶν ἀνθέων. Ὁ Μάιος ὠνομάσθη κατὰ τὴν μητέρα τοῦ Ἑρμοῦ Μαίαν. Ὁ Ἰούνιος κατὰ τὴν Ἥραν (Juno), οἱ δὲ λοιποὶ, ἀπὸ τοῦ πημπτου, κατὰ τοὺς ἀριθμούς. Μεταγενεστέρως δ' ἔλαβεν ὁ πέμπτος (Quintilis) τὸ ὄνομα τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, καὶ ὁ ἕκτος (Sextilis)

τὸ τοῦ Αὐγαύστου. Ἀλλὰ τοὺς 12 μῆ-
νας ἀρχαιότατα παρεδέχθησαν καὶ οἱ Ῥω-
μαῖοι, καὶ τὸν Ἰανουάριον λέγεται ὀνομάσας
ὁ Νουμάς κατὰ τὸν Ἰανόν. Ἀπὸ τοῦ Μαρ-
τίου ἀρχόμενοι, ἠθέλησαν νὰ συμβιβάσωσι τὸ
σεληνιακὸν μετὰ τοῦ ἡλιακοῦ διὰ προσθήκης
ἐνὸς ἐμβολίου μετὰ 2 ἔτη ἐκάστοτε. Τὴν
δ' ἐντεῦθεν προερχομένην ἀνακρίθειαν ἐζήτη-
τησε νὰ διορθώσῃ ἡ Δεκανδρία τῇ 451 π.Χ.,
ἀλλ' ἀνεπιτυχῶς διὰ νόμου δὲ τοῦ Μ. Ἀχι-
λίου Γλαβριῶνος ἐπετράπησαν τῇ 191 π.Χ.
οἱ ἱερεῖς αὐτοὶ νὰ παρεμβάλλωσι τὰ ἐμβόλια
ἔτη κατὰ τὸ δοκοῦν. Ἀλλὰ τοῦτο ᾗξῃσε τὴν
σύγχυσιν, καὶ οἱ μῆνες δὲν ἀντιστοιχοῦν
πλέον εἰς τὰς ὥρας τοῦ ἔτους, δι' ὃ ὁ Καῖ-
σαρ, ὡς ἀνώτατος ἀρχιερεὺς (Pontifex Maxi-
mus) τῇ 46 π.Χ., μετακαλεσάμενος ἐξ Ἀλε-
ξανδρείας τὸν Ἑλληνα ἀστρονόμον Σωσι-
γένην, ἐκάνεισε δι' αὐτοῦ τὸ ἡμερολό-
γιον ἐπὶ νέαις βάσεσι. Πρὸς τοῦτα δ' ἐδέξ-
σε πλὴν τοῦ ἐμβολίου μὴνός, κατὰ Φε-
βρουάριον νὰ παρεμβληθῶσι κατὰ τὸ ἔτος
ἐκεῖνο ἄλλαι 67 ἡμέραι μεταξὺ νοεμβρίου
καὶ δεκεμβρίου. Ἐρχίζε λοιπὸν τὸ ἔτος ἀπὸ
τῆς 1 Ἰανουαρίου, καθ' ἣν ἡμέραν ἀπὸ τοῦ
153 π.Χ. ἐγκαθιστῶντο οἱ Ὑπατοί. Τὸ
ἐμβόλιον δ' ἔτος ὀνομάσθη bisextilis, διότι
κατ' αὐτὸ, ἂν ὁ Φεβρουάριος εἴχεν 29 ἡμέ-
ρας, τὴν 24^{ην} καὶ 25^{ην} ὀνόμαζον sextas ca-
lendas Martias. Καὶ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις
ἦν πρώτη τοῦ μηνὸς ἡ τῆς νοεμβρίας, ἣν ἐκ
τῆς σκοπιᾶς τῆς καλουμένης Curia Galabra
ᾤφειλέ τις τοῦτο ἐπιτετραμμένος, καὶ ἐν
μετέπειτα χρόνοις ὁ μέγας ἀρχιερεὺς, ν' ἀναγ-
γέλλῃ (καλεῖν Kalare, θέν Kalenda). Ἡ
μεσομηνία ὀνομάζετο idus (iduare τυρρη-
νικῶς τὸ διαιρεῖν), καὶ ἦν ὁ χρόνος τῆς παν-
σελήνου, ὧν, κατὰ τὸ διάφορον μῆκος τοῦ μη-
νός, ἐνίστε, (τὸν μάρτιον, μῆϊον, ἰούλιον
καὶ ὀκτώβριον) τὴν 15^{ην} τοῦ μηνός, κατὰ
δὲ τοὺς λοιποὺς μῆνας τὴν 13^{ην}. None δὲ
ἐλέγετο ἡ ἐνάτη ἡμέρα πρὸ τῶν Ἰδῶν, καὶ
ταύτης καὶ αὐτῶν συναριθμουμένων. Αἱ δὲ

λοιπαὶ ἡμέραι ἠριθμοῦντο ἀπὸ τῆς πρώτης καὶ
τῆς μέσης ἀντιστρόφως, διὰ τῆς ἐκφράσεως
ante diem Kalendas. Αἱ ἐβδομάδες ἐπὶ τῶν
αὐτοκρατόρων ἦσαν ἐξ 7 ἡμερῶν, πρὶν δὲ ἐξ
ἐννέα (nundinae), καὶ αἱ ἡμέραι διεκρίνοντο
εἰς τὰς τῆς ἀγορᾶς καὶ τὰς τῶν δικαστηρίων.

Ἑτρουρία, ἰδ. Ὑρρηγία.

Εὐάγγελος, 1) δούλος τοῦ Περικλέους
πεπαιδευμένος, γράψας Τακτικά, σύγγραμ-
μα στρατιωτικόν, ἐκτιμώμενον ὑπὸ τοῦ Φίλο-
ποίμενος (Πλούτ. Φιλπ. Ε). — 2) Ποιητὴς
τῆς νέας κωμῳδίας, οὗ σωζονται τινὰ ἀπο-
σπάσματα. (Συλ. Meinzeke, Fragmenti Comicorum Graecorum.).

Εὐαγόρας, 1) ἐκ τῆς ἐν Κύπρῳ Σα-
λαμῖνος. Ἐλευθερώσας τὴν πατρίδα του ἀπὸ
Φοινίκης τινος, ὅστις εἶχε καταλάβει τὴν ἀρ-
χήν ὡς τύραννος, ἐδασίλευσεν ἐν αὐτῇ (410
π.Χ.) καὶ φιλόκαλος καὶ ἐξηγουμένους
καλλιεργῶν τὸν ἑλληνικὸν πολιτισμὸν, προ-
ήγαγε τὴν Σαλαμίνα εἰς μεγάλην ἀκμὴν.
Εἰρηνικὰς δὲ συνδέσας σχέσεις μετὰ τοῦ Βα-
σιλέως τῶν Περσῶν, Ἀρταξέρξου τοῦ Μνή-
μονο, συνέδραμε τὸν μετ' αὐτοῦ συνεννοού-
μενον Κόνωνα, τὸν Ἀθηναῖον ναύαρχον. Καὶ
ὅτε μὲν ἐκυριεύθησαν αἱ Ἀθῆναι ὑπὸ τῶν
Σπαρτιατῶν, ἔδωκεν ἄσυλον εἰς τὸν Κόνω-
να ὅτε δ' αὐτός, νικήσας ἐν Κνίδῳ, συνετί-
λεσε μεγάλως εἰς τῆς πατρίδος του τὴν
ἀπελευθέρωσιν, τότε ὁ Εὐαγόρας ἰσχυρῶς
τὸν συνέδραμε δι' οἱ Ἀθηναῖοι εὐγνωμο-
νοῦντες, ὅτε συνεταράχθησαν αἱ σχέσεις αὐ-
τοῦ μετὰ τῶν Περσῶν, ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκηρύ-
χθησαν. Μετὰ τὴν εἰρήνην τοῦ Ἀνταλκίδου
συμμαχίας μετὰ τῆς Αἰγύπτου, ἐξανέστησαν
τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας
κατὰ τῶν Περσῶν (387), ἀλλ' ἐνίκηθη διὰ
Θαλάσσης ἐν Κιτίῳ καὶ ἐπολιορκήθη ἐν Σα-
λαμῖνι, καὶ μόνον μετὰ δεκαετὴ πόλεμον
ἐπέτυχε συνθήκην ἐντιμὴν (376). Δύο ἔτη
μετὰ ταῦτα ἐδολοφονήθη (Ἰσοκρ. Εὐαγ. —
Ξεν. Ἑλλ. Δ, 8, 24. — Διόδ. ΙΔ, 110. ΙΕ,
2, 8, 3, 47). — 2) Ἑγγονος τοῦ ἀνωτέρου

υἱὸς Νικοκλέους, ἐπ' ὀλίγον βασιλεύσας, ἐξεθρονίσθη ὑπὸ Πρωταγόρου, ἐπανελάβε τὴν ἀρχὴν ἀφρωγῇ τῶν Περσῶν, ἀλλ' ἐξεδιώχθη αὐθις ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ, συκοφαντήσαντος αὐτὸν παρὰ τοῖς Πέρσαις, καὶ ἀπέθανε καὶ αὐτὸς βίαιον θάνατον (Διόδ. ΙΣΤ, 12).

Εὐάδνη. 1) Ἰδ. "Γαμος. — 2) γυνὴ τοῦ Καπανέως, ἀγαπῶσα τὸσον τὸν ἄνδρα της, ὥστε συνετάφη μετ' αὐτοῦ (Εὐριπ. Ἰκ. 937. — Ἀπολλ. Γ, 7, 1).

Εὐανδρος, υἱὸς Ἑρμοῦ καὶ Νόμφης, κινὸς τῆς Ἀρκαδίας, ἥ, κατὰ τοὺς Λατίνους, τῆς μάντιδος Καρμέντης, κατ' ἄλλους Νικοστράτης, ἡ Θέμιδος καλουμένης, ἡ τοῦ Ἑλέμου (Ἰδ. Ἡρακλῆς) καὶ τῆς Τιμάνδρας. Λέγεται 60 ἔτη πρὸ τῆς πτώσεως τοῦ Ἰλίου ἀγαγὼν ἀποικίαν ἐκ τοῦ Ἀρκαδικοῦ Παλλαντίου εἰς Λάτιον, καὶ εἰς τὸ Παλατίνιον ἔρος, ἐνθα μετὰ ταῦτα ἐκτίσθη ἡ Ῥώμη, ἰδρύσας πόλιν κληθεῖσαν Παλλαντεῖον, κατὰ τὴν πατρίδα του, ἀλλ' ὥς ἄλλοι θέλουσι κατὰ Πάλλαντα, τὸν ἀπππον, υἱὸν ἡ ἔγγονόν του. Ἐμύησε δὲ τοὺς ἀγροίκους τότε Λατίνους, πρῶτος εἰς τὴν γραφὴν, εἰς τὴν μουσικὴν, καὶ εἰς ἄλλας τέχνας, καὶ τοῖς ἐδίδασκε τὴν λατρείαν τῆς Δήμητρος, τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ Ἡρακλέους, τοῦ Λυκαίου Πανός, ὅστις ἐν Λατίῳ ὠνομάσθη Φαῦνος ἢ Ἰανός. Ἐν Ῥώμῃ δ' ἐτιμᾶτο ὡς εἰς τῶν αὐτοχθόνων ἡρώων μετὰ τῆς μητρὸς της Καρμέντης.

Εὐβοία, νῆσος παρὰ τὴν ἀνατολικὴν ἀκτὴν τῆς Βοιωτίας παρατεινόμενη, καὶ μῆκος ἔχουσα 1200 σταδίων (25 μιλ.), δι' ὃ καὶ Μάκρης προσελέγετο· τὸ δὲ πλάτος αὐτῆς διαφέρει ἀπὸ 320 μέχρι 6 σταδίων, καὶ ἐπιφάνειαν ἔχει 76 □ μιλίων. Διήκει δὲ διὰ πάσης τῆς νήσου ὄρος, οὗ τὸ βόρειον ἐκαλεῖτο Τελέθριον, τὸ μέσον καὶ ὕψιστον (1745 μέτρ.) Δίφρυς (ν. Δέλφης) καὶ Κοτυλάρον, τὸ νότιον (ἐκ σχιστολίθων) Ὀχη. Ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν ἀποτόμων ἀκτῶν ὑπῆρχον ἐπὶ Ἡροδότου ἀκῶμαι παραθαλάσσιαι· πρὸς δυσμὰς δ' ἔξετείνετο

νέτο τὸ καρποφόρον Ληλῶντιον πεδῖον παρὰ τῇ Χαλκιδί, ἀφορμὴ γενόμενον μακρῶν ἐρίδων μεταξὺ Χαλκιδέων καὶ Ἐρετριέων. Τὰ δυτικώτερα δὲ τῶν πεδίων τούτων, μέρη ἐλέγοντο Κοῖλα, ὡς πανταχόθεν, καὶ ἐκ τῆς ἀντιπέρας ξηρᾶς, ὑπ' ὀρέων περιεαλλόμενα. Τὸ ἀκρωτήριον Κηναῖον (ν. Λιθάδα) ἀντιστοιχεῖ τῇ ἀντιπέραν Οἴτη, καὶ ἴσως συνείχετο ποτὲ μετ' αὐτῆς. Διαιρεῖ δὲ τὴν νῆσον ἀπὸ τῆς στερεᾶς ὁ πορθμὸς τοῦ Εὐρίπου, καθ' ὃν καὶ πᾶσα ἡ νῆσος ὠνομάζετο ἐν τοῖς τελευταίοις χρόνοις· παραφθορὴν δ' ὑπὸ τοῦ λαοῦ τὸ ὄνομα εἰς Ἐγριπος, οἱ Ἐνετοὶ μετέτρεψαν αὐτὸ εἰς Negro ponte, τόσῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον εἰς τὸ στενώτερον, 240' πλάτος ἔχον καὶ ὅλως ἀβαθὲς μέρος αὐτοῦ, μὴ διαπλεόμενον ὑπὸ μεγάλων πλοίων, ὑπῆρχε γέφυρα κατεσκευασμένη. Τὸ ΒΑ ἀκρωτήριον τῆς νήσου ἦν τὸ ἐξ οὗ εἶχε ναοὺ τῆς Ἀρτέμιδος κληθὲν Ἀρτεμίσιον, ἐνθα κατεναυμαχῆθησαν οἱ Πέρσαι τῷ 480 π. Χ. Τὸ πρὸς Α ἦν τὸ καλούμενον Χερσόνησος, τὸ ΝΑ ὁ Καφηρεὺς, τὸ ΝΔ ὁ Γεραιστὸς καὶ τὸ ΒΔ τούτου, ἡ Λευκὴ ἀκτὴ. Ῥόνακας ἔχει τὸν Βουδωρον πρὸς Α, καὶ τὸν Ἀήλαντα διὰ τοῦ ὁμωνύμου πεδίου. Τοὺς κατοίκους καλεῖτο Ὀμηρος Ἀδαντας· πρὸς Β δὲ κατόικουν ἦδη πρὸ τῶν Τρωϊκῶν, καὶ Ἰστιαεῖς καὶ Ἑλλησπεες, πρὸς Ν. Δρύοπες, καὶ ἰδίως ἐν Χαλκιδί καὶ Ἐρετρίᾳ Ἴωνες ἐκ τῆς Ἀττικῆς. Ἀπὸ τοῦ 446 π. Χ. ἡ Εὐβοία ὑπέκειτο ταῖς Ἀθηναῖς· κατόπιν ὑπέκυψε τοῖς Μακεδόσι, καὶ οἱ Ῥωμαῖοι προσήρτησαν αὐτὴν εἰς τὴν Μακεδονικὴν ἐπαρχίαν. Πόλεις δ' αὐτῆς ἦσαν κατὰ τὴν Δ. παραλίαν ἀπὸ Β. ἡ Αἰδωνίς, μετ' ἀξιολόγων θειούχων θερμῶν πηγῶν· αἱ Ὀροβίαι, μετὰ μαντείου τοῦ Ἀπόλλωνος, καταστραφεῖσα ὑπὸ σεισμοῦ τῷ 426· ἡ Χαλκίς, κατὰ τὸ στενώτερον τοῦ πορθμοῦ· ἡ Ἐρέτρια, μετὰ λιμένος καλουμένου Πορθμοῦ, τῷ 490 καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Πέρσου Δατίδος, ὅστις μετόικισε τοὺς κατοίκους εἰς

Σούσα (Ἡρδ. ΣΤ, 99), ἀνοικοδομηθεῖσα δ' ὀλίγον μετὰ ταῦτα μεσημβρινώτερον, βοήθεια τῶν Ἀθηναίων, ὑπὸ τῶν ἐπανελθόντων φυγάδων, ὡς Νέα Ἐρέτρια. Ἐνταῦθα ἐγεννήθη ὁ φιλόσοφος Μενέδημος, ἰδρυτὴς τῆς Ἑρετριακῆς σχολῆς. Κατωτέρω ἡ Ἀμαρυνθος εἶχεν ἐπίσημον νῆον τῆς Ἀρτέμιδος· εἶτα τὰ Στύρα καὶ ἡ Κάρυστος εἰς Ν. μετ' ἀξιολόγων λατομείων μαρμαρίου. Πρὸς Α. δ' ἡ Κλέρινθος ἐπὶ τοῦ Βουδῶρου, καὶ Β. ἡ Ἰστίαια, ἥς τὸν εἶνον ὁ Ὅμηρος ἐπαινεῖ (Ἰλ. Β. 537), κταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Περικλέους, καὶ εἰς 2000 Ἀθηναίους κατακληρουχθεῖσα ὑπὸ τὸ ὄνομα Ὠρεός. Ὁ Ἡρακλῆς δὲ κατέστρεψε τὴν Οἰχαλίαν, ἀγνώστου θέσεως (Στράβ. Ι. 444).

Εὐδουλίδης, 1) Μιλήσιος, μαθητὴς Εὐκλείδου τοῦ Μεγαρέως, τὴν διαλεκτικὴν ἐκείνου προσπαθῆσας νὰ τελειοποιήσῃ, δι' ὃ καὶ ὑπὸ τῶν κωμικῶν ποιητῶν πολλάκις ἐχλευάζετο, κωμωδίας καὶ ὁ ἴδιος γράψας. Διδάσκαλος τοῦ Δημοσθένους, λέγεται γυμνάσας αὐτὸν εἰς τὸ νὰ προφέρῃ ἀπροσκόπτως, ὃ πρὶν ἐδυσκολεύετο Ρ. — 2) Ἀθηναῖος (Κρωπίδης), γλύπτου Εὐχείρου υἱὸς καὶ πατήρ, γλύπτης καὶ αὐτὸς ἐπὶ Ῥωμαίων, εἰργάσθη ἐν ἄλλοις σύμπλεγμα Ἀθηνᾶς Παιωνίας, Διὸς, Μνημοσύνης, Μουσῶν καὶ Ἀπόλλωνος, ἀνατεθὲν εἰς τὴν τῷ Μελεπομένῳ Διονύσῳ ἀφιερωθεῖσαν οἰκίαν τοῦ Πολυτίωνος, κτῆμα ποτὲ τοῦ Ἀλκιβιάδου, ἐξ ἧς κατηγορήθησαν ὡς ἐξορμηθέντες οἱ Ἑρμοκρόπιδαι (Παυσ. Α. 2, 4.—Πλούτ. Ἀλκ. ΚΒ).

Εὐδουλος, 1) υἱὸς Εὐφράνορος, Ἀθηναῖος ποιητὴς τῆς μέσης κωμωδίας, ἀκμάσας περὶ τὰ 376 π. Χ. Λέγεται γράψας 104 κωμωδίας· σώζονται δὲ 50 ἐξ αὐτῶν οἱ τίτλοι καὶ ἀποσπάσματα, ὕψος εὐχαρι καὶ λαμπρὸν μαρτυροῦντα (Συλλ. Meinzke, Fragm. Com. Graec.). Τὰς ὑποθέσεις αὐτοῦ ἠρύετο κυρίως ἐκ τῆς μυθολογίας, καὶ ἐχλευάζεν ἐν παρωδαῖς τοὺς πρὸ αὐτοῦ τραγικούς, ἰδίως τὸν Εὐριπίδην. — 2) Ἀθηναῖος, τὸν δῆμον Ἀναφλύ-

στιος, δημαγωγὸς καὶ ῥήτωρ δημοφιλῆς, ὁμοθυμίας ἐπύρροης, διότι τὸν ὄχλον κολακεύων, προὔκλεσε ψήφισμα κατ' ὃ τὰ περισσεύματα τῶν ταμείων ἔπρεπε νὰ δίδωνται οὐχὶ εἰς στρατιωτικά καὶ ἄλλας ἀνάγκας τῆς πόλεως· ἀλλ' εἰς θεωρικά (ἰδ.), καὶ ποιήν θανάτου ἐπεκρέμασεν εἰς ὅτινα ἔθελε προτείνει τοῦ ψήφισματος τὴν κατάργησιν, ἥτις ἐπετεύχθη μόνον ὀλίγον πρὸ τῆς μάχης τῆς Χαιρωνείας. Ἦν δὲ καὶ ἀντίπαλος τοῦ Δημοσθένους, συνηγορήσας ὑπὲρ τοῦ Μειδίου καὶ τοῦ Αἰσχίνου (π. Πρπρσθ.). ὅστις ἦν πρὶν γραφεὺς παρ' αὐτῷ καὶ τὸν δῆμον ὑπὲρ αὐτοῦ διαθείς. Πρεσβεύσας παρὰ Φιλίππῳ, ἐκερδήθη ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ συνωμολόγησε τῷ 346 συνθήκην ἀσύμφορον εἰς τοὺς Ἀθηναίους. Ἀπέθανε δὲ πρὸ τοῦ Δημοσθένους, τῷ 330 π. Χ. Αἱ περὶ τοῦ χαρακτήρος αὐτοῦ μαρτυρίαι τοῦ Θεοπόμπου (Σουίδ. λ. — Ἀθην. σ. 166) εἰσὶν οὐχὶ εὐμενεῖς. — 3) Ἀλεξανδρεὺς, φιλόσοφος στωικῆς. — 4) Ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ Μεσσήνης, Πυθαγόρειος.

Εὐγάμων, ἰδ. Ἐπος.

Εὐγραμμος, **Εὐχείρ** καὶ **Κλέοφαντος**, τρεῖς πηλοπλάσται καὶ ζωγράφοι, κατὰ τὴν 30ην Ὀλυμπιάδα (650 π. Χ.) τὸν Δημάρατον εἰς Τυρρηνίαν συνοδεύσαντες, καὶ ἐκεῖ πρῶτοι τὴν τέχνην εἰσαγαγόντες.

Εὐδαμίδας, Σπαρτιάτης στρατηγὸς ἐκστρατεύσας τῷ 383 κατ' Ὀλύμπου, ἀπέτυχε διότι ὁ ἀδελφὸς του Φοιδίδας, ἀντὶ νὰ ἐλθῇ εἰς βοήθειάν του, ἔμεινε εἰς Θήβας (Ξεν. Ἑλλ. Ε, 2, 24), καὶ ἡττήθη ὑπὸ τῶν Ὀλυνθίων (Διδ. ΙΕ, 26), καὶ ἔπεσεν ἐν τῇ μάχῃ, κατὰ Δημοσθένην.

Εὐδήμος, Ῥόδιος, εἰς τῶν κυριωτέρων μαθητῶν τοῦ Ἀριστοτέλους (Gell. XII, 5). Ἰατρὸς καὶ μαθηματικός, ἔγραψε καὶ ἱστορίαν τῆς γεωμετρίας καὶ ἀστρονομίας, καὶ σχόλια εἰς τὴν φυσικὴν τοῦ Ἀριστοτέλους, μεθ' οὗ πληρέστατα συνεφώνει. Ἐπιστεύετο δὲ γράψας καὶ Ἡθικά Εὐδήμεια. Ἀποσπάσματα αὐτοῦ σώζονται (Συλλ. Spengel).

Εὐδοξία ἢ **Εὐδοκία**, 1) γυνὴ τοῦ

αὐτοκράτορες Ἀρχαδίου, θυγάτηρ Βαύτου, ἀρχηγῶ Φράγκου, καὶ μήτηρ Θεοδοσίου τοῦ νεωτέρου, ἐχθρὰ τοῦ Χρυσόστομου, ἀπέθανε τῷ 404 μ. Χ. — 2) Ἀθηναῖς, θυγάτηρ τοῦ Ἀθηναίου φιλοσόφου Λεοντίου, γεννηθεῖσα τῷ 401 μ. Χ., μετωνομάσθη Εὐδοξία, παραδεχθεῖσα τὸν χριστιανισμόν. Τῷ 421 ἐνυμφεύθη αὐτὴν ὁ αὐτοκράτωρ Θεοδόσιος ὁ Β'. Ἐγραψε δὲ ποιήσεις χριστιανικὰς, καὶ τῷ 445 ἀπελθούσα εἰς Ἱερουσαλὴμ, ἀπέθανεν ἐκεῖ τῷ 460. — 3) Σύζυγος Κωνσταντίνου I', τοῦ Δούκα, εἴτα τοῦ Ῥωμανοῦ Διογένους, ἀπὸ δὲ τοῦ 1071 μονάσασα, συνέγραψε σωζόμενον ἱστορικομυθολογικὸν λεξικόν, ὃ ὠνόμασεν Ἰωνίαν (Ἐκδ. Villosion, 1781).

Εὐδοξος. 1) Κνίδιος, περὶ τὸ 408 γεννηθεὶς, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος, ἀλλὰ τὰς περὶ φυσικῆς καὶ ἠθικῆς δόξας τοῦ Ἀναξαγόρου καὶ Ἀριστίππου μᾶλλον παραδεχθεὶς. Ἐπὶ τινα χρόνον ἐν Αἰγύπτῳ διατρίψας, περὶ τὸ 370 εἰσήγαγε νέον πολιτεύμα εἰς τὴν πατρίδα του. Ἦν δὲ καὶ ἱατρός, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐπίσημος ὡς μαθηματικὸς, ἀστρονόμος καὶ γεωγράφος, καὶ ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ἐπιστημονικῶς τὸ σφαιροειδὲς τῆς γῆς ἀποδείξας, καὶ εἰς ζώνας αὐτὴν κατατεμών. Ἰέρυσεν δ' ἀστεροσκοπεῖα, ἐπέδωκε εἰς παρατηρήσεις καὶ διώρθωσεν τοῦ Κλεοστράτου (540 π. Χ.) τὴν ὀκταετηρίδα, σκοποῦσαν τὴν ἀντιστοιχίαν τοῦ ἡλιακοῦ καὶ τοῦ σεληνιακοῦ ἔτους. Ἀποδίδονται δ' αὐτῷ πολλὰ συγγράμματα, ἐν οἷς τὰ φαινόμενα καὶ Διοσημεῖα, ἃ μετὰ ταῦτα ὁ Ἀρατος (ἴδ.) ἐστιχοῦργησεν. — 2) Ἐκ Κυζίκου, περὶ τὸ 100 π. Χ., ἔγραψεν ὁδοπορίαν, ἐξ ὧν ἠρύσθη ὁ Στράβων (B, 98).

Εὐδωρος. 1) Υἱὸς Ἑρμοῦ καὶ Πολυμήλης, θυγατρὸς τοῦ Φύλαντος, εἰς τῶν ἡγεμόνων τῶν Μυρμιδόνων κατὰ τῆς Τρωάδος. — 2) Περιπατητικὸς φιλόσοφος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, γράψας σύγγραμμα περὶ Νείλου, οὗ μνημονεύει ὁ Στράβων (IZ, 790).

Εὐεργέτης. Ξένος ἐλληνικὴν πόλιν

αὐ ποιῶν, ἀνεγνωρίζετο πολλάκις ὑπ' αὐτῆς διὰ ψήφισματος ὡς εὐεργέτης, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συγχρόνως καὶ ὡς πρόξενος.

Εὐήμερος, πιθανῶς ἐκ Μεσσηνίας τῆς Σικελίας, Κυρηναῖκός φιλόσοφος, τῶν παρὰ τῷ Κασσάνδρῳ, ἔγραψε τὴν ἦν ἐκάλεσεν « Ἱερὰν ἀναγραφὴν », καὶ ἐν ἣ πλαττεῖ, ὅτι πεμφθεὶς εἰς Ἀραβίαν καὶ τὴν ἐν ταῖς νοτίαις θαλάσσαις νῆσον, ἣν καλεῖ Παγχαίαν, εὗρεν ἐν τῷ γὰρ τοῦ Τριφυλίου Διὸς χρυσὴν στήλην, φέρουσαν ἐπιγεγραμμένην πᾶσαν τὴν πανάρχαιον ἱστορίαν ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Οὐρανοῦ, καθ' ἣν πάντες οἱ περὶ θεῶν μῦθοι εἰσὶ πράξεις ἀνθρώπων θεοποιηθέντων ὑπὸ τῶν παραδόσεων, δι' ὃ καὶ ἐπωνομάσθη ἄθεος, εἰ καὶ ἡ πίστις εἰς τοὺς ἥρωας, τοὺς ἡμιθεούς, τὰς θεοποιήσεις, τὰ ἐν Κρήτῃ περὶ τῆς γεννήσεως καὶ τοῦ τέτους Διὸς πιστευόμενα, δὲν ἦσαν ὅλως ξένα πρὸς τὴν τοιαύτην θεωρίαν, ἥτις καὶ ἀπ' αὐτοῦ, δόντος αὐτῇ σύστασιν, Εὐημερισμὸς ἐπεκλήθη (Αἴλ. II. Ἰστ. Β, 31, — Πλούτ. — Cic. N. D. I, 41, 119). Καὶ πολλοὶ μὲν τῶν ἀρχαίων, ὡς ὁ Καλλίμαχος, ὁ Ἑρατοσθένης, ἐπολέμησαν τὸ πεζὸν καὶ ἀντιυποκειτικὸν ταῦτο σύστημά του. Οἱ πατέρες ὅμως τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας ἀρβούναι πολλάκις ἐπιχειρήματα ἐξ αὐτοῦ.

Εὐηνος καὶ Εὐηνός 1) Δύο Πάριοι ἐλεγειακοὶ ποιηταί, ὧν ὁ ἕτερος (ἀγνοεῖται ἂν ὁ ἀρχαιότερος) ἔζη ἐπὶ Σωκράτους καὶ ἦν εἰς τῶν διδασκάλων αὐτοῦ (Πλάτ. Ἀπολ. σ. 20. Φαῖδ. σ. 60. Φαῖδρ. σ. 267). Τινὰ ἀποσπάσματα αὐτῶν σώζονται, ὡς καὶ τινα ἐρωτικὰ ἐπιγράμματα ἐν τῇ ἀνθολογίᾳ ἄλλου ὁμωνύμου ποιητοῦ, ἣ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν (Συλλ. Bergk. Poet. lyr. græc.) — 2) Πτολεμαῖος Αἰτωλίας (ἴδ.). — 3) ἴδ. Ἰθάς.

Εὐθύδημος. 1) Στρατηγὸς Ἀθηναῖος, συνυπογράφας μετὰ τοῦ Νικίου τὴν εἰρήνην καὶ εἴτα μετ' αὐτοῦ εἰς Σικελίαν ἐπεμφθεὶς (Θουκ. E, 19. Z, 14). — 2) Σοφιστὴς Ἀθηναῖος, ἐν Χίῳ γεννηθεὶς, δια-

τρίψας ἐπὶ μακρὸν εἰς Θουρίους. Αὐτοῦ τὸ ὄνομα φέρει εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. — 3) Ὁ Πλάτων μνημονεύει καὶ ἄλλου Εὐθυδήμου, υἱοῦ τοῦ Κεφάλου, καὶ ἀδελφοῦ τοῦ ῥήτορος Λυσίου. — 4) Υἱὸς Διοκλέους, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, ὑφ' οὗ μάλιστα ἐκαλεῖτο ὁ κ α λ ὅς (Πλάτ. Συμπ. 222. Ξενοφ. Ἀπομν. Δ, 2). — 5) Βασιλεὺς τῆς Βακτριανῆς, γεννηθεὶς ἐν Μαγνησίᾳ, τὸ κρά-

τος του ἐκτείνας καὶ ἰσχυρὸν καταστήσας· προσβληθεὶς δὲ περὶ τὰ 212 π. Χ. ὑπὸ Ἀντιόχου, καὶ μετ' αὐτοῦ συνθηκολογήσας.

Εὐθυκράτης, υἱὸς τοῦ περιφήμου Σικυωνίου γλύπτου Λυσίππου, ἀνδριαντοποιὸς καὶ αὐτὸς, ἀποκλίνων μᾶλλον πρὸς τὸν αὐστηρὸν ἀρχαῖζοντα ῥυθμὸν, ποιήσας πλὴν ἄλλων ἀγαλμάτων πολλὰ καὶ τὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου (Pl. XXIV, 19, 7).

Εὐθύμοος, 1) Πύκτης ἐκ τῆς ἰταλικῆς πόλεως Λοκρῶν ἐπὶ Ξέρξου, ἐπιστεύετο ἐλευθερώσας τὴν πόλιν Τέμισσαν ἀπὸ τοῦ κηκοῦ δαίμονος Πολίτου (ἐνὸς τῶν ὀπαδῶν τοῦ Ὀδυσσεύς, εἰς ἐν ἐτησίῳς ἐθύετο παρθένος, καὶ εἴτα ἀναληφθεὶς ἐκ τῆς γῆς (Παυσ. ΣΤ, 6, 2). — 2) Λευκάδιος, ἱππαρχος ἐν Σικελίᾳ συμμαχῶν μετὰ τῶν Καρχηδονίων, συνελήφθη καὶ ἐθανατώθη ὑπὸ Τιμολέοντος (Πλούτ. Τιμολ. Α. ΛΒ.).

Εὐθύνας, ἐν Ἀθήναις ὁ λόγος ἐν ὧφειλον πάντες οἱ ἐν τέλει τῆς ἐτησίας διαχειρίσεώς των, καὶ ὃν ἔδιδον, φαίνεται, κατὰ τὰς 30 πρώτας ἡμέρας μετὰ τὴν λῆξιν αὐτῆς. Οἱ δὲ χρήματα διαχειρισάμενοι ἔδιδον καὶ ἀπολογισμὸν (κυρίως λόγον) αὐτῶν εἰς τοὺς λογιστάς, παρ' οἷς καὶ αἱ καταγγελίαι ἐγίνοντο ἐπὶ καταχρήσεσι, σφετερισμοῖς, καταπιέσεσι κτλ., καὶ οὗτοι, μετὰ τὰς δεύσας ἀνα-

κρίσεις, εἰσήγον εἰς τοὺς Ἡλιαστάς τὴν δίκην εὐθυῶν.

Εὐθύνοι, ἴδ. Λογισταί.

Εὐθύνοος, 1) Ἀθηναῖος οὗ σώζεται λόγος κατὰ τοῦ Ἰσοκράτους. — 2) Θεσπιεὺς, ἀναγγεῖλας τῷ Ἀγχιλάῳ τὴν πρόθεσιν τοῦ Ἐπαμινώνδου τοῦ νὰ βαδίσῃ ἐπὶ τὴν Σπάρτην, ὅτε καὶ οἱ Σπαρτιάται, παρασκευασθέντες, ἐκώλυσαν τὴν κατὰ τῆς πόλεως αὐτῶν προσβολὴν (Πλούτ. Ἀγχισ. ΛΔ).

Εὐθύτονα, ἴδ. Καταπέλται.

Εὐκαρπία, πόλις τῆς Φρυγίας, παρα-

τάς πηγὰς τοῦ Μαιάνδρου, ἐν εὐφώρῳ πεδίῳ.

Εὐκλεία, ἑορτὴ Εὐκλείας Ἀρτέμιδος (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 4, 2).

Εὐκλείδης, 1) ἄρχων ἐπώνυμος ἐν Ἀθήναις, κατ' Ὀλ. 94, 6 (403 π. Χ.), ἐφ' οὗ πλήρης ἐψηφίσθη ἀμνηστεία καὶ παλινθροσισ τῆς Σολωνείου νομοθεσίας, ἀναθεωρηθείσης ὑπὸ Νικομάχου (Λυσ. εἰς Νικόμ.). Τότε εἰσήχθη τὸ πρῶτον ἐπισήμως καὶ τὸ Ἰωνικὸν ἀλφάβητον τῶν 24 γραμμάτων (Πλούτ. Ἀριστ. Α). — 2) Μεγαρεὺς, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, πρὸς ὃν, καίτοι ὑπὸ ποινῆς θανάτου ἀπειλούμενος, ἤρχετο οὐκ ἥττον, ὥς γυνὴ ἐνδεδυμένος ἐκ Μεγάρων διὰ νυκτός (Gell. VI, 10)· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ διδασκάλου του ἔδωκεν ἄσυλον εἰς τὸν Πλάτωνα, καὶ στενὴ συνεδέθη φιλία μεταξὺ αὐτῶν, εἰ καὶ διέφερον κατὰ τὰς θεωρίας· Ἐγένετο δ' ὁ ἰδρυτὴς τῆς Μεγαρικῆς σχολῆς (τῶν Μεγαρικῶν), συνδυάζων τὰς Σωκρατικὰς θεωρίας μετὰ τῶν Ἑλεατικῶν, ἃς εἶχε προδιδαχθῇ (Cic. Acad. II. 42), εἰς τὴν ἀπόλυτον τούτων μονάδα ἡθικὴν τινα ὑπέστασιν ὑποβαλὼν, καὶ πρεσβεύων ὅτι ἐν

μόνον ὑπάρχει τὸ ἀληθές, ὅπερ ἐστὶ τὸ ἀγαθόν, φέρον ὅμως καὶ ἄλλα ὀνόματα, θεός, φρόνησις, νόος δυνάμενον νὰ κληθῇ. Ἀπέκρουεν ἐπομένως τὴν ποικιλίαν καὶ τὴν παραγωγὴν τῶν ὄντων. Τὸ σύστημα ὅμως τοῦτο ὑπεστήριξε κατὰ τῶν διδαγμάτων τῆς πείρας διὰ σοφιστικῆς διαλεκτικῆς. Ταύτην δὲ, τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν φυσικὴν τοῦ διδασκάλου τῶν ἐν ὑστέρων μέρει τιθέμενοι, ἀνέπτυξαν ἔτι μᾶλλον οἱ διάδοχοι αὐτοῦ Εὐδουλίδης καὶ Διδώρος Κρόνος, ἐξ οὗ καὶ ἐπεκλήθησαν Διαλεκτικοὶ ἢ Ἐριστικοί. Λέγεται δὲ συντάξας ἐξ διαλόγων (Διογ. Λαέρτ. Β, 418), οἵτινες ἀπωλέσθησαν. — 3)

Ἐνδοξος μαθηματικός, ἀκμάσας περὶ τὸ 800 π. Χ. ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ συγγράψας α) Στοιχεῖα (μαθηματικῆς) εἰς 13 βιβλία, εἰς ὃ Ὑψικλῆς, περὶ τὰ 170, ἕτερα δύο προσέθηκε. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο περιέστησεν εἰς ἀχρησίαν πάντα τὰ πρὸ αὐτοῦ, καὶ εἰ καὶ μὴ ἐντελῶς ἀπηλλοχμένον τινῶν σφαλμάτων, ἔμεινε μέχρις ἐσχάτων τὸ πρότυπον μαθηματικοῦ διδακτικοῦ βιβλίου. Ὁ Πρόκλος, καὶ Θέων ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἔγραψαν αὐτοῦ σχόλια, καὶ ὁ Βοήθιος αὐτὸ παρηκολούθησεν. Εἰς τὸν μεσαῖωνα δ' ἐγνώσθη τὸ βιβλίον διὰ λατινικῆς μεταφράσεως, γενομένης ἐκ τοῦ Ἀραβικοῦ. — β) Δεδομένα, '90 (ἢ 95) θεωρήματα ἰδιαίτερων περιπτώσεων τῆς γεωμετρικῆς ἀναλύσεως. — γ) πορίσματα, ὧν ὁ Πάππος διετήρησεν ἀποσπάσματα. Αἱ δὲ λοιπαὶ μαθηματικαὶ αὐτοῦ συγγραφαὶ ἀπώλεσθησαν. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδονται καὶ δύο πραγματεῖαι περὶ θεωρίας τῆς μουσικῆς. Βεβαίωτα ὅμως ἐστὶν ἡ γνησιότης τοῦ διατηρηθέντος ἀστρονομικοῦ αὐτοῦ συγγράμματος, τοῦ ἐπιγραφομένου Φανόμενα (Πρώτ. Ἐκδ. Grégoire, 1703).

Εὐκράτης, ἐπίσημος Ἀθηναῖος δημαγωγός, ἐπὶ Κλέωνος, καθ' οὗ ἀντέπραττε μετὰ τοῦ υἱοῦ του Διοδότου (Θουκ. Γ, 41)· εἶτα δ' ἐπεχώρησεν εἰς αὐτὸν (Ἀριστ. Ἰππ. 129).

Εὐκρατίδης, βασιλεὺς τῆς Βακτρίας

νῆς, μέχρι τῆς Ἰνδικῆς προβάς τροπαιοφόρος (Just. XXXIV, 6, 1).

Εὐμαεος, ἰδ. Ὁ δυσσεύς.

Εὐμένης ἢ **Εὐμένεια**, πόλις Φρυγικὴ πρὸς τῇ Ἀπαμείᾳ, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ

Ἀττάλου Β, καὶ ἐπονομασθεῖσα κατὰ τὸν προκατόχον καὶ ἀδελφὸν αὐτοῦ, Εὐμένην Β. (Στράβ. ΙΒ, 576. — Εὐτρεπ. Δ, 2).

Εὐμένης, 1) Ἐξ ἐπισήμου οἰκογενείας τῆς ἐν Θράκῃ Καρδίας, ἰδιαίτερος καὶ λίαν εὐνοούμενος γραμματεὺς τοῦ Φιλίππου καὶ εἶτα τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀνὴρ συνετός καὶ ἐπιτήδειος, φθονούμενος δ' ὑπὸ τῶν στρατηγῶν καὶ λοιπῶν μεγιστάνων, οἵτινες τῷ προσήπτον φιλοχρηματίαν καὶ ἀπλησίαν. Ὁ Ἀλέξανδρος, ὅτε ἐνουμφεύθη εἰς Περσίαν, τῇ ἑδωκεν εἰς γάμον Βαρσίνην, τὴν ἀδελφὴν τῆς ἰδίας του συζύγου. Μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ κατακτητοῦ, ἐπὶ τῶν μεγάλων δυσχερειῶν καὶ περιπλοκῶν ἃς παρήγαγεν ἡ δυσκανόνιστος αὐτοῦ κληρονομία, ἀνέπτυξε, πλὴν τῶν πολιτικῶν, καὶ στρατηγικὰ προτερήματα. Κατ' ἀρχὰς, ὡς μὴ Μακεδόν, ἀπέσχε πάσης μετοχῆς εἰς τοῦ κράτους τὴν διανομὴν (Πλούτ. Εὐμ. Γ), καὶ ὑπεστήριξε τὸν Περδίκκην, ὡς τῆς βασιλείας ἐπίτροπον. Εἶτα δὲ τῷ ἐδόθη ἡ Καππαδοκία καὶ αἱ περὶ αὐτὴν ἐπαρχίαι, ἃς ὅμως ἐδιόσθη πρῶτον νὰ κατακτήσῃ. Ὅτε δ' ὁ Περδίκκας ἐξεστράτευσεν κατὰ τοῦ Πτολεμαίου, ἀνέλαβεν ἐπὶ τῆς ἀπουσίας του νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν Ἀσίαν κατὰ τοῦ Ἀντιπάτρου καὶ τοῦ Κρατεροῦ, καὶ μετὰ Νεοπτόλεμον, τὸν σατράπην τῆς Ἀρμενίας (Διδό.

III, 30), ἐνίκησε καὶ τὸν Κρατερὸν, πε-
 σόντα εἰς τὴν μάχην. Τὸν ἐκίδευσεν δὲ με-
 γαλοπρεπῶς, ἐξίλειοι μὲνος τοὺς Μακεδόνας
 οὓς εἶχεν ἐν τῷ στρατῷ του, καὶ οἵτινες λίαν
 ἡγάπων ἐκείνον, δι' ὃ καὶ οὐδέποτε ἤθελον νὰ
 συγχωρήσωσιν εἰς τὸν Εὐμένην τὸν θάνατόν
 του. Διὰ τοῦτο ὥργάνωσε νέον στρατὸν ἐκ τῶν
 ἐγγυρίων τῆς σατραπείας του, πιστὸν εἰς
 αὐτόν, καὶ μετ' αὐτοῦ ἐπολέμησε τὸν Ἀντί-
 γονον (319—316) μετὰ πλείστης ἐπιτυχίας.
 Μετὰ μεγίστης δ' ἐπιδοξότητος, ἀνδρείας καὶ
 καρτερίας ἡμίνατο καὶ ἐν τῷ ἰσχυροτάτῳ
 Καππαδοκικῷ φρουρίῳ Νόρα, πιστὸς μένων
 πάντοτε εἰς τὴν πρὸς τὸν βασιλικὸν οἶκον
 τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀφοσίωσίν του. Κατ' ὥρῳσε
 δ' ἐπιτηδεύειν νὰ διαζύγῃ καὶ ἐκεῖθεν, καὶ ὁ
 Ἀντίγονος, βλέπων ὅτι ἡδυνάτει νὰ τὸν κατα-
 δάλῃ, ἐκέρδησε τοὺς ἐν τῷ στρατῷ αὐτοῦ
 Μακεδόνας, καὶ δι' αὐτῶν τὸν συνέλαβε καὶ
 τὸν ἐθανάτωσεν εἰς ἡλικίαν 45 ἐτῶν. Καὶ
 ὡς συγγραφεὺς δὲ διέπρεπεν ὁ Εὐμένης.
 συντάξας «Ἐφημερίδας Ἀλεξάνδρου»,
 λίαν ἐπαινουμένους ὑπὸ τῶν ἀρχαίων συγγρα-
 φέων (Αἰλ. Π. I. B. 23).—2) Εὐμένης Α,
 ἀνεψιὸς τοῦ Φιλεταίρου, βασιλεὺς τῆς Περ-
 γάμου (263 π. X.), ἐνίκησεν Ἀντίοχον τὸν
 Α (Σωτήρα) περὶ τὰς Σάρδεες, ἐξέτεινε τὸ
 κράτος του, καὶ ἦν προστάτης τῶν τεχνῶν
 καὶ ἐπιστημῶν.—3) Εὐμένης Β. υἱὸς Ἀτ-
 τάλου Α, ἐβασίλευσεν ἐν Περγᾷ ἀπὸ 197
 —159 π. X., καὶ διετέλεσε διαρκῶς τοῖς
 Ῥωμαίοις προσηλωμένος, ἐξ οὗ καὶ ἡ μικρὰ
 αὐτοῦ ἐπικράτεια σπουδαίως ἡρῶνθη. Τῷ
 195 συνετέλεσεν εἰς τὴν κατατρόπωσιν τοῦ
 τυράννου τῆς Σπάρτης Νάβιδος, ὑπεστήριξε
 τὴν Ῥώμην κατ' Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου τῆς
 Συρίας, καὶ ὅτε ἐπεσκέφθη μετὰ ταῦτα τὴν
 Ῥώμην, μέγα μέρος τῆς μικρᾶς Ἀσίας, μέχρι
 τοῦ Ταύρου, προστετέθη εἰς τὴν ἐπικράτειάν του.
 Ἀλλὰ κατὰ Προυσίου βασιλείᾳ τῆς Βιθυνίας,
 ὃν διὰ τῶν συμβουλῶν του ὑπεστήριξεν ὁ
 Ἀννίβας, πολέμησας, ἐνίκηθη, καὶ μόνον διὰ
 τῆς παρεμβάσεως τῆς Ῥώμης ἐσώθη, ὡς

καὶ διὰ τῆς ὑποστηρίξεως αὐτῆς ἐνίκησε τὸν
 ἐν Πόντῳ Φαρνάκην· οἱ δὲ Ῥόδιοι, μεθ' ὧν
 ἦλθεν εἰς ῤῆξιν (172), τὸν κατήγγειλαν πρὸς
 αὐτὸν εἰς τὴν Ῥώμην. Οἱ Ῥωμαῖοι δὲ, καὶ
 τοι ἐπίτηδες ἐξεγείροντες τὰς ἐριδας τοῦτο
 ἵνα μὴ τὸν ἀφῆσωσι νὰ γίνῃ πολὺ ἰσχυρόν,
 τὸν ἐδέχθησαν ὁμῶς εὐμενέστατα ὅτε κατὰ
 τὸ αὐτὸ ἔτος ἀπεδήμησεν εἰς Ῥώμην, καὶ
 τοι μεγάλως διὰ τοῦτο ἀγαπηκτεῦντος Κί-
 τανος τοῦ πρεσβυτέρου (Πλούτ. Κῆτ. πρ.
 Η). Ἐπὶ δὲ τῆς ἐπανόδου του, διερχόμενος
 διὰ τῆς Ἑλλάδος, περιήλθεν εἰς κίνδυνον
 ἰσῶς ὑποκινήσει τοῦ ἐκ Μακεδονίας Περσέως,
 καὶ ἐν Ἀσίᾳ διαδοθείσης τῆς εἰδήσεως τοῦ
 θανάτου του, ὁ ἀδελφὸς του Ἀτταλὸς ἤτοι
 μάχετο νὰ καταλάβῃ τὸν θρόνον, ὅτε ἐφάνη
 ὁ ἴδιος. Ἀλλὰ πρὸς τὸν ζυγὸν τῶν Ῥωμαίων
 δυσανασχετῶν, ἐδοθήθη μὲν αὐτοῦ εἰς τὸν
 κατὰ Περσέως πόλεμον, ἀλλὰ μετ' οὐ πολ-
 λοῦ ζήλου, καὶ ἀπεπειράθη καὶ συνθηκολο-
 γίας μετ' αὐτοῦ, δι' ὃ καὶ δυσμενεῖς γενόμενοι
 οἱ Ῥωμαῖοι, ἠθέλησαν νὰ τῷ παρέξωσι πράγ-
 ματα, καὶ παρεκίνησαν τοὺς ἐχθροὺς του νὰ
 τὸν κατηγορήσωσιν ἐν Ῥώμῃ, καὶ τῷ ἀπὸ
 γόρουσαν νὰ ἔλθῃ ὁ ἴδιος ἐκεῖ. Τὸν δ' ἀδελ-
 φόν του Ἀτταλόν, ὃν ἐπεμψεν ἵνα ὑπεραπο-
 λογηθῇ ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐπεριποιήθησαν εὐπρεπῶς
 ἐλπίζοντες νὰ τὸν ἀντιτάξωσιν εἰς αὐτόν.
 Ἀλλ' ὁ Ἀτταλὸς ἦν ἀφωσιωμένος τῷ ἀδελ-
 φῷ του· ὁ δ' Εὐμένης ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ θρό-
 νου τῷ 159 π. X., πλήρης ἡμερῶν, τὴν
 τέχνην καὶ τὴν ἐλληνικὴν φιλολογίαν πρᾶ-
 γαγών διὰ τῆς προστασίας του, καὶ τὴν ἐν
 Περγᾷ βιβλιοθήκην μεγάλως πλουτίσας.

Εὐμένιος, γεν. 250 μ. X., διδάσκα-
 λος Κωνσταντίνου τοῦ Χλωροῦ, παρηκολού-
 θησεν αὐτὸν ἐπὶ μακρὸν εἰς τὰς ἐκστρατείας
 του, καὶ εἶτα, ἀποσυρθεὶς εἰς τὴν ἰδίαν πατρί-
 δα, τὸ Αὐγουστούδουν (Autun) τῆς Γαλλίας,
 ἐδίδαξε τὴν ῥητορικὴν, καὶ ἔγραψε, λατινιστῇ
 πανηγυρικοῦς τοῦ Κωνσταντίνου, τοῦ Κων-
 σταντίνου καὶ ἄλλους.

Εὐμενίδες, ἕτερον ὄνομα τῶν Ῥο-

ρίνων (ἴδ.) ἐκδικητριῶν θεῶν τοῦ Ἄδου.
Ἦσαν τρεῖς, ὡς ἐρρέθη. Εἰς τὴν ἀνωτέρω

ἐκθένα τῶν δύο ἐξ αὐτῶν προστίθεται ἐνταῦθα καὶ ἡ τρίτη, κατ' ἀρχαῖον ἀνάγλυφον.

Εὐμολπίδαι, μετὰ τῶν Κηρύκων, τὰ δύο ἀρχαιότερα τῶν ἱερέων γένη ἐν Ἀττικῇ (οἱ ψάλλται καὶ οἱ κήρυκες). Ἐξ αὐτῶν ἐλαμ-
βάνοντο οἱ ἐπισημότεροι ἱερεῖς, καὶ μετὰ τῆς
ἱερείας τῆς Δήμητρος καὶ Κόρης, καὶ μετὰ
πλειστών διακόνων ἐμύουν εἰς τὰ Ἐλευσίνια,
καὶ μιμικῶς παρίσταν τὰ τῆς ἀρπαγῆς τῆς
Περσεφόνης. Ἐῖχον δὲ καὶ δικαστικὴν ἐξουσίαν
διὰ τ' ἀφορῶντα παραβάσεις τῶν μυστηρίων
(Δμσθ. Ἀνδρ. 27). ἴδ. Ἐλευσίνια.

Εὐμολπος, υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Χιό-
νης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Βορέου, ἐκ Θρᾷκης
εἰς Ἐλευσίνα κατελθὼν, ἱερεὺς τῆς Δήμη-
τρος, αἰεὶ καὶ συγχρόνως πολέμιστής. Βοη-
θήσας τοὺς Ἐλευσινίους κατὰ τῶν Ἀθη-
ναίων, ἐθανατώθη μετὰ τῶν υἱῶν αὐτοῦ Φόρ-
βαντος καὶ Ἰμμάραδου, ὑπὸ τοῦ Ἑρεχθέως.
Κατ' ἄλλον μῦθον ἐφρονέυθησαν ὁ Ἑρεχθεὺς
καὶ ὁ Ἰμμάραδος, καὶ οἱ Ἐλευσινιοὶ ὑπετά-
γησαν τοῖς Ἀθηναίοις, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ὄρω ὅτι
αὐτοὺς μόνους νὰ προίσταται τῶν μυστηρίων,
καὶ εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος καὶ τοῦ Διονύσου
εἰσῆγγαγε πρῶτος ὁ Εὐμολπος, (Ὁμ. Ὑμν.
Δήμ. 154, 476), τελῶν αὐτὰ μετὰ τῶν θυ-
γατέρων τοῦ Κελεοῦ. Ἐναπέμεινε δ' εἰς
τοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ, τοὺς Εὐμολπίδας
(ἴδ.) τὸ δικαίωμα τῆς αὐτῶν τελεσεως. Τῷ
Εὐμολπῷ ἀποδίδεται καὶ ἡ καλλιέργεια τῶν

δένδρων καὶ τῶν ἀμπέλων. Ἀλλὰ πολλοὶ
τῶν ἀρχαίων παρεδέχοντο πολλοὺς τοῦ αὐ-
τοῦ ὀνόματος· α') τὸν Θρᾷκα οὐ οὐδὲς Κήρυξ
ἦν ὁ γενάρχης τοῦ ἀττικοῦ ἱερατικοῦ γένους
τῶν Κηρύκων· β') υἱὸν τοῦ Κήρυκος· γ') υἱὸν
τοῦ Μουσαίου, εἰσαγαγόντα τὰ μυστήρια.

Εὐνῶς, λίθοι εἰς τὴν ἀκτὴν εἰς οὓς ἐστή-
ριζον τὰ πλοῖα πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τῶν ἀγκυ-
ρῶν (Ὁμ. Ἰλ. Α, 436. Ξ, 77. Ὀδ. Β, 418).

Εὐνάπειος, σοφιστὴς περὶ τὰ τέλη τῆς
δ' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ., ἐχθρὸς τοῦ Χρι-
στιανισμοῦ, ἔγραψεν ἐν γλώσσῃ ἐπιτετηθευ-
μένη «βίους φιλοσόφων καὶ σοφιστῶν», 23
συγχρόνων του, καὶ ἐξακολούθησεν τῆς ἱστορίας
τοῦ Δεξιππου, «χρονικὴν ἱστορίαν μετὰ Δεξιπ-
πον» εἰς 18 βιβλία, ὧν μακρὰ ἀποσπάσματα
σώζονται. (Συλλ. Dind. Hist. Graec. min.).

Εὐνεως, **Εὐννης** ἢ **Εὐνευδς**, υἱὸς
τοῦ Ἰάσωνος καὶ τῆς Ὑψιπύλης, βασιλεὺς
τῆς Λήμνου, καὶ αὐτὸς τῆς Λήμνου βασιλεὺς,
ἐμπορευόμενος μετὰ τῆς Τροίας καὶ τῆς Ἑλ-
λάδος (Ὁμ. Ἰλ. Η, 468. Ψ, 747).

Εὐνορία, ἴδ. Ὠραι.

Εὐνομος, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ
τῶν Εὐρυποντιδῶν, πατὴρ τοῦ Πολυδέκτου
καὶ τοῦ Λυκούργου· ἐφρονέυθη ἐν στάσει (Πλούτ.
Λυκ. Β).

Εὐνους, ἐκ Συρίας, δευλὸς ἐν Ἑννη
τῆς Σικελίας, φήμην μάγου ἀποκτήσας, ἐξή-
σκει ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν συνδούλων του, καὶ
ἐξήγειρεν αὐτοὺς εἰς τὴν πρώτην τῶν δούλων
στάσιν ἐν Σικελίᾳ, ἀνηγορεύθη βασιλεὺς ὑπ'
αὐτῶν, καὶ πολλὰς ἑκατοντάδας χιλιῶν δού-
λων ἐστρατολόγησεν αὐτῷ, ὡς καὶ ὁ Κλέων.
Ἡ συνωμοσία, ἀρξασμένη, ὡς φαίνεται, περὶ
τὰ 141—140 π. Χ. ἐξεργάγη τῷ 135, καὶ
ἐπανειλημμένως ἐνίκησε τοὺς Ῥωμαίους· ἀλλὰ
τέλος ἐνίκηθη ὑπὸ τοῦ ὑπάτου Ρουπιλίου, καὶ
ὁ Εὐνους συνελήφθη ἐντὸς σπηλαίου, ἀλλ'
ἀπέθανε πρὶν ἢ καταδικασθῇ, τῷ 132 (Πλούτ.
Σύλ. ΛΣΤ. — Διδ. Ἀποσπασμ. ΛΔ).

Εὐξείνος, ἴδ. Πόντος.

Εὐπάλαμος, ἴδ. Δαίδαλος.

Εὐπάλειον, πόλις τῆς Ὀζολαίας Λοκρίδος, Δ. τῆς Ἀντικύρρας, ἔχουσα λιμένα τὰς Ἐρυθρὰς (Θουκ. Γ, 95. 96. — Στρβ. Θ. 427).

Εὐπειθής, Ἰθακήσιος, στάσιν ἐξεγείρας κατὰ τοῦ Ὀδυσσεως, φονεύσαντος τὸν υἱὸν τοῦ Ἀντίνοον, φονευθεὶς δ' ὑπὸ Λαέρτου (Ὀδ. Α, 383. Π, 424. Ω, 469, 523).

Εὐπολις Σωσιπόλιδος, εἰς τῶν ἀρίστων ποιητῶν τῆς ἀρχαίας ἀττικῆς κωμωδίας, σύγχρονος τοῦ Κρατίνου καὶ Ἀριστοφάνους, ἤρξατο ἥδη 17 ἐτὸς τὸ στάδιον αὐτοῦ, ἴσως ὑπὸ ξένον ὄνομα, καὶ ἐνίκησεν ἐπτάκις. Ἀπέθανε δὲ πρὸ τοῦ τέλους τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, καὶ πολλὰ ἐλέγοντο περὶ τοῦ τέλους του, καὶ ὁ τάφος του ἐδείκνυτο πολλοῦ. Κατ' ἀρχὰς φίλος τοῦ Ἀριστοφάνους, μετὰ ταῦτα ἐγένετο ἀντίπαλος αὐτοῦ. Ἐπαινοῦσι δ' οἱ ἀρχαῖοι τὴν ἑξάρσιν τῆς φαντασίας του καὶ τῆς γλώσσης του τὴν χάριν, τὴν πλαστικὴν καλλονήν, τὴν εἰρωνικὴν εὐφυΐαν του, τὸν θερμὸν πατριωτισμὸν του τῷ προσάπτουσιν ὅμως κακολογίαν καὶ τρυφηλότητα. Δράματα λέγεται ὡς 20 γράψας, 15 ἐξ αὐτῶν οἱ σωζόμενοι τίτλοι θεωροῦνται ὡς ἀσφαλεῖς, ὡς καὶ ἄποσπάσματα ἐκ 12. Ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων ἦσαν οἱ Δῆμοι, διακωμωδοῦν τὰ τῆς διοικήσεως τῶν Ἀθηναίων αἱ Πόλεις, πρὸς πρὸς πρὸς τὸν τῶν συμμάχων καταπίσεις· οἱ Βάπται, κατὰ τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ τῆς ἐνδοκίτησεως αὐτοῦ καὶ τῶν ἐταίρων του· οἱ Κόλακες, κατὰ τοῦ πλουσίου (τοῦ Λακκοπλούτου) Καλλίου καὶ τῶν παρασίτων αὐτοῦ (ἐνίκησε τῷ 422 π. Χ. τὴν Εἰρήνην τοῦ Ἀριστοφάνους). Ὁ Μαρικᾶς (νικήσας τῷ 421), κατὰ τοῦ θεμαγωγῶ Ὑπερέδου, τοῦ ἐπὶ τὰ ἔχνη τοῦ Κλέωνος θέλοντος νὰ βαδίσῃ.

Εὐπομπος, Σικωνίος ζωγράφος, σύγχρονος τοῦ Ζεύξιδος, καυχώμενος ὅτι διδάσκαλον εἶχε τὴν φύσιν (Pl. XXXV, 36, 3).

Εὐπυρίδαι, δῆμος Ἀττικῆς, πιθανῶς πρὸ τῆς εἰσόδου εἰς τὸ Ἐλευσίνιον πεδῖον.

Εὐριπίδης, Ἀθηναῖος, εἰς τῶν μεγίστων τραγικῶν ποιητῶν τῆς ἀρχαιότητος, ὃν πολλὰ τῶν ἔργων διεσώθησαν. Ἐν Σαλαμῖνι, ἐνθα οἱ γονεῖς του εἶχον καταφύγει ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Περσῶν, ἐγεννήθη τῷ 480 π. Χ., κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς μεγάλης ναυμαχίας, ὡς ἐπιστεύθη. Ὡς ὀρθότερον ὅμως ἐκλαμβάνεται ὅτι τὸ 485 ἦν τῆς γεννήσεώς του τὸ ἔτος. Ὁ πατὴρ του ἐκαλεῖτο Μνήσαρχος ἢ Μνησαρχίδης, καὶ ἦν, ὡς νομίζεται, κῆπηλος· ἡ δὲ μήτηρ του, Κλειτώ, ὀψόπις. Οὐχ ἦν τὸν ὅμως ἐδόθη αὐτῷ ἐπιμελὴς ἀγωγή, καὶ λέγεται ὅτι ἐνίκησέ ποτε ὡς παῖς εἰς τοὺς ἐν Παναθηναίσις γυμνακοῦς ἀγῶνας, ὡς καὶ ἐν Θαρρηλίοις ἦν μετὰ τῶν παιδῶν τῶν οἰνοχορούντων τοῖς ὄρχησταῖς, ὅπερ ἦν τιμὴ ἐξαιρετικὴ, μόνον τοῖς ἐλευθεροῖς πολίταις ἐπιφυλαττομένη. Λέγε-

ται δὲ καὶ περὶ τὴν ζωγραφικὴν ἀσκηθεῖς, καὶ εἰκὼν ὑπ' αὐτοῦ ἐξεργασμένη ἐδείκνυτο μετὰ ταῦτα ἐν Μεγάροις. Ὡς ἐφηβος, ἐμαθήτευσεν παρὰ τῷ Ἀναξαγόρᾳ, καὶ εἴτα παρὰ τοῖς σοφισταῖς Προδίκῳ καὶ Πρωταγόρᾳ, καὶ μετὰ τοῦ Σωκράτους συνεδέθη διὰ θεσμῶν διαρκoῦς φιλίας. Περιέχουσι δ' αἱ τραγωδίαί του καταφανὴ ἔχνη τῶν ρητορικῶν διδαγμάτων τῶν σοφιστῶν, ὡς καὶ τῆς διαίτης του μετὰ τῶν φιλοσόφων, ἐξ ἧς ἀπέκνησεν ἡθὺς σκυθρωπὸν, ἐγινε μισόγελως, ἴσως καὶ μισογύνης, ὡς πολλάκις τῷ προσάπτεται καὶ ὡς εἰς τινὰ τῶν δραμάτων του, ἰδίως τὸν Ἰπτόλυτον, φαίνεται, ἂν μᾶλλον δὲν ὀφείλο-

ται εἰς τὰς συζυγιάς του σχέσεις ἡ ἀποστροφὴ αὐτὴ πρὸς τὰς γυναῖκας· ἀλλ' αὐτῶν τὸν χαρακτήρα προφανές ἐστίν ὅτι καλῶς ἐσπούδασε, καὶ πολλάκις ἀποδίδωσιν αὐταῖς διαιουμένην. Τῆς ἐμβριθεύς του ἀγωγῆς ἀπόδειξις ἐστὶ καὶ ἡ πλουσία βιβλιοθήκη ἣν ἐκέκτητο. Τὸ πρῶτον ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα τοῦ Μνησιλόγου Χοιρίνην, ἣ μᾶλλον Χοιρίλην, ἐξ ἧς ἔσχε τρεῖς υἱούς, τὸν Μνησαρχίδην, ἔμπορον, τὸν Μνησίλοχον, ὑποκριτὴν, καὶ τὸν ἐπίσης Εὐριπίδην καλούμενον, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του ἔφερεν ἐπὶ τῆς εἰς τὴν σκηνὴν τινὰς τραγῳδίας αὐτοῦ. Ἀπιστήσαντες ὅμως, ἀπέβαλε τὴν γυναῖκά του, καὶ ἐνυμφεύθη τὴν Μελιτώ, ἥτις, οὐχὶ καλλιτέρα τῆς ἄλλης, αὐτὴ τὸν ἐγκατέλιπε. Κατὰ τοὺς μὲν ἤρξατο τοῦ ποιητικοῦ του σταδίου κατὰ τὸ 26, κατ' ἄλλους κατὰ τὸ 18 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἐν τῶν πρώτων του ἔργων ἦν τὸ ἐπιγραφόμενον Πελιάδες, καὶ ἀπολεσθέν. Ἐγραψε δὲ, κατὰ τοὺς πλείστους τῶν βιογράφων του, 92 δράματα, ἐξ ὧν 8 σατυρικά· οἱ δ' Ἀλεξανδρινοὶ τῷ ἀποδίδουσιν 78, ἐξ ὧν 3 μὴ γνήσια· ἀλλ' εἰσὶ γνωστοὶ 80 τίτλοι ἔργων αὐτοῦ, καὶ ἐρίγων μόνον ἐστὶ γνωστὸς ὁ χρόνος καὶ ὅν ἐδιδάχθησαν. Ἐνίκησε δὲ μόνον τετράκις· ἀλλὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ ἦσαν γνωστότατα καὶ ἀπελάμβανον πολλῆς δημοτικότητος, ὡς ἀποδεικνύει ἡ διηγήσις ὅτι οἱ ἐν Σικελίᾳ αἰχμάλωτοι Ἀθηναῖοι στρατιῶται στίχους αὐτοῦ ἤκουον ἐκ στήθους καὶ ἀπήγγελλον, καὶ ὅτι δι' αὐτῶν ἐσώθησαν, καταθέλξαντες τοὺς ἐχθρούς. Ἐν προβεβηκυῖα ἡλικίᾳ, μετὰ τὴν παράστασιν τοῦ Ὀρέστου του (408), μετέβη εἰς Μαγνησίαν, ἔνθα ἐγένετο δεκτὸς ὡς ξένος τῆς πόλεως. Ἐκεῖθεν δ' ἀπῆλθεν εἰς Πέλλαν τῆς Μακεδονίας, εἰς τοῦ βασιλέως Ἀρχιλάου τὴν αὐλήν, καὶ ἐγκατεβίβασεν ἐκεῖ τὰ βυα τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του μετὰ τοῦ τραγικοῦ ποιητοῦ Ἀγάθωνος, τοῦ μουσικοῦ Τιμοθέου καὶ τοῦ ζωγράφου Ζεῦξιδους, λίαν τιμωμενος ὑπὸ τοῦ βασιλέως, καὶ ἀπέθανεν

ἐν Ὀλ. 93, 6' (406), κατὰ παράδοσιν οὐχὶ λίαν πιθανὴν ἐπληθεῖς ὑπὸ θηρευτικῶν κυνῶν. Τὰ δράματα αὐτοῦ καὶ τῶν προσώπων οἱ χαρακτῆρες ἐπιδιδώκουσιν ἥτιον τὴν ἰδανικότητα ἢ τὰ τῶν προκатоχων αὐτοῦ, καὶ ἄρουνται μᾶλλον ἐν τοῦ πραγματικοῦ βίου καὶ ἐκ τῶν τότε ἐπικρατούντων φιλοσοφικῶν δογμάτων. Οἱ διάλογοί του ποιοῦνται οὐ σπανίως χρῆσιν σοφιστικῆς διαλεκτικῆς, αἱ δὲ μακραὶ διηγήσεις ἐν τοῖς προλόγοις, ἡ οὐχὶ λίαν ἐξηγρημένη οἰκονομία καὶ θέσις τῆς ὑποθέσεως, ἡ λύσις διὰ θεῶν ἐκ μηχανῆς, ὁ μὴ ἀναγκαῖος σύνδεσμος τῶν χορῶν μετὰ τοῦ διαλόγου, δὲν ἐμφαίνουσιν ἔξοχον τέχνην δραματουργικὴν· διαπρέπει ὅμως εἰς τὴν γνώσιν τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας καὶ εἰς τὴν ἔκφρασιν τῶν παθῶν, καὶ ἐλέγετο τραγικώτατος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὡς ὑπὲρ πάντας τὸν ἔλεον κινῶν. Ὡς ὁπαδὸς τοῦ Ἀναξαγόρου, διαφωνεῖ πολλάκις πρὸς τὰς κοινὰς δοξασίας, εἴτε πρὸς μύθους πίστιν ἀρνούμενος, εἴτε πράξεις φημιζόμενας καὶ θαυμαζομένους χαρακτῆρας καταβιδάζων, δι' ὃ ὁ Ἀριστοφάνης, ὡς μετὰ τῶν συγχρόνων του ταπεινούν· α τὴν τραγῳδίαν, καὶ ὡς ἔργον καὶ ἡγῶ γινόμενον τῆς ὀχλοκρατίας, συνεχῶς τὸν χλευάζει, καὶ μάλιστα ἐν τοῖς Βατράχοις. Διατηροῦνται δὲ τοῦ Εὐριπίδου 18 τραγῳδαὶ καὶ 1 δράμα σατυρικόν. Εἰσὶ δὲ ταῦτα: α') ἡ Ἐκάβη, διδασχθεῖσα τῷ 423, καὶ περιέχουσα τὴν θυσίαν τῆς Πηλεΐνης εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ τὴν ἐκδίκησιν τῆς Ἐκάδης κατὰ Πολυμήτορας, τοῦ φονεύσαντος τὸν Πολύδωρον. β') Ὁρέστης, ἐδιδάχθη τῷ 408. Ὁ Τυνδάρως κατηγορεῖ ὡς μητροκτόνον τὸν ἐγχονον αὐτοῦ Ὁρέστην, ὅστις μάτην ἐπικαλεσθεὶς τὴν ἀρωγὴν τοῦ Μενελάου, ἀποφασίζει νὰ φονεύσῃ τὴν Ἑλένην, σωζομένην ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἐν τέλει διπλοῦς τελεῖται γάμος, μετὰ τῷ Ὁρέστῳ καὶ Ἑρμιόνης καὶ Πυλάδῳ καὶ Ἠλέκτρᾳ. Τὸ δράμα ἐστὶν ἐν τῶν ἀσθενεστέρων τὴν πλοκήν. γ') Αἱ Φοίνισσαι, κατὰ τὸν ἐκ φονιστῶν γυναι-

κῶν συγκείμενον χορὸν οὕτω κληθὲν, πραγματεύεται τὸ δράμα τὴν ἀλληλοκτονίαν τῶν ἀδελφῶν Ἑτεοκλέους καὶ Πολυνείκους, καὶ ἦν ἐν τῶν ἐσχάτων ἐπὶ τῆς παρουσίας τοῦ ποιητοῦ ἐν Ἀθήναις διδασχθέντων, καὶ ἐν τῶν ἀξιολογωτέρων. δ') Μήδεια, ἐδιδάχθη τῷ 431, περιστρεφόμενον εἰς τὴν ἐκδίκησιν τῆς Μηδείας κατὰ τοῦ Ἰάσωνος, διανοουμένου νὰ νυμφευθῇ τὴν θυγατέρα τοῦ Κρέοντος, βασιλέως τῆς Κορίνθου. Φονεύσας αὐτὸν καὶ τὰ ἴδια τέκνα τῆς, φεύγει ἐρ' ἀμάξης συρομένης ὑπὸ πτερωτῶν δρακόντων εἰς Ἀθήνας, πρὸς τὸν Λιγέα. ε') Ἰππόλυτος στεφανηφόρος, ἐδιδάχθη καὶ ἐστεφανώθη τῷ 428, πραγματεύεται δὲ τὸν ἔρωτα τῆς Φαίδρας γυναικὸς τοῦ Θησέως, πρὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἰππόλυτον. Ὑπ' αὐτοῦ μὴ ἀνταγαπωμένη, ἀποθνήσκει, διαβαλοῦσα αὐτὸν, δι' ὃ ὁ Θησεύς τὸν ἐξορίζει, προκαλέσας τὸν θάνατόν του. Εἶτα ὅμως ἡ Ἀρτεμις ἀποκαλύπτει τὴν ἀθωότητά του. Τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν εἶχεν ἐξεργασθῇ καὶ πρὶν ὑπὸ τὸν τίτλον: Ἰππόλυτος ἀποκαλυπτόμενος. Τοῦτο τὸ δράμα καὶ ἡ Μήδεια εἰσὶ τοῦ Εὐριπίδου τ' ἀριστουργήματα ὑπὸ τὴν ἐποψὶν τῆς δραματογραφικῆς τέχνης. ς') Ἀλκίηστις, 438, τὸ ἀρχαιότερον τῶν σωζομένων αὐτοῦ δραμάτων. Ἡ Ἀλκίηστις ἀποθνήσκει ἐκουσίως ἵνα σώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνδρός της Ἀδμήτου· ἀλλ' ὁ ἄλλοτε παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ φιλοξενηθεὶς Ἡρακλῆς τὴν ἐπαναφέρει ἐκ τοῦ Ἄδου. Ἐπειδὴ δὲ ἦν τετραλογίας τὸ τέταρτον, ἐνθα συνήθως ἐτίθεντο δράματα σατυρικά, ἔχει περὶ τὸ τέλος καὶ ἐλαφρά τινα μᾶλλον κωμικὰ μέρη. ζ') Ἀνδρομάχη, κατὰ τὸ 420. Ὁ Νεοπόλεμος, μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος, νυμφευθεὶς τὴν Ἀνδρομάχην, χήρην τοῦ Ἑκτορος, καὶ μετὰ ταῦτα τὴν Ἑρμιόνην, κόρην τοῦ Μενελάου καὶ μνηστὴν τοῦ Ὀρέστου, φονεύεται ὑπὸ τούτου, ἐπαναγαγόντος τὴν μνηστὴν του εἰς Σπάρτην. η') Ἰκέτιδες, ἐδιδάχθη πιθανῶς περὶ τὸ 410. Αἱ μητέρες τῶν πετόντων ἐπὶ τὰς ἐπὶ Θήβας, ἔρχονται μετ' Ἀ-

δράστου, τοῦ βασιλέως τοῦ Ἀργεῖος, εἰς Ἑλευσίνα, καὶ ἐπιτυχάνουσιν ἐκεῖ παρὰ τοῦ Θησέως νὰ καύσωσι τὰ σώματα τῶν υἱῶν τῶν, ὁ ἀπηγόρευεν αὐταῖς ὁ Κρέων, καὶ ὁ Ἀδραστός ὑπόσχεται ὅτι ποτὲ οἱ Ἀργεῖοι δὲν θὰ πολεμήσωσι κατὰ τῶν Ἀθηναίων. Περιέχονται δὲ καὶ πολλαὶ πολιτικαὶ νύξεις τῆς πρὸς τοὺς Βοιωτοὺς ἐρίδος μετὰ τὴν μάχην τοῦ Δηλίου. θ') Ἰφιγένεια ἡ ἐν Ἀυλίδι, διδασχθὲν, ὡς καὶ αἱ Βάκχαι, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ποιητοῦ. Τὴν Ἰφιγένειαν, μέλλουσαν νὰ θυσιασθῇ ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, σώζει ἡ Ἀρτεμις, ἀντικαθιστῶσα ἑλᾶφον αὐτῆς, καὶ τὴν ἐγκαθιστᾷ ὡς ἱέρειαν αὐτῆς ἐν Ταυρίδι. Τὸ τέλος, ἀπὸ στ. 1506 θεωρεῖται μὴ γνήσιον. ι') Ὁ Ὀρέστης, ἐντολῇ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἔρχεται εἰς Ταυρίδα ἵνα ἀρπάσῃ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος, ἀλλὰ συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως Θόαντος, μέλλει νὰ θυσιασθῇ, ὅτε ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς του Ἰφιγένειας, καὶ συμφωνήσαντες, λαμβάνουσι τὸ ἄγαλμα καὶ φεύγουσιν ὁμοῦ· ἡ δ' Ἀρτεμις ἀποτρέπει τὸν Θόαντα τῆς καταδιώξεως. ια') Πήσος, οὐχὶ γνήσιον, ἐκ τοῦ Λ τῆς Ἰλιάδος, ἡ νυκτερινὴ εἰσβολὴ τοῦ Διομήδους καὶ Ὀδυσσεὺς εἰς τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον, καὶ ὁ φόνος τοῦ Δόλωνος καὶ τοῦ Θρακὸς ἡγεμόνος Ρήσου. Εἶχε γράψῃ Ρήσον καὶ ὁ Εὐριπίδης, ἀλλὰ τὸ σωζόμενον ἔργον πρωτοπείρου τινὸς ἐστίν. ιβ') Τρωάδες 415. Παράστασις, εἰς μᾶλλον ἀσυνεπότητους σκηνάς, τῶν συμφορῶν τῆς οἰκαγενείας τοῦ Πριάμου κατὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος. ιγ') Βάκχαι. Ἡ ἔλευσις τοῦ Βάκχου εἰς Θήβας, καὶ ὁ φόνος τοῦ Πενθέως ὑπὸ τῆς μητρὸς του Ἀγαύης, διότι ἀντέστη εἰς τὸν θεόν. ιδ') Ἡρακλεῖδαι, 421. Οἱ Ἡρακλεῖδαι, καταδικασμένοι ὑπὸ τοῦ Εὐρυπύθεως, καταφεύγουσιν εἰς Ἀθήνας, ἐνθα ὁ βασιλεὺς Δημοφῶν τοῖς δίδει ἄσυλον, ὁ δὲ Εὐρύπυθεὺς συλλαμβάνεται καὶ φονεύεται. Περιέχει πολιτικὴν νύξιν περὶ τῆς ἀγνομῆς τῶν Δωριέων πρὸς τὰς Ἀθῆνας. ιε')

Ἐλένη, 412. Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος, ἐλθὼν ὁ Μενέλαος εἰς Αἴγυπτον, εὐρύκει ἐκεῖ τὴν Ἐλένην καὶ μανθάνει ὅτι ἡ ἐν Τρωάδι ἦτο φᾶσμα ψευδές. Ἐν Αἰγύπτῳ οἶλε νὰ τὴν νυμφευθῇ ὁ βασιλεὺς Θεοκλύμενος, ἀλλὰ διὰ δόλου διαφεύγει μετὰ τοῦ ἀνδρός τῆς. ις.) *Ἰών, ἴσως περὶ τὸ 420. Κρέουσα, ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἐρεχθέως, μαθοῦσα ἐκ χρησμοῦ ἐν Δελφοῖς ὅτι ὁ ἐν τῇ ναυῷ ὑπηρετῶν Ἴων ἦν υἱὸς τοῦ ἀνδρός τῆς Ξούθου, θέλει νὰ φονεύσῃ αὐτὸν καὶ τὸν ἄπιστον σύζυγόν τῆς. Ἀλλ' εἰτα ἀναγνωρίζει τὸν Ἴωνα ὡς τοῖον ἑαυτῆς υἱὸν καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ὁ Ξούθος τὸν υἱοθετεῖ καὶ τὸν καθιστᾷ διάδοχόν του. ις.) Ἡρακλῆς μαινόμενος ἐπερὶ τὰ 422. Ἐχμάνεις διὰ τῆς Ἡρας ὁ Ἡρακλῆς, φονεὺς τὴν σύζυγόν του Μεγάρην καὶ τὰ τέκνα του. Εἰτα δὲ συνελθὼν, προσφέρει ἱλαστήριους θυσίας, καὶ καταφεύγει εἰς Ἀθήνας, ἵνα εὖρῃ ἡσυχίαν. ιη.) Ἡλέκτρα, ὁ φόνος τῆς Κλυταιμνήστρας ὑπὸ τῶν τέκνων τῆς, τοῦ Ὀρέστου καὶ τῆς Ἡλέκτρας, τὸ πάντων ἀσθενέστατον. ιθ.) Κύκλωψ, τὸ μόνον σατυρικὸν δράμα· ἡ τύρλωσις τοῦ Κύκλωπος Πολυφῆμου ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεώς, κατὰ τὸ Α τῆς Ὀδυσσεύς. Ὁ χορὸς συνίσταται ἐκ Σατύρων, μετὰ τοῦ Σιληνοῦ ὡς χορηγοῦ, εἰς τὴν νῆσον νκυαγησάντων. Τὸ κείμενον τοῦ Εὐριπίδου ἐστὶ πολλὰ ἡχοῦ ἐσφαλμένον ἐξ ἀδελφείας ἢ ἀμαθείας ἀντιγραφένον.

Εὐριπος, ἴδ. Εὐβοία.

Εὐρος, ἴδ. Ἀνεμοί.

Εὐρύαλη, ἴδ. Γοργόα.

Εὐρύαλος, ἴδ. Ἀδρακτος, Διομήδης, Νίσος.

Εὐρυάναξ, υἱὸς Δωριέως, Σπαρτιάτης, συστράτηγος τοῦ Πausanίου ἐν Πλαταιαῖς (Ἡρόδ. Θ, 10, 53).

Εὐρυδάτης, 1) Ἰθακήσιος, κήρυξ τοῦ Ὀδυσσεώς εἰς τὴν Τρωάδα (Ὀμ. Ἰλ. Β, 184. Ὀδ. Γ, 246). — 2) Κήρυξ τοῦ Ἀγαμέμνονος (Ἰλ. Α, 320. Ι, 170).

Εὐρύδατος, 1) Τρέσιος, πεμφθεὶς

ὑπὸ Κροίσου ἵνα στρατολογήσῃ, ἐπρόδωκεν αὐτὸν εἰς τὸν Κύρον, δι' ὃ καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἀπέβη παροιμιακὸν ἐπὶ προδοσίᾳ (Ἠλάτ. Πρωταγ. 327). — 2) Λακεδαιμόνιος, ὁ πρῶτος Ὀλυμπιονίκης παλαιστής ἐν Ὀλ. 18. — 3) Κερκυραῖος ναύαρχος εἰς τὴν κατὰ τῶν Κορινθίων ναυμαχίαν κατὰ τὴν νῆσον Σύδοτα (Θουκ. Α, 47).

Εὐρυδία, 1) θυγάτηρ τῆς Γῆς καὶ τοῦ Πόντου, γυνὴ τοῦ Τιτάνος Κοῖου (Ἡσιόδ. Θεογ. 239. 375). — 2) θυγάτηρ Θεσπιῶ, τεκοῦσα ἐξ Ἡρακλέους τὸν Πολύλαον. — 3) Ἀμαζὼν φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Εὐρυδιδάδης, υἱὸς Εὐρυκλείδου, Σπαρτιάτης ἀρχηγὸς τοῦ ἐλληνικοῦ στόλου κατὰ τοῦ Ξέρξου. Μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν, εἰς ἣν ὀλίγον συνετέλεσεν, οἱ Σπαρτιῶται τῷ ἀπέδωκαν τὰ πρωτεῖα τῆς ἀνδρείας, τὰ δὲ τῆς φρονήσεως εἰς τὸν Θεμιστοκλῆν (Ἡρόδ. Η, 2. 42. 74. 124. — Πλούτ. Θεμιστ. ΙΑ, 12).

Εὐρυδάμας, 1) Εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Φάρτης. — 2) Εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν. — 3) Εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεώς. — 4) Τρῶς μάντις καὶ ὄνειροπόλος (Ἰλ. Ε, 149).

Εὐρυδέκη, 1) Ἰδ. Ὀρφεύς. — 2) Γυνὴ τοῦ Νέστορος, θυγάτηρ Κλυμένης (Ὀδ. Γ, 452). — 3) Γυνὴ Κρέοντος ἐν Θήβαις (Σοφ. Ἀντ. 1180)· καλεῖται Ἠνιόχη παρ' Ἡσιόδῳ (Ἀσπ. Ἡρ. 83). — 4) Θυγάτηρ Ἀδράστου, γυνὴ Ἰλου (Ἀπολλ. Γ, 12, 8). — 5) Γυνὴ Ἀχρεΐου (Ἀπολλ. Β, 2, 2).

Εὐρύκλεια, δούλη ὑπὸ Λαέρτεϊ ἀγορασθεῖσα, τὸν Ὀδυσσεά καὶ εἶτα τὸν Τηλέμαχον ἀναθρέψασα. Ἀνεγνώρισε τὸν ἐπαυελθόντα Ὀδυσσεά ἐξ οὐλῆς εἰς τὸν πόδα, ὅτε τῷ ἐπλυνε τοὺς πόδας, καὶ ἀνήγγειλε τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς τὴν Πηνελόπην (Ὀδ. Α, 249. Δ, 742. Γ, 353. Χ, 391. Ψ, 1).

Εὐρύλοχος, συγγενὴς καὶ ὁπαδὸς τοῦ Ὀδυσσεώς, κληρωθεὶς ν' ἀπέλθῃ μετὰ

τοῦ ἡμίσεος τῆς συνοδείας εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Κίρκης, καὶ μόνος μὴ μεταμορφωθείς εἰς χοῖρον. Ἐπὶ τῆς νήσου Τρινακρίας, πείσας τοὺς συντρόφους του νὰ φονεύσωσι τινὰς τῶν βοῶν τοῦ Ἥλιου, ἐπέφερε τὸν θάνατον ἑαυτοῦ καὶ ἐκείνων (Ὀδ. Κ, 203. Λ, 23. Μ, 339).

Εὐρυμέδων, 1) Ἰδ. Γίγαντες. — 2) Ἡνίοχος τοῦ Ἀγαμέμνονος (Ὀμ. Ἰλ. Δ, 228), μετ' αὐτοῦ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου. — 3) Στρατηγὸς Ἀθηναῖος, πεμφθεὶς τῷ 427 π. Χ., καὶ αὖθις τῷ 425, εἰς Κέρκυραν, πρὸς ἐπικουρίαν τῶν δημοκρατῶν, ἐνίκησε τῷ 426 ἐν Τανάγρα, ἐπλευσε τῷ 425 μετὰ στόλου εἰς Σικελίαν, ἐνθα εὐδὲν ἔπραξεν, ἀλλ' οὐχ ἦττον ἐπέμφθη αὖθις ἐκεῖ τῷ 415, καὶ τῷ 413 εἰς Συρακούσας (Θουκ. Γ, 80. 91. Δ, 52. 65). — 4) Πλωτὸς ποταμὸς τῆς Παμφυλίας, 60 στάδια ἀπὸ τῆς Ἀσπένδου ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν, περίφημος διὰ τὴν νίκη τοῦ Κίμωνος, τῷ 469 π. Χ. (Θουκ. Α, 106. — Ξεν. Ἑλλ. Δ, 8, 30).

Εὐρυνομία, 1) Ἰδ. Χάρις. — 2) Θυλακηπόλος ἢ ταμὴς τοῦ Ὀδυσσεύς (Ὀδ. Ρ, 405. Τ, 96).

Εὐρύπυλος, 1) Υἱὸς Εὐαίμονος, βασιλεὺς τοῦ Ὀρμενίου ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐξέπλευσε μετὰ 40 πλοίων εἰς Τροίαν, ἐνθα διέπρεψεν ἐπ' ἀνδρείᾳ, προκαλέσας τὸν Ἑκτορα εἰς μονομαχίαν. Ἐπληγώθη δ' ὑπὸ τοῦ Πάριδος, καὶ ὁ Πάτροκλος ἔανε τὴν πληγὴν (Ἰλ. Β, 736. Η, 167. Α, 500. 809. Ο, 390). Ἐν Ὑρίᾳ τῆς Βοιωτίας ἐλέγετο ἥρως, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κελαινοῦς, θυγατρὸς τοῦ Ἀτλαντος, ἐν δὲ Κυρήνῃ βασιλεὺς, καὶ μετὰ τῆς λατρείας τοῦ Διονύσου Αἰσυμνήτου συνδεσμένος. Κατασκευάσας ὁ Ἡφαιστος εἰκόνα τοῦ Διονύσου, ἔδωκεν αὐτὴν ἐντὸς λάρνακος ἐγκλεισμένην εἰς τὸν Δάρδανον. "Ὅτε δ' οἱ Ἕλληνες διενεμήθησαν τὰ τρωϊκὰ λάφυρα, ἔλαβεν ὁ Εὐρύπυλος τὴν λάρνακα· ἀλλ' ὅτε τὴν ἠνέφξε παρεφρόνησε, καὶ ὁ χρησμὸς τῶν Δελφῶν τῷ εἶπεν ὅτι ἵνα ἱα-

τρευθῇ, ὄφειλε ν' ἀφιέρωσιν τὴν εἰκόνα ὅπου ἂν ἀπῆγτα ἀνθρώπους προσφέροντας παρὰ δοξὸν τινα καὶ βάρβαρον θυσίαν. Ἐν Ἀργὶ λοιπὸν τῆς Ἀχαΐας εὗρε τοὺς κατοικοῦντας προσφέροντας κατ' ἔτος εἰς τὴν Τρινακρίαν Ἄρτεμιν τὸν ὠραιότερον νέον καὶ τὴν ὠραιότεραν νέαν. Ἔδωκε λοιπὸν ἐκεῖ τὴν εἰκόνα καὶ τοῦ Αἰσυμνήτου Διονύσου ἢ λατρείᾳ ἀντικατέστησε τὴν ἀπάνθρωπον αἵματηρὰν θυσίαν (Πυσ. Ζ, 19, 1. 6. 21. 7). — 2) Υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Ἀστυπαλαΐας, βασιλεύων ἐν Κῶ, καὶ ἐπὶ τῆς ἐπανόδου ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις ἐκ τῆς θυγατρὸς του Χαλκιδίπης ἔσχεν υἱὸν τὸν Θεόσκλην (Ὀμ. Ἰλ. Β, 677. — Ἀπολδ. Β, 7, 1). — 3) Υἱὸς Τηλέφου καὶ Ἀστυόχης τῆς ἀδελφῆς τοῦ Πριάμου, βασιλεὺς τῆς Μυσίας, ἦλθεν ἐπικουρὸς τῷ Πριάμῳ, κατὰ προτροπὴν τῆς μητρὸς του, εἰς ἣν ὁ Πρίαμος πρὸς αὐτοῦ ἐχάρισε τὸ χρυσοῦν κλέμα δὲ Ἡφαιστος κατασκευάσας, καὶ ὁ Ζεὺς εἶχε χαρίσει εἰς τὸν Τρώα, ὡς ἀντάλλαγμα τοῦ Γαρυμήδου. Ἐπ' ἀνδρείᾳ δὲ διακριθεὶς ὁ Εὐρύπυλος, ἐφανεύθη ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου (Ὀδ. Μ, 520).

Εὐρυσάκης, Ἰδ. Αἶας.

Εὐρυσθένης, Ἰδ. Ἡρακλῆς.

Εὐρυσθεὺς, Ἰδ. Ἡρακλῆς.

Εὐρυτίων, 1) Εἰς τῶν Κενταύρων, εἰς τῶν προσβαλόντων τὸ σπήλαιον τοῦ Φόλου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. — 2) Εὐρυτος, υἱὸς ἢ ἐγγόνος τοῦ Ἀκτορόου Ἀργοναύτης. Ἰδ. Αἰακός. — 3) Βουκόλος τοῦ Γηρυόου.

Εὐρυτος, 1) κατ' ἄλλους Ἐρυτοῦ υἱὸς Ἑρμοῦ καὶ Ἀντιάνειρας, Ἀργοναύτης (Πινδ. Πυθ. Δ, 179. Ἀπολδ. Ροδ. Α, 61). — 2) Υἱὸς Μελανέως, βασιλεὺς τῆς Οἰχίας, πατὴρ τῆς Ἰόλης (Ἰδ. Ἡρακλῆς). — 3) Εἰς τῶν Μελιωνίδων (Ἰδ. Ἡρακλῆς). — 4) Ἰδ. Εὐρυτίων. — 5) Γίγαντες.

Εὐρώπη, 1) Ἐπίθετον τῆς Δήμητρος

ἐν Βοιωτίᾳ. — 2) Ἰδ. Εὐφημος. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Φοίνικος καὶ τῆς Περιμήδης (Ὁμ. Ἰλ. ΙΔ, 321), ἥ, κατὰ μεταγενεστέρους μύθους, θυγάτηρ τοῦ Ἀγῆνορος, βασιλέως τῆς Φοινίκης, καὶ τῆς Τηλεράσσης. Ὁ Ζεὺς, ἐρασθεὶς αὐτῆς μετεμορφώθη εἰς ταῦρον, καὶ ἄρπάσας αὐτήν, τὴν ἔφερεν ἐπὶ τῶν νώτων του εἰς Κρήτην, ἐνθα νυμφευθεῖσα

γινώσκει πλείονα περὶ αὐτῆς, ἀλλὰ μᾶλλον τὰ περὶ τὴν Μεσόγειον, ἥ δὲ πρὸς βορρᾶν ἐκτασίς αὐτῆς τῷ ἦν ἄγνωστος, καὶ ἡ ἐσχάτη Θούλη καὶ ἐν πολὺ μεταγενεστέροις χρόνοις ἔτι ἦν σχεδὸν μυθικὴ χώρα. Πρὸς ἀνατολὰς δὲ ὡς ὅρις αὐτῆς ἐξελαμβάνοντο ὁ Φάσις καὶ ὁ Ἀραξίς, καὶ μετὰ ταῦτα ὁ Τάναϊς καὶ ἡ Μαϊωτίς. Τὸ γαιολογικῶς δὲ πρόσφορον αὐτῆς διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πολιτισμοῦ ἀναγνωρίζει ὁ Στράβων.

Εὐρώτας, 1) Ἰδ.

Λακωνία. — 2) Ποταμὸς τῆς Πελασγιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, πηγάζων ἐν τοῦ Ὀλύμπου καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Πηνειόν· ὁ παρ' Ὀμήρῳ Τιταρήσιος (Εὐριπ. Ἀνδρομ. 802. — Στράβ.).

Εὐσέβιος, γεννη-

οῖς ἐν Καισαρείᾳ περὶ τὰ 264 μ. Χ., χειροτονηθεὶς ἀρχιερεὺς τῷ 315, καὶ ἀποθανὼν τῷ 340. Ἐγρα-

ψεν Ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν, εἰς βιβλία 10, κατισύσαν μέχρι τοῦ 324. Συνέταξε δὲ καὶ πολλὰς πραγματείας πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὡς τὴν Εὐαγγελικῆς ἀποδείξεως προσπάσκειν, πολλὰ ἀρυσμένην χωρὶς ἐκ τῆς κλασικῆς ἀρχαιοτήτος. Συνέγραψε δὲ καὶ βιογραφίαν τοῦ Κωνσταντίνου, οὐχὶ λίαν ἀκριβή, καὶ προσέτι, ὑπὸ τὸν τίτλον παντοδαπῆ ἱστορίας, χρονικὸν διατηρηθὲν μόνον ἐν Λατινικῇ μεταφράσει τοῦ Ἱερωνύμου, καὶ ἐν ἄλλῃ Ἀρμενικῇ.

Εὐστάθιος, 1) ἐκ Καππαδοκίας Νεοπλατωνικός, μαθητῆς τοῦ Ἰαμβλίου, λίαν εὐγλωττος, τῷ 359 μ. Χ. ὑπὸ τοῦ αυτοκράτορος Κωνσταντίνου πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν Σαπόρην πεμφθεὶς (Amm. Marc. XVII, 14). Καὶ ἀπέτυχεν μὲν ἡ ἀποστολή

τὸν βασιλέα Ἀστερίωνα, ἔσχεν ἐξ αὐτοῦ (Ἡρόδ. Α, 173), ἥ, κατ' ἄλλους, ἐξ αὐτοῦ τοῦ Διὸς, υἱοὺς τὸν Μίνωα, τὸν Ῥαδάμανθυον καὶ τὸν Σαρπηδόνα, γενάρχην τῶν Λυκίων. Ἐν Κρήτῃ ἀπελάμβανε θείων τιμῶν ὑπὸ τῷ ὀνόματι Ἑλλωτίς, καὶ ἤγετο αὐτῇ ἑορτὴ, τὰ Ἑλλωτία. — 4) Τὸ μικρότερον τῶν τοῖς ἀρχαίοις γνωστῶν τριῶν μερῶν τοῦ κόσμου, εἰ καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἐνόμιζον αὐτὸ τὸ μεγαλύτερον, ὥστε καὶ ὁ Πλίνιος τῷ ἀποδίδει τὰ 5/12 τῆς ὅλης ἐκτάσεως τῆς γῆς. Ἐντεῦθεν ἴσως καὶ τὸ ὄνομα, οὗ ἡ παραγωγή εἰς διαφόρους ὑποθέσεις ἔδωκεν ἀφορμὴν, κατὰ δὲ τοὺς μύθους ἦν ἡ χώρα ἐπώνυμος τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀγῆνορος, ἡ ἀρχαῖος τινὲς βασιλέως Εὐρώπου. Ὁ Ὀμήρος (Ἰλ. εἰς Ἀπολ. 251) Εὐρώπην λέγει μόνον τὴν βόρειον Ἑλλάδα. Ὁ Ἡρόδοτος (Α, 36. 42. 45)

του, ἀλλ' οἱ Πέρσαι μεγάλην συνέλαβον ὑπόληψιν πρὸς αὐτόν. — 2) Ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἐντὶ τῇ μ. Χ. ἐκατονταετηρίδι, ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, συνέταξε παρρηβολᾶς (σχόλια) εἰς τὴν Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν, ἐκ δευτέρουσιν μὲν ἀλλ' οὐχ ἥττον πλουσιωτάτων πηγῶν δεδανεισμένα.

Εὐτέρπη, ἴδ. Μοῦσαι.

Εὐτρόπιος, 1) εὐνοῦχος, καὶ τὸ πρῶτον δοῦλος, εἴτα εὐνοούμενος τοῦ αὐτοκράτορος Θεοδοσίου, καὶ ἔτι μᾶλλον τοῦ Ἀρκαδίου, ἐφ' οὗ (τῷ 395 μ. Χ.), ἀνατρέψας τὸν ὑπουργὸν Ῥουφίνον, ἀντικατέστησεν αὐτόν, τῷ δὲ 398 καὶ εἰς ὑπατον ἐπροχειρίσθη. Πλεονεξία, ἀνανδρία, ὁμότης ἦσαν τὰ χαρακτηριστικά αὐτοῦ. Ἀντὶ τὸ κινδυνεῦον κράτος νὰ ὑπερασπίσῃ κατὰ τῶν Γότθων, ἀπέκλινεν ἐξ ἐναντίας πρὸς τὸν Ἀλαρίχον, καὶ ἐδεικνυτο ἐχθρικός πρὸς τὸν ἀγαθὸν καὶ εὐγενῆ Βάνδαλον, τὸν Στιλίκωνα. Ἀλλὰ τῇ ἐπιμονῇ τῆς βασιλευμένης Εὐδοξίας καὶ τοῦ Γότθου Γαίνα, ἐξωρίσθη εἰς Κύπρον, καὶ ἐκεῖθεν μετετέθη εἰς Χαλκηδὸνα, ἐνθα ἐθανατώθη. — 2) Ὁ γραμματεὺς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, γράψας λατινιστὶ ἱστορίαν τῆς Ῥώμης εἰς 10 βιβλία.

Εὐτυχίδης. Σικωνίος, γλύπτης μετὰ τὸν Ἀλέξανδρον, μαθητὴς τοῦ Λυσίππου. Τὸ περιφημότερον αὐτοῦ ἔργον ἦν Ἡ Τύχη Ἀντιοχείας (Παυσ. ΣΤ, 2), χαραχθὲν καὶ ἐπὶ νομισμάτων, καὶ ἀνευρεθὲν σῶον, ἢ αὐτὸ, ἢ ἀντίγραφον αὐτοῦ. Ἐποίησε δὲ καὶ χαλκοῦν ἀγάλμα τοῦ Εὐρώτα, «τέχνης ὑγροτέρας τοῦ ποταμοῦ,» κατὰ Πλίνιον (XXXIV, 16, 6).

Εὐφημία, τὸ σεμνῶς καὶ εὐτάκτως

λέγειν, μὴ θορυβεῖν διὰ λόγων, συνιστᾶτο ὑπὸ τοῦ κήρυκος εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν θυσιῶν καὶ προσευχῶν διὰ τῶν λέξεων «Εὐφημία ἔστω!» «εὐφημεῖν χρὴ» ἢ «εὐφημεῖται.»

Εὐφημος, υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Εὐρώπης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Τιτυοῦ, εἰς τῶν Φλα-

Τέχνη Εὐτυχίδου, Μουσείου Βατικανοῦ.

γῶν ἐκ τοῦ ἐν Φωκίδι Πανοπέως, εἴτα δ' εἰς Ταίναρον οἰκήσας, ἐνυμφεύθη τὴν Λαονόμαν, ἀδελφὴν τοῦ Ἡρακλέους, ἢ τὴν Ἀλκμήνην, θυγατέρα τοῦ Λαονόμου· καὶ ἦν εἰς τῶν θηρευτῶν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, λαβὼν παρὰ τοῦ πατρὸς του τὸ δῶρον νὰ βαίῃ ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Εἰς τὴν Τριτωνίαν λίμνην ὁ Τρίτων, ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ Εὐρυπύλου, τῷ ἔδωκε βῶλον γῆς, καὶ ἡ Μήδεια τῷ προεῖπεν ὅτι, ἂν ῥίψῃ τὸν βῶ-

λον εἰς τὸ χάσμα τοῦ Ταινάρου, τὴν εἰς Ἀ-
δου καταβάσιν, οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ εἰς τετάρ-
την γενεάν θά ἐβασίλευον ἐν Λιβύῃ· ἀλλ' ὁ
βῆλος ἀπωλέσθη εἰς τὴν νῆσον Καλλίστην
(τὴν Θήραν), δι' ὃ καὶ ἐκαῖθεν, οὐχὶ ὁ τέταρ-
τος, ἀλλ' ὁ δέκατος ἔδδομος ἀπόγονος τοῦ
Εὐφύμου Βάττος μετέβη εἰς Λιβύην καὶ
ἔκτισε τὴν Κυρήνην (Πίνδ. Πυθ. Δ.—Ἡρδ.
Δ, 150).

Εὐφορβος, υἱὸς Πανθόου, ἀνδρεῖος
Τρώες, τὸν Πάτροκλον πληγώσας, καὶ φονευ-
θεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου (Ἰλ. Π, 806. Ρ, 1),
ἔστι καὶ τὴν ἀσπίδα του ἀνέθηκεν εἰς τὸ
παρὰ ταῖς Μυκήναις Ἑραῖον. Ὁ τὴν μετεμ-
ψύχωσιν πρεσβεύων Πυθαγόρας δισχυρίζετο
εἶναι τοῦ Εὐφόρβου τούτου ἦν ἡ ψυχὴ του
(Διογ. Λ. Η, 1, 4).

Εὐφορέων, 1) υἱὸς τοῦ Ἀχιλλεύου
καὶ τῆς Ἑλένης, γεννηθεὶς ἐπὶ τῆς νήσου
Λευκῆς (ἴδ. Ἀχιλλεύς), καὶ οὕτω καλούμε-
νος διότι ἐν τῇ Λευκῇ ἐτιμάτο ὁ Ἀχιλλεύς
ὡς τοῖς ναυτιλλομένοις εὐδίων φέρων πλοῦν.
—2) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύ-
λου.—3) Υἱὸς τοῦ Αἰσχύλου, τετράκις μετὰ
τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του νικήσας διὰ δρα-
μάτων τούτου, προσέτι δὲ καὶ δι' ἰδίας τετρα-
λογίας τὸν Σοφοκλέα νικήσας καὶ τὸν Εὐρι-
πίδην. Δύο στίχοι αὐτοῦ διετηρήθησαν παρὰ
Κλήμ. Ἀλεξ. Στρωμ. Ε, σ. 718.—4) Ἐκ
Χαλκίδος τῆς Εὐβοίας. Γεννηθεὶς τῷ 276
π. Χ., ἀποθανὼν δ' ὡς βιβλιοφύλαξ Ἀντιόχου
τοῦ Μεγάλου, βασιλέως τῆς Συρίας, ἦν πε-
ραισθευμένος καὶ πολυγράφος ποιητής, ἐφά-
μιλος τῶν Ἀλεξανδρινῶν. Ἡ γλῶσσα τῶν
ποιμάτων του μάλλον ἐξηρησμένη καὶ σκο-
τεινὴ. Ἐγγραψε δ' ἔπη τῶν Ἡσίοδου, τὴν
Μοσχοπίαν καὶ ἄλλα, καὶ ἐλεγεία καὶ ἐπι-
γράμματα, ὧν ὀλίγοι στίχοι διετηρήθησαν·
προσέτι δὲ καὶ πεζὰς πραγματείας. Ἐκ τῶν
Ῥωμαίων παρ' οἷς ἐξετιμάτο, νομίζεται ὅτι
ἐμμελήθη καὶ μετέφρασεν αὐτὸν ὁ ἐλεγεριακὸς
ποιητὴς Κορνήλιος Γάλλος.

Εὐφράνωρ, ἐκ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κο-
(ΑΡΧ. ΔΕΒ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α').

ρίνου, ἔξοχος καλλιτέχνης ἐπὶ τῶν πρώτων
χρόνων τοῦ Ἀλεξάνδρου, μαθητὴς τοῦ Λυ-
σίππου, καὶ περὶ τέχνης συγγραψας. Ὡς
γλύπτῃς, ἐποίησε θεῶν κολοσσούς, καὶ πρῶ-
τος κατὰ Πλίνιον (XXXV, 40) ἔδωκεν ἐκ-
φρασιν εἰς τοὺς ἡρώας του. Ὡς ζωγράφος,
ἦν μαθητὴς τοῦ Θηβαίου Ἀριστείδου, καὶ
μνημονεύονται αὐτοῦ ἀξιόλογα ἔργα (Παυσ.
Α, 3.—Pl. XXXV, 36, 2), ὧν ἐπαινεῖ ὁ Φι-
λόστρατος (Ἀπολ. Τυαν. Β, 9) τὸ εὐσκιον,
τὸ εὐπνουν, τὸ εἰσέχον τε καὶ ἐξέχον.

Εὐφράτης, ποταμὸς πηγάζων ἐκ τοῦ
ὄρους Ἀραράτ, καὶ παραρρέων τὰ Σαρμάτα-
τα, διαιρεῖ τὴν Συρίαν τῆς Μεσοποταμίας,
καὶ ἐνούμενος μετὰ τοῦ Τίγριδος, ἐκβάλλει
1,000 στάδια κατωτέρω, εἰς τὸν Περσικὸν
κόλπον.

Εὐφροσύνη, ἴδ. Χάριτες.

Εὐφρων, 1) Σικυώνιος, ἐπὶ Ἐπαμει-
νώνδου, κατέλαβε τὴν ὑπερτάτην ἀρχήν,
βοηθεῖα τοῦ πένητος ὄχλου, καὶ ἐδυνάστευε
τοὺς πλουσίους, οἵτινες τέλος τὸν ἐξέβαλον,
καὶ φυγὼν εἰς Θήβας, ἐφονεύθη ἐκεῖ (Ξεν.
Ἑλλ. Ζ, 1, 44, 2, 11, 3, 2). — 2) Ποιη-
τὴς τῆς νέας κωμῳδίας, περὶ τὰ 315 π. Χ.
Ὀλίγα ἀποσπάσματα καὶ τίτλοι τινὲς τῶν
ποιημάτων του διεσώθησαν (Συλλ. Meinecke).

Εὐχειρ, ἴδ. Εὐχαρμοίς.

Εὐχή πρὸς τοὺς θεοὺς ἢ πρὸς ἓνα τῶν
θεῶν, ἦν ἡ εὐχαριστήριος, ἢ εἰς ἀναγνώρι-
σιν τῆς ἰσχύος αὐτῶν, ἢ εἰς παράκλησιν ἀ-
ρωγῆς καὶ χορηγίας τινῶν ἀγαθῶν, ἄνευ ὀρη-
σκευτικῆς πεποιθήσεως περὶ τοῦ τελεσφόρου
αὐτῆς. Ἐν Ὀμήρῳ μετὰ τὴν ἐπὶ κλησιν πρὸς
τοὺς θεοὺς ἔπεται συνήθως τὸ ἀντικείμενον
τῆς εὐχῆς, καὶ ὁ λόγος ἐφ' οὗ στηρίζεται ἡ
ἐλπίς εἰσακούσεως, οἷον προσενηχθεῖσαι θυαίαι,
προγενέστεραι εὐχαὶ ἐπίσης εἰσακουσθεῖσαι
(Ἰλ. Ε, 115. Κ, 39. 451). Πολλάκις δ' αἱ
προσευχόμενοι ἀπενίπτοντο πρὶν, ἵνα καὶ
τὸ σῶμα ὡς καὶ τὴν ψυχὴν καθαροὶ προσ-
έρχωνται τοῖς θεοῖς (Ἰλ. Ζ, 266. Ὀδ. Π,
261. Ὑψουν δὲ τὰς χεῖρας οἱ εὐχόμενοι, ἦ,

ἀν προσηύχοντο πρὸς θαλασσίους θεοὺς, ἐξέ-
τεινον αὐτάς ἐνίοτε καὶ πρὸς τὴν θάλασσαν
(Ἰλ. Α, 351. Οἶδ. Ι, 526), ἀν δ' εἰς ὑπο-
χθονίους, πρὸς τὴν γῆν (Ἰλ. Ι, 568). Ἐν
τῷ ναῷ, ἐστρέφοντο πρὸς τὸν βωμὸν καὶ τὸ
ἄγαλμα τοῦ θεοῦ, ἢ ἐνηγκαλίζοντο τὸν βω-
μὸν. Ὁ Πλάτων λέγει ὅτι ἀπὸ θεοῦ πρέ-
πει νὰ ἀρχῇται πᾶσα ἐπιχείρησις, καὶ ὅτι ὁ
χρηστός ἀνὴρ πρέπει διὰ θουσιῶν ν' ἀποδίδῃ
τιμὰς εἰς τοὺς θεοὺς, καὶ δι' εὐχῶν καὶ δεή-
σεων νὰ διατελῇ ἐν κοινωνίᾳ μετ' αὐτῶν.

Συνήθως ἐπεκαλοῦντο τριά-
δα θεῶν· ἔθουον δὲ καὶ προση-
ύχοντο ἀσκεπεῖς, ἐν ᾧ οἱ
Ῥωμαῖοι ἐξ ἐναντίας ὕψουν
ὄπισθεν καὶ ἔρριπτον ὑπὲρ
τὴν κεφαλὴν τὸν μανθῦαν
τῶν. Διὰ θρησκευτικῶν τε-
λετῶν ἐνήρχοντο καὶ οἱ Ἕλ-
ληνες καὶ οἱ Ῥωμαῖοι τῶν
δημοσίων αὐτῶν υποθέσεων,

τῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων, τῶν θεατρι-
κῶν παραστάσεων, καὶ κατὰ τὴν ἐναρξιν τῶν
συνεδριάσεων τῆς Βουλῆς ἔθουον καὶ προσηύ-
χοντο εἰς Δία τὸν Βουλαῖον. Εὐχὴ ἦν
καὶ ἡ ἀφ' ἧς ἀραῖ, κατάραι, ἐκφερόμε-
ναι εἴτε ὑπὸ ἀτόμου βαρέως προσβεβλημένου,
ὡς ὑπὸ τοῦ Οἰδίπου κατὰ τῶν υἱῶν του, εἴτε
ὑπὸ τῆς πόλεως διὰ τοῦ ἱερέως, ὡς κατὰ τοῦ
Ἀλκιβιάδου, καὶ ἐπικαλούμεναι τοὺς θεοὺς,
ιδίως τοὺς καταχθονίους, εἰς ὄλεθρον τοῦ
ἐπαράτου. Ἐν Ἀθήναις, καταρῶμενος ὁ
ἱερεὺς, ἐστρέφετο πρὸς δυσμὰς, καὶ ἐκίνει εἰς
τὸν ἀέρα ὑφάσματα αἵματοβαφῇ. Οἱ δὲ Ῥω-
μαῖοι, προσευχθέντες, κατηρῶντο τὴν πόλιν
ἢν ἤθελον νὰ πορθήσωσι.

Εὐωνυμεῖς, δῆμος Ἀττικῆς παρὰ τὸν
Κηφισόν.

Ἑφεδρος, εἰς τοὺς ἀγῶνας ὁ ὑπερ-
ἀριθμος, μὴ κληρούμενος, καὶ ἐπομένως
περιμένων ἵνα ἀνταγωνισθῇ πρὸς τὸν τελευ-
ταῖον νικητὴν (Πλούτ. Σολ. ΚΘ. Πομπ. ΝΘ).

Ἑφέσια (τὰ), νυκτερινὴ ἐορτὴ τῆς

Ἀρτέμιδος μετὰ τελετῶν μᾶλλον ἐκκλη-
μένων, ὥστε εἰς ἐγγάμους καὶ κοσμίους γυ-
ναῖκας δὲν ἦσαν προσιτὰ (Θουκ. Γ, 104.
— Στράβ. ΙΔ, 639. — Διον. Ἀλκ. Δ, 229).

Ἑφέσια γράμματα, ἢ καὶ Φρυγί-
α, αἰνιγματώδη τινὰ, ἀποδιδόμενα εἰς τοὺς
Ἰδχίους ἢ Φρυγίους Δακτύλους, ἢ, κατ' ἄλ-
λους, ἐπιγεγραμμένα εἰς τὸ ἄγαλμα τῆς
Ἑφεσίας Ἀρτέμιδος, καὶ ἔχοντα μαγικὰς
ιδιότητας διὰ τοὺς φέροντας αὐτὰ ὡς φυλα-
κτήρια (Ἀθῆν. ΙΒ, 548).

Ἑφεσις, ἦτοι ἐκκλησις, ἀπὸ τοῦ ἡλια-
στικοῦ δικαστηρίου ἐν Ἀθήναις εἰς ἕτερον
δὲν ὑπῆρχεν, ἐκτὸς ἐν περιπτώσει ἀποφά-
σεως κατ' ἐρήμην, ὅτε ὁ διάδικος διεταίνετο
ὅτι ἡ ἀκουσίως ἀπῆν ἢ οἱ λόγοι τῆς ἀπουσίας
του δὲν ἐξετιμῆθησαν δεόντως· τότε ἡδύνατο
«τὴν μὴ οὖσαν (δηλ. τὴν ἄκυρον) ἀντι-
λαχεῖν», ἦτοι νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀναθώρη-
σιν τῆς κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως. Ἐπετρέπετο
δὲ ἑφεσις καὶ τῶν ἀποφάσεων δημοσίων δια-
τητῶν (Ἰδ.), ὅτε ἐλέγετο τὴν ἐρήμην ἀν-
τιλαχεῖν.

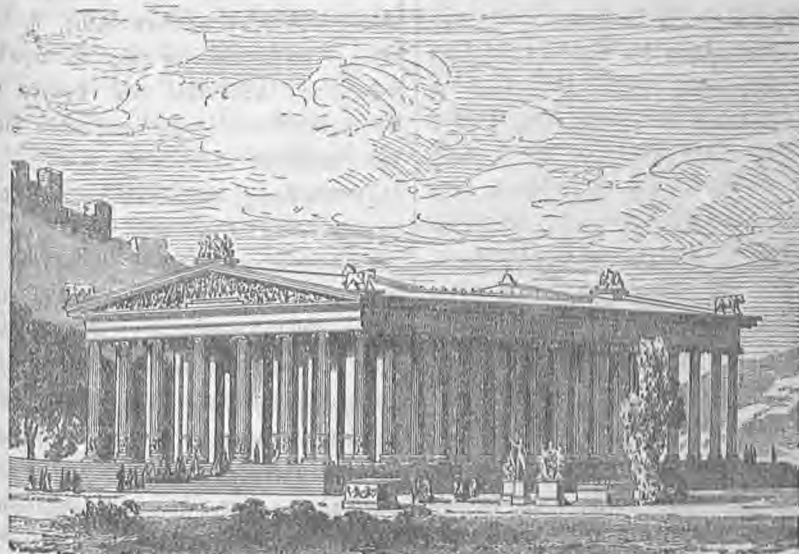
Ἑφεσος, ἡ ἐπισημοτάτη τῶν 12 Ἰω-
νικῶν πόλεων, κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Καῦ-
στρου. Ὁ παρ' αὐτῇ ΒΑ περίφημος ναὸς τῆς

Ἀρτέμιδος, ὃν ἤρξατο οἰκοδομῶν ὁ Κνώσιος
Χερσίφρων, καὶ ὅστις ἐπερατώθη μετὰ 120
ἔτη, ἐμπροκλήθη ὑπὸ τοῦ Ἡροστράτου κατὰ
τὴν νύκτα τῆς γεννήσεως τοῦ Μεγ. Ἀλεξάν-
δρου (τῇ 9/21 Ἰουλ. 356. π. Χ.), καὶ ἀνὴρ
γείραν αὐτὸν πάλιν αἱ Ἰωνικαὶ πέλει, δι'
ἀρχιτέκτονος τοῦ Δεινοκράτους μετὰ τόσην
πολυτελείαν, ὥστε ἐθεωρεῖτο ὡς ἐν τῶν 7
θαυμάτων τοῦ κόσμου. Ἦν δ' Ἰώνιος, δίπτε-
ρος (ἰδ. ναὸς), τετράκις μεῖζων τοῦ Παρθενῶ-
νος, καὶ τοὺς 60 ὑψηλοὺς κίονας αὐτοῦ ἐκ

αἰῶν κατὰ τὸ κάτω μέρος ἀνάγλυφα. Ἡ Ἔφεσος ἐλέγετο κτίσμα τῶν Ἀμαζόνων, κατοικηθὲν τὸ πρῶτον ὑπὸ Καρῶν καὶ Λελέγων, μέχρις οὗ κατέλαβεν αὐτὴν Ἀνδροκλος, ὁ υἱὸς τοῦ Κόδρου. Ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων ἦν πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας

δικαστήρια, ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἕτερον μεταβαίνοντες, κατὰ τὴν φύσιν τῶν δικῶν, ἤτοι α') τὸ ἐν Παλλადίῳ, ἐν ἀρχαίῳ ναῷ παρὰ τὸν Ἰλίσσον, τοὺς κατηγορουμένους ἐπ' ἀκουσίῳ φόνῳ καὶ ἐπὶ προτροπῇ εἰς φόνον, ὡς καὶ ἐπὶ φόνῳ δούλων, μετοίκων καὶ ξένων.

Ὁ ἐν Ἐφέσῳ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος.

Ἀσίας. Εἰς αὐτὴν ἐγεννήθη ὁ ἐλεγεῖακός ποιητὴς Καλλίνος, ὁ ἱαμβογράφος Ἰππώναξ, ὁ φιλόσοφος Ἡράκλειτος, οἱ ἔξοχοι ζωγράφοι Ἀπελλῆς καὶ Παρράσιος. Ἐπεσκέρθησαν δ' αὐτὴν, καὶ ἀπηύθυναν ἐπιστολὰς τοῖς Ἐφεσίοις ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ ὁ Χρυσόστομος. Ἐν Ἐφέσῳ σώζονται καὶ μεγάλα ἱερεῖα χρόνων Ῥωμαϊκῶν.

Ἐφέται, ἐν Ἀθήναις δικασταί, πιθανῶς ἐξ ἀρχαιστάτων χρόνων ὑριστάμενοι, ὑπὸ τοῦ Δράκοντος δὲ κυρίως ὀργανωθέντες, καὶ ἰδίως τὴν δικαιοδοσίαν ἔχοντες ἐπὶ τῶν ἀκουσίων φόνων. Ἦσαν δὲ τὸν ἀριθμὸν 51, ἵσως ἀνὰ 5 ἐξ ἐκάστης φυλῆς μετὰ τοῦ βασιλέως, ὅστις εἰσήγε παρ' αὐτοῖς τὰς δίκας, καὶ ἐδίκαζεν, ὡς λέγεται ἐν τῷ νόμῳ (Rang. Ant. Bell. I, Ἀρ. 259), καὶ ἐξελέγοντο ἀριστίνδην, ἐκ τῶν ὑπὲρ τὰ 50 ἔτη γεγονότων, καὶ τῶν ἀρίστα βεβιωκότων. Ἐδίκαζον δ' εἰς 4

ἔκδοξοις φονεὺς ὑπεβάλλετο εἰς φυγὴν, μέχρις οὗ καμπτόμενοι, ἐσυγχώρουν αὐτὸν οἱ συγγενεῖς τοῦ φονευθέντος (ἐως ἂν αἰδέσθαι τὰς τιμῶν ἐν γένει) (Δημοθ. Ἀρσ. τρ. § 72.6'). Τὸ ἐν Δελφίνῳ, ἐν τῷ ναῷ τοῦ Δελφινίου Ἀπόλλωνος, ἐπίσης παρὰ τῷ Ἰλίσσῳ, ἐνθα ἐδίκαζοντο οἱ ἀξιούντες ὅτι δικαίως ἐφόνευσαν, ὡς ἐπὶ ἀμύνης, ἐπὶ φόνου φονέως κακουργήσαντος ἐντὸς μερῶν ἀπηγορευμένων, ὅτε ποινὴ δὲν ἐπεβάλλετο γ') τὸ ἐν τῷ Πρυτανείῳ, διὰ τὰ αἵφυχα ὄργανα φόνου, ἅτινα, ἂν φονεὺς δὲν ὑπῆρχεν, ἐξεβάλλοντο ἐκτὸς τῆς χώρας δ') Τὸ ἐν Φρεαττύῳ, λιμενίσκῳ ἐκτὸς τοῦ παρὰ τῷ Πειραιεῖ κελί-που τῆς Ζέας, ἐνθα ἐδίκαζοντο, ἐντὸς τῶν πλείων ἱστάμενοι, καὶ μὴ ἀποβαίνοντες εἰς τὴν γῆν, οἱ διὰ προηγουμένης ἄλλης καταδίκης ἐξόριστοι. Ἄλλ' ἀπὸ τῆς παλινρθώσεως τῶν Σολωνίων νόμων μετὰ τοὺς Τριάκοντα,

τὰ δύο πρῶτα τῶν δικαστηρίων τούτων ἀπεδόθησαν τοῖς Ἡλιασταῖς, καὶ τὰ ἐφετικά δικαστήρια ἔμειναν βαθμηδὸν ἄνευ σημασίας, καὶ ἐξέλιπον.

Ἐφηβοί, ἰδ. Ἡ 6 η.

Ἐφιάλτης, 1) ἰδ. Ἀ λ κ β: ἀδης. — 2) Γίγας (ἰδ.). — 3) Μαλιεύς ἢ Τραχίνιος, προδότης τῷ Ξέρξῃ διδοὺς ὑπὲρ τὸν Καλλίδρομον, δι' οὗ ὁ Ὑδάρνης περιεκύκλωσε τοὺς ἐν Θερμοπύλαις Σπαρτιάτας (Ἡρδ. Ζ, 213. — Διόδ. ΙΑ, 8). Ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων καταδικασθεὶς, ἐθανατώθη ἐν Ἀντικύρῃ. Καθ' Ἡρόδοτον ἀποδίδεται καὶ εἰς ἄλλους αὕτη ἢ προδοσία. — 4) Ὑῖος Σοφωνίδου, Ἀθηναῖος, πολίτης ἔντιμος, πτωχὸς ἄλλ' ἐλευθέριος, τὸν Περικλῆ εἰς τὰς δημοκρατικὰς αὐτοῦ ἐνεργείας ὑποστηρίζων (Πλούτ. Κίμ. Ι), ἀντιπᾶς εἰς τὸν Κίμωνα προτείναντα νὰ βοηθήσῃ τοὺς Σπικριάτας κατὰ τῶν ἐπαναστάντων Εἰλώτων (Αὐτ. ΙΣ). Κατὰ πρότασιν αὐτοῦ οἱ ἄξιονες οἱ φέροντες τοὺς νόμους τοῦ Σόλωνος ἀπὸ τῆς Ἀκροπόλεως κατετέθησαν εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ εἰς τὸ Πρυτανεῖον (Πολδ. Η, 128) τῷ δὲ 461 π. Χ. ἐπρότεινε τὴν ἐλάττωσιν τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Ἀρείου Πάγου (Ἀριστ. Πολ. Β, 9, 3). Ἡ ὀλιγαρχικὴ μερίς τὸν ἐθεώρει ὡς δημαγωγὸν, καί, ὅτε ὑπερίσχυσε, τὸν ἐφόβουσε, τῷ 457 (Πλούτ. Περ. Ι). — 5) Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ἐνεργῶν κατὰ τῶν Μακεδόνων. Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν Θηβῶν ἀπήτησεν ὁ Ἀλέξανδρος τὴν ἐκδοσίν του· ἀλλ' αὐτὸς ἔφυγεν εἰς Περσίαν (Πλούτ. Δημοσθ. ΚΓ), καὶ ἐπὶ τῆς πολιορκίας τῆς Ἀλικαρνασσοῦ ἐκδραμῶν ἐφονεύθη (Ἀρρ. Α, 10, 4).

Ἐφέππειον ἢ ἐφίππειον (στρώματα), τὸ κάλυμμα τοῦ ἵππου, κατ' ἀρχὰς ἀπλοῦν, ἔπειτα διὰ ζώνης περιδεόμενον, ἥτις ἐλέγετο ἔπιοχον, καὶ ἐκοσμεῖτο ποικίλως.

Ἐφρόδιον, τὰ ὑπὸ τοῦ δημοσίου τα-

μεῖου ἐν Ἀθήναις εἰς τοὺς πρέσβεις διδόμενα ὁδοπορικὰ, συμποσούμενα εἰς 2—3 δραχμὰς καθ' ἡμέραν (Ἀρσφ. Ἀχαρν. 66).

Ἐφοροί, ἐν Σπάρτῃ πέντε ἐτήσιοι ἄρχοντες, κατὰ τὴν χειμερινὴν ἰσημερίαν, τὴν ἀρχὴν τοῦ Λακωνικοῦ ἔτους, ὑπὸ τοῦ λαοῦ «ἐξ ἀπάντων», ἐπὶ τὸ δημοκρατικώτερον, ἐκλεγόμενοι. Κατ' ἀρχὰς, εἴτε ἐπὶ Λυκούργου (Ἡρδ. Α, 65. — Ξενφ. Πολ. Λακ. Η. 3. — Πλούτ. Ἀγ. Ε.), εἴτε ἐπὶ Θεοπόμου (Ἀριστ. Πολιτ. Ε, 9, 1), εἴτε ἐπὶ τῶν Μεσσηνιακῶν πολέμων (Πλούτ. Κλεομ. Ι), φαίνεται ὅτι συνέστησαν ἵνα ἀντιπροσωπεύωσι καὶ ἀντικαθιστῶσι τοὺς ἀπουσιάζοντες βασιλεῖς· καὶ προσέτι ἵνα συνοδεύωσιν ὡς σύμβουλοι αὐτοὺς ἐπὶ τῶν ἐκστρατειῶν τῶν ἄλλὰ βαθμηδὸν ἠϋξήσεν ἡ δικαιοδοσία τῶν ὥστε καὶ εἰς τοὺς βασιλεῖς, ὡς ἀντιπροσώποι τῆς ἐκκλησίας τοῦ λαοῦ, καὶ ὁδηγίας ἔπειπόν καὶ ἐντολὰς, καὶ τοὺς ἄρχοντας ἔπαιον καὶ ἐφυλάκιζον, καὶ συνεδίαζον μετὰ τῆς Γερουσίας, καὶ συνθήκας ὑπέγραφον, καὶ πάλιν ἐκήρυττον. Εἶχον δὲ καὶ δικαστικὴν δικαιοδοσίαν, τὴν ἐπὶ τῶν συμβολαίων, ἦτοι τῶν πολιτικῶν δικῶν, διότι τὰς φονικὰς εἶχεν ἡ Γερουσία. Κατήντησε δὲ νὰ καλῶσιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν καὶ αὐτοὺς τοὺς βασιλεῖς, οἵτινες μόνον προνόμιον διετήρησαν, ἀντὶ νὰ προσδράμωσιν εἰς τὴν κλῆσιν αὐτῶν, ὡς ὤφειλον πάντες· οἱ ἄλλοι, νὰ προσέρχωνται μόνον βάδην (Πλούτ. Κλεομ. Γ. — Ξεν. Λ. Πολ. Η, 2). Προσέτι εἶχον τὴν υπερτάτην ἐπιμέλειαν τῆς Ἀγορᾶς, ἐν ᾗ ἔκειτο τὸ Ἐφορεῖον, καὶ ἐκεῖ συνησιώοντο καὶ ἐκάλουν τοὺς ξένους εἰς ἐστίασιν. Ὑπέκειντο ὅμως καὶ αὐτοὶ εἰς εὐθύνας, ἀφ' οὗ ἐξήρχοντο τῆς ἀρχῆς, ἀλλὰ μόνον πρὸ τῶν διαδεχθέντων αὐτοὺς (Πλούτ. Ἀγ. ΙΒ). Ἦν δ' ἐν Σπάρτῃ ὁ πρῶτος τῶν Ἐφόρων ἐπώνυμος τοῦ ἔτους. — Ἐν Ἀθήναις πέντε ἄνδρες ἐγκαταστάντες ὑπὸ τῶν ὀλιγαρχικῶν ἐταιρειῶν μετὰ τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς μάχην ἵνα προαγάγωσι τὰ συμφέροντα τῶν ὀλιγαρχ-

χικῶν, καὶ προδοτικῶς κωλύσωσι τὴν ἄμυναν τῆς πόλεως κατὰ τοῦ Λυσάνδρου καὶ τῶν Σπαρτιατῶν, παρ' ὧν ἠλπιζον ὑποστήριξιν (Λυσ. κ. Ἑρατοστ. 43).

Ἑφορος, ἐκ Κύμης τῆς Αἰολίδος, ζήσας μεταξὺ 405 καὶ 330 π. Χ., υἱὸς Δημόφιλου, μαθητῆς τοῦ Ἰσοκράτους, ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἀρχαίας ἱστορίας μυηθεῖς. Πολλὰς χώρας περιελθὼν, καὶ ἐκ πολλῶν ἀντλήσας πηγῶν, συνέλαβε κατ' ἀρχὰς τὸν σκοπὸν νὰ συγγράψῃ γενικὴν ἱστορίαν («τὰ καθ' ἑλίου» Πολύβ. Ε, 33)· ἀλλ' εἴτα παραιτηθεὶς τῶν μυθικῶν χρόνων, ἤρχισεν ἀπὸ τῆς καθόδου τῶν Ἡρακλειδῶν, καὶ συνέγραψεν ἐν λ' βιβλίῳ τὰ μέχρι 340 π. Χ., ἥτοι τὴν ἱστορίαν 750 ἐτῶν κατὰ Σουίδαν. Τοῦ 30 βιβλίου ὅμως, ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ πολέμου, ἀνέθετο τὴν συγγραφὴν εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Δημόφιλου. Ἐκασταχοῦ ἤρχιζεν ἀπὸ τῆς γεωγραφικῆς περιγραφῆς, ἀνέφερεν ἱστορικῶς τοὺς ἐπιτοπίους μύθους, καὶ διὰ τῆς κριτικῆς καὶ ἀναλυτικῆς του μεθόδου πρῶδοποιεῖς τὸ ἱστορικὸν σύστημα τοῦ Πολυβίου. Ἡ γλῶσσα αὐτοῦ ἦν μὲν καθαρὰ, ἐπιμελεσμένη, καὶ πῶς ῥητορικὴ, ἀλλ' οὐχ ἥττον μονότονος. Ἐθαυμάζετο δὲ καὶ ἀνεγινώσκετο πολὺ τὸ σύγγραμμά του ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, καὶ πολλὰ ἐξ αὐτοῦ ἠρύσθη ὁ Διόδωρος, ἀλλ' οὐχ ἥττον ἦσαν πολλοὶ καὶ οἱ τὰ ἐπίμορφα ἐν αὐτῷ εὐρίσκοντες. Διετηρήθησαν δὲ ἀποσπάσματα μόνον αὐτοῦ (Συλλ. Müller, Fragm. hist. græc).

Ἑφύρα ἢ **Ἑφύρη**, ὄνομα (ἴσως ταῦτ' ἐστὶν Ἑφύρα) πόλεως πελασγικῶν, τὸ ἀρχαῖον τῆς Κορίνθου ἐν Ἡλίδι ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Σελήεντος (Ὀμ. Ἰλ. Β, 659. Ζ, 152)· ἐν Θεσσαλίᾳ ἡ εἰπεῖτα Κρανιὼν ἐν Αἰτωλίᾳ κώμη (Θουκ. Γ, 106, 111)· ἐν Θεσπρωτίᾳ, ἡ εἰτα κληθεῖσα Κίχωρος (Θουκ. Α, 46), ἴσως ἡ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου (Ὀδ. Α, 259) μνημονευομένη. Κατ' ἄλλους αὕτη ἐστὶν ἡ τῆς Ἡλίδος, κατ' ἄλλους δὲ πάλιν εἰσὶν ἡ τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσεύς μία καὶ ἡ αὕτη,

ἐν Ἀργολίδι. Οὕτω δ' ἐκαλεῖτο καὶ νῆσος τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου.

Ἑχεκράτης, εἰς τῶν τελευταίων πυθαγορίων, ἐπὶ τῆς καταδρομῆς τῆς σχολῆς αὐτῶν μεταδὼς ἐκ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος διὰ τοῦ Ῥηγίου εἰς Φλιουσῖνα, ἥτις ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ πόλις τῆς καταγωγῆς τῶν προγόνων τοῦ Πυθαγόρου (Παυσ. Β, 13). Ὁ Πλάτων φαίνεται ὅτι ἐμαθήτευσε παρ' αὐτοῦ ἐν Ἰταλίᾳ (Cic. d. Fin. V, 29. — Val. Max. VII, 113), καὶ ἐν τῷ διαλόγῳ αὐτοῦ, τῷ Φαίδωνι, εἰς αὐτὸν διηγεῖται τοῦ Σωκράτους τὰς ἐσχάτας λέξεις, καὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ τὰς περιπετείας.

Ἑχελίδαι, χωρίον τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ Πειραιῶς καὶ Φαλήρου.

Ἑχεμος, ἰδ. Ἑρακλῆς.

Ἑχετος, ἐπὶ τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχῃς ἐθεάθη μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων ἀνὴρ ἀγροῖκος, ἄροτρον ἔχων εἰς τὰς χεῖρας, καὶ δι' αὐτοῦ φονεύων ἐχθρούς· εἰτα δ' ἐγένετο ἀφανής. Ἐρωτηθεὶς δ' ὁ χρησμὸς, παρήγγειλε τοῖς Ἀθηναίοις νὰ τιμῶσι τὸν Ἑχετλάχον ὡς ἥρωα (Παυσ. Α, 15, 4). Ἰδ. Ἀροτρον.

Ἑχετος, ὠμὸς βασιλεὺς ἐν Ἠπείρῳ, ἀκρωτηριάζων τοὺς ξένους, καὶ τυφλώσας τὴν ἰδίαν του θυγατέρα Μετόπην (Ὀμ. Ὀδύσ. Σ, 81. Φ, 308).

Ἑχιδνα, θυγάτηρ τοῦ Χρυσάορος καὶ τῆς Καλλιρρόης (Ἡσ. Θεογ. 295), ἡ τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, τέρας ἀποτρόπαιον καὶ ἀρπακτικόν, κατὰ τὸ ἥμισυ κόρη καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ὄφις. Ἐκ τοῦ Τυφάωνος ἐν Κιλικίᾳ ἔτεκε τὸν κύνα τοῦ Γηρύνῳ Ὀρβρον, τὸν Κέρβερον, τὸν Λέοντα τῆς Νεμείας, τὴν Λερναίαν Ἰῶραν, τὴν Χίμαιραν, τὴν Σφίγγα, τὴν Σκύλλαν, κτλ. (Ἡσίοδ. Θεογ. 306). Ὁ δὲ Πανόπτης Ἀργὸς ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτὴν κοιμωμένην, καὶ τὴν ἐφόνευσεν.

Ἑχινάδες, αἱ κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελώου (ἰδ. Ἀκαρνανία) εὐφοροὶ νῆσοι. Μνημονεύονται ἤδη ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. Β, 625). Μίαν αὐτῶν καλεῖ ὁ Στράβων Δο-

λίχαν, φρονῶν, ἀλλ' οὐχὶ ὀρθῶς, ὅτι αὐτὴ ἐστὶ τὸ Δουλίχιον τοῦ Ὀμήρου ('Οδ. Α, 246 Ξ, 335 Π, 247). Πιθανῶς ἡ νῦν Ὀξεῖα, πρὸ αὐτῆς τῆς ἐκβολῆς (Στρβ. I, 158).

Ἐχίνος, μετάλλινον ἢ κεράμινον ἀγγεῖον παρὰ τοῖς ἀττικοῖς δικαστηρίοις, εἰς ὃ ἐφυλάττοντο κεκλεισμέναί αἱ γραπταὶ ἀποδείξεις ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων μέχρι τῆς περατώσεως τῆς δίκης.

Ἐχίνος, 1) Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας κατὰ τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον (Pl. IV. 1, 2, 5) τὸ ἐμπορεῖον πιθανῶς τῆς 1 ὥραν

μεσογείως ἀπεχούσης πόλεως Θουρίου (Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 2, 37). — 2) Πρωτεύουσα τῶν Μυρμιδόνων ἐν Φθιώτιδι, εἴτα δὲ τῶν Μαλιῶν κατὰ τὸν Μαλιακὸν κόλπον ('Αριστ. Λυσιστρ. 1171. Ἐχινούς. — Δμσθ. Φιλ. Γ, σ. 120). ν. Ἀχινός.

Ἐχίων, 1) Ἰδ. Κάδμος. — 2) Ἰδ. Ἐρμού καὶ Ἀντιανείρας, ἐν Ἀλόπη, Ἀργοναύτης καὶ Θηρευτῆς τοῦ Καλυδωνίου κἀπρου (Πίνδ. Πυθ. Δ, 179).

Ἐωσφόρος, υἱὸς τοῦ Ἀστράου καὶ τῆς Ἡούς, ὁ πρωῒνος ἀστήρ ('Ησίοδ. Θεογ. 381).

Z

Ζάδατος, ἰδ. Λύκος.

Ζάγκλη, ἰδ. Μεσσήνη.

Ζαγρεὺς, ἐπίθετον τοῦ Διονύσου, καὶ ἐνίοτε καὶ τοῦ Πλούτωνος.

Ζάγρος, κλάδος τοῦ ὄρους Ταύρου ἐν Μηδίᾳ καὶ Ἀσσυρίᾳ (Πολύβ. Ε. 55. — Στρβ. ΙΑ, 522).

Ζάκυνθος, ἀρχαιότατα Ὑρίη, νῆσος τοῦ Ἰονικοῦ πελάγους, δυτικῶς τῆς Πελοποννήσου, ἀπέναντι τοῦ ἀκρωτηρίου Χελωνάτα τῆς Ἡλίδος, ἔχουσα ἐπιφάνειαν 5 1/2 □ μ., εὐφορος, οὐχὶ ὅμως πλέον ὕλησσαν (θασώδης), ὡς τὴν λέγει ὁ Ὅμηρος ('Οδ. Α, 246. Π, 123). Ὅρος αὐτῆς μνημονεύεται ὁ Ἑλατος (ἴσως ν. Σκοπός, εἰς τὴν ΝΑ ἀκτὴν). Ὑψηλότερα δὲ εἰσὶ τὰ Β ὄρη (760^μ). Ὁ Ἡρόδοτος ἤδη μνημονεύει (Γ, 195) τὰς ἔτι ὑπαρχούσας πίσης πηγὰς αὐτῆς (εἰς Κερῖ). Οἱ κάτοικοι ἦσαν Πελοποννήσιοι Ἀχαιοὶ (Θουκ. Β, 90). καθ' Ὅμηρον δὲ (Ἰλ. Β, 634. Ὀδ. Α, 246. Ι, 24. Π, 25) ἦν ἡ νῆσος μέρος τοῦ κράτους τοῦ Ὀδυσσεύς. "Οτι δ' εἶχεν ἐμπορικὴν ἀνάπτυξιν ἀποδεικνύει ἡ ἔξέπεμψεν ἀποικίαν εἰς τὴν Κυδωνίαν τῆς Κρήτης, ἣν ὅμως μετέ-

πειτα κατέλαβον οἱ Σάμιοι (Ἡρόδ. Γ, 59). Τῷ 456 π. Χ. ἐδίασεν ὁ Τολμίδης τοὺς Ζακυνθίους νὰ προσχωρήσωσι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ μετὰ τὸν μὴ ὑποτελῶν συμμάχων αὐτῶν διετελέσαν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου (Θουκ. Β. 66. Ζ, 57. — Διόδ. ΙΑ, 84). Μετὰ ταῦτα ὑπετάγη ἡ νῆσος εἰς Φί-

λιππον Γ' τῆς Μακεδονίας. Τῷ 191 ἡγετοῦν ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν, ὁ Φλαμινῖος δὲ τὴν ὑπέταξεν εἰς τὴν Ῥώμην, ἣτις τῇ ἀπέδωκε τὴν αὐτονομίαν, ὥστε καὶ ἀνέθαλε πάλιν ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων. Ἡ εἰς τὴν Α παραλίαν κειμένη πόλις αὐτῆς Ζάκυνθος εἶχεν ὀχυρὰν ἀκρόπολιν, ἣτις ἐκαλεῖτο Ψωφίς (Στρβ. Ι, 458).

Ζάκορος, ἰδ. Νεωκόρος.

Ζάλευκος, νομοθέτης τῶν Ἐπιεφερίων Λοκρῶν, πιθανῶς περὶ τὰ μέσα τοῦ 5 αἰῶνος π. Χ. Συνεχῶς οἱ ἀρχαῖοι συγγέουν αὐτὸν μετ' ἄλλων νομοθετῶν, ἰδίως τοῦ

Χερώνδου. Θεωρεῖται ὡς ὁ πρῶτος δοῦς γραπτούς νόμους, ἀλλὰ περὶ αὐτῶν μόνον γνωστὸν ἐστὶν ὅτι ἀπέδλεπον κυρίως εἰς τὴν ἠθικὴν τάξιν τοῦ τε ἰδιωτικοῦ καὶ τοῦ δημοσίου βίου, ῥηθελον γὰρ ἐξασφαλίσωσιν ἰσότητά τῶν ἀκινήτων κτήσεων, ἀντικατέστησαν ὠρισμένας ποινὰς ἀντὶ τῶν αὐθαιρέτων ἀποφάσεων τῶν δικαστῶν, καὶ ὠργάνωσαν διαφόρους ἀρχάς, οὐχὶ ἑμῶς καὶ τὸ ὅλον σύστημα τῆς πολιτείας (Διοδ. ΙΒ, 20. — Cic. Legg, II, 6).

Ζάμολξις, ἢ Ζάμοξις, Γέτης (Σκύθης ἢ Θράξ) διατελέσας ἐν Σάμῳ δοῦλος παρὰ τῷ Πυθαγόρᾳ, εἶτα δ' ἀπελευθερωθεὶς καὶ πλουτοῦν κτησάμενος ἐν Ἑλλάδι, ἐπαγγέλθεν εἰς τὴν πατρίδα του καὶ ἐπροσπάθησε γὰρ διαδώσῃ ἐκεῖ τὰς πολιτικὰς καὶ τὰς ἠθικὰς θεωρίας του, ἰδίως τὰς περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς. Μετὰ θάνατον δ' ἐτιμῆθη ὡς δαίμων (Στράβ. Ζ, 297. — Διοδ. Α. 94. — Πλάτ. Χαρμ. Θ).

Ζάραξ, ὄρος ἀπότομον, 1000^μ ὑψήλουν, εἰς τ' Α. τῆς Λακωνικῆς, Β. τῆς Ἐπιδαύρου Λιμηρᾶς. Εἶχε καὶ ὁμώνυμον πόλιν (Παυσ. Γ. 24. — Πολύβ. Δ. 36).

Ζαρίασσα, πόλις τῆς Βακτριανῆς, ἡ αὐτὴ καὶ Βάκτρα (Στράβ. ΙΑ, 514. 516. — Plin. VI, 16, 18), εἰ καὶ ὁ Ἀρριανὸς (Δ, Ι, 5. Ζ, Ι, Ις, 6) τὰς διακρίνει. Ἐκεῖ διαχειμάσαν ὁ Ἀλέξανδρος τῷ 328 — 327 π. Χ. καὶ ἐτιμώρησε τὸν φονέα τοῦ Δαρείου Βῆσσαν.

Ζέα, ἴδ. Πειραιεύς.

Ζέλεια, πόλις Τρωϊκῇ, ὑπὸ τὴν Ἰδην, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Αἰσῆπου, ἐνθα ὁ Δαρεῖος συνεκέντρωσε τὸν στρατὸν του κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου (Όμ. Ἰλ. Α. 824. Δ. 103. — Arr. Β. ΙΙ, 8. — Στράβ. Β, 587).

Ζέμα, χύτρα, ἀγγεῖον μαγειρικόν.

Ζευγῆται, ἴδ. Φυλῆ. — Ἰδ. Τριήρης.

Ζευγιστανή, τὸ Β. τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐπαρχίας Ἀρρικῆς, τὸ Β. τῆς νῦν Τυνησίας.

Ζευγίμα, πόλις ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, ἀπέχοντι τῆς Ἀπαμείας, ἐπὶ τῆς γεφύρας καὶ

τῆς δεξιᾶς ὁχθῆς τοῦ ποταμοῦ, 2000 στάδια Β. τῆς ἀρχαιοτέρας διαβάσεως κατὰ τὴν Θάψακον (Στράβ. Ις, 746. 747).

Ζευξίδαμος, 1) υἱὸς Λεωτυχίδου, πατὴρ Ἀρχιδάμου Β, βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἡρόδ. ΣΤ, 71. — Θουκ. Β, 47. — Υἱὸς Ἀρχιδάμου τινὸς, ἐγγονος τοῦ Θεοπόμπου, καὶ τούτου διάδοχος εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης, 718 π. Χ. (Παυσ. Γ, 7. 8).

Ζεῦξιππος, Βοιωτὸς, πολεμήσας ὑπὲρ τῶν Ῥωμαίων κατὰ Φιλίππου Γ τοῦ Μακεδόνα, ἐξωρίσθη ὑπὸ τῶν Ὀθηβαίων, εἰ δὲ Ῥωμαῖοι ἀπήτησαν τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ, ἀλλ' ἀπέστησαν ἐπὶ τῇ ἐπιμονῇ ἀντιστάσει τῶν Βοιωτῶν (Πολύβ. ΔΒ, 2).

Ζεῦξις, 1) Ἐπίσημος ζωγράφος ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐξ Ἡρακλείας τῆς Ἰταλικῆς, ὅθεν μετέβη εἰς Ἐφεσον. Ἰδίως ἐπεμελήθη τῆς σκιαγραφίας, καὶ ἀπέβλεπεν ἡ τέχνη του, ὡς καὶ ἡ τότε γλυπτικὴ, εἰς τὴν παράστασιν τοῦ κάλλους καθ' ἑαυτὸ μᾶλλον ἢ εἰς τοῦ πάθους τὴν ἑκφρασιν. Πλείστα δὲ θαυμάσια αὐτοῦ ἔργα μνημονεύονται, οἷον ὁ Ἡρακλῆς βρέφος πνίγων τοὺς δράκοντας, ὁ Μενέλαος κλαίων τὸν Ἀγαμέμνονα, ἡ αἰδήμων Πηνελόπη, οἱ δώδεκα θεοὶ, ἡ Ἑλένη, διὰ τοὺς Ἀκραγαντίνους, δι' ἣν κατ' ἐκλογὴν ἐμιμήσατο τὰς ὠραιότερας κόρας τῆς πόλεως, καὶ τὸ ἀριστούργημα τοῦτο ἐπὶ μισθῷ μόνον ἐδείκνυσεν, ἡ θήλεια Κένταυρος, θηλάζουσα τὰ παιδία τῆς, ὁ δεδεμένος Μαρσύας, κλπ. Ἐκόμπαζε δὲ καὶ ἐμεγαλύνει ὁ ἴδιος ἐπὶ τῇ τέχνῃ του ἕνεκα τοῦ θαυμασμοῦ οὗ ἀπελάμβανε, καὶ περιεφέρετο πολυτελῶς ἐνδεδυμένος εἰς τὰ Ὀλύμπια, τὸ ὄνομά του χρυσοστόκτον φέρων εἰς τὴν χλαμύδα του, καὶ εἰς μίαν τῶν εἰκόνων του ἐπιγράφας: «μυμήσεταί τις μᾶλλον ἢ μυμήσεταί». (Ἀριστοτ. Παιητ. ΣΤ, 15. — Πλούτ. Περ. ΙΓ. — Pl. XXXV, 36).

Ζεύς, υἱὸς τοῦ Κρόνου (ἴδ.) καὶ τῆς Ῥέας (Ἡσιόδ. Θεογ. 453), 2) ὁ καὶ Κρονίων ἢ Κρονίδης ἐπελέγετο, ἀδελφὸς τοῦ

Ποσειδῶνος, τοῦ Πλούτωνος, τῆς Ἑστίας, τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Ἥρας, καὶ ταύτης σύζυγος, ὁ ὑψίστος καὶ ἰσχυρώτατος τῶν θεῶν, «πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε». Τὴν ἐξουσίαν τοῦ Κρόνου καὶ τῶν Τιτάνων συνανατρέψας μετὰ τῶν ἀδελφῶν του, διενεμήθη μετ' αὐτῶν τὴν ἐπὶ τοῦ κόσμου ἰσχύν, καὶ ἀφείλετο τῷ Ποσειδῶνι τὸν πόντον, τῷ Πλούτωνι τὸν Ἄδην, ἔλαβεν εἰς μερίδα του τὸν οὐρανόν. Πάντες δ' ὁμοῦ ἤρχον ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου· ἀλλ' ὁ Ζεὺς ὡς πάντων κραταιότερος καὶ σφώτερος ἦν ὁ πάντων βασιλεὺς (Ἡσ. Θεογ. 881. — Ὀμ. Ἰλ. Ο, 185), καὶ ἡ δύναμις αὐτοῦ ὑπερέβαλλε τὴν δύναμιν πάντων ὁμοῦ τῶν θεῶν (Ἰλ. Θ, 18), δι' ὃ καὶ πάντες σέβονται καὶ φοβοῦνται αὐτόν. Πολλὰ κινεῖ διὰ βίας ἢ δόλου ἀντιπράτ-

τουςιν αὐτῷ ἡ Ἥρα, ὁ Ποσειδῶν, καὶ αὐτὴ ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀθηνᾶ (Ἰλ. Α, 399. Ξ. 247. Ο, 18, Θ, 60), ἀλλ' ἀποτυγχάνουσι πάντοτε καὶ τιμωροῦνται. Κατοικεῖ δ' εἰς τὸν Ὀλύμπον, τὸ χιονοσκεπὲς ὄρος τῆς Θεσσαλίας, τὸ ἀνατεῖνον τὰς κορυφάς του μέχρι τοῦ

αἰθέρος, καὶ πάντα τὰ οὐράνια φαινόμενα ἀπ' αὐτοῦ προέρχονται. Τὸ φοβερόν αὐτοῦ ὄπλον ἐστὶν ὁ κεραυνός, συνάξει καὶ σκορπίζει τὰ νέφη, καὶ ὅταν σείη τὴν τρομερὰν του αἰγίδα, ἐκπέμπει βροντάς, καταιγίδας καὶ ἀστραπαὶ δι' ὃ καὶ ὑψιθεμελίτης, ἐρείδου ποταμῶν, τερπικέραυνος, ἀστεροπητῆς, νεφέληγε ρήτης, κελαινεφῆς, αἰγίλοχος ἐπιλέγεται, καὶ προσέτι εὐρύοψ, διὰ τοὺς τὰ πάντα ἐπιβλέποντας ὀφθαλμούς του. Ἀλλ' ἐπίσης πρᾶναι τὰ στοιχεῖα καὶ κατευναρίζει τὰς τρικυμίας, δι' ὃ καὶ αἰθριος, εὐεργίος τότε ἐπικαλεῖται. Αὐτὸς διέπει τὴν τάξιν τῆς φύσεως, καὶ τέκνα αὐτοῦ καὶ τῆς Θέμιδος εἰσὶν αἱ Ὠραὶ. Ἐπίσης δὲ διευθύνει τῶν ἀνθρώπων τὰς τύχας, ὥς ἔχει ἐν τῇ χειρὶ του. Δύο πῖθαι εἰσὶ παρ' αὐτῷ, ὁ τῶν καλῶν καὶ ὁ τῶν κακῶν δώρων (Ὀμ. Ἰλ. Ω, 527), καὶ εἰς χρυσὴν στάθμην ἐζύγισε τὰ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου (Ἰλ. Θ. 69. Χ, 209). Ἀλλ' οὐχ ἦτον τῆς Μοίρας (Ἰδ.) τὴν δύναμιν οὐδ' ὁ ἴδιος δύναται νὰ διαφύγῃ. Γινώσκει δὲ καὶ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον, δι' ὃ καὶ πανομφαῖος (μαντικὸς) λέγεται (Ἰλ. Θ, 250). Ἀποκαλύπτει δὲ τὴν θέλησίν του παντοίως, δι' ὀνείρων, ἀστραπῶν καὶ βροντῶν, οἰωνῶν καὶ χρησμῶν, καὶ αὐτὸς ὁμιλεῖ διὰ τῶν μαντιῶν τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀλλ' ὁ παντόπτης καὶ πάνσοφος θεὸς ὑπόκειται εἰς τὴν Ἀτὴν καὶ τὴν ἀπάτην (Ἰλ. Ξ, 247, Τ, 95). Καὶ πᾶσα δ' ἡ πολιτικὴ καὶ δημοσιὰ τῶν ἀνθρώπων τάξις, ὁ νόμος καὶ τὸ δίκαιον ἀπ' αὐτοῦ ἐξαρτῶνται, καὶ ὑπ' αὐτοῦ προστατεύονται, καὶ αὐτὸς ὁ ἀναξ, παντάναξ, βασιλεὺς ἐν Ὀλύμπῳ ἐστὶ καὶ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ὁ ἰδρυτὴς τῆς βασιλείας, ἐξ οὗ καὶ Διογενεῖς ἐλέγοντο τὸ πρῶτον οἱ βασιλεῖς, καὶ προστατὲς τῶν νόμων, καὶ τῆς ἱερότητος τῶν ἑρκίων, ἐξ οὗ καὶ ὅρκιος λέγεται, ἀγοραῖος δὲ καὶ βουλαῖος, ὡς τῆς ἀγορᾶς ἢ συνελεύσεως τοῦ λαοῦ καὶ τῆς βουλῆς προστατὴς, συνεργοὺς ἔχων τὴν Θέμιν, τὴν Δίκην καὶ τὴν Νέμεσιν. Καὶ ὡς τῆς οἰκίας δεσπότης

καὶ προστάτης, ἔρκειος ἢ ἔρκετος, ἔχει ἐν μέσῳ τῶ οἴκῳ βωμόν· ὡς δ' ὑπὲρ τῶν ξένων καὶ τῶν ἱκετῶν κηδόμενος, ἐπικαλεῖται ξένιος καὶ ἱκέσιος, καὶ ἐν γένει κηδεμόν· πᾶν τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου, τῶν ἡθῶν ἢ τῆς ἡρηκείας καθιερωμένον. Ἡ ἐπισημοτέρα τῶν ἑορτῶν τοῦ Διὸς ἦν ἡ τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγώνων, ἐξ ἧς καὶ ἀγώνιος προσέτι ἐλέγετο, καὶ ἡς μετεῖχον πάντες οἱ Ἕλληνες. Ἐν Δωδωνῇ τῆς Ἠπειροῦ ὡς Δωδωναῖος, Πελασγικός (Ἰλ. Π, 234), ἀπελάμβανεν ἀρχαιοτάτης λατρείας, χρησιμοδοτῶν

φαίνεται, καὶ ἄλλα εἶδη μαντείων, ἐκ τοῦ φλοίσθου πηγῆς ἥτις ἔρρεεν ὑπὸ τὴν πηγὴν, ἐκ τῆς πτήσεως τῶν τῶ Διὶ ἱερῶν πτηνῶν, ἐκ τοῦ ἤχου χαλκῶν κρεμαμένων λεβήτων, ἐκ κλήρων, κτλ. Συμπεριελήφθη δ' εἰς τὸν ναὸν καὶ ἡ λατρεία τῆς Διώνης, καὶ εἰκάζεται ὅτι ἔκτοτε εἰσέχθησαν εἰς αὐτὸν πλὴν τῶν ἱερῶν καὶ αἱ ἱέρειαι Πελειάδες, ὧν τὰ ἄσματα

ἔλεγον ὅτι ὁ Ζεὺς ἦν, ἐστὶ καὶ ἔσεται.

Καὶ μετὰ τὴν ἐπικράτησιν δὲ τοῦ χρησμοῦ τῶν Δελφῶν ἐξηκολούθησε κύρος ἔχων ὁ Δωδωναῖος, μάλιστα δὲ τὸν ἐσέβοντο οἱ Ἠπειρώται, οἱ Λιτωλοί καὶ οἱ Ἀκαρναῖες. Ἐν Κρήτῃ δ' ἐπιστεύετο ὅτι ἡ Πέα ἔτεκε τὸν Δία κρυφίως, ἵνα μὴ τὸν καταπῇ ὁ Κρόνος, καὶ ἐνεπιστεύθη εἰς τοὺς Κουρήτας τὴν ἀνατροφὴν τοῦ αἰ δὲ Νύμφαι

Ἰθὴ καὶ Ἀδράστεια, θυγατέρες τοῦ Μελισσέως, ἔθρεψαν τὸ βρέφος διὰ τοῦ γάλακτος τῆς αἰγῆς Ἀμάλθειας καὶ διὰ μέλιτος δ' ἔφερον αἱ μέλισσαι ἐκ τῶν ὀρέων. Ἐδείκνυτο δ' ἐν Κρήτῃ καὶ ὁ τάφος τοῦ Διὸς, διότι, ὡς ἡ φύσις, ἐλέγετο ἐκεῖ ἀποθνήσκων καὶ ἀναγεννώμενος, τὴν δ' ἀναγέννησιν αὐτοῦ ἐώρταζον μετ' ὀργίων, μουσικῆς καὶ χορῶν ἐν ὄπλοις, οἱ ἱερεῖς οἱ λεγόμενοι Κουρήται, ἐν ᾧ πένθος καὶ θρήνοι συνώδευον τὴν τελευτὴν τοῦ θανάτου τοῦ. Ὡς ταῦρος δὲ, ἴσως τὸ σύμβολον τῆς καλλιέργειας, ἤρπασεν ὁ Ζεὺς καὶ ἐκόμισεν εἰς Κρήτην τὴν Εὐρώπην, καὶ ἐξ αὐτῆς ἔσχεν υἱὸν τὸν Μίνωα. Ἐν Ἀρκαδίᾳ δ' ἡ λατρεία αὐτοῦ ἐλέγετο εἰσαχθεῖσα ἐκεῖ ὑπὸ Λυκάονος, τοῦ υἱοῦ τοῦ Πελασγοῦ, καὶ βωμόν πανάρχαιον εἶχεν ἐπὶ τῆς ὑψίστης κορυφῆς τοῦ Λυκαίου ὄρους, ἐνθα οἱ Ἀρκάδες παρεδέχοντο ὅτι ἐτρέφη ὑπὸ Νυμφῶν, καὶ ἐν τοῖς ἀρχαιοτάτοις χρόνοις προσεφέροντο τῷ θεῷ καὶ ἐνταῦθα, καὶ ἐν Κρήτῃ, καὶ ὡς Λαφυστίῳ, ἐν Βοιωτίᾳ καὶ Θεσσαλίᾳ, ἀνθρωποθυσίαι. Ἐν Αἰγύπτῳ δ' ἐλατρεύετο ὁ Ζεὺς Ἀμμων (Ἰδ), ἔχων χρηστήριον ὅμοιον τῷ Δωδωναίῳ. Καὶ ἐν Λεβαδείᾳ δ' ὑπῆρχε χρηστήριον καὶ ναὸς τοῦ Τροφωνίου Διός. Τέκνα τοῦ Διὸς ἦσαν, ἐκ τῆς Ἠρας ὁ Ἄρης,

(Ἰδ, Ἠπειρος) διὰ βοῆς τῆς ἱερᾶς φηγοῦ (θύρου), οὗς χρησμούς ἐξήγουσι οἱ ἀνυπόδητοι καὶ ἀνιπτοι τοὺς πόδας, ἐπὶ τῆς γῆς δὲ κοιμώμενοι ἱερεῖς, οἱ Σελλοὶ ἢ Ἐλλοὶ (Ἰλ. Π, 234). προστετέθησαν δὲ κατὰ διαφόρους καιροὺς, ὡς

ποθυσίαι. Ἐν Αἰγύπτῳ δ' ἐλατρεύετο ὁ Ζεὺς Ἀμμων (Ἰδ), ἔχων χρηστήριον ὅμοιον τῷ Δωδωναίῳ. Καὶ ἐν Λεβαδείᾳ δ' ὑπῆρχε χρηστήριον καὶ ναὸς τοῦ Τροφωνίου Διός. Τέκνα τοῦ Διὸς ἦσαν, ἐκ τῆς Ἠρας ὁ Ἄρης,

ὁ Ἡραϊστος, ἡ Ἥθῃ ἐκ τῆς Λητοῦς ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις ἐκ τῆς Μαίας ὁ Ἑρμῆς ἐκ τῆς Δήμητρος ἡ Περσεφόνη ἐκ τῆς Διώνης ἡ Ἀφροδίτη ἐκ τῆς Σεμέλης ὁ Διόνυσος ἐκ τῆς Θέμιδος αἱ Ὠραι καὶ αἱ Μοῖραι ἐκ τῆς Εὐρυνόμης οἱ Χάριτες ἐκ τῆς Μνημοσύνης αἱ Μοῦσαι τὴν δ' Ἀθηνᾶν ἔτεκεν αὐτὸς ἐκ τῆς κεφαλῆς του, καταπιὼν τὴν πρώτην σύζυγόν του, τὴν Μῆτιν (φρόνησιν). Ἐξ αὐτοῦ δ' ἐγεννήθησαν καὶ ἀάμπολοι ἥρωες, ὧν οἱ ἐπισημότεροι ἦσαν ὁ Ἡρακλῆς ἐκ τῆς Ἀλκμήνης, ὁ Περσεὺς ἐκ τῆς Δανάης, οἱ Διόσκουροι ἐκ τῆς Λήδας. Ἱεραὶ ἦσαν τῷ Διὶ αἱ κορυφαὶ τῶν ὀρέων, αἱ δρυς, σύμβολα δ' αὐτοῦ ὁ ἄετος, τὸ σκῆπτρον, ὁ κεραυνὸς, ἡ εἰρήνη τῶν θυσιαῶν ἔφερε δὲ πολλὰ καὶ τὴν Νίκην ἐπὶ τῆς χειρὸς, ὡς ὁ τῶν ἀγώνων προστάτης καὶ τῆς νίκης ὑπερτατοῦ σωρητής. Ἐῖχε δὲ προσέτι καὶ τὰ ἐπιθέτα ἁλᾶστωρ καὶ ἁλιτήριος (ἐκδικητής), ἁλεξίκακος, ἐλευθερίος, ἐφέστιος, γαμήλιος καὶ ζύγιος (προστάτης τῶν συζεύξεων), γενεόλιος (γενάρχης), Ἑλληγίος, Πανελλήγιος, Ὑέτιος (φέρων βροχὴν), ὕπατος, ὕψιστος, Ἰθαῖος, καθάρσιος, καταιδάτης (ὁ κατιὼν ἐν νεφέλαις), μελιγίχιος (γλυκὺς, ἥλιος), μύριος (προστάτης τῆς μορίας, τῆς ἐλαίας), νικηφόρος, πατρῷος, φράτριος (προστάτης τῶν φρατριῶν), φύξις (τοῦς φυγάδας σώζων), πολιεύς (προστάτης τῆς πόλεως), σωτήρ, σαώτης, στράτιος. — Ἡ θαυμασιωτάτη παράστασις τοῦ Διὸς ἦν τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ χρυσελεφάντινον ἄγαλμα τοῦ Φειδίου, ὡς πρότυπον λαβόντος τὴν περιγραφὴν τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. Α, 528), καὶ παραστήσαντος αὐτὸν εἰς πᾶν τὸ μεγαλεῖον τῆς δυνάμεως, καὶ συγχρόνως τοῖς ἀνθρώποις προσηγὴ καὶ συγκαταβατικόν. Ἦν δ' εὐθρόνος, περὶ τοὺς 40' ὑψηλός, ἐπὶ βάσεως 12'. Ἀπὸ τοῦ ἐλεφαντίνου γυμνοῦ τοῦ σώματος ἐπιπτεν ὁ χρυσοῦς τοῦ μανδύος ἐπὶ τῶν γονάτων του. Τὸ μέτωπον αὐτοῦ, εὐρύ καὶ αἰ-

θριον ἄνω, ἐκυρτοῦτο ὀγκούμενον πρὸς τὸ κάτω, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐπιπτε δαεῖα ἐκατέρωθεν ὡς χαίτη ἡ χρυσὴ κόμη του, ἦτις, κατ' Ὀμήρου (Ἰλ. Α, 528), ὅταν ἐκινεῖτο, ἔσειε τὸν Ὀλυμπον. Ὁμοίως δὲ πλούσιος κατήρχετο ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ ὁ χρυσοῦς πύγων του· οἱ ὀφθαλμοὶ ἠνοιγόντο μεγάλοι καὶ ἥρεμοι, οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου ἐξέφραζον μεγαλοπρέπειαν συγχρόνως καὶ ἡμερότητα· τὸ δὲ στήθος ἦν εὐρύ, τὸ σῶμα εὐρύστον, ἀλλ' οὐχὶ μετὰ προτεταμένων μυώνων. Τὸ ἀμίμητον (Pl. XXXIV, 8) τοῦτο ἀριστούργημα διετηρήθη μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Ἰουλιανοῦ (Λιβαν. Ἐπιστ. 1052). Πλεῖστα δ' ἐγένοντο αὐτοῦ ἀπομιμήματα, καὶ διατηροῦνται ἔτι ἐν Μουσείοις τινὰ ἐξ αὐτῶν.

Ζεφύριον, ὄνομα ἀκρωτηρίων· 1) Τὸ μεσημβρινοδυτικὸν τῆς Ἰταλίας ἐν Βρουτίαις. — 2) Τὸ Β τῆς Κρήτης πρὸς τῇ Ἀπολλωνίᾳ (ν. Τιγάνι). — 3) Τῆς Κύπρου πρὸς τῇ Πάμφ. — 4) Τῆς Κιλικίας, Α. τῶν Σόλων. — 5) Ἐν Πόντῳ (ν. Ζάφρα). — 6) Ἐν Κυρήνῃ.

Ζέφυρος, εἰς τῶν ἀνέμων (ἴδ.). οὐδὲ Ἀστραίου καὶ Ἡοῦς, συγκατοικῶν μετὰ τοῦ

Βορέου ἐν Θράκῃ, ἔσχεν ἐκ τῆς Ἀρπυίας Ποδάρης τέκνα τοὺς δύο ἵππους τοῦ Ἀχιλλέως Ξάνθον καὶ Βαλίων.

Ζῆθος, ἴδ. Ἀμφίων.

Ζηνόδιος, σοφιστής περὶ τὰ 200 μ. Χ. ἐκδούς συλλογὴν παροιμιῶν, καὶ μεταφράσας ἑλληνιστὶ τὸν Σαλλούστιον.

Ζηνόδοτος, 1) Ἐφέσιος, μαθητὴς τοῦ Φιλητᾶ, παιδαγωγὸς τῶν υἱῶν τοῦ Πτολεμαίου Λάγου, ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου εἰς πρώτων βιβλιοφύλακα τῆς μεγάλης Βιβλιοθήκης τῆς Ἀλεξανδρείας ἐγκαταστάς καὶ πρῶτος τὰ ὁμηρικὰ ἐπη κριτικῶς σχολιάσας καὶ ἐκδούς· πολλὰ δὲ καὶ ἄριστα

τῶν διορθώσεων του διετηρήθησαν εἰς τὰ ὁμη-
ρικὰ σχόλια. *Εἰς τὰς ἀλλοιὰς, εἰς διάφορα πε-
ρί 'Ομήρου ζητή-
ματα περιστρεφόμενα. — 2) 'Αλεξανδρινός,
ἐκ τῶν γραφῶν περὶ 'Ομήρου καὶ 'Παιδίου.
— 3) 'Εκ Μυλλοῦ τῆς Κιλικίας, ὁπαδὸς τοῦ
γραμματικοῦ Κράττητος, ἔγραψε περὶ 'Ομή-
ρου ἐν ἄλλοις « περὶ τῆς 'Ομηρικῆς
συνθετικῆς » εἰς 10 βιβλία. Πιθανὸς αὐτοῦ
εἶναι καὶ τινὰ ἐν τῇ 'Ανθολογίᾳ ἐπιγράμματα,
φέροντα τὴν ἐπωνυμίαν του. — 4) Τροϊζήνιος, γρά-
φας ἱστορίαν τῆς ἀρχαίας 'Ρώμης (Πλούτ.
'Ρωμ. 18).

Ζήνων, 1) 'Ελεάτης, περὶ τὸ 460 π. Χ.
μετέβη εἰς 'Αθήνας πρὸς τὸν Σωκράτην μετὰ
τοῦ διδασκάλου του Παρμενίδου. 'Η πάλη αὐ-
τοῦ κατὰ τοῦ τυράννου Νεάρχου, εἰς ἣν ὑπέ-
κυψε, δὲν κυροῦται ἱστορικῶς. Οἱ ὁπαδοὶ του
ἐκαλοῦντο 'Ελεατικοί. Τὰ συγγράμματα
αὐτοῦ ἦσαν περὶ τὰς ἐκτετατάς, καὶ μόνον ὀλίγα ἀποσπά-
σματα σώζονται (Συλλ. Mûllach, Eleat. philos.
fragm.). — 2) 'Εκ Κιτίου τῆς Κύπρου, ἱδρυτῆς
τῆς σχολῆς τῆς Στωϊκῆς φιλοσοφίας, ἔζη περὶ
τὰ 300, σύγχρονος τοῦ 'Επικούρου. Τὸν πα-
τέρα αὐτοῦ, ἔμπορον, συνώδευσεν συνεχῶς εἰς
τὰς ὁδοπορίας του, καὶ οὕτω πολλὰ γνωρί-
σας φιλοσοφικὰ συγγράμματα ἤσθλην κλίσιν
πρὸς τὴν σπουδὴν ταύτην, κορυφωθεῖσαν ὅτε
ποτέ, εἰς 'Αθήνας πλέων, ἐναυάγησεν. Καὶ πρῶ-
τον μὲν ἐμαθήτευσεν παρὰ τῷ κυνικῷ Κράττητι,
εἰτα παρὰ τοῖς Μεγαρικοῖς Στίλπωνι καὶ Διο-
γάρῳ, καὶ τέλος παρὰ τοῖς ἀκαδημαϊκοῖς Πο-
λέμῳ καὶ Ξενόκρατει, καὶ μετὰ εἴκοσιν ἔτη
ἐσύστησεν τὴν ἰδίαν, λίαν ἐπιδοκιμασθεῖσαν σχο-
λὴν. Καὶ ἡ ἠθικὴ δὲ τάσις αὐτοῦ πολὺ ἐθαυμά-
ζετο. Οἱ 'Αθηναῖοι τὸν ἐστεφάνωσαν χρυσοῦ
στεφάνῳ, τῷ ἡγεῖραν στήλην, ὡς καὶ εἰ Κό-
ρινθοι, καὶ ὅτε λίαν προβεβηκὼς ἀπέθανεν, ἐκη-
λεύθη δημοσίᾳ ἐν τῷ Κεραμειῳ. — 3) ἐκ 'Ταρ-
σοῦ, μαθητῆς καὶ διάδοχος τοῦ στωϊκοῦ Χρυσίπ-
που. Τὰ συγγράμματα αὐτοῦ ἀπώλεσθησαν. —
4) 'Ρόδιος, σύγχρονος τοῦ Πολυβίου, ἔγραψεν
ἱστορίαν τῆς πατρίδος του, ἧς ὁ Πολύβιος κρί-

νει τὴν φράσιν προτιμωτέραν τοῦ περιεχο-
μένου. 'Αποσπάσματα τινὰ αὐτοῦ σώζονται
(Συλλ. Mûller, fragm. hist. graec.). — 5) 'Ε-
πικούρειος, ἐκινούμενος ὑπὸ 'Αττικῶν καὶ ὑπὸ
Κικέρωνος.

Ζήρουνθος, πόλις τῆς Θράκης παρα-
θλασσία παρὰ τὴν Αἴνον, εἶχεν ἄντρον τῆς
'Εκάτης, ἐνθα προσεφέροντο κύνες εἰς θυσίαν
τῇ 'Αφροδίτῃ (Δυκόφρ. — Στ. Βυζ.).

Ζήτης, ἀδελφὸς τοῦ Καλάτιδος, (ἴδ.)

Ζητητάι, ἴδ. Γραφή. Οἰκονομικά.

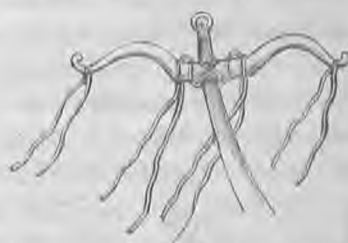
Ζελοῖτης, 1) Βιθυνὸς ἡγεμὼν, ἐπὶ 'Α-
λεξάνδρου, τὰς ἐπὶ τῆς Προποντίδος Περσι-
κὰς κτήσεις καταλαβὼν καὶ ἐπὶ τῶν Διαδό-
χων (326—258 π. Χ.) βασιλεὺς ἀνακηρυ-
χθεὶς (Διόδ. ΙΘ, 60—Πλούτ. Ζητ. ἑλλ. 49).
— 2) 'Ο νεώτερος υἱὸς αὐτοῦ, πολεμήσας τὸν
πρεσβύτερον Νικέδημον, καὶ τέλος ὑπ' αὐτοῦ
καὶ τῶν Γαλατῶν ἡττηθεὶς τῷ 277 (Λίν.
XXXVIII, 16).

Ζοιτία καὶ Ζοίτειον, χωρίον ἐν 'Αρ-
καδίᾳ, ἔρημον ἐπὶ Πausανίου (Στ. Τ, 38).

Ζουχίς, πόλις ἐν Λιβύῃ, πλησίον τῶν
Σύρτεων, πορφύραν παράγουσα (Στ. ΙΖ. —
Στ. Βυζ.).

Ζυγίτης, ἴδ. Τριήρης.

Ζυγὸν ἢ ζυγός, 1) τὸ ζυγόν εἰς ὃ

προσδεόνται τὰ τὴν ἅμαξαν ἔλκοντα ζῷα,

ἐνίστο, διὰ τοὺς βόας πρὸ πάντων, ἔχον κατὰ

τὸ ἄκρον ἐγκαρσίως δύο κοῖλα ξύλα διὰ τὸν τράχηλον. Ζύγιος ἐλέγετο ὁ εἰς ζυγὸν προσδεόμενος ἵππος. — 2) Πᾶσα ἐγκαρσία δοκὸς, οἷα ἡ τῆς στάθμης, κτλ. — 3) Εἰς τὴν λύραν τὸ μικρὸν ξύλον τὸ κάτωθεν ὑποστηρίζον τὰς χορδὰς ('Ομ. 'Ιλ. 185). — 4) Τὰ ζυγὰ, αἱ ἔδραι τῶν κωπηλατῶν ἐν ταῖς πλοίοις ('Ομ. 'Οδ. Α, 99. Ν, 24).

Ζῦθος, ποτὸν μεθυστικὸν προσελθὼν ἐξ Αἰγύπτου, καὶ παραγόμενον ἐξ ἀναξερύσης κριθῆς ('Ηρδ. Β, 77).

Ζωγράφος, ἰδ. Γραφικῆ.

Ζώδια. Ζωδιακός. 'Ιδ. Ἀστρονομία. 'Ιδ. Μαθηματικὴ γεωγραφία.

Ζωῖλος, ῥήτωρ ἐξ Ἀμφιπόλεως τῆς Μακεδονίας, ζήσας πιθανῶς ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, 285—247 π. Χ. 'Εφεγγε μικρολόγως τὸν 'Ομηρον, δι' ὃ καὶ 'Ομηρομᾶστιξ ἐπωνομάσθη, καὶ διὰ τὴν δηκτικὴν γλῶσσάν του ἐν γένει κύων ῥητορικὸς.

Ζωναριᾶς Ἰωάννης, ἔζη τὸν 16^{ον} αἰῶνα μ. Χ. ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν ὑψηλοῖς ἀξιωμασίν· ἀπεσύρθη δ' ἐπειτα καὶ ἐμόνασεν εἰς τὸν Ἀθῶν. Ἐγραψε δὲ εἰς 17 βιβλία Χρονικὴν ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχρι τῶν ἡμερῶν του, μὴ στερούμενον φιλολογικῆς ἀξίας, διότι ἦντλησε διὰ τὴν ἐποχὴν τῶν αὐτοκρατόρων ἐκ τῶν νῦν ἀπολεσθέντων βιβλίων τοῦ Δίωκος Κασαίου, ὡς καὶ ἐν γένει ἐκ Πολυδίου, Ἀππιανοῦ καὶ Πλουτάρχου, καὶ παραθέτει αὐτὰ τὰ πρωτότυπα κείμενα.

Ζώνη, πόλις τῆς Θράκης ἐπὶ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου τοῦ Αἰγαίου ('Ηρδ. Ζ, 39), ἔνθα,

κατὰ II. Μελᾶν (II, 2, 8) ὁ 'Ορφεὺς ἐκίνει ποτὲ δάση καὶ ποταμούς διὰ τῆς λύρας του.

Ζώνη, 1)

εἰς τὰς γυναῖκας ὑπὸ τὸ στῆθος, συνέχουσα τὴν ἐσθῆτα· εἰς τὰς κόρας καὶ ὑπὸ τὴν ἐσθῆτα· εἰς τοὺς ἀνδρας

περὶ τὴν ὀσφύν ἐπὶ τοῦ χιτῶνος. 'Ιδ. Ἐνδυμῆσις. — 2) Εἰς τοὺς δωρίους ναοὺς ἡ στήλη τῶν μετοπῶν καὶ τριγλύφων (ἰδ.). Λέγεται καὶ Διάζωμα.

Ζωοφόρος καὶ Ζωφόρος εἰς τοὺς δωρίους ναοὺς τὸ διάστημα τὸ μεταξὺ τῶν ἐπιστυλίων καὶ τοῦ γείσου, κοσμούμενον ἐξ ὀρθῶν διὰ σειρᾶς τριγλύφων καὶ μετοπῶν (ἰδ.). Εἰς τοὺς μεῖζονας ναοὺς τὸ μέρος τοῦ τοῦ τοῦ σπηλαίου τὸ ἀντιστοιχοῦν εἰς τὸ ἐπιστύλιον καὶ κοσμούμενον κατ' ἀρχὰς διὰ πολυτελεῶν συμπλεγμάτων, ὡς π. χ. ἡ τοῦ Παρθενῶνος παρίστα τὴν Παναθηναϊκὴν πομπήν.

Ζώπυρος, 1) Πέρσης, ὅτε Δαρεῖος ὁ Α' ἐπολιόρκει τὴν Βαβυλῶνα, προσελθὼν αἰματόφυρτος, καὶ ψευθεὶς ὅτι ἡκρωτηρίασεν ὑπὸ τοῦ βασιλέως. Οὕτως ἀπατήσας τὴν πόλιν, τὴν ἐπρόδωκε, καὶ ὁ Δαρεῖος τὸν ἐγκατέστησε διοικητὴν τῆς Βαβυλῶνος. Ἀλλ' εἰς δευτέραν ἐπανάστασιν οἱ κάτοικοι τὸν ἐφόνευσαν ('Ηρδ. Γ, 150, 203). — 2) Ἐγγονος ἐκείνου, βοηθήσας τὸν πατέρα του Μεγαβάρην, ἐπαναστάντα, ἔφυγεν εἰς Ἀθήνας καὶ ἔπεσεν εἰς πολιορκίαν τῆς Καρικῆς Κάστρου ('Ηρδ. Γ, 160). — 3) Φυσιογνωμολόγος ὅστις ἐξέφερε κρίσιν περὶ τοῦ συγχρόνου αὐτοῦ Σικελίου κράτους (Cic. Tusc. IV, 37. Fat. 5).

Ζωροάστρης, μεταρρυθμιστὴς τῆς Ἀριανῆς θρησκείας, ἀρχαιότερος τῶν Ὀρθοσκυτικῶν Ζενδικῶν βιβλίων, τῆς Ἀθέσταρ, εἰ καὶ οἱ Πέρσαι αὐτοὶ τὸν ἐνόμιζον σύγχρονον τοῦ Δαρείου ἢ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ 'Υστάσπου. Τότε ἴσως τὸ ὑπ' αὐτοῦ εἰσαχθὲν ὀρθοσκευμα συνειρήνη μετὰ τοῦ τῶν Μάγων, καὶ ἀπὸ Ἀλεξάνδρου καὶ μεθ' ἑλληνικῶν μύθων, καὶ ἔκτοτε ἤρξατο θεωρούμενος ὁ Ζωροάστρης ὡς ὁ εὐρέτης καὶ τῆς ἀστρονομίας καὶ τῆς μαγείας· καὶ πολλὰ περὶ τούτων συγγράμματα εἰς αὐτὸν ἀπεδίδοντο.

Ζώσιμος, ἱστορικὸς τοῦ τέλους τῆς 1^{ης} μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος, γράψας εἰς 5 βιβλία, κατὰ τὸ πλεῖστον διατηρούμενα, ἱστορικὰν νέαν ἢ ἱστορικὸν νέας ἐκδόσεως.

περιλαμβάνον ἐν περιλήψει μὲν τὰ ἀπὸ Αὐ-
γούστου μέχρι 395, λεπτομερῶς δὲ τὰ ἔκτοτε
μέχρι 410. Ὡς κυριωτέραν αἰτίαν τῆς πα-
ρακμῆς τῆς Ῥώμης θεωρεῖ τὴν κατὰπτωσιν
τοῦ ἀρχαίου ὀρησκειύματος. Κατὰ τὰ ἄλλα
δὲν στερεῖται εὐθυκρισίας.

Ζωστήρ, ἡ στρατιωτικὴ ζώνη, δερμα-

τίνη, ἔχουσα πόρπας ἐκ μετάλλου.

Ζωστήρ, ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς (ἰδ.).

Η

Ἡδῆ, ἡ προσωποποίησις τῆς νεότητος,
θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας (Ἡσιόδ.
Θεογ. 950), τοῖς θεοῖς
τὸ νέκταρ προχέουσα
(Ὅμ. Ἰλ. Δ, 2), νυμ-
φευθεῖσα τὸν Ἡρακλῆα
ὅτε κατετάχθη ἐν τοῖς
θεοῖς. Ἐν Σικυῶνι καὶ ἐν
Φλίουντι ἐκαλεῖτο Γα-
νυμήδα καὶ Δία. — 2)

Ἡλικία καθ' ἣν οἱ νέοι ἔπαυον λογιζόμενοι
ὡς παῖδες· ἤρχιζε δ' ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ τοῦ τέ-
λους τοῦ ἰε' ἔτους· ἀλλ' ἐν Ἀθῆναις ἀπὸ τέ-
λους τοῦ ιε' μέχρι τέλους τοῦ ιζ' διέτρεχον
τὸ στάδιον τοῦ ἐπὶ διετέος ἡ β' α', καθ' ὃ οἱ
πρόσθηται ἐγυμνάζοντο καὶ προπαρεσκευά-
ζοντο· κατὰ δὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ ιη' ἔτους ἐνε-
γράφοντο εἰς πολίτας, ὡμυνοὺς εἰς τὸ ἱερὸν τῆς
Ἀθηνᾶς τὸν ὅρκον τῶν ἐφήβων, κατε-
τάκτοντο εἰς τὴν ἐσωτερικὴν τοῦ τόπου φρου-
ράν, τὴν λεγομένην ἐν τοῖς μέρεσι (τοῖς
ἀκινδύνοις), καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν εἶχον
πρόσθετον, ἀλλ' ἄνευ ψήφου. Ἐπαυον δ' ὡς
ἐφηβοὶ θεωρούμενοι, καὶ ἦσαν ἄνδρες τελειο-
ποῦνται, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ κ' ἔτους. Ὁμοίως
καὶ ἐν Κρήτῃ ἦν τὸ ιε' ἔτος ὁ ὅρος τῶν ἐφή-
βων, οἵτινες ἐκεῖ ἐλέγοντο ἀγελαστοί,
ὅσοι κατετάκτοντο τότε εἰς τὰς ἀγέλας, τὰ
στρατιωτικὰ τάγματα. Καὶ ἐν Σπάρτῃ αἱ
οἰκίσαις τῆς ἡλικίας ἦσαν αἱ αὐταί, ἀλλ' οἱ
ἐφηβοὶ διηρῶντο εἰς εἰρηνας, τοὺς 19έτους,
καὶ μετὰ τὴν εἰρηναίαν, τοὺς τῶν 18έτων πρῶ-

τείρηνας δ' ἐλέγοντο οἱ 20ετείς, καὶ μετὰ
ἐν ἑτὶ ἔτος ἦσαν κυρίως ἄνδρες, σφαιρεῖς
καλούμενοι.

Ἡγέλοχος, 1) ὑποκριτής ἐν Ἀθῆ-
ναις, ὅστις τὸν στίχον 279 τοῦ Ὀρέστου τοῦ
Εὐριπίδου, ἐνθα λέγεται γαλήνη ὄρω (γα-
ληνὰ ὄρω) ἐπρόφερεν ἀδεξιῶς, ὡς γαλήνη
ὄρω καὶ κατεγελάσθη (Ἀριστοφ. Βάτρ. 304).
— 2) Εἰς τῶν ἱππάρχων τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐν
Ἀσίᾳ.

Ἡγεμόνη, ἰδ. Χάρις, Χάριτες.

Ἡγεμονία, 1) κράτους τινὸς Ἑλλη-
νικοῦ ἢ πολιτικῆς ὑπεροχῆς ὑπὲρ ἕτερα μετ'
αὐτοῦ συνδεδεμένα, καὶ ὧν τὴν συμμαχίαν
αὐτὸ διηύθυνεν ἀναλόγως τῆς δυνάμεώς του
καὶ τῶν ὅρων τοῦ συνδέσμου. Καὶ διοικητι-
κῶς μὲν ἦσαν τὰ εἰς τὴν ἡγεμονίαν ὑποκει-
μένα κράτη ἕκαστον ἀνεξάρτητον, καὶ ἐν τῇ
συμμαχικῇ συμβουλίᾳ, ἀποφασίζοντι περὶ πε-
λέμου καὶ εἰρήνης, ἕκαστον εἶχεν ἴσῃ ψήφον.
Κέντρον ὅμως ἦν τὸ ἡγεμονεῦον κράτος, ὡ-
δήγει εἰς τὸν πόλεμον, εἰσέπραττε τοὺς φό-
ρους, ὥριζε τὰς στρατευσίμους ἡλικίας, καὶ
ἔδιδε τοὺς στρατηγούς, οἵτινες, τῶν συμμα-
χῶν ἡγούμενοι, καὶ ξεναγοὶ ἐλέγοντο. — 2) Ἡγεμονία δικαστηρίου ἐν Ἀθῆ-
ναις ἦν ἡ ὑπὸ διαφόρων ἀρχῶν διεθυσσις αὐ-
τῶν κατὰ τὴν φύσιν τῆς δίκης. Ἡ ἡγεμο-
νεύουσα ἀρχὴ ἐδέχετο τὴν ἀγωγὴν, προανέ-
κρινε, καὶ προῆδρευε τοῦ δικαστηρίου ἐπὶ τῆς
διεξαγωγῆς τῆς δίκης. — 3) Περὶ ἡγεμο-
νίας συμμαριῶν, ἰδ. Λειτουργία.

Ἡγερία (καὶ **Μιγερία**), ἐν Ἰταλίᾳ νόμφη πηγῆς μαντικῆ, πρὸς ἣν ὁ Νουμάς ἤρχετο κρυφίως εἰς σπήλαιον, καὶ τὴν ἐσυμβουλευέτο διὰ τὰς ὀρησκειντικὰς διατάξεις ἃς ἤθελε νὰ εἰσαγάγῃ εἰς Ῥώμην (Liv. I, 19).

Ἡγήσανδρος, 1) Συστράτηγος τοῦ Ξενοφώντος ἐπὶ τῆς καθόδου τῶν μυρίων (Ξεν. Ἀνάδ. ΣΤ, 1, 5). — 2) ἐκ Δελφῶν, περὶ τὸν 6' αἰῶνα π. Χ., ἔγραψεν ὑπομνήματα, διάφορον ὕλην περιέχοντα, καὶ ἐξ ὧν πολλὰ ἠρύσατο ὁ Ἀθήναιος, καὶ προσέτι σύγγραμμα περὶ καλλιτεχνημάτων, ὑπόμνημα ἀνδριάντων καὶ ἀγαλμάτων.

Ἡγησίας, 1) ὁπαδὸς τῆς Κυρηναϊκῆς σχολῆς, ζήσας τὸν γ' αἰῶνα π. Χ. ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Κατ' αὐτὸν ἡ ἐπιθυμία ἦν τὸ ἄνθος, καὶ ὁ σκοπὸς ὁ καρπὸς τῆς ζωῆς. Ἐπειδὴ ὅμως εἰς πολλὰ δυστυχήματα ἦν ἐκτεθειμένος ὁ ἄνθρωπος, ἐνόμιζεν ἀνεπιτευκτον τὸν σκοπὸν τοῦτον, καὶ ἔλεγε τὸν θάνατον προτιμότερον τῆς ταιχύτης ὑπάρξεως, καὶ τόσον ζωηρῶς ἐξέθιχε τὴν θεωρίαν ταύτην ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ τῷ ἐπιγραφομένῳ ἀποκαρτερῶν, ὥστε πολλοὶ τῶν μαθητῶν του, οἵτινες ἐλέγοντο Ἡγησιακοί, ἐπεχείρησαν ν' αὐτοκτονήσωσιν· αὐτὸς δ' ἐπεκάλειτο Πεισιθάνατος (Cic. Tusc. I, 34). — 2) Σοφιστὴς καὶ ῥήτωρ ἐκ Μαγνησίας τῆς πρὸς τῷ Σιπύλῳ, ἔζη περὶ τὰ 300 π. Χ. Ὁ Κικέρων (Brut. 83. Or. 69) ἀναφέρει ὡς πρότυπον αὐτοῦ τὸν Χαρίσιον, μιμητὴν τοῦ Λυσίου. Λέγεται ἐπιδιδῶν τὸ ὕψος τὴν ἀφέλειαν, ἀλλὰ πάντῃ ἀνεπιτυχῶς, καὶ κατακρίνεται ὑπὸ τῶν ἀρίστων κριτικῶν. Καὶ Ἀλεξάνδρου ἱστορίαν φαίνεται γράψας, οὐχὶ λίαν ἀξιόπιστον (Πλούτ. Ἀλέξ. Γ.—Cell. IX, 4).

Ἡγησίλοχος, 1) Ῥόδιος, μετὰ τὴν πτώσιν τῆς δημοκρατίας ἐν Ῥόδῳ ἔδρυσεν τὴν ὀλιγαρχίαν, τῷ 356 π. Χ., ἀρωγῇ καὶ τοῦ Μουσώλου ἐκ Καρίας, ὅστις ἐπωφθαλμία εἰς τὴν κατάληψιν τῆς Ῥόδου. Ἀλλ' ἡ ἄκρατος

αὐτοῦ ἐκδιαιτήσις τὸν κατέστησε μισητὸν, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μουσώλου ἡλευθερώθησαν ἄλλιν οἱ Ῥόδιοι. — 2) Τῷ 171 π. Χ. ἀρχηγὸς τῶν Ῥοδίων, φίλος τῶν Ῥωμαίων (Liv. XLII, 45).

Ἡγησίνοους, ἐκ Περγᾶμου, τῷ 180 π. Χ. Ἀκαδημαϊκὸς φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Εὐάνδρου καὶ διδάσκαλος τοῦ Καρνεάδου (Διογ. Λαέρτ. Δ, 60.—Cic. Acad. II, 6, 16).

Ἡγήσιππος, 1) Ἀθηναῖος, πολιτικός καὶ ῥήτωρ, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους· νομίζεται ὁ συντάξας τὸν τούτῳ ἀποδιδόμενον καὶ σωζόμενον λόγον περὶ Ἀλόννησσου. — 2) Ἐκ Μικυθέρνης ἐν Μακεδονίᾳ, ἔγραψε, πλὴν ἄλλων, Παλληνικά καὶ Μιλησιακά. Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεύς (A, 49) τὸν καταριθμεῖ μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἀρχαίων καὶ λόγου ἀξίων. Διατηροῦνται δ' αὐτοῦ ἀποσπάσματα (Müller, Fragment. istor. græc.). — 3) Τῷ Ἰωσήπου (ἰουδαϊκῆς ἱστορίας) ἡ λατινικὴ μετάφρασις ἦν ἐπὶ πολὺ γνωστὴ ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, παραφθασὴν ἔκ τοῦ ἀληθοῦς.

Ἡγησίστρατος, 1) υἱὸς Πεισιστράτου, ἀρξας ἐπὶ τοῦ Σιγείου ἀφ' οὗ ὁ πατὴρ του ἐξέβαλεν ἐκεῖθεν τοὺς Μιτυληναίους (Ἡρδ. E, 94). — 2) Ἡλεῖος ἐκ τῶν Τελλιαδῶν (Ἡρδ. Θ, 37). — 3) Υἱὸς τοῦ Σαρμίου Ἀριστάρχου, πεμφθεὶς ὑπὸ τῶν συμπατριωτῶν του πρὸς τὴν ἐν Μυκάλῃ ναυμαχίᾳ πρὸς τὸν βασιλέα Λεωτυχίδην, καὶ παρακαλέσας ὑπὲρ τῆς ἐλευθερώσεως τῶν ἑλληνικῶν πόλεων ἀπὸ τῆς Περσίας (Ἡρδ. Θ, 90).

Ἡγητόρια. Ἰδ. Πλεκτηρία.

Ἡγίας, πιθανῶς ὁρθότερον Ἡγησίας (Λουκ. Φιλοφ. ΙΗ. Ῥήτ. διδ. Β, 4), γλύπτης Ἀθηναῖος ἐκ τῶν ἀρχαίων, εἰργάσθαι ἄγαλμα Ἀθηνᾶς, Διοσκούρους καὶ Κελητίζοντας παῖδας (Pl. XIX, 85).

Ἡδονικοί, Ἰδ. Ἀριστιπποί.

Ἡδωνες ἢ **Ἡδωνοί**, Ὁρακλικὸς λαὸς μετὰ τῶν ποταμῶν Στρυμόνος καὶ Νέστου, ἐγκατασταθεὶς ἀπὸ Φιλίππου Β' ἐν

τὴν Μακεδονίαν. Ἐνίοτε παρὰ ποιηταῖς, μά-
λιστα τοῖς Ῥωμαίοις (Horat.), τὸ ὄνομα ἐμ-
φαίνει τοὺς Θρᾷκας (Ἡρδ. Ζ, 100. — Οὐκ.
Δ, 109).

Ἡετίων, 1) βασιλεὺς τῆς Θήβης ἐν
Μυσίᾳ, πατὴρ τῆς Ἀνδρομάχης, γυναικὸς
τοῦ Ἑκτορος. Κυριεύσας τὴν Θήβην ὁ Ἀ-
χιλλεὺς, ἐφόνευσεν αὐτὸν καὶ 7 υἱοὺς του,
καὶ τῷ ἤγειρε τύμβον. Ἐν τοῖς λαφύροις δ' εὗρε
βαρεῖαν σιδηρεᾶν σφαῖραν, ἣν εἶχε ῥίψει ποτὲ
ὁ Ἡετίων, καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς τὴν ἐξέθηκεν
ἔπειτα ὡς γέρας εἰς τοὺς ἐπικηδεῖους ἀγῶ-
νας τοῦ Πατρόκλου, καὶ προσέειπε τὸν ἵππον
τοῦ Πηδᾶσον, καὶ πλουσίαν φόρμιγγα, ἣν λα-
βὼν ἔπαιξεν εἰς τὴν σκηνὴν του (Ἰλ. Ζ, 396,
415. Ι, 186. Π, 152. Ψ, 826). — 2) Βα-
σιλεὺς τῆς Ἰμβροῦ, ξένος Λυκάονος, ἐνδὲς
τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου. Ὅτε τοῦτον αἵχμα-
λωτίσας ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν ἐπώλησεν εἰς Λη-
μνον, ὁ Ἡετίων τὸν ἐξηγόρασε, καὶ τὸν ἔ-
πεμψεν εἰς Ἀρίσθην ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου
(Ἰλ. Φ, 40). — 3) Εἰς Τρωαδίτης, οὐ Πόδης
ἐκαλεῖτο ὁ υἱὸς (Ἰλ. Ρ, 575). — 4) Πατὴρ
Κυψέλου, τοῦ τυράννου τῆς Κορίνθου (Παυσ.
Β, 4, 4).

Ἡετωνία, ἀκρωτήριον κατὰ τὴν Δ
παραλίαν τοῦ Πειραιῶς. Οἱ Ἀ' τὸ ἐτείχισαν
ἐντα προμηθεύωσιν ἀσφαλῆ ἔκπλουν εἰς τοὺς
Σπαρτιάτας.

Ἡομῶς ἢ **Ἡοθάνειον** (Ἡούχ.),
τραγγιστήριον, ἐκ καλάμων, σπαρτίων ἢ τρι-
χῶν, εἰς σχῆμα κώνου ἀνεστραμμένον. Ἐνίοτε
δὲ, πρὸς διήθησιν οἴνου διὰ πάγου εἰς τὰς τρα-

πέδας, εἶχε σχῆμα λεκάνης, καὶ ἦν ἐξ ἄρ-
γυροῦ σύρματος, ἢ ἐξ ἀργύρου διατρήτου (Σχολ.
Ἀριστ. Ἰππ. 1147. — Ἀθην. ΙΑ, 470).

Ἡλακάτη, (ν. ῥῶκα), δι' ἧς νήθουσι
τὸ ἔριον, ὁμοιοτάτη παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τῇ

παρ' ἡμῖν, ἣν ῥάβδος, συνήθως κάλαμος, εἰς
τὴν ἀριστερὰν κρατούμενη ἢ εἰς τὴν ζώνην

ἐμπηγνυμένη, καὶ ἄνω ἔχουσα εἰληγμένην
τὴν το λύπην τοῦ ἐρίου. Ἡ νήθουσα διὰ
τῆς δεξιᾶς εἴλκεν ἐξ αὐτῆς κλωστήν, ὅπερ
εἰλέγετο στήμονα κατὰ γειν, καὶ ἐλί-
ξασα αὐτὴν περὶ τὸ ἄγγιστρον τοῦ ἀτρά-
κτου, συνισταμένον ἐκ βραχέος ῥαβδοῦ ἔχον-
τος κάτω σφόνδυλον βαρύτερον, ἑστρεφε
τὸν ἄτρακτον δι' ἄκρων τῶν δακτύλων, καὶ
ἀφ' οὗ οὗτος ἐνγίθι τὴν κλω-
στήν, εἴλυσεν αὐτὴν περὶ τοῦ
ἀτράκτου τὸ ξύλον, μέχρις οὗ
ἦν πλήρες, ὅτε ἀφαιρούσα τὸν
κλωστήρα (κουβάρι), τὸν ἐρ-
ριπτεν εἰς κάλαθον ἢ τα-
λάρον, ὃν εἶχε πλησίον τῆς.
Καὶ ἐπὶ Ὀμήρῳ ἦν γνωστὴ
ἡ χρῆσις τῆς Ἡλακάτης, καὶ
ἡ τῆς Ἑλένης ἦν χρυσῇ, καὶ
χρυσῇ λάκατοι ἦταν πολλάκις καὶ αἱ θεαί,

ἰδίως ἡ Ἀθηνᾶ, ὡς Ἐργά-
νη. Ἐν Ῥώμῃ πρὸ τῆς
νύμφης, ὅτε εἰσέρχεται τὸ
πρῶτον εἰς τὸν οἶκον τοῦ
νυμφίου, ἤγετο συνήθως ἡ
λακάτη. Ἡ ἀπέναντι εἰ-
κὼν, ἐκ Ῥωμαϊκοῦ ψηφι-
σματοῦ, παρίστανει τὸν Ἡ-
ρακλῆν νήθοντα παρὰ τῇ
Ὀμφάλῃ. ἴδ. Μοῦρα.

Ἡλεῖος, ἥρως τῆς Ἡλίδος 1) Υἱὸς
τοῦ Ποσειδῶνος, πατὴρ τοῦ Λύγειου, βασιλεὺς
τῶν Ἑπειῶν (Παυσ. Ε, 1, 6). — 2) Υἱὸς
τοῦ Ταντάλου, ὁ δούς τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς

τὴν Ἡλίδαν. — 3) Ὑῖος τοῦ Ἀμφιμάχου, βασιλεὺς τῆς Ἡλίδος ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Δωριέων (Παυσ. Ε, 3, 4).

Ἡλέκτρα, 1) θυγάτηρ Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος, ἐκ Θαύμαντος τεκοῦσα τὴν Ἴριν καὶ τοὺς Ἀρπυίας (Ἰσίδ. Θεογ. 265). — 2) Μία τῶν Πλειάδων, ἐκ Διὸς τεκοῦσα τὸν Ἰασίωνα καὶ τὸν Ἀδρδανον, πρὸς ὃν ἔφερε τὸ Παλλῆδιον εἰς τὴν Τρωάδα. — 3) Ἀδελφὴ τοῦ Κάδμου, καθ' ἣν ἐπωνομάσθησαν αἱ Ἡλεκτρίδες πύλαι ἐν Θήβαις. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ἰδ. Ὁρέστης. — 5) Θυγάτηρ τοῦ Λατίνου, ἐξ Ἰταλοῦ, τοῦ βαλῆως τῶν Οἰνωτρῶν, τεκοῦσα Ῥῶμον, τὸν κτίστην τῆς Ῥώμης.

Ἡλεκτρον, (τὸ ἀκτινοδύλον, διότι ἡλέκτωρ ἦν ὁ ἥλιος), ἡ γνωστὴ ὀρυκτὴ ὕλη, ἥτις ἐν τῇ θαλάσῃ μαλιστα εὕρεται, ἦν γνωστὴ ἐν τοῖς ὀμηρικῶς χρόνοις (Ὁδ. Δ. 73. Ο. 460. Σ. 205)· ἀλλ' ἀρχαιότατα ἐπεκράτησε τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ μιξεῶς τινος χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, ὡς ὅμοιον χρῶμα πιθανῶς παρκαγούσης, καὶ δὴ $\frac{4}{5}$ χρυσοῦ καὶ $\frac{1}{5}$ ἀργύρου (Pl. XXXIII. 4, 23), ὥστε δυσδιάκριτον ἐστὶ τίνα τῶν δύο ὑλῶν ἐκάστοτε μνημονεύουσιν οἱ ἀρχαῖοι. Κατὰ τὸν Φιλήμονα, τὸ κυρίως ἡλεκτρον ἦν διαφόρων χρωμάτων, λευκὸν ὅμοιον πρὸς κηρὸν, ὑπέρυθρον, εὕρισκόμενον ἐν Σκυθίᾳ. Ὁ Καλλίστρατος λέγει εἶδος αὐτοῦ χρυσόχρουν καὶ εὐφλεκτον· ὁ δὲ Παυσανίας (II, 5) μνημονεύει ἐν τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ ναυτῷ ἀγάλματος τοῦ Αὐγούστου ἐξ ἡλέκτρου καὶ οὐχὶ ἐκ μετάλλου. Ἐποιοῦντο δὲ χρῆσιν τοῦ ἡλέκτρου οἱ ἀρχαῖοι καὶ πρὸς θυμιάσιν, πρὸς περιδέραια, δακτυλίους καὶ ἄλλους κόσμους τῶν γυναικῶν, εἰς κατασκευὴν μικρῶν πολυτίμων ἀγγείων, ἐπικόσμησιν τῶν ὅπλων, φυλακτῆρια, κτλ. Ἐπρωτίμων δὲ τοῦ λευκοῦ τὸ ὑπέρυθρον καὶ οἰνόχρουν. Κατ' ἀρχὰς ἔφερον αὐτὸ οἱ Φοίνικες θαλασσοέμποροι· ἀλλ' ἔπειτα ἤρξατο κομιζόμενον ἐκ τῆς Βαλτικῆς διὰ ξηρᾶς, διὰ τῆς Πανονίας καὶ

ἄνω Ἰταλίας εἰς τὰς μεσημβρινωτέρας χώρας. Οἱ Τυρρηνοὶ δ' ἔφερον αὐτὸ ἐκ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Πάδου, διὰ τῶν πόλεων Ἀδριας καὶ Σπίνας εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἀσίαν· ἐξ οὗ καὶ ἐπεκράτησεν ὁ μῦθος ὅτι εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Πάδου κληθέντος Ἐβριδανῶ (Ἰδ. αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Φαέθοντος (τοῦ λάμποντος)· εἰς λεύκας μεταμορφωθεῖσαι, χύνουσιν ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ τῶν δάκρυα μεταβαλλόμενα εἰς ἡλεκτρον (Ον. Μετ. II. 364). Ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων ἡ μεγάλη εἰσαγωγὴ τοῦ ἡλέκτρου ἡλάττωσε πολὺ τὴν τιμὴν αὐτοῦ.

Ἡλιάδης, Ἰδ. Ἡλῖος.

Ἡλιάδα, λέξις σημαίνουσα σύνθεσιν ἐκ τοῦ ἀλιάζεσθαι (συνέρχεσθαι), ἦν ἐν Ἀθήναις ἡ ἐπωνυμία τοῦ δικαστικοῦ σώματος ἔχοντος τὴν δικαιοδοσίαν τῶν πολιτικῶν δικῶν, καὶ συγκειμένου ἐξ 6000, κατ' ἐπὶ πρὸς τοῦτο ὡς καὶ διὰ ψήφισιν τῶν νόμων κληρουμένων ἐκ τῶν ὑπερτριακονταετῶν, καὶ ἐν Ἀρδηττῷ, ὑπὲρ τὸ στάδιον, ὁμνούντων πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σπουδαίων τῶν καθήκοντων, δι' ὃ καὶ ὁμωμοκότες ἐλέγοντο (Δημ. π. Λεπτ. 75. Κ. Τιμοκρ. 746). Κατ' ἀρχὰς ἦν ἴσως αὕτη ἡ ἐκκλησία τοῦ δήμου, ἥτις ἀποφάσεις ἀφωρώσας εἰς ἄτομα δὲν ἐδύνατο λάβει δι' ὀλιγωτέρων τῶν 6,000 ψήφων, καὶ μεταγενεστέρως πιθανὸν ὅτι οὗτοι καὶ μόνον ἀπετέλεσαν ἰδιαιτέρον σῶμα, τὴν Ἡλιάδα, διὰ τὰς τοιαύτας ἀποφάσεις. Οὐδέποτε δὲ συνεδίαζον πάντες ὁμοῦ, ἀλλ' ἐκληροῦντο εἰς δέκα δικαστήρια ἢ φυλάς, ἅλλας τῶν δημοτικῶν, καὶ ἕκαστον συνέκειτο ἐκ 501 δικαστῶν, καὶ αὐτῶν κατὰ τὰς περιστάσεις οὐχὶ πάντοτε ὁμοῦ συνερχομένων, ἀλλὰ μόνον 201, 401· ἐν ᾧ ἄλλοτε, ὡς ἐπὶ εἰσαγγελῶν (Ἰδ.), δύο ἢ τρία δικαστήρια συνεκαλοῦντο εἰς ἓν καὶ συνεδίαζον (Πολυδ. II. 123). Ἀναλόγως δὲ τῆς φύσεως τῆς δικαστικῆς ἀλλοι ἄρχοντες ἦσαν ἄλλων εἰσαγωγεῖς καὶ συνήγον αὐτὰ εἰς διάφορα καταστήματα, πολλὰ λαχοῦ τῆς πόλεως κείμενα, πιθανῶς δέκα, ἐξ ὧν μνημονεύονται παρὰ τῶν ἀρχαίων καὶ

λεγόμενα τρίγωνον, βατραχιού. φοι-
κιοῦν, παράθυρον (Παυσ. Α, 28.
Πολδ. Η, 121), Βασίλειον, τῶν Θε-
ομοθετῶν, τῶν "Ενδεκα, τὰ ἐν τῷ
Ὁδεῖῳ (Ἀριστ. Σφ. 1147. — Πολδ. Θ,
44. — Ἀνθ. Μυστ. 28). "Εκαστος δὲ δι-
καστὴς ἐλάμβανε μετὰ τὸν ὄρκον μικρὸν
χάλκοον πινάκιον, φέρον τὸ ὄνομα αὐτοῦ,
καὶ ἐν γράμμα, δηλοῦν τὴν φυλὴν εἰς ἣν
ἐκλήρωθη. Πραεγράφοντο δὲ, ἥτοι διὰ
τοιχοκαλλήσεως ἀνηγγέλλοντο, ὑπὸ τῶν Θε-
ομοθετῶν (Πολδ. Κ, 87) αἱ δικάσιμοι ἡ-
μέραι, αἵτινες δὲν ἠδύναντο νὰ ὦσιν οὗδ' αἱ
ἐσθται, οὗδ' αἱ ἀποφράδες (αἱ 3 τελευταῖαι
ἐκάστου μηνός)· καὶ καθ' ἐκάστην δικάσιμον
αἱ ἄλλης κληρώσεως διενέμυντο αἱ 10 φυλαί
εἰς τὰ διάφορα δικαστήρια. Εἰσερχόμενοι δ'
αἱ δικασταί, ἐλάμβανον ἐκαστος ἀνὰ μίαν βα-
κτηρίαν, ἔχουσαν τὸ χρῶμα τοῦ δικαστηρίου,
καὶ ὥσως καί τι σύμβολον (Δρυσθ. π. Στφ.
218), ὃ παρουσιάζοντες εἶτα τοῖς Κωλακρέ-
ταις ("Ησύχ.—Σχλ. Ἀριστ. Σφ. 693, Ὁρν.
1540), ἐλάμβανον τὸν δικαστικὸν τῶν μι-
αδῶν, συνιστάμενον εἰς τριώδολον κατὰ
συνεδρίασιν (Ἀριστ. Πολ. Β, 9, 3).

"Ηλιαστήριον, ἐπίπεδος στέγη, ἐκτε-
ταμένη εἰς τὸν ἥλιον. "Ηλιακός, (Στφ. 12).
"Ηλιόδωρος, 1) Ἀθηναῖος, ἐπικη-
λούμενος ὁ Περιηγητῆς, συνέγραψε περὶ
150 π. Χ. περιγραφὴν τῆς Ἀκροπόλεως εἰς
12 βιβλία, ἧς ὀλίγα μόνον ἀποσπάσματα σώ-
ζονται.—2) Ἐκ Συρίας, σοφιστῆς, γραμμα-
τεὺς τοῦ Ἀδριανοῦ, εἶτα διοικητῆς τῆς Αἰ-
γύπτου, πατὴρ τοῦ διασέμου στρατηγοῦ Ἀ-
δελφίου Κασσίου, τοῦ ἐξαναστάντος κατὰ τοῦ
Μάρκου Αὐρηλίου. Κατὰ τινες αὐτὸς ὁ γρά-
ψας καὶ μετρίκην, ἣν ὅμως ἄλλοι εἰς
ἄλλον ὁμώνυμον, φίλον τοῦ Ὁρατίου (27
π. Χ.) ἀποδίδουσι.—3) Υἱὸς Θεοδοσίου ἐξ
Ἑμέσης τῆς Συρίας, περὶ τὰ 400 μ. Χ.
ἐπίσκοπος Τρίκκης (Τρικιάλων) ἐν Θεσσα-
λίᾳ. Ὅτε ἦν νέος, ἔγραψε τὸ Λίθιοπικὸν ἐρω-
τικὸν μυθιστόρημα εἰς 10 βιβλία, τὸ πρῶτον
(ΑΡΧ. ΛΕΒ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α').

τῶν γνωστῶν τοῦ εἶδους τούτου Ἑλληνικῶν
συγγραμμάτων, καὶ τὸ ἀριστον κατὰ τὴν πλο-
κὴν, τὴν περιγραφὴν τῶν χαρακτήρων καὶ τὴν
ἠθικὴν τάσιν, διηγούμενον τὰς περιπετείας
Χαρικλείας, τῆς θυγατρὸς Ὑδάσπου, τοῦ βα-
σιλέως τῆς Αἰθιοπίας, καὶ τὰς τοῦ Θεσσαλοῦ
Θεαγένους. Διὰ δεσμῶν ἀγνοῦ ἐρωτος συν-
δεόμενοι, εἰ καὶ πολλάκις χωρίζονται, καὶ
διὰ διαφόρων πειρασμῶν καὶ κινδύνων διερ-
χονται, διατηροῦσιν ὅμως πάντοτε ἐν αἰδή-
μονι διαγωγῇ τὴν πρὸς ἀλλήλους πίστιν,
μέχρις οὔ, πρὸ τοῦ θρόνου τοῦ βασιλέως τῶν
Αἰθιοπῶν, καὶ πρὸ τοῦ βωμοῦ εἰς δὴ ὁ Θεα-
γένης ἐμελλε νὰ θυσιασθῇ, λαμβάνουσι τῆς
ἀρετῆς τῶν τὸ βραδεῖον.

"Ηλιοκείμενος, παρὰ Ῥωμαίοις θω-
μάτιον μεσημερινόν, μὴ δεόμενον θερμάνσεως
τὸν χειμῶνα (1. Ερ. Ulp.).

"Ηλιος, ποιητ. Ἡ ἥλιος, υἱὸς τοῦ
Τιτάνος Ὑπερίωνος καὶ τῆς Θείας, Τιτάν
καὶ Ὑπεριωνίδης, ἡ καὶ αὐτὸς Ὑπε-
ρίων καλούμενος, ἀδελφὸς τῆς Σελήνης καὶ
τῆς Ἡούς. Τὸ πρῶτ' ἀνῆρχατο ἐκ τῆς λί-
μνης τοῦ Ὀκεανοῦ τὸ λαμπρὸν του τέ-
θριππον, ὑπὸ πυριπνέων ἵππων αὐρόμενον,
διέτρεχε τὸν οὐρανόν, καὶ τὸ ἐσπέρως κατε-
δύετο πάλιν εἰς τὸν Ὀκεανόν· διὰ νυκτὸς δὲ
φέρεται ἐντὶς χρυσοῦ κέλης διὰ τῶν Ὑπερ-
βορείων τῆς γῆς αὐθις πρὸς Ἐω, ἐνθα εἶχε
λαμπρὸν μέγαρον. Ὁ Ὀμηρὸς ὅμως δὲν
μνημονεύει τούτων τῶν λεπτομερειῶν, ἀλλ'
ὁ "Ηλιος κατ' αὐτὸν, πανταχοῦ διὰ τῶν ἀκτι-
νων του εἰσδύων, βλέπει τὰ πάντα, ἐστὶ
πανθερκῆς, δι' ὃ καὶ οἱ τὰ κεκρυμμένα
καὶ ἄγνωστα ὁμνούντες πολλάκις ἐπικαλοῦν-
το αὐτὸν (Ἰλ. Γ', 277). Ἐπὶ τῆς νῆσου Τρι-
νακρίας εἶχεν ἐπτά ἀγέλας βοῶν καὶ ἐπτά
ποίμνια, ἐκαστον συγκεῖμενον ἐκ 50 ζώων,
οὔτε αὐξομένων οὔτε ἐλαττουμένων ποτέ (Ὁδ.
Μ, 127), σύμβολα βεβαίως τοῦ ἔτους, συνι-
σταμένου, κατὰ τοὺς ἀρχαιστάτους, ἐκ 50
ἐβδομάδων, ὧν ἐκάστη εἶχεν 7 ἡμέρας καὶ 7
νύκτας. Ἐπομένον δὲ τὰς ἀγέλας καὶ τὰ

ποίμνια ταῦτα αἱ ἐκ τῆς Νεαίρας θυγατέρες του Φαέθουσα (ἡ Φωτεινὴ) καὶ Λαμπειώ. Ἐκ δὲ τῆς Πέρσης ἢ Περσηίδος ἔσχε τέκνα τὸν Αἰήτην καὶ τὴν Κίρκην, ἐκ Κλυμένης τὸν Φαέθοντα, οὗ τὸ ὄνομα ἦν καὶ τοῦ Ἡλίου ἐπιθετον (Ὁδ. Ε, 479). Οὗτος, ἔφηρος ἤδη, ἐξήγησε καὶ ἔλαβε παρὰ τοῦ πατρὸς του τὴν ἄδειαν ἐπὶ μίαν ἡμέραν αὐτὸς νὰ ὁδηγήσῃ τοῦ Ἡλίου τὸ ἄρμα. Ἀλλ' οἱ φλογεροὶ ἵπποι, ἀφηνιάσαντες ὑπὸ τὴν ἀδείον αὐτοῦ χεῖρα, ἐφέροντο ἄνω καὶ κάτω, καὶ ἐνέπρησαν τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν· ὁ δὲ Ζεὺς, ἵνα προλάβῃ τὴν παντελεῖν τοῦ κόσμου καταστροφὴν, ἐκεραύνωσε τὸν Φαέθοντα, ὃν, πεσόντα εἰς τὸν ποταμὸν Ἡριδανόν, θρηνοῦσιν αἱ ἀδελφαὶ του Ἡλιάδες ἢ Φαέθοντιδες, μεταμορφωθεῖσαι εἰς ἐλάτας ἢ λεύκας, τὰ δὲ δάκρυα αὐτῶν ἐγένοντο ἤλεκτρον. Ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα δὲ χρόνοις συνεταυτίσθη ὁ Ἡλιος μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις ἐκ τούτου καὶ Φαῖθος ἐπιλέγεται, ὁ τὰ πάντα βλέπων θεὸς, μετὰ τοῦ τὰ πάντα εἰδότης θεοῦ τῆς μαντείας. Ὁ Ἡλιος πολλαχοῦ ἐλατρεύετο, ὡς ἐν Κορίνθῳ, ἐν Ἀργεῖ, ἐν Ἡλίδι καὶ μάλιστα ἐν Ῥόδῳ, ἐνθα κολοσσαῖον αὐτοῦ ἄγαλμα, ἐν τῶν ἐπτὰ θαυμάτων, ἴδρυτο κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ λιμένος. Ἱερὰ δ' αὐτοῦ ἦσαν ὁ ἀλέκτωρ, καὶ λευκὰ ζῶα, ἰδίως ἵπποι. Τὸν παρίστα δ' ἡ τέχνη ὅμοιον τῷ Ἀ-

Νόμισμα Ῥόδου.

πόλλωνι, ἴσως τι μᾶλλον σωματώδη.

Ἡλιοτρόπιον, ἴδ. Ἡμέρα.

Ἡλείου κρήνη, παρὰ τὸν ναὸν τοῦ Ἀρμυῶνος, ἐν Λιβύῃ. Τὸ ὕδωρ τῆς ἦν, καὶ ἔτι ἐστὶ, θερμὸν τὸ μεσονύκτιον, ψυχρὸν τὴν μεσημβρίαν (Αἰσχ. Προμ. 808.—Ἡρδ. Δ, 181.—Διόδ. ΙΖ, 50).

Ἡλείου λέμνη, παρ' Ὀμήρῳ (Ὁδ. Γ, 1) ἡ ἐξ ἧς αἵρεται ὁ ἥλιος πᾶσαν αὐγὴν.

Ἡλείου πόλις, 1) (Ἀσσυριστὶ Βαβλ

Βέν), πόλις τῆς Κοίλης Συρίας «πρὸς τῇ Λιβάνῳ». κατὰ τὰς πηγὰς τοῦ Ὁράτου ἡ κυριώτερα ἐδρα τῆς λατρείας τοῦ Βαβλ. ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὅτε μὲν ὡς τοῦ Ἡλίου, ὅτε δὲ ὡς τοῦ Διὸς θεωρουμένου, δι' ὃ καὶ ὁ Ἀντωνῖνος ἐνταῦθα λαμπρὸν ναὸν τοῦ Διὸς ἤγειρε. Ταύτης σώζονται ἐρείπια μεγάλῃ πρεπῇ.—2) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἀνατολικώτερον τοῦ Νείλου, ἐπὶ τῆς διώρυγος δι' ἧς ἐκοινώνει ὁ ποταμὸς μετὰ τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου. Ἐνταῦθα κυρίως ἐλατρεύετο ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ὁ ἥλιος, καὶ τὸ ἐμύλημα αὐτοῦ, ὁ ἱερὸς ταῦρος Μνεῦις. Ἐνταῦθα ἦν καὶ ἡ θέσις τῆς περὶ τοῦ Φοίνικος διηγήσεως καὶ ἐορταὶ ἐτελοῦντο μεγάλαι (Ἡρδ. Π, 3, Ζ, 59). Ἐπὶ Καμβύσου κατεστράφη ἡ πόλις, καὶ ἐπὶ Στράβωνος ἔμενε μόνος ὁ ναὸς (Στρ. ΙΖ, 805.—Διόδ. Α, 84).

Ἡλις ἢ Ἡλεία, (κατὰ τὴν ἐγγώριον διάλεκτον Βάλις, Βαλεία, ἥτοι Πάλλες, Γαλεία), ἡ Δ. ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου, κατερχομένη ἀπὸ Ἀχαΐας μέχρι Μεσ-

σηνίας, καὶ Α. ἔχουσα τὴν Ἀρκαδίαν, Δ. δὲ τὴν θάλασσαν. Ἀπετέλουν δ' αὐτὴν α) ἡ κυρίως Ἡλις, Β. ἡς τὸ δυτικὸν ἐλέγετο

Κοίλῃ Ἡλις, πρὸς Α. δ' εἶχεν ὅρος Ἀκρωρειαν καλούμενον· β) Ἡ Πισατία ἢ Πισαία, ἐν τῷ μέσῳ· γ) ἡ ὀρεινὴ Τρίφυλλία εἰς Ν. Ἀλλ' ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ἔπαυσεν ἡ διαίρεσις αὐτὴ οὐσα πολιτικὴ. Τὰ Ἀχαϊκὰ καὶ Ἀρκαδικὰ ὄρη εἰσχωροῦσι καὶ εἰ

αὐτὴν. Πρὸς Β. ἡ ἀπότομος Σκόλλις ἐστὶν ἰσως ἡ Ὀμηρικὴ «πέτρῃ Ὠλενίῃ» ὁ Ἑρμάνθος (ν. Ὠλενός, 2225^μ). ἡ Λάμπεια (ν. Ἀστράς), ἔχουσα λαμπούσας χιονοκαπεῖς κορυφάς. Πρὸς Ν. ἡ 600^μ ὕψηλὴ πεδιάς Φολόη (Λάλα), πρὸς τῇ Ἀρκαδίᾳ, εὖ ἐκτείνεται τὸ Κρόνιον καὶ ἡ Σαύρου δειράς. Ἐν Τριφυλίᾳ δὲ χωροῦσι πρὸς Δ. τὸ ὄρος Φελίον (ν. Πλατιά), ὄριον πρὸς τὴν Πίσαν· ἡ Μίνθη (ν. Ἀλόηνα), 1220^μ ὕψ. καὶ ἡ Λάπιθος, ἡ Δ. παρέκτασις τοῦ Λυκαίου ὄρους. Ἡ παραλία ἐστὶ τὸ πλείστον ἐπίπεδος καὶ πολλὰκις ἐλώδης· ἀλλὰ τραχέα προκύπτουσι δύο ἀκρωτήρια πρὸς Β. ὁ Χελωνάτας (Τορνέζο), τὸ ΒΔ πέρας τῆς Πελοποννήσου, καὶ Ν. ὁ Ἰχθύς (ν. Κατάκωλον), κατ' ἀρχάς, ὡς φαίνεται, νῆρος, προσχωθεῖσα μετέπειτα. Ποταμὸς ἀναρρεῖ ὁ Πηνειὸς τὴν Κοίλην Ἡλίδα, ἐξ Α. καὶ τὸν Λάδωνα δεχόμενος, ὅστις καὶ Σελήεις ἐλέγετο· Ν. δὲ τοῦ ἀκρωτηρίου Ἰχθύος, ῥέει, ἐξ Ἀρκαδίας πηγάζων, ὁ Ἀλφειὸς, ἔχων παραποτάμια δεξιῶς τὸν Ἑρμάνθον, τὸν Κλάδεον, τὸν Ἐνιπέα, καὶ ἀριστερῶς τὸν Διάγοντα, ὄριον τῆς Ἀρκαδίας, τὸν Δαλίωνα, τὸν Ἀχέροντα καὶ τὸν Σελινούντα. Ἐν Τριφυλίᾳ δὲ μνημονεύονται· ὁ Ἀνιγρος, ὁ ὀμηρικὸς Μινυήτης (Ἰλ. Α, 722) μετὰ τοῦ παραποταμίου τοῦ Ἀκίδα ἢ Ἰαρδάνου, ἔχων ἔλη κατὰ τὰς ἐκβολάς· Ν. δὲ ἡ Νέδα ῥέει μεταξύ Ἡλίδος καὶ Μεσσηνίας.—Ὁ Κυλλήνιος κόλπος, κατὰ τὴν πόλιν Κυλλήνην κληθεῖς, φθάνει Ν. μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου Χελωνάτα· μεταξύ δὲ τούτου καὶ τοῦ Ἰχθύος ἀνοίγεται ὁ Χελωνάτας κόλπος, μεθ' ὃν Ν. ἔπεται ὁ Κυπαρίσσιος. Κυρίως δὲ λιμένας ἡ παραλία δὲν ἔχει. Πρὸς τοὺς ἀρχαίους αὐτόχθονας τῆς χώρας, τοὺς τοῦ Οἰνομάου καὶ Πέλοπος, λέγονται κατελόντες πρὸ Ὀμήρου ἤδη καὶ δύο Θεσσαλιῶντες, οἱ Ἐπειοὶ καὶ οἱ Αἰτωλοὶ, εἰς τὴν πόλιν Ἡλιν. Εἰς τὴν Τριφυλίαν μνημο-

νεύονται Καύκωνες καὶ Μινυεῖς ἐκ Λακωνίας, ὧν πολλὰς πόλεις κατέστρεψαν οἱ Ἡλεῖοι (Ἡρδ. Δ, 148). Ἡ ἔκτασις τῆς χώρας ἦν περὶ τὰ 50 τετραγ. μίλια· ὁ δ' ἀρχαῖος αὐτῆς πληθυσμὸς ἐκτιμᾶται ὑπὲρ τὰς 180,000.—Πόλεις ἐν τῇ κυρίῳ Ἡλίδι ὑπῆρχον τὸ Βουπράσιον, ὃ καὶ ὁ Ὀμηρος (Ἰλ. Α, 756) λέγει σιτοφόρον (πολύ-πυρον), καὶ ἰσως πεδίον τότε μᾶλλον ἢ πόλιν. Ἡ Μύρσινος, εἴτα Μυρτούντιον· ἡ Κυλλήνη, πόλις ἔχουσα λιμένα εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πηνειοῦ, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Ὀξύλου. Ὡχυρώθη δὲ τῷ 471 π. Χ. ἡ ἀκρόπολις αὐτῆς, καὶ τῇ ἐδόθησαν τρία γυμνάσια· Πύλος, ἡ Ἡλειὰκὴ λεγομένη, πρὸς διάκρι-σιν τῆς Τριφυλιακῆς καὶ τῆς Μεσσηνιακῆς· ἔκειτο ἐπὶ τοῦ Λάδωνος, κατὰ τὰς ἐκβολὰς αὐτοῦ εἰς τὸν Ἀλφειὸν, 70 στάδια ΒΔ τῆς Ὀλυμπίας· Ἐφύρα, ἀρχαία πόλις Πελασγικὴ ἐν τῇ Σελλητιδί.—Ἐν τῇ Ἀκρωτείᾳ ἔκειτο τὰ ὄχυρά μεθόρια χωρία· Λάσιον, Θραῦστος ἢ Θραῖστος, Θαλάμαι, Ἀλιον, Εὐπάγιον καὶ Ὀποῦς. Εἰς τὴν Πισατίν ἢ Πίσαν ἢ Πίσαν, ἀρχαιοτάτῃ πόλιν ἐπὶ Πέλοπος, ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν δὲ μετὰ τὸν γ' Μεσσηνιακὸν πόλεμον ἐντελῶς καταστραφεῖσα (455 π. Χ.), ὥστε καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἐδίσταζον περὶ τῆς ποτὲ ὑπάρξεώς της· ἡ Ὀλυμπία, εἰς τὴν δεξιάν ἔχουσα τοῦ Ἀλφειοῦ, ἔνθα εἰσβάλλει ὁ Κλάδεος εἰς αὐτὸν, θέσις πολυτελῶν ἀγωνιστικῶν οἰκοδομημάτων καὶ ἱερῶν. Ἐπὶ τῆς ἀπ' αὐτῆς παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους ἀγοῦσης παραλίας ἱερᾶς ὁδοῦ ἔκειτο τὸ Δυσπόντιον (ν. Πύργος), καταστραφὲν ἐν πολέμῳ μεταξύ Ἡλεῶν καὶ Πισαίων· Ἀρπίννα, Κυκίσσιον, Λετρίνοι, Φεῖα. Ἐν τῇ Τριφυλίᾳ τὸ Ἐπιτάλιον, ἡ Ὀμηρικὴ Θρυέσσα, Ν. τοῦ Ἀλφειοῦ παρὰ τὰς ἐκβολὰς αὐτοῦ· ἡ Σκιλλοῦς ἐπὶ τοῦ Σελινούντος, ἣν οἱ Σπαρτιάται ἐδωρήσαντο τῷ Ξενοφῶντι (Πaus. Ε, 6, 4.—Εην. Ἀν. Ε, 3, 7. Ἑλλ. ΣΤ, 5, 2), Β. αὐτῆς τὸ φρούριον Τυπαῖον, ἐξ οὗ κατε-

κρημνίζοντο ὅσαι γυναῖκες ἐτόλμων νὰ ἴδωσι τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας· τὸ Σαμικὸν ἢ ἡ Σάμος, ἔχον ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, ἐνθα ἐτελοῦντο αἱ ἐορταὶ τῆς Τριφυλικῆς συμπολιτείας, καὶ διὰ τὴν στρατιωτικὴν δὲ θέσιν αὐτοῦ σπουδαῖον, ὡς κείμενον ἐπὶ τῆς στενωποῦ μεταξὺ τοῦ ὄρους Μίνθης καὶ τῶν παραθαλασσίων τελευμάτων· ἡ Τριφυλικὴ Πύλος, οὐχὶ ἡ τοῦ Νέστορος, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Μάμου· ὁ Λέπρεος· τὸ Ἑπειον, τοῦ Ὀμήρου τὸ Εὐκτιτον αἰπὺ· ἡ Πύργος κτλ. (Στρεβ. Η. 335).

Ἡλύσιον, ἐν Ὀμήρῳ ὠρχαῖον πεδῖον εἰς τὴν Δέσχατιάν τῆς γῆς, ἐντεῦθεν τοῦ Ὠκεανοῦ, ἐνθα οὔτε χιὼν ὑπάρχει, οὔτε θύελλα ἢ βροχὴ, ἀλλὰ διαρκῆς πνέει ὄρεσσις ζέφυρος ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ ἐν μακρῇ ζῶσιν ἐκεῖ, χωρὶς νὰ ἴδωσι τὸν θάνατον, ὁ ξανθὸς Ραδάμανθυς καὶ οἱ ἀγαπητοὶ τοῦ Διὸς, οἷον ὁ Μενέλαος, καθ' ὃ γαμβρὸς τοῦ θεοῦ (Ἰδ. Εὐρπ. Ἑλ. 1676). Ὁ Ἡσίοδος (Ἑργ. 167) μνημονεύει νήσων μακάρων ἐν τῷ Ὠκεανῷ, ἐνθα οἱ ἥρωες τῆς τετάρτης γενεᾶς μετὰ θάνατον ὑπὸ τὸν Κρόνον εὐδαίμονες διάγουσιν. Ὁ Πίνδαρος (Ὀλ. Β, 61) διακρίνει μεταξὺ τοῦ Ἡλυσίου, ὅπερ ἦν ἡ ὑπὸ γῆν διαμονὴ τῶν δικαίων, καὶ μεταξὺ τῶν νήσων τῶν μακάρων. Κατὰ τὴν Ὀρφικὴν Πυθαγόρειον θεωρίαν τῆς μετεμψυχώσεως εἰς ταύτας ἔρχονται οἱ τρεῖς διὰ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου (τοῦ Ἡλυσίου) διαβάντες χωρὶς ποινῆς νὰ γείνωσιν ἄξιοι. Ἐκεῖ βασιλεύει ὁ Κρόνος, πάρεδρον καὶ δικαστὴν προσλαβὼν τὸν Ραδάμανθον, καὶ ἐκεῖ κατοικοῦσιν ὁ Πηλεὺς, ὁ Κάδμος καὶ ὁ Ἀχιλλεύς.

Ἡμαθία, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Μακεδονίας (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 226)· διετηρήθη δὲ μετὰ ταῦτα καὶ εἰς ἐν ἑκ τῶν τμημάτων αὐτῆς, τὸ μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἀλιάκμονος καὶ Ἀξιού, ὁ διαρρέει ὁ Λυδίας (ἢ Λουδίας). Ἐνταῦθα ἦν ἡ ἀρχαιοτάτη ἔδρα τῶν βασιλέων, καὶ πόλεις περιέχοντο ἐν αὐτῇ ἡ Βέρροια, αἱ

Αἰγαί (ἢ Αἰγαῖαι), εἴτα ἡ Ἑδεσσα, ἐνθα ἐφρονεῖτο Φίλιππος ὁ Β', ἡ Εὐρώπας, ἡ Ἰδομένη, τὸ Κίτιον, ἡ Κύρρος, κτλ. Καὶ πόλεις Ἡμαθία προσέτι μνημονεύεται.

Ἡμαθίων, ἴδ. Ἡώς.

Ἡμέρα, ἡ φυσικὴ, ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, κατὰ τὴν θέσιν τῆς νυκτὸς ἀπὸ τῆς δύσεως μέχρι τῆς ἀνατολῆς. Ἡ νύξ κατὰ τοὺς μύθους καὶ κατὰ τὰς Ὀμηρικὰς ποιήσεις (Ἰλ. Ε, 250) ἐδάμαζε θεοὺς καὶ ἀνθρώπους, καὶ αὐτὸς ὁ Ζεὺς δὲν ἤθελε νὰ τὴν δυσαρεστῇ. Ἡ δὲ πολιτικὴ ἡμέρα ἦν τὸ ἡμερονύκτιον (τὸ νυχθήμερον) παρὰ τοῖς Ἕλλησι, ἀπὸ δύσεως μέχρι δύσεως τοῦ ἡλίου, παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἀπὸ μεσονυκτίου ἕως μεσονύκτιον, παρὰ Βαβυλωνίοις ἀπὸ ἀνατολῆς εἰς ἀνατολήν, παρὰ Ὑμβρίοις ἀπὸ μεσημερίας εἰς μεσημερίαν. Ἐπὶ Ὀμήρου, καὶ μέχρι τῶν Ἀλεξανδρινῶν ἡ ἡμέρα δὲν διαιρεῖται εἰς ὥρας, ἀλλ' ὀρίζεται ὁ χρόνος κατὰ τὴν πρόοδον τοῦ λυκαυγοῦς καὶ τοῦ ἡλίου, καὶ διακρίνεται ἡμέρᾳ πρῶτῃ, πρῶτῃ τῆς ἡμέρας, ἔπειτα μέσση ἡμέρᾳ ἢ μεσημβρία, καὶ τέλος δεύτῃ, διαιρουμένη εἰς δεῖλῃν πρῶταν καὶ δεύτῃν ἢ δεῖλεον ἡμέρᾳ (Ὀδ. Ι, 54 Ἰλ. Φ, 111). Ὑπῆρχον δὲ καὶ πολλαὶ ἀλλοίαι ἐκφράσεις δηλοῦσαι τὰς ἐποχὰς τῆς ἡμέρας, καὶ ἰδίως δεδανεισμέναι ἐκ τῶν συνήθων καθημερινῶν ἐργασιῶν, οἷον «πληθούσαν τῆς ἀγορᾶς» ἢ «περὶ πληθούσαν ἀγοράν». Ἀλλ' ἤδη περὶ τὰ 500 π.

ὁ Ἀναξίμανδρος καὶ ὁ Ἀναξίμενης εἰσήγαγον εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ ἐν Βαβυλωνί, ὡς φαίνεται, τὸ πρῶτον ἐπιστήθην ἡλιακὸν ἢ σκιασθρῆν καὶ ὠρολόγιον ἢ πλόον καθ' ὃν γινώμων, βελόνῃ κάθετος ἐπὶ πεδῷ ἢ κοίλῃς ἐπιφανείας, ἐδείκνυε διὰ τῆς σκιάς τῆς τὴν μεσημβρίαν, τὴν ἰσημερίαν, καὶ τὰς τροπὰς, καὶ μετὰ ταῦτα διὰ βαθυμεινῶν τελειοποιήσεων, καὶ τὰς εἰς ὥρας δια-

ῥέσεις τῆς ἡμέρας. Διηρέθη δὲ εἰς 12 ὥρας, ὡν τὸ μῆκος διέφερε κατὰ τοῦ ἔτους τὴν ἐποχὴν. Καὶ ἡ νύξ ἔχει ἐν Ὀμήρῳ (Ἰλ. Κ, 252) τρία μέρη ὡς καὶ ἡ ἡμέρα, τὸν ἔσπερον, τὸν νυκτὸς ἀμολγὸν μεσονύκτιον, καὶ τὴν ἀμφιλύκην νύκτα, τὰ ἑξημερώματα (Ἰλ. Η, 433). Βραδύτερον, ἐκ τῆς τάξεως τῶν στρατοπέδων εἰσῆχθησαν τρεῖς νυκτὸς φυλακαί, ἀνὰ 4 ὥρας ἐκάστη. Πολυτελεῖς ὠρολόγιον σκιαθρικὸν ὠκοδόμησε παρὰ τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ Τραϊανοῦ Ἀνδρόνικος ὁ ἐκ Κυρρήστου, ὁκτάπλευρον πύργον σωζόμενον, εἰς οὗ τὰς ἐξω ἐπιφανείας γραμμαὶ δεικνύουσι τὸ καὶ ἐκάστην ὥραν μῆκος τῆς σκιάς χαλκῶν ράβδων, αἱ ἀπολεσθεύσας, ἐνήρμοσεν αὖθις μετ' ἐμβριθὲς σπουδῇ ὁ πλοίαρχος Παλάσκας, ἐντὸς δὲ εἶχε κλεψύδραν, δεξαμένην οὕτω κληθεῖσαν κατὰ τὴν ἐξ Ἀκροπόλεως προρρέουσιν ὑπόγειον καὶ ἀφανῆ πηγὴν, τὴν Κλεψύδραν, μετοχευθεῖσαν ἐνταῦθα δι' ἔτι σωζομένου ὑδαγωγείου, καὶ στρέφουσιν τὸ πάλαι μηχανήμα δεικνύον τὰς ὥρας τῆς νυκτὸς ὡς καὶ τὰς κατὰ τὰς ἀνηλίδους ἡμέρας. "Ἐξῶθεν δ' ὁ πύργος εἶχε καὶ τὰς παραστάσεις καὶ τὰ ἑνόμενα τῶν ὀκτὼ κυριωτέρων ἀνέμων, καὶ ἦν ἀνεμοδείκτης πολυτελέστατος (Ἰδ. Ἀνεμοί).

Ἡμεροδρόμοι, δημόσιοι ταχυδρόμοι, τὰς ἀγγελίας κομίζοντες (Πλούτ. Ἀριστ. Κ. — Πaus. ΣΤ, 16). οἱ αὐτοὶ καὶ ἡμερομολογισταὶ (Ἀρποκρ. Ἡσύχ.) ἡμεροσκοποὶ δὲ (Ἡρδ. Ζ, 181, 192. — Ξεν. Ἑλλ. Α, 1, 2), οἱ ταττόμενοι ἵνα ἐπιβλέπωσι καὶ ἀγγέλλωσι τὰ συμβαίνοντα, ὡς ἐπὶ μαχῶν.

Ἡμερόκοιτος, ὁ τὴν ἡμέραν καὶ νύκτα κλίνειν καὶ τὴν νύκτα ἀγρυπνῶν, ὡς οἱ κλέπται (Ἡσ. Ἐργ. 607).

Ἡμεθωράκιον, Ἰδ. Θώραξ.

Ἡμῖνα, μέτρον ξηρῶν ἡρέυστων, μάλιστα παρὰ Σικελοῖς, τὸ ἥμισυ τοῦ ξέστου, ἢ τῆς κοτύλης (Ἀθην. ΙΑ, 479. ΙΑ, 648. — Ἡσύχ. λ. Ἡμίνα).

Ἡμιολέα, Ἰδ. ναῦς.

Ἡμίονος, ζῶον ἐπιζήτητον καὶ ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς χρόνοις διὰ τὴν ἐργατικὴν τῆς τοῦ (ταλαεργός. Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 654 Ρ, 742) σύρον, ἀχθοφόρον ἢ ἱππεύμενον. Ἀπὸ τῆς 10 Ὀλυμπιάδος ἐγένετο δεκτὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ εἰς τὰ ἱπποδρόμια, ἀλλ' οὐχὶ ἐπὶ πολὺ, διότι δὲν διαπρέπει ἐπὶ κομψότητι. Καὶ χλευάζεται μὲν ἐνίοτε ὡς ζῶον εὐθες (Plaut. Cistell. IV, 2, 12), ἀλλὰ δὲν περιφρονεῖτο.

Ἡνίοχοι, λαὸς εἰς τὴν ΒΑ παραλίαν τοῦ Εὐξείνου Πόντου κατὰ τὴν Ἀσιατικὴν Σαρματίαν καὶ τὸ Ἡράκλειον ἀκρωτήριον, ὑπὸ τὸ Κοράξιον ὄρος. Ἐπὶ Μιθριδάτου συνίσταντο ἐκ 4 φυλῶν, ἐκάστης ὑπὸ ἴδιον βασιλέα. Καὶ τὴν σήμερον μία τῶν λεσγικῶν φυλῶν, καλεῖται Ἀνιούχος.

Ἡνίοχοι, ἔθνος σαρματικὸν εἰς τὴν βορείαν παραλίαν τοῦ Εὐξείνου οἰκοῦν, καὶ λεγόμενον ὅτι κατήγετο ἐκ τοῦ Ἡνίοχου τῶν Διοσκούρων (Στρώβ.), εἰς τὴν πειρατεῖαν δ' ἐπιδεδομένον.

Ἡνίοχος, ὁ εἰς τοὺς ἀγῶνας ἢ τὰς μάχας ὁδηγῶν τοὺς ἵππους δίφρου ἢ τεθρίππου, ἦν ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς χρόνοις φίλος ἢ ὀπαδός τις τοῦ μαχομένου ἥρωος, ἀλλ' ἐκείνου κατώτερος· εἰς δὲ τοὺς ἀγῶνας οἱ ἰδιοκτῆται τοῦ ἄρματος δὲν διηθύνον αὐτὸ οἱ ἴδιοι, ἀλλ' ἐνεπιστεύοντο αὐτὸ εἰς φίλους εὐ-

Ἐξ ἀρχαίου κειμένου

ρώστους καὶ ἐνησκημένους, οὓς ἀντέμειβον, συνήθως διὰ χρημάτων, μετὰ τὴν νίκην. Ὁ Νέρων ὅμως ἠνιόχευ αὐτὸς, καὶ ἡγωνίσθη οὕτω καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ. Ἐν Ῥώμῃ ὑπῆρχον καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ἠνιόχοι, κατ' ἀρχὰς δο-

λοι, εἴτα ὁμῶς ἐπεκράτησεν ἔθνος, μάλιστα ἀπὸ Νέρωνος, νὰ διευθύνωσι τὸ ἄρμα καὶ αὐτοὶ οἱ ἰδιοκτῆται. Οἱ ἡνίοχοι ἴσταντο τὸ πλεῖστον ἄρθιοι, καὶ ἵνα ἔχωσιν ἐλευθέρας τὰς χεῖρας, προσέδεον τοὺς χαλινούς εἰς τὴν ζώνην των, καὶ ἔφερον μάχαιραν ἵνα δύνανται νὰ κόπτωσιν αὐτοὺς ἂν ὑπῆρχε κίνδυνος. Εἰς τὸ ἵπποδρόμιον τὸ πρόβλημα διὰ τὸν νικητὴν ἦν νὰ φθάσῃ πρῶτος, ἀφ' οὗ ἐπτάκις παρήρχετο περὶ τὸ τέρμα καὶ ἐγγύτατα αὐτοῦ. Διεκρίνοντο δὲ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις οἱ ἀντίπαλοι διὰ διαφόρων χρωμάτων τῆς ἐνδυμασίας των, καὶ οὕτως ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν ἐπεκράτησαν εἰς τὸ ἵπποδρόμιον τὰ ἀντίθετα καὶ πᾶσαν ὀλίγου δεῖν τὴν κοινωνίαν διαιρέσαντα δύο κόμματα τῶν Πρυσίνων καὶ τῶν Βενέτων (κυανῶν), ἀποδεικνύοντα τὴν ἐλσεινήν τότε κατάπτωσιν τοῦ δημοσίου πνεύματος.

Ἡοῦαι, ἴδ. Ἡσιόδοτος.

Ἡπατοσκοπία, ἴδ. Μαντική.

Ἡπειρος, ἡ δυτικωτέρα ἄκρη τῆς βαρείας Ἑλλάδος, ἔχουσα ἐπιφάνειαν 200 τετραγωνικῶν μιλίων περίπου, καὶ Δ μὲν τὸ Ἴόνιον πέλαγος, Α δὲ τὴν Θεσσαλίαν, Β τὴν Ἰλλυρίαν, καὶ Ν τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον, τὴν Ἀκαρνανίαν καὶ Αἰτωλίαν. Ἐπὶ Ῥω-

μαίων δὲ περιελαμβάνετο μετ' αὐτῆς καὶ ἡ Ἀκαρνανία. Πεδιάδα ὅπως οὖν εὐρεῖαν ἔχει παρὰ τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον, καὶ τὴν ἄλλην, περὶ τὰ 400^μ ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ὑψομένην, τὴν περὶ τὰ Ἰωάννινα, ἔχουσιν καὶ λίμνην τὴν Παμβωτίδα, ἀνευ ὁρατῆς ἐκροῆς. Ἄλλως ἡ χώρα ἐστὶ πλήρης ὁρέων ἐσπαραγμένων δι' ἡραισιτείων. Πρὸς Β ἐκτείνονται τὰ Κεραύνια, ἀπολήγοντα εἰς τὸ Ἀκροκεραύνιον ἀκρωτήριο (ν. Γλωσσα). Πρὸς Α καθορίζει αὐτὴν ὁ τραχὺς Πίνδος 2600^μ ὑψηλός· εἰς τὰ Ν. μέρη δ' αὖ-

τοῦ εἰσὶν ἡ Τύμφη, ὁ Λάκμων, ὁ Τόμφρηστος, μετὰ στενωποῦ Φαίικας (ν. Δουγλιανῆς), σχεδὸν ἀδιαβάτου ἐν χειμῶνι καὶ ὑπὸ τὰς χιόνας. Κατὰ τὸ μέσον, πρὸς τὴν Δωδώνη, ὑψεῖται ὁ Τμάρος ἢ Τόμαρος· ἐκ τοῦ Λάκμωνος, κειμένου εἰς τὴν ΒΑ γωνίαν τῆς χώρας, πηγάζουσι 4 ποταμοί, ὁ Ἄφρος, πρὸς τὰ ΒΔ, ὁ Ἀλιάκμων, πρὸς τὰ ΒΑ καὶ τὴν Μακεδονίαν, ὁ Πηνειὸς πρὸς τὰ ΝΑ καὶ τὴν Θεσσαλίαν, καὶ ὁ Ἀραχθὸς πρὸς τὰ Ν. Ποταμὸς δὲ πηγάζει ἀπὸ τῆς ΝΔ ὑπωρείας τοῦ αὐτοῦ ὕψους ἐκαστοῦ· Ἰναχος, καὶ ἐξέβαλλεν εἰς τὸν ἐκ Δαλφύδας ῥέοντα Ἀχελῷον. — Οἱ πρῶτοι τῆς χώρας κάτοικοι ἦσαν Πελασγοί, φέροντες τὴν ἐπωνυμίαν Γραικοί, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκδαρβαρωθέντες διὰ τῆς γειτνιάσεως τῶν Ἰλλυριῶν. Διηροῦντο δ' εἰς Χάονας· εἰς τὰ ΒΔ μέχρι Θυάμιδος, Θεσπρωτοὺς· ΝΔ εἰς τὴν παραλίαν, Μολοσσούς, μεσογείως, Β τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου. Μνημονεύονται δὲ μετὰ αὐτῶν καὶ Ἀθαμάνει, Ἑλλοπες, Κασσωπαῖοι, Ἀτιντᾶνες, κτλ. Οἱ ἰσχυρότεροι ἦσαν κατ' ἀρχὰς οἱ Χάονες, ἔχοντες δύο ἀρχηγούς· ἐξ ἀρχαίου γένους κατ' ἔτος ἐνκαλασσομένους (Θουκ. Β, 80)· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα τὴν ἡγεμονίαν κατέλαβον οἱ ἐξ Αἰακιδῶν καταγόμενοι βασιλεῖς τῶν Μολοσσῶν, καὶ ὁ βασιλεὺς Πύρρος ἐγκατέστησε μίαν κοινὴν καὶ ἰσχυρὰν βασιλείαν, ἣν ὁμῶς οἱ Ῥωμαῖοι ἀνέτρεψαν (Στράβ. Ζ, 321—2). — Πόλεις ἐν Χάονι, ἡ Ἀντιγόνει· ὁ Ὠρικὸς (ἢ τὸ Ὠρικόν) εἰς τὰ μεθόρια τῆς Ἰλλυρίας, Κολχινὴ ἀποικία μετ' ἀρίστου λιμένος, ἀμφότεραι πέραν τῶν Κεραυνίων· Παλαίστη, ἐνθα ὁ Καῖσαρ προσωρμίσθη, πολέμων τὸν Πομπήιον (Ἀππ. Π. Κ. Β, 54)· Τὰ ἐμπορεῖα Φοινίκη, Πόνος, Ὀγχεσμός, Βουθρωτόν. — Ἐν Θεσπρωτίᾳ· Ἐφύρα καὶ Κίχωρος· εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχέροντος· Νικόπολις (ν. Πρέβεζα), μετὰ πολλῶν ἐρείκων· ἐν τῷ Ἀμβρακικῷ κόλπῳ, ἀπέναντι τοῦ Ἀ-

κτίου, ἰδρυθεῖσα τῷ 31 π. Χ. ὑπ' Αὐγούστου
μετὰ τὴν νίκην κατ' Ἀντωνίου· ἐπὶ δὲ Κων-
σταντίνου τοῦ Μεγάλου πρωτεύουσα τῆς
Ἠπειροῦ Πανδοσία, Ἐλάτρεια ἢ Ἐ-
λάτια, Βιττα καὶ Βουχέτα ἐν τῇ Κασ-
σπαίᾳ. — Ἐν τῇ Μολοσσίδι τὸ Πάσσαρον
ἢ Δωδώνη (ἢ καὶ Δωδών), εἰς τοὺς πρό-
ποδας τοῦ Τομάρου. Πολύτιμα αὐτῆς ἐρεί-
πια ἀνεῦρεν ὁ Κ. Καρχιπάνης, ἀνασκάψας ΝΔ
τῶν Ἰωνινίων, τὴν Ν ἀκτὴν τῆς Παμβώ-
τιδος λίμνης (τῶν Ἰωνινίων). Τὴν χώραν
ὁ Ὀμηρὸς λέγει δυσχεῖμερον (Ἰλ. Β, 750). Τὸ μαντεῖον τῆς Δωδώνης ἦν ἀρχαίό-
τατον καὶ περίφημον. Οἱ ἱερεῖς ἐν Θῆβαις
τῆς Αἰγύπτου διηγοῦντο (Ἡρδ. Β, 54) ὅτι
Φοίνικες, ἀπαγαγόντες δύο ἱεράς γυναῖκας
ἐξ Αἰγύπτου, ἐπώλησαν τὴν μὲν αὐτῶν εἰς
Λιδύην, τὴν δὲ εἰς τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἐντεῦθεν
τὰ δύο χρηστήρια, τοῦ Ἀμμωνος καὶ τοῦ
Δωδώνης· οἱ δὲ Δωδωναῖοι διηγοῦντο ὅτι δύο
ἄγρια μέλαινα περιστρεφά ἀπέπησαν ἐκ τῶν
αἰγυπτιακῶν Θηδῶν, ἡ μὲν εἰς Λιδύην, ἡ δὲ
εἰς Δωδώνην, καὶ αὕτη ἐπὶ θρυὸς καθεσθεῖ-
σα, διέταξε δι' ἀνθρωπίνης φωνῆς νὰ ἰδρυθῇ
ἑνταῦθα χρηστήριον· καὶ λέγει ὁ Ἡρόδοτος
τὴν ὑπόθεσιν ὅτι αἱ δύο περιστρεφά ἐμφαίνουσι
τὰς δύο γυναῖκας διὰ τὸ ἀλλόγλωσσον καὶ
τὴν μελανίην τῶν Αἰγυπτίων χοροῖαν, καὶ ὅτι
ἐπρέθησαν ἀνθρωπίνην φωνὴν ἀφίεσθαι ὅτε ἔμα-
θον τὴν ἐγχώριον γλῶσσαν. Τὸ κέντρον τοῦ
ἱεροῦ ἦν ἡ ἱερά θρυὸς ἢ φηγὸς τοῦ Διός·
εἰς τὴν ῥίξαν δ' αὐτῆς ἀνέθρυε πηγὴ, ἥς ὁ
κλέαδης, ὡς καὶ ὁ ἥχος τῶν κινουμένων φύλ-
λων τῆς θρυὸς, ἡρμηνεύετο ὑπὸ τῶν ἱερείων,
τῶν Πελειάδων. Ἐν μετὰ ταῦτα χρόνοις
προσέτεθ' ὡς μαντικὸν καὶ τὸ Δωδωναῖον
χαλκεῖον, λέβης ἰδρυμένος ἐπὶ κίονος, ἐν
ᾗ ἐπὶ παρακειμένου ἄλλου ἰσούφους ἴστατο
παῖς, ἔχων μᾶστιγα εἰς τὰς χεῖρας, ἥς ἡ ἄ-
κρα, ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κινουμένη, ἐκτύπα τὸν
λέβητα (Στρεβ. Ζ, 317). — Ἀρχαιότατοι κά-
ταικοι ἐν τῇ Δωδωναίᾳ, λέγονται οἱ "Ελ-
λοπες ἢ Ἐλλοί (=Σελλοί), ὅθεν πιθα-

νῶς τὸ "Ελληνες. Τινὲς ὑπέλαβον ὅτι
ὑπῆρχε καὶ ἄλλη Δωδώνη ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐνε-
κα τοῦ Ὀμηρικοῦ χωρίου (Ἰλ. Β, 750).
— Εἰς τὴν Ἠπειρον κατηριθμοῦντο πολλά-
κις καὶ ἡ Ἀμβρακία, Β τοῦ αὐτῆς ἐπω-
νύμου κόλπου, καὶ τὸ Ἀμβρακικὸν Ἄργος,
Α αὐτοῦ.

"Ηρ, υἱὸς τοῦ Ἀρμενίου, Παμφύλιος,
εἰς μάχην πεσὼν καὶ μετὰ 10 ἡμέρας εἰς
τὴν πυρὰν ἀναζήσας καὶ διηγῆθεις τί εἶδεν
ἐν Ἄδου. Τὰ περὶ αὐτοῦ ἀνεφέροντο εἰς ἀπό-
δειξιν τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς (Πλάτ. Δημ.
I, σ. 614. — Cic. R. p. V, 3, 2. 6, 6. 7, 7).

"Ηρα ("Ηρη), ἡ πρεσβυτέρα θυγάτηρ
τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, τραφεῖσα παρὰ
τῷ Ὠκεανῷ καὶ τῇ Τηθύϊ (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 200),
ἀδελφὴ καὶ σύζυγος τοῦ Διός, ὅστις, κατὰ
Σαμιακὸν μῦθον, ἐκήρυξε τὸν γάμον του
μετ' αὐτῆς μετὰ 300 ἔτων μυστικῇ συμβίω-
σιν. Ἔστι δὲ τῶν θεαινῶν ἡ ὑψίστη καὶ σε-
βαστοτάτη, ἣν καὶ ὁ Ζεὺς συνεχῶς συμβου-
λεύεται, χωρὶς ὅμως πάντοτε νὰ ἐνδίδῃ εἰς
πάσας τὰς ἀξιώσεις τῆς (Ἰλ. Α, 536). Εἰς
δὲ τῶν χαρακτηρισμῶν αὐτῆς ἦν καὶ ἡ ζη-
λοτυπία, συνεχῶς προκαλουμένη ὑπὸ τοῦ
Διός, καὶ μῖσος ἔτρεφε κατὰ τῶν μὴ νομί-
μων τέκνων τοῦ ἀνδρός τῆς, ὡς κατὰ τοῦ
Ἡρακλέους. Οὕτως ἐξεμφέ ποτε τὸν Ὑπνον
γ' ἀποκοιμίσῃ τὸν Δία ὅτε ὁ Ἡρακλῆς ἀπέ-
πλεεν ἐκ Τροίας, καὶ ἐξήγειρεν εἰς φοβεράν
τρικυμίαν τὴν θάλασσαν κατ' αὐτοῦ. Ἐξυπνή-
σας δ' ὁ Ζεὺς, ἤθελε νὰ ῥίψῃ τὸν Ὑπνον
εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐσώθη κατα-
φυγὼν εἰς τοὺς κόλπους τῆς σεπτῆς Νυκτός,
τὴν δὲ Ἡραν ἐνέδρασε ὁ Ζεὺς εἰς χρυσᾶς
ἀλυσίδας, ἄκμονας κρεμάσας εἰς τοὺς πόδας
τῆς (Ἰλ. Ε, 249. Ο, 18). Πολλάκις δὲ κατὰ
τοῦ πανισχύρου θεοῦ κατέφευγεν ἡ Ἡρα εἰς
δέλους (Ἰλ. Ε, 215 Τ, 97). Ἐπὶ τῶν
Τρωϊκῶν προστατεύει τοὺς Ἕλληνας κατὰ
τῶν Τρώων (Ἰλ. Δ, 7, 50. Ω, 25). Ὡς ἡ
μόνη νόμιμος σύζυγος μεταξὺ τῶν θεῶν, ἐ-
λέγετο τελεῖα, γαμηλία, ζυγία, εἰ-

λειθυια, καὶ θυγατέρες τῆς λέγονται αἱ Εἰλεθυιαί, αἱ θεαὶ τοῦ τοκετοῦ ('Ιλ. Δ, 270) αἱ δ' εἰς τὰς ἐορτάς τῆς τελεταὶ ἀπέδλεπον κατὰ μέγα μέρος εἰς τὸν ἱερὸν γάμον. Ἰερός αὐτῇ ἦν ὁ κόκκυξ (κοῦκος), σύμβολον

τοῦ ἔαρος, ὅτε ἐνυμφεύθη τὸν Δία, καὶ προσέτι ὁ ταῶς· εἰς τὴν χεῖρα δ' ἔφερε τὸν καρπὸν τῆς ροιᾶς (τὸ ῥόδιον), ὡς σύμβολον τοῦ γάμου καὶ τῆς πολυτεχνίας. Ἡ κυριωτέρα εἰδρα τῆς λατρείας τῆς ἦν τὸ Ἄργος, καὶ ἐνταῦθα μεταξὺ Ἄργους καὶ Μυκηνῶν, ἦν τὸ περίφημον κολοσσαῖον αὐτῆς χρυσελεφάντινον ἄγαλμα, ἔργον τοῦ Πολυκλείτου, ἐν τῷ Ἡραίῳ, οὗ τὰ ἐρείπια ἀνευρῶν ἀνέσκαψεν ὁ Α. Ρ. Ῥαγκσθῆς. Παρ' αὐτῷ ἦγοντο κατὰ πενταετίαν τὰ Ἡραῖα, μετ' ἀγώνων. Εἶχε δὲ καὶ ἀλλαχοῦ ἐπισήμους ναοὺς ἡ θεὰ, καὶ ἰδίως ἐν Κορίνθῳ, ἐν Σπάρτῃ, ἐνθα αἱ γοφάγοι ἐλέγετο διὰ τὰς προσφερομένας αὐτῇ θυσίας αἰγῶν, ἐν Πλαταιαῖς (ἴδ. Δαίδαλα), ἐν Σικυῶνι, ἐν Σάμῳ, κτλ. Ἡ τέχνη παρίστησιν αὐτὴν ἐν εὐγενεὶ καὶ μεγαλοπρεπεὶ ὡραίο-

τητι, σέβας ἐπιβαλλούση, μεγάλους ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς (βοῶπιν), εὐχομον καὶ στέφανον φέρουσαν. Τὸ ἄγαλμα τοῦ Πολυκλείτου ἦν εὐθρονον, ὁ στέφανος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς εἶχεν ἐπικεχαρσμένους τὰς Χάριτας καὶ τὰς Ὠρας, καὶ ἔφερεν εἰς τὴν μίαν χεῖρα σκῆπτρον καὶ κόκκυγα ἐπικαθήμενον αὐτῇ, εἰς τὴν ἄλλην τὸν καρπὸν τῆς ροιᾶς. Ἐφερι δὲ χρυσοῦν χιτῶνα διεξωσμένον, καὶ ἱμάτιον ἐπ' αὐτοῦ, τοὺς βραχίονας μόνον καὶ τὴν κεφαλὴν μετὰ τοῦ τραχήλου γυμνὰ ἔχουσα (Παυσ. Β, 17, 4. — Στρεβ. Η, 372). Τὸ ἐν νυμφικὸν κάλυμμα εἶχε συνήθως κρεμάμενον ὀπίσω τῆς κεφαλῆς.

Ἡραῖα, 1) πόλις εἰς τὰ ΝΔ τῆς Ἀρκადίας ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ πρὸς τῇ Ἡλιδι, εἶχεν

ἐπισήμους ναοὺς καὶ ἄλλα μνημεῖα (Παυσ. Η, 26. — Θουκ. Ε, 67. — Σεν. Ἑλλ. ΣΤ, 5, 11). — 2) Ἡραῖα ὄρη ἐν Σικελίᾳ, ἐκτεινόμενα πρὸς Ν. καὶ ΝΑ μέχρι τοῦ Παχύνου ἀκρωτηρίου (Διόδ. Δ, 84).

Ἡραῖα, (τὰ), ἐορτὴ τῆς Ἡρας, πρὸ πάντων ἡ ἐν Ἀργεὶ τελούμενη κατὰ τετραετίαν, ἐπὶ τοῦ μέσου τοῦ 6' ἔτους ἐκάστη Ὀλυμπιάδος (Böckh, Abh. d. Berl. Ac. 1818 — 9, σελ. 92), καὶ χρησιμεύουσα ὡς βάσις τῆς χρονολογικῆς ἀριθμήσεως τῶν Ἀργείων (Θουκ. Β, 2). Ἀγῶνες ἐτελοῦντο ἐν τῇ πόλει, ἐν οἷς ὁ ἐπιτυχὼν νὰ τοξεύσῃ χαλκῆν ἀσπίδα κρεμαμένην ὑπὲρ τὸ θέατρον ἐλάμβανεν ὡς ἄθλον αὐτὴν (δι' ὃ καὶ Χάλακεια λέγει ὁ Πίνδαρος (Νεμ. Μ. 41) τὸν ἀγῶνα), καὶ στέφανον μύρτου. Εἶτα δὲ πομπή, ἣν συνάδευεν ἐφ' ἄρματος ἡ πρώτη ἱέρεια τῆς θεᾶς, ἔφερεν ἐκατόμβην εἰς τὸν ὑπὸ τὸ ὄρος Εὐβοίαν εἰς δῶρον περίπου ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ Ἀργους κείμενον ναὸν τῆς θεᾶς. Ἡραῖα λαμπρότατα ἐτελοῦντο καὶ ἐν Σάμῳ, ἐνθα ἡ λατρεία ἐξ Ἀργους μετέβη, καὶ πλὴν

ἄλλων μερῶν καὶ ἐν Ἡλιδι, ἐπίσης κατὰ τετρατείαν, εἰς τὸ δ' ἔτος ἐκάστης Ὀλυμπιάδας, καὶ 16 πρεσβύτεραι καὶ ἐπίσημοι γυναῖκες προσῆγον τῇ θεᾷ πέπλον ὃν ὕφαινον, νεάνιδες δ' ἐσταδιοδρόμου, καὶ κλάδος ἐλαίας ἐδίβον ταῖς νικώσαις (Παυσ. Ε, 19, 2).

•Ηραζον, νὰς τῆς Ἡρας. Τὸ Ἀργεῖον, ἐνθα πρὸ πάντων ἡ θεὰ ἐλατρεῖτο, εἶχε τρεῖς Ἡραῖα, ἐν ἐν αὐτῇ τῇ πόλει, ἕτερον μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Ἀκροπόλεως, ὑπὲρ τὸ σταδION, καὶ τρίτον, τὸ πάντων περιφημώτατον, εἰς 48 σταδίων ἀπόστασιν, πρὸς ταῖς Μυκήνας, ὑπὸ τὸ ὄρος Εὐβοικόν. Τούτου ἀνασκαφέντος τῇ 1855, εὐρέθησαν ἀξιόλογα ἐρείπια, ἀποδεικνύοντα ὅτι ἦν ἐξάστυλον θῶριον καὶ ὅτι ἐπευπολήθη πιθανῶς ἐπὶ τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ, (ἴδ. Rang. Das Heragon). Ἀνασκαφέντος δὲ καὶ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ Ἡραίου, εὐρέθη ἐπίσης ἐκεῖ νὰς θῶριος, 51, 10^{1/2} μῆκος, 18, 30^{1/2} πλάτος ἔχων, ἐξάστυλος μὲν κατὰ τὰς μικρὰς πλευρὰς, εἰς δὲ τὰς μακρὰς ἀντὶ 13 ἔχων 16 κίονας καὶ διακρούμενος εἰς πρόναον, ὀπισθόδομον καὶ τὴν σηκόν, ὅστις διαστάσεις ἔχων 27, 84 X 8, 34, ἐκασμεῖτο, ὡς ὁ Παρθενών, δι' ὑποστύλων στοῶν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ.

•Ηράκλεια, ὄνομα διαφόρων πόλεων, ὧν αἱ γνωστότεραι: 1) ἐν Μηδίᾳ ὑπὸ τῶν

Μακεδόνων κτισθεῖσα.—2) Ἡ ἢ ἐν Πόντῳ, παρὰ τοῖς Μαρυανδινοῖς ἐν Βιθυνίᾳ, εἰς τὰς

ἐκβολὰς τοῦ Λύκου ποταμοῦ, ὑπὸ Μεγαρέων τῇ 540 π. Χ. κτισθεῖσα. Ὁ ἄριστος λιμὴν

αὐτῆς τῇ ἔφερε πλοῦτον καὶ δύναμιν, κορυφωθεῖσαν, ὑπὸ διοίκησιν τυράννων, ὀλίγον πρὸ τῶν Περσικῶν. Ἐπὶ Μιθριδάτου ἡμῶς ἐξέπεσε. Πατρίς τοῦ φιλοσόφου Ἡρακλείδου (ἴδ. 3) (Ξεν. Ἀν. ΣΤ. 2. — Στράβ. ΙΒ, 542).—3) Ἐν τῇ Λυγκιστίδι τῆς Μακεδονίας, ἐπὶ τῆς Ἑγνατίας ὁδοῦ, παρὰ τῇ εἰς τὴν Ἰλλυρίαν ἀγούσῃ στενωπῷ (Ges. B. C. III 79).—4) Σιντικῇ, ἐν Θράκῃ ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ.—5) Ἡ Πέρρινθος, ἐν Θράκῃ κατὰ τὴν Προποντίδα, μετ' ἄριστον λιμένος, κτίσμα τῶν Σαμίων.—6) Ἡ ἐν Τραχίνι, ἢ Φθιωτικῇ, ἐν τῇ Μαλίδι τῆς Ν. Θεσσαλίας, παρὰ ταῖς Θερμοπύλαις, ὁ στάδια ἀπὸ τῆς Τραχίνος, ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν κτισθεῖσα τῷ στί' ἔτει τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, τῷ δὲ 371 π. Χ. ὑπὸ τῶν Θεσσαλῶν κατακτηθεῖσα καὶ καταστραφεῖσα. Εἶχε περίφημον νῶν τῆς Ἀρτέμιδος. Ἀνοικοδομηθεῖσα αὖθις, προσετέθη τῷ 280 εἰς τὸν Αἰτωλικὸν δεσμὸν, ἀπὸ δὲ 189—146 εἰς τὸν Ἀχαϊκόν. Εἶτα δ' ἐκυρίευσαν καὶ κατέστρεψαν αὐτὴν οἱ Ῥωμαῖοι.—7) Ἐν τῇ Πισατίδι τῆς Ἡλίδος, ΝΔ τῆς Ὀλυμπίας, κατὰ τὸν Κυθήριον ποταμόν, εἶχεν ἱαματικὴν πηγὴν καὶ ἱερὸν τῶν Νυμφῶν.—8) Νῆσος μεταξὺ Ἴου, Νάξου καὶ Ἀμοργοῦ. Δικτερεῖ τὸ ἀρχαῖον ὄνομα, καὶ σώζονται ἐπ' αὐτῆς ἐρείπια ἐχυρώματος.—9) Ἡ πόλις, κτίσμα τῶν Ταραντίνων ἐν Λουκανίᾳ, κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀκέριδος εἰς τὸν κόλπον τοῦ Τήραντος, ἀντικατέστησε τὴν ἀρχαίαν Ἰωνικὴν Σίριν. Ἐνταῦθα συνήλθον εἰς σύνοδον αἱ Ἑλληνικαὶ πόλεις τῆς Κάτω Ἰταλίας, καὶ τῷ 280 π. Χ. συνεκροτήθη ἡ μάχη μεταξὺ Πύρρου καὶ Ῥωμαίων (Πλουτ. Πυρ. ΙΣΤ. ΙΖ), καὶ αὕτη ἦν ἡ πατρίς τοῦ ζωγράφου Ζεῦξιδος.—10) Ἡ ἢ Μινώα, εἰς τὴν Ν. παραλίαν τῆς Σικελίας, κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ μεζονος Ἀλίου, κατ' ἀρχὰς φοινικικὸν κτίσμα, περὶ δὲ τὸ 500 π. Χ. ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν οἰκισθεῖσα (Ἡρόδ. Ε, 46). Τῇ 460 κατέστρεψαν αὐτὴν οἱ Καρχηδόνιοι (Διοδ. Δ, 23), ἀλλὰ τὴν

ἀνικοδόμησαν πάλιν, διότι ὡς ἐκ τῆς θέσεως τοῖς ἦτο ἀνγκαία, καὶ ἐν τῷ δ' ἀνταρξίᾳ πολέμῳ τὴν εἶχον ὡς ὀρμητήριον, (ν. Κάπο Βιάγκο, περιέχον ἐρείπια). Καὶ ἄλλαι μικρότεροι πόλεις τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος ὑπάρχον ἐν Ἰνδία, ἐν Λιβύῃ, ἐν Καρία.

•Ηρακλειδαι, οἱ υἱοὶ τοῦ Ἡρακλέους, ὡν πρωτότοκος ἦν ὁ Ὑλλος, καὶ οἱ τοῦτων ἀπόγονοι. Μετὰ τοῦ Ἡρακλέους τὸν θάνατον ὁ Εὐρυσεύς κατεδίωξεν αὐτοὺς καταφυγόντας εἰς Ἀθήνας. Ἀλλὰ βοηθεῖα τοῦ Θησέως τὸν ἐνίκησαν οὗτοι κατὰ τὰς Σκιρωνίδας πέτρας, καὶ τὸν ἐφόνευσεν ὁ Ὑλλος ἢ ὁ Ἰόλαος. Ἡ Α' ζυφοφόρος τοῦ Θησείου παριστᾷ τὴν νίκην ταύτην. Πρὸ τῆς μάχης δέ, ἡ Μακαρία, θυγάτηρ τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Δηϊανείρας, ἐφρονεύθη ἐκυσίως πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀδελφῶν τῆς. Εἶτα δ' οἱ Ἡρακλειδαι εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἀλλ' ἔνεκα λοιμοῦ ἀναγκασθέντες ν' ἀποχωρήσωσιν, ἀπῆλθον δι' Ἀθηνῶν εἰς Θεσσαλίαν, ἔνθα ὁ Αἰγίμις παρεχώρησε τῷ Ὑλλῳ τὸ τρίτον τῆς ἐπικρατείας αὐτοῦ. Λαβὼν δέ χρησμον ὁ Ὑλλος, περιμένοντες τὸν τρίτον καρπὸν οἱ Ἡρακλειδαι νὰ εἰσβάλωσι διὰ τοῦ πορθμοῦ εἰς τὴν Πελοπόννησον, μετὰ τὸ τρίτον ἔτος εἰσώρμησε διαβάς τὸν Ἰσθμὸν κατὰ τῶν Ἀτρεϊδῶν (10 ἔτη πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου), ἀλλ' εἰς τὰ μεθόρια τῆς Κορινθίας καὶ Μεγαρίδος ἔπασεν ἐν μονομαχίᾳ μετὰ τοῦ Ἐχέμου, υἱοῦ τοῦ Ἀερόπου, βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, μαχομένου ὑπὲρ τοῦ Ἀτρείως. Οἱ Ἡρακλειδαι εἶχον ὑποσχεθῆ, ἂν ἔπιπτεν ὁ Ὑλλος, ἐπὶ 50 ἢ 100 ἔτη νὰ μὴ προσβάλωσι πλέον τὴν Πελοπόννησον. Ὁ Κλεοδαῖος, υἱὸς τοῦ Ὑλλου, καὶ μετ' αὐτὸν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀριστόμαχος, ἐπεχείρησαν νέαν εἰσβολὴν ἐπὶ Τισαμενοῦ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ὀρέστου, ἀλλ' ἀμφότεροι ἔπεσαν. Τέλος οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀριστομάχου Τήμενος, Κρεσφόντης καὶ Ἀριστόδημος, ὁ τρίτος καρπὸς, ἦτοι ἡ τρίτη γενεὰ μετὰ τὸν Ὑλλον, ἀνεγνώρισαν ὅτι ὁ χρησμός εἰπὼν πορθμὸν, δὲν ἐνδοίει τὸν

Ἰσθμὸν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἠσέβησαν πρὸς ἕνα μόνον, ἐκαραυνώθη ὁ Ἀριστόδημος. Εἰπόντες δὲ τοῦ χρησμοῦ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐκλέξωσιν ὡς ἀρχηγόν των ἕνα μονόφαλλον, ἔλαβον τὸν Αἰτωλὸν Ὁξυλον, ὃν συνήντησαν, μονόφαλλον καθήμενον ἐπὶ ἡμίονου. Ὑπεβάντες δὲ τὸν κόλπον κατὰ τὴν Ναύπακτον μετὰ στρατοῦ Δωριέων, ἐφόνευσαν τὸν Τισαμενόν, καὶ διανεμηθέντες τὴν χώραν, ἔλαβον ὁ μὲν Τήμενος τὸ Ἄργος, ὁ δὲ Κρεσφόντης τὴν Μεσσηνίαν, οἱ δ' υἱοὶ τοῦ Ἀριστοδήμου Προκλῆς καὶ Εὐρυσεύς ἐνῆλθον τὴν Λακεδαίμονα ὁ δ' Ὁξυλος μετὰ τῶν Αἰτωλῶν ἀποκατέστη εἰς τὴν Ἠλιδα (Ἀπολλ. Β, 8, 1). Ἐκτοτε τὰ περὶ Ἡρακλειδῶν ὑπάρχοντα εἰς τὴν ἱστορίαν. Οἱ ἀδελφοὶ καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτῶν ἄρχουσιν ἐπὶ τῶν χωρῶν τῆς Πελοποννήσου, τῆς Ἀργολίδος, τῆς Μεσσηνίας καὶ τῆς Λακωνίας, καὶ ἕτερος Ἡρακλειδης, ὁ Ἀλήτης, ἔλαβε τὴν Κόρινθον. Οἱ καταλαβόντες τὴν Πελοπόννησον Δωριεῖς, ἵνα νομιμοποιήσωσι τὴν κατὰκτησίν των, ἐπενόησαν προφανῶς ταύτην τὴν περὶ τῶν Ἡρακλειδῶν, ὡς νομίμων βῆθεν κυρίων αὐτῆς θεωρίαν, καὶ ὡς γενάρχην τῆς δωρικῆς φυλῆς τῶν Ὑλλέων ἢ Ὑλλων ἐπλασαν Ὑλλον, υἱὸν τοῦ Ἡρακλέους. Καὶ ἤρξαν οὕτως οἱ Ἡρακλειδαι ἐν Λακωνίᾳ μέχρι τοῦ 231 π. Χ., ἀλλαχοῦ ὅμως πολὺ βραχύτερον. Καὶ οἱ Μακεδόνες δὲ βασιλεῖς, ἀξιοῦντες ὅτι ἦσαν ἐξ Ἡρακλειδῶν καὶ αὐτοὶ (Ἡρ. Η, 137), ἤθελον οὕτως ἀναμφισβήτητον νὰ καθιστῶσι τὴν ἐλληνικὴν αὐτῶν καταγωγὴν ἀπέναντι τῶν περιοικῶν βραχάρων. Καὶ ἐν Λυδία ὑπῆρχε δυναστεία Ἡρακλειδῶν, ἀξιοῦσα ὅτι κατήγετο ἐξ Ἡρακλέους καὶ δούλης τινὸς τοῦ Ἰαρδάνου, καὶ ἄρχουσα ἐκείνῃ ἐπὶ 505 ἔτη πρὸ τῶν Μερμναδῶν (Ἡρ. Α, 7). Ἀλλ' ὁ Σάνδων τῶν Ἀσσυρίων ἐλέγετο Ἡρακλῆς παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν, ὥστε ὑπετέθη ὑπὸ τινων ὅτι τὰ περὶ τῶν Ἡρακλειδῶν τούτων ἐμφαίνουσιν ἴσως ἀρχαίαν τινὰ ἐπέκτασιν τῆς Ἀσσυριακῆς ἐξουσίας ἐπὶ

τῆς Αὐδίας. Καὶ ἐν Ῥώμῃ δ' ὑπῆρχόν τινες Ἡρακλείδων οἰκογένειαι, πιθανῶς τὴν ἀρχὴν των ἀνάγουσαι εἰς τὰς ἐγχωρίους θεότητας (ὅσον τὸν Σάρκον τῶν Σαείνων), τὰς ἀντιστοιχοῦσας πρὸς τὸν Ἡρακλέα.

Ἡρακλείδης. 1) Ἰππαρχος Διονυσίου τοῦ ν., εἶτα φυγάς, μετὰ τοῦ Δίωνος συνεργήσας, καὶ θανατωθεὶς ὡς στασιαστῆς (β. Δίων) — 2) Ἰατρός, πατήρ τοῦ Ἱπποκράτους. — 3) Ἐκ Τάραντος, ἰατρός τῆς γ'. ἑκατοντ. π. Χ., γνωστὸς διὰ τὴν μεγάλην του ἐπιμέλειαν καὶ εὐσυνειδησίαν, οὐδὲν θέλων νὰ γράψῃ οὐδὲν ἔλαβε πείραν ὁ ἴδιος. Συνέγραψε «περὶ σκευασίας καὶ δοκιμασίας φαρμάκων». — 4) Ἐξ Ἐρυθρῶν, ἐπὶ Χριστοῦ, ἐξεργάσθη τὰ συγγράμματα τοῦ Ἱπποκράτους. — 5) Ἡρ. ὁ Ποντικός, ἦτοι ἐκ τῆς Ἡρακλείας τοῦ Πόντου, ἐξ οἴκου ἐπισήμου καὶ εὐπόρου, ἤκμαζε περὶ τὰ 340 π. Χ. Μαθητεύσας ἐν Ἀθήναις παρὰ Πλάτωνι καὶ Σπενσίππῳ, συνέπραξεν ἐν τῇ πατρίδι του εἰς τὴν πτώσιν τοῦ τυράννου Κλεάρχου· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα περιεφρονήθη ὡς μετερχόμενος ἀπάτην καὶ δόλον, καὶ λέγεται ὅτι ἀπέθανεν ἀπόπληκτος ὅτε ἐπεισε διὰ ψευδοῦς χρησμοῦ τοὺς συμπατριώτας του νὰ τοῦ ἀπονείμωσι χρυσοῦν στέφανον. Ὑπὲρ τὰ 50 συγγράμματα τῷ ἀπεδίδοντο, περὶ γραμματικῶν, φυσικῶν, ἠθικῶν, ἱστορικῶν καὶ γεωγραφικῶν ζητημάτων, πολυμάθειαν μὲν ἀποδεικνύοντα, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐγκαταμίξεως τεραστίων διηγημάτων καὶ μύθων παιδαριωδῶν ἑλλειψιν ἐλέγχοντα κρίσεως. Σώζονται ἀποσπάσματα αὐτοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «ἐκ τῶν Ἡρακλείδου περὶ πολιτειῶν». Ἀλλὰ τοιοῦτο σύγγραμμα αὐτοῦ ὑπ' οὐδενὸς τῶν ἀρχαίων μνημονεύεται· ὥστε πιστεύεται ὅτι τὸ σωζόμενον ἐστὶ μᾶλλον συλλογὴ ἀποσπασμάτων ἐκ τῶν συγγραμμάτων του, καταρτισθεῖσα ἐν τῷ Μεσαιῶνι. — 6) Ἄλλος Ἡρακλείδης, ἔγραψεν «ἀληγορίας ὁμηρικὰς», εἰς δικαιολογίαν, κατὰ Στωϊκὰς θεωρίας, τοῦ ποιητοῦ κατὰ

τῶν προσαπτόντων αὐτῷ ἀθείαν, καὶ ἐξηγήσιν τῶν παραδοξοτέρων μύθων ἐπὶ τὸ φυσικώτερον. Καὶ οὗτος ἐπικαλεῖται Ποντικός, ἀλλ' ὑπὸ τινων ὀνομάζεται Ἡράκλειτος, καὶ φαίνεται μᾶλλον ζήσας ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων.

Ἡράκλειον, ἐλέγετο πῶς νὰς τοῦ Ἡρακλείους. Ἐφερον δὲ καὶ πόλεις καὶ ἀκρωτήρια τὸ ὄνομα τοῦτο. 1) Ἡ πασῶν ἐπισημοτέρα ἐστὶν ἡ ἐν Καμπανίᾳ τῆς Ἰταλίας ΝΑ τῆς Νεαπόλεως, εἰς τοὺς Δ. πόδας τοῦ Βεσουβίου, πλησίον τῆς θαλάσσης, πόλις τὸ πρῶτον Ὀσκική, εἶτα Ὑρρηνική, κατόπιν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ τέλος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων κατοικηθεῖσα· ἔπαθεν ὑπὸ σεισμοῦ τῷ 63 μ. Χ. καὶ τέλος κατεχώσθη τῷ 79 ὑπὸ τῆς λάδας καὶ τέφρας τοῦ Βεσουβίου εἰς 50—100' βάθος, καὶ ἐπ' αὐτῆς ἐκτίσθη ἡ πόλις Portici, τῷ 1721 διὰ φρέατος σκαφέντος εὐρέθη τὸ πρῶτον ἡ πόλις. Ἐκτοτε δ' ἐξηκολούθησαν ἐκ διαλειμμάτων, καὶ ἐν τέλει συστηματικῶς, αἱ ἀνασκευαί, μὴ θυνάμενοι ὁμῶς ἔνεκα τοῦ βάθους καὶ τῆς ἐπικλοδομημένης πόλεως νὰ προβῶσι μεθ' ὅσης ἐντελείας ἦν ἐπιθυμητὸν, διότι ἡ πόλις φαίνεται ὅτι ἦν μεγάλη καὶ ἔσχε μετὰ τῶν κατοίκων τῆς πολλοὺς πλουσίους καὶ φιλοκάλους, ὥστε εὐρέθησαν εἰς τὰ ἐρευνηθέντα μέρη καὶ ἀγάλματα καὶ ζωγραφίαι πολυτίμοι καὶ χειρογραφα Ἑλληνικά, ταῦτα ὁμῶς μέχρι τοῦδε τῶν μεταγενεστέρων φιλοσόφων ἰδίως, ὡς τοῦ Ἐπικούρου, τοῦ Φιλοδόμου, κτλ. — 2) Πόλις τῆς Ν. Μακεδονίας, κατὰ τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον. — 3) Ἐν τῇ Κυρριστηνῇ χώρῃ τῆς Συρίας. — 4) Ἐν Αἰγύπτῳ, κατὰ τὸ στόμιον τοῦ Νείλου τὸ ἀπ' αὐτῆς ἐπονομασθὲν (Ἡρδ. Β. 113). — 5) Ν. Ἀκρωτήριον τῆς Ἰταλίας παρὰ Βρουττίσις (ν. Σπαρτιθέντων).

Ἡράκλειτος, Ἐπίσιος, περὶ τὸ 500 π. Χ. κατὰ μέρος σύγχρονος τοῦ Παρμενίδου, ἐπεδόθη ὅλως εἰς τὴν σπουδὴν, καὶ μαθητεύσας παρὰ Ξενοφάνει καὶ τῷ Πυθαγόρει Ἰππασίῳ, ἐμόναζε φιλοσοφῶν, ἀρνηθεὶς

καὶ τοῖς συμπατριώταις του ν' ἀναμειγῇ εἰς τὴν διέουσιν τῶν δημοσίων, καὶ Δαρείῳ τῷ Ὑστάτῳ νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτὸν καὶ τῷ διδάξῃ τὴν Ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν. Σκεπτικὸς δὲ πάντοτε, σκυθρωπὸς καὶ δυσπρόσιτος, ἐπιστεύετο ὅτι, ἄπελπιν φιλοσοφίαν παραδεχόμενος, πάντοτε ἔκλαιε, δι' ὃ καὶ κ λ α υ σ ῖ ν ο ς ἐκλήθη. Λέγεται δὲ γράψας ἐν σύγγραμμαι μόνον, ἐπιγραφόμενον, κατὰ τοὺς μὲν Μουσαιοί, κατ' ἄλλους περὶ φύσεως, καὶ κατέθηκεν αὐτὸ εἰς τὸν ἐν Ἐφέσῳ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, ἐνθα φαίνεται ὅτι καὶ μετὰ ταῦτα εὐρίσκετο. Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὸ δύσληπτον τῶν ἐννοιῶν καὶ πιθανῶς καὶ τῆς γλώσσης του ἐπωνομάζετο προσέτι σκοτεινός. Ἐπὶ τὰ ἴχνη αὐτοῦ ἐδάδισαν ὁ Πλάτων καὶ ὁ Ἱπποκράτης. Εἰς τῶν φιλοσοφικῶν δῶσχυρισμῶν του ἦν «πάντα εἶναι καὶ μὴ εἶναι»· ἄλλος δὲ οὐδὲν μᾶλλον τὸ ὄν τοῦ μὴ ὄντος εἶναι»· ὥστε εἰς τὴν περὶ τοῦ ἀφηρημένου εἶναι θεωρίαν ὑπερακοντίζει καὶ τοὺς Ἑλεάτας. Τὸ Ἀπόλυτον ἔστι κατ' αὐτὸν ἡ ταυτότης τῆς ὑπάρξεως καὶ μὴ ὑπάρξεως· τὸ ὄν ἐξελάμβανε συνιστάμενον εἰς τὴν μεταβολήν, καὶ τὸ γίνεσθαι ἔστιν ἡ ἀρχὴ πάσης ὑπάρξεως καὶ ἀληθείας. «Πάντα ῥοῦς,» διτίγυριζεται, δηλαδή οὐδὲν μένει ἀμετάβολον, ἐπιπροσθέτων ὅτι οὐδὲν ἐπανακάμπει εἰς τὸν αὐτὸν ῥοῦν. Ἐν μόνον, λέγει παρ' Ἀριστοτέλει, ἐμμένει, καὶ ἐξ αὐτοῦ τὰ λοιπὰ πάντα μεταμορφοῦνται. Οὐχὶ δὲ μόνον διὰ τῆς λογικῆς, ἀλλὰ καὶ πραγματικώτερον ἐξέφραζε τὴν θεωρίαν του, δι' ὃ καὶ ὑπὸ τινων εἰς τὴν ἰωνικὴν σχολὴν κατηγορήθη, εἰ καὶ σπουδαίως αὐτῆς ἀφιστάμενος. Ἐν ἄλλοις ἐπρέσβευσεν ὅτι ὁ χρόνος ἔστι τὸ πρῶτον σωματικόν (ἐννοῶν αἰσθητὸν) ὄν, ἡ πρώτη μορφή τῆς παραγωγῆς, τὸ πρῶτον τῶν ἀντιληπτῶν. Ἀλλὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ χρόνου διὰ τῆς φυσικῆς ἐρευνῶν, παρεδέχθη ὡς πρῶτον τῶν ὄντων τὸ πῦρ, ὃ ἐθεώρησεν ὡς τὸν φυσικὸν χρόνον, τὴν ἀεικίνησιν, τὴν ἀπόλυτον διάλυσιν τοῦ συντι-

θεμένου, τὴν παρέλευσιν καὶ τὴν αἰώνιον ἀστασίαν. Τὸ στοιχεῖον δὲ τοῦτο σπουδάζων, εὗρεν ὡς ιδιότητα αὐτοῦ τὴν τὰ ὑφιστάμενα μεταβάλλουσαν ἀναθυμίασιν, δύο, κατ' αὐτὸν, κεκτημένην ἐπόψεις· τὸ πῦρ πυκνοῦται εἰς ὑγρασίαν, ἣτις διὰ τῆς στάσεως γίνεται ὕδωρ. ὁ σκληρυνόμενος γίνεται γῆ· καὶ αὕτη ἔστιν ἡ ὁδὸς κάτω. Εἶτα δὲ πάλιν ἡ γῆ γίνεται ῥευστή, καὶ ἐκ τοῦ ῥευστοῦ πηγάζει ὑγρασία, καὶ ἐκ ταύτης ἡ ἀναθυμίασις τῆς θαλάσσης, ἐξ ἧς τὰ πάντα παράγονται· αὕτη δὲ ἔστιν ἡ ὁδὸς ἄνω. Τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ ὦτα ἔλεγε ψευδομάρτυρας, ἀλλ' ἐκείνους τούτων ἀξιοπιστοτέρους· δικαστὴν δὲ τῆς ἀληθείας τὸν λόγον, καὶ ὡς συνείδησιν ταύτης τὴν γενικὴν συνείδησιν· ἐν δὲ τῇ μεμονωμένῃ σκέψει ἔβλεπε τὴν ἀπάτην, ὡς καὶ τὸ πονηρὸν ἐν τῇ μονώσει ἀπὸ τοῦ γενικοῦ. Ἐπίστευσεν εἰς τῆς ψυχῆς τὴν ἀθανασίαν, λέγων «ὅτε ἡμεῖς ἀποθνήσκωμεν, τὰς ψυχὰς ἀναβιοῦν καὶ ζῆν»· ἡ ἀρίστη δὲ τῶν ψυχῶν ἦν κατ' αὐτὸν ἡ ξηροτάτη, ἥτις ἡ μᾶλλον ἔμπυρος. Καὶ ἔλεγε μὲν ὅτι τὸ πᾶν οὐδεὶς θεὸς καὶ οὐδεὶς ἄνθρωπος ἐπλασεν, ἀλλ' ὅτι αὐτὸ ἦν καὶ μένει ἀείζων πῦρ, κατ' ἴδιον μέτρον ἀναπτόμενον καὶ σθεννύμενον· ἀλλὰ τὴν θεωρίαν γενικῆς τοῦ κόσμου πυρκαϊᾶς ἔλεγεν ἀποκύημα τῆς φαντασίας (Πλάτ. Συμπ.—Διογ. Λ.—Αἰλ. Π. Ἰ. Η, 13).

Ἡρακλέους πόλις, 1) ἡ μεγάλῃ, ἐν τῇ μέσῃ Αἰγύπτῳ, ΝΑ τῆς Ἀραβίας καὶ τῆς λίμνης τοῦ Μοιρίδος, πρωτεύουσα νομοῦ, ἔδρα τῆς λατρείας τοῦ ἰχνεύμενος Στρβ. ΙΖ, 789. 809-812).—2) ἡ μικρὰ ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, μεταξύ Τάνιδος καὶ Πηλουσίου.

Ἡρακλῆς, τὸ πρότυπον τῶν ἡρώων, τῶν ἐν τοῖς ἡρωϊκοῖς λεγομένοις χρόνοις τοὺς κακούργους καὶ τὰ κακοποιὰ ζῶα ἐν Ἑλλάδι ἐξολοθρευόντων. Ἐγεννήθη ἐκ συνεντεύξεως τοῦ Διὸς μετὰ τῆς Ἀλκμήνης, γυναικὸς τοῦ Ἀμφιτρύωνος, βασιλέως τῆς Τίρυνθος ἐν Ἀργολίδι ὅτε ὁ θεὸς ἐνεδύθη τὴν

μορφὴν τοῦ Ἀμφιτρώωνος, παρατείνας τὴν μίαν νύκτα εἰς τρεῖς, δι' ὃ καὶ τρεῖς πέρους ἐνόητε λέγεται ὁ Ἡρακλῆς. Ἦν δ' ὁ Ἀμφιτρώων υἱὸς τοῦ Ἀλκαίου, καὶ ἔγγονος τοῦ Περσέως, αὐτὸς ὁ ἄλλος υἱὸς, Ἡλεκτρώων, ἐκαστρατεύσας κατὰ τῶν Ταφίων, διότι εἶχον ἀρπάσει τὰς ἀγέλας του, ἀφῆκε τὸν θρόνον τῶν Μυκηνῶν εἰς τὸν Ἀμφιτρώωνα, δοὺς αὐτῷ εἰς γάμον καὶ τὴν θυγατέρα του Ἀλκμήνην. Ἀλλ' ἀκουσίως θανατώσας ὁ Ἀμφιτρώων τὸν Ἡλεκτρώωνα, ἐξεδιώχθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῦ Σθενέλου, ἄλλου υἱοῦ τοῦ Περσέως, καὶ ἔφυγε μετὰ τῆς γυναίκος του εἰς Θήβας παρὰ τῷ πρὸς μητρὶ θεῷ του Κρέοντι, ὑπὲρ οὗ καὶ κατέκτησε τὴν νῆσον Ἰάφον. Ἐκεῖ δ' ἐν Θήβαις ἐγεννήθη ὁ Ἡρακλῆς, δι' ὃ καὶ Θηβογενὴς ἐνόητε ἐλέγετο, καὶ προσέτι καὶ Ἀμφιτρωονιδῆς. Κατὰ τὴν ἡμέραν δὲ τῆς γεννήσεώς του, εἰπόντος τοῦ Διὸς καὶ ὁμώσαντος ἐνώπιον τῶν θεῶν ὅτι ὁ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τεχνησόμενος θά ᾔρχε πάντων τῶν περιόρων καὶ τοῦ γένους τῶν Περσίδων, ἐκ ζηλοτυπίας πρὸς τὴν Ἀλκμήνην, διενήργησεν ἡ Ἥρα, ὡς θεὰ τῶν τοκετῶν, νὰ γεννήσῃ, οὐχὶ ἡ γυνὴ τοῦ Ἀμφιαρέου, ἀλλ' ἡ τοῦ Σθενέλου, υἱὸν τὸν Εὐρύπλοον, ὅστις διὰ τοῦτο ἤρξε τῶν Μυκηνῶν, ἡ δ' Ἀλκμήνη, πλὴν τοῦ Ἡρακλέους, ἔσχε καὶ ἐκ τοῦ Ἀμφιτρώωνος υἱὸν τὸν Ἰφικλῆν (Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρκλ. — Πινδ. Νερμ. I, 19. Ἰσθ. Z, 5. — Εὐρύπ. Ἡρκλ. μιν. Ἡρκλδ. 37, 210). Τὸν Ἡρακλῆν, ἀγαπώμενον καὶ προστατευόμενον ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ἐμίσει καὶ κατέτρεχε πάντοτε ἡ Ἥρα, καὶ καθ' Ὅμηρον καὶ κατὰ τοὺς μετὰ ταῦτα μύθους (Πινδ. Νερμ. A, 49), ἐπεμψε δύο μεγάλους ὄφεις νὰ τὸν φονεύσωσιν εἰς τὸ λίκνον του· ἀλλὰ τὸ βρέφος, συλλαβὸν αὐτοὺς διὰ τῶν μικρῶν ῥωμαλέων χειρῶν του, τοὺς ἀπέπνιξεν. Ὁ πατὴρ του Ἀμφιτρώων τῷ ἐβίβαζε τὸ ἡνιοχεῖν, ὁ Καστώρ τὴν ὀπλῶν σκίαν, ὁ Αὔλος τὴν πάλην, ὁ Εὐρύτος τὸ

τόξον, ὁ Χείρων ἡ ὁ Λῖνος τὰς ἐπιστήμας, καὶ τὴν μουσικὴν ὁ Εὐρυτος ἡ ὁ Λῖνος, ὅν ὁμῶς ἐφόνευσε διὰ τῆς λύρας. Τότε δ' ἐπατήρ του, φοβηθεὶς τὴν ἀγρίαν ὀρμὴν του, τὸν ἔστειλεν εἰς τὸ πρίνιόν του εἰς τὸν Κιθαιρώνα, καὶ ἐκεῖ ἐφόνευσε τὸν ἰσχυρὸν Κιθαιρώνιον λέοντα, καὶ τούτου τὴν λεοντήν, ἥ καὶ ἄλλους, τὴν τοῦ λέοντος τῆς Νεμέας, παρίσταται σχεδὸν πάντοτε ἐπὶ γυμνοῦ τοῦ σώματος φέρων, καὶ ὡς κράνος τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. Ὁ σοφιστὴς Πρόδικος ἔγραψεν εἶδος μυθιστορήματος, καθ' ὃ ὁ Ἡρακλῆς ἐπὶ διασταυρουμένης ὁδοῦ καθήμενος, ἐσκέπτετο περὶ τοῦ βίου ὃν ὤφειλε νὰ ἐκλέξῃ, ὅτε παρέστησαν αὐτῷ δύο γυναῖκες, ἡ Ἄρετὴ καὶ ἡ Ἥδον ἡ, καὶ ἐζήτησαν ἐκάστη νὰ τὸν ἐλκύσῃ ὡς ὁπαδὸν τῆς, ὃ δ' Ἡρακλῆς ἐξελέξατο τὴν Ἄρετὴν. Τίθησι δὲ τὴν σκηνὴν ταύτην ἐν ταῦθα, εἰς τὸν Κιθαιρώνα (Ξεν. Ἀπομν. B. 1, 11). Εἰς Θήβας δ' ἐπιστρέψας 18 ἔτης, εὗρεν ἐκεῖ τοὺς πρέσβεις τοῦ βασιλέως τῶν Μινυῶν Ἐργίνου, ἐλθόντας νὰ λάβωσι τὸν ὀφειλόμενον αὐτῷ φόρον 100 βοῶν. Ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς, ἀκρωτηριάσας αὐτοὺς τὰς ῥίνας καὶ τὰ ὦτα, τοὺς ἀπέπεμψε δεσμίους, καὶ πολέμησας τοὺς Ὀρχομένιους, τοὺς ἐδίασε ν' ἀποδώσωσι διπλοῦν τὴν φόρον· δι' ὃ εὐγνωμονῶν ὁ Κρέων, τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του Μεγάρην (Ὀμ. Ὀδ. A. 309). Ὁ δ' ἐν Μυκῆναις καὶ ἐν Τύρινθι βασιλεύων Εὐρυσθεὺς, μετακαλεσάμενος αὐτὸν, τῷ ἐπέβαλε δώδεκα ἄθλους, οὓς ἂν ἐξετέλει θ' ἀπελάμβανε τὴν ἀθανασίαν, κατ' ἀπόφασιν τοῦ Διὸς· καὶ ὅτε ὁ χρησμὸς ἐν Δελφοῖς τῷ διεταξέ νὰ ὑπακούσῃ, ἐξεμάνη, καὶ ἐφόνευσε τὰ ἐκ τῆς Μεγάρης τρία τέκνα του, καὶ δύο τέκνα τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰφικλέους. Καὶ ἐλέγετο ὅτι Ἀλκμήνην ὡς τότε καλούμενον, διὰ τε τὴν ἀλκὴν του, καὶ διότι ὑπετίθετο ἔγγονος τοῦ Ἀλκαίου, ὁ χρησμὸς αὐτοῦ τὸν ὠνόμασε κατὰ πρῶτον Ἡρακλέα, ὡς τὸ κλέος του ἐκ τῶν καταδρομῶν τῆς Ἥρας ἀρούμενον. Ὅτι 12 ᾔσαν οἱ ἄθλοι δὲν λέγει

οὔτε ὁ Ὅμηρος οὔτε ὁ Ἡσίοδος, ἀλλ' οἱ μετ' αὐτοὺς, καὶ ἴσως πρῶτος ὁ ἐποποιὸς

Ἐξ Ἀργίου λῆνου.

Πεισανδρὸς (ἴδ.). Ἦσαν δ' οὗτοι: α') Ὁ φόνος τοῦ λέοντος τῆς Νεμείας, τέκνου τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς

Ἐχιδνῆς, μὴ ὑποκειμένου εἰς τραυμάτισιν. Ὁ Ἡρακλῆς διώξας αὐτὸν εἰς τὸ σπήλαιόν του (δεικνύμενον ἔτι), τὸν ἐπνίξεν ἐντὸς τῶν βραχιόνων του. Ὁ

Ἀνάγκυρον ἐν Νεαπόλει.

τε δ' ἐπέστρεψεν εἰς Μυκήνας, φέρων τὸν λέοντα νεκρὸν, τρομάξας ὁ Εὐρύσθευς, ἐκρύβη ἐντὸς ἐκεῖ παρὰ κειμένου χαλκοῦ ἀγγεί-

Ἀνάγκυρον ἐν Νεαπόλει.

ου, καὶ τὸν διέταξεν ἄλλοτε τὴν λείαν του ν' ἀφίγη ἐκτὸς τῶν πυλῶν τῆς πόλεως (Ἀπολλοδ. Β, 5, 1.). δ') Ἡ Λερναία ὕδρα, ἐκ τῶν αὐτῶν γονέων, εἰς τὸ ἔλος Λέρναν, Ν. τοῦ Ἄργους, τεράστιος ὄφης, ἔχων 9 κεφαλὰς (κατὰ τινὰς 100 ἢ 10,000), ἐξ ὧν μία ἦν ἀθάνατος, αἱ δὲ λοιπαί, ὅταν ἀπεκόπτοντο, ἀνεγεννῶντο διπλάσιαι. Ὁ Ἡρακλῆς διὰ φλεγομένων δένδρων κατέκαυσε τοὺς ἀποκοπτομένους τραχήλους, καὶ τὴν ἀθάνατον κεφαλὴν συνέτριψεν ὑπὸ μέγαν βράχυν· εἰς τὸν ἰὸν δὲ τοῦ δράκοντος ἐμβάψας τὰ βέλη του, κατέστησε τὰς πληγὰς αὐτῶν ἀνιάτους. Ἐπειδὴ δ' εἰς τὴν νύκτα ταύτην τὸν συνέδρομεν ὁ ἡνιόχος του Ἰόλαος, υἱὸς τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰφικλέους, ὁ Εὐρύσθευς δὲν ᾔθελε ν' ἀνα-

γνώρισεν τὸν ἄθλον μεταξὺ τῶν δώδεκα (Αὐτ. 2).—γ') Ὁ κάπρος τῆς Ἐρυμανθίας, ἐρημῶν τὴν Ἀρκαδίαν, ἐδιώχθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους εἰς βαθεῖαν χιόνα, καὶ συνελήφθη ζῶν (Αὐτ. 4). Ὅτε δ' ἀπῆρχετο πρὸς τὴν θήραν ταύτην, διὰ τοῦ ὄρους Φολόης, ἐπιλοξενήθη ὑπὸ τοῦ Κενταύρου Φόλου, παρθέντος αὐτῷ ὅπτα κρέα. Ὡς δ' ἤθελον νὰ τῷ ἀνοίξῃ καὶ τὸν πίθον τοῦ οἴνου, τὸν κοινὸν εἰς πάντας τοὺς Κενταύρους, ἐπέπεσαν οὗτοι κατ' αὐτοῦ· ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς τοὺς κατεδίωξε μέχρι τοῦ Μαλῆου, καὶ ἐκεῖ ἐπλήρωσεν ἀνιάτως τὸν κένταυρον Χεῖρωνά, ὃν οἱ Λαπίθαι εἶχον διώξει ἐκεῖ ἐκ τοῦ Πηλίου

Ἀγάλμα ἐν Νεαπόλει.

ὄρους. Τὰ κατορθώματα δὲ ταῦτα, τὰ μὴ ἐκτελούμενα ἐντολῇ τοῦ Εὐρύσθεως, ἐλέγοντο πάρεργα.—δ') Ἡ Κερύνεια ἔλαφος, ἐπὶ τοῦ Μαϊνάλου τῆς Ἀρκαδίας, χρυσόκερως καὶ χαλκόπους, ἱερὰ τῇ Ἀρτέμειδι. Ἐπὶ ὅλον ἔτος ἐδιώξεν αὐτὴν ὁ Ἡρακλῆς, καὶ τέλος συνέλαβεν αὐτὴν ζῶσαν, ὡς ὤφειλε παρὰ τῷ Ἀρκαδικῷ Λάδωνι, ἢ παρὰ τοῖς Ὑπερβορείοις, κατατοξεύσας αὐτὴν εἰς τὸν πόδα (Αὐτ. 3).—ε') Αἱ Στυμφαλίδες ὀρνίθες, ἐν

Δακτυλιόλιθος ἐν Φλωρεντίᾳ.

—στ') Ἡ ζώνη τῆς Ἰππολύτης, βασιλίσσης τῶν Ἀμαζόνων, ἣν ὤφειλεν ὁ Ἡρακλῆς νὰ φέρῃ εἰς Ἀδμήτην, τὴν κόρην τοῦ

Εὐρυθέους. Καί κατ' ἄρχας μὲν συνήνεσεν ἡ Ἱππολύτη νὰ τὴν δώσῃ οἰκαιοθελῶς. Ἀλλ' ἡ Ἥρα ἐξήγειρε μάχην, καθ' ἣν ἡ Ἱππολύτη ἐφόνευσθ. Ἐπὶ τῆς ἐπανόδου τοῦ δ' ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς· καὶ ἐν θαλάσσιον τέρας κατὰ τὴν Τρωάδα, εἰς δ' εἶχεν ἐκτεθῇ Ἡσιόνη ἡ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Λαομέδοντος. Καὶ τῷ εἶχε μὲν ὑποσχεθῇ εἰς ἀμοιβὴν ὁ Λαομέδων τοὺς ἵππους οὓς τῷ εἶχε δώσει ὁ Ζεὺς εἰς ἀνταλλαγὴν τοῦ υἱοῦ τοῦ Γανυμήδους, ἀλλὰ δὲν ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσίν του, καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἀπῆλθε πόλεμον ἀπειλῶν (Αὐτ. 9.—Ὀμ. Ἰλ. Υ', 145. Ε, 638).—ζ') Ἡκόπρος τοῦ Αὐγείου. Ὁ Αὐγείας ἡ Αὐγείας ἦν υἱὸς τοῦ Ἥλιου, ἡ τοῦ Ἡλείου, ἡ τοῦ Φόρβαντος, βασιλέως τῶν Ἐπειῶν ἐν Ἡλίδι, κεκτημένος παμπληθεῖς ἀγέλας. Ὁ Ἡρακλῆς, τὴν ἐντολὴν λαβὼν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ νὰ καθάρισῃ τὴν εἰς ὄρη

Ἡρακλῆς ἐν Πάμφω.

συνερεῖσιν κόπρον αὐτῶν, παρωχέτευσεν εἰς τὴν αὐλὴν αὐτοῦ τὸν Ἀλφειὸν καὶ τὸν Πηνειόν. Ὁ Αὐγείας ὑποσχεθεὶς διὰ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην τὸ δέκατον τῶν βοῶν του, ἤρνηθη ὅτε ἔμαθεν ὅτι τὸ ἔργον ἐξετελέσθη κατ' ἐντολὴν τοῦ Εὐρυσθέως (Ἀπολλ. Β. 5). Τούτου ἕνεκα ἐπῆλθεν ὁ Ἡρακλῆς μετὰ στρατοῦ. Ἀλλ' ἀσθενήσαντος αὐτοῦ, ἐνίκησαν τὸν στρατὸν του εἰς τὰς στενωποὺς τῆς Ἡλίδος οἱ ἀνεψιοὶ τοῦ Αὐγείου, οἱ Μολωνίδαι Εὐρυτος καὶ Κτέατος, ὁ δ' Ἡρακλῆς ἐφόνευσεν αὐτοὺς ἐν Κλεωναῖς τῆς Ἀργολίδος, ὡς καὶ τὸν Αὐγείαν καὶ τοὺς υἱούς του, δηλώσας τὴν χώραν μεθ' ὃ ἔδρυσεν τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας (Ἀπολλ. Β. 7, 2.—Πινδ. Ὀλ. ΙΑ, 24. Γ, 13).—8) Ὁ ταῦρος τῆς Κρήτης, ὃν ὁ Ποσειδὼν προήγαγεν ἐκ τῆς θαλάσσης, καὶ κατέστησεν ἐμμανή, διότι ὁ Μίνως δὲν τὸν ἔθυσεν ὡς ὤφει-

λεν. Ὁ δ' Ἡρακλῆς, συλλαβὼν αὐτόν, τὸν ἔφερε ζῶντα εἰς Μυκῆνας, καὶ εἶτα τὸν ἀφῆκεν ἐλευθέρον· τότε δὲ, κατὰ τοὺς Ἀθηναίους μυθογράφους, ἤλθεν ὁ ταῦρος εἰς Μαραθῶνα, ἐνθα τὸν συνέλαβεν ὁ Θησεύς (Ἀπολλ. Β. 5, 7).—9) Αἱ ἵπποι τοῦ Διομήδους, βασιλέως τῶν ἐν Θράκῃ Βιστυνῶν, ὅστις τοὺς ξένους ἔδιδεν ὡς βορὰν εἰς τὰς ἀγρίας τοῦ ἵππου. Ὁ δ' Ἡρακλῆς, νικήσας αὐτόν, τὸν ἔδωκε τὸν ἴδιον βορὰν εἰς τὰς ἵππους του. Τὰς δὲ ἵππους ἔφερεν εἰς τὸν Εὐρυσθέα, ὅστις τὰς ἀφῆκεν ἐλευθέρους (Αὐτ. 8).—1) Ὁ Γηρυόνης, υἱὸς τοῦ Χρυσάορος καὶ τῆς Καλλιρρόης, κατοικῶν ἐν τῇ νήσῳ Ἐρυθείᾳ εἰς τὴν Δ. ἄκρην τοῦ Ὠκεανοῦ, εἶχε τριπλοῦν τὸ σῶμα ἀπὸ τῆς ὀφύας, καὶ ἐκέκτετο πλουσίας ἀγέλας, ἃς ἐφρούρει ὁ βουκόλος Εὐρυτίων καὶ ὁ κύων Ὁρθρος ἡ Ὁρθας. Ὁ

Ἡρακλῆς ἐν Πάμφω.

Ἡρακλῆς ἐν Νισσῶνι.

Ἡρακλῆς ἀπῆλθε διὰ νὰ τὰς ἀρπάσῃ, διαπορευθεὶς διὰ τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Λιβύης, ὅτε καὶ ἔστησε μεταξὺ τῶν δύο τὰς φερωνύμους αὐτοῦ στήλας. Ἐπειδὴ δ' ὁ ἥλιος τὸν ἐνώχλει ἐνταῦθα διὰ τῆς πολλῆς του θερμότητος, ἐτόξευσεν κατ' αὐτοῦ, καὶ ὁ θεὸς, θαυμάσας τὴν τόλμην του, τῷ ἔδωκε τὸ λαμπρὸν χρυσοῦν πλοῖόν του, ἐφ' οὗ διέπλευσεν

Ἡρακλῆς ἐν Νισσῶνι.

εἰς τὴν Ἐρύθειαν, καὶ φονεύσας τὸν Ὀρθρον καὶ τὸν Εὐρυτίωνα, ἤρπασε τοὺς βόας. Τὴν ἀρπαγὴν δὲ μαθὼν ὁ Γηρυόνης παρὰ τοῦ Μηνοτίου, ὅστις ἐκεῖ ἔβασκε τοὺς βόας τοῦ Ἄδου, ὥρμησε κατὰ τοῦ Ἡρακλέους, ἀλλ' ἐφανεύθη ὑπ' αὐτοῦ. Ἐπέστρεψε δ' ὁ Ἡρακλῆς διὰ τῶν Πυρηναίων, τῶν Ἀλπειων καὶ τῆς Ἰταλίας (Αὐτ. 10), καὶ μετὰ ταῦτα οἱ Ῥωμαῖοι συνέδεσαν διαφόρως τὰ κατ' αὐτὸν μετὰ τῆς ἀρχαιοτάτης ἱστορίας τῆς Ῥώμης. Καὶ παρὰ τοῖς Ἕλλησι δὲ εἰς τὸν ἄθλον τοῦτον ἀνάγονται καὶ ἄλλα πάρεργα, ὡς τὰ κατὰ τὴν πάλην μετὰ τοῦ Ἀνταίου (ἴδ.), τοῦ Ἐρυκος (ἴδ.), τοῦ Ἀλκυωνέως (ἴδ.). — ια) Τὰ χρυσοῦ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων, βεβελίως τὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὡς ἔκτακτος σπανιότης γνωσθέντα πορτοκάλια, θεωρηθέντα ὑπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Ἡραν κατὰ

Ἀνάγκυρον ἐν Ῥώμῃ.

τὴν ἡμέραν τῶν γάμων τῆς, καὶ φυμέναι εἰς κῆπον ἀγνώστου θέσεως κατὰ τ' ἀπώτατα δυτικὰ πέρατα τῆς γῆς, ἐνοῶν τὰ ἐφρουροῦν αἱ Ἑσπερίδες νύμφαι καὶ οἱ δράκοντες Λαδων. Ὁ Ἡρακλῆς, φονεύσας τὸν δράκοντα, ἔλαβε τρία μῆλα καὶ τὰ ἔφερεν εἰς τὸν Εὐρυσθέα, ὅστις τῷ τ' ἀπέδωκε. Κατ' ἄλλους δὲ μύθους ὁ Ἡρακλῆς, ζῆτιων τὸν κῆπον, ἤλθεν εἰς τὸ ὄρος Ἀτλαντα ἐν Ἀφρικῇ, ἐνθα ὁ γίγας Ἀτλας (ἴδ.), ὁ φέρων τὴν σφαῖραν τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τῶν ὤμων του, ἔδωκεν αὐτὴν ἐπ' ὀλίγον εἰς τὸν Ἡρακλῆν νὰ τὴν φέρῃ. καὶ ἀπελθὼν, ἔλαβε καὶ τῷ ἐκόμισε τὰ μῆλα. Καὶ δὲν ἤθελε μὲν νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ φορτίον, ἀλλὰ διὰ δόλου ὁ Ἡρακλῆς τῷ τ' ἀπέδωκεν (Αὐτ. 11). — ιβ) Ἡ ἐκ τοῦ Ἄδου ἀναγωγὴ τοῦ Κερβερίου. Καταβάς ὁ Ἡρακλῆς διὰ τοῦ Ταινάρου, ἔλαβε παρὰ τοῦ Ἄδου τὴν ἄδειαν νὰ φέρῃ τὸν Κέρβερον εἰς

τὴν γῆν, ἂν ἐδύνατο τοῦτο ἄνευ ὀπλων, ὅπως ὁ ἥρωας ἐπραξεν, ἄγχιον καὶ δεσμεύων αὐτὸν καὶ, δείξας αὐτὸν εἰς τὸν Εὐρυσθέα, τὸν ἀπέδωκεν εἰς τὸν Ἄδην (Αὐτ. 12). — Πλὴν δὲ τῶν 12 ἄθλων καὶ ἄλλα πάμπολλα κατορθώματα ἀπεδίδοντο εἰς τὸν Ἡρακλέα. Ἐν

Θήβαις ἐνύμφευσεν τὴν πρώτην τοῦ σύζυγόν Μεγάρην εἰς τὸν ἀνεψιὸν τοῦ Ἰόλαου, ζῆτιον εἰς γάμον αὐτοῦ τὴν Ἰόλην, θυγατέρα τοῦ Εὐρύτου, βασιλέως τῆς Οἰχαλίας (ἐν Θεσσαλίᾳ, Μεσσηνίᾳ ἢ Εὐβοίᾳ). Ἀλλ' ἐν Εὐρυτοῦς ἡρνήθη τόσῳ μᾶλλον, καθ' ἑσὸν τὸν ὑπώπτευσεν ὡς κλέπτην τῶν βεσίων του, οὗς ὅμως ὁ Αὐτόλυκος εἶχε κλέψει. Περὶ τῆς μὴ ἐνδοξίας τοῦ Ἡρακλέους πεπεισμένος Ἰφιτόης, ὁ υἱὸς τοῦ Εὐρύτου, ἀπήλθε μετ' αὐτοῦ εἰς ἀναζήτησιν τῶν κλαπέντων. Ἀλλ' ἐν Ὑρίνῃ, ἐν στιγμῇ μανίας ὁ Ἡρακλῆς ἐρριψε τὸν νέον ἀπὸ τῶν τειχῶν τοῦ φρουρίου καὶ τὸν ἐφόνευσεν (Ἀπολλόδ. Β, 6, 1, 2). Διετάχθη δὲ τότε ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ νὰ δουλεύσῃ ἐπὶ τρία ἔτη παρὰ τῇ Ὀμφάλῃ, χήρᾳ τοῦ Τρωίλου, βασιλέως τῆς Λυδίας, καὶ ἐκεῖ ὅλως ἐχθελυνθεὶς, ἐνηθεν ἔριον εἰς ἡλεκάτην, ἢ φ' ἡ βασιλὶς ἔφερε τὸ ρόπαλον καὶ τὴν λείαν τὴν. Οὐχ ἤττον ὅμως ἐπὶ τῆς ἐκεῖ διαμονῆς του κατετρόπωσε τοὺς πανούργους Κέρκεα καὶ Ἐφέτω, οὗς ὅμως ἀπέλυσε πάλιν. Θελγθεὶς ὑπὸ τῶν ἀστειοτήτων αὐτῶν (Αὐτ. 3). Μετὰ 18 πλοίων ἐστράτευσε κατὰ τῆς Τρωάδος, ἐκυρίευσεν τὸ Ἴλιον καὶ ἐθανάτωσεν τὸν βασιλέα Λαομέδοντα μετὰ τῶν υἱῶν του, πλὴν τοῦ Ποδάρκου, ὃν ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ Ἡσιόνη, ἥ ὡς γέρας δοθεῖσα εἰς τὸν Τελαμόνα, διότι πρῶτος εἰσεπήδησεν εἰς τὴν πόλιν, ἐξηγόρασε, δοῦσα τὸ κάλυμμα αὐτῆς, εἰς ὃ καὶ Πρίαμος (ὁ ἀγορασθεὶς) μετωνομάσθη. Ἐν

Ἑλλάδι ἐπολέμησεν ἔπειτα τὸν Αὐγείαν, καὶ ἐν Πύλῳ ἐξωλόθρευσεν τοὺς Νηλεΐδας, πλὴν τοῦ Νέστορος, καὶ ἐτραυματίσεν τὸν Ἄδην, ἐλθόντα εἰς ἐπικουρίαν αὐτῶν (Ἀπολλ. Β. 7, 2. 3.—Ἰδ. Ὀμ. Ἰλ. Γ. 145, Ε. 638. Ξ. 249. Ο. 18. Λ. 689, Ε. 395). Κατόπιν δ' ἐνυμφεύθη Δηϊάνειραν, τὴν κόρην Οἰνέως τοῦ βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν, καὶ ἐκ Καλυδῶνος μετέβη μετ' αὐτῆς εἰς Τραχίνα, ἐνθα ὁ Κεύξ τὸν ἐφιλοξένησε. Τὸν Εὐήνον δὲ ποταμὸν διαβαίνων, ἐφόνευσεν τὸν κένταυρον Νέσσον, προσβαλόντα τὴν Δηϊά-

νειρα πολυτελεῆ χιτῶνα, ἐν θνήσκων ὁ Νέσσος τῇ εἶχε δώσει, ἐμείψας αὐτὸν εἰς φίλτρον, ὃ τῇ εἶπεν ὅτι θὰ τῇ ἐξησφάλιζε τὸν ἔρωτα τοῦ ἀνδρός της. Ὡς δὲ τὸν ἐνεδύθη ὁ Ἡρακλῆς, ἐκολλήθη αὐτὸς εἰς τὰς σάρκας του, καὶ ἤρχισε φρικτῶς νὰ τὸν φλέγῃ, ὥστε ἵνα τὸν ἀποσπάσῃ ἐξέσχίζε διὰ τῶν χειρῶν του τὰ μέλη του, καὶ ἐν τῇ μανίᾳ ἐσφενδόνισεν ἐκ τῶν βράχων εἰς τὴν θάλασσαν τὸν Λίχαν, ὅστις τῷ τὸν εἶχε φέρει. Ἡ δὲ Δηϊάνειρα, μαθοῦσα ποῖον δυστύχημα ἐπέφερεν ἀκουσίως, ἡŷτοκτόνησε. Διατάξας δ' ὁ Ἡρα-

Ὁ ταῦρος τῆς Κρήτης.

νειραν, καὶ παρὰ τῇ Τραχίνι τὸν Κύκνον, υἱὸν τοῦ Ἄρεως, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἰολάου, καὶ ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, ἐν ᾗ τὸν Κύκνον ἐβοήθει ὁ Ἄρης, ὅστις καὶ ἐπληρώθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους (Ἡσίοδ. Ἀσπ. Ἡρ.). Ἦλθε δ' ἐκεῖθεν ὁ Ἡρακλῆς εἰς βοήθειαν καὶ τοῦ Αἰγυμίου (Ἰδ.) (Ἀπολλ. Β. 9, 7). Ἐκ Τραχίνος δ' ἐξεστράτευσεν εἰς Οἰχαλίαν κατὰ τοῦ Εὐρύτου, ἐφόνευσεν αὐτὸν καὶ τοὺς υἱούς του καὶ ἤρπασε τὴν Ἰόλην. Ὅτε δ' ἐπέστρεψε, τῷ ἐπιμψεν ἡ Δηϊά-

κλῆς τὸν υἱὸν του Ὑλλον νὰ νυμφεύῃ τὴν Ἰόλην, ἀνέβη εἰς τὴν καρυὴν τῆς Οἴτης, καὶ ἀναβὰς εἰς πυρὰν ἣν ἐσώρυσεν, ἐξήτησε παρὰ τοῦ ἐκεῖθεν διαβαίνοντος Ποσειδῶνος, ἢ παρὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Φιλοκτήτου, ν' ἀνάψῃ τὴν πυρὰν, δοὺς αὐτῷ εἰς ἀμοιβὴν τὰ βέλη του. Ὡς δ' ἐναιλίχθη εἰς τὰς φλόγας, ἐν βρονταῖς καὶ ἐν ἀστραπαῖς ἤρθη εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐτάχθη ἐν τοῖς ἀθανάτοις, ἐξιλεώσας τὴν Ἥραν, καὶ νυμφευθεὶς τὴν Ἥδην, ἐξ ἧς ἔσχε δύο υἱούς, τὸν Ἀλκιβιά-

ρην καὶ τὸν Ἀνίκητον. Κατὰ τινες, ὁ Ὅμηρος ἀγνοεῖ τὴν ἀποθῆσιν του, καὶ τὸ χωρίον ἐνθα αὐτῆς μνημονεύει (Ὀδ. Α, 601) θεωρεῖται ὡς μεταγενεστέρως παρείσακτον ὑπὸ τοῦ Ὀνομακρίτου. — Ἐπὶ τῆς πυρᾶς του ἐπρότφερον αὐτῷ, ὡς ἤρωϊ, ἀμέσως θυσίαν αἱ φίλοι του. Ὡς θεὸν δὲ λέγεται πρῶτος λατρεύσας αὐτὸν Δίος ὁ Κολυτταῖς ἐν Ἀθήναις. Οἱ ναὶ καὶ αἱ ἐσρταὶ αὐτοῦ ἐκαλοῦντο

Ὁ ἀναπαυόμενος Ἡρακλῆς.

Ἡράκλεια, καὶ ἐτελοῦντο καὶ ἀγῶνες εἰς τιμὴν του. Καὶ τὰ Διόμια ἐν Ἀθήναις πρὸς τιμὴν του ἐπανηγυρίζοντο ἐν φαιδρότητι καὶ ἐν εὐθυμίαις. Ὡς ἀήτητος ἀθλητῆς καὶ προστάτης τῶν ἀγῶνων ἐλέγτο ἐναγώνιος, προστάτων τῶν γυμνασίων, καλλιγνικός δὲ, ὡς πανταχοῦ νικητῆς. Παριστάτο δὲ πολλὰ καὶ ὡς ἐκ τῶν ἀγῶνων του

ἀναπαυόμενος, καὶ τότε ἐτέρπετο εἰς τὴν μουσικὴν, καὶ σχετιζόμενος πρὸς τὰς Μούσας, ἐγένετο Μουσάγέτης. Πλεῖστα δὲ καὶ ἄλλα ὑπῆρχον αὐτοῦ ἐπιθετα, ὡς ἀλεξίνακος, μυιάγρος, ἰποκτόνος, κορνοπίων (ὡς βοηθητικὸς εἰς τὴν ἐξάλειψιν παντὸς ὄντος ἐπιλαβοῦς, καὶ αὐτῶν τῶν ἐντόμων), πρῶτα μαχος, καλλιγνικός, παλαίμων, δολύμπιος, Ἰδαῖος (δάκτυλος), ἀρχηγέτης, μάντις, βομφάγος, ἀθηφάγος, φιλοπότης. Ἰερὰ ἦν εἰς αὐτὸν ἡ αἰγίρος (λεῦκη), ἡ ἐλαία, ὁ κισσός, αἱ θερμαὶ πηγαί. — Ἡ τέχνη τὸν παρίστα καὶ ὡς βρέφος, καὶ ὡς νεανίαν, καὶ ὡς ἄνδρα, ὡς τοιοῦτον ἐβόχου εὐρωστίας, ροπαλοφόρον ἢ τοξότην, λεοντὴν περιβεβλημένον, βραχίονα ἔχοντα κόμην, καὶ τὴν ἔκφρασιν σοδαράν. Περιφημον ἀγαλμα ἦν ὁ ἀναπαυόμενος Ἡρακλῆς τοῦ Λυσίππου, οὐ σώζεται ὡραία ἀπομίμησης, ἡ τοῦ Ἀθηναίου Γλύκωνος, διατηρουμένη ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Ῥώμης. Οἱ 12 ἄθλοι ἦσαν ἐπειργασμένοι εἰς τὰς ἑπτὰ ἐν μέρει σωζόμενας μετόπας τοῦ ναοῦ τοῦ Διὸς ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ τοῦ Θησείου ἐν Ἀθήναις. Ὁ Τάκτορος ἀναφέρει (Germ. 3) καὶ Ἡρακλῆν τῶν Γερμανῶν. Ἰσως δ' ἦν οὗτος ὁ Donar, ἥρως ὃν ἄδοντες ἐπεκαλοῦντο κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς μάχης οἱ Γερμανοί.

Ἡριδανός, 1) ποταμὸς ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου μὴ μνημονευόμενος· καὶ Ὁρίδαν ὁ ὁμώνυμος αὐτῷ θεὸς ἦν υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος (Θεογ. 337), κατὰ δὲ τὸν Ἡρόδοτον (Γ, 115) ἔρρεε κατὰ τὰ Δ. τῆς Εὐρώπης εἰς τὸν Β. Ὠκεανόν, καὶ παρήγε τὸ ἤλεκτρον, δι' ὃ μετὰ ταῦτα ὡς Ἡριδανὸς ἐξελήφθη ὁ Πάδος τῆς Ἀνω Ἰταλίας, ἐνθα ἦν τοῦ ἤλεκτρον τὸ κυριώτατον ἐμπορεῖον. Λέγεται δὲ ρέων καὶ ἐν Ἀδου.—2) Παρὰ ποτάμιον τοῦ Ἰλισσοῦ παρὰ τὰς Ἀθήνας.

Ἡριλλος, Καρχηδόνιος, στωϊκὸς μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος, ἀκμάσας περὶ τὰ 260 π. Χ. Ὡς ὑπέρτατον τέλος ἐκήρυττε τὴν γνῶσιν καὶ τὴν ἐπιστήμην· περὶ δὲ λέγεται δὲ

διὰ τοὺς πολλοὺς, τοὺς ἀνεπιστήμονας καὶ κατωτέραν βαθμίδαν, ἣν ὑποτελίδας ἔλεγε· τὸ δὲ μεταξὺ ἀρετῆς καὶ κακίας ἀπεκάλει ἀδιόφορον (Διογ. Λ. Ζ, 165. — Cic. Fin. II, IV, V).

Ἡρίννα, ἐπίσημος ποιήτρια ἐκ τῆς νῆσου Τήλου, ἥ ἐκ Τέου, ἥ ἐκ Τήνου, ἥ ἐκ Ρόδου· σύγχρονος περὶ τὰ 600 π. Χ., καὶ φίλη τῆς Σαπφούς, παρ' ἣ διαμείνασα ἐλέγετο καὶ Λεσβία καὶ Μυτιληναία. Τινες τῶν ἀρχαίων τὴν εἶπον σύγχρονον τοῦ Δημοσθένους, ἐξ οὗ ἐξεληφθῇ ὅτι ὑπῆρχον οὗ τοῦ ὀνόματος τούτου. Ἀπέθανε μόλις 19 ἐτῶν. Τὸ περιφημότερον τῶν ποιημάτων αὐτῆς ἦν ἡ Ἡλακάτη, ἐκ 300 ἐξαμέτρων μὴ διατηρηθεῖσα. Σώζονται δὲ τρία αὐτῆς ἐπιγράμματα. Λυρικὸν σωζόμενον ποίημα εἰς ὁ σαπφικὰς στροφὰς, καὶ ἐπιγραφὴν φέρον: «εἰς Ρώμην· Μελιννῶ ἡ μάλλον Ἡρίννη Λεσβία», ὡς κοσμοκράτορα δὲ τὴν Ρώμην ὕμνου, ἐστὶ πάντῃ ξένον πρὸς τὴν Ἡρίνναν, καὶ ἔργον Μελιννοῦς, Ἑλληνίδος ἐκ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν, ἧτις φαίνεται ὅτι ἔζη ἐπὶ Πύρρου, ἡ τοῦ πρώτου φοινικικοῦ πολέμου.

Ἡρόδικος, 1) ἐκ Σηλυμβρίας, παιδευμένος ἱατρὸς, διδάσκαλος τοῦ Ἱπποκράτους λεγόμενος, ἐπραγματεύθη περὶ ὑγιεινῆς ἐν τῇ γυμναστικῇ. — 2) Βαθυλῶνιος ἀγνώστου ἐποχῆς, γραμματικὸς, οὗ ὁ Ἀθήναιος μνημονεύει τὰ «κωμωδοῦμενα, σύμμικτα ὑπομνήματα» καὶ «πρὸς τὸν Φιλοσώκратην».

Ἡρόδοτος. Ὁ περιφημότερος τῶν τῶ ὄνομα τούτου φερόντων, ἐν τῇ ἀρχιότητι ἦν ὁ πατήρ τῆς ἱστορίας, ἐξ Ἀλικαρνασσοῦ τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, γεννηθεὶς περὶ τὸ 485 π. Χ. ἐξ ἐπισήμου οἰκογενείας. Ὁ πατήρ αὐτοῦ ἐκαλεῖτο Λύξας, ἡ μήτηρ τοῦ Δρυῶ ἡ Ροιῶ, καὶ ὁ ἀδελφός του Θεόδωρος. Συγγενὴς δ' αὐτοῦ ἦν ὁ ποιητὴς Πανύκσις ὃν ἐθανάτωσεν ὁ τύραννος τῆς πατρίδος τοῦ Λύδαμις. Κατὰ Σουῖδαν, ὑπὸ τοῦ

αὐτοῦ τυράννου ἐδίασθη καὶ ὁ Ἡρόδοτος ν' ἀποδημήσῃ εἰς Σάμον, ἐνθα ἐξεργάσθη τὸ ἱστορικὸν σύγγραμμά του. Εἴτα δὲ λέγεται ὅτι ἐπανελθὼν εἰς Ἀλικαρνασσὸν, συνέπραξεν εἰς τὴν ἐξώπιν τοῦ Λυγδάμιδος, ἀλλὰ κατατραχολεῖς καὶ αὐτὸς ὑπὸ φόνου καὶ ἀχαριστίας τῶν συμπατριωτῶν του, ἀπῆλθεν εἰς Θουρίους τῆς Ἰταλίας. Ὅπως δὴ ποτε, ἀναιμφοδότητόν ἐστιν ὅτι ἐπὶ τῆς νεότητός του ἐπανειλημμένως ὠδοιπόρησε καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ἰδίως εἰς τὴν Αἴγυπτον, μέχρι τῶν ἀπωτάτων μερῶν αὐτῆς, προσέτι δὲ καὶ εἰς τὰς νῆσους, καὶ εἰς πολλὰς παραλίους ἑλληνικὰς πόλεις. Ἐκ Σάμου μετέβη εἰς Ἀθήνας, ὅθεν μετὰ μακρὰν διαμονὴν ἀπῆλθεν εἰς Ἰταλίαν, βεβαίως πολλὰ τῶν ἐνδοτέρων τῆς Ἑλλάδος ἐπισκεθεὶς, καὶ τῆς Ἰταλίας ἐπίσης καὶ τῆς Σικελίας· διότι συνεχῶς μνημονεύει ὅσων ἐπιτοπίως εἶδε καὶ ἤκουσε. Τὰς εἰδησεις ὅσας συνέλεξε φαίνεται ὅτι ἤρχισε διαρρουμίζων καὶ κατ' αὐτὰς συγγράφων, εἴτε ἐν Ἀθήναις, εἴτε ἐν Σάμῳ, ἀπὸ τοῦ 456 π. Χ., καὶ μάλιστα τὰ περὶ Ἀσίας τότε ἤδη ἐντελῶς ἐξεργασθεῖς. Περιερχόμενος τὴν Ἑλλάδα, φαίνεται ὅτι μέρη τοῦ ἔργου του ἀνεγίνωσκε δημοσίως, ὡς ἔπραξε ποτε εἰς τὴν ὁμήγυριν κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, ὅτε, παῖς ἔτι ὁ Θουκυδίδης, συνεκινήθη ἐκ τῆς ἀκροάσεως μέχρι θαυμάων, καὶ συνέλαβεν ἑκτοτε τὴν ἀπόφασιν νὰ συγγράψῃ καὶ αὐτὸς ἱστορίαν. Μνημονεύονται δὲ καὶ ἕτεροι αὐτοῦ ἀναγνώσεις, ἐν Κορίνθῳ καὶ ἐν Θήβαις, καὶ κατὰ Πλούταρχον καὶ ἐν Ἀθήναις, ἐνθα, προτάσει τοῦ Ἀνύτου, τῷ ἐδόθησαν 10 τάλαντα ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου. Φαίνεται δ' ὅτι διέμεινεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐν Ἀθήναις, διότι συναπῆλθεν ἐκεῖθεν μετὰ τῶν τῷ 444 εἰς Ἰταλίαν πρὸς ἵδρυσιν τῶν Θουρίων ἀπελθόντων ἀποίκων. Καὶ ἐν Θουρίαις δ' ἔμεινεν ἐφ' ἱκανόν, περὶ τὴν σύνταξιν τῆς ἱστορίας του ἀσχολούμενος. Τὸ φθινόπωρον τοῦ 431 ἐπέστρεψεν εἰς Ἀθήνας, καὶ ἐξηκολούθησεν ἐργαζόμενος

ἔπειτα δὲ, ἴσως ἐκ πολιτικῶν περιστάσεων, φαίνεται ὅτι ἐπῆλθε διακοπή τις. Τῷ 429—428 εἶχε φθάσει μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ θ' βιβλίου, οὗ τὸ ἐπίλοιπον μέρος συνεπληρώθη ἐντὸς τοῦ ἔτους 428, καὶ ἔκτοτε διεκόπη ἡ ἐργασία. Ἀπεβίωσε δ' ὁ μέγας ἱστορικός τῷ 421. Τὸ ὅλον ἔργον αὐτοῦ ἦν ἡ πρώτη ἀπόπειρα γενικῆς καὶ συμπαγοῦς ἐξιστορήσεως τῶν ἐπὶ 320 ἔτη ἐπισημοτάτων συμβάντων τῶν τότε γνωστῶν μερῶν τῆς Εὐρώπης καὶ

τῆς Ἀσίας, ἀπὸ Γύγου καὶ τῶν πρώτων Λυδῶν βασιλέων, μέχρι τῆς ἐν Μυκάλῃ ναυμαχίας (479), τῶν Περσικῶν πολέμων ἀποτελούντων τὸ κέντρον καὶ τὸν κυρίως σκοπὸν τῆς εἰς παντοίας καὶ πολυτίμους εἰδήσεις, ὡς εἰς ἐπικὰ ἐπεισόδια πλουσιωτάτης ἐκθέσεως. Καὶ ἡθικὴν δ' ἐνότητά ἔχει κατὰ τοῦτο, ὅτι ἀναγνωρίζει ὡς συνεπῶς διέπον τὰς τύχας τῶν ἀτόμων καὶ τῶν ἐθνῶν τὸ θεῖον, κατὰ τοὺς ὅρους τῆς Νεμέσεως, ἡ ὑπερτάτης τάξεως καὶ δικαιοσύνης, καὶ φθόρον αὐτοῦ ἀποκαλεῖ τὴν ἀποδοκιμασίαν παντὸς τοῦ τὴν γενικὴν ταύτην συναρμοσγίαν προσβάλλοντος. Τὸ σύγγραμμα, εἰς ἰωνικὴν διάλεκτον γεγραμμένον, διαιρεῖται, ἢ μᾶλλον διήρσαν οἱ Ἀλεξανδρινοί, εἰς θ' βιβλία, εἰς ὧν ἕκαστον ἔδωκαν τὸ ὄνομα μιᾶς τῶν Μουσῶν. Ἐπὶ πολὺ, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ Πλουτάρχου (περὶ τῆς Ἡροδότου κακισθείας) καὶ μέχρις ἐσχάτων, ἔκριναν πολλὰ τῶν τοῦ Ἡροδότου ἱστορουμένων ὡς ἀνακριβῆ καὶ μεμυθευμένα· ἀλλ' αἱ νεώτεροι ἀνακαλύψεις καὶ ἔρευναι ἀπέδειξαν ὅτι αἱ τοιαῦται ἐκτιμήσεις ἐπῆλθον μᾶλλον ἐξ ἀμαθείας τῶν ἐπικριτῶν, καὶ ὅτι ἐν γένει εἰλικρινῆς καὶ ἀξιόπιστος ἐστὶν ὁ Ἡρόδοτος, πλὴν ὅσας ἐσφαλμέναι ἦσαν αἱ δοθεῖσαι εἰς αὐτὸν πληροφορίες. (Ὁ Α. Ραδινὸς καὶ ὁ Α. Σκαλίδης μετέ-

φρασαν αὐτὸν εἰς τὴν καθωμιλημένην).—Τὸ αὐτὸ ὄνομα, μνημονεύονται φέροντες: 1) Εἰς Θηβαῖος Ἰσθμιονίκης (Πινδ. Ἰσθμ. Β).—2) Εἰς Ὀλυμπιονίκης (Παυσ. ΣΤ', 19).—3) Εἰς Ὀλύμπιος γλύπτης, ἐν Ἀθήναις ἐργαζόμενος ἐπὶ Πραξιτέλους (Παυσ. Γ, 18).—4) Ἰατρός ἐκ Ταρσοῦ, διδάσκαλος Σήξτου τοῦ Ἐμπεirikou.—5) Ἰατρός ἐπίσημος ἐν Ρώμῃ, ἐπὶ Ἀδριανῷ.

Ἡρόδορος, 4) ἐξ Ἡρακλείας, ἱστορικὸς προγενέστερος τοῦ Ἡροδότου (Ἀρσεν. ζ. i. ΣΤ, 5. Θ, 12.—Πλούτ. Θησ. ΚΣ), γράψας, περὶ τὰ 500 π. Χ. «τὰ κατ' Ἡρακλέα», εἰς ιζ' βιβλία τοῦλάχιστον, καὶ «Ἀργοναυτικά».—2) Γραμματικὸς ἐπὶ Καλιγούλα μετὰ τοῦ ἀρχαίου ἱστορικοῦ πολέμαχος συγγεόμενος.

Ἡρόστρατος, Ἐφέσιος, ὁ περιπόλησας, κατὰ τὴν νύκτα τῆς γεννήσεως τοῦ Μ. Ἀλεξανδρου (356 π. Χ.) τὸν περιφρονῶν νῆον τῆς Ἀρτέμιδος, ἐν τῶν ἐπτὰ θαυμάτων, ὥστε μόνον οἱ τοῖχοι καὶ οἱ κίονες αὐτοῦ ἔμειναν. Ἐπραξε δὲ τὸ ἀνοσιούργημα ἐξ ἄφρονος κενοδοξίας, ἵνα ἀπαθανάτιση τὸ ὄνομα του. Καὶ κατεδικάσθη μὲν ὑπὸ τῶν ἰωνικῶν πόλεων εἰς ἐπώδυνον θάνατον, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς αἰώνιον λήθην· ἀλλὰ τὸ δεύτερον μέρος τοῦ ψηφίσματος ἀπέτυχε, διότι τὸ ὄνομα ἔμεινεν ἑσαεὶ γνωστὸν, διατηρηθὲν ὑπὸ τοῦ Θεοπόμπου (Στρεβ. ΙΕ, 640).

Ἡρόφιλος, διάσημος ἱατρός ἐκ Χαλκηδόνος τῆς Βιθυνίας, μαθητὴς τοῦ Κώου Πραξαγόρου, καὶ ὁπαδὸς τοῦ Ἱπποκράτους, οὗ ἐσχολίασε τὰ συγγράμματα. Ἐξῆς δ' ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Ἀλεξανδρου καὶ τῶν πρώτων Πτολεμαίων, εἶχε πολυαριθμους μαθητάς, πολλὰ ἐνεωτέρισε περὶ τὴν ἀνατομίαν, καὶ παντοῖα ἔγραψεν ἱατρικὰ, ὧν μόνον ἀποσπάσματα σώζονται, ἀλλὰ καὶ πλείονα εἰσὶ γνωστὰ ἐκ τοῦ Γαληνοῦ. Τὴν πείραν ἐθεώρει ὡς στοιχείον σπουδαιότατον τῆς ἐπιστήμης του, καὶ πρῶτος ἡσχολήθη περὶ τὸν σφυγμόν. Τὴν ἐμπειρικὴν σχολὴν

ὅπως ἔδρυσεν οὐχὶ αὐτὸς, ἀλλ' εἰς τῶν μαθητῶν του.

Ἡρώ, ἰδ. Λέανδρος.

Ἡρώδης, ὁ Ἀττικὸς (Τιβέριος Κλαύδιος), Μαραθώνιος, γεννηθεὶς περὶ τὰ 103 μ. Χ., διάσημος σοφιστὴς καὶ ῥήτωρ, καὶ ἐν Ῥώμῃ διατρίψας καὶ μεγάλως ἐκτιμώμενος ὑπὸ τῶν αὐτοκρατόρων Ἀντωνίνου καὶ Μάρκου Αὐρηλίου, ὅστις ἦν καὶ μαθητὴς του. Εὐρὺν δὲ ποτε θησαυρὸν ἔγραψεν ἀναγγέλων τοῦτο εἰς τὸν αὐτοκράτορα καὶ ζητῶν τὰς διαταγὰς του. Λαβὼν δ' εἰς ἀπάντησιν τὴν λακωνικὴν «χρῶ», ἀνταπήντησεν ὅτι ὁ θησαυρὸς ἦν μέγιστος, εἰς ὃ ἔλαβε δευτέραν ἀπόκρισιν «παρχρῶ» καὶ τὸν μετεχειρίσθη τῷ ὄντι μέχρι καταχρήσεως εὐγενοῦς ἐλευθεριότητος, καὶ ἔδρυσεν σχολὴν ῥητορικῆς, καὶ τὴν Ῥώμην ἐκόσμησε διὰ πλουσίων οἰκοδομῶν, ὁμοίως δὲ καὶ τὴν Ὀλυμπίαν, καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας ἀνήγειρε τὸ σωζόμενον ῥεῖον ἢ θεάτρων ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν (ΝΔ) εἰς μνήμην τῆς γυναικὸς του Ῥηγίλλης, καὶ τὸ στάδιον διεσκεύασε διὰ μαρμαρίνων ἐδωλίων. Εἰς Κηφισίαν, οὐ μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν, εἶχε λαμπρὰν ἔπαυλιν, εἰς ἣν συνήγεταὺς πεπαιδευμένους εἰς σπουδαίας συζητήσεις, ὡς περιέγραψεν ὁ Αὔλος Γέλλιος λατίνιστί εἰς τὰς Ἀττικὰς νύκτας του. Ἐγραψε δὲ καὶ διάφορα· ἀλλὰ τὰ ὑπὸ τὸ ὄνομά του σωζόμενα δὲν φαίνονται ὄντα γνήσια. Ἀποβιώσας τῷ 179 μ. Χ. ἐτάφη εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Σταδίου· τῆς δὲ οἰκογενείας του οἱ τάφοι ἀνευρέθησαν ἐν Κηφισίᾳ.

Ἡρωδιανὸς, 1) ἱστοριογράφος, πιθανῶς ἐπὶ Μ. Αὐρηλίου, τῷ 170 μ. Χ. γεννηθεὶς, καὶ τῷ 240 ἀποθανὼν, ἔζησεν ἐπὶ πολὺ ἐν Ῥώμῃ καὶ ἐν Σικελίᾳ. Τὸ σωζόμενον σύγγραμμά του «τῆς μετὰ Μάρκον βασιλείας ἱστορίας», περιλαμβάνει τὰ ἀπὸ Κομμύδου μέχρι Πορδianoῦ Γ, μετ' ἀφελείας καὶ χάριτος ἐκτεθειμένα, πολλὰ ἄλλως ὀλίγον γνωστὰ περιέχοντα, οὐχ ἦττον ὅμως ἐνία ἐκ προθέσεως ἀποσιωπῶντα, καὶ ἐνίοτε εἰς χρο-

νολογικὰ καὶ γεωγραφικὰ λάθη περιπίπτοντα. — 2) Ἀἴλιος Ἡρωδιανὸς, ἐλίγεν ἀρχαιότερος, γραμματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, υἱὸς Ἀπελλωνίου τοῦ Δυσκόλου, εἰς ἣν Ῥώμην πολιτογραφηθεὶς, πιθανῶς ἐπὶ Μ. Αὐρηλίου. Ἐγραψε πολλὰ, ἐν εἰς τὸ «περὶ καθολικῆς προσημείας», ἥτοι τῆς θεωρίας τῶν τόνων, χρόνων καὶ πνευμάτων, καὶ ἄλλα, ὧν πολυάριθμα σώζονται ἀποσπάσματα.

Ἡρών, 1) Ἀλεξανδρινὸς τῆς γ', ἐκατονταετηρίδος π. Χ., ἐπὶ Πτολεμαίων τοῦ Φιλαδέλφου καὶ Εὐεργέτου ἀκμάσας, διάσημος μαθηματικὸς καὶ μηχανικὸς. Τούτου σώζονται τὰ «πνευματικά», περὶ πίεσεως, «περὶ αὐτοματοποιητικῶν» ἥτοι κατασκευῆς αὐτομάτων. Ἀπωλέσθησαν δ' ἄλλα περὶ ὀπτικῆς καὶ μηχανικῆς. — 2) Μαθηματικὸς, διδάσκαλος τοῦ Πρόκλου, ἐν τῇ ε' ἐκατονταετηρίδι μ. Χ. — 3) Ὁμοίως, τῆς ζ' ἐκατονταετηρίδος, καὶ ἴσως ἐτι μεταγενέστερος.

Ἡρώδης, ἱερὸν ἥρωος. Βραδύτερον καὶ πᾶν κοιμητήριον.

Ἡρώς, ἦν κυρίως ὁ ἐν τοῖς παναρχαίοις προϊστορικοῖς χρόνοις ἐπὶ ἀνδρεῖα καὶ παντοίοις κατορθώμασι πρὸς ἔφελος τῆς ἀνθρωπότητος διαπρέφας, συνήθως ἐκ θεῶν καταγόμενος, ἱερῆς τῶν πόλεων καὶ τῆς πολιτικῆς τάξεως, καὶ μετὰ θάνατον ὑπὸ τῶν θεῶν ἰδίως εὐνοούμενος, καὶ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων τιμώμενος. Οὐδ' ὡς ἀκριβῶς ἱστορικὰ πρόσωπα, οὐδ' ὡς μυθικῶς συμβολικὰ δύναται νὰ θεωρηθῶσιν οἱ ἥρωες, ἀλλ' ὡς πρὸ τυπα ἀνδρικῆς ἀρετῆς, οἱ μὲν ἀληθῶς ἴσως ὑπάρξαντες, ἀλλ' εἰς ἰδανικὴν ἀναχθέντες ἐντέλειαν, ὡς οἱ πλεῖστοι τῶν ἐπὶ τοῦ τρωικοῦ πολέμου, ἄλλοι καθαροὶ ἐπίνοιοι καὶ προσωποποιήσεις, ὡς οἱ κτίσται καὶ οἰκισταὶ πόλεων, οἱ γενάρχαι φυλῶν, οἷον ὁ Βούζας τοῦ Βυζαντίου, ὁ Αἰδαλὸς κλπ. ἄλλοι τέλος ἐγίναν (ὡς ὁ Τροάωνιος) ἥρωες ἐκ θεῶν, ἢ εἰσὶν ἢ προσωποποιήσεις ἰδιότητος τινοῦ ἐνὸς τῶν θεῶν. Παρ' Ὁμήρῳ ἥρωος ἐστὶ πᾶς ὁ ἀνδρεῖς, ἐντιμος, ἐπιχειρηματικὸς,

ἐλεύθερος ἀνὴρ (Ὀδ. Β, 15, Θ, 483. Ἰλ. Β, 110), καὶ πρὸ πάντων οἱ διογενεῖς, ἡγεμόνες ἢ ἐκ γένους ἡγεμονικοῦ, οἱ εὐγενεῖς οἷς ἀντιτίθενται οἱ ἀνέρες δῆμου. Διακρίνονται δὲ πρὸ πάντων διὰ σωματικῆς ῥώμης, καὶ ὀλίγοι μόνον, τοῖς θεοῖς ἰδίως ἀγαπητοί, ὡς ὁ Ῥαδάμανθυς, ὁ Μενέλαος, διαφεύγουσι τὸν θάνατον, καὶ μεταβαίνουνσι ζῶντες εἰς τὰ Ἥλύσια. Θείας δὲ λατρείας μόνον ἀπὸ Ἡσίοδου καὶ τῶν μετ' αὐτὸν ἀπαντῶνται ἀπολαμβάνοντες. Ἡμιθέους καλεῖ αὐτοὺς ὁ Ὀμηρος μόνον ἐν Ἰλ. Μ, 23, ὁ δ' Ἡσίοδος συνεχέστερον (Ἐργ. 156). Ἐν Πινδάρῳ εἰσὶ μεταξὺ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, καὶ ἀπολαμβάνουσι ὀρησκειτικῶν τιμῶν, ἰδίως ἐπὶ τῶν τάφων αὐτῶν, οἵτινες ἦσαν τὰ κυρίως ἡρώα· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἡγείροντο αὐτοῖς ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο καὶ βωμοὶ καὶ ναοὶ εἰς ὠρισμένους θέσεις ἢ καὶ πολλαχοῦ μακρὰν τῶν τάφων τῶν. Συνεχῶς ὡς δαίμονες ἐπιχώριοι βοηθοῦσι τὴν χώραν εἰς ἣν ἐτάφησαν, ἢ ἐκ τῶν τάφων ἐγειρόμενοι, ἐμφανίζονται ὡς σωτήρες ἐπὶ μαχῶν καὶ ἄλλων κινδύνων (ὡς ὁ Θησεὺς ἐν Μαραθῶνι). Συνίστατο δ' ἡ λατρεία αὐτῶν εἰς ἐναγίσματα, ἥτοι θυσίας διαφόρους τῶν τοῖς θεοῖς προσαγομένων, συνισταμένας μάλιστα εἰς οἶνον, ὕδωρ, μέλι, ἔλαιον καὶ γάλα. Ἐτελοῦντο δ' αἶχαι αὐταὶ εἰς ὁπὴν ἐσκαμμένην ἐμπρὸς βωμοῦ θυτικῶς τοῦ τάφου τοῦ ἥρωος, καὶ οἱ θύται ἐστρέφοντο πρὸς δυσμὰς, ἔνθα ἦν τὸ σκότος καὶ ὁ Ἄδης. Ἄν δέ ποτε καὶ ζῶα ἐθύοντο, τὸ αἶμα ἔχεϊτο εἰς τὴν ὁπὴν, τὸ δὲ θῦμα ἐκαίετο εἰς τοῦ βωμοῦ τὴν ἐσχάραν. Ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις καὶ καθαρῶς ἱστορικὰ πρόσωπα ἀνεκηρύττοντο ἐνίοτε ἥρωες, ὡς οἱ Τυραννοκτόνοι καὶ ὁ Βρασίδης, καὶ ἔτι μεταγενεστέτως ἐπεκράτησεν ἡρώς νὰ λέγηται ἀπλῶς ὁ ἀποθανὼν, ὅτι λέγομεν μακαρίτης, ὡς φαίνεται ἐκ πλείστων ἐπιγραφῶν.

Ἡσίοδος. Ὡς ὁ ἴδιος περὶ ἑαυτοῦ διδάσκει, ὁ πατὴρ αὐτοῦ Δίος, ἐκ Κύμης τῆς Αἰολικῆς, μετέβη εἰς Ἀσκραν τὴν ὑπὸ τὸν

Ἑλικῶνα ἐν Βοιωτίᾳ, τῇ ἀρχαίᾳ κατὰ κίᾳ τῶν Αἰολέων, καὶ ἐκεῖ ὁ Ἡσίοδος ἐγεννήθη (Ἐργ. κ. Ἡμ. 435), καὶ διέμεινε τὸ πλεῖστον τοῦ βίου του. Εἶτα δὲ πρὸς Περσέα τὸν ἀδελφόν του διενεχθεὶς, μετόικησεν, ὡς φαίνεται, εἰς Ναύπακτον, καὶ ἐδολοφονήθη ἐν Οἰνέῳ ὑπὸ νέων οἵτινες ἐνόμισαν ὅτι ἡθέλησε ν' ἀτιμάσῃ τὴν ἀδελφὴν τῶν. Τὸ σῶμά του δ' ἐκομίσθη εἰς τὸν Βοιώτιον Ὀρχομένον, ἔνθα εἶχον μετοικήσει οἱ Ἀσκραῖοι μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως τῶν ὑπὸ τῶν Θεσπιδέων. Παρὰ τοῖς πλείστοις τῶν ἀρχαίων ἐνομιζέται σύγχρονος ἢ καὶ ἀρχαιότερος τοῦ Ὀμήρου· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἦν κατὰ 100 ἔτη νεώτερος, ἀκμάσας περὶ τὴν ἀρχὴν τῶν Ὀλυμπιάδων. Ἡ καὶ ὡς ἐκ τῆς πόλεως τῆς γενήσεώς του καὶ ὡς ἐκ τῆς καταγωγῆς τῆς οἰκογενείας του σχέσις αὐτοῦ μετὰ τῆς Αἰολίδος, ἔνθα ἔοικεν ἢ ἐπικὴ ποίησις, καὶ ἡ εἰς τὸν Ἑλικῶνα ἐπικρατοῦσα λατρεία τῶν Μουσῶν, τὸν παρώτρυναν πρὸς τὴν ποίησιν, καὶ ἐκαλλιέργησεν, οὐχὶ ὡς ὁ Ὀμηρος, τὸ ἡρωϊκὸν ἔπος, ἀλλὰ τὸ συμφωνότερον πρὸς τὰς εἰρηνικὰς καὶ μᾶλλον θετικὰς περιστάσεις ἐν αἷς ἔζη, τὸ διδακτικόν, τὸ ὀρησκειτικὸν συγγρόνως ἔχον τὸν χαρακτήρα ὧς ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ σώζονται τὰ ἐπόμενα ποιήματα α) Ἐργα καὶ ἡμέραι, ὁ καὶ μόνον ὡς γνήσιον τῆς Μούσης του προῖον ἐξελάμβανον οἱ Βοιωτοί. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του εἶχε, κατὰ τὴν διανομὴν τῆς κληρονομίας, ἀδικηθῇ ὁ Ἡσίοδος ὑπὸ τοῦ νεοτέρου τοῦ ἀδελφεῦ Περσέως, δωροδοκήσαντος τοὺς δικαστάς. Ὅτε δὲ, σπαταλήσας τὴν περιουσίαν του ὁ Περσεύς, ἡθέλησε διὰ νέας δίκης νὰ σφετερισθῇ καὶ τὴν μερίδα τοῦ Ἡσίοδου, τότε ἔγραψεν οὗτος τὰ Ἐργα καὶ Ἡμέρας, ἐν μὲν τῷ πρώτῳ μέρει περὶ νέος νὰ τὸν ἀποτρέψῃ ἀπὸ τῆς ἀδικίας καὶ νὰ τὸν παραινέσῃ δι' ἐργασίας νὰ ἐκτρέφῃται πλεόντον, ἀπὸ δὲ τοῦ στίχου 383 διδάσκων αὐτὸν τὰ κατὰ τὴν γεωργίαν, τὴν ναυτιλίαν, τὴν οἰκιακὴν οἰκονομίαν, κτλ. Τὸ δὲ τέλος τοῦ

ποίηματος, αἱ Ἡμέραι, εἰσὶν εἶδος ἡμερολογίου περὶ τὰ αὐτὰ περιστρεφόμενου. Περιέχει δὲ τὸ ἔλκεν ποίημα πολλὰς εἰκόνας καὶ μύθους, προσέτι δὲ πλείστα γνωμικά σχεδὸν ἀλφαριθμητικῶς ἐγκατασπαρμένα, καὶ στερεῖται ἐνότητος καὶ ἐντέχνου πλοκῆς. Ἐξετιμᾶτο οὐχ ἥττον μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐνεκα τῆς ἐξόχως ἠθικῆς αὐτοῦ τάσεως. — β) Θεογονία, ἡ πρώτη ἀπόπειρα συναρμοολογήσεως τῶν πανταχῶς τῆς Ἑλλάδος ποικίλως διαδεδομένων ὀρησκειυτικῶν μύθων, καὶ συνδυασμοῦ καὶ συστηματοποιήσεως τῶν δοξασιῶν περὶ συστάσεως τοῦ παντός, καὶ τῆς βαθμολογίας καὶ τῶν συγγενειῶν τῶν θεῶν. Ὁ Πανσανίας διηγείται, ὅτι οἱ ἐν Ἑλικῶνι περιγῆγται, δηλαδὴ τῶν ξένων ὁδηγοί, ἤρουντο ὅτι τὸ ποίημα τοῦτο ἦν τοῦ Ἡσίοδου, καὶ τινες τῶν νέων κριτικῶν, παραδεχόμενοι τὸν διῃχυρισμὸν τοῦτον, ἐνόμισαν, ἀλλ' ἄνευ λόγου, ὅτι θύναται νὰ τὸν στηρίξωσι καὶ εἰς ἀποδείξεις γλωσσικὰς καὶ εἰς τὴν ὕλην ἐρείδόμενας. — γ) Ἀσπίς Ἡρακλέους, ποιημάτων περιγράφον τὴν μονομαχίαν τοῦ Ἡρακλέους μετὰ Κύκνου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀρεως, ἐν τῇ Παγασητικῇ ἄλσει τοῦ Ἀπὸλλωνος, καὶ ἰδίως τῆς ἀσπίδος ἣν ἔφερον ἐπ' αὐτῆς ὁ Ἡρακλῆς. Ἐστὶ δ' ἀπομίμησις τῆς περ' Ὀμήρῳ ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλεύως, ἀλλ' ἐπὶ τῇ διαφορά ὅτι, αὕτη μὲν ἐστὶ πᾶσα πλάσμα τῆς φαντασίας, ἡ δὲ τοῦ Ἡρακλέους πεποιημένη καθ' ὑπάρχοντα καλλιτεχνήματα. Καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ἤδη ἀναγνωρίζει τὸ ποίημα τοῦτο ὡς ἔργον μεταγενέστερον, καὶ οὐχὶ τοῦ Ἡσίοδου. — Ἀπολεισθὲν αὐτοῦ ποίημα μνημονεύεται ἐπιγραφόμενον Κατὰ λόγος γυναικῶν, καὶ πραγματευόμενον περὶ τῶν γυναικῶν μεθ' ὧν θεοὶ εἶχον σχέσεις ἐρωτικὰς. — Δι' Ἡοῖται (πρῶτον) ἦσαν ποίημα ἄλλου νεωτέρου ποιητοῦ, πραγματευόμενον περὶ τῶν ἡρώων τῶν γεννηθέντων ἐκ τῶν σχέσεων τούτων τῶν θεῶν μετὰ θνητῶν γυναικῶν, καὶ ἴσως ἐγράφη κατ' ἐμπνευσιν καὶ εἰς συμπλήρωσιν τοῦ ἔργου τοῦ Ἡσίοδου. Εἰς αὐτὸν ἀπε-

δίδοντο καὶ τὰ ἀπολεισθέντα ἔφη Μελαμποδία, Αἰγίμιος, Κήρυκος γάμος, ἐπιθαλάμιον εἰς Πηλῆα καὶ Θέτιν, Χείρωνος ὑποθήκαι, ὄρνιθων ἀντιεία.

• **Ἡσιόνη**, ἰδ. Αἰακός, Ἡρακλῆς.

• **Ἡσούχος**, ἐξ Ἀλεξανδρείας, λεξικογράφος, κατὰ μὲν τινὰς τῶν νεωτέρων κριτικῶν, τοῦ τέλους τῆς δ' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ. καὶ οὐχὶ χριστιανὸς, κατ' ἄλλους οὐχὶ προγενέστερος τοῦ τέλους τῆς σ' ἑκατονταετηρίδος, πολλὰ ἀρυσθεὶς παρ' ἀρχαιοτέρων, ἰδίως τοῦ Διογενιανοῦ, ἀλλὰ χρησιμώτατον παρέχων βοήθημα διὰ τὴν λεξικολογίαν τῶν ποιητῶν, ῥητόρων καὶ ἱστορικῶν.

• **Ἡφαιστέων**, 1) υἱὸς Ἀμόντα, φίλος τοῦ Μ. Ἀλεξανδρου (ἰδ.). — 2) Γραμματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, περὶ τὰ μέσα τῆς δ' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ., ἔγραψεν ἐγχειρίδιον περὶ μέτρων καὶ ποιήματος, περιωθέν, ἴσως οὐχὶ πλήρες. Καί τοι πολλὰ ἔχον τὰ κενὰ καὶ τὰ ἐσφαλμένα, ἐστὶν ὅμως τὸ κυριώτερον περιελθὺν εἰς ἡμᾶς ἔργον περὶ μετρικῆς, πολῦτιμον μάλιστα καὶ διὰ τὰ πάμπολλα ἀποσπάσματα ἀπολεισθέντων ποιητῶν ἃ παρατίθουν ὡς παραδείγματα. Πραγματεύεται δὲ περὶ μὲν τῆς μετρικῆς ἐν 16, περὶ δὲ τῆς ποιητικῆς ἐν 15 κεφαλαίοις. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ διπλᾶ σχόλια τοῦ συγγραμματος, καὶ πρόλογος ὑπὸ Λογγίνου.

• **Ἡφαιστος**, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἡρας, ἡ, καθ' Ἡσίοδον (Θεογ. 927), μόνος τῆς Ἡρας, ἦν κατ' ἀρχὰς ὁ πανίσχυρος θεὸς τοῦ πυρὸς καὶ τῶν ἡφαιστιῶν, εἴτα δὲ ὁ μέγας χαλκεὺς (κλυτοτέχνης, κλυτόεργος) τοῦ Διὸς καὶ τῶν θεῶν. Οὕτω φαίνεται παρ' Ὀμήρῳ ἔχων ἐν Ὀλύμπῳ φύσας εἶχον (Ἰλ. Σ, 470), καὶ ἐποίησεν ἐκαστῶ καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς χαλκοὺς οἴκους (αὐτ. 370), καὶ ἐχάλκευσε τῷ Ἀχιλλεῖ τὰ ἐντεχνὰ ὅπλα, τῷ Διομήδεϊ θώρακα, τῷ Διὶ τὸ σκῆπτρον καὶ τὴν αἰγίδα (Ἰλ. Β, 101. Ο, 309), τοὺς κύνας τοῦ Ἀλκίνοῦ (Ὀδ. Ι, 91), τὸ δίκτυον εἰς ὃ περιέπλεξε τὸν Ἀργῶν (Ὀδ.

Θ, 274. Η, 91. Ω, 74. Ἰλ. Σ, 478. Θ, 195. Β, 101. Ξ, 238). Κατὰ μεταγενεστέρους, τὸ σιδηρουργεῖν του ἔχει εἰς Αἴτναν μετὰ τῶν Κυκλώπων. Ἐπειδὴ ἐγεννήθη δυσειδὴς καὶ χλωλὸς (κυλλοποδίων), ἡ μήτηρ του τὸν ἔρριψεν ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου, καὶ παραλαβοῦσαι αὐτὸν αἱ θαλάσσιαι θεότητες Θέτις καὶ Εὐρυνόμη, τὸν ἀνέθρεψαν ἐπὶ 9 ἔτη, ἐφ' ὃ παντοῖα τοῖς ἐτεχνούργησεν (Ἰλ. Σ, 394). ἄφ' οὗ δ' ἐπέστρεψεν εἰς τὸν Ὀλύμπου, θυμωθεὶς ὁ Ζεὺς, διότι ἠθέλησέ ποτε ὁ Ἡφαιστος νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν μητέρα του κατ' αὐτοῦ, τὸν ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ ποδὸς καὶ ὅτε τὸν ἐσφενδόνισε κατὰ γῆς, ἔπεσεν εἰς Λήμνον καὶ παρέλαβον αὐτὸν ἄνδρες Σίντιες (Ἰλ. Α, 590). Κατὰ τοὺς μεταγενεστέρους, χλωλὸς ἔμεινεν ἐκ τῆς πτώσεως ταύτης. Τὴν δ' ἡφαίστειον νῆσον Λήμνον ἡγάπα ὑπὲρ πάντα τὰ μέρη τῆς γῆς. Ὅπως δὲ βοήθη τῇ χλωλώσει του, κατεσκεύασεν αὐτὸς ἑαυτῷ δύο χρυσᾶς θεραπαινίδας, αἵτινες τὸν ὑπεδάσταζον (Ἰλ. Σ, 417). Σὺζυγὸς του ἦν, κατὰ τὴν Ἰλιάδα (Σ, 382), ἡ Χάρις, κατὰ τὸν Ἡσίοδον δὲ (Θεογ. 945), καὶ κατὰ τὴν Ὀδύσειαν (Θ, 267), ὃ χωρίον τινὲς ἐκλαμβάνουσι μεταγενεστέρως προστεθὲν, ἡ Ἀφροδίτη. Μετὰ τῆς

Ἀθηνᾶς διατελεῖ ἐν σχέσει, ἐν Ἀθῆναις μάλιστα, ἐνθα τὰ ἀγάλματα αὐτῶν κτετιθέντο ἐν τῷ αὐτῷ ναῷ, καὶ θαυμάσιαι ἤγοντο ἀπὸ κοινῶ ἀμφοτέροις. Ἐκκαλοῦντο δ' αἱ ἐορταὶ Ἡφαιστεια καὶ Χαλκιδεῖα. Ἀλλὰ πλὴν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Λήμνου ὀλίγον ἐλατρεύετο ἀλλαχοῦ. — Ἡ τέχνη παρίστησιν αὐτὸν πωγωνοφόρον, εὐρωστον, τῆς χλωλότητος ὀλίγον ὑποφαινομένης.

Ἡχώς, νύμφη λάλος, εἰς τὰ ὄρη καὶ δάση κρυπτομένη, ἐρωμένη τοῦ Πανός (Βίων, Εἰδ. Η, 38. — Πτολ. — Ἡφαιστ.), ἐξ οὗ ἔτεκε τὸν Ἰουγκά. Ὁ Ὀείδιος (Met. III, 341) ἐπλασε

τὸν μῦθον ὅτι, δυσαρεστήσασα τὴν Ἥραν, κατεδικάσθη οὔτε πρώτη νὰ ὀμιλῇ οὔτε ποτὲ νὰ σιωπᾷ ὅταν ἄλλοι ὀμιλῶσιν ὅτι ἡγάπησε τὸν ὠρεῖον θηρευτὴν Νάρκισσον, υἱὸν τοῦ Κηφισοῦ, ὅστις δὲν ἀνταπεκρίθη εἰς τὸν ἔρωτά της, δι' ὃ ἐκ τῆς θλίψεως ἀπελιθώθησεν τὰ ὀστά της, καὶ μόνον ἡ φωνὴ τῇ ἔμεινεν. Ὁ δὲ Νάρκισσος κατεδικάσθη νὰ ἐρωτευθῇ τὴν ἰδίαν μορφὴν του ἣν εἶδεν ἐν τῷ ῥύακός, καὶ μετεβλήθη εἰς ἄνθος.

Ἡὼς, ἡ θεὰ τῆς πρώτης αὐγῆς, διὰ τὰ ἐρυθρὰ χρώματα ἃ φέρει εἰς τὸν ὀρίζοντα ἐπιλεγομένη ῥοδόδακτυλος καὶ κροκόπεπλος. Θυγάτηρ τοῦ Ὑπερίωνος καὶ τῆς Θυίας. Ἀπὸ τῆς κλίνης αὐτῆς ἐν τῷ Ὠκεανῷ ἐγειρομένη, προηγείται τοῦ Ἡλίου εἰς τὸν ὀρίζοντα ἐπὶ δίφρου λευκῶν ἢ ὑποφαίνων ἵππων. Γυνὴ τοῦ Ἀστραίου, διότι ἀνατέλλει ἐν ᾧ λάμπουσιν ἐτι τὰ ἄστρα, ἔσχεν ἐξ αὐτοῦ τοὺς ἀστέρας καὶ τοὺς τέσσαρας ἀνέμους (Ἡσίοδ. Θεογ. 378) καθ' ὅσον ἐπὶ τῆς πρώτης ἀνατολῆς ἐγείρεται συνήθως ὁ ἀνέμος. Ἐκ δὲ τοῦ Τιθωνοῦ, τοῦ υἱοῦ Λαομέδοντος τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας, ὃν ἥρπασεν ἐξ ἔρωτος, ἔσχε τὸν Μέμνονα καὶ τὸν Ἡμαθίωνα. Ὁ Ζεὺς, ἐπὶ τῇ παρακλήσει της, ἔδωκε τῇ Τιθωνῷ ἀθανασίαν, οὐχὶ ὅμως καὶ τὴν νεότητά, ἣν εἶχε λησμονήσει νὰ ζητήσῃ, δι' ὃ κατήντησεν ἐκ γῆρος κατεσκληκώς, καὶ ἐξελίκεν ἡ φωνὴ του ἡ δ' Ἡὼς τὴν κατέκλεισε διὰ τοῦτο, ἡ τὸν μετεμόρφωσεν εἰς τέτιγα (Ὀρ. Ὑμν. εἰς Ἀφρ. Γ, 219—238). Καὶ τὸν Ὠρίωνα δὲ ἥρπασε καὶ τὸν Κλέτορον, υἱὸν τοῦ Μαντίου (Ὀδ. Ε, 181. Ο, 250) καὶ ἄνδρα τῆς Πρόκριδος καὶ τὸν Κέφαλον ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ Ὑμητοῦ ἐν Ἀττικῇ (Ὀν. Met. Ζ, 700). Ἰδίαν λατρείαν δὲν εἶχε. Παρίστατο δ' εἴτε ὀχουμένη, λαμπρὰ ἐμφανίσις, ἢ ὡς ἡνίοχος τοῦ ἡλίου, ὁδῶν εἰς τὰς χεῖρας ἔχουσα. Οἱ τραγικοὶ ταυτίζουσιν αὐτὴν τῇ Ἡμέρᾳ, ἥτις παρ' Ἡσίοδῳ (Θεογ. 124. 742) ἔστιν ἄλλη θεὰ, θυγάτηρ τοῦ Ἐρέβου καὶ τῆς Νυκτός. — 13. Ἡμέρα.

Θαῦς, ἴδ. Ἑταῖραι.

Θαλάμαι, Πόλεις τῆς Πελοποννήσου, 1) ἐν Λακωνίᾳ, Δ, μεταξύ Οἰτύλου καὶ Πέρνου, ἔχουσα ναὸν τῆς Ἰνούς, καὶ μαντεῖον ὀνείρων (Στρωβ. Η, 360). — 2) ἐν Μεσσηνίᾳ περὶ τὰς Φεράς, ἐνθα ἐξωσθεῖς ἔζη ὁ Τυνδάρεως. — 3) ἐν τῇ Β. Ἡλιζι (Ξεν. Ζ, 4, 26).

Θαλαμῖται, ἴδ. Ναῦς.

Θάλασσα, ἡ ἕσω, ἐν τῷ, ἡμετέρα, καὶ ἡ ἡμᾶς, κατὰ διάκρισιν τοῦ Ὠκεανοῦ ἐλέγετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἡ Μεσόγειος· τὸ δ' ὄνομα τοῦτο κατὰ πρῶτον ἀπαντᾷ παρὰ Σολίνῳ Λατίνῳ συγγραφεῖ τῆς δ' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ.

Θάλεια, ἴδ. Μοῦσαι.

Θαλῆς, 1) εἰς τῶν ἐπτά σοφῶν, ἐκ Μιλήτου, υἱὸς Ἐξκμίου καὶ Κλεοβούλης ἀκμάσας μεταξύ 639 καὶ 546 π. Χ. Περὶ τοῦ βίου αὐτοῦ ὀλίγα εἰσὶ γνωστά. Καθ' Ἡρόδοτον (Α, 57) συνετέλεσεν εἰς τὴν σύστασιν τοῦ Ἰωνικοῦ δεσμοῦ, καὶ μετέστρεψε τὸν Ἄλυν ποταμόν. Μνημονεύεται δ' ὑπὸ τῶν μὲν ὡς πρῶτος εὐρέτης τῆς γεωμετρίας καὶ τῆς ἀστρονομίας, ὑπὸ τῶν δὲ ὡς ὁ ἱδρυτὴς τῆς φιλοσοφίας· καὶ ἐν γένει τὸ ὄνομα του παραιομικρῶς ἐστίμεινε τὸν σοφόν. Περὶ τὴν φύσιν φιλοσοφῶν, ἐξελάμβανε τὸ ὕδωρ ὡς τὴν βᾶσιν τοῦ παντός, πρεσβεύων ὅτι ἡ γῆ πλέει ἐν τῇ ἀρχικῇ ὕδατι πληροῦντι τὸ ἥμισυ τῆς οὐρανοῦ σφαίρας, ὡς τὸ λεύκωμα τοῦ ὠοῦ πληροῦ τὸν φλοῖον αὐτοῦ. Λέγεται προῖδων ἔκλειψιν ἡλίου, ἀλλὰ τοῦτο φαίνεται ἀπίθανον, διότι δὲν ἐγνώριζεν ἔτι τὴν θεωρίαν τῆς στροφῆς τῆς οὐρανοῦ σφαίρας περὶ κεκλιμένον τὸν ἄξονα τῆς γῆς. — 2) εἰς σοφιστὴς Σικελός. — 3) εἰς Σικυώνιος ζωγράφος. — 4) εἰς ποιητὴς σύγχρονος τοῦ Ἡσίοδου.

Θαλήτας, μουσικὸς καὶ αἰοδὸς ἐκ Κρήτης (Γόρτυνος ἢ Ἐλώρου), εἰς ὃν ἀποδίδεται

ἡ εὐρεσις τῶν Κρητικῶν ῥυθμῶν, τοῦ Παιᾶνος καὶ τοῦ Ὑπορχήματος. Κατὰ χρῆσμον τῶν Δελφῶν εἰς Σπάρτην μετακληθεῖς, ἐπράυνε στάσεις διὰ τῆς μουσικῆς καὶ ἐλέγετο ὑποστηρίξας τὸν Λυκούργον εἰς τὴν ἐπιχείρησίν του. Ἀλλὰ τοῦτο ἐστὶν ἀναχρονισμός, διότι ὁ Θαλήτας ἔζη περὶ τὸ 620 π. Χ. πολὺ μετὰ τὸν Λυκούργον. Ἦν δὲ μᾶλλον ἐκ τῶν μουσικῶν εἴτινες διερρυθμίσαν, ἐτελειοποίησαν καὶ συστηματικῶς κατήρτισαν τὴν ὑπὸ τοῦ Τερπάνδρου εἰς τὴν Σπάρτην εἰσαχθεῖσαν μουσικὴν. Συνείχετο δ' ἡ ποίησις καὶ ἡ μουσικὴ του μετὰ τῆς λατρείας τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἡ ἠθικὴ καὶ νόμιμος τάξις ἦν αὐτῆς τὸ πρόβλημα (Πλούτ. π. Μουσ. Θ. 42).

Θαλία, καὶ Θαλεῖα. ἴδ. Χάριτες.

Θαλλὸς ἢ Θάλλος, 1) ἱστορικὸς τοῦ α' αἰῶνος μ. Χ. Ἐγραψεν ἱστορίαν τῆς Συρίας ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Τρωάδος μέχρις Ὀλ. 167, εἰς τοὺλάχιστον 3 βιβλία. Ἀποσπύσματα τινὰ σώζονται. — 2) Ποιητὴς ἐπιγραμμάτων ἐπὶ τῶν πρώτων Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων.

Θαλλοφόρος, ἴδ. Παναθήναια.

Θαλύσια, ἐορτὴ φθινοπορινῇ τῆς Δήμητρος, ἢ καὶ τοῦ Διονύσου (Θεόκρ. Ζ).

Θάμυρις, ἴδ. Μοῦσαι, Ἑπός.

Θάνατος, παρ' Ὀμήρῳ ἔχει ὥρισμένην μορφήν· ὡς γενικὸς δὲ νόμος τῆς φύσεως καλεῖται καὶ μόρος, μοῖρα, πότμος, (Ὀμ. Ἰλ. Β, 359, Γ, 101). Ἐπιλέγεται δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ ὁ θάνατος τανη λεγῆς, θυση λεγῆς, θυμοραίστης, θυσηχῆς, πορφύρεος, ὅταν ἐπέρχεται διὰ φόνου. Κῆρ δὲ (καὶ κῆρες) ἦν τοῦ θανάτου ἡ εἰμαρμένη. Ἡ κατάστασις τῶν θανόντων δὲ περιγράφεται ὡς φοβερά παρὰ τῷ ποιητῇ, καὶ ὁ θάνατος λέγεται ἀδελφὸς τοῦ ὕπνου (Ὀδ. Π, 672, Ξ, 231)· παρ' Ἡσίοδῳ δὲ τίχεται ἡ

Νῦς ἂν' ἐκαστῆς τὴν Κῆρα, τὸν Θάνατον, τὸν Ὑπνον καὶ τὰ Ὀνειρά. Ὑπνος δὲ καὶ Θάνατος κατοικοῦσιν εἰς Ἄδου (Θεογ. 211. 758): ἀλλ' ὁ μὲν Ὑπνος προσέρχεται ἡσύχως καὶ προσηνῶς, ὁ δὲ Θάνατος ἀσπλάγχχνως ἀπονεικροῖ τὴν καρδίαν ἐντὸς τοῦ στήθους. Ὁ Εὐριπίδης ἐν τῇ Ἀλκήστει φέρει τὸν Θάνατον ὡς σκοτεινὸν ἱεροθύτην τοῦ Ἄδου, μελανὰ ἐνδεδυμένον, καὶ κρατοῦντα τῶν θυσιῶν τὴν μάχιραν, δι' ἧς ἀποκόπτει ἐκ τῶν ἰούλων τοῦ θνήσκοντος. Παριστᾶται δὲ ὡς νεανίας, ἀνεστραμμένην τὴν δῆδ' κρατῶν. Ἰδ. Ὑπνος.

Θαργήλια, ἡ γενέθλιος ἑορτὴ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀθῆναις κατὰ τὴν 5' ἡμέραν τοῦ μηνὸς Θαργηλιῶνος (Μαΐου—Ἰουνίου), ἐποχὴν τῆς ἥδη ὠριμάνσεως τῶν καρπῶν. (Κατὰ τοὺς γραμματικεύς: «Θαργήλια εἰσὶ πάντες οἱ ἀπὸ γῆς καρποί»). Τοῦτου ἕνεκα ἦν καὶ ἡ 5' τοῦ μηνὸς ἡ γενέθλις ἡμέρα τῆς Δήμητρος, καὶ οὕτως τότε προσεφέροντο εἰς αὐτὴν καὶ τὴν Χλόην. Ἀμφότεραι δ' ἦσαν ἡμέραι ἐξοχίσσεως καὶ καθαρισμοῦ· ἀλλὰ καὶ ἀνθρωποθυσίαι ἐτελοῦντο κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην, ἥ πιθανώτερον παράστασις τις τῆς ἀρχαίας τοιαύτης θυσίας ἐμμενέουσα. Οὕτως ἐλαμβάνοντο δύο κακοῦργοι (καρμυκαῖς), καὶ δεόμενοι διὰ σχοινίων συκῆς, ἐσύροντο ἐν ἥχοις αὐλῶν ἐκτὸς τῆς πόλεως, καὶ κατερρίπτοντο εἰς τὸ βράχθρον ἢ κατελιθοβολοῦντο (μᾶλλον ἐτελεῖτο ἀπομίμησις τις τῆς τοιαύτης καταδίκης, διότι πᾶσα ἡ τελετὴ ἦν φαίδρα καὶ χαρμύσνος). Κατὰ τὴν αὐτὴν δὲ πιθανῶς ἡμέραν, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ἀνθρωπίνου φόρου τῶν παιδίων εἰς Κρήτην, ἐξεπέμπετο εἰς Δῆλον ἡ ἱερὰ τριήρης, φέρουσα τῷ Ἀπόλλωνι τὸν φόρον τῆς λατρείας τῶν Ἀθηναίων. Ἐπικνηγυρίζοντο δὲ τὰ Θαργήλια καὶ εἰς τὰς ἀποικίας τῶν Ἀθηναίων, καὶ εἰς τὴν ὑπ' Ἰώνων οἰκισθεῖσαν Μασσαλίαν.

Θάσος, νῆσος τοῦ Αἰγαίου 6 τετραγ. μιλίων ἐπιφανείας, ἐγγύτατα τῆς Θράκης, ἀπέχοντι τῶν ἐκδουλῶν τοῦ Νέστου. Τὸ ὄνομα

ἐλέγετο δοῦς εἰς αὐτὴν Θάσος ὁ υἱὸς τοῦ Περσίδωνος, ἢ τοῦ Ἀγήνορος, βασιλέως τῆς Φοινίκης, ἐκπεμφθεὶς εἰς ἀναζήτησιν τῆς ἀδελφῆς τοῦ Εὐρώπης. Οἱ δὲ Φοίνικες εὗρον ἐν αὐτῇ μεταλλεῖα χρυσοῦ, ἀποφέροντα εἰς τὴν

διοίκησιν τῆς νήσου περὶ τὰ 300 πάλαντα κατ' ἔτος (Ἡρόδ. ΣΤ. 46). Καταλαβόντες αὐτὴν οἱ Πέρσιοι τῷ 708 π. Χ., κατόκησαν ἐκεῖθεν καὶ ἄλλας πόλεις ἐν Θράκῃ, τὴν Γαληψὸν, τὴν Οἰτύμην, τὴν Σναπτήν, τὴν Ἀπολλωνίαν, τὴν Στρώμην, τὸ Δάτον καὶ τὰς Κρηνίδας (Ἡρόδ. Ζ, 118.—Θουκ. Δ, 107). Ἐπὶ τῶν Περσικῶν, διαταγῇ τοῦ Μαρδονίου, κατηδάφισαν τὰ τέλη τῶν καὶ παρέδωκαν τὰ πλοῖα τῶν (Ἡρόδ. ΣΤ. 46). Εἴτα ἀπετέλεισαν μέρος τῆς τῶν Ἀθηνῶν συμμαχίας· ἀλλ' ἀποσηκρήσαντες, ἐν κήθησαν ὑπὸ τοῦ Κίμωνος καὶ ὑπετάγησαν, τῷ 464 π. Χ. (Θουκ. Α, 100). Κατὰ τὸ τέλος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐκωρύευσαν οἱ Σπαρτιάται τὴν νήσον, εἴτα οἱ Μακεδόνες, καὶ μετὰ τὴν ἐν Κυνὸς Κεφαλαίᾳ νίκῃ οἱ Ῥωμαῖοι τὴν ἀπηλευθέρωσαν.

Θαύμας, 1) Ὑῖς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, ἐκ τῆς Ὠκεανίδος Ἠλέκτρας ἔσχε τὰς Ἀρπυίας καὶ τὴν Ἴριν, ἧτις διὰ τοῦτο καὶ Θαυματιάς καὶ Θαυματίς ἀποκαλεῖται (Ἡρόδ. Θεογ. 237, 265).—2) Εἰς τῶν Κενταύρων.

Θάψακος, ἐπίσημον ἐμπορεῖον ἐν Συρίᾳ ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, δι' οὗ διήρχετο ἡ εἰς Βαβυλῶνα ἄγουςα. Σώζονται αὐτῆς ἐρείματα εἰς Χαμὰμ (Στράβ. Β, 77).

Θάψος, 1) πόλις ἐπὶ χερσονήσου εἰς τὰ Α. τῆς Σικελίας, κτισθεῖσα ὑπὸ Μεγαρέων, καὶ εἴτα ἐγκαταλειφθεῖσα (Θουκ. ΣΤ. 95).—2) Πόλις παραθαλάσσια ἐν Βυζαντίῳ

τῆς Ἀφρική, γνωστὴ διὰ τὴν ἐκεῖ νίκην τοῦ Καίσαρος τῷ 49 π. Χ. (Cass. B. Af. XXVIII).

Θεαγένης. 1) υἱὸς Τιμοσθέους, ἱερέως τοῦ Ἡρακλέους ἐν Θάσῳ. "Ενεκα τῆς εὐρωστίας του ἐπωνομάσθη καὶ αὐτὸς Ἡρακλῆς, ὡς ὁ πατήρ του, καὶ διέπρεψεν ὡς ἀθλητὴς, καὶ τῷ ἐστίθη χολικοὺς ἀνδριάς. Ἐλέγετο ὅτι μετὰ θάνατον εἰς τῶν ἐχθρῶν του ἐλθὼν πρὸς τὸν ἀνδριάντα τὸν ἐμάστιξε, καὶ ὅτι οὗτος καταπεσὼν, τὸν ἐφόνευσε, δι' ἐκτεγερῆσθαι ὑπὸ τῶν συγγενῶν τοῦ φονευθέντος, καὶ ἀποράσει τοῦ δικαστηρίου ἐρρίθθη εἰς τὴν θάλασσαν· ἀλλὰ τότε ἐπῆλθεν ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ διήρκεσε μέχρις οὗ ἀλιεῖς ἀνεύρουν τὸν ἀνδριάντα, καὶ ἀνέστησαν αὐτὸν πάλιν. — 2) Ἐκ Νισαίας, τοῦ λιμένος τῶν Μεγάρων, εἰς μεταξὺ Δράκοντος καὶ Σόλωνος, καὶ κατατὰς τυράννου τῶν Μεγάρων, καὶ λαβὼν σωματοφυλακίην, ἐπροστάτευε τοὺς πτωχοὺς κατὰ τῶν πλουσίων (Ἀρστ. Πολ. Ε, 4). Ἐνύμφευσεν δὲ τὴν θυγατέρα του μετὰ τοῦ Ἀθηναίου Κύλωνος, καὶ ἐπεμφεν αὐτῷ ἱπποκυριαν. Μνημονεύεται δὲ καὶ ὑδραγωγέον ἐκτείνετο εἰς τὴν πόλιν του. Ἐπὶ τέλους δὲ ἐπεβίβηθη (Θουκ. Α, 126.—Πλυσ. Α, 40). — 3) Εἰς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν εἰς τὴν ἐν Χαλκιδεὺς μάχην, τῷ 338 π. Χ. (Πλούτ. Ἀλέξ. 1B). — 4) Ἐκ Ῥηγίου, συγγραφεὺς τῆς στ' ἑκατονταετηρίδος π. Χ. ἐξηγῶν ἀληθινὰς τὰ ἐν τῷ Ὀμήρῳ μυθολογούμενα. — 5) Σοφιστὴς ἐκ Κνίδου, διδασκαλὸς τοῦ Ἡρώδου.

Θεάγης. 1) Πυθαγόρειος, γράφας, κατὰ Στωκίον, περὶ ἀρετῶν. — 2) Μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, οὗ τὸ ὄνομα φέρει διάλογος ἀποδιδόμενος εἰς τὸν Πλάτωνα. Ἐπεδόθη δ' εἰς τὴν φιλοσοφίαν διότι, ἀσθενικὸς τὴν ὑγίαν, ἀνέζηθύνετο καὶ πολιτευοῖτο (Πλάτ. Ἀπολ. 34).

Θεαίτητος. 1) υἱὸς Εὐφρονίου ἐκ Σουγίου, Σωκρατικὸς, γνωστὸς ἐκ τοῦ κατ' αὐτὸν ὀνομασθέντος διαλόγου τοῦ Πλάτωνος, ὃν κατ' ἀρχὰς μαθητὴς τοῦ ἐν Κυρήνῃ Θεοδώρου. Καίτις διὰ δολιότητος τῶν ἐπιτρόπων

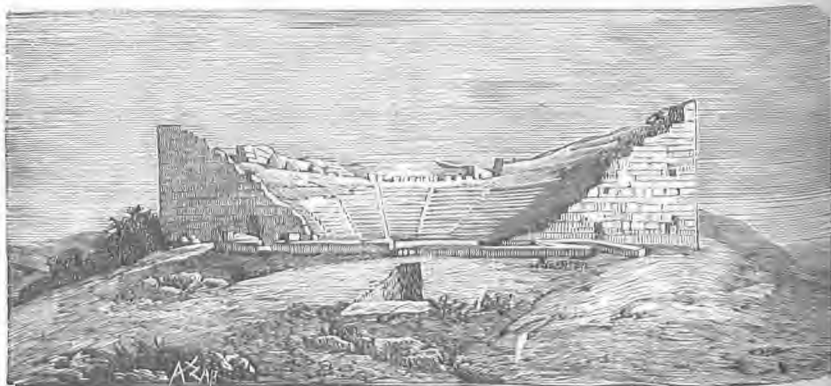
του στερηθεὶς τοῦ πλείστου τῆς περιουσίας του, ἦν ὁμῶς ἐλευθέριος, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ γενναῖος. — 2) Πυθαγόρειος, νομοθέτης ἐν Ῥηγίῳ. — 3) Συντάκτης ὁ ἐκ τῶν ἐπιγραμμάτων τῆς Ἀνθολογίας.

Θεανῶν. 1) θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, μνηστὴ τῷ Φάντῳ. — 2) "Ιδ. Κισσεύς. — 3) θυγάτηρ Πυθωναντος, γυνὴ τοῦ Πυθαγόρου· κατ' ἄλλους θυγάτηρ Βροντίου ἐκ Κράτωνος. Τῇ ἀποδίδονται τινὰ συγγράμματα, ὅτινα ὁμῶς φαίνονται μεταγενέστερα, εἰς ἀπερίευν· σελείας, 7 ἐπιστολαὶ περὶ παιδων ἀγωγῆς καὶ περὶ οἰκονομίας, κτλ. — 4) Νεωτέρα Πυθαγορεῖα ἐκ Θουρίου ἢ Μεταποντίου, θεωρεῖται ὡς θυγάτηρ τοῦ Πυθαγόρου, καὶ λέγεται διάφορα γράψασα περὶ αὐτοῦ. — 5) θυγάτηρ Μένωνος, ἱέρεια, ἀρνηθεῖσα ἐπιμόνως νὰ ἐκφέρῃ τὴν κατὰ τοῦ Ἀλκιβιάδου ἀρὰν (Πλούτ. Ἀλκ. KB).

Θεατρικαὶ παραστάσεις. Τὸ θέατρον ἐν Ἑλλάδι ἀφ' ἐτηρίαν εἶχε τὴν λατρείαν τοῦ Διονύσου. Εἰς τὰ μικρὰ Διονύσια, τὰ Ἀθηναῖα, τὰ Ἀνθεστήρια καὶ τὰ μεγάλα Διονύσια ἐψάλλοντο χοροὶ πανηγυρικοὶ τοῦ θεοῦ. Εἰς τούτους ὁ Θέσπις (530 π. Χ.) πρῶτος παρενέβαλεν ἐν πρέσβωπον ἀφ' ἑαυτοῦ διηγεῖσθαι τινὰ σχετιζομένην κατὰ τὸ μῆλλον ἢ ἦτορ πρὸς τοὺς χοροὺς ἢ πρὸς τ' ἀφορῶντα τοὺς διονυσιακοὺς μύθους, καὶ μετὰ ταῦτα ὑπ' ἄλλων ποιητῶν αὐξήσας ὁ ἀριθμὸς τῶν προσώπων, ἀπετέλεσε τὸ δράμα (ἴδ. τραγωδία, κωμωδία, σατυρικὸν δράμα). Ὡς κυρίως λοιπὸν εἰς τὴν λατρείαν ἀνήκουσαι αἱ παραστάσεις, ἦσαν οὐκ ἰδιωτικαὶ ἐπιχειρήσεις, ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ δημοσίου, καὶ ἰδίως ἡ ἀρχὴ ἢ τῶν παραστάσεων τῶν Ἀθηναίων ἐπιμελουμένη ἦν ὁ ἄρχων βασιλεὺς, διότι τῆς δικαιοδοσίας αὐτοῦ ἦσαν τ' ἀφορῶντα τὰ τῆς ὁρησείας· ἀλλὰ τῶν παραστάσεων τῶν μεγάλων Διονυσίων προϊστάτο ὁ ἐπώνυμος ἄρχων, διότι ἡ ἐορτὴ ἐκείνη, εἰς ἣν καὶ ξένοι τὸ πλεῖστον ἐπεδήμουν, ἐλάμβανε πολιτικὸν τινὰ χαρακτήρα. Πρὸς τοῦ-

τους τοὺς ἄρχοντας ἀπετείνετο ὁ ποιητής ὁ θέλων νὰ προτείνῃ δρᾶμά του εἰς παραστάσιν, καὶ χορὸν αἰτεῖν, δηλαδή νὰ ζητήσῃ νὰ τῷ παραχωρηθῶσιν οἱ μέλλοντες νὰ ψάλλωσιν εἰς τοὺς χορούς του. Ἄφ' οὗ δ' ὑπέβαλεν ὁ ἄρχων τὸ δρᾶμα εἰς προεξέτασιν τινι, ἂν τὸ ἐνέκρινεν, ἀπεφάσιζε χορὸν διδόναι. Ἀλλὰ τὴν ἐνίοτε οὐκ ὀλίγον δαπανηρὰν διακόσμησιν καὶ παρασκευὴν τοῦ χοροῦ, τὸ χορήγιον, ὥρτειλε ν' ἀναλάβῃ ἐκεῖνος τῶν πολιτῶν ὅστις ἐκάστοτε εἶχε τὸ καθήκον τῆς χορηγίας (ἴδ. Λειτουργία). Οἱ δὲ ποιηταί, ἂν τὰ ἔργα αὐτῶν ἐγίνοντο δεκτά, ὅπερ δὲν συνέβαινε πάντοτε, ἐλάμβανον καὶ αὐτοὶ ποσότητά τινα παρὰ τοῦ δημοσίου τα-

καὶ ὥρκειζε τοὺς ἀγωνοθέτας, ἔχοντας νὰ κρίνωσι περὶ τῆς σχετικῆς ἀξίας τῶν ποιημάτων, τῶν χορηγῶν καὶ τῶν ὑποκριτῶν. Πόσοι ἦσαν οἱ κριταὶ ἀμφιβάλλεται· ἐκλαμβάνεται ὁμῶς ὅτι ἦσαν πέντε διὰ τὴν τραγῳδίαν καὶ πέντε διὰ τὴν κωμῳδίαν. Ὁ ποιητὴς ὑπὲρ οὗ οἱ κριταὶ ἀπεφαίνοντο, ἐστεφανοῦτο δημοσίως πρὸ πάντων τῶν θεατῶν, ὅπερ ἐθεωρεῖτο ὡς ἀνωτάτη τιμὴ, ἥς ἤξιον ποιητῆς ἐν Ἀθήναις. Καὶ ὁ νικῆσας χορηγὸς ἐπίσης ἐστεφανοῦτο, καὶ ἔθος ἦν ν' ἀφιεροῖ εἰς τὸν Διόνυσον ἀνάθημά τι, συνήθως τρίπον, ὃν ἴδρυν ἤ ἐντὸς τοῦ ναοῦ, ἢ ἐντὸς τοῦ θεάτρου, ἢ εἰς τὴν ὁδὸν τὴν κληθεῖσαν τῶν Τριπόδων, πολλὰς εἰς πολυτελεῖ οἰκοδομήματα πρὸς τοῦτοι

Ἐπίστυλον βωμάτος τοῦ θεάτρου τῆς Σιγίστης.

μείου. Διὰ τὰς κωμῳδίας δὲ ἰδίως ἀπηρεῖτο ὑπὸ τοῦ νόμου ὠρισμένη τις ἡλικία τοῦ ποιητοῦ, ὡς νομίζεται, ὑπὲρ τὰ 30 ἔτη. Εἰς τὰς παραστάσεις παρήσαν οἱ μαστιγοφόροι, ἀστυνομικοὶ ὑπηρεταί, ἐπιτηροῦντες τὴν τάξιν καὶ τὴν ἡσυχίαν ἐπὶ τῶν παραστάσεων. Τὰ παριστώμενα (διδασκόμενα, ὡς ἐκυριολεκτεῖτο) δρᾶματα διηγωνίζοντο πρὸς ἀλληλα· διὰ τοῦτο ἐπὶ τῶν παραστάσεων ἦσαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκτεθειμέναι κάλπαι ἐσφραγισμέναι, περιέχουσαι ὀνόματα τῶν ὡς ἀγωνοθετῶν ἐκλεγθέντων ὑπὸ τῆς Βουλῆς τῶν Φ'· μετὰ τὴν παράστασιν δὲ ὁ ἄρχων ἀπεσφράγιζε τὴν κάλπην, ἐξῆγγε τὰ ὀνόματα,

ἰδρυόμενα (ἴδ. Λυσικράτης)· οἱ δὲ κωμικοὶ χορηγοὶ ἀνέθετον ταινίας, θύρσους, κτλ. Ἀνὰ γράφοντο δὲ καὶ εἰς ἐπιγραφὰς τὰ ὀνόματα τοῦ τε ἄρχοντος καὶ τοῦ νικῆσαντος χορηγοῦ καὶ τοῦ ποιητοῦ (ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἐδίδασκε), καὶ ἐνίοτε καὶ τῶν ὑποκριτῶν. Τῆς ἀρχαιοτέρας γνωστῆς τοιαύτης ἐπιγραφῆς μνημονεύει ὁ Πλούταρχος (Θεμιστ. Ε.—"ἴδ. καὶ Ἀριστ. Δ)· καὶ ἐκ τῶν τοιούτων ἐπιγραφῶν συνετάχθησαν μετὰ ταῦτα αἱ Διδασκαλῖαι (ἴδ.). Εἰς τοὺς ὑποκριτάς, πλὴν τοῦ μισθοῦ ἐδίδοντο καὶ χρηματικὰ βραβεῖα· ἀλλ' οἱ κωμῶς ὑποκριθεῖντες ἐμαστιγοῦντο ἐνίοτε δημοσίᾳ. Τρσοῦτον δὲ περὶ πολλοῦ ἐποίουντο τὰς

θεατρικὰς ταύτας νίκας καὶ οἱ ποιεῖται καὶ εἰ χορηγοὶ καὶ αὐταὶ αἱ φυλαὶ εἰς ἃς οὗτοι ἀνήκον, ὥστε οὐ μόνον εἰς μεγάλας ὑπεβάλλοντο δαπάνας ἵνα ὑπερισχύσῃσι τῶν ἀντιπάλων των, ἀλλὰ κατέφευγον καὶ εἰς ἀποπείρας διαθορὰς τῶν ἀρχόντων καὶ ἀγωνοθετῶν (Δημοθ. Μειδ. 516. 519. 520). Περὶ τοῦ χώρου ἐνθα ἐγίνοντο αἱ παραστάσεις ἴδ. Θεάτρον. Τὸ δὲ προσωπικὸν συνέκειτο συνήθως ἐκ τοῦ χοροῦ καὶ τῶν ὑποκριτῶν. Οὗτοι δὲ ἦσαν πάντες ἄνδρες, καὶ τὰ γυναῖκες ὑποκρινόμενοι πρόσωπα, πλὴν ἄλλων λόγων καὶ διότι εἰς τὰ Διονύσια, ὧν ἀνάπτυξις ἦν ἡ δραματικὴ αἰ γυναικες εὐδόλως συνέπραττον εἰς τὴν τελετήν. Ὑποκριταὶ δὲ, μετὰ τὸν ἕνα τοῦ Θεσπίου, εἰσῆλθον ὑπὸ τοῦ Αἰσχύλου κατ' ἀρχὰς δύο· εἴτα δὲ ὁ Σοφοκλῆς, ὃν καὶ αὐτὸς ὁ Αἰσχύλος κατόπιν παρηκολούθησε, παρεδέχθη καὶ τρίτον, καὶ ἐξ οὐδεμιᾶς μαρτυρίας προκύπτει ὅτι κῦξήθη ποτὲ οὗτος ὁ ἀριθμὸς, καὶ πρὸς ἀποφυγὴν πιθανῶς μεγάλων δαπανῶν, καὶ ἵνα τὰ στοιχεῖα τῆς κρίσεως τῶν ἀγωνοθετῶν μὴ ὡς λίαν διάφορα. Τὰ τοῦ δράματος πρόσωπα ἡδύ-

τοῦ Πολυδεύκου, ὅτι ὁ πρωταγωνιστὴς εἰσῆρχετο διὰ τῆς μέσης θύρας εἰς τὴν σκηνήν, ὁ δευτεραγωνιστὴς διὰ τῆς δεξιᾶς, καὶ ὁ τριταγωνιστὴς διὰ τῆς ἀριστερᾶς, φαίνεται ὅπως ἀνακριβὴς, διότι ἡ μέση θύρα, βασιλείως λεγόμενη, ἦν ἡ εἰσόδος τοῦ βασιλέως, ἡ δεξιὰ προσδεωρισμένη διὰ τοῦ ἐκ τῆς χώρας καὶ ἡ ἀριστερὰ διὰ τοῦ ἐκ τῆς ξένης εἰσερχομένου, ἀνεξαρτήτως τῆς σπουδαιότητος τοῦ μέρους ὃ ὑπεκρίνοντο. Ἀλλ' ἀναπτυσσομένης τῆς τέχνης, κατήντησε νὰ μὴ ἐπαρκῶσι πάντοτε οἱ τρεῖς, ὡς εἰς τὸν Οἰδῖπουν ἐν Κολωνῷ τοῦ Σοφοκλέους, καὶ τότε ὁ χορηγὸς

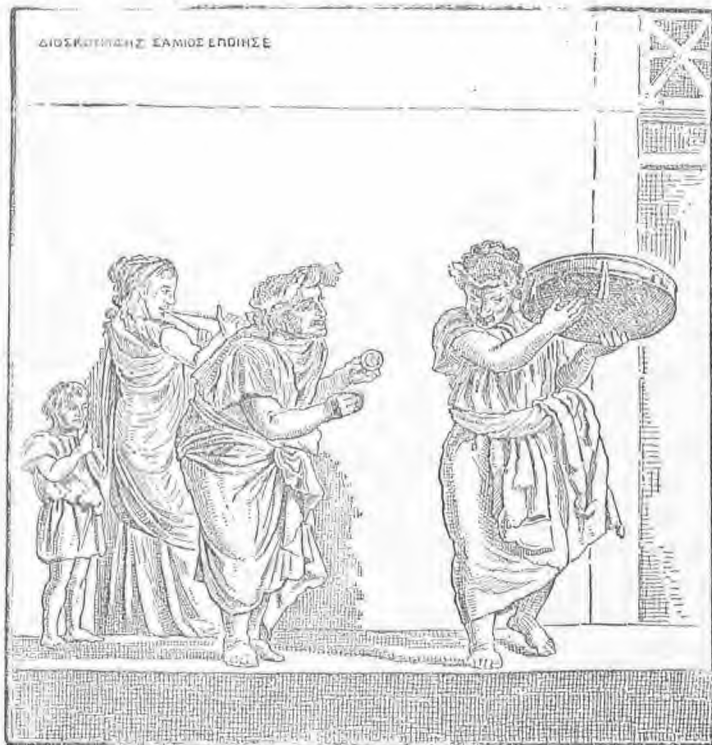
Ἑλληνικὴ σκηνή

ναντο νὰ ὡς καὶ περισσότερα, ἀλλὰ πάντα ἀνελάμβανεν μόνον οἱ τρεῖς, ἐξ ὧν, ἀναλόγως τῆς σπουδαιότητος τῶν μερῶν, ὁ εἰς ἐλέγχετο πρωταγωνιστὴς, ὁ ἄλλος δευτεραγωνιστὴς, καὶ ὁ ἄλλος πάλιν τριταγωνιστὴς. Οὕτω τὴν Ἀντιγόνην καὶ τὴν Ἠλέκτραν ὑπεκρίνετο ὁ πρωταγωνιστὴς, τὴν Ἰσμήνην καὶ τὴν Χρυσόθεμιν ὁ δευτεραγωνιστὴς, ἔχων μέρος ἥτιον δυσχερὲς καὶ περιπαθεὲς εἰς τὴν παράστασιν· ὁ δὲ τριταγωνιστὴς εἶχε βεδνίως τὰ μέρη τὰ ἥτιον πάθος καὶ μίμησιν ἀπαιτοῦντα, τὰ ἀπλῶς διηγηματικά, τὰ τῶν ἀγγέλων, κτλ. Ἡ πληροφορία

προσέθετεν ὡς παραχορήγημα καὶ ἄλλον τέταρτον, ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον ἦν σπάνιον. Πλὴν ὅμως τῶν ὀμιλοῦντων προσήρχοντο εἰς τὴν σκηνήν καὶ κωφὰ ἢ κενὰ (βωδὰ) πρόσωπα, ὡς θεράποντες, θεράπαιναι, δορυφόροι (δορυφόρημα), καὶ ταῦτα καθήκον εἶχε νὰ διακοσμήῃ καὶ προμηθεύῃ ὁ χορηγός. — Ἡ ἐνδυμασία τῶν τραγικῶν ὑποκριτῶν, ὡς ἐκ μαρτυριῶν καὶ ζωγραφικῶν δειγμάτων ἐξάγεται, ἦν μᾶλλον κατὰ συνθήκην, ἐπὶ τῇ ἀξιώσει τοῦ νὰ παριστᾷ τὴν τῶν ἡρώων χρόνων, καὶ διὰ ζωρῶν χρωμάτων νὰ προσδῶλλῃ καὶ ἐλκύνῃ τὴν ὄρασιν. Ἄνδρες

ἐπίσημοι ἔφερον χιτῶνα χειριδωτὸν ποικίλον καὶ κατάστικτον, ποδῆρη πιθανῶς οἱ πρεσβύτεροι, οἱ δὲ νεώτεροι μέχρι τῶν γονάτων κατιόντα, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐπίβλημα μέχρι τῶν ποδῶν, πράσινον, ἢ πορφυρεὺν ἢ χρυσοπάρυσον. Οἱ κατώτεροι βασιλέων ἔφερον βραχυτέρων, ἐρυθρῶν, χρυσοστικτὸν μανδύων, καὶ πλουσίαν ζώνην, ὑψηλὴν, ἥτις μασχαλιστῆρ ἐκαλεῖτο, καὶ προσέειπε περὶ τοῦ στήθους κάλυμμα τι καλούμενον κόλπωμα. Οὕτως

ἐπίβληματος. Δυστυχεῖς, ἰκέτιδες, ἔφερον λευκὰ φορέματα ἢ φαῖα, ἢ ῥυπαρῶς λευκὰ. Τῆς ἐνδυμασίας δὲ μέρος ἦταν καὶ τὰ σκήπτρα, αἱ λόγχαι, τὰ τόξα, αἱ φαρέτραι, τὰ κρηρῆες, ῥόπαλα, ἐγχειρίδια καὶ ἄλλα τοῖς τραγικοῖς πρωτόποις ἀναγκαῖα ἢ ἀρμύζοντα ἐργαλεῖα. Εἰς τὰ σατυρικά δράματα χρήσιμα ἦσαν παντοῖα δέρματα ἐλάφων, κριῶν, τράγων, ποικίλοι καὶ χυδραῖος ὑφασμένοι χιτῶνες διαφόρους καὶ Σιληνοῦς. Κόμης ὀγκοῦς, ἤτοι

ὑψηλὴν συστρεφὴ, διάφορος καὶ ἡλικίαν καὶ τὸ περιστώμενον πρόσωπον, καὶ τὰ ὑψηλὰ ὑποδήματα, ὁ καὶ θορνος (ἰδ.). ἤσαν τὸ ὕψος τοῦ ὑποκριτοῦ, ὡς καὶ τὸν ὄγκον τῶν μελῶν του αἱ χειρὶδες καὶ τὰ προσαρπτόμενα εἰς τὸ στήθος καὶ ἀλλὰ τοῦ σώματος του. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ δὲ κωμικῇ ἦν τὸ ἐνδυματὸ τοῦ συνήθους βίου· ἀλλ' ἡ μέση καὶ νέα παραδέχθησαν ἐπίσης ἐκ συνθήκης ἐνδυμα-

ἐνεφανίζοντο ἐνδεδυμένοι ὁ Ἀτρεΐδης, ὁ Ἀγαμέμνων καὶ ἄλλοι. Τῶν μάντεων δὲ τὸν χιτῶνα ἐκάλυπτε δικτυωτὸν τι μάλλιον ἐνδυμα. Αὐτὸς ὁ Διδόνυσος ἔφερε χιτῶνα πορφυρεὺν, κρεμάμενον ἐκ ποικίλου δέσμου, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἦν ἐρριμμένον λεπτὸν ἐνδυμα κρηκωτὸν· εἰς δὲ τὴν δεξιάν εἶχε ὄρσον. Βασιλεῖς ἔφερον πορφυρεὺν σύρμα, ἥτοι μακρὸν χιτῶνα συνδεδεμένον ὀπισθεν, καὶ λευκὸν κάλυμμα περὶ τοὺς βραχίονας· ἡ δὲ πενθοῦσα, μέλαν ἐνδυμα μετὰ κυανοῦ ἢ βελιόως κυτρίνου

σίαν. Οἱ ἄνδρες ἔφερον λευκὸν χιτῶνα, οἱ νεώτεροι πορφυρεὺν· οἱ δευτερογενεῖς καὶ ἐπίβλημα τοῦ αὐτοῦ χρώματος· οἱ μάγειροι ἀκατέργαστον διπλοῦν ἐπίβλημα. οἱ χωρικοὶ δέρμα, ἢ χιτῶνα καὶ πήρων ἐξ ὑφάσματος τριχωτοῦ· οἱ προαγωγεῖς χρωματιστὸν χιτῶνα καὶ πολὺ χρυσοῦ μαν-

δῖαν. Αἱ γραῖαι ἔφερον φαῖον ἢ βαθὺ κίτρινον
 ἔνδυμα, αἱ δ' ἱέρειαι λευκόν· αἱ μητέρες τῶν
 ἑταίρων καὶ αἱ προαγωγοὶ πορφύραν ταινίαν

μέσον τὸ μέτωπον, καὶ ἔπιπτεν εἰς τοῦλους
 ὑπὲρ τὰ νῶτα, ὁ δὲ πῶγων ἦν πυκνὸς καὶ
 εὐρύς. Τῶν χορευτῶν τὰ προσωπεῖα ἦσαν φυ-

εἰς τὴν κεφαλὴν, κτλ. — Συνεπλήρουν δὲ τὴν
 ἔνδυμασίαν προσωπεῖα, ἴσως μὲν ἐξ ἔθους

σικά· ὁμοίως καὶ τὰ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας,
 ἀλλ' ἐπὶ τὸ κωμικώτερον, ὡς καὶ πᾶσα ἡ ἀνα-

βολή· ἡ δὲ μέση καὶ νέα κω-
 μῳδία εἶχε διάφορα προσω-
 πεῖα ζιζυρόρους χαρακτήρας
 ἐμφαίνοντα. Τῶν σατυρικῶν
 δραμάτων οἱ χοροὶ εἶχον πρό-

τῶν ἀρχαίων Διονυσίων πηγάζοντα, ἀλλὰ
 πρὸ πάντων σκοπὸν ἔχοντα νὰ καθιστῶσιν ὁ-
 ρατὸν τὴν εἰς ἕκαστον τῶν υποχρηνόμενων
 ἴδιον χαρακτήρα. Καὶ εἶχον μὲν τὸ ἐλάττωμα
 ἐπὶ τοῖς αὐτῶν ἐξέλειπεν, ἢ εἰς τὴν παράστασιν

ὡπλ. σατύρων καὶ σιληνῶν· οἱ δὲ παριστῶντες
 ζῶα (ὡς αἱ σφήκες, αἱ ὄρνιθες, οἱ βῆτραχοι τοῦ
 Ἀριστοφάνους) ἔφερον προσωπίδας μόνον αὐ-
 τῶν χαρακτηριστικὰς, ἢ δὲ λοιπὴ ἀναβολή, ἢ
 συνήθως ἀνθρωπινὴ μένουσα, τὰ ἀναλογα μόνον

τόσον ἀναγκαῖα μιμνήσκου τοῦ προσω-
 πείου· ἀλλ' εἰς τὰς ἀποστάσεις εἰς
 αἱ θεαταὶ ἐκάθοντο ἦν δυσδιά-
 χριτος αὐτῇ, καὶ τὰ προσωπεῖα
 τοῦλάχιστον παρίσταν τὴν γενικὴν
 ἑκφρασίαν. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἦ-
 σαν ταῦτα οὕτω κατεσκευασμένα,
 ὥστε ἐπέτεινον τὴν φωνὴν ἐν εἶδει
 σαλπύγγων. Καὶ ἂν τοῦτο φαίνεται
 δυσπίστευτον, τοῦλάχιστον ἐκ σω-
 ζομένων παραστάσεων φαίνεται ὅτι

τινὰ ἐξ αὐτῶν εἶχον τὸ στόμα οὕτω
 βιηνογμένον, ὥστε νὰ μὴ ἐμποδίζηται οὐδὲ
 κατατελλῆται ἡ φωνή. Πρῶτος ὁ Αἰσχύλος
 παρεδέχθη τὰ προσωπεῖα, καλύπτοντα πᾶσαν
 τὴν κεφαλὴν. Καὶ τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρῶμα
 ἦσαν ἐκ συνθήκης συμβολικά. Οὕτω νέαι καὶ
 νεαὶ ἦσαν ξανθότριχες· ἄνδρες καὶ θεοὶ εἶχον
 τὴν κόμην ὑπομέλαιναν, μελανὴν δ' αἱ τοῦ
 γῆρας· θεοὶ τε, καὶ ὑπόλευκον οἱ πρεσβύτεροι.
 Ἦσαν ἐπιστήμων ἄνδρων ἢ κόμη ὑψοῦτο ὑπὲρ

χρῶματα παρεδέχτο (πράσινον διὰ τοὺς βα-
 τράχους). Οἱ Ῥωμαῖοι φαίνεται ὅτι ἐπὶ Πλάυ-
 του ἐτι δὲν εἶχον, ἀπὸ Ταραντίου δὲ μόνον
 παρεδέχθησαν τὸ ἐλληνικὸν προσωπεῖον· ἀλλὰ
 πολλάκις καὶ τὸ ἀπέθετον. — Παρὰ τῶν ὑπο-
 κριτῶν ἀπηγεῖτο φωνὴ ἰσχυρὰ καὶ ἀπαγγελ-
 λία καθαρά καὶ ἐκφραστικὴ, ἣν ἐπὶ τῆς παρα-
 στάσεως ὑπεστήριζε πάντοτε καὶ αὐλὸς συνο-
 δεύων αὐτήν. Τέση δ' ἦν ἢ εἰς αὐτὴν ἐντέ-

λεια τῶν διακεκριμένων ὑποκριτῶν, ὥστε καὶ οἱ ἄριστοι τῶν ῥητόρων, ὥς ὁ Δημοσθένης, ἐδιδάσκοντο παρ' αὐτοῖς. Ἀπήγγελλον δὲ

καθ' ὑποβολέα (Πλούτ. Πολ. Περ. — Φιλων). Κατ' ἀρχὰς οἱ ποιηταὶ ὑπεκρίνοντο αὐτοὶ τὰ ἴδια ἑαυτῶν δράματα, μέχρι Σοφοκλέους, ὅστις καὶ αὐτὸς ἐνίστατο ὑπεδύθη τινὰ τῶν προσώπων ἃ ἐποίησε. Μετὰ ταῦτα τινὰς δια-

κεκριμένους ὑποκριτὰς ὁμοιοποιοῦντο ἐνίστατο οἱ ποιηταὶ, αὐτοῖς κατὰ προτίμησιν τὴν παράστασιν τῶν ἰδίων ἔργων ἀφιέντες. Δὲν περιεφρονεῖτο δ' ἐν Ἀθήναις τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ὑποκριτοῦ ὡς μετὰ ταῦτα ἐν Ῥώμῃ, ὅτε κυρίως δοῦλοι ἐξήτκουν αὐτό. Πολλάκις δ' ἐν Ἑλλάδι καὶ εἰς μνημεῖα ἀνεγράφοντο ἐξαιρέτων ὑποκριτῶν ὀνόματα, καὶ εἰς τινὰς ἐξ αὐτῶν καὶ σπουδαῖα πολιτικά ἀποστολαὶ ἐνεπιστεύοντο.

Θέατρον. Αἱ Διονυσιακαὶ τελεταὶ ἦσαν ὁ πυρὴν ἐξ οὗ ἐδόχασθη τὸ θέατρον ἐν Ἑλλάδι. Εἰς τὰς ἐν ὑπαίθρῳ, καὶ παρουσίᾳ τοῦ περισυνηγμένου πλήθους, ψαλλομένους τῷ θεῷ διθυράμβους προσθεῖς ἐν Ἀθήναις ὁ Θέσπις ἐν δραματικὸν πρόσωπον, ἀνήγειρε πρῶ-

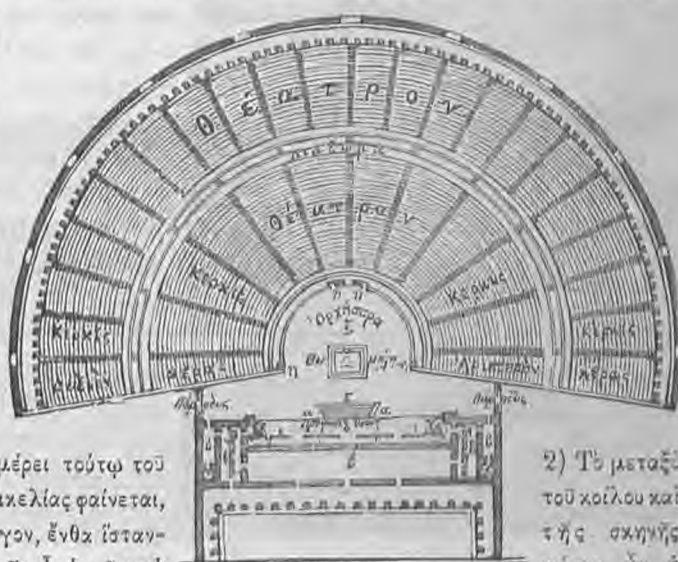
τος καὶ ἡ κρία διὰ τὰς ἀτελεῖς ἐτι καὶ στοιχειώδεις ταύτας παραστάσεις. "Οτε δὲ ταῦτα ἔπεσον, κατὰ τὴν 70ην Ὀλυμπιάδα (400 π. Χ.), ἀντικατέστησεν αὐτὰ τὸ πρῶτον λίθινον θέατρον παρὰ τῷ ἱερῷ τοῦ Διονύσου, τῷ Ἀθηναίῳ, ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν. Ἀλλ' ὁ ὅλος κόσμος αὐτοῦ συνεπληρώθη κατ' Ὀλ. 110 (337 π. Χ.), ἐπὶ τῆς διοικήσεως τοῦ Διοκρίτου, μετασκευασθὲν δ' αὐτὸ ἔπειτα ἐπὶ Ἀδριανοῦ, σώζεται ἐτι ἐν μεγαλοπρεπεῖ ἑρεμίᾳ. Διηγεῖτο δ' ἀρχιτεκτονικῶς πᾶν θέατρον εἰς 3 κύρια μέρη· 1) τὸ κυρίως Θέατρον, ἐνθα ἐκάθηντο οἱ θεαταί· 2) τὴν σκηνήν· 3) τὴν μεταξὺ τῶν δύο ὀρχήστραν. Κατὰ Βιτρούβιον τοιοῦτο ἦν τὸ θεμελιώδες σχέδιον τοῦ θεάτρου. Ἦγετο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κύκλος περὶ ὃν ἔμελλον νὰ κτισθῶσιν αἱ ἑδραὶ τῶν θεατῶν· ἐν αὐτῷ δ' ἐνεγράφετο ἐκ τεσσάρων χορδῶν τετράγωνον οὗ ἡ τοῖς θεαταῖς ἀντικείμενη γραμμὴ διέγραφε τὴν ἀρχὴν τῆς σκηνῆς. Παράλληλος δὲ μετ' αὐτῆς, τοῦ κύκλου ἐξαιρουμένη ἦν ἡ γραμμὴ τοῦ προσκηνίου, ὅντος λίαν ἀβαθοῦς. Τὸ ἐπίλοιπον τοῦ κύκλου ἦν ἡ ὀρχήστρα, καὶ περὶ αὐτὴν αἱ ἑδραὶ τῶν θεατῶν. Ἦγειροντο δὲ τὰ θεάτρα συνήθως εἰς πρόποδας λόφων, οὕτως ὥστε αἱ ἑδραὶ ὑψοῦντο ὑπὲρ ἀλλήλας ἐν τῇ κλιτύϊ, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ βράχῳ λελαξευμένοι. Ἦ δὲ ἔκτασις αὐτῶν ἦν ἀνάλογος τῷ πληθυσμῷ. Οὕτως ἐν Ἀθήναις ἡδύνατο νὰ περιλάβῃ 30,000, ἐν Μεγαλοπόλει 40,000 θεατῶν. — 4) Τὸ κυρίως Θέατρον, τὸ μέρος ἐνθα ἐκάθηντο οἱ θεαταί, ἐλέγετο καὶ κοῖλον καὶ ἦν ὑπαίθρον. Ἦ διαδοχικὸν αὐτοῦ εἰς ἡμικύκλιον τὰ μὲν ὀπίσω τῶν δὲ, εὐρύτερα καὶ ὑπὲρ ἀλλήλας ἐγειρόμενα, καθίστων εὐχερῆ τὴν ὄρασιν καὶ τὴν ἀκοήν εἰς πᾶν τὸ συνεχόμενον πλήθος. Εἰς τὰ μεῖζονα θεάτρα, διὰ τὴν εὐκολίαν τῆς κοινωνίας, παρενεβάλλοντο μεταξὺ τῶν ἡμικύκλιων τῶν ἐδωλίων μία ἢ δύο εὐρύτεραι διαβάσεις, αἵτινες ἐλέγοντο διαζώματα, διαιρούσαι τὸ θέατρον εἰς δύο ἢ τρεῖς ζῶνας. Ἐκάστη δὲ ζώνη εἶχε κλίμακας ὡς

ἀκίνας διατεθειμένας, καὶ διαιρούσας αὐτὴν εἰς σφηνοειδῆ τμήματα, λεγόμενα κερκίδας. Ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Ἀθηνῶν εἰσιν αὐταὶ 14, καὶ ἐν γένει ἀνελόγει ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν εἰς τοῦ θεάτρου τὸ μέγεθος, καὶ φαίνεται ὅτι εἰς μὲν τὰ ἑλληνικὰ θέατρα ἦν ἄριστος, εἰς δὲ τὰ Ῥωμαϊκὰ περιτότε. Ἐκάστου ἐδωλίου τὸ ὅπισθεν μέρος ἦν ὀλίγον κεκοιλωμένον, διὰ τοῦς πόδας τοῦ εἰς τὸ ἀνώτερον ἐδωλίον καθήμενου. Τούτου ἐνεκεν ἦν τοῦ ἐδωλίου τὸ πλάτος ὑπερδιπλάσιον τοῦ ὕψους αὐτοῦ. Οὕτως ἐν Ἀθῆναις, ὕψ.=0,345, πλ.=0,782. Ἐπὶ τῶν λιθῶν

ἔτι, πρὸς ἄνεσιν, ἔοικτον συνήθως προσκεφάλαια. Τὰ δὲ δύο ἄκρα (κέρατα) τῶν ἡμικυκλίων ἐπερατοῦντο εἰς τοίχους, μὴ πολὺ αἰρωμένους ὑπὲρ αὐτὰ, ἵνα μὴ κωλύσιν τὴν θέαν. — Ὑπὲρ τὸ τελευταῖον ὀπίσθιον ἐδωλίον, εἰς ὕψος ἀνδρόμετης περιέβαλλεν ὅλον τὸ κοῖλον τελευταῖον διάζωμα, ἀπλοῦν ἢ διπλοῦν, ἀποτε-

λοῦν, ὡς ἐν τῇ σωζομένῃ μέρει τούτῳ τοῦ θεάτρου ἐν Τυνδαρίδι τῆς Σικελίας φαίνεται, στοῶν περίστυλον καὶ ὑπόστεγον, ἐνθα ἴσταντο οἱ δούλοι. Τὸ ὀπίσω δ' αὐτῆς ἦν ὁ τοίχος ὁ ἀποτελοῦν τὸν περίβολον τοῦ θεάτρου. Πολλὰ ἐκ τῶν ἐδωλίων εἶχον τοὺς ἰδιοκτήτας των, ὡς καταφαίνεται ἐκ τῶν ἐν τῷ Ἀθηναϊκῷ θεάτρῳ ἐπ' αὐτῶν ἐπιγεγραμμένων ὀνομάτων. Ἐκ τῶν κερκίδων ἡ μέση καὶ ἐμπροσθία ἐκαλεῖτο Βουλευτικὸν, διότι ἐκεῖ ἐκάθηντο οἱ βουλευταὶ καὶ οἱ ἐν τέλει, ἡ ὀπισθία δὲ, ἢ μία τῶν ὀπισθίων, ἐφηβική, ὠρισμένη διὰ τοὺς ἐφήβους, καὶ ὀπίσω τῶν ἀνδρῶν ἐκάθηντο αἱ γυναῖκες, ὅτε καὶ ὅσαι ἐπεσκέπτοντο τὸ θέατρον. Ἰσως εἰς τὰς λοιπὰς κερκίδας καθιρροῦντο οἱ ἄνδρες κατὰ φυλὰς, εἰ καὶ οὐδὲμία ὑπάρχει μαρτυρία περὶ τούτου. Κατέχευται δ' εἰς τὸ Διονυσιακὸν θέατρον τῶν Ἀθηνῶν

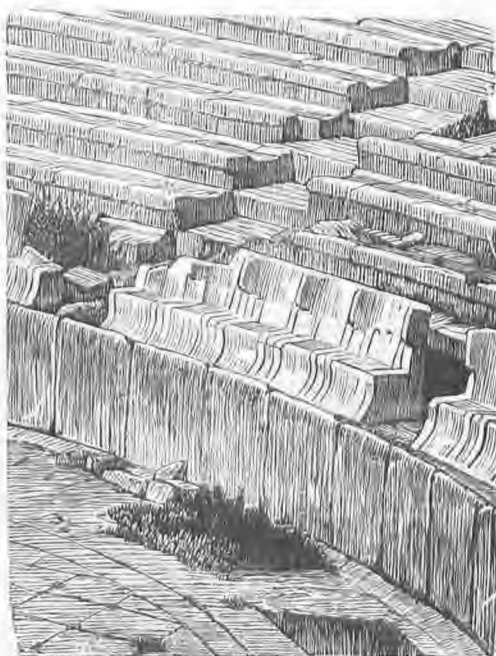
πᾶν τὸ κατώτερον ἐδωλίον ὑπὲρ 67 σωζομένων ἰδιαιτέρων ἐδρῶν, προωρισμένων διὰ τὰς ἀρχὰς ὧν φέρουσι τὰς ἐπιγραφὰς, δι' ἱερεῖς καὶ ἱερεῖας, καὶ τὸ μεσαίτατον καὶ πολυτελέστατον διὰ τὸν ἱερεῖα Διονύσου τοῦ Ἑλευθερίου. Ἀλλὰ ταῦτα εἰσὶ χρόνων Ῥωμαϊκῶν, ὡς καὶ ἡ ὑπὲρ αὐτὰ ἰδρυμένη ἔδρα διὰ τὴν ἀποκράτορα. Κατέρχονται δὲ τὰ ἐδωλία ταῦτα, κατὰ μεταρρίθμισιν ἐπίσης τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, μέχρι τοῦ ἐδάφους, ἐν ᾧ εἰς τὰ Ἑλληνικὰ θέατρα τὸ τελευταῖον ἐδωλίον ὑψοῦτο κατὰ 6' περίπου ὑπὲρ τὸ ἔδαφος. —

2) Τὸ μεταξὺ τοῦ κοίλου καὶ τῆς σκηνῆς μέρος ἦν ἡ

Ὀρχήστρα, ἡ καὶ δρόμος καλουμένη, ἐπίσης ὑπαίθρος καὶ αὐτὴ. Ἰσως δὲ διότι ἐν τῇ ἀπωτάτῃ ἀρχαιοτάτῃ ἐκεῖ ἀγῶνες εἰς τὰ Διονύσια ἐτελοῦντο, ἐλέγετο ἐνίοτε καὶ κόνιστρα. Ἐνταῦθα εἰς τοῦ κοίλου τὸ κέντρον ἴστατο βωμός, ὁ τοῦ Διονύσου βεβαίως, ἡ ἀρχικὴ τῶν θεατρικῶν ἐορτῶν ἀφορμή, θυμὲν καλούμενος (1). Περί αὐτὸν, ὡς ἀνέκαθεν, ἴστατο καὶ ἐκινεῖτο ὁ δραματικὸς χορὸς, ὅστις ἀρχικῶς ἔφαλλε τοὺς διθυράμβους. Προσέρχεται δ' ἐκεῖ ἐκ τῶν δύο πλαγίων μερῶν, αἵτινα ἐλέγοντο πάροδοι. Ἦν δ' ἡ Ὀρχήστρα κατὰ ὕψος ἀνδρῶς περίπου ταπεινότερα τοῦ κατωτέρου ἐδωλίου

τοῦ κοίλου, ἵνα μὴ οἱ θεαταὶ ὧσι πλησίον τῶν χορευτῶν καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις κωλύονται ὑπ' αὐτῶν καὶ νὰ βλέπωσιν. Ἐκoinώνει δὲ τὸ κοῖλον μετὰ τῆς ὀρχήστρας διὰ δύο καταβαθμῶν ἀπὸ τοῦ Βουλευτικοῦ, καὶ, ὡς ὑποτίθεται, μεταξὺ αὐτῶν, θύρα ὑπόγειος, ὑπὸ τὸ κοῖλον ἀνοιγομένη (αἱ Χαρῶναι κλίμακες) ἐχρησίμευεν εἰς τὰς ὑποχθονίους ἐμπα-

νίσεις. — 3) Κατέναντι δὲ τῶν θεατῶν ἦν ἡ σκηνή, κατὰ τὴν γραμμὴν, ὡς ἔρρεθῃ, τοῦ ἐγγεγραμμένου τετραγώνου καὶ ἠγείρετο ὑπὲρ τὴν ὀρχήστραν ὅσον καὶ τὸ κοῖλον, κοινουῦσα καὶ αὐτὴ μετ' αὐτοῦ διὰ βραχείας κλίμακας, στηριζομένη δ' ἐμπρὸς ἐπὶ τειχίου, συνήθως καταγλύφου, ὃ ἐκαλεῖτο προσκηνίον. Εἰς βάθος δὲ μικρὸν, μόνον μέχρι τῆς ἐφαπτομένης, ἐγείρεται τὸ μετασκηνιον, μετὰ τῶν ὀπισθεν αὐτοῦ ζωματίων, καὶ τῶν παρασκηνίων, ἅτινα, διώροφα καὶ ὑπόστεγα, ἐχρησίμευον εἰς ἐναπόθεσιν καὶ ἐνέργειαν τῶν μηχανῶν, εἰς ἐνδοτήρια τῶν ὑποκριτῶν καὶ τὴν λοιπὴν ὑπηρεσίαν. Ὁ τοῖχος τοῦ μετασκηνίου εἶχε τρεῖς εἰσόδους

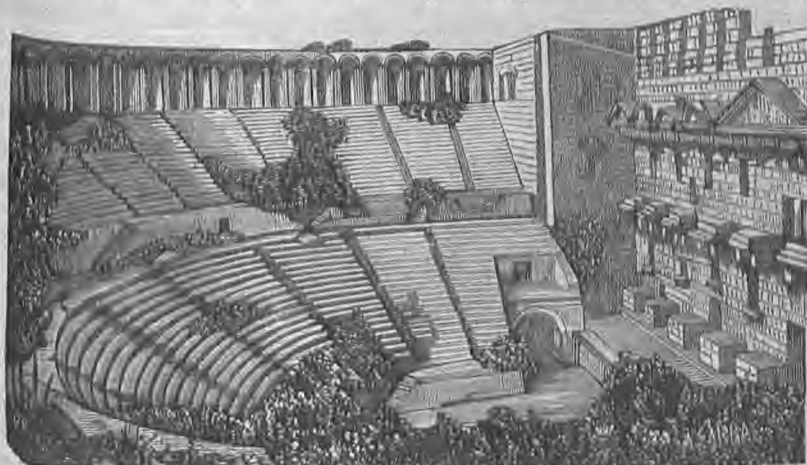
πλησίον ἀλλήλων, ὧν ἡ μέση, ἐλέγετο βασιλῆϊος, αἱ δὲ δύο πλάγαιαι ξένια (ἰδ. Θεατρ. παραστάσεις). Τὸ δὲ πρὸ τοῦ μετασκηνίου μέρος, ἡ κυρίως σκηνὴ ἐλέγετο καὶ λογεῖον, φαίνεται ὅτι ἦν σανιδόστρωτος, καὶ τὸ κυρίως μέρος ὅπου ὠμίλουν οἱ ὑποκριταί· τὸ δ' ὑπὸ αὐτὸν κενὸν ἦν τὸ ὑποσκήνιον, καὶ πιθανώτερον φαί-

νεται εἰς αὐτὸ νὰ ἔφερον αἱ χαρῶναι κλίμακες, καὶ ἐσφαλμένως νὰ ἔρρεθῃ ὅτι ὑπὸ τὸ κοῖλον. Τινὲς διασυρίσθησαν ὅτι τὸ λογεῖον ἦν ἐπινόησις Ῥωμαϊκὴ, ὅτι εἰς τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον καὶ οἱ ὑποκριταὶ ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ ἀπήγγελλον, ἡ δὲ σκηνὴ ὅτι ἦν μόνον ἡ ἀποθήκη τῶν ἐνδυμάτων καὶ μηχανῶν, καὶ τὸ μέρος ἐνθα ἐξετίθετο ὁ σκηνοποιὸς κόσμος. Ἀλλ' ἡ ὑπόθεσις αὕτη οὐδ' ἀποδεδειγμένη φαίνεται οὐδὲ πιθανή. Εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸν θέατρον, — ἀγνοεῖται ἂν καὶ εἰς τὸ Ἑλληνικόν, — ὑπῆρχεν αὐτὴ αἰὰ πρὸ τῆς σκηνῆς, ἥτις κατεβιβάζετο ὅταν ἤρχιζεν ἡ παράστασις, καὶ ἀνεβιβάζετο ὅταν ἔπαυε. — Ἡ σκηνοποιὴ αὕτη διακρίσεις ἦν ἀπλουστάτη. Σκηνογράφια ἦν ἀπὸ τῶν πρώτων δραμάτων τοῦ Σοφοκλέους γνωστὴ (Ἀριστ. ποιητ. Δ. 16), καὶ ὁ Σάμιος Ἀγάθαρχος ἐξωγράφει σκηνὴν διὰ τὸν Αἰσχύλον (Vitr. VII. Pref. XI. Συνήθως αἱ τραγωδίαι ἀπῆλθον παρὰστάσιν

βασιλικῆς μεγάρου ἢ ναοῦ, καὶ σκηνοποιὴ μεταβολαὶ ἦσαν σπανιώταται. Δι' αὐτὰς δὲ, ὅταν συνέπιπτον, ὑπῆρχον ἐκατέρωθεν τῆς σκηνῆς αἱ περιελακτοὶ, δύο μεγάλα τριγωνικὰ πρίσματα, ἅτινα περὶ ξύλινον ἄξονα στρεφόμενα, ἐδείκνυν ἄλλην εἰκόνα ἐφ' ἐκάστη τῶν πλευρῶν των, καὶ μετέβαλλον κατὰ μετὰ μέρος τὴν ὄψιν τῆς σκηνῆς. Τὸ δ' ἐκκύκλημα (Πολδ. Ε, 127, 132) ἦν μηχανήμα διανέμεγον μέρος τῆς σκηνῆς καὶ δεικνύσαν τὰ ὀπισθεν αὐτῆς, τὰ ἐντὸς τοῦ οἴκου, ἐν ᾗ ἡ ἐξ ὥστρον ἐξ ἐναντίας ἦν μέρος προκύπτον καὶ φερόμενον ἐμπρὸς τῆς σκηνῆς τὰ πρὶν ὀπισθεν κρυπτόμενα. Τὸ Θεολογεῖον ἦν μηχανὴ ἐκ τῶν ἄνω προερχομένη, ἐξ ἧς οἱ ὕψοι ὠμί-

λουν, καὶ αὕτη καὶ κυρίως μηχανὴ ἐλέ-
γτο, ὅθεν τὸ «θεὸς ἐκ μηχανῆς».
Αἰώρημα ἦν μηχανὴ εἰς τὸν ἀέρα φερο-
μένη, καὶ γέρανός ἡ ἀνωθεν κατερχομένη
ἰνα ἀρπασομένη. Εἰς τὸν δεύτερον δ' ὄραον,
τῆς δεξιᾶς, ἦσαν καὶ τὸ βροντεῖον
καὶ τὰ κατὰ ὑποκριτοὺς. Τὸ φρυκτώ-
μας ἦν ἐκπύρρος διὰ πυρὸς ἀγγελίας μετα-
βιβαζόμενον. Μνημονεύονται δὲ καὶ ἡχεῖα, πι-
θάνως ὁμαλὰ καὶ ἀγγεῖα περὶ τὸ κοῖλον
ἐντετειχισμένα, πρὸς ἐνδυνάμωσιν τοῦ ἤχου
τῆς φωνῆς τῶν ὑποκριτῶν. Τὰς δαπάνας τῶν
παραστάσεων (πλὴν τῶν χορηγικῶν) ἀνε-
λάμβανε θεατρῶνς, ὃ ἀνῆκον καὶ αἰεὶς-

διὰ τῆς ἐκφωνήσεως «αὐθις!»). Ἐπὶ δὲ τῶν
κωμῳδιῶν διηγείρετο πολλάκις ἄσβεστος γέ-
λως. Καθ' ἡλίου καὶ βροχῆς δ' ἐπροστάτευσαν
μόνον εὐρεῖς πέτασι καὶ μανδύαι. «Ἀξιό-
λογώτατον πάντων τῶν θεάτρων
ἀρμονίας ἔνεκα καὶ κάλλους,» λέγει
ὁ Παιανίας (B, 27) τὸ ἐν Ἐπιδοκῶν, οὗ
ἐρείπια ἀνευρέθησαν ἐπ' ἐσχάτων. Ἐν ταῖς
ἀξιολογώταται διατηρουμένων ἐστὶ τὸ ἐν Ἐ-
γέστη τῆς Σικελίας. Εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸν θέα-
τρον, μὴ δεόμενον ὀρχήστρας διότι δὲν εἶχε
χορὸς, ἡ σκηνὴ ἀφ' ἐνὸς ἐχώρει μέχρι τοῦ
κέντρου τοῦ κύκλου, καὶ τὸ κοῖλον κατήρ-
γτο μέχρι τοῦ ἐδάφους. Καὶ ἡ ὀρχήστρα δ'

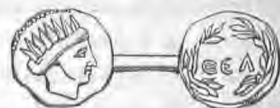
Θέατρον Ἀσκληπείου

πράξεις, διότι ἡ εἰσόδος ἦν ἐπὶ πληρωμῇ,
ἣν ὁ Περικλῆς ἀνέλαβε νὰ χορηγῇ τοῖς ἀπό-
ροις ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου (ἰδ. Θεωρι-
κόν). Αἱ παραστάσεις ἤρχίζον ἀπὸ πρωίας·
διὰ τοῦτο αἱ θεαταί, ὅσοι δὲν ἤρχοντο ἐξώ-
ρας, ἡ δὲν ἀνεχώρουν πρὸ τοῦ τέλους,
ἵσταντο ἐντὸς τοῦ θεάτρου. Ἐπὶ τῆς παρα-
στάσεως ἐπεκράτει ἡσυχία· ἀλλ' ἐπιδοκιμα-
σάει καὶ ἀποδοκιμασίαι, κατὰ τοῦ ποιητοῦ ἢ
κατὰ τῶν ὑποκριτῶν, θορυβῶδως ἐγίνοντο.
Ἐνίοτε δ' ἐξεφράζετο μεγαλοφώνως καὶ κοινῇ
ἐσσημένει κατὰ τινος τῶν παρόντων θεατῶν.
Τῆς ἐπιδοκιμασίας ἐνδείξεις ἦν τὸ χειροκρό-
τημα, τῆς ἀποδοκιμασίας ὁ συριγμός, καὶ εὐα-
ριστήσαντων χωρίων ἐζητεῖτο ἡ ἐπανάληψις

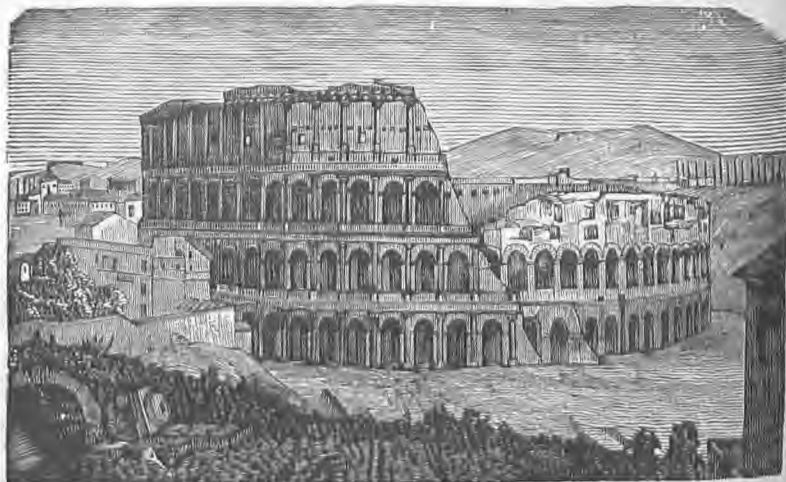
αὐτῇ ἐχρησίμευσεν ὡς θεάτρον, διὰ τοὺς ἐπι-
σημότερους τῶν ἐν τέλει, καὶ τὸ ὑπαίθριον
πάν, ὡς πολὺ μικρότερον τοῦ Ἑλληνικοῦ,
ἐκαλύπτετο ἀνωθεν δι' ὑφάσματος (velarium).
Ὁικοδομοῦντο δὲ, ἰδίως ἐν Ῥώμῃ, μετ' ἐκτά-
κτου μεγαλοπρεπείας καὶ πολυτελείας καλ-
λιτεχνικῆς. Ἐν ταῖς ἐντελέσταται διατηρου-
μένων Ῥωμαϊκῶν θεάτρων ἐστὶ τὸ τῆς Ἀ-
σπένδου ἐν Παμφυλίᾳ. Ὅτε δ' ἐν Ῥώμῃ τ'
ἀριστουργήματα τῆς δραματικῆς μουσῆς διε-
δέχθησαν τὰ θεάματα τῶν μονομάχων καὶ
τῶν θηριομάχων, τότε ἀντὶ θεάτρων ἤρχισαν
οἰκοδομοῦμενα ἀμφιθέατρα, ἐλλειψοειδῆ στά-
δια τῶν ἀγώνων ἐκείνων, περιστοιχίζόμενα
περίξ πανταχόθεν ὑπὸ ἐδωλίων τῶν θεατῶν,

ὡς ἂν δύο θέατρα εἶχον ἐνωθῇ εἰς ἓν, καὶ ἔχοντα ὑπὸ τὰ ἐδώλια ταῦτα σπηλαιώδεις ὁπᾶς, διὰ τὰ θηρία καὶ τοὺς μονομάχους. Ἐξωθεν δ' ἔχουσιν ἐπαλλήλους σειράς ἀψίδων, ὧν ἡ κατωτέρα φέρει εἰς ἐσωτερικὴν περὶ πᾶν τὸ ἀμφιθέατρον χωροῦσαν διόδον, ἐξ ἧς ἀναβάθραι φέρουσιν εἰς τὰ ἐδώλια. Τὸ περιφημότερον ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἦν τὸ καὶ σήμερον ἔτι ἐν ἐπιστημοτάτῳ ἐρείπιῳ ὕψους 154' ἐν

Β. Ἀρκαδίας παρὰ τῷ Λάδωνι. Εἶχε καὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Εἶτα ἔρημος (Παυσ. Η, 25, 2).

Θέμις, 1) θυγάτηρ Οὐρανοῦ καὶ Γῆς, ἔτεκεν ἐκ Διὸς τὰς Μοῖρας καὶ τὰς Ὀρᾶς (Ἡσίοδ., Θεογ. 135. 901)· ἡ προσωποποίησις

Ἀμφιθέατρον Κολισαίου

Ῥώμῃ σωζόμενον, τὸ Κολισαῖον λεγόμενον, οὗ τὴν οἰκδομήν ἤρχισεν ὁ Βεσπασιανὸς, ἐπεράτωσε δ' ὁ Τίτος τῷ 80 μ. Χ. Τὰ ἐδώλια αὐτοῦ ἦσαν δεκτικὰ 87,000 θεατῶν καὶ ἡ ὑπὲρ αὐτὰ στοὰ ἐτέρων 20,000.

Θεία, 1) Τιτανίς, θυγάτηρ Οὐρανοῦ καὶ Γῆς, ἐκ τοῦ Ὑπερίωνος, μήτηρ τοῦ Ἥλιου, τῆς Ἥρας καὶ τῆς Σελήνης (Ἡσίοδ. Θεογ. 135. 371.—2) Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, μήτηρ τῶν Κερκώπων.

Θειοῦς, παραποτάμιον τοῦ Ἀλφειοῦ ἐν Λακωνίᾳ (Παυσ. Η, 25, 2).

Θειοῦς, 1) πόλις τῆς Ἀρκαδίας ΝΔ ἐν Παρρασίᾳ, ἐπὶ τῆς Β. κλιτύος τοῦ Λυκαίου ὄρους. — 2) Ἄλλη αὐτόθι, ἐν τῇ Ὀρχομενίᾳ, παρὰ τῷ Ὀρχομενίῳ, παραποταμίου τοῦ Ἀλφειοῦ (Παυσ. Γ, 27, 4. 38, 3).

Θέλπουσα, ἡ Θέλφουσα, πόλις τῆς

τῆς δικαιοσύνης. Καὶ ὁ Ὅμηρος μνημονεύει αὐτῆς ὡς θεᾶς, μετὰ τοῦ Διὸς προστατεύουσας τὸ δίκαιον, καὶ τὰς πολιτικὰς συνελύσεις συμφωνοῦσας (Ὀδ. Β, 68). Καὶ ἐν Ὀλύμπῳ δὲ πρόστατο τῆς εὐθυδικίας καὶ τῆς ἡθικῆς τάξεως, καὶ πάρεδρος τοῦ Διὸς, οὐδέποτε μεμψιμοιρεῖ κατ' αὐτοῦ, ἀλλὰ μετ' αὐτοῦ ἐλάττει τὴν τάξιν ἐν τῇ φύσει καὶ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, ὥστε καὶ τὰ ἐπίθετα σώτειρα καὶ εὐθουλος τῇ ἀποδίδονται. Καὶ τοὺς χρησμούς δὲ (θέμιστας) τοῦ Διὸς ἀγγέλλει τοῖς ἀνθρώποις, καὶ πρὸ τοῦ Ἀπόλλωνος αὐτὴ κατεῖχε τῶν Δελφῶν τὸ χρηστήριον (Αἰτχ. Εὐμ. 2.—Εὐρπ. Ἰφ Τ. 1181). Πόλις λαχρῷ λατρουμένη, παριστάτο ὡς θεὰ νέεσθαι καὶ κέρας τῆς Ἀμαλθείας ἔχουσα εἰς τὰς χεῖρας.—2) Θυγάτηρ τοῦ Ἴλου, μήτηρ τοῦ Ἀγχίσου.

Θερμίσκυρα, πόλις πεδινή ἐν Πόντῳ, κατοικία τῶν Ἀμαζόνων, παρὰ ταῖς ἐκδοχαῖς τοῦ Θερμώδοντος, ἐπὶ Ῥωμαίων, ὡς φαίνεται, μὴ ὑπάρχουσα πλέον (Αἰσχλ. Προμ. 722. — Ἡρότ. Δ, 86. — Στράβ. ΙΒ, 547).

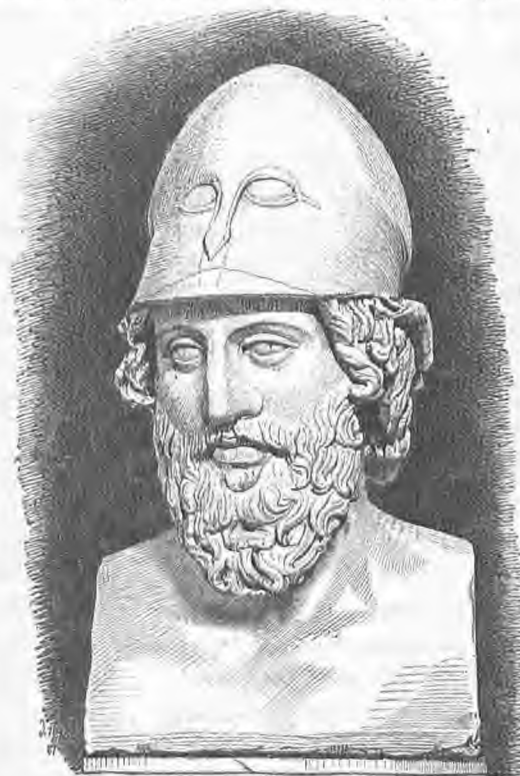
Θεμιστίος, υἱὸς τοῦ ἐκ Περφλαγονίας φιλοσόφου Εὐγενίου, ῥήτωρ καὶ φιλόσοφος, ἐν τῇ δ' ἑκατονταετηρίδι μ. Χ. ὑπὸ Κωνσταντίνου, Ίουλιανοῦ καὶ τῶν μετ' αὐτῶν λίαν ἐκτιμώμενος διὰ τὴν εὐγλωττίαν του, δι' ἣν καὶ εὐφραδῆς ἐπωνομάσθη, καὶ ὁ σύγχρονος αὐτοῦ Γρηγόριος Βασιλέα λόγων τὸν ἔλεγε. Ὁ Φώτιος μνημονεύει 36 λόγων αὐτοῦ, ἐξ ὧν 33 μόνον σώζονται, καὶ προσέτι εἰς εἰς λατινικὴν μετάφρασιν. Οἱ πλεῖστοι εἰσὶ πανηγυρικοὶ αὐτοκρατόρων· τινὲς δ' ἀναφέρονται καὶ εἰς φιλικὰς ἀσχέσεις, εἰς τὴν γεωργίαν, κλπ. Διτηρήθησαν δὲ καὶ ἐκ τῶν φιλοσοφικῶν αὐτοῦ ἔργων 4 παραφράσεις ἢ σχόλια εἰς Ἀριστοτέλην.

Θεμιστογένης, Συρακούσιος, μνημονεύεται ὡς συγγράψας ἀνάδασιν τοῦ Νεωτέρου Κύρου εἰς Ἀσίαν (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 1, 2. — Πλούτ. π. δ. Ἀθ. 345. — Τσέτα. Χιλ. Ζ, 937). Τινὲς φρονοῦσιν ὅτι ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα κρύπτεται ὁ Ξενοφῶν ἄλλοι δὲ οὗτος συνειργάσθη εἰς τὴν Ἀνάδασιν τοῦ Ξενοφώντος.

Θεμιστοκλῆς Νεοκλέους, Ἀθηναῖος, τὸν δῆμον Φρεάρριος. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἦν ἐκ τοῦ γένους τῶν Λυκομηδῶν ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ μήτηρ του ἦν ξένη, ἐκ Καρίας, ἡ Θρᾷσσα, ἦν οὗτος κατὰ τὸν νόμον νόθος. Ἀλλ' ἡ ἑκτακτος ἱκανότης του τὸν ἀνέδειξεν ἀνώτερον τῶν πλείστων ἐκ τῶν γνησίων. Τῷ 493 π. Χ. ἄρχων διατελέσας, ἔκτισε τὸν λιμένα Πειραιᾶ, ἐννοῶν ὅτι πρέπει νὰ καταστήσῃ τὴν Ἀθῆναι πόλιν ναυτικὴν. Ἐπειδὴ δὲ πρὸς τῇ ἰσχυρᾷ φύσει καὶ διανοίᾳ του ἦν οὐχὶ λίαν λεπτός ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τῶν τρόπων τῆς ἐπιτυχίας (ἴδ. Θουκ. Α. 138), διεφώνησε πρὸς τὸν Ἀριστείδην, καὶ τῷ 483 ἐπέτυχεν αὐτοῦ τὸν ἐξοστρακισμόν. Ὁ Περσικὸς δὲ πόλεμος ἠνέφεξε πρὸ πάντων εὐρύ τὸ σταθίδιον

εἰς τὴν φιλοδοξίαν του. Μετὰ τὴν ἐν Μαρathon μάχην ὑπὲρ πάντα ἄλλον προσέειπεν ὅτι αὕτη ἦν προῖμιον πάλης μακρᾶς, καὶ ὅτι πρὸ πάντων εἰς τὴν θάλασσαν ἔπρεπε νὰ ἔγκηται τῶν Ἀθηναίων ἡ δύναμις· δι' ἣν, ἐπὶ προφάσει πολέμου κατὰ τῆς Αἰγίνης, προῦκάλεσε, καὶ τοι ἀντιστάντος τοῦ Ἀριστείδου, ψήφισμα, καὶ ὁ αἰ πρόσδοι τῶν ἀργυρείων τοῦ Λαυρείου προσδιωρίζοντο εἰς οἰκοδομὴν πλοίων, καὶ οὕτως ὁ στόλος τῶν Ἀθηναίων συνέστη ἐκ 200 τριήρων (Ἡρόδ. Ζ, 144. — Θουκ. Α, 14. — Πλούτ. Θεμ. Δ. 1Α). Συμπράξει τῶν Τεγεατῶν, κατάρθωσε νὰ συγκληθῇ ἐπὶ τοῦ Ἰσμοῦ συνέδριον, οὗ ἡ Σπάρτη προίστατο, καὶ ἐπερχομένου τοῦ Ξέρξου, ἐξελέγη στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Ὡς συνετὸς πολιτικὸς, ἐπεζητήσας πρὸ πάντων τὴν ὁμόνοιαν μεταξὺ τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, καὶ ἡγωνίσθη νὰ πείσῃ τοὺς συμπατριώτας του ὅτι ὁ χρησμὸς, παραγγέλλων αὐτοῖς νὰ κλεισθῶσιν εἰς ξύλινα τεῖχη, ἐνόει τὰς τριήρεις (Ἡρόδ. Ζ, 141). Ἀλλ' ὑπερίσχυεν ἡ γνώμη νὰ πεμφθῇ μετὰ τοῦ Σπαρτιάτου Γούτινέτου εἰς τὰ Τέμπη. Ὑπὸ τοῦ Μακεδόνος Ἀλεξάνδρου ὁμως πληροφορηθέντες οἱ Ἀθηναῖοι περὶ οὗ διετρεχον κινδύνου νὰ κυκλωθῶσι διὰ ξηρᾶς ἡ θαλάσσης, ἐγκατέλειπον τὴν θέσιν ἐκείνην, καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς μετὰ τῶν Ἀττικῶν πλοίων προσῆλθεν εἰς τὸν κατὰ τὸ Ἀρτεμίσιον Σπαρτιατικὸν στόλον, τὸν ὑπὸ τὸν Εὐρυτιάδην (Ἡρόδ. Η, 1. — Πλούτ. Θεμ. Ζ), ὅστις ὑπέφερεν ἐκ τρικυμίας ἐκεῖ, καὶ μετὰ ναυμαχίαν ἦν προῦκάλεσεν ὁ Θεμιστοκλῆς, καὶ ἦτις οὐδὲν ἔσχε βέβαιον ἀποτελεσμα, μαθὼν τὴν ἐν Θερμοπύλαις καταστροφὴν, ἀπεσύρθη διὰ τοῦ Εὐρίπου εἰς Σαλαμῖνα. Διὰ δόλου ἐπροσπάθειεν ὁ Θεμιστοκλῆς νὰ καταστήσῃ ὑπόπτους εἰς τοὺς Πέρσας τοὺς μετ' αὐτῶν συνεκστρατεύσαντας Ἴωνας· εἰς τὸ Φάληρον δὲ καταπλεύσας, ἔπεισε τοὺς Ἀθηναίους νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν πόλιν τῶν (Ἡρόδ. Η, 40). Ὅτε δ' οὕτως ἐγκαταλείφθη, κατελήθη ἡ Ἀκρόπολις ὑπὸ τῶν

Περσῶν, εἰ μὲν ἄλλοι στρατηγοὶ τῶν Ἑλλήνων ἤθελον νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν Σαλαμίνα καὶ ν' ἀποσυρθῶσιν εἰς τὴν Πελοπόννησον. Ἄλλ' ὁ Θεμιστοκλῆς, πεπεισμένος ὅτι ἐνταῦθα μόνον ὑπῆρχε πιθανότης εἰς νίκην, ἠγωνίσθη παντὶ σθένει νὰ πείσῃ τοὺς Ἑλληνας νὰ μείνωσι, καὶ ἐν ἄλλοις μετεχειρίσθη πρὸς δωροδοκίαν τινῶν καὶ ἃ εἶχε λάβει 30 τάλαντα παρὰ τῶν Εὐβοέων. Καὶ ὁ μὲν Εὐ-

ρυβιάδῃ· ἐνέδωκεν, ἀλλ' ὁ Κορίνθιος Ἀδείμαντος ἐπέμεινε πεισματωδῶς· δι' ὃ ὁ Θεμιστοκλῆς κατέφυγεν εἰς δόλον, μηνύσας, ὡς ὤφθη φίλος ἢ προδότης, τῷ Ξέρξῃ, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἐμελέτων ν' ἀναχωρήσωσι, καὶ ἂν ἤθελε νὰ τοὺς συλλάβῃ ὅτι ἔπρεπε νὰ σπεύσῃ νὰ τοὺς περικυκλώσῃ. Τοῦτο καὶ ἐγένετο, καὶ ἐκ τοῦ Φαλήρου μετὰ 1,000 τοῦλάχιστον τριήρων οἱ Πέρσαι ἐγκλείσαντες προσέβαλον τὰς 375 ἑλληνικὰς ἐν τοῖς στενοῖς μεταξὺ Σαλαμῖνος καὶ Ἀττικῆς, ἀλλ' ἠττήθησαν

κατὰ κράτος, τῇ 8/20 Σεπτεμβρίου 480, ἀπολέσαντες μέγαν ἀριθμὸν ἀνδρῶν καὶ πλεῖστα τῶν πλοίων των. Ἀνήγγειλε δὲ καὶ αὐθις ὁ Θεμιστοκλῆς εἰς τὸν Ξέρξην ὅτι Ἕλληνες προὔτιθεντο νὰ τὸν καταδιώξωσι· δι' ὃ αὐτὸς ἔφυγεν ὅσον τάχος, καὶ ἡ Ἑλλὰς ἀπηλλάχθη ἀνευ ἄλλων ἀγώνων (Ἡρόδ. II, 83.—Πλούτ. Θεμιστ. 1Α, 1ΣΤ. Ἀριστ. Η) καὶ ὡς σωτὴρ γενικῶς ἀνεγνωρίσθη ὁ Θεμιστοκλῆς, εἰ καὶ τὸ δεῦτερον γέρας μόνον αὐτῷ ἐδόθη. Ἀπῆλθε δ' ἔπειτα ἵνα τιμωρήσῃ τοὺς νησιώτας ὅσοι συνέστράτευσαν μετὰ τῶν Περσῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ, δικαίως ἢ οὐ, τῷ ἀπεδόθησαν καταγρήσεις, ἀντικατεστήθη εἰς τὴν στρατηγίαν ὑπὸ τοῦ Ξανθίππου. Θεμιστοκλῆς δὲ νὰ ὀχυρώσῃ τὰς Ἀθήνας, ἐπειδὴ αἱ Σπαρτιάται ἀνθίσταντο, ἀπῆλθεν εἰς Σπάρτην ὡς πρέσβυς μετὰ τοῦ Ἀριστείδου καὶ τοῦ Ἀθωνύχου, καὶ ἐπὶ τῇ δειῶς παρέτεινε τὰς διαπραγματεύσεις μέχρις οὗ συνεπληρώθη ἡ ὀχύρωσις (Θουκ. Α, 89), καὶ ὁμοίως, κατὰ συμβουλήν του, ὀχυρώθη καὶ ἡ Πειραιεύς (477) (Θουκ. Α, 93). Ὁ Φρόνιχος ὑμνήσας τὰ κατορθώματά του εἰς τὸ ἐν ἔτει 476 διδαχθὲν δρᾶμά του τὰς Φοινίσσας, καὶ εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας (πιθανῶς τῷ 472) πάντων τὰ βλέμματα πρὸς αὐτὸν ἐστράφησαν. Ἀλλ' ὁ μεγαλεπήβολος ἐν κινδύνοις δὲν ἦν ἄμεμπτος ἐν ἡσυχίαις καιροῖς, διότι δὲν ἦν τὸ στοιχεῖόν του ἡ νόμιμος τάξις, οὐδ' εἴ-

χε, φαίνεται, τὰς χεῖρας ἐντελῶς καθάραι (Πλούτ. Ἀριστ. ΚΔ)· δι' ὃ καὶ ἡ δημοκρατία του ἡλαττώθη βαθμηδόν, ὑπενεργεῖα καὶ τῶν Σπαρτιατῶν, ὥστε καὶ κατηγγέλθη ἐπὶ Μιθριδάτῃ καὶ ἀπελύθη μὲν τότε· ἀλλὰ τῷ 471, ὑπερισχύσαντες οἱ ἀντίπαλοί του, ἐπέστρεψεν κατ' αὐτοῦ τὸν ἐξοστρακισμὸν (Θουκ. Α, 137). Διατρίβων δ' ἐν Ἀργεὶ ὅτε ἐθανατώθη ἐν Σπάρτῃ ὁ Πausanias ἐπὶ προδοσίᾳ, κατηγγεγρήθη ὡς συνεννοούμενος μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐν Σπάρτῃ πρὸ γενικοῦ συνεδρίου τῶν Ἑλλήνων

κλήθει· ν' ἀπολογηθῇ, κατεδικάσθη ἐρήμην. Τότε ἐφυγεν εἰς Κέρκυραν, ἐκεῖθεν πρὸς Ἀδμήτον τὸν βασιλέα τῶν Μολοσσῶν, καὶ εἶτα διὰ Πύδνης καὶ Νάξου εἰς Ἐφεσον, καὶ 80—100 τάλαντα τῷ ἐδημεύθησαν, εἰ καὶ οἱ φίλοι τοῦ μέγα τῷ ἔσωσαν μέρος τῆς περιουσίας του (Πλουτ. Θεμ. ΚΕ). Τότε ἐστράφη πρὸς τὸν νεωστὶ τὰς ἡνίας ἀναλαβόντα Ἀρταξέρξη (465), ἀνέμνησεν αὐτῷ ὅσα διετείνετο ὅτι ὑπηρετήσε τῷ Ἑρῶνι ἐν Σαλαμῖνι, ὑπεσχέθη νὰ τὸν συνδράμῃ εἰς καθύπτασιν τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἔλαβε πλοῦσια δειγμάτων τῆς εὐνοίας τοῦ βασιλέως. Πρὶν ἢ ὅμως παρέλθῃ τὸ ἔτος, καθ' ὃ ἐμελλε νὰ ἐκμάθῃ τὴν περσικὴν γλῶσσαν καὶ τὰ περσικά ἔθιμα, ἀπέθανε (τῷ 461) ἐν Μαγνησίᾳ, 65 ἐτῆς, πιθανῶς ἐκ φυσικοῦ θανάτου (Θουκ. Α, 135), τὰ δὲ ὅσα αὐτοῦ, κρυφίως μετακομισθέντα εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἐτάφησαν εἰς τὸν ἐπὶ ὑπάρχοντα τάφον κατὰ τὸ ἀκρωτήριον Ἀλκιμῶν, ὁμοίως τῷ εἰσπλέοντι εἰς τὸν Πειραιᾶ.

Θεόγνης, ποιητὴς Μεγαρεὺς, ζήσας περὶ τὰ 540—500 π. Χ., μέλος τῆς ζωρικῆς ἀριστοκρατικῆς μερίδος, ἠπόλεσεν ἐπὶ στάσεως πᾶσάν του τὴν περιουσίαν, καὶ πικρῶς καθάπτεται τῶν ἀντιπάλων του ἐν τοῖς ποιήμασι του, ἅτινα ἦσαν ἐλαγειακά, εἰς τὰς τότε περιστάσεις τοῦ βίου ἀναφερόμενα, τινὰ καὶ συμποσιακά μετὰ γνωμικῶν παραινετικῶν, καὶ ἀπετεινόντο τὰ πλεῖστα εἰς νέον τινὰ εὐπατρίδην, Κύρνιον Πολυπύδου. Συλλογὴ τῶν γνωμικῶν τούτων ἦν εἰσηγμένη εἰς τὰ σχολεῖα. Ἀλλ' ἐκ τῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα του διατηρουμένων 1389 στίχων τινὲς εἰσὶ τοῦ Σόλωνος, τοῦ Τυρταίου, τοῦ Μιμνέρμου καὶ ἄλλων· οἱ δ' ἀπὸ τοῦ στίχου 1231 εἰσὶν ἔρωτικοί, μικροῦ λόγου ἄξιοι, καὶ βεβαίως μεταγενέστεροι. Πλὴν δὲ μικρῶν τινων ἐντελῶν ἐλεγείων ἐν αὐτοῖς, τὰ λοιπὰ εἰσὶν ἀποσπάσματα ἄνευ συναφείας, καὶ πιθανῶς ἐκ παραθέσεων ἄλλων συγγραφέων συλλεγέμενα.

Θεοδέκτης, 1) ἐκ Φασηλίδος τῆς Λυκίας, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, Πλάτωνος

καὶ Ἀριστοτέλους, ζήσας κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς δ' ἑκατονταετηρίδος π. Χ. Κατ' ἀρχὰς ἐπεδόθη εἰς τὴν ῥητορείαν, εἶτα εἰς τὴν τραγικὴν ποίησιν, καὶ ἐδραβεύθη εἰς διαγωνισμὸν προκηρυχθέντα ὑπὸ τῆς Ἀρτεμισίας εἰς τιμὴν τοῦ Μαινώλου. Ἀπέθανε δ' ἐν Ἀθήναις, καὶ εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς πατρίδος του τῷ ἐτιμήθη ἀνδριάς. Συγγράμματα δὲ τῷ ἀποδίδονται Ἰωκράτους ἀπολογία Νόμοι· μία ῥητορικὴ 50 τραγῳδίαί, ὧν μόνον τίτλοι τινὲς καὶ τινὰ ἀποσπάσματα σώζονται (Ἐκδ. Nauck. Tr. frgm.).—2) Υἱὸς αὐτοῦ, ῥήτωρ καὶ αὐτὸς.

Θεοδοσία, Μιλησίων ἀντιῶσα ἀποικία ἐν τῇ Ταυρικῇ χερσονήσῳ (Κριμαίᾳ), διατηρουσα ἐτι τὸ ἀρχαῖον ὄνομα (Στράβ. Ζ, 309)

Θεοδοσίος, 1) ἐκ Βιθυνίας, τῆς α' ἑκατονταετηρίδος π. Χ., γεωμέτρης, ἀφῆκε τρία συγγράμματα μαθηματικά. — 2) Ἀλεξανδρεὺς, τῆς δ' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ. ἀφῆκε συγγράμματα γραμματικά. — 3) Ὁ Μέγας, αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου ἀπὸ 379—395 μ. Χ.

υἱὸς Θεοδοσίου ἐξ Ἰσπανίας, στρατηγοῦ διακεκριμένου, ὃς ἐν ἐγυμνασίᾳ καὶ διεκρίθη. Τούτῳ Γότθους πολλὰκις κατετρόπωσε, καὶ ὡς νομοθέτης διέπρεπεν. Ἀσπασθεὶς τὸν Χριστιανισμὸν, κατεδίωξε τὴν πολυθείαν καὶ τοὺς Ἀριανούς, καὶ ἐπ' αὐτοῦ, τῷ 393 ἔπαυσε καὶ ἡ κατ' Ὀλυμπιάδας ἀριθμησις. Κατὰ τῶν Θεσσαλονικέων, οἵτινες ἐν στάσει ἐφόνευσαν τὸν διοικητὴν των, ἀπάνθρωπος δειχθεὶς, καὶ τοὺς προὔχοντας αὐτῶν ἐν τῇ ἰπποδρομίᾳ, εἰς τὸ τοὺς προσεκάλεσε, προδοτικῶς θυσιάσας, ἠναγκάσθη νὰ ζητήσῃ παρὰ τῆς ἐκκλησίας ἄφεσιν τῆς ἀμαρτίας του. — 4) Ὁ ἐγγονος αὐτοῦ, αὐτοκράτωρ ἀπὸ τοῦ 408, ὃτε ἦτο ἐπταετής, μέχρι 450 μ. Χ. Ἦν χα-

ρακτῆρος ἀσθενεῦς, καὶ ἡ ἐμφρον καὶ εὐσεβὴς

αυτοκράτειρα Πουλχερία ἐκυβέρνηα κυρίως ὑπὸ τὸ ὄνομά του. 'Επ' αὐτοῦ ἤρξατο ἡ σύνταξις τῆς συλλογῆς τῶν νόμων, τῆς καλουμένης κώδικε Θεοδοσιανῆς.

Θεόδοτος. 1) Εἰς τῶν μαθητῶν τοῦ Σωκράτους. — 2) Ὁ στρατηγὸς τοῦ βασιλείως Λυσιμάχου, ὁ παραδούς τὰς Σάρδεεις εἰς τὸν Σελευκόν. — 3) Ναύαρχος τοῦ Ἀντιγόνου ἡττηθεὶς ὑπὸ τοῦ στόλου τοῦ Πτολεμαίου τῷ 315 π. Χ. — 4) Αἰτωλὸς, στρατηγὸς Πτολεμαίου Δ κατ' Ἀντιόχου Γ'. — 5) Σοφιστὴς, διδάσκαλος τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Αὐλῆτου, συνεβούλευσε τὴν δολοφονίαν τοῦ Πομπηίου, καὶ ἔφερε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ εἰς τὸν Καίσαρα, ὅστις ὁμῶς ἐν ὀργῇ τὸν ἐδίωξεν· εἶτα δὲ, συλλαβὸν αὐτὸν ὁ Βρεῦτος, τὸν ἐθανάτωσε, τῷ 43 π. Χ. — 6) Πυθαγόριος, ὅστις λέγεται διὰ τῶν ὀδόντων του ἀποκόψας τὴν γλῶσσαν του ἵνα μὴ βιασθῇ νὰ προδώσῃ τοὺς ἐν συνωμοσίᾳ τινὶ συντρόφους του. — 7) Ζωγράφος ἐν Ῥώμῃ, τῷ 221 π. Χ. (Naev. ἐν Faestl).

Θεοδώρα, ἴδ. Ἰουστινιανός.

Θεόδωρος, 1) Ὁ Ῥαΐκου, Σάμιος, φιλοδόμησε τὴν ἐν Σπάρτῃ Σικιάδα καὶ ἐθελώσας τὸν ναὺν τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἐφέσῳ (605 π. Χ.)· συγχρόνως γλύπτης καὶ χαλκουργός. — 2) Ὁ Τηλέκλου, γλύψας τὸν σμαράγδινον δακτύλιον τοῦ Πολυκράτους, καὶ κατασκευάσας ἀργυροῦς καὶ χρυσοῦς κρατήρας διὰ τὸν Κροῖσον καὶ ἄλλους (Ἡρδ. Γ. 41). — 3) Ἐκ Γαδάρων τῆς Παλαιστίνης, σοφιστὴς, ἰδρυτὴς σχολῆς ἐν Ῥόδῳ «τῶν Θεοδώρειων,» καὶ διδάσκαλος τοῦ Τιβερίου. Συγχρόνως καὶ συγγραφεὺς οὗ οὐδὲν σώζεται.

Θεοκλύμενος, 1) υἱὸς τοῦ Πολυφείδους, μάντις ἐν Ὑπερησίᾳ τῇ Ἀργολικῇ. Ἐνεκα φόνου φυγὰς ἦλθεν εἰς Πύλον πρὸς τὸν Τηλέμαχον, καὶ συνώδευσε αὐτὸν εἰς Ἰθάκην, ἐνθα ἀνήγγειλε τῇ Πηνελόπῃ τὴν παρούσαν τοῦ Ὀδυσσεύος, καὶ εἰς τοὺς μνηστήρας προεῖπε τὸν ὄλεθρόν των (Ὀδ. Ο, 256. 507. Ρ, 158. Υ, 350. — 2) ἴδ. Πρωτεύς.

Θεόκριτος, Συρακούσιος, διάσημος

βουκολικὸς ποιητὴς, ζήσας περὶ τὰ 272 π. Χ. μέρος μὲν ἐν τῇ πατρίδι του, ἐπὶ Ἰέρωνος Β, μέρος δ' ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. ἀγαπώμενος καὶ τιμώμενος ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Αὐτὸς διεπρόθυμισε εἰς ἰδιαιτέραν εἶδος τὴν βουκολικὴν ποιήσιν, ἥτις ἐν τῇ ἀρχικῇ αὐτῇ ἀφελείᾳ εἴθιστο καὶ ἡσυχίᾳ ἀνέκαθεν μεταξὺ τῶν βουκόλων τῆς Σικελίας, περιστρεφόμενῃ ἰδίως εἰς τοὺς ἔρωτας καὶ τὸν θάνατον τοῦ Δάφνιδος, δι' ὃ καὶ οὗτος θεωρεῖται ὁ πρῶτος αὐτῆς ἐπινοητής. Τινὰ λοιπὸν τῶν ἐσωτερικῶν τύπων τῶν ποιμενικῶν ἁσμάτων διατηρήσας ὁ Θεόκριτος, ὡς ἐνίοτε τὸν σύμμετρον διαγωνισμὸν, ἄλλοτε τὴν ἐπανάληψιν παρεμβαλλομένων στίχων, ἔγραψε τὰ ὥραία του Εἰδύλλια, ἥτοι μικρὰς εἰκόνας, ἀλλ' οὐχὶ πάντοτε μόνου τοῦ ποιμενικοῦ, ἀλλὰ καὶ παντὸς τοῦ βίου τῶν κατωτέρων ἐργατικῶν τάξεων. Εἰσὶ δ' ἀφελεῖς καὶ φυσικαί, ἀλλ' οὐχὶ ἥττον ποιητικαὶ παραστάσεις ἀληθῶν χαρακτήρων μετὰ δραματικοῦ ἐνδιαφέροντος. Ἡ φαιδρότης ἐστὶ πάντως ὁ χαρακτήρ αὐτῶν, τὸ δ' αἶσθημα τῶν φυσικῶν καλλονῶν ἐστὶ ζωηρότατον ἐν αὐταῖς. Ἡ γλῶσσα αὐτοῦ ἐστὶν ἰσχυρά, γλαφυρά καὶ εὐγενής, ἡ δὲ διάλεκτος ἢ ἐν Σικελίᾳ δωρικῇ, ἀλλὰ μετ' ἰδιωτισμῶν καὶ ἄλλων διαλέκτων πεπλουτισμένη. Ἀνευρέθη δ' ἐσχάτως καὶ ποιήμα τι αὐτοῦ, τέως ἀγνωστον, ἐκ στίχων 33 εἰς διάλεκτον Αἰολικὴν. Τὰ σωζόμενα αὐτοῦ εἰδύλλια εἰσὶ 30 τὸν ἀριθμόν. Ἐπειδὴ δὲ πάντα δὲν φέρουσι τὸν καθαρὸς βουκολικὸν χαρακτήρα, ἡμικαθάρτηθι ἐνίοτε ἡ γνησιότης πάντων αὐτῶν. Σώζονται δὲ καὶ 22 ἐπιγράμματα, καὶ ἀποσπάσματα ποιήματός τινος ἐπιγραφομένου Ἡμενίκῃ. Πρὸ τοῦ Θεοκρίτου λέγεται ἤδη γράψας μὲν βουκολικά ὁ Στησίχορος, καὶ ἰδίως τὰ περὶ Δάφνιδος· ἀλλὰ πιθανῶς ἦν τοῦ ποιήματος αὐτοῦ ὁ χαρακτήρ ἐπικὸς ἢ λυρικός. Μαθητὴς δὲ καὶ μιμητὴς τοῦ Θεοκρίτου ἦν ὁ σύγχρονος αὐτῷ Βίων ὁ Σμυρναῖος, καὶ αὐτὸς τὰ τελευταῖα του ἔτη ἐν Συρακούσις ἐγκαταξιάσας. Σώζεται δ' αὐτοῦ

ποίημα, ὃ Ἐπιτάριος Ἀδώνιδος, καὶ ἄλλα ἱλάσσονα ἢ ἀποσπάσματα. Τούτου δὲ μαθητὴς ἐκλαμβάνεται ὁ Μόσχος ἐκ Συρακουσῶν, οὗ σώζεται ὁ Ἐπιτάριος Βίωσις, δύο μεγάλα εἰδύλλια ἐπικοῦ χαρακτήρος, καὶ ἄλλα μικρὰ ποιήματα. Ἀλλ' ἀμφότεροι, ἐπιτετηθευμένοι, περιπαθεῖς, ἀλλὰ τῆς φυσικῆς ἀρελείας καὶ τῆς δρχματικῆς στερούμενοι ζοηρότητος, εἰσὶν ἐξωτερικῶς μόνον μνηστὰς τοῦ ἐξόχου των διδασκάλου, ὅστις μένει ὁ μόνος πρωτότυπος καὶ ἀληθὴς βουκολικὸς ποιητὴς τῆς Ἑλλάδος.

Θεολογεῖον, ἴδ. Θεάτρον.

Θεόμνηστος, 1) Ζωγράφος, τῶν χρόνων τοῦ Ἀπελλοῦ (Pl. XXXV, 10, 36). — 2) Γλύπτης, ἰδ.ω; ἀθλητῶν (Παυσ. ΣΤ, 15, 2.—Pl. XXXIV, 91). — 3) Ἀκαδημαϊκός, διδασκαλὸς τοῦ Βρούτου, περὶ 43 π. Χ. (Πλούτ. Βρ. ΚΔ.).

Θεονόη, ἴδ. Θεστωρ. Πρωτεύς.

Θεοξένεια, ἐορτὴ καθ' ἣν ὑπετίθετο ὅτι ὁ ἐορταζόμενος θεὸς ἐξένειζε καὶ τοὺς ἄλλους ἐγγυεῖς θεούς. Τοιαῦτα μνημονεύονται ἐν Πελλήνῃ τῆς Ἀχαΐας, ἐν Δελφοῖς, ἐν Πάρῳ, ἐν Ἀκράγαντι. Συνηθέστατα ἐτελοῦντο τῷ Ἀπόλλωνι, ἀλλὰ ἐν Πάρῳ καὶ Ἀκράγαντι τοῖς Διοσκούροις, ὡς φιλοξένοις. Εἰς τὰς ἐστιάσεις τῶν θυσιῶν προσεκαλοῦντο πολλάκις καὶ ἐπίσημοι ξένοι, ὡς ὁ Πίνδαρος καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ εἰς Δελφούς.

Θεόπομπος, 1) Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. Ἐπ' αὐτοῦ ἐξεργάγη καὶ ἐπερατώθη ὁ πρῶτος Μεσσηνιακὸς πόλεμος (743 — 724 π. Χ.) (Παυσ. Γ, 3, 2), καὶ εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται ἡ ἐγκατάστασις τῆς ἀρχῆς τῶν Ἐφόρων (Ἀρσεν. Πολ. Ε, 9). — 2) Ἱστορικὸς, υἱὸς Δαμασιστράτου ἐκ Χίου, γεννηθεὶς περὶ τὰ 380 π. Χ., ἦλθε, παῖς ἔτι εἰς Ἐφεσον, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἀθήνας, καὶ ἐξεπαιδεύθη ὑπὸ τὸν Ἰσπεράτην. Εἰς πολλὰς πόλεις διέπρεψεν ὡς δικηγόρος πρὸ τῶν δικαστηρίων, καὶ ἰδίως διακρίθη εἰς τὸν ῥητορικὸν διαγωνισμόν τὸν προκηρυχθέντα ὑπὸ τῆς Ἀρτεμισίας πρὸς τι-

μὴν τοῦ ἀνδρός τῆς Μαυσώλου, καὶ ἐνίκησε τὸν Θεοδέκτην ἐκ Φασηλίδος καὶ ἄλλους (Gell. X, 18, 6). Εἶτα δ' ἐπεδόθη εἰς ἱστορικὰς ἐρεῦνας, μέγα μέρος τῆς περιουσίας του εἰς αὐτὰς δαπανήσας. Διέμεινε δ' ἔτι ἐπ' ὀλίγον ἐν Χίῳ, ἀλλὰ δυσανασχετῶν πρὸς τὴν ἐπικρατοῦσαν ἐκεῖ δημοκρατικὴν μερίδα, ἀπήλθεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἐνθα ὁμῶς λέγεται ὅτι ὁ Πτολεμαῖος δὲν τὸν ἐδέχθη πολὺ φιλοφρόνως. Ὡς ἱστοριογράφος θεωρεῖται ὡς λίαν φιλόσοφος, καὶ εἰς τὸ ἐλάττωμα τοῦτο καὶ τὴν ἀλήθειαν θυσιάων πολλάκις (Πλούτ. Λυσ. Α.—Nep. Alcib. XI). Προσέτι δὲ καὶ μύθους πολλοὺς παρενέριει εἰς τὰς διηγήσεις του, καὶ εἰς παρεκβάσεις ἐνασμενίζε-ται. Τὸ ὕψος του τινὲς τῶν ἀρχαίων ψέγουσιν ὡς οὐχὶ ζωηρόν οὐδ' ἀνάλογον πρὸς τὸ μέγεθος τῶν ἀντικειμένων· ἄλλοι τὸ λέγουσιν εὐκρινὲς, ὑψηλόν. Σώζονται δ' ἀποσπάσματα μόνον τῶν ἱστορικῶν συγγραμμάτων του, ἅτινα ἐπεγράφοντο «Ἑλληνικά» ἢ «Ἑλληνικά καὶ ἱστορικά», καὶ ἄλλο «Φιλιππικά» πραγματευόμενον τὰ ἐπὶ Φιλίππου συμβάντα ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα· ἐπίσης δὲ καὶ τῶν πολυαριθμῶν δημηγοριῶν του. Ἐξ αὐτοῦ πλεῖστα ἠρύσθησαν ὁ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης καὶ ὁ Πομπήλιος Τρόγος. — 3) Ποιητὴς τῆς ἄττικῆς κωμωδίας, σύγχρονος, ἀλλὰ νεώτερος τοῦ Ἀριστοφάνους. Τῶν κωμωδιῶν αὐτοῦ σώζονται 20 τίτλοι καὶ τινὰ ἀποσπάσματα. (Müller, frgm. hist. gr.).

Θεός, ἴδ. Ἀποθέωσις.

Θεοῦ πρόσωπον, βράχος ἀποτόμως εἰς τὴν θάλασσαν βυθιζόμενος εἰς τὰ Β τοῦ Λιβάνου (Πολ. Ε, 68.—Στρώ. 12Τ, 754).

Θεοφάνης, Μυτιληναῖος, συναδεύσας τὸν Πομπήλιον εἰς τὰς ἐκστρατείας του, γράψας τὰ κατορθώματα αὐτοῦ, καὶ συντελέσας εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος του, δι' ὃ καὶ μεγάλως ὑπ' αὐτῆς ἐτιμήθη· ἔλαβε δὲ καὶ ἐν Ῥώμῃ τὸ δικαίωμα τῆς πολιτογραφῆσεως (Πλούτ. Πομπ. MB.—Gies. B. C III, 18.—Gic. Arch. X, 24. Tac. Ann. VI, 18).

Θεοφάνεια, έορτή έν Δελοφίς δια την έπιστροφήν του Θεού (ως ήλιου), άπόντες θένον τον χειμώνα (Πολυδ. Α, 34).

Θεόφιλος, 1) ποιητής της μέσης κωμωδίας. Σώζονται 8 δραμάτων αυτού άποσπάσματα.—2) Συγγραφεύς περί γεωργικής (Varr. R. R. I, 1, 9). — 3) Πεπαιδευμένος νομικός, ου σώζεται ή έλληνική μετάφρασις των λατινικών κωδίκων. — 4) Πατήρ των χρόνων του Γαληνού.

Θεόφραστος, κυρίως Τύρταμος καλούμενος, περιπατητικός έξ Έρεσού της Λέσβου, μαθητής του Πλάτωνος, είτα μαθητής και φίλος του Άριστοτέλους, όστις και τον έγκατέστησεν έπίτροπον του υιού του και κληρονόμον της βιβλιοθήκης του. Τω 306 π. Χ. άπήλθε των Άθηνών, άλλ' έπανελθών το έπίον έτος, έδίδαξε την Άριστοτελικήν φιλοσοφίαν άπέθανε δε τω 287 π. Χ, κατά το 85 έτος αυτού, υπό πάντων άγαπώμενος και τιμώμενος. Έγραψε δε πολλά, έξ ών σώζονται α) ήθικοί χαρακτήρες είς 30 κεφάλαια, ούς τινες, όλως άναιτίως έθεώρησαν ως μεταγενεστέραν μεταρρύθμισιν του άρχικου έργου β) περί φυτών ιστορίας, είς 10 βιβλία γ) αίτια φυτικά, είς 8 βιβλία, ών τά 6 πρώτα σώζονται δ) περί λίθων, ως φαίνεται άπόσπασμα άλλου μείζονος συγγράμματος ε) περί πυρός, είς βιβλία 2, ών το έν μόνον σώζεται. Πολλών δ' άλλων γνωρίζονται μόνον αί έπιγραφαι. Θεωρείται δ' ως πατήρ της βοτανικής, ως ο Άριστοτέλης ήν πατήρ της ζωολογίας.

Θεράπναι, 1) πόλις έν Βοιωτία μεταξύ των Θηβών και του Άσωπού (Στρβ. Θ, 409.—Εύρπ. Βάνχ. 1029).—2) Θέσις ΒΑ της Σπάρτης επί του Εύρώτα, έχουσα ίερών του Διονύσου και τάφους του Μενελάου και της Έλένης (Ηρδ. ΣΤ, 61.—Πολδ. Ε, 18.—Παυσ. Γ, 14, 9, 19, 4).

Θεράποντες, ίδ. Πολιτεύματα.

Θεριστής, άμνητήρ. Οί άρχαιοι έθέριζον τον σίτον διά μικράς δρεπάνης, της

μεγάλης χρησιμευούσης είς θερισμόν του χόρτου. Έκοπτε δ' ο θεριστής τους στάχους ύψηλως ύπέρ την γην, και όλίγον υπό τον καρπόν.

Θέριστρον ή θερίστριον, ένδυμα θερινόν, κατά τινας κάλυμμα της κεφαλής κατά του ήλιου (Θεόκρ. ΙΕ, 69).

Θέρμαι, μέρη έχοντα θερμάς πηγάς 1) Ίδ. Σελινόους.—2) Ίδ. Τιμέρα.—3) Ούτως έκάλεσαν οί Έρωμαίοι και τά θερμά αυτών λουτρά, τά μετά μεγάλης πολυτελείας οίκοδομούμενα κατά μήνησιν ου μόνον των βαλανείων, άλλλ και των γυμνασίων (Ίδ.) των Έλληνικών.

Θέρμη, πόλις έπίσημος της Μακεδονίας, επί της Β. άκρας του κατ' αυτήν κληθέντος Θερμαίου ή Θερμαίου κόλου. Ο Κάσσανδρος αύξήσας, και είς πρώτεύουσιν άναδείξας αυτήν, την μετωνόμασε Θεσσαλονίκην, κατά την σύζυγόν του, θυγατέρα του βασιλέως Φιλίππου (Ηρδ. Ζ, 132, 127.—Tac. Ann. V, 10).

Θέρμων, ή Θέρμος (ό), ή πρωτεύουσα της Αίτωλίας, επί του Παναϊτωλίου όρους Α. της Τριχωνίδος λίμνης, είς θάσιν δύσβατον κειμένη, και δια τουτο άτείχιστος. Έκεϊ συνήρχετο το αίτωλικόν συνέδριον. Ήτο δε πόλις ώραία και πλουσία, ότε κάτέστρεψεν αυτήν Φίλιππος ο Γ, τω 218 π. Χ. (ν. Πετροχώρι). (Πολδ. Ε, 6.—Στρβ. I 463).

Θερμοπύλαι, ή περίφημος στενωπός μεταξύ της θαλάσσης και του Καλλιόδρου μου, της Α. κορυφής της Οίτης, ήν ή μόνη είσοδος είς την Θεσσαλίαν. Άνομάσθη δ'ούτω έκ των παρ' αυτή θερμών θειούχων πηγών ίερών τω Ηρακλεί (Ηρδ. Ζ, 176). Την στενωπόν διατέμνουσι ρύακες ο Άσωπός και ο Φοινίς, και Β αυτής ρύακες ο Μέλας ή Δύρας και ο ποταμός Σπαρχειός. Είχε δ' ή διόδος γενικώς μέν 60 βημάτων πλάτος (Liv. XXXVI, 15), άλλ' είς δύο μέρη ήν

στενωτάτη, εἰς τὸ ἐν μόλις ἀμαξιτὸς, δηλαδὴ ἐπιδεχομένη ἀμάξης διάδοξιν (Ἡρδ. Ζ, 200). Πρὸς Δ δὲ, ἐνθα ἡρύνετο, ἔκειτο ἡ πόλις Ἀνθήλη μετὰ ναῶν τῆς Ἀμφικτυονίδος Δήμητρος καὶ τοῦ Ἀμφικτύωνος, καὶ τοῦ οἰκοδομήματος εἰς ὃ συνήρχοντο οἱ Ἀμφικτύονες κατὰ φθινόπωρον. Πρὸς ὀχύρωσιν τοῦ στενωποῦ ἐτείχισαν οἱ Θεσσαλοὶ τὰς θερμὰς πηγὰς (Ἡρδ. Ζ, 176. 225), καὶ εἰς

Θερμοπύλκιον, ἐν Ῥώμῃ, μαγεύον διὰ τοὺς πένητας (Plant. Trin. III 4, 6, Pryn. II, 45 κτλ.).

Θερμώδων, 1) ποταμὸς βραχὺς καὶ πλατὺς ἐν Πόντῳ, κατὰ τὰ Θεμισκυρα, τὴν ἑδραν τῶν Ἀμαζόνων (Ξεν. Ἄν. Ε, 6, 9 ΣΤ, 2, 1.—Ἡρδ. Θ, 27).—2) Τρύαξ ἐν Βοιωτίᾳ, πηγάζων ἐκ τοῦ Ὑπάτου, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀσωπὸν πρὸς τὴν Τανάγρα

ἀπόστασιν 4¹ σταδίων ἤγειραν οἱ Σπαρτιάται τὴν πόλιν Τραχεῖαν (Θουκ. Γ, 92), καὶ ὀχυρὰ θύραις ἦν καὶ ἡ Γειχιόης (Στραβ.—Λιν. XXXVI, 16). Σήμερον ὁμοῦς ἡρύνθη τὸ στενὸν διὰ προσχώσεων τῆς θαλάσσης, ἴσως καὶ διὰ μεταβολῆς τοῦ ροῦ τοῦ Σπερχειοῦ. Ὁ δὲ λεπτὰ ἀπέχων λόφος ἦν πιθανῶς ὁ ἐφ' οὗ ἵσταντο οἱ 300 ἥρωες μετὰ τοῦ Λεωνίδου, εἰς ὃν ἐστήθη ἔπειτα λίθινος λέων, καὶ αἱ ἐπιτύμβιοι στήλαι, ὡς καὶ ἡ περίφημος ἐπιγραφή περὶ τῶν πεσόντων (Ἡρδ. Ζ, 226. 228.—Στραβ. Θ, 428).

(Ἡρδ. Θ, 43.—Παυσ. Θ, 19, 3). Ν. Πάρης.

Θέρσανδρος, 1) Υἱὸς τοῦ Πολυνείκους καὶ τῆς Ἀργείας, εἰς τῶν Ἐπιγόνων (ἴδ. Ἀδραστος). Συνεξεστράτευσεν εἰς Ἴλιον, ἀλλ' ἐν Μυσίᾳ ἐφανεύθη ὑπὸ τοῦ Τηλέφου, δι' ὃ καὶ ἐν τῇ ἐκεῖ Ἑλιάδᾳ ὑπῆρχε μνημεῖον αὐτοῦ, καὶ τῷ προσεφέροντο θυσίαι. Ὁ Ὀμηρὸς δὲν μνημονεύει αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ Βιργίλιος τὴν καταριθμεῖ μετὰ τῶν κρυέντων εἰς τὸν Δούρειον ἵππον. Ἐν Ἀκράγαντι τὸ γένος τῶν Ἑμμενιδῶν, ἐξ οὗ ἦν ὁ τύραννος Θήρων, ἡξίου ὅτι κατήγετο ἐξ αὐτοῦ

ἐνέηργησε τὴν ἀνοικοδόμησιν αὐτῆς ὁ Φίλιππος, καὶ ἐπὶ Ῥωμαίων ἦνθει πάλιν ἡ πόλις (Στρεβ. Θ. 410), ὥστε ὁ Παυσανίας (Θ. 26, 6) εὗρεν ἐν αὐτῇ θέατρον, καὶ ἀξιόλογον ἀγοράν, καὶ θεᾶς ἄξια ἔργα τέχνης.

Θέσπις, ἐκ τοῦ ἀττικοῦ δήμου Ἰκαρίας, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος (530 π. Χ.), πρῶτος εἰς τοὺς Διονυσιακοὺς χοροὺς παρεμβάτων πρόσωπον, ὁ βεβαίως αὐτὸς ὑπεδύετο, ἐν διηγῆσει καὶ μιμῆσει τὰ τῶν ἐορταζομένων μύθων παριστῶν, καὶ οὕτω τὰ πρῶτα θεμέλια θείας τῆς δραματικῆς ποιήσεως. Κατὰ Σουίδαν, πρῶτος ἐποίησατο χρῆσιν καὶ ψιμυθίου καὶ προσωπείου. Μετ' αὐτὸν δ' ὁ Αἰσχύλος ἐπολλαπλασίασε τὰ πρόσωπα καὶ παρήγαγε τὸ πλήρες δράμα (Πλούτ. Σόλ. ΚΘ.—Διογ. Λ. Γ, 56.—Αἰ. Α, 22).

Θεσπρωτοί, μία τῶν 4 πρωτίστων φυλῶν τῆς Ἠπειροῦ, καὶ παρ' Ὀμήρῳ ἡ μὴν. Ὡλοῦν παρὰ τὴν θάλασσαν ἀπέναντι τῆς Κερκύρας, μέχρι Ν. τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου. Οἱ δὲ μέχρι τοῦ Πίνδου ἐθεωροῦντο ὡς ἡμιδάρβαροι, καὶ ἔζων κυρίως ἐν ἀγροῖς καὶ χωρίοις. Παρ' αὐτοῖς ἔκειτο ἡ Δωδώνη. Μετὰ ταῦτα καταλαβόντες οἱ Μολοσσοὶ τὰ μεσόγεια, τοὺς περιώρισαν εἰς τὴν ἀκτὴν. Ὡς δὲ καὶ αἱ λοιπαὶ Ἠπειρωτικαὶ φυλαί, διηροῦντο καὶ οἱ Θεσπρωτοὶ εἰς διάφορα γένη, ὧν τὸ ἐπισημότερον ἦν τὸ τῶν Κασσωπαίων (Ὀμ. Ὀδ. Ε, 115.—Ἡρδ. Η, 47.—Θουκ. Α, 46 Δ, 35, Ε, 22).

Θεσσαλία, ἐν τοῖς πρώτοις χρόνοις φέρουσα, ὡς ἐκ διαφόρων μερῶν τῆς καὶ τὰ ἐνόνματα Ἑλλάδος, Αἰολίς, Πελασγία, Πυρραία. Ἦν δὲ τὸ Α τῆς βορείας Ἑλλάδος, ἔχουσα πρὸς Β. τὴν Μακεδονίαν, πρὸς Δ. τὴν Ἠπειρον, πρὸς Ν. τὴν Αἰτωλίαν, τὴν Δωριίδα καὶ τοὺς Ἐπικνημιδίους Λοκροὺς, καὶ πρὸς Α τὸ Αἰγαῖον. Πρὸς Δ ὄρη ἔχει τὸν Πίνδον, τὸν Λάκμωνά καὶ τὸν Τυμφρηστόν. Μεγάλῃν δ' ἐσωτερικὴν πεδιάδα ἐγκλείουσιν ὁ πρὸς Β. ὑψόμενος Ὀλύμπος, μετὰ τῆς πρὸς Ν. παρατεινομένης Ὀσσης καὶ τοῦ

Πηλίου καὶ τῶν Ν. τοῦ Πίνδου διακλαδιζομένων ὄρεων τῆς Φθιώτιδος, τῆς Ὀθρυος, μέχρι τῆς θαλάσσης πρὸς Α. Ἀλλὰ τὴν δὲ πεδιάδα περιβάλλουσιν αἱ παρατάσεις τῆς Ὀθρυος καὶ τοῦ Πηλίου, καὶ τὰ μικρότερα ὄρη ὁ Ἀθάμας καὶ τὸ Ναρθάκιον. Ἡ πρώτη πεδιάς ἀνοίγεται πρὸς τὴν θάλασσαν διὰ τῆς γραφικωτάτης στενῆς καὶ λάδος τῶν Τερμῶν. Παρὰ τὸν Μαλιακὸν δὲ κόλπον παρατείνεται καὶ τὸ ὄρος Οἰτή, ἧς βορείως ῥέει ὁ Σπερχεῖς, καὶ μεταξὺ τοῦ ὄρους καὶ τῆς θαλάσσης ἦν τὸ περίφημον στενὸν τῶν Θερμοπυλῶν, ὁ ὑψύρθη ἐκτοτε διὰ φυσικῶν πρσιχώσεων. Ἀλλῇ στενωπὸς ἔφερεν ὑπὲρ τὸν Ὀλύμπον, πρὸς Β. συνεισφεύουσα μετὰ τῶν Τερμῶν εἰς τὴν Γόνυον καὶ ἄλλῃ πρὸς Δ. εἰς τὴν Ἠπειρον. Ποταμοὶ μετὰς ἄξις εἰσὶν ὁ Πηνειὸς, ἐκ τοῦ Λάκμωνος πηγάζων, ἄλλους μικροτέρους διχομένορας καὶ εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον ἐκβάλλων ὁ Σπερχεῖς, ἐκ τοῦ Τυμφρηστοῦ εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον προρρέων. Αἰμνὴ αὐτῆς ἡ μεγίστη ἐστὶν ἡ Βοιωτὶς ὑπὸ τὰς Β. δ' ὑπὸρείας τῶν Φθιωτικῶν ὄρεων πρὸς ΝΑ ἡ Εὐωνία (ν. Νεζερὸν), ἡ Νεσσωσίς, ἔλος ἀπεξηραμένον, δεξιῶς τοῦ Πηνειοῦ. Ἡ Φθία ἦν ἡ πατρίς τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τοῦ Πατρόκλου, χώρα εὐφορος, ἦν ὁ Ὀμῆρος λέγει ἐριβώλακα, παρήγε δὲ καὶ ἀρίστους ἵππους (Ἡρδ. Ζ, 196). Οἱ ἀρχαῖοι αὐτῆς κάτοικοι ἐν τοῖς ἱστορικοῖς χρόνοις ἦσαν οἱ Πελασγοί, ἐξ οὗ καὶ Ἀργεὺς Πελασγικὸν, ἦν μία τῶν ἐκεῖ πόλεων. 60 ἔτη μετὰ τὰ Τροϊκὰ κατετρόπωσαν Θεσσαλοὶ Θεσπρωτοὶ (Ἡρδ. Ζ, 176) τοὺς ἀρχαίους κατοίκους Αἰολεῖς, ὧν ἄλλοι ἀπῆλθον εἰς Ἀσίαν (Ἡρδ. Α, 56) καὶ ἄλλοι ἐμείναν κατὰ χώραν, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Πενηέσταται, ὡς δοῦλοι εἰς τὴν θάλασσαν οἱ Ἑλλωται ἐν τῇ Λακωνικῇ. Ὑποτάξαντες δὲ καὶ τοὺς Μάγνητας, τοὺς Περραιβοὺς, τοὺς Φθιώτας (Θουκ. Β, 101, Δ, 78, Η, 3), ἀπέτελεσαν τὴν μεγάλῃν θεσσαλικὴν συμπολιτείαν, ἧς αἱ

πόλεις, ἀριστοκρατικὸν πολίτευμα ἔχουσαι, διετέλουν ἀνεξάρτητοι ἀπ' ἀλλήλων, μέχρις οὗ τῷ 344 π. Χ. ὁ Φίλιππος ὑπέταξε πᾶσαν τὴν χώραν εἰς τὴν Μακεδονίαν. Τῷ 197, μετὰ τὴν ἐν Κυνὸς Κεφαλαῖς μάχην, οἱ Ῥωμαῖοι τὴν ἀπηλευθέρωσαν, ἀλλὰ τῷ 146 τὴν κατέστησαν μέρος τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐπαρχίας Μακεδονίας, καὶ ἐπὶ Ἀλεξ. Σεβήρου ἐγένετο ἰδίᾳ ἐπαρχία. Περιελάμβανε δ' ἡ Θεσσαλία

πέντε χώρας: α') τὴν Φθιώτιδα, περιέχουσαν τὴν Δολοπίν, τὴν Οἰώνιν, τὴν Μαλίαν, μεταξὺ τοῦ Μαλιακοῦ καὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου, καὶ κατεικουμένην ὑπὸ Λαπιθῶν, τῶν μυθικῶν Κενταύρων, Δολόπων, Πελασγῶν, Μυρμιδόνων (τῶν ὑπηκόων τοῦ Ἀχιλλέως), Αἰνιάνων καὶ Μαλίων, καὶ πόλεις ἔχουσαν ἐν ἄλλοις τὴν Ἀλῶν, τὴν Ἰτωνα μετὰ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς, ἐν τῷ καρποφόρῳ πεδίῳ Κροκίῳ, τὰς Φθιώτιδας Θήδας, πόλιν ἐπίσημον, παρ' ἣ ποτε ἔκειτο Φθία, ἡ πατρίς τοῦ Ἀχιλλέως, τὴν Πύρασσον, τὸ Πτελεὸν, Λάρισσαν (τὴν Πελασγιώτιδα ἐν πεδιάδι, Λάρισσαν τὴν Κρεμαστὴν ἐπὶ ὄρους, τὸν Ἑχίνον, τὴν Λαμίαν (ἥς ἐπώνυμος ὁ Λαμιακὸς πόλεμος τῷ 34—322 π. Χ.), τὴν Ἀντίκυραν, τὴν Ἡράκλειαν, ἣτις πρὶν ἐκαλεῖτο Τραχίς καὶ ἀνήκε τοῖς Μαλίοις, τὴν Ὑπάτην, πρωτεύουσαν τῶν Αἰνιάνων καὶ ἔδραν φαρμακευτῶν, τὴν Θαυμακὸν, ἐπὶ τῆς βορείας κλιτύος τῆς Ὀθρυς, οὕτω κληθεῖσαν δι' ἣν ἡ ἐκεῖθεν πρώτη ὄψις τῆς πεδιάδος τοῦ Σπερχεῖος ἐνέποιε εἰς τὸν ὁδοιπόρον ἐντύπωσιν. — β') τὴν Θεσσαλιώτιδα, βΔ τῆς Φθιώτιδος. Πόλεις αὐτῆς ἦσαν ἡ Φάρσαλος, ἔνθα τῷ 48 π. Χ. ὁ Καῖσαρ ἐνίκησε τὸν Πομπήιον ἢ Ἀρνη, εἴτα μετονομασθεῖσα Κιέριον ἢ

Πιέριον ἢ Μητρόπολις, πόλις ἐπίσημος, δυτικώτερον, καὶ ἄλλαι ἦσαν σπουδαῖαι. — γ') Ἡ Πελασγιώτις, λεκάνη τῆς Βαυθίδος λίμνης, βΔ μικρὸν ἐκτεινομένη ὑπὲρ τὸν Πηνειόν, καὶ ΝΔ μέχρι τοῦ Παγασαίου κόλπου. Πόλεις ἐν αὐτῇ ἦσαν ἡ Λάρισσα ἡ πασῶν μεγίστη, κατοικία τῶν Ἀλευαδῶν, ἡ Γυρτώνη, ἡ Κρανὼν ἐνθα ἐνίκησεν ὁ Ἀντίπατρος τῷ 322 π. Χ., αἱ Φεραί μετὰ λιμένος τῶν Παγασῶν, ἔδρα τοῦ τυράννου Ἰάσονος περὶ τὸ 480 π. Χ., ἡ Σκοτοῦσσα, παρὰ τῷ λόφῳ Κυνὸς Κεφαλαῖς, ἐνθα ὁ Πελοπίδας ἐνίκησε τὸν Ἰάσονα τῷ 365 καὶ ὁ Φλαμινίος Φίλιππον τὸν Β' τῷ 197. — δ') Ἡ Μαγνησία βΔ παραθαλασσῶς ἀπὸ τῶν Τερπῶν καὶ κάτω. Πόλεις αὐτῆς, ἡ Μελίβορια, παρ' ἣ οἱ Ἰωνοὶ, σκόπελοι ἐφ' ὧν πολλὰ περσικά πλῆτα ἐναυάγησαν (Ἡρόδ. Ζ, 188), Κασθαναία ἐπὶ τοῦ Πηλίου καὶ ἡ κινδυνώδης Σηπτιάς ἀκτὴ, Δημητριάς (ἰδ.), σπουδαῖον φρούριον εἰς τὸν Παγασαῖον κόλπον, Ἰωλκὸν, Ἀφέται. — ε') Ἐστιαιώτις ἢ Ἰστιαιώτις βΔ, ἥς τὸ Ἄζην ἢ Περραιβία, πόλεις δὲ οἱ Γόμποι, εὗς ὁ Καῖσαρ κατέστρεψεν, ἡ Τρίκκη (ν. Τρίκαλα), πρὸς βΑ ἡ Ἰθώμη, κλωμακὸς εσσα κληθεῖσα διὰ τὴν ἀπαιτομένην θέσιν τῆς, ὁ Γοννός, ἡ Ὀλοσσών, ἡ Τρίπολις, συστάς ἐκ τῶν τριῶν, Ἀζώρου, Δολίχης καὶ Πυθίου (Στρεβ. Θ, 429).

Θεσσαλονίκη, ἐπισημοτάτη πόλις τῆς Μακεδονίας ἐν Μυγδονίᾳ ἢ πρώην Θέρμη (Ἡρόδ. Η, 123) ὑπὸ Κασσάνδρου αὐξηθεῖσα καὶ μετονομασθεῖσα κατὰ τὴν σύζυγόν του. Ἦν ὀχυρωμένη (Liv. XLIV, 10), καὶ ἐπὶ

Ῥωμαίων ἐπίσημος ὡς πρωτεύουσα ἐνὸς τῶν 4 νομῶν, καὶ ἔδρα τοῦ Πραιτόρος, καὶ ἔχουσα, ἐνεκα τῆς θέσεως καὶ τοῦ λιμένος τῆς

λίαν ἀνεπτυγμένον ἐμπόριον. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐγκατέστησεν ἐκεῖ χριστιανικὴν κοινότητα.

Θεσσαλὸς. 1) υἱὸς Αἴμωνος ἢ υἱὸς Ἰάσονος. καθ' ὃν ἐκλήθη ἡ Θεσσαλία. — 2) Ἰδ. Εὐρυπύλος. — 3) Ἡρακλείδης, ἀπελθὼν μετὰ τοῦ Δωριέως, καὶ ἐν Σικελίᾳ φονευθεὶς (Ἡρδ. Ε, 46). — 4) Εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Πεισιπράτου (Θουκ. Α, 20). — 5) Υἱὸς τοῦ Κίμωνος, τὸν Ἀλκιβιάδην κατηγορήσας ἐπὶ βεδελώσει τῶν ἱερῶν (Πλούτ. Ἀλκ. ΙΘ, 22). — 6) Υἱὸς τοῦ ἱατροῦ Ἰπποκράτους τοῦ Κώου, ἐξηγγασε τὰ συγγράμματα τοῦ πατρὸς του, καὶ ἔγραψε τρία βιβλία Ἰατρικῶν. — 7) Ἰατρός εἰς Τράλλεις τῆς Καρίας, ἐπὶ Νέμωνος, εἰς τῶν ἰδρυτῶν τῆς Μεθοδικῆς κληθείσης σχολῆς. — 8) Τραγικὸς ὑποκριτὴς εἰς τοὺς γάμους τοῦ Ἀλεξάνδρου (Πλούτ. Ἀλέξ. Ι, 29).

Θέσπιος, υἱὸς τοῦ Ἀρεῶς καὶ τῆς Δημνίκης, ἢ τοῦ Ἀγῆνορος, ἑγγυῆς τοῦ Πλευρώνος, βασιλεὺς τῶν Αἰτωλῶν, πατὴρ τοῦ Ἰρίκην, Εὐπίππου, Πληξίππου, Εὐρυπύλου, καὶ τῆς Λήδας, Ἀλολίης καὶ Ὑπερμνήστρας, καὶ οὕτως τῆς Λευκίππης ἢ Λαοφόντης ἢ Διδομείας. Ἰδ. Μελέαγχρος.

Θέστωρ, 1) Υἱὸς Ἰθμόνος καὶ Λαοόνης, πατὴρ τοῦ Καλχαντος, τῆς Λευκίππης, καὶ τῆς Θεονόης, ἣτις ὑπὸ πειρατῶν ἀρπαγείσα, ἐπωλήθη εἰς Ἰκαρον, τὸν βασιλέα τῆς Καρίας, καὶ ἡγαπήθη ὑπ' αὐτοῦ. Καὶ ὁ πατὴρ δ' αὐτῆς, ἀπελθὼν εἰς ἀναζήτησίν της, συνελήφθη καὶ ἐπωλήθη εἰς τὸν αὐτὸν Ἰκαρον. Ἡλθε δὲ καὶ ἡ Λευκίππη, εἰς νεανίαν μεταμορφωθείσα εἰς Καρίαν, καὶ ἀγαπάται ὑπὸ τῆς Θεονόης· ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἀνταπεκρίθη εἰς τὴν ἔρωτά της, ζητεῖ ἡ Θεωνὴ παρὰ τοῦ Θεστόρος νὰ τὴν φονεύσῃ. Ἀλλὰ τότε ἐπέρχεται γενικὴ ἀναγνώρισις, καὶ ὁ Ἰκαρὸς προσφέρει εἰς ὅλους πλοῦσι δῶρα. — 2) Υἱὸς Ἐνοπος, Τρώες, ὑπὸ Πατρόκλου φονευθεὶς (Ὀμ. Ἰλ. II, 401).

Θεωδωρία, πόλις τῆς ἐν Ἡπείρῳ

Ἀθαμανίας (Πολδ. Ε, 68. — Στράβ. ΙΣΤ, 754).

Θεωρία, ἡ εἰς ξένας πανηγύρεις ὑπὸ πόλεων ἐκπεμπομένη ἐπίσημος συνοδία. Ἐν Ἀθήναις δὲ οὕτως, ἀλλὰ θεωρίς ἐλέγετο καὶ ἡ ἰδιαιτέρα ναῦς, ἣτις καὶ ἱερὰ ἐκαλεῖτο καὶ ἐθεωρεῖτο, προσωρισμένη διὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν προσκυνητῶν εἰς τὴν μεγάλην ἑορτὴν τοῦ Δηλίου Ἀπόλλωνος. Ὁ τὴν θεωρίαν ὀδηγῶν ὀνομαζέτο ἀρχιθεωρὸς, καὶ αὐτῷ ἐπεβάλλετο ὡς λειτουργία, ἡ πᾶσα δαπάνη, οὐσα ἐνίοτε οὐχὶ μικρά.

Θεωρικόν ἢ θεωρικὰ, τὰ χρήματα τὰ ἐν Ἀθήναις ἀπὸ Περικλέους τοῖς ἀπόροις ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου χορηγούμενα πρὸς ἀπότισιν τῶν εἰσιτηρίων εἰς τὸ θέατρον, καθ' ὅσον τοῦτο ἐννοιαζέτο εἰς θεατρῶν ἢ ἀρχιτέκτονα λεγόμενον, ὅστις εἰσέπραττεν ἀνὰ 2 ὀβολοὺς δι' ἐκάστην θέσιν. Κατ' ἀρχὰς ἦσαν μόνον τῶν μεγάλων Διονυσίων τὰ εἰσιτήρια ἐπὶ πληρωμῇ· μετὰ ταῦτα ὅμως καὶ τὰ εἰς ἄλλας ἑορτάς ἐνθα ἦν τι πρὸς θέαν, καὶ ἐνίοτε ἐλαμβάνετο ἐκ προκαταβολῆς τὸ θεωρικὸν δια πωλῆς τῆς αὐτῆς ἑορτῆς θεαμάτων ἡμέρας, καὶ οὐχὶ σπανίως μετὰ τῶν πτωχῶν καὶ πλούσιαι ἀντεποιούντο αὐτό. Κατὰ γενεμένους ὑπολογισμοὺς (Hoeckh) ἐτησίως ἦν πιθανὸν ὅτι συνεπασσῶτο εἰς 25—30 τάλαντα. Ἐκ τῶν διδομένων ὑπὸ τῆς ἀρχῆς εἰσιτηρίων, τινὰ ἀνευρέθησαν, μολύβδινα· ταῦτα δὲ λαμβάνων ὁ θεατρῶν κατὰ τῶν εἰσερχομένων, ἐξηργύρου εἶτα αὐτὰ παρὰ τοῖς ταμίαις. Τὰ ταμίαι ἐταίεον ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου· ἀλλὰ μετὰ τὴν παλινδρόσιν τῆς δημοκρατίας ἐγκατέστησαν αὐτοὶ, καὶ διωρίσθησαν καὶ ταμίαι τοῦ θεωρικοῦ, ὡς μίαν τῶν πρωτίστων δημοσίων ἀρχῶν. Ὁ Δημοσθένης καὶ ἄλλοι ἐνθερμοὶ πατριῶται ἐξηγέρθησαν κατὰ τῆς τοιαύτης δημοσίας σπατάλης, καὶ κατάρθρωσαν τὴν κατάρχησιν αὐτῆς ὀλίγον πρὸ τῆς ἐν Χαιρωνείᾳ μάχης, εἰς τὸν ἔσχατον κίνδυνον ἐκτεθέντες, διότι δημαγωγοὶ εἶχον ἐπιτύχει θάνατος νὰ

καταψηφισθῇ κατὰ τοῦ τολμήσαντος νὰ προ-
τείνῃ τὴν ἀντικατάστασιν τῶν θεωρικῶν διὰ
πολεμικῶν χορηγιῶν.

Θήβαι, 1) ἀρχαιότατα Θήβη (Ὀμ.
Ὀδ. Θ, 264, 274), βοιωτικῶς Θεῖβαι, ἡ
πρωτεύουσα πόλις τῆς Βοιωτίας, εἰς χωρίον
λοφῶδες, διαρρέομενον καὶ εὐφορον, ἰδρυθεῖσα,
ὡς ἐπιστεύετο, τὸ πρῶτον ὑπὸ Κάδμου, δι' ὃ
καὶ ἡ ἐφ' ὑψηλοῦ κειμένη, καὶ ὑπ' ὄχυρῶν
τειχῶν περιβαλλομένη ἀκρόπολις αὐτῆς ἐλέ-
γετο πάντοτε Καδμεία, καὶ ἐστὶν ἡ θέσις

τῆς σημερινῆς πόλεως. Ἦτο δ' ἐπὶ τὰ πύ-
λεις (Δισχλ. Ἑπτ. 380. — Εὐρ. Φοίν.
1111), καὶ ἐκκλύντο αἱ πύλαι αὐτῆς· 1,
Ὠγύγαι· 2, Ἡλεκτραι, αἱ πρὸς τὰς

Πλαταιάς· 3, Προϊτίδες, αἱ πρὸς Τανά-
γραν καὶ Χαλκίδα· 4, Νήϊτες· 5, Κρη-
ναίαι (ἢ Βόρρειαι)· 6, Ὑψισταί· 7,
Ὀμολωίδες. Ὁ περίβολος τῆς πόλεως

ἦν 43 σταδίων, καὶ μετὰ τῶν περὶ αὐτὴν
κωμῶν (προαστείων) καὶ κήπων, 70. Τὴν
πόλιν διέρρεεν ὁ ἐκ τοῦ Κιθαιρῶνος πηγὰς
ζων Ἰσμηνὸς, καὶ ἡ πηγὴ Δίρκη. Πρὸ
τῶν Ἡλέκτρων πυλῶν ἦν ὁ ναὸς τοῦ Ἰσμη-
νίου Ἀπόλλωνος, καὶ ὀλίγον περαιτέρω τὸ
ἱερὸν τοῦ Ἀμφικράτους, εἰς ὃ οὐδεὶς Θηβαίος
ἐπετρέπετο νὰ κατακλιθῇ ζητῶν χρημάτων,
διότι, ἐρωτησαντος ποτὲ τοῦ ἥρωος τοὺς Θη-
βαίους ἂν τὸν θέλωσιν ὡς χρησιμοδότην ἢ ὡς
συναγωνιστήν, αὐτοὶ τὸ δεύτερον ἐξελέξαντο
(Ἡρδ. Η, 134). Ἡ δὲ Δίρκη, ὅτε μὲν ῥύτῃ
ὅτε δὲ πηγὴ καλουμένη, ἦν περίφημος διὰ τὸ
καθαρὸν ὕδωρ τῆς, χρήσιμον εἰς τὰς βαρκικὰς
σπονδάς, καὶ τὴν φήμην ἔχον ὅτι ἐκάλυνε
τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς εἰς αὐτὸ ἐμβαπτομένους
ἐσθλότητας. Αἱ Θήβαι ἐκυριεύθησαν ὑπὸ τῶν
Ἐπιγόνων ἐν τοῖς μυθικοῖς χρόνοις, καὶ ἐ-
πειτα πάλιν τῷ 335 π. Χ. ὑπὸ τοῦ Ἀλε-
ξάνδρου, ὅστις τὰς κατηδάρισε, πλὴν τῶν ἱε-
ρῶν καὶ τοῦ οἴκου τοῦ Πινδάρου. Ἐῖχον δὲ
τότε 40,000 κατοίκων. Ἀνωκοδομήθησαν δὲ
βοηθεῖα τοῦ Καστάνδρου, ἀλλ' ἔμειναν χωρίον
ἄσημον. — 2) Μία τῶν ἀρχαιοτάτων καὶ μεγί-
στων πόλεων τῆς Αἰγύπτου, κατὰ Διόδωρον
(Α, 60), ἡ ἀρχαιοτάτη τοῦ κόσμου, ἡ πρω-
τεύουσα καὶ ἐμπορικωτάτη πόλις τῆς ἀνω
Αἰγύπτου, μετὰ ταῦτα κληθεῖσα Διόσπο-
λις. Ὁ Ὅμηρος (Ἰλ. Ι, 380) ἐπαινεῖ αὐ-
τῆς τὴν δύναμιν, καὶ τὴν λέγει ἐκατόμηνον.
Ἡ περιφέρεια αὐτῆς ἦν 140 σταδίων.
Περιέκλειε δὲ τὸ Μερμόνιον μετὰ τῶν πρὸ
αὐτοῦ ἱσταμένων κολοσσῶν τοῦ Μέμνονος,
τὸν λαμπρὸν ναὸν τοῦ Ἀμμωνος (Ἡρδ. Α,
182. Β, 42), τοὺς μεγαλοπρεπεῖς τάφους
τῶν βασιλέων, καὶ διάφορα ἄλλα. Ἀφ' οὗ δὲ
μετετέθη ἡ ἐδρα τῶν βασιλέων εἰς Μέμφιν,
καὶ ὁ Καμβύσης ἐπόρθησε καὶ ἐλεηλάτησε
τὰς Θήβας, δὲν ἀνέλαβον πλέον αὐταὶ (Στρά-
β. ΙΖ, 746), καὶ εἰς τὴν ἀπέραντον αὐτῶν θί-
σιν σώζονται μνημεῖα μεγαλοπρεπῆ εἰς τέσ-
σaras σήμερον ἀπ' ἀλλήλων ἀφεστῶσας οἰ-
σεις, τὸ Λυξὸν, τὸ Καρνάκ, τὸ Γουρνὺ καὶ

τὸ Μεδινέτ-ι-βου, ὡς καὶ διάφορα περιεχόμενα χωρία. — 3) Θῆβαι Φθιώτιδες ἐν Θεσσαλίᾳ, παρὰ τὸν Παγασαϊκὸν κόλπον, ἔχουσα λιμένα ἐμπορικόν, βλαβεῖσα δ' ὑπὸ τοῦ διαγωνισμοῦ τῆς Δημητριάδος. Τῷ δὲ 217 π. Χ., κυριεύσας αὐτὴν Φίλιππος ὁ Μακεδὼν, ἐπώλησε τοὺς κατοίκους αὐτῆς, ἐγκατέφυγεν ἐκεῖ Μανεδδνας καὶ τὴν ὠνόμασε Φιλίππου πόλιν (Πολβ. Ε, 99. ΙΗ, 2. — Linn. XXXIX, 25).

Θηβαϊκὸς πόλεμος, ἴδε "Αδραστός.

Θῆβη, 1) ἴδ. Θῆβαι. — 2) Πόλις εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Μυσίας, εἰς τὴν Πλάκον, ὅρος θασῶδες. Ἦν ἡ πατρίς τῆς Χρυσήιδος καὶ τῆς Ἀνδρομάχης· κατέστρεψε δ' αὐτὴν ὁ Ἀχιλλεύς (Ιλ. Β, 691. Ζ, 397. Δ, 366). ὁ Ξενοφῶν (Ἀν. Ζ, 8, 4) τὴν ἐζήτει μεταξὺ Αὐτάνδρου καὶ Ἀδραμυττίου. Κατ' αὐτὴν δὲ καὶ ἡ εὐφορος πεδιάς κατὰ τὸν Ἀδραμυττίον κόλπον μέχρι Κορυφῶν ἐλέγετο Θῆβης πεδίον (Ἡρόδ. Ζ, 42. — Ξεν. Ἑλλ. Δ, 1, 41. — Στράβ. ΙΓ, 584).

Θῆκη, ἴδ. Τάφος.

Θῆρα, ἀρχαιότερον Καλλιόστη, μία τῶν Κυκλάδων, ἡφαίστειον εἰσέτι καίον ἐν μέσῃ τῇ θαλάσῃ, ἔκτασιν ἔχον 3 1/2 μιλίων, καὶ πολλαχοῦ βράχους ἀπορροῶντας, ὡς φηλοῦς 800'—1200 καὶ καθέτως εἰς τὰ κύματα κατιόντας. Ἐκ τῆς θαλάσσης, κατὰ ἄκρην καὶ τῶν ἀρχαίων ἀναδύσα, κατεποντίσθη αὖθις κατὰ μέρος τῷ 237 π. Χ., καὶ ἠχωρίσθη ἀπ' αὐτῆς ἡ Θηρασία, τῷ δὲ 198 ἀνεράνη ἄλλο νησίδιον, ἡ Ἱερά (ν. Παλαιοκαμμένη)· κατὰ δὲ τὰ ἔτη 1573 καὶ 1707 μ. Χ., ἀνέκυψαν δύο ἔτι νησίδια, ἡ Μικρὰ Καμμένη καὶ ἡ Νεοκαμμένη. Ἀρχαίότατα κατοικεῖτο ὑπὸ Φαίακων· εἰτα δ' ἐδέχθη ἀποικίαν ἐκ Λακεδαιμονίων ὑπὸ τὸν Θῆραν, οὗ τὸ ὄνομα ἔλαβεν. Εἶχε δὲ δύο πόλεις, τὴν Θῆραν καὶ τὴν Οἶαν, καὶ ἀποικία Θηραίων ἔκτισεν ἐν Λιθύρῃ τὴν Κυρήνην. Ἐν τῷ μεσαίῳ ὠνόμασθη ὑπὸ τῶν Ἑνε-

τῶν Σαντορίνη. Κυριώτερον αὐτῆς προῖον ἦν καὶ μένει ὁ οἶνος (Ἡρόδ. Δ, 147, 153. — Στράβ. Ι, 484).

Θηραμένης, ἐν τῇ νήσῳ Κῶ γεννηθεὶς, καὶ ὑπὸ Ἀγνωνος, τοῦ ἐκ τοῦ Ἀττικοῦ δήμου Στειρίας, υἱοθετηθεὶς. Μαθητὴς τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Προδίκου, ἦν ἀνὴρ νοήμων καὶ εὐγλωττος (Θουκ. Η, 68), φιλόπατρις μὲν τὰς διαθέσεις, ἀλλ' ἐνταυτῷ χαρκτηρὸς ἀσθενοῦς καὶ ἀναποφασίστου, ἀπὸ μερίδος εἰς μερίδα ἐκλεπτικῶς μεταβαίνων, δι' ὃ καὶ οἱ σύγχρονοι αὐτοῦ χλευαστικῶς τὸν ἐπωνόμασαν κέθορον (ἴδ.) (Ξενφ. Ἑλλ. Β, 3. — Ἀριστφ. Νεφ. 361). Ἡρξάτο πολυτευόμενος τῷ 411 π. Χ., ὅτε συνέπραξεν εἰς τὴν ἀνατροπὴν τῆς δημοκρατίας (ἴδ. Τετρακόσιοι)· ἀλλὰ διαφωνήσας πρὸς τοὺς ὀλιγάρχους αὖθις, παρέστη ὡς κατήγορος αὐτῶν καὶ προσηρτηθῇ εἰς τοὺς μετρίους δημοκρατικούς. Ἐπιρροὴν μεγάλην κτησάμενος, ἦν εἰς τῶν στρατηγῶν ἐν Ἀργινούσαις, καὶ τῆς κοινῆς γνώμης κηρυχθείσης μετὰ τὴν νίκην κατὰ τῶν συστρατῆγων του, ὡς δῆθεν μὴ περιωσάντων τοὺς ἐπὶ τῆς ναυμαχίας εἰς τὰ κύματα πεσόντας, προύκαλσε καὶ ἐπέφερεν αὐτῶν τὴν καταδίκην (Ξεν. Ἑλλ. Α, 6, 9). Ὅτε δὲ, μετὰ τὴν ἐν Αἰγὸς Ποταμοῖς νίκην, ὁ Λύσανδρος ἐπῆρχετο κατὰ τῶν Ἀθηναίων, ὑποσχεθείς ὁ Θηραμένης νὰ ἐπιτύχῃ παρ' αὐτοῦ ὅρους ἐπιεικείας, ἀπεστάλη πρέσβυς πρὸς αὐτὸν, ἵνα συζητήσῃ τὰ τῆς εἰρήνης. Ἀλλὰ φρονῶν ἀναγκαῖον νὰ μὴ ἀντιστῶσιν οἱ Ἀθηναῖοι εἰς οἶαν δῆποτε τῶν Λακεδαιμονίων ἀπαίτησιν, ἐτεχνάσθη νὰ παραπεμπῇ τὰς διαπραγματεύσεις μέχρις οὗ οἱ πολιορκούμενοι, εἰς ἀπόγνωσιν περιελθόντες, ὑπέκυψαν εἰς πάσας τοῦ Λυσάνδρου τὰς ἀπαίτήσεις, καὶ τότε ἀνεδείχθη εἰς τῶν συμπράξει τῆς Σπάρτης, ἐγκαταστάτων Τριάκοντα ὀνομασθέντων τυράννων. Ἀλλὰ ταχέως ὑπερῆσχυεν αὐτοῦ ἕτερος, ὁ ἀποτομώτερος καὶ σκληρότερος τῶν Τριάκοντα, ὁ Κριτίας (Ξεν. Ἑλλ. Β, 2, 3), οὗ ἀπεδοκίμαζε καὶ κατε-

δίκαζε τὰς ὁμότητες καὶ καταπιέσεις. Τότε ὁ Κριτίας τὸν κατήγγειλεν εἰς τὴν Βουλὴν ὡς τῶν καθεστώτων ἐχθρὸν ἐπικίνδυνον καὶ ἐπιβουλόν, καὶ ἐζήτησε τὴν εἰς θάνατον καταδίκην του. Καὶ εὐγλώττως μὲν ἐαυτὸν ὑπερασπίσαντα, τὸν ἐδικαίωσεν ἡ Βουλὴ, ἀλλ' ὁ Κριτίας δι' ἐνόπλων δορυφόρων του τὸν ἀνέσπασεν ἐκ τοῦ βωμοῦ εἰς ὃν εἶχε καταφύγει, τὸν καθεῖρξε καὶ τῷ ἐπότισε τὸ κώνειον, ὃ ὁ Θηραμένης ἔπινε μετὰ φαιδράς καὶ ἡρέμου φρενὸς, ἀξίας σοφοῦ ἀνδρὸς καὶ εὐγενοῦς πατριώτου (Ξεν. Ἑλλ. Β, 3, 11).

Θήρας, υἱὸς Αὐτεσίωνος, βασιλέως τῶν Θηβῶν, ἔγγονος Ἰσαμενοῦ καὶ δισέγγονος

165). Ἦν δὲ κυβερνήτης ἥπιος καὶ νουνεχῆς, καὶ ὁ Πίνδαρος τὸν ψάλλει ὡς Ὀλυμπιονίκην (Διόδ. ΙΓ, 86).

Θησαυρὸς, ἰδ. Θόλος. Νάβς.

Θησεύς, υἱὸς Αἰγέως, τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν (ἢ Πισειδῶνος οὗ ἐπίθετον ἦν κυρίως καὶ τὸ ὄνομα Αἰγεύς) καὶ Ἀθρας, θυγατρὸς τοῦ Πελοπίδου Πιθέως, τοῦ συνετοῦ βασιλέως τῆς Τροιζῆνος. Ἐγεννήθη δὲ μετὰ τὸν Τροιζῆνα καὶ Ἑρμιόνην, καὶ τὸ χωρίον ἐκεῖνο ἐκλήθη Γενέθλιον (Παυσ. Β. 32. 9). Παρὰ τῷ Πιθῷ τὸν ἐδίδαξεν ὁ Χείρων τὴν θηρευτικὴν, παιδαγωγὸς δ' αὐτοῦ ἦν ὁ Κοννίδας, εἰς ὃν διὰ τοῦτο οἱ Ἀθηναῖοι τὴν

*Ανάγνωστον

τοῦ Θερσάνδρου. Κατὰ χρησμόν ὁ πατήρ του ἐκ Θηβῶν ἀπῆλθε πρὸς τοὺς ἐν Λακεδαιμονίᾳ Δωριεῖς· αὐτὸς δὲ, μετὰ Λακεδαιμονίων καὶ Μινυῶν, μετῴκησεν εἰς τὴν νῆσον Θήραν, τὴν πρὶν Καλλίστην (Ἡρδ. Δ, 147.—Παυσ. Γ, 1, 7. 13, 6).

Θηρασία, ἰδ. Θήρα.

Θηρατῆς, ἰδ. Κυνηγέτης.

Θῆρες, ἰδ. Κένταυροι.

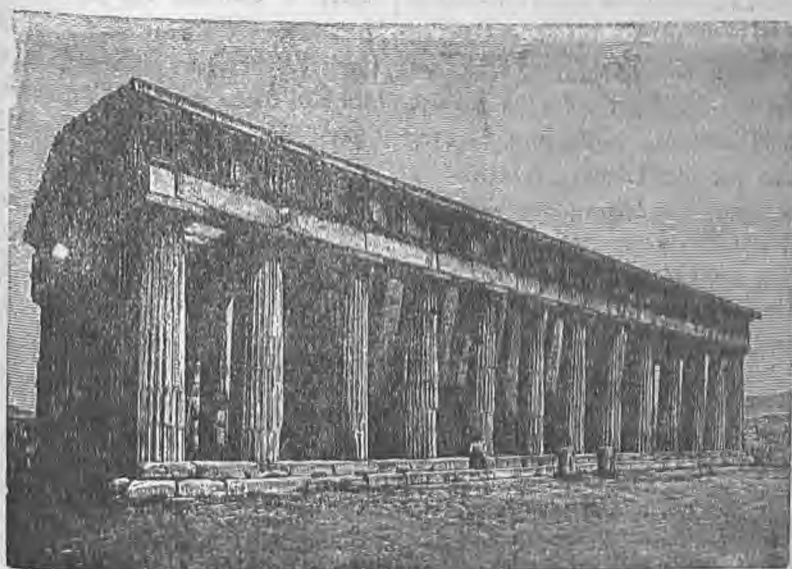
Θηριομαχίαι, ἰδ. Μονομάχοι.

Θήρων, τύραννος τοῦ ἐν Σικελίᾳ Ἀκράγαντος, ἐνίκησε τῷ 480 ἐν Ἰμέρᾳ, μετὰ Γέλωνος, τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν, τοὺς ὑπὸ τὸν Ἀμίλχαν Καρχηδονίους (Ἡρδ. Ζ,

προτεραιάν τῶν Θησειῶν ἔθουον κριόν. Ἦν νεανίας ἀπελθὼν εἰς Δελφοὺς, ἀνέθηκε τῷ θεῷ τὴν κόμην του. Πρὸ τῆς γεννήσεώς του εἰς Ἀθήνας ὁ Αἰγεύς ἀπερχόμενος, ἐκρύψει ὑπὸ βράχον ξίφος καὶ πέδιλα, παραγγείλας, ὅτε ποτὲ, αὐξήσας ὁ Θησεύς, ἤθελε θυνηθῇ νὰ ἐγείρῃ τὸν βράχον, νὰ λάβῃ αὐτὰ πρὸς ἀναγνώρισιν καὶ ἔλθῃ εἰς Ἀθήνας. Τοῦτου γενομένου, κατ' ὁδὸν πολλὰ διέπραξεν ἄθλα· ἐν Ἐπιδαύρῳ ἐφόνευσε τὸν Περφοίτην, υἱὸν τοῦ Ἡφαίστου, τὸν καὶ κόρυνητήν λεγόμενον, διότι διὰ ῥόπαλου ἐφόνευε τοὺς ὁδοιπόρους, καὶ λαβὼν καὶ ἔφεραν ὁ Θησεύς τὸ ῥόπαλον αὐτοῦ. Ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ

ἀπαντήσας Σίννιν, τὸν ἐπονομασθέντα Πι-
τυοκᾶμπτην, διότι ἔκαμπτε διὰ τῶν χει-
ρῶν του τὰ δένδρα πίτυος (κουκουνάρας),
προσέδεεν εἰς αὐτὰ τοὺς ὁδοιπόρους, καὶ
εἶτα ἀφίνων τὰ δένδρα ν' ἀνατιναχθῶσι, τοὺς
ἐσπάραττε, τὸν ἔδεσε καὶ τὸν ἐφόνευσε κατὰ
τὸν αὐτὸν τρόπον, καὶ ἐκ τῆς θυγατρὸς του
Περιγούνης ἔσχεν υἱὸν τὸν Μελάνιππον
(Πλούτ. Θησ. Η). Εἶτα δ' ἐφόνευσεν ἐν Με-
γαρίδι τὴν Κρομμυωνίαν σὺν, τὴν φαιὰν
λεγομένην καὶ ἐπὶ τῶν Σκίρωνιδων
πετρῶν (Κακῆς Σκάλας), πρὸς τοῖς Μεγά-
ροις, ἐντυχὼν τῷ Σκίρωνι, ὅστις ἐβίαζε

Ἀττικὸν Κηφισὸν ἐξηγνίσθῃ ὑπὸ τῶν Φυτα-
λιδῶν (Ἰδ. Φύταλος) δι' ὃ ἔχυσεν αἷμα,
καὶ προσῆλθεν εἰς τὸν πατέρα του. Ἐκεῖ δὲ
παρούσα ἡ Μήδεια μετὰ τὴν ἐν Κερύνθῃ φυ-
γὴν της, καὶ ἀναγνωρίσασα αὐτὸν, ἠθέλησε νὰ
πείσῃ τὸν Αἰγέα νὰ τὸν δηλητηριάσῃ. Ἀλλ'
εἰς τὸ δεῖπνον σύρας ὁ Θησεύς τὸ ξίφος του
ἵνα κόψῃ τὸ παρατεθειμένον κρέας, ἀνεγνω-
ρίσθῃ ὑπὸ τοῦ πατρὸς του, καὶ ἡ Μήδεια ἔ-
φυγε, μετὰ Μήδου, τοῦ υἱοῦ δὲν εἶχεν ἐκ τοῦ
Αἰγέως, καὶ ἐπιστρέψασα εἰς Κολχίδα, ἐγ-
κατέστησε πάλιν εἰς τὴν ἀρχὴν τὸν ἄρτι ἐκ-
θρονισθέντα πατέρα της. Παρουσίασε δ' ὁ

Θησεῖον.

τοὺς διαρχομένους νὰ τῷ πλύνωσι τοὺς πό-
δας, καὶ εἶτα διὰ λαιτρίσματος τοὺς ἐκρήμνι-
ζεν εἰς τὴν θάλασσαν, τὸν ἐθανάτωσεν ὁμοίως.

Ἐν Ἐλευσίνῃ, παλαίσας πρὸς τὸν Ἀρκάδα
ληστήν Κερκύονα, τὸν ἐθανάτωσεν ὀλίγον
παραιτέρω, παρὰ τῷ Ἐρινεῶ, εἰς τὸ Ἐ-
λευσίνιον πεδῖον, εὗρε τὸν Προκρούστην,
Δαμάστην ἢ Πολυτήμονα, ὅστις τοὺς ὁδοι-
πόρους ἤπλου εἰς σιδηρὰν κλίνην, καὶ ἂν ἦσαν
μακρότεροι, τοὺς ἡκρωτηρίαζε, ἂν βραχύτεροι
τοὺς ἐξήρθου τὰ μέλη ἵνα τοὺς ἐξισώσῃ πρὸς
αὐτήν, καὶ ἐπίσης τὸν ἐξωλόθρευσεν. Εἰς τὸν

Αἰγέως τὸν Θησεά εἰς τὸν λαόν, ὡς διδο-
χόν του δι' ὃ ἐρεθισθέντες οἱ τὴν διαδοχὴν
ἐλπίζοντες Παλαντίδαι, ὡς ἀπόγονοι νόμιμοι
τοῦ Πανδίωνος, οὗ ὁ Αἰγέως ἦν μόνον θετός,
ἐπανέστησαν, ἀλλὰ τοὺς ἐπρόδωκε Λεῶς τις,
καὶ νικηθέντες ἐφρονεύθησαν. Μετέπειτα δὲ
συνέλαβεν ὁ Θησεύς ζῶντα τὸν πολλὰς βλά-
βας ἐπιφέροντα Μαραθῶνιον ταύρον, καὶ τὸν
ἐθυσίασεν εἰς τὸν Δελφίνιον Ἀπόλλωνα. Κατ'
ἐκεῖνον δὲ τὸν χρόνον ἐμῆλλε τὸ τρίτον νὰ
πεμφθῇ εἰς Κρήτην ὁ κατ' ἐννέα ἔτη ἀπο-
τινόμενος φόρος αἵματος ἐξ 9 παίδων καὶ 9

χορασίων, διδομένων εἰς βορὰν τῷ Μινωταύρῳ ὑπὸ τοῦ Μίνως, ἐκδικουμένου τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀνδρόγεω, ὃν εἶχε δολοφονήσει ὁ Αἰγεύς. Τότε ὁ Θησεύς ἐξήγησε, καίτοι μὴ

Ἐξ ἀρχαίου ἀγγείου.

κλήρωθεις, γὰρ συνακολουθήσει καὶ αὐτὸς, πεποιθὼς ὅτι θὰ ἐθριάμβευε, καὶ ὑποσχόμενος εἰς τὴν ἐπιστροφὴν των, ὡς δείγμα τῆς σωτηρίας των, ν' ἀντικαταστήσῃ διὰ λευκοῦ τὸ μέλαν ἱστίον ὑφ' ὃ ἀπέπλεον. Ὁ Μινώταυρος κατῴκει εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Λαδύρινθου, ἐξ οὗ, καὶ ἂν τὸν ἐφόνευεν, ὁ Θησεύς δὲν θὰ ἠδύνατο πλέον γὰρ ἐξέλθῃ ἄλλ' ἢ Ἀριάδνη, θυγάτηρ τοῦ Μίνως καὶ τῆς Πασιφάης, εὐσπλαχνισθεῖσα αὐτὸν, τῷ ἔδωκε μίτον (κλωστήν), οὗ τὴν μίαν ἄκραν προσδέσας εἰς τὴν εἴσοδον, εἰσῆλθεν, ἐφόνευσε τὸ τέρας, καὶ ἔπειτα, βοηθεῖα τοῦ μίτου, ἐξῆλθε πάλιν, ἀπαλλάξας τὰς Ἀθῆνας τοῦ σκλη-

Ἀριάδνη ἐν Μουσείῳ τῆς Ῥώμης.

ροῦ φόρου. Ὅτε δ' ἀνεχώρει, ἤρπασε καὶ τὴν Ἀριάδνην, ἀλλ' ἐν Νάξῳ, κοιμωμένην, τὴν ἐγκατέλιπε, καὶ ἀπῆλθεν εἰς Ἀθῆνας ἐκεῖ δ' εὐρών αὐτὴν ὁ Διόνυσος, τὴν ἐνουμφεύθη καὶ τῇ ἔδωκε τὴν ἀθανασία, καθ' ὅσον Ὀμηρον (Ὀδ. Λ, 321) φονευθεῖσαν πρὸς τοῦτο ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος. Καταπλέων δ' εἰς Ἀθῆνας ὁ Θησεύς, εἶχε λησμονήσει τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ ἱστίου, ἐξ οὗ ἀπατηθεὶς ὁ Αἰγεύς, ἐρρίθη ἐν ἀπελπισίᾳ ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως, καὶ ἀπέθανε.

Βασιλεύσας δ' ὁ Θησεύς, ἔπεισε τοὺς δήμους τῆς Ἀττικῆς ὡς κοινὸν κέντρον νὰ ἐκλέξωσι τὰς Ἀθῆνας, ἐφ' ἣ περιστάσει συνέστη ἡ μεγάλη εορτὴ τῶν Παναθηναίων, καὶ ἄλλη ἥτις συνοίκια ἢ μετοίκια ὠνομάσθη (Θουκ. Β, 15. — Πλούτ. Θησ. ΚΔ). Καὶ τὴν Μεγαρίδα δ' ἤνωσε μετὰ τῆς Ἀττικῆς, καὶ ὠργάνωσε τοὺς ἰσθμίους ἀγῶνας. Νομίζεται δ' ὅτι τὸ ὄνομα Θησεύς ἀπεδόθη εἰς αὐτὸν, διότι ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ πρῶτος θεὸς τὰς βάσεις τοῦ πολιτικοῦ ὀργανισμοῦ τῶν Ἀθηναίων. Μετὰ τοῦ Ἡρακλέους δ' ἐξεστράτευσε κατὰ τῶν Ἀμαζόνων, καὶ ἡχημαλώτευσεν ἢ ἐδελέασε τὴν βασίλισσαν αὐτῶν Ἀντιόπην ἢ Ἰππολύτην. Πρὸς ἐκδίκησιν ἐξεστράτευσαν αἱ Ἀμαζόνες κατὰ τῶν Ἀθηναίων, ἀλλὰ παρενέβη ἡ Ἀντιόπη, ἢ, κατ' ἄλλους, ἐφρονεύθη παρὰ τῷ Θησεῖ, ὃν ἡγάπα

περιπαθῶς. Ἐξ αὐτῆς δὲ ἔσχεν υἱὸν τὸν Ἰππολύτον. Εἶτα δὲ νυμφευθεὶς Φαίδραν, τὴν ἀδελφὴν τῆς Ἀριάδνης, ἔσχεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἀκάμαντα καὶ τὸν Δημοφῶντα. Καὶ τοῦ Ἀργοναυτικοῦ δὲ πλοῦ μετέσχε, καὶ τῆς θήρας τοῦ Καλυδονίου κάπρου. Φίλον εἶχε τὸν Πειρίθουν, βασιλεὺς τῶν Λαπιθῶν, καὶ βοήθειά αὐτοῦ ἤρπασε τὴν

Ἑλένην πρὶν ἢ νυμφευθῇ αὐτὴν ὁ Μενέλαος ἄλλ' οἱ ἀδελφοὶ αὐτῆς Διόσκουροι, κυριεύσαντες ἐνάκουσιν τοῦ Θησεῦς τὰς Ἀφιδνας, πλοῦν τῆς Ἀττικῆς ἐνθα τὴν εἶχεν ἐγκλείσει, ἤλευθέρωσαν αὐτὴν, καὶ ἡχημαλώτευσαν τὴν μητέρα τοῦ Αἴθραν (Ἰδ.). Ἀντεβοήθησε δ' ὁ Θησεύς τὸν Πειρίθουν εἰς τὴν ἐκδίωξιν τῶν Κενταύρων, καὶ προσέτι καὶ εἰς τὴν ἀρπαγὴν τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ἡπείρου, ὅστις, Ἀιδωνεύς, καλούμενος, εἶχεν ὀνομάσαι Κόρην αὐτὴν, καὶ

τὴν γυναῖκά του Περσεφόνην· ἀλλὰ συνελή-
φθησαν, καὶ ὁ μὲν Πειρίβους κατεσπαράχθη
ὑπὸ τοῦ κυνὸς αὐτοῦ, ὃν εἶχεν ὀνομάσει Κέρ-
βερον, ὁ δὲ Θησεύς ἐφυλακίσθη, καὶ ἡλευθε-
ρώθη ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους (Πλούτ.
Θησ. ΛΑ. ΛΕ). Ὁ δὲ Βιργίλιος (Æ, VI.
393, 617) τὸν μῦθον διηγείται ὡς κατὰ βασι-
νὴν εἰς τὸν Ἄδην. Τὸ αὐτὸ ἡδύνατο νὰ συμπερα-
σθῇ καὶ ἐξ Ὅμ. Ἰλ. Δ, 631· ἀλλ' ὁ στί-
χος ἐκεῖνος κρίνεται μεταγενεστέρᾳ προσθή-
κῃ. Ἐπὶ τῆς ἀπουσίας του δὲ, κατέλαβε τὴν
ἀρχὴν Μενεσθεύς, ὁ υἱὸς τοῦ Πετρεῦ, δι' ὃ ὁ
Θησεύς ἔπεμψε τοὺς υἱοὺς του εἰς Εὐβοίαν
πρὸς Ἐλεφθνορα, τὸν υἱὸν τοῦ Χαλκιδόντος,
καὶ καταραοθεῖς τοὺς Ἀθηναίους εἰς τὸν
Παργηττὸν, ἀπῆλθεν εἰς Σκύρον, ἐνθα ἐξ
ὀψηλοτάτου βράχου, ἢ παραπατήσας, ἢ προ-
δοτικῶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς χώρας Λυκο-
μήδου σπρωχθεὶς, ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν
καὶ ἐπνίγη. Ἀλλὰ, μετὰ τὰ Τρωϊκά, ἐπανε-
λαβε τὸν Ὀρόνον ὁ υἱὸς τοῦ Δημοφῶν, καὶ,
κατὰ χρησμὸν ἐπανεφέρην ὁ Κίμων τὰ ὄστα
του εἰς Ἀθήνας τῷ 465 π. Χ., καὶ ἐντα-
φιάσας αὐτὰ, ἤγειρεν ἐπ' αὐτῶν τὸ ἐπι σω-
ζόμενον Θησεῖον (Θουκ. Α, 98.—Πλούτ.
Θησ. ΔΣΤ), νυκτόνωρα τὸν ἐξάστυλον, δώριον,
ἔχοντα εἰς τὰς 10 τοῦ μετόπας ἄθλους τοῦ
Ἡρακλέους, εἰς 8 δὲ (ἀνὰ 4 ἐκατέρωθεν)
ἄθλους Θησεῶς· εἰς τὴν Δ ζωοφόρον κεν-
ταυρομαχίαν, καὶ εἰς τὴν Α, χωροῦσαν μέ-
χρι τοῦ περιστυλίου, τὴν κατὰ τοῦ Εὐρυ-
σθένης νίκην τοῦ υἱοῦ τοῦ Θησεῶς, καὶ ἐγ-
κατέστησε τὰ Θησεῖα, ἑορτὴν πανηγυρι-
ζομένην τῇ 8 Πυανεψιδῶνος, δι' ἣ καὶ ὁ γ-
δὲ δία ἐλέγοντο (Ἀριστ. Πλούτ. 626), καὶ
πᾶσα ὁγδόη ἡμέρα ἦν ἱερὰ τῷ Θησεῖ ὡς καὶ
τῷ Ποσειδῶνι. Ἦν δ' ἐν γένει ὁ Θησεύς ὁ
Ἡρακλῆς τῶν Ἀθηναίων, ἀλλ' ὁ οὗτος
Ἡρακλῆς, καὶ οἱ ἄγῳνες αὐτοῦ εἰσὶν
ἀπηχῆσεις τῶν ἄθλων ἐκείνου· ἀλλ' ἡ λα-
τρεία αὐτοῦ δὲν ἔλαβε τὴν πνευελλήνιον
σπουδαιότητα ἣν εἶχεν ὁ τοῦ Δωριεῶς ἥρωος.
Παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις δ' ἐθεωρεῖτο καὶ ὡς ὁ

θεὸς τὰ θεμέλια τοῦ πολιτικοῦ αὐτῶν ὀργανι-
σμοῦ, ὁ πρῶτος αὐτῶν νομοθέτης, ἐξ οὗ
καὶ τὸ ὄνομα. Καὶ ἡ τέχνη δὲ παρίστησιν αὐ-

Ἄγαλμα ἐκ Παρθενῶνος.

τὸν ὅμοιον πρὸς νέον Ἡρακλέα, εὐρωστον,
ἀλλ' οὐχὶ τοσοῦτον ἀθλητικὸν ὡς ἐκεῖνον. Ἐν
ταῖς ἀρχαιοτέροις παραστάσεσιν ἔχει ξίφος,
ἐν μεταγενεστέροις ρόπαλον καὶ λεοντήν.

Θῆτες, ἴδ. Φυλῆ.

Θείσας, ἰδίως βακχικὴ πομπή (ἴδ. Διό-
νυσος). Ἐν γένει δ' οὕτως ἐκαλεῖτο πᾶς
σύλλογος κοινὴν ἀφρωῶν λατρείαν, ἢ ὠργα-
νωμένος ἐπὶ σκυπῷ κοινοῦ ἐράνου εἴτε θρη-
σκευτικοῦ εἴτε πρὸς διασκέδασιν.

Θείδρων, ἢ **Θείδρων**, 1) Σπαρ-
τιάτης, ὅστις, ὅτε ἐπρόκειτο ἀρχὴ ἐχθροπρα-
ξιδῶν κατὰ τῶν Περσῶν, τῷ 399 π. Χ., ἐπέμ-
φθη μετὰ στρατοῦ εἰς Ἀσίαν πρὸς βοήθειαν
τῶν ἐκεῖ Ἑλληνιζῶν πόλεων (Ξεν. Ἑλλ.
I, 1, 4). Συμπαράλαβὼν δὲ καὶ τοὺς ἐνα-
πολειπομένους 6000 τοῦ Ξενοφώντος, ἐπέ-
τυχε μὲν κατ' ἀρχὰς ὅπως οὖν κατὰ τοῦ Τι-
σαφέρνης, ἀλλὰ, στερούμενος στρατηγικῆς
ικανότητος, δὲν κατάρθρωσε νὰ διατηρήσῃ
τὴν πειθαρχίαν, καὶ περὶ τὸ τέλος τοῦ θά-
ρους ἐπέμψθη ἀντ' αὐτοῦ ὁ Δερκυλλίδας (Αὐτ.
8). Εἶτα ὁμοῦς (392) ἐπέμψθη ἐκ νέου εἰς
Ἀσίαν, καὶ ἐν τῇς Ἐφέσου ἐξέδραμε κατὰ
τοῦ Πέρσου Στρούθα, ὅστις ἦν τοῖς Ἀθη-
ναίοις ἀφωσιωμένος. Ἀλλ' ἐπιπεσὼν οὗτος,
τὸν ἐρόνυσσε μετὰ πολλῶν τῶν στρατιωτῶν
του (Αὐτ. Δ, 8, 17. Ἀν. Ζ, 8.—Διόδ. ΙΔ).
— 2) Σπαρτιάτης, ὅστις τῷ 324 π. Χ.,
φονεύσας τὸν φυγάδα ταμίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου
Ἀρπαλον, καὶ ἀρπάσας τὰ χρήματα αὐτοῦ,

ἐπεχείρησεν ἐκστρατεῖαν κατὰ Κυρήνης. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἀπέτυχεν, εἶτα δ' ἐκυρίευσεν τὴν πόλιν· ἀλλὰ μέχρι τέλους ὑπὸ τοῦ Ὀφίλλα νικηθεὶς, συνελήφθη, καὶ ἀπέθανε σταυρωθεὶς ἐν Ἀπολλωνίᾳ.

Θείσθη, 1) καὶ Θίσβαι, πόλις ἐν τοῖς ΝΔ τῆς Βοιωτίας, εἰς τὰς Ν. ὑπωρείας τοῦ Ἐλικῶνος, παρὰ τῇ ἀκτῇ, εἰς ἧς τοὺς βράχους πολλαὶ περιστεραὶ ἐφώλευον, δι' ὃ καὶ παρ' Ὀμήρῳ λέγεται «πολυτρήρων Θείσθη» (Στρβ. Θ. 411). Ἐρείπια αὐτῆς εἰς Κακόσια. — 2) Νύμφη Βοιωτὶς ἧς ἐπώνυμος ἦν ἡ πόλις. — 3) Κατ' Ὀρίδιον (Met. IV. 51) ἐν Βαβυλῶνι ὡραία κόρη, ἀγαπῶσα τὸν νέον γείτονά της Πύραμον. Ἐπειδὴ δ' οἱ γονεῖς ἠγαντιοῦντο εἰς τὸν ἔρωτα αὐτῶν, συνεφώνησαν ν' ἀπαντηθῶσιν ὑπὸ μίαν συκαμινέαν. Ἡ Θείσθη ἐλθοῦσα πρώτη, ἀπήντησεν ἐκεῖ ἄγριον λέοντα, καὶ ἐντρομος ἐφυγε ρίψασα τὸ κάλυμμα αὐτῆς, ὃ ὁ λέων κατέσχιζε διὰ τῶν αἵματός ἀποσταζόντων ὀδόντων του. Ἐλθὼν δ' ὁ Πύραμος, καὶ εὐρών αὐτὸ, ἐνόμισεν ὅτι τὸ θηρίον ἐσπάραξε τὴν Θείσθη, καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ τὴν συκαμινέαν, ἐξ οὗ αἱ καρπεῖ αὐτῆς ἐγένοντο ἐρυθροί. Τὸ πτωμά του δ' εὐροῦσα, ἠτύοκτόνησε καὶ ἡ Θείσθη.

Θόας, 1) Ἰδ. Ὁρέστης. — 2) Βασίλειος τῆς Λήμνου, πατὴρ τῆς Ὑψιπύλης καὶ τοῦ Σικίνου. Ὅτε αἱ Λήμνιοι ἐφόνευσαν πάντας τοὺς ἄνδρας τῆς νήσου, αὐτὸς ὑπὸ τῆς θυγατρὸς του ἐκρύβη καὶ ἐσώθη· εἶτα ὁμως, ἀνακλυφθεὶς ὑπὸ τῶν ἄλλων γυναικῶν, ἐφονεύθη ἐπίσης. Κατ' ἄλλους ἐφυγεν εἰς τὴν Ταυρίδα, ἢ εἰς τὴν παρὰ τῇ Εὐβοίᾳ νῆσον Οἰνόην, ἣτις κατ' αὐτὸν ὠνομάσθη Σίκινος (Ὁμ. Ἰλ. Ε. 230). — 3) Υἱὸς Ἰάσονος καὶ Ὑψιπύλης, ἀδελφὸς τοῦ Εὐνέου. — 4) Υἱὸς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀριάδνης. — 5) Υἱὸς Ἰκαρίου καὶ Περιβοίας, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης. — 6)

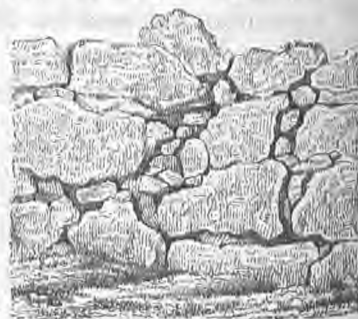
Υἱὸς Ἀνδραίμονος καὶ Γόργης, ἡγεμὼν τῶν Αἰτωλῶν κατὰ Τροίας (Ὁμ. Ἰλ. Β. 638. Δ. 529. Ν. 216. Ο. 281). — 7) Υἱὸς Ὀρνυτιανὸς ἢ Ὀρνύτου. — 8) Τρῶς φονευθεὶς ὑπὸ Μενελάου (Ἰλ. Π. 311).

Θολία, ἰδ. Σκιάδιον.

Θόλος, (ἡ καὶ ὁ). Τὸ εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀρχιτεκτονικὴν πρωτεύον τοῦτο σχῆμα, ὡς καὶ

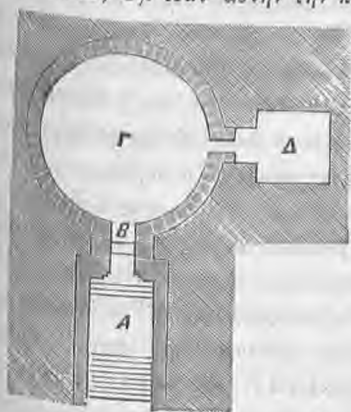

τὸ τῆς ἀψίδος ἐξ ἧς παρήχθη, ἦν ἐν Ἰταλίᾳ ἐν χρήσει ἐν ἀρχαιοτάτοις ἡδὴ χρόνοις, ἐπὶ Ταρκυνίου (650 π. Χ.) καὶ πρίν. Ἐν Ἑλλάδι δέ, ἐπὶ τῆς κλασικῆς ἐποχῆς εἰ καὶ οὐκ ἄγνωστον (Ἀρσ. Θεσμοφ. 53), ἐν ἐρείπιοις τῆς Ἀκαρναίας (Vit. Prief. XI) ἀνευρεθὲν, εἰς Ἀθῆνας δ' ἐπὶ Περικλέους ὑπὸ Δημοκρίτου εἰσαχθὲν, ἀλλ' εἰς τὴν νεωδομίαν καὶ ἐν γένει τὴν καλὴν ἀρχιτεκτονικὴν, παραδεχθεῖσαν τὴν εὐθύγραμμον ἀρμονίαν, δὲν ἐφηρμόζετο. Ἐκ τῶν

ἡρωϊκῶν χρόνων ὁμως σώζονται οὐχὶ ὁμως τῆς πολυγώνου ἢ κυκλωπίας τειχοδομίας, ἀξιοτάτω κτίρια κατ' ἄλλο ἰδιόρρυθμον σύστημα

θολωτά, ἢ τὸν θόλον ἀντικαθιστῶντα. Ταῦτα εἰσὶν ἐν Μυκήναις, ἐν Ὀρχομενῷ καὶ ἀλλαχοῦ τὰ «ὑπόγαια οἰκοδομήματα, ἐνθα οἱ θησαυροὶ τῶν χρημάτων ἦσαν» (Παυσ. ΛΣΤ, 3). Κατ' αὐτὴν τὴν περιγρα-

Θησαυρὸς Μυκήνων.

φῆν τοῦ Παυσανίου (ΛΗ, 2), συνάδουσιν ἐν-τελῶς πρὸς τὰ εὐρεθέντα ἐρείπια, ἦσαν οἱ θησαυροὶ οὗτοι τὸ σχῆμα περιφερεῖς, ἐκ πυρίου λίθου ἰσοδόμως ὀικοδομημένοι, καὶ οἱ ὀριζόντιοι κύκλοι τῶν λίθων μειοῦνται κατὰ διαμετρὸν βαθμυγδὸν ὅσῳ προχωροῦσι πρὸς τὰ ἄνω, οὐχὶ γωνιαίως ἐπ' ἀλλήλων προέ-

χόντες, ἀλλ' ἐπιμελῶς λελαξευμένοι, ὥστε ἀποτελοῦσι σχῆμα κυψέλης παραβολοειδές, καὶ τὴν ἄνω ὀπὴν ἐκάλυπτε μέγας λίθος ἐπι-τεθειμένος, μὴ χρησιμεύων εἰς ἀρμονίαν τοῦ παντός, ὡς λέγει ὁ Παυσανίας, παραβάλλων πρὸς τοὺς συνήθεις θόλους. Κατὰ τὸ αὐτὸ δὲ σύστημα τῶν ὑπὲρ ἀλλήλους προεχόντων λίθων εἰσὶ ὀικοδομημένοι καὶ αἱ ἐν Τύρινθι

ὑπόγειοι σύριγγες. Ἐνδον δὲ πᾶσα ἐπιφάνεια ἐκαλύπτετο ὑπὸ χαλκῶν πατάλων, καὶ τὴν θύραν εἰς ἣν ἔφερε πρόσδος κατιοῦσα, ἐκό-σμει πιθανῶς ἀνωθεν τριγωνικόν τι ἀνάγλυ-φον. Ὁ ἐν Μυκήναις θησαυρὸς ἔχει ὕψος 50' καὶ τὴν κάτω διάμετρον 47 1/4' (ἰδ. Παγκ. Ἰστ. Καλλιτ. τόμ. Α. σ. 52, 128). Τῆς θόλου μνημονεύει καὶ ὁ Ὅμηρος (Ὀδ. Χ, 442. 496), ὡς μέρος τῆς οἰκίας ἔχοντος κίονας. Πιθανῶς ὁμοίον τι καὶ ἴσως ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων σωζόμενον, ἦν καὶ ἐν Ἀθήναις ἡ Θόλος, ἡ παρὰ τὸ Βουλευτήριον κειμένη, καὶ Σκιάς προσέτι λεγομένη, ἐνθα ἔθουν καὶ συνέτρωγον οἱ Βουλευταῖ (Παυσ. Α, 5, 1.—Σουῖδ.—Πολδ. Α, 8, 15), κεκοσμη-μένη δι' ἀργυρῶν ἀγαλματίων (Πολυδ. Η, 155. Δημοθ. Πρπρσβ. 419). — Ὁμοίος θόλος ἦν πρὸς τῷ Ἀσκληπείῳ ἐν Ἐπιδαύρῳ καὶ ἦν «περιφερεῖς οἰκήμα» δ' ὀικοδομήσεν ὁ ἐπὶ Περικλέους Πολύκλειτος (Παυσ. Β, 27).

Θορικίς, ἀρχαιοτάτη πόλις, εἴτα δὴ-μος τῆς Ἀττικῆς κατὰ τὴν Α. παραλίαν (ν. Θορικόν).

Θόρον, 1) Ὀρος τῆς Ἑρμιονίδος ἐν τῇ Ἀργολίδι εἴτα Κοκκύγιος κληθὲν, διότι ὁ Ζεὺς ἐκεῖ μετεμορφώθη εἰς κόκκυγα (κοῦκκον). — 2) Ὀρος τῆς Λακωνικῆς μεταξὺ Σπάρτης καὶ Μελασίης. Εἶχεν ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος (Ἡρδ. Δ, 65. — Παυσ. 5, 138).

Θουκυδέδης, 1) Ἀθηναῖος, ἐκ τοῦ δήμου Ἀλωπεκῆς, τοῦ Κίμωνος συγγενῆς, ἀνέλαβε μετὰ τούτου τὸν θάνατον τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀριστοκρατικῆς μερίδος, τοὺς

καλοῦς καὶ γαθοὺς περὶ ἑαυτὸν συγκεντρώ-σας· ἀλλ' ὁ Περικλῆς ὑπερισχύσας, διεπρά-ξατο τῷ 443 τὴν ἐξουρίαν του. Τῷ 440 ὅμως φαίνεται ὅτι εἶχεν ἐπανέλθει, διότι μνημο-νεύεται στρατηγὸς τοῦ ὀνόματος τούτου. — 2) Θ. Ὀλόρου, Θρακὸς πολιτογραφηθέντος εἰς Ἀθήνας, εἰς τὸν δῆμον Ἀλιμουσίων (Θουκ. Δ, 104), καὶ Ἠγησίππης, συγγενῆς τοῦ Μιλ-

τιάδου, ἐγεννήθη τῷ 464 (κατὰ τινες τῷ 471) π. Χ. Ἐν Σκαπτῇ Ὑλῃ τῆς Θράκης εἶχε πλούσια μεταλλουργεῖα. Ἐκεῖ καὶ ἐν Ἀθῆναις διέμεινε τὰ 40 πρῶτα ἔτη τοῦ βίου του, μεγάλως μὲν ἐνδιαφερόμενος εἰς τοῦ Περικλέους τὴν πολιτικὴν, ἀλλ' αὐτὸς, ὡς φαίνεται, ἀποσχὼν πολιτικῆς δραστηριότητος μέχρι τῷ ἡ' ἔτους τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὅτε ὁ Βρασίδας εἰσῆλθας εἰς τὴν Θράκην, καὶ τὸν Θουκυδίδην βλέπομεν κατὰ πρῶτον ἔχοντα ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν του τὸν ἐν Θάσῳ Ἀττικὸν στόλον. Ἐπειδὴ ὁ-

μῶς, κατέχων τὴν Ἡδὼνα, δὲν ἐπρόφασε νὰ σώσῃ τὴν Ἀμφίπολιν, κατηγορήθη ἐπὶ προδοσίᾳ, καὶ ἔφυγε πρὸ τῆς δίκης (Θουκ. Ε, 26), μείνας ἐπὶ εἴκοσιν ἔτη μακρὰν τῶν Ἀθηναίων, εἴτε ἐν Θράκῃ, εἴτε ὁδοιπορῶν καὶ ἐρευνῶν τὰ περὶ τοῦ πολέμου. Ἐπανῆλθε δὲ τῷ 404 εἰς Ἀ-

θήνας (Παυσ. Α, 23, 9), ἐπανακλήθεις διὰ ψηφίσματος προταθέντος ὑπὸ τοῦ Οἰνοβίου, καί, ἀποθανὼν μετ' ὀλίγα ἔτη, οὐχὶ μετὰ τὸ 395, ἐκ βιαίου θανάτου, εἴτε ἐν Σκαπτῇ Ὑλῃ εἴτε ἐν Ἀθῆναις, κατετέθη εἰς τὸν τάφον τοῦ Κίμωνος. Ὁ Θουκυδίδης ἦν ἔμπειρος περὶ τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν ῥητορικὴν· ἀλλ' ὁ ἰσχυρισμὸς τινῶν ὅτι ἐδιδάχθη παρὰ τῷ Ἀντιφῶντι ἢ τῷ Γοργία καὶ τῷ Ἀναξαγόρᾳ δὲν στηρίζεται ἐπὶ ἀποδείξεων. Διηγούνται δ' ὅτι, παῖς ὢν, εἰς τὰ Ὀλύμπια ἤκουσε τοῦ Ἡροδότου ἀναγινώσκοντος τὴν ἱστορίαν του, καὶ ἔκλαυσεν ἐξ ἐνθουσιασμοῦ, τοῦτο δ' ὅτι συνετέλεσε μετὰ ταῦτα εἰς τὸ νὰ τὸν ἀναδείξῃ μέγαν ἱστορικόν. Ἀλλ' ἡ διήγησις περιέχει ἀναχρονισμόν, καὶ ἴσως ἐν Ἀθῆναις ἤκουσεν ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις ἀπόσπασμά τι τοῦ Ἡροδότου συγκινῆσαν αὐτόν. Ἀμα δ' ἀρξάμενος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, κατανόησας αὐτοῦ τὴν σπουδαιότητα, ἤρξατο τῆς περὶ αὐτοῦ συγγραφῆς

του. Καὶ ἐν Σκαπτῇ Ὑλῃ συνέλεξε μὲν ἐν ἀνέσει καὶ ἐν ἀμεροληψίᾳ τὴν ὕλην, φαίνεται ὅμως ὅτι ἐν Ἀθῆναις τὴν ἐξεργάσθη. Διελόγη δὲ τὸ ἔργου του ὑπὸ τοῦ θανάτου, καὶ φθάνει μέχρι τοῦ ἔτους 411, τὸ δὲ τελευταῖον βιβλίον φαίνεται οὐχὶ μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιμελείας ἐξεργασμένον ὡς τὰ λοιπὰ. Ὑπάρχει τις παράδοσις ὅτι ὁ Ξενοφὼν ἐξέδωκε πρῶτος τὸ παραλειπόμενον σύγγραμμά, ὅπως δῆποτε αὐτὸς καὶ ὁ Κράτιππος ἤρξαντο τῶν ἰδικῶν των ὅπου διεκόπη ὁ Θουκυδίδης· ἢ δ' εἰς βιβλία διαίσεις, οἷα ὑφίσταται σήμερον, ἐγένετο οὐχὶ ὑπὸ τοῦ Θουκυδίδου, ἀλλ' ἴσως ὑπὸ Ἀλεξανδρινῶν. Τὴν ἱστορίαν ταύτην γράφων ὁ Θουκυδίδης, ἡξίου ν' ἀφήσῃ ἐν «κ τ ἡ μ α ε ς α ε ι» διὰ τοὺς ἐν ὁμοίαις περιστάσεσιν εὐρεθισμένους πολιτικούς ἄνδρας, καὶ ἱκανὸν πρὸς τοῦτο τὸν καθίστα ἡ ἱστορικὴ αὐτοῦ οὐδερέκεια, δι' ἧς εὐστόχως διεγίνωσκε καὶ συνεδύαζεν αἰτίας καὶ ἀποτελέσματα, καὶ ἡ μεγάλη του φιλαλήθεια καὶ εὐγενὴς ἀμεροληψία, ὥστε καίτοι ἐξορισθεὶς, καὶ τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν ἀποδοκιμάζων, δὲν ἤθελεν ὅμως νὰ ἐπιφέρῃ κρίσεις ἀδίκους κατὰ τῆς πατρίδος του, καὶ ἐκθέτει τὰ γεγονότα ἐν στάθμῃ ἀπολύτου εὐθυδικίας. Γνώμας δ' ἀπομικρῶς δὲν ἐκφέρει, καὶ αἱ δημηγορίαι ὡς παρενεῖρει εἰσὶν ἢ ἀκριβῶς ὡς ἀπηγγέλλοσαν (Α. 22), ἢ, ἂν ἐνίοτε ὑπ' αὐτοῦ συντεθειμέναι, ἐκφράζουσι τὸν τρόπον τοῦ συλλογίζεσθαι τῶν ὁμιλούντων περὶ ὠρισμένων περιστάσεων καὶ ἀντικειμένων. Τὴν διήγησιν του, ὡς ἀρμόζει εἰς συμβάντα πολεμικά, διαφέρει κατὰ θέρη καὶ χειμῶνας. Χρησμῶν (Β, 54. Ε, 103) καὶ διοσημείων (2, 50) μνημονεύει, ἀλλ' ἱστορικῶς μόνον, ἄνευ τινὸς ἀποδείξεως ἂν αὐτὸς εἰς αὐτὰ πιστεύῃ, δι' ὃ ἴσως καὶ κατηγορεῖτο ὡς ἄθεος. Ὡς τὸ πρὸ πάντων ἐπιδιωκτέον ἐν ταῖς πολιτείαις θεωρεῖ τὴν πολιτικὴν δύναμιν, ἧς στηρίγματα, κατὰ τὴν θεωρίαν του εἰσὶ τὰ χρήματα καὶ τὸ ναυτικόν. Ἡ γλῶσσά του ἐστὶν ἡ ἀρχαία ἀττικὴ· τὸ δὲ ὕψος του, ἀπλοῦν μὲν καὶ ἀπέριττον.

ἀλλ' ἰσχυρὸν καὶ πῶς τραχὺ, συγχρόνως δ' ἀκριβῶς καὶ ἄνευ περιφράσεων τὴν ἔννοιαν ἐξηγοῦν, ὥστε καὶ τὸ τάχος τῆς σημασίας λέγει χαρακτηριστικὸν αὐτοῦ ὁ Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεύς, ὅστις ὑπὸ ἄλλας ἐποφθεῖς πάντοτε δὲν τὸν ἐπαινεῖ, καὶ εἰς τὴν γράσειν του ἀποδίδωσι τὸ τραχὺ τῆς ἀρμονίας, τὸ ἰσχυρὸν αὐτῆς βεβαίως αἰνιττόμενος. Αἱ δημηγορίαι παρ' αὐτῷ, πλήρεις ἰδεῶν καὶ κατὰ ῥητορικὴν τέχνην ἐξειργασμένοι, ἀποβαίνουσι δυσνόητοι ἐνίοτε ἐν τῇ βαθυνοίᾳ των. Βιογραφίαι αὐτοῦ ἀρχαῖαι ὑπάρχουσιν ἢ Μαρκελλίνου τινὸς (ἴσως τοῦ Ἀμμικκοῦ), πολλαχῶς ἐσφαλμένη, καὶ ἡ τοῦ Διονυσίου.

Θούλη, νῆσος τοῦ Β. Ὠκεανοῦ, ἀνακαλυφθεῖσα ὑπὸ Πυθέου τοῦ Μασσαλιώτου, καὶ περὶ ἧς ἐλέγετο ὅτι ἀπεῖχεν 6 ἡμερῶν πλοῦν ἀπὸ τῶν Ὀρκάδων, καὶ ὅτι εἶχε 40,000 σταδίων περιφέρειαν, ἀλλ' ὅτι, κειμένη ὑπὸ τὸν πολικὸν κύκλον, ἐστερεῖτο καὶ καρπῶν καὶ ξύλων. Ἐξελαμβάνετο δ' ὡς τὸ βορειότερον γνωστὸν μέρος τῆς γῆς (Στράβ. Δ, 201. — Tac. Agr. X. — Virg. G. I. 30). Σήμερον ἐκλαμβάνεται ὡς ἡ Ἰσλανδία, ἢ μέρος τῆς Νορβηγίας, ἢ σήμερον Θίλη, ἢ ὡς ἐν γένει ἡ Σκανδιναβία, ἢ, ἐπειδὴ ὁ Πτολεμαῖος τὴν ἑτερονομιώτερον, ὡς ἡ μεγίστη τῶν Σετλανδικῶν νήσων.

Θούριοι, ἴδ. Σύβαρις.

Θούριον ὄρος, ἐν Βοιωτίᾳ, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὁχθῆς τοῦ Κηφισοῦ, Ν. τῆς Χαιρωνείας. Ἡ κορυφή αὐτοῦ ἐκαλεῖτο Ὀρθόπαγος (Παυσ. Θ. 41, 3. — Πλούτ. Σύλλ. ΙΖ).

Θύων, 1) Γίγας, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Μαιῶν. — 2) Τρώς φονευθεὶς ὑπ' Ὀδυσσεύς (Ὀμ. Ἰλ. Α, 422). — 3) Υἱὸς Φαίνοπος φονευθεὶς, ὡς καὶ ὁ ἀδελφός του Ἐάνθος, ὑπὸ τοῦ Διομήδους (Ἰλ. Ε, 152). — 4) Φαίλας (Ὀμ. Ὀδυσ. Θ, 113).

Θύωσα, ἴδ. Ὀδυσσεύς.

Θράκη, (παρ' Ὀμηρῷ Θρηκίη),

ἀρχαιότατα πᾶσα ἡ ὑπὲρ τὴν Ἑλλάδα χώρα μέχρι τοῦ Σαύου ποταμοῦ μεταξὺ τοῦ Πόντου καὶ τοῦ Στρυμόνος, περιλαμβάνουσα ἐνίοτε καὶ τὴν Μακεδονίαν· εἴτα δέ, πρὸ τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, τὴν μέχρι τοῦ Ἰστροῦ (Δουνάβειος) ἐπὶ Ῥωμαίων δὲ μόνον τὴν μέχρι τοῦ Αἰμονος χώραν, τῆς βορειοτέρας καλουμένης Μοισίας. Ἐθεωρεῖτο δ' ὡς ψυχρὰ, τραχεῖα καὶ ἄκαρπος (Ξεν. Ἀν. Ζ, 4, 3), εἰ καὶ πρὸς νότον, ἐνθα σκέπουσιν αὐτὴν τὰ ὄρη, τὴν εὐκράης καὶ καρποφόρος. Οἱ Θράκες, κλάδος τῆς Ἰνδοευρωπαϊκῆς οἰκογενείας, ἥσαν λαὸς φιλοπόλεμος καὶ οὐχὶ ἀκαλλιεργήτος, ὡς ἀποδεικνύουσιν ὁ Ὀρφεὺς καὶ αἱ θρησκευτικαὶ παραδόσεις των· ἀλλ' οὐδὲ τὴν γεωργίαν ἤσκειν, οὐδ' εὐρύθμιον εἶχον πολιτικὸν ὄργανισμὸν, καὶ ἐκατηγοροῦντο ἐπὶ ἀκрасία εἰς τὸ εἰναιποτεῖν (Hör. Od. I, 36, 14). Τὰ τῆς ἱστορίας αὐτῶν εἰσὶν ὀλίγον γνωστά. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐπολέμησε κατὰ Θρακῶν, ἐν τοῖς ἐνδονκατῳκουνσί Ὁ δρῦσαι (ἴδ.). Κατὰ τὸν γ' αἰῶνα π. Χ. παροδικῶς ἤρξαν εἰς τὴν Θράκην οἱ Γαλάται· ὁ Κράσσος ὑπέταξε τὰ βόρεια τῆς χώρας μέχρι τοῦ Αἰμου, τὰ ἔκτοτε Μυσία κληθέντα· τὸ δὲ νότιον, ἡ κυρίως Θράκη ὑπέκυψεν ἡττηθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τῷ 80 π. Χ. τῇ δὲ 46 ὡς ἐπαρχία Θράκης ὀργανωθὲν, ὑπέκυψεν ἐντελῶς τῷ 26 π. Χ. Τὰ κυριώτερα ὄρη τῆς Θράκης ἐν τῇ στενωτέρᾳ αὐτῆς σημασίᾳ εἰσὶν ὁ Αἰμός· ΝΔ τὸ Σκόμιον· πρὸς τὴν Μακεδονίαν ὁ Ὀρθηλός· πρὸς τὸ Αἰγαῖον ἡ Ῥοδόπη. Οἱ ἐπισημότεροι ποταμοί, Δ πρὸς τὴν Μακεδονίαν ὁ Νέστος· ὁ Ἐβρος, μετὰ παραποταμίων, ὧν τὸ πρῶτιστον ὁ Ἐργίνης· ὁ Μέλας, ῥέων πρὸς τὸν ὁμώνυμον κόλπον, τὸν ὀρίζοντα ΒΔ τὴν Θρακικὴν χερσόνησον· εἰ διὰ τῆς Χερσονήσου εἰς τὸν Ἑλλήσποντον ἐκβάλλοντες Αἰγὸς ποταμοὶ περίφημοι διὰ τὴν ναυμαχίαν τοῦ 405 π. Χ. Λίμνη ὀνομαστή ἣν ἡ Βιστονίς (ν. Λαγού), Α. τῶν Ἀδδῆρων· ἡ ἐξ ἐνὸς βραχίονος τοῦ Ἐβρου τρεφομένη Στεν

τορίς παρὰ τὴν Αἶνον. "Εθνη δὲ, πολλάκις ἀλληλόμαχα, κατέκον αὐτὴν οἱ Κίκονες κατὰ τὸν "Εβρον, περὶ τὴν ἀκτὴν οἱ "Οδρύσται, ἐπίσης πρὸς τῷ "Εβρῳ· οἱ Βίστονες, κατὰ τὴν ὁμώνυμον λίμνην πρὸς τῷ Αἰγαίῳ· οἱ Βίσσοι παρὰ τῷ Αἰῷ. Πόλεις δ' αἱ μᾶλλον ἀξιωμακόμεναι, μεταξὺ Νέστου καὶ "Εβρου εἰς τὴν παραθαλασσίαν, τὰ "Αδδηρα, ἐνθα ὁ Δημόκριτος ἐγεννήθη· ἡ Δικαία· ἡ Μαρώνεια· ἡ Μεσαμβρία· ἡ Αἶνος. Ἐπὶ δὲ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου ἡ Καρδία· ἡ Ἐλαιούς· ἡ Καλλιπόλις· ἡ Σηστός· ἡ Λυσιμάχεια. Εἰς δὲ τὴν Προποντίδα ἡ Γάνος· ἡ Βισάνθη· ἡ Πέρινθος· ἡ Σηλυμβρία. Εἰς τὸν Θρακικὸν Βόσπορον τὸ Βυζάντιον. Εἰς τὸν Πόντον ἡ Σαλμυδησσός· ἡ Ἀπολλωνία· ἡ Ἀγχίαλος· ἡ Μεσαμβρία. Εἰς τὰ ἐνδον ἡ Φιλιππούπολις, ἡ Ἀδριανούπολις, ἡ Τραϊανούπολις, κτλ. — Ἡ δὲ Μυσία (ἡ ἐν Εὐρώπῃ), μεταξὺ Αἰῶντος καὶ Ἰστροῦ, κατὰ τὸν 4 π. Χ. αἰῶνα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καταγεῖσα, διηρέθη ἐπὶ Βεσπασιανοῦ εἰς τὴν Ἀνω (Δ) καὶ Κάτω (Α) Μυσίαν, χωριζομένης διὰ τοῦ ποταμοῦ Κίβρου (ν. Κιβρίτσας) μέχρι τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ εἰς τὸν Ἰστρον. Ἀπὸ Διοκλητιανοῦ δὲ διεσπάσθη εἰς πέντε μέρη, τὴν πρώτην Μυσίαν (Δ), ἥς πρωτεύουσα ἦν τὸ Βιμινάκιον· τὴν Δαρδανίαν (ΝΔ) ἐπὶ τοῦ Σκάρδου, ἥς πρωτεύουσα οἱ Σκόποι· τὴν Ῥιπαιάν Δακίαν (Β), μετὰ πρωτεύουσας τῆς Ῥατιαρίας· τὴν Ἐσω Δακίαν (Ν), μετὰ πρωτεύουσας τῆς Σαρδικῆς· τὴν Πραιβαλιτάναν μετὰ πρωτεύουσας Σκόδρας. Προσέτεθησαν δ' εἰς τὴν Θράκην ἡ δευτέρα Μυσία, ἥτοι τὸ Α μέρος μεταξὺ Αἰῶντος καὶ Δουναβίου, πρωτεύουσαν ἔχουσα τὴν Μαρκιανόπολιν καὶ ἡ Μικρὰ Σκυθία, ἥτοι τὸ ΒΔ τοῦ Πόντου, ἥς πρωτεύουσα ἦν ἡ Τόμος ἢ Τόμοι (ν. Τεμισδάρ). Ποταμοὶ δὲ τῆς χώρας ταύτης ἦσαν

ὁ Δρίνος, ὁ Μάργας, ὁ Κίμβρος ἢ Κέβρος, κλπ. Οἱ δὲ κάτοικοι, οἱ Μυσταὶ, διηροῦντο εἰς διαφόρους λαοὺς, ὧν οἱ ἐπιστάμοτατοι ἦσαν οἱ Τριβαλλοὶ (Δ), οἱ Πευκίνοι εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουναβίου· οἱ Κρώθυροι (Ν). — Ἐτι δὲ μνείας ἄξιον ἦν τὸ φρούριον Σιγιδιούνον (ν. Βελιγράδιον), εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Σαῦου εἰς τὸν Δούναβι· ὁ Ναῖσσος (ν. Νίσσα)· ὁ Οἶσκος· τὸ Δουρόστορον (ν. Σιλιστρία, βουλγαρικῇ δὲ Δίστερ)· τὸ Νοβιόδοουνον· ἡ Ὀδισσός, κτλ. (Στράβ. Ζ, 295. 318. 331).

Θρανίτης, ἴδ. Ναῦς.

Θρασύδουλος, 1) τύραννος τῆς Μηλήτου, φίλος τοῦ Κορινθίου Περιάνδρου (Ἡρόδ. Ε, 92), δι' ἐπιθεξίου δόλου τὰς ἐπιχειρήσεις τοῦ Λυδοῦ Ἀλυάττου κατὰ τῆς πατρίδος τοῦ ἀποκρούσας (Ἡρόδ. Α, 20). — 2) Ἐκ Συρακουσῶν, ἀδελφὸς τοῦ τυράννου Ἰέρωνος, διαδεχθεὶς αὐτὸν τῷ 467 π. Χ. Φρουρὰν ἔχων μισθωτῶν, ἐπεδόθη εἰς βίαια πρὸς τὴν κατὰ πείσεις, δι' ἧς ἐξαναστάντες οἱ Συρακούσιοι μετὰ τῶν συμμάχων τῶν μετὰ 11 μῆνας τὸν ἐξεδίωξαν, καὶ ἀπέθανε φυγὰς παρὰ τοῖς Λοκροῖς (Πολύβ. Ε, 9). — 3) Λύκου Ἀθηναίου, ἐκ τοῦ δήμου Στειρίας, ἐνθερμος καὶ δραστήριος πατριώτης, συνειργάσθη τῷ 411 π. Χ. μετὰ τοῦ Θρασύλλου παρὰ τῷ πρὸ τῆς Σάμου στρατῷ εἰς ἀνατροπὴν τῶν Ἰ' καὶ παλινορόθωσιν τῆς δημοκρατίας (Θουκ. Η, 73)· διεκρίθη δὲ πολλάκις καὶ εἰς μάχας ὑπὸ τὸν Ἀλκιβιάδην, ἰδίως ἐν Ἑλλησπόντῳ. Τριηραρχῶν κατὰ τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν, διετάχθη μετὰ τοῦ Θηραμένους νῆσάσθαι ἐκ τῶν κυμάτων τοὺς ναυαγούς, ἀλλ' ἐκωλύθη ὑπὸ τῆς τρικυμίας (Ξεν. Ἑλλ. Α, 6, 7). Ἐξορισθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀ', ἀπῆλθεν εἰς Θήβας, καὶ ἐκεῖθεν ὠργάνωσε καὶ εὐτόλμως ἐξέτελεσε τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν Ἀθηναίων (ἴδ. Τριάκοντα), μεθ' ὃ προέτρεψεν εἰς ψήρσιν ἀμνηστίας καὶ εἰς ἐπάνοδον εἰς τὸ ἀρχαῖον πολίτευμα (Ξεν. Ἑλλ. Β, 4. — Πλούτ. Λυσ. ΚΑ). Ἐπροσπάθηε νὰ συν-

ἔσθ' ὁ δὲ δὲσμὸν φιλίας μεταξὺ Ἀθηναίων καὶ Θηβαίων, καὶ τῷ 394 ἐστρατεύει ἐν Βοιωτίᾳ καὶ πρὸ τῆς Κορίνθου· τῷ δὲ 391, πεμφθεὶς εἰς Βυζάντιον, ἀποκατέστησεν ἐν Θάσῳ καὶ ἀλλὰ τοῦ τὴν δημοκρατίαν καὶ τῶν Ἀθηναίων τὴν ἐπιρροήν· ἀλλ' ἴσως ἀντιπάλων τοῦ φθόνου, τὸν διέβαλεν ἐπὶ καταχρήσει καὶ λεηλασίᾳ συμμαχικῶν κτημάτων, καὶ ὅτι ἐδέχθη προτάσεις τοῦ συνοδούντος αὐτὸν Ἑργακλέους πρὸς προδοσίαν. Ἐν ᾧ δὲ παρυσκευάζετο νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῆς Ρόδου, οἱ κάτοικοι τῆς Ἀσπένδου, ἀγανακτοῦντες διὰ βιαιοπραγίας τῶν στρατιωτῶν του, τὸν ἐδολοφόνησαν ἐντὸς τῆς σκηνῆς του (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 5, Δ, 8, 25. — Διόδ. 10, 94) ὁ δ' Ἑργακλῆς, καταδικασθεὶς, ἐθανατώθη. — 4) Ἐκ τοῦ Ἀττικοῦ δῆμου Κολυττοῦ, συμπράξας τῷ ἀνωτέρῳ εἰς τῶν Ἀθηναίων τὴν ἀπελευθέρωσιν, μεγάλως ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν Θηβαίων. Ὑπέστη δὲ δίκας πολλὰς (Δημοθ. Τιμ. 741). Ὅκτὼ δὲ πλοῖα μεθ' ὧν ἐπέμφθη εἰς Μικρὰν Ἀσίαν, συνελήφθησαν πάντα ὑπὸ τοῦ Ἀνταλκίδου.

Θρασύλος (ἢ Θράσυλλος), 1) Στρατηγὸς Ἀθηναῖος περὶ τὸ τέλος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἰδίως διαπρέψας ὡς ὑπέρμαχος τῆς δημοκρατίας συγχρόνως τῷ Θρασυβούλῳ. Πολλάκις ἐν μάχαις διακρίθει, ἐπέμφθη μετ' ἄλλων 9 καὶ μετὰ τοῦ στόλου εἰς Ἐφεσον μετὰ τὴν ἥτταν τοῦ Ἀντιόχου. Εἰς δὲ τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν, καίτοι νικήσας ἐνθα διώκει 15 τριήρεις, κατηγορήθη ὑπὸ τῶν συστρατῆγων του ὡς ἀμελήσας νὰ περισώσῃ ἐκ τῶν κυμάτων τοὺς ναυαγούς, καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον (Θουκ. Η, 73, 100. — Ξεν. Ἑλλ. Α, 2, 4. 5. — Πλούτ., Ἀλκ. ΚΘ). — 2) Πρόδιος ἐκ Ρώμης τὸν Τιβέριον εἰς τὴν ἀστρολογίαν μνησας, μετέπειτα δὲ καταδιωχθεὶς. Ἐγραψε δὲ καὶ περὶ Πλάτωνος τὰ ἔργα αὐτοῦ διαιρέσας εἰς τετραλογίας (Tac. Ann. VI, 26. — Surt. Tib. XIV).

Θρασύμαχος, 1) ἐκ Χαλκηδόνος,

ἦλθε τῷ 430 π. Χ. εἰς Ἀθήνας, καὶ ἐπεδόθη τὸ πρῶτον εἰς τὴν φιλοσοφίαν, εἶτα δ' εἰς τὴν ῥητορικὴν καὶ τὴν διδασκαλίαν αὐτῆς. Τὸ ὄφος του μαρτυρεῖται ὡς εὐφραδὲς καὶ ἁρμονικὸν (Cic. Or. XII, 39. XIII, 41). Ὁ Πλάτων τὸν συγκαταριθμεῖ μετὰ τῶν σοφιστῶν καὶ ψέγει τὰς φιλοσοφικὰς αὐτοῦ θεωρίας. Μόνον ἀποσπάσματα τινὰ σώζονται τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ, ὅλων ῥητορικῶν. Ἐλέγετο δ' ὅτι πρὸς τὴν ζωὴν δυσανασχετῶν, ἠτύχητόνησεν ἀπαγχνήσις (Ἀθην. Ι. σ. 454). — 2) Φιλόσοφος Κορίνθιος, διδάσκαλος Στίλπωνος τοῦ Μεγαρέως (Δ. Λαέρτ. Β, 103).

Θρασυμήδης, 1) υἱὸς ἀνδρείου τοῦ Νέστορος ἐκ τῆς Ἀναξιδίαις, μετὰ τοῦ πατρὸς του εἰς Τροίαν ἀπελθὼν καὶ ἐπανελθὼν ἐνταφιασθεὶς δ' εἰς Πύλον τῆς Μεσσηνίας (Ὀμ. Ἰλ. Ι, 81. Ξ, 10, Π, 321. Ὀδ. Γ, 39, 414, 442, 448). — 2) Πάριος γλύπτης, κατασκευάσας χρυσελεφάντινον ἄγαλμα τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν Ἐπιδαύρῳ (Πaus. Β, 27) τὸ ἥμισυ μέγεθος ἔχον τοῦ Φειδίακου Διὸς, καὶ ὑπὸ τινων τῷ Φειδίᾳ ἀποδοθέν.

Θράσων, 1) Ἀθηναῖος, βοηθῶν τοὺς φυγάδας Θηβαίους εἰς τὴν ἀποβολὴν τῶν Σπαρτιατῶν, καὶ τότε Θηβαίους λίαν ἀγαπήτορας (Δημ. π. Στεφ. σ. 237). — 2) Γλύπτης περὶ τὰ 320 π. Χ., χαλκὰ ἄγαλματα ἀθλητῶν, καὶ ἀναθήματα κατασκευάσας (Στράβ. ΙΔ, 641. — Pl. XXXIV, 8, 19).

Θρήνος, ἴδ. Λυρική ποίησις.

Θρηνοδὸς, ἴδ. Κήδευσις.

Θρησκεία. Ἡ ἀρχικὴ Πελασγικὴ θρησκεία ἦν κυρίως φυσιοκρατικὴ, θεοποιουμένων οὐχὶ τῶν ἀντικειμένων αὐτῶν, ἀλλὰ τῶν δυνάμεων αἵτινες ἐν αὐτοῖς φαίνονται ζῶσαι καὶ ἐνεργοῦσαι. Ἐπλάττε δὲ τοὺς θεοὺς καθ' ὁμοίωσιν τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀνθρωπίνως σκεπτομένους καὶ πράττοντας, καὶ ὡς τῶν θεῶν ἰδίας ἐνεργείας ἐξελάμβανε πάντα ὅσα προσέβαλλον τὰς αἰσθήσεις. Καθ' ὅσον δὲ ἀνεπτύσσεται τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, κατὰ τοσοῦτο καὶ ἐν τοῖς θεοῖς αὐτοῦ ἐβλεπε τοὺς

ἐργάτας οὐ μόνον τῆς φυσικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς ἠθικῆς τάξεως. Οὕτως ἡ Δήμητρα, ἡ γῆ μήτηρ, ἀπὸ τῆς θεᾶς τῶν φυτῶν καὶ τῆς χορηγοῦ τοῦ σίτου ἐγένετο ἡ εὐρέτρια καὶ προστατίς τῆς γεωργίας, ἡ ἰδρυτής τῶν μονίμων οἰκήσεων, τοῦ γάμου, τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς ἠθικῆς τάξεως. Ἡ μετατροπὴ καὶ ἀνάπτυξις αὕτη, προῖον πολλῶν αἰώνων βεβαίως, συμπίπτει μετὰ τῶν χρόνων καθ' οὓς αἱ μακροὶ πλανήσεις καὶ συγκρούσεις τῶν παναρχαίων πατριαρχικῶν φυλῶν ἀνέπτυξαν τὸν κυρίως Ἑλληνικὸν βίον, περίπου κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Δωρικῆς εἰσβολῆς. Ἐν ταῖς Ὀμηρικαῖς ποιήσεσιν, αἵτινες πιθανῶς οὐ πολὺ ἀπέχουσι τοῦ χρονικοῦ ἐκείνου ὁρίου, οἱ θεοὶ ἔχουσι ἤδη ἐντελῶς προσωπικοὺς χαρακτήρας, καὶ σπανίως μόνον ἐτι ἀπαντῶνται, ὡς πρὸς τινὰς ἔχνη τῶν συμβολικῶν αὐτῶν αἰνιγμῶν. Ἡ παρ' Ὀμήρῳ θεολογία μένει καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα, τοῖς ἱστορικοῖς χρόνοις, ἡ αὕτη, πλὴν σπανίων τινῶν ἀλλοιώσεων περὶ τὸν χαρακτήρα τινῶν τῶν θεῶν, ἢ ἀλλοίων τινῶν κατὰ τόπον δογμάτων, ἀναπτυσχθέντων συγχρόνως πρὸς τοὺς φυσικοὺς χαρακτήρας τῶν διαφόρων χωρῶν, ἢ τῶν διαφόρων φυλῶν τὸν ἠθικὸν χαρακτήρα καὶ τὴν ἀντίληψιν. Ἰσως δὲ συνετέλεσαν καὶ αἱ Ὀμηρικαὶ ποιήσεις, καὶ αἱ μετ' αὐτὰς, ἰδίως αἱ τοῦ Ἡσιόδου, εἰς συγχώνευσιν τῶν τοπικῶν τούτων δογμάτων εἰς μίαν γενικὴν ἔθνικὴν τῶν Ἑλλήνων θρησκείαν. Τινὲς ὑπέλαβον ὅτι ἕκαστον μέρος εἶχε κατ' ἀρχὰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ θεότητα, καὶ ὅτι διὰ τῆς ἐπικοινωνίας συνηνώθησαν μετὰ ταῦτα πᾶσαι βαθμὴδὸν εἰς ἓνα κοινὸν Ὀλύμπον. Ἀλλ' αὕτη ἐστὶ βεβαίως ἐσφαλμένη θεωρία, διότι ἡ πολυθεΐα ἐστὶν ἡ ἀναγκασία τῆς φυσιολατρίας συνέπεια. Ἐπίσης δ' ἀνυπόστατος ἐστὶν ἡ εἰκασία ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ θρησκεία προῆλθεν ἑξ ὧθεν, ἢ ἐξ Ἀσίας ἢ ἐξ Αἰγύπτου, εἰ καὶ σχέσεις τινὲς θρησκευτικαὶ ὡς ἐκ τῆς γειτνιασεως βεβαίως δὲν ἐπέλειπον· τινὲς μάλιστα θεότητες δύνανται ἴσως νὰ καταδειχθῶσι καὶ ὡς

ξένης καταγωγῆς, ὡς ἡ Ἀφροδίτῃ Ἀσιανῇ, ἡ Ἀθηνᾶ (Νηθ) Ἰσως Αἰγυπτιακῆς· ἀλλὰ τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα μετέβαλεν οὕτω τὴν χαρακτῆρα καὶ τὴν φύσιν αὐτῶν, ὥστε μεταποιούντο εἰς ἰθαγενεῖς. Ἐπὶ τῆς παραμυθίᾳ ὅμως τῆς Ἑλλάδος αἱ ἑξῶθεν εἰσαγόμενοι λατρεῖαι δὲν ἡλλοίουν τὸν χαρακτῆρα τῆς καταγωγῆς των. Ἡ Τιτανομαχία ἐστὶ τὸ σύμβολον τῆς ἀντικαταστάσεως ἐκείνης τῆς Ἑλληνικῆς θρησκείας ἀντὶ τῆς παναρχαίου φυσιολατρικῆς. Οἱ Ἕλληνες ἐπίστευον ἐτι πρὸ τῶν θεῶν οὓς ἐλάτρευον ἄλλοι ἥρχον, ὁ Κρόνος (ἡ ἀναρχος αἰωνιότης) μετὰ τῶν Τιτάνων (τῶν ἀκατονίστων ἀρχικῶν δυνάμεων τῆς φύσεως), ὑποκύψαντες εἰς τὸν Δία καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ, τοὺς θεοὺς τῆς τάξεως τοῦ νόμου καὶ τοῦ δικαίου. Μετὰ τὸν θρίαμβον δὲ τοῦ Διὸς, οἱ μὲν τῶν Τιτάνων ἐδωσμεύθησαν εἰς τὸν Τάρταρον, οἱ δ' ὑπετάγησαν εἰς τὸν νέον νόμον, καὶ ὁ Ζεὺς συμπάρελαβεν εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ παντὸς τοὺς δύο τοῦ ἀδελφοῦ, τὸν Πλούτωνα καὶ τὸν Ποσειδῶνα. Τινὲς θεότητες, ἄμμεσον ἔχουσαι τὴν σχέσιν μετὰ τῆς φύσεως, ὡς αἱ τῆς θαλάσσης, τῶν ποταμῶν, τῶν θασῶν, διετήρησαν μὲν τὸν φυσιολατρικὸν χαρακτῆρά των, ἀλλ' ἐν ὑψηλοτέρᾳ τάξει καὶ ἀρμονίᾳ, ὑπὸ τοῦ Διὸς τὸν ὑπέρτατον νόμον. Ἐν Ὀμήρῳ ὁ Ὀλύμπιος παρίσταται ὡργανωμένος ἐντελῶς κατὰ τὸ τότε παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἐπικρατοῦν πολιτικὸν σύστημα. Ὁ Ζεὺς ἐστὶν ὁ βασιλεὺς τῶν θεῶν· παρ' αὐτῷ δὲ κάθηται Βουλὴ τῶν ἀνωτάτων θεῶν, ἔχουσα δικαιώματα ἀναγνωριζόμενα ὑπὸ τοῦ Διὸς. Εἰσὶ δὲ οὗτοι οἱ Ὀλύμπιοι, τῷ Διὶ παροικοῦντες, ὁ Ἀπόλλων, ὁ Ἄρης, ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Ἑρμῆς, ἡ Ἥρα, ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ Ἀρτεμις, ἡ Ἀφροδίτη καὶ ὁ ἐν τῇ θαλάσῃ οἰκῶν Ποσειδῶν· εἰς τούτους προσετέθη μετὰ ταῦτα καὶ ἡ Ἑστία, ὥστε ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις ἐλέγοντο οἱ δώδεκα θεοί. Ἐνίοτε δὲ συγκαλεῖ ὁ Ζεὺς καὶ πάντας τοὺς θεοὺς εἰς ἀγορὰν, μὴ ἐξαιρουμένων οὐδὲ τῶν ποταμίων,

οὐδὲ τῶν νυμφῶν τῶν ῥυάκων καὶ δασῶν (Ὀμ. Ἰλ. Υ', 4). Ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Πλούτων εἰσὶν ἐν τῇ θαλάσῃ καὶ ἐν τῷ Ἄδῃ, τι ὁ Ζεὺς ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ἀναγνωρίζοντες αὐτοὺς τὴν ὑπεροχὴν. Καὶ οἱ λοιποὶ δὲ θεοὶ εἰς τὰς τρεῖς ταύτας κατηγορίας ἀνήκουσι. Μετὰ τῶν καταχθονίων θεῶν συναριθμοῦνται καὶ οἱ χθόνιοι, οἱ ἐφορῶντες τὴν γῆν καὶ τὴν κάτωθεν αὐτῆς προερχομένην βλάστησιν, δι' ὃ καὶ ἡ κόρη τῆς Δήμητρος ἐστὶ τοῦ Πλούτωνος ἡ γυνή. Ὑποδιηγούντο δ' οἱ θεοὶ καὶ εἰς πρωτίστους καὶ δευτερεύοντας· οὗτοι δὲ ἐμφαίνουσι τὸ πλεῖστον ἰδιαίτερα μέρη ἢ ιδιότητας τῶν πρωτίστων θεῶν, ὡς αἱ Μοῖραι, ἡ Τύχη, ἡ Δίκη, αἱ Ὠραι εἰσὶν ιδιότητες τοῦ Διὸς, ἡ Νίκη τῆς Ἀθηνᾶς, ἡ Ἥδη πάντων τῶν θεῶν ἀνεξαίρετως. Κατὰ μέρος αἱ δευτερεύουσαι αὐταὶ θεότητες ἔχουσι τὴν ἰδίαν αὐτῶν προσωπικότητα, εἰσὶν αὐτοῦσαι, καὶ εἶχον ἐξ ἀνωτάτων χρόνων ἰδίαν λατρείαν, ὡς αἱ Ὠραι, αἱ Χάριτες· κατὰ μέρος δὲ εἰσὶ μὲν προσωποποιήσεις, ἀλλ' ἄνευ λατρείας, πλὴν ἐνίοτε καὶ μέχρι τινὸς κατὰ χρόνους μεταγενετέρους. Οἱ θεοὶ ὧν μνημονεύει ὁ Ὅμηρος λατρεύοντο καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ μετέκρινον ἢ ἥττονος λατρείας ἀπελάμβανον ἐνίοτε τινὲς αὐτῶν κατὰ μέρη, ἀναλόγως τοῦ ἐξαιρετικοῦ σεβασμοῦ ὅστις ἐν ἀρχαιοτάτοις χρόνοις ἀπεδίδετο αὐτοῖς εἰς τινὰς τόπους ἢ ὑπὸ τινων φυλῶν. Συνήθως δ' εἶχεν ἕκαστον μέρος μίαν πρωτεύουσαν λατρείαν, ὡς αἱ Ἀθῆναι τὴν τῆς Ἀθηνᾶς, οἱ Δεῖλοι τὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, τὸ Ἄργος τὴν τῆς Ἥρας, κτλ., καὶ εἰς ταύτην αἱ πλεῖσται θρησκευτικαὶ τιμαὶ ἀπεδίδοντο. — Ἡ θρησκευτικὴ πίστις ἦν ἰσχυρά παρὰ τῷ λαῷ τοῦλάχιστον, καὶ ἀκλόνητος μέχρι τῶν Περσικῶν καὶ μετ' αὐτά, ὅτε τοῖς θεοῖς ἀπέδιδον μετ' εὐλαβοῦς εὐγνωμοσύνης οἱ Ἕλληνας τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος τῶν ἀπὸ τοῦ ξένου ζυγοῦ. Ἀλλ' ἡ πρόοδος τῆς διανοητικῆς ἀναπτύξεως ἤρχισεν ἐπαισθητὴν ποιοῦσα τὴν ὕλικήν τοῦ θρησκευτικοῦ φύσιν, παρεκτραπέντος διὰ τοῦ χρόνου

εἰς ἐξωτερικὰς μᾶλλον ἐθιμοταξίας, καὶ μὴ ἱκανοποιούντος τὰς ἀξιώσεις τοῦ πνεύματος. Καὶ ἡ ἀνάπτυξις προσέτι τῆς φιλοσοφίας, ἥτις ἀπὸ τοῦ 600 π. Χ. εἶχεν ἀρχίσει καλλιεργούμενη εἰς τὰς Ἰωνικὰς ἀποικίας συνετέλεσε καὶ αὐτὴ εἰς τὸ νὰ κλονίσῃ, — ἀλλὰ κυρίως μόνον ἀπὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, τῆς ὁλεθρίας ταύτης ἀφειρηθείας τῆς παρακμῆς τῆς Ἑλλάδος, — ὑποσκάπτουσα σπουδαίως τὸ θρησκευτικὸν αἰσθημα πρῶτον παρὰ τοῖς λογίοις, καὶ ἀπ' αὐτῶν ἡ ἀσέβεια μετέβη κατ' ὀλίγον καὶ εἰς τὸν λαόν, συνεπιφέρουσα καὶ τὴν ἀφεικτον ἐπαδὸν τῆς, τὴν χαλάρωσιν τῶν ἡθῶν, ὡς καὶ τὴν ἐτέραν, τὴν δεισιδαιμονίαν. Εἰς ταύτην δ' ἐδίδον τροφήν τὰ ὀρφικά καὶ ἄλλα μυστήρια (Ἰδ.). Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι, καὶ ἕνεκα τῆς πρώτης καταγωγῆς αὐτῶν ἐκ Πελασγῶν καὶ ἐκ Ὑρηνῶν, καὶ ἕνεκα τῆς ἡθικῆς ἐπιρροῆς ἣν οἱ Ἕλληνες ἐπ' αὐτῶν ἐξήσκουν, εἶχον κυρίως τὴν αὐτὴν μετὰ τῶν Ἑλλήνων θρησκείαν. Ἐνεκα τῆς ἥττον ζωηρᾶς φαντασίας τῶν ὅμως ὀλιγώτεροι μῦθοι ἐμπεριέχονται εἰς τὰς περὶ τῶν θεῶν παραδόσεις τῶν. Διετήρησαν δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἀνωτάτης αὐτῶν ἀρχαιότητος τὴν λατρείαν ἰδιαίτερον τινῶν θεοτήτων τῆς γεωργικῆς καὶ τῆς ποιμενικῆς, καὶ προσέτι εἶχον τὴν τάσιν νὰ προσωποποιῶσι καὶ νὰ θεοποιῶσι καὶ πᾶσαν οἷαν δήποτε ἀφηρημένην ἰδέαν, οἷον τὴν ἀρετὴν, τὴν εὐποιάν καὶ εἴ τι ἄλλο, μέχρις οὗ κατήντησαν νὰ θεοποιῶσι καὶ τοὺς αὐτοκράτορας, καὶ οὐχὶ πάντοτε τοὺς ἀρίστους.

Θρία. δῆμος ἀνατολικῶς τῆς Ἑλευσίνος ἐν τῷ Θριασίῳ πεδίῳ, δι' οὗ διήρχετο ἡ πομπὴ τῶν Ἑλευσινίων, δι' ἣ καὶ τὸ Δίπυλον ἐν Ἀθήναις, ἐξ οὗ ἡ πομπὴ ἐξήρχετο, ἐλέγετο καὶ Θριάσαι πύλαι (Ἡρδ. Η', 65. Θ, 17. — Θουκ. Α, 114. — Στράβ. Θ, 392, 395).

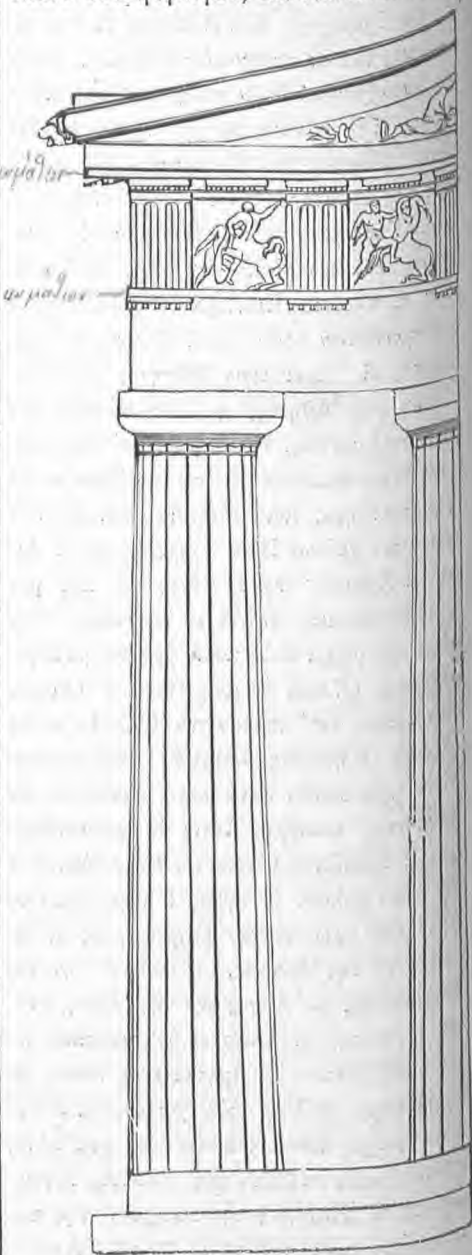
Θρίαμβος, πομπὴ Βακχικὴ (Σουῖδ. λ. Ῥύττειν). Παρὰ Ῥωμαίοις ἡ ἐπίδειξις ἢ εἰσελάσις τοῦ νικηφόρου στρατηγοῦ μετὰ μᾶ-

χην περατώσασαν τὸν πόλεμον, καὶ εἰς ἣν ὑπὲρ τοὺς 5,000 ἐχθροὺς ἐφόνευσε. Παρηκολουθεῖτο δὲ ὑπὸ τῶν αἰχμαλώτων καὶ τῶν λαμπροτέρων λαφύρων, καὶ διήρχετο ὑπὸ ὥραιαν ἀψίδα ἥτις ἐν τοῖς πρώτοις χρόνοις κατηδαφίζετο μετὰ ταῦτα, ἐπὶ δὲ τῶν αὐτοκρατόρων ἀνηγείρετο μόνιμος.

Θρίκς. ἴδ. Ἑρμῆς.

Θριγγός, τὸ ἐπὶ τῶν κίωνων καθήμενον μέρος τῆς ὀροφῆς (ἴδ. Νάος. Κίον). Εἰς τὸν δώριον ρυθμὸν τὸ πρῶτον μέρος κάτωθεν ἦν τὸ ἐπιστύλιον, ἀντιστοιχοῦν εἰς τὴν ἐν τῇ ξυλοδομίᾳ ἐπικειμένην δοκόν. Ὑπὲρ αὐτὸ δ' ἔκειτο ἡ ζώνη ἢ διάζωμα, ἐμφαίνουσα τὰς κεφαλὰς τῶν ἐπικαθημένων τῇ κατωτέρᾳ ἐγκαρσίῳ δοκῶν, διαγεγλυμμένας εἰς τριγλύφους, ἐχοῦσας τρεῖς καθέτους ῥάβδους, καλουμένας μηρούς· ὑφ' ἐκάστην δ' ἐξ αὐτῶν ἔξσταγόνες παρίστων τὸ ἐκ τῆς κεφαλῆς τῆς ξυλίνης δοκοῦ σταλάζον ὕδωρ ἦσαν δ' αἱ σταγόνες αὗται ἀνάγλυφοι ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου, ὡς καὶ τὸ ὑπὲρ αὐτὰς ἐπίπεδον ῥαβδίον, τὸ λεγόμενον κεφαλὴ τῶν τριγλύφων, καὶ ἡ ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς εὐρυτέρα ταινία, τὸ κυμάτιον. Συνήθως δὲ ἐτίθετο ἀνὰ μία τρίγλυφος ὑπὲρ ἕκαστον κίονα καὶ ἐν τῇ μέσῃ μεταξὺ δύο κίωνων. Τὸ δὲ μεταξὺ δύο τριγλύφων διάστημα, ἐν τῇ ξυλοδομίᾳ πιθανῶς κατ' ἀρχὰς κενόν, εἶτα δὲ διὰ σανίδων, ἴσως καὶ καταγράφων κλειόμενον, κλείεται ἐν τοῖς λιθοκτίστοις ναοῖς διὰ μαρμαρίνων πλακῶν, αἵτινες καλοῦνται μετόπαι, καὶ κοσμοῦνται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δι' ἀναγλύφων. Οἱ τοῖχοι δὲ τῶν ναῶν, εἰς τὸ μέρος τὸ ἀντιστοιχοῦν εἰς τὰ κιονόκρανα, ἢ ἐν μεγάλοις ναοῖς τὸ εἰς τὸ κυμάτιον τοῦ ἐπιστυλίου, ἔχουσι τὴν ἐπικρανίτιδα, ἥτοι ἐπίσης κυμάτιον, πολλάκις διὰ κεχρωματισμένου μαίαν-

πῶν, ζώνην συνεχῆ ἀναγλύφων, τὴν ζωφόρον. Ἀπὸ τοῦ περιστυλίου δ' εἰς τὸν τοῖχον ὑπὲρ τὴν ζωφόρον, ἢ εἰς μικροὺς ναοὺς ἐπάνω τῶν τριγλύφων, ἐκτείνονται αἱ δοκοί.

δουροδόκοι, καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν τετράγωνα φανώματα, ἢ κοίλως ἐγγεγλυμμένα, ἢ διὰ περιαιρετῶν κεράμων (ὡς εἰς τὸ

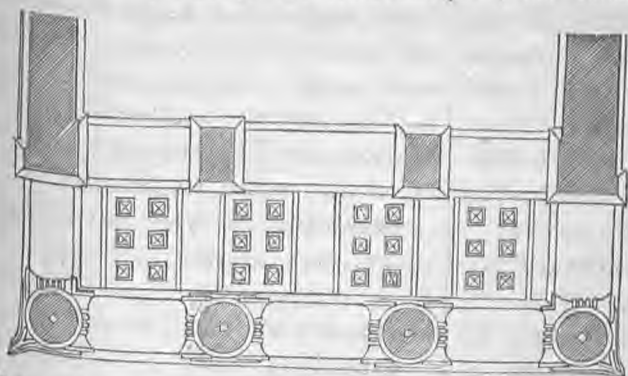
Κοίλαν δροσὶν κυμάτιον

δρου κοσμοῦμενον, καὶ ἐνίοτε ὑπὲρ αὐτὸ, ἀντιστοιχοῦσαν πρὸς τὴν σειρὰν τῶν μετ-

θησείον) κεκαλυμμένα. Ἡ δὲ στέγη τοῦ ναοῦ, προκλινῆς πρὸς τὰς δύο μακρὰς πλευρὰς, ἀποτελεῖ εἰς ἐκάστην τῶν δύο ἄλλων

ζωφόρος, πολλάκις κατάγλυφος, καὶ ἐπὶ ταύτης τὸ γέισον προέχον, κοῖλον δὲ κάτωθεν, καὶ ἐπικαθήμενον ἐπὶ σειρὰς μακρὰς

προεχόντων κύβων, οἵτινες καλοῦνται ὀδόντες, τὰ δὲ μεταξύ αὐτῶν διαστήματα μετοχαί. Ἐπεται δὲ ἄνωθεν κυμάτιον, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἡ ὑδρορροή. Ὁ δὲ ἰων. τοίχος, κρηπίδα ἔχων ὡς οἱ κίονες, ἔχει καὶ ἀντικρυ τῶν ἐπιστυλίων ζώνην, ἢ ἐπικρανίτιδα, ἔχουσαν κόσμημα ὡς τὸ

κάθετον τρίγωνον, τὸ λεγόμενον ἀέτωμα ἢ ἀετὸν, οὗ τὸ ἐμβαδὸν ἢ τύμπανον, λίαν ταπεινὸν εἰς τοὺς δωρίους ναοὺς, καὶ ἔχον ὑπὲρ τὰ δύο ἄνω σκέλη τὴν ὑδρορροήν, ἐκοσμεῖτο οὐ σπανίως δι' ὠραίων γλυ-

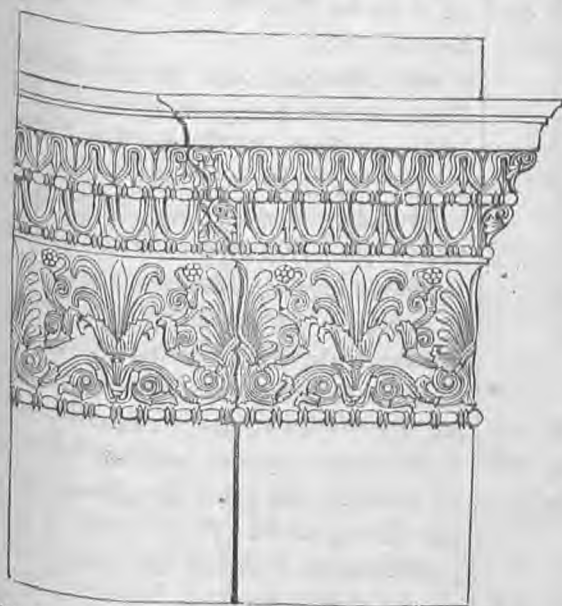
τοῦ ἐπιστυλίου, ἢ, ἂν τοῦτο δὲν ἔχωσιν οἱ κίονες, ἀπλοῦν κυμάτιον.

Θρόνιον, πρωτεύουσα ὠχυρωμένη τῶν Ἐπικνημιδίων Λακρῶν, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Βοαγρίου. Τῷ 429 π. Χ. τὴν ἐκυρίευσεν ὁ

Ἀθηναῖος στρατηγὸς Κλεόπομπος.

Ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου οἱ Φωκεῖς τὴν ἐληλάτησαν, εἴτα δὲ πάλιν ἀνέλαβε (ν. Καινούργιο) (Ὁμ. Ἰλ. Β, 533.—Θουκ. Β, 26).

Θρόνος, ἡ ἐπίσημος ἔδρα τῶν βασιλέων, καὶ ἐπομένως καὶ τῶν μεγάλων θεῶν, ὑπὸ τῆς τέχνης πολλάκις μεγαλοπρεπέστατα κεκοσμημένος. Οὕτως ὁ τοῦ χαλκοῦ κίονος, τοῦ παριστάντος τὸν Ἀπόλλωνα ἐν Ἀμύκλαις, ἦν τορευτὸς, ἔργον τοῦ Λακεδαιμονίου Βαθυκλέους, ἔχων ἀντὶ ποδῶν ἀγάλματα Ὠρῶν καὶ Χαρίτων, ὅλος κατάγλυφος καὶ ἐπὶ τοῦ ἑρείσματος ἔχων πάλιν κατεργασμένα ἀγάλματα (Παυσ. Γ, 18. 19). Ὁ δὲ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ

πικτῶν συμπλεγμάτων. Εἰς δὲ τὰς οἰκοδόμας τοῦ Ἰωνικοῦ ἢ Κορινθιακοῦ ρυθμοῦ τὸ ἐπιστύλιον διαιρεῖται εἰς τρεῖς καλυμμένας ταινίας, τὰς ἄνω προεχούσας ὑπὲρ τὰς κάτω, καὶ λήγει ἄνω εἰς κυμάτιον κατάγλυφον συνήθως καὶ κανόνα, καὶ ὑπὲρ τοῦτον ἡ

κολοσσιαίου Διὸς, ἀριστοῦργημα τοῦ Φειδίου, ἦν χρυσελεφάντινος μετὰ καὶ ἐδένου καὶ πολυτίμων λίθων κεκοσμημένος· οἱ πόδες δὲ παρίστων ἕκαστος ἐξ χρυτῶν Νικῶν ἀγάλματα, καὶ ὁ ὅλος θρόνος, ἢ ἔδρα, αἱ χεῖρες, τὸ ἑρέισμα, ἐκοσμοῦντο ὑπὸ ἀναριθμητῶν

χρυσῶν ἀναγλύφων καὶ συμπλεγμάτων φυσικοῦ μεγέθους, καὶ ἐπὶ τῶν τοίχων τῶν στερεοῦντων τὸ μεταξὺ τῶν ποδῶν διάστημα διέπρεπον ζωγραφίαι τοῦ ἐπισήμου ζωγράφου Παναίνου (Παυσ. Ε, 11). Εἶχε δ' ὁ θρόνος καὶ ὑποπόδιον ὅπερ ἐκαλεῖτο θρήνος.

Θυάδες, ἰδ. Διόνυσος. Θυῖα.

Θυάμις, ποταμὸς τῆς Ἠπείρου, ἐκβάλλων, ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου, ἀπέναντι τῆς Κερκύρας (Θουκ. Α, 46. — Στρεβ. Ζ, 324).

Θυάμος, ὄρος τῆς Ἀκαρνανίας (ν. Σπαρτοβοῦνι), Ν τοῦ Ἀμφιλοχικοῦ Ἀργούς (Θουκ. Γ, 106).

Θυάτειρα, ἐπίσημος πόλις τῆς Β Λυδίας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Λύκου, φημιζομένη δι'

ἃ εἶχεν ἐργοστάσια πορφύρας, καὶ διὰ τὴν ἀβρότητα τῶν ἡθῶν τῶν κατοίκων τῆς. Ἦν ἡ ἔδρα μιᾶς τῶν πρώτων χριστιανικῶν κοινοτήτων (Στρεβ. ΙΓ, 625).

Θυέλλα, ἰδ. Ἀρπυιαί.

Θυέστης, ἰδ. Ἀτρεΐδης. Ἀγαμέμνων.

Θυῖα, 1) θυγάτηρ τοῦ Κασταλίου ἢ τοῦ Κηφισοῦ (Ἡρόδ. Ζ, 48), μήτηρ τοῦ Δελφοῦ ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος, πρώτη τῷ Διονύσῳ θύσασα, καὶ ὄργια αὐτῷ τελέσασα. Κατ' αὐτὴν δὲ Θυιάδες ὠνομάζοντο καὶ αἱ Ἀθηναῖαι αἱ

κατ' ἔτος εἰς τὸν Παρνασσὸν Διονυσιακά ὄργια τελοῦσαι μετὰ τῶν ἐν Δελφοῖς Θυιάδων, αἵτινες ἦσαν ἱέρειαι ὡς αἱ Βάκχαι. "Οὔτε ὁ Ξέρξης ἐπήρχετο, οἱ Δελφοὶ ἔθυσαν ἐν τῷ ἱερῷ αὐτῶν εἰς τοὺς ἀνέμους, διότι τὸ ὄνομα αὐτῶν κυρίως σημαίνει αἱ ὁρμῶσαι (Ἡρόδ. Ζ, 178). Διὰ τοῦτο συνεδέοντο καὶ μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Δευκαλίωνος, ἐκ τοῦ Διὸς τεκοῦσα τὸν Μακεδόνα.

Θύλακος, ἐν γένει σακχία, ἰδίως δὲ καὶ πλατεῖται περισκελίδες ἃς οἱ βάρβαροι ἔφερον (Εὐριπ. Κυκλ. 682).

Θύμβρη, πόλις ἐπὶ τοῦ Θυμβρίου ποταμοῦ, Β. τῆς Τρωάδος, ἔχουσα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἀρχαιότατα ἐκλιπούσα. Παρ' αὐτῇ ὑπῆρχε λόφος Καλλιχολὼν (Ὀμ. Ἰλ. Κ, 430. Γ, 53. — Στρεβ. ΙΓ, 598).

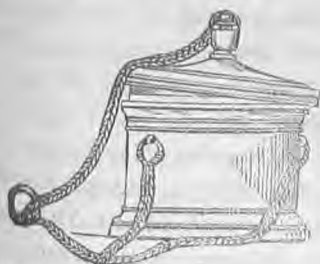

Θύμβρηρα, χώρα Λυδική παρὰ τῷ Πακτωλῷ, ἐνθα συνήρχοντο οἱ τοῖς Πέρσας ὑποκείμενοι λαοὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας (Ξεν. Κ. Π. ΣΤ, 2, 16. Ζ, 1, 45).

Θυμέλη, βωμός. Παρὰ δὲ τοῖς ποιηταῖς (Εὐριπ.) «Κυκλώπων θυμέλαι», τὰ λείψανα ἀρχαίων κυκλωπέων τειχῶν. Εἰς δὲ τὸ θέατρον (ἰδ.), ὁ ἐν τῷ κέντρῳ τῆς ὀρχήστρας βωμός, περὶ ὃν ἐκινεῖτο ὁ χορὸς, καὶ εἰς οὗ τὰς βαθμίδας ἵστατο ὁ ὁδηγὸς τοῦ χοροῦ. Ἐκ τῶν Ῥωμαϊκῶν θεάτρων, οὐδεμίαν πλέον σχέσιν ἐχόντων μετὰ τῆς λατρείας τοῦ Διονύσου, οὐδὲ χορὸν κεκτημένων, ὁ βωμός ἐξέλιπε, καὶ θυμέλη ἐλέγετο τὸ μέγρος ἐνθα ἵστατο ἡ μουσική, καὶ μεταγενεστέρως καὶ πᾶσα ἡ σκηνή.

Θυμιατήρ(ιον), 1) τὸ σκεῦος δι' οὗ πλὴν τοῦ θυμιάματος ὁ ἔρριπτον εἰς τὰς ἐσχάρας τῶν βωμῶν, ἐθυμιάζον τὰ ἀγάλματα καὶ διὰ τῆς χειρὸς (Δίλ. Π. 7. ΙΒ, 51), αὐτὸ τοῦτο ὁ παρέμεινε καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν ἐκκλησίαν. — 2) Θυμιατήριον ἡ

θυρήριον ὃ καὶ ἄλλως βωμὸς καλούμενος

ἀστερισμὸς τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου ὑπὸ τὸν σκορπίον, ἐκ 4 ἢ 7 ἀστέρων.

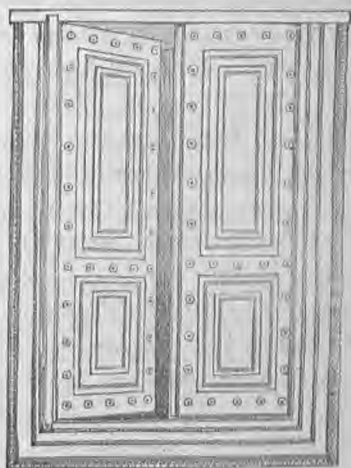
Θυροότης, 1) Γέρων Τρώες ('Ομ. Ίλ. Γ. 146). Κατὰ μεταγενεστέρους, ἡ σύζυγος αὐτοῦ Κύλλα, ἔσχε, καθ' ἣν ἡμέραν ἐγεννήθη ὁ Πάρις, υἱὲν καὶ αὐτὴ τὸν Μούνιππον, ὃν ἐθανάτωσεν ὁ Πρίαμος, διότι ὁ χρησμὸς εἶπεν ὅτι παιδίον κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην γεννηθὲν, θά ἐπέφερε τὸν ὄλεθρον τῆς Τρωάδος. Διὰ τοῦτο, μνησικακῶν ὁ Θυροότης, εἰσήγαγε τὸν Δούριον ἵππον εἰς τὸ Ἰλίου (Serv. ad. Virg. Aē, 2, 30).— 2) Υἱὸς Ὁξύνθου, δισέγγονος τοῦ Θησέως, τελευταῖος Θησεΐδης βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων (Ἰδ. Μέλανος). Κατ' αὐτὸν ὠνομάσθη ὁ δῆμος τῶν Θυμοιταδῶν.

Θυνιάς, 1) πόλις καὶ ἀκρωτήριον ἐν Θράκῃ εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον, ΒΔ τῆς Σαλμυδησοῦ (ν. Ὑνιάδα).— 2) Νῆσος πρὸς τῇ Βιθυνίᾳ ἐν Πόντῳ· εἶχε ναὸν Ἀπόλλωνος, καθ' ὃν καὶ ἀρχαιότερον Ἀπολλωνία ἐλέγετο.

Θυροσκόπος, Ἰδ. Τερεῖς.

Θύρα, ἡ εἰς δωμάτιον ἢ εἰς οἰκίαν εἴσοδος. Ἡ τελευταία ἐλέγετο Αὐλί(ει)ος ἢ αὐλί(ει)α θύρα· ἡ δ' εἰς πόλιν ἢ φρούριον εἰσάγουσα ἐλέγετο πύλη. Ἡ δ' ὀπίσθια θύρα τῆς οἰκίας ἐλέγετο παράθυρον ἢ παραθύριον· ἂν δ' ἔφερεν εἰς τὸν κήπον, κηπαία θύρα ('Αθῆν. ΙΕ, 6). Τὰ δύο πλεονα τῶν θυρῶν ἐλέγοντο σταθμοὶ καὶ φλῆται ('Ομ. Ὀδ. Ρ. 221), κυρίως, ὅμως φλῆα τὸ ἀνώφλιον, δ, μεθ' ὧν τῶν ἀρχιτεκτονικῶν αὐτοῦ κοσμημάτων ἐλέγετο καὶ ὑπέρυρον· τὸ δὲ κατώφλιον ἐλέγετο

βηλὸς, καὶ ποιητικῶς οὐδὰς. Τοῦτου εἰς τοὺς ναοὺς, προσέτι καὶ εἰς τὰς οἰκίας, ἐθεωρεῖτο βέδηλον καὶ δυσσίγων νὰ ἐπιβαῖναι τις διὰ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς, δι' ὃ καὶ αἱ εἰς τοὺς ναοὺς ἀγούσαι βαθυμίζες ἦσαν πάντοτε ἀριθμοῦ περιττοῦ, ὥστε καὶ δι' οὗ ποδὸς ἤρχετο τις τῆς ἀναβάσεως, διὰ τοῦ αὐτοῦ νὰ βᾶιναι καὶ εἰς τὸν βωμόν. Εἰς τῶν Ἰωνικῶν ναῶν τὰς θύρας, κατὰ τὸ ἄνω τῶν σταθμῶν, ἐκατέρωθεν τοῦ υπερθύρου προεῖχον δύο κοσμήματα καλούμενα ὧτα ἢ, κατὰ Βιτρούβιον, (III, 4) καὶ ἀγκῶνες. Εἶχον δ' αἱ μεγάλαὶ θύραι δύο φύλλα, ὑύρετρα λεγόμενα, κ λ ι

σιάδας ἢ σανίδες ('Ομ. Ὀδ. Ψ', 42) ὅτε ἦσαν ξύλινα, διότι πολλάκις, εἰς τὰ πολυτελεῆ οἰκοδομήματα, ἦσαν χαλκᾶ, ἐπίχαλκα ('Ηρδ. Α, 179) ἢ καὶ χρυσελεφάντινα. Ἐστερεοῦντο δ' εἰς τοὺς σταθμοὺς διὰ στροφῶν ἢ στροφίγγων, γιγγλύμων, θαιρών, καὶ ἠνοίγοντο ἀπὸ τῆς εἰσόδου κατὰ διάταξιν πάντοτε πρὸς τὰ ἐντὸς, δι' ὃ καὶ ἐνδοῦναι ἔλεγον ἐπὶ τοῦ ἀνοίγοντος τὴν θύραν ὅταν εἰσῆρχετο, ἐπισπάσασθαι δὲ ἢ ἐφελκύσασθαι ἐπὶ τοῦ κλείοντος αὐτὴν ὅταν ἐξῆρχετο. Ἐστερεοῦντο δὲ τὰ θυρώματα κάτω διὰ κατοχέων (Σοφ. Οἰδ. Γ.

136) εἰσερχομένων εἰς τὸν βῆλόν, καὶ πρὸς ἀλλήλα διὰ μαντάλων, κλειθρῶν (αὐτ. 1262, 1287, 1294), καὶ τὰ μείζονα προσέτι διὰ μοχλῶν εἰσερχομένων εἰς τοὺς πυθμένους τῆς θύρας, καὶ ὁ ἀνοίγων αὐτὴν ὤφριλεν ἀναμοχλεῦειν ἢ τὸν μοχλὸν παρὰ φέρειν (Εὐριπ. Μήδ. 1305). Καθ' Ὅμηρον δὲ (Ὀδ. Α, 442. Φ, 46) συνείχοντο τὰ κλειθρα τότε καὶ δι' ἑμάντος. Ἐπὶ τῆς ἐκτὸς δὲ ἐπιφανείας τὰ θύρωθρα εἶχον κρίκους, ἵνα ἐλκόμενα κλείωνται, λεγομένους ἐπιπαστήρας (Ἡρδ. ΣΤ, 91), οἵτινες ἐχρησίμευον καὶ ὡς ῥόπτρα (Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 4, 36.—Ἀρποκρ. ἐν λ.), δι' ὧν, ὁ θέλων νὰ εἰσέλθῃ εἰς οἰκίαν, ἔκοπτε τὴν θύραν ἐν Ἀθήναις, ἵνα τῷ ἀνοίγῃ, ἢ ἵνα εἰδοποιήσῃ τὸν ἐνοικοῦντα, ἢ, τούτων ἐλλειπόντων, διὰ ῥάβδου ἢ τῶν δακτύλων (Πλάτ. Πρωταγ. 151. 159), ἐν ᾧ ἐν Σπάρτῃ ἐσύριττε. Πρὸ τῆς θύρας ἐγράφετο πολλάκις, μάλιστα διὰ ψήφων κατὰ τοὺς Ῥωμαῖκούς χρόνους, ἢ προσφώνησις «Χαῖρε», ἢ καὶ «Εὐλαβοῦ» (πρόσεξον, φοβήθητι) τὴν κύνα (Cave canem), διότι οὐ σπανίως προσεδεῖτο κύων (Θεόκρ. 10, 42.—Ἀθῆν. Α, 4.—Ἀρστροφ. Θεσμ. 423 Λυσιστρ. 1217), καὶ ἐνίοτε καὶ δοῦλος παρεφύλαττε παρὰ τῇ αὐλῇ. Πρόθυρον δ' ἦν ἡ πρὸ τῆς θύρας στοά θυρῶν δὲ τὸ μέρος τῆς οἰκίας εἰς ἣν ἡ θύρα ἠνοίγετο (Σφκλ. Οἶδ. Τ, 1242. Ἡλκτρ. 328) ἐνθα ἦν καὶ τὸ θυρωρεῖον, δωματίον τοῦ θυρωροῦ (Πολυδ. Α, 77).

Θυργωνίδαι, δῆμος Ἀττικῆς, πιθαυῶς παρὰ τὴν Ἀφιδναν.

Θυρεᾶτις, ἡ Κυνουρία, τὸ τῇ Λακωνικῇ συνιρεῦον μέρος τῆς Ἀργολίδος (Θουκ. Β, 27. Δ, 56), οὐ πρωτεύουσα ἡ Θυρεᾶ (Ἡρδ. Α, 82) παρὰ τὸν ὁμώνυμον κόλπον (ν. Ἀστρος) Κατὰ τοὺς μεταξὺ Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων συνεχεῖς πολέμους, ὁ Κλεομένης, μετὰ τὴν ἐν Τίρυνθι νίκην (524 π. Χ.), κατέλαβε τὴν Θυρεᾶν (Ἡρδ. Α, 82. ΣΤ, 76). Τῷ 431 παρεχώρησαν οἱ Λακε-

δαίμονιοι τὴν χώραν εἰς τοὺς Αἰγινήτας, οὓς οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον ἐκβάλει τῆς νήσου τῶν ἀλλὰ μετὰ 7 ἔτη, κυριεύσαντες οἱ Ἀθηναῖοι τὴν πόλιν, τὴν ἐπυρπόλησαν, καὶ ἀπήγαγον τοὺς κατοίκους (Θουκ. Β, 27. Δ, 57. Ε, 41). Ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα ἀνεκτῆσαντο, βοηθεία αὐτοῦ, οἱ Ἀργεῖοι τὴν πόλιν (Παυσ. Β, 20, Ι, Ζ, 11, 2). Ἦσαν δ' αἱ Κυνουριεῖς, Πελασγοὶ Ἀρχάδες ἐκδιωρισθέντες ὑπὸ τῶν Ἀργείων (Ἡρδ. Η, 73).

Θυρεὸς, ἴδ. Ὁπλισμός.

Θυρίδες, ἴδ. Λακωνικῇ.

Θύριον καὶ Θούριον, πόλις τῆς Ἀκαρνανίας μετ' ἀκροπόλεως, ΝΑ τοῦ Ἀνακτορίου, περὶ μίαν ὥραν ἀπέχουσα τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου. Ἐνταῦθα συνήρχετο τὸ κοινὸν τῶν Ἀκαρνανῶν.

Θύρσος, ῥάβδος ἦν εἰς τὰς Διονυσιακὰς πομπὰς ἔφερον ὁ Βάκχος, ὁ ὁπαδὸς αὐτοῦ καὶ οἱ πανηγυρισταί. Ἄνω εἶχε κῶνον πίτυρος, διὰ τὴν χρησιμότητα τῆς ῥητίνης εἰς τὴν οἶνοποιάν, ἢ δέσμην φύλλων κισσοῦ.

φύλλων ἀμπέλου. Ἐλέγετο δ' ὅτι ὁ Βάκχος μετέβαλλε ποτε τοὺς θύρσους εἰς ὅπλα θανατηφόρα, ἐντὸς τῶν φύλλων ἐγκρύψας αἶγλῃ μὴν (Ἀθῆν. ΙΔ, 631.—Διόδ. Γ, 61. Δ, 4).

Θυσία, πᾶσα τοῖς θεοῖς γινομένη προσφορά ἱκετήριος ἢ εἰς ἐνδείξιν· εὐλαβείας ἢ εὐγνωμοσύνης, κατὰ τοῦτο τῶν ἐναθημάτων διακρινομένη, ὅτι ἐκεῖνα ἦσαν μόνιμα, ἢ δὲ θυσία προσωρινὴ καὶ ἐπαναλαμβανομένη. Ἰσοπομένως καὶ τὰ πρῶτα τῆς γῆς προϊόντα, τὰ ἀκροθίνια, διαρκῇ καὶ αὐτὰ μὴ ὄντα, κατελογίζοντο ἐν ταῖς θυσίαις. Ἦν δ' ἡ θυσία τὸ κυριώτατον μέρος, τὸ κέντρον τῶν θρησκευτικῶν τελετῶν, καὶ προσεφέρετο ἐν

ἐορταῖς ἢ καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην ἡμέραν, ὑπὸ ἰδιωτῶν, οἰκογενειῶν, φυλῶν ἢ πόλεων δι' αἰωνόηποτε συμβάν ἰδιωτικὸν ἢ δημοσίον. Ὑπάρχον δὲ θυσίαι αἱματηραὶ καὶ ἀναιμαῖοι. Αἱ αἱματηραὶ ἦσαν αἱ κυριώτεραι, καὶ ἐκ τῶν ζώων τὰ ἀρνία, αἱ αἰγες, οἱ χοῖροι καὶ οἱ βόες τὰ συνηθέστερα, καὶ ἐξ αὐτῶν τὰ ἀρσενικά ἐθύοντο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τοὺς θεοὺς, τὰ θηλυκὰ εἰς τὰς θεάς, καὶ λευκὰ μὲν εἰς τὰς ἐπουρανίους, μέλανα δὲ ἢ μελανὰ εἰς τὰς χθονίας ἢ θαλασσίας θεότητας. Καὶ ἄλλα δὲ ζῷα προσήγοντο εἰς τὰς

θυσίας, τινὰ ἰδίως κατὰ προτίμησιν εἰς τινὰς θεοὺς, εἴτε διότι ἠρέσκοντο εἰς αὐτὰ, εἴτε διότι τὰ ἀπηχθάνοντο, ὡς ἡ Δήμητρα τὸν χοῖρον, φθείροντα τὰ σπαρτά, ὁ Διόνυσος τὴν αἶγα, βλάπτουσαν τὰ κλήματα. Ἄλλων δὲ πάλιν θυσία ἀπηγορεύετο διὰ τινος θεότητος, ὡς τῆς αἰγῆς διὰ τὴν Ἀθηνᾶν. Ὁ Ποσειδῶν ἤγαπα ἰδίως μέλανες ταῦροι νὰ τῷ προσφέρωνται εἰς θυσίαν ('Ομ. Ὀδ. Γ, 6), ἢ ἵπποι, καὶ ἵπποι ἐθύοντο καὶ εἰς τῶν ποταμῶν τοὺς θεούς. Ζῷα τῶν θασσῶν σπανίως προσήγοντο εἰς θυσίαν, πλὴν ἐλάφων εἰς τὴν Ἀρτεμιν· ἐνίοτε ὅμως πτηνὰ, ὡς ὁ ἀλέκτωρ εἰς τὸν Ἀσκληπιόν (Πλάτ. Ψαῖδ. σ. 119 Α), ἢ περιστερὰ εἰς τὴν Ἀφροδίτην, ὁ κορυθαλῆς εἰς τὸν Ἡρακλῆν. Ἐνίοτε ἔθουον τρία διάφορα (ἄρρενα) ζῷα ἐνταυτῷ, καὶ ἡ τοιαύτη θυσία ἐλέγετο τριττύα ἢ τριττύς ('Ομ. Ὀδ. Λ, 131). Πολλάκις δὲ ἦν μέγας ὁ ἀριθμὸς τῶν θυμάτων (ἱερῶν), μέχρις ἑκατὸν βοῶν, ὅτε ἡ θυσία ἐλέγετο ἑκατόμβη ἢ ἄλλ' οὕτως ἐπελέγετο, καταχρηστικῶς, καὶ δι' ὀλιγώτερα, ἂν ἐν γένει ἦσαν πολυά-

ριθμα, καὶ οἱ πλούσιοι ἐφιλοτιμοῦντο τὰς δαπάνας τοιούτων μεγάλων θυσιῶν ν' ἀναλαμβάνωσι. Τὰ ἱερεῖα ἀπηγεῖτο νὰ ὦσιν ὑγιῆ καὶ ἄνευ κηλίδος, πλὴν μόνον ἐν Σπάρτῃ (Πλάτ. Ἄλκ. Β, σ. 146 Α), ἡλικίας δ' ὠρίμου καὶ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, νὰ μὴ εἶχον χρησιμεύσει εἰς οἰκιακὰς ἀνάγκας· πρὸ πάντων δὲ δὲν ἐπατρέπετο ἡ θυσία τοῦ ἀροτῆρος βοός. Αἱ δ' ἀναιμακτοὶ θυσίαι, ἴσως αἱ ἀρχαιόταται καὶ ἀπλούσταται (Πλάτ. Νόμ. ΣΤ, σ. 783), ἦσαν ἢ αἱ ἀπαρχαὶ τῶν ἐτησίων καρπῶν, ἢ πέλαγοι, ἤτοι πλακοῦντες, μάλιστα μελίπηκτοι, εἰς οὓς πολλάκις ἐδίδετο τὸ σχῆμα δῆθεν θυομένων ζώων, ὡς αὐτὰ πολλάκις ἐμιμοῦντο καὶ ἐκ κηροῦ ἢ ξύλου ('Ηρδ. Β, 47. — Πλούτ. Λουκ. Ι.). Εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ὑπάγονται καὶ αἱ σπονδαί, ἰδίως τελούμεναι δι' οἴνου ἀκράτου, ἅφ' οὗ ἐπλυνεν ὁ θύων τὰς χεῖράς του· συνώδευον δ' αὐταὶ τὰς εὐχὰς ὑπὲρ ἐπιτυχίας τινὸς ('Ομ. Ἰλ. Ι, 171. Κ, 225. Π, 302), ἢ ἐπισήμους συνθηκολογίας ('Ιλ. Γ, 295), ἢ ἐπικηδεῖς τελετὰς ('Οδ. Κ, 518. Λ, 26), πολλάκις δὲ καὶ τὰς αἱματηρὰς θυσίας, καὶ προσέτι εἰς τὰς ἐστιάσεις οἱ πίνοντες, πρὶν ἢ φέρωσιν εἰς τὰ χεῖλη των τὴν φιάλην, ἔσπενδον ἐξ αὐτῆς εἰς ἐπίκλησιν τῶν θεῶν, τὰς πρώτας σταγόνας ('Ιλ. Η, 480). Προσέτι δ' ἐσπένδετο καὶ μέλι, γάλα, ἔλαιον· μέλι δὲ σχεδὸν ἀναγκαιῶς εἰς τὰς ἐπικηδεῖς σπονδάς. Εἰς τινὰς θεότητας ὅμως ἢ σπονδὴ ἦν ἄνευ οἴνου, νηφάλιος θυσία, ὡς ἐλέγετο, οἷον εἰς τὰς Μούσας, τὰς Νύμφας, τὴν Οὐρανίαν Ἀφροδίτην, τὸν Ἥλιον, τὰς ἐν Ἀθῆναις λατρευομένας Εὐμενίδας (Σοφ. Ο. Κ). Εἰς τὰ συμπόσια ἔσπενδον εἰς τὸν Ἀγαθὸν δαίμονα καὶ Δία τὸν Σωτήρα. — Ἀνθρώπων θυσίαι, ὡς εἰς πάσας τὰς ἀρχαίας θρησκείας, δὲν ἦσαν ξέναί, καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, ἐνιαχοῦ μὲν ἴσως, ἐνθα ἐπεκράτουσαν τὰ τραχύτερα ἦθη, καὶ ἐπὶ τῇ θεωρίᾳ ὅτι ἡ θεότης, οἷον ὁ Λυκαῖος Ζεὺς ἐν Ἀρχαίᾳ, ἐνθρεπτεῖτο εἰς ἀνθρωποφαγίαν· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον

πρὸς τὴν δι' ἐνὸς θύματος ἐξιλέωσιν τινος τῶν θεῶν, ὀργιζομένου κατὰ παντὸς τοῦ λαοῦ. Τὰ θύματα ἐλαμβάνοντο τὸ πλεῖστον ἐξ ἐπιδημούντων ξένων· ἀλλ' ἡ ἔμφυτος καὶ πρῶμώτατα ἀναπτυχθεῖσα ἡμερότης τῶν Ἑλληνικῶν ἡθῶν μετερρύθμισε τὸ ἄγριον τοῦτο ἔθιμον, παραδεχθεῖσα τὴν ἀντικατάστασιν ζῶων, ἢ καὶ ἀψύχων ὄντων, ἀντὶ ἀνθρώπων, ὡς ἐπὶ τῆς θυσίας τῆς Ἰριγενείας, τῆς τοῦ Φριξοῦ (ἴδ. Ἀ θ ἰ ἄ μ α ς). Ἄλλοτε δ' ἐθύοντο οἱ εἰς θάνατον καταδικασμένοι κακοῦργοι, καὶ ἐπετρέπετο αὐτοῖς ἢ διὰ φυγῆς ἢ ἄλλως σωτηρία, ὡς τοῖς κατ' ἔτος ἐν Λευκάδι ἀπὸ βράχου εἰς τὴν θάλασσαν ῥιπτομένοις, εἰς θυσίαν τῇ Ἀπόλλωνι, καὶ ὡς ἐν Ὁρχομενῷ

κατὰ τὰ Ἀγριῶνια (ἴδ.), ἢ, ὡς ἐν Σπάρτῃ εἰς τὸν βωμὸν τῆς Ὀρθίας Ἀρτέμιδος, ἤρκοοντο εἰς μόνην τὴν κατὰθρεξιν αὐτοῦ δι' ἀνθρωπίνου αἵματος (ἴδ. καὶ Εὐριπ. Ἰφ. Τ. 1470). Ἐπὶ κηδεῶν αἱ ἀνθρωποθυσίαι (Ὁμ. Ἰλ. Φ, 28) προὔτιθεντο τὴν ἐξιλέωσιν τῆς παρωργισμένης σκιάς τοῦ ἀποθανόντος, καὶ τὴν ἱκανοποίησιν καὶ ἐκδίκησιν τῶν ἐπιζώντων αὐτοῦ οἰκείων. Τοῖς ὑποχθονίοις θεοῖς προσέφερον καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἐν τοῖς πρώτοις χρόνοις ἀνθρώπινα θύματα· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἐμετρίασαν βαθμυδὸν τοῦ ἔθους τὴν ἀγριότητα. Νόμος τοῦ Ῥωμύλου ἀφίερν τοὺς προδότας τῆς πατρίδος εἰς τοὺς καταχθονίους θεοὺς, ὥστε φονεὺς δὲν ἐθεωρεῖτο ὁ θανατῶν τινα ἐξ αὐτῶν· καὶ κακοῦργοι ἐθύοντο εἰς τελετάς τινας τοῦ Διός. Ἀντὶ δὲ τῶν βρεφῶν

ἃ εἰς ἀρχαίους χρόνους προσήγοντο ὡς θύματα τῇ Μανίᾳ, ἀπὸ Ἰουνίου Βρούτου ἀντικατεστήθησαν κεφαλαὶ μυκῆτων καὶ σκορδῶν. Ἐπὶ Κράσσου (97 π. Χ.) κατηργήθησαν αἱ ἀνθρωποθυσίαι διὰ ψηφίσματος (Pl. XXX, 1, 3), ἀλλ' οὐχ ἦττον ἐτελοῦντο ἐτι ἐνύστε (Suet. Oct. XV).— Ἡ αἵματηρὰ θυσία ἦν παρὰ τοῖς Ἑλλήσι κυρίως ἐστίασις, ἐπὶ προφάσει ἢ σκοπῷ εὐσεβεῖ γινομένη (Ὁμ. Ἰλ. Α, 458. Ὀδ. Γ, 439. Ξ, 414. — Εὐριπ. Ἡλέκτρ. 792). Τὸ ἱερεῖον ἐστεφανοῦτο δι' ἀνθέων καὶ ταινιῶν (οὐ ἔθους ὁμῶς δὲν ἀπαντᾷται μνεία παρ' Ὁμήρῳ)· ἐνίοτε δὲ καὶ τὰ κέρατα αὐτοῦ ἐχρυσούντο (Ὀδ. Γ, 384). Ὅτε δ' ἤγετο εἰς τὸν βωμὸν, ἀνείπετο ἡ ψή-

χος, ἐξελαμβάνετο τοῦτο ὡς καλὸς οἰωνός· καὶ πρὶν δ' ἢ φονεῦσθαι τὸ ζῶον, περιέμενον μέχρις οὗ, κλίναν τὸν αὐχένα, φανῇ ὡς ἂν ἐδοῖε σημεῖον αὐθορμήτου συγκαταθέσεως. Εἶτα δ' ἐβύθιζεν ὁ θύτης ἐν τῶν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καιομένων ξύλων εἰς ὕδωρ, καὶ δι' αὐτοῦ, οὕτως ἀγιασθέν-

τος, ἐρράντιζε τοὺς παρόντας, καὶ προέτρπεν αὐτοὺς εἰς σιγὴν, ἐκφωνῶν «εὐφημεῖν χρή». Κατόπιν δ' ἐπέχεεν εἰς τὸν τράχηλον τοῦ ζῴου τὰς τὸν ἄρτον αἰνιτωμένας οὐλας ἢ οὐλοχύτας, χονδρῶς ἡλεσμένην κριθήν, ὅπερ καὶ πρόχυσις ἐκαλεῖτο, καὶ, προσέρων εὐχὰς, ἔκοπτε τρίχας ἀπὸ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ καὶ τὰς ἔκαιεν εἰς τὸ πῦρ· εἶτα δὲ, διὰ πελέκειος ἢ ῥοπάλου, κατέρριπτε τὸ ἱερεῖον καὶ, ἵνα δι' αἵματος βραχὺ ὁ βωμὸς, ἔστρεψε τότε τὴν κεφαλὴν τοῦ πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ τὴν ἔτεμνε διὰ τῆς μαχαίρας τῶν θυσιῶν. Διὰ τοὺς ὑποχθονίους θεοὺς ἢ κεφαλὴν τοῦ ἱερέως ἐπέζετο πρὸς τὰ κάτω, καὶ τὸ αἷμα ἐδέχετο ὅπῃ ἐν τῇ γῇ. Ἀφ' οὗ δὲ τὸ ἐσφαζόν καὶ τὸ ἐξέδαρον, κατέτεμνον τὰ μέλη αὐτοῦ, καὶ ἔκαιον ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ὅσα ἀνήκον τῇ θυσίᾳ, μετὰ σπονδῶν, θυσιμαμάτων

καὶ πλῆκούντων. Τὰ τοῖς θεοῖς ὠρισμένα μέρη ἦσαν κυρίως τὰ ὁσπᾶ τῶν σκελῶν μετὰ τοῦ λίπους, ἐνίοτε καὶ μετὰ τινῶν μερῶν ἐξ ἐκάστου μέλους· τὰ δὲ λοιπὰ ἔτρωγον οἱ θῆται, εἴτε ἐν ἐστίασει ἀμέσως μετὰ τὴν θυσίαν, εἴτε κομιζόμενα αὐτοῖς, καὶ μάλιστα τοῖς ἱερεῦσι, κατ' οἶκον. Σπανιώτατα δ' ἐκαίετο ἐντελῶς ὅλον τὸ ἱερεῖον. Ἐκ θυσιῶν δ' ἐπιθανάτων, ἢ ἐκ τῶν ἐκτελουμένων ἐπ' ἄρᾳ, οὐδὲν ἐτρώγετο, ἀλλὰ τὸ κρέας κατεστρέφετο ἢ ἐθάπτετο. Εἰσήγον δὲ καὶ συνώδευον τὰς θυσίας προσευχαί, μουσική, ἄσματα, καὶ ἐνίοτε καὶ χοροὺς.

Θυσσαγέται, ἐν Σκυθίᾳ, λαὸς ἐκ τῆς θήρας ζῶν εἰς ἔρημα δάση μετὰ Τανάϊδος, Λύκου καὶ Ὀάρου (Ἡρδ. Δ, 22).

Θύσσης, πόλις τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου παρὰ τῷ Ἀθωνί (Ἡρδ. Ζ, 22. — Θουκ. Δ, 169. Ε, 35).

Θώραξ, τὸ ἀμυντικὸν ὄπλον, τὸ καλύπτον τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος, μετάλλινος 8—9 χιλιόγρ. βαρὺς, συγκείμενος ἐκ δύο πλῆκων (γύαλα), τῆς ἐμπροσθίας καὶ ὀπισθίας, συνδεομένων διὰ περονῶν, πλαγίως καὶ εἰς τοὺς ὤμους, ὅτε καὶ γυαλωτὸς λέγεται, καὶ στατὸς ἢ σταδίτος (Ὀμ. Ἰλ.

Ε, 99. Ο, 530. — Παυσ. Ε, 25 κτλ.). Εἰχον δὲ τὰ δύο γύαλα πολλάκις τὸ ἀνατομικὸν σχῆμα τῶν μερῶν ἃ ἐκάλυπτον. Ἐπέδεε δὲ τὸν θώρακα περὶ τὴν ὀσφύν ζώνη ἢ ζωστήρ, καὶ ὑπ' αὐτὸν ἐφέρετο πολλάκις, πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν σκελῶν, ζῶμα δερμάτινον

ἢ ἐξ ὑφάσματος, μετὰ χαλκῶν λεπίδων ἢ ἀλυσσέων (ἀλυσσιδωτὸς), ὅπερ ἐκάλυπτε καὶ τὸν ὅλον θώρακα, ὅταν ἦτο δερμάτινος ἢ λινὸς (λινὸς θώραξ), ἐξ οὗ τὸ ἐπιθετον

χαλκοχίτων. Ὑπὸ τοὺς ἐλαφροὺς δὲ πιθανῶς τούτους θώρακας ἐφέρετο κατὰσαρκα ἐπίχαλκον δέμα, ἢ μίτρα (καρδιοφύλαξ) (Ξεν. Ἀνθ. Γ, 3, 20. Δ, 1, 18), εἰς προφύλαξιν τῶν κυριωτέρων μερῶν (Ὀμ. Ἰλ. Δ, 135. 187. Ε, 857).

I

Ἰαιταὶ ἢ Ἰεταὶ, πόλις Σικελικὴ πρὸς Β παρὰ τῇ Πανόρμῳ (ν. Ἰάβο).

Ἰαχχος, ἴδ. Διόνυσος.

Ἰάλειμος, ἴδ. Ὑμῆν.

Ἰαλυσός (καὶ Ἰάλυσος), 1) πόλις τῆς Ρόδου, εἰς τὴν Β ἄκραν τῆς νήσου, μετ' ἀκροπόλεως Ὀρυχοίμης, ἥδη ὑφ' Ὀμήρου

(Ἰλ. Β, 656) μνημονευομένη, ἀνῆκεν εἰς τὴν Ροδίαν τρίπολιν καὶ εἰς τὴν Δωρικὴν ἐξάπολιν (Ἡρδ. Α, 144. — Στράβ. ΙΔ, 654—5). Μετὰ ταῦτα παρήκμασεν, ὥστε ὁ Πίλιος τὴν συγχέει μετὰ τῆς Ρόδου (ν. ἐρείπια εἰς Φιλέρημον). — 2) Ὁ ἰδρυτὴς αὐτῆς υἱὸς Κερκάφου, διανεμηθεὶς τὴν νῆσον Ρόδον μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ Λίνδου καὶ Καμείρου (Πινδ. Ὀλ. Ζ, 74).

Ἰάμβλιχος, Σύριος ἢ Βαβυλώνιος, τῷ β' αἰῶνι μ. Χ. ἔγραψεν ἐλληνιστὶ μυθιστόρημα, φέρων τίτλον «δραματικὸν», τοὺς

ἔρωτας περιγράφον τοῦ Ῥοδάνους καὶ τῆς Σινωνίδος, πλήρες παραδόξων συμβάντων, ἐν ἄλλοις μαγικῶν καὶ θεουργικῶν. Ἀποσπάσματα αὐτοῦ σώζονται παρὰ Φωτίῳ. — 2) Ἐκ Χαλκίδος τῆς Κοίτης Συρίας, ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου. Νεοπλατωνικὸς, μαθητῆς τοῦ Περφυρίου καὶ τοῦ Ἀνατολίου. Αὐτοῦ σώζονται 5 ἐκ τῶν 10 βιβλίων «περὶ Πυθαγόρου αἰρέσεως». Ἐκαστον δὲ τῶν βιβλίων ἀπετέλει ἐν σύνολον. Τὸ πρῶτον πραγματεύεται «περὶ βίου Πυθαγορικοῦ,» ἐκ τοῦ δευτέρου μένει μόνον εἰς «προτρεπτικὸς λόγος εἰς φιλοσοφίαν,» ἐκ τοῦ τρίτου σώζονται ἀποσπάσματα «περὶ μαθηματικῆς ἐπιστήμης.» Τοῦ εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμενου «περὶ μυστηρίων» λόγου ἀμφισβητεῖται ἡ γνησιότης. Ἐγράψε καὶ σχόλια ἀπολεσθέντα περὶ Πλάτωνος, Ἀριστοτέλους καὶ τῆς Χαλδαϊκῆς φιλοσοφίας. Μιγνύων τὰς θεωρίας τοῦ Πυθαγόρου, τοῦ Πλάτωνος καὶ τῶν Ἀσιατῶν ὀρησκειμάτων, ἐπρέσβευε τὴν βαθμιαίαν καταγωγὴν τῶν νοητῶν θεῶν, τῶν δαιμόνων, τῆς ψυχῆς τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἀνθρωπίνης, ὡς καὶ τῆς ὕλης, ἐξ ὑπερτάτου φωτεινοῦ καὶ νοήμονος ἀρχικοῦ τινος ὄντος, ἐδίδασκε τὴν ἀνάγκην τῆς μαντικῆς καὶ τῆς θεουργίας πρὸς προσέγγισιν μετὰ τῆς θεότητος ἕνεκα τῆς ἀσθενείας καὶ τῆς ἀμαρτωλῆς φύσεως τῶν ἀνθρώπων, ἀνύψου τὸν ἀρχαῖον ἑλληνισμὸν πολὺ ὑπὲρ τὸν χριστιανισμὸν, καὶ, κατὰ τὸν βιογράφον αὐτοῦ Εὐνάπιον, ἀπέκτησε τὴν φήμην ἀνδρὸς ἀγίου καὶ θαυματουργοῦ.

Ἱαμβογράφοι. Ἱαμβοί, δῆθεν κατ' Ἰάμβην, μίαν τῶν ὁπαδῶν τῆς Δήμητρος, ἐλέγοντο τὰ κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Θεᾶς ταύτης αὐτοσχεδιαζόμενα εὐτράπελα ἄσματα. Τὸ μέτρον αὐτῶν ἔβαινε προφανῶς οὐχὶ κατὰ τὸν ἐπίσημον καὶ πανηγυρικὸν δάκτυλον, ἀλλὰ κατ' ἄλλον ἐλαφρότερον πόδα, οὗ ἡ θέσις (ἡ δευτέρα συλλαβὴ) ἦν, οὐχὶ ὡς ἐν ἐκείνῳ ἴσῃ τῇ ἄρσει, ἀλλὰ τὸ ἥμισυ ἐκείνης, κατὰ τὸ λεγόμενον γένος διπλάσιον, πρόσφορον εἰς

ποίησιν ἦττον ἐπιδεικτικὴν καὶ ἐπίσημον, μᾶλλον δὲ τὰ τοῦ συνήθους βίου ἐκφράζουσιν. Ὁ τὸ μέτρον τοῦτο τελειοποιήσας, καὶ κατ' αὐτὸ τὸν τρίμετρον ρυθμίσας, ἦν ὁ Πάριος Ἀρχιλόχος, ὅστις καὶ ἦν ἐν γένει εἰς τῶν πρωτίστων νομοθετῶν τῆς Ἑλληνικῆς στιχουργίας, πολλὰ καὶ διάφορα ἐφευρών μέτρα. Ἐξ ἱερατικοῦ οἴκου καταγόμενος, ἦν υἱὸς τοῦ Τελεισικλέους, ὅστις τῇ 15 ἢ 18 Ὀλ. (720 ἢ 708 π. Χ.) ἔφερε Παριακὴν ἀποικίαν εἰς τὴν χρυσοφόρον Θάσον. Κατ' ἀρχὰς συνώδευσε ἐκεῖ τὸν πατέρα του· εἴτα δ' ἐπανελθὼν εἰς Πάρον, ἔπесεν ἐν πολέμῳ κατὰ τῆς Νάξου. Ὁ χαρακτήρ αὐτοῦ ἦν εὐκόλος καὶ φιλόσοφος. Τὸν Λυκάμδην, μνηστεύσαντα αὐτῷ τὴν νεωτέρα του θυγατέρα Νεοδούλην, καὶ τὴν ὑπόσχεσιν παραβάντα, κατεδίωξεν ὁμοῦ μετὰ τῶν θυγατέρων του, διὰ τὸσον πικρῶν ἱαμβικῶν σατυρῶν, ὥστε ἐλέγετο ὅτι πᾶσα ἡ οἰκογένεια ἐξ ἀπελπισίας ἠτύκοντησεν ἀπαγχονισθεῖσα· τὸσαύτη ἐθεωρεῖτο ἡ δριμύτης τῶν σατυρικῶν ἱάμβων αὐτοῦ. Ἐγράψε δὲ προσέτι καὶ ἐλεγεία καὶ ἐπιγράμματα, ὕμνους, ἐπιδάς, πολλὰ εἰς τὰ χαίκοις τετραμέτρους. Ἡ δι᾿ ἅλκετος αὐτοῦ ἦν ἀρχαία Ἰωνικὴ· μικρὰ δὲ μόνον σώζονται αὐτοῦ ἀποσπάσματα. Καὶ ἐν τῇ μουσικῇ ἐπίσσης διεκρίθη. Οἱ ἀρχαῖοι τὸν ἐξετίμων ἐξ ἴσου μετὰ τοῦ Ὀμήρου, τοῦ Πινδάρου καὶ τοῦ Σοφοκλέους (Λογγ. π. Ὑψ. ΑΓ, 5. — Cic. Or. I, 2). — Σύγχρονος, κατὰ τι νεώτερόν αὐτοῦ, ἦν Σιμωνίδης ὁ ἐξ Ἀμοργοῦ, υἱὸς Κρήνου, ποιήσας 2 βιβλία ἐλεγείων, καὶ 2 ἱάμβων. Τὸ μόνον γνωστὸν ἐκ τῆς βιογραφίας αὐτοῦ ἐστὶν ὅτι ἐγεννήθη εἰς Σάμον καὶ ἔφερεν ἀποικίαν εἰς Ἀμοργόν. Δύο τεμάρια τῶν ἱάμβων αὐτοῦ σώζονται, ἐν ἐξ 24, ἄλλο ἐξ 178 στίχων, περιέχον γενικὸν χαρακτήρισμὸν τῶν γυναικῶν, ὧν τὰ ἐλαττώματα ἀνάγει εἰς διάφορα ζῶα, ἐξ ὧν λέγει καταγομένας αὐτάς. Τοῦ Σιμωνίδου οἱ ἱάμβοι ἦσαν ἦττον προσωπικοὶ τῶν τοῦ Ἀρχιλόχου, καὶ καθήκοντο γενικώτερον ὁλοκλήρων κα-

τηγερῶν καὶ τάξεων ἀνθρώπων. Ἐλείπετο δὲ πολὺ ἐκείνου κατὰ τὴν χάριν καὶ τὴν δύναμιν τῆς ποιήσεως καὶ κατὰ τὴν εὐφυΐαν. — Τρίτος ἱαμβογράφος μνείας ἄξιος ἦν Ἰππώναξ ὁ Ἐρέσιος, ζήσας περὶ τὴν 60ην Ὀλ. (540 π. Χ.). Φυγὼν δ' ἐκ τῆς πατρίδος του, ἔνεκα τοῦ τυράννου αὐτῆς Ἀθηναγόρου, ἦλθεν εἰς Κλαζομένας. Ἐνταῦθα δ' οἱ Χίτοι γλόπται Βούπαλος καὶ Ἀθηνίς, ἐξέβηκαν εἰς κοινήν χλευήν γελοιογραφικὸν ἀνδριάντα αὐτοῦ, διότι ἦν δυσειδὴς καὶ μικρόσωμος· δι' ὃ ἀντεκδικούμενος αὐτός, τοὺς προσέβαλε διὰ τῶν ὁξέων σατυρικῶν βελῶν, ὥστε ἐξ ἀπελπισίας ἀπηγγονίσθησαν. Πικρὸς, ἐμπαθὴς καὶ εὐφυὴς ὡς ὁ Ἀρχιλόχος, κρίνεται ὅμως ἐκείνου κατώτερος κατὰ τὴν ζωηρότητα καὶ τὴν ἐμπνευσιν. Οὗτος τὸν ἱαμβικὸν τρίμετρον μετερρύθμισεν εἰς χωλὶ ἱάμβον ἢ καὶ σκάζοντα λεγόμενον, συνιστάμενον δ' εἰς τοῦτο, ὅτι τὸ μετὰ τὴν τομὴν κῶλον σύγκειται οὐχὶ ἐκ τροχαίων, ἀλλ' αὐθις ἐξ ἱάμβων, ἐξ οὗ ὁ τελευταῖος ποὺς γίνεται τροχαῖος καὶ οὐχὶ ἱάμβος, ὡς εἰς τοὺς συνήθεις τριμέτρους. Ἐγραψε δὲ παρωδίας, ὅς αὐτὸς λέγεται ἐπινόησας. Καὶ αὐτοῦ ἀποσπάσματα μόνον σώζονται. — Κατὰ τινες τὸν σκάζοντα ἐπινόησεν ὁ Ἀνάγιος, πιθανῶς σύγχρονος τοῦ Ἰππώνακτος, οὗ ἐπίσης διατηροῦνται τινὰ ἀποσπάσματα· κατ' ἄλλους δ' ἦν μὲν εὐρέτης τοῦ σκάζοντος ὁ Ἰππώναξ, ὁ δὲ Ἀνάγιος τοῦ κληθέντος ἰσχυορρωγικοῦ, κατὰ τοῦτο διαφέροντος, ὅτι ὁ πέμπτος ποὺς (ὁ προτελευταῖος) ἦν ὑποχρεωτικῶς σπονδαῖος. — Μεταξὺ τῶν ἀρχαιοτάτων ἱαμβογράφων πρέπει νὰ μνημονευθῇ καὶ ὁ Σόλων, χρῆσιν ποιησάμενος τοῦ ἱάμβου οὐχὶ πρὸς προσβολὴν ἄλλων, ἀλλὰ πρὸς ἄμυναν ἑαυτοῦ κατὰ τῶν κατηγορῶν τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ πορείας. Ἐν ἐκ τῶν σωζομένων αὐτοῦ τεμαχίων περιέχει στίχους 21. — Ἐκ τῶν μεταγενεστέρων σατυρικῶν ἱαμβογράφων γνωστοί εἰσιν ὁ Αἰσχυρίων, Σάμιος ἢ Μιτυληναῖος, περὶ τὰ 330 π. Χ. Ὁ Φοῖνιξ ἐκ

Κολοφῶνος, περὶ τὸ 310 π. Χ. Ὁ Παρμένων ἐκ Βυζαντίου. Ὁ Ἑρμείας ἐκ Κουρίου, ὁ Ἡρώδης ἢ Ἡρώνδας, χρόνων Ἀλεξανδρινῶν, ἐπινοήσας τοὺς Μιμιάμβους, μικρὰς δηκτικὰς χαρακτήρων εἰκόντας. Καὶ ὅτι μὲν ὁ ἱάμβος καὶ ἐν τοῖς ἀρχαιοτάτοις χρόνοις καθ' οὓς ἐπενοήθη, μόνον εἰς σατυρικὴν ποιήσιν ἐχρησίμευσεν, οὐδὲν ἀποδεικνύει. Γνωστὸν δ' ὅτι ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῆς Ἑλλάδος ἦν ὁ ἐνδοξος στίχος τῆς δραματικῆς ποιήσεως.

Ἰαμος, υἱὸς Ἀπόλλωνος καὶ Εὐάδνης, θυγατρὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Πιτάνης, περίφημος μάντις, γενάρχης τῶν Ἰαμιδῶν, γένους ἱερέων καὶ μάντεων ἐν Ὀλυμπίᾳ. Ἡ μήτηρ αὐτοῦ, γυννηθέντα ἐν Ἀρκαδίᾳ, τὸν κατέθηκε παρὰ τῷ Ἀλφειῷ ἐν τῷ σκοτεινοῦ δάσους ἐπὶ ἔσῳ, ὅθεν καὶ ὠνομάσθη. Ἀναλαβὼν δ' αὐτὸν, τὸν ἀνέθρεψεν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀρχαδῶν Αἴπυτος· εἶτα δὲ, κατ' ἐντολὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀπῆλθεν εἰς Ὀλυμπίαν, καὶ ἐκεῖ ἐχρησιμοῖται, ἐρμηνεύων τὰς φωνὰς τῶν πτηνῶν καὶ τὸν καπνὸν τῶν ἱερείων (Πινδ. Ὀλ. ΣΤ. 29).

Ἰανὸς, θεὸς παρὰ Ῥωμαίοις, ἐπώνυμος τῆς θύρας (Ianuua), σύμβολον πάσης ἐνάρξεως καὶ ἐπομένως καὶ τῆς τοῦ ἔτους, ὅθεν ὁ Ἰανουάριος· καὶ διὰ τοῦτο κοινῶς ἐκτεταμένην ἔχων λατρείαν. Εἰς μίαν τῶν ἀγορῶν τῆς Ῥώμης, τετράθυρον, παρίστατο καὶ ὁ θεὸς τετραπρόσωπος, συνήθως δὲ διπρόσωπος διὰ τὰς δημοσίους οἰκοδομὰς, τὰς ἐχούσας εἴσοδον καὶ ἐξοδον. Τοιαύτη ἦν μίξ στοὰ, ἧς ἡ ἀνέγερσις ἀπεδίδετο εἰς τὸν Νουμᾶν, καὶ συνήθως ἐλέγετο νὰ ὡς τοῦ Ἰανοῦ, κεκληρισμένη μένουσα ἐπ' εἰρήνης, ἀνοιγομένη δ' ὅτε ἤρχιζε πόλεμος.

Ἱαξάρτης, ποταμὸς ἐν Ἀσίᾳ ἐκ τοῦ ἰνδικοῦ Καυκάσου πηγάζων (Στράβ. ΙΑ, 510. — Ἀρρ. Γ. 30, 7), ῥέων πρὸς ΒΔ, διαιρῶν τὴν Σογδιανὴν ἀπὸ τῶν Νομάδων Σκυθῶν, καὶ εἰς τὴν Κασπίαν ἐκβάλλων. Οἱ ἀρχαῖοι συγχέουσιν αὐτὸν καὶ μετὰ τοῦ Τανάιδος,

διότι καὶ τὴν Κασπίαν ἐξελάμβανον συνεχομένην μετὰ τῆς Μαιώτιδος, καὶ ὡς ὄριον μετὰ τὴν Εὐρώπης καὶ Ἀσίας ἔλεγον ὅτε μὲν τὸν Τάναϊν ὅτε δὲ τὸν Ἰαξάρτην. Καὶ ἂν οὐδ' ἀνεγνωρίσθη ἡ διαφορὰ μετὰ αὐτῶν, πολλοὶ ὠνόμαζον ἔτι Τάναϊν τὸν Ἰαξάρτην ἵνα εὐαρεστῶσι τῷ Ἀλεξάνδρῳ (Ἀρρ. Γ, 30, 2). Τινὲς τῶν νεωτέρων (Humboldt) ὑπέλαβον ὅτι ἡ σύγχυσις προήλθεν ἐκ τοῦ ὅτι Ἀλανοὶ ὄκουν περὶ ἀμφοτέρους τοὺς ποταμοὺς, καὶ εἰς αὐτῶν τὴν γλῶσσιν Τάαν (Δὸν) σημειναι ἐν γένει τὸ ὕδωρ.

Ἰαπετός, Τῖτάν, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς ἐκ τῆς Ὠκεανίδος Κλυμένης ἢ Ἀσίας ἔσχεν υἱοὺς τὸν Προμηθεά, τὸν Ἐπιμηθεά, τὸν Ἀτλάντα καὶ τὸν Μενότιον (Ἡσδ Θεογ. 507). Οἱ Ἰαπετίδαι οὗτοι εἰσὶ σύμβολα, οὐχὶ ὡς οἱ Τιτᾶνες, τῶν ἀγρίων καὶ ἀκανονίστων δυνάμεων τῆς φύσεως, ἀλλὰ μᾶλλον τῶν εἰς αὐτὴν ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ ἀκουσίως καὶ τυφλῶς ὑποτάσσεται· καὶ ὁ μὲν Ἀτλας καὶ ὁ Μενότιος ἐμφαίνουσιν ἰδιότητα τῆς ἀνθρωπίνης διαθέσεως, ὁ δὲ Προμηθεὺς καὶ Ἐπιμηθεὺς τοῦ ἀνθρωπίνου νοός. Ὁ Ἀτλας, ὁ φέρων, ἐμφαίνει τὴν ἐπιμονήν, τὴν καρτερίαν, τὴν ὑπομονήν· ὁ Μενότιος, ὃν ὁ Ζεὺς διὰ τὴν φαυλότητα καὶ ἀλαζονίαν του ἐκεραύνωσεν εἰς τὸν Τάρταρον, αἰνίττεται τὴν κακόβουλον ὑπεροψίαν καὶ τὴν ἐμπαθεῖ ὀργήν· ὁ Προμηθεὺς, τὴν ἀνθρωπίνην φρόνησιν, ἀξιοῦσαν νὰ ἀρθῇ ὑπὲρ τὴν θεϊκὴν σοφίαν· ὁ δ' Ἐπιμηθεὺς, τὴν ἀνθρωπίνην ἀπρονοήσιαν καὶ ἀφροσύνην. Κατεδικάσθη δὲ καὶ ὁ Ἰαπετός εἰς τὸν Τάρταρον, διότι μετέσχε τῆς στάσεως κατὰ τοῦ Διὸς (Ὀμ. Ἰλ. Θ, 479). Ἐνίστε συγκαταριθμεῖται μετὰ τῶν Γιγάντων, καὶ λέγεται τότε υἱὸς τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς.

Ἰάποδες ἢ Ἰάπυδες, λαὸς ἐν τῇ Ῥωμαϊκῇ Ἰλλυρία Β, εἰς τὰ ἐνδότερα, πρὸς τὴν νῦν Κροατίαν. Ἐφερον ὅπλα Κελτικὰ, καὶ εἶχον τὸ σῶμα κατάστικτον. Ῥωμαϊκῇ ἐπαρχίᾳ ἔγενεν ἡ χώρα τῶν ἐπὶ Αὐγούστου (Στράβ.

Δ, 207. Ζ, 313) (ν. Λιάπιδες, Ἀλβανοί). **Ἰαπυγία ἄκρα**, ἢ ΝΑ τῆς Ἰταλίας. Α. τοῦ κόλπου τοῦ Τάραντος (ν. Λεούκα) (Στράβ. Β, 109. 123 κλπ.).

Ἰάπυξ, Υἱὸς τοῦ Λυκάονος, κατ' ἄλλους τοῦ Διαιδάλου, ἔφερον εἰς Ἰταλίαν ἀποικίαν Κρητῶν, οἵτινες κατ' αὐτὸν Ἰαπυγες ἐκαλοῦντο (Ἡρόδ. Ζ, 90.—Στράβ. ΣΤ, 279. 282).

Ἰασίων ἢ Ἰάσιος (Ἡσίοδ. Θεογ. 269), υἱὸς τοῦ Διὸς, ἢ τοῦ Κορύθου καὶ τῆς Ἠλέκτρας, θυγατρὸς τοῦ Ἀτλαντος, ἀδελφὸς τοῦ Δαρδάνου, προσφιλὴς τῇ Δήμητρι (Ὀμ. Ὀδ. Ε, 125). Ἰδ. Πλοῦτος. Μετὰ τοῦ Δαρδάνου ἀπῆλθεν ἐκ τῆς Κρήτης, ἢ τῆς Ἀρκαδίας ἢ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Σαμοθράκην, ἐνθα ὁ Ζεὺς τὸν ἐμύησεν εἰς τῆς Δήμητρος τὰ μυστήρια. Καὶ τὴν Σικελίαν δ' ἐπιστεύετο περιελθὼν, καὶ διαδοῦς ἐκεῖ τὰ μυστήρια. Ἐθεωρεῖτο δ' ὡς δαίμων τῆς παραγωγῆς γῆς, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ παράγουσι τινεσὶ ἐκ τοῦ ἔημι.

Ἰάσος, 1) Υἱὸς τοῦ Φερωνέως ἐν Ἀργεῖ, ἀδελφὸς τοῦ Πελασγοῦ καὶ τοῦ Ἀγῆνορος.—2) Κατ' ἄλλας παραδόσεις, υἱὸς τοῦ Ἀργου καὶ τῆς Εὐάδνης, πατὴρ τοῦ Ἀγῆνορος καὶ πάππος Ἀργου τοῦ Πανόπτου.—3) Υἱὸς Ἀργου τοῦ Πανόπτου, πατὴρ τῆς Ἰοῦς. Ἀλλὰ λέγεται καὶ υἱὸς τοῦ Τριόπου καὶ ἔγγονος τοῦ Φόρβαντος.—4) Υἱὸς τῆς Ἰοῦς.—5) Υἱὸς τοῦ Λυκούργου, σύζυγος τῆς Κλυμένης, θυγατρὸς τοῦ Μινύου, καὶ πατὴρ τῆς Ἀταλάντης.—6) Πατὴρ τοῦ Ἀμφίωνος βασιλέως τῶν Μινυῶν (Ὀμ. Ὀδ. Λ, 283).—7) Ἀρχηγὸς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν Τρωάδα (Ἰλ. Ο, 332).—8) Βασιλεὺς τῆς Κύπρου (Ὀδ. Ρ, 463).

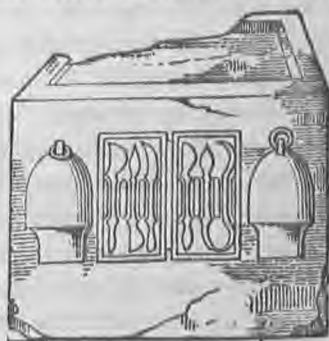
Ἰάσος ἢ Ἰασσος, πόλις τῆς Καραίας, ἐπὶ μικρᾷ νήσῳ ἐντὸς ὁμωνύμου αὐτῇ λιμένος, ἰδρῶθη ὑπὸ Ἀργείων, καὶ Μιλήσιοι νῆξῃσαν αὐτήν, ἐπίσημον διὰ τὴν ἀλιεῖαν τῆς. Παρ' αὐτῇ ἵστατο εἰς τὸ ὑπαιθρον ἀγάλμα τῆς Ἑστίας, περὶ οὗ ἐλέγετο ὅτι οὐδέ-

ποτε ὑγραίνεται ὑπὸ τῆς βρογχῆς (Θουκ. Η, 28, 29. — Πολύβ. ΙΣ' 12, 12, 2, 3. — Στράβ. ΙΔ, 658. — App. Α, 19, 10).

Ἱάσεων, ἴδ. Ἀργοναυταί. Φεραί.

Ἱατρικὴ. Ἡ ἱατρικὴ ἐν τοῖς ἀπωτάτοις χρόνοις ἐτιμᾶτο μεγάλως ἐν Ἑλλάδι, καὶ ὁμοίως τῇ συγγενεῖ αὐτῆς μαντικῇ ἐθεωρεῖτο ὡς ἱερά. Ὁ Ὅμηρος γνωρίζει μόνον ἱατροῦς τῶν τραυμάτων. Τῶν θεῶν ἱατρὸς ἦν ὁ Παιήων, ὅστις ἐστὶ τότε δὲν ἦν ὡς μετέπειτα αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων. Θεὸς δὲ τῆς παρ' ἀνθρώποις ἱατρικῆς ἦν ὁ Ἀσκληπιός (ἴδ.) καὶ, ὡς ἔκχρον οἱ Ἀσκληπιοῦ, Ἀσκληπιιάδαι ἐλέγοντο καὶ ἐθεωροῦντο πάντες οἱ ἔπειτα ἱατροί (Πλάτ. Συμπ. σ. 686. Δημ. Γ, 406) ὡς υἱοὶ δ' αὐτοῦ μνημονεύονται οἱ ἐν τῷ Ἑλληνικῷ στρατῷ πρὸ τῆς Τροίας ἱατροί Ποδαλείριος καὶ Μαχάων. Ἡ ἱατρικὴ ἐπομένως ἦν παρὰ τοῖς Ἑλλήσι τέχνη ἐλευθερία καὶ εὐγενῆς, τείνουσα ν' ἀρθῇ εἰς ἐπιστήμην ἢ ἐξάσκησις δ' αὐτῆς ἀπηγορεύετο ἐν Ἀθήναις εἰς γυναῖκας καὶ δούλους, ἐν ᾧ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις δούλοι ἤσκειον κυρίως αὐτήν. Καθ' Ἡρόδοτον (Β, 84, Γ, 129) ἡ Αἴγυπτος εἶχεν ἱατρῶν ἀφθονίαν, ὧν ὅμως ἡ ἐπιστήμη φαίνεται ὅτι περιωρίζετο εἰς τὴν διαιτητικὴν, ἥτις ἐκεῖ ἐναμιζέτο ἐπιδητέα. Ἐν τοῖς ἱστορικοῖς χρόνοις, τιμώμενοι οἱ ἱατροὶ ἐν Ἑλλάδι, ἦσαν πολλαχοῦ εἰς ὑπηρεσίαν τοῦ δημοσίου (δημοσιστεύεες). Πολλοὶ ὅμως εἶχον ἴδιον ἱατρεῖαν μετὰ τῶν ἀναγκαίων λουτήρων, χειρουργικῶν ἐργαλείων, πυξίδων, κυλικίδων καὶ φαρμάκων, διότι τότε φαρμακεῖα δὲν ὑπῆρχον· οἱ δὲ λεγόμενοι φαρμακοπῶλαι ἦσαν οἱ ἐν τῇ ἀγορᾷ παντοίας σκευασίας πωλοῦντες, αἷον δηλητήρια, ψιμύθια, κτλ. Ἐν τῷ ἱατρῶν λοιπῶν οἱ ἱατροὶ ἐδέχοντο, ἢ κατ' οἴκους ἐπεσκεπτόντο τοὺς ἀσθενεῖς, λαμβάνοντες, καὶ πολλὰκις ἐκ προκαταβολῆς διὰ τὰς δαπάνας τῶν, μισθὸν δὲν, ὅστις καὶ ἱατρεῖα καὶ σῶστρο ἐλέγετο. Κατὰ τὴν θεραπείαν παρήσαν καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ ἱατροῦ καὶ οἱ βοηθοὶ αὐτοῦ, ἐν

οἷς ἦσαν καὶ οἱ λεγόμενοι ἱατρὰ λεῖπτα, δούλοι συνήθως· τοὺς δὲ δούλους δούλοι ἐθεωροῦντο, καὶ οὐχὶ πάντοτε μετ' εὐσυνειδήτου ἐπιμελείας (Πλάτ. Νομ. Δ, 930). Καὶ συμπαθητικαὶ θεραπείαι ἐνίοτε μνημονεύονται. Ἡ αὐτοθεραπεία ὅμως κατὰ τινες γενικὰς διατάξεις (ἱατρεύεσθαι κατὰ γράμματα) ἦν παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις, οὐχὶ δὲ παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν, ἐν χρήσει, παρ' οἷς φαίνεται μάλιστα ὅτι καὶ δικαστικῶς ἤθουντο νὰ καταδιωχθῇ ἱατρὸς διὰ παραμέλῃσιν σπουδαίας ἐξάσκησεως τοῦ ἐπαγγέλματός του. Πρὸς ἐξάσκησιν τῆς ἱατρικῆς ἀπητείτο ἄδεια τοῦ δημοσίου, στηρίζομένη οὐχὶ μὲν ἐπ' ἐξετάσεως, ἀλλ' ἐπὶ ἀποδείξεως ὅτι ὁ ὑποψήφιος ἐδιδάχθη παρὰ καλῷ διδασκάλῳ (Ξεν. Ἀγν. Δ, 2, 5)· παρὰ δὲ τῶν ἱατρῶν ἀπητείτο ἐμβριθεία, εὐσχημοσύνη καὶ καθοριότης. Ἐν δ' ὁ ἱατρὸς συγχρόνως καὶ χειρουργός, κατὰ τὰς τότε στενὰς διαστάσεις τῆς τέχνης, καὶ

χειρουργικὰ ἐργαλεῖα εὐρέθησαν καὶ πρωτότυπα, καὶ ἐν εἰκονικαῖς παραστάσεσιν. Αἱ τομαὶ διὰ θρησκευτικῶς λόγους ἀπεφεύγοντο τότε. Ἡ δὲ κατ' εἰδικότητας διαίρεσις εἰς ὀφθαλμιατροῦς, ὀδοντοῖατροῦς, κτλ. ἐστὶ χρόνων μεταγενεστέρων. Ἐκ τῶν ἐπισημοτάτων ἱατρῶν ἦσαν ὁ Ἱπποκράτης ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου καὶ ὁ Δημοκρίδης ἐν Κρότωνι, μεγάλους μισθοὺς λαμβάνοντες. Εἰς τὴν σπουδαίαν δ' ἐξάσκησιν τῆς ἐπιστήμης παρενέβαινον πολλὰκις αἱ δεισιδαίμονιαι, καὶ τῶν γοήτων καὶ φαρμακευτῶν αἱ ἀγυρταί (ἴδ. Γοητεία). Ὁ ἐν Ἐπιδαύρῳ νάος

τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐθεωρεῖτο ὡς μέγα θεραπευτήριον, εἰς ὃ πολλοὶ ἀσθενεῖς κατέφευγον. Ἐν Ῥώμῃ, ἐνθα ὁ Κάτων (Fragm.) παρῖνει τὸν υἱὸν του νὰ προσφύλατται ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων ἰατρῶν, «διότι οἱ Ἕλληνες ὤμοσαν νὰ φονεύσωσι πάντας τοὺς βαρβάρους,» ἐπὶ Κικέρωνος ἤδη ἐξήκει τὸ ἐπάγγελμά του ἐντίμως ὁ ἐκ Προύσης Ἀσκληπιάδης, καὶ ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων μέγιστοι ἦσαν πολλάκις τῶν ἰατρῶν οἱ μισθοί. Ἐκτοτε ἀπαντῶνται καὶ εἰδικοί ἱατροί, καὶ φάρμακά τινα ἔτοιμα ἐν τοῖς φαρμακείοις πωλούμενα, καὶ ἀνευρέθησαν ὀφθαλμιατρῶν συνταγαὶ ἐπὶ μολύβδου κεχαραγμένοι. Ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις ἱατροσοφισταὶ ἐλέγοντο οἱ οὐ μόνον ἐξαποκύντες, ἀλλὰ καὶ διδάσκοντες τὴν ἱατρικὴν, καὶ περὶ αὐτῆς συγγράφοντες.

Ἰθηρία, 1) Ἰθ. Ἰσπανία. — 2) Γεωργία ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν, χώρα πεδινή ἐπὶ τοῦ Καυκασίου Ἰσθμοῦ, μετὰ τὸ Καυκάσου πρὸς Β. Ἀρμενίας πρὸς Ν, Κολχίδος πρὸς Δ, καὶ Ἀλβανίας πρὸς Α, διαρρεομένη ἀπὸ τοῦ Κύρου. Οἱ Ἰθῆρες ἦσαν κυρίως γεωργοί, Ἰρανικῆς καταγωγῆς, εἰς 4 τάξεις διαιρούμενοι, τὴν τῶν εὐγενῶν, τὴν τῶν ἱερέων καὶ δικαστῶν, τὴν τῶν γεωργῶν καὶ στρατιωτῶν καὶ τὸ τῶν λαῶν γένος, οἵτινες καὶ βασιλικοὶ δοῦλοι λέγονται. Πόλις αὐτῶν πρωτεύουσα ἦν ἡ Ἀρμόγη (τοῦ Ὀρμούζ) ἐπὶ τοῦ Κύρου. Ἡ δὲ Τιφλίς μνημονεύεται ἀπὸ τοῦ 5^{ου} αἰῶνος μ. Χ. Ἀπὸ Τραϊανοῦ ὑπέκειτο ἡ Ἰθηρία, κατ' ὄνομα καὶ, τοῖς Ῥωμαίοις ἐπ' Ἰουλιανοῦ δ' ὑπέκυψε πάλιν τοῖς Πέρσiais.

Ἰδυκος, ἐκ Ῥηγίου τῆς Ἰταλίας, λυρικὸς ποιητὴς περὶ τὴν 63 Ὀλ. (528 π. Χ.). Διαφόρους χώρας περιελθὼν, παρέμεινε καὶ παρὰ Πολυκράτει, τῷ τυράννῳ τῆς Σάμου. Διηγοῦντο περὶ αὐτοῦ ὅτι ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου ἐφονεύθη ὑπὸ ληστῶν, καὶ ἀποθνήσκων ἐπεκαλέσθη ὡς ἐκδικητὰς γερανοὺς οὓς εἶδεν ἱπταμένους ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του· εἰς δὲ τὴν πανηγυριν τῶν

Ἰσθμίων, ὅτι εἰς τῶν ληστῶν ἰδὼν ἐκεῖ τοὺς γερανοὺς διερχομένους, ἔκραξε πρὸς τοὺς λαοὺς· «Ἰδὼ οἱ Ἰδύκου γέρανοι!» καὶ οὕτως ἀνεγνωρίσθησαν καὶ συνελήφθησαν οἱ κακοῦργοι. Τῶν ποιημάτων αὐτοῦ ὑπάρχον 7 βιβλία· σώζονται δ' αὐτῶν τεμάχια τινα (Bergk, Poet. lyr. græc. p. 997). Ἦσαν δὲ λυρικά, μύθους πραγματευόμενα, κατὰ τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ὕλην συγγενῆ πρὸς τὰ τοῦ Στρησιχόρου τοῦ ἐξ Ἰμέρας. Περιφημότερα δ' ἦσαν τὰ ἐρωτικά αὐτοῦ, πρωτότυπα, καὶ ὑπ' αἰσθημάτων θερμοῦ ἐμπνεόμενα.

Ἰγδη, Ἰδ. Ὀλ. μ. ο. ς.

Ἰδαία, Ἰδ. Ῥέα. Κυβέλη.

Ἰδαῖος, 1) Υἱὸς τοῦ Δαρδάνου καὶ τῆς Χρυσῆς, ἀπελθὼν μετὰ τοῦ πατρὸς του ἐκ Πελοποννήσου εἰς Σαμοθράκην, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Φρυγίαν, ἐνθα κατέλαβε τὰ κατ' αὐτὸν κληθέντα ὄρη παρὰ τῷ Ἑλλησπόντῳ, εἰσαγαγὼν ἐκεῖσε καὶ τὰ μυστήρια τῆς μητρὸς τῶν θεῶν (Διον. Ἀλ. Α, 61). — 2) Υἱὸς τοῦ Τρωῶς (Ὀρμ. Ἰλ. Β, 248. Η, 276. Ω, 325). — 3) Υἱὸς Δάρητος, τοῦ ἱερέως τοῦ Ἡφαίστου ἐν Τρωάδι (Ἰλ. Ε, 11). — 4) Ἰδαῖοι Δάκτυλοι, Ἰδ. Δάκτυλοι.

Ἰδαῖον ὄρος, εἰς Α. τῆς Κύπρου, περὶ 1000^μ ὕψηλόν, φέρον ἐπὶ κεφαλῇς ναὺν Ἀφροδίτης, Ἰδαλίας ἐξ αὐτοῦ κληθείσης. Φησιν ὅτι ἦν ἐκεῖ καὶ πόλις Ἰδαλίας ἢ Ἰδαῖον (Στρώβ. ΙΔ, 682. — Virg. Αἰ, Ι, 681. X, 86). Ἐκεῖ εὐρέθησαν ἐπιγραφαὶ δι' ἰδίῳν κυπριακῶν χαρακτήρων γεγραμμέναι, (Ἰδ. Α. Ρ. Παγκραβή. Ἐπιγραφικὴν, σ. 138).

Ἰδαε, 1) Ἰδαῖος Δάκτυλος παρὰ τοῖς Ἠλείοις. — 2) Υἱὸς Ἀφαρέως ἢ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀρήνης, ἐξ Ἀρήνης τῆς Μεσσηνίας, ἀδελφὸς Λυγκεύως καὶ Πείσου (Ἀπολλ. Δ, 10, 3), ἀρπάσας ἐπὶ πτερωτοῦ δίφρου ἐν τῷ ἔδωκεν ὁ Ποσειδῶν, τὴν Μάρπησσαν, θυγατέρα τοῦ Εὐήνου, ἐν ᾧ καὶ ὁ Ἀπόλλων τὴν ἐζήτει εἰς γάμον. Ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος δὲ καὶ τοῦ Εὐήνου διωχθεὶς, ἐρρίφθη εἰς τὸν ποταμὸν τὸν φέροντα αὐτοῦ τὸ ὄνομα· ἀλλ' ὁ

Ἀπόλλων τὸν ἐφθασεν ἐν Μεσσηνίᾳ, καὶ ὁ ἀτρό-
μητος Ἰδᾶς ἐτόλμησε νὰ παλαίῃ πρὸς τὸν
θεόν. Ὁ Ζεὺς δὲ τοὺς ἐχώρισε, καὶ ἀφῆκε τὴν
ἐκλογὴν εἰς τὴν κόρην, καὶ ἐκείνη ἐκ φόβου
ὅτι ὁ Ἀπόλλων ποτὲ θὰ τὴν ἐγκατέλειπε,ν,
ἐπροτίμησε τὸν Ἰδαν, καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτοῦ
θυγατέρα τὴν Κλεοπάτραν ἢ Ἀλκυόνην, σύ-
ζυγον τοῦ Μελεάγρου (Ἀπολλδ. Α, 7, 81. —
Ὀμ. Ἰλ. I, 556). Ἱγωνίσθη δ' ὁ Ἰδᾶς καὶ
κατὰ τοῦ Καλυδονίου κάπρου καὶ συνεξέπλευσε
μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἐκαλοῦντο δ' οἱ δύο
ἀδελφοί, Ἰδᾶς καὶ Λυγκεύς, Ἀφαιρεῖδαι,
κατὰ τὸν πατέρα των, καὶ ἦσαν διὰ τὴν Μεσ-
σηνίαν, οἱ τε Διόσκουροι διὰ τὴν Λακωνίαν.
Καίτοι δ' ἐξάδελφοι αὐτῶν, διότι ὁ Ἀφρεὺς
ἦν ἀδελφὸς τοῦ Τυνδάρεω, ἦρισαν πρὸς αὐ-
τοὺς διὰ τὴν διανομὴν ποιμνίου ὃ εἶχον συ-
λήσει ἐν Ἀρκιδίᾳ, καὶ ὁ μὲν Ἰδᾶς ἐφόνευσε
τὸν Κάστορα, ὃ δὲ Πολυδεύκης τὸν Λυγκέα,
καὶ ὁ Ζεὺς ἐνεραύνωσε τὸν Ἰδαν (Πίνδ. Νερμ.
I. — Ἀπολλδ. Γ, 11, 2). Κατ' ἄλλον δὲ μῦ-
θον προῆλθεν ἡ ἔρις ἐκ τοῦ ὅτι οἱ Διόσκου-
ροι ἤρπασαν τὰς μετὰ τῶν Ἀφαιρεῖδων με-
μνηστευμένας ἐξαδέλφας των, τὴν Ἰλάειραν
καὶ τὴν Φοῖβην, θυγατέρας Λευκίππου, τοῦ
ἀδελφοῦ τοῦ Ἀφαιρέως καὶ τοῦ Τυνδάρεω
(Θεοκρ. KB, 136). Συνέβη δ' ἡ μάχη ἡ ἐν
Μεσσηνίᾳ, παρὰ τῷ τάφῳ τοῦ Ἀφαιρέως, ἡ
ἐν Λακωνίᾳ (Εὐριπ. Ἑλ. 1466), ἐνθα ἐπί-
στη, παρὰ τῇ Σπάρτῃ, ἐδείκνυτο ὁ αὐτὸς τά-
φος (Παυσ. Γ, 13, 1).

Ἰδῆ, 1) ὄρος ἐκτεινόμενον ἐκ Μυσίας
μέχρι Φρυγίας, Β τοῦ Ἀδραμυτιῦ κόλπου.
Αὶ κορυφαὶ αὐτοῦ ἐκαλοῦντο Γάργαρον
καὶ Κώτυλος. Ἦτο δὲ, καθ' Ὀμηρον, θα-
σῶδες, καὶ ἀφρόνους εἶχε πηγὰς (πολυπί-
θαξ) (Στρεβ. II, 604). — 2) Τὸ μέγιστον
ὄρος τῆς Κρήτης, ἔχον κορυφὴν. τὸ πλεῖ-
στον χιονοσκεπὴ, 2,460^μ ὕψους (ν. Ψίλορι-
της), καὶ ἀποτόμως κατιὼν πρὸς Ν καὶ ΝΔ.

Ἰδμων, 1) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ
τῆς Ἀστερίας, θυγατρὸς τοῦ Κορωνοῦ, μάντις
συνεκπλεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν, εἰ καὶ

ἤξευρεν ὅτι τοῦτο θὰ ἐπέφερε τὸν θάνατόν του.
Καὶ ἀπέθανε τῷ ὄντι ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Μαρυα-
δινῶν, εἴτε ἐξ ἀσθενείας, εἴτε φονευθεὶς ὑπὸ
κάπρου ἡ ὄφeos (Ἀπολλδ. Ῥόδ. Α, 139, 436.
B, 815). Περὶ τὸν τάφον αὐτοῦ ἐκτίσαν, κατὰ
χρησμόν, τὴν Ἡράκλειαν οἱ ἰδρυταὶ αὐτῆς
Μεγαρεῖς καὶ Βοιωτοί, καὶ τὸν ἐτίμων ὡς
πολιοῦχον — 2) Πατὴρ τῆς Ἀράχνης.

Ἰδοθέα, ἰδ. Πρωτεύς.

Ἰδοί, ἰδ. Ἔτος.

Ἰδομενεὺς, υἱὸς τοῦ ἐν Κρήτῃ Δευ-
καλίωνος, ἐγγονος τοῦ Μίνως καὶ τῆς Πα-
σιφάης, ἡγεμὼν τῶν Κρητῶν (Ὀμ. Ἰλ. Ν,
449. Ὀδ. Τ, 172). Ἦν εἰς τῶν μνηστή-
ρων τῆς Πηνελόπης· ἀλλ' ἐπειτα, μετὰ Μη-
ρυόου, τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀδελφοῦ του Μώλου, καὶ
μετὰ 80 πλοίων ἀπῆλθεν εἰς Ἰλιον, εἰς τῶν
ἀνδρειοτέρων δευχοίς, καὶ τιμώμενος ὑπὸ
τοῦ Ἀγαμέμνονος (Ἰλ. Δ, 257)· μετὰ δὲ
τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος ἐπανῆλθε (Ὀδ. Γ,
191). Κατὰ μεταγενεστέρους μύθους, ἐμ-
πεσὼν ἐπὶ τῆς ἐπανάδου του εἰς τρικυμίαν,
ἠγύχθη τῷ Ποσειδῶνι, ἃν ἐσώζετο, νὰ τῷ
θυσιάσῃ ὅτι πρῶτον ἀπῆντα ἐπὶ τοῦ ἀποβί-
θασμοῦ του. Ἀπήντησε δὲ πρῶτον τὸν υἱὸν
του, καὶ ὅτε ἐθυσίασεν αὐτόν, ἐνέσκηψε λαίμῳ
εἰς τὴν χώραν, δι' ὃ οἱ ἐγχεῖριοι τὸν ἀπέβαλον,
καὶ ἀπῆλθε τότε εἰς Καλαβρίαν, ἐνθα ἤγειρε
ναὸν τῇ Ἀθηνᾷ, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς Κολοφῶ-
να, ἐνθα κατόκησε παρὰ τῷ ναῷ τοῦ Κλα-
ρίου Ἀπόλλωνος. Ἐκεῖ δὲ καὶ λέγεται ὅτι
ἐτάφη εἰς τὸ ὄρος Κέρκαρον· ἀλλ' οἱ Κρήτες
τὸν τάφον του ἐδείκνυν ἐν Κνωσσῷ, ἐνθα καὶ
ὡς ἥρωος ἐτιμᾶτο μετὰ τοῦ Μηρῶνου.

Ἰδομαεῖοι, λαὸς οἰκῶν Ν τῆς Πο-
λαιστίνης, χώραν ὀρεινὴν, μήκος ἔχουσιν 11
μιλίων καὶ πλάτος 3—4.

Ἰδύλλιον, ἰδ. Θεόκριτος.

Ἱερὰ, 1) ἡ δόδος, ἡ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς
Ἐλευσίναν, δι' ἧς διήρχετο ἡ πομπὴ τῶν Ἐ-
λευσινίων. — 2) Μία τῶν Αἰολίδων νήσων.
Ἰδ. Δίαλα.

Ἱερὰπολις, 1) πόλις ἐν Φρυγίᾳ παρὰ

τῷ Μαιάντρῳ, μία τῶν πρώτων ἐδρῶν τοῦ

χριστιανισμοῦ.—2), πρὶν Βαμβύκη, π. ἐν Συρίᾳ ΒΑ, ἐπίσημος διὰ τὴν λατρείαν τῆς Ἀστάρτης.—3), ἡ Ἱερόπολις, ἐν Κιλι-

κία ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Πυράμου, γνωστὴ μόνον ἐκ νομισμάτων.

•Ιεράλυτνα, πόλις τῆς Κρήτης, κατὰ

τὸ στενωτέρον τῆς νήσου, ἀπέναντι τῆς Μινώας. Ἡ Ἱδρυσις αὐτῆς ἦν ἀρχαιοτάτη καὶ ἀπεδίδετο εἰς τοὺς Κορύβαντας. Ἐκαλεῖτο δὲ πρὶν Κώρβα, Πύτνα, Κάμειρος.

•Ιερεῖον, ἰδ. Θυσία.

•Ιερεῖς ἦσαν οἱ κυρίως τελεσταὶ τῶν θρησκευτικῶν ἐθίμων, οἱ τῶν σχέσεων τῶν ἀνθρώπων πρὸς τοὺς θεοὺς ἐπιμελούμενοι, καὶ ἐν ἱεραῖς χώραις, ὡς ἐν ναοῖς καὶ παρὰ βωμοῖς θύοντες καὶ εὐχόμενοι, δι' ὃ πλὴν ἱερεῖς, προσέτι καὶ ἱεροῦθ'ται, ἱερονόμοι καὶ ἀριτεῖρες ἐλέγοντο· ἀλλὰ πρὸ πάντων ἡ λειτουργία αὐτῶν ἀνήκεν εἰς ὠρισμένα ἱερά, διότι τὰ ἐν γένει θρησκευτικὰ καθήκοντα, προσευχὰς καὶ θυσίας, ἐδύνατο νὰ τελέσῃ, καὶ ἄνευ ἱερέως, ἕκαστος πολίτης δι' ἑαυτὸν, ὁ οἰκογενειάρχης διὰ τὴν οἰκογένειαν, ὁ βασιλεὺς ἢ ἄλλος ἄρχων διὰ τὴν πόλιν. Ὁ δὲ τῶν πρὸς τοῦτο ἀναγκαίων στερούμενος γνώσεων δὲν ἐπεκαλεῖτο ἀναγκαίως

ἱερέα, ἀλλὰ προσελάμβανεν, ἂν ᾔθελεν, ἰδιαίτερον τινα θύτην (θυσκόπον) ἢ καὶ μάντιν· διότι οἱ μάντις, εἰ καὶ κατ' ἀρχὰς ἀμέτοχοι εἰς τὴν τέλεσιν τῶν ἱερῶν, καθ' ὅμως τὰς βουλάς τῶν θεῶν ἐξηγοῦντες, καὶ ἐπομένως μεσάζοντες καὶ αὐτοὶ μεταξὺ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, εἰς τοὺς μεθωμητικούς χρόνους συμπαρήσαν εἰς τὰς θυσίας ἵνα ἐξετάζωσι τῶν ἱερέων τὰ σπλάγχνα. Ἀλλὰ βλβμῆδον ἀναπτυσσομένης τῆς ἐπιρροῆς τῶν ἱερέων, ἀπεδόθη καὶ εἰς αὐτοὺς, ὡς ὑπὸ τῶν θεῶν εὐνοουμένους, μαντικὴ δύναμις, καὶ μάλιστα ὅτε κατ' ὀλίγον αὕτη προσηρτήθη εἰς ἰδιαίτερα ἱερά. Ἐν Ἑλλάδι ὑπῆρχον μὲν ἐνιαχοῦ ἱερατικαὶ οἰκογένειαι κατὰ κληρονομίαν, οὐχὶ ὅμως καὶ τάξεις ἢ φυλὴ ἱερέων· οὐδ' εἶχον αὐτοὶ ἐξαιρετικὴν τινα πολιτικὴν σημασίαν, καθ' ὃ μὴ ὄντες ὁ μόνος καὶ ἀναγκαῖος σύνδεσμος μεταξὺ θεῶν καὶ ἀνθρώπων. Ἀφ' οὗ δ' ἐξέλιπον τῶν ἡρώϊκων χρόνων οἱ βασιλεῖς, ἡλαττώθη ἐτι μᾶλλον ἡ σπουδαίότης τῶν κατὰ κληρονομίαν ἱερέων, καὶ ἡ πόλις, ἡ ἀπονέμουσα τὰς δημοσίας ἀρχάς, αὕτη καὶ εἰς αὐτοὺς ἐχορήγει κατὰ βούλησιν δημοσίας θέσεις ἱερατικὰς. Ὡς ἱερεῖς ἐξελέγοντο ἰθαγενεῖς, ἄρτι κεντημένοι τὰ πολιτικά δικαιώματα, καὶ μάλιστα ἐκ τῶν ἀνωτάτων τάξεων· προσέτι ἄμεμπτοι τὰ ἥθη καὶ ἀλώθητοι, ἀξίπρεπτοι καὶ ἄξιοι ἵνα ὦσιν ἀρεστοὶ τῷ θεῷ ὃν ὑπηρετοῦν. Εἰς τινὰς λατρείας ἀπῆρτετο παιδικὴ ἢ ἔφηβος ἡλικία, ἢ παρθενία· εἰς ἄλλας τούναντίον νενομισμέναι ἱέρειαι. Συνήθως τοὺς θεοὺς ὑπηρετοῦν ἱερεῖς, τὰς θεὰς ἱέρειαι· ἀλλ' εἰς τὸν κανόνα τοῦτον ὑπῆρχον ἐνιαχοῦ καὶ ἐξαιρέσεις καθ' ὠρισμένας διατάξεις, καθ' ἃς ἐπίσης ὠρίζετο καὶ ἡ ἡλικία τῶν ἱερέων καὶ ἡ διάρκεια τῆς ἱερωσύνης. Συνήθως ὅμως φαίνεται ὅτι αὕτη ἦν ἰσοδύναμος. Οἱ ἱερεῖς δὲ ἢ ἐξελέγοντο ἢ ἐκληροῦντο, ὡς ὅτε πολλοὶ παρουσιάζοντο ὑποψήφιοι. Ἐν ἱερατικαῖς οἰκογενείαις ἐλάμβάνοντο κατὰ πρωτοτοκίαν, ἢ, ἂν τι τοῦτο ἐκώλυε, κατὰ κληρὸν. Ἐνίοτε δ' ἀπεφαίνετο

καὶ τὸ δικαστήριον. — Πλὴν δὲ τῶν ἐν γένει, προσευχῶν καὶ θυσιῶν, ὠφείλον οἱ ἱερεῖς νὰ προντίζωσι καὶ περὶ τῆς ἀξιοπρεποῦς διατήρησης τῶν ναῶν ἐν οἷς ὑπηρετοῦν, καὶ εἰδικά εἶχον ἐνιαχοῦ καθήκοντα ἐπιβαλλόμενα ὑπὸ τῆς ἐπιτοπίου λατρείας, ὡς ἐν Σικυωνι ὁ ἱερεὺς τῆς Ἀφροδίτης τὰ τοῦ λουτροφορίου. Ἀπελάμβανον δὲ καὶ ἰδικιτέρων τινῶν προνομίων ὡς κτήμα καὶ ἀντιπρόσωποι τῶν θεῶν θεωρούμενοι, ἦσαν ἀπρόσβλητοι, μετεῖχον τῶν εἰσπραξέων αἵτινες ἦσαν ὠρισμέναι διὰ τὴν λατείαν, καὶ ἐνίοτε καὶ αὐτῆς τῆς τοῦ θεοῦ κατοικίας. Πλὴν τῶν εἰσοδημάτων ἐκ τῶν ἱερῶν τεμενῶν, ἐλάμβανον καὶ μέρος τῶν ἱερῶν καὶ τὰ δέρματα αὐτῶν, καὶ προσέτι προλόντα ἐράνων, κτλ. Ἐν τῇ θεάτρῳ καὶ εἰς ἄλλας συνελεύσεις εἶχον ἔδρας προεχούσας. Ἡ ἀναβολὴ αὐτῶν ἦν ἐπίσημος καὶ ἀξιοπρεπής, συνήθως λευκή, ἐνίοτε ὅμως καὶ πορφυρά ἢ κροκωτή, ἃν ἡ λέξις ἐνέφαινε τὸ χρῶμα. Ἐφερον δὲ κόμην μακράν, ἣν περιέδεον διὰ στεφάνων καὶ ταινιῶν. Τινὲς δ' εἰς δημοσίας τελετὰς ἐνεφανίζοντο ἐνίοτε ὑπὸ τὸ ἔνδυμα τοῦ θεοῦ ὃν ὑπηρετοῦν καὶ ἀντεπροσώπευσον, ἔστιν ὅτε καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ δανειζόμενοι. — Βοηθοὶ τῶν ἱερέων εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἱερῶν καθηκόντων των ὑπῆρχον δύο κατηγοριῶν· τινὲς, μὴ ἔχοντες ἱερατικὸν χαρακτῆρα, ἐχρησίμευσον εἰς προσευχὰς ὑπηρεσίας, οἷον τὴν μεταφορὰν ἱερῶν ἀντικειμένων ἐν πομπαῖς, ὡς ἦσαν καὶ οἱ διὰ τὰς περιστάσεις ταύτας ἐκλεγόμενοι παῖδες καὶ κοράσια· καὶ παρ' αὐτῶν ἀπηρετοῦτο εὐγενὲς καταγωγῇ, ἄμειπτος ἡθικῇ, κάλλος, εὐπρεπὲς παράστασις, κτλ. Ἡ δ' ἑτέρα τάξις, ἡ τῶν μονίμων ἱερῶν ὑπηρετῶν, ἐλαμβάνετο πιθανῶς κατ' ἀρχάς ἐκ τῶν κατωτέρων κοινωνικῶν βαθμίδων ἐπὶ μισθῷ· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα, ἰδίως ἐπὶ Ῥωμαίων, κατέστησαν καὶ αἱ θέσεις αὐταί, ἐνεκα τοῦ ἱεροῦ αὐτῶν χαρακτῆρος, περιβλεπτοὶ καὶ περιζήτητοι. Τοιοῦτοι ἦσαν οἱ τῆς καθαριότητος καὶ τάξεως ἐν τοῖς ναοῖς ἐπιμελούμενοι νεωκόροι, οἱ κήρυκες, οἱ

κατὰ τὰς θυσίας καὶ ἐν τοῖς χοροῖς ὕμνοδοί. Πάντες οὗτοι συναστιῶντο, ἂν οὐχὶ πάντοτε, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἑορτῶν, ἐν τῷ ναῷ μετὰ τῶν ἱερέων.

Ἱεριχῶν, πόλις ὄχυρα τῆς Παλαιστίνης, 15⁽¹⁾ στάδια Β τῆς Ἱερουσαλήμ, Δ τοῦ Ἱερδάνου, πλουσία εἰς παραγωγὴν βαλσάμου. Ἐδρα προφητῶν.

Ἱέρνη εἶτα **Ἱουερνία**, ἡ νῦν Ἱρλανδία. Πρῶτος ὁ Πτολεμαῖος διέγραψε τὰς ἀκτὰς αὐτῆς ἀκριβῶς, ἔθηκεν ὅμως αὐτὴν πολὺ βορειότερον. Εἶχε δὲ ἤδη ἐρευνήσῃ κατὰ μέρος τὰ κατ' αὐτὴν ὁ Ἀγρικόλας, διότι οἱ Ῥωμαῖοι ἐξήσκουν ἐμπόριον μετ' αὐτῆς, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὴν ὑποτάξωσιν ἢ νὰ τὴν περιέλωσιν. Οἱ κάτοικοι ἦσαν φυλῆς Κελτικῆς, συγγενοὺς τῇ τῶν κατοίκων τῆς βορείου Βρετανίας, καὶ ἐνταῦθα εἶχον μίαν τῶν κυριωτέρων των ἑδρῶν οἱ Δρουίδαι, δι' ὃ καὶ ἱερά προσέτι ἐκαλεῖτο ἡ νῆσος. Μεταξὺ τῶν τοῖς ἀρχαίοις ὀλίγων γνωστῶν αὐτῆς πόλεων ἦν καὶ ἡ Ἐθλάννα, τὸ σημερινόν Δουβλίνον.

Ἱεροδούλοι, ἡ ἱερῶν ἄνδρες (γυναῖκες, παρθέναι), κατ' ἀρχὰς πάντες οἱ ἐν ταῖς ναοῖς ὑπηρετοῦντες, καὶ αὐτοὶ οἱ ἱερεῖς, ἐν Δελφοῖς ἰδίως αἱ ἐν τῷ ναῷ διακονοῦσαι παρθέναι. Συνήθως ὅμως τὸ κατώτερον ὑπηρετικόν, καὶ μάλιστα τὸ ἐκ δούλων συνιστάμενον, ἢ καὶ ἐξ ἐθελοντῶν εἰς τὴν τοιαύτην ὑπηρεσίαν ἀφιερουμένων. Ἐν Κορίνθῳ καὶ ἐπὶ τοῦ Ἐρικού τῆς Σικελίας ὑπῆρχον εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀφροδίτης καὶ ἱεροδούλοι ἐταῖραι. Ἐν Ἀσίᾳ ἐπεκράτει κυρίως τὸ ἔθιμον τῶν ἱεροδούλων, καὶ ὑπῆρχον ναοὶ ἔχοντες 3,000—6,000 τοιοῦτους (Στράβ. ΙΓ', 535, 537), ὧν τὰ διάφορα ἔργα ἦσαν ἡ μουσικὴ καὶ οἱ ψαλμοὶ κατὰ τὰς θυσίας, ἡ γεωργία εἰς τοῦ ναοῦ τὰ τεμένη, ἡ κτηνοτροφία εἰς αὐτά, ἡ ὕλοτομία, ἡ ὑδροφορία, κτλ. Καὶ ἐλεύθεροι δ' ἐξ εὐσεβείας ἀφιερούντο πολλὰκις τοῖς ναοῖς ἐκουσίως. Ἀπελεύθεροι δὲ ἐπ' ἐπιτίμων πολλάκις νὰ ἐγγράφωνται ὡς τῷ

ναῶν πωληθέντες, πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐλευθερίας των (Rang. Ant. Hell. II, σ. 642).

Τεροκῆρυξ, ἴδ. Ἐλευσίνα.

Τερομαντεία ἢ **Τεροσκοπία**, ἴδ. Μαντική.

Τερομηνία, ἡ ἐποχὴ μεγάλης τινὸς ἐορτῆς, διαρκούσης μίαν ἢ καὶ πολλὰς ἡμέρας, ἢ καὶ ὅλον μῆνα. Ἐπ' αὐτῆς ἔπαυε πᾶσα ἐργασία καὶ πᾶν τὸ συνταράττον τὴν κοινήν εἰρήνην, ἣν ἀπῆται ἡ πανήγυρις. Διὰ τὰς μελλόντας τῶν ἐορτῶν ἐκηρύττετο καὶ ἡ ἐκ χειρὶ (ἴδ.).

Τερομνήμονες, ἴδ. Ἀμφικτύονες.

Τεροποιοὶ, ἐν Ἀθῆναις ἐπιμεληταὶ τοῦ ὕλικου καὶ τοῦ τυπικοῦ μέρους τῶν μυστηρίων καὶ τελετῶν (πλὴν τῶν Παναθηναίων), δέκα ἄρχοντες κληρωτοὶ (Beck. ἀνέκδ. 265). Πιθανῶς δ' ἦσαν ἄλλοι δι' ἄλλας λατρείας, διότι τινὲς λέγονται χειροτονητοὶ (Δημ. σθ. κ. Μειδ. 519). Οἱ τῶν Σεμνῶν θεῶν, ἦτοι οἱ τῶν Εὐμενίδων, ἦσαν 3, ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐγκαθιστάμενοι.

Τεροσόλυμα, **Τερουσαλῆμ** καὶ **Σόλυμα**, ἡ πρωτεύουσα τῆς Παλαιστίνης,

νης, ἐν τῷ μέσῳ τῆς Ἰουδαίας, ἐν τῇ φυλῇ Βενιαμίν, ἐπὶ λόφων κειμένη, ὧν κατ' ἀρχὰς φαίνεται ὅτι κατοικεῖτο ὁ νότιος, Σιών. Ὁ Δαβίδ, κυριεύσας τῷ 1050 π. Χ. τὸ Β μέρος,

Ἰόρυσεν ἐκεῖ τὴν ἑδρὰν του, εἰς ἣν ὁ Σολομὼν προσθεῖς τὸ ΒΑ μέρος, ἤγειρεν ἐπ' αὐτοῦ τὸν ναόν, ἐν τῷ 588 κατηδάφισαν οἱ Βαβυλώνιοι,

ἀνήγειραν δὲ πάλιν οἱ Ἰουδαῖοι ἐπανελθόντες ἐκ τῆς ἐξορίας, τὴν πόλιν αὐξήσαντες καὶ περιτειχίσαντες. Τὸν ναόν δὲ κατεκρήσθησε πολυτελεῶς ὁ Ἡρώδης. Καὶ μετὰ ταῦτα δ' ἐπὶ Ἀντιγόνου τοῦ Ἐπιφανοῦς, καὶ ὑπὸ τοὺς Ῥωμαίους ἐπὶ Ἀγρίππα, μεγάλως αὐξήθεισα, κατεστράφη ὑπὸ τοῦ Τίτου τῷ 70 μ. Χ., καὶ ἐπὶ Ἀδριανοῦ, τῷ 136 ἀνῴκηθη μῆθῃ εἰς ἐλάσσονας διαστάσεις ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Αἰλίου Καπιτωλίνη· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐπανέλαβε τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς ὄνομα, ἀθλῆατον ἐν τῷ χριστιανισμῷ.

Τεροφάνται, ἴδ. Ἐλευσίνα.

Τέρων, 1) Διαδεχθεὶς τὸν νεώτερον ἀδελφόν του Γέλωνα εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν Συρακουσῶν τῷ 484 ἢ 485 π. Χ. Διαφόρους ἐμφυλίους στάσεις ἐν τῇ νήσῳ καταδελών ἡ πράξεις, τοὺς Κυμαίους βοηθήσας κατὰ τῶν Τυρρηνῶν τῷ 474, τοὺς Ἀκραγντίνους ἐλευθερώσας ἀπὸ τοῦ τυράννου Θρασυδαίου, ἐξασφάλισε τέλος τὴν εἰρήνην εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ ἀνεδείχθη προστάτης τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, εἰς τὴν αὐλήν του φιλοξενήσας τὸν ποιητὴν Σιμωνίδην μετὰ τοῦ ἀνεψιῦ αὐτοῦ Βακχυλίδου. Ὁ Πίνδαρος τὸν ἔψαλε πολλάκις εἰς τὰς ᾠδὰς του, καὶ ὁ Αἰσχύλος, δις ἐλθὼν ἐπ' αὐτοῦ εἰς Σικελίαν, ἔγραψε τὰς Αἰτναίϊας κατὰ μῦθους Σικελικοῦ, ἴσως ὅτε ὁ Τέρων, τὴν Νάξον καὶ τὴν Κατάνην κυριεύσας, καὶ τοὺς κατοίκους αὐτῶν διὰ Συρακουσίων καὶ Πελοποννησίων ἀντικαταστήσας, μετωνόμασε τὴν δευτέραν Αἴτναν (Διόδ. ΙΑ, 48). Ἐκεῖ δὲ καὶ ἀπέθανε τῷ 467 π. Χ. (Διόδ. ΙΑ, 66. — Ξεν. Ἱερ. ΣΥ, 2). — 2) Τοῦ πρώτου ἀπόγονος, ὑπὸ τὸν Πύρρον ἐμορφώθη, καὶ ἠσκήθη εἰς τὴν στρατηγικὴν. Τῷ 270 π. Χ. δημοκρατικῆς στάσεως ἐκράγισις εἰς Συρακούσας, ἐξελέγη στρατηγὸς κατ' αὐτῆς, καὶ καταδελών τοὺς ἐπαναστάτας, ἀνηγoreύθη βασιλεὺς τῷ 268 ἢ 265. Καὶ δι' ἐπιδειξιότητος καὶ φρονήσεως ἐπροσπάθησε μὲν νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν ἐγγχώριον ἑλληνικὴν δύναμιν· ἀλλ' ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων

προβληθεὶς, καὶ μετὰ τῶν Καρχηδονίων συμ-
μαχήσας, ἐνίκηθη, ἐγένετο φόρου ὑποτελής, καὶ
περιστάλη ἡ ἐπικράτεια αὐτοῦ. Ἀλλὰ διὰ

διαγωγῆς εὐθείας
καὶ ἐμφρονος ἐξη-
σφάλισεν ἐαυτῷ
καὶ τῶν Καρχηδο-
νίων καὶ τῶν Ῥω-
μαίων τὴν εὐνοίαν,
ὁ φόρος τῷ ἀφέθῃ,
ἀνέπτυξε τὴν χώ-
ραν, τὸν πλοῦ-

τον καὶ τὴν εὐημερίαν, καὶ μετὰ θαυμα-
σμοῦ μνημονεύεται ἡ πολυτελεστάτη θαλα-
μηγὶς αὐτοῦ ('Αθῆν. Ε, 32), καὶ ὅτι γενναίως
συνεισέφερεν εἰς τὴν ἐκ νέου ἀνέγερσιν τοῦ ἐκ
παισμοῦ καταπεσόντος κελόσσου τῆς Ῥόδου τῷ
218 (Πλούτ. Μαρκ. ΙΔ. — Θεοπ. ΙΓ'. — Λιν.
XXIV, 24). Ἀπέθανε δὲ τῷ 215 ὑπερενε-
νηκοντούτης, μετὰ βασιλείαν ἐνδοξον 54
ἐτῶν· ἀλλὰ μετ' αὐτοῦ κατέρρευσε καὶ τὸ
ἔργον του, διότι ὁ υἱὸς του καὶ ἐπίδοξος διά-
δοχος Γέλων ἀπεβίωσε πρὸ αὐτοῦ.

Γερώνυμος, 1) ἐκ Καρδίας. Μετὰ
τοῦ Ἀλεξάνδρου, πολεμῶν κατὰ τοῦ Ἀντι-
γόνου, ἐτραυματίσθη καὶ ἤχμαλωτίσθη· ἀλλ'
ὁ Ἀντίγονος τὸν ἐπεμψεν ἐπὶ ὑπηρεσίᾳ εἰς
τὴν Νεκρὰν Θάλασσαν (Διόδ. ΙΘ, 100). Μετὰ
ταῦτα ὁ Δημήτριος τὸν ἐπέμψε πολέμαρχον
εἰς Θεσπιάς. Ἀπέθανε δὲ πολὺ μετὰ ταῦτα ἐπὶ
Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ (Διόδ. ΙΗ, 42). — 2)
Ῥόδιος, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους. Μνημο-
νύεται αὐτοῦ πραγματεία «περὶ μέθης»
καὶ διάφορα ἀπολεσθέντα «Υπομνήμα-
τα». — 3) ἐκ Συρακουσῶν, υἱὸς τοῦ Γέλω-

νος, ἑγγονος Γέρωνος Β', βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ
215 π. Χ. Ἡ ἐκδιαιτήσις καὶ ἡ ὥμότης του
τὸν κατέστησαν μισητὸν, καὶ ἐν συνωμοσίᾳ

τὸν ἐφόνευσαν οἱ στρατιῶταί του τὸ β', ἔτος
τῆς βασιλείας του. Ἐν τῷ β'. καρχηδονικῷ
πολέμῳ ἐμάχητο ὑπὲρ τῶν Καρχηδονίων
(Πολ. Ζ, 1).

Ἰθάκη, ἡ περίφημος νῆσος τοῦ Ὀδυσ-
σεως, Α. τῆς Σάκης ἢ Κεφαλληνίας, εἰ καὶ
ὁ Ὅμηρος (Ὀδ. Ι, 25) τὴν λέγει «πανυ-
περτάτην πρὸς ζόφον», δηλ. δυτικω-
τάτην. Ἐκτασιν ἔχει μόνον 3 τετραγ. μιλίων,
διεῦθυνσιν δὲ πρὸς ΒΔ, ἀποτελοῦσα πᾶσα ἐν
ὄρεσ («ἐν δ' Ἰθάκῃ οὐτ' ἄρ' ὄρυμοι εὐ-
ρέες οὔτε τις λειμών»). Ὀδ. Δ, 605),
οὗ ἡ Β. ἄκρα, 800μ ὕψηλῃ, ἐλέγετο Νή-
ριτον (Ὀδ. Ι, 22. Ν, 371. — ν. Ἀνώγι),
ἡ δὲ Ν. Νήϊον (Ὀδ. Α, 180. Γ, 81.
— ν. Στέφανο), καὶ βράχους ἔχει ἀπο-
τόμους, δι' ὃ αἰγίλιψ, κρاناὴ παρ' Ὀ-
μήρῳ. Ἀλλὰ τὰ ὕψη αὐτῆς ἔσαν ἄλλοτε σύ-
δενδρα («Νήϊον εἰνοσίφυλλον», Πλ.
3, 632. Ὀδ. Α, 186, Ι, 22 κτλ.), καὶ δὲν
ἦν ξηρὰ (Ὀδ. Ν, 245), ἀλλὰ καὶ σῖτον πα-
ρήγε καὶ οἶνον, καὶ ἐλίας καὶ σῦκα (Ὀδ. Ν.
244. Ω, 245), καὶ κτηνοτροφίαν εἶχε («αἰ-
γίβοτος, βούβοτος» Ὀδ. Ν, 246. 404.
Ξ, 107). Πρὸς Β. δ' ἦν βράχος Κόραξ κα-
λούμενος, καὶ ὁ λιμὴν τοῦ Φόρκυνος μετὰ
τῆς πηγῆς Ἀρεθούσης (Ὀδ. Ν, 102.
351). Πρὸς Ν. εἰσχωρεῖ βαθείας εἰς τὴν νῆ-
σον ὁ λιμὴν Ῥεῖθρος (Ὀδ. Ι, 186), ἴσως
ὁ αὐτὸς τῷ Πολυδεύει (Π, 324. 352),
ν. Μόλος. Εἰς αὐτὸν δὲ καὶ ὑπὸ τὸ Νήϊον
ἔκειτο ἡ πόλις Ἰθάκη (Γ, 81. Β, 397. Π,
331) ἐφ' ὕψηλοῦ («ἐπὶ τραχέων βράχων
ὡς φωλεά», Cic. de Or. Ι, 44). Τινὲς τῶν
νῦν κριτικῶν δίσχυρίζονται ὅτι αἱ τοπικαὶ
περιγραφαὶ τοῦ Ὀμήρου ἀντιφάσκουσιν πρὸς
ἀλλήλας καὶ πρὸς τὰς θέσεις ἐν τῇ νήσῳ,
καὶ συμπεραίνουσιν ὅτι ὁ Ὅμηρος δὲν εἶδεν
αὐτήν. Ἄλλοι περιηγῆταί ἀντιλέγουσιν εἰς
ταῦτα.

Ἰθώμη, 1) Ὅρος κατὰ μέσην τὴν
Μεσσηνίαν, 800μ ὕψηλόν, ὁ Δημήτριος ὁ
Πολιορκητὴς ἔλεγε τὸ δεύτερον κέρασ τῆς

Πελοποννήσου μετὰ τὴν Κόρινθον (Πολύβ. Ζ, 11. — Στράβ. Η, 361). Ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἦν τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς Ἰωμάτα, προστάτου τῆς Μεσσηνίας, ἄνευ ναοῦ ἢ ἀγάλματος λατρευομένου ἐκεῖ διὰ θυσιῶν καὶ μουσικῶν ἀγώνων. Ἦν δὲ καὶ ὀχυρῶς τετειχισμένη ἡ ἄκρα, ἣν ἐπὶ τοῦ α'. Μεσσηνιακοῦ πολέμου ἐπὶ 10 ἔτη ἡρώϊκῶς ὑπερήσπισεν ὁ Ἀριστόδημος κατὰ τῶν Σπαρτιτικῶν. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐκ νέου καὶ ἐντελέστερον ὀχυρωθεῖσα, ἐχρησίμευσεν ὡς ἀκρόπολις τῆς ὑπὸ τοῦ Ἐπαμεινώνδου εἰς τοὺς Ν. πρόποδης τοῦ ὄρους κτισθείσης Μεσσηνίας, ἥς πολλὰ σώζονται ἐρείπια (Θουκ. Γ, 26. Δ, 15). — 2) Πόλις ἐπὶ βράχων Δ. ἐν Θεσσαλίᾳ. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς μετακίσθησαν ἔπειτα εἰς Μητρόπολιν (Στράβ. Θ, 437).

Ἰκαρίν, ἴδ. Ἰκαρος.

Ἰκάριος, 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς Πανδίωνος, ξενίσας τὸν Διόνυσον, καὶ ὑπ' αὐτοῦ τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀμπέλου καὶ τὴν οἴνοποιαν διδασθεὶς. Ἐκ τοῦ οἴνου, ὃν περιέφερον εἰς ἀσκούς, ἐμεθύσθησαν ποιμένες τινές, καὶ οἱ σύντροφοι αὐτῶν, ἐκλαβόντες ὅτι τοὺς ἐδηλητηρίασε, τὸν ἐθανάτωσαν, μεθ' ὃ τὸν ἔρριψαν εἰς φρέαρ ἢ τὸν ἔθαψαν εἰς τὴν ῥίζαν δένδρου. Ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ Ἐριγόνη, ὑπὸ τῆς κυνὸς Μαίρας συνοδευομένη, τὸν ἐζήτει πανταχοῦ, καὶ εὗρουσά τὸν τάφον του, ἐκρεμάσθη ὑπὲρ αὐτὸν εἰς δένδρον. Καὶ ὁ μὲν Ἰκάριος μετὰ τοῦ ποτηρίου οἴνου ἐγένετο εἰς τὸν οὐρανὸν ὁ ἀστερισμὸς Βωώτης ἢ Ἀρκτοῦρος, ἡ δ' Ἐριγόνη ἐγένετο ἡ Παρθένος, καὶ ἡ Μαίρα ὁ ἀστήρ Κύων. Εἰς τὰς Αθήνας δὲ κατέπεμψεν ὁ Διόνυσος λοιμὸν καὶ παραφροσύνην τῶν γυναικῶν, ὥστε ἐκρεμῶντο ὡς ἡ Ἐριγόνη, μέχρις οὗ ἐσύστησαν ἐορτὴν διὰ τὴν Ἐριγόνην, τὴν Αἰώραν (ἴδ.), καθ' ἣν προσέφερον καρποὺς καὶ εἰς αὐτὴν καὶ εἰς τὸν Ἰκάριον. Κατ' αὐτὸν δ' ὠνομάσθη καὶ εἰς δῆμος τῆς Ἀττικῆς Ἰκαρία, ἐπὶ τοῦ Πεντελικοῦ Β., ὡς ἐξάγεται ἐξ ἀρτίων ἀνασκαφῶν, εἰς τὴν θέσιν τὴν διατηροῦσαν ἔτι τὸ

ὄνομα Διόνυσος, καὶ ἐρείπια ἱεροῦ τοῦ θεοῦ. — 2) ἴδ. Ἰπποκόων.

Ἰκαρος, 1) ἴδ. Δαίδαλος. — 2) ἢ Ἰκαρία, νῆσος 80 στάδια Δ. τῆς Σάμου, μίξι τῶν Σποράδων, 300 σταδ. περιέφεραν ἔχουσα. Τὸ ΒΑ ἀκρωτήριον αὐτῆς Δρῶκανον ἢ Δρέπανον, ἔφερ καὶ μικρὸν ὀμώνυμον πόλιν. Δ. ἦσαν αἱ πόλιναι Οἰνόη καὶ Ἰστοί, αὕτη ἔχουσα καὶ νῆαν τῆς Ἀρτέμιδος, τὸ Ταυροπόλιον. Τὸ περὶ τὴν νῆσον πέλαγος ἐκαλεῖτο Ἰκάριον καὶ κατὰ τὸν μῦθον, τὸ ὄνομα ἐδόθη κατ' Ἰκαρον, τὸν υἱὸν τοῦ Δαίδαλου, πνιγέντα ἐν τῷ αὐτοῦ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 145. — Ἡρόδ. Γ' 95. — Θουκ. Γ, 92. Η, 99. Ἀρρ. Ζ, 20, 5. — Στράβ. Ι, 488. ΙΔ, 639). — 3) Νῆσος τοῦ Περσικοῦ κόλπου, 120 στάδ. ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Εὐφράτου, ἔχουσα ἄγρην πολλήν, ὠρισμένην πᾶσαν διὰ θυσίας τῇ Ἀρτέμιδι. Ἐλαβε δὲ τὸ ὄνομα παρ' Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου (Ἀρρ. Ζ, 20, 4). — 4) Ὅρος τῆς Ἀττικῆς, πιθανῶς ΝΔ τοῦ Μαραθῶνος, πρὸς τῷ δήμῳ Ἰκαρίας.

Ἰκετηρία, κλάδος ἐλαίας ἐρίφου περιδεδεμένος, (Σχλ. Ἀρσ. Πλούτ. 383). Ἦν ὁ ἰκέτης ἔφερε διὰ χειρῶν, καὶ κατέθετεν ἐν τὸν βωμῶν ἢ εἰς τὴν θύραν τοῦ πρὸς ὃν κατέφευγεν, εἰς ἐνδειξιν τῆς ἰκεσίας του ὥστε καὶ ἔλεγον «ἰκετηρίαν τιθέναι» (Ἡρόδ. Ε, 51. — Δμοθ.).

Ἰκέτης, 1) Τύραννος τῶν Λεοντινῶν, ὃν οἱ Συρακούσιοι ἐπεκαλέσθησαν κατὰ Διονυσίου τοῦ ν. Ἀλλ' ἐννοήσαντες ὅτι διενόηθη αὐτὸς νὰ καταλάβῃ τὴν πόλιν των, προσφυγον εἰς τοὺς Κορινθίους. Τότε δ' ἐνίκησεν αὐτὸν ὁ Τιμολέων εἰς Ἀθρανον, καὶ ἐπὶ δευτέρᾳ ἀποπειρᾷ τὸν συνέλαβε καὶ ἐθανάτωσε (Πλούτ. Τιμ. ΙΒ). — 2) Ἡγεμὼν τῶν Συρακούσων μετὰ τὴν ἔξωσιν τοῦ Μένωνος, ἐπέληψε κατὰ τῶν Ἀκραγαντίνων, καὶ ἀνετράπη ὑπ' αὐτῶν μετὰ 9 ἔτη, πρὸ 280 π. Χ. (Διόδ. ΚΒ, 2). — 3) Πυθαγόριος ἐκ Συρακούσων, καὶ Νικήτας καλούμενος. Ὁ Κικέρων (Acad. II.

39) ἀποδίδωσιν εἰς αὐτὸν τὴν θεωρίαν τῆς στροφῆς τῆς γῆς περὶ τὸν ἄξονά της.

Ἰκόνιον, πρωτεύουσα τῆς Λυκαονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ (Ξεν. Ἀν. Α, 2, 19), Α. τῆς Φρυγίας, πολυάνθρωπος ἐν εὐφύρῳ χώρᾳ ἐπὶ λίμνης κειμένη (Στρώβ. ΙΒ, 568).

Ἰκτινός, μέγας ἀρχιτέκτων ἐπὶ Περικλέους, οἰκοδομήσας τὸν Παρθενῶνα ἐν Ἀθήναις, τὸ Ἐλευσίνιον ἐν Ἐλευσίνι, τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Φιγαλείᾳ, καὶ τοὺς τρεῖς κατὰ διάφορον σχέδιον (Παυσ. Η, 41, 5.—Στρώβ. Θ, 395.—Vils. VII, Pratl. 16).

Ἰλαροτραγωδία, ἴδ. Πίνων.

Ἰλη, ἴδ. Στρατός.

Ἰλιός, ἴδ. Ὀμηρος.

Ἰλιον, ἴδ. Τρωάς.

Ἰλιόνη, ἴδ. Πολύδωρος.

Ἰλισσός, ἴδ. Ἀττική.

Ἰλλυρία ἢ Ἰλλυρίς, (παρὰ Ῥωμαίοις Ἰλλυρικόν), περιελάμβανε πᾶσαν τὴν Α. ἀκτὴν τῆς Ἀδριατικῆς, μετὰ τῶν ὀπίσω αὐτῆς κειμένων ὀρεινῶν χωρῶν, ἦτοι τὴν ν. Δαλματίαν, Βοσνίαν καὶ Ἀνω Ἀλβανίαν. 1) Τὸ Βόρειον αὐτῆς ἀπετέλει ἀπὸ τοῦ 380 π. Χ. ἰδιαιτέραν ἐπικράτειαν μεγάλως ἐκταθεῖσαν ὑπὸ τὸν βασιλεῖα Ἀλβανῶνα, καταστραφεῖσαν δὲ τῷ 180 ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, εἴτινες ἔδρυσαν τὴν κυρίως Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν Ἰλλυρίαν (τὴν καὶ Βάρβαρον Ἰλλυρίαν κληθεῖσαν), μεταξὺ τῶν ποταμῶν Σάβου καὶ Δρίλωνος (ν. Δρίνου) μετὰ τῶν ὑπερκειμένων ὀρέων. Οἱ κάτοικοι, τοὺς Θραξῖ συγγενεῖς, τραχεῖς, φιλοπόλεμοι, ἀλλ' ὡς δόλιοι θεωρούμενοι, περιελάμβανον τοὺς Ἰάποδας ἢ Ἰάπυδας (ν. Λιάπιδες) εἰς τὰ Β τῆς ἐντὸς χώρας τοὺς Λιθούρους, φυλὴν ἰσχυρὰν καὶ ναυτικὴν, ἐν τῷ πτόλῳ τοῦ Αὐγούστου ἐν Ἀκτίρ νευραχῆσαν, καὶ εἰς τὴν Ῥώμην τῷ 176 π. Χ. ὑποταγεῖσαν τοὺς Δαλμάτας, Ν. μέχρι τοῦ Δρίλωνος, μετὰ μακροὺς πολέμους μόλις τῷ 23 π. Χ. ὑποταγέντας, ὅτε καὶ ἡ ἐπωνυμία Δαλματία ἐξετάθη περαιτέρω. Αἱ γνωστότε-

ραι πόλεις τῆς Β. Ἰλλυρίας ἦσαν, ἐκ Β εἰς Ν. Μετρουλλον, πρωτεύουσα τῶν Ἰαπιδῶν, Ἀρσούσιον, Σενία, Ἰαδῆρ (ν. Ζάρα), Σάλωνα (τὸ), Σκῆδρα (ν. Σκουταρι). Πρὸ τῆς ἀκτῆς δὲ κείνται αἱ Λιθούρ νιαι νῆσοι, Κουρίκτα, Ἀψυρτίδες (δύο), Ἀρβα, (ν. Λίσσα), Φάρος (ν. Λεσσίνα), Κέρκυρα μέλαινα (nigra) (ν. Curzola), Μελίτα, ἀποικισθεῖσα κατ' ἀρχάς ὑφ' Ἑλλήνων, ἐκ τοῦ Αἰγαίου, εἰτα ὑπὸ Διονυσίου ἐκ Συρακουσῶν ἀπὸ τοῦ 250 ὑπέκριντο τῇ Ἰλλυρίᾳ, καὶ ἀπὸ τοῦ 150 π. Χ. τῇ Ῥώμῃ.—2) Ἡ Ν. Ἰλλυρία, ἀπὸ τοῦ Δρίλωνος μέχρι τῆς Ἠπείρου, ἔχουσα τὴν Ἠπειρὸν πρὸς Α. περιελάμβανε τὸ πλεῖστον τῆς νῦν Ἀλβανίας λίαν ὀρεινὴν, ἔχουσα πρὸς Β. τὸν Σκάρδον, πρὸς Α. τὰ Κανδαυρία καὶ ποταμούς τὸν Γένουσον, τὸν Ἀψον, τὸν Ἀῶν, ῥέοντας πρὸς τὴν Ἀδριατικὴν. Οἱ ἐπιστημότεροι τῶν κατοίκων αὐτῆς ἦσαν οἱ Τραυλάντιοι παρὰ τὴν θάλασσαν, οἱ Δασσαρεῖται μεσογείως, ὡς καὶ οἱ Παρθινοί. Ἀπὸ Φιλίππου Β' ἡ χώρα εἶχε προστεθῇ τῇ Μακεδονίᾳ τῷ δὲ 205 π. Χ. ὑπέκυψε τοῖς Ῥωμαίοις· αἱ Ἑλληνικαὶ ὁμῶς πόλεις Ἀπολλωνία καὶ Ἐπίδαμνος (εἰτα Δυρράχιον) ἐκυριεύθησαν ὑπ' αὐτῶν ἤδη τῷ 220. Γνωστὰί ἐτι πόλεις ἦσαν ἡ Αὐλῶν, Α. τοῦ Ἀκροκεραυνίου ἀκρωτηρίου, λιμὴν τῆς Ἀπολλωνίας, ἡ Λυχνίς (ν. Ὠχρίδα) ἐπὶ τῆς Λυχνιτιδος λίμνης, τὸ μᾶλλον τῇ Ἠπείρῳ ἀνήκον Ὠρικὸν (ἢ ὁ Ὠρικός), ἀποικία τῶν Εὐβοέων (Ἡρόδ. Θ, 93.—Πολύβ. Ζ, 19.—Στ. Βυζ.—Στρώβ.).

Ἰλος, 1) Υἱὸς τοῦ Δαρδάνου καὶ τῆς Βατείας, θυγατρὸς τοῦ Τεύκρου, ἡγεμὸν τῆς Δαρδανίας, ἄτεκνος ἀποθανὼν, καὶ ἀφείς τὸν ὀρόνον εἰς τὸν ἀδελφόν του Ἐριχθόνιον.—2) Υἱὸς τοῦ Τρώος καὶ τῆς Καλλιρρόης, θυγατρὸς τοῦ Σκαμάνδρου, ἐγγονος τοῦ Ἐριχθονίου καὶ διεγγονος τοῦ Δαρδάνου, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Γανυμήδου, τοῦ Ἀσπαράκου καὶ τῆς Κλεοπάτρας, καὶ πατὴρ τοῦ Λαο-

μέδοντος (Ὅμ. Ἰλ. Τ. 234). "Ὅτε ποτὲ ἐν Φρυγίᾳ ἐνίκησεν εἰς πάλην, ὃ ἐκατ' βασιλεὺς τῷ ἔδωκεν ὡς ἔπαθλον 50 γεανίας καὶ 50 παρθένους, καὶ προσέτι δάμαλιν κατάστικτον, παραγγείλας αὐτῷ κατὰ χρησμὸν νὰ ἐγείρῃ πόλιν ὅπου ἡ δάμαλις ἤθελε καθεσθῇ· καὶ οὕτως ἔδρυσεν τὸ Ἰλίον ἐπὶ τοῦ λόφου ὅστις ἐλέγετο τῆς Ἀτῆς. Εὐχρηστές δὲ τῷ Διὶ νὰ τῷ πέμψῃ σημεῖον τι τῆς εὐαρεσκείας του, εὔρε τὴν ἐπαύριον πρὸ τῆς σκηνῆς του τὸ Παλλάδιον (Ἀπολλῶδ. Γ. 12, 3). Ἐξέβαλε δ' ἐκ Παφλαγονίας τὸν Τάνταλον καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Πέλοπα. Ὁ δὲ τάφος αὐτοῦ ἐδείκνυτο εἰς τὸ Τρωϊκὸν πεδῖον, μεταξὺ τῶν Σκαιῶν πυλῶν καὶ τῶν σκηνῶν τῶν Ἑλλήνων (Ὅμ. Ἰλ. Α, 166. 371). — 3) Ὑῖος Μερμέρου ἐν Ἐφύρᾳ τῆς Θεσπρωτίας. Εἰς τὸν Ὀδυσσεά, ζητήσαντα αὐτῷ φάρμακον ἀνδροφόνον ὅπως χρῖσθαι τὰ βέλη του, ἡρνήθη αὐτὸ, φοβούμενος τοὺς θεοὺς (Ὅμ. Ὀδ. Α, 359. Β, 328).

Ἱμᾶντες, ἴδ. Πύκτης.

Ἱμαον ὄρος, τὰ τὴν Ἰνδικὴν βορείως ἐκ Δ. εἰς Α. περπατεῖνον (Ἱμαλαία)· κατὰ δὲ τοὺς ἀρχαίους (Πτολεμ.), καὶ τὰ ἔτι βορειότερα μέχρι τῶν Οὐραλίων, ὥστε καὶ ὠμίλουν περὶ τῆς «Σκυθίας ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Ἱμάου.» Πρὸς Α. αὐτοῦ ἐξετείνετο τὸ ὄρος Ἡμωδός.

Ἱματισμὸς, ἴδ. Ἐσθής.

Ἱμβρασος, πρὶν Παρθένιος, ποτάμιον πηγάζον ἐκ τοῦ ὄρους Ἀμπέλου εἰς Σάμον, ἥτις καὶ αὕτη κατ' ἀρχὰς τὸ αὐτὸ ἔφερεν ὄνομα. Ἐρρεε δὲ διὰ τῆς πόλεως πρὸ τοῦ ναοῦ τῆς Ἥρας, ἥτις ἐλέγετο εἰς τὰς ὄχθας αὐτοῦ γεννηθεῖσα, δι' ὃ καὶ τὸ ἐπωνύμιον Ἱμβρασία ἔφερε. Τὸ αὐτὸ ὅμως εἶχε καὶ ἡ Ἀρτεμις.

Ἱμβρος, νῆσος ΝΑ τῆς Σαμοθράκης καὶ Δ. τῆς Θρακικῆς χερσονήσου, ἔχουσα ὑψηλὰ ὄρη, δάση καὶ εὐφόρους πεδιάδας. Καὶ ἐν αὐτῇ ὡς καὶ ἐν Σαμοθράκῃ ὑπῆρχεν ἡ λατρεία τῶν Καβείρων καὶ τοῦ Ἑρμοῦ. Ἐκυ-

ρίευσεν δ' αὐτὴν ὁ Μιλτιάδης, ἐκ τῆς Θρακικῆς χερσονήσου ὁρμηθεὶς, καὶ ἔκτοτε ἔμεινε

ὑπὸ τὰς Ἀθήνας. Ἐρεῖπια πόλεως σώζοντα εἰς τὰ Β. τῆς νήσου.

Ἱμέρα, 1) πόλις Σικελικὴ εἰς τὰ Β. Ἰδρύθη τῷ 648 π. Χ. ὑπὸ Χαλκιδέων ἐκ Ζάγκλης, Α. τῆς Πανόρμου (Θουκ. ΣΤ. 5). Φαίνεται δ' ὅτι τῷ 540 ἐκυριεύθη ὑπὸ Φα-

λάριδος, τυράννου τοῦ Ἀκράγαντος. Μετὰ ταῦτα ἐκβλήθη ὑπὸ τοῦ Ἀκραγαντίνου Θήρωνος ὁ τύραννος αὐτῆς Τήριλλος, ἐστράφη πρὸς τοὺς Καρχηδονίους (Ἡρόδ. Ζ, 165), οὔτινες μεγάλῃ ἐπιχειρήσαντες ἐκστρατεῖαν ὑπὸ τὸν Ἀμίλκην, ἐνίκηθησαν τῷ 480 ὑπὸ Θήρωνος καὶ τοῦ συμμάχου αὐτοῦ Γέλωνος ἐκ Συρακουσῶν. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐζήτησαν μάτην οἱ Ἱμεραῖοι νὰ διαφύγῳσιν τὸν Θρασυδαῖον υἱὸν τοῦ Θήρωνος· τὸ κατώρθωσαν ὅμως μετὰ ταῦτα βοηθείᾳ Ἰέρωνος, τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν, μεθ' ὧν συνδεθεῖσα ἀνέθαλεν ἐν εὐήμερίᾳ ἡ πόλις τῶν (Θουκ. Ζ, 1). Μετέπειτα, γενναίως καὶ ἐπὶ μακρὸν ἀντιστάσας εἰς τὸν Ἀννίβαν, κατεσκάφη ἐπὶ τέλους ὑπ' αὐτοῦ, καὶ 3000 αἰχμάλωτοι ἐθανατώθησαν εἰς τὴν θέσιν καθ' ἣν τῷ 480 εἶχε πέσει ὁ Ἀμίλκας, καὶ μετὰ τοῦτο δυσικώτερον ἐκτίσθη καρχηδονικὴ ἀποικία τὰ Θέρμα (Διοδ. ΙΓ, 59-62), οὕτω κληθεῖσα διὰ τὰς θερμὰς αὐτῆς πηγὰς, αἵτινες Θέρμα ἰαί Ἱμεραῖαι ἰαί τῶν Ἱμεραίων ἐλέγοντο, πολὺ ἐκτιμώμεναι ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων. Διετήρησε δ' ἡ πόλις τὴν αὐτονομίαν της, καὶ ὁ Σικελίων τῇ ἀπέδωκε πολλὰ τῶν

ἀγαλμάτων ἃ τῇ εἶχον ἀρπαγῇ. Ἡ Ἱμέρα ἦν πατρίς τοῦ ποιητοῦ Στρησιγόρου, αἱ δὲ Θέρμαι τοῦ τυράννου Ἀγαθοκλέους. Ἱμέρας δὲ, μικρὸς ποταμὸς, ἐξέβαλλε παρὰ τὴν πόλιν εἰς τὴν θάλασσαν (Στρβ. ΣΤ, 266). Καὶ πρὸς Ν. δ' ἔρρεν ἕτερος ποταμὸς Ἱμέρας ὁ νότιος, διαιρῶν τὴν χώραν τῶν Συρακουσίων τῆς τῶν Καρχηδονίων· ἀλλ' ἐσφαλμένως ἐνομίζετο ὅτι ἀμφότεροι εἶχον τὴν αὐτὴν πηγὴν (Πολβ. Ζ, 4.—Στρβ. ΣΤ, 272).

τοίων πραγματειῶν, καὶ 36 ἐξ αὐτῶν διετήρησεν ἀποσπάσματα. Διεσώθησαν δὲ 24 ὁλόκληροι λόγοι, καὶ ἐξ ἄλλων τεμάχια. Οἱ πλεῖστοι δ' εἰσὶ πανηγυρικοὶ, ἢ εἰς τότε περιστάσεις ἀναφερόμενοι, κατὰ τὸ ὕφος τῆς παρακμαζούσης ῥητορικῆς, τότε μὲν θαυμαζομένης, ἀλλ' ἐν γένει ἐπιτετηθευμένης, ὀγκώδους καὶ ἐπιδεικτικῆς, καὶ εἰς σκοτεινὰς ἀλληγορίας ἐνασμενιζομένης.

Ἱμέριος, ἴδ. Ἀφροδίτη. Ἐρωτ.

Ἱμέρα.

Ἱμέριος, υἱὸς τοῦ ῥήτορος Ἀμεινίου, σοφιστῆς ἐκ Προύσης τῆς Βιθυνίας, ζήσας 315—386 μ. Χ. Νέος περιοδεύσας πρὸς σπουδὴν, μετέβη δις εἰς Ἀθήνας, καὶ ἐπηγγέλλετο τὸν ῥήτορα. Οἱ ἐπισημότεροι τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἦσαν ὁ Βασίλειος, καὶ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός. Ὁ αὐτοκράτωρ Ἰουλιανὸς, μετακαλεσάμενος αὐτὸν εἰς Ἀντιόχειαν, τὸν προσέλαβεν ὡς γραμματεῖα του· μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ αὐτοκράτορος ἐπανελθὼν, ἐγκατέβησεν εἰς Ἀθήνας. Ἦν δὲ καὶ ἔμεινεν εἰς δωλολάτρεψιν, ἀλλὰ τὰ συγγράμματά του, ὧν τινὰ μόνον διετηρήθησαν, πνέουσιν ἀνοχὴν καὶ μετροπιάθειαν πρὸς τοὺς Χριστιανούς. Ὁ Φώτιος μνημονεύει 71 λόγων, μελετῶν καὶ παν-

Ἱμέλκων, ὄνομα Καρχηδονίων. 1) Θαλασσοπόρος, περιελθὼν τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀφρικῆς (Pl. II, 67).—2) Στρατηγὸς ἡττηθεὶς ἐν Σικελίᾳ, καὶ αὐτοκτονήσας δι' ἀστίας τῷ 406 π. Χ. (Just. XIX, 3).—3) Στρατηγὸς ἐν Σικελίᾳ, ἠπειλήθη διὰ θανάτου ὑπὸ τῶν συμπατριωτῶν του διότι διήλλαξε τὸν Ἀγαθοκλῆν μετὰ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων (Just. XXII, 3).—4) Νικήσας στρατὸν τοῦ Ἀγαθοκλέους ἐν Ἀφρικῇ (Διδδ. Κ, 60).—5) Ἀντιταχθεὶς ἐν τῷ Διλυθαίῳ κατὰ τῶν Ῥωμαίων (Πολβ. Α, 42).—6) Ναύαρχος, τὰς Ἰσπανικὰς ἀκτὰς καλύψας καὶ κατὰ ξηρὰν ἐκεῖ στρατηγήσας (Liv. XXII, 49, XXIII, 28), ἐπιτυχὼς ἐν Σικελίᾳ πολεμήσας κατὰ τῶν Ῥω-

μαίων, καὶ ἐκτὶ ἀποθανόντων ἐκ λοιμοῦ, τῷ 212 π. X. (Liv. XXIV, 25. XXV, 26). — 7) Ἰ. Φαμέας, στρατηγὸς ἱκανὸς, πολλάκις δι' ἐπιδρομῶν τοὺς Ῥωμαίους βλάβας ἐν τῷ τελευταίῳ Καρχηδονικῷ πολέμῳ, εἶτα δὲ τῷ 148 π. X. παρ' αὐτοῖς μεταβάς μετὰ 2200 ἱππέων, μέχρι τέλους τοῦ πολέμου ὑπὸ τὰς σημαίας αὐτῶν ἀγωνισθεὶς καὶ πολλῶν τυγχόνων θώρων καὶ τιμῶν παρὰ τῆς Βουλῆς (Ἀππ. 180).

Ἰνναρος. ἴδ. Ἀρταξέρξης.

Ἰνναχος, 1) ὁ ἀρχαιότατος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, κυρίως ὁ θεὸς τοῦ διαρρέοντος αὐτὸ ποταμοῦ, υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Θέτιδος, ἔφερε μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τοῦ Δευκαλίωνος τοὺς Ἀργεῖους ἀπὸ τῶν ὀρέων εἰς τὴν πεδιάδα, καταστήσας ταύτην οἰκήσιμον, διότι συνέλεξε τὰ ἐπ' αὐτῆς ὕδατα εἰς μίαν κοίτην. Ἐρισάντων τοῦ Περσείδωνος καὶ τῆς Ἥρας περὶ τῆς κτήσεως τοῦ Ἄργους, ἀπεφθίνατο ὑπὲρ ταύτης, καὶ ἔθυσεν αὐτῇ. Ἐθωρεῖτο ὡς αὐτόχθων· ἀλλ' οἱ μετέπειτα μῦθοι τὸν ἔλεγον ἐξ Αἰγύπτου ἐλθόντα. Ἐκ Μηλίας νόμφης, ἥ ἐκ τῆς Ἀργείας, ἔσχε τέκνα τὸν Φορωνέα, τὸν Αἰγιαλέα, τὴν Ἰώ, καὶ Ἄργον τὸν Πανόπτην (Ἀπολλ. Β, I, 1. 3. 4). — 2) Ὁ δὲ ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος πηγάζει ἐκ τοῦ Λυρκείου ὄρους πρὸς τῇ Ἀρκαδίᾳ, δέχεται Δ. τὸν Κηφισόν, Δ. τὸν πρὸ τοῦ Ἄργους ρέοντα Χάραδρον (ν. Ξεριάν), καὶ ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν κατὰ τὴν Β. ἀκτὴν τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, πολλάκις δι' ἐλῶν διερχόμενος. — 3) Παραποτάμιον τοῦ Ἀχελώου, Β. ἐκ τοῦ Πίνδου εἰς αὐτὸν μετ' ἀθρόνου ὕδατος προρρέον. — 4) Παραποτάμιον ἐκ δεξιῶν τοῦ κάτω Σπερχεῖος.

Ἰνδία ἢ **Ἰνδική,** παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συνώρευσεν Β. πέραν τῶν ὀρέων Παροπαμισάδων, Ἰμάου, Ἡμωδῶν, μετὰ τῆς (ἐκτὸς τοῦ Ἰμάου) Σκυθίας, τῆς Σηρικῆς καὶ τῆς χώρας τῶν Σινδῶν Α. μετὰ ταύτης καὶ τοῦ ἀνατολικοῦ Ὠκεανοῦ, Ν. μετὰ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, Δ. πέραν τοῦ Ἰνδοῦ, μετὰ τῆς

Γεδρωσίας, Ἀραχωσίας καὶ τῆς χώρας τῶν Παροπαμισάδων. Ἐξετείνετο δ' εἰς μήκος περίπου 400 γεωγρ. μιλίων, ἀλλὰ τινεὶ τὴν ἐνόμιζον ἴσην τῷ 1/3 τῆς ὅλης γῆς. Ὁ Πτολεμαῖος διαιρεῖ αὐτὴν εἰς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Γάγγου, καὶ ἐκλαμβάνει τὴν ἀνατολικὴν αὐτῆς παραλίαν πρὸς μεσημβρίαν ἐστραμμένην, καὶ συνεχομένην μετὰ τῆς Α. τῆς Ἀφρικῆς. Οἱ ποταμοὶ αὐτῆς πηγάζουσιν ἐκ τῶν βορείων ὀρέων, καὶ μεταξὺ αὐτῶν ὁ Γάγγης ἐθωρεῖτο ὡς ὁ μέγιστος τῆς γῆς, ἔχων πλεῖστα καὶ σπουδαῖα παραποτάμια. Ὁμοίως πολλὰ δέχεται παραποτάμια καὶ ὁ Ἰνδός, ὡς τὸν Ἰθάσπην, Ἀχεσίην, Ἰ. δρωκτὴν, Ἰ. φασιν, κλπ. — Οἱ Ἰνδοὶ (Σινδοὶ, ἦτοι κάτοικοι τοῦ Σινδῶ), ἦσαν πανάρχαιον γένος, εἰς διάφορα διαιρούμενοι μοναρχούμενα κράτη, ἔξω σχεδὸν ἀγνοούμενοι μέχρις οὗ ὁ Ἀλέξανδρος διὰ τῆς κατ' αὐτῶν ἐκστρατείας τοῦ τοῦς κατέστησε προσιτοὺς εἰς τὰς ἐρευνάς, ἃς ἠΰξησαν καὶ αἱ ἐμπορικαὶ σχέσεις ἐπὶ Ῥωμαίων, εἰ καὶ ὁ Ὀνησίκριτος, ὁ Μεγασθένης καὶ ἄλλοι πολλὰ εἰς τὰς ἐκθέσεις τῶν μνημονεύουσιν τὰ ψευδῆ μετὰ τῶν ἀληθῶν. Ἐν ἄλλοις μνημονεύουσι Χρυσῆς Χερσονήσου, ἥ Περιμήλος ἦν ἡ πρωτεύουσα (ἡ ν. Μαλάκκα). Ἡ πρὸς τὸν Γάγγην χώρα πρωτεύουσαν εἶχε τὴν Σαγίδα. Α. αὐτῆς ὥκουν ἐπὶ Ἀλεξάνδρου οἱ Πράσινοι ἢ Πράξινοι, ὧν Παλιβοθόρα ἦν ἡ πρωτεύουσα. Εἰς τὸ δέλτα τοῦ Γάγγου ὥκουν οἱ Γαγγαρίδαι. Πρὸς Δ. ἐξετείνετο ἡ Χερσόνησος Σουραστρηνή. Ἰννὴν περὶ τὸν Ἰνδὸν χώραν κατέστησε γνωστὴν ἡ Μακεδονικὴ ἐκστρατεία. Οἱ περὶ αὐτὸν Δάρδαι εἰσὶν οἱ ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου (Γ, 102) μνημονεύμενοι, ὡς λαὸς συλλέγων χρυσόν. Πρὸς Δ. ἦσαν οἱ Γανδάριοι (κατὰ τὸ Καβούλ). Α. δὲ ἦν ἡ πόλις Κασπαύρα (Ἡρδ. Γ, 102. Δ, 44), πρωτεύουσα τῶν Κασπείων (κατὰ τὸ Κασμίρ). ΝΑ αὐτῶν ἔξω οἱ Ἀθισάροι, ὑπὸ ἡγεμόνα Ἀθισάρην (Abhisaram). Ἡ ἄνω Ἰνδικὴ στρατεία ἐπὶ Ἀλεξάνδρου ἦν τὸ Πενταπέτα

μον (Pendschab), ἡ χώρα τῶν 5 δεξίων παραποταμιῶν τοῦ Ἰνδοῦ. Τοῦ Πόρου ἡ ἐπικράτεια ἐξετείνετο ἀπὸ τοῦ Ὑδραώτου, μέχρις αὐτοῦ Ὑδάσπου πρὸς Β. Ἐκεῖ δὲ, εἰς δύο μέρη νικήσας αὐτὸν ὁ Ἀλέξανδρος, ἔκτισε τὰς δύο πόλεις Νίχαιαν καὶ Βουκεφάλαν. Πορείοτερον, μέχρι τοῦ Ἰνδοῦ, ἡ ἐπικράτεια τοῦ Ταξιλου εἶχε πρωτεύουσαν τὴν Ταξιλαν. Ἡ πρωτεύουσα δὲ τῶν Μαλλῶν, τῶν ἀνδρείοτερων ἀντιπάλων τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὠνομάζετο Μουλασθάνα. Πέραν δὲ τοῦ Ὑδραώτου ὄκουν λαοὶ ἐλεύθεροι ὡς καὶ οἱ Μαλλοί, οἱ Ἀδραίσται (Adaschitra ἦτοι ἀδασίλευτοι). Τὸ δὲ κράτος τοῦ Μουσικανοῦ ἔκειτο Ν. τῶν ἐκβολῶν τῶν ὑδάτων τοῦ Πενταποτάμου. Εἰς τοῦ Ἰνδοῦ τὸ Δέλτα ἔκειτο ἡ Παταληνὴ, πρωτεύουσαν ἔχουσα τὰ Πάταλα. Α. ἡ ποιμενικὴ φυλὴ τῶν Ἀείρων (ἴσως τὸ Ὀφίρ τῆς Π. Γραφῆς). Ταπροβάνην δὲ καλοῦσιν οἱ ἀρχαῖοι, ὁ δὲ Πτολεμαῖος Σαλικὴν τὴν Ν. τῆς Ἰνδικῆς κειμένην νῆσον Κεϋλάνην, ἣν ἐκλαμβάνουσι πολὺ μεγαλειτέραν τῆς ἀληθείας (Στρβ. II, 685.—Ἀρρ. Ἰνδ.—Mela, III, 7, 2.—Plin. VI, 17, 24.—Πτολ. Ζ, 1, 2).

Ἰνδός. ὁ μέγιστος ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς, πηγάζων Ν. ἐκ τοῦ Ἰνδικοῦ Καυκάσου (Ἀρρ. B, 41), δέχεται 15 (Στρβ.) ἢ 19 (Plin.) μεγάλα παραποτάμια, καὶ 50 σταδίων πλάτος ἔχων (Στρβ.), διαιρεῖται εἰς δύο βραχίονας πρὶν ἐκβάλῃ εἰς τὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανόν, Δέλτα ἀποτελοῦντα (Ἀρρ. ΣΤ, 18, 2, 20, 1). Ὁ Δ. εἶχε 3 στόμια, τὸ Σάπα, τὸ Σίνδιο καὶ τὸ Χρυσοῦν· ὁ Α. 4, τὸ Χάριφον, τὸ Σάπα, τὸ Λωνιδάρα, καὶ ἄλλο ἐν. Ὁ Ἀκεσίνης ἐστὶν ὁ ἐπισημότερος τῶν ἐξ Α. εἰς αὐτὸν ἐκβαλλόντων, διότι δέχεται πρὶν τοὺς λοιποὺς ποταμοὺς τοὺς Πενταποτάμους, τὸν Ὑδάσπην, Ὑδραώτην, Ὑφασιν, Ζάραδρον. Ἐκ Δ. ὁ μέγιστος ἦν ὁ Κοφὴν (Καδούλ). Ὅτε ὁ Ἀλέξανδρος ὑπερέβη τὸν Ἰνδόν (κατ' Αὐγουστον Σεπτέμβριον), εἶχεν ὕδωρ πολὺ, καὶ ὁ Ἀρ-

ριανὸς (II, 20. ΣΤ, 4) εἰς διάφορα μέρη τῷ ἀποδίδει πλάτος 15, 40 καὶ 100 σταδίων. Τὸ ὕδωρ δ' αὐτοῦ λέγει ὁ Κούρτιος (VIII, 9, 4) ψυχρότερον ἢ τὸ τῶν ἄλλων ποταμῶν τῆς Ἰνδικῆς, καὶ ἔχον τῆς θαλάσσης τὸ χρώμα. Παραδόξως δ' ὑπέλαβον οἱ περὶ τὸν Ἀλέξανδρον γεωγράφοι ἐν ταῖς πηγαῖς τοῦ Ἀκεσίνου ὅτι ἀνεκάλυψαν τὰς τοῦ Νεῖλου, καὶ ὅτι συνέχονται οἱ δύο ποταμοί (Ἀρρ. ΣΤ, 1).

Ἰνώ Λευκοθέα. ἴδ. Ἀθάμας.

Ἰνώα, ἑορτὴ τῆς Ἰνέως, τελομένη ἐν Μεγάρῳ (Παυσ. Α, 42, 8), ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ (Τσέτσ, εἰς Λυκόφρ.), καὶ ἐν Ἐπιδαύρῳ, ἐνθα ὑπῆρχε μικρὰ λίμνη τῇ Ἰνοῖ ἀφιερωμένη (Παυσ. Γ, 23, 5).

Ἰξίων, υἱὸς τοῦ Φλεγύου ἢ τοῦ Ἀρεως, βασιλεὺς τῶν Φλεγυνῶν ἢ τῶν Λαπιθῶν, πατὴρ τοῦ Πειρίθου. Τὸν πενθερόν του Δηϊονέα, ὅστις νομφεύσας αὐτῷ τὴν θυγατέρα του Δίαν, τῷ ἐξῆτει τὰ ἐπιθαλάμια θῶρα, καλέσας εἰς τὸν οἶκόν του, τὸν ἐξριψεν εἰς βόθρον πεφυρακτιωμένον. Ὁ Ζεὺς δ' ἀντὶ τὰς τιμωρήσεων, τὸν ἐκάλεσεν εἰς τὴν τράπεζαν τῶν θεῶν· ἐκεῖ δ' ὁ ἀναιδὴς ἐπωφθαλμίσατο εἰς τὴν Ἥραν, δι' ὃ ὁ Ζεὺς τὸν κατεδίκασεν νὰ μένῃ ἐν τῷ Ἄδῃ προσδεδεμένος εἰς τροχὸν στρεφόμενον ἐσαεὶ ὑπὲρ φλόγας (Πίνδ. Πύθ. Β, 21). Ἐκ τῆς Νεφέλης δὲ, εἰς ἣν ὁ Ζεὺς ἔδωκε τὸν τύπον τῆς Ἥρας, ἔτεκε, καθ' ἓνα τῶν παντοίων μύθων, τοὺς Κενταύρους.

Ἰοδάτης, ἴδ. Βελλεροφόντης.

Ἰοκάστη, ἴδ. Οἰδίπους.

Ἰόλαος, ἴδ. Ἡρακλῆς.

Ἰόλη, ἴδ. Ἡρακλῆς.

Ἰόνιος πόντος, ὁ ὑπὸ τὴν Ἀδριατικὴν, μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ἰταλίας, ἐνθα εἰσὶν αἱ Ἰόνιοι νῆσοι. Ἰόνιον μυχὸν λέγει ὁ Αἰσχύλος (Προμ. 840) καὶ αὐτὴν τὴν Ἀδριατικὴν. Ἡ ἐπωνυμία προήρχετο ἐκ τῆς Ἰούς

(Αἰσχλ. Πρμ. 850). Ἰσως ὁμως καὶ ἐκ τῶν Ἰωνῶν, οἵτινες κατόκησαν εἰς Κεφαλληνίαν.

Ἰόππη, πόλις μετὰ λιμένος τῆς Παλαιστίνης, εἰς τὴν εὐανθῇ πεδιάδι Σαρῶν. Καταληφθεῖσαν ὑπὸ πειρατῶν ὁ Βεσπεσιανὸς τὴν κατηδάφισε καὶ ἤγειρεν ἐκεῖ φρούριον. Ἐνταῦθα κατὰ τοὺς Ἑλληνικοὺς μύθους ἐξετέθη ἡ Ἀνδρομέδα, καὶ ἐνταῦθα ἦν ὁ προσήτης Ἰωνᾶς.

Ἰορδάνης, ὁ κυριώτερος ποταμὸς τῆς Παλαιστίνης, πηγάζει ἐκ τοῦ Ἐρμωνος ἢ Ἀντιλιβάνου, καὶ ἐπὶ διάστημα 35 ὥρων διαρρέει τὴν χώραν ἐκ Β. εἰς Ν. τρέφει τὰς λίμνας Μερὸν ἢ Σμαχωνίτιδα καὶ Γεν:ζαρέθ ἢ Τιβεριάδα, καὶ ἐκβάλλει εἰς τὴν Ἀσφαλίτιν.

Ἰος, μία τῶν Κυκλάδων, ἦν τινὲς ὁμως καταριθμοῦσιν εἰς τὰς Σποράδας, μετὰ δὲ Θήρας καὶ Πάρου, ἔχει 2 γεωγρ. μιλίων μῆκος καὶ πλάτος περίπου ἑνός. Ἀπετέλει μέρος τῆς Ἀμφικτυονίας τῆς Δήλου. Ἐνταῦθα ἐλέγετο ὅτι ἀπέθανε καὶ ἐτάφη ὁ Ὅμηρος, καὶ 2 ἐκα-

τονταετηρίδας μ. Χ. ἐδείκνυτο ἐν αὐτῇ εἰς τοὺς ξένους ὁ τάφος του, ὃν ἐν νέοις χρόνοις περιηγηταὶ ἐνόμισαν ὅτι ἀνεῦρον. Ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῆς Ἑλλάδος ἦτο καὶ ἡ Ἰος μία τῶν ναυτικῶν συμμάχιδων τῶν Ἀθηνῶν. Οἱ νησιῶται ἐκαλοῦντο Ἰῆται (Παυσ. I, 24, 2. — Στρεβ. I, 484).

Ἰπνός, ὁ φοῦρνος πρὸς ὀπησιν τοῦ ἄρ-

του, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι ἐξ ἐρείπιου τῆς Πομ-

πηγίας, ἐνθα ἡ κάτω ἀψὶς ἐστὶ διὰ τὰ ξύλα, ἡ ἄνω διὰ τὴν ὀπησιν, μετὰ καπνοδόχου. Ἐμπρὸς δ' εἰσὶ καὶ δύο χειρόμυλοι.

Ἰούλιος, ὁ ἐπικληθεὶς ἀποστατὴς υἱὸς Ἰουλίου Κωνσταντίου, ἀδελφοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, γεννηθεὶς τῷ 331 μ. Χ., ἐξεπαιδεύθη ἐπιμελέστατα ὑπὸ διδασκάλων Ἑλλήνων, καὶ ἀντεράφη εἰς τὸν χριστιανισμόν. Τὰ φυσικὰ αὐτοῦ προτερήματα ὑποβλέπων ὁ φιλύποπος ἐξάδελφός του Κωνσταντῖος, τὸν ἐξέπεμψεν ἐπὶ ἐπτά ἔτη (345—351) εἰς Καππαδοκίαν, ἐνθα ὁ φιλόσοφος Μάξιμος ἐν Νικομηδείᾳ οὕτως ἐξέθρεψε τὰς πρὸς τὸν ἀρχαῖον Ἑλληνισμόν συμπαθείας του, ὥστε ἔκτοτε ἔμεινε κατ' ἐπίφαιαν μόνον χριστιανός. Τῷ 355 εἰς Καισάρια προχειρισθεὶς, ἐπέμψθη εἰς Γαλλίαν ἵνα κωλύσῃ τὰς εἰσβολὰς τῶν Γερμανῶν. Ἀλλ' ἐκεῖ τὰ προτερήματα καὶ ἡ ἀνδρεία του τῷ περιεποίησαν τὴν ἀγάπην τοῦ στρατοῦ, μεθ' οὗ συναπεστάτησεν. Ἀποθανόντος δὲ τοῦ Κωνσταντίνου καθ' ὁδόν, ἐν ᾗ ἐξεστράτευσεν κατ' αὐτοῦ, ἀνεκηρύχθη αὐτοκράτωρ ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἐκεῖ ἠθέλησε νὰ ἐνισχύσῃ καὶ ἐπαναφέρῃ τὸ ἐφ' ἑαυτῷ τὴν ἀρχαίαν εἰδωλατρειάν, ἀπηγόρευσε τοῖς χριστιανοῖς νὰ διδάσκωσι τὴν γραμματικὴν καὶ τὴν ῥητορικὴν, ἤθελε τὰς χριστιανικὰς ἀρχὰς νὰ περιβάλλῃ ὑπὸ τύπους πολυθείας, ἔθουε καὶ ἐνῆργει ὡς μέγας ἀρχιερεὺς τῶν ἀρχαίων θεῶν ἰδιωτικῶς δ' ἔζη βίον λίαν ἀφελῆ καὶ μέγχις ὑπερβολῆς ἐγκρατῆ. Τὸν ναὸν τῆς Ἱερουσαλὴμ ἠθέλησε ν' ἀνοικοδομήσῃ, ἀλλ' ἐκωλύθη ὑπὸ σεισμοῦ καὶ πυρκαϊᾶς. Ἐκστρατεύσας κατὰ τῶν Περσῶν, ἀφ' οὗ ἀπέρριψε τὰς περὶ εἰρήνης προτάσεις αὐτῶν, εἰς τὴν πρώτην μάχην ὥρμησεν ἄνευ θώρακος κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἐφονεύθη κατακοντισθεὶς μετὰ μέγας εἰκοσάμηνον βασιλείαν (361—368), εἰς ἡλικίαν 32 ἐτῶν, καὶ ἐξέπνευσε τὸ μάταιον τῶν προσπαθειῶν του συνειδώς, ὡς ἀποδεικνύει ἡ ἐπιθανάτιός του αὕτη ἐκφώνησις «ὁ μὲν νενίκηκας, ὦ Γαλιλαῖς!» Αἱ περὶ αὐ-

τοῦ κρίσεις τῶν συγχρόνων του εἰσι διάφοροι καὶ ὅσον πηγάζουσιν ἐκ δύο ὅλως ἀντιθέτων διαθέσεων, τῶν χριστιανῶν καὶ τῶν εἰδωλολατρῶν. "Ὅλως δ' ἐνθουσιῶν ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιοσύνης καὶ φιλολογίας, συν- ἔγραψεν Ἑλληνιστί, καὶ σώζονται αὐτοῦ ἐπι- δικτικὸς λόγος, καὶ 63 ἐπιστολαί, ὡς τὰς καλεῖ, ἀλλὰ μᾶλλον σοφιστικαὶ συνθέσεις, οὐχὶ πᾶσαι γνήσιαι, προσέτι δὲ «οἱ Καίσα- ρες,» ἀξιόλογος χαρακτηρισμὸς πάντων τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων, ἀπὸ Καίσαρος· καὶ τέλος σάτυρα δηκτικὴ κατὰ τῶν Ἀντιοχείων, οἵτινες τὸν εἶχον χλευάσει.

Ἰουλις, ἴδ. Κέως.

Ἰουλος, ἴδ. Αἰνείας.

Ἰουστινιανὸς, γεννηθεὶς τῷ 482 μ.

Χ., αὐτοκράτωρ τῷ 527, ἀπέβισε τῷ 565. Τὸ μέγα ἔργον αὐτοῦ ἐστὶν ὅτι δι' ἐπιτροπῆς νομομαθῶν συνέταξε πολύτιμον συλλογὴν πάντων τῶν νόμων τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δικαίου, τὴν μέχρι τοῦδε ἐν χρήσει καὶ ὡς ἀφετηρίαν πασῶν τῶν νέων νομοθεσιῶν χρησιμεύουσιν. Περιλαμβάνει δὲ τὰς Πανδέκτας, τὸν Κώ- ῤῃγμα τοῦ Ἰουστινιανοῦ, εἰς ᾧ ἐπειτα προσε- τέθησαν αἱ Ἰστιντοῦται καὶ αἱ Νεαραί. Ἀρχιτεκτονικὸν δὲ μεγαλοῦργημα τοῦ αὐ- τοκράτορος τούτου ἐστὶν ἡ ἐκκλησία τῆς Ἀ- γίας Σοφίας. Κατ' αὐτοῦ δὲ, καὶ πρὸ πάντων τῆς αὐτοκρατείας Θεοδώρας, γυναικὸς ἐκ τῶν κατωτάτων τάξεων εἰς τὸν θρόνον ἀναβά- σης, πικροὺς ἔγραψεν ἐλέγχους ὁ Προκόπιος.

Ἰππαρις, ποταμὸς τῆς Σικελίας, ῥέων πρὸς Ν διὰ τοῦ ἔλους τῆς Καμαρίνης καὶ εἰς τὴν θάλασσαν ἐκβάλλων κατωτέρω τῆς πό- λεως ταύτης (Πινδ. Ὀλ. Ε, 1, 27).

Ἰππαρχος, 1) ἴδ. Ἰππίας. — 2)

Ποιητὴς τῆς νέας ἀττικῆς κωμωδίας, οὐ σώ- ζονται ἀποσπάσματα τεσσάρων δραμάτων (Συλλ. Meinecke, Com. Graec.). — 3) Περιφη- μὸς μαθηματικὸς καὶ ἀστρονόμος ἐκ Νικαίας, ἀνέμασας περὶ τὰ 160—125 π.Χ., ἐν Ῥόδῳ καὶ Ἀλεξανδρείᾳ. Ἐπιμελέστατος, εἰς τὴν ἑξακρίδωσιν τῆς ἀληθείας πρὸ πάντων ἐπι-

μένων, ἐφεῦρεν ἐργαλεῖα, δι' ὧν ἐπεδόθη εἰς βαθεῖς ὑπολογισμούς, καὶ ἀνεδείχθη δι' αὐ- τῶν ὁ κυρίως ἰδρυτὴς τῆς ἐπιστημονικῆς ἀ- στρονομίας. Κατ' ἀρχὰς εἶχον αἱ παρατηρή- σεις αὐτοῦ πρῶτιστον ἀντικείμενον τὴν ἀνα- τολὴν καὶ δύσιν τῶν ἀστέρων· εἶτα δ' ἐξέ- τεινε τὰς ἐρεῦνας του ἐπὶ πᾶσαν τὴν ἐπ' αὐ- τοῦ ἀστρονομίαν, καὶ προσδιώρισε τὸ μῆ- κος τοῦ ἡλιακοῦ ἔτους εἰς 5 λεπτὰ βραχύ- τερον τοῦ μέχρις ἐκείνου παραδεδομένου τῶν 365 ἡμερῶν καὶ 6 ὥρων. Ἰπελόγησε δὲ καὶ τὸ μέγεθος, τὴν ἀπόστασιν καὶ τὴν κίνησιν τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης καὶ τῆς γῆς· ἀπεπειράθη πρῶτος τὴν καταμέτρησιν τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων, καὶ τὴν προσδιορισμὸν τῆς θέσεως τῶν χωρῶν κατὰ μῆκος καὶ πλάτος. Διεσώθησαν δ' ἐκ τῶν πολυαριθμῶν συγγραμ- μάτων του μόνον «τῶν Ἀράτου καὶ Εὐδόξου φαινομένων ἐξηγήσεις» εἰς βιβλία τρία, καὶ «ἐκθεσις ἀστερισμῶν,» ἀπόσπασμα μόνον δια- τηρηθὲν ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου. (Συλλογὴ τῶν ἀποσπασμάτων του ὑπὸ Berger, 1869).

Ἰππαρχος, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἱππικοῦ ἐν Ἀθήναις, ἐνθα ὑπῆρχον δύο κατ' ἔτος αἰ- ρετοί. Ἦσαν δ' ἀναγκαῖοι οἱ δύο, διότι, κατὰ τὴν τότε τακτικὴν, εἰς τὰς μάχας τὸ ἱππι- κὸν, δίχα διαιρούμενον, παρετάττετο ἑκατέ- ρωθεν τοῦ μετώπου τοῦ στρατοῦ. Ἰπέκειντο δ' αὐτοῖς 10 φύλαρχοι, ὁμοίως αἰρετοὶ καὶ αὐτοί, ἀντιστοιχοῦντες παρὰ τοῖς ἱππεῦσιν, εἰς ἣν θέσιν κατεῖχον οἱ Ταξίαρχοι παρὰ τοῖς πεζοῖς (Ξεν. Ἰππ. Α, 8). Εἶχον δ' οἱ ἱπ- παρχοὶ δικαστήριον τῆς δικαιοδοσίας των οὐ προϊστάντο. — Καὶ ἐν Βοιωτίᾳ ἀπαντῶνται παρὰ τοῖς πολεμάρχοις ἱππαρχοὶ ὡς ἐπίση- μος στρατιωτικὴ ἀρχή.

Ἰππεῖς (καὶ ἱππιῖς), ἐν Ἀθήναις, ἡ δευτέρα τάξις τῶν πολιτῶν κατὰ τὴν Σολώ- νιον διάρῃσιν τῶν φυλῶν (ἴδ. Φυλαί). — Δι' ἄλλα μέρη ἴδ. Στρατός.

Ἰππημολγοί, Σκύθαι νομάδες, τρε- φόμενοι πιθανῶς ἐκ γάλακτος ἱππῶν, ὡς ἦσαν καὶ οἱ Γαλακτοφάγοι (Ὀμ. Ἰλ. Ν, 5).

Κατὰ Στράβωνα (Ζ, 302, 311), συγκαταριθμούμενοι μετὰ τῶν Κυμμερίων, διητῶντο εἰς τὰ βορείωτατα.

Ἱππίας, 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ τυράννου Πεισιστράτου, ἔχων δύο ἀδελφοὺς, τὸν Ἱππαρχον καὶ τὸν Θεσσαλόν. Δις τοῦ πατρὸς τῶν ἀποβληθέντος τῆς ἀρχῆς, τὸ δεύτερον, τῷ 550 π. Χ., συνηγωνίσθη μετ' αὐτοῦ (Ἡρδ. Α, 61). "Ὅτε δ' ἀπέθανεν ὁ Πεισιστράτος, τὸν διεδέχθη ὡς τύραννος ὁ Ἱππίας, μέρος τῆς ἀρχῆς παραχωρήσας καὶ εἰς τὸν Ἱππαρχον (Ἡρδ. Ε, 55. — Θουκ. Α, 20). Ἐδείχθη δ' ἡγεμὼν συνετὸς, ἱκανὸς καὶ ἥπιος, κατεβίβασε τοὺς φόρους ἀπὸ $\frac{1}{46}$ εἰς $\frac{1}{20}$, καὶ διατήρησεν ἐγκύρους τοὺς πλείστους τῶν νόμων (Θουκ. ΣΤ, 54). Τῷ ἀποδίδονται ὅμως οὐχ ἥττον καὶ αὐθαίρετοί τινες ἐνέργειαι καὶ ἐπεμβάσεις εἰς τὰ δικαίωματα τῆς ἰδιοκτησίας καὶ εἰς τὰς ἰδιωτικὰς σχέσεις, προσέτι καὶ τάς τις εἰς πολυτέλειαν καὶ ἐπίδειξιν. Ὁ Ἱππαρχος δὲ λέγεται ἰδίως προστάτης τῶν γραμμάτων (Ἡρδ. Ζ, 6. — Πλάτ. (:) Ἱππαρχ. 288, 6 C). Ὁ Ἀνακρέων, ὁ Σιμωνίδης καὶ ἄλλοι ποιηταὶ συνήλθον ἐπ' αὐτοῦ εἰς Ἀθήνας, καὶ μέριμνα κατὰ πρῶτον ἐλήφθη περὶ τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν. Ἀλλ' ὅπου ὁ Ἱππαρχος ἔπεσε θῦμα ἰδιωτικῆς ἐκδικήσεως τῷ 514, (ἴδ. Ἀρμόδιος), ἔκτοτε ὁ Ἱππίας κατέστη αὐστηρότερος καὶ βιαιότερος. Στάσειν δὲ φοβούμενος, ἤρξατο συνεννοούμενος μετὰ τῶν ξένων, ὡς μετὰ τοῦ ἐν Λαμψάκῃ Αἰαντίδου, τοῦ πολλὴν ἐξασκουῦντος ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ Δαρείου (Θουκ. ΣΤ, 59). Φυγάδες ἐξ Ἀθηνῶν, οἱ ἄλλοτε τῆς ἀριστοκρατικῆς μερίδος προῖστάμενοι Ἀλκμαιονίδαι, ἀφ' οὗ ἰδίᾳ δαπάνη ἀνήγειραν τὸν πυρποληθέντα ναὸν τῶν Δελφῶν, προὔκαλεσαν χρησμόν προσκαλοῦντα τὴν Σπάρτην νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτοὺς εἰς τὴν πατρίδα των, καὶ ν' ἀνατρέψῃ τὴν τυραννίδα (Ἡρδ. Ε, 62). Τούτῳ πειθόμενοι, ἐξεστράτευσαν οἱ Σπαρτιῶται ὑπὸ τὸν Ἀγχιμόλιον, ἀλλ' ἀπέτυχον· διότι εἰς βοήθειαν τοῦ Ἱππίου ἦλθε Θεσσαλικὸν ἱπ-

πικόν. Ἐξεστράτευσαν ὁμοῦς ἐκ δευτέρου ὁ βασιλεὺς Κλεομένης, καὶ ἠναγκάσθη ὁ Ἱππίας, διότι ἠχμαλωτεύθησαν τὰ παιδία του, καὶ εἶχεν ἐκπέμψαι πρὸς ἐξασφάλισιν αὐτῶν, νὰ ἐγκυαλειῇ, τῷ 510, τὴν Ἀττικὴν. Καὶ πρῶτον μὲν μετέβη εἰς Σίγειον παρὰ τῷ θεῷ ἀδελφῷ του Ἠγησιστράτῳ, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Λάμβακον, ἐλπίζων πάντοτε νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ πρὸς τοῦτο ἦλθεν εἰς συνεννοήσεις καὶ μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων (Ἡρδ. Ε, 91). Μετὰ ταῦτα δὲ διὰ τοῦ Ἀρταξέρκους ἀπετάθη εἰς τὸν Δαρεῖον (αὐτ. 96), ἐν καὶ παρῶν ξυνη κατὰ τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ὠδήγησε τὸν στρατὸν αὐτοῦ εἰς Μαρθωῶνα (αὐτ. 107), ἐνθα καὶ κατὰ τινας (Just. II, 9) ἔπεσεν εἰς τὴν μάχην κατὰ τὰς πιθανωτέρας μαρτυρίας ὅμως ἀπέθανεν ὀλίγον μετὰ ταῦτα ἐξ ἀσθενείας εἰς Λήμνον. — 2) Σοριστῆς ἐξ Ἡλίδος, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, ἐδίδασκε καὶ ἐρρητόρευεν εἰς τὰς ἐλληνικὰς πόλεις καὶ πρὸ πάντων εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἀλλὰ πλήρης ἰδαιρεσκίας καὶ ματαιοφροσύνης, ἤξίου ὅτι τὰ πάντα ἤξευρε καὶ τὰ πάντα ἐδύνατο, ἐκηρύττετο πρόθυμος ν' αὐτοσχιδιάσῃ μακρὸν καὶ συνεχὲς λόγον περὶ οἷου δῆποτε ἀντικειμένου ὃ ἤθελε τῷ προταθῇ, καὶ ἐθεώρει ὡς καύχημα ὅτι ἐδύνατο νὰ κατασκευάσῃ ὁ ἴδιος πᾶν τὸ χρησιμεῖον εἰς κόσμον ἄνθρωπος ἐκ τῶν κομποτέρων (Σεν. Ἀπομν. Δ, 4. — Cic. d. Or. III, 32). Ἡ τάσις αὐτοῦ πρὸς τὴν καύχησιν χαρακτηρίζεται εἰς τοὺς διαλόγους τοῦ Πλάτωνος τοὺς φέροντας τ' ὄνομά του. Ἐν αὐτοῖς γίνεται λόγος καὶ περὶ τῆς ἐξαιρέτου τοῦ μνήμης.

Ἱππίατρος, ἱατρός Ἱππων. Ἡ εἰκὼν

ἀνάγλ. Ῥωμ. ἐκ τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας, ἱππίατρον φλεβοτομήσαντος.

Ἱπποδύται, οἱ ἀριστοκράται ἐν Χαλκίδι, («οἱ παχέες τῶν Χαλκιδέων.» (Hrδ. E, 77).

Ἱπποδάμεια, 1) Ἰδ. Ἀχιλλεύς. — 2) Ἰδ. Πέλοψ. — 3) Ἰδ. Πειρίθους. — 4) Ἰδ. Λίνειας.

Ἱππόδαμος, ἐκ Μιλήτου, ἀρχιτέκτων ἐπίσημος ἰδίως διὰ σχέδια πόλεων, περὶ τὰ 440 π. Χ. Ἔδωκε τὸ τοῦ Παιραιῶς (ἐνθα ἡ Ἱπποδαμία ἀγορά), τῆς Ῥόδου, τῶν Θουρίων καὶ τῆς Ἀλεξανδρείας.

Ἱππόδρομος, ἱπποδρόμιον, τὸ μέρος ἐνθα ἐτελοῦντο οἱ ἵπτικοὶ καὶ οἱ

ποδρόμιον εἶχε περίπου τῶν σταδίων τὸ σχῆμα, περίξ ἔδρας ἔχον διὰ τοὺς θεατὰς (A, B) τὴν δὲ μίαν τῶν στενῶν πλευρῶν ἐκλείετο ἀ μεγαλοπρεπῆς (Δ), καὶ ἐμπρὸς αὐτῆς εἰς τὰ ἐνδον τοῦ ἱπποδρομίου, ἦν διατεθειμένη ἐν σχήματι ἐμβόλου ἡ ἐκπάφεις (ΓΙ), ἔχουσα, ὡς διερρῦθμισεν αὐτὴν ὁ ἀρχιτέκτων Κλεοίτας, ἐκατέρωθεν τὰ ἱπποστάσια (α, β, γ, δ), πιθανώτερον ὅμως, νομίζω, κατὰ τὰς στικτὰς γραμμὰς (ΓΘΔ) παρὰ, ὡς συνήθως ἐκλαμβάνεται, κατὰ τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν· διότι ὁ σκοπὸς αὐτοῦ ἦν, οἱ κατὰ τὰ πλευρὰ ἱστάμενοι ἵπποι ἢ δίφροι νὰ μὴ ἔχω-

Ἄγγετον. Παρασκευὴ εἰς ἀρματῆλασις.

τῶν ἀρμάτων ἀγῶνες, οἵτινες καὶ ἀρχαιοτάτα ἦσαν ἐν χρήσει (Ὁρ. Ἰλ. Δ, 699. Ψ, 262. — Πινδ. Ὀλ. I). Εἰς τοὺς Ὀλυμπια-

ῖν πῆλινος βωμὸς, ἀφ' οὗ ἐδίδετο τὸ σημεῖον τῆς ἐνάρξεως τοῦ δρόμου διὰ χαλκοῦ ἀετοῦ, ὅστις διὰ μηχανῆς ἀφίπτατο, ἐν ᾧ συγχρό-

σιν, ὡς θὰ ᾔην ἐπὶ τῆς εὐθείας γραμμῆς, μακρότερον δρόμον νὰ διατρέξωσιν ἢ οἱ κατὰ τὸ μέσον. Εἰς τὸ μέσον δὲ τῆς ἱππαφέσεως (Κ)

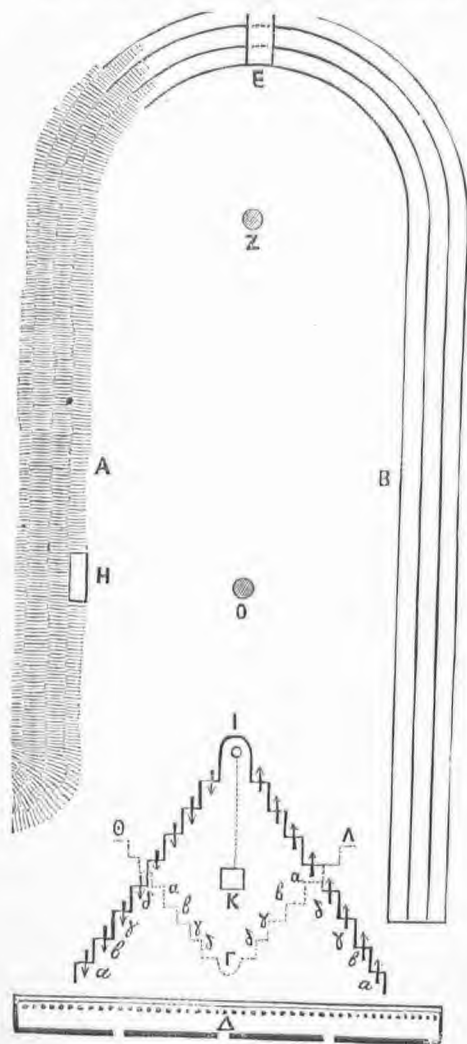

Ἡ ἀγῶνιστος.

κούς δ' ἀγῶνας προσετέθησαν αἱ μὲν ἀρματῆλασις τῇ 25ῃ, αἱ δ' ἱπποδρομίαι τῇ 33 Ὀλυμπιάδι. Ἐκεῖναι ἐγίνοντο διὰ τεθρίπων ἢ διὰ συνωρίδων (ἐκ 2 ἵππων) ἐν δίφροις (Ἰδ.), καὶ οἱ ἵπποι ὤφειλον νὰ ὦσι τέλει (τὴν ἡλικίαν) ἀπὸ δὲ Ὀλ. 99 ἐγένοντο δεκτοὶ καὶ πᾶσι. Τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ἐπὶ ἱπποδρομίαις, καθ' ἣν κέλης ἐλέγετο ὁ ἄρματῆς καὶ εἰς τὸν δρόμον ὁδηγούμενος ἵππος. Κατὰ Πausanias τὸ Ὀλυμπιακὸν ἵπ-

πως κατέπιπτε χαλκοῦς βελγὶς κατὰ τὴν ἄκρην τῆς ἀφέσεως (I ἢ Γ). Κατὰ δὲ τὸ ἄλλο πέρας ἦν τὸ ἱπποδρόμιον ἡμικυκλικόν, ἔχον ἐκεῖ τὴν εἴσοδον διὰ τοὺς θεατὰς (B), καὶ εἰς τὸ κέντρον τοῦ ἡμικυκλίου ἵστατο τὸ σῆμα, ἡ νύσσα ἢ καμπτήρ, βωμὸς στρογγύλος, ταραξίππος καλούμενος (Z), περὶ ὃν στρεφόμενοι οἱ ἀγωνιζόμενοι, ἔσπευδον πρὸς τὸ τέρμα (O), τὸν βωμὸν τῆς Ἱπποδαμείας. Κατὰ τὰς ὑποθέσεις, εἶχε τὸ ἵπ-

ποδρόμιον τοῦτο 2 σταδίων μήκος, καὶ ἦν ὁ δρόμος ἀπλοῦς, ἄκαμπτος λεγόμενος, ἀπὸ τῆς ἀφάσεως μέχρι τοῦ τέρματος, ἢ διπλοῦς

Σχέδιον Ἰπποδρομίου Ὀλυμπίας.

ὡς τῶν πεζῶν ὁ δίαυλος, ἢ δὲ καὶ πλοῦς, ὡς ἐκείνων ὁ δόλιχος. Οἱ δ' ἐλλανοδίκαι, οἱ δικασταὶ τοῦ ἀγῶνος, ἐκάθηντο εἰς ἐξέδραν (H) ἀπέναντι τοῦ τέρματος.

Ἰππόθοος, 1) ἴδ. Αἴπυτος. — 2) Υἱὸς Πριάμου (Ὀμ. Ἰλ. Ω. 250). — 3) Υἱὸς Λήθου, ἔγγονος Τευτάμου, ὅστις ἔφε-
ρεν εἰς τοὺς Τρώας ἐπικούρους Πελασγοὺς

ἐκ Λαρίσσης, καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ Αἴαντος τοῦ Τελαμώνος (Ἰλ. Β, 840. Ρ, 288).

Ἰπποθόων, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀλόπης, θυγατρὸς τοῦ Κερκύονος (ἴδ. Θησεύς), οὗ ἐπώνυμος ἦν ἡ Ἰπποθεωντίς φυλὴ (ἴδ. Φυλὴ). Καὶ ἡ μὲν Ἀλόπη εἶχεν ἐκθέσει τὸ βρέφος, ἀλλὰ φορβὰς τὸ εὐρεῖν καὶ ποιμένες τὸ ἀνέλαβον. Ὅτε δ' ἔπειτα ὁ Θησεὺς ἐνίκησε καὶ ἐφόνευσεν τὸν Κερκύονα, βασιλεῖα τῆς Ἐλευσίνας, παρέδωκεν εἰς τὸν Ἰπποθόωντα, ἐπὶ τῇ παρακλήσει του, τὴν κληρονομίαν τοῦ πάππου του. Τὴν δὲ Ἀλόπην ἐθανάτωσεν ὁ Κερκύων ὅτε ἔμαθε τὴν γέννησιν τοῦ Ἰπποθόωντος· ἀλλ' ὁ Ποσειδὼν μετέβαλεν αὐτὴν εἰς πηγὴν, ῥέουσιν ἐν Ἐλευσίνῃ.

Ἰπποκάμπη, μυθικὸν θαλάσσιον τέρας, ἐμπρὸς ἵππος, ὀπίσω ἰχθὺς, συνοδεύον

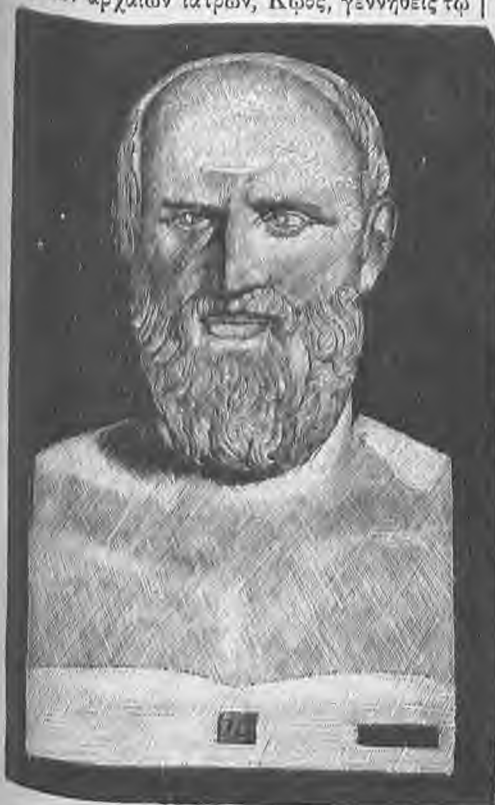

τὰς πομπὰς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης.

Ἰπποκένταυρος, ἴδ. Κένταυρος.

Ἰπποκόων, 1) Υἱὸς τοῦ Οἰβάλου καὶ τῆς Νύμφης Βατείας ἐν Σπάρτῃ, ἐξέβαλε τοὺς ἀδελφούς του Τυνδάρεων καὶ Ἰκάριον τῆς ἀρχῆς· ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς ἔφερε τὸν Τυνδάρεων ὀπίσω, φονεύσας τὸν Ἰπποκόοντα καὶ τοὺς πολλοὺς υἱούς του· ὁ δ' Ἰκάριος ἔμεινεν ἐν Ἀκαρνανίᾳ, ἔνθα εἶχον καταφύγει τὸ πρῶτον, καὶ ἔσχεν ἐκεῖ ἐκ Πολυκάστης, ἢ ἐκ τῆς Νύμφης Περιβοίας, τέκνα τὴν Πηνελόπην, σύζυγον τοῦ Ὀδυσσεύος, τὸν Θόαντα κλπ. (Παυσ. Γ, 1. 4. — Ἀπολδ. Γ, 10. 5). — 2) Υἱὸς Ἀμύστου πολεμήσας τὸν Καλυδόνιον κάπρον. — 3) Ἡγεμὼν Θορᾶς, συνοδεύσας τὸν συγγενὴ του Ροῖσον κατὰ τῆς Τρωάδος (Ὀμ. Ἰλ. Ι, 518). — 4) Υἱὸς Ὑρτάκου, τοξότης, ὁπαδὸς τοῦ Αἰνείου (Virg. Aen. V, 492).

Ἱπποκράτης. 1) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Πεισιστράτου. — 2) Ὁμ. υἱὸς τοῦ Ἀλκμαϊονίδου Μεγακλέους, πρὸς μητρὸς πάππος τοῦ Περικλέους. — 3) Ἀδελφὸς καὶ διάδοχος τοῦ Κλεάνδρου, τυράννου τῆς Γέλης ἐν Σικελίᾳ, φονευθέντος τῷ 498 π. Χ. Τὴν ἰσχὺν τοῦ ἤμυνε δι' ἀπιστίας πρὸς τοὺς Ζαγκλαίους, καὶ νίκησας δὲ τοὺς Συρακουσίους, ἐκυρίευσεν διὰ συνθήκης τὴν Καμαρίναν, καὶ ἀπέθανεν τῷ 491. Διάδοχος αὐτοῦ ἦν ὁ Γέλων (Ἡρδ. ΣΤ, 23. — Θουκ. ΣΤ, 5). — 4) Ἀθηναῖος στρατηγός, υἱὸς Ἀρίφρανος, φονευθεὶς εἰς τὴν ἐν Δηλίῳ μάχῃ, τῷ 484 π. Χ. — 5) Ὁ περιφημότερος τῶν ἀρχαίων ἱατρῶν, Κῶος, γεννηθεὶς τῷ

Ἱπποκράτης.

460 π. Χ. Ἦν ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀσκληπιδῶν. Ὁ πατὴρ του ἐκαλεῖτο Ἡρακλείδης, ἡ μήτηρ του Φαιναρέτη, ὁ δὲ πάππος του Ἱπποκράτης καὶ αὐτὸς, ἔζη ἐπὶ τῶν Περσικῶν, ὧς διδάσκαλοι αὐτοῦ μνημονεύονται ὁ

Ἡρόδικος ἐκ Σηλυμβρίας τῆς Προποντίδος, οἱ σοφισταὶ Πρόδικος ἐκ Κέω καὶ Γοργίας ἐκ Λεοντίνων, ὡς καὶ ὁ Ἀδδηρίτης Δημόκριτος, ὅπερ ὅμως ἀμφιβάλλεται. Φαίνεται ὅτι διάφορα περιῆλθε μέρη πρὸς ἐκπαίδευσιν, καὶ ὅτι εἰς Ἀθήνας ἐπεδήμει ἐπὶ τοῦ λοιμοῦ· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀποδεικνύεται, καὶ πολλὰ περὶ αὐτοῦ ἀμφίβολα διεδίδοντο, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ κατέστη μᾶλλον προσηγορικόν. Πραγματεῖται εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμεναι διατηροῦνται 72· ἀλλὰ τινὲς αὐτῶν ὑπολαμβάνονται νόθαι, ἄλλαι δὲ θεωροῦνται ὡς αὐθενταὶ διὰ ξένων προσθηκῶν, ἰδίως τῶν υἱῶν του Θεσσαλοῦ καὶ Δράκοντος, καὶ τοῦ γαμβροῦ του Πολύβου. Ὁ Γαληνὸς ᾗδ ἠθέλησε νὰ διακρίνῃ τὰ νόθα τῶν γνήσιων, καὶ νὰ εὕρῃ κανόνα πρὸς τοῦτο, καὶ ὡς ἀναμφισβήτητως γνήσια ἀνεγνώρισε μόνον 11. Ἡ σύνταξις αὐτῶν, ὡς παρ' ἡμῖν διεσώθη, ἐστὶ τῶν Ἀλεξανδρινῶν χρόνων· καὶ ἐκ τῶν σημερινῶν κριτικῶν οἱ μὲν οὐδὲν, οἱ δὲ 6, ἄλλοι δὲ 2 μόνον κηρύττουσιν γνήσια. Τὸ γνωστότερον τούτων ἐστὶ τὸ ἐπιγραφόμενον Ἀφορισμοί, ὁ πυρὴν τοῦ ὅλου συστήματος τοῦ Ἱπποκράτους, ὅστις πρῶτος τὴν ἱατρικὴν ἀνήγειρεν εἰς ἀληθὴ ἐπιστήμην, ἀπέχων ἐπίσης ἀπὸ τοῦ ἀκρίτου ἐμπειρισμοῦ καὶ ἀπὸ τῶν ἀβασίμων καὶ ἀπατηλῶν υποθέσεων. Ἡ θεωρία καὶ πρᾶξις αὐτοῦ ἐστηρίζετο εἰς μακρὰς καὶ ἀκριβεῖς παρατηρήσεις καὶ ἐρεῦνας τῶν ἀσθενειῶν, καὶ ταύτας ἔλαβεν ὡς βάσεις τῆς παθολογίας καὶ τῆς θεραπευτικῆς του. Καὶ εἰς τὴν χειρουργίαν ἐπίσης ἐνέκυψε. Τὰ γνήσια τῶν συγγραμμάτων του εἰσὶν ἰωνιστὶ γεγραμμένα· πολλοὶ δὲ καὶ Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι καὶ Ἀραβες ἠσχολήθησαν περὶ τὴν ἐρμηνείαν αὐτῶν. Ἀπέθανεν δ' ὁ Ἱπποκράτης τῷ 356 π. Χ., λίαν προβεβηκώς, ἐν Λαρίσσει τῆς Θεσσαλίας, ἐνθα καὶ μνημεῖον ἀνηγέρθη αὐτῷ. — 6) Υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ, ἑγγονος τοῦ μεγάλου ἱατροῦ, γράψας καὶ αὐτὸς, ὡς λέγεται, πολλὰ περὶ ἱατρικῆς. — 7) Υἱὸς Δράκοντος, ἑγγονος καὶ αὐτὸς τοῦ

μεγάλου Ἱπποκράτους, ἱατρὸς ἐν Μακεδονίᾳ ἐπὶ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, καὶ συγγράψας ἐπίσης ἱατρικά. — 8) Μνημονεύονται ἐτι ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ ἕτεροι δύο Κῶιοι ἱατρικοί συγγραφεῖς, υἱοὶ Θυμβραίου ἀμφότεροι. — 9) Χρὺς πυθαγόρειος, περὶ τὴν γεωμετρίαν ἰδίως σχοληθεῖς.

Ἱπποκρήνη καὶ **Ἱππου κρήνη**, πηγή ἐν Ἐλικῶνι τῆς Βοιωτίας, ἐξ ὧσιν 1570⁰ προρρέουσα (ν. Κρῦο πηγάδι), ἀναβλύσασα δ' ὅτε ὁ Πήγασος ἐπάταξε τὸν βράχον διὰ τοῦ ποδὸς του, καὶ ἐξ ἧς αἱ Μοῦσαι ἠρύοντο τὰς ὑψίστας ἐμπνεύσεις των. Παρ' αὐτῇ ἦν τὸ τέμενος τῶν Μουσῶν, ὃ ἐκόςμουν ὠραῖα ἀγάλματα (Ἡσιδ. Θεογ. 6. — Πaus. B, 31, 8. Θ, 34, 3).

Ἱππόλοχος, ἴδ. Γ' λαῦκος.

Ἱππολύτης, ἴδ. Ἀμαζόνες. Ἡρακλῆς.

Ἱππόλυτος, 1) Υἱὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Ἀμαζόνος Ἀντιόπης ἢ Ἱππολύτης. Ἡ μητρικὰ αὐτοῦ Φαῖδρα, εἰς ἧς τὸν ἔρωτα δὲν ἀνταπεκρίθη, τὸν διέβαλε πρὸς τὸν Θησέα (Εὐριπ. Ἱππόλ.), ὅστις παρεκάλεσε τὸν πατέρα του Ποσειδῶνα νὰ τὸν ἐξολοθρεύσῃ· δι' ὃ, ὅτε διήρχετο ὀγκύμενος παρὰ τὴν ἀκτὴν ὁ Ἱππόλυτος, ἔπεμψεν ὁ θεὸς ταῦρον προελθόντα ἐκ τῶν κυμάτων, καὶ οἱ ἵπποι τρομάξαντες, ἀνέτρεψαν τὸν Ἱππόλυτον καὶ τὸν ἐφόνευσαν. "Ὅτε δ' ἐγνώσθη ἡ ἀθωότης του, ἡ Φαῖδρα ἠτύοκτόνησεν. Οἱ Λατῖνοι ποιηταὶ (Ov.-Hor.) μυθεύουσι καὶ ἄλλα, ὅτι ὁ Ἀσκληπιὸς ἀνέστησε τὸν Ἱππόλυτον, καὶ ἡ Ἀρτεμις ὅτι τὸν ἔφερεν εἰς τὸ Λάτιον, ἔνθα ἐν τῷ ἄλσει τῆς Ἀρικίας ἄρχει ὑπὸ τὸ ὄνομα Βίρβιος. — 2) Βίς γίγας (Ἀπολλ. A, 6, 2).

Ἱππομέδων, υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ ἢ τοῦ Ἀριστομάχου, ἀδελφοῦ τοῦ Ἀδράστου, ἐξεστράτευσεν μετ' αὐτοῦ ἐξ Ἀργεῶν κατὰ τῶν Θηβῶν, ἔνθα καὶ ἐφονεύθη.

Ἱππομένης, ἴδ. Ἀταλάντη.

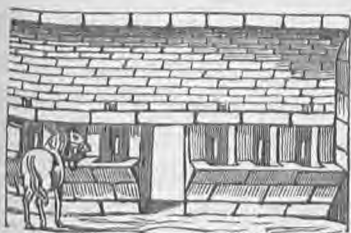
Ἱππόνικος, ἴδ. Καλλιὰς.

Ἱππόνους, ἴδ. Βελλεροφόντης.

Ἱππος, ἐξετιμᾶτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ζῶν χρησίμους συγχρόνως, εὐγενὲς καὶ γενναῖον («κᾶν ἡ γέρων, θυμὸν οὐκ ἀπώλεσε» Σοφκλ. Ἡλ. 25). Ὡς ταχύνει, τὸν κατάγουσιν οἱ ποιηταὶ ἐκ τῶν ἀνέμων, καὶ διὰ τὰς παντοίας αὐτοῦ ἀρετὰς πολλὰς ἐκ θεῶν ἵππων, ἢ τὸν λέγουσι τραφέντα ὑπὸ θεῶν· καὶ οἱ Ῥωμαῖοι εἶχον ἰδίαν θεὸν ἣτις Ερρινα ἐλέγετο, καὶ ἦν προστάτης τῶν ἵππων, τὸ δ' ἄγαλμα ἢ ἡ εἰκὼν αὐτῆς ἐτίθετο εἰς τὰ ἵπποστάσια. Παράλληλται δὲ, ὡς ὄργανον ταχείας κοινωνίας, καὶ μετὰ πλοίων, καὶ τὸ πλοῖον λέγεται συνεχῶς θαλάσσιος ἵππος. Ἐντεῦθεν ἴσως καὶ ὁ Ποσειδῶν ἐπεκαλεῖτο ἵππιος, καὶ ἐλέγετο πλάσας τὸν ἵππον. Ποιηταὶ συνεχῶς ὑμνησαν καὶ καλλιτέχναι περιεμήρους κατέστησαν ἵππους. Οὕτως ὁ Ὀμηρὸς τοὺς τοῦ Ἀχιλλέως (Ἐάνθον καὶ Βαλίων), τοὺς τοῦ Ἀγαμέμνονος (Αἰγᾶς), τὸν τοῦ Μενελάου (Πόδαργον)· ὁ Πίνδαρος τὸν νικήσαντα μετὰ τοῦ Ἰέρωνος Φερένικον. Γνωστότατοι δ' εἰσὶν ὁ Βουκέφαλος τοῦ Ἀλεξάνδρου, οὗ πόλιν ἐπώνυμον αὐτὸς ἀνήγειρε, καὶ ὁ Βορυσθένης τοῦ Ἀδριανοῦ, εἰς ὃν ὁ αὐτοκράτωρ ἔστησε μνημεῖον ἐπιτάφειον (Spart. Hadr. XX), ὡς ἰδρύνοντο καὶ εἰς τοὺς τρεῖς ἐν Ὀλυμπίῳ νικήσαντας ἵππους (Αἰλ. π. Ζ. IB, 40). Περιφημοὶ χῶραι διὰ τοὺς ἵππους οὗς παρήγον ἦσαν ἡ Θεσσαλία καὶ τὸ Ἄργος, τὸ ἵπποδότηον, καὶ προσέτι ἡ Κυρήνη ἐν Ἀφρικῇ καὶ ἡ Σικελία. Ἐπὶ Γερμανικοῦ δ' ἐλάμβανον τοὺς ἵππους τῶν οἱ Ῥωμαῖοι ἐκ τῆς Γαλλίας (Tac. Ann. II 5). Ὡς πρὸς τὸ χρῶμα, ἐπροτιμῶντο οἱ λευκοί, οὗς καὶ οἱ αὐτοκράτορες ἐξεύγνουν εἰς τὰ θριαμβευτικὰ ἄρματα των (Liv. V, 23), καὶ οἱ Γερμανοὶ εἰς τὰς τελετὰς των (Tac. Germ. X). Διὰ τὴν χρῆσιν δ' εἰς τοὺς πολέμους ἔπρεπε νὰ γυμνάζωνται καὶ διδάσκωνται (Virg. G. III, 180). Ἡ ἄσκησις εἰς τὴν ἵππασίαν ἦν ἐκ τῶν ἀνωτάτων χρόνων προσφιλεὲς μέλημα (αὐτ. 115), καὶ ὁ Ξενοφὼν ἔγραψε περὶ Ἱππικῆς. Εἰς ἀγρίους ἵππους οἱ Ῥωμαῖοι μετεχειρί-

ἴσως στόμια πριονωτά (Πολδ. 1. 56), ἥτοι ἔχοντα ἐχίνους ἢ καρφία. Ἐφίππια, ἀναβολεῖς καὶ πέταλα δὲν ὑπῆρχον εἰς τὴν ἀπωτάτην ἀρχαιότητα, εἰ καὶ τινες ἐνόμισαν ὅτι τοῦ Ὀμήρου τὸ ἐπίθετον χαλκόπους τὸ ἐναντίον ἀποδεικνύει· καὶ τὰ ἐπὶ τῶν μεταγενεστέρων Ῥωμαίων δ' ἐν χρήσει δὲν προσήλυντο διὰ καρφίων. Εἶχον δὲ καλύμματα διὰ τοὺς ἵππους ἃ οἱ Γερμανοὶ περιεφρόνουν. Ἐν Ῥώμῃ, εἰς τὸ πεδῖον τοῦ Ἀρεως, ἡ νεολαία ἤσκειτο νὰ πηδᾷ εἰς ξυλίνους ἵππους. Ἐβόηθαι δ' εἰς τὴν ἀνάδασιν ἢ εἰς δοῦλος, ἢ ἱπποκόμος, ἢ ἡ λόγχη, ἢ οἱ παρὰ τὴν ὁδὸν λίθοι ἢ ἱκρίωματα.

Ἱπποστάσις, ἱπποστάσιον ἢ ἱπποστασία, ὁ σταῦλος, οἶος εὐρέθη ἐν Σικελίᾳ (Centor 61), λιθόκτιστος, θολωτὴ καὶ αἱ μὲν θέσεις τῶν ἵππων δὲν διαιροῦνται, ἀλλὰ τὰ φατνώματα διὰ τὴν τροφήν εἰσὶ κεχωρι-

σμένα δι' ἕκαστον ζῶον· εἰς τὸν ἀπέναντι δὲ τοῖχον ὑπάρχει ὁπή εἰς ἣν ἐφηρμόζετο ῥάβδος διὰ τοῦ ζώου τὴν πρόσδεσιν.

Ἱπποτάδης καὶ Ἱππότης, ἴδ. Αἴγολος.

Ἱπποτοξότης, ἱππεὺς ἔχων τόξον ὡς ὅπλον. Ὁ ὀπλισμὸς οὗτος ἦν συνήθης μᾶλλον εἰς ἄλλα ἔθνη οἷον εἰς Πέρσας (Ἡρδ. Θ, 49), Σύρους (Cres. B. V. III, 4). Ἀλλὰ καὶ ἐν Ἑλλάδι ἀπαντῶνται (Ἀριστ. Ὀρν. 1179), ἴσως ἐκ ξένων δούλων τοῦ δημοσίου. Ἐκ 1200, ἐξ ὧν συνέκειτο τὸ Ἀττικὸν ἱπτικὸν κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου (Θουκ. Β. 3), οἱ 200 ἦσαν ἱπποτοξῆται (Θουκ. Ε, 84, ΣΤ, 94). Καὶ ἐπὶ τῶν

αὐτοκρατόρων ἀσιατικοὶ λαοὶ ἐδίδον εἰς τὸν στρατὸν τῆς Ῥώμης ἱπποτοξότας, καλουμέ-

Ἀνάγλυφον ἐκ στήλης Μ. Αὐρηλίου.

νους οὕτω, καὶ καταφράκτους, διότι, εἶχον αὐτοὶ καὶ οἱ ἵπποι τῶν τοσῶμα ὅλον κεκαλυμμένον ὑπὸ λεπίδων τοῦ θώρακος.

Ἀνάγλυφον τῆς στήλης Τραϊανου.

Ἱπποφάγοι, οἱ Σαρματικοί, καὶ οἱ Σκυθικοί, Α. τοῦ Ἱμάου (Πτολ. Ε, 9, ΣΤ, 15). Καὶ ἤδη οἱ νομάδες τῶν χωρῶν ἐκείνων τρέφονται ἐκ κρέατος ἵππων.

Ἱππυς, ἐκ Ῥηγίου, ἔζη, κατὰ Σουΐδαν, ἐπὶ τῶν Περσικῶν, καὶ ἔγραψεν ἱστορικὰς πραγματείας, οἷον «Σικελικὰ», ἢ «Χρονικὰ», εἰς 9 βιβλία, «κτίσιν Ἰταλίας» «Ἀργολικὰ». Σώζονται δ' ἐλάχιστα τεμάχια αὐτοῦ.

Ἱρὰ καὶ Εἶρα, φρούριον τῆς Μεσσηνίας παρὰ τῇ ποταμῷ Νέδα ἐπὶ τοῦ ἔρους Κεραυσίου, διάστημον ἐπὶ τοῦ Β' Μεσσηνιακοῦ πολέμου, ὅτε ὁ Ἀριστομένης ἀντέσχευεν ἐν αὐτῇ 11 ὅλα ἔτη. Ὁ Ὀμηρος (Ἰλ. Ι, 150) ἀναφέρει Μεσσηνιακὴν πόλιν Ἱρην. Ἀλλὰ πιστεύεται ὅτι ἐκείνη ἦν ἡ μετὰ ταῦτα Ἀεΐα

καλουμένη παρά τὰ Λακωνικά μεθόρια, καὶ ὅτι ἡ ἐρθὴ αὐτῆς γραφὴ ἐστὶν Ἱρ ἡ (Παυσ. Δ, 17, 10. Κ. Ι, 5. 30, 1).

Ἱρενες, ἰδ. Εἵρενες.

Ἱρις, θυγάτηρ τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἥλέκτρας, ἡ προσωποποίησις τοῦ οὐρανοῦ τόξου, τοῦ συνδέοντος τὸν οὐρανὸν μετὰ τῆς γῆς· δι' ἣ καὶ ὡς ἄγγελος τῶν θεῶν θεωρεῖται, καὶ, ὡς τριαυτή, λέγεται, ταχεῖα, ποδὴνεμος, ἀελλόπους ("Ομ. Ἰλ. Ο, 170), χρυσόπτερος παρθένος, φέρουσα τὰς διαταγὰς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας εἰς τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν καὶ τὸν Ἄδην (Ἰλ. Ω, 78.—Ἡσδ. Θεογ. 78). Ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ οὐδεμία γίνεται μνεία αὐτῆς, διότι ὁ Ἑρμῆς μνημονεύεται ὡς τῶν ἀθανάτων ὁ ἄγγελος·

διαφέρει ὁμως κατὰ τοῦτο ἐκείνος, ὅτι αὐτὴ μὲν ἀπλῶς μόνον διακομίζει τὰς ἐντολὰς τῶν θεῶν, ἐκεῖνος δὲ καὶ

νοημόνως καὶ ἐπιθεξίως συντελεῖ καὶ εἰς αὐτῶν τὴν ἐκτέλεσιν. Ἐνίοτε ὁμως καὶ αὐτὴ δίδει συμβουλὴν ἢ καὶ συνεργεῖ πρὸς ἐπιτυχίαν (Ἰλ. Ψ, 198. Ο, 201). Ἀγάλματα αὐτῆς ὡς μὴ αὐτοτελοῦς καὶ αὐτεξουσίου θεότητος, δὲν ὑπάρχουσιν· ἐπὶ ἀναγλύφων ὁμως ἀπαντᾷται ἐν συμπλέγμασι, νεᾶνις ἐλαφρὰ καὶ ὑπόπτερος, ἔχουσα ὑδροχόην εἰς τὴν χεῖρα, δι' ἧς ἔφερεν ὕδωρ εἰς τὰ νέφη, ἢ ἐνίοτε τὸ κηρύκειον. Οἱ μεταγενέστεροι τὴν εἰπὸν σύζυγον τοῦ Ζεφύρου.

Ἱσαγόρας, ἀριστοκράτης ἐν Ἀθήναις, ἐν τῇ σ' ἑκατονταετηρίδι π. Χ., ἐξωσθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀντιπάλου αὐτοῦ Κλεισθένη, ἐπέστρεψε βοηθείᾳ τῆς Σπάρτης μετὰ τοῦ Κλεομένους, ἐξήλασε τὸν Κλεισθένην καὶ 700 οἰκογενείας, καὶ ἐγκατέστησε βουλὴν τῶν Τ ἐκ τῆς μερίδος του. Ἀλλ' ἐν τῇ Ἀκροπόλει πολιορκηθέντες οἱ Σπαρτιᾶται, ἠναγκάσθησαν ν' ἀπέλθωσι μετ' αὐτοῦ, καὶ οἱ ὀπαδοὶ του

ἐθανατώθησαν τῷ 508 π. Χ. Πᾶσα δὲ μετὰ ταῦτα ἀπόπειρα αὐτοῦ πρὸς ἐπιστροφὴν ἀπὸ τυχεν (Ἡρδ. Ζ, 66—72.—Θουκ. Α, 120).

Ἱσαῖος, 1) εἰς τῶν 10 ῥητόρων ἐν Ἀθήναις, ἐκ Χαλκίδος, ἀλλὰ πολίτης Ἀθηναῖος, κατὰ τὸ δ' ἡμῖς τοῦ δ' αἰῶνος π. Χ., ἐσπούδασεν ὑπὸ τὸν Λυσίαν καὶ Ἰσοκράτην καὶ εἰς τὰ πολιτικὰ μὲν δὲν φαίνεται ἀναμιγνύσκει, ἀλλ' ἔγραφε πρὸ πάντων πρὸς χερσὶν ἄλλων λόγους δικανικοὺς, ὧν ὁ πρῶτος ἐκ τῶν διασωθέντων ἦν τοῦ ἔτους 391, ὁ τελευταῖος τοῦ 353. Ἰδρυσε δὲ καὶ σχολὴν ῥητορικὴν, καὶ εἶχεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη μαθητὴν καὶ τὸν Δημοσθένην. Ἐπὶ Πλουτάρχου βιωτρηοῦντο 60 λόγου αὐτοῦ, ὧν οἱ 14 ἐθεωροῦντο ὡς μὴ γνήσιοι. Σωζονται δὲ τὴν σήμερον 12, ὅλοι εἰς κληρονομικὰς δίκας περιστρεφόμενοι. Κατὰ τὴν καθαρότητα, τὴν σαφήνειαν καὶ τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ ὅφους ὁμοιάζει πῶς τὸν Λυσίαν, ὑπερτερρεῖ ὁμως ἐκεῖνον κατὰ τὸ ἐντεχνον τῆς φράσεως· εἰ δὲ καὶ ὑποδεέστερος κατὰ τὴν φυσικὴν ἀφέλειαν, ἀφ' ἐτέρου ὑπερέχει κατὰ τὴν ὀξύτητα, τὸ ἐντονὸν καὶ τὴν δύναμιν τοῦ λόγου. — 2) Σοφιστὴς ἐξ Ἀσσυρίας, ἐλθὼν πρεσβύτης εἰς Ῥώμην ἐπὶ Τραϊανοῦ. Ὁ Φιλόστρατος (Β. σοφ. Α, 20) διηγεῖται τὰ κατ' αὐτὸν, ὁ Πλίνιος δὲ (Ερ. II, 3) καὶ ὁ Ἰουβενάκις (III, 74) ἀναγνωρίζουσι τὴν ἀξίαν του.

Ἱσαυρία, μικρὰ χώρα τῆς Μ. Ἀσίας πρὸς Δ τῆς Λυκαονίας, Ν αὐτῆς, καὶ τῇ Παρόρειῳ Φρυγίας, Α τῆς Πισιδίας καὶ Β τῆς Κιλικίας. Τὰ νότια αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ταύρου κατεχόμενα, ἦσαν ὀλίγον γνωστά. Ἦσαν δ' οἱ Ἱσαυροὶ λαὸς τραχὺς καὶ ληστρικός, τοὺς γείτονας αὐτῶν ἐνοχλοῦντες, καὶ τῶν πειρατειῶν τῶν Κιλικίων μετέχοντες. Οἱ Ῥωμαῖοι ἐνίκησαν μὲν αὐτοὺς τῷ 76 π. Χ., ἀλλὰ μὴ δυνάμενοι νὰ τοὺς χαλινώσιν, ἤγειραν φρουρία εἰς τὴν χώραν των· ἀλλ' οὗτοι μετὰ τῶν Κιλικίων κατόπιν πολλὰ παράταγμα ἐπεχείρησαν. Πρωτεύουσα αὐτῶν ἦν ἡ ἐπίσημος πόλις Ἱσαυρα, ὑπὸ τοῦ Περδίκκου κατα-

τραφεῖσα, ὑπὸ τοῦ Ἀμύντου ἀνακαινισθεῖσα, καὶ αὖθις κατεδαφισθεῖσα ὑπὸ Σεργιλίου (Στρ. IB, 568).

Ἰσθμια, ἦσαν, μετὰ τὰ Ὀλύμπια, ἡ ἐκσηματότερα πανήγυρις ἐν Ἑλλάδι, τελουμένη εἰς τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου ἐντὸς τοῦ τεμένους τοῦ Ποσειδῶνος, ἀνὰ πᾶν τρίτον ἔτος, μεταξὺ τοῦ β' καὶ γ' καὶ τοῦ δ' καὶ α' ἐκάστης Ὀλυμπιάδος, μεσοῦντος τοῦ θέρους, ὥστε συνέπιπτεν ὅτε μὲν μετὰ τοῦ τελευταίου, ὅτε δὲ μετὰ τοῦ πρώτου μηνὸς τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἔτους, διότι ἡ χρονολογία παρὰ ταῖς διαφοροῖς πόλεσι τῆς Ἑλλάδος δὲν ἦν ἡ αὐτή. Ὁ μεταξὺ δύο πανηγύρεων χρόνος ὠνομάζετο Ἰσθμιάς, καὶ δύο Ἰσθμιάδες ἀντιστοίχουν πρὸς μίαν Ὀλυμπιάδα. Κατὰ τὰς ἀρχαίας παραδόσεις ἦσαν τὰ Ἰσθμια ἐπικλήβιοι ἀγῶνες διὰ τὸν Μελικέρτην, υἱὸν τῆς Ἰνούς, μετατραπέντα εἶτα ὑπὸ τοῦ Θησέως εἰς ἐορτὴν τοῦ Ἰωνίου Ποσειδῶνος (Πλούτ. Πησ. KE). Οἱ Ἑλλᾶς ἀπεκλείοντο τῆς πανηγύρεως, οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἐκ τοῦ ἐναντιοῦ ἔρχον τὴν προεδρείαν αὐτῆς, καὶ εἰς τοὺς ἐξ Ἀθηνῶν νικητὰς ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἐδίδον ὡς γέρας ἀνὰ 100 δραχμάς. Ἡ λαμπρότης τῶν ἀγῶνων, ἣν ὑπεδοῆθαι τὸ κατάλληλον τῆς θέσεως ἐν ἡ ἐτελοῦντο καὶ τῆς Κορίνθου ὁ πλούτος, ἠΰξησε μάλιστα μετὰ τὰ Περσικά. Ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος τοὺς ἐβλάψεν ὥπως, ἀλλ' εἶτα ἀνέβαλον πάλιν, καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ. Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Κορίνθου περιῆλθεν ἡ διεύθυνσις αὐτῶν ἐπὶ τινα χρόνον εἰς τὴν Σικυωνίαν, καὶ ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὴν Κόρινθον ὅτε ἀνωκοδομήθη. Ὑπὸ δὲ τῶν Ῥωμαίων αὐτοκράτορων ἐξόχως ἐπροστατεύοντο. — Καὶ ἐνταῦθα οἱ ἀγῶνες περιελάμβανον, κατὰ τὸ σύνηθες, τοὺς γυμνικοὺς, τοὺς ἱππικοὺς καὶ τοὺς μουσικοὺς, ἐν τοῖς πρώτοις τὸ στάδιον καὶ τὸν δόλιχον (ἐπταπλάσιον σταδιοδρομίαν), τὴν πάλην, τὴν πυγμὴν, τὸ παγκράτιον καὶ τὸ πένταθλον (ἴδ. Γυμνάσιον) ἐν τοῖς δευτέροις τὴν ἀμαξηλασίαν ἐν τεθρίπποις καὶ

τὴν ἵπποδρομίαν, καὶ ἐν τοῖς μουσικοῖς ἀπαγγελίαν ποιημάτων, καὶ τὴν ἱσως μετὰ ταῦτα προστεθεῖσαν ὀργανικὴν μουσικὴν. Οἱ νικηταὶ δὲν ἐλάμβανον ὑλικόν τι βραβεῖον, ὡς ἐπὶ Ὀμήρου, ἀλλὰ μόνον τιμητικόν, ὅπερ ἦν στέφανος, καὶ δὴ εἰς τὰ Ἰσθμια ἐπὶ πολὺ ἐκσελίνων (Πίνδ. Νέμ. Δ, 88, Ὀλ. II, 31), καὶ μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Τιμολέοντος (Πλούτ. Τιμ. KΣΤ). Πολὺ δὲ μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Κορίνθου ἀντικατέστησεν αὐτὸ ἡ πίτις (πεῦκος). Οὐδεὶς ἐδικαιοῦτο νὰ φέρῃ στέφανον διαρκούντων τῶν ἀγῶνων, καὶ ἂν τις ἐπραττε τοῦτο, ὡς ποτε Διογένης ὁ Κυνικός, παρηγγέλλετο ὑπὸ τῶν κριτῶν νὰ μὴ πράττῃ παρὰ τὸν νόμον. Ὡς δ' εἰς τοὺς ἄλλους ἀγῶνας, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἐδίδετο εἰς τὸν νικητὴν, πλὴν τοῦ στεφάνου καὶ κλάδος φοινίκος, καὶ προσέτι καὶ ἐνταῦθα πολλάκις δημοσίως ἐστεφανοῦντο καὶ ἐπανηγυρίζοντο ἄνδρες ἐπίσημοι ἢ καὶ πόλεις, καὶ συνθήκαι ἀνεγράφοντο ἐπὶ στηλῶν, ἵνα γνωστότεροι γίνωνται (Θουκ. E, 18). Ἐπὶ τῶν ἀγῶνων ἀνεκήρυξεν ὁ Φλαμινίος διακήρυκας τῆς Ἑλλάδος τὴν αὐτονομίαν (Πλούτ. Φλαμ. IB), καὶ εἶτα πάλιν ὁ Νέρων (Suet. Ner. XXII, XXIV). Ἰσθμικαὶ σπονδαὶ ἐκηρύττοντο ἐπὶ τῶν ἀγῶνων τούτων, ὡς γενικὴ ἀνακωχή, ἀλλὰ, πιθανῶς ἐνεκα τῆς θέσεως τοῦ Ἰσθμοῦ, δὲν ἐτηροῦντο μεθ' ὅσης ἀκριβείας ἡ Ὀλυμπιακὴ ἐνεχειρία.

Ἰσθμὸς, ἴδ. Κορινθία.

Ἰσίδωρος ἐκ Χάρακος, κατὰ τὸν γ' αἰῶνα π. Χ., ἔγραψε περιγραφὴν τῆς Παρθικῆς.

Ἰσις, θεὰ Αἰγυπτία, μία τῶν πρωτίστων, γυνὴ τοῦ Ὄσιριδος καὶ μήτηρ τοῦ Ὡρου. Ἡ λατρεῖα αὐτῆς μετέβη μετὰ ταῦτα, ἀπὸ Ἀλεξάνδρου, καὶ διεδόθη καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ εἶτα εἰς τὴν Ῥώμην, συγχωρήσασθαι μετὰ τῆς λατρείας πολλῶν ἄλλων ἐγχωρίων θεῶν. Ἰδίως δὲ ὡς θεότης τῆς σελήνης συγκατηριθμεῖτο ἡ Ἰσις μετὰ τῆς Δήμητρος, τῆς Ἑκάτης, τῆς Περσεφόνης μετὰ τῶν

κταχθονίων θεῶν, ὥστε καὶ πολλάκις παρ-
στᾶται ἔχουσα τὰς κλεῖς τοῦ Ἄδου εἰς
χεῖράς της, καὶ πέμπει ὄνειρα, θεραπεύει ἀ-
σθενείας, βοηθεῖ εἰς τοκετούς, ἀλλὰ καὶ πολ-
λάκις ἐπιβάλλει τυφλωσιν καὶ ἄλλας σωμα-
τικὰς ποινάς. Ἀπὸ τῶν Ἀλεξανδρινῶν δὲ
χρόνων καὶ ὡς θαλασσία θεότης ἐθεωρήθη,
εὐρέτις τοῦ ἰστίου, τῶν ἀνέμων ἄρχουσα, καὶ
σώζουσα ἀπὸ τρικυμιῶν προσέτι δὲ, καὶ ἐν
τῇ ἡθικῇ τάξει, ὡς θεομορφός, προστά-
τις τοῦ γάμου καὶ τῆς πολιτικῆς τάξεως, καὶ
ἰδρυτὴς τῶν μυστηρίων, δι' ὧν καὶ αὐτὴ ἐλα-
τρεύετο. Ἐνεκα τῆς ἐκτάσεως ταύτης τῆς
δικαιοδοσίας της ἐθεωρήθη ὑπὸ τῶν μεταγε-
νεστέρων φιλοσόφων, καὶ ἰδίως ἐπὶ τῶν Ῥω-
μαίων, ὡς τὸ σύμβολον τῆς ἀρχικῆς καὶ θε-
μελιώδους δυνάμεως τοῦ παντός (Apulej.
Met. X, 5). Παρίστα δ' ἡ τέχνη αὐτὴν ἐν
Ἑλλάδι ὁμοίαν μᾶλλον τῇ Ἡρα, καὶ σύμ-
βολα αὐτῆς ἦσαν ὁ ὄφις, τὸ κέρας τῆς Ἀμαλ-
θείας, οἱ ἀστάχτις, ὁ λωτός, ἡ σελήνη καὶ
τὰ κέρατα αὐτῆς, καὶ τὸ σείστρον.

Ἰσμαρος, πόλις τῆς Θράκης εἰς ὁ-
μώνυμον ὄρος, ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου ('Ὀδ. I, 40.
198) λεγομένη πόλις τῶν Κικόνων, καὶ κα-
λὸν παράγουσα οἶνον.

Ἰσμήνη, ἴδ. Οἰδίπους.

Ἰσμηνίας, 1) Θηβαῖος, πλούσιος, ἐπὶ
πολὺ ἀρχηγὸς τῆς δημοκρατικῆς μερίδος εἰς
Θήβας, συνέπραξεν εἰς τὴν δημοκρατικὴν
παλινόρθωσιν ἐν Ἀθήναις τῷ 403 π. X.
Ὅτε ὁ Ἀγησίλαος ἐστενοχῶρει τοὺς Πέρ-
σας, ὁ Ἰσμηνίας μετ' ἄλλων δημαγωγῶν ὑπε-
κίνησε τὸν Κορινθιακὸν πόλεμον, δωροδοκη-
θεὶς ὑπὸ τοῦ Τιθραύστου, κατὰ Ξενοφῶντα
(Ἑλλ. Γ, 5, 1. E, 2, 35), εἰς ὃ ὅμως ἀντι-
φάσκει ἡ ὑπόληψις ἥς οὐδέποτε ἐπαύσατο
ἀπολαμβάνων. Ἐν τῷ πολέμῳ ἔδειξε στρα-
τηγικὴν ἱκανότητα, ἐκυρίευσεν τὴν Ἡράκλειαν,
καὶ ἐνίκησε τοὺς Φωκεῖς ἐν Λοκρίδι (3, 5).
Τῷ 383 συνεπολεμάρχει μετὰ Λεοντιάδου,
τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀντιθέτου μερίδος, τῆς ἀ-
ριστοκρατικῆς· ἀλλ' ὅτε ὁ Σπαρτιάτης Φοι-

εῖδας κατέλαβε τὴν Καδμείαν, ἐφυλακίσθη ὁ
Ἰσμηνίας, καὶ ἄλλος ἐξελέγη πολέμαρχος.
Κατηγορηθεὶς δ' ἐπὶ συνεννοήσει μετὰ τῶν
Περσῶν, ὅτι ὑπεκίνησε τὸν Κορινθιακὸν πό-
λεμον καὶ ὅτι ἦν φιλοτάραχος, εἰ καὶ ἀπε-
λογήθη, κατεδικάσθη ὅμως καὶ ἐθανατώθη
(Αὐτ. E, 2, 25.—Πλούτ. Πελοπ. E).—2)
Πιθανὸς υἱὸς τοῦ ἀνωτέρω, εἰς τῶν ἐν ἔτει
383—397 π. X. εἰς Ἀθήνας προσφυγόντων
Θηβαίων. Τῷ 368 συνώδευσεν τὸν Πελοπίδαν,
πρεσβεύσαντα εἰς Φεράς, καὶ τῷ 367 αὖτις
ὅτε ἐπέμφθη πρέσβυς πρὸς τὸν Περσῶν βασι-
λέα (Πλούτ. Ἀρτ. KB. — Διόδ. ΙΕ, 71).

Ἰσμήνιος, 1) ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλω-
νος παρὰ τοῖς Θηβαίοις, ἔχοντος ναὸν, τὸν
Ἰσμήνιον, παρὰ τὸν Ἰσμηνὸν πρὸ τῶν πυλῶν
τῆς πόλεως (Ἡρδ. E, 59).—2) Υἱὸς τοῦ
Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Μελίας, οὗ ἐπώνυμος
ἦν ὁ ποταμός.

Ἰσμηνὸς καὶ Ἰσμήνιος, ποταμοὶ
τῆς Βοιωτίας, πηγάζων Ν. τῶν Θηβῶν ἐκ
τῆς πηγῆς Μελίας ἐπὶ τοῦ Ἰσμηνίου λόφου
ἐνθα ὁ Ἀπόλλων εἶχε ναὸν καὶ χρηστήριον
(Ἡρδ. A, 52), ῥέει διὰ τῶν Θηβῶν, καὶ ἐκ-
χεῖς τὴν πηγὴν Δίρκην, ἐκβάλλει εἰς τὴν
Γλίκην λίμνην.

Ἰσοκράτης, ῥήτωρ περίφημος, υἱὸς
Θεοδώρου, εὐπόρου Ἀθηναίου, κεκτημένου
ἐργοστάσιον μουσικῶν ὀργάνων, καὶ ἐλευθε-
ριον ἀγωγὴν δόντος εἰς τὸν υἱόν του, γεννη-
θέντα τῷ 436 π. X. Διδάσκαλοι αὐτοῦ ἦ-
σαν οἱ σοφισταὶ Τισίας, Πρόδικος, Πρω-
ταγόρας, κυρίως δ' ὁ Γοργίας, καὶ ἡχροάτης,
καὶ τοῦ Σωκράτους, μεγάλας προσδοκίας δι-
αίρων διὰ τῶν προτερημάτων του. Καὶ τὴν
πολιτικὴν μὲν ῥητορικὴν δὲν ἐξήσκησεν ἐν
κα σωματικῆς ἀσθενείας καὶ ἐξ ἐμφύτου δι-
λίας· ἀλλ' ἐγένετο χρήσιμος διὰ διδασκαλίαν
δι' ἧς καὶ ἠύξησε πολὺ τὴν περιουσίαν του.
καθ' ὅτι κατὰ τινας εἶχεν 100 μαθητάς, καὶ
παρ' ἐκάστου ἐλάμβανε 1000 δραχμάς· καὶ
προσέτι εἶχε σχέσεις μετὰ ξένων ἡγεμόνων
οἷον τοῦ Φιλίππου τῆς Μακεδονίας, καὶ τοῦ

Νικολέους καὶ Εὐαγόρου τῆς Κύπρου, οἵτινες τὸν ἐσυμβουλευόντο, δι' αὗς συνέταττε λόγους, καὶ παρ' ὧν βασιλικῶς ἀντημείδετο. Ἀλλὰ τῆς κοινῆς συμφορᾶς τῆς πόλεως μετέσχε καὶ αὐτός, διότι εἰς τὸ τέλος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ὁ πατήρ του ἀπώλεσε τὴν περιουσίαν του. Μετὰ τοὺς Ἀ', ὅρ' οὐ ἐπὶ τίνα χρόνον ἔγραφεν ἐν Ἀθῆναις λόγους δικανικοὺς, μετέβη εἰς Χίον, καὶ ἐκεῖ ἤρξατο συντάττειν λόγους ἐπιδεικτικούς καὶ συμβουλευτικούς, καὶ διέπρεψε καὶ ἐκεῖ ὡς διδάσκαλος. Τῷ 388 δὲ

εἰς Ἀθῆνας ἐπανελθὼν, ἀπέσχε μὲν αὖθις τῆς ἀμέσου πολιτικῆς ἐνεργείας, ἀλλὰ διὰ τῆς διδασκαλίας καὶ τῶν σχέσεών του οὐ μικρὰν ἐξήσκει ἐπιρροήν, καὶ πλεῖστοι οὐ μόνον Ἀθηναῖοι, ἀλλὰ καὶ ξένοι ἐτάττοντο μαθηταὶ του, ἐπὶ 3—4 ἔτη τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ ἀκολουθοῦντες. Ἐν αὐτοῖς ἦσαν οἱ ῥήτορες Ἰσαῖος, Λυκούργος, Ὑπερίδης, οἱ ἱστορικοὶ Θεόπομπας, Εὐφρονας, ὁ υἱὸς τοῦ Κόνωνος, ὁ μετὰ ταῦτα ὡς ῥήτωρ δοξασθεὶς Τιμόθεος, ὅστις συμμάχους ὑπὲρ τῆς πόλεως κατέρωθωσε ν' ἀποκτήσῃ διὰ τῆς εὐθύτητος καὶ πρᾶότητος ἣν ὤφειλε τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ Ἰσοκράτους. Ὁ ἡγεμὼν τῆς Κύπρου Νικολῆς λέγεται δούσ' αὐτῷ 20 τάλαντα δι' ἀμοιβὴν ἐνὸς λόγου του. Ἀλλὰ τῷ 338, ἐν ἀπελπισίᾳ διὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ ἦτταν, ὁ εὐγενὴς πατριώτης ἠτοκτόνησε, καὶ ἐτάφη ὀπίσω τοῦ Κυνοσάργους, ὑπὸ τὸν Ἀγχεσμον.

(ΑΡΧ. ΛΕΞ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α')

Τοὺς λόγους του ὁ Ἰσοκράτης δὲν ἔγραφε πρὸς ἀπαγγελίαν εἰς δημοτικὰς ἀσπυγύρεις, ἀλλὰ πρὸς ἀνάγνωσιν. Περιεστρέφοντο δὲ μάλιστα εἰς ἀντικείμενα μεγάλα καὶ ἄξια ὑψηλῶν ἰδεῶν. Λέγεται γράφας 60, ἐξ ὧν 21 μόνον σώζονται, τὸ πλεῖστον ἐπιδεικτικοί, καὶ ὁ πάντων ἐπισημώτατος ἐστὶν ὁ Πανηγυρικός, τῷ 380 γραφείς, δημηγορία ἐορτάσιμος, ἐξοίρουσα ἐν εὐγλωττῷ ὑψηγορίᾳ καὶ μετ' ἐνθουσιώδους πατριωτισμοῦ τὰς μεγάλας τῶν Ἀθηνῶν ὑπηρεσίας εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ θέλουσα ν' ἀποδείξῃ ὅτι εἰς αὐτὰς ἀνήκει ἡ ἡγεμονία. Ἐπίσης ἐπαινετικὸς τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ἀττικῆς ἐστὶ καὶ ὁ Παναθηναϊκὸς αὐτοῦ, γραφείς τῷ 336· ἐν δὲ τῷ Ἀρειοπαγητικῷ συνιστᾷ, ἵνα ἀναθάλωσιν αἱ Ἀθῆναι, τὴν παλινθρύωσιν τοῦ ὑπὸ τοῦ Κλεισθέους μεταρρυθμισθέντος πολιτεύματος. Τὸ ὕψος τοῦ ῥήτορος ἐστὶν ἀφέλῃς καὶ καθαρώς ἀττικόν· ἡ δὲ φράσις αὐτοῦ ἐστὶν ἐπιμελεστάτη, δι' ὃ θεωρεῖται ὁ Ἰσοκράτης ὡς ὁ ὑπέρτατος τῆς ῥητορείας ἀριστοτέχνης. Ἰδίως ἐπιτηδεύεται τὰς ἀντιθέσεις σχετικῶν περιόδων, καὶ πράττει τοῦτο μετὰ μεγίστης ποικιλίας. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους (Cic. Or. 52) εἰσῆλθεν αὐτὸς τὸν Κῦκλον, ἤτοι τὴν στρεγγυλότητα τῶν περιόδων. Τὰς ἀρχὰς δὲ τῆς διδασκαλίας του ἀνέπτυξεν εἰς πραγματείαν ἣν ἐκάλει τέχνην, πολλάνκις ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μνημονευομένην. Ἐκ τῶν ἀξιολόγων αὐτοῦ ἐκδόσεων ἐστὶν ἡ τοῦ Κοραῖ (1807).

Ἰσονομία, ἰσοπολιτεία, ἴδ. Πολιτεύματα.

Ἰστοτελής, ἴδ. Ξένος.

Ἰσπανία, ἀρχαιότερον Ἰβηρία, ἀπὸ τοῦ διαρρέντος αὐτὴν Ἰβήρος ποταμοῦ (Ebro), περιελάμβανε τὸ πάσαι πᾶσαν τὴν Χερσονήσον μετὰ καὶ τῆς ν. Πορτογαλλίας, ὀριζομένη ἐκ 3 μερῶν ὑπὸ τῆς θαλάσσης (τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Μεσογείου), ΒΑ δὲ ὑπὸ τῶν Πυρηναίων, ὧν ἡ Ν ἄκρα, τὸ Δ. ἀκρωτήριον τῆς χώρας ἀποτελοῦσα, ἐκάλειτο Πυ-

ρήν η. Τὸ δὲ ΝΔ ἀκρωτήριον Κάλπη, μετὰ τοῦ ἀπέναντι ἐκ τῆς Ἀφρικῆς προέχοντος, τοῦ καλουμένου Ἀβυλα, ἀπετέλει τὸν πορθμὸν τῶν Ἑρακλείων στηλῶν (Γιβραλτάρ). Οἱ κάτοικοι, Ἰβήρες, ἐθεωροῦντο ὡς αὐτόχθονες. Εἰσῆλσαν δ' ἔπειτα ὑπὲρ τὰ Πυρηναιῶν καὶ Κελτοί, καὶ τοιοῦτοι ἦσαν ἴσως καὶ οἱ Κυνῆται ἢ Κυνῆσιοι ὧν μνημονεύει ὁ Ἡρόδοτος (Β, 33. Δ, 49) πρὸς Δ., καὶ ἐκ τῆς μίξεως τῶν δύο λαῶν παρήχθησαν οἱ Κελτίβηρες. Κατὰ τὴν παραλίαν ὑπῆρχον ἀποικίαι καὶ Φοινικικαί, πρὸ πάντων ἀφ' ὧν οἱ Καρχηδόνιοι, ἀπολέσαντες τὴν Σικελίαν τῷ 338 π. Χ. ἔρριψαν τὰ βλέμματα πρὸς τὴν Ἰσπανίαν, καὶ Ἑλληνικαί. Ἀλλὰ μετὰ τοὺς καρχηδονικοὺς πολέμους καὶ ἀπὸ τοῦ 200 π. Χ. ὑπερίσχυαν ἐκεῖ οἱ Ῥωμαῖοι.

"Ισση, (ν. Λίσση), νῆσος τῆς Ἀδριατικῆς, ἔχουσα ναυτικὸν πληθυσμὸν.

"Ισσηδῶνες, λαὸς Σκυθικὸς, καὶ Ἡρόδοτος (Α, 201. Δ, 13. 25) Α. τῶν Μασσαγетῶν, μέχρι τοῦ ποταμοῦ Οἰχάρδου. Δύο πόλεις, Ἰσσηδῶνες καλούμεναι καὶ αὐτοὶς καταλογιζόμεναι, ἐλέγοντο ἀνήκουσαι ἢ μὲν εἰς τὴν Σκυθίαν, ἢ δὲ εἰς τὴν Σηρικὴν.

"Ισσὸς ἢ Ἰσσοῦ, (Ξεν. Ἀν. Α, 21. 4, 1) πόλις ἐν Κιλικίᾳ ἐντὸς τοῦ Ἰσσιῦ κόλπου, ἤμαζεν ἔτι ἐπὶ Ἀλεξάνδρου, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐβλάφεν αὐτὴν ἡ γειτνίασις τῆς Ἀλεξανδρείας. Παρ' αὐτῇ ἐνίκησε τῷ 333 π. Χ. ὁ Ἀλέξανδρος τὸν Δαρεῖον (Στράβ. ΙΔ, 676. — Ἀρρ. Γ, 7-11. — Διόδ. ΙΖ, 33).

"Ιστιῖα, ἴδ. Ἰστιαιῶτις.

"Ιστιᾶς, τύραννος τῆς Μιλήτου περὶ τὰ 500 π. Χ. "Οτε ὁ Δαρεῖος ἐξεστράτευσε κατὰ τῶν Περσῶν, καὶ ὁ Μιλιτιάδης ἐπρότεινε πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῶν ἐν Ἀσίᾳ Ἑλλήνων νὰ κόψωσιν ὀπίσω του τὴν ἐπὶ τοῦ Ἰστρου γέφυραν, ὁ Ἰστιᾶς ἀντιπῶν ἐματαιώσε τὴν πρότασιν (Ἡρόδ. Δ, 137. 138), δι' ὃ καὶ ἔλαθεν εἰς ἀμοιβὴν χώραν τινα ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος. Ἀλλ' ὑποκτείνσας αὐτὸν εἶτα ὁ Δαρεῖος, τὸν μετεκάλεσεν ἐπὶ τινι προτά-

σει εἰς Σούσα. "Οτε δὲ ὁ γαμβρὸς του Ἀναξαγόρας ἐμελέτησεν ἐπανάστασιν, ἐξεπέμφθη κατ' αὐτοῦ ὁ Ἰστιᾶς. Ἐπειδὴ ὄμωσεν ἀστροφῆς Ἀρταφέρνης ὑπώπτευσεν τὴν εἰληκρίνειάν του, ἔφυγε διὰ θαλάσσης, καὶ συνεληφθὲν ὑπὸ τῶν Χίων. Ἀφθεὶς δ' ἔπειτα, κατὰ γενόμενος δεκτὸς εἰς Μίλητον, κατέφυγεν ἐπὶ Λεσβίου πλοίου εἰς Βυζάντιον, καὶ ἐκεῖθεν ἐπεδίδετο εἰς πειρατείαν· ἀλλὰ συνεληφθὲν ὑπὸ τοῦ Ἀρπάγου, καὶ διαταγῇ τοῦ Ἀρταφέρνηος ἐθανατώθη τῷ 498 εἰς Σάρδεες (Ἡρόδ. Ε, 57).

"Ιστιόν, ἱστοδόκη, ἱστός, ναῦς.

"Ιστοβοεὺς, εἰς τὸ ἄροτρον (ἴδ.) τὸ ξύλον τὸ φέρον ἀφ' ἑνὸς τὸν ζυγὸν τῶν βοῶν.

ἀφ' ἑτέρου δὲ κυρτούμενον πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ φέρον τὸ ὑννίον.

"Ιστορία, ἐν τῇ Ἑλληνικῇ φιλολογίᾳ ἡ πρώτη ἀρχὴ τῆς πεζογραφίας, παρήχθη κατ' ἀρχὰς ὀλίγων πρὸ τῶν Περσικῶν. Καὶ πρῶτοι μὲν μνημονεύονται οἱ λογογράφοι (Θουκ. Α, 21), οἱ ἰδίως εἰς τοὺς ἀρχαίους μύθους ἐγκύψαντες, καὶ εἰς τὰς ποιητικὰς διηγήσεις πεζὸν περιβαλόντες ἔνδυμα. Ὡς ὁ ἀρχαιότατος αὐτῶν θεωρεῖται Κάλδμος ὁ Μιλήσιος, οὗ ἀνώτερος ἦν ὁ Ἐκαταίος. Ἄλλοι δὲ τῆς αὐτῆς κατηγορίας ἦσαν Χάρων ὁ Λαμψακηνὸς, Ἑλλάνικος ὁ Μιτυληναῖος, Ἀκουσίλαος ὁ Ἀργεῖος κ. ἄ. Ἀλλὰ τούτους πάντας ὑπερέβαλεν ὁ «πατὴρ τῆς ἱστορίας», ὁ κυρίως ἱστοριογράφος Ἡρόδοτος, τοὺς περσικοὺς μὲν τῆς Ἑλλάδος πολέμους κύριον θέμα λαβὼν, καὶ τὰ περὶ αὐτῶν διὰ πλείστων συμπληρώσας πληροφοριῶν, ὥς συνέλεξε διὰ μακρῶν

ἰδοιποριῶν καὶ ἐκ προφορικῶν διακαινώσεων.
Ὁ δὲ Θουκυδίδης ἔγραψε τὰ σύγχρονα αὐτῷ
συμβάντα τῶν ἐμφυλίων Ἑλληνικῶν πολέ-
μων, ἐν ἐξορίᾳ ἀρξάμενος τῆς συγγραφῆς καὶ
μὴ φθάς μέχρι τοῦ τέλους. Πρῶτος δ' οὗτος
ἐδείχθη καὶ ἀξιολογώτατος ὡς πρός τὴν
πραγματικὴν ἀφήγησιν τῶν συμβάντων καὶ ὡς
πρὸς τῶν χαρακτήρων τὴν διαγραφὴν. Ἐξα-
κολούθησι δὲ τῶν ἔργων αὐτοῦ ἦσαν τοῦ
Ξενοφῶντος τὰ Ἑλληνικά, οὗ καὶ ἡ
«Κύρου Ἀνάβασις» ἐστὶ πιστὴ εἰκὼν ἐκ-
στρατείας ἣν αὐτὸς κατὰ τὸ πλεῖστον διηύ-
θυνεν, ἡ δὲ «Κύρου παιδεία» ἄριστος ἀτομι-
κὸς ἡγεμόνος χαρακτηρισμός. Τὰ ἱστορικά
ἔργα τοῦ Κτησιόου, μακρὸν χρόνον ἐν Σού-
σαις ζήσαντος, διεφώτιζον τὰ ἀρχαιότερα τῆς
Ἀσίας συμβάντα· γενικὴν δ' ἱστορίαν ἐπε-
χείρησε νὰ γράψῃ πρῶτος ὁ Ἐφορος, ἀλλ'
οὐδ' αὐτὸς οὐδ' ὁ Φίλιστος οὐδ' ὁ Θεό-
πμπρος ἐδείχθησαν ἐφάμιλλοι τῶν μεγά-
λων αὐτῶν προκατόχων. Ἐπὶ Ἀλεξάνδρου
εἰς τὸν Νέαρχον καὶ τὸν Ὀνησίκριτον
ἐλλείπει ἡ δέουσα ἰνεξαρτησία τῆς κρίσεως·
ὁ ἐκ Σικελίας Τίμχιος, στερούμενός πως
τῆς ἀναγκῆς εἰς ἱστορικὸν ἡμερίαν, ὑπερέ-
τησεν ἀφ' ἑτέρου σπουδαίως τὴν χρονολογίαν.
Βῆρωσος δὲ ἱερεὺς τοῦ Βααλ, ἔγραψε τὴν
ἱστορίαν τῆς Βαβυλωνος εἰς τιμὴν τῶν Σε-
λευκιδῶν, ὁ δὲ Μανέθων τὴν Αἰγυπτιακὴν.
Καὶ διαφόρων δ' ἄλλων διεσώθησαν ἀποσπá-
σματα καὶ τεμάχια. — Ἐπὶ Ῥωμαίων δ' Ἑλ-
ληνιστὶ ἔγραψαν ὁ Φάβιος Πίκτωρ καὶ
ὁ Κίγκιος Ἀλιμέντος ἐπὶ τῶν Καρχη-
δονικῶν πολέμων. Τὰ δ' ἀπὸ τοῦ ἐ' καρχηδο-
νικοῦ πολέμου μέχρι τῆς ὑποδουλώσεως τῆς
Ἑλλάδος εἰς τὴν Ῥώμην ἔγραψεν ὁ Πο-
λύβιος κατὰ τὸν ἐ' π. Χ. αἰῶνα μετ' ἐπι-
μελοῦς ἀκριβείας περὶ τὴν ἐκθεσιν τῶν συμ-
βάντων. Ὁ Σύλλας συνέγραψε τὴν ἱδίαν
αὐτοῦ βιογραφίαν Ἑλληνιστὶ. Εἰ καὶ οὐχὶ
διὰ τὴν τέχνην τῆς συγγραφῆς, ἀλλὰ διὰ τὰς
πληροφορίας ἃς περιέχουσι πολὺτιμα εἰς
τὰ ἔργα Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου,

Διονυσίου τοῦ Ἀλικαρνασέως, Δίω-
νος τοῦ Κασσίου, Ἀππιανου, καὶ ὑπὲρ
πάντα τὰ τοῦ Πλουτάρχου. Μεταγενέ-
στερος τούτων ἦν ὁ Ἀρριανὸς — Λατῖνοι
δὲ, πρῶτοι ἱστορικῆς συγγραφῆς ἀποπειρα-
θέντες ἦσαν ὁ Κάτων (Origines), ὁ L. C. Piso
καὶ ὁ C. Hermīna, ὧν τὰ ἔργα μικρὰν ἔχουσι
συγγραφικὴν ἀξίαν, ὁ D. C. Antipater, ὁ V.
Antius καὶ ὁ L. C. Sisenna, ξηροὶ ἔτι καὶ
οὐχὶ ἀμερόληπτοι. Ὁ Καῖσαρ ἔγραψε τὰ ἴδια
ἑαυτοῦ ἀπομνημονεύματα, εἰ καὶ οὐχὶ ὅλως
ἀμερολήπτως, ἀλλ' ἄριστα κατὰ τὸν τύπον.
Εἰς τῶν ἐντελεστάτων καὶ φιλαληθεστάτων
ὑπῆρξεν ὁ Σαλλούστιος (Crispus), οὗ σώζον-
ται οἱ πόλεμοι τοῦ Ἰουγούρθα καὶ τοῦ Κα-
τιλίνα, καὶ αἱ Ἱστορίαι, ἀλλ' αὐταὶ οὐχὶ
ἐντελῶς. Ὁ Κορν. Νέπως ἔγραψε καθ'
Ἑλληνικά πρωτότυπα. Ὁ V. Paternulus,
ἀπεπειράθη συγγραφῆς Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας,
στερούμενος ὅμως βαθείας κρίσεως. Ὁ Val.
Maximus συνέλεξεν ἠθικὰ διηγήματα, ὁ Curt.
Rufus συνέγραψεν ἐπὶ τὸ ρητορικώτερον τὴν
ἱστορίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου· ὁ δὲ πάντων ἐξο-
χώτατος καὶ ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν διακεκριμέ-
νος ἱστορικὸς ἦν ὁ Τάκιτος. «Ἦττονα δ'
ἀξίαν ἔχουσιν οἱ μεταγενέστεροι αὐτοῦ Σουε-
τόνιος, Φλωρός, Ἰουστίνος, Λύρη-
λιος Βίκτωρ, Εὐτρόπιος, ὁ Ἀμμιαν-
νὸς Μαρκελλῖνος καὶ β' ἱστοριογράφοι τῶν
αὐτοκρατόρων.

Ἱστός. 1) Ἰδ. Ναῦς. — 2) Τὸ κυριώ-
τερον ἐργαλεῖον τῆς ὑφαντικῆς, ἥτις ἀπὸ τῶν
ἀπωτάτων χρόνων ἦν ἡ πρωτίστη οἰκιακὴ
ἐργασία τῶν γυναικῶν (Ὁμ. Ἰλ. Α, 31).
Περίφημος ἐστὶν ἐν τοῖς Ὀμηρικῶς ἔπαισι
ὁ ἵστός τῆς Πηνελόπης. Προήλθε δὲ τὸ ὀ-
νομα ἐκ τοῦ ὅτι τὸ ἐργαλεῖον ἴστατο ὀρθιον
ἐξ οὗ καὶ ὀρθιος ἵστός προσέτι ἐλέγετο
ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις, ὅτε ἐφευρέθη καὶ
ὀριζόντιος. Ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἡ λέξις στῆ-
μων διὰ τοὺς ὀρθίους μίτους, δι' ὧν διυφαί-
νεται τὸ ὑφάδιον. Οἱ δ' ἵστοί ποδες (Φωτ.)
ἢ μᾶλλον τὰ ἐκατέρωθεν δύο ὀρθὰ ξύλα τοῦ

ἱστοῦ, ἐλέγοντο Κελέοντες (Θεόκρ. ΙΗ, 31), ὡτίον δὲ τὸ ἄνω ἐγκάρσιον ξύλον, καί

καῖρος (τὸ) ἢ καίρωμα ὃ εἰς τοῦτο δεσμός τῶν στημόνων (Φώτ. Εὔστοθ. — Ἡσύχ. Τ, 2. Σ. 110). Τὴν οἰκοδόσποιαν ἐδοῦθον

εἰς τὸ νήθειν αἱ ἔριθες (θεραπαινίδες. Ὀμ. Ὀδ. Α, 356. Η, 235. Φ, 318. — Θεόκρ. ΙΕ, 20). Εἶχον δ' αἱ γυναῖκες καὶ μικροῦς εἰς τὰς χεῖρας φερομένους ἱστούς, δι' ὧν ὕφαινον ποικίλματα ἢ πολυχρόους ταινίας, ὡς δεικνύει τὸ ἀπέναντι ἀνάγλυφον, παριστῶν τὸ ἐσωτερικὸν γυναικωνίτου.

Ἱστρία, χώρα παράλιος, κατὰ τὰ Βλ τοῦ Ἀδρίου, χερσόνησος μεταξὺ τοῦ Τεργεστικοῦ καὶ Φλανατικοῦ κόλπου, ἔχουσα ποταμούς τὸν Τίμαρον, Φορμίωνα καὶ Ἀρσίαν, πόλεις δὲ τὴν Τεργέστην, Πόλιν καὶ Παρέντιον, καὶ κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Ἱστρίων, λαοῦ Ἰλλυρικοῦ, ἡμιβαρβάρου καὶ πειρατικοῦ (Στράβ. Ε, 209. 215).

Ἱστρος, ἰδ. Δανούδιος.

Ἱταλία, ἐπώνυμος, κατὰ τοὺς ἀρχαίους τοῦ ποτὲ βασιλέως Ἰταλοῦ· ἀλλὰ καὶ Βιταλία ἀρχαιότατα λεγόμενη, ἣν ἡ χώρα τῶν Βιτελῶν ἢ Βιθούλων, τῶν ἄλλως καὶ Σικελῶν λεγομένων. Οἱ Ἕλληνες ἀπεκάλουν οὕτω πᾶν τὸ κάτω μέρος τῆς νῦν Ἱταλίας, ἀπὸ Ποσειδωνίας Δ. μέχρι Τάραντος Δ. Ἀφ' οὗτου δ' ἡ Ρώμη ὑπέταξε τὴν κάτω Ἱταλίαν, τῷ 266 π. Χ., ἐξετάθη τὸ ὄνομα πρὸς τὰ ἄνω, μέχρι τῶν ποταμῶν Μάκρας καὶ Ρουβίκωνος, καὶ ἐπ' Αὐγούστου μέχρι τοῦ Πάδου. Εἶχε δὲ παρὰ ποιηταῖς καὶ τὰ ὀνόματα Ἑσπερία (ἡ δυτικὴ), Ἀύσωνία (Ὀπικὴ), Οἰνωτρία, ἐκ διαφόρων λαῶν τῆς. Ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων αὐτῆς κατοικῶν ἦσαν οἱ Οἰνωτροί, Πελασγοί, ὡς φαίνεται, συγγενεῖς πρὸς τοὺς ἀρχαιοτάτους Ἕλληνας, αὐτοὶ οἱ λεγόμενοι Σικελοὶ καὶ Αὐτόχθονες. Ἀπὸ τῶν πρώτων χρόνων τῆς Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας, ὑπὸ διαφόρων λαῶν κατοικημένη ἢ μεγάλη Χερσόνησος, διηρῆτο εἰς 1) Ἀνω Ἱταλίαν, ἀπὸ τῶν Ἀλπεων μέχρι τοῦ Ρουβίκωνος, περιέχουσαν τὴν Λιγυρίαν, τὴν Γαλατίαν ἐντεῦθεν τῶν Ἀλπεων, τὴν Ἑνετιάν μετὰ τῆς Καρνίας καὶ τὴν Ἱστρίαν. 2) Τὴν κεντρικὴν Ἱταλίαν, ἥς μέρη ἡ Τυρρηνία

κατὰ τοὺς "Ελλήνας (γῆ τῶν Τούσκων ἢ Ἐ-
τρούσκων), πολλὰ διατηροῦσα μνημεῖα καὶ
δυσαναγνώστους ἐπιγραφάς· ἢ Ὀμβρία· τὸ
Πικέντιον· οἱ Σαμνῖται μετὰ τῆς χώ-
ρας τῶν Σαβίνων· τὸ Λάτιον, γῆ τῶν Λα-
τίνων ἢ καὶ Ἀβοριγίνων λεγομένη, ἔνθα ἡ
Ῥώμη· ἢ Καμπανία, ἔνθα ἡ Ἑλληνικὴ
Περθενόπη, παρ' ἣ φυγάδες Κυμαῖοι ἔπειτα
ἐκτίσαν τὴν Νεάπολιν, οὐ μακρὰν τοῦ ἡφα-
στείου ὄρους Βεσουσίου. 3) Κάτω Ἰταλίαν,
ἢ Μεγάλην Ἑλλάδα, τὸ ἐπίλοιπον τῆς
Χερσονήσου, οὗ τὴν παραλίαν πολυάριθμοι
κατεῖχον Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι. Ταύτης μέρη
ἦσαν, ἡ Ἀπουλία μετὰ τῆς Καλαυ-
ρίας· ἡ Λουκανία· τὸ Βρούττιον (Στράβ.
Γ.—Plin. III, 4. IX, 22. XXXIV, 14).

Ἰταλὸς, ἴδ. Ἡλέκτρα.

Ἰτανος, πόλις εἰς τὰ Α τῆς Κρήτης,
ἡχολεῖτο καθ' Ἡρόδοτον (Δ,
151) εἰς παραγωγὴν πορφύ-
ρας.

Ἰφιάνασσα, 1) θυγά-
τηρ τοῦ Προίτου, ἴδ. — 2)
θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος
(Ὀμ. Ἰλ. I, 145, 287). Τὴν
Ἰφιγένειαν μεταγενέστεροι
ποιεῖται μόνον τῷ ἀποδίδου-
σιν ὡς ἄλλην θυγατέρα.

Ἰφιγένεια, κατὰ τοὺς
μετ' Ὀμηρον ποιητάς θυγά-
τηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ
τῆς Κλυταιμνήστρας, ἢ κατ'
ἄλλους τῆς Ἀστυνόμης, θυ-
γατρὸς τοῦ Χρύσου, ἢ προσέ-
τι θυγάτηρ τοῦ Θησέως καὶ
τῆς Ἑλένης, υἱοθετηθεῖσα
ὑπὸ τῆς Κλυταιμνήστρας.
Ὅτε εἰς τὸν λιμένα τῆς Αὐ-
λίδος ἡ Ἀρτεμις, ἐξ ὀργῆς πρὸς τὸν Ἀγαμέ-
μνονα ἢ τὸν Μενέλαον, κατέπεμψε διαρκῆ νη-
νεμίαν κωλύουσαν τὸν ἐκπλουν τοῦ ἐλληνι-
κοῦ στόλου, ἐκήρυξεν ὁ μάντις Κάλχας ὅτι
ἡ Ἰφιγένεια ἔπρεπε νὰ θυσιασθῇ εἰς τὴν Ἀρ-

τεμιν. Ἐπὶ ταῖς θεήσεσι δὲ τοῦ Μενέλαου,
ἐπέιοθ' ὁ Ἀγαμέμνων νὰ μετακαλέσῃ τὴν
θυγατέρα του εἰς τὸ στρατόπεδον ἐπὶ τῇ
προφάσει ὅτι θὰ νυμφευθῇ τὸν Ἀχιλλέα.
Ἀλλὰ τῆς θυσίας ἐπικειμένης, ἡ Ἀρτεμις
ἔπεμψεν ἔλαφον εἰς τὸν βωμὸν ἀντὶ τῆς Ἰφι-
γενείας, καὶ ταύτην ἀνάρπαστον μετακομίσασα
εἰς τὴν Ταυρίδα, τὴν κατέστησεν ἱέρειαν εἰς
τὸν ναὸν τῆς. Τῆς περιφήμου εἰκόνας, ἣν περὶ
τούτου ἔγραψεν ὁ Κόθνιος Τιμάνθης, εὗρέθη τὸ
κατωτέρω ἐν Νεαπόλει ὠραῖον ἀντίγραφον ἐν
τοιχογραφίᾳ, δι' ὃ ἴδ. Ἀγαμέμνων. Ἡ-
ναγκάσθη δ' ἡ Ἰφιγένεια νὰ ὑπηρετῇ ἐν Ταυ-
ρίδι τὴν ἀπάνθρωπον λατρείαν τῶν ἀνθρωπο-
θυσιῶν, μέχρις οὐ ἐδραπέτευσεν μετὰ τοῦ ἀ-
δελφοῦ τῆς Ὀρέστου (ἴδ.), ἐλθόντος ν' ἀρπά-
σῃ τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς (Εὐρπ. Ἰφ. Αὐλ.
καὶ Ἰφ. Ταυρ.—Σοφ. Ἡλ. 565. Πινδ. Πυθ.

ἸΑ, 23).—Ἰφιγένεια ἐπωνομάζετο ἢ Ἀρτε-
μις πολλοχοῦ τῆς Ἑλλάδος, ὡς ἐν Ἑρμιό-
νῃ, καὶ οἱ ἐν Ταυρικῇ διετήνοντο ὅτι τεῖστο
ἦν τὸ ὄνομα τῆς παρ' αὐτοῖς θεᾶς. Καθ' Ἡ-
σίοδον δὲ τὴν Ἰφιγένειαν ἀπεθώκεν εἰς Ἑ-

κάτην ἢ Ἀρτεμις (Ἡρδ. Δ, 103) ὥστε πιθανῶς ἦν ἡ Ἰφιγένεια μία τῶν μορφῶν τῆς Ἀρτέμιδος, αὐτὴ ἡ Ταυρικὴ. Οὕτως ἐν ἄλλοις ἐλέγετο ὅτι καὶ εἰς τὴν Βραυρώνια, ἐνθα ὑπῆρχε τῆς Ταυρικῆς Ἀρτέμιδος ἱερὸν, ἐδείκνυτο καὶ τάφος καὶ ἥρων τῆς Ἰφιγενείας. Κατ' ἄλλον δὲ μῦθον, παρὰ τῆς Ἀρτέμιδος τὸ δῶρον τῆς ἀθανασίας λαβοῦσα ὑπὸ τὸ ὄνομα Ὀρσιλοχίης, ἐξῆ ἐπὶ τῆς νήσου Λεύκης ὡς σύζυγος τοῦ Ἀχιλλεύως.

Ίφικλῆς, Ίφικλος, Ίφικλεὺς,

1) υἱὸς τοῦ Ἀμφιτρώωνος καὶ τῆς Ἀλκμήνης, ἀδελφὸς τοῦ Ἡρακλέους, καὶ πατὴρ τοῦ Ἰολάου. Συμμετέσχε τῆς θήρας τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ συνηγωνίσθη μετὰ τοῦ Ἡρακλέους, κατὰ Λοομέδοντος, καὶ κατὰ τοῦ Λύγειου, καὶ τοῦ Ἰπποκόοντος, οὗ οἰοίτο, ἀντιταχθέντες κατ' αὐτοῦ, τὸν ἐφόνευσαν, ἢ τραυματισθεῖς ἐν μάχῃ κατὰ τῶν Μολιονιδῶν, ἀπέθανεν ἐν Φενεῶ τῆς Ἀρχαδίας, ἐνθα καὶ ὡς ἥρως ἐτιμᾶτο. — 2) Υἱὸς Θεστίου, καὶ Καλυδώνιος θηρευτῆς. — 3) Υἱὸς Φυλάκου, ἑγγονος Διόνέως, ἢ υἱὸς Κεφάλου, ἐκ Φυλακῆς τῆς Θεσσαλίας, ἀνὴρ ταχύπους (Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 636), πατὴρ τοῦ Ποδάρκους καὶ τοῦ Πρωτεσιλάου εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἐκένετο βόας «εὐρυμετώπους», οὓς ὁ μάντις Μελάμπους ἀπαγαγὼν ἀπ' αὐτοῦ, παρέδωκε τῷ βασιλεῖ Νηλεΐ εἰς Πύλον (Ὀμ. Ἰλ. Β, 705. Ν, 698. Ψ, 636. Ὀδ. Α, 288).

Ίφικράτης, στρατηγὸς Ἀθηναῖος, υἱὸς βυρσοδέψου, εἰκοσαέτης ἐστρατήγησε τῶν μισθωτῶν κατὰ τὸν Κορινθιακὸν πόλεμον, καὶ τῷ 393 π. Χ. ἡττήθη ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἐν Λεχίῳ λιμένι τῆς Κορινθίας. Ἐκτοτε δ' ἐνέκυψεν ἐπιμελῶς εἰς τὸν ὀργανισμὸν τῶν μισθωτῶν, οἵτινες εἶχον ἀρχίσει ἐπικρατοῦντες εἰς τὸν στρατὸν τῶν Ἀθηναίων, ὥπλισεν αὐτοὺς εἰς πελταστάς (ἴδ. πέλις), τοῖς ἔδωκε λόγχην κατὰ τὸ ἥμισυ μακροτέραν τῆς τέως ἐν χρήσει, καὶ θώρακα λινὸν ἀντὶ τοῦ μεταλλίνου, καὶ τὴν ὑπόδεσιν ἐβελτίωσεν ἐπὶ τὸ ἀνετώτερον (Διοδ. ΙΕ, 44. — Νερ. Ιρμ. Ι. —

Just. VI, 5). Τοὺς ἐγύμνασε δὲ καὶ εἰς ταχυπορίας καὶ εἰς ἀκρίβειαν τῶν κινήσεων, εἰς «ἐξελιγμοὺς καὶ τακτικὰς διεξόδους» καὶ κατέστησεν αὐτοὺς ἀξιωμαχοὺς κατὰ τῆς σπαρτιατικῆς φάλαγγος, μεριμνήσας συγχρόνως καὶ περὶ τῆς τακτικῆς τῶν μισθοδοσιῶν. Εἶτα δ' ἐπεχείρησεν ἐπιδρομὰς κατὰ τῶν Φιλιασίων, τῶν Σικυωνίων καὶ τῶν Ἀρκάδων, καὶ ἐδοξάσθη ἐξολοθρεύσας τὴν Σπαρτιατικὴν μόραν τῶν ὀπλιτῶν τῶν φρουρούμενων τὸ Λέχκιον καὶ τῷ 392 προπεμφάντων τοὺς Ἀμυκλαίους μέχρι Σικυῶνος (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 5, 11. — Πλούτ. Ἀγῆσ. ΚΒ). Μετ' ὀλίγον ὅμως ἐπαύθη τῆς ἀρχηγίας, διότι ἀντίστη εἰς τὰς ἀξιώσεις τῶν Ἀργείων ἐν Κορίνθῳ. Τῷ 390 μετέβη εἰς Θωράκην ἵνα ἐπανορθώσῃ ἐκεῖ τῶν Ἀθηναίων τὴν ἐπιτροπὴν, καὶ ἐνίκησεν ἐν Ἀδύδι Ἀναξίβιον, τὸν ἀρμοστήν τῆς Σπάρτης (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 31). Ἀλλὰ τὰ ἐνταυθα τοῦ κατορθώματα ἐματαιώσαν αἱ ἐπιτυχίαι καὶ τέλος ἡ εἰρήνη τοῦ Ἀνταλκίδου. Κατὰ τὰ ἐπόμενα ἔτη ἐξεστράτευσεν, φαίνεται, ἐπανειλημμένως κατὰ τῶν Θωρακίων, ἐγὼ κατέστησε πάλιν τὸν Σεύθην εἰς τὴν ἀρχὴν ἐπολέμησε τὸν Κόττυν, ἐν τοῖς ἔτεσι 387—384, εἶτα ὅμως συνεμάχησε μετ' αὐτοῦ καὶ ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα του (τῷ 382). Ὅτε δ' οἱ Πέρσαι ἐπεχείρησαν, τῷ 380, τὴν ἐκ νέου κατάκτησιν τῆς Αἰγύπτου, ἐπεμφαν οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὸν Ἀρταξέρξην, οὗ τότε ἐπεζήτουν τὴν φιλίαν, κατὰ παράκλησίν του, τὸν Ίφικράτην ὡς στρατηγὸν τῶν Ἑλλήνων μισθοφόρων· ἀλλὰ, διαφωνήσας πρὸς τὸν Φαρνάβαζον ὡς πρὸς τὴν πολιορκίαν τῆς Μέμφιδος, ἐπέστρεψεν εἰς Ἀθήνας τῷ 374, ἀφ' οὗ τὸν Περσικὸν στρατὸν κατέστρεψε πλημύρα τοῦ Νεῖλου (Διόδ. ΙΕ, 29. — Πολυαν. Γ, 96. — Νερ. Ιρμ. ΙΙ). Ἐπιδιώξας δὲ τότε τὴν ἀνάκλησιν τοῦ Τιμοθέου, ἀπῆλθεν αὐτὸς εἰς Κέρκυραν, πολιορκουμένην ὑπὸ τοῦ Σπαρτιάτου Μνασίππου. Καὶ εἶχον μὲν ἤδη νικήσει αὐτὸν οἱ Κερκυραῖται, ἀλλ' ὁ Ίφικράτης ἐκυρίευσεν καὶ τὰ πλοῖα ἃ τῷ εἶχε πέμψαι εἰς

βοήθειαν ὁ τύραννος τῆς Σικελίας Διονύσιος, καὶ πολλαχοῦ καταπλέων ἐβλαπτε τὸν Σπαρτιατὸν στρατὸν (Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 2, 27). Ἐῖτα δ' ἐδήλωσε τὰς ἀκτὰς τῆς Λακωνίας. Ἐπειδὴ ὁμοῦς ἢ κατὰ τοῦ Τιμοθέου καταφορά του δυσηρέστησε τὴν ἀριστοκρατικὴν μερίδα, μετὰ τὴν εἰρήνην (371) ὁ Ἀρμόδιος τὸν κατήγγειλεν, ἴσως διότι οἱ Ἀθηναῖοι ἐψήφισαν νὰ τῷ ἀνεγερθῇ ἀνδριάς, ὁ δ' Ἰφικράτης ἀπελογήθη δι' ἰσχυροῦ λόγου, ἀποδιδομένου μὲν ὑπὸ τινων εἰς τὸν Λυσίαν, ἀλλὰ βεβαίως περιποιήσαντος εἰς αὐτὸν τὴν φήμην ὡς ἱκανοῦ ῥήτορος. Τῷ 369, συμμαχοῦντες οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ τῆς Σπάρτης, τὸν ἐξέπεμψαν αὐτοῖς εἰς ἐπικουρίαν αὐτῆς κατὰ τῶν Θηβῶν. Ἀλλ' εἰς τὴν ἐκστρατείαν ταύτην δὲν διεκρίθη διὰ μεγάλῃς δραστηριότητος, καὶ δὲν παρεκώλυσε τὴν ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου ἀποχώρησιν τοῦ Ἐπαμεινώνδου (Αὐτ. ΣΤ, 5, 51). Μετὰ τὸ 368 διεμείνεν ἐπὶ ἔτη ἐν Θράκῃ πολιορκῶν τὴν Ἀμφίπολιν, ἀλλ' ἄνευ ἐπιτυχίας. Ἐδοήθησε δὲ καὶ Εὐρυδικὴν, τὴν χήρην τοῦ Ἀμόντου, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκ τούτου ἐπιτροὴ ἦν περιποίησεν εἰς τὰς Ἀθήνας πολὺ δὲν διήρκεσε. Τῷ δὲ 358, ὅτε ἐξεργάγη ὁ συμμαχικὸς πόλεμος, στρατηγούς ἐξελέξαντο οἱ Ἀθηναῖοι τὸν Χάρην, τὸν Τιμόθεον καὶ τὸν Ἰφικράτην (Διόδ. ΙΣΤ, 21. — Νερ. Ιρῆ. ΙΙΙ). Ἀλλ' ἐπειδὴ πρὸ τῆς Σάμου ἐπὶ σφοδρᾷ τρικυμίας ὁ Χάρης ἤθελε παρατόλμῳ νὰ ναυμαχῇσιν, οἱ δὲ συνετώτεροι συνάδελφοί του ἀντέστησαν, κατηγορήθησαν ἐπὶ προδοσίᾳ. Καὶ ἔσωσε μὲν αὐτοὺς τοῦ θανάτου ἡ εὐτολμία τοῦ Ἰφικράτους, ἀλλ' ἐτιμωρήθησαν διὰ χρηματικῷ προστίμῳ. Ἐκτετεμέθη ὁ Ἰφικράτης, ὡς φαίνεται, εἰς τὴν Θράκην, καὶ παρέμεινεν ἐκεῖ μέχρι τοῦ θανάτου, ἐπελθόντος πιθανῶς τῷ 353.

Ἱφιμέδεια, θυγάτηρ τοῦ Τρίπορος, μήτηρ τῶν Ἀλευαδῶν.

Ἱφες, 1) Βασιλεὺς τοῦ Ἀργεῦς, υἱὸς τοῦ Ἀλέκτορος, ἐγγονος τοῦ Ἀναξαγόρου, πατρὸς τοῦ Ἐτεόκλου, (ὅστις ἐλέγετο συνεκ-

στρατεύσας μετὰ τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας), καὶ τῆς Εὐδάνης, γυναικὸς τοῦ Καπανέως. Διεδέχθη δ' αὐτὸν ὁ τούτου υἱὸς Σθένελας. — 2) Υἱὸς τοῦ Σθενέλου, ἀδελφὸς τοῦ Εὐρυσθέως, Ἀργοναύτης, φονευθεὶς ἐν πολέμῳ κατὰ τοῦ Αἰήτου. — 3) Νεανίας ἐκ Σαλαμῖνος τῆς Κύπρου, κατ' Ὀδίδιον (Μελ. XIV, 698), κρημασθεὶς εἰς τὴν θύραν τῆς ἐκ Τευκριδῶν Ἀναξαρέτης, ἣτις δὲν ἀνταπεκρίνετο εἰς τὸν ἔρωτά του ταύτην δ' ἀπελίσθωσεν ἡ Ἀφροδίτη ἰδοῦσαν τὴν ἐκφοράν του.

Ἱφιστιάδαι (καὶ **Ἱφαιστιάδαι** μεταγενεστέρως), δῆμος Ἀττικῆς παρὰ τῇ Κηφισίᾳ μετὰ ναοῦ τοῦ Ἡράκλειους (Διογ. Λαέρ. ΜΑ), ν. Ἡράκλειον.

Ἱφίτος, 1) Ἰδ. Ἡρακλῆς. — 2) Υἱὸς Ναυδόλου, πατὴρ τοῦ Σχεδίου καὶ Ἐπιστράφου ἐν Φωκίᾳ (Ἰδ. Ἀργοναῦται. Ὀμ. Ἰλ. Β, 518, Ρ, 306). — 3) Υἱὸς Αἰμόνος τοῦ Πραξωνίδου τοῦ Ἱφίτου, ἀπόγονος τοῦ Ὀξύλου ἐν Ἡλίδι, ἀνέγενεσε μετὰ τοῦ Ἡρακλείους τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνα (Παυσ. Ε, 4, 5).

Ἰχθυοφάγοι ἐλέγοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διάφοροι ἐκ τῶν μεμακρυσμένως παραλίους χώρας οἰκούντων ὀλίγον γνωστῶν λαῶν, περὶ ὧν ἐγινώσκετο ἡ εἰκάζετο ὅτι ἔζων ἐξ ἰχθυοφαγίας. Τοιοῦτοι ἦσαν 1) Οἱ παρὰ τῷ ἀπωτάτῳ Ὠκεανῷ, μεταξὺ τοῦ Ἰσσημερίου καὶ τοῦ Μεγάλου Κόλπου (κόλπου τῆς Σιάμης) (Πτολεμ.). 2) Οἱ τ' ὀνομα φέρντες εἰς τὴν Γεδρωσίαν ἀκτὴν τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ἐνθα καὶ σήμερον ζῶσιν οὕτω τρεφόμενοι: πλῆθυσμός (Ἄρρ. ΣΤ, 26, 5). 3) Εἰς τὰ ΒΑ τοῦ Εὐδαίμονος Ἀραβικοῦ καὶ Περσικοῦ κόλπου. 4) Παρὰ τοῖς Τρωγλοδύταις ἐν Ἀφρικῇ, πρὸς τῷ Ἀραβικῷ κόλπῳ, ὑπὲρ τὴν Αἴγυπτον καὶ Αἰθιοπίαν, λαὸς ὅλως ἀκαλλιέργητος (Ἡρδ. Β, 19, 20, 23). 5) Εἰς τὴν Δ παραλίαν τῆς Ἀφρικῆς, Ν τοῦ Μασισθόλου ποταμοῦ (ν. Γομβία).

Ἰχθύς, 1) Ἰδ. Ἡλῆς. 2) Ἐν τῶν συμβόλων τῶν πρώτων χριστιανῶν δι' ἣν ἡ

λέξεις περιέχει ἀκροστιχίδα Ι(ησοῦς) Χ(ριστός) Θ(εὸς) Υ(ἰός) Σ(ωτήρ).

Ίψος, χωρίον ἐν Φρυγίᾳ, Ἀ τῆς πόλεως Σύνναδα, φημισθὲν διὰ τῆς μάχης τοῦ ἔτους 301 π. Χ., καθ' ἣν ὁ Ἀντίγονος ἀπώλεσε θρόνον καὶ ζωὴν (Πλούτ. Πύρρ. Δ. Δημήτρ. ΚΗ).

Ίω, θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου, βασιλέως τοῦ Ἀργεῦς, ἥ κατ' ἄλλους τοῦ Ἰάσου, τοῦ Ἀργεῦς, τοῦ Πειρήνου, τοῦ Προμηθέως ἢ τοῦ Ἀρέστορος, ἰέρεια τῆς Ἥρας, ἥτις ζηλοτυπήσασα διότι τὸ κάλλος τῆς εἴλκυε τὸν ἔρωτα τοῦ Διὸς, τὴν μετεμέρεωσεν εἰς δάμαλιν, ἐπιτηρουμένην ὑπὸ Ἀργεῦς τοῦ Πανόπτου. Καὶ τὸν μὲν Ἀργεῖον, ἐντολῇ τοῦ Διὸς, ἐθανάτωσεν ὁ Ἑρμῆς· ἀλλ' ἡ Ἥρα ἐνέβαλε λύσαν εἰς τὴν δάμαλιν, καὶ ὑπὸ οἴστρου διωκομένη, ἐπλανήθη κατ' ἅπασαν τὴν γῆν, μέχρις οὗ ἐν Αἰγύπτῳ ἀνέλαθεν αὐθις τὴν ἀνθρωπίνην μορφήν τῆς, καὶ ἔσχεν ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Ἐπαφρον, ὅστις, βασιλεύσας τῆς Αἰγύπτου, ἔκτισε τὴν Μέμφιν (Ἀπολλ. Δ. Β, 1, 3. — Ον. Μετ. Ι, 583). Λιδύκας δὲ, τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἐπαφροῦ, υἱὸς ἦν ὁ Βῆλος, καὶ τούτου ὁ Δαναὸς καὶ ὁ Αἴγυπτος. Ἡ Ἰὼ ἐταυτίζετο μετὰ τῆς Αἰγυπτίας Ἰσιδος, διότι ἀμφότεραι παρίσταντο ἔχουσαι βοὸς κέρατα (Λισχλ. Προμ. 562). Κατὰ τινες Ἰὼ, παράγωγον τοῦ ἰέναι, δηλοῦν τὴν περιδεύουσαν εἰς τὸν οὐρανὸν θεᾶν τῆς σελήνης, τῶν κερμάτων ἐμφαινόντων τὴν ἡμισέληνον, τοῦ δὲ 1000 ὀφθαλμοὺς ἔχοντος Ἀργεῖος ἀστέρης. Κατ' ἄλλους Ἰὼ ἐστὶ Διὼ (ἰδ. Διώνη). καὶ αἰνίσσεται τὴν θεᾶν τῆς γῆς.

Ίωλκός, πόλις τῆς Θετταλικῆς Μαγνησίας, ἐπὶ ὕψωματος Ἀ ἐν τῷ Παγασαίῳ κόλπῳ. Αὐτὴν ἱδρυσεν ὁ Κρηθεύς, καὶ ἐπίσημον ἀνέδειξεν ὁ Ἰάσων, ὅστις ἐλέγετο ἐνταῦθα γεννηθεῖς, καὶ οἱ Ἀργοναῦται, ἐντεῦθεν, κατὰ μίαν τῶν παραδόσεων, ἀποπλεύσαντες. Ὅτε δ' εἰς ἀπόστασιν 7 σταδίων ἀπ' αὐτῆς ἐκτίσθη ἡ Δημητριάς, τότε μετωκίσθησαν ἐκεῖ οἱ κάτοικοι τῆς Ἰωλκοῦ,

καὶ τὸ ὄνομα ἐνέμεινε μόνον εἰς τὸν λιμένα (ν. Βάλος) (Ὀρμ. Ἰλ. Γ, 712. Ὀδ. Μ, 250. — Λιν. ΧΛΙΥ, 12, 13).

Ίων, 1) ἰδ. Ξουθοῦς. — 2) ὁ Χρῆς σύγχρονος τοῦ Περικλέους, ἀποθανὼν τῷ 422 π. Χ. ἐν Ἀθῆναις, ἔγραψε παντοῖα καὶ πεζὰ, οἷα εἰσὶν αἱ «Ἐπιδημῖαι», «Χοῦ κτίσεις», καὶ ποιήματα, οἷον ἐλεγεία, διθυράμβους· προσέτι δὲ τραγωδίας 30 ἢ 40, αἵτινες φαίνεται ὅτι διὰ γλαφυρότητος μᾶλλον διέπρεπον ἢ πρωτοτυπίας· καὶ κωμωδίας προσέτι. Ἐν τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐπεγράφετο Ἑωσφόρος. Σώζονται δ' αὐτοῦ ὀλίγα μόνον ἀποσπάσματα (Συλλ. Nuck, trag. gr. Fragm. Ἀριστ. Εἰρ. 809. — Αἰλ. Π. Ι. Β, 41). — 3) Ῥαψωδὸς Ἑφέσιος, οὗ ἐπώνυμός ἐστιν εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος.

Ίωνία, 1) ἐν ἀρχαιστάτοις χρόνοις ἡ Ἀττικὴ, κατοικοῦμένη ὑπὸ Ἰώνων. Ὁ δὲ Θησεύς, καταλαβὼν καὶ τὴν Μεγαρίδα, ἔστησε στήλην εἰς τὸν Ἰσθμὸν, ὡς ὅρον μετὰ τὴν Πελοποννήσου καὶ Ἰωνίας (Πλούτ. Θησ. ΚΕ). — 2) Ἡ Ἀρχαία, ὅτε κατέφκησαν αὐτὴν Ἴωνες ἐκ τῆς Ἀττικῆς. — 3) Χώρα παραθαλάσσια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μετὰ τὸ Αἰολίδος καὶ Καρίας, ἀπὸ Φωκαίας καὶ Ἑρμού μέχρι τῆς Μιλήτου. Ὅτε, ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Δωριέων, οἱ ὑπ' αὐτῶν ἐξωσθέντες Ἀχαιοὶ ἐξέβαλον ἐκ τῶν βορείων αὐτῆς ἐπαρχιῶν τοὺς Ἴωνας, ἀπώκησαν οὗτοι εἰς Ἀττικὴν, Βοιωτίαν καὶ διαφόρους νήσους, καὶ τότε, περὶ τὸ 1044, οἱ δύο υἱοὶ τοῦ Κόδρου, Νηλεὺς καὶ Ἀνδροκλῆς, ἔφερον πολυαριθμούς Ἴωνας ἀπείκους εἰς τὰς χαριεστάτας παραλίας τῆς Ἀπιδίας (Ἡρδ. Α, 142), ἐνθα δὲ αὐτῶν συνέστη καὶ κατ' αὐτοὺς ὠνομάσθη ἡ Ἰωνικὴ δωδεκάπολις, περιέχουσα τὴν Φώκαιαν (ἐν Μυσίᾳ), τὰς Ἐρυθρὰς, τὰς Κλαζομενάς, τὴν Τέων, τὴν Λέβεδον, τὴν Κολοφῶνα, τὴν Ἐφῆσον (ἐν Λυδίᾳ), τὴν Μιλήτον, τὴν Μυσοῦντα, τὴν Πριήνην (ἐν Καρίᾳ), καὶ προσέτι τὰς δύο νήσους Σάμον καὶ Χίον. Προσετέθη δὲ μετ' οὗ πολὺ εἰς

τὸ κοινὸν τοῦτο καὶ ἡ κατ' ἀρχὰς Αἰολικὴ Σμύρνη. Ταχέως δὲ τὸ κοινόν, ὃ συνήρχετο πρὸς συζητήσιν τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ ὑποθέσεων εἰς τὸ Πανιώνιον, ἱερὸν κείμενον ἐπὶ τῆς Β κλιτύος τοῦ ἀκρωτηρίου Μυκάλης παρὰ τῇ Πριήνῃ, ἀνεπτύχθη διὰ τῆς αὐτονομίας καὶ τῆς ἐμπορικῆς αὐτοῦ δραστηριότητος, καὶ ἐγένετο ἐν τῶν πρωτίστων κέντρων τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ἐν ᾧ ἀνεθάλπε τεχνὴ καὶ ἐπιστήμη. Ὑπὸ τὸν Κροίσον αἱ Ἰωνικαὶ πόλεις ὑπέκειντο εἰς τὴν Λυδίαν· μετ' αὐτοῦ δὲ τὴν πτώσιν (τῷ 557 π. Χ.), ὑπέκυψαν εἰς τὴν Περσίαν. Καὶ ὁ μὲν πολιτικὸς αὐτῶν ὀργανισμὸς ὀλίγον ἡλλοιωθῆναι ἀλλὰ τῷ 500 π. Χ., τὴν ἐλευθερίαν ποθεῦσαι, ἐπανέστησαν πᾶσαι (ἴδ. Ἀρισταγόρας)· ἀλλ' οἱ Πέρσαι ἀπέπνιξαν τὴν ἐπανάστασιν, κυριεύσαντες τὴν Μίλητον, ὥστε καὶ ἐπὶ τῶν Μηδικῶν οἱ Ἴωνες τῆς Ἀσίας ἠναγκάζοντο νὰ συνεκπέμπωσι τοὺς ἄνδρας καὶ τὰ πλοῖά των μετὰ τῶν Περσῶν κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Εἰς τὴν μάχην ὅμως τῆς Μυκάλης (479) μετέστησαν πρὸς τοὺς Ἕλληνας, καὶ μετὰ ταῦτα (469) ἡ κατὰ τὸν Εὐρυμέδοντα νίκη τοῦ Κίρωνος τοῖς ἐξησφάλισε τὴν ἐλευθερίαν, ἀλλ' ἐπὶ βραχὺ, διότι ἡ εἰρήνη τοῦ Ἀνταλκίδου (387) τοὺς ὑπέβαλεν αὖθις εἰς τὸν Περσικὸν ζυγόν, ἀφ' οὗ μετέδθησαν ὑπὸ τὴν Μακεδονικὴν, καὶ εἴτα ὑπὸ τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐξουσίαν, ὅφ' ἦν, καίτοι ἀπολέσασαι αἱ Ἰωνικαὶ πόλεις τὴν ἐπισημότητα καὶ ἀνεξαρτησίαν αὐτῶν, ἐξηκολούθησαν ὅμως ἀσχοῦσαι τὴν τέχνην καὶ τὴν ἐπιστήμην. Εὐερέθιστοι καὶ φιλόηθοι, ἦσαν οἱ Ἴωνες συγχρόνως καὶ δεκτικώτατοι πνευματικῆς ἀνάπτυξεως. Ἀπ' αὐτῶν τὸ πρῶτον ἐπήγασαν ἡ ποιήσεις, ἡ φιλοσοφία, ἡ ιστοριογραφία, καὶ Ἴωνες ἦσαν ὁ Ὀμήρος, ὁ Μίμνερμος, ὁ Ἀνακρέων, ὁ Θάλης, ὁ Ἀναξίμανδρος, ὁ Ἀναξίμενης, ὁ Ξενοφάνης, ὁ Ἀναξαγόρας, ὁ Διόνυσιος, ὁ Ἐκαστός καὶ ἄλλοι. Διὰ δραστηρίας δ' ἀποικισέως ἐξέτει-

ναν τὴν διανοητικὴν αὐτῶν ἀνάπτυξιν κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις (Στράβ. ΙΔ, 632).

Ἰωνίδαί. ἔθνος Ἀττικῆς (Παυσ. ΣΤ, 22, 7). Πιθανῶς παρὰ τὸν Γαργητιόν.

Ἰωξός, Μετανίππου, ἔγγονος τοῦ Θησέως, μετοικήσας εἰς τὴν Καρίαν μετὰ τοῦ Ὀρνύτου (Πλούτ. Θησ.—Παυσ. Β, 28).

Ἰώσηπος, Ἰουδαῖος, ἐκ γενεᾶς Φαρισαίων, γεννηθεὶς ἐν Ἱερουσαλὴμ τῷ 37 μ. Χ. Εἰς Ῥώμην μεταβάς τῷ 63, κληρώθη ὑπὸ Ποππαίας, γυναικὸς τοῦ Νέρωνος. Ἐπανελθὼν εἰς τὰ Ἱερσόλυμα, καὶ μάτην προσπαθήσας νὰ παρακωλύσῃ ἐπανάστασιν ἐτοιμὴν νὰ ἐκραγῇ, ἡσπάζετο τέλος αὐτὴν, καὶ ἀνεδειχθῆ ἀρχηγὸς τῆς Γαλιλαίας· ἀλλ' ἡττηθεὶς, καὶ ἡλευθερώθη μόνον διότι εἰς τὸν Βεσπασιανὸν προσέειπε τὴν μέλλουσαν δόξαν του (Suet. Vesp. V), ὅτε καὶ τῷ ἐπεστράφη νὰ προσλάβῃ τὸ ὄνομα τῆς αυτοκρατορικῆς οἰκογενείας Φλάβιος. Παρευρέθη δὲ μετὰ τοῦ Τίτου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Ἱερουσαλῆμ, καὶ ἐπέμφοι εἰς αὐτὴν ἵνα διαπραγματευθῇ τοὺς ὅρους τῆς παραδόσεως. Εἶτα δ' ἐν Ῥώμῃ ἔγραψεν Ἑλληνιστί, α) 7 βιβλία «περὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πολέμου» ἢ «Ἰουδαϊκὴν ἱστορίαν περὶ ἀλώσεως.» Ταῦτα ὅμως κατ' ἀρχὰς συνέγραψε τῷ 75 συρογαλδαῖστί, καὶ μετὰ ταῦτα τὰ μετέφρασεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν. β) «Ἰουδαϊκὴν ἀρχαιολογίαν», περὶ τὸ 93, εἰς 20 βιβλία, ἥτοι ἱστορίαν τῶν Ἰουδαίων ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχρι Νέρωνος. γ) «βίον», ἥτοι τὴν αὐτοβιογραφίαν του, συμπληροῦσαν τὴν ἱστορίαν τῶν Ἰουδαίων, δ) «Περὶ ἀρχαιοτήτος Ἰουδαίων, κατὰ Ἀπίωνος,» ὃν ἐπιχειρεῖ ν' ἀναιρέσῃ, ε) «εἰς Μακκαθαίους λόγος, ἢ περὶ αὐτοκράτορος λαγισμοῦ,» ἔργον οὗ ἀμφισβητεῖται ἡ γνησιότης. Λατινικὴ μετάφρασις τοῦ πρώτου ἐκ τῶν συγγραμμάτων τούτων ὑπελαμβάνετο ἐπὶ πολὺ ὡς πρωτότυπον ἔργον Ἡγησίππου τινός.

Κ

Κάανθος, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, κατατοξευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος διότι εἶχε καύσει τὸ ἱερὸν αὐτοῦ ἄλσος περὶ τὸν Ἰσμηνὸν τῆς Βοιωτίας (Παυσ. Θ, 10).

Καδαλῆς, ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεθ' ὁμωνύμου πόλεως, μεταξὺ Λυκίας καὶ Παμφυλίας.

Κάδειροι, ἀρχαϊότατοι καὶ μυστηριώδεις δευτερεύουσαι θεότητες τῆς Σαμοθράκης, Ἰμβρου καὶ Λήμνου. Κατὰ τινες τὸ πρῶτον εἰσῆχθη ἐκεῖ ἡ λατρεία αὐτῶν ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, οἵτινες ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Δωριέων κατέφυγον εἰς τὰς νήσους ἐκείνας, διωχθέντες ἐκ Βοιωτίας. Τινὲς ἔλεγον τοὺς Καδεῖρους τέκνα τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Καδεῖρας, θυγατρὸς τοῦ Πρωτέως, τρεῖς ἀδελφούς καὶ τρεῖς ἀδελφάς, ἄλλοι δὲ τοὺς ἐξελάμβανον μόνον δύο ἀδελφούς, γεννηθέντας ἐκ τοῦ Διὸς. Εἰς τιμὴν αὐτῶν ἐτελοῦντο μυστήρια, καὶ οἱ εἰς αὐτὰ μυσούμενοι ἐπίστευον ὅτι ἐπετύγχανον εἰς ἐπικινδύνους ἐπιχειρήσεις καὶ ἐσώζοντο ἐκ τρικυμιῶν, δι' ὃ καὶ ἐνίοτε ἐταυτίζοντο οἱ Κάδειροι μετὰ τῶν Διοσκούρων. Παρίσταντο δὲ ὅμοιοι πρὸς τὸν Ἡφαίστον (Ἡρδ. Γ, 37), ἢ ὡς βραχύσωμοι καὶ δύσμορφοί τινες δαίμονες. Εἰς τὰ μυστήρια αὐτῶν ἐμυσῶντο διὰ νυκτὸς ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδία, καθιερόμενοι πρὶν, ὡς καὶ οἱ φονεῖς ὑπὸ ἱερέως ὅστις ἐλέγετο κοίτης. Ἀπεσβεῖτο δ' ἐπὶ τῆς ἐορτῆς, ἥτις ἦν κατ' ἔτος ἐννεαήμερος, πᾶν τὸ πῦρ ἐν τῇ νήσῳ Σαμοθράκῃ καὶ ἐλαμβάνετο νέον ἐκ Δήλου. Εἶχε δὲ τὸ θρήσκευμα τοῦτο καὶ φιλοσοφικὴν τινα βάσιν ἂν πιστευτέον τὸ τοῦ Ἰαμβλίου (Β. Πυθαγ. 151), ὅτι ἀπ' αὐτοῦ ὁ Πυθαγόρας ἤρυστο μέρος τῶν θεωριῶν του. Ἐν Θήβαις ἡ λατρεία τῶν ἐξέλιπεν ἐπὶ πολὺ, ἢ καὶ ἐτελείτο ἀφανῶς ἀπὸ τῆς καταστροφῆς τῆς πόλεως ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων· εἰς μεταγενεστέρους ὅμως χρόνους ἀνεπτύχθη αὐθις καὶ ὑπῆρχεν ἐπιφα-

νῶς ἱερὸν αὐτῶν παρὰ τὴν πόλιν, ἀνακλῶς θέν ἐσχάτως ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς μετὰ πλείστων καὶ περιέργων ἀναθημάτων καὶ γλυπτικῶν λευγάνων. Καὶ ἐν Ῥώμῃ δ' ἐτιμῶντο, ὡς ἐφέστιοι θεοὶ μάλιστα, καὶ ἐπίστευετο ὅτι Αἰνείας ὡς εἰσαγαγὼν τὴν λατρείαν αὐτῶν ἐκ Φρυγίας, ἐνθα καὶ ὄρος ὑπῆρχε Κάδειρος, καὶ ἱερὸν ἐν Περγάμῳ (Στρεβ. Γ, 1, 479. Παυσ. Α, 4, 6. Δ, 1, 5. Θ, 25, 5. 22, 5. Θεόκρ. Β, 12.—Διον. Ἀλ.—Νονν. Διον. Ἀπολλ. Ρ. Α, 917). Ἰδ. Κάδωλος.

Καθησός, πόλις ἐπὶ τῶν Ὀμηρικῶν χρόνων, κατὰ τοὺς μὲν τῆς Θράκης, κατ' ἄλλους τῆς Λυκίας ἢ τῆς Καππαδοκίας (Ὀμ. Ἰλ. Ν, 363.—Στέφ. Βυζ.).

Κάδρος ἢ Καλαδρός. (Σουῖδ.) θεότης τιμωμένη ἐν Φασηλίδι τῆς Παμφυλίας, ἣ προσεφέρετο θυσία τεταριχευμένων ἰχθύων.

Καδύλη, πόλις τῆς Θράκης μεσσηγίος (Δημοσθ. Φιλ. Δ'. σ. 135), ἴσως ἡ αὕτη τῇ Καλύδῃ (Στρεβ. Εἰσιτ. Ζ).

Κάγκανα, ξύλα, παρ' Ὀμήρῳ (Ὀδ. Σ, 308), τὰ ξηρά, ἵνα καίωσι καλῶς εἰς τὴν ἐστίαν. Τὰ παρесеύαζον δὲ, ἀφαιροῦντες τὸν φλοῖον, καὶ εἶτα ξηραίνοντες αὐτὰ (Θεόφρ. Φ. Ἰστ. ΙΕ, 10).

Καδμεΐα, ἴδ. Θῆβαι.

Κάδμος, 1) υἱὸς τοῦ Ἀγῆνωρος, βασιλέως τῆς Φοινίκης, καὶ τῆς Τηλεφάσσης, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Φοίνικος, τοῦ Κίλικος καὶ τῆς Εὐρώπης. "Ὅτε αὕτη ἡρπάγη ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐξέπεμψεν ὁ Ἀγῆνωρ τοὺς υἱούς του εἰς ἀναζήτησιν αὐτῆς, καὶ ὁ Κάδμος ἀπῆλθε τὸ πρῶτον εἰς Θράκην μετὰ τῆς μητρὸς του, ἥτις καὶ ἐκεῖ ἀπεβίωσεν. Εἶτα δὲ τῷ παρήγγειλεν ὁ χρησμὸς ἐν Δελφοῖς, ἀποστάς τῆς διώξεως, νὰ παρακολουθήσῃ δάμαλιν τινα ἣν ἤθελεν ἀπαντήσῃ, καὶ ὅπου ἂν αὕτη καθῆται κατὰ γῆς, νὰ ἰδρύσῃ πόλιν. Ἀπῆντησε δὲ

τὴν δάμαλιν εἰς τὴν ἀγέλην τοῦ Πελάχον-
τος ἐν Φωκίῃ, καὶ εἰς ὃ μέρος αὐτὴ ἐκαθέ-
σθη ἔκτισε τὴν πόλιν Θήβας, ἧς ἡ Ἀκράπο-
λις κατ' αὐτὸν ὠνομάσθη. Θελήσας δὲ νά
ἴδωσιν τὴν δάμαλιν εἰς τοὺς θεοὺς, ἐπεμψέ
τινας τῶν ἐταίρων τοῦ νὰ τῷ φέρωσιν ὕδωρ
ἐκ πλησίον κρήνης, ἀλλὰ τοὺς ἐφόνευσεν ὁ
ἐπ' αὐτῆς ἐπαγρυπνῶν δράκων τοῦ Ἄρεως,
οὗτος τοῦ θεοῦ τοῦτου καὶ τῆς Τιφρούσης, νόμ-
της ἡ Ἐρινύος. Ἐπελθὼν δὲ ὁ Κάδμος,
ἐφόνευσεν τὸν δράκοντα, καὶ συμβουλή τῆς
Ἀθηνᾶς, ἐσπείρε τοὺς δδόντας αὐτοῦ, καὶ
ἀνεφύησαν ἄνδρες ἔνοπλοι, οἵτινες ἤρξαντο
εὐθὺς ἀλλήλομαχοῦντες, καὶ ἐφονεύθησαν
πάντες, πλὴν μόνων πέντε, οὓς ὁ Ὀδίδιος
(Met. III, 1) καλεῖ Ἐχίωνα, Οὐδύονα, Χού-
νιον, Πέλωρον καὶ Ἰπερήνορα. Οὗτοι ἦσαν
οἱ Σπαρτοὶ λεγόμενοι, ἀφ' ὧν ἤξiouν ὅτι ὡς
αὐτόχθονες κατήγοντο οἱ Θηβαῖοι, καὶ μάλι-
στα τ' ἀριστοκρατικὰ αὐτῶν γένη. Πρὸς ἐξι-
λασμένον διὰ τὸν φόνον τοῦ δράκοντος ἡναγ-
κάσθη ὁ Κάδμος νὰ δουλεύσῃ παρὰ τῷ Ἄ-
ρει ἐπὶ 8 ἔτη (ἓνα μέγαν ἐνιαυτὸν), μεθ' ᾧ
ἡ Ἀθηνᾶ τῷ ἔδωκε τὴν ἡγεμονίαν ἐπὶ τῶν
Θηβῶν, ὁ δὲ Ζεὺς ὡς γυναικα τὴν Ἀρμo-
νίαν, κόρην τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀφροδίτης.
Εἰς τὸν γάμον αὐτῶν ἐπὶ τῆς Καδμείας προσ-
ῆλθον πάντες οἱ θεοί, καὶ ὁ Κάδμος προσέ-
φερε τῇ Ἀρμονίᾳ πέπλον καὶ περιδέραιον, ὃ
εἶχε λάβει παρὰ τῆς Ἀφροδίτης ἢ παρὰ τῆς
Εὐρώπης. Ἐν Σαμοθράκῃ δὲ, ἐνθα Βοιωτοὶ
εἶχον μεταβῆ ἐπὶ τῆς Δωρικῆς εἰσβολῆς,
ὑπῆρχε λατρεία Ἑρμοῦ Καδμίλου, καὶ ἡ
παράδοσις ὅτι ἐκεῖ ἐνυμφεύθη ὁ Κάδμος τὴν
Ἀρμονίαν, ἀφ' οὗ ἐμυήθη εἰς τὰ μυστήρια
τῶν Καδμείων, καὶ ὅτι αὕτη ἦν θυγάτηρ τοῦ
Διὸς καὶ τῆς Ἥλέκτρας, ἀδελφῆ τοῦ Δαρ-
δάνου καὶ τοῦ Ἰσάωνος. Τὰ τέκνα δ' αὐτῆς
ἐκ τοῦ Κάδμου ἦσαν ἡ Αὐτονόη (μήτηρ τοῦ
Ἀκταίονος), ἡ Ἰνώ (μήτηρ τοῦ Μελικέρτου),
ἡ Σεμέλη (μήτηρ τοῦ Διονύσου), ἡ Ἀγαυή,
(μήτηρ τοῦ Πενθέως), καὶ ὁ Πολύδωρος.
Μετέπειτα δ' ἀπῆλθεν ὁ Κάδμος μετὰ τῆς

Ἀρμονίας εἰς Ἰλλυρίαν, πρὸς τοὺς Ἑγχελαῖς,
ἐνθα ἐβασίλευσε, καὶ τὴν βασιλείαν ἀφῆκεν εἰς
τὸν ἐκεῖ γεννηθέντα υἱὸν τοῦ Ἰλλύριον, ὅτε
μετὰ τῆς γυναικὸς του εἰς δράκοντα μετα-
μορφωθείς, συνάπληθεν εἰς τὰ Ἡλύσια.
Τινὲς δὲ λέγουσι τὸν Κάδμον Αἰγύπτιον. Ἐξ
οὗ καὶ ἡ ταύτωνομία τῶν Βοιωτικῶν καὶ τῶν
Αἰγυπτιακῶν Θηβῶν. Ἀλλ' οἱ πλείστοι, ἀπὸ
Ἡροδότου (Α. 2. Β, 49), τὸν λέγουσι Ἰλ-
υριον τὴν καταγωγὴν, καὶ πρῶτον ἐκ Φοινι-
κῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν χρῆσιν τῶν γραμ-
μάτων εἰσαγαγόντα.—2) Ὑἱὸς Σκύθου, βασι-
λέως τῆς Κω, παραιτηθεὶς τῆς βασιλείας,
καὶ ἐλθὼν εἰς Σικελίαν πρὸς τὸν Γέλωνα,
ἐν μεγάλῳς ἐξυπηρέτησεν (Ἡρδ. Ζ, 164).—
3) Κ. Μιλήσιος, εἰς τῶν ἀρχαιοτάτων λο-
γογράφων, ἴσως σύγχρονος τοῦ Ἑκαταίου,
λέγεται γράψας 4 βιβλία ἐπιγραφόμενα
«Κτίσις Μιλήτου καὶ τῆς ὁλῆς Ἰω-
νίας»· ἀλλ' ὁ Διονύσιος θεωρεῖ τὸ ἔργον ὡς
μὴ γνήσιον.

Κάδος, πόλις τῆς Φρυγίας κατεμένη εἰς
τὰ σύνορα τῆς Λυκίας (Στρβ.—Στάφ. Βυζ.).

Κάδος ἢ Κάδδος, 1) λάγνος

πρὸς διατήρησιν οἴνου, ἐλαίου, κτλ.

—2) Κάδδος, ἐν Ἀθῆναις μάλιστα
καθίσκος, εἰς τὰς ψηφοφορίας τῶν
ἀρχαίων τὸ ἀγγεῖον εἰς ὃ ἐρίπτον-
το αἱ ψῆφοι (κάλη ψηφοφορίας). Μὲ-
χρις Εὐκλείδου ἐτίθεντο δύο, εἰς τὸ
δικαστήριον ὁ ἀπολύων (ἀλωστικός) καὶ ὁ
ἀπολύς (καταδικαστικός)· ἔκτοτε δὲ εἰς
μόνον, εἰς ὃν ἐρίπτετο ψῆφος λευκή ἢ
μέλαινα, ἢ καὶ ἄτρητος ἢ διατετυρ-
πημένη. Ἰδ. Δίκη.

Καδούσιοι, ἔθνος εἰκοῦ ἐν τῇ Ἀτρο-
πατηνῇ κατὰ τὰ βόρεια τῆς Μηδίας, μετὰ τοὺς
τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀράξου καὶ τοῦ Ἀμάρδου.
Ἐφημίζοντο ὡς ἄριστοι τοξόται, καὶ οἱ ἀνδρείο-
τατοι τῶν Μήδων (Ξενφ. Κ. παιδ. Β, 2.—
Διόδ. Β.—Στρβ. ΙΑ).

Κάδυτος, μεγάλη ἀρχαία πόλις τῆς
Παλαιστίνης, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς θαλασ-

σης (Ηρδ. Β, 159. Γ, 5). Ἐκλυμδάνεται δ' ὑπὸ τῶν μὲν ὡς ἡ αὐτὴ τῇ Γάξῃ, ὑπὸ τῶν δὲ ὡς ἡ Ἱερουσαλήμ, ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ Κεδοσιάχ, δηλοῦντος τὴν ἱερὰν πόλιν, ὡς καὶ ἔτι καὶ νῦν καλοῦσιν οἱ Ἀραβες Ἐλ-Κάδς τὴν Ἱερουσαλήμ.

Κάδωλος ἢ **Κάδουλος**, πᾶς ὑπηρετῶν εἰς τὰς ἐορτὰς τῶν Καθεύρων.

Καθαῖοι, ἔθνος Ἰνδικὸν (Ἀρριαν).

Καθαρμός, ἀγνισμός, ἐλασμός. Τῆς μετὰ τῶν θεῶν κοινωνίας ἄξιοι ἦσαν μόνοι οἱ καθαροὶ τῶν ἀνθρώπων, δι' ὃ καὶ εἰ τελοῦντες θυσίαν, οἱ προσευχόμενοι ἢ εἰς ναὸν εἰσερχόμενοι, ὤφειλον νὰ καθαίρωνται τὸ σῶμά των, ὅπερ ἦν σύμβολον τῆς ἐξαγνίσεως τῆς ψυχῆς (Οἰ. Ὀδ. Β, 261. Δ, 759. Μ. 336.—Ἰλ. Α, 449.—Σοφ. Οἱ. Κ. 460.—Εὐρ. Ἰων. 94). "Οπου ὑπῆρχε μετεχειρίζοντο πρὸς τοῦτο βέαν ἢ θαλάσσιον ὕδωρ, ἢ ἀνεπλήρουν τοῦτο ῥίπτοντες εἰς τὸ ὕδωρ ἄλας καὶ θερμαίνοντες αὐτὸ (Εὐρ. Ἡλ. 799. Ἰφ. Τ. 1161.—Δεσφ. ΚΔ, 94.—Virg. Αἶ, II, 717. IV, 635). Ἀλλὰ καὶ πρὸς τῇ εἰσόδῳ τῶν ναῶν εἶχον περιρραντήρια, ἥτοι ἀγγεῖα περιέχοντα ὕδωρ ἵνα ῥαντίζωνται. Πρὸς ῥαντισμὸν δὲ μετεχειρίζοντο κλάδους ἐλαίας ἢ δάφνης, καὶ καθαρτικὴν δύναμιν ἀπέδιδον ἐπίσης καὶ εἰς τὴν μύρτον, τὴν ἄρκευθον, τὸ δενδρολίβανον, δι' ὧν καὶ ἐκάπνιζον διότι καὶ τὸ πῦρ ἦν καθαρτήριον, καὶ διὰ τοῦ πυρὸς ἐνίστατο καὶ τὸ θεῖον. Καὶ ἀπὸ τῆς ἐπαφῆς δὲ μετὰ νεκρῶν, καὶ διὰ τὰς γυναῖκας ἀπὸ τῶν ἐπιλογίων ἀπηγεῖτο καθαρμός (Οἰ. Ὀδ. Κ. 481), δι' ὃ καὶ πρὸ τῆς θύρας τοῦ κηδευομένου ἵστατο ἀγγεῖον ὕδατος, εἰς ὃ πᾶς ὁ ἐξερχόμενος ἀπεπλύνετο, καὶ μετὰ τὴν κηδεῖαν ἐκαθαρίζοντο πάντες οἱ εἰς αὐτὴν παρευρεθέντες. Καὶ δι' ἐγκλήματα δὲ, μάλιστα φόνου, ἔστω καὶ ἀκουσίου, ἀπηγεῖτο καθαρις, καὶ πολλάκις πόλεις ὅλαι, στρατοὶ καὶ λαοὶ ὑπεβάλλοντο εἰς αὐτήν, πρὸς ἀποτροπὴν θεομηνίας ἥτις ἐνέσκηψε διὰ παρανομίαν τινὰ αὐτῶν, ἢ ἀτόμου τινὸς μεταξὺ αὐτῶν. Οὕτως

ἀπελυμνήναντο οἱ Ἀχαιοὶ ὅτε ὁ Ἀγαμέμνων παρώργισε τὸν Ἀπόλλωνα (Ἰλ. Α, 313), καὶ εἰς Ἀθῆνας ἐκλήθη ὁ Ἐπιμενίδης ἵνα ἐξαγνίσῃ αὐτὰς μετὰ τὸ Κυλώνιον ἄγος. Κατὰ τὴν ἑναρξιν ἐκάστης συνεδριάσεως τῆς Βουλῆς ἐν Ἀθῆναις περιεφέρετο τὸ καθάρσιον ὕδωρ, καὶ αἱ ἑδραὶ ἐρραντίζοντο δι' αἵματος θυσιασθέντων χοιριδίων καὶ διὰ θυμιάσεων. Ἐτελοῦντο δὲ πολλάκις μετὰ τῶν καθαρτηρίων καὶ ἱλαστήριοι εὐχαὶ ἢ τελεταί, πρὸς ἐξιλέωσιν τῆς ψυχῆς τοῦ θανατωθέντος, ἥτις ἦν ἡδὴ καὶ αὐτὴ ὑποχθόνιος δαίμων, καὶ τῶν καθαρσίων, τροπαίων, λυσίων, θυσιῶν τοῦ καθαρσίου, μελιχίου, θυξίου Διός. Ἀντί, ὡς ὤφειλε, νὰ κατευνάσῃ ὁ φονεὺς τὴν ὀργὴν τοῦ θύματός του καὶ τῶν θεῶν διὰ τῆς ἰδίας ζωῆς του, οὕτως συνήθως κριόν. Ἐν ἀρχαιοτάτοις χρόνοις παρεδίδετο εἰς δουλείαν, ὡς ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Ἀπόλλων, ὁ Κάδμος, ὅς ἦς διὰ χρημάτων ἐξηγοράζετο. Παρ' Ὀμήρῳ μάλιστα ἔστιν ἡ τοιαύτη χρηματικὴ ποινὴ ἐπὶ φόνῳ ἔθους μόνον γινώσκον καὶ καθιερωμένον (Ἰλ. I, 632, Σ. 498). Ἐν μεταγενεστέροις δὲ χρόνοις ἐτελεῖτο ἡ καθαρις τοῦ φονεῦς, ἡ ἐπαναφέρουσα αὐτὸν εἰς σχέσιν μετὰ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, διὰ θυσίας χοιριδίου, εὐ τὸ αἶμα ἔρρεεν εἰς τὰς χεῖρας του. Καὶ ἐν τοῖς μυστηρίοις δ' ἐτελοῦντο καθαρμὸι, ἀφορῶντες τὴν ἐν γένει καθαρσὶν τῆς ψυχῆς τοῦ μουσμένου, καὶ ἀποδιδόμενοι εἰς τὸν Ὀρφέα, κυρίως δ' εἰσαχθέντες ἐκ ξένων θρησκευμάτων ὑπὸ τῆς τῶν Ὀρφικῶν αἰρέσεως. Μετεχειρίζοντο δ' αὐτοὺς καὶ πρὸς θεραπείαν καὶ πρὸς μαντεῖαν, καὶ πᾶν εἶδος ἀγυρτείας καὶ δεισιδαιμονίας.

Καθέδρα, ἴδ. Ἐδρα.

Καθετήρ. 1) Ἰδ. Καταπειρατήρ. — 2) Χειρουργικὸν ἐργαλεῖον διὰ δυσουρίαν.

πληγὰς, κτλ. (Ἱπποκρ. Γαλην.).

Καϊάδας, χάσμα βαθύ παρά τῇ Σπάρτῃ, εἰς ὃ οἱ Σπαρτιάται ἔρριπτον τοὺς κακουργούς, ὡς οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὸ βράθρον (Θουκ. Α, 134. — Στρώβ. Η, 376. — Παιουσ. Δ, 18. — Σουίδ. λ. βράθρον, Καϊάδας), καὶ ἐν τοῖς πρώτοις χρόνοις, ὡς ἐνομίζετο, καὶ τὰ δύσμορφα βρέφη καὶ τοὺς ἐσχατογέτους.

Καιήτη, πόλις Ἰταλική τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου, μεταξύ Λατίου καὶ Καμπανίας. Τὸ ὄνομα ἐλέγετο ὅτι ἐδωκεν αὐτῇ ὁ Αἰνείας, κατὰ τὴν τροφὴν αὐτοῦ Καιήτης (Διον. Ἀλ. Α, 31). ὁ δὲ παρ' αὐτῇ Καϊάτας καλούμενος κόλπος, πάντως, κατ' αὐτὴν, ἐνομίζετο ὑπότινων (Στρώβ.) κληθεὶς κατὰ τὸ Λακωνικὸν Καϊάτας ἢ Καϊάδας, σημαίνον τὸ χάσμα.

Καϊάκος, ποταμὸς τῆς Μυσίας, ἐκρέων ὑπὸ τὴν Τήμνον, διαρρέει τὸ εὐφορον Καϊάκου πεδῖον, τὸ περὶ τὴν Πέργαμον, καὶ ἐκδύλλει εἰς τὸν κόλπον τῆς Ἑλλάδας (Ἡρόδ. ΣΤ, 28. — Ξεν. Ἀν. Ζ, 8, 8. — Ἀρρ. Ε, 6, 4, 7. — Στρώβ. ΙΓ, 616).

Καίνευς, υἱὸς Ἑλάτου καὶ Ἰππείας, πατὴρ τοῦ Κορωνοῦ, Λαπίθης ἐκ Γόρτυνος ἐν Μαγνησίᾳ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 746. — Ἀπολλ. Δ, 57). Κατ' Ὀδίσσειον (Μετ. XII) ἦν κόρη, Καίνις, καὶ ἐπὶ τῇ ἱκεσίᾳ τῆς μετεμορφώθη εἰς ἄνδρα, καὶ ἄτρωτον, ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ μετέσχε τῆς θήρας τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ τοῦ πλοῦ τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἐπὶ τῆς μάχης τῶν Κενταύρων καὶ Λαπιθῶν κατὰ τὴν γάμον τοῦ Πειρίθου, ἐπειδὴ ἦν ἄτρωτος, οἱ Κένταυροι τὸν ἐθανάτωσαν σφραεύσαντες ἐπ' αὐτοῦ δένδρα καὶ λίθους, καὶ βυθίσαντες αὐτὸν εἰς τὴν γῆν ἢ μετεμορφώθη εἰς πτηνὸν (Ὀν. Μετ. XII, 459).

Καῖσαρ, μετὰ τὸν Ἰούλιον Καίσαρα οἱ πρῶτοι αὐτοκράτορες καὶ κληρονόμοι τῆς βασιλείας παρέλαβον τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην, ἥτις μέχρι τέλους κατέστη τίτλος χορηγούμενος εἰς τοὺς ἐπιδόξους διαδόχους τοῦ θρόνου.

Καῖσαρεια, εἰς διαφόρους πόλεις ἐν Ἀσίᾳ ἐδόθη τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπὶ τῶν Ῥω-

μαίων αὐτοκρατόρων, οἷον εἰς τὴν πρωτεύουσάν τῆς Καππαδοκίας, πρὶν Μάξακα εἰς τὸν ἐν Παλαιστίνῃ Στράτωνος Πύργον, πατρίδα τοῦ ἱστορικοῦ Προκοπίου, καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πατρὸς Εὐσεβίου εἰς τὴν πρωτεύουσάν τῆς Μαυριτανίας.

Κλεοκρέων, υἱὸς τῆς Κλεοπάτρας, κατ' ἀρχάς Πτολεμαῖος καλούμενος, καὶ συνανέεισε τοῦ Καίσαρος οὕτω μετονομασθεὶς τῷ 47 π. Χ. (Πλούτ. Καῖσ. ΜΘ). Ὁ Ἀντώνιος, ἐνεκα τῆς πρὸς τὴν Κλεοπάτραν συμπαιδείας τῆς, τὸν κατέστησε μέτοχον τῆς ἀρχῆς τῆς Αἰγύπτου καὶ τὸν ἀνεκήρυξεν εἰς τὴν Βουλὴν υἱὸν τοῦ Καίσαρος· ὁ δὲ Ὀκτάβιος τὸν ἐφόνευσε μετὰ τὴν ἐν Ἀκτίῳ μάχην (Πλούτ. Ἀντ. ΝΔ. ΠΑ — ΠΒ).

Κακκάβη, χύτρα τριπλοῦς κεραμίνη ἢ χαλκῇ, πρὸς βράσειν ὕδατος.

Κακοτεχνία, ἴδ. Δίκη.

Κάκωσις, ἡ ἐκ κακῆς συμπεριφορᾶς προσβολὴ ἢ βλάβη. Ὡς νομικὸς ἔρος περιλαμβάνει ἐκ μέρους τέκνων πρὸς γονεῖς οὐ μόνον βιαιοπραγίας, ἀλλὰ καὶ ὕβρεις, ἀρνήσιν τῶν πρὸς διατροφὴν, εἰς ἧς τὴν ὑποχρέωσιν νόθα τέκνα θέν ὑπέκειντο, παράλειψιν τῶν ἐπιτηδεύων τιμῶν ἐκ μέρους συζύγου, κακίην πρὸς τὴν γυναῖκα διαγωγὴν, ἴσως καὶ συζυγικὴν ἀπιστίαν πρὸς γυναῖκα ἢ κόρην ἐπικληρὸν, καταπάτησιν τῶν δικαιωμάτων αὐτῆς ἐκ μέρους τοῦ ἀνδρός τῆς, ἢ τῶν ἐπιτρόπων τῶν ὀφειλόντων νὰ νυμφεύσωσιν αὐτὴν κατὰ τοὺς νόμους πρὸς ὀφειλόμενους ἐπίσης ἐκ μέρους τῶν ἐπιτρόπων, τὴν βλάβην αὐτῶν διὰ κακῆς καὶ μὴ ἐντίμου διαχειρίσεως τῆς περιουσίας των. Ἐδύναντο δ' οἱ ἐπὶ κακώσει κατηγορούμενοι νὰ εἰσαγγελθῶσιν ἀμέσως εἰς τὸν δῆμον ἵνα ὑπ' αὐτοῦ ἢ κατ' ἐντολὴν αὐτοῦ δικασθῶσι (ἴδ. Εἰσαγγελία), καὶ ἡ κάκωσις γονέων, ἀποδειχθεῖσα, ἐπέφερεν ἀτιμίαν. Διαξήγοντο δὲ αἱ δίκαι αὗται πρὸ τοῦ ἀρχοντος.

Καλαθρία, ἴδ. Μεσσαπία.

Κάλαθος, καλαθίς, καλαθίσκος.
κατὰ σχῆμα καὶ μέγεθος καλάθιον πλεκτὸν ἐκ καλάμων ἢ λύγου, εἰς ὃ αἱ γυναῖκες ἐναπέθετον τὰ ἐργόχειρά των (Πελοδ. Ε, 29. I, 125) καί, ὅταν ἐνγθον, τὰς τολύπας των (Ἰβ.

Ἰλ. α κ α τ η) ἢ ἐνθα ἐτίθεντο καρποί καὶ ἄλλα προϊόντα τῆς γῆς, ἔτι δ' ὁ κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Ἐλευσινίων ἐν πομπῇ ἐπὶ ἱε-

ρᾶς ἀμάξης πρὸς τὴν θεὰν κομιζόμενος, τοῦ λαοῦ ἀλαλάζοντος· «Χαῖρε Δῆμητερ». Τὸ ὄνομα δὲ τοῦτο ἔφερε καὶ τὸ περίγλυφον μέρος τοῦ κορινθιακοῦ κιονοκράνου (Ἰδ. Κίων).

Κάλαξ, υἱὸς τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὠρειθυίας, ἀδελφὸς τοῦ Ζήτου, ὑπόπτερος ὡς καὶ οὗτος. Ἀπελθόντες ἀμφότεροι μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅτε ἐφθασαν εἰς Σαλμυδρῶσόν τῆς Θράκης, ἀπηλευθέρωσαν τὴν ἀδελφὴν τῶν Κλεοπάτρων, ἣν, νυμφευθεὶς ὁ βασιλεὺς τῆς χώρας Φινεύς, εἶχε φυλακίσαι μετὰ τῶν παιδίων τῆς, ἐνεργείᾳ τῆς δευτέρας του γυναικὸς (Σοφ. Ἀντ. 966). Ἀποπέμψαντες δὲ

ταύτην ὀπίσω εἰς τὴν πατρίδα τῆς, τὴν Σκυθίαν, ἔδωκαν τὴν βασιλείαν εἰς τὰ τέκνα τῆς Κλεοπάτρας. Κατ' ἄλλην δὲ διήγησιν, τὸν Φινέα ἡλευθέρωσαν ἀπὸ τῶν Ἀρπυιῶν. Ἄλλοι δὲ πάλιν ἔλεγον ὅτι ἐφρονέθησαν οἱ δύο ἀδελφοὶ μαχόμενοι κατὰ τῶν Ἀρπυιῶν κατ' ἄλλους κατετοξεύθησαν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἐν τῇ νήσῳ Τήνῳ, ἐνθα καὶ οἱ τάφοι αὐτῶν ἐδείκνυντο μετ' ἐπιταρίων στηλῶν, ὧν ἡ μία ἔλεγον ὅτι ἐκινεῖτο ὅτε ἔπνεεν ὁ βορρᾶς.

Κάλαμις, γλύπτης, πιθανῶς Ἀθηναῖος, τοῦλάχιστον ἐν Ἀθήναις ἐργαζόμενος ἀμέσως πρὸ τοῦ Φειδίου, περὶ τὴν 80ην Ὀλ. Τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐπὶ τὸ ἀρχαϊκώτερον ἔτι ὑπὸ σκληρὰ, ἐπηνούντο ὅμως ἤδη διὰ τὴν λεπτοτητα, τὴν χάριν καὶ εὐρυθμίαν των (Διον. Ἀλικ. Ἰσοκρ. σ. 95. — Λουκ. Εἰκ. ΣΤ. Διάλ. ἑταίρ. Γ). Εἰργάζετο δὲ καὶ εἰς λίθον καὶ εἰς χαλκόν, κατασκευάσας Ἀπόλλωνα τριακοντάπηχυν, καὶ χρυσελεφάντινα ἀγάλματα, ὡς τὸν Ἀσκληπιὸν ἐν Κορίνθῳ, καὶ διέπρεπεν εἰς τῶν ἱππῶν τὴν παράστασιν (Στρώβ. Ζ, 319. — Πaus. Β, 20. — Pl. XXXIV, 19, 41).

Κάλαμος, φυτὸν, ἐξ οὗ τὸ ἐργαλεῖον δι' οὗ ἔγραφον οἱ ἀρχαῖοι διὰ μέλανος ἐπὶ παπύρου ἢ περγαμινῷ. Ὁ ἄριστος ἦν ἐξ Αἰγύπτου, Κνίδου ἢ τῆς Ἀναϊτικῆς λίμνης. Ἐλέγετο καὶ δόναξ καὶ σχοῖνος, καὶ ὡς οὐνετο διὰ τοῦ καλαμογλύφου (μαχαριδίου). Ἐπὶ δὲ τοῦ κηροχρίστου πίνακος ἔγραφον δι' ὀξείας γλυφίδος (Ἰβ. Μέλαν)· πτεροῦ δὲ χρήσις πρὸς γραφὴν ἀπαντᾷται τὸ πρῶτον κατὰ τὸν 6' αἰῶνα μ. Χ. εἰς παράστασιν ἐπὶ τῶν στηλῶν τοῦ Τραϊανοῦ καὶ τοῦ Ἀντωνίνου.

Κάλανος, Βραχμὰν ἢ γυμνοσορστής, ὃν ὁ Ἀλέξανδρος ἐγνώρισεν ἐν τῇ Ἰνδῇ. Παρηκολούθησε δὲ τὸν κατακτητὴν εἰς τὴν Περσίαν, καὶ ἐκεῖ ἀσθενήσας, ἀνέβη ἐκασίως εἰς πυρὰν καὶ ἀπέθανε (Στρώβ. ΙΔ, 716).

Κάλαρις, πόλις εἰς τὰ Α. τῆς Κεραικῆς παρά τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ῥοτανῶ, κτι-

οὐδὲνα ὑπὸ τῶν Φωκαέων τῷ 564 π. Χ. ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀλαλίη. Μετὰ 20 ἔτη ἐκ-
βληθέντες ὑπὸ τῶν Περσῶν ἐκ τῆς πατρί-
δος τῶν, μετόκησαν εἰς αὐτήν· ἀλλὰ μετὰ
5 ἔτη μεταθέντες εἰς τὴν Κάτω Ἰταλίαν,
ἔδρυσαν ἐκεῖ τὴν Ἑλέαν ἢ Ἑλέην. Ἐπὶ τοῦ
α. Φοινικικοῦ πολέμου κατέστρεψεν αὐτήν ὁ
Σικελίων· εἶτα δ' ὁ Σύλλας τὴν κατέστησεν
ἀποικίαν Ῥωμαϊκὴν (Ἡρδ. Α, 163. — Διόδ.
Ε, 13. — ΡΙ. III, 6, 12).

Καλαύρεια, νῆσος ἐν τῷ Σαρωνικῷ
κόλπῳ τοῦ Αἰγαίου κατὰ τὴν Α. παραλίαν
τῆς Ἀργολίδος, ἀπέναντι τῆς Τροιζίνος,
μεθ' ὁμωνύμου πόλεως (ν. Πόρος). Μετ' αὐ-
τῆς δὲ συνεδέετο καὶ ἄλλη μικρὰ νῆσος Σφαί-
ρια. Ἐπὶ κορυφῆς ὄρους ΒΑ τοῦ λιμένος σώ-
ζονται τὰ εἰρεπία τοῦ ναοῦ τοῦ Ποσειδῶνος,
ἐνθα ἐπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων συνήρχοντο οἱ
ἀντιπρόσωποι τοῦ κοινοῦ 7 ἐμπορικῶν πό-
λεων, αἵτινες ἦσαν αἱ Πρασιαὶ, ἡ Ναυπλίζ,
ἡ Ἑρμιόνη, ἡ Ἐπίδαυρος, ἡ Αἴγινα, ὁ Ὀρ-
χομενός, αἱ Ἀθῆναι· εἶτα δὲ ἀντικατέστησαν
ταῖς Πρασιαῖς καὶ τὴν Ναυπλίαν ἡ Σπάρτη
καὶ τὸ Ἄργος, καὶ ἔκτοτε τὸ κοινὸν ἀπό-
λεσε τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ σπουδαιότητα αὐ-
τοῦ. Εἰς τὸν ναὸν δὲ τοῦτον ἀπέθανε, πῶν
δὴλητήριον καὶ ἐνεταφιάσθη ὁ Δημοσθένης
τῷ 322 π. Χ. (Δημοσθ. ΚΘ. — Πaus. Α,
2, 2. — Στρεβ. Η, 374).

Κάλετοι, Κέλται οἰκοῦντες ἐν τῇ νῦν
Νορμανδίᾳ τῆς Γαλλίας παρὰ τῷ ποταμῷ
Σεκουάνα (Στρεβ.).

Καλή Ἀκτὴ, 1) παραθαλάσσιον τῆς
Σικελίας ἐπὶ τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης (Ἡρδ.
ΣΤ', 22). — 2) Εἰς τὰ δυτικά τῆς νήσου μετα-
γενέστερον πόλις (Διόδ.), ἐνθα ἡ νῦν Καιρο-
νία. — 3) Πόλις ἐν Κρήτῃ (Στ. Βυζ.).

Καληδόνιοι, ἔθνος Βρεταννικὸν ἐν
Σκωτίᾳ, ἐνθα ἦσαν καὶ Καληδόνια ὄρη
(Πτολ. Β, 3).

Καληνοῖ, οἱ κάτοικοι τῆς Καλη-
σίας (Πολύδ. — Στρεβ.).

Κάληξ, ἡ (ῥηότερον) Κάληξ, πο-

ταμὸς τῆς Βιθυνίας (Θουκ. Δ, 75. — Ἀρριαν.
Περίπλ. — Εὐστάθ. 793).

Κάλης, πόλις ἐμπορικὴ ἐν Βιθυνίᾳ,
ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Κάλητος ποταμοῦ
(Ἀρρ.).

Καλῆς, (ἡ) ἢ **Καλασία**, πόλις τῶν
Αἰσώνων ἐν Καμπανίᾳ, εἶτα Ῥωμαϊκὴ ἀποι-
κία (Στρεβ. — Στέφ. Βυζ.). Νῦν Κάλθι.

Καλήσιος, υἱὸς Ἀξύλου, Τρώς, φρ-
νευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους (Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 18.)

Καλήτωρ, υἱὸς Κλυτίου, ἀδελφοῦ τοῦ
Πριάμου, φρνευθεὶς ὑπὸ Αἴαντος τοῦ Τελα-
μωνίου (Ὀμ. Ἰλ. Ο, 419).

Καλιάνθη, νύμφη, γυνὴ τοῦ Αἰγύ-
πτου, μήτηρ δώδεκα υἱῶν (Ἀπολλ. Β, 15.).

Καλένδοια, πόλις Ἰνδικὴ εἰς τὴν
χώραν τῶν Βάτων (Πτολ.).

Κάλιπος, ποταμὸς τῆς Λουσιτανίας
(Πορτογαλλίας) (Πτολ. Β). Νῦν Σάδο.

Καλισία, πόλις τῆς παλαιᾶς Γερμα-
νίας, ἐν τῇ ν. Πολωνίᾳ, βρεθείς τοῦ ποτα-
μοῦ Οὐίστούλα, ἡ νῦν Καλίσχ. (Στρεβ.
Πτολεμ.).

Καλλαχκοί, ἔθνος ἰσχυρὸν τῆς Ταρ-
ρακωνικῆς ἐν Ἰσπανίᾳ, ὁμοιοὶ τοῖς Λουσι-
τανοῖς ἐν τῇ νῦν Γαλικίᾳ. (Στρεβ.).

Κάλλαισχος, 1) Ἀθηναῖος, πα-
τήρ τοῦ Κριτίου, τοῦ ἐπιστημοτέρου τῶν Τριά-
κοντα (Πλάτ.). — 2) Υἱὸς Διοτίμου, ἐκ τοῦ
Ἀττικοῦ δήμου τῶν Κεθωκιδῶν (Δημοσθ.) —
3) Εἰς τῶν ἐπὶ Πεισιστράτου (Ὀλ. 45) ἀρ-
χιτεκτόνων τοῦ Ὀλυμπείου.

Κάλλας, ποτάμιον τῆς Εὐβοίας, παρὰ
ρέον τὴν πόλιν Ἰστιαίαν (Στρεβ.).

Καλλάτηδος, πόλις Αὐδική, ἐπὶ τῶν
συνόρων τῆς Φρυγίας (Ἡρδ. Ζ, 31).

Κάλλατις καὶ Κάλαιτις, πόλις
τῆς κάτω Μοισίας ἐπὶ τῶν παραλίων τοῦ
Εὐξείνου Πόντου, ἀποικία τῶν Ἑρκαίων
τῶν (Στρεβ. — Στ. Βυζ.). Νῦν Καλάτ.

Καλλία, κόμη τῆς Ἀρχαδίας πό-
σιν τῆς Νωνάκριος (Πaus. Η, 27).

Καλλιόδης, 1) εἰς τῶν Ἀθηναίων

ἀρχόντων ἐν Ὀλ. 74, δ (Ἡρδ. Η, 51). — 2) Ζωγράφος τις (Λουκ. 120).

Καλλίας, ἴδ. Καλλιόν.

Καλλιόνα, πόλις ἐμπορική κατὰ τὰ δυτικά τῆς Ἰνδικῆς (Ἀρρ. Περπλ. Κ). Νῦν Καρανία.

Καλλιόναξ, Πέδιος, πατήρ τῶν δύο περιφήμων Ὀλυμπιονικῶν Εὐκλέους καὶ Φιλοδώρου, οἵτινες καὶ ἀνδριάντας εἶχον ἐν Ὀλυμπίᾳ (Πίνδ. Ὀλ. Ζ, 171).

Καλλιόνασσα, θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 46).

Καλλιόναυρα, μία καὶ αὐτὴ τῶν Νηρηίδων (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 44).

Καλλίαιρος ἢ Καλλιέραι, (Στ. Βυζ.), πόλις Λοκρική, ἐπώνυμος Καλλιάρου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ὀδοιδόκου καὶ Λαονόμης (Ὀμ. Ἰλ. Β, 531. — Στρ. Βυζ.). Ἐπὶ Στράβωνος δὲν ἐπὶ ζῆτο.

Καλλίας, 1) υἱὸς τοῦ Τημένου, ἀπογόνου τοῦ Ἡρακλέους καὶ βασιλέως τοῦ Ἀργους, ἐρόνευσε μετὰ τῶν ἀδελφῶν του τὸν πατέρα του (Ἀπολλ. Δ, 8, 5). — 2) Υἱὸς Φαινίππου, πατήρ τοῦ Ἰππονίκου, ἐχθρὸς τοῦ Πεισιστράτου, καὶ τὰ τοῦ δήμου φρονῶν (Ἡρδ. ΣΤ, 121). — 3) Υἱὸς τοῦ ἀνωτέρω Ἰππονίκου, εἰς Περσίαν πεμφθεὶς μετὰ τὴν ἥτταν τῶν Περσῶν, ἵνα διαπραγματευθῇ τὴν εἰρήνην (Ἡρδ. Ζ, 151). Οὗτος ἦν ὑπέρπλουτος, καὶ λαοκράτορ, ὅς οὐ παρήχθη ὁ μῦθος ὅτι τὸν πλοῦτόν του εὗρε μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην ἐντὸς τοῦ λάκκου εἰς ὃν Πέρσης τις τὸν εἶχεν ἐγκρύψει, τὸν δὲ Πέρσην ὅστις τῷ τὸν εἶδειεν εἰς τὸν λάκκον κρημνίσας (Πλούτ. Ἀριστ. Ε. — Παγκ. Ἰστ. Καλλιτ. Τ, Α, σ. 196). — 4) Ὁ ἑγγονος τούτου, ὑπέρπλουτος καὶ αὐτὸς, ἀλλὰ τὸν πλοῦτόν του εἰς βοήθειαν τῶν λογίων καὶ εἰς σπατάλας καταδαπανήσας ἐνυμφεύθη εἰς δεύτερον γάμον τὴν μητέρα τοῦ Περικλέους· τὴν δὲ κόρην του Ἰπποκράτην ἐνυμφεύθη ὁ Ἀλκιβιάδης. Πολλὰκις δὲ καὶ ἐστρατήγησεν (Ἀριστ. Βάτρ. 428.). — 5) Συγγενὴς τοῦ Ἀρίστειδου, δαδούχος ἐν Ἐλευσίνι.

Καλλέσιος, Σπαρτιάτης ἐν οἷ Ἀ' ἐν Ἀθήναις εἰσέγαγον ὥς φρούραρχον μετὰ Σπαρτιατικῆς φρουρᾶς εἰς τὴν Ἀκρόπολιν (Πλούτ. Λυσ. ΙΕ. — Ξεν. Ἑλλ. Β, 3, 14).

Καλλικράτης, 1) Ἀρχιτέκτων, συνεργασθεὶς μετὰ τοῦ Ἰκτίνου εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ Παρθενῶνος. — 2) Στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Ἀθηναίων τῷ 415 π. Χ., ἔπese μαχόμενος κατὰ τοῦ Λαμάχου. — 3) Ἀχαιὸς προδότης καὶ παραδοὺς τοῖς Ῥωμαίοις 1000 ἐκ τῶν ἐπισήμων συμπολιτῶν του. — 4) Ἑλλήν ἐκ Τύρου συγγράφας περὶ τὰ 200 μ. Χ. τὴν ἱστορίαν τοῦ αὐτοκράτορος Λύρηλιανου (Flav. Vop. Aurel. IV).

Καλλικρατίδας, Σπαρτιάτης διεδέχθη τῷ 406 π. Χ. τὸν Λυσάνδρον ὡς ναύαρχος τοῦ κατὰ τὰ παράλια τῆς Μικρασίας τῷ ἀττικῷ στόλῳ ἀντιταττομένου Σπαρτιατικοῦ. Καίτοι δ' ἀντιπρατίντων αὐτῷ τῶν περὶ τῶν Λυσάνδρον, γενικῶς ὅμως ἔξευματὰ διὰ τὴν εὐθύτητα, τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἰκανότητά του. Ἡ πρόθεσις του ἦν νὰ συνασπίσῃ τοὺς ἐν Ἀσίᾳ Ἑλληνας κατὰ τῆς τῶν Περσῶν τυραννίδος (Πλούτ. Λύσ. ΣΤ). ἀλλὰ τὸν ἀπησχόλει ὁ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους πόλεμος. Τὸν Κόνωνα, ἀφ' οὗ τῷ ἀγῆρσι 30 τριήρεις, κατέκλεισεν εἰς τὸν λιμένα τῆς Μιτυλήνης, καὶ ἀπέκρουσε τὸν Διομέδοντα, ἐλθόντα εἰς βοήθειάν του. Ὅτε δ' οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεμψαν τριήρεις ὑπὲρ τὰς 150 εἰς βοήθειαν τοῦ Κόνωνος, ἠθέλησεν ὁ Καλλικρατίδας νὰ προσβάλῃ αὐτάς, σταθμεύσας εἰς τὰς Ἀργινοῦσας, μεταξὺ Λέσβου καὶ τῆς στερεᾶς, καὶ ἀφείς 50 τριήρεις νὰ ἐπιτεράσῃ τὸν Κόνωνα, ἐκινήθη ἵνα ἐπιέσῃ κατ' αὐτὸν μετὰ τῶν ἐπιλοίπων 120· ἀλλὰ σφοδρὰ τραχυμία τὸν ἐκώλυσε, καὶ τῇ ἐπιούσῃ ἀνέβη πλεῖστε παρατεταγμένη ἢ ἰσχυροτέρα τῶν Ἀθηναίων ναυτικῇ δυνάμει. Ὁ Καλλικρατίδας μὴ θεωρήσας ἔντιμον νὰ ὑποχωρήσῃ, ἐπέχειρησε τὴν προσβολήν· ἀλλὰ, πρὸ πάσης ἐνδείξεως ἥττης, ὀλισθήσας καὶ πεσὼν εἰς τὴν

ὡς πρὶν ἐπὶ νῆα, καὶ τότε ἐνίκηθη ἡ ἀριστερὰ πτέρυξ τῶν Λακεδαιμονίων, καὶ μετ' ὀλίγον πᾶς αὐτῶν ὁ στόλος ἐτράπη εἰς φυγὴν (Ξεν. Ἑλλ. Α, 6, 4. 13. — Πλούτ. Λύστ. Ζ).

Καλλιμάχος, 1) γλύπτης, πιθανῶς Ἀθηναῖος, καὶ περὶ τὴν 90 Ὁλ. ἀκμάσας, ὁ ἐπινοήσας τὸ κορινθιακὸν κιονόκρανον (Ἰδ. κίων), κρίνεται ὡς καλλιτέχνης ἀγγίλους καὶ ἐρευρετικὸς περὶ τὴν τεχνουργίαν, οὐσιαζὼν ὅμως πολλάκις τὴν χάριν εἰς τὴν ὑπερβολικὴν ἀκρίβειαν περὶ τὰ καθέκαστα τῶν παραστάσεων, δι' ὃ καὶ κατατετξίτεχνος (ἐσφαλμένως κακίς ὁ τεχνος) (Παυσ. Α, 26. — ΡΙ. XXXIV, 19, 35), ὡς εἰς τὰς λεπτομερείας κατατέκων τὴν τέχνην, ἐπελέγετο (Παυσ. — Διον. Ἀλικ. π. δειν. Δρυσθ.). Ἔργον αὐτοῦ ἦν καὶ ὁ ἐν τῷ Ἑρεχθιδίῳ ἄσβεστος λύχνος, εὐ ἡ καπνοδόχῃ ἦν χαλκοῦς, φαίνεται μέχρι τῆς ὁροφῆς ἀνιῶν (Παυσ. Η, 45). Λέγει δ' ὁ Πausanias ὅτι καὶ πρῶτος ἐτέτυπεν ἡλίου, δηλαδὴ, πιθανῶς, εἰς τ' ἀνάγκην εὑρεῖ τὸν τρόπον τοῦ ἐργάζεσθαι ἐνίοτε καὶ τὸ ὀπίσω τινῶν μερῶν. — 2) Κυρηναῖος, τοῦ γένους τῶν Βακτριάδων, ἐκλήθη ὁ ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου τῷ 260 π. Χ. εἰς τὴν ἐν τῷ Μουσείῳ βιβλιοθήκῃ, καὶ διέμεινε διευθυντὴς αὐτῆς μέχρι τοῦ θανάτου (περὶ τὰ 240—230). Ἦτο λίαν πεπαιδευμένος, διδάσας διὰ λόγον καὶ συγγραμμάτων τοὺς συγχρόνους καὶ μεταγενεστέρους του, καὶ εἰς τῶν πρώτων Ἀλεξανδρινῶν ποιητῶν. Οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐκαλοῦντο Καλλιμάχαι, καὶ ἐν αὐτοῖς ἀριθμοῦνται: ἄνδρες λίαν διακριθέντες, ὡς ὁ Ἐρατοσθένης, ὁ Ἀριστοφάνης, ὁ Βουζάντιος, ὁ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος, καὶ ἄλλοι. Ἔργα αὐτοῦ, ἑμμετρὰ ἢ πεζὰ, ἀριθμοῦνται περὶ τὰ 800, ἐξ ὧν ποιήματα σώζονται: 5 ὕμνοι ἐπὶ ποί, καὶ εἰς ἐν ῥυθμῷ ἐλεγειακῷ καὶ δωρικῇ διαλέκτῳ, ἀνευ μὲν πολλῆς ποιητικῆς ἀξίας, ἀλλὰ μεγάλῃ ἀποδεικνύοντες γλωσσικὴν καὶ πρᾶγματικὴν πολυμάθειαν. Ἐγράψεν δὲ καὶ ἰδίως ἐλεγεία, λίαν ἐκτιμώμενα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, αἵτινες καὶ

ὡς πρότυπα αὐτὰ ἐμιμοῦντο (Quintil. X, 4, 58. — Ον. ex. Pont. IV, 16, 329). Ὅλῃγα δ' αὐτῶν ἀποσπάσματα σώζονται: προσέτι δ' ἀξιόλογα ἐπιγράμματα, ἐξ ὧν διατηροῦνται 60. Ἐκ τῶν ἀπολεσθέντων ποιημάτων του, τὰ «Ἀῖτια», εἰς 4 βιβλία κατ' ἐλεγειακὰ δίστιχα, περιέχον πληθὺς μύθων καὶ ἀρχαϊκῶν παραδόσεων· ἡ δ' «Ἐκάλῃ» ἦν ἐπὶ λίαν διαδεδομένον καὶ σπουδαζόμενον. Μεταξὺ δὲ τῶν πεζῶν, ἱστορικῶν καὶ γραμματικῶν συγγραμμάτων του, τ' ἀξιολογώτερά ἦσαν οἱ «Πίνακες τῶν ἐν πάσῃ παιδείᾳ διαλαμβανόντων καὶ ὧν συνέγραψαν» εἰς βιβλία 120, κατάλογος χριστικῆς τῆς Ἀλεξανδρινῆς βιβλιοθήκης κατ' ὕλην κατατεταγμένος. Τὸ ἔργον τοῦτο ἐστὶν ἡ ἀρχὴ καὶ βάση τῆς Ἀλεξανδρινῆς ἱστορίας τῆς φιλολογίας, ὑπ' ἄλλων μετὰ ταῦτα συμπληρωθείσης καὶ σχολιασθείσης.

Καλλιμέδων, ἐπιλεγόμενος ὁ Κάραβος, Ἀθηναῖος ἐπὶ τῶν Μακεδονικῶν χρόνων, χλευαζόμενος ὑπὸ τῶν κωμικῶν ὡς κραιπαλῶν καὶ ὡς παραδωλωπ. Εἰς τὴν Μακεδονικὴν μερίδα ἀνήκων, ὅτε, τῷ 322 π. Χ. οἱ Ἀθηναῖοι ἐπανέστησαν κατὰ τῶν Μακεδόνων, ἐδραπέτευσεν καὶ ὑπεκίνησε διὰ τῶν προτροπῶν του τὸν Λαμακὸν πόλεμον. Ἐπαυλῶς δὲ μετὰ τὴν νίκην τοῦ Ἀντιπάτρου ἀλλ' ἐφυγεν ἐκ γένου, τῷ 318, ἐπὶ τῆς κατὰ δίκης τοῦ Φωκίωνος, εὐ τὴν τύχην ἐρεβήθη, μὴ συμμερισθῇ (Πλούτ. Φωκ. ΚΖ. ΑΓ. Δρυσθ. ΚΖ).

Καλλίνος, Ἰδ. Ἐλεγεῖα.

Καλλιξένος, Ἀθηναῖος, ὁ παραπείσας τὸν δῆμον νὰ θανατώσῃ τοὺς ἐν Ἀργινοῦσαις νικῆσαντας στρατηγούς· εἶτα δ' ὅτε ὁ δῆμος μετεμελήθη, διὰ φυγῆς τὸν θάνατον ἀποφυγών. Εἰς τὴν ἐπιστροφὴν του δὲ (403 π. Χ.) τὴν κοινὴν περιτρήσειν μὴ ἀνεχόμενος, ἀπέθανεν ἐξ ἀτροφίας (Ξεν. Ἑλλ. Α, 7, 8).

Καλλιόπη, Ἰδ. Μοῦσαι.

Καλλιρρόη, 1) Θυγάτηρ τοῦ Ὀδυσσεύος.

νου, γυνή τοῦ Χρυσάρετος, μήτηρ τοῦ Γηρυό-
νου (Ἡσδ. Θεογ. 918). — 2) Θυγάτηρ τοῦ
Ἀχιλλεύου (Ἰδ. Ἀλκμαίων). — 3) Θυγάτηρ
τοῦ Σκαμάνδρου, σύζυγος τοῦ Τρώες, μήτηρ
τοῦ Ἴλου καὶ τοῦ Γανυμήδου. — 4) Κόρη ἐν
Καλυδῶνι, ἡγαπήθη ὑπὸ Κόρεσσου, ἱερέως
τοῦ Διονύσου. Ἐπειδὴ ὅμως ἀπέκρουσεν αὐ-
τὸν, ὁ Διόνυσος, παρακλήσει τοῦ ἱερέως του,
κατέπεμψεν εἰς τὸν λαὸν συντάραξιν τῶν
φρενῶν. "Οὔτε δ' ὁ χρησμὸς ἀπεφάνθη ὅτι
πρὸς ἀποδόξιν τῆς Θεομηνίας ὁ Κόρεσσος
ᾤρειλε νὰ θυσιάσῃ τὴν Καλλιρρόην, ἔπεισεν
αὐτὸς θῦμα εἰς τὸν βωμὸν, μεθ' ὃ καὶ ἡ Καλ-
λιρρόη κῆτοκτίνησε πλησίον πηγῆς κατ' αὐ-
τὴν ὀνομασθείσης (Παυσ. Ζ, 21, 1). — 5)
Πηγὴ παρ' Ἀθήναις ἐν τῇ κοίτῃ τοῦ Ἰλίο-
σου, τοῖς ἀρχαιοτάτοις Πελασγοῖς κατοικοῖς
τῆς πόλεως χρησιμεύουσα, ὑπὸ Πεισιστράτου
εἰς ἐννεάκρουσαν διακοσμηθεῖσα καὶ οὕ-
τως ὀνομασθεῖσα, ἐν τοῖς ἔπειτα δὲ χρόνοις,
ἂφ' οὗ ἀπώλεσε τὸν κόσμον ἐκείνον, τὸ ἀρ-
χῆτον αὐτῆς ὄνομα ἀναλαβεῖσα, ὃ εἰσέτι δια-
τηρεῖ. Ἐξ αὐτῆς ἦν καθιερωμένον ν' ἀρύων-
ται τὸ ὕδωρ εἰς λουτροφόροι διὰ τὰ νυμφικὰ
λουτρά.

Καλλισθένης, 1) ἐν Ὀλύμπῳ τῆς
Μακεδονίας γεννηθεὶς τῷ 360 π. Χ. συγγε-
νὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, παρ' ᾧ συνεσπούδασε
μετὰ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Εἶτα δὲ
μετέβη εἰς Ἀθήνας καὶ ἡσχολεῖτο εἰς τὴν
ιστορίαν. Τὸν Ἀλέξανδρον συνώδευσεν εἰς
τὴν ἐκστρατεῖαν του. Ἀνὴρ δ' ἡθῶν αὐστη-
ρῶν καὶ χαρκατῆρος ἀνεξαρκήτου, ἡναντιοῦτο
εἰς τὰς δουλοπρεπεῖς καὶ τοῖς βαρβάρους, οὐχὶ
τοῖς Ἕλλησι, πρεπούσας προσκυνήσεις, εἰς
ἃς οἱ κόλακες ἔπειθον τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ
ἐπὶ τοσοῦτον ἐξήγειρε τὴν δυσμένειαν αὐτοῦ
καὶ τὸ μῖσος τῶν αὐλικῶν, ὥστε ἐσυκοφν-
τήθη ὡς συνέννοχος συνωμοσίας τινός, καὶ ἀ-
πέθανεν ἐν τῇ φυλακῇ, κατὰ τινας ἐξ ἁσθε-
νείας, κατ' ἄλλους θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀ-
λεξάνδρου (Πλούτ. Ἀλέξ. ΝΒ—ΝΕ. —
Ἀρρ. Δ, 14, 3). — Ἐν τῶν συγγραμμάτων

τοῦ ἀποσπάσματα μόνον σώζονται. Μνημο-
νεύονται δὲ τὰ «Ἑλληνικά» εἰς βιβλία
10, πραγματευόμενα τὸ χρονικὸν διάστημα
387—357· «περὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου»
«Μακεδονικά» «Θρακικά» «Περὶ
πλοῦς», ὅστις ὅμως ὑπὸ τινῶν ἀποξίδεται
εἰς ἄλλον ὁμώνυμον αὐτοῦ, ἐκ Σουάριος.
Προσέτι δὲ «Περσικά», ἐν αἷς περιελα-
βάνοντο καὶ τὰ κατὰ τὸν Ἀλέξανδρον, χρη-
σιμεύσαντα ὡς κυριωτέρα πηγὴ εἰς τοὺς μετα-
γενεστέρους ιστοριογράφους τοῦ Ἀλεξάνδρου.
Συνέγραψε δὲ καὶ φυσικοῖς ιστορίαις, εἰς τὴν
ἐπιστήμην μυηθεὶς διὰ τῆς σχέσεως εἰς τὴν ἐν
Ἀθήναις διετέλει μετὰ τοῦ Θεοφράστου. Ἡ
δ' ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ σωζομένη συγγραφή
περὶ Ἀλεξάνδρου, ἐξ ἧς ἡρύσθησαν πολλὰ
τῶν ἐν τῷ μεσαίῳ καὶ μετέπειτα λατινιστῶν
ἢ εἰς ἄλλας γλώσσας διηγήσεις περὶ Ἀλε-
ξάνδρου συγγραψάντων, ἐστὶν ἔργον μεταγεν-
νέστερον, ἴσως τῆς δ' ἑκατοσεντηρίδος μ. Χ.
ἐν Αἰγύπτῳ γραφέν. — 2) Ῥήτωρ Ἀθηναῖος,
τὰς Ἀθήνας ὀχυρώσας ὅτε ὁ Φίλιππος μετὰ
τὸν Φωκικὸν πόλεμον ἡπείλει αὐτάς, εἶτα δὲ
κατηγορηθεὶς ὡς δωροδοκηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀρ-
πάλου. Ἀμφίβολον ἂν κατ' αὐτοῦ ἢ κατ' Ἀρ-
πάλου ὁμιωνύμου του ἐγγραφή τοῦ Δεινάρχου ἢ
«εἰσαγγελία κατὰ Καλλισθένους».

Καλλίστρατος, 1) Ἀθηναῖος ἐξ Ἀ-
φιδνῶν, οὗ ἡ εὐγλωττία ἐνέπνευσε τῷ Δημο-
σθένει ἐνθουσιασμὸν πρὸς τὴν ῥητορείαν. Καὶ
ἐστρατήγησε δὲ, τῷ μὲν 377 π. Χ. μετὰ
Τιμοθέου καὶ Χαβρίου, τῷ δὲ 373 μετὰ τοῦ
Χαβρίου καὶ Ἰφικράτους· ἀλλὰ, τὴν εἰρή-
νην ἐπιδιώκων, ἀπῆλθε μετὰ Καλλίου εἰς
Σπάρτην πρὸς συνθήκης συνομολόγησιν. Ὁ
λόγος του περὶ Ὠρωποῦ, ὅστις ἦν τὸ μῆλον
τῆς ἐριδος μεταξὺ Ἀθηναίων καὶ Θηβαίων, ἐόλου-
μάσθη ὑπὸ πάντων καὶ παρώτρυνε τὸν Δη-
μοσθένην εἰς μίμησιν. Διαφωνήτας δ' ἔπειτα
πρὸς τοὺς συμπολίτας του, ἔφυγεν εἰς Με-
θώνην, Δᾶτον καὶ Βυζάντιον, καὶ εἶτα ἐπι-
στρέψας ἄνευ ἀδείας, κατεδικάσθη εἰς θάνα-
τον (Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 2, 39, Γ, 3, 10. —

Λυκούργ. Ίσοκρ. ΛΘ).— 2) Ἄλλος Καλλιστράτος Ἀθηναῖος ἐπέσεν ἐν Σικελίᾳ εἰς τὴν ἐν Ἀσινάρῳ μάχην (Θουκ. Ζ, 84).— 3) Μαθητὴς Ἀριστοφάνους τοῦ Βυζαντίου, περὶ τὰ 150 π. Χ., ἐπιμελέστατος ἐξηγητὴς ἀρχαίων συγγραφέων. Περὶ τοῦ κειμένου τοῦ Ὁμήρου ἔγραψε «διορθωτικά,» καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ τὸ ἐπιγραφόμενον «πρὸς τὰς ἀθετήσεις,» ἐστὶ τοῦ Ἀριστάρχου ἀναίρεσις. Ἐνέκυψε δὲ καὶ εἰς τὸν Πίνδαρον, τὸν Εὐριπίδην, τὸν Ἀριστοφάνην καὶ ἄλλους.— 4) Σοφιστὴς ζήσας ἐν τῇ γ' ἑκατονταετηρίδι μ. Χ., ἔγραψε, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Φιλοστράτου ξηρὰν καὶ ἐπιτετηδευμένην, πραγματικῆς δ' ἀξίας στερουμένην, περιγραφὴν 14 ἀγαλμάτων ἐπισήμων καλλιτεχνῶν, ὡς τοῦ Σκόπα, τοῦ Πραξιτέλους καὶ ἄλλων, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Εἰκόνες.»

Καλλιστώ, ὁπαδὸς τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἀρκαδίᾳ, θυγάτηρ Λυκάονος, Κητέως ἢ Νυκτέως, ἐκ τοῦ Διὸς μήτηρ τοῦ Ἀρχάδος. Κατ' Ὀβίδιον (Μοτ. II, 476) ὑπὸ τῆς Ἥρας, ἢ ὑπὸ τοῦ Διὸς, ἵνα διαφύγῃ τὴν Ἥραν, εἰς ἄρκτον μεταμορφωθείσα, ἐφανεύθη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ὑπὸ τοῦ Διὸς κατετάχθη ἐν τοῖς ἀστερισμοῖς (ἰδ.). Κατ' ἄλλον μῦθον, ὡς ἄρκτον ἀπαντήσας αὐτὴν ὁ Ἀρχάς, ἤθελε νὰ τὴν φονεύσῃ, ὅτε ὁ Ζεὺς ἐκείνην εἰς τὴν ἐν τοῖς ἀστροῖς Ἀρκτον, αὐτὸν δὲ μετέβαλεν εἰς Ἀρκτῦρον. Ὁ τάφος τῆς Καλλιστοῦς ἐδείκνυτο ἐν Ἀρκαδίᾳ εἰς 30 σταδίων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς πηγῆς ἣτις ἐκαλεῖτο Κρουνὸς, ἐπὶ λόφου ἐφ' οὗ ἵστατο ὁ ναὸς Ἀρτέμιδος τῆς Καλλιστοῦς.

Κάλλυντρον, πᾶν ἐργαλεῖον χρήσι-

μον εἰς εὐτρεπισμὸν ἢ καθαρισμὸν, καὶ αὐτὸ τὸ σάρωτρον.

Κάλλων, γλύπτῃς ἐξ Αἰγίνης, τοῦ ἀρχαίου ἐργαστηρίου, ἀκμάσας περὶ Ὀλ. 65—75, καὶ ἐργασθεὶς εἰς Ἀμύκλας ἀγαλμα Περσεφόνης, καὶ ἐν Τροιζήνι Ἀθηνᾶς (Πaus. Β, 32. Γ, 18. Δ, 14. Η, 18).

Κάλοι κάγαθοι, κυρίως οἱ ἐπ' ἀρετῇ διαπρέποντες· ἀλλ' οἱ ἐκασταχοῦ δημοκράται οὕτως, ὡς καὶ γνωρίζουσι, κτλ. ἀπεκάλουν ἑαυτοὺς, ἐν ᾧ τοὺς τοῦ ὄχλου ἔλεγαν κακοὺς, πονηροὺς, κτλ.

Καλὸν Ἀκρωτήριον, ἐν Ἀφρικῇ μέρος τῆς Ἀκρας τοῦ Ἑρμοῦ παρὰ τῇ Καρχηδὼνι (Πολ. Γ, 23, 5). Ν. Κάπ-Βάσ.

Καλὸν στόμα, τὸ νοτιώτερον τῶν στομάτων τοῦ Δουνάβεως (Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ, 306).

Καλονίκη, ὄνομα γυναικὸς παρ' Ἀριστοφάνει (Λυσιστρ. 6).

Καλόπους καὶ καλὰ-πούς, τὸ ξύλινον καλαπόδιον τῶν ἐμβαδοποιῶν.

Τοῖνον. Περικλ.

Καλοὺς, ἐρημὸν τι χωρίον ἐν Ἀρκαδίᾳ (Πaus.).

Καλούσιον, κατὰ Διόδωρον τὸ Κλυσιον (ἰδ.).

Κάλπαθ, ποταμὸς τῆς Βιθυνίας, ρέων μεταξὺ Χαλκηδόνος καὶ Πρακλείας (Ἀρρ. περίπλ. — Στράβ.).

Κάλπη, 1) πόλις ἐν Βιθυνίᾳ παρὰ τῇ Κάλπα ποταμῷ, καὶ λιμένα ἔχουσα Κάλπη (Ξενφ. Κ. Ἀνθ. Ε, 4, 3). — 2) Μία τῶν δύο στηλῶν τοῦ Ἡρακλέους, ἐπὶ ὁξέως λόφου, συνδεομένου μετὰ τῆς Ἰσπανίας διὰ στενωτάτου ἰσθμοῦ, ἔχοντος δὲ, πέραν τοῦ 120 στάδια εὐρέως πορθμοῦ (ν. Γιβραλτάρ), ἀντιστοιχοῦν αὐτῇ τὸ Ἀφρικανὸν ἀκρωτήριον μετὰ τῆς ἐτέρας στήλης, τῆς Ἀδύλης (Στράβ. Γ). — 3) Πόλις ἐπὶ τοῦ ἐκωνόμου ἀκρωτηρίου, πρὶν Ἡράκλεια καλουμένη (Στράβ. Αὐτ.), νῦν Γιβραλτάρ.

Κάλη ἢ **Κάλπις**, 1) ἀγγεῖον, στή-

Τοῖνον. ἰάφου Αἰγυπτίου.

μνος ὕδατος, μετ' εὐρυχώρου ἐμβαδου. Αὕτη ἐχρησίμευε καὶ εἰς τὰς ψηφοφορίας, καὶ εἰς

ἐναπόθεσιν τῆς τέφρας τῶν νεκρῶν. — 2) Ἀγῶν ἵππικὸς, καθ' ὃν ὁ ἵππευς, εἰς τὸ τέρμα πλησιάζων, ἀπεπηδα τοῦ ἵππου καὶ τὸν παρηκολούθει κρατῶν τὸν χαλινόν. Καὶ ὁ πρὸς τοῦτο ἐνησκημένος ἵππος οὕτως ἐλέγετο.

Καλύβη, 1) νύμφη, μήτηρ τοῦ Βουκολέοντος ἐκ τοῦ Λαομέδοντος (Ἀπολλ. Γ, 12, 3). — 2) Πόλις τῆς Θράκης, ἴσως ἡ αὕτη τῇ Καλύβῃ (Στρεβ.).

Καλύδωνι, 1) νῆσοι μικραὶ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους παρὰ τῇ Τενέδῳ. Ἡ μεῖζων αὐτῶν ἰδίως Καλύδωνη (Στρεβ.). — 2) Παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλ. Β, 677), νῆσοι παρὰ τῇ Κῷ, ὧν ἡ μεγίστη, Καλύδωνα, μετωνομάσθη ἔπειτα Καλύμνα.

Καλύδωνος ἢ **Καλύκανδος**, ποταμὸς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, πηγάζων ἐν τῶν ὀρέων τῆς Ἰσαυρίας, διαρρέων ΝΑ τὴν Κιλικίαν, καὶ ἐκβάλλων ὑπὸ τὴν Σελεύκειαν (Στρεβ. ΙΔ, 607)· ὁ εἰς ὃν ἐπνίγη Φρειδερίκος ὁ Βαρβαρόσσας.

Καλυδών, πόλις τῆς Αἰτωλίας, παρὰ τῷ Εὐνήῳ ποταμῷ, ἐπὶ λόφῳ τοῦ Ἀρακύνθου ὄρους, ἐν τοῖς ὁμηρικαῖς χρόνοις ἐπίσημος (Ἰλ. Β, 640. Ι, 589). Παρ' αὐτῇ ἐθῆρευεν ὁ Μελέαγρος τὸν Καλυδώνιον κάπρον. Ἐπὶ Καίσαρος ἦν ἔτι ὄχυρὰ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου παρήχμασεν ἕνεκα τῆς πλησίον αὐτῆς ἰδρύσεως τῆς Νικοπόλεως. Ἐρείπια αὐτῆς σώζονται.

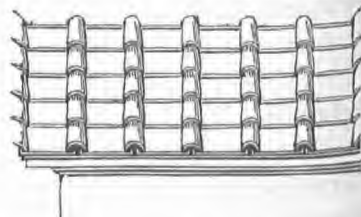
Καλύκη, θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, μήτηρ τοῦ Ἐνδυμίωνος (Ἀπολλ. Δ, 7, 2).

Καλυκῶπις, θυγάτηρ τοῦ Ὀτρέως βασιλέως τῆς Φρυγίας. Ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτῆς ἡ Ἀφροδίτη ἔτεκε τὸν Αἰνείαν ἐκ τοῦ Ἀγχίσευ (Ὀμ. Ὑμν. Ἀφρ. 111. 234).

Καλύμνα, νῆσοι παρὰ τὴν Κορινθίαν παραλίαν, πλησίον τῆς Ῥόδου, κατ' ἀρχὰς Καλύδωνη λεγομένη (Ἡρδ. — Στρεβ. — Στέφ. Βυζ.). Νῦν Κάλυμνος.

Κάλυνδα, πόλις τῆς Ν Καρίας, ἥς οἱ κάτοικοι μετὰ τοῦ βασιλέως αὐτῶν Δαμασιθύμου, ἐμάχοντο ἐν Σαλαμῖνι μετὰ τῶν Περσῶν (Ἡρδ. Α, 172. Η, 87. — Στρεβ. ΙΔ, 681).

Καλυπτῆρες, οἱ κυρτοὶ κέραμοι εἰς τὰς στέγας, οἱ καλύπτοντες τὴν γραμμὴν ἣν

ἀποτελεῖ ἡ ἑνωσις τῶν ὑπ' αὐτοὺς ἐπιπέδων στρωτήρων.

Καλύπτρα, τὸ κάλυμμα τοῦ προσώπου ὃ ἔφερον αἱ νέαι ἔμπρὸς τῶν ἀνδρῶν, καὶ μόνον τὴν τρίτην ἡμέραν μετὰ τὸν γάμον ἀπέθετον (Ὀμ. Ὀδ. Ε, 232. — Αἰσχλ. Πέρσ. 529). — Ἰδ. Ἀνακαλυπτῆρια.

Καλυψώ, ἰδ. Ὀδυσσεύς.

Κάλχας, υἱὸς τοῦ Θεστορος, Μυκηναῖο ἢ Μεγαρέως, μάντις τοῦ κατὰ Τρῳάδας Ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Ἐν Αὐλίδι προεῖπε τὴν διάρκειαν τῆς ἐκστρατείας, πρὸ τοῦ Ἰλίου ἀνήγγειλε τὴν ὀργὴν τοῦ Ἀπόλλωνος (Ὀμ. Ἰλ. Α, 68. Β. 300. — Ον. Μετ. XII, 19). Κατὰ χρησμόν θ' ἀπέθνησκεν ὅτε θ' ἀπῆντα

μάντιν ανώτερόν του. Συνηγνήθη δ' ἐν τῷ
τεμένει τοῦ Κληρίου Ἀπόλλωνος ἐν Κολο-
φῶνι, ἢ τοῦ ἐν Γρυναίῳ τῆς Μυσίας, μετὰ τοῦ
Μόφου, καὶ ἀναγνωρίσας τὴν ὑπεροχὴν αὐτοῦ,
ἐκ λύπης ἀπέθανεν, ἢ ἠτόκτόνησεν. Ἐν
Δαυνίᾳ εἶχεν ἱερὸν ἢ μαντεῖον, ἐνθα ὁ μαν-
τευόμενος ἐκοιμάτο ἐπὶ μέλανος δέρματος
κρίου, καὶ ἐκεῖ ἐλάμβανε τὸν χρησμόν.

Κάλχη, ἴδ. Κίων.

Καλχηδών, καὶ ἡ τὸν ἀκριβῶς **Χαλ-
κηδών**, πόλις τῆς Βιθυνίας, ἀπέναντι τοῦ
Βυζαντίου, κατὰ τὸ νότιον πέρας τοῦ Βοσπό-
ρου, ἀπεικία τῶν Μεγαρέων τῷ 675 π. Χ.
Ὁ Βιθυνὸς Νικομήδης μετόπισε (τῷ 140
π. Χ.) μέρος τῶν κατοίκων αὐτῆς εἰς Νικο-
μήδειαν. Εἶχε νχὸν καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλ-
λωνος, καὶ ἦν πατρίς τοῦ φιλοσόφου Ξενο-
κρίτου. Ἀπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ ὠνομάσθη Ἰ-
ουστινιάνεια, καὶ ἦν πρωτεύουσα τῆς Βιθυ-
νίας ἢ Πρώτης Ποντικῆς. Νῦν Χαλκηδὼν
(Τουρκ. Καδίκιε).

Κάλλχος, βασιλεὺς τῶν Δαυνίων, περὶ
οὗ ἐμυθεύθη ὅτι, ἐρῶν τῆς Κίρκης, ἤλθεν εἰς
τὴν νῆστον αὐτῆς ὅτε ἦν ἐκεῖ καὶ ὁ Ὀδυσσεύς,
καὶ μεταμορφώθη καὶ αὐτὸς εἰς χοῖρον (Παρθεν.
Έρωτ. 1Β).

Καμάρα, κυρταὶ οἰκοδομαὶ ἢ θόλοι,
καὶ τοῦτοις ἀναλόγως θολωτῶς καλυπτόμε-
νά τινα ὀχήματα (Έρδ. Α, 199), καὶ πλοιο-
ἀριά τινα τῶν κατοίκων τοῦ Πόντου, ἔχοντα
κυρτὴν τὴν πρόπιδαν (Στρεβ. Α, 395.—Εὐστθ.
εἰς Διον. Περιηγ. 700).

Καμαρίνα ἢ **Καμαρένη**, πόλις
εἰς τὰ Ν τῆς Σικελίας, ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ
Ἰππάριδος, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ Συρακουσίων
τῷ 698 π. Χ. Κατεστράφη δ' αὖθις ὑπ' αὐ-
τῶν ὡς ἀρνηθεῖσα ὑποταγὴν, καὶ ἀνωκοδομή-
θη ὑπὸ Ἰπποκράτους τοῦ Γελώου τῷ 492.
Ἐκ δευτέρου δὲ τῷ 484 ὁ Γέλων μετόπισε
τούς κατοίκους εἰς Συρακούσας· ἀλλὰ τῷ
461 ἐπέμφθησαν πάλιν ὀπίσω μετὰ κατοι-
κῶν τῆς Γέλας, καὶ τῷ 452 ἐδόξαsen αὐτὴν
ὁ Ὀλυμπιονίκης Ψάμις. Ἐπὶ τοῦ Πελοπον-

νησιακοῦ πολέμου οἱ κάττοι κατέφυγον εἰς
τούς Λεοντίνους· ἐκ τετάρτου δὲ κατόπισε
τὴν πόλιν ὁ Τιμολέων τῷ 399. Κατεστράφη
δὲ καὶ πάλιν ὑπὸ τῶν Ρωμαίων τῷ 258, καὶ
ἔκτοτε πλέον θέν ἀνωκοδομήθη. Ὅτε οἱ κά-
ττοι ἠθέλησαν ν' ἀποξηράνωσι παρακείμε-

νον ἔλος, ὁ χρησμός τοῖς εἶπε· «Μὴ κίνει
Καμάριναν· ἀκίνητος γὰρ ἀμείνων.»
Ἀλλὰ μὴ ὑπακούσαντες, κατέστησαν τὴν πό-
λιν τῶν τοῖς ἐχθροῖς εὐπροσιωτέραν, καὶ
ἔκτοτε ἐπεκράτησεν ἡ παροιμία· «Μὴ κίνει
Καμάριναν,» ἥτοι μὴ βλάπτε σεαυτὸν
(Έρδ. Ζ, 154.—Διόδ. ΙΑ, 76. ΙΓ, 14.—
Στρεβ. ΣΤ, 266, 272).

Καμαρένον, πόλις ἀρχαία τῆς Ὀρ-
βικῆς ἐν Ἰταλίᾳ (Στρεβ.).

Καμαρέται, ἔθνος τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀλ-
βανίας, κατὰ τὰ σύνορα τῆς Ἰσθρίας (Διον.
Περιηγ. 700).

Καμβαδηνή, ἐπαρχία τῆς Μηδίας,
κειμένη νοτίως τῶν Ἐκδατάνων (Ἰσθρ.).

Κάμβαλα, πόλις τῆς μεγάλης Ἀρ-
μενίας (Στρεβ.).

Κάμβης, Λυδὸς τις διαδόχος ὡς ἀδ-
δηφάγος (Αἰλ. Π. Ι. Α.).

Καμβόδουνον, πόλις τῆς Ραιτίας
ἐν τῇ Ἑσθωνίᾳ (Στρεβ. Δ.—Πτολ. Β, 18).
Τὸ νῦν Kempten τῆς Γερμανίας.

Καμβυσηνή, ἐπαρχία τῆς Ἀρμενίας
μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἀράξου καὶ Κόρου
(Στρεβ.—Στεφ. Βυζ.).

Καμδύσης, ποταμὸς τῆς Μηδίας κατὰ
Στράβωνα καὶ Πτολεμαῖον (ΣΤ, 2).

Καμδύσης, 1) ἡγεμὼν τῆς Περσίας,
ὑποτελὴς τῷ βασιλεῖ τῆς Μηδίας Ἀστυάγει,
νυμφευθεὶς τούτου τὴν θυγατέρα Μανδάνην,

καί ἐξ αὐτῆς πατήρ Κύρου τοῦ μεγάλου (Ἡρδ. Α, 46. — Ξενφ. Κύρ. Παιδ.). — 2) Υἱὸς Κύρου τοῦ Μεγάλου, διαδεχθεὶς αὐτὸν εἰς τὸν θρόνον τῆς Περσίας τῷ 529 π. Χ. (Ἡρδ. Β, 1. Γ, 2). Ἐκστρατεύσας κατὰ τῆς Αἰγύπτου τῷ 527, ἐκυρίευσεν τὴν Μέμφιν, εἶτα δὲ κατὰ τῶν Αἰθιοπῶν κινήσεις, ἀπέτυχεν, ἐλλείψει τροφῶν (Ἡρδ. Γ, 17—26), καὶ ἐν ταῖς Λιβυκαῖς ἐρήμοις, πορευόμενος ἵνα κυριεύσῃ τὸ Ἀρμῳνιον, ἀπώλεσε τὸν στρατὸν του, καταχωσθέντα ὑπὸ τὴν ἄμμον. Ἐπίσης ἀπέτυχεν καὶ ἡ κατὰ τῆς Καρχηδόνας μελετωμένη ἐκστρατεία του, διότι οἱ Τύριοι τῷ ἠρνήθησαν πλοῖα. Ἐν Αἰγύπτῳ δ' αἰχμαλωτεύσας τὸν βασιλέα Ὑαμμήτιχον, κατέστρεψε τῆς πρωτεύουσας αὐτῆς, τῶν Θεβῶν, τοὺς ναοὺς καὶ τὰς μεγαλοπρεπεστάτας οἰκοδομὰς, καὶ αὐτὸν τὸν ἱερὸν βουν, τὸν Ἄπιν, ἐπλήγωσεν. Ὡμός, καὶ τῇ οἰνοποσίᾳ ἐκδοτός, ἐφόνευσεν καὶ τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἀδελφὸν Σμέρδιν καὶ ἄλλους του συγγενεῖς· μόνος δ' ὁ Κροῖσος εὗρε παρ' αὐτῷ χάριν (Ἡρδ. Γ, 30). Μαθὼν δ' ὅτι στάσις ἐξεργάγῃ ἐν Περσίᾳ, ἐπέστρεψε, τῷ 522 π. Χ. Ἀλλ' ἐν Ἐκβατάνοις, πολικῇ τῆς Συρίας, ὅτε ἐπέβαινεν εἰς τὸν ἵππον του, τραυθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου του ξίφους, ἀπέθανεν (Ἡρδ. Γ, 61).

Κάμειρος, πόλις ἐπίσημος τῆς Ρόδου, ὑπὸ Δωριέων εἰς τὰ Δ τῆς νήσου κτισθεῖσα, πατρίς τοῦ ποιητοῦ Πεισανδρου (Ὀμ. Ἰλ. Β. 656. — Ἡρδ. Α, 144. — Στρεβ. ΙΔ, 656).

Κάμερεια, πόλις τῶν Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ, ἀρχαιότατα κατακτηθεῖσα ὑπὸ τῶν Σαβίνων (Στρεβ. — Βυζ.).

Κάμικος καὶ **Καμικός**, 1) πόλις τῆς Σικελίας παρὰ τῷ Ἀκράγαντι, ἐν ἀπωτάτῃ ἀρχαιότητι καθέδρα τοῦ βασιλέως Κοκλήλου (Ἡρδ. Ζ, 170 — Στρεβ. Δ. — Στεφ. Βυζ.). — 2) τὴν πόλιν Κάμικον παραρρέων ποταμὸς (Στεφ. Βυζ.).

Κάμελλος, ἴδ. Κάθειροι.

Καμπανία, ἐπαρχία τῆς Ἰταλίας,

μεταξὺ Λευκανίας, Σαμνίου, Λατίου καὶ Τυρρηνικῆς, « πεδῖον εὐδαιμονέστατον τῶν πάντων » κατὰ Στράβωνα (Ε), ἡ τὴν σήμερον τὴν Νεάπολιν περιέχουσα (Διόδ. — Πολύδ. Β).

Κάμπη, τέρας φοβερὸν, φυλάττον τοὺς Κύκλωπας καὶ τοὺς Γίγαντας εἰς τὸν Ἀδην, καὶ ὑπὸ τοῦ Διὸς φονευθέν (Ἀπολλόδ. Α, 2, 1. — Σχολ. Αἰσχλ. Προμ. 291).

Καμπόδουνον ἢ Καμβόδουνον ἴδ.

Κάμψα, πόλις τῆς Κροσσίας ἐν Μακεδονίᾳ, ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου (Ἡρδ. Ζ, 123). Καὶ Κάψα (Στεφ. Βυζ.).

Κανὰ, πόλις τῆς Γαλιλαίας, ἐνθα ὁ Ἰησοῦς ἐποίησε τὸ πρῶτον αὐτοῦ θαῦμα.

Κάναθος, τὸ ξύλινον κέντρον τοῦ προπλάσματος παρὰ τοῖς γλύπταις· καὶ τὸ ἀνατομικὸν πρόπλασμα τὸ χρήσιμον τοῖς ζωγράφοις.

Κάναε, πόλις τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ, παραθαλασσία, μετὰ λιμένος (Στρεβ.).

Καννάκη, θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, μήτηρ πέντε παίδων, ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος (Καλλίμ. Ὑμν. εἰς Διὸν. 190. — Ἀπολλόδ. Α, 7, 3).

Καναρεία, νῆσος τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, πρὸ τῆς βορειοδυτικῆς παραλίας τῆς Ἀφρικῆς (Πτολ. Δ, 6), κληθεῖσα κατὰ γείτονα τινα φυλὴν τῆς Ἀφρικῆς (Plin.).

Καναστράζον, ἀκρωτήριον τῆς Χερσονήσου Παλλήνης ἐν Μακεδονίᾳ, εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ Τερωναίου κόλπου, καὶ Παλλήνη ἄκρα λεγόμενον (Ἡρδ. Ζ, 128. — Θουκ. Δ, 100).

Κάναχος, Σικυώνιος γλύπτης τῶν πρὸ τοῦ Φειδίου χρόνων, ἀκμάσας περὶ Ὀλ. 70 — 80. Τὰ ἔργα αὐτοῦ ἦσαν περίφημα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, καὶ τοι μὴ ἀπηλλαγμένα ἐντελῶς τῆς τραχύτητος τῆς ἀρχαίας τέχνης (Cic. Brut. XVIII). Τὸ ἐπίσημότερον αὐτῶν ἦν ὁ Φιλήσιος Ἀπόλλων ἐν Μιλήτῳ, ἔχων κατὰ τοῦ Πλινίου περιγραφὴν (XXXIV,

19, 14) εἰς τὴν μίαν χεῖρα νεδρὸν ἐλάφου καὶ εἰς τὴν ἄλλην τόξον. "Οτι τούτου ὁμοιώ-

Χάλκοθεν ἀγαλμάτιον ἐν Βρετ. Μουσείω.
ματὰ εἰσι τὰ εὐρισκόμενα εἰς τινα
τῶν Μουσείων. ἀποδεικνύει καὶ νόμι-

σμὰ τῆς Μιλήτου ἐφ' οὗ παρίσταται
τὸ αὐτὸ τοῦτο ἔργον. Εἰργάσθη δ' ἐν ἁλλοῖς
καὶ χρυσελεφάντινον Ἀφροδίτην ἐν Κορίνθῳ.
— 2) Γλύπτῃς τῆς 95 Ὀλ., πιθανῶς ἔργος
τοῦ ἀνωτέρω, εἰργάσθη ἐν Δελφοῖς.

Κανθαύλης, καὶ Μυρσίλος λεγόμενος, βασιλεὺς τῆς Λυδίας, ὁ ἔσχατος τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλέους ἐκ τῆς Ὀμφάλης. Θαυμάζων τῆς γυναικὸς του τὴν καλλονὴν, ἐπέμεινε νὰ ἐπιδείξῃ αὐτὴν γυμνὴν εἰς τὸν φίλον του Γύγην, δι' ἧς κατ' ἀπαίτησιν αὐτῆς ὁ Γύγης τὸν ἐφόνευσεν (Ἡρδ. Α, 8).

Κανδαροῦσα, τόπος βραχυῶδης τῆς Ἰλ-
λυρίας (Στρεβ.).

Κανδαῶν, ὁ Ὠρίων παρὰ τοῖς Βοιω-
τοῖς (Τζέτζ. Λυκόφρ. 328).

Κάνδυθα (ἡ), μικρὰ πόλις τῆς Λυ-
κίας, κατὰ Κάνδυθον, υἱὸν τοῦ Δευκα-
λίωνος (Στρεβ. Βυζ.).

Κάνδης, Ἑσθῆς (Ἰδ.) τῶν Περσῶν,
ἔχουσα εὐρείας χειρίδας (Ξεν. Κύρ. II. Α,
3. 2. Ἀν. Α, 5, 2. Διόδ. ΙΖ. 77).

Κάνη, ἀκρωτήριον τῆς Αἰολίδος ἐν Μι-
κρῇ Ἀσίᾳ, ἀπέναντι τῆς Λέσβου (Ἡρδ. Ζ,
42. — Στρεβ. ΙΓ, 1, 68).

Κανηφόροι, κόραι ἐκ τῶν ἐπισήμων
οἰκογενειῶν, εἰς τὰς πομπάς, ἰδίως εἰς τὰ
Παναθηναῖα, τὰ Διονύσια, τὰ Ἐλευσίνια, φέ-
ρουσαι καὶ ἐπὶ κεφαλῇς ἦν ἐλεύκαινον δι' ἀλεύ-
ρου (Ἀρσεν. Ἑκκλ. 732), διάφορα τῇ τελε-

τῇ ἀνέχοντα ἀντικείμενα ἐντὸς κανῶν, ἥτοι
κανίστρων πλεκτῶν, εἰ καὶ κανὰ ἐλέγοντο καὶ
μικροὶ μετάλλινοι δίσκοι, χρησίμηται ἐπίσης εἰς
τὰς θυσίας. Ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν καὶ ἡ ὀπισθεν,

ἐκ τῆς ζωοφόρου τοῦ Παρθενῶνος ληφθεῖσαι, ἣτις ἐστὶ παράστασις τῆς Παναθηναϊκῆς πομπῆς, ἔχουσιν ἢ μὲν πρώτη δεξιῶς δύο νέας εἰς τὴν δεξιάν ἀνὰ ἓνα τοιοῦτον δίσκον κρατούσας, καὶ πρὸ αὐτῶν δύο ἄλλας ἔχουσας προ-

Κανθαρόλεθρος, τόπος ὁρεινὸς παρὰ τῇ Ὀλύμπῳ ἐν Θράκῃ (Στρεβ.).

Κανθαῖος κόλπος, εἰς τὴν Ἰνδοκίην, ὁ μεταξὺ τῶν ἐκβολῶν τῶν ποταμῶν Γάγγου καὶ Μώριδος (Πτολμ.).

χοίδας εἰς τὴν χεῖρα διὰ τὰς σπονδάς, καὶ ἔμπρὸς αὐτῶν μίαν θαυροῦχον. Ἡ δὲ δευτέρα παρίστανται ἀριστερῶς δύο κνηφόρους πρὸς τὰ δεξιὰ δ' ὁ ἱερεὺς δέχεται τὸν νεότευκτον πέπλον τῆς Ἀθηνᾶς παρὰ τῆς ἀρρηφόρου (ἴδ. ἀρρηφορία).

Κάνθαρος, 1) μέγα ἔκπωμα, ἔχον δύο ὦτα, ἰδίως τὸ τοῦ Διονύσου. Ἰδ. Κέ-

ραμος. — 2) Λιμενίσκος ἐντὸς τοῦ Πειραιῶς ἀμέσως δεξιῶς τῷ εἰσπλέοντι.

Κάνθηθος, 1) υἱὸς Λυκάονος καὶ Ἀρκαδίας, συγκεραυνωθείς, μετὰ τῶν ἀδελφῶν του ὑπὸ τοῦ Διὸς (Ἀπολδ. Γ', 81). — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀθωντοῦ ἐξ Εὐβοίας, πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Κάνθου (Ἀπλδ. Δ, 77. — 3) Ὁ καλὸς ἐν ὀνομάσθῃ ὄρος τι πλησίον τῆς Χαλκίδος (Στρεβ.).

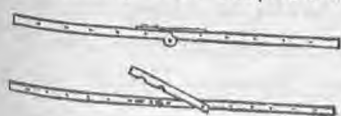
Κάνθος, υἱὸς Κανήθου, Εὐβοεὺς Ἀργοναύτης (Ἀπλδ. Α, 77. Δ, 1, 85).

Κάννα, (ή), πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν Ἰταλίᾳ, ἐνθα ὁ Ἀννίβας ἐνίκησε τοὺς Ρωμαίους. Ἐπὶ Στράβωνος ἐρείπειον (Πολλ. Στρεβ.). Nün Cannes.

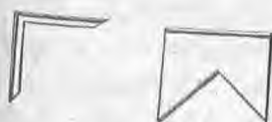
Κάνωδος ἢ Κάνωπος, πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου ΒΑ τῆς Ἀλεξανδρείας, 120 στάδια αὐτῆς ἀφεστῶσα, ἐφ' ἑνὸς τῶν βραχίωνων τοῦ Νεῖλου, ἔχοντος τὸ αὐτὸ ὄνομα, ὃ ἐλέγετο προσελθὼν ἐκ τοῦ ἐνταῦθα ταφέντος ναυκλήρου τοῦ Μενελάου. Ἦν ἡ ἐμπορικὴ τάτης τῶν πόλεων τῶν μερῶν τούτων τῆς Αἰγύπτου, μέχρι τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἀλεξανδρείας, μεθ' ἧς ὡς καὶ μετὰ τῆς Μακεδωνικῆς λίμνης συνεδέετο διὰ διώρυγος (Στρεβ. ΙΖ, 801). Ἐπὶ τῶν Χριστιανῶν δ' ἡ πόλις ἐξέλιπε.

Κανών, τὸ μέτρον τῶν τεκτόνων. Τὸ ἐν τῇ εἰκόνι, χαλκοῦν, διηρημένον εἰς ἴσα μέρη, σύγκειται ἐκ δύο τμημάτων, διπλομένων, καὶ ἐξ ἑνὸς τρίτου χρησιμεύοντος εἰς τὸ νᾶ στερεοῖ αὐτὰ ὅταν ἀντίκωνται, εὐρέθη εἰς τὴν

Πομπήαν. Ὑπῆρχον δὲ καὶ γωνιαὶ κανόνες. Καὶ Λέσβιος κανὼν ἐλέγετο ὁ κατὰ θέ-

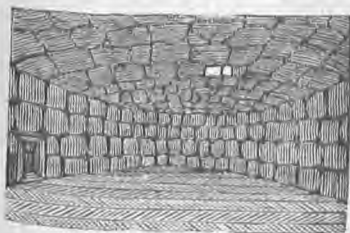
λητὴν καμπτόμενος πρὸς χάραξιν τῶν κοσμημάτων.

Κάωνος, Ἀθηνῆος, ἐκδοῦς αὐστηράτατον ψήφισμα κατὰ τῶν ἀδικούντων τὸν ἔθνον. (Ξενφ. Ἑλλ. Α, 7, 21. — Ἀρστροφ. Ἑκκλ. 1089).

Καπνεὺς, ἴδ. "Ἀδραστος καὶ Εὐάδνη.

Καπηλεὺς, ἐργαστήριον καπήλων, μικρεμπόρων, ἰδίως αἰνεπωλῶν, ἐνθα καὶ ἐσι-

τοῦντο καὶ ἐπιγον οἱ τοῦ ὄχλου. Διὰ δὲ τοὺς τῶν ἀνωτέρων τάξεων ἐθεωρεῖτο τοῦτο τοσοῦτον ἀπρεπές, ὥστε, κατ' Ἀθηνῆαιον, Ἀ-

ρειοπαγίτης φωραθεὶς ποτε ὅτι εἰσῆλθε καὶ ἔφαγεν εἰς καπηλεῖον, ἀπεβλήθη τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Καπιτώλιον, λόφος ἱερὸς ἐντὸς τῆς Ῥώμης, ἐφ' οὗ ἦν ἱδρυμένος μέγας καὶ περίφη-

μος ναὸς τοῦ Διὸς, ἐγκλεισίων εὐθρονον χρυσοῦν ἄγαλμα τοῦ θεοῦ, καὶ τὰ ἐπίσημα τῆς πόλεως ἐγγράφα.

Καππαδοκία, τὸ ΒΑ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, παρὰ τὸν Εὐξείνιον Πόντον. Ἀπὸ Ἀλεξάνδρου δὲ τὸ παραχλάσσιον αὐτῆς ἐλέγετο **Καππαδοκία** ἡ πρὸς τῷ Πόντῳ, τὸ δὲ Ν, τὸ μεσόγειον, πρὸς τὸ ὄρος Ταύρω, ἀπετέλεσεν ἰδιαιτέραν ἐπικράτειαν τὴν κυρίως **Καππαδοκίαν**. Ὁ κυριώτερος ποταμὸς τῆς χώρας ἦν ὁ Ἄλως, ὀρίζων αὐτὴν πρὸς Δ, τὸ δὲ μέγιστον ὄρος ὁ Ἀργαῶς (Ψ. 3840^μ) ἡφαίστειον ἀποσέσθην. Οἱ κάτοικοι, πιθανῶς Ἀραιοὶ τὴν καταγωγὴν, ἐλέγοντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων **Λευκόσυροι**, καὶ ἦσαν ἀνδρεῖς, ἀλλὰ κατηγεροῦντο ἐπὶ μὴ εὐθύτητι καὶ ἐπὶ θωροδοκίᾳ, ὡς εἰ **Κᾶρες** καὶ ὡς οἱ Κρήτες, δι' ὃ ἐλέγετο τότε παροιμιᾶκῶς περὶ τῶν τριῶν **Ἄτρία κάππα κάκιστα** (Στρεβ. IB, 533).

Καππώτης, ἐπίθετον τοῦ Διὸς παρὰ τῷ Γυθείῳ τῆς Λακωνίας. Ἐπὶ ἱεροῦ λίθου κειμένῳ ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ ἐλέγετο καθεσθῆς καὶ τῆς μανίας του ἐλευθερωθεὶς ὁ Ορέστης (Παυσ. 8, 22, 2).

Καπρέαι (αἱ), νῆσος ἀπέναντι τῆς Νεαπόλεως ἐν Ἰταλίᾳ, ἐνθα ὁ αὐτοκράτωρ Τιβέριος ἐμόνασε τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του. Νῦν Caprea. (Γερ. Βυζ.)

Καπρία, λίμνη τῆς Παμφυλίας (Στρ.)

Κάπρος (ὁ), 1) Νῆσος καὶ λίμνη τῆς Χαλκιδικῆς, πλησίον τῶν Σταγείρων ἐν Μακεδονίᾳ (Στρεβ.) — 2) Ποταμὸς τῆς Φρυγίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Μαίανδρον (Στρεβ.). — 3) Μέγας ποταμὸς τῆς Ἀσσυρίας, ῥέων εἰς τὸν Τίγριν (Πολυβ.) Νῦν Ζάβ.

Καπύη καὶ **Κάπυα**, πόλις ἐν Καμπανίᾳ τῆς Ἰταλίας, διαβήτορος ἐπὶ τρυφῇ καὶ ἐκδιαιτῇ τῶν κατοίκων τῆς.

Κάπυς, υἱὸς τοῦ Ἀσσαράκου, σύζυγος τῆς Θέμιδος, πατήρ τοῦ Ἀγχίστου (Ὀμ. Ἰλ. Υ', 239).

Κάρ, εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Φορονέως, καθ' ὃν

ὠνομάσθη ἡ ἐν μικρᾷ Ἀσίᾳ Καρία (Ἰδ.), καὶ τὸ ἔθνος τῶν Καρῶν, προσέτι δὲ καὶ ἡ Ἀκρόπολις ἣν ἔκτισεν εἰς τὰ Μέγαρα. Ὁ τάφος αὐτοῦ ἐδείκνυτο μεταξὺ Μεγάρων καὶ Κορίνθου (Ἡρδ. Α, 171. Περσ. Α, 39).

Κάραδεις (ἡ), πόλις τῆς Ταρρακωνίας ἐν Ἰσπανίᾳ (Ἀππιαν. Ζ, 1, 42. 43).

Κάραλις, πόλις καὶ λιμὴν εἰς τὰ Ν. τῆς Σαρδηνίας, κτίσμα τῶν Καρχηδονίων.

Καραμίδεις (ἡ), ἀκρωτήριον τῆς Παφλαγονίας εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον, ἀντικρυ τῆς χερσονήσου Μετώπου (Ἰδ.) (Ἀπλδ. Ρόδ. Β, 361.—Στρεβ.).

Καρανέτις (ἡ), ἐπαρχία τῆς Ἀρμενίας, ὅθεν πηγάζει ὁ Εὐφράτης (Πτολμ.—Στρεβ.).

Κάρανος, 1) Ἡρακλειδης, ἀπόγονος τοῦ Τημένου, ἐκυρίευσεν μετ' Ἀργείων μέρος τῆς Μακεδονίας, ἐνθα ἤρξεν ἐπὶ πολὺ, καὶ ἀπέθανε. Κατ' Ἰουστίνον (VII 4), ὁ χρησμὸς τῷ παρήγγειλε νὰ ἰδρύσῃ κράτος ὅπου αἶγες τὸν ὁδηγήσωσι· στρατεύσας δὲ κατὰ τῆς Ἑδέσσης, ἐκυρίευσεν τὴν πόλιν ἐκβαλὼν διὰ τῆς πύλης δι' ἣς εἰσῆρχετο ποίμνιον αἰγῶν, ἐξ οὗ καὶ ἡ πόλις μετωνομάσθη Αἰγαί. Ἀπ' αὐτοῦ κατήγον τὸ γένος τῶν οἱ μετὰ ταῦτα βασιλεῖς τῆς Μακεδονίας (Vell. Pat. I, 6). — 2) Υἱὸς Φιλίππου καὶ Κλεοπάτρης, θανατωθεὶς ὑπὸ τῆς μητρικῆς τοῦ Ὀλυμπιάδος. — 3) Στρατηγὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Καρδατίνη, ὑπόδεσις τοῦ λαοῦ ἐξ ἀπλοῦ δέρματος, δι' ὃ καὶ μὲν ὁ δερμὸς ἢ μὲν ὁ πελμὸς ἐπιλέγεται. Τὸ τσαρούχιον (Ξεν. Ἀν. Δ, 5, 14. — Πολδ. Ζ, 22.—Ἡσύχ.).

Καρδαμύλη, 1) πόλις τῆς Μεσσηνίας (Λακωνίας καὶ) Ἡρδ. Η, 73) πλησίον τῶν Λεύκτρων (Ὁρ. Ἰλ. Α, 150. — Θουκ.) — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Χίου, ἢ μᾶλλον νησιδίων ἀπέναντι αὐτῆς (Θουκ. Η, 24. — Στρεβ. Βυζ.).

Καρδέα, πόλις μετὰ λιμένος, εἰς τὰ ΒΔ τῆς Θρακικῆς χερσονήσου, ὑπὸ τῶν Μιλησίων

συνοικισθεῖσα, εἶτα ὑπὸ τοῦ Μιλιτιάδου νέος ἀποίκους λαβοῦσα, καταστραφεῖσα δ' ὑπὸ Λυσισμάχου, καὶ εἶτα πάλιν ἀνοικοδομηθεῖσα. Πατρίς τοῦ βασιλέως Εὐμένους καὶ τοῦ ιστοριογράφου Ἱερωνύμου (Ἡρδ. Ζ, 68. — Στρεβ. Ζ, 331).

Καρδιοφύλαξ, τὸ μέρος τοῦ θώρακος, ἢ πλάξ ὑπὸ τὸν θώρακα, πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς καρδίας (Πολδ. ΣΤ, 28).

Καρδοῦχοι, λαὸς πολεμικὸς ἐν Ἀρμενίᾳ, κατὰ τὴν ἀριστερὰν ὄχλην τοῦ Τίγριδος (Ξεν. Κ. Ἀν. Γ, 5, 15. Δ, 1, 2. 5. — Πλούτ. Λουκ. ΚΘ). Κατὰ Στράβωνα (ΙΔ, 522) Γυρδαῖοι κατ' ἄλλους (Ἰώσηπ.) Κορδιαῖοι· πιθανῶς οἱ νῦν Κοῦρδοι.

Κάρησος, ποταμὸς τῆς Μυσίας, εἶτα Πίτος καλούμενος, εἰσβάλλον εἰς τὸν Αἰαίον.

Καρθέα, πόλις τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς νήσου Κέω (Στρεβ.).

Κάρια, τὸ ΝΔ μέρος τῆς Μικρᾷ Ἀσίᾳς, συνώρευε, πρὸς Β μετὰ τῆς Λυδίας, πρὸς ΒΑ μετὰ τῆς Φρυγίας, πρὸς ΝΑ μετὰ τῆς Λυκίας, πρὸς Δ καὶ Ν μετὰ τοῦ πελάγους. Παρὰ τὰ παράλια αὐτῆς παρατείνονται παρεκτάσεις τοῦ ὅρους Ταύρου, ὡς ὁ Λάτμος, τὸ Γρίον, ἡ Λίδα καὶ ὁ Πήλασος παρὰ τῇ Ἀλικαρνασσῷ. Ὁ μέγιστος τῶν ποταμῶν τῆς χώρας, ὁ Μαίανδρος, ἐκρέει εἰς τὸν ὁμώνυμον κόλπον, κατὰ τὸν μυχὸν αὐτοῦ, καλούμενον Λάτμιον· δέχεται δ' ὁμόρρους, ἀριστερῶς τὸν Ἀρπασον καὶ τὸν Μαρσύαν, δεξιῶς τὸν Ληθαῖον καὶ τὸν Γαίσιον. Ἄλλοι κόλποι αὐτῆς ἐπίσημοι εἰσὶν ὁ τῆς Ἰάσου ἢ Βαργιλλίος καὶ ὁ Κερραμενικὸς μεταξὺ τῆς Κνίδου καὶ τῆς Ἀλικαρνασσῷ. Ποταμοὶ δὲ, ὁ Κάλδρις, ῥέων πρὸς Ν ἐκ τοῦ ὅρους Κάδμου, καὶ ὁ Ἀξων παρὰ τοῖς μεθορίοις τῆς Λυκίας. — Τὴν παραλίαν καὶ τὰς περικειμένας νήσους φύκουν οἱ Κᾶρες, ὑποτεθέντες Σημιτικῆς καταγωγῆς, μετὰ τῶν σχεδὸν προϊστορικῶν Ἀελέγων, λαὸς κυτικὸς, πρωτεύουσαν ἔχων τὰ

Μύλασα. Τὰ δὲ μεσόγεια κατῴκουν πρὸς Β, κατ' ἀρχὰς Φρύγες, πρὸς Ν Πισιδεῖς, εἰς εἴτα προστετέθησαν καὶ Λυδοί. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Γ αἰῶνος π. Χ. ἐπῆλθον Ἑλληγες ἐποίκοι, πρὸς Β. Ἰωνες καὶ πρὸς Ν Δωριεῖς, ὧν ἡ παραλία προσέλαβε καὶ τὸ ὄνομα Δωρίς. Ἀπετέλεισαν δ' οἱ κάτοικοι τοῦ μέρους τούτου κοινὸν 6 Δωρικῶν πόλεων, αἵτινες ἦσαν ἡ Κνίδος καὶ ἡ Ἀλικαρνασσὸς ἐπὶ τῆς στερεᾶς, ἡ Ἰαλυσός, ἡ Λίνδος καὶ ἡ Κάμειρος ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, καὶ ἡ Κῶς ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου (Ἡρδ. Α, 144). Μετ' οὐ πολὺ δ' ἔδρυσαν οἱ Ῥόδιοι πάλιν ἄλλας πόλεις, αἵτινες πᾶσαι ἤνθησαν διὰ τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς γονιμότητος τῆς γῆς. Οἱ δὲ ἰθαγενεῖς τῆς μεσογείου χώρας ἐμειναν ἡμιθάρραροι πάντοτε, φιλοπόλεμοι καὶ ὑπουλοὶ, δι' ὃ καὶ περιεφρονούντο, (Ἰδ. Καππαδοκία), καὶ ὡς μισθωτοὶ ὑπηρετοῦν, ἢ ἐπωλοῦντο ὡς δοῦλοι. Αἰχυριώτεραι πόλεις ἦσαν ἡ Μυοῦς, Πριήνη, Μίλητος, Καρύανδα, Μίνδος, Μαγνησία, Τράλλεις, Ἀλάβανδα, Στρατονίκεια, Μύλασα, Ἀντιόχεια (Στρεβ. ΙΔ, 651).

Καρύνη καὶ Καρῆνη, 1) πόλις τῆς Μυσίας ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ, μεταξὺ Ἀταρνέως καὶ Κισθένης, μὴ σωζομένη ἐπὶ Πλινίου (Ἡρδ. Ι, 42. — Στρεβ. Βυζ., — 2) Πόλις Μελιδίας (Πτολμ.).

Καρίων, ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τῇ Μαντινείᾳ, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειὸν (Καλλιμ. Ὑμν. Δι.).

Κάρκινα, πόλις τῆς εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, παρ' ἣ καὶ ὁ Καρκινίτης κόλπος (Ἡρδ. Δ, 55. — Πτολμ. Γ, 5. — Στρεβ.). Νῦν Μαρπούπολις.

Καρκῆνος, εἰς Ἀκράγαντος εἰς Ἀθήνας μετοικήσας τραγικὸς ποιητής, ἐλασινὸς κατ' Ἀριστοφάνην. Εἶχε 4 υἱοὺς, πάντας ποιητάς, ὧν ὁ γνωστότερος Ξενοκλῆς, εἶχεν υἱὸν Καρκῆνον καὶ αὐτὸν γράφοντα περὶ τὴν 100 Ὀλυμπιάδα καὶ ἐπὶ μακρὸν διαμείναντα εἰς τὴν αὐλήν τοῦ Διονυσίου. Ἐκ τῶν 160

δραμάτων ἃ ἐλέγετο συντάξας, ἀπαξ ἐν μόνον ἐστεφανώθη. Κατὰ τὸ ὄφος ἐπροσπάθει νὰ μιμῆται τὸν Εὐριπίδην, καὶ ἐπλήρου αὐτὸ γινώμικῶν κοινῶν καὶ στερεωμένων ὁξύτητος καὶ ἡ στιχουργία του ἦν πορημελημένη καὶ οὐχὶ ἀκριβής. Σώζονται δ' αὐτοῦ ἐλάχιστα ἀποσπάσματα (Συλλ. Nauck. Trag. graec. fragm.)

Καρμανία, χώρα παρὰ τὴν Περσικὸν κόλπον Α, ἧς οἱ κάτοικοι (Γερμανιοὶ παρ' Ἡροδότῳ Α, 125) ἦσαν πολεμικοί, καὶ κατὰ τε τὴν γλῶσσαν καὶ τὰ ἥθη συγγενεῖς τοῖς Πέρσαις (Ἀρρ. ΣΤ, 23, 1. — Στρεβ. ΙΕ, 726).

Καρμανώρ, Κρής καθαρίσας τὸν Ἀπόλλωνα ἀπὸ τοῦ φόνου τοῦ δράκοντος Πύθωνος (Παυσ. Β. 11, 1, 7, 30).

Καρμαντίς, νύμφη καὶ μάντισσα, ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ μήτηρ τοῦ Εὐάνδρου, ἣ ἐν Ἰταλία ἐπανηγύριζον τὰ Καρμεντάλια τῇ 10 Ἰανουαρίου (Διον. Ἀλικ. 3. — Στρεβ. — Varro).

Κάρμη, θυγάτηρ τοῦ Εὐδούλου, ἡ τοῦ Φοίνικος, μήτηρ τῆς Βριτομαρτίδος ἐκ τοῦ Διὸς (Παυσ. 13, 30. — Ἀντ. Λιβ. 40).

Κάρμηλος, ὄρος εὐφορώτατον τῆς Παλαιστίνης, νοτίως τοῦ Λιδάνου (Πτολμ. Ε, 15. — Ἰωσηπ.).

Καρνεάθης, ἐκ Κυρήνης τῆς Ἀφρικῆς, ἔζησε 213—129 π. Χ. Ἐπρέσβευε κατ' ἀρχὰς τὴν φιλοσοφίαν τῶν Στωϊκῶν ἀλλὰ μὴ κρίνων ἐπαρκεῖς τὰς ὀρησκαυτικὰς καὶ ἠθικὰς αὐτῶν ἀρχὰς, παρεδέχθη τὴν Πλατωνικὴν, καὶ ἱδρυσεν τὴν νέαν τρίτην Ἀκαδημίαν, ἐν ἣ ἐζήτει τὴν ἀλήθειαν εἰς ἀποδείξεις ἐκτὸς τῶν αἰσθήσεων καὶ τοῦ κύκλου τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας. Ἦν δὲ τὰ ἥθη καθαροὶ καὶ ἄμειπτος καὶ νοὸς ὁξύτητα δὲ καὶ εὐγλωττίαν ἀπέδειξεν, ὅτε τῷ 155 π. Χ. ἐπέμφθη μετὰ τοῦ Κριτολάου καὶ τοῦ Διογένηους πρέσβυς ἵνα ἀπαλλάξῃ τὰς Ἀθήνας τοῦ ἐπιβληθέντος αὐταῖς προστιμου 100 ταλάντων διὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Ὀρωποῦ (Διογ. Λ, Δ. 62. — Vell. VI, 12).

Καρνεάθης, ὄρος τῆς Ἀργολίδος (Στρεβ.).

Κάρνεια (τά), ἐσρτή τῶν Δωριέων, ἐν Πελοποννήσῳ ἰδίως τῶν Σπαρτιατῶν, εἰς λατρείαν τοῦ Καρνείου Ἀπόλλωνος. Ἐπανηγυρίζοντο ἐν τῷ Καρνείῳ μὲν (Μεταγείτνιων τῶν Ἀθηναίων, Αὐγούστῳ), διήρκει ἐννέα ἡμέρας, καὶ εἶχε χαρακτηριστὰ πολεμικόν, εἰς ἀνάμνησιν τῆς καθύστε τῶν Ἑρακλειδῶν, εἰ καὶ πρὸ αὐτῆς ἤδη εἶχεν εἰσαχθῆ ἐκ Θηβῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἡ λατρεία τοῦ Καρνείου Ἀπόλλωνος. Διήρκει δὲ ἀπὸ τῆς 5^{ης} τοῦ μηνὸς μέχρι τῆς 15^{ης}. Κατεσκευάζοντο δὲ 9 σκιάδεες ἐκτὸς τῆς πόλεως, καὶ εἰς αὐτάς διηροῦντο οἱ ἐξ ἐκάστης τῶν 30 ὥδων. Ἡ φρατριῶν ἀνὰ 5 ἐπὶ τετραετίαν κληρούμενοι ἄγχοι, καὶ ἐκεῖ ἐσκήνουν ἐν στρατοπέδῳ. Λέγεται δ' εἰσαχθεῖσα ἡ ἐσρτή τὸ πρῶτον τῇ 24ῃ Ὀλυμπιάδι (Ἀθην. 3. 1Δ, 635), καὶ ἔχουσα καὶ μουσικὰς ἀγῶνας, εἰς οὓς πρῶτος ἐνίκησεν ὁ Τέρπανδρος. Ἐτελεῖτο δὲ καὶ ἐν Σικυῶνι, ἐν Μεσσήνῃ, Θήρᾳ, Κυρήνῃ καὶ ἀλλαχοῦ.

Κάρνειος, 1) Ἰδ. Κάρνος. — 2) Παρὰ Λάκωσιν ὁ μὲν ἀντιστοιχῶν τῷ Μεταγείτνιῳ τῶν Ἀθηναίων (κατὰ μέρος τῷ νῦν Αὐγούστῳ), ὅτε ἐτελοῦντο τὰ Κάρνεια.

Καρνίων, παρκαποτάμιον τοῦ Ἀλφειοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ (Καλλιμ. Δι. 24).

Κάρνος, μάντις διάστημα υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, τὴν μαντικὴν διδάχθεις ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ Ἀκχρᾶν τὴν καταγωγὴν. Ἐμυθεύετο φανερῶς ὑπὸ τοῦ ἵππου του ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, ὅτι δ' ἐπὶ τῷ φόνῳ τοῦτο ὀργισθεὶς ὁ Ἀπόλλων, ἔπεμψε λοιμὸν εἰς τὴν χώραν, καὶ πρὸς ἐξιλέωσιν αὐτοῦ ἐτύστησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν ἐσρτὴν τὰ Κάρνεια. (Σχλ. Θεοκρ. Ε, 83. — Πaus. Γ, 18, 3. — Ἀπλδ. Β, 8, 3).

Κάρπαθος, νῆσος μεταξὺ Κρήτης καὶ Ῥόδου, εἶχε πόλεις Ποσειδώνιον καὶ Νίσυρην. Παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλ. Β, 676) Κράπαθος. Παρ' αὐτῇ δ' ἦσαν ἡ Κάσος καὶ Σάρος (Στρεβ. Ι, 487).

Καρπασία, πόλις μετὰ λιμένας ἐν τ' ἀνατολικῇ τῆς Κύπρου, (Διόδ. Β. — Στρεβ.) Διατηρεῖ τὸ ἀρχαῖον ὄνομα.

Καρπάτης, (ὁ), τὰ Καρπάθια ἔρημοί τῆς Δακίας.

Κάρπις, ποταμὸς τῆς Παννονίας, ἐκ δάλλων εἰς τὸν Ἰστρον (Ἡρ. Δ, 49). Νῶν Δραῦρος.

Καρποῦ δίκη, ἐν Ἀθήναις, πρὸ τῶν θεσμοθετῶν, ἡ ἀφορώσα ἀμφισβητήσεις προσόδου καὶ μισθώσεως ἐνοχιασμένου ἀγροῦ.

Καρπὼ, μίξ τῶν Ὠρῶν (Πaus. Θ. 35).

Κάρραι (αἱ), πόλις τῆς Μεσσηνιακῆς, πρὸς τῇ Ἐδέσῃ, ἀποικία Ἑλληνική ἐν τῇ Γραφῇ Ἀρράν (Δι. Κάσσο. ΑΖ, 3. — Ζωσμ. Γ, 12. — Ἀρριαν. — Στρεβ.). Ταύτην παρέρρει ὁ ποταμὸς Κάρρας (Στρεβ. Βυθ.).

Κάρρωτος, υἱὸς Ἀλεξιβίου, γυναικῶς δελφός Ἀρκεσιλάου Γ', βασιλέως τῆς Κυρήνης, Πυθιονίκης (Πινδ. Πυθ. Ε, 34).

Καρτέρων, εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος (Ἰδ.), συγκεραυνωθείς μετὰ τῶν ἀδελφῶν του.

Κάρυα, τὰ καρύδια, καὶ πᾶς καρπὸς ἔχων σκληρὸν φλοιόν, ὡς τὰ λεπτοκάρυα ἀμύγδαλα προσέτι ὁ πυρὴν τῶν καρπῶν ὁ ἔχων σκληρὸν περιδέρημα.

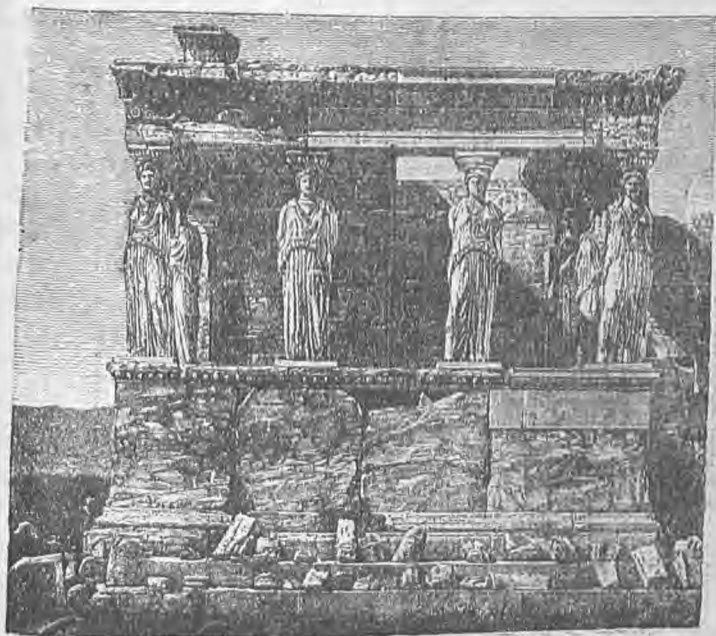
Καρύαι, 1) Πόλις μεθόριος τῆς Λακωνίας καὶ Ἀρκαδίας, κατ' ἀρχὰς εἰς ταύτην, εἶτα δ' εἰς τὴν Λακωνίαν ἀνέχευτο, εἶχε ναὸν περιφνημὸν τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τῶν Νυμφῶν, παρ' ᾧ καὶ Λάκαινοι κόραι κατ' ἐτοῖς ἰδιαιτέρους τινας χοροὺς ἐχόρευον (Πaus. Γ, 1Δ. — Λουκ. π. Ὀρχ. 10. — 36, 4, 5). Τῷ 369 π. Χ. ἀποστάσα ἀπὸ τῆς Σπάρτης, ἐκυριεύθη μετὰ δύο ἔτη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιδάμου, καὶ ἐτιμωρήθη αὐστηρῶς (Θουκ. Ε, 55. — Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 5, 25. 27. Ζ, 1, 28. — Πaus. Δ, 16, 9). — 2) π. τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τῷ Φενεῷ (Πaus. Η, 13, 6, 14, 1).

Καρύανδα, πόλις Καρικὴ ἐπὶ νήσου συνδεομένης μετὰ τῆς στερεᾶς, πατρίς τοῦ γεωγράφου Σκύλακος (Ἡρδ. Δ, 44. — Στρεβ. 1Δ, 658).

Καρυάτιδες, οὕτως ὠνομάζοντο αἱ παρατάξεις παρθένων αἵτινες εἰς τὴν ΝΔ πρόστασιν τοῦ Ἑρμῆος ἐν Ἀθήναις, ἐπέχυσαν τὸν κίονα, φέρουσιν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν τὴν ὀροφὴν τῆς προστάσεως. Πιθανὸν φαίνεται ὅτι τὸ εἰς τὸν ναὸν τοῦτον λατρευόμενον ξόανον τῆς Ἀθηνᾶς, ὃ ἐλέγατο ἑκατέες, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόν, ἐκατίσθη ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐξ Αἰγύπτου, ὃν αὐτὸ τὸ τῆς Αἰγυπτίας Νηθ, δι' ὃ καὶ ὁ ναὸς εἶχε τι παρήμερες πρὸς τὸν αἰγυπτιακὸν ῥυθμόν.

λοπρεπῆ. τὰ ἐν χώρᾳ κατὰ τὸ πλεῖστον εἰσέτι σωζόμενα, καὶ εἰς αὐτὰ ἐδόθη ἡ ἐπίκλησις τῶν Καρυατίδων, τῶν διὰ τὴν χάριν καὶ κομψότητα αὐτῶν θεωρούμενων νέων κορυμνίων τῶν ἐν Ἀσωνίᾳ Καρυῶν (18).

Κάρυστος, πόλις εἰς τὴν Ν παραλίαν τῆς νήσου Εὐβοίης, ὑπὸ τὸ ὄρος Ὀχιν. Ὁ Ὀμηρὸς μνημονεύει ἤδη αὐτῆς (Ιλ. Β, 539). Τῷ δὲ 490 π. Χ. κυριευθεῖσα ὑπὸ τῶν Περσῶν, ἠναγκάσθη νὰ τοὺς παρακολουθῇ καὶ εἰς τὴν ναυμαχίαν τῆς Σαλαμῖνος.

Ἡ πρόστασις αὕτη μάλιστα, ἥτις φαίνεται ὅτι ἐκδομήθη ἀμέσως ὀπίσω τῆς θέσεως, ἐνθα τὸ ἄγαλμα ἵστατο, ἐστὶν ὁμοιοτάτη πρὸς τὴν τοῦ ναοῦ τοῦ ἐν Φιλαῖς ἐπὶ τοῦ Νεῖλου. Ὡς δ' ἐν Αἰγύπτῳ οἱ κίονες πολλάκις ὡς κιονόκρανα ἔχουσιν ἀνθρώπινα πρόσωπα, οὕτως, κατὰ τελευτοποίησιν τοῦ ῥυθμοῦ, ἐνταῦθα ὅλος ὁ κίων ἐγένετο ἄγαλμα, καὶ τὰ πρῶτα, τὰ κατὰ μέρος συντριβέντα ὅτε οἱ Πέρσαι ἐκυρίευσαν τὴν Ἀχρόπολιν, ἀνευρεθέντα δ' ἐν ταῖς προσφάτοις ἀνασκαφαῖς, ἀντικατέστησαν, ἐπὶ Περικλέους περίπου, τὰ κομψὰ καὶ μεγα-

Τῷ 467 προσέβαλον αὐτὴν οἱ Ἀθηναῖοι. Ἐξηκολούθησε δ' ἔπειτα διαπρέπουσα ὡς πόλις ἐμπορικῇ. Παρ' αὐτὴν ἐλατομείτο τὸ Καρύστιον μάρμαρον, λευκόν, ἔχον φλέβας ὑποπρασίνους (Ἡρδ. ΣΤ, 92. Η, 66. 112. — Θουκ. Α, 98)

Καρφαμάτιον, ἐργαλεῖον χρήσιμον εἰς τὸν θεισμὸν, πρὸς σφάξιν πιθανῶς τῶν θεισοθέντων σταχυῶν.

Καρχηδών, πόλις τῆς Β. παραλίας τῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ τῆς Μεσογείου κειμένη, κτίσμα Φοινίκων, ἰδρυθεῖσα, κατὰ τὴν κοινο-

τέραν τῶν παραδόσεων, κατὰ τὴν 0' ἑκατονταετηρίδα π. Χ. ὑπὸ Διδόου, θυγατρὸς τοῦ Ἀγνήνορος, βασιλέως τῆς Τύρου, ἥτις καθ' Ἑλληνικὴν παράδοσιν, λαβοῦσα παρὰ τοῦ ἐγγωρίου ἡγεμόνος τὴν ἄδειαν νὰ καταλάβῃ ὅσῃν χώραν δύναται νὰ περιβάλλῃ μία βύρσα βοδὲς, ἔταμε ταύτην εἰς λεπτοτάτας λαορίδας, καὶ οὕτως ἔλαβεν ἑκτασιν ἱκανὴν δι' ἱδρυσιν πόλεως, ἣς ἡ ἀκρόπολις ὠνομάσθη Βύρσα. Πιθανώτερον δὲ ἐκ τοῦ ὀνόματος τούτου, ἴσως μεταποιημένου ἐκ τινος ὀμοήχου Φοινικικοῦ, ἐπήγαγεν ἡ παράδοσις. Κατὰ ποιητικὴν ἐλευθερίαν ὁ Βιργίλιος μεταποιήσας καὶ παρὰ

δοσιν καὶ χρόνους, κατέστησε τὴν Διδῶ σύγχρονον τοῦ Αἰνείου, καὶ ἀγαπηθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ πλέοντος ἐκ Τρωάδος εἰς Ἰταλίαν. Διὰ τῆς ὑπεροχῆς δὲ τοῦ πολιτισμοῦ των ὑπερίσχυσαν ταχέως οἱ Φοίνικες τοῦ ἐγγωρίου Αἰθυκοῦ πολιτισμοῦ, ᾗ ἔξισαν τὸν πλοῦτόν των διὰ τοῦ ἐμπορίου, τὴν ἰσχύν των δι' ἀποικίων καὶ μεγάλους ἐπεχείρησαν περίπλους, ὡς ἀποδεικνύει ὁ εἰς Ἑλληνικὴν μετάφρασιν περιωθεῖς περίπλους τοῦ Ἀννωνος κατὰ τὴν δυτικὴν παραλίαν τῆς Ἀφρικῆς, μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Κάρνης, πιθανῶς τοῦ Πρασίνου καλουμένου ΝΔ. Εἶτα δ' ἔστρεψαν τὴν προσοχὴν των εἰς τὰς ἀπέναντι αὐτῶν εὐπόρους καὶ πεπολιτισμένας χώρας, εἰς τὴν Σαρδηνίαν, καὶ πρὸ πάντων τὴν Σικε-

λίαν, ἔνθα ἀποκατέστησαν ἀποικίας, πόλεις ἱδρυσαν καὶ ἐπὶ μακρὸν ἡμισητήτησαν τὴν ὅλην νῆσον εἰς τοὺς κατοίκους αὐτῆς, ἐγγωρίους καὶ Ἑλληνας. Εἰς τὰ τῆς Σικελίας δ' ἐπεμβάντες οἱ Ῥωμαῖοι, ἐκίνησαν κατὰ τῆς Καρχηδόνος τὸν πρῶτον φοινικικὸν κληθέντα πόλεμον, ἀπὸ τοῦ 264 μέχρι τοῦ 242 π. Χ. μεθ' ὃν ἐκυρίευσαν τὴν ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων κατεχομένην Σαρδηνίαν· εἶτα δὲ, ἐν δευτέρῳ πολέμῳ ἀρξάμενῳ κατὰ τὸ ἔτος 218, μεταβάλλοντας οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τὴν Ἀφρικὴν, καὶ νικῆσαντες ἐπίσημον νίκην ἐν Ζάμα, ἐδίωξαν τῷ 201 εἰς εἰρήνην τοὺς Καρχηδονίους, ὑποβληθέντας εἰς παράδοσιν τῶν ἐν Ἰεήρῃ (Ἰσπανίᾳ) κατακτήσεων των, ἀπότισιν 10,000 ταλάντων (60 ἑκατομμυρίων δραχμῶν), καὶ τὴν παράδοσιν τῶν ἐλεφάντων καὶ πλοίων των. Καὶ ἤρξαντο μὲν πάλιν ἀναλαμβάνοντες ὑπὸ τὴν ἔμφρονα διοίκησιν τοῦ μεγάλου στρατηγοῦ αὐτῶν Ἀννίβα· ἀλλ' ἀφρὼνως εἰς ῥαδιουργίας ἐνδόντες καὶ ἀποβαλόντες αὐτὸν, προσεβλήθησαν κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Νουμιδίας Μασσινίσσα καὶ ἠττήθησαν ἐπανειλημμένως, εἶτα δὲ, παρεμβάντων καὶ τῶν Ῥωμαίων, ἐξεπολιορκήθησαν ὑπὸ τοῦ Σικιπώνος τῷ 146, ἡ πόλις κατεσκάφη, καὶ οἱ πολῖται ἐξηνδραποδίσθησαν (Πολύβ. Λβ', Λθ. — Ἀπ. Η). Θρησκεῖαν εἶχον κομίσαι οἱ Καρχηδόνιοι ἐκ Τύρου μεθ' ἑαυτῶν τὴν τοῦ Βαχλ, τῆς Ἀστάρτης (Ἀφροδίτης) καὶ τοῦ Μελικάρθ (Ἡρακλέους), εἰς ἣν ἀνέμιζαν βαθμηδὸν καὶ τὴν λατρείαν τινῶν ἐκ τῶν θεοτήτων τῶν λαῶν μεθ' ὧν ἦλθον εἰς σκῆσεις (τὴν τῆς Δήμητρος, τῆς Περσεφόνης). Διετήρησαν δὲ καὶ τὰς ἀνθρωποθυσίας, ὧν τὴν ἀποχὴν τοῖς ἐπέβαλλον οἱ νικῶντες αὐτοὺς, διὰ συνθηκῶν. Τὸ πολίτευμα αὐτῶν ἦν ἀριστοκρατικόν. Οἱ ἀνώτατοι αὐτῶν ἄρχοντες ἦσαν δύο ἐτήσιοι, καὶ εἶχον καὶ δύο βουλὰς ἐκ τῶν ἀρίστων, αἵτινες ἐξέλεγον τοὺς στρατηγούς, καὶ προσέτι καὶ 100 ἄνδρας διὰ τὰ καθέκαστα τῆς διοικήσεως. Ὁ στρατὸς αὐτῶν, πλὴν βαρείας φάλαγγος ἐγγωρίων

(Πλούτ. Τιμολ. ΚΖ. — Πολύβ. ΙΕ, 13), περιείχε και πλείστους Λίθους και Νυμφοὺς, καὶ πρὸ πάντων μισθοφόρους. Ἐποιεῖτο δὲ πολλὴν χρῆσιν καὶ ἐλεφάντων. Εἰς τὴν ἐμπορικὴν ναυτιλίαν, ἐξησχημένοι, ἦσαν ἄριστοι ναυτικοί, καὶ εἶχον ὑπὲρ τὰς 300 τριήρεις, ὧν 200 ἑστάθμευον εἰς τὸν λιμένα τῆς πόλεως Κώθωνα. Εἰς τὴν ἰοῦσιν τῆς ἀρχαίας Καρχηδόνος (ἀνήγειρεν ὁ Αὐγουστος ὁμῶν μὲν Ῥωμαϊκὴν ἀποικίαν, ταχέως καὶ αὐτὴν ἀναπτυχθεῖσαν διὰ τοῦ ἐμπορίου, καὶ ἀνθούσαν ἐν τῷ Μεσαιῶνι μέχρι τοῦ 647 μ. Χ., ὅτε κατέστρεψαν αὐτὴν οἱ Ἀράβες.

Καρχηδών νέα, (Κ. ἢ ἐν Ἰβηρίᾳ), πόλις παράλιος τῆς Ἰσπανίας ἐπὶ τῆς Μεσογείου (ν. Καρθαγένῃ), ἀποικία τῶν Καρχηδονίων, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Ἀδρυόχῃ, τῷ 227 π. Χ. Ἐκπολιορκήσαντες αὐτὴν οἱ Ῥωμαῖοι τῷ 210 π. Χ. διὰ τοῦ Σικελίως, ἐπεμψαν ἐκεῖ Ῥωμαϊκὴν ἀποικίαν, ἣτις ἐπλούτει, πλὴν διὰ τοῦ ἐμπορίου, προσέτι καὶ διὰ τῶν ἀργυρείων τῆς (Στράβ. Γ', 158. — Liv. XXVI, 42. XXVIII, 17).

Καρχηδόν, 1) Ἐκπώμα εὐρύ, δι' ὅν καὶ διὰ σπονδάς, στενεύον ἐν τῷ μέσῳ καὶ ἔχον δύο ὄτα κατιόντα ἐκ τοῦ χεῖλους

μέχρι τοῦ πυθμένος (Ἀθην. ΙΑ, 474. — Macroh. Sat. V, 21). — 2) Τὸ ἄνω τοῦ ἱστοῦ τῶν πλοίων. Ἰδ. ναῦς.

Κάσσιμος, Ἀριστοκράτης, Αἰγινῆτης ἐπίσημος (Ἡρόδ. ΣΤ', 73).

Κάσιον, 1) πόλις καὶ ὄρος τῆς κάτω Αἰγύπτου παρὰ τῇ Σερωνίδι λίμνῃ, μετὰ ναοῦ τοῦ Διὸς, ἐνθα ἐφρονεῖτο καὶ ἐτάφη ὁ

Πομπήιος (Ἡρόδ. Β, 6). — 2) Ὅρος τῆς Σιλευκίας ἐκ Συρίας, ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ (Στράβ. — Διον. Περιηγ. 880) — 3) Ποταμὸς ἐν Ἀλβανίᾳ τῆς Ἀσίας, εἰσβάλλων εἰς τὴν Κασπίαν (Plin. V, 15).

Κάσιωτες, ἄκρα τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου πρὸς τῷ Πηλουσίῳ.

Κάσιμεναι καὶ Κάσιμένη, πόλις μεσόγειος τῆς Σικελίας, πρὸς τῇ Μοτύῃ (Ἡρόδ. Ζ, 155. — Θουκ. ΣΤ', 5).

Κάσος, νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους παρὰ τῇ Κῷ, διατηροῦσα τὸ ἀρχαῖον ὄνομα (Ὀμ. Ἰλ. Β, 676).

Κασσάτυρος, πόλις καιμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὁχθῆς τοῦ Ἰνδοῦ, ὅθεν, διαταγῇ Δαρείου τοῦ Ὑστάτου, ὁ Σκύλης ἐπλευσεν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἰνδικῆς. Νῦν Καβούλ (Ἡρόδ. Γ, 93, Δ. 44. — Στράβ. Βυζ.).

Κασπία θάλασσα, ἡ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἀνατολικῶς τοῦ Εὐξείνου πόντου ἐκτεινομένη ἀπέραντος λίμνη ἢ μάλλον θάλασσα, ἀλλὰ μετ' οὐδεμιᾶς θαλάσσης συνεχόμενη. Τὸ δυτικὸν αὐτῆς ἐλέγετο Κάσπιον πέλαγος, τὸ δ' ἀνατολικὸν, πέλαγος Ὑρκανικόν. Περὶ αὐτὴν ὑφούντο τὰ Κάσπια ὄρη, δι' ὧν διήρχοντο αἱ Κάσπαι πύλαι, στενωπὸς μήκους 8 σταθίων (Ἡρόδ. Α, 202. — Στράβ. — Πτολμ. — Ἀρριαν. Γ, 29. — Διον. Περικλ. 21. 53).

Κασσάνδρα, καὶ Ἀλεξάνδρα λεγομένη, ἡ καλλίστη τῶν θυγατέρων τοῦ Πριάμου (Ὀμ. Ἰλ. Ν, 365), ἐπὶ τῆς ἀλώσεως τῆς Τρωάδος καταφυγούσα εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ἡρπάγη ἐκεῖθεν ὑπὸ Αἴαντος τοῦ Οὔλεως. Σωθεῖσα δ' ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἐκομίσθη εἰς Μυκήνας, καὶ ἐφρονεῖτο ὑπὸ τῆς Κλυταίμνης τρας ὅτε ὁ Αἰγισθος ἐθανάτωσε τὸν Ἀγαμέμνονα (Ὀδ. Α, 421). Οἱ μετ' Ὀμηρον ἐμύθευον ὅτι ὁ Ἀπόλλων τῇ ἔδωκε τὴν μαντικὴν χάριν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀντέστη εἰς αὐτὸν, τὴν κατεδίκαζε νὰ μὴ πιστεύονται αἱ μαντεῖαι τῆς, δι' ὃ καὶ, ὅτε ἐπὶ τῆς ἐλεύσεως τῆς Ἑλένης,

καὶ μετὰ ταῦτα ἐπὶ τῆς πολιορκίας, προέλεγε τὰς ἀπειλούσας συμφορὰς, κατεγγελάτο ὡς παραφρονοῦσα. Ἐπὶ τοῦ πολέμου δύο τὴν ἐξήγησαν εἰς γάμον, ὁ Ὀθρυονεύς ἐκ Καθησοῦ (Πλ. Ν. 363), καὶ, κατὰ Βιργίλιον (Αἰ. II, 341), Κόροιβος ὁ υἱὸς τοῦ Μύθδονος, ἐπικούροι τοῦ πατρὸς τῆς ἐλθόντες· ἀλλ' ἀμφοτέροι ἐφρονεῦθον εἰς τὰς μάχας. Ἐν Ἀρύκλαις ὑπῆρχαν ἄγαλμα τῆς Κασσάνδρας, καὶ ἐπίσης, ὡς καὶ καὶς αὐτῆς, ἐν Λεύκτροις τῆς Λακωνίας· ὁ δὲ τάφος αὐτῆς ἦν ἐν Μυκήναις ἢ ἐν Ἀρύκλαις.

Κασσάνδρεια, πόλις τῆς Μακεδονίας, ἢ πρὶν Ποτίδαια (Ἰδ.), ἥτις ὑπὸ Φιλίππου κατεστραφείσα, ἀνωικοδομήθη καὶ μετωνομάσθη ὑπὸ Κασσάνδρου (Διόδ. — Στρεβ. — Παισ. — Στρεβ. Βυζ.). Νῦν Κασσάνδρα.

Κάσσανδρος, υἱὸς τοῦ Ἀντιπάτρου, ἀνὴρ χαρακτηρὸς βιαίου καὶ φιλοδόξου. Γεννηθεὶς τῷ 355 π. Χ., ἔμεινεν ἐν Μακεδονίᾳ μετὰ τοῦ πατρὸς του ὅτε ὁ Ἀλέξανδρος ἐξαστράτευσεν εἰς Περσίαν. Ἐπέμψθη δὲ τῷ 323 εἰς Βαβυλῶνα, ἵνα ὑπερασπισθῇ παρὰ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τὸν πατέρα του διακληθέντα. Ἀλλ' ἡ παρρησία καὶ προπέτεια αὐτοῦ δυσηρέστησε (Πλούτ. Ἀλέξ. ΟΔ). Μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ κατακτητοῦ, ἔγινε χιλιάρχος τοῦ Ἀντιγόνου· ἀλλὰ διενεχθεὶς πρὸς αὐτόν, ἐπέστρεψε τῷ 319 εἰς Μακεδονίαν, ἵνα διεκδικήσῃ τὴν διαδοχὴν τῆς ἐπιτροπείας τοῦ κράτους, ἣν ὁ θνήσκων πατὴρ του εἶχεν ἀναθέσει εἰς τὸν γηραιὸν Πολυσπέρχοντα. Τὸν ἐδοχέησε δ' εἰς τοῦτο καὶ αὐτὸς ὁ Ἀντίγονος, καὶ ταχέως ὁ Κάσσανδρος, στερεωθεὶς ἐν Ἑλλάδι (Πλούτ. Φωκ. ΛΑ), ἔλαβε τῷ 318 παρὰ τῆς βασιλείσης Εὐρυδίκης καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἐπιτρόπου. Ἀλλ' ὁ Πολυσπέρχων, συνδεθεὶς μετὰ τῆς Ὀλυμπιάδος τῷ 317, ὑπερίσχυσε τῆς Εὐρυδίκης καὶ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Φιλίππου Ἀρριδαίου, ἀμφοτέρων δολοφονηθέντων. Τότε δ' αἰφνης ἐπανελθὼν ἐξ Ἑλλάδος ὁ Κάσσανδρος, ἐδελέασε τοὺς στρατιώτας τοῦ Πολυσπέρχοντος, καὶ συλλαβὼν

τὴν Ὀλυμπιάδα, τὴν Ῥωξάνην σύζυγον τοῦ Ἀλεξάνδρου, μετὰ τοῦ μικροῦ αὐτῆς υἱοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ Θεσσαλονίκην, τὴν ἀδελφὴν τοῦ κατακτητοῦ, ἐθανάτωσε τῷ 316 τὴν Ὀλυμπιάδα, καθεῖρξε τὴν μητέρα μετὰ τοῦ τέκνου, καὶ ἐνυμφεῖθαι τὴν Θεσσαλονίκην (Διόδ. ΙΘ, 49). Ἐπανελθὼν δ' ἔπειτα εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀνήγειρε τὰς Θήβας ἐκ τῶν ἐρείπων τῶν, καὶ εἰς τὴν ἐπάνοδόν του εἰς Μακεδονίαν συνεδέθη μετὰ πολλῶν στρατηγῶν κατὰ τοῦ Ἀντιγόνου. Τῷ δὲ 311, μετ' ἀποκτάσασιν τῆς εἰρήνης, ὁ ἐπίτροπος οὗτος τὸν διαδόχον τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐθανάτωσε τὸν υἱὸν αὐτοῦ μετὰ τῆς μητρὸς του (Διόδ. ΙΘ, 105. Κ. 26), καὶ τὸν Πολυσπέρχοντα, ὅστις ἐπροστάτευε τὸν μόνον ἐναπολειπόμενον ἐκείνου υἱόν, τὸν Ἡρακλῆν, ἔπεισε (τῷ 309) νὰ φονεύσῃ καὶ αὐτόν. Ἐκτοτε, εἰ καὶ ἀντετάχθησεν, ἀλλὰ ματαιῶς, κατ' αὐτοῦ (τῷ 308 καὶ 307) ὁ Πτολεμαῖος ἐξ Αἰγύπτου καὶ Δημήτριος ὁ πολιορκητὴς (Διόδ. Κ, 37), ἔμεινεν ὁ Κάσσανδρος κύριος τῆς Μακεδονίας, καὶ δὲν ἀνηγορεύθη μὲν βασιλεὺς, ἀλλὰ δὲν ἀπέκρουε τὸν τίτλον ὅτε τῷ ἐδίδοτο (Πλούτ. Δημ. ΙΗ). Κατὰ τὰ ἔτη 305 καὶ 304 ἀπεπειράθη αὐθις νὰ κυριεύσῃ τὴν Ἑλλάδα, ἀλλ' εὗρεν ἰσχυρὸν ἀντίπαλον τὸν υἱὸν τοῦ Ἀντιγόνου Δημήτριον (τὸν Πολιορκητὴν)· δι' ὃ συνεμάχησε μετὰ τοῦ Λυσιμάχου, Πτολεμαίου καὶ Σιλεῦκου, καὶ ἐν Ἰψῷ ἐνίκησε καὶ ἐφόνευσεν τὸν Ἀντίγονον τῷ 301, καὶ διανείμας τὸ κράτος αὐτοῦ, εἰς τὸν ἴδιον ἀδελφόν Πλείσταρχον ἔδωκε τὴν Κιλικίαν, αὐτὸς δὲ ἤρξεν ἐπὶ τῆς Μακεδονίας μέχρι τοῦ θανάτου του, συμβάντος τῷ 296 (Διόδ. Κ, 112. — Πλούτ. Δημ. ΛΑ).

Κασσιόδωρος, ὁ εἰς τὴν Λατινικὴν τὸν Ἰώσηπον μεταφράσας, τῇ στ' μ. Χ. ἐκτονταετηρίδι.

Κασσιόπεια καὶ Κασσιόπη καὶ Κασσιόπεια, σύζυγος τοῦ Κηφείως ἐν Αἰθιοπία, μητὴρ τῆς Ἀνδρομέδας. Ἐπώνυμος αὐτῆς ἦν εἰς ἀπειρισμὸς (Ἰδ.).

Κασσιτερίδες νήσοι, αἱ Βρετανικαί, ἐξ ὧν οἱ Φοίνικες ἐλάμβανον κασσίτερον καὶ μύλυθρον. Μετὰ ταῦτα τὸ ὄνομα περιεστάλη εἰς μικρόν τι σύστημα τῶν νήσων ἐκείνων (Ἡρδ. Γ, 115. — Στρβ. Β, 120. Γ, 125. — Μελ. Γ, 6, 2).

Κασσιφόνη, θυγάτηρ τῆς Κίρκης καὶ τοῦ Ὀδυσσεύς, ἥτις καθ' ἓνα μῦθον ἐνομφεύθη καὶ ἐφόνευσε τὸν Τηλέμαχον (Τζέτζ. εἰς Δουκρ. 798, 808).

Κασσιώτις, ἐπαρχία τῆς Συρίας, ἄλλη τῆς Αἰγυπτιακῆς Κασσιώτιδος (Στρβ.).

Κάσσυμα, τὸ πέλμα, τὸ δέρμα τῶν ὑποδημάτων, ἐφ' οὗ βαίνει ὁ ποῦς, ἐνίοτε καὶ διπλοῦν καὶ τριπλοῦν.

Κασσωπαῖοι, λαὸς Θεσπρωτῶν ἐν Ἠπείρῳ. Εἶχε κυριωτέρας πόλεις τὴν Ἑλλάτριν, Πανδοσίαν, Βιτίαν, καὶ Βούχστον. Φίλιππος ὁ Μακεδὼν τρεῖς ἐξ αὐτῶν ὑπέταξεν εἰς τὸν βασιλεῖα τῶν Μακεδονῶν Ἀλέξανδρον, καὶ τότε φαίνεται ὅτι ἰδρῶθη καὶ ἄλλη πόλις Κασσωπία ἢ Κασσώπη (Διόδ. ΙΘ, 88. — Στρβ. Ζ, 326), εἰς τὰ νοτιοδυτικὰ τῆς Χαονίας, ἀρκτικῶς τοῦ Βουθρωτοῦ, μετὰ λιμένος, ἀνῆλκτος τοῖς ἀντιπέραν Κερκυραίοις, ὅθεν ἦν ὁ συνήθης διάπλους ἐξ Ἑλλάδος εἰς Ἰταλίαν (Στρβ.). Νῦν Ἀγίος.

Κασσώπη, πόλις τῆς Κερκύρας μετὰ λιμένος (Πτλμ.). Νῦν Κάσσωπον.

Κασσωτῆς, νύμφη ἐν τῷ Παρνασσῷ, καθ' ἣν ὠνομάσθη καὶ κρήνη ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος (Παυσ. Ι, 22).

Καστάβαλα (τὰ), πόλις παρὰ τὰ ὄρη τῆς Καππαδοκίας (Στρβ.).

Κασταλέα, πηγή ἐν Δελφοῖς ἱερὰ τῷ Ἀπόλλωνι καὶ ταῖς Μούσαις, ὑπὸ τὸν βράχον τῆς Ταμπίας πηγάζουσα, καὶ εἰς ἣν ἑλθόντες ἢ ἐξ ἥς ἔπινον πρὸς ἀγνισμόν οἱ

τὸ μαντεῖον ἐπισκεπτόμενοι πρὶν ἢ εἰσελθῶσιν εἰς τὸν ναόν.

Καστιάνειρα, γυνὴ τοῦ Πριάμου, ἐξόχου ὠραιότητος, μήτηρ τοῦ Γεργυθίανος (Ὀμ. Ἰλ. Θ, 305).

Κάστulon καὶ Κασταλῶν, πόλις τῆς Ταρρακωνίας ἐν Ἰσπανίᾳ, ἀποικία τῶν ἐξ Ἑλλάδος Φωκίων (Στρβ. Γ).

Καστυλὸν πεδίον, ἐν τῇ Λυδίᾳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐνθα συνήρχοντο συνήθως τὰ Περσικὰ στρατεύματα τῆς κάτω Ἀσίας (Ξενφ. Ἀνθ. Α, 1). Ἐπ' αὐτοῦ ἦν καὶ ἡ πόλις Κάστωλος (Ξενφ. Ἑλλ. Α, 4, 3).

Κάστωρ, ἰδ. Διόσκουροι.

Καταβαθμός, κοιλάς καὶ χωρίον μετὰ τὸ Αἰγύπτου καὶ Κυρηναϊκῆς. Πρὸς Α. δ' αὐτοῦ, καὶ ἕτερον καλούμενον μικρὸς Καταβαθμός (Στρβ. Ζ, 791).

Καταβαυκαλήσεις, βαυκαλήματα, τὰ ἄσματα δι' ὧν ἀπεκοίμιζον τὰ βρέφη, (τὰ νανουρίσματα).

Κατάβητα (ἡ), ποταμὸς τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, κατὰ τὴν Βεγγάλην (Πτλμ.).

Κατάβλημα, 1) εἰς τὰ θέατρα παραπετάσμα ἄνωθεν κρεμάμενον, ἵνα ὀρίζη τὴν σκηνὴν πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἀποκρύπτῃ τὰ μηχανήματα τοῦ ὀρόφου. — 2) Εἰς τὰ πλοῖα σκέπη τεταμένη ὑπὲρ τὸ κατάστρωμα ἵνα προφυλάττῃ ἀπὸ τοῦ ἡλίου.

Κάταγμα, ἡ τολότη ἐξεσμένου ἐρίου.

Καταγραφὴ, ἡ ἐκ πηλαγίου, ση pro fil, ζωγραφία.

Καταγώγιον, ὡς καὶ πανδοχεῖον ἢ πανδοχεῖον καὶ κατάλυσις, τὸ ξενοδοχεῖον, σπάνιον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, διότι ὁ ξένος κατέλυε συνήθως παρὰ τῷ φίλῳ ἢ ξένῳ αὐτοῦ. Τοιοῦτα ἤγειραν οἱ Σπαρτιάται εἰς τὴν θέσιν τῆς κατεδαφισθείσης πόλεως τῶν Πλαταιῶν (Θουκ. Γ, 68).

Κατάδουπα (τὰ), ὁ παρὰ τῇ Σύνῃ νοτίως τῆς νήσου Ἑλεφαντίνης, κατὰ τὰ σύνορα τῆς Αἰγύπτου καὶ Αἰθιοπίας ῥέων

καταρράκτης τοῦ Νεΐλου, ὁ καὶ μικρὸς καταρράκτης λεγόμενος (Ἡρδ. Β, 17.—Στρεβ.). Ὑπῆρχε δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἡ δόξα ὅτι ὁ δούπος αὐτοῦ ἀπεκώφαινε διόλου τοὺς περισίκους.

Καταιβάτης, ἐπίθετον ὑφ' ὃ ὁ Ζεὺς εἶχεν ἐν Ὀλυμπίᾳ βωμόν (Παυσ. Ε, 14).

Καταιόνιον, ἀκρωτήριον τῆς ἐν Ἀφρικῇ Μαρμαρικῆς (Πτλμ.).

Καταῦτυξ, ἀπλή περικεφαλαία «ἄφαλος καὶ ἄλοφος» ἐκ δέρματος (Ὀμ. Ἰλ. Κ, 258).

Ἐξ ἀγάλ. γυλκοῦ.

Κατακλησία ἡ κατάκλητος ἐκκλησία, ἰδ. Ἐκκλησία.

Κατάλογος, Ἐκκατάλογος στρατεύειν ἦν τὸ καθῆκον τῶν στρατηγῶν, εἰς οὓς ἀντιθετο ἐκστρατεία. Περιεῖχε δ' ὁ κατάλογος πάντας τοὺς ἐν στρατεύσει ἡλικία πολίτας, πλὴν τῆς τελευταίας τάξεως, τῆς τῶν θητῶν, ἀποκλησιόμενων τῆς τιμῆς ταύτης, καὶ μόνον ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ προμαχοῦντων τῆς πατρίδος, καὶ πλὴν τῶν προεκστρατεύσαντων ὅσον ἐνεδέχετο (Λυσ. ὑσ. στρατιώτ. δ'). Ἀλλ' ἡ διάταξις αὕτη ἦν, κατὰ τοὺς κωμικοὺς κἂν (Ἀριστοφ. Εἰρ. 1178. Ἰππ. 1382), πολλάκις καταχρήσεων ἀφορμή.

Κατάλυσις τοῦ δήμου, ἐν Ἀθήναις καὶ ἀπόπειρα ἢ ἀποδεδειγμένη πρόθεσις ἀνατροπῆς τοῦ πολιτεύματος ἢ ἐπιβολῆς εἰς τυραννίδα κατεδιώκετο ὡς ἐγκλημα διὰ γραφῆς ἢ εἰσαγγελίας. Καὶ τὴν μὲν ἡγεμονίαν τοῦ δικαστηρίου εἶχον οἱ Θεσμοθέται, ἡ δὲ ποινὴ ἦν βεβαίως θάνατος, ἀφ' οὗ εἰς ἕκαστον ἐπετρέπετο νὰ φονεύσῃ τὸν φωραθέντα.

Κατάνη, ἀρχαία πόλις εἰς τὴν Ἀ. παραλίαν τῆς Σικελίας, εἰς τῆς Αἴτνης τοὺς πρόποδας ἰδρύθη τῷ 729 ἢ 730 π. Χ. ὑπὸ Χαλκιδέων ἐκ Νάξου. Τῷ 476 ὁ Ἰέρων ἐκ Συρακουσῶν, μεταθεὶς τοὺς πολίτας αὐτῆς εἰς Λεοντίνους, κατέφικεν εἰς αὐτὴν 10,000 Συρακουσίους καὶ Πελοποννησίους, Αἴτναν με-

τονομάσας αὐτήν. Μετὰ τὸν θάνατον δ' αὐτοῦ ἐπανῆλθον αὐτοὶ καὶ ἐπανάφερον τὸ πρῶτον ὄνομα· ἀλλ' ὑπὸ Διονυσίου, καὶ εἰτα ὑπὸ Ἀγαθοκλέους ἡτήθησαν πάλιν, καὶ ἐπὶ τῷ α'. φοινικικοῦ πολέμου ὑπέκυψαν εἰς τὴν Ρώμην (Λιν. XXVII, 8). Εἰ δὲ καὶ ὑπὸ τῶν ἡφαιστειῶν ἐκρήξων πολλάκις ἐνοχλομένη, ἐξηκολούθει ἀνθοῦσα, καὶ μάλιστα ἐπὶ Αὐγούστου, ὅτε ἐδέχθη ἀποικίαν ἀπομάχων, καὶ ὁ Στράβων λέγει αὐτὴν (ΣΤ, 268. 272) μετὰ τῆς Μεσσηνίας, τὴν πολυανθρωποτέρην πόλιν τῆς Σικελίας.

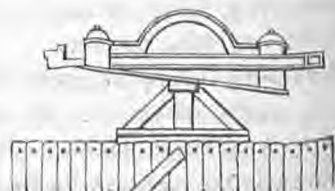
Καταονία, ἰδ. Καπαδοκία.

Καταπειρατῆρ ἡ βολίς ἢ κατὰ τὴν (κ. σκανδάλη), τὸ βάρος τὸ ἐκ τῶν πλοίων ριπτόμενον εἰς τὴν θάλασσαν πρὸς

ἐξηγίαισιν τοῦ πυθμένος. Εἰς τὸ ἀνωτέρω σχῆμα, ληφθὲν ἐξ ἀναγλύφου ἐν τῷ Βρ. Μουσείῳ, φαίνεται κρεμάμενος ἐκ τῆς πρῆρας.

Καταπέλτης, πολιορκητικὴ μηχανὴ δι' ἧς ἐσφενδονίζοντο μεγάλα ἀκόντια ὅτε καὶ ἐλέγοντο καταπέλται ὀξυβελεῖς, ἢ μεγάλοι ὄγκοι λίθων, ταλαντιαῖοι ἢ καὶ τριτάλαντοι.

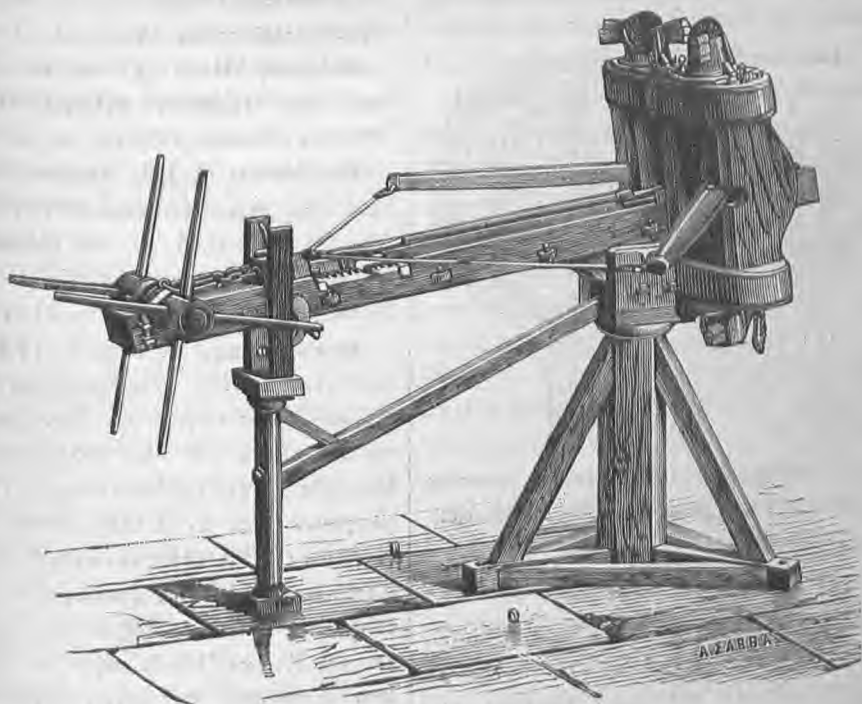
Ἀνάγλυφον στήλης Τραϊανοῦ ἐν Ῥώμῃ.

ἐπιλεγόμενοι τότε καταπέλται, πετροβόλοι ἢ λιθοβόλοι (Διόδ. ΙΓ, 21. Κ, 48. 83. 86. ΚΑ, 4.—Προκόπ. Γοτθ. Α, 21. 23). Ὁ μηχανισ-

αὐτῶν ὑπ' οὐδενὸς περιγράφεται. Οἱ δὲ ὑπηρετοῦντες αὐτοῖς ἐλέγοντο Ἀφῆται.

Καταρράκτης, 1) ποταμὸς τῆς Φρυ-

τοῦ ὀπλισμοῦ ἦν ἴδιος βαρβάρους ἔθνεσι, Πέρσαις, Πάρθοις, Σαρμάταις (Tac. I, 79.—Liv. XXXVII, 40.—Prop. III, 12, 12).—2) Νᾶϋς

Καταρράκτης

γίας, πηγάζων παρὰ τῷ Μαρσῷ καὶ τῇ πόλει τῶν Κελαινῶν (Ἡρδ. Ζ, 26). Ἴσως ὁ αὐτὸς τῷ Μαρσῷ. — 2) Ποταμὸς τῆς Παμφυλίας (Στράβ.). — 3) Μέγας καὶ μικρὸς Κ. οἱ δύο καταρράκται τοῦ Νείλου κατὰ τὰ σύνορα τῆς Αἰγύπτου καὶ Αἰθιοπίας.

Κατάστασις, ἐν Ἀθήναις χρηματικὴ ποσότης διδομένη ὑπὸ τοῦ δημοσίου εἰς ἑκαστον ἱππέα πρὸς ὀπλισμὸν του, ἀποδιδομένη δ' ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ τέλος τῆς ὑπηρεσίας (Φώτ. 142. — Ἀρποκρ. 164).

Κατάστρωμα, ὡς καὶ νῦν, τὸ ἐπίπεδον σανίδωμα τῶν μειζόνων πλοίων.

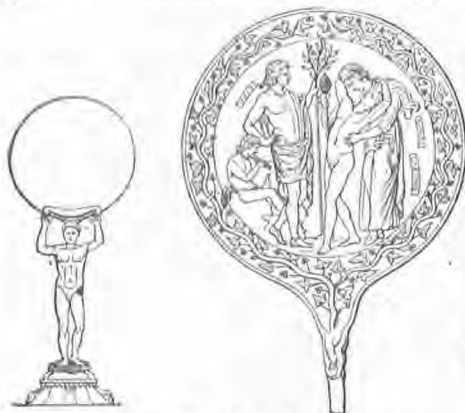
Κατάφρακτος, 1) στρατιώτης ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, καὶ ἂν ἱππεύς, καὶ αὐτοῦ τοῦ ἵππου συμπεριλαμβανομένου, τεθωρακισμένος διὰ λεπιδωτοῦ ἀμυντικοῦ ὀπλισμοῦ. (Ἡλιδό. Αἰθιοπ. Θ, 15). Ὁ τρόπος οὗτος

κατάφρακτος, ἢ κατάστρωμα ἔχουσα, ἄφρακτος δ' ἡ ἄνευ αὐτοῦ.

Κατόαροι, ἔθνος Σκυθικὸν ἀγνώστου διαμονῆς (Ἡρδ. Δ, 6).

Κάτοπτρον, καὶ ἔνοπτρον, κατεπνεύζετο ἐκ μίγματος λαμπρῶν μετάλλων, χαλκοῦ καὶ κασιτέρου εἶτα δὲ καὶ ἀργύρου,

ὡς στερεωτέρου. Συνήθως ἦσαν τὰ κάτοπτρα μικρὰ καὶ στρογγύλα ἢ ὠσειδῆ, μετὰ λαβί-

δος ἐξ ἧς ἐκρατοῦντο. Πολλὰ δ' ἐξ αὐτῶν ἀπαντῶνται κατὰ κράτος διὰ τῆς τέχνης, καὶ ἡ μὲν λαβὶς ἐστὶ πολλὰκις ἀγαλμάτιον, ἐνίοτε μάλιστα τῆς Ἀφροδίτης, ἢ δὲ ὀπίσω στρογγύλῃ ἐπιφάνειᾳ ἔχει συνεχῶς ἐγκεχαραγμένα ὡς ἀνάγλυφα ὠραῖα συμπλέγματα. Κατεσκευάζοντο δὲ καὶ μεῖζονα τετραγωνικὰ κάτοπτρα, ἃ ἡ δούλη ἐκράτει πρὸ τῆς δεσποίνης τῆς.

Κατρεὺς, υἱὸς τοῦ Μίνως καὶ τῆς Κρήτης, πατήρ τοῦ Ἀλθαϊμένους (Ἀπλλδ. Γ, 2, 1).

Καυὴ, πόλις τῆς Μυσίας ἐν τῇ Μιερᾷ Ἀσίᾳ (Ἐνφ. Ἑλλ. Δ, 1, 20).

Καύκασα, ὄρυς τις τῆς νήσου Χίου (Ἡρδ. Ε, 33), ἢ νησιδίων τι παρὰ τῇ Χίῳ.

Καύκασος, σειρὰ ὄρεων ἐν τῇ Ἀσίᾳ, μεταξὺ Εὐξείνου Πόντου καὶ Κασπίας θαλάσσης, συνεχόμενη μετὰ τοῦ Ταύρου. Σκυθιστὶ ἡ λέξις ἐδήλου τὴν χιονοσκεπῆ κορυ-

φήν (Plin. VI, 19). Εἰς αὐτὸν ἐμυθεύοντο προσδεθείς ὑπὸ τοῦ Διὸς ὁ Προμηθεὺς (ἱδ.) καὶ εἶτα ἐλευθερωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Οἱ δὲ Μακεδόνες οὕτως ὠνόμαζον τὸν Πάριον (Ἀρρ. Ἀνθ. Ἀλ. Ε, 5, 3).

Καύκη, πόλις τῆς γεννήσεως τοῦ αὐτοκράτορος Θεοδοσίου ἐν τῇ Ταρρακωνικῇ τῇ Ἰσπανίᾳ (Ἀππιαν.).

Καύκων, 1) Υἱὸς Λυκάονος, τοῦ βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, κεραυνωθείς ὑπὸ τοῦ Διὸς (Ἀπλλδ. Β, 8, 1). — 2) Ποταμὸς τῆς Ἡλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, εἰσβάλλων εἰς τὸν Γεωθεῖαν (Στράβ.).

Καύκωνες, λέγονται ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. Κ, 429), μετὰ τῶν Λελέγων καὶ Πελασγῶν, ἐπικούροι τῶν Τρώων. Ἐν δὲ τῷ Καταλόγῳ (Ἰλ. Β) ἐλλείπουσι, δι' ἣν ἐξελήφθη ὅτι περιλαμβάνονται μετὰ τῶν Παφλαγόνων. Καὶ ἐν Ἑλλάδι μνημονεύονται Καύκωνες, Ἀρκάδες τὴν καταγωγὴν, κατὰ Στράβωνα (Η, 345), διαιρούμενοι εἰς δύο φυλάς, καὶ ἐγκαταστάντες εἰς τὴν Ἀρκαδίαν καὶ τὴν Κεῖλην Ἡλίδα παρὰ τὸν Ἀλφειόν. ὅθεν ἐξετάθησαν καὶ μέχρις Ἀχαιῶν. Ἐν τῇ Τριφυλίᾳ δὲ τοὺς ἐξέβηλον οἱ Μινυαῖοι (Ὀμ. Ὀδ. Γ, 366. Ἡρδ. Δ, 148).

Καύλαρις, ποταμὸς τῆς Καρίας, ῥέων παρὰ τὴν πόλιν Σίνδα.

Καυλικὸς, σκόπελός τις κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουναβέως (Ἀπλλδ. Ρδδ. Α, 324).

Καυλωνία, καὶ Αὐλωνία, Ἑλληνικὴ Ἀχαικὴ ἀποικία εἰς τὴν Βρεττανίαν τῇ Κάτω Ἰταλίᾳ. Ἐπὶ Στράβωνος ἦν ἤδη ἐν ἐρείπειοις· εἶτα δ' ὠνομάσθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Κάστρον Βέτριον (Θουκ. Ζ, 25. — Πολύβ. Στράβ.).

Καῦνος, πόλις Ν. τῆς Καρίας, μετὰ λιμένος καὶ ἀκροπόλεως. Τὰ ξηρὰ σὺνὰ τῇ ἦσαν γνωστὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα Καυναῖα. Πατρὶς τοῦ ζωγράφου Πρωτογένους (Ἡρδ. Α, 136. — Θουκ. Α, 116. — Στράβ. ΙΔ, 651).

Καυσία, μακεδονικὸν κάλυμμα τῆς

κεφαλῆς, ἔχον πλάτυν τὸν γύρον, κατὰ τοῦ ἡλίου. Τὸ ἔφερον καὶ οἱ βασιλεῖς, μετὰ τῶν ἡγεμονικῶν συμβόλων ἐπ' αὐτοῦ, ὅτε καὶ ἐκαλεῖτο καυσία διασηματοφόρος καὶ καυσία δίμητρος (Ἰδ. 'Εσθῆς).

Καύστριος, ἀρχαῖος ἥρως, κατὰ τινὰς υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τῆς Πενθεσιλείας, βωμὸν ἔχων παρὰ τῷ ποταμῷ Καύστρῳ ἐν Ἰωνίᾳ (Στρεβ. ΙΔ).

Κάυστρος, καὶ Καύστριος, ποταμὸς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Τμώλου, καὶ διαρρέων τὴν Λυδίαν καὶ τὴν Ἰωνίαν, ἰδίως τὸ εὐφορὸν Καύστρου πεδίον ('Αρρ. Ε, 6, 4), ἐκβάλλει παρὰ τῇ Ἐφέσῳ. Τὸ βόρειον μέρος τοῦ πεδίου ὑποτίθεται ὅν ὁ Ἀσιος λειμῶν τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. Β, 461), καὶ σήμερον φοιτῶμενον ὑπὸ πολλῶν ἔθνων γεράνων καὶ κύκνων.

Καύστρου πεδίον, πόλις ἐπίσημος τῆς Φρυγίας (Ξενφ. Ἀνθ. Α, 2, 11) ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Σαλαγασσοῦ, ἴσως ἢ εἴτα Κέστρος λεγομένη.

Καυτήρ, τὸ πεπυρακτωμένον σίδηρον δι' οὗ ἔστρεφον τὴν κόμην εἰς ἰούλους, ὡς καὶ τὸ εἰς χρῆσιν τῶν ζωγράφων διὰ τὴν ἐγ-

καυστικῇ, προσέτι δι' οὗ ἐκαυτηρίαζον τὰς πληγὰς, ἢ γράμματα ἢ γνωρίσματα εἰς τὰ σώματα τῶν ζώων. Τοιοῦτο εὗρέθη εἰς οἶκον χειρουργοῦ ἐν Πομπηίᾳ.

Κάφαυρος, υἱὸς τοῦ Ἀμφιθέμιδος καὶ τῆς Τριτωνίδος, φονεύσας τὸν Ἀργοναύτην Κάνθον, ὅστις ἠθέλησε νὰ τῷ ἀρπάσῃ τὸ ποίμνιον τοῦ ('Απλλν. Ῥόδ. Δ, 1490).

Καφηρεὺς, (ἰωρ. Καφαρεὺς), τὸ νότιον ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας, ἐπικινδυνὸν εἰς τοὺς ναυτιλλομένους ('Ηρδ. Α, 7.—Εὐρυπ. Τρωάδ. 90). Οἱ Ἑνετοὶ διέστρεψαν τὸ ὄνομα εἰς Κάβο δ' Ὀρο.

Καφέρα, θυγάτηρ τοῦ ὈκEANΟΥ, τρὸς λεγομένη τοῦ Ποσειδῶνος (Διόδ. Ε 55).

Καφύαι καὶ **Καφύα**, ἐπίσημος πόλις τῆς Ἀρκαδίας, μετὰ τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ Φεγεοῦ. Εἰς κοιλάδα πλησίον αὐτῆς ἐδείκνυτο ἀρχαία πλάτανος, ἣν ἐπιστεύετο φυτεύσας ὁ Μενέλαος ὅτε ἀπῆρχετο εἰς Τροίαν (Παυσ. Η, 22.—Πολύβ.).

Καψυδρώτιον, κατὰ μὲν 'Ηούχιον, «εἶδος χιτωνίσκου», ἀλλὰ κατὰ Πολυδεύκην (Ζ, 71), ὀρθότερον, ὡς φαίνεται, ὕψασμα πρὸς ἀπόμαξιν τοῦ ἰδρώτος ὡς τὸ ἡμέτερον μανδύλιον. Ἀγαλμάτι ἐν Ῥώμῃ, αὐτοκρατορίσσης, ὡς φαίνεται, ἔχει τοιοῦτο εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα.

Κεάδας ἢ **Καιάδας** (καὶ **Καιάτας**, **Καιέτας**), ἐκ τοῦ κεῖζω=διασχίζω ('Ομ. Ἰλ. Ε, 132. Η, 250. Π, 412), ἢ ἐκ τοῦ «Καίατα, ὀρύγματα» ('Ηούχ.), χάσμα ἐν τῷ Ταυγέτῳ παρὰ τῇ Σπάρτῃ Δ, 600' βαθύ, εἰς δ' ἔρριπτον τὰ πτώματα τῶν κακούργων, καὶ ζώντας αὐτοὺς, ἔρριψαν δὲ καὶ τὸν Ἀριστομένην (Θουκ. Α, 134.—Παυσ. Δ, 18, 5).

Κέδης, Θηβαῖος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, εἰς τὸν θάνατόν του παρευρεθείς (Σωκ. Ἀπομν. Α, 2, 48. Γ, 111, 17.—Πλάτ. Φδ.) ἔγραψε καὶ φιλοσοφικοὺς διαλόγους, ὑπὸ τοὺς τίτλους Πέναις, Ἐβδόμη, Φρύνιχος, ἐξ ὧν μόνος ὁ πρῶτος διατηρεῖται, ὑπὸ πρεσβύτου εἰς νέους ἐξηγουμένη εἰκὼν ἀλληγορικὴ τοῦ βίου καὶ τῆς καταστάσεως τῆς ψυχῆς πρὶν ἢ μετὰ τοῦ σώματος ἐνωθῇ. Τείνει δὲ εἰς τὸ ν' ἀποδείξῃ ὅτι μόνον ἡ τοῦ πνεύματος καλλιέργεια καὶ ἡ ἀρετὴ φέρουσιν εἰς τὴν εὐτυχίαν. Τὸ ἔργον ἐστὶ κατὰ σωκρατικὰς ἀρχάς, ἀλλ' ἀμφιβάλλεται ἢ γνησιότης αὐτοῦ, καὶ ὑπὸ τινων ἀποδίδεται εἰς ὁμώνυμόν τινα Κυζικηνὸν στωϊκὸν τῆς 6' ἑκατονταετηρίδος.

Κεδρήν, 1) πατὴρ τῆς Ἀστερόπης

καὶ Οἰνός ἐκ Φρυγίας, ὅς ἐνυμφεύθησαν οἱ υἱοὶ τοῦ Πριάμου Λίσσακος καὶ Πάρις ('Απλλδ. Γ, 12, 5). — 2) Πόλις Αἰολικὴ ἐν τῇ Τρωάδι (Ξενφ. — Δμσλ.). — 3) Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας ('Απλλδ.).

Κεβριόνης, ἴδ. Πριάμος.

Κέγλουσα, νύμφη τις, μήτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος (Παυσ. Β, 12).

Κέγχρεια, ἡ Κερχνεία, κρήνη πρὸς τῇ Λέρνῃ ἐν Ἀργολίδι (Αἰσχλ. Προμ. 681).

Κεγχρεαὶ καὶ Κεγχρεαί, 1) χωρίον καὶ λιμὴν τῆς Κορινθίας ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, 2) ὄρος ΒΑ τῆς τῆς Κορίνθου (Θουκ. Η, 20). — 2) Ὅρος ἐν Ἀργολίδι παρὰ τῷ ἔλει τῆς Λέρνης (Θουκ. Ε, 83. — Στρβ. Η, 376). Ἐν Αἰσχλ. (Προμ. 676) Κερχνεία.

Κεγχρείας, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Πειρήνης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀχελώου, εἰς τὴν θήραν ἐξ ἀπροσεξίας τοξευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος. Κατ' αὐτὸν ὠνομάσθη ὁ λιμὴν τῶν Κεγχρεῶν (Παυσ. Β, 2, 3).

Κέγχρις, μία τῶν 9 θυγατέρων τοῦ Πιέρου, αἵτινες ἐρίσασαι πρὸς τὰς Μούσας μετεμορφώθησαν ὑπ' αὐτῶν εἰς πτηνὰ ('Αντ. Κοδ. 9).

Κεδρέαι, ἡ Κεδρεῖαι, πολίχνη τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Κεραμικοῦ κόλπου (Ξενφ. Ἑλλ. Β, 1, 15. — Στφ. Βυζ.).

Κεδρεῖον ἔλαιον, τὸ τῆς κέδρου, καὶ κεδρέλαιον, δι' οὗ οἱ Ῥωμαῖοι ἐπροφύλαττον τὰ βιβλία ἀπὸ τὰς βότρυδας.

Κειριάδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Ἰπποθωντίδος φυλῆς ('Ησχ. — Στεφ. Βυζ.).

Κεκροπεία, ἀρχαία ἐπωνυμία τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηναίων, ὡς ὑπὸ τοῦ Κέκροπος τὸ πρῶτον καταλήλως ὀχυρωθείσης (Στρβ.).

Κέκροψ, 1) ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, υἱὸς τῆς Γῆς, ὡς δρακοντόπους παριστάμενος εἰς ἔμβλημα τῆς αὐτοχθονίας του, καὶ ἰδρύσας τὰς Ἀθήνας εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, ἣτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Κεκροπεία. Παρὰ μεταγενεστέροις δὲ (Εὐσέβ. — Τάετ. — Σουῖδ.) ἦν Αἰγύπτιος, προελθὼν ἐκ Σαί-

δος, ἐν ᾧ ἐξ ἐναντίας ἡ Σαῖς μᾶλλον φαίνεται ἐξ Ἀθηναίων ἀποικίαν δεχθεῖσα. Διήροισι δὲ τὸν λαὸν τῆς Ἀττικῆς εἰς 4 φυλάς, καὶ εἰσήγαγε τὰ πρῶτα σπέρματα τοῦ πολιτισμοῦ, καὶ τὴν λατρείαν τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς. Ἐπὶ τῆς βασιλείας του ἦρσαν ὁ Ποσειδῶν καὶ ἡ Ἀθηνᾶ περὶ τῆς κυριαρχίας ἐπὶ τῆς χώρας καὶ ὁ μὲν Ποσειδῶν ἐτύχε διὰ τῆς τριαίνης του τὸν βράχον τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ἀνέβλυσεν πηγὴν, ἡ δ' Ἀθηνᾶ τὴν ἐλαίαν φυτεύσασα, ἐνίκησε. Πυγὴ τοῦ Κέκροπος ἦν ἡ Ἀγραυλος, καὶ ἐξ αὐτῆς ἔσχεν υἱὸν τὸν Ἐρυσίχθονα, θυγατέρας δὲ τὴν Ἀγραυλον, Ἐρσην καὶ Πάνδροσον, ἐμβλήματα τῆς γεωπονίας, τῇ λατρείᾳ τῆς Ἀθηνᾶς καθιερωμένας, καὶ αὐτὰς ἐπίσης ὡς θείας φύσει θεωρουμένας. Οὕτως ἡ Πάνδρσος συνελατρεύετο μετὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, εἰς δὲ τὴν Ἐρσην (τὴν ὁρόσαν, καὶ Ἐρρην λεγομένην), ἤγοντο τὰ Ἐρρηφόρια ἢ Ἀρρηφόρια, καὶ ἡ Ἀγραυλος ἦν καὶ ἐπιθετοῦ αὐτῆς τῆς Ἀθηνᾶς ὡς προστάτιδος τῶν ἀγρῶν, καὶ εἶχεν ἐν Ἀθήναις ἱερόν, ἐν ᾧ αἱ παρθέναι τῶν Ἀθηναίων, ἐν στρατιωτικῇ ἀναβολῇ ὤμνουν τὸν ὅρκον τῶν πολιτῶν, ἐπικαλούμεναι τὴν Ἀγραυλον, τὴν Αὐξῶ καὶ τὴν Ἥγεμόνην. Ἐτεκε δ' ἡ μὲν Ἀγραυλος ἐκ τοῦ Ἀρεως τὴν Ἀλκίππην, ἡ δὲ Ἐρση ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Κέφαλον, καὶ ἡ Πάνδρσος ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Κήρυκα, γενάρχην τῶν Ἐλευσινίων Κηρύκων. Εἰς τὰς τρεῖς ἀδελφὰς ἐνεπιατεύθη ἡ Ἀθηνᾶ τὸν Ἐρυχθόνιον, βρέφος, ἐντὸς κίστεως ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἀγραυλος καὶ ἡ Ἐρση ἠνέωξαν τὴν κίστιν παρὰ τὴν διαταγὴν τῆς, παραφρονήσασαι ἐρρίφθησαν κατὰ τῶν βράχων τῆς Ἀκροπόλεως. Περί δὲ τῆς Πανδρσος ἐπιστεύετο ὅτι ἐπὶ πολέμου τινὸς εἶχε προσφέρει ἑαυτὴν ἐκουσίως θυσίαν, δι' ὃ καὶ αἱ Ἀθηναῖαι κόραι ὤμνουν εἰς αὐτὴν ὡς ἀφιερῶσιν ἑαυτὰς εἰς τὴν πατρίδα μέχρ' ὀθανάτου. — 2) Ἐξελαμβάνετο δὲ ὑπάρξας καὶ δεύτερος Κέκροψ, υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως, ἑβδο-

ἀπεβίβητο ἡ πρώτη διαίρεσις τῆς Ἀττικῆς εἰς δωδεκάπολιν (Παυσ. Α, 5. Ἀπολλόδ. Γ, 15, 5). ἐκβλήθεις δ' ἐξ Ἀθηνῶν, κατώκησε τὴν Εὐβοίαν, ἰδρύσας ἐκεῖ τὰς Διάδας Ἀθῆνας.

Κεκρύφαλος, 1) Δικτυωτὸν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν (Ὀμ. Ἰλ. Χ, 469). — 2) Τὸ περὶ τὸ μέτωπον καὶ ὑπὸ τὰ ὦτα μέρος τοῦ χαλινοῦ τῶν ἵππων (Ξενοφ. Ἱππ. ΣΤ, 8). — 3) Ὁ ἐκ δικτύου σάκος τῶν ἀλλείων (Ξενοφ. Κυνηγ. ΣΤ, 7). — 4) μέρος τοῦ στομαχοῦ τῶν ἀναμηρυκωμένων ζώων.

Κεκρύφαλος καὶ **Κεκρυφά-λετα**, νῆσος παρὰ τὴν Ἀργολικὴν ἀκτὴν, μεταξύ Αἰγίνης καὶ Ἐπιδαύρου, ἐνθα ὁ ἀττικὸς στόλος ἐνίκησε τῷ 458 π. Χ. τὸν τῶν Αἰγινήτων, Ἐπιδαυρίων καὶ Κορινθίων (ν. Ἀγκίστρι) (Θουκ. Α, 105. — Διόδ. ΙΑ, 78).

Κελάδων, 1) εἰς τῶν Λαπίθων, εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ κενταύρου Ἀμύκου (Ον. Μετ. ΧΙΙ, 250). — 2) Ἰδ. Κλάδαος.

Κελαϊναῖ, μεγάλη ἐμπορικὴ πόλις τῆς Φρυγίας παρὰ τῷ Μαιάνδρῳ, μεθ' ὕψους ἀκροπόλεως, εἶχε καὶ παράδεισον τοῦ νεωτέρου Κύρου. Τὰ τοῦ Μαρσίου τίθησιν ἐνταῦθα ὁ μῦθος (Ἡρδ. Ζ, 26. — Ἀρρ. Α, 29, 1. — Ξεν. Ἀν. Α, 27).

Κελαϊνῶ, Ἰδ. Ἀρπυιαὶ καὶ Πλειάδες.

Κελεαῖ, κώμη τῆς Φλιασίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἔχουσα ναὸν τῆς Δήμητρος (Παυσ.).

Κελέθυ, ἀγγεῖον διὰ ρευστὰ, ἐκ κεράμου

ἢ καὶ ἀργυροῦν, χρήσιμον καὶ εἰς τὰς θυσίας.

Κελέης, Σπαρτιάτης ἐκ τῶν εἰς Σικελίαν συνεκπλευσάντων μετὰ τῶν Δωριέων, φονευθεὶς ἐκεῖ ἐν τῇ μάχῃ κατ' Ἑγεσταίων καὶ Φοινίκων (Ἡρδ. Ε, 46).

Κελένδερις, 1) πόλις μετὰ λιμένος τῆς Τραχείας Κιλικίας (Ἀπλλδ. Γ, 14, 3. — Στρβ.) Νῦν Κάλανδρον. — 2) Κώμη τῆς Ἀργολίδος παρὰ τῷ λιμένι Πάγωνι.

Κελέοντες, Ἰδ. ἱστός.

Κελεός, ἐγγονος τοῦ Κραναοῦ, υἱὸς τοῦ Φάρου, βασιλεὺς τῆς Ἐλευστίνος, ὁ φιλοξενήσας τὴν Δήμητραν ἐπὶ τῶν πλανήσεων αὐτῆς πρὸς ἀναζήτησιν τῆς Περσεφόνης. Ἦξ εὐγνωμοσύνης ἡ θεὰ ἠθέλησε νὰ δωρήσῃ τὴν ἀθανασίαν εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Δηϊφῶντα, καὶ πρὸς τοῦτο διὰ νυκτὸς κρυφίως ἔκαψε τὴν ὀνητὴν αὐτοῦ σάρκα, ὃ ἰδοῦσα ἡ μήτηρ τοῦ βρέφους Μετάνειρα καὶ τρομάξασα, ἔρρηξε μεγάλην φωνήν, καὶ ἐγένετο αἰτία νὰ ριφθῇ τὸ παιδίον εἰς τὰς φλόγας καὶ νὰ καῇ. Πρὸς παραμυθίαν δὲ καὶ ἀποξημῶσιν ἔδωκεν ἡ Δήμητρα εἰς τὸν Κελεὸν ἄλλον υἱόν, τὸν Τριπτόλεμον· εἶτα δ' ὁ Κελεὸς ἔγινεν ἱερεὺς τῆς Δήμητρος (Παυσ. Α, 28. Β, 14. — Ἀπλλδ. Α, 5, 1).

Κελευστάνωρ, υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἰφιδος, θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου (Ἀπλλδ. Β, 7, 8).

Κελευστής, ὁ εἰς τὰ μεγάλα πλοῖα

διευθύνων

τὰς κινήσεις

τῶν κωπη-

λατῶν. Εἰς

τὴν πρύμνην

καθήμενος

τοὺς ὠδῇγει διὰ τῆς ράβδου ἣν εἶχεν εἰς τὴν χεῖ-

ρα καὶ διὰ τοῦ ἄσματος ὃ ἐλέγετο κέλευσμα.

Κεέλης, ὁ δι' ἱππασίαν προσδωρισμέ-

νος ἵππος, πρὸ πάντων ὁ διὰ τὸ ἵππο-
δρόμιον. (Ἱδ.).

Κέλσος, ἐπικούρειος ζῶν ἐν τῇ θ', ἐκα-
τονταετηρίδι μ. Χ., φίλος τοῦ Λουκιανού,
ὅστις τῷ ἀνέθηκε τὸν «'Ἀλέξανδρον» του·
ἔγραψε πραγματείαν ὑπὸ τὸν τίτλον «ἀλη-
θὴς λόγος,» γελοιογραφίαν τῶν χριστιανῶν,
καθ' ὧν ἐπεκαλεῖτο καὶ τῆς κυβερνήσεως αὐ-
στηρὰν ἐπέμβασιν, ἔργον σαρκαστικῶς εὐφυές,
ἀλλ' ἄκριτον, καὶ γνωστὸν μόνον διὰ τῆς
ἀναίρεσews τοῦ Ὀριγένους, ad Celsum, εἰς
βιβλία ἧ'.

Κελτίβηρες, ἐν Ἰβηρίᾳ (Ἰσπανίᾳ),
λαὸς μικτὸς ἐξ ἐγχωρίων Ἰβήρων καὶ ἐπι-
δραμόντων Κελτῶν, μαχιμώτατος (Διόδ. Ε,
33), μετὰ τῶν Ῥωμαίων ἡρώϊκῶς ἀντιστα-
θεὶς κατὰ τῶν Καρχηδονίων (Στράβ. Γ, 161).

Κελτένη, θυγάτηρ τοῦ Βρετανοῦ, μή-
τηρ τοῦ Κελτοῦ ἐκ τοῦ Ἡρακλέους, κομί-
σαντος εἰς τὴν χώραν τοῦ πατρὸς τῆς τὰς
βοῦς τοῦ Γηρυόνου.

Κελτοί, κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἱστορικοὺς
καὶ γεωγράφους (Ἡρόδοτον, Σκύμνον, Ἐφο-
ρον), οἱ τὰ δυτικὰ παράλια τῆς Εὐρώπης κα-

Κελυδνὸς, ποταμὸς τῆς Ἠπείρου, ρέων
μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Ἰλλυρίας.

Κενομανοί, λαὸς Κελτικὸς παρὰ τοῦ
Πάδου (Στράβ.), ἢ Γονομανοί (Πολύβ.).

Κενοτάφιον, Ἱδ. Κηδεῖα.

Κένταυροι ἦσαν ἡ ἀρχαιοτάτη μυ-
θικὴ ἀντίληψις καὶ παραστάσις τῶν ὀρεσιβίων
κατοίκων τῆς ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην Ἑλληνικὴν

χώραν πλουσίας εἰς ἵππους Θεσσαλίας. Τὸ
ὄνομα αὐτῶν ἦν πιθανῶς μεταπλασις τοῦ
κέντορες, δηλοῦν τοὺς ἵππεῖς τοὺς κεντῶν-
τας τοὺς ἵππους· ἐλέγοντο δὲ καὶ ἵπποκέν-
ταυροι. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν παριστῶντο
ἐν τῇ τέχνῃ ὡς ἄνθρωποι, ἔχοντες εἰς τὰ
ὀπίσθια προσέτι καὶ τὸ ὀπίσθιον μέρος ἵππου,
μετὰ ταῦτα δὲ ὡς ἵππος μετὰ προτομῆς ἄν-

τέχοντες λαοί, τὸ πρῶτον, ἐν ἀγνώστοις χρό-
νοις, λεγόμενοι ὅτι ἐκ Θράκης ὠρμήθησαν.
Ὡκουν δὲ τὸ πλεῖστον τῆς Γαλλίας, καὶ
ὑπερβάντες τὰς Ἀλπεις κατέλαβον καὶ πολὺ
τῆς βορείας Ἰταλίας (Πολύβ. Β, 34.—Λίν.
V, 31.—Στράβ. Δ.—Δ. Κάσσ. ΟΣΤ, 6).
Κελτοὶ δ' ἐλέγοντο καὶ οἱ τὴν Ἰσπανίαν καὶ
οἱ τὴν Βρετανίαν κατέχοντες.

θρωπίνης. Ἀρχικὴ κατοικία αὐτῶν ἐλέγετο
τὸ ὕρος Οἶτη, ὅθεν ἐκδιωχθέντες ὑπὸ τῶν
Λατίθων, οἵτινες εἰς τὸν γάμον τοῦ Πειρί-
θου, ὁμοῦ μετὰ τοῦ Θησέως τοὺς ἐπολέμη-
σαν, ἔφυγον εἰς τὴν Πίνδον, πολεμηθέντες
προσέτι καὶ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους (Εὐρύπ. Ἡρ.
Μαιν, 181.—Σοφ. Τραχ. 1095). Τὸ ἦθος
αὐτῶν ἐλέγετο τραχὺ καὶ ἄγριον, ὥστε καὶ

Φήρες ἢ Θήρες λέγονται ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου (Ίλ. Α. 262. Β, 743. Ὀδ. Φ. 295).

Ἐκδοτοὶ δὲ καί εἰς τὴν οἰνοποισίαν, παριστάνται πολλάκις καὶ ὡς συνοδεύοντες τὸν Διόνυσον εἰς τὰς πομπάς του, ὅτε καὶ ὑπ' Ἑρώτων τιθασσεύμενοι φαίνονται. Μεταξὺ αὐτῶν εἰς, ὁ Κένταυρος, ἀδελφὸς τοῦ Λαπίθου, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Στίλβης, ἐλέγετο ὄλων πρόγονος ἄλλος, ὁ Χείρων, ἐξελαμβάνετο ὡς νουνεχῆς, ἡμερός, φιλοδίκαιος καὶ πολλὰς ἔχων γνώσεις, δι' ὃ καὶ εἰς πολλοὺς τῶν ἥρώων, ὡς εἰς τὸν Ἀχιλλέα, τοὺς Διοσκούρεας, τὸν Ἀμφιάραον κ. ἄ. ἐδίδαξε τὴν μουσικὴν, τὴν ἱατρικὴν, τὴν μαντικὴν, τὴν γυμναστικὴν. Εἶχε δὲ κόρην τὴν Ἐνδηίδα, μητέρα τοῦ Πλαμῶνος καὶ τοῦ Πηλέως καὶ προμήτορα τοῦ Ἀχιλλέως. Ὑπὸ βέλους τοῦ παρ' αὐτῷ φιλοξενουμένου Ἡρακλέους ἐμβεδαμμένον εἰς τὸ δηλητηριώδες αἷμα τῆς Ὑδρας τρωθεὶς εἴτε ὁ ἴδιος ἐξ ἀπροσεξίας εἴτε ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἡρακλέους κατὰ λάθος, ἀπέθανεν, ἀφείκει τὸν Προμηθέα κληρονόμον τῆς ἀθανασίας του, καὶ ὑπὸ τοῦ Διὸς κατετάχθη ὡς ὁ Τροξότης ἐν τοῖς ἀστερισμοῖς.

Κεντόριπα, (τά), ἀρχαία μεσόγειος πόλις τῆς Σικελίας πρὸς τῇ Αἴτνῃ (Θουκ. ΣΤ, 94. Ε, 32). Νῦν Κεντόρβα.

Κεντρέτης, ποταμὸς ἐν Ἀσίᾳ, διαίρων τὴν χώραν τῶν Καρδαύχων ἀπὸ τῆς λοιπῆς Ἀρμενίας, καὶ ῥέων εἰς τὸν Τίγγριν (Ξυφ. Ἀνθ. Δ, 3, 1).

Κέντρον, τὸ δι' οὗ ἐκέντων τοὺς βόας, τὸ καὶ βοόκεντρον.

Κέντρον, χιτῶν πενήτων καὶ δούλων εἰς ὃν πολλὰ ῥάκη συρράπτονται, ὅθεν, μεταφορικῶς, καὶ ποίημα ἐκ πολλῶν ξένων στίχων συρράφεν. Τοιοῦτο ὕψισμα ἦν, καὶ τοῦτο τὸ ὄνομα ἔφερε καὶ τὸ ὑπὸ τὸ ἐρίππιον τιθέμενον.

Κέντρονες, λαὸς τῆς Βελγικῆς (Στρ.)

Κερατά, τὰ εἰς τὸν ἰστὸν προσδεόμενον ὀριζόντιον ξύλον, τὸ φέρον τὸ ἰστὸν. Ἴδ. Ναυς.

Κεραμεικός, 1) δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς, κατὰ τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων (Ἱδ. Δ.), διαιρουμένος εἰς ἐν τὸς, τὸν περιέχοντα τὴν Ἀγορὰν μετὰ στοῶν, καὶ ἐκ τὸς, ἐνθα ἦν τὸ κυριώτερον νεκροταφεῖον. — 2) Κόλπος κατὰ τὰ παράλια τῆς Καρίας πρὸς τῇ πόλει Κεράμῃ (Ἡρδ. Α, 174. — Ξυφ. Ἑλλ. Α, 4, 8. Β, 1, 15).

Κεραμειτική. Ἡ τέχνη τοῦ πλάττειν τὸ χῶμα εἰς κεράμους καὶ σκεύη ἢ γνωστή καὶ ἡσκαίτο ἐν ἀρχαιοτάτοις χρόνοις ἐν Ἑλλάδι. Ὁ Ὀμηρὸς μνημονεύει αὐτῆς, καὶ περιγράφει τὸν κεραμικὸν τροχὸν στρεφόμενον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κεραμεύς (Ίλιάδ. Σ, 600). Ἀπεδίδετο μάλιστα αὐτῷ καὶ ποίημα ἐπιγραφόμενον «Κάμινος ἢ Κεραμῆς». Καὶ ἐπὶ Ἡσιόδου ἦν ἡ τέχνη προωδευμένη εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ φθονῇ τὸν κεραμέα ὁ κεραμεύς.

Τῆς τέχνης ταύτης τὰ κυριώτερα ἀντικείμενα ἦσαν ἀγαλμάτια διὰ τὴν οἰοκλήν λατρείαν ἢ κοσμησιν τῶν οἰκιῶν (Ἱδ. Τάναγρα), καὶ ἀγγεῖα πρὸς οἰοκλήν χρήσιν, ἀπὸ τῶν εὐτελεστάτων μέχρι τῶν πολυτελεστάτων. Τοιαῦτα κοσμοῦσιν ἀπειροπληθῆ πάντα σήμερον τὰ Μουσεῖα, τὰ πλεῖστα διατηρηθέντα ἐν τάφοις, ἐνθα ἐτίθεντο ὅτε μὲν ἐκαίοντο οἱ νεκροί, ὡς τεφροδόχοι, καὶ ὅτε δ' ἐθάπτοντο ὡς κτερίσματα (ἀναθήματα) καὶ ἐνθυμήματα (Ἀρσεν. Ἑκκλ. 531), πολλάκις ἐκ τῶν ἐν συνήθει χρήσει τοῦ νε-

κρού διατελεσάντων. Πολλά ἐχρησίμευον εἰς ἱερὰς τελετάς, εἰς ἄθλα τῶν ἀγώνων, εἰς ἀμοιβὰς δῶρα. Πολλά, ἢ διὰ τὴν ἀρχαιότητα αὐτῶν, ἢ πρὸς κοινοτάτας χρήσεις βαναυσουργικῶς κατασκευασθέντα (Ἀρσ. Αὐτ. 252), εἰσὶν ὅλως χονδροειδῆ καὶ σχεδὸν ἀγάνωτα, ἄλλα δὲ ἐκ τῶν καλῶν χρόνων ἐξ ἐκλεκτῆς κεραμίτιδος γῆς, πυρρά ἢ ἐρυθρά, βραδύτερον δὲ μέλανα ἐπιβαφθέντα, εἰσὶν ὑπερτάτης λεπτότητος καὶ βιομηχανικῆς ἐντελείας, ὥστε καὶ τινὰ ἀληθῆ ἦσαν καλλιτεχνήματα. Τὰ σχήματα αὐτῶν εἰσὶ ποικιλώτατα, ἀναλόγως τοῦ προορισμοῦ αὐτῶν καὶ τῆς χρήσεως, ὁμοίως δ' εἰσὶ παντοῖα καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν, οὐδ' ἐστὶ πάντοτε εὐκόλον ἢ δυνατόν νὰ ὀρισθῇ ἢ εἰς ἕκαστον σχῆμα ἀντιστοιχοῦσα ἐπωνυμία. Ἐνταῦθα παραθέτομεν ἐκ τῶν σχημάτων ἐν τοῦ Ἀμφορέως, οὕτω καλουμένου διότι ἀμ-

των. Εἰς πολλὰ ἐξ αὐτῶν μετὰ μεγίστης λεπτότητος καὶ αἰσθήσεως τοῦ καλοῦ ἐξερρί-

φοτέρωθεν ἔχει λαβίδας καὶ φέρεται, καὶ ἓνα βόμβυλον, ἐπώνυμον τοῦ ἤχου τοῦ ἐκχυνομένου ρευστοῦ. Περὶ πάντων ἴδ. ἐκάστην λέξιν ἰδίως. Τὰ ἀγαλμάτια ἀπὸ τινων ἐτῶν πρὸ πάντων πολυπληθῆ εὐρίσκονται εἰς πολλὰς τῆς Ἑλλάδος πόλεις, καὶ μάλιστα ἐν Τανάγρα τῆς Βοιωτίας, ἐντὸς τάφων πρὸ πάν-

σμένα, καὶ πολλάκις πλεῖστα κεχρωματι-

σμένα ἢ κεχρυσωμένα, οἱ κοροπλάσται, ὡς ἐλέγοντο οἱ ἐργάται αὐτῶν, ἀναδείκνυνται ἀληθεῖς καλλιτέχναι. Καὶ αὐτῶν δ' αἱ παραστάσεις εἰσὶ ποικιλώταται, ἅλλαι μὲν θεοτήτων ἢ ἱερῶν προσώπων ἐν εὐγενεστάτῃ

σμήσεις ὠρισμένοι, διὰ τύπων κατασκευαζόμενοι.

Κεραμὶς ἢ Κέραμος (Ἑν. Ἑλλ. ΣΤ, 5. 9), αἱ πλίνθοι (κεραμίδια) ἐξ ὀπτης γῆς, τὰς ὁρᾶς καλύπτουσαι τῶν εἰκοδομῶν. Πρῶτος ἐφευρὼν τὰ καλύμματα ταῦτα, ἀλλὰ λίθινα, λέγεται Βύζας ὁ Νάξιος περὶ τὸ 620 π. Χ. (Παυσ., Ε, 10, 2). Συνέκειντο δ' ἐκ πλίνθων ἐπιπέδων τεθειμένων ἐπὶ τῶν δοκῶν τῆς προκλινούσας στέγης· ἐπὶ δὲ τῆς γραμμῆς τῆς ἐνώσεως αὐτῶν ἐτίθεντο κυρτοὶ καλυπτήρες, προφυλάττοντες αὐτὴν ἀπὸ τῆς εἰσορῆς τῆς βροχῆς, ὧν ὁ πρὸς τὸ γεῖσον τελευταῖος, ἡ γερμὼν καλυπτὴρ λεγόμενος, εἶχε γλυπτὸν κόσμημα περικαλύπτον τὴν ἡμικυκλικὴν ὀπὴν ἣν κατέλιπε, καὶ ἀκρωτήριον (ἴδ.) καλύπτον τὴν μεγαλητέραν, κατὰ τῆς στέγης τὴν κορυφὴν.

Κεραμογραφία. Ἀπὸ τῶν πρώτων βαθμίδων τῆς κεραμευτικῆς εἶχον τὴν τάσιν οἱ

εἰς τὴν τέχνην ταύτην ἐπιδιδόμενοι νὰ κοσμῶσι τὰ ἔργα τῶν ἐπὶ τὸ καλλιτεχνικώτερον, καὶ

τὰ ἐν Τρωάδι, Μυκῆναις καὶ ἄλλαχού εὐρεθέντα κεράμια ἀγγεῖα τῶν ὀμηρικῶν χρόνων

Πάρις ἐν Τανάγρας

μορφῇ, ἅλλαι δὲ ἀνθρώπων εἰς παντοίας θέσεις καὶ ἐνεργείας, διδακτικώταται διὰ τὰ καθέκαστα τοῦ ἀρχαίου ἰδιωτικοῦ βίου· τινὲς δ' εἰσὶ καὶ γελοιογραφικῶς μᾶλλον ἐξεργασμένοι. Καὶ ἀνάγλυφοι τέλος κέραμοι εὐρίσκονται, τινὲς αὐτῶν εἰς ἀρχιτεκτονικὰς κο-

δεικνύουσι πολλάκις ἀποπείρας πολλάς, κατὰ
τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον βαναύσους, ἐνίοτε μέχρι

μογῆς τῶν χρωμάτων. Ἄλλ' εἰς τινὰς
νεταί ἤδη ἱκανὴ πρόοδος καὶ ὡς πρὸς τὴν

βιομηχανικὴν
χειρουργίαν
καὶ ὡς πρὸς τὸ
διάγραμμα· εἴ-
τα δὲ προβαίνει
βαθμηδόν, διὰ

τοῦ γελοίου, πλαστικῶν μιμήσεων προσώ-
πων, ἢ ἄλλων παραστάσεων. Συγχρόνως δ'
ἐκτοτε ἤδη ἄρχεται καὶ ἡ προσπάθεια τῆς

ἐπικαλύψεως τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας διὰ
κεχρωματισμένων 'κοσμημάτων', ὅπως ἀτε-
λῶν τὸ πρῶτον, καὶ διὰ τὴν ἀπειρίαν τῶν
τεχνητῶν, καὶ διὰ τὴν δυσκολίαν τῆς ἐφαρ-

τελειοποιήσεως τῆς με-
θόδου τῆς ἐργασίας καὶ
διὰ τῆς προόδου τοῦ
καλλιτεχνικοῦ ρυθμοῦ,
πολλάκις καὶ τῆς σμί-
λης συνεργούσης μετὰ
τῆς γραφίδος πρὸς ἐγ-
χάραξιν τοῦ διαγράμ-
ματος. Αἱ ἐπ' αὐτῶν
γραφαὶ παρίστανται ἄλ-
λοτε μὲν θεότητας, ὡς
τῶν Ἀθηνῶν ὁ Πανα-

θηναϊκὸς ἀμφορεύς, ὁ
φέρειν καὶ ἐπιγραφὴν
«τῶν Ἀθῆνηθεν ἄθλων εἰμί», ἄλλοτε
δὲ σκηνὰς ἱστορικὰς πολλάκις ἐκ περιγραφῶν
γνωστῶν ποιητῶν, ἢ ἀγωνιστικὰς, ἢ γάμων, ἢ

ἐπικηδεῖους· καὶ πρὶν μὲν ἦσαν αἱ εἰκονικαὶ
παραστάσεις μέλαιναι ἐπὶ ἐρυθροῦ ἐμβαδοῦ,
εἶτα δ' ἐξ ἐναντίας ἐπὶ μέλανος ἐμβαδοῦ ἦσαν
ἐρυθραί, ἢ ἐνίοτε καὶ πολύχρους. Αἱ δ' ἀν-
τικαὶ λήκυθοι, αἱ ἐντεθήμεναι εἰς τοὺς τά-

της Μυσίας. Πιθανῶς ἡ αὐτὴ καὶ Κέρανα
ἐν Φρυγίᾳ (Εὐφ. Ἀνθ. Α, 2, 10).

Κέρας, (τὸ χρυσοῦν), ἀκρωτήριον ἐν
Βυζαντίῳ (Στρεβ.).

Κέρας, 1) ἴδ. Ῥυτόν. — 2) Τὸ ἐμ-

φους, ἦσαν λευκαί, λεπτῶς ἐπικεχρισμέναι,
καὶ ἐπ' αὐτῶν αἱ γραφαὶ ἦσαν ὑπερυθροὶ ἢ ἐκ
πολλῶν χρωμάτων, δι' ἐλευθέρας τῆς χειρὸς
ἐξειργασμέναι, καὶ διατηρήσασαι οὕτω τὴν
πρωτότυπον ἐργασίαν τῶν καλλιτεχνῶν κερα-
μέων, ὧν πολλάκις, ἐπ' ἄλλων ἀγγείων, ἐπι-
γράφονται καὶ τὰ ὀνόματα. Ἡ δὲ λέξις «χαί-
ρε» ἢ συνοδεύουσα ἐπὶ τινῶν κεράμων ὀνόμα-
τα, ἀποδεικνύει ὅτι τὸ ἀγγεῖον ἦν προωρισμέ-
νον εἰς δῶρον.

Κέραμος, πόλις παράλιος τῆς Κα-
ρίας (Στρεβ.).

Κεραμῶν ἀγορά, ἐπίσημος πόλις
κειμένη κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Φρυγίας καὶ

πνευστικὸν ὄργανον, καθ' ὃ
κατεσκευάσθη εἰτα ἡ σάλ-

πιγῆ, πολλάκις εἰς τὰς
χεῖρας τῶν θαλασσίων
θεοτήτων. Κατ' αὐτὸ καὶ εἶδος σάλπιγγος εἰς
τοὺς βαρβαρικοὺς οὐχὶ τοὺς Ἑλληνικοὺς στρα-
τοὺς ἐν χρήσει· ὁ δ' αὐτῶν δι' αὐτοῦ κερα-
ταύλης ἢ κεραύλης· ἴδ. Μουσικῇ.

Κερασσοῦς (ἡ), πόλις τοῦ Πόντου ἐν

Ἀσία, ἀποικία τῆς Σινώπης, ἐκλήθη εἴτα Φαρνακία. Ἐκεῖθεν ἔφερε τὸ πρῶτον δένδρον κερασίων ὁ Δούκουλλος εἰς τὴν Ῥώμην (Ξνφ. Ἀνθ. Ε, 3, 2. Ζ, 3, 32). Διετήρησε τὸ ἀρχαῖον ὄνομα.

Κέρατα, διπλὴ κορυφή τοῦ Κιθαιρώ-
νος πρὸς τὰ ΝΑ, διαιρούσα τὴν Ἀττικὴν ἀπὸ
τῆς Μεγαρίδος. Ἀπ' αὐτῆς ἐλέγετο ὅτι ὁ
Ξέρξης ἐπέβλεπε τὴν περίφημον ναυμαχίαν,
ὅπερ ἐστὶν ἐντελῶς ἀπίθανον, καὶ ὡς φαίνε-
ται ἐπενεώθη διὰ τὸ κακώηχον τοῦ ὀνόματος.
Ἡ ἔδρα τοῦ τῶν Περσῶν βασιλέως ἦν μᾶλ-
λον εἰς τὸν τῇ θέσει τῆς ναυμαχίας ὑπερκεί-
μενον Ν λόφον τοῦ Αἰγάλεω, καλούμενον
καὶ αὐτὸν, ὡς καὶ τὸ προέχον ἀκρωτήριο, ἢ
κληθέντα ἕκτοτε ἴσως, Κέρατα (Στρεβ.), διότι
μέχρι τοῦδε φέρει τὸ ὄνομα Κερατσίνι.

Κεραύνια ἔρη, 1) ἴδ. Ἀκροκεραύνια. — 2) ΒΑ κλάδος τοῦ Καυκάσου, παρὰ
τὴν Κασπίαν (Στρεβ. ΙΑ, 501. 504).

Κερκύσιον, ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, μέ-
ρος τοῦ Λυκαίου. Ἐξ αὐτοῦ ἐπήγαγεν ὁ πο-
ταμὸς Νέδας (Παυσ.).

Κέρθερος, ἴδ. Ἀθήης.

Κερδύλιον, χωρίον τῆς Θράκης παρὰ
τῇ Ἀμφιπόλει (Θουκ. Ε, 6).

Κερδῶ, γυνὴ τοῦ Φορωνέως, ἥς ὁ τά-
φος ἐδείκνυτο ἐν Ἀργεῖ (Παυσ. Β. 21).

Κερεάτης, ἐπίθετον ὑφ' ὃ ὁ Ἀπόλλων
εἶχε ναὸν ἐν Ἀρκαδίᾳ πλησίον τῆς Μαντινείας
(Παυσ. Η, 34).

Κερησσὺς (ῆ), 1) φρούριον ὄχυρόν πρὸς
ταῖς Θεσπιαῖς ἐν Βοιωτίᾳ (Παυσ.) — 2) Πό-
λις τῶν Ἰακετανῶν ἐν τῇ Ταρρακωνικῇ τῆς
Ἰσπανίας.

Κέρθη, θυγάτηρ τοῦ Θεστίου, μήτηρ τοῦ
Ἰόβου ἐκ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπολλδ. Β, 7, 8).

Κερκάζωρος, πόλις τῆς Αἰγύπτου,
ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὁχθῆς τοῦ Νείλου, κατὰ τὰ
σύνορα τῆς Μέσης καὶ Κάτω Αἰγύπτου (Ἡρδ.
Β, 15).

Κέρκαφος, 1) υἱὸς τοῦ Ἡλίου, βασι-
λεὺς τῆς Ῥόδου, πατὴρ τοῦ Λίνδου, Ἰαλυσ-

σοῦ καὶ Καμειροῦ (Διόδ. Ε, 56—57). —
Υἱὸς τοῦ Αἰόλου, πατὴρ τοῦ Ὀρχομένου
(Στρεβ. Θ.).

Κερκεστής, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, τῶν
φονευθέντων ὑπὸ τῶν Δαναίδων (Ἀπλλ.
Α, 1, 5).

Κερκετεὺς, 1) ὄρος τῆς νήσου Σόμου
(Στρεβ.). — 2) Συνέχεια τοῦ ὄρους Πίνδου
Ἠπειρώ.

Κερκηῆς, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ
τῆς Τηθύος (Ἡσδ. Θεογ. 355).

Κερκιδᾶς, ἐκ Μεγαλοπόλεως, νομί-
θης τῆς πατρίδος του, ἐν Ὀλ. 109—110
καὶ τὰ ὁμηρικὰ ἐπη εἰσαγαγὼν εἰς τὰ σχο-
λεῖα αὐτῆς. Ὡς ποιητῆς καὶ αὐτὸς, ἔγραψεν
τοὺς μελιάρμους, σατυρικά ἄσματα, ὧν
ὀλίγιστα σώζονται ἀποσπάσματα (Συλλ.
Bergk, Poet. lyr. Graec.).

Κέρκινα ἢ **Κέρκινα**, νήσος παρὰ
τὴν μικρὰν Σύρτιν. Ὁ Πλούταρχος (Μορ.
Μ) τὴν θέτει ἐσφαλμένως παρὰ τὴν μεγάλην.
Εἶχεν ὁμώνυμον πόλιν, καὶ διατηρεῖ τὸ ἀρ-
χαῖον ὄνομα.

Κερκίνιον, πόλιν τῆς Πελαγονί-
δος ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τῇ Βοιθητῇ λίμνῃ.

Κερκίς, 1) ὑφαντικὸν ἐργαλεῖον πρὸς
συμπύκνωσιν τοῦ στήμονος (τὸ κτένι). Τοιοῦ-
τε εὗρέθη ἐντὸς τά-
φου εἰς Θήβας τὰς
αἰγυπτιακὰς καὶ
διατηρεῖται ἐν τῷ
Βρ. Μουσείῳ. — 2)

ἴδ. Θέατρον.

Κέρκυρος, πλοῖον Κύπριον ἐλαφρόν

καὶ ταχὺ, ὡς ὑποτίθεται κατὰ τὸ ἄνω σχή-
μα ἐκ νομίσματος.

Κέρκυρα, ἴδ. Κόρκυρα.

Κερκύων, ἴδ. Θησεύς. Ἀγα-
μήδης.

Κέρκυρες, 1) Λαὸς τῆς Μικρᾶς Ἀ-
σίας περὶ τὴν Ἑρσον, χαρακτηρὸς δολίου
καὶ κακοποιῶ πρὸς τοὺς ξένους, ἐξολοθρευ-
θεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπλλδ. Β, 6, 3),
— Δουκ. Ἀλ. 4). — 2) Κερκώπων ἔδος
θεαί τις παρὰ τὰς Θερμοπύλας (Ἡρδ. Ζ,
216).

Κέρκωψ, Μιλήσιος ποιητῆς καὶ φιλό-
σοφος Πυθαγόρειος (Ἀπλλδ. Β, 1) εἰς ὃν
ἀποδίδεται ποίημα, Αἰγίμιος, ὃ κατ' ἄλ-
λους ἦν τοῦ Ἡσιόδου.

Κέρνη, νῆσος πρὸ τῶν δυτικῶν ἀκτῶν
τῆς Ἀφρικῆς, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ Καρχηδονίων
(Πολδ. — Διον. Περ.).

Κέρνος, πινάκιον ἔχον πολλὰς κοτύ-
λας ἐγκεκολλημένας δι' ἔκθεσιν διαφόρων ὀπω-
ρῶν ἢ ἄλλων εἰδῶν χρησίμων εἰς τὰς θυσίας.
Ὁ φέρων αὐτὸ κερνοφόρος (Μενανδρ.
Ἀλεξφ. 217).

Κεροῦχος, τὸ σχοινίον δι' οὗ ἐδέετο
καὶ ἐκινεῖτο ἡ κεραία τοῦ πλοίου (ἴδ. ναῦς).

Κερσοδλέπτης, υἱὸς Κότυος, τοῦ
ἡγεμόνος τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θράκῃ, ἐδασί-
λευσε τῷ 358 π. Χ. καὶ ἠναγκάσθη νὰ
παραχωρήσῃ τοῖς Ἀθηναίοις σχεδὸν πᾶσαν
τὴν Θρακικὴν Χερσονήσον. Τῷ 352 καὶ
347, προσβληθεὶς ὑπὸ Φιλίππου, καίτοι βοη-
θηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἠναγκάσθη νὰ
τῷ παραχωρήσῃ μέρος τῆς ἐπικρατείας του
(Δημοσ. Φιλ. Γ, 114), δοὺς τὸν υἱὸν του ὡς
ὄμηρον, ἕνεκα τῆς διὰ τοῦ Δημοσθένους συν-
θηκολογίας τῶν Ἀθηναίων μετὰ τοῦ Φιλίπ-
που. Τῷ δὲ 343 ὑπετάγη εἰς τὸν Φίλιππον
ἐντελῶς καὶ ἐξεθρονίσθη (Διοδ. ΙΣΤ, 70).

Κέρσος, ποταμὸς τῆς Κιλικίας, ῥέων
διὰ τῶν Συρίων πυλῶν (Ἐνφ. Ἀνθ. Α, 4, 4).

Κερτόνιον, πόλις τῆς Μυσίας, μετα-
ξὺ Ἀδραμυττίου καὶ Ἀτταρνεῶς (Ἐνφ. Ἀνθ.
Ζ, 8, 8).

Κερύνεια, ἡ Κερυνία, 1) πόλις Ἀ-
χαΐκῃ, μία τῶν τῆς Δωδεκαπόλεως, μεθ' ὁ-
μωνύμου ὄρους παρὰ τῇ Ἐλίκῃ (Πολδ. —
Στρεβ. — Αἰλ. Π. Ἰ. ΙΣΤ, 6). Κατ' αὐτὴν
ἐκαλεῖτο Κερύνεια ἢ Κερυνίτις ἢ χρυσόκερως
καὶ χαλκόπους ἔλαφος, καθ' ἧς τὸ πρῶτον
ἀπεπειράθη τῆς θήρας ἢ Ἀρτεμις, καὶ ἦν
εἰτα συλλαβὴν ὁ Ἡρακλῆς ἔφερε πρὸς τὸν
Εὐρυσθέα (Ἀπλλδ. Β, 4, 3. — Διόδ. Δ, 13.
— Πaus. Ζ, 25). — 2) Πόλις τῆς νήσου
Κύπρου (Σκυλξ.), ἡ αὐτὴ καὶ Κερωνία
(Πτλμ.).

Κερωσὸς, νῆσος τῆς Μεσογείου, παρὰ
τῇ Μελίτῃ (Ἀπλλδ. Ῥόδ. Δ, 573).

Κεστός (κεντητός) ἱμάς, συνήθως
εἰς ζώνας φερόμενος. Ὁ τῆς
Ἀφροδίτης εἶχεν ἐμπεποι-
κίλμένα πάντα τοῦ ἔρωτος
τά θελκτήρια, καὶ εἴ τις
ἔφερεν αὐτὸν ἦν πάσης ἐρω-
τικῆς νίκης βεβαία (Ὀμ.
Ἰλ. Ε, 214—211).

Κέστρα, γλυφίς εἰδι-
κῶς διὰ τὴν ἐργασίαν τῆς
γλυφῆς τοῦ ἐλέφαντος.

Κεστρίνη, μικρὰ ἐπαρχία τῆς Θεσπρω-
τίας ἐν Ἠπείρῳ, κληθεῖσα κατὰ Κεστρί-
νον, υἱὸν τοῦ Ἐλένου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης,
βασιλέα τῆς Ἠπείρου (Πaus. Α, 11).

Κέστρος, ποταμὸς τῆς Παμφυλίας ἐν
τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ, πλευστὸς διαρρέων τὴν πόλιν
Πέργην (Στρεβ. ΙΒ. — Πτολ. Ε). Ὁ αὐτὸς καὶ
Κάυστρος, ἔθεν τὸ Κάυστρον πεδῖον
(Ἐνφ.).

Κεστροσφενδύνη, βραχὺ ἀκόντιον
ρίπτόμενον διὰ σφενδόνης, οὗ τὸ πρῶτον ἐποιή-

σαντο χρήσιν οἱ στρατιῶται τοῦ Περσέως ἐν τῷ Μακεδονικῷ πολέμῳ (Πολβ. ΚΖ, 9).

Κευθώνυμος, πατήρ Μενειτίου, φυλάττων τὰς ἀγέλας τοῦ Πλούτωνος ('Απλλδ. Β, 5, 12).

Κεφαλάτων, ταῦτο τῷ ἐπιστύλιον. "Ιδ. Κίω ν.

Κεφαλαῖα. "Ιδ. Ἀνθολογία.

Κεφαλή, ἀττικὸς ὄημος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς.

Κεφαλήν, ἐπιθετον τοῦ Βάκχου, δι' ἣν εἶχε χαλκὴν κεφαλὴν ἐν Δελφοῖς (Παυσ. Ι, 19).

Κεφαλληνία καὶ Κεφαληνία, παρ' Ὀμήρῳ Σάμη καὶ Σάμος, ἡ μείζων τῶν νήσων τοῦ Ἰονίου πελάγους, Δ τῆς Ἑλλάδος, ὑπὲρ τὰ 16 $\square^{\mu}$ τὸ ἐμβαδόν, διὰ πορθμοῦ χωριζομένη ἀπὸ τῆς Ἰθάκης, ὀρεινὴ, δι' ὃ καὶ παλαιὰ λεσσα ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου λέγεται· τὸ δ' ὕψηλότερον αὐτῆς ὄρος (1620 μ ὕψ.), ὁ Αἰνός (ν. Ἐλατοβούνι), εἶχε ναὸν τοῦ Διὸς ἐπὶ τῆς κορυφῆς. Ὁ Ὀμηρος λέγει τοὺς Κεφαλλήνας ὑπηκόους τοῦ Ὀδυσσεύς· ἐν δὲ τοῖς ἱστορικοῖς χρόνοις ἦν ἡ Κεφαλληνία τετράπολις, ἥτοι εἶχε τέσσαρας πόλεις ἀπ' ἀλλήλων ἀνεξαρτήτους, δι' ὃ καὶ πολιτικῶς ἀσημάντους. Ἦσαν δ' αὗται, Α ἡ Σάμος ἢ Σάμη, ἔχουσα δύο ἀκροπόλεις, Δ ἡ Πάλη, πιθανῶς Κορινθιακὴ ἀποικία, ν. Ληξούρι μετ' ἐρείπιων· Α ταύτης, ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ κόλπου, ἡ Κράνη ἢ Κράνιοι, ν. Ἀργοστόλι μετ' ἐρείπιων· εἰς τὴν Ἀ παραλίαν οἱ Πρόννοι. Ἀπέναντι δὲ τῆς Ἰθάκης ὁ λιμὴν Πάνορμος, πιθανῶς τῇ Σάμῃ ἀνήκων. Κατὰ τὰ 59—55 π. Χ. ἐξόριστος ἐν τῇ νήσῳ διατελὼν ὁ συνύπατος τοῦ Κικέρωνος Γ. Ἀντώνιος, ἤρξατο τὴν ἰδρύσιν νέων πόλεων ὑπὸ τὸ ὄνομα Κεφαλληνίας, ἥτις ἔμωες δὲν συνεπληρώθη.

Κεφαλοῖτιον καὶ Κεφαλῖς, πόλις ὀχυρὰ κατὰ τὴν δυτικὴν ἀκτὴν τῆς Σικελίας (Στράβ.).

Κέφαλος, 1) Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς

Διομήδης ἐκ Θορικῆς τῆς Ἀττικῆς, ἡ Ἑρμῆ καὶ Ἑρσῆς, νέος θηρευτῆς, ἡγάπα περιπαθετὴν γυναῖκά του Πρόκριδα, θυγατέρα τοῦ Ἑρεχθίδος, ἀλλ' ἠρπάγη, ἐνεκα τῆς καλλονῆς του ὑπὸ τῆς Ἥους εἰς τὴν Συρίαν, καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτῆς υἱὸν τὸν Τιθωνόν ('Απολλλ. Γ, 15, 1). Ὁ Ὀδίδιος (Μετ. VII. 403) ποικίλλει οὕτω τὸν μῦθον, ὅτι πεμφθεὶς τῆς Ἥους ὑπὸ ἄλλην μορφήν, παρέπεισε εἰς ἀπιστίαν τὴν Πρόκριν, ἥτις ὅτε τὸν ἀνὴρ γινώρισεν, ἔφυγε κατηρχυμένη εἰς Κρήτην καὶ ἐκεῖ ἔλαβε παρὰ τῆς Ἀρτέμιδος ἡ τῆς Μίνως ὡς δῶρον λόγχην οὐδέποτε καμπτὴν μένην καὶ κῦνα ὠκυποδῶτατον. Εἴτα δὲ διὰ τὸ ἴσον παράδειγμα συγχωρήσαντες ἄλλήλους οἱ τοῦζυγοι, συνέζων καὶ συνεθήρυσαν, ὅτι ὁ Κέφαλος ἐξ ἀπροσεξίας τὴν ἐθανάτωσα διὰ τῆς ἰδίας ἐκείνης λόγχης, καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐξεβλήθη τῆς Ἀττικῆς ὡς φονεὺς (ἴδ. καὶ Ἀμφιτρυών. — 2) Πατὴρ τοῦ Λυσίου τοῦ ρήτορος (Πλάτ. Πολ.).

Κέως καὶ **Κέα**, παρὰ δὲ τοῖς ἀρχαιοτάτοις ποιηταῖς Ὑδροῦσα, ὡς πολλὰ ἔχουσα πηγὰς καὶ ῥύακας, μία τῶν Κυκλάδων Ν τῆς Εὐβοίας, 3 $\square^{\mu}$ ἐμβαδὸν ἔχουσα, ἐνέκλειε τέσσαρας πόλεις ἐν τῇ ἀρχαιότητι, ὧν τὰ ὀνόματα, Ἰουλίς (ν. Κέως) εἰς 25 σταδίων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς θαλάσσης, Κορρυσία, ἀμφοτέραι ΒΔ. Ποιήσσα ΝΔ καὶ Καρθαία ΝΑ. Ἦσαν δ' αὗται ἀνεξάρτητοι ἀπ' ἀλλήλων, ἀλλ' οἱ κάτοικοι πασῶν ἔφερον τὸ κοινὸν ὄνομα Κεῖοι. Ἐνταῦθα ἐγεννήθησαν οἱ ποιηταὶ Σιμωνίδης καὶ Βακχυλίδης, ὁ ἱατρὸς Ἑρασίστρατος καὶ ὁ φιλόσοφος Ἀρίστων (Στράβ. Ι, 486). Σώζονται ἐν τῇ νήσῳ ἀρχαῖα εἰρηπια, ἐν οἷς εἰς περιέρχος πύργος ὀχυρωματικῶς.

Κηδαλίων, ὑπηρετῆς τοῦ Ἡφαίστου εἰς τὸ ἐν Λήμνῳ χαλκεῖον αὐτοῦ (Λουκ. Πρωτοκ. 32. — Ἀπλλδ. σ. 50).

Κήδευσς, ὁ ἐνταφιασμός, ἣν ἱερὴν καθήκον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, πιστεύουσιν ὅτι

ἡ σκιά τοῦ ἀτάφου ἐπλανᾶτο ἀνήσυχος. Ὁ
 θνήσκων "Ἐκτωρ παρακαλεῖ νὰ μὴ τῷ ἀρνη-
 θῇ τὴν κήδευσιν ὁ νικητὴς, καὶ ὁ Πρίαμος
 ῥίπτεται εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἀχιλλεύου· ἡ δ'
 Ἀντιγόνη πᾶσας τὰς διαταγὰς τοῦ Κρέοντος
 περιφρονεῖ ἵνα ἐνταφιάσῃ τὸν ἀδελφόν της.
 Ὁ νεκρὸν ἀπαντῶν καὶ μὴ δυνάμενος νὰ τὸν
 κηδεύσῃ, ἔρριπτε γῆν ἐπ' αὐτοῦ. Καὶ εἰς
 τοὺς ἐχθροὺς ἐπετρέπετο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον
 νὰ κηδεύωσι τοὺς ἐν τῇ μάχῃ πεσόντας συ-
 στρατιώτας των, οἱ δ' Ἀθηναῖοι διὰ θανάτου
 ἐτιμώρησαν τοὺς ἐν Ἀργινοῦσαις νικήσαντας
 στρατηγούς των διότι δὲν συνέλεξαν καὶ ἐν-
 ταφίαν τοὺς ναυαγούς αὐτῶν, τρικυμίαν
 προφασισθέντες (Ξεν. Ἑλλ. Α. 7, 1). Τὰ

Ἐντὸς τῆς οἰκίας συνήρχοντο οἱ συγγενεῖς
 καὶ φίλοι, περὶ δὲ τὴν νεκρικὴν κλίνην ἐκά-
 θηντο θρηνοῦσαι αἱ συγγενεῖς καὶ φίλαι, ἀλλ'
 αὐταὶ οὐχὶ νεώτεραι· τῶν 60 ἐτῶν κατὰ τὸν
 Σολώνιον νόμον, ὅστις ἀπηγόρευε καὶ ἀνοι-
 κείους ἐνδείξεις θλίψεως ὡς τὸ σπαράττειν
 τὰς παρειάς (Ἰδ. Αἰσχλ. Χορη. 20). Παρὰ
 τὴν κλίνην ἐτίθετο λήκυθος, γραπτὰ κερά-
 μινα ἀγγεῖα καὶ εἰς τὴν εἰσόδον τῆς οἰκίας τὸ
 ἀρδάνιον, στάμνος περιέχουσα ὕδωρ μὴ
 ἀντλούμενον ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἥτις ἀπὸ τῆς ἀπο-
 βιώσεως ἐθεωρεῖτο ὡς μὴ καθαρὰ, καὶ ἐξ αὐ-
 τῆς ἔρραντιζοντο ἄγνιζόμενοι οἱ ἐξερχόμενοι (Πο-
 λυδ. Η, 66.—Παυσ.). Ἐν μεταγενεστέροις
 χρόνοις περὶ τῆς κηδείας ἐφρόντιζον ἐκτός

δὲ θοῖμα (τὰ νόμιμα, δέκατα, νομιζό-
 μενα, προσήκοντα), κανονισθέντα διὰ
 τοὺς Ἀθηναίους ὑπὸ Σόλωνος (Δημοθ. Μα-
 καρτ. σ. 107), ἦσαν ὅτι ἐλούετο ὁ νεκρὸς
 ὑπὸ τῶν ἐγγυτάτων συγγενῶν, ἰδίως τῶν γυ-
 ναϊκῶν, ἐχρίετο, ἐστεφανοῦτο διὰ ταινιῶν καὶ
 ἀνθῶν, ἰδίως διὰ σελίνων, λευκὰ ἐνεδύετο,
 καὶ εἰς τὸ στόμα τῷ ἐτίθετο ὀβολός, ὅστις
 καὶ θανάκῃ ἐλέγετο, πρὸς ἀπότισιν ναύλου
 τῷ Χάρωνι. Καὶ μελιττοῦντα δὲ (εἶδος
 πλακοῦντος) συνήθως ἔθετον παρ' αὐτῷ διὰ
 τὸν Κέρβερον. Εἴτα δὲ, συνήθως τὴν δευτέ-
 ραν ἡμέραν, ἐγίνετο ἡ πρόθεσις ἢ ἐκθεσις
 τοῦ νεκροῦ ἐπὶ κλίνης πρὸ τῆς οἰκίας, τοὺς
 πόδας ἔχοντας ἐστραμμένους πρὸς τὴν θύραν.

μόνων τῶν συγγενῶν καὶ ἄλλοι ἐπὶ μισθοῖ. Τῇ
 δ' ἐπιούσῃ, πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, ἐγίνετο
 ἡ ἐκφορὰ ἐπὶ τῆς κλίνης, συνοδευομένη ὑπὸ
 θρηνωδῶν ἢ αὐλῶδῶν καὶ τῶν συγγε-
 νῶν καὶ φίλων, καὶ ἐθάπτετο ὁ νεκρὸς, κατὰ
 μὲν τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους συνήθως καίόμε-
 νος, ὅτε καὶ ἡ τέφρα αὐτοῦ συνελέγετο εἰς τα-
 φροδόχους κάλπας, μεταγενεστέρας δὲ ὡς ἐπὶ
 τὸ πλεῖστον κατορυπτόμενος, καὶ τὸ λείψανον
 ἐτίθετο εἰς σορὸν, πύελον, ληνὸν, θροῖ-
 την ἢ δρύτην (ὀθήκην ξυλίνην), λάρνα-
 κα, ἐκ κεράμων ἢ λίθων. Τὰ νεκροταφεῖα
 (τάφοι, μνήματα, μνημενεῖα, σήμα-
 τα) ἔκειντο ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκτός τῶν πό-
 λεων, ἐν δὲ τῇ Σπάρτῃ ἐντός, καὶ παρὰ λεω-

φόρῳ. Ἐν Ἀθήναις ἦσαν μάλιστα εἰς τὸν

ἔξω Κεραμεικόν, ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς τῶν ἄλλων
πολῶν ἢ τῶν τειχῶν ἐν γένει, προσέτι καὶ

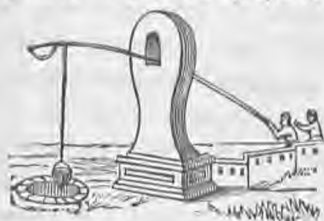
τὰ κενοτάφια τὰ ἐγειρόμενα εἰς ἀπλήν
μνήμην τῶν εἰς τὸν πόλεμον πεσόντων καὶ
εἰς αὐτὰ μὴ κειμένων νεκρῶν. Πολλοὶ ἐνε-
ταφιάζοντο καὶ εἰς τὰ ιδιόκτητα αὐτῶν χω-
ρία. Τὰ δ' ἐπικήδεια μνημεῖα ἦσαν ἢ, κατὰ
τὸν ἀρχαιότατον καὶ προσέτι ἐν τῇ Μικρῇ
Ἀσίᾳ ἀπαντώμενον τρόπον, χώματα καὶ
κολῶναι, τύμβοι λεγόμενα) ὡς ἐν Μυ-
κήναις, ἢ στήλαι τὸ πλεῖστον κατάκοσμοι
καὶ ἐνεπίγραφοι (ἴδ. ἐπὶ τύμβος), ἢ κίονες,
ἢ ὀριζοντίως ἐπικείμενοι λίθοι (τράπεζαι),
ἢ καὶ ὅλα οἰκοδομήματα (ναῖδες ἢ
ἡρώα), ἀνήκοντα εἰς ἀναφαίρετον ιδιοκτησίαν,
ὥστε καὶ πρὸ δικαστηρίου ἢ ἀποδείξις αὐτῆς
ἔθεωρεῖτο ὡς μαρτυρία συγγενείας ἐν ταῖς
οἰκογενείαις. Εἰς τὸν τάφον δ' ἀνέτιθεντο παν-
τοῦτα μικρὰ ἀντικείμενα (κετερίσματα), οἷον
ἐν ἄλλοις Λήκυθι, ὧν μέγα καθ' ἐκάστην
ἀνευρίσκεται πληθος, ὅπλα, κτλ. Ἐν δὲ τῇ ἐν
Μυκήναις ἀνασκαφέντῃ μεγάλῃ τάφῳ, ὅστις
καὶ ὑπὸ τοῦ Πausανίου ἔθεωρεῖτο ὡς ὁ τοῦ
Ἀγαμέμνονος, ἐπὶ τοῦ προσώπου τῶν κρανίων
εὐρέθησαν προσωπίδες ἐκ χρυσοῦ ἐλάσματος.
Μετά τὸν ἐνταφιασμὸν εἶπετο τὸ περίδει-
πνον, εἰς ὃ παρεκάθητο οἱ συγγενεῖς ἐν
τῇ νεκρικῇ οἰκίᾳ. Τὴν δὲ τρίτην ἡμέραν ἐτε-
λεῖτο θυσία (τὰ τρίτα), ἢ δὲ κυριωτάτη τὴν
ἐνάτην ἡμέραν (τὰ ἕνατα). Πένθους δ'
ἐνδείξεις ἦσαν τὸ κείρειν τὴν κόμην, τὸ ἀπο-
θέτειν πᾶν κόσμημα, τὸ φέρειν μέλαν (ἐνια-
χρὺ λευκόν) ἱμάτιον, καὶ διήρκουν αἱ ἐνδει-
ξεις αὗται, τοῦλάχιστον ἐν Ἀθήναις, μέχρι
τῆς τριακοστῆς ἡμέρας, ὅτε ἐτελεῖτο νέα
θυσία αἱ τριακάδες. Καὶ μετέπειτα δ' ἀπὸ
καιροῦ εἰς καιρὸν ἐστέφοντο οἱ τάφοι διὰ ται-
νιῶν, καὶ ἐτελοῦντο περὶ αὐτοὺς χοαὶ καὶ
θυσίαι, αἵτινες ἐναγίσματα ἐλέγοντο, καὶ
ἐνίοτε ἦσαν αἵματηραὶ (αἱμακουρία): ἀλλ'
ἐν Ἀθήναις αἱ τοιαῦται ἀπηγορεύοντο. Ἐγέ-
νοντο δὲ ταῦτα καὶ ἄλλοτε μὲν, ἀλλὰ κυρίως
κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς θανῆς, καὶ ἐλέγοντο
νεκώσια, ἢ τῆς γενετῆς καλούμενα γέ-
νεια, ἐν Ἀθήναις δὲ ὑπ' αὐτὴν ταυτήν

τὴν ἐπωνυμίαν κατὰ τὴν εἰς Βοηδρομιῶνος. Οἱ δὲ ἐμβρόντητοι ἢ κεραυνόεργοι ἢ ἱεροὶ νεκροὶ λεγόμενοι, ἐνεταφιάζοντο ἐνθα ἐκεραυνώθησαν, ἄνευ ἐπισήμου κηδείας, ἢ καὶ ποσῶς δὲν ἐθάπτοντο. Ἐπίτασις τῆς θανατικῆς ποιητικῆς, ὡς ἐπ' ἀσχάτης προδοσίας, ἦν ἡ ἄρνησις τοῦ ἐνεταφιασμοῦ. Ἐπὶ κηδείας δολοφονηθέντος ὑπῆρχον ἰδιαίτεραι τινὲς ἐθιμοταξίαι· τῆς πομπῆς προηγέτο τις φέρων λόγχην ἣν ἐπήγγυεν ἐπὶ τοῦ τάφου, ὡς σύμβολον προσκλθεῖν τοὺς συγγενεῖς εἰς καταδιδῶξιν τοῦ φονεῶς. Ὅτε δὲ νεκροῦ τινος σῶμα δὲν ἀνευρίσκετο, ὡς ἐν ναυαγίῳ ἢ μάχῃ, ἐτελεῖτο πλαστή κηδεία καὶ τῷ ἀνηγείρετο κενοτάφιον.

Κηκέδης, ἀρχαῖος ποιητὴς ἐξ Ἐρμιόνης (Ἀρσφ. Νεφ. 960).

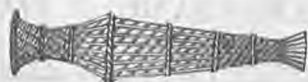
Κηλαινεὺς, υἱὸς τοῦ Ἡλεκτρύονος, βασιλέως τῶν Μυκηναίων καὶ τῆς Ἀναξοῦς, φονεὺς ὑπὸ τῶν υἱῶν τοῦ Πτερελάου.

Κήλων, Κηλών(ει)ον, κατα-

σκεῦασμα, πρὸς ἀντλήσιν ὕδατος ἐκ φρέατος (Ἡρδ. ΣΤ, 119)· τὸ παρ' ἡμῖν γεράνιον.

Κημὸς, ἀλιευτικὸς πλεκτὸς κόφινος ἐπιμήκης, εἰς ὃν εἰσέρχονται καὶ δὲν δύναν-

ται νὰ ἐξέλθωσιν οἱ ἰχθύες διὰ τοῦτο οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ ἡ ψηφοφορικὴ ἀλλπη ἢ ἴσως μόνῃ ἢ περὶ τὸ στόμιον αὐτῆς διάθεσις, δι' ἧς αἱ ψῆφοι εἰσέρχονται δὲν ἠδύναντο νὰ ἐξέλθωσι (Ἡσυχ.). Διὰ τὴν σχέσιν δὲ τοῦ σχήματος ἐκαλεῖτο οὕτω καὶ τὸ εἰς τὸ στόμα τῶν ἵππων τιθέμενον πλέγμα, ὅπως μὴ δαγκάνωσι (Ξεν. Ἱππ. Ε, 3. — Αἰλ. Π. Ι. 15, 9).

Κήνατον, τὸ ΒΔ ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας (ν. Λιθάδα), ὅθεν ὁ Ἡρακλῆς ἐσφενδόνισε τὸν Λίχαν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἰδ. Ἡρακλῆς (Σοφ. Τραχ. 753. 993. — Στράβ. Ι, 60. Θ, 426. 429. — Θουκ. Ι, 93).

Κήποι (οἱ), 1) καὶ **Κήπος**, (ἡ), πόλις τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, πρὸς τ' ἀνατολικά αὐτοῦ, κτίσμα τῶν Μιλησίων (Στράβ.). — 2) Θέσις εἰς τὰ βορειοανατολικά τῶν Ἀθηνῶν, μετ' ἀξιολόγου ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης (Λουκ. — Πaus.). Νῦν Ἀγγελοκήποι.

Κήπος. Κήποι μνημονεύονται ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ τῶν ἀνωτάτων χρόνων, πλὴν τοῦ μυθικοῦ τῶν Ἑσπερίδων (Ἡσίοδ. Θεογ. 25), προσέτι ὁ τοῦ Λαέρτου ἐν Ἰθάκῃ, ὁ τοῦ Ἀλκινόου ἐπὶ τῆς Σχερίας, πλήρης ἀνθέων, δένδρων καὶ καρπῶν (Ὀμ. Ὀδ. Η, 112—130). Καὶ μεταγενεστέρως ἐν Ἀθήναις κήποι ὑπῆρχον εἰς τὸν τῇ πόλει παρακείμενον δῆμον Ἀλωπεκῆς (ν. Ἀγγελοκήποι), καὶ περὶ τὸν βωμὸν τῶν Μουσῶν, ἀπὸ τῆς ὁχθῆς τοῦ Ἰλισσοῦ μέχρι τοῦ Α. τείχους τῆς πόλεως (πλατείας τοῦ Συντάγματος), ἐξετείνετο ὁ κήπος τῶν Μουσῶν, καθ' εὐρεθεῖσαν ἐπιγραφὴν. Ἀλλ' ἐν τῇ δημοκρατουμένῃ Ἑλλάδι, ἐξ ἧς ἔλειπεν ἡ ἰδιωτικὴ πολυτέλεια, δὲν ὑπῆρχον καὶ μεγαλοπρεπεῖς καὶ πολυδάπανοι κήποι, οἱ οἱ παρὰ δεισοὶ τῶν Περσῶν μεγιστάνων, ἢ οἱ κρεμαστοὶ κήποι (πιθανῶς κατ' ἀνδρῶν διηρημένοι) τῆς Σεμιράμιδος, οὐδ' ἐπίσης ὡς οἱ μετὰ ταῦτα ἐπικρατήσαντες τῶν πλουσίων Ῥωμαίων, ἔχοντες δένδροστοιχίας, δεξαμενάς, ἀναδρυτήρια, ὡς καὶ ἱπποδρόμια. Τούτων τινὰ λείψανα σώζονται καὶ ἐν Ἑλλάδι, ὡς ἐν Ἀθήναις, ἐν τῷ Ἀνακτορικῷ κήπῳ, ἀνευρέθη ἑδαφος ψηφόμετον δεξαμενῆς, ἢ προσατεθὲν ἐπὶ Ῥωμαίων εἰς τὸν κήπον τῶν Μουσῶν, ἢ ἀνήκον ἴσως εἰς τὸν ἐκεῖ που ἐγκεκτημένον Ἀττικόν.

Κήρ, ἢ αἱ Κήρες, αἱ μοῖραι τοῦ θανάτου, πολλάκις ποιητικῶς προσωποποιούμεναι ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου, εἰς τὰς μάχας μιγνύμεναι, αἵματ' αὖ φέρουσαι ἐνδύματα, τοὺς θνήσκον-

τας τραυματίας ἐκ τῶν ποδῶν σύρουσαι, περὶ τὰ πτώματα ἀγωνιζόμεναι ('Ιλ. Σ, 535. — 'Ησιόδ. 'Ασπ. 'Ηρ. 249). Καὶ ὁ 'ΗΣίοδος (Θεογ. 211) λέγει τὴν Κῆρα θυγατέρα τοῦ Μόρου, τοῦ θανάτου, τοῦ ὕπνου καὶ τῶν ἐνείρων, καὶ πρὸς τούτοις ἐπιλέγονται ὑπ' αὐτοῦ (217) νηλεόπεινοι Κῆρες, καὶ τάττονται μετὰ τῶν Μοιρῶν καὶ τῶν 'Ερινύνων, δι' ὃ καὶ τινες ἐκλαμβάνουσι τὸ χωρίον νεώτερον, λέγοντες ὅτι κατὰ πρῶτον ἐν Αἰσχύλῳ ('Επτ. 1055) ἀπαντᾷ ἀποδομένη αὐταῖς ἡ ἔννοια τῆς ποινῆς καὶ τῆς ἐκδικήσεως· ἐξ οὗ καὶ αἱ 'Ερινύες, καὶ πᾶσαι αἱ συμφοραὶ καὶ θλίψεις λέγονται Κῆρες. Τὴν λέξιν κῆρ μετεχειρίζετο ὁ 'Ομηρος συνήθως ἐπὶ βιαίου, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ ἐπὶ πρῶτον θανάτου ('Οδ. Λ. 170). 'Αποφεύγει δὲ τὴν κῆρα ὁ ἄνθρωπος ἢ κατὰ βούλησιν τῶν θεῶν, ἢ καὶ διὰ φυγῆς ('Ιλ. Γ. 32, Δ. 11. Μ. 402).

Κήρεὺς, ποταμὸς τῆς Εὐβοίας, ἐξ οὗ ἐπίστευετο ὅτι πίνοντα τὰ πρόβατα εἶχον λευκώτατον ἔριον (Στράβ.). Παρ' 'Αριστοτέλει (Θεόπρ. ἐν. 148) ἐσφαλμένως Κέρβης.

Κήρινθος, πόλις τῆς Εὐβοίας, βορείως τῆς Χαλκίδος ('Ομ. 'Ιλ. Β, 558. — Στράβ.).

Κήρως, ἐχρησίμευε τοῖς ἀρχαίοις εἰς ἐπάλειψιν ἐπὶ ξυλίνων πινακίων, ἐφ' ὧν ἔγραφον διὰ γλυφίδος μεταλλίνης, ὡς καὶ, παρὰ 'Ρωμαίοις κᾶν, δι' ἐπιθεσιν σφραγίδων εἰς ἐπιστολὰς καὶ δημόσια ἔγγραφα· προσέτι διὰ τὴν ἐγκαυστικὴν ζωγραφικὴν, ἧς ἀγνοεῖται ἡ μέθοδος· εἰς τὴν κηροπλαστικὴν, πρὸς παραγωγὴν κοίλων τύπων, καὶ προτομῶν θεῶν καὶ ἀνθρώπων, ἰδίως εἰκόνων τῶν προγόνων εἰς τοὺς ρωμαϊκοὺς οἴκους, καὶ εἰς κατασκευὴν καρπῶν ὁμοιοτάτων τῇ φύσει, ἰδίως ἐν 'Αλεξανδρείᾳ. Εἰς λαμπάδας δὲ καὶ εἰς φωτισμὸν ὀλίγη ἐρίνετο χρῆσις αὐτοῦ, μᾶλλον δὲ εἰς ἀλοιφῶν παρασκευασίαν.

Κήρουξ, ὁ ἀπὸ ἔθνους εἰς ἔθνος ἢ ἀπὸ στρατοῦ εἰς στρατὸν πεμπόμενος, ἦν κυρίως πρέσβυς, καὶ ὑπὸ τοῦ διεθνoῦς δικαίου ἀνεγνωρίζετο ὡς ἀπρόσβλητος ('Ηρδ. Ζ, 133).

Οἱ Σπαρτιάται ρίψαντες εἰς φρέαρ τὸν πρέσβυν τοῦ Δαρείου, προσκαλέσαντα αὐτοὺς εἰς ὑποταγὴν, μετενόησαν, καὶ δύο τῶν πολιτῶν προσηνέχθησαν νὰ παραδοῦσιν εἰς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν πρὸς ἐξαγνισμόν τῆς πόλεως (Ἰδ. Βούλις)· ἀλλ' ὁ Δαρεῖος τοὺς ἀπέπεμψεν. 'Ασπονδον ἔχθραν δ' ἐξήγειρε μεταξὺ 'Αθηναίων καὶ Μεγάρων ὁ φόνος ἐνὸς κήρυκος (Πλούτ. Περ. Λ). 'Εν τοῖς ὁμηρικοῖς χρόνοις καὶ ἰδιαίτερος ὑπηρετικοὶ ἐχρησίμευον κήρυκες παρ' ἡγεμόσι τὴν τράπεζαν εὐτρεπίζοντες, τὸν οἶνον ἐκχέοντες, τοὺς ἀοιδούς καλοῦντες, τὴν ἀμύξαν παρασκευάζοντες, κτλ. Δημοσίως δ' ὑπηρετοῦν εἰς συνελεύσεις, εἰς τὰ δικαστικά, τὰς ἱεροτελεστίας, εἰς τὰς ἐστιάσεις τῶν θυσιῶν. 'Όταν ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων τὰ καθήκοντα αὐτῶν δὲν εἶχον πλέον τὴν ἀρχαίαν πολιτικὴν ἢ διπλωματικὴν σπουδαιότητα, ἐκλαμβάνοντο ἐκ κατωτέρων κοινωνικῶν τάξεων, ἐν 'Αθήναις ἐσαιοῦντο δημοσίᾳ, καὶ ὑπεβάλλοντο εἰς δοκιμασίαν τινὰ ἴσως, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν τῆς φωνῆς, διότι αὕτη ἦν τότε ἡ κυριωτέρα παρ' αὐτῶν ἀπαίτησις. 'Ότε ὁ Νέρων κατήρχετο αὐτὸς εἰς τοὺς γυμνακοὺς ἀγωνας, μετὰ τὴν νίκην ὁ κήρυξ μεγαλοφώνως ἔκραζεν ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ: «Νέρων Κασαρνικᾶτόν δε τὸν ἀγῶνα καὶ στεφανοῖ τόν τε τῶν 'Ρωμαίων δῆμον καὶ τὴν ἰδίαν οἰκουμένην» (Δ. Κάσσ. ΕΑ, 20. ΕΓ, 14). Εἶχε δ' ὁ Κήρυξ διὰ χειρὸς τὸ κηρύκειον (ἡ κηρυκεῖον), ράβδον ἐλαίας διὰ ταινιῶν περιδεσμένην, αἵτινες διὰ τὸν 'Ερμῆν, ὡς κήρυκα τῶν θεῶν, μετεβλήθησαν εἰς δύο ὄψεις, προσθήκη ἐνίοτε καὶ δύο πτερῶν.

Κήρουξ, ἐμυθεῖτο ἐν 'Αθήναις υἱὸς τοῦ 'Ερμού καὶ τῆς Πανδρόσου, θυγατρὸς τοῦ Κέκροπος, καὶ πρόγονος γένους τινὸς λεγομένου τῶν Κηρύκων.

Κήτειος, ποταμός τῆς Μυσίας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ, ῥέων παρὰ τῇ πόλει Περγάμῳ καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Κάϊκον. Οἱ περίοικοι ἐλέγοντο Κήτριοι ἐπ' αὐτοῦ (Ὀρ. Ὀδ. Λ, 52.—Εὐστθ. αὐτ.).

Κήτος, 1) τὸ τοῦ Περσέως (ἴδ.) ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους φονευθέν.—2) ἴδ. Ζώδια.

Κητώ, 1) θυγάτηρ τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, γυνὴ τοῦ Φόρκυος, καὶ μήτηρ τῶν Γοργόνων καὶ τῶν Γραιῶν (Ἡσδ. Θεογ. 270, 313.—Ἀπλλδ. Α, 2, 3).—2) θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος (Ἀπλλδ. Α, 2, 7).

Κήβξ, βασιλεὺς τῆς Τραχίνος ἀνεψιὸς καὶ φίλος τοῦ Ἡρακλέους, οὗ τοὺς παῖδας ἔλαβεν ὑπὸ τὴν προστασίαν του, καταδιωκομένους ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως (Παυσ. Α, 33.—Ἀπολλδ. Β, 7, 6). Ἡ Ἡρα ἐκ ζηλοτυπίας μετεμόρφωσεν αὐτὸν καὶ τὴν γυναῖκά του Ἀλκυόνην εἰς θαλάσσια πτηνὰ (Ἀπολλδ. Α, 7, 4), καὶ κατὰ τὸ πτηνὸν τοῦτο, ἐπωάζον τὸν χειμῶνα ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας, ἐφ' ὧν ὁ Αἰόλος δῆθεν δὲν ἐπιτρέπει εἰς τοὺς ἀνέμους νὰ πνέωσιν, ἐπωνομάσθησαν οἱ ἀλκυονίδες ἡμέραι.

Κηφεύς, 1) υἱὸς Βήλου καὶ Ἀγχινόης, ἀδελφὸς τοῦ Φινέως, σύζυγος τῆς Κασσιόπειας καὶ πατὴρ τῆς Ἀνδρομέδας, βασιλεὺς δὲ τῆς Αἰθιοπίας, εἰς τοὺς ἀστέρας μετατεθείς (Ἡρδ. Ζ, 61).—2) Ἀρκάς, υἱὸς Λυκούργου, Καλυδόνιος θηρευτής.—3) Υἱὸς Ἀλέου, Ἀργοναύτης, πατὴρ 20 υἱῶν.

Κηφισία, μία τῶν δώδεκα πόλεων τῆς Ἀττικῆς ἃς ἔκτισεν ὁ Κέκροψ, εἰτα δῆμος ἀνῆκων εἰς τὴν Ἐρεχθίδα φυλὴν, πατρίς τοῦ κωμικοῦ ποιητοῦ Μενάνδρου, καὶ ἐπὶ Ῥωμαίων κατοικία Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ.

Κηφισόδημος, συκοφάντης τις ἐν Ἀθήναις (Ἀρστφ. Ἀχαρν. 705).

Κηφισόδοτος, 1) Ἀθηναῖος στρατηγός, τῷ 359 εἰς Θράκην ἐκπεμφθείς, ἀλλ' ἀνίκανος, ὡς μαρτυρεῖ ὁ τότε ὑπ' αὐτὸν

τριηραρχῶν Δημοσθένης, δι' ὃ καὶ ἀνακληθεὶς ἐτέθη ὑπὸ δίκην. Κατὰ τινες ὁ αὐτός, κατ' ἄλλους ἄλλος ὁμώνυμος αὐτοῦ ἐπολιτεύετο ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις καὶ ὡς ῥήτωρ.—

2) Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τῆς πρώτης γυναῖκος τοῦ Φωκίωνος, ἐξοχος γλύπτης, ἀκμάσας περὶ Ὀλ. 95—110, εἰργάσθη θαυμασθεῖσαν Ἀθηνᾶν ἐν Πειραιεῖ, καὶ Ἑρμῆν φέροντα βρέφος τὸν Βάκχον, Πλοῦστον μετ' Εἰρήνης, τρεῖς Μούσας εἰς τὸν Ἑλικῶνα μετ' ἄλλων συνεργατῶν, καὶ λίθινα ἀγάλματα ἐν Μεγάλῃ πόλει.—3) Υἱὸς τοῦ Πραξιτέλους, κατ' ἄλλην, ἦττον ἀκριβῆ γραφὴν, Κηφισόδωρος (Pl. XXXVI, 4, 60), περὶ Ὀλ.

Ἐκ Μουσείου Φλωρεντίας.

128, εἰργάζετο ἐν Περγάμῳ ἐπὶ Ἀττάλου καὶ πιθανῶς ἦν εἰς τῶν ἐξεργασθέντων τὰ ἀρτίως ἀνασκαφέντα καὶ τὸ Μουσεῖον τοῦ Βερολίνου κοσμοῦντα ἐξαίσια συμπλέγματα τοῦ μεγαλοπρεποῦς βωμοῦ τοῦ Διός. Περιφθιμον αὐτοῦ ἔργον, ὑπὸ Πλινίου μνημονευόμενον, ἦν πλὴν χαλκῶν φιλοσόφων (XXXIV, 19, 27), ἐν σύμπλεγμα παλαιστῶν (XXXIV 4, 6), πιθανῶς τὸ θαυμάσιον ἐν Φλωρεντίᾳ σωζόμενον, οὗ ἀντίγραφον μικρότερον τὰς διαστάσεις εὗρέθη καὶ ἐν Ἀθήναις.

Κηφισόδωρος, 1) Ἐξ Ἀναγύρου

δήμου τῆς Ἀττικῆς, πατὴρ τῶν δύο ῥητόρων Θρασυλόχου καὶ Μειδίου, οἵτινες συνηγόρησαν ὑπὲρ τῶν ἀδικησάντων τὸν Δημοσθένην ἐπιτρόπων αὐτοῦ. — 2) μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, καί τις, ἴσως ὁ αὐτὸς, γράψας ἱστορίαν τοῦ ἱεροῦ πολέμου. — 3) Ποιητὴς Ἀθηναῖος. — 4) Ἰδ. Κηφισόδοτος, 3.

Κηφισὸς, 1) Ποταμὸς ῥέων Δ τῶν Ἀθηναίων. — 2) Ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἰναχον. — 3) Ποταμὸς τῆς Φωκίδος καὶ Βοιωτίας, πηγάζων εἰς τὴν Β κλιτὸν τοῦ Παρνασσοῦ πρὸς τῇ Λιλαίᾳ, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Κοπαΐδα.

Κηφισοφῶν, 1) Ἀθηναῖος τις ἐκ τῶν ἀριστοκρατικῶν (Ξυφ. Ἑλλ. Β, 4). — 2) Υἱὸς Κηφισοφῶντος. Ῥαμνοῦσιος, ὁπαδὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου, καὶ κατήγορος τοῦ Δημοσθένους (Δμοθ. Π. Στφ.). — 3) Υἱὸς τοῦ Κλέωνος. Ἀναφλύστις τὸν δῆμον, ῥήτωρ Ἀθηναῖος (Δμοθ. π. Στφ.). — 4) Δούλος τοῦ Εὐριπίδου, περὶ οὗ διέσχυρζετο ὁ Ἀριστοφάνης ὅτι ἐβόηθει τὸν κύριόν του εἰς τὰς δραματικὰς παραστάσεις του (Βατρχ. 944).

Κιάθρας, ποταμὸς διαιρῶν τὴν ἄνω ἀπὸ τῆς Κάτω Μοισίας ἐν Εὐρώπῃ (Πτλμ. Γ, 9). Νῦν Ζιόριτς.

Κιανὸς κόλπος τῆς Προποντίδος εἰς τὴν Βιθυνίαν, πρὸ τῆς πόλεως Κίου.

Κιθαλὶς, πόλις τῆς Παννονίας, παρὰ τὴν λίμνην Ἰούλκην, πατρίς τοῦ αὐτοκράτορος Οὐαλεντινιανοῦ (Πτολμ. Β, 16. — Ζωσιμ.).

Κιέδος (ή), σκωρία τῶν νομισμάτων ὅθεν τὸ κίεδηλος.

Κιέδουρα, 1) πόλις τῆς Πισιδίας, ἀνήκουσα εἰς τετράπολιν, καὶ ἔχουσα σιδήρου μεταλλεῖα (Στρβ. Π. 630). — 2) (τά), πόλις τῆς Παμφυλίας παρὰ τῇ Λυκίᾳ (Στρβ. 12, 667).

Κιθώριον, ἄγγεῖον ἔχον τὸ σχῆμα καρποῦ αἰγυπτιακοῦ (κολοκύνθης) οὕτω καλουμένου (Ἀθην. ΙΑ, 54).

Κιθωτός, ἐπώνυμον τῆς ἐν Φρυγίᾳ πόλεως Ἀπαμείας (Στρβ.).

Κιθαρία, ἐν Φενεῶ τῆς Ἀρκαδίας ἐπί-

θετον τῆς Δήμητρος, ἧς τὸ ἄγαλμα ἀπαξ κατέβητο ἐμαστιγοῦτο ὑπὸ τοῦ ἱερέως (Παυσ. Η, 15)

Κίεθροις, καὶ κίτταρις, εἶδος τῆς ὀρθῆς, ἣτις εἶχε τὸ διάδημα περιδεσμένον, ἐν χρήσει παρὰ τοῖς βασιλεῦσι τῆς Περσίας, Παρθίας καὶ Ἀρμενίας (Πλούτ. Θεμ. ΚΘ. — Πτολμ. Ζ, 53. — Στρβ. ΙΑ, 797).

Κιθαριῶν, ὄρος μεταξὺ Ἀττικῆς, Βοιωτίας καὶ Μεγαρίδος (Ἰδ.), ἱερὸν τοῦ Διονύσου καὶ τῶν Μουσῶν. Ἐπ' αὐτοῦ ἐπιστεύετο ὅτι αἱ Βάνχαι κατασπάραξαν τὸν Πενθέα, τὸν δὲ Ἀκταίωνα αἰκύνες αὐτοῦ (Πίνδ. — Καλλμ. Ὑμν. εἰς Δῆμ. 97). Ἐπ' αὐτοῦ δ' ἐφρόνευσε καὶ ὁ Ἡρακλῆς τὸν Κιθαριῶνιον λέοντα (Ἀππλδ. Β, 4, 9). Ἐλατρεῖτο δ' ὁ Ζεὺς ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου (Παυσ. Θ, 2).

Κιθάρα, παρ' Ὀμήρῳ Κίθαρις, τῆς λύρας πιθανῶς κατὰ τοῦτο διαφέρουσα, ὅτι ἐπί-

σω τῶν χορδῶν εἶχε μέχρι τινὸς ἡχητικὴν σανίδα (Ἰδ. Μουσική).

Κικέρων (Μάρκος Τίλλιος), ὁ μέγας ῥήτωρ τῆς Ῥώμης, ἐν Ἀθῆναις διδαχθεὶς ὑπὸ τὸν φιλόσοφον Ἀντίστοχον, καὶ τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων τ' ἀριστοτελεῖματα εἰς τὰ ἔργα του λαμβάνων ὡς ὑπογραμμένον. Ὑπατος αἰραθείς, καὶ διὰ τῆς συνέσεως καὶ τοῦ πατριωτισμοῦ του τὴν Ῥώμην σώσας ἐκ τῶν ἀπειλούντων αὐτὴν δεινῶν ἐπὶ τῆς συνωμοσίας τοῦ Κατιλίνα, καὶ πατὴρ τῆς πατρίδος ὑπὸ τῶν εὐγνωμόνων συμπολιτῶν του ἐπικληθεὶς, ἐπὶ Καίσαρος ἀπεσύρθη τῆς πολιτικῆς, καὶ ἐπεδόθη ὅλως εἰς τὴν συγγραφὴν τῶν ἀμμιή-

των ρητορικῶν καὶ φιλοσοφικῶν ἔργων του, εἰς ᾧ ἐμφαίνεται βαθεῖα ἐλληνομάθεια. Μετὰ δὲ τοῦ Καίσαρος τὸν φόνον, καταδιωκόμενος ἀπηνῶς ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου, ἠθέλησε νὰ φύγῃ εἰς τὴν Μακεδονίαν· ἀλλ' ὁ Ἀντώνιος προλαβὼν, τὸν ἐθανάτωσε διὰ τινος ταγματάρχου Ποπιλίου, τῷ 44 π. Χ., κατὰ τὸ βίον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Καὶ οὗτος τοῦ δευτέρου ὀνόματι Κικέρων καὶ ἐκεῖνος φέρων, ἐσπούδασεν ἐν Ἀθῆναις, καὶ συνυπάτευσεν μετὰ τοῦ Αὐγούστου.

Κέικοννα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀγνώστου θέσεως.

Κέικονες, ὄρξεις παρὰ τῷ Ἑβρω καὶ τῇ παραλίᾳ μέχρι τοῦ Λίσσα ἀπέναντι τῆς Σαμοθράκης, (Ὁμ. Ἰλ. Β. 846. Ὀδ. Ι, 39. — Ἡρδ. Ε, 59. 108. 110).

Κεικύννηθος, μικρὰ νῆσος τοῦ Παγασαίου κόλπου εἰς Θεσσαλίαν (Στράβ.).

Κέικοννα, δῆμος ἀττικὸς τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς (Ἡσυχ.).

Κελικία, ἡ ΝΑ χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, Ν τῆς Καππαδοκίας καὶ Λυκαονίας. Πρὸς Δ ἐχώριζεν αὐτὴν ὁ Ταῦρος ἀπὸ τῆς Παμφυλίας, πρὸς Α. αἱ Ἀμανίδες πύλαι ἀπὸ τῆς Συρίας, πρὸς Δ. δ' ἐξτείνετο μέχρι τοῦ Κιλικικοῦ πελάγους καὶ τοῦ κόλπου τῆς Ἰσσοῦ. Ἡ χώρα διηρῆτο εἰς τὴν 30 μίλλια εὐρεῖαν τοῦ Κιλικίαν πεδιάδα Α. καὶ τὴν 20^η τὸ πλάτος τραχεῖαν Κιλικίαν, ἀφ' ἧς ἡ ὁδὸς ἄγει πρὸς Β. καὶ ὑπὲρ τὸν Ταῦρον εἰς τὴν Καππαδοκίαν διὰ τῶν Κιλικίων πυλῶν. Τὰ κυριώτερα ἀκρωτήρια αὐτῆς, ἀπὸ Δ. ἦσαν τὸ Ἀνεμόριον, τὸ Ποσειδώνιον, ἡ Ἀφροδισιάς, τὸ Ζεφύριον καὶ ὁ Μέγαρρος· ποταμοὶ δὲ μείζους ἄλλοι ὁ Καλύκαδνος, ὁ Λάμος, ὁ Κύδνος πρὸς τῇ Ταρσῷ, ἀποτελῶν πρὸς τῇ θαλάσῃ τὴν λίμνην Ῥήγμα· ὁ Πύραμος, ἐκβάλλων εἰς τὸν κόλπον τῆς Ἰσσοῦ ἢ τῆς Μαρυάνδου. Οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς χώρας ἦσαν Σύριοι τὴν καταγωγὴν· ὅτε δ' Ἕλληνες κατέκτησαν τὴν Κιλικίαν, ἀπεσύρθησαν εἰς τὰ ὄρη, ἐνθα, ἐλευθερονέλικες λεγόμενοι, διῆγον βίον

ληστρικόν, ὥστε περὶ αὐτῶν ἐλέγετο ὅτι μετὰ τῶν Κερῶν καὶ τῶν Κρητῶν ἀπετέλουν τὰ 3 κακὰ Κάππα. Τὴν τραχεῖαν Κιλικίαν δὲ ὤκουσιν Πισιδικῆς καὶ Ἰσαυρικῆς καταγωγῆς θρασεῖς πειραταί, οὓς πρῶτον κατέβαλεν ὁ Πημπήριος. Πόλεις αὐτῶν αἱ κυριώτεραι ἦσαν τὸ Κορακίσιον μετ' ὀχυρώματος, ἡ πρωτίστη ἔδρα τῶν πειρατῶν, πρὸς τῆς Παμφυλίας τὰ ὄρια· ἡ Ἀμαρία παράγουσα κέδρους πρὸς ναυπηγίαν· ἡ Σελινόυς· ἡ Ἀντιόχεια· τὸ Ἀνεμόριον· ἡ Κελενδερίς· ἡ Σελεύκεια· ἡ Λάμος· ἡ Κάρυκος, ἀφ' ἧς 20 στάδια πρὸς Β. ἦν τὸ Κωρύκιον ἄντρον, βαθεῖα πετρώδης κοιλάς, παράγουσα κρόκον. Προσέτι αἱ πόλεις Σόλος, Ταρσός, Μαλλός, Ἀνάκαρτος, Μόψου Ἐστία, κτλ. (Στράβ. ΙΔ, 668).

Κελέξ, υἱὸς Ἀγήνορος καὶ Τηλεφάσσης, ἀδελφὸς Κάδμου καὶ Φοίνικος, μετ' αὐτῶν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐκπεμφθεὶς εἰς ἀναζητησὶν τῆς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀρπαγείσης ἀδελφῆς τῶν Εὐρώπης, ἀποκατέστη εἰς Κιλικίαν κατ' αὐτὸν ὀνομασθεῖσαν (Ἀπολλλδ. Γ, 1, 2). Τέκνα αὐτοῦ λέγονται ὁ Θάσος καὶ ἡ Θήβη.

Κελλέα, 1) πόλις ἐν Τρωάδι, παρὰ τῷ ποταμῷ Κιλλέᾳ καὶ τῷ Ἀδραμυτιῷ κόλπῳ, εἶχε ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐπὶ δὲ Στράβωνος (ΙΓ, 612) ἦν ἐν ἐρείπιοις (Ὁμ. Ἰλ. Α, 38. — Ἡρδ. Α, 149). — 2) θυγάτηρ τοῦ Λαομέδοντος καὶ τῆς Στρυμνούς, ἀδελφῇ τοῦ Πριάμου (Ἀπλλδ. Γ, 12, 3). — 3) ἀδελφῇ τῆς Ἑκάτης, γυνὴ τοῦ Θυμοῖτου, ἐξ ἧς, ἐν παρανόμῳ σχέσει, ὁ Πρίαμος ἔσχεν υἱὸν τὸν Μύνιππον (Γζέτ.).

Κελλέβας, βάσις εἰς ἣν ἐπιτίθεντο

ἀσπίδες, σκευή, μηχαναὶ οἷαι δὴποτε, καὶ ὁ ἐκρίβας (ἰδ.) τῶν ζωγράφων. (Ἀριστ. Ἰλ. 1122. — Πολύδ. Ζ, 129. — Ἡσυχ.).

Κελλικῶν, Μιλήσιός τις, Ἀχαιοὺς ἐπιλεγόμενος, καὶ εἰς τοὺς Πέρσας προδοὺς τὴν πατρίδα του Μίλητον (Ἀρσφ. Εἰρ. 362. — Ἡσχ.).

Κελλουτοί, (ἡ), νῆσος τῆς Ἰνδικῆς (Ἀρρ. Ἀνθ. ΣΤ, 19).

Κέμαρος, ἀκρωτήριον τῆς Κρήτης, κατὰ τὰ βορειοδυτικὰ αὐτῆς (Στρεβ.). Νῦν Καρπούσα.

Κέμβροι, Γερμανικὸς λαὸς, ἐκ βορρᾶ. καὶ κατὰ τινας ἐκ τῶν περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ῥήνου ὀρμηθεῖς, τοῦ ὀνόματος ἐν τῇ ἐγχωρίῳ αὐτῶν γλῶσση τοὺς ληστὰς δηλοῦντος (Πλούτ. Μαρ. ΙΑ). Χώραν πρὸς ἀποκατάστασιν ἐν τοῖς νοτίοις τῆς Εὐρώπης ζητοῦντες, ἐπολέμησαν ἀπὸ τοῦ 113 π. Χ. τοὺς Ῥωμαίους, καὶ ἐνίκησαν πολλὰκις αὐτοὺς, εἰσέβαλλον εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ Ἰσπανίαν, καὶ μετ' ἄλλων λαῶν τῆς Ἀνατ. Εὐρώπης ἐλεηλάτησαν καὶ τοὺς Δελφούς (Στρεβ. Ζ, 291).

Κεμινέα, λίμνη, ἐν Τυρρηνίᾳ τῆς Ἰταλίας, ἥς ἡ ἐμφάνισις ἀπεδίδετο εἰς τὸν Ἡρακλέα, θέλοντα ν' ἀποδείξῃ εἰς τοὺς ἐκεῖ λαοὺς τὴν δύναμιν του (Στρεβ.). Νῦν Βίκον.

Κεμμέριοι, λαὸς, καθ' Ὁμήρον (Ὀδ. Λ, 12) κατοικῶν εἰς τὰ πέρατα τοῦ Ὠκεανοῦ, ὑπὸ ζοφερὸν οὐρανὸν, οὐδέποτε τὸν ἥλιον βλέποντα. Οἱ δ' ἐκ τῆς ἱστορίας γνωστοὶ τοῦ ὀνόματος τούτου κατόικουν παρὰ τῇ Μαιώτιδι λίμνῃ ἐν Σαρματίᾳ, ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, καὶ ὑπὸ τῶν Σκυθῶν ἐκβαλλόμενοι, πολλὰκις εἰσέβαλλον εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ τῷ 650 π. Χ. ἐλεηλάτησαν τὰς Σάρδεις, Κατετροπώθησαν δ' ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας Ἀλυάττου (Ἡρδ. Α, 15. Δ, 11). Εἶχον καὶ ὄρος καὶ πόλιν καὶ λιμένα τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος.

Κέμωνας, μία τῶν Κυκλάδων, μικρὰ, Β. τῆς Μήλου, ἥς τὸ κυριώτερον προϊόν ἦν ἡ παχεῖα καὶ εἰς τοὺς λουτρῶνας καὶ τὴν κάθαρσιν τῶν ἐνδυμάτων χρήσιμος κίμωνία γῆ, καὶ προσέτι τὰ ξηρὰ σῦκα (Στρεβ. Ι, 484).

Κέμων, 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς Στρησαγόρου, πατήρ τοῦ Μιλτιάδου, ἐξωσθεὶς τῶν Ἀθηναίων

ὑπὸ Πεισιστράτου. "Ὅτε δὲ, δις νικήσας εἰς τὰ Ὀλύμπια, τὸ δεύτερον ἐπέτρεψε νικητῆς ν' ἀναγορευθῇ ὁ Πεισίστρατος, τὸν ἐπανάγαγεν οὗτος· ἀλλὰ καὶ τρίτον νικήσαντα, τὸν ἐδολοφόνησαν οἱ Πεισιστρατίδαι (Ἡρδ. ΣΤ, 103). — 2) Υἱὸς τοῦ Μιλτιάδου καὶ τῆς Ἥγησιπύλης, θυγατρὸς Ὀλόρου, τοῦ βασιλέως τῆς Θράκης. Ἐγεννήθη τῷ 504 π. Χ. τοῦ Μιλτιάδου θανόντος ἐν ἀτιμίᾳ, διότι δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ πληρώσῃ εἰς τὸ δημόσιον τὸ πρόστιμον 50 ταλάντων (300,000 Δρ. = 1,400,000 σημερινῶν δραχμῶν) εἰς ὃ εἶχε καταδικασθῇ, περιήλθε, κατὰ τὸν ἀττικὸν νόμον, καὶ εἰς τοῦτον ἡ ἀτιμία, μέχρις οὗ ὁ πλούσιος Καλλίας ἔδωκε τὴν ποσότητα εἰς τὸν Κίμωνα, μεσιτὴ τῆς ἑτερομητρίου ἀδελφῆς αὐτοῦ Ἑλπινίκης, ἣν καὶ ἐρρέθη ὑπὸ τινων ὅτι ἐνυμφεθῇ ὁ Κίμων, τοῦ ἀττικοῦ νόμου μὴ ἀπαγορεύοντος τοῦτο ἀπολύτως (Πλούτ. Θεμ. ΑΒ). Ἐξοχὸν ἀνκτροφὴν δὲν ἔλαβεν, οὔτε κατὰ τὰ ἥθη διεκρίνετο ἐν τῇ νεότητι τοῦ ὁ Κίμων. Ἀλλ' ὅτε οἱ Πέρσαι ἐπέδραμον τὴν Ἑλλάδα, τότε ἀπεδείχθη διὰ μιᾶς πᾶσά του ἡ ἀξία. Εἰς τὴν Πολιάδα ἕνα χαλινὸν ἀναθείς, καὶ μίαν τῶν ἱερῶν αὐτῆς ἀσπίδων λαβὼν, κατήλθεν εἰς τὸν λιμένα ἵνα συμπράξῃ εἰς τὸ σχέδιον τοῦ Θεμιστοκλέους περὶ ναυπηγήσεως στόλου. Μετὰ τοῦ Ἀριστείδου ὁμοφρονῶν, συνεδέθη διὰ φιλίας (Πλούτ. Κίμ. Δ, Ε), καὶ συνεναυάρχησε τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν, ἐξασφαλίσας τῶν Ἀθηναίων τὴν ἡγεμονίαν, καὶ διὰ τῆς ἀλώσεως τῆς Ἡϊόνης τὴν ἐπὶ τῆς Θράκης ἐπιρροὴν αὐτῶν (Ἡρδ. Ζ, 107. — Θουκ. Α, 98. — Πλούτ. Κίμ. Ζ). Ἐκυρίευσεν δὲ καὶ τὴν νῆσον Σκύρον, ἥς οἱ κάτοικοι ἦσκον πειρατεῖαν, καὶ ἐκεῖθεν τὰ ὄστα τοῦ Θησέως εἰς Ἀθήνας μεταγαγὼν, ἐνεταφίασεν αὐτά, καὶ ἀνήγειρεν ἐπ' αὐτῶν τὸ Θησεῖον. Ἐκτοτε καὶ ἐν τῇ πολιτικῇ διαπρέψαί, ἀνεδείχθη ἀντίπαλος τοῦ Θεμιστοκλέους. Τῷ 469 δὲ μετὰ στόλου εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν ἐκπλεύσας, ἐκυρίευσεν διαφόρους πόλεις τῆς

Καρίας καὶ Λυκίας καὶ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Εὐρυμέδοντος ἐν Παμφυλίᾳ ἐνίκησεν (ἴσως τῷ 466) τὸν μείζονα στόλον, καὶ αὐθημερὸν καὶ τὸν κατὰ ξηρὰν στρατὸν τῶν Περσῶν, καὶ ἔπειτα καὶ τὸν εἰς βοήθειαν αὐτῶν ἐρχόμενον φοινικικὸν στόλον (Πλούτ. Κίμ. ΙΒ.—Θουκ. Α, 100). Ἀπεδίωξε δὲ καὶ ἐκ τῆς Χερσονήσου τοὺς Πέρσας τῷ 468, τὴν χώραν πᾶσαν ταῖς Ἀθηναῖς ὑποτάξας (Πλούτ. Κίμ. ΙΔ). Ἀπήτησε δὲ καὶ παρὰ τῶν συμμάχων ἀντὶ πλοίων νὰ καταβάλλωσι φόρον, ὅπερ ἤβησε τὴν δύναμιν καὶ τὸν πλοῦτον τῶν Ἀθηναίων· καὶ αὐστηρῶς ἐτιμωρήθησαν οἱ ἀντιστάντες, οἷον οἱ Νάξιοι καὶ οἱ Θάσιοι (Πλούτ. αὐτ. Θουκ. Α, 100, 101). Ἐν γένει δὲ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀριστείδου καὶ τὴν ἐξώσιν τοῦ Θεμιστοκλέους, εἰς ἣν συνετέλεσε καὶ ὁ Κίμων (Πλούτ. Θεμ. ΚΔ), ἔμεινεν οὗτος πανίσχυρος ἐν Ἀθῆναις. Ἀλλ' ἐπὶ πολὺ δὲν διέφυγε καὶ αὐτὸς τὸν φθόνον, καὶ κατηγορήθη ἐν ἄλλοις καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Περικλέους ἐπὶ δωροδοκίᾳ, καὶ ὡς λακωνίζων (Πλούτ. αὐτ. Περ. Ι), ἀλλ' ἠθωώθη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου. Κατόπιν ὅμως ὁ Περικλῆς, ὅτε, ἀπόντος τοῦ Κίμωνος, ἠλάττωσε τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡφελῆθεις ἐκ τοῦ ὅτι οἱ Σπαρτιάται ἀπέπεμψαν τὴν ἐπικουρίαν ἣν ὁ Κίμων εἶχε πείσει τοὺς Ἀθηναίους νὰ τοῖς πέμψωσι κατὰ τῶν Μεσσηνίων, κατώρθωσε, τῷ 460, τὴν καταδίχην του εἰς δεκαετὴ ἐξορίαν. Ἀλλ' ὅτε τῷ 457 οἱ Ἀθηναῖοι ἠττήθησαν ἐν Τανάγρα, αὐτὸς ὁ Περικλῆς συνεδούλευσε τὸ ἐπὶ τὸν ἔτος τὴν ἀνάκλησίν του (Πλούτ. Κίμ. 12. Περ. Ι), ἵνα διαπραγματευθῇ τὴν εἰρήνην. Ἐλθὼν ὅμως ὁ Κίμων, κατώρθωσε (Θουκυδ. Α, 112) μόνον πενταετὴ ἀνακωχὴν, καὶ ἔστρεψεν αὖθις τὰ ὄπλα τῶν Ἀθηναίων κατὰ τῶν Περσῶν, καταλαμβάνων τὴν Κύπρον καὶ ἀπειλούντων ἐκ νέου τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἕλληνας. Ἐκπλεύσας δὲ μετὰ 200 πλοίων (Θουκ. Α, 112), 60 μὲν ἐξ αὐτῶν ἐπεμψεν εἰς Αἴγυπτον, εἰς βοήθειαν τοῦ Ἀμυρταίου, μετὰ τῶν λοιπῶν δ' ἐπολιόρκησε τὸ Κίτιον ἐν Κύπρῳ·

ἀλλ' ἐπὶ τῆς πολιτορκίας ἀπέθανε, τῷ 449. Κατ' ἐντολὴν δ' αὐτοῦ ὁ θάνατός του ἔμεινεν ἐπὶ 30 ἡμέρας ἄγνωστος εἰς τὸν στρατόν, ὅστις ἐν τούτοις ἐνίκησε τὸν τοῖς Πέρσαις ἀνήκοντα στόλον τῶν Φοινίκων καὶ τῶν Κιλικίων, καὶ τὸν πεζὸν στρατὸν εἰς τὴν παραλίαν, ὅτε καὶ ἔπесεν ὁ Ἀθηναῖος στρατηγὸς Ἀναξικράτης. Εἶτα δ' ἐκομίσθησαν τὰ ὅπλα αὐτοῦ εἰς Ἀθῆνας, καὶ αὐτοὶ οἱ Κιτιεῖς τὸν ἐτίμησαν ὡς ἥρωα κατὰ χρησμόν (Πλούτ. Κίμ. 111. ΙΘ. Περ. Ι.—Θουκ. ὡς ἄν.). Κατὰ Διόδωρον δὲ (ΙΒ, 3—4), ὑπ' αὐτοῦ ἠττήθησαν οἱ Πέρσαι, ἔπεμψαν εἰς Ἀθῆνας πρέσβεις ἵνα προτείνωσιν εἰρήνην ἐπὶ τοῖς ὅροις ἀνεξαρχτησίας πασῶν τῶν ἐν Ἀσίᾳ Ἑλλησπιδων πόλεων· οὐδεὶς Πέρσης σατραπείας νὰ πλησιάζῃ μέγχις ἀποστάσεως τριῶν ἡμερῶν τῆς παραλίας· οὐδὲν περσικὸν πολεμικὸν πλοῖον νὰ πλέῃ ἐκτὸς τῆς Φασηλίδος (ἐν Λυκίᾳ) καὶ τῶν Κυανέων νήσων κατὰ τὸν Θρακικὸν Βόσπορον· οἱ δ' Ἀθηναῖοι νὰ μὴ πέμπωσι στρατὸν εἰς Περσικὰς ἐπαρχίας. Φρονοῦσιν ὅμως τινὲς ὅτι δὲν συνωμολογήθη ἡ συνθήκη αὕτη (Ηρδ. ΣΤ, 42), ἴσως ἕνεκα τοῦ θανάτου τοῦ Κίμωνος.

Κενάδων, Σπαρτιάτης, δια συνωμοσίας μετὰ Περιοίκων καὶ Εἰλωτῶν θελήσας ν' ἀνατρέψῃ τὸ πολίτευμα, ἐφωράθη καὶ καταδικάσθη εἰς θάνατον (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 3, 4).

Κιναεῖθων, Λακεδαιμόνιος ποιητής.

Κένδρις (ἦ), πόλις τῆς Καρίας, παρὰ τῇ Τασσῷ. Κινδρὴν ἀναφέρει ὁ Στράβων, κώμην εἰς ταῦτα τὰ μέρη, μὴ σωζομένην πλέον ἐπ' αὐτοῦ (Ηρδ. Ε, 118). Εἶχε δ' ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ναὸν ἡ Ἄρτεμις, κατ' αὐτὴν Κινδρὰ ἐπονομαζομένην.

Κένεας, Θεσσαλός, ἐπεδόθη ἐν Ἀθῆναις εἰς τὴν ρητορικὴν· εἶτα δὲ παρὰ Πύρρῳ διατρέβων, τῷ βασιλεῖ τῆς Ἠπείρου, ἐπροσπάθησε μάτην δι' ἐμφρόνων συμβουλῶν ν' ἀποτρέψῃ αὐτὸν τῆς εἰς Ἱταλίαν ἐκστρατείας, καὶ μετὰ τὴν πρώτην νίκην προέτρεψεν αὐτὸν νὰ προτείνῃ τοῖς Ῥωμαίοις εἰρήνην (Πλούτ. Πύρρ. ΙΑ, 15). Ἀλλ' ἐλθὼν ὁ ἴδιος εἰς Ῥώ-

μην, δὲν κατώρθωσεν οὐδὲ διὰ θώρων οὐδὲ διὰ λόγων νὰ πείσῃ τὴν Βουλὴν, ἣν περιέγραφεν εἰς τὸν Πύρρον ὡς συνέλευσιν βασιλέων καὶ τὸν δῆμον τῶν Ῥωμαίων εἰς οὓς ἐπρότεινεν ὅρους τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἰταλικῶν πόλεων καὶ τῶν Ἑλληνικῶν ἀποικιῶν. Κατὰ τινες (Εὐτρόπ. Β, 12), καὶ ἄνευ παντὸς ὅρου οἱ Ῥωμαῖοι ἡρνήθησαν καὶ νὰ τῷ ἐπιτρέψωσι ν' ἀπέλθῃ τῆς Ἰταλίας. Ὁ Πύρρος ἀναγνωρίζων τὴν μεγάλην του ἰκανότητα, τῷ ἔλεγεν ὅτι κατακτᾷ περισσότερας πόλεις διὰ λόγων ἢ ὅτι ὁ ἴδιος δι' ὅπλων, καὶ τὸν ἐπεμψε καὶ ἐκ δευτέρου εἰς Ῥώμην ἵνα ἀποδώσῃ αἰχμαλώτους καὶ ἐξακολουθήσῃ διαπραγματεύσεις (Πλούτ. Πύρρ. ΚΑ). Φαίνεται δ' ὅτι ἀπέθανεν ὅτε ὁ Πύρρος ἐξεστράτευεν εἰς Σικελίαν, καὶ ὅτι ἦν καὶ συγγραφεὺς (Cic. ad fam. IX, 25).

Κεννηπέας, ἴδ. Διθύραμβος.

Κενύρας, βασιλεὺς τῆς Κύπρου, ἀγαπητὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, ἱερεὺς τῆς Ἀφροδίτης ἐν Πάφῳ, ὡς ἦσαν καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ Κινυράδαι. Ὑπὸ τινων λέγεται υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Πάφου, ὑπ' ἄλλων τῆς Σμύρνης ἢ τῆς Φαρνάκης ἢ τοῦ Σανδάκου, κτλ., καὶ προσελθὼν ἐξ Ἀσσυρίας ἢ Κιλικίας, καὶ ιδρύσας τὴν Πάφον. Κατὰ τινες ἦν πατὴρ τοῦ Ἀδωνίδος ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ θυγατρὸς Σμύρνης (ἢ Μύρρας), καὶ ἠτύχτησεν ὅταν ἐγνώρισεν τὸ ἀκούσιον ἔγκλημά του (Πίνδ. Πύθ. Β, 15. — Tac. II, 3. — On. Met. X). Εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα προσέφερε θώρακα (Ὀμ. Ἰλ. Β, 20).

Κένυψ ἢ Κένυφος (Πτλμ.), ποταμὸς τῆς Λιθύας, ῥέων μεταξὺ τῶν δύο Σύρτειων ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τῆς Τριπόλεως (Ἡρδ. Δ, 175). Νῦν Βαδί-Κουάμα. Ὀμώνυμος ἦν καὶ ἡ περὶ αὐτὸν χώρα, ἣν κατέκουν οἱ Μάκαι (Ἡρδ. Αὐτ. 198).

Κιονόκρανον, ἴδ. Κίων.

Κίος, πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν ὁμωνύμῳ κόλπῳ καὶ παρ' ὁμωνύμῳ ποταμῷ, ἀποικία Μιλησίων· κατεστράφη ὑπὸ Φιλίππου Γ τῆς

Μακεδονίας, καὶ ἀνοικοδομηθεῖσα ὑπὸ Πραυσίου, μετωνομάσθη Προῦσα ἢ ἐπιθαλάσσιος (Στράβ. ΙΒ, 562).

Κίρκων, 1) Ἀκρωτήριον τῆς χώρας Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, ἐνθα ἐπλάττετο οἰκοῦσα ἡ Κίρκη (Στράβ.). Νῦν Κιρκέλλον. — 2) Πόλις ἀρχαία τῶν Οὐόλσκων ἐν Ἰταλίᾳ, λεγομένη κατοικία τῆς Κίρκης, Ῥωμαϊκὴ ἀποικία ἐπὶ Ταρκυνίου (Πολβ. — Στράβ.). Νῦν Ἀγ. Φελίκης. — 3) Κίρκατον πεδῖον, χώρα ἐν Κολχίδι, περὶ τὸν ποταμὸν Φᾶσιν (Ἀπολλν. Ῥόδ. Β, 400).

Κίρκη, ἴδ. Ὀδυσσεύς.

Κίρκος, ἐν γένει κύκλος, δι' ὃ καὶ εἶδος ἱέρακος κυκλοτερεῶς πετώντος, ἐν διὰ τοῦτο Ὀμηρος (Ὀδ. Ο. 526) ἄγγελον τοῦ Ἀπόλλωνος λέγει. Οὕτω δ' ὠνόμαζον, διὰ τῆς παρὰ Λατίνοις ἐπικρατησάσης ἐπωνυμίας οἱ Ἕλληνες καὶ τῶν Ῥωμαίων τὰ γυμνάσια καὶ ἱπποδρόμια, τὰ ἐπὶ τοῦ μεγαλείου τῆς Ῥώμης μετὰ πολλῆς πολυτελείας οἰκοδομούμενα.

Κίρρα, ἴδ. Κρίσα.

Κίρτα, πρωτεύουσα τῆς Νουμιδίας εἰς τὴν βόρειον παραλίαν τῆς Ἀφρικῆς, αὕτῃ δὲ μεσόγειος καὶ ὀχυρὰ (νῦν Κωνσταντίνα) (Στράβ. ΙΖ). Ἐδρα τοῦ Μασσινίσσα καὶ τῶν διαδόχων του, ἐλέγετο ἐπὶ Ῥωμαίων Κίρτα Ἰουλία (Πτολ. Δ, 3). Σώζονται ἐρείπια αὐτῆς, ἐν οἷς ὥρατος καὶ περιεργὸς τάφος ὡς τοῦ βασιλέως Μικίψα θεωρούμενος, ὅστις ἔφερεν ἐνταῦθα Ἑλληνικὴν ἀποικίαν.

Κίρφης, ὅρος (ν. Ξεροβούνι) 1270^μ ὕψος ἔχον, καὶ εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον ἀπολήγον, Ν. τοῦ Παρνασσοῦ, ἀφ' οὗ χωρίζεται διὰ φάραγγος 3 μ. μῆκος ἔχουσης καὶ διαρρεομένης ὑπὸ τοῦ Πλείστου, ἧς δ' αἱ πλευραὶ εἰσὶν ἀπότομοι, καὶ πολλάκις ἀλλήλαις ἀντιστοιχοῦσαι.

Κίσαμος, πόλις καὶ λιμὴν τῆς ἐν Κρήτῃ πόλεως Ἀπτεράς (Στράβ.).

Κισθόνη, 1) Πόλις τῆς Αἰολίδος ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ (Στράβ.). — 2) Μικρὰ νῆσος πρὸ τῶν ἀκτῶν τῆς Λυκίας ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ

(Στρεβ.). — 3) Πεδία Κισθῆνης (Αἰσχ. Προμ. 799), ἡ κατοικία τῶν Γοργόνων καὶ τῶν Γραιῶν περὶ τὸν Ἀτλанта τῆς Διδύης, εἰς τὰς θυτικὰς ἐσχατίας τῆς γῆς, κατὰ τὰς τότε ἰδέας. Κατὰ τινὰς κριτικούς ἴσως Κυνήτης, διότι Κυνῆται ἐλέγοντο κατοικοῦντες εἰς τὰ ἄκρα τῆς Ἰσπανίας (Ἡρδ. Δ, 49. — Στρεβ. Βυζ.).

Κίσασα, ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἐπιδαύρῳ (Παυσ. Β, 29).

Κίσαυος, βασιλεὺς ἐν Θράκῃ, υἱὸς Θεαυοῦ τῆς γυναικὸς τοῦ Ἀντήνορος, ἱερείας τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Τρωάδι (Ὀμ. Ἰλ. Β, 223. Ζ, 297). πατήρ δὲ καὶ τῆς Ἐκάβης (Εὐρπ. Ἑκ. 3).

Κίσαία, ἐπαρχία καὶ πόλις ἐν τῇ Σουσιανῇ τῆς Περσίας ἐπὶ τοῦ Εὐλαίου ποταμοῦ, ἀνδρείους ἔχουσα κατοίκους (Ἡρδ. Γ, 91. ΣΤ, 119).

Κίσαται πύλαι, μία τῶν πυλῶν τῆς Βαβυλῶνος (Ἡρδ. Γ, 155).

Κίσσος, πόλις τῆς Μακεδονίας, ἥς οἱ κάτοικοι μετόκησαν ἔπειτα εἰς τὴν βορείως αὐτῆς κειμένην Θεσσαλονίκην. Ἦν ἡ ἀρχαιοτάτη καθέδρα τοῦ Κισσέως (Στρεβ.).

Κίσσυδιον, ξύλινον ἀγγεῖον, συνήθως μίαν ἔχον λαβὴν, ποτήριον διὰ τοὺς πτωχοὺς καὶ χρήσιμον διὰ τοὺς ποιμένας ἵνα ἀρμέγωσιν εἰς αὐτὸ (Ὀμ. Ὀδ. Ι, 346. Ξ, 78. Π, 52. — Θεόκρ. Α, 27. — Θεόφ. Ἐπιστ.).

Κίσση, κιβώτιον ἢ πλεκτὸν (Ἡσύχ.) (4).

1.

2.

Ἐκ χειρογρ. τοῦ Πιργιῶτου.

ἢ ξύλινον, ἢ μετὰ ταῦτα καὶ ἐξ ἄλλων ὕλων,

3.

4.

Κεφάλαιον

Ἀνάγκη. Τομ.

πρὸς διατήρησιν, κατὰ τὸ μέγεθος αὐτοῦ, τρο-

φίμων (2), ἐνδυμάτων, (1), βιβλίων ἢ καὶ χρημάτων (3), ἢ γυναικείων κοσμημάτων (5), προσέτι δὲ εἰς πολιτικὰς συνελύσεις, τὰ εἰς ἃ ἐρρίπτοντο αἱ ψῆφοι, προτάσεις κτλ. τῶν μελῶν, ἐν δὲ τοῖς ναοῖς αἱ περιέχουσαι ἱερὰ σκευή, ἢ μυθικά τινα ἱερὰ ἀντικείμενα, ἰδίως εἰς τοὺς ναοὺς τῆς Δήμητρος καὶ τοῦ Διονύσου.

Χαλκὸν ἐν Ἱερῷ.

Κιστοφόροι, αἱ γυναῖκες αἱ εἰς τὰς

πομπὰς φέρουσαι τὰς ἱερὰς κίστας τῆς Δήμητρος καὶ τοῦ Διονύσου, μικρὰς καὶ τετραγώνους, οἷαι ἦσαν καὶ αἱ περιέχουσαι τὰ πολύτιμα ἀντικείμενα τῆς γυναικείας κοσμήσεως. — Κιστοφόρος δ' ἐλέγετο καὶ ἐν νόμισμα τῆς Περγᾶμου, παριστῶν κίστην τοῦ Διονύσου ἐξ ἧς ἐξέρχεται ὄφις, καὶ ἄξίαν ἔχον περίπου διδράχμου.

Τοιοῦτο. Πομπή.

Κέτιον, ἰδ. Κύριος.

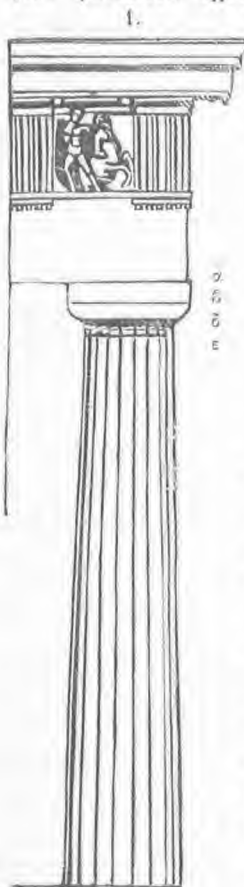
Κέτρον, μεταγενέστερον ὄνομα τῆς πόλεως Πύδνης ἐν Μακεδονίᾳ.

Κέττος, Ἀθηναῖος τις τραπεζίτης (Δμο.)

Κέχυρος, πόλις παραλία τῆς ἐν Ἡπείρῳ Θεσπρωτίας, πρὶν Ἐφύρα (Στρεβ.).

Κίτων, στύλος στηρίζων ὄροφον, ἐν τῇ ἀπωτάτῃ ἀρχαιότητι, καὶ πρὶν ἢ ἡ τέχνη ἀντιληφθῇ αὐτῶν, ξύλινοι βεβαίως δένδρων κορμοί. Ὅτε δ' ἔπειτα διὰ τοὺς ναοὺς καὶ τὰς μεγάλας οἰκοδομὰς ἐγένοντο λίθινοι, ἐξηκολούθησαν κατὰ τὸ ἀρχικὸν αὐτῶν σχῆμα, στρογγυλοὶ κατασκευαζόμενοι, οἱ μὲν ἐλάσσονες μονόλιθοι, οἱ μεγάλοι δὲ ἐκ συνηρμοσμένων κυλινδρικών τεμαχίων συγκείμενοι, ἅτινα ἐλέγοντο σπόνδυλοι, καὶ συνεδέοντο ἐνίοτε διὰ ξυλίνων κύβων, ἐντεθειμένων εἰς ἀντιστοιχοῦντα κοιλώματα κατὰ τὸ κέντρον αὐτῶν. Ἐμειοῦντο δὲ πρὸς τὰ ἄνω ὡς καὶ οἱ φυσικοὶ κορμοί, κατὰ τὸ 1/3 τοῦ ἐμβάτου, ἦτοι τῆς ἡμιδιαμέτρου τῆς βάσεως αὐτῶν, εἰς τὸ

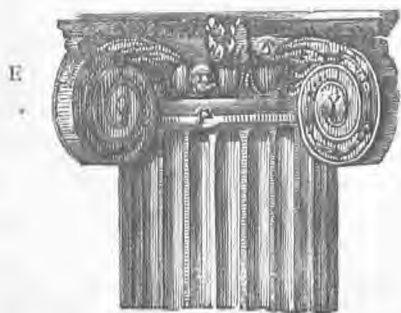
$1\frac{1}{2}$ δὲ τοῦ ὕψους ἦσαν ὀλίγον ἐγκωδέστεροι, ἢ εἶχον τὴν λεγομένην ἐν τασιν. Ἦν δὲ τὸ συν-
ηθέστερον ὕψος τὸ ἐκ 12 ἐμβατῶν. Οἱ κίονες
ἦσαν ραβδώτοί, ἔχοντες 20 διαξέσμα-

γγγ

θητο ἡ ὀροφή. Ὁ κίων οὗτος ἐλέγετο δωρίου

2.

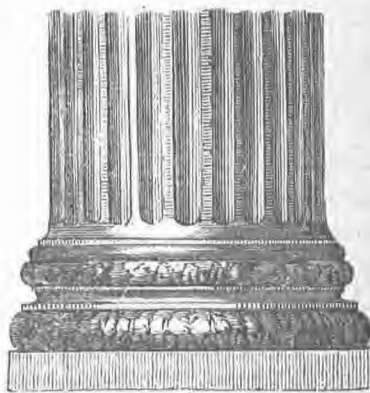

γγγ

ρυθμοῦ. Ὑπὸ τῶν Ἰωνίων δὲ μετεποιήθη ὁ ρυθμὸς

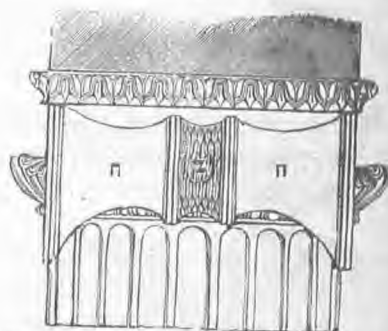
οὗτος εἰς ἄλλον μᾶλλον εὐχαριν καὶ ἐπιδεικτι-
κόν, τὸν Ἰωνιον, καθ'ὃν οἱ κίονες ἦσαν ἀναλό-
γως ὑψηλότεροι, ἔχοντες ὕψος ὑπὲρ τοῦ 16 ἐμ-
βάτας, καὶ ραβδώσεις μάλιστα 24, ἀπαντωμένας

3.

οὐχὶ εἰς ἑξείας γραμμάς ὡς εἰς τοὺς δωρίους,
ἀλλ' εἰς ἐπιφανείας (2 γ), καὶ βαίνοντας ἐπὶ βά-
σεων, αἵτινες ἄρχονται κάτωθεν ἀπὸ τετραγώ-
νου πλίνθου (3, Δ) ἔπεται δὲ στρογγύλη, ἡμικυ-
κλικῶς ἐξέχουσα, πολλάκις κατάγλυφος σπει-

4.

ρα (B), εἴτα κοίλως εἰσέχουσα σκοτία ἡ τρο-
χήλος (Γ), καὶ αὐτὴς δευτέρα σπείρα, καὶ μετὰ
τῶν μερῶν τούτων φέροντες ἱμάντες (ο). Ἐν δ'
Ἰωνία συνήθως ἀντὶ πρώτης σπείρας, εἶχον
πρῶτον τροχίλιον, τὸ δὲ κιονόκρανον, ὑπὲρ ται-
νίαν, πολλάκις τὸ οὐχ ἥττον κατάγλυφον ὑπε-
τραχήλιον (ἴδ. Θριγκὸς, 2, P), μεθ' ὃ ἔπεται
ὁ Ἐχῖνος ἐνίοτε κοσμούμενος δι' ὧν (σ), καὶ
ἐπ' αὐτοῦ εἰς μὲν τὰς δύο ἀντιθέτους πλευράς ἐ-
πίκεινται οἱ αὐλακας (Δ), ἐκατέρωθεν κυρτού-
μενοι εἰς δύο χαριεστάτους ἐλικας, ὧν τὸ κέν-

τρον ἐλέγετο ὅφθαλμοὺς ἢ ἄξων(ς) εἰς δεξιὰς ἄλλας ἔχουσιν ἀντ' αὐτῶν τὰ λεγόμενα προσκεφάλαια (4 π) διεζωτμένα δι' ἐνὸς ἢ διὰ πλειόνων ζωστήρων (Ζ). Ἐν τῇ ἀπωτάτῃ ἀρχαιοτάτῃ ὑπῆρχον ξύλινοι στύλοι ὡς θεότητες λατρευόμενοι, καὶ βεβαίως κεκαλυμμένοι ἀπὸ τῆς πλίνθου αὐτῶν δι' ὑφάσματος, ὃ ἀνελίσσετο καὶ ἀνεπορποῦτο κατὰ τὰς ἐσπέρτας, ὅτε ὁ κίων ἔπρεπε γ' ἀποκαλυφθῆ. Τὸ πιθανώτατον φαίνεται ὅτι τούτου καλλιτεχνικῆ ἀπομίμησις ἐστὶ τὸ Ἴωνικὸν κιονόκρανον. Τοῦ Ἴωνικοῦ δὲ μεταγενεστέρα καὶ ἐτι μᾶλλον κατάκοσμος μεταρρύθμισις ἦν ὁ Κορίνθιος ρυθμὸς, διαφέρων ἐκείνου, κατὰ τὸ μείζον ὕψος τῶν κιόνων καὶ κατὰ τὸ κιονόκρανον, ἐπινοηθὲν κατὰ Βιτρούβιον (IV, 4, 8) ὑπὸ τοῦ πιθανῶς Ἀθηναίου γλύπτου, τοῦ Κάλιμαχου, ὅστις περὶ τὴν 360ν Ὀλυμπιάδα, ἰδὼν περὶ κάλαθον ἀθυρμάτων ὅστις εἶχε τεθῆ ἐπὶ τάφου νέας κόρης, φυόμενα φύλλα ἀκάνθου, συνέλαβε τοῦ νέου τούτου ἀρχιτεκτονικοῦ τρόπου τὴν ἰδέαν. Ἀρχεται δὲ καὶ αὐτὸ ἐκ ταινίας (5, τ) συνεχῶς κοσμουμένης δι' ἀστραγάλων, καὶ ἐπ' αὐτῆς ἐπικάθεται ὁ κίων.

α
π
λ
θ
γ
κ
τ

λαθὸς (Κ) ἦτοι τὸ σῶμα τοῦ Ἰκτιονόκρανου, στρογγύλον, περίεξ ἔχον πρὸς τὰ ἔξω καμπτόμενα ὀκτώ κατώτερα φύλλα ἀκάνθου, λεγόμενα τραχέα (Τ) καὶ ὀκτώ ὑψηλότερα (Υ) ὅπασθεν δ' αὐτῶν αἶρονται 3 καυλοὶ, ὧν ἕκαστος διαιρεῖται εἰς 2 κλάδους, ἓνα λε-

πτόν (Θ) καὶ ἓνα ἰσχυρόν (Θ) καὶ οἱ μὲν λεπτοὶ ἀνὰ δύο συστρεφόμενοι, ἀναδίδουσιν ἀνὰ ἓνα κάλυκα (λ) οἱ δ' ἰσχυροὶ, ἐπίσης ἀνὰ δύο, ἀποτελοῦσι τέσσαρες μικρὰς προσχούσας ἑλικας (Λ) ἐφ' ὧν ἐπικάθεται ἡ πλίνθος (Π) τετραγώνος, τὰς πλευρὰς δ' ἔχουσα οὐχὶ εὐθείας, ἀλλὰ κυρτῶς εἰσεχούσας, καὶ ἄνωθεν διὰ κυματίου (α) πολλάκις καταγλύφου, κεκοσμημένη.

Κλαάμητις ἢ Κλάμητις, θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου, μήτηρ τῆς Ἀστυδίας ἐκ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπλλδ. Β, 7, 3).

Κλάδεος, καὶ Κλάδαος, δεξιὸς δόμορρος τοῦ Ἀλφειοῦ ἐν Ἡλίδι, ὅριον πρὸς δυσμὰς τοῦ Ὀλυμπιακοῦ τεμένους (Ἰδ. Ὀλυμπία).

Κλάδοι ἱκετήριοι, θάλασσά ἢ φυλάδες ἱκετήρια, ἢ καὶ στέμματα, ἦσαν οἱ οὓς ἔφερον διὰ χειρῶν ἢ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν, πολλάκις καὶ μετὰ λευκῶν ταινιῶν οἱ πρὸς ἱεσίαν προσερχόμενοι.

Κλαζομεναί, πόλις τῇ Ἴωνικῇ δωδεκαπόλει ἀνήκουσα Δ. τῆς Σιμύρνης εἰς τὴν Ν. ἀκτὴν τοῦ κόλπου αὐτῆς ἐν μέρει ἐπὶ νήσου, ἐνωθείσης διὰ χώματος ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου μετὰ τῆς ξηρᾶς. Εἶχε μέγαν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἦν πατρίς τοῦ φιλοσόφου Ἀναξαγόρου (Ἡρδ. Α, 142, Β, 178. — Θουκ. Η, 14. — Στράβ. ΙΔ, 645).

Κλάνα, νύμφη ἔχουσα βωμὸν ἐπὶ τοῦ Καλαθίωνος, ὅρους τῆς Λακεδαιμονίας (Παυσ. Γ').

Κλάνας, 1) εἰς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πηλέως κατὰ τοὺς γάμους τοῦ Πειρίθου (Ὀν. Μοι. XII, 379). — 2) Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, ὁρίζων τὴν Καμπανίαν πρὸς τὸ Λάτιον· εἶτα μετὰ νομπεθεὶς Λεῖρις (Στράβ. Ε, 3, 6). Νῦν Καριλιάνος. — 3) Ποταμὸς τῆς Τυρρηνίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Τίβεριν. Νῦν Χιάνος.

Κλάριος, ἐπίθετον ὑπ' ὃ ἐλατρεῖτο ὁ Ζεὺς ἐν Τεγέᾳ τῆς Ἀρκαδίας (Παυσ. Η, 53), καὶ ὁ Ἀπόλλων ἐν Κλάρῳ (Καλλίμ. Ἀπόλ. 70. — Παυσ. Ζ, 3, 5).

Κλάρος, ἴδ. Κολοφῶν.

Κλαρώται, καὶ ἀφαιμῶται, ἐν Κρήτῃ οἱ ἰδιωτικοὶ δοῦλοι εἰς τοὺς ἀγροὺς, οὓς οἱ Κρήτες ὠνόμαζον ἀφημίαν (Ἡσύχ.). Ἰδ. Εἴλωτες, Κρήτη.

Κλαυδιόπολις, 1) ἡ πρὶν Βιθύνιον, πόλις ἐπίσημος τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ. — 2) Πόλις τῆς Ἰσαυρίας (Στράβ.), ἡ τῆς Καππαδοκίας (Πτλμ.) ἐν Ἀσίᾳ.

Κλεαγόρας, ζωγράφος ἐκ Φλειούντος τῆς Πελοποννήσου (Ξενφ.).

Κλεάνετος, Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Κλέωνος, ὁ περιορίσας τὸ δικαίωμα τῆς ἐν τῷ Πρυτανεῖῳ σιτίσεως τῶν στρατηγῶν (Θουκ. Γ, 36. — Ἀριστφ. Ἰππ. 574).

Κλεανδρίδης, ἔφορος τῆς Σπάρτης, συνοδεύσας τῷ 445 π. Χ. τὸν νέον βασιλεῖα Πλειστοάναντα εἰς Ἀθήνας. Δωροδοκηθεὶς δὲ ὑπὸ Περικλέους καὶ διενεργήσας τὴν ἀποχώρησιν τοῦ Πελοποννησιακοῦ στρατοῦ, ἐν Σπάρτῃ, κατεδικάσθη εἰς θάνατον, καὶ ἐσώθη μόνον διὰ φυγῆς (Πλουτ. Περ. ΚΒ. — Θουκ. ΣΤ, 93).

Κλεάνδρος, ἀρχηγὸς τῆς δημοτικῆς μερίδος ἐν Γέλᾳ τῆς Σικελίας, ἀνεδείχθη τύραννος. Ἀρξας δ' ἔτη 7, τέλος ἐθανατώθη τῷ 498 π. Χ. (Ἡρόδ. Ζ, 154).

Κλεάνθης, 1) Φιλόσοφος ἐξ Ἀσσοῦ τῆς Μυσίας, ἔζη περὶ τὸ 260 π. Χ. Πτωχὸς καὶ ἀποχειροδιδωτός, ἐκαλεῖτο χλευαστικῶς φρεάντης. Ἐπὶ 20 ἔτη ἐμαθήτευσε παρὰ τῷ Ζήνωνι, καὶ εἰτα διεδέχθη αὐτὸν εἰς τὴν Στοάν. Τὸν ἥλιον ἐξελάμβανεν ὡς τὴν θεμελιώδη ἀρχὴν τοῦ κόσμου. Περιῆλθε δ' εἰς ἔριν πρὸς τὸν μαθητὴν τοῦ Χρύσιππον, καὶ 80ούτης ἀπέθανεν ἐκουσίως ἐξ αἰτίας, ὡς πιστεύεται. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται «ὕμνος εἰς Δία», διατηρηθεὶς παρὰ Στοβαίῳ, καὶ διακρινόμενος ἐπὶ ὑψηγορίᾳ, οὐχ ὅμως καὶ ἐπὶ ἀπταιστώ ἀκριβεῖα τοῦ ὕφους. — 2) Κορίνθιος, εἰς δὲ ὁ Πλίνιος (XXV, 5) ἀποδίδωσι τὴν πρώτην ἐπίνοιαν τῆς ζωγραφικῆς.

Κλεάνωρ, στρατηγὸς ἐξ Ὀρχομενοῦ τῆς Ἀρκαδίας (Ξενφ. Ἀνθ. Γ, 47).

Κλεαρίδας, μετὰ τοῦ Βρασίδου ἐν Μακεδονίᾳ κατὰ τῶν Ἀθηναίων πολεμῶν, καὶ ἀντιστὰς εἰς τὴν εἰρήνην ἣν ὁ Νικίας διαπραγματεύθη (Θουκ. Δ, 132. Ε, 10 21).

Κλεάρσιτος, φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος (Θγν. 502).

Κλεάρχος, 1) ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου πολλάκις ναυαρχήσας τοῦ σπαρτιατικοῦ στόλου (Θουκ. Η, 8. 20. Ξεν. Ἑλλ. Α, 1). "Οτε δὲ μετὰ ταῦτα, τῷ 403 π. Χ. ἐπέμφθη εἰς τὸ Βυζάντιον ὡς στρατηγὸς κατὰ τῶν Θρακῶν, ἀντεποιήθη τῆς τυραννίδος, πολὺν πλουσίων καταλαβὼν τὴν περιουσίαν. Διὰ τῶν ὅπλων δὲ τὸν ἐβίασεν ἡ Σπάρτη ν' ἀποστῇ. Τραπίεις εἰς φυγὴν, προσῆλθε μετὰ μισθωτῶν Ἑλλήνων εἰς Κύρον τὸν νεώτερον ἐκστρατεύοντα κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου (Ξεν. Ἀνθ. Α, 1, 9. — Β, 6, 2), ἐπολέμησεν εἰς τὴν ἐν Κουνάξοις μάχην, καὶ ἐφονεύθη μετὰ ταῦτα δολίως ὑπὸ τοῦ σατραποῦ Τισσαφέρους. — 2) Τύραννος τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας, ἄρξας ἐπὶ 11 ἔτη, καὶ δολοφονηθεὶς τῷ 364 π. Χ. Ἐν Ἡρακλείᾳ εἶχεν ἰδρύσει βιβλιοθήκην. Ἦσκει δὲ τὴν ἀρχὴν ὡμῶς, εἰ καὶ ἐν Ἀθήναις ὑπὸ Πλάτωνος καὶ Ἰσοκράτους διδαχθεὶς. — 3) Σοφὸς καὶ ἱκανὸς μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, ἐκ Σόλων τῆς Κύπρου, γράψας πολλὰ φιλοσοφικά συγγράμματα, καὶ, ὡς φαίνεται, καὶ ἱστορικά, διότι ἐν αὐτῶν ἐπεγράφετο Βίοι. Σώζονται δ' αὐτοῦ ὀλίγα ἀποσπάσματα μόνον (Συλλ. Müller, Fragm. hist. græc.).

Κλειγένης, μέτοικος ἐν Ἀθήναις, πολιτικὴν κτησάμενος ἐπιρροὴν (Ἀριστφ. Βάτρ. 709).

Κλειᾶδες, δύο (κατὰ Πλίνιον τέσσαρες) μικραὶ νῆσοι εἰς τὰ βορειοανατολικά τῆς Κύπρου (Στράβ.). Ὁ Ἡρόδοτος (Ε, 108) οὕτω καλεῖ τὰ αὐταῖς ἀντικείμενον ἀκρωτήριον τῆς Κύπρου, δὲ ὁ Στράβων λέγει Βοῶς οὐράν. Νῦν τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου.

Κλειδαμέδης, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ ποιητοῦ Σοφοκλέους (Ἀριστφ. Βάτρ. 791).

Κλειδῆμος, συγγραφεὺς Ἀθηναῖος τῆς δ' π. Χ. ἐκατονταετηρίδος, ἔγραψεν Ἀτθίδα, ἀρχομένην ἀπὸ τῶν ἀπωτάτων χρόνων τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ μνημονεύουσιν καὶ τῶν συμμοριῶν, αἵτινες εἰσῆλθον μόνον τῇ 100 Ὀλυμπιάδι (377 π. Χ.). Μνημονεύονται δ' αὐτοῦ καὶ ἄλλα ἔργα, ὡς τὸ ἐξηγητικὸν, οἱ νόστοι, τὰ πρωτογόνια, ὧν τεμάχια σώζονται (Συλλ. Müller, Fragm. hist. græc.).

Κλειδικός, ἄρχων ἐν Ἀθήναις (Παυσ.).

Κλειναγόρας, ἱερεὺς τῶν Ἀμφικτυόνων (Δμσθ.).

Κλεινίας, πατὴρ τοῦ Ἀλκιβιάδου, πλούσιος, ὅπλισας ἰδίᾳ δαπάνῃ τριήρη εἰς τὸν περσικὸν πόλεμον. Ἐπεσεν εἰς τὴν ἐν Κορυνεῖ μάχῃ.

Κλεινόμαχος, ἔφορος ἐν Σπάρτῃ (Εὐφ. Ἐλ. Β, 2).

Κλειωνίδης, υἱὸς Δεινίου, ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων (Θουκ. Γ, 3).

Κλεῖς, μία τῶν Νυμφῶν αἵτινες ἐν Νάξῳ ἔθρεψαν τὸν Βάκχον ὡς βρέφος (Διόδ. Α, 52).

Κλεῖς, ἡ δὲ ἥς ἡ θύρα κλείεται καὶ ἀνοίγεται, ἥτοι ἐπὶ Ὀμήρου ἐν χρήσει (Ὀδ.

Φ, 47), ἐσήμαινε δὲ καὶ τὸ κλεῖθρον ἐν γέ-

νει (Πλ. Ω, 455), καὶ ἦν διαφόρου μεγέθους καὶ σχήματος κατὰ τὸ τῶν θυρῶν ἢ τῶν πυλῶν εἰς ἃς ἐχρησίμευεν. Αἱ τρεῖς ὁδόντας ἔχουσαι ἐλέγοντο Λακωνικαὶ (Apol. Met. I, 11).

Κλεισθένης, 1) Ὁρθαγορίδης ἐκ τῆς προδωρικῆς φυλῆς τῶν Αἰγιάδεων ἐπὶ Σόλωνος, τύραννος τῆς Σικυωνίας, καταβαλὼν

τῶν Δωριέων τὴν ὑπεροχὴν, ἀφαιρέσας ἀπ' αὐτῶν τὰ ἐξαιρετικὰ προνόμια ὧν ἀπελάμβανον πανταχοῦ τῆς Πελοποννήσου, καὶ εἰς τὰς τρεῖς αὐτῶν φυλάς, τοὺς Ὑλλεῖς, Παμφύλους καὶ Δυμᾶνας δούς τὰς περιφρονητικὰς ἐπωνυμίας Ὑατῶν, Ὀνεατῶν καὶ Χοιρεατῶν (Ἐκ τοῦ ὅς, ἑνος καὶ χοῖρος), ἐν ᾧ τοὺς ἰθαγενεῖς μετωνόμασεν Ἀρχελάους (ἀρχοντας τοῦ λαοῦ) (Ἡρόδ. Ε, 68). Ἐκ τούτου περιήλθεν εἰς πόλεμον πρὸς τὸ ἐκδιωρισθὲν Ἄργος, καὶ ἀπηγόρευσε νὰ ψάλλωνται ἐν Σικυῶνι ὑπὸ βαψφῶδων τὰ ἔπη τοῦ Ὀμήρου, ὡς ὑμνοῦντος τὸ Ἄργος καὶ τὴν ἀριστοκρατίαν. Εἰς τὸν Κρισαϊκὸν πόλεμον στρατηγῶν καὶ νικήσας συμβουλαῖς τοῦ Σόλωνος, τῇ 590 π. Χ., ἤγειρεν ἐκ τῶν λαφύρων ἐν Σικυῶνι λαμπρὰν στοάν. Συνεκάλεσε δὲ περὶ ἑαυτὸν καὶ ἐξένισε μεγαλοπρεπῶς πολλοὺς τῶν ἀρίστων νέων ὡς μνηστήρων τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀγαρίστης, καὶ ἔδωκεν αὐτὴν εἰς γάμον εἰς τὸν Ἀθηναῖον Ἀλκραιωνίδην Μεγακλῆν (Ἡρόδ. ΣΤ, 125—130). Φαίνεται δ' ὅτι ἐξεβλήθη μικρὸν μετὰ τὴν 50^{ην} Ὀλυμπιάδα (Θουκ. Α, 18). — 2) Ὁ ἑγγονος τοῦ ἀνωτέρω ἐκ τῆς Ἀγαρίστης. Ὅτε, βοηθεῖα τῶν Σπαρτιατῶν, οἱ Πεισιστρατιῶται ἐξεβλήθησαν ἐξ Ἀθηνῶν, ἐτέθη ὁ Κλεισθένης ἐκεῖ, ὡς πρὶν ὁ πάππος τοῦ ἐν Σικυῶνι, ἐπὶ κεφαλῇ τῆς δημοτικῆς μερίδος, ὑπερίσχυσε τοῦ ἀντικαθέντος αὐτῷ βιαίου ὀλιγάρχου Ἰσαγόρου (Ἡρ. Ε, 66), καὶ κύριος τῆς ἐξουσίας γενόμενος, κατήργησε καὶ αὐτὸς ὡς ὁ πάππος τοῦ τὰς τέσσαρας Ἰωνικὰς ἀριστοκρατικὰς φυλάς, καὶ ἀντικατέστησεν αὐτὰς διὰ δέκα γεωγραφικῶν, τῆς Ἐρεχθίδος, Αἰγίδος, Πανδιονίδος, Λεοντίδος, Ἀκαμαντίδος, Οἰνηίδος, Κεκροπίδος, Ἰπποβοωντίδος, Αἰαντίδος, καὶ Ἀντιοχίδος, διαιρέσας ἐκάστην εἰς δέκα δήμους (Ἡρόδ. Ε, 62. ΣΤ, 123), αἵτινες ὁμῶς μετέπειτα ᾠξήθησαν εἰς 174. Τὰς ναυκρατίας δὲ, τὰς φορολογικὰς ταύτας μονάδας τῆς Ἀττικῆς, ἐκανόνισεν εἰς 50, ἀνὰ 5 ἐξ ἐκάστης φυλῆς, καὶ τοὺς βουλευτὰς ἀπὸ 400

ἠῤῥησεν εἰς 500, ἀνά 50 ἐκ φυλῆς ἐκάστης, "Ὅπως δ' αὐξήσῃ τῆς χώρας τὸν πλῆθυσμόν, ἐνέγραψεν εἰς τὰς φυλάς καὶ ξένους καὶ μετοίκους καὶ δούλους (Ἀρστ. Πολ. Γ, 1, 10), καὶ πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν μεταρρυθμίσεων τοῦ, εἰσῆγαγε καὶ τὸν νόμον περὶ ὀστρακισμοῦ (Διόδ. ΙΑ, 155). Συνέπεια δὲ τῶν ἀρχῶν αὐτοῦ ἦν καὶ ἡ εἰς τὰς ἐκλογὰς παραδοχὴ τῆς κληρώσεως ἀντὶ τῆς χειροτονίας, ἐκαστοῦ εἰς αὐτὰς ἀνερχομένου οὐχὶ κατ' ἀξίαν, ἀλλὰ κατὰ τύχην. "Ἰνα ἀποκρούσῃ ὅμως τοὺς ἀριστοκράτας, οἵτινες ἐξηκολούθουν ἀντιπράττοντες εἰς τὸ ἔργον τοῦ, ἀπειθῶν εἰς τὸν ἐν Σάρδεσι σατράπην, καὶ ἐβλήθη εἰς τὴν βοήθειαν αὐτοῦ, ἐξ οὗ ὠφελήθηντες οἱ ἀντίπαλοί του, τὸν κατηγόρησαν, καὶ ὑποτίθεται ὅτι κατώρθωσαν τὴν ἐκ τῆς πόλεως ἐξώσιν τοῦ περὶ τὸ 505 π. Χ.

Κλειταρχος, 1) υἱὸς Δείωνος τοῦ ἱστορικοῦ, Μεγαρεὺς, μαθητὴς τοῦ Στίλπιωνος, εἰς Ἀσίαν συνοδεύσας Ἀλέξανδρον τὸν Μέγαν, ὃν ὅμως δυσηρέσκει διὰ τῆς παρρησίας του. Ἐγράψε καὶ αὐτὸς «Περὶ Ἀλεξάνδρου ἱστορίας», ἔργον οὐχὶ πάντῃ ἀκριβές, ὡς νομίζεται, καὶ οὐ πολλὰ σώζονται ἀποσπάσματα μέχρι τοῦ ΙΒ' βιβλίου. Ἐπ' αὐτοῦ ὅμως στηρίζονται τὰ περὶ Ἀλεξάνδρου ὑπὸ τοῦ Διοδώρου ἱστορούμενα, ὡς καὶ ὑπὸ τῶν Λατίνων Κουρτίου καὶ Ἰουστίνου καὶ ὁ Πλούταρχος (Θεμ. ΚΖ) πολλὰ ἐξ αὐτοῦ ἤρυσαντο.—2) Ὑράνος τῆς Ἐρετρείας, ἐγκαταστάς ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα, ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὀδηγούμενος ὑπὸ τοῦ Φωκίονος, καὶ συμπληρωσάντων οὕτως τῆς Εὐβοίας τὴν ἀπελευθέρωσιν (Δμοθ. Φιλ. Γ, 125).

Κλεισιδίη, θυγάτηρ τοῦ Κελεοῦ, βασιλῆως τῆς Ἐλευσίως ("Ὀμ. Ὑμ. Δμτρ. 109).

Κλειταγόρα, ποιήτρια Θεσσαλὴ ἐπὶ τῶν Πεισιστρατιδῶν (Ἀρστ. Λαστρ. 1244).

Κλέετη, μία τῶν Δαναίδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρά της Κλεῖτον (Ἀπλλδ. Β, 1, 5).

Κλειτόμαχος, 1) ἐπίσημος Ἰσθμιο-νίκης καὶ Πυθιονίκης.—2) Καρχηδόnius, μαθητὴς τοῦ Ἀκαδημαικοῦ Καρνεάδου, εἰς τῶν ἐπισημοτέρων φιλοσόφων τῆς νέας Ἀκαδημίας περὶ τὰ 130 π. Χ., εἰς ὃν ἀποδίδονται 400 συγγράμματα. Ὁ Κικέρων (Tusc. ΠΙ, 22, 54) μνημονεύει πραγματείας αὐτοῦ δι' ἧς παρηγορεῖ τοὺς συμπατριώτας του μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Καρχηδόνης.

Κλεῖτος, 1) Ἰδ. Ἡὼς καὶ Μελάμπου ς.—2) Ὁ ἐπικαλούμενος Μέλαις, στρατηγὸς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, οὗ ἔσωσε τὴν ζωὴν εἰς τὴν ἐν Γρανικῷ μάχην, δι' ἧς καὶ ἰδίως ἠγαπήθη ὑπ' αὐτοῦ (Ἀρρ. Α, 15, 8). Ἦν ἱλαρχὸς τῆς πρώτης Ἰλῆς, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Φιλῶτα, ἀρχηγὸς μετὰ τοῦ Ἡφιστίωνος τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς, καὶ μετὰ ταῦτα διοικητὴς τῆς Βακτριανῆς σατραπείας. Ἀλλ' ἐπειδὴ ποτὲ παρά τὴν Περσικὴν ἐθιμοταξίαν ἠλευθεροστόμησε πρὸς τὸν βασιλέα, ὁ Ἀλέξανδρος ἐν μέθῃ τὸν ἐφόνευσεν (Ἀρρ. Δ, 14). ἄλλ' εἶτα, συνελθὼν, περιήλθεν εἰς ἀπελπισίαν. Ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ Ἑλλανίκη εἶχε χρηματίσει τοῦ Ἀλεξάνδρου τροφός.—3) Ὁ ἐπιλεγόμενος Λευκός, ἔφερε μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸν θάνατον ὀπίσω τοὺς ἀπομάχους, ἐνίκησε τῷ 322 τοὺς Ἀθηναίους εἰς ναυμαχίαν παρά τῇ Ἀμοργῷ, ἔλαβε τῷ 321 τὴν διοίκησιν τῆς Λυδίας, ἐξ ἧς μετὰ δύο ἔτη ἐξώσθη ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου, κατεναυμάχησε δ' αὐτὸν τῷ 318 ἐν Βυζαντίῳ, καὶ τὴν ἐπιούσαν ἀπέθανε (Διόδ. ΙΗ, 15).

Κλεῖτων, γλύπτης Ἀθηναῖος, μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Ξενοφάντος (Ἀπμμ. Γ, 10, 6) ὡς συζητῶν μετὰ τοῦ Σωκράτους περὶ τῆς τέχνης.

Κλεῖτωρ (ἢ καὶ Κλήτωρ καὶ Κλίτοριον), πόλις Β. τῆς Ἀκαρνανίας, ὀχυρὰ, ἧς τοὺς πολίτας ὁ Πολύβιος λέγει ἀνδρείους καὶ φιλελευθέρους (Β, 55).

Κλεῖω, ἰδ. Μοῦσαι.

Κλέοβις, καὶ **Βέτων**, υἱοὶ τῆς ἐν Ἀργεὶ ἱερείας τοῦ Ἡραίου Κυδίππης. Ἐν

ἡμέρα τελετῆς, μὴ παρόντων τῶν βοῶν οἵτινες ἐξεύγνυντο εἰς τῆς ἱερείας τὴν ἅμαξαν, ἔσυραν αὐτὴν οἱ υἱοὶ τῆς εἰς τὸν 15 στάδια ἀπέχοντα ναόν. Ὡχθήθη δὲ τότε ἡ μήτηρ εἰς τὴν "Ἡρην νὰ θαψιλεύσῃ εἰς τοὺς εὐσεβεῖς υἱοὺς τὴν μεγαλητέραν εὐτυχίαν, καὶ δὴ, μετὰ τὴν θυσίαν ἀπεκοιμήθησαν οἱ υἱοὶ ὑπὸ τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς, καὶ δὲν ἐξύπνησαν πλέον ('Ἡρδ. Α, 34).

Κλεόδοια, μήτηρ τῆς Εὐρυθεμίδος, γυναικὸς τοῦ Θεστίου ('Απλλδ. Α, 7, 10).

Κλεοδοῦλη, 1) Θυγάτηρ τοῦ Διδόλου, μήτηρ τοῦ Μυρτίλλου ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ. — 2) Γυνὴ τοῦ Ἀλεοῦ ἐξ Ἀρκαδίας, μήτηρ τοῦ Κηφέως καὶ Ἀμφιδάμαντος (Hys. Fab. XIV).

Κλεόδουλος, 1) Υἱὸς Εὐκλέρου, τύραννος τῆς Λίνδου ἐν Ρόδῳ, εἰς τῶν ἐπὶ τὰ σοφῶν. Ἐλέγετο ἀποδημήσας εἰς Αἴγυπτον, καὶ παρὰ τοῖς ἱερεῦσιν ἐκεῖ διδασχθεῖς. Αὐτοῦ σώζεται ἐν ἐπιγράμματι καὶ μία ἐπιστολή, ἀπολέσθησαν δὲ τινὰ μικρὰ ποιήματα καὶ αἰνύματα (Πλτ. Πρτγ. 343). Κατὰ Διογ. Λαέρτιον ἦν ἐκ Καρίας. — 2) Ἐπίτημος Τρώε, ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Αἰάντος φονευθεῖς ('Ομ. Ἰλ. Β, 320).

Κλεόδοιος, 1) Υἱὸς τοῦ Ὑλλου, ἑκγονος τοῦ Ἡρακλέους, πατὴρ τοῦ Ἀριστομάχου, ἐπεχείρησε νὰ καταγάγῃ τοὺς Ἡρακλείδας εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἀλλ' ἀπέτυχεν ('Ἡρδ. ΣΤ. 52. — Ἀπλλδ. Β, 82. — Πaus. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀργήλης ('Απλλδ. Β, 7, 8).

Κλεόδοιμος, φιλόσοφος περιπατητικὸς (Λουκ. Συμπ. Λαπ. 6).

Κλεοδόκη, μήτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ἐκ τοῦ Ἰμέρου.

Κλεοδότη, μία τῶν θυγατέρων τῆς Νιδῆς ('Απλλδ. Γ, 5, 6).

Κλεοδώρα, 1) μία τῶν Δαναίδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρά της Λίξον ('Απλλδ. Β, 1, 5). — 2) Νύμφη, μήτηρ τοῦ Παρνασσῶ ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος (Πaus. Ι, 6).

(ΑΡΧ. ΛΕΞ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΝΗ ΤΟΜ. Α')

Κλεοίτας, Σικυώνιος, υἱὸς Ἀριστοκλέους, Κυδωνιάτου τὴν καταγωγὴν, περὶ τὰ 460 π. Χ. μνημονευόμενος διὰ τὴν περὶ τὰ καθέκαστα τῆς γλυπτικῆς ἐπιμέλειαν αὐτοῦ, ὡς ὅτε κατεσκεύασεν ἐν Ἀθῆναις χαλκοῦν ἀνδριάντα, δοὺς αὐτῷ ἄργυροὺς τοὺς ὄνυχας. Καὶ ὡς ἀρχιτέκτων δὲ διερρύθμισε καὶ τὴν ἔντεχον ἱππάρεσιν τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἱπποδρομίου. *18. (Πaus. ΣΤ, 20).

Κλεόκριτος, Ἀθηναῖος, κηρυξ ἐπὶ τῶν μυστηρίων, ὃν χλευάζει ὁ Ἀριστοφάνης ὡς πολὺσαρκον (Βατρ. 1437. Ὀρν. 877. — Ξενφ. Ἑλλ. Β, 4, 20).

Κλεόλα, θυγάτηρ τοῦ Διάντος, ἐξ ἧς, κατὰ τινὰς, ὁ Ἀτρεὺς ἔσχεν υἱὸν τὸν Κλεισθένην (Σχλ. Εὐρπ. Ὀρστ.).

Κλεόλαος, υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς δούλης τῆς Ὀμφάλης (Διδό. Δ, 31).

Κλεόμβροτος, 1) Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἀναξανδρίδου, νεώτερος ἀδελφὸς Λεωνίδου τοῦ ἥρωος τῶν Θερμοπυλῶν, ἐπιτροπέσας τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Πλειστάρχου. Διαταχθεὶς νὰ κατάρχη τὸν ἰσθμὸν πρὸ τῆς μάχης τῆς Σαλαμῖνος, ἐπέστρεψεν ἔπειτα εἰς τὴν Σπάρτην, καὶ μετ' ὀλίγον ἀπέθανεν ('Ἡρδ. Ε, 41. Ζ, 105. Η, 71. Θ, 10). Υἱοὶ αὐτοῦ ἦσαν ὁ ἐν Πλαταιαῖς νικήσας Πausανίας καὶ ὁ ἐν Τανάγρα (457) στρατηγὸς Νικομήδης (Θουκ. Α, 107). — 2) Υἱὸς τοῦ βασιλέως Πausανίου, ἔφυγεν ὅτε ὁ πατὴρ του κατεδικάσθη ἐπὶ προδοσίᾳ (394 π. Χ.). Διεδέχθη δὲ τὸν ἀδελφόν του Ἀγησίπολιν, καὶ ἀνέλαβε τὴν κατὰ Θηβῶν ἀποτυχοῦσαν ἐκστρατείαν (378) ὅτε οἱ Θηβαῖοι εἶχον ἀποβάλλει τὸν Φιαιδίδαν ἐκ τῆς Καδμείας (Ξεν. Ἑλλ. Ε, 4, 14. — Πλούτ. Πελοπ. ΙΓ'), ὡς καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἀπέτυχε μετὰ δύο ἔτη. Τῷ δὲ 371 ἐν Λεύκτροις ἠττήθη ὑπὸ τοῦ Ἐπαμεινώνδου, καίτοι ἐλάσσονας ἔχοντας δυνάμεις, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν μάχην (Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ. 1, 1. Γ, 4, 2. — Πλούτ. Πελοπ. Κ—ΚΓ. — Πaus. Θ, 13, 4). — 3) Κλ. Β, διεδέχθη, τῷ 242 π. Χ., ἐπὶ τινὰ χρόνον τὸν πενθερόν

του Λεωνίδα, τὸν ἐκδληθέντα διότι ἀντέστη εἰς τὰς μέταρρυθμίσεις Ἁγίδος τοῦ Γ'. Ὑπερίσχυσας δὲ μετὰ 2 ἔτη ὁ Λεωνίδας, κατεδίωξεν ἀμειλίκτως τὸν γαμβρὸν του μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ τῷ ἐχάρισε τὴν ζωὴν μόνον ἐπὶ τῇ παρακλήσει τῆς θυγατρὸς του Χειλωνίδος, ἥτις παρεγκολούθησε τὸν ἄνδρα τῆς εἰς τὴν ἐξορίαν του (Πλούτ. Ἀγίς ΙΑ. ΙΣΤ. ΙΖ).

Κλεομένης, 1) υἱὸς Ἀναξανδρίδου (ἰδ. Κλεομβρότος), βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἱκανὸς, νοήμων καὶ υπερήφανος. Τῷ 519 κατὰ τοῦ Ἀργούς ἐνστρατεύσας, ἐνίκησε διὰ στρατηγῆματός, καὶ πρόληψις μόνον τὸν ἐμπόδισε νὰ κυριεύσῃ τὴν πόλιν (Ἡρδ. ΣΤ, 76—82). Μετὰ τινι ἔτη (τῷ 510) ἐξεστράτευσεν κατὰ τῶν Ἀθηναίων (Ἡρδ. Ε, 64. 65), ὅτε, ἐντολῇ καὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς χρησμοῦ ἐν εἶχον κερδῆσαι οἱ Ἀλκμαιωνίδαι, οἱ Ἀθηναῖοι ἀπέβαλον τοὺς Πεισιστρατίδας, καὶ ἐδέχθησαν τὸν Ἀλκμαιωνίδην Κλεισθένην. Καὶ ὑπερίσχυσε μὲν κατ' αὐτοῦ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀριστοκρατικῆς μερίδος Ἰσαγόρας, ἀλλ' ἐπαναστάντες οἱ Ἀθηναῖοι, ἐκλείσαν τοῦτον καὶ τὸν Κλεομένην εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ μετὰ 2 ἡμέρας τοῖς ἐπέτρεψαν ν' ἀποσυρθῶσι, τῷ 508 (Ἡρδ. Ε, 70). Εἶτα δ' ἐπανήλθεν ὁ Κλεομένης (506) μετὰ μείζονος στρατοῦ καὶ ἐλεηλάτησε τὴν Ἐλευσίνα· ἀλλ' ἡ διαφωνία τῶν Κορινθίων καὶ τοῦ συμβασιλέως του Δημάρτου δὲν τῷ ἐπέτρεψε νὰ προβῇ (Ἡρδ. Ε, 49—51). Ὁ αὐτὸς δὲ Δημάρτος τὸν ἐκώλυσε καὶ τοῦ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς Αἰγινήτας διότι ἔδωκαν γῆν καὶ ὕδωρ εἰς τὸν βασιλεῖα τῶν Περσῶν. Ὁ Κλεομένης ἐκδικούμενος, κατηγόρησε τὸν Δημάρτον ὡς μὴ γνήσιον υἱὸν τοῦ πατρὸς του, καὶ δωροδοκήσας τὸ μαντεῖον, ἐπέτυχεν χρησμὸν τῶν Δελφῶν, καὶ ἐν ἐξορίσθῃ μὲν ὁ Δημάρτος, ἀντικατέστη δὲ ὑπὸ τοῦ Λεωτυγίδου, φίλου τοῦ Κλεομένου· ἀλλ' εἶτα τῆς συκοφαντίας ἀνακαλυφθείσης, ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ ὁ ἴδιος εἰς Θεσσαλίαν, καὶ ἐκείθεν εἰς Ἀρκαδίαν, ἥς

ἐξήγησε νὰ ἐξεγείρῃ τοὺς κατοίκους. Τέλος δ' ἀνεκλήθη· ἀλλὰ παραφρονήσας ἤτοκτόνησε, καὶ διεδέχθη αὐτὸν ὁ ἀδελφὸς του Λεωνίδας (Ἡρδ. ΣΤ, 63. 73—75. 84).—2) Κλ. Β, υἱὸς Κλεομβρότου Β, ἐβασίλευσεν ἀπὸ τοῦ 370 π. Χ., ἐπὶ 60 ἔτη καὶ 10 μῆνας (Διόδ. Κ, 29).—3) Κλ. Γ, υἱὸς Λεωνίδου Β, βασιλεύσας τῷ 235 π. Χ., ἤθελεν, ὡς ὁ Ἀγίς Γ' (ἰδ.), νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ἀρχαίαν σπαρτιατικὴν διαίταν καὶ νομοθεσίαν, ὃ ὁ Πολύβιος, ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῆς ἐποχῆς ἐν ᾗ ἔζη, λέγει (Θ, 23) «κατάλυσιν τῆς πατρὶου πολιτείας,» καὶ αὐτὸν θεωρεῖ ὡς «πικρότατον τύραννον,» ἐνεκὰ τῆς ἀνευδότης σταθερότητος αὐτοῦ ἥς ἡ ἑλλησις κατέστρεψε τὸν Ἀγιν, ὡς ἡ ἰδία αὐτοῦ μήτηρ τὸ ἀνωμολόγει. Οὐχ ἥττον ὅμως αὐτὸς ὁ Πολύβιος ἀναγνωρίζει αὐτοῦ τὰς ἀρετὰς, τὴν ἱκανότητα καὶ φιλοτιμίαν (Δ, 39. Ε, 39. ΙΙΙ, 39). Ἡ μεγάλωρ αὐτοῦ μήτηρ, Κρατησίκλεια, τῷ ἐνέπνευσε παιδιῶθεν σπαρτιατικὴν εὐστάθειαν· καὶ ἀνέστη μὲν κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν πρόθεσιν αὐτοῦ τοῦ νὰ νυμφευθῇ Ἀγιάτιν, τὴν νέαν χήραν τοῦ Ἀγίδος· ἀλλ' ὅτε ἤκου· παρ' αὐτῆς περὶ τῶν εὐγενῶν σχεδίων οἱ πρώτου συζύγου τῆς, συνεδέθη μετ' αὐτῆς δ' ἀ στενωπότης φιλίας. Μελετήσας ν' ἀνατρέψῃ τοὺς ἐφόρους, ὧν ἡ ἐξουσία εἶχε μεγάλως ἐξοχωθῇ, καὶ φρονῶν ὅτι τοῦτο δύναται μᾶλλον ἐν πολέμῳ (Πλούτ. Κλεομ. Γ), προσέβαλε καὶ ἐνίκησε τοὺς Ἀχαιοὺς ὑπὸ τὸν Ἀρατον παρὰ τὸ Λύκειον ὄρος, καὶ εἶτα πάλιν κατὰ τὸ Λεῦκτρον (Πλούτ. Κλεομ. Δ—ΣΤ. Ἀρατ. ΛΕ—ΛΣ.—Πολδ. Β, 46. 51). Τῷ δὲ 226 ἐνεπιστεύθη τὰ σχέδια του εἰς τινὰς τῶν φίλων του, καὶ εἰς ἐκστρατείαν ἐκπέμφας πολλοὺς τῶν ἀντιπάλων του, εἰσήλασεν εἰς τὴν πόλιν μετὰ μισθωτῶν, ἐφόνευσε 4 τῶν ἐφόρων, ἐξεδίωξεν 80 τῶν ὀλιγαρχῶν, καὶ πρὸς τὸν λαὸν ἐξέθηκε καὶ ἐδικαιολόγησε τὰ σχῆμα διὰ του. Συμβασιλεὺς ἐγκατέστησε τὸν ἀδελφόν του Εὐκλείδην, κατήργησε τὴν ἐφορείαν

ἐνομοθέτησε τὴν ἀποκοπὴν τῶν φόρων καὶ ὥρισε τὴν ἴσῃ διανομὴν τῶν γαιῶν, μὴ ἐξαίρεθέντων οὐδὲ τῶν 80 προσωρινῶς ἐξελαθέντων, ἠϋξῆσε τὸν ἀριθμὸν τῶν πολιτῶν δι' ἐπισήμων ἐκ τῶν περιόικων, καὶ εἰσήγαγε τὴν σπαρτιατικὴν ἀγωγὴν, τὰ συσσίτια κ.λ., πρῶτος αὐτὸς τὸ παράδειγμα χρησίων (Πλούτ. Κλεομ. Η—ΙΖ). Τὸν στρατὸν κατὰ μακεδονικὴν τάξιν ὀργανώσας, μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Τεγέας καὶ Μαντινείας, ἐνίκησε τοὺς Ἀχαιοὺς εἰς τὴν Δύμην (Αὐτ. ΙΒ—ΙΔ). Διαπραγματεύσεις εἰρήνης ἀπέτυχον, διότι ὁ Ἄρατος ἐπεκαλέσθη τὴν ἐπικουρίαν τοῦ Ἀντιγόνου, καὶ ἀνεκτήσατο τὸ Ἄργος (124) ὃ εἶχε κυριεύσει ὁ Κλεομένης (Αὐτ. ΙΕ—ΚΑ). Βαθέως δὲ τὸν κατέβαλεν ὁ τότε συμβὰς θάνατος τῆς συζύγου του. Ὑπερισχύοντος δ' ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τοῦ Ἀντιγόνου, ἐπέισθη ὑπὸ τῆς μητρὸς του Κρατησικλείας, νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειαν Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, ἀφ' οὗ ἐπὶ πολὺ ἀντίστη. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἀπέτυχεν, εἰ καὶ ὡς ὁμήρους ἐπεμψεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν τὴν μητέρα του καὶ τὰ τέκνα του. Κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦ 223—222, κατάρθρωσε νὰ στρατολογήσῃ, καὶ τὴν Μαντινείαν, ἀνθισταμένην, ἐλεηλάτησε καὶ κατέστρεψε (Αὐτ. ΚΓ—ΚΕ. Φιλοπ. Ε), καὶ ἐπολέμει ἐπιτυχῶς τοὺς Ἀργεῖους. Ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου ἐνίκηθη τῷ 221 κατὰ κράτος εἰς τὰ στεγὰ τῆς Σελασίας Β. τῆς Σπάρτης, καὶ μετ' ὀλίγων ἡπείων διεσώθη εἰς Σπάρτην (Αὐτ. ΚΖ. ΚΗ. Φιλοπ. ΣΤ.—Πολβ. Β, 65—70). Κυριεύσας δ' ὁ Ἀντίγονος τὴν Σπάρτην, ἐγκατέστησεν αὐτοὺς τὴν ἐφορείαν· ὁ δὲ Κλεομένης διὰ τοῦ Γυθείου ἀπήλθεν εἰς Αἴγυπτον ἵνα ζητήσῃ βοήθειαν. Ἀλλ' ὁ Πτολεμαῖος ὁ Εὐεργέτης εἶχεν ἀποθάνει, ὁ δὲ διάδοχος αὐτοῦ, Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ, τῇ ἡδυπαθείᾳ καὶ τῷ εὐνοομένῳ αὐτοῦ Σωσιδίου ὅλος παραβεδομένος, ἐφυλάκισε τὸν Κλεομένην, ὅστις ἐξέφυγε μὲν τῆς φυλακῆς, ἀλλὰ στάσιν προκαλέσας, καὶ μὴ ὑποστηριχθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ἠττοκτόνησε

μετὰ τῶν συνιρόφων του, τῷ 220 ἢ ἀρχὰς τοῦ 219, μόλις ἄγων 35 ἐτῶν ἡλικίαν· ἡ δὲ μήτηρ καὶ τὰ τέκνα του ἐθανατώθησαν ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου, ὅστις μετ' ἄμενοις ὠμότητος καὶ αὐτοῦ τὸ σῶμα ἐνέερραψεν εἰς δέρμα καὶ ἐκρέμασεν εἰς ἀγγλὸν. Μετὰ τοῦ μεγάλου πράγματος δὲ τούτου ἀνδρὸς ἐξέλιπε καὶ πᾶσα ἐλπίς ἀναδιώσεως τῆς Σπάρτης (Πλούτ. Κλ. ΑΕ.—Φιλοπ. Ε, 35—39).—4) Ἐκ Ναυκράτιδος τῆς Λιγύπτου. Εἰς αὐτὸν ἐνεπιστεύθη ὁ Ἀλέξανδρος τὴν οἰκοδομὴν τῆς Ἀλεξανδρείας αἱ τῶν φόρων τὴν εἰσπραξίν. Πλεονέκτης, καὶ διὰ καταπίσεσιν τῶν κατοίκων μέγαν πλοῦτον συναγαγὼν, ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου μὲν δὲν ἐτιμωρήθη· ἀλλ' ὅτε ὁ Πτολεμαῖος παρέλαβε τὴν Αἴγυπτον, τὸν ὑπέβαλεν εἰς δίκην καὶ τὸν ἐθανάτωσεν, ἀλλὰ τοὺς θησαυροὺς του ὠκειοποιήθη (Ἀρρ. Γ, 5.—Διόδ. ΙΗ, 14).—5) Κλ. Ἀπολλοδώρου, Ἀθηναῖος, γλύπτης τῶν ἐσχάτων Μακεδονικῶν χρόνων (Ὀλ. 140—150), οὗ αἱ Θεσπιάδες, σύμπλεγμα ἀγαλμάτων, ἦσαν τὸ σονώραια, ὥστε, ὅτε ὁ Μόμμιος τὰς μετέφερεν εἰς τὴν Ῥώμην, εἰς Ῥωμαῖος ἐρωτεύθη μίαν ἐξ αὐτῶν (Pl. XXXVI, 4 11). Εὐρέθη δ' αὐτοῦ ἐν ἀριστοῦργημα, ἔχον τὸ ὄνομα τοῦ ἐπιγεγραμμένου, ἡ λεγομένη Ἀφροδίτη τῶν Μεθίκων, κατ' ἐμπνευσιν καὶ μετὰ πλάσιν τῆς Ἀναδιωμένης τοῦ Πραξιτέ-

λους, οὐχὶ μὲν θείαν, ἀλλὰ τὴν ὑπερτάτην ἀνθρωπίνην καλλονὴν παριστώσα.

Κλεομήδης. 1) ἀθλητὴς ἐκ τῆς νήσου Ἀστιπυλαίας, περὶ οὗ διηγούντο οἱ Ὀλυμπιονίκης καὶ μὴ στεφανωθείς διότι εἰς τὴν πυγμὴν ἐφόνευσε τὸν ἀντίπαλόν του Ἰκκον ἐξ Ἐπιδαύρου, παρεφρόνησε, καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρίδα του, κατέρριψε διὰ τῶν βραχιόνων του τὴν στέγην διδασκαλείου ἐν ᾗ ἐξήκοντα παῖδες ἐκονεύοντο. Διωκόμενος δὲ, κατέφυγεν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ὅθεν ἐγένετο ἀφανής, καὶ τὸ μακεδόνικον ἐρωτηθὲν, ἀπήντησεν ὅτι ἦν οὗτος ὁ ἐσχάτος τῶν ἡρώων καὶ ἀθλητῶν, δι' οὗ οἱ Ἀστιπυλαῖες ἐτέλουν αὐτῷ θυσίας (Παιουσ. ΣΤ, 9, 3). — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον (Θουκ. Ε, 84). — 3) Εἰς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις (Ξεν. Ἑλλ. Β, 3, 3). — 4) Μαθηματικὸς ἐποχῆς ἀγνώστου. Σώζεται αὐτοῦ εἰσαγωγή εἰς τὴν σφαίρικὴν ἀστρονομίαν.

Κλεοπάτρα. 1) Θυγάτηρ τοῦ Βορέου, ἴδ. Κάλυξ. — 2) Θυγ. τοῦ Ἰδα. ἴδ. Μελέαγρος. — 3) Θυγ. τοῦ Τρώος καὶ τῆς Καλλιρόης. — 4) Δανάη, φρονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἀγήνορα. — 5) Ἐτέρα θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, γυνὴ τοῦ Ἑρμοῦ (Αὐτ.). — 6) Σύζυγος Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ θανατωθεῖσα ἐνεργεῖα τῆς Ὀλυμπιάδος, (Πλούτ. Ἀλέξ. Ι). — 7) Θυγάτηρ τοῦ Φιλίππου καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος, σύζυγος τοῦ Ἀλεξάνδρου, βασιλέως τῆς Ἠπείρου, ἀποθνήσκοντος τῷ 322 π. Χ., ἐνυμφεύθη ἔπειτα Περδίκκην, τὸν ἐπίτροπον τοῦ βασιλείου. Ἀφ' οὗ δὲ καὶ οὗτος ἐδολοφονήθη, πολλοὶ Μακεδόνες στρατηγοὶ τὴν ἐξήγησαν εἰς γάμον· ἀλλ' ὁ Ἀντίγονος εἰς τὰς Σάρδεῖς τὴν ἐπέστηρει, καὶ πιθανῶς ἐνήργησε νὰ δολοφονηθῇ τῷ 308, ἵνα μὴ νυμφευθῇ τὸν ὑπ' αὐτῆς προτιμηθέντα Πτολεμαῖον τῆς Αἰγύπτου· ἐκήδευσεν δ' αὐτὴν μετὰ μεγάλῃς πομπῆς ἵνα ἀποφύγῃ τὰς ὑπονοίας (Διάβ. Κ, 37). — 8) Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ

Φιλομήτορος, σύζυγος Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας, ἀπολιπούσα αὐτὸν, ἐνυμφεύθη τὸν ἐκβαλόντα αὐτὸν Δημήτριον, καὶ τοῦτου αἰχμαλωτευθέντος ὑπὸ τῶν Πάρθων, τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἀντίοχον τὸν Σιδήτην. Ὁ Δημήτριος ὁμοῦς ἀπηλευθερώθη, καὶ ἐπειδὴ ἐπέστρεψε συνοδευόμενος ὑπὸ ἄλλης συζύγου Παρθίας, ἐξ ἐκδικήσεως, καὶ ἵνα μὴ τῇ ἀμφισδοτήσῃ τὸν θρόνον, ἡ Κλεοπάτρα διενήργησε τὴν δολοφονίαν του, καὶ προσέτι ἐφόνευσεν ἡ ἀνόςιος καὶ αὐτὸν τὸν ἐκ τοῦ Δημήτριου υἱὸν τῆς Σέλευκον, θελήσαντα νὰ τῇ ἀμφισδοτήσῃ τὴν ἀρχήν. Βραχὺ μετὰ τοῦτο ὁ ἕτερος υἱὸς τῆς τὴν ἐβίασε νὰ πῇ τὸ κῶνειον (Just. XXXIV, I). — 9) Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Ἀύλητοῦ, ἀδελφὴ δὲ Πτολεμαίου τοῦ ΙΒ, μεθ' οὗ ὁ πατὴρ αὐτῆς τὴν ἐμνήστευσεν ἵνα συμβασιλεύσωσι. Καὶ αὐτὴ μὲν, ὅτε ἀπέθανεν ὁ πατὴρ τῆς, τῷ 52 π. Χ., ἦν 17 ἐτῶν· ἐπειδὴ δ' ὁ ἀδελφὸς τῆς ἦν πολὺ αὐτῆς νεώτερος, ἐκυβέρνην ἐν ὀνόματι αὐτοῦ οἱ ὑπουργοί, εἰτινες ἀπέβαλον τὴν Κλεοπάτραν,

τῷ 48, φιλόδοξα σχέδια αὐτῇ ἀποδίδοντες (Caes. B. C. III, 103). Εἰς αὐτῶν ἦν καὶ ὁ Ἀχιλλεύς, ὁ παρευρεθείς εἰς τὴν δολοφονίαν τοῦ Πομπηίου. Ὁ Καῖσαρ τότε εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀφίχθεις, καὶ ἐκ τοῦ κάλλους τῆς Κλεοπάτρας καταθεληθείς, ἠθέλησε νὰ διαλλάξῃ αὐτὴν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, τῆς ἀφ' ἧς ὑπ' ἀμφοτέρων ὁμοῦ ἀσκειμένης· ἀλλὰ τοῦ Πτολεμαίου οἱ ὑπουργοὶ ἄλλως βουλευόμενοι

μενοι, ἐξήγειραν αὐτὸν εἰς πόλεμον, καὶ ἐπο-
λίорκησαν τὸν Καίσαρ (Πλούτ. Καίσ. ΜΘ.
— Caes. B. Alex. I—XXXII). Ἐπεσεν
ὁμοῦ ὁ Πτολεμαῖος πρὸ τῆς Ἀλεξανδρείας,
καὶ τότε ὁ Καίσαρ ἐσυμβούλευσε τὴν Κλεο-
πάτραν νὰ θυμπευθῇ τὸν ἐτι νεώτερον ἀδελ-
φόν της. Ἐπὶ τὴν ἐπιρροήν δὲ τῶν θεληγ-
τρῶν της ὁ Καίσαρ διατελὼν, διέμεινεν ἐτι
μακρότερον χρόνον ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ εἶτα τὴν
συμπαρέλαθεν εἰς Ῥώμην (πιθανῶς τῷ 45),
τῇ ἐπεκύρωσε τῆς Αἰγύπτου τὴν κτήνιν, καὶ
ἀνεγνώρισεν ὡς ἴδιον ἐκυτοῦ τὸν υἱόν της
Καίσαριον. Ἀλλὰ ταῦτα δυσηρέστησαν τοὺς
Ῥωμαίους, δι' ὃ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καί-
σαρος ἠναγκάσθη ἡ Κλεοπάτρα νὰ ἐγκατα-
λείψῃ τὴν Ῥώμην. Εἰς τὴν μερίδα δ' αὐτοῦ
ἐξηκολούθησε πιστὴ μένουςα (Δ. Κόσσ. MB,
30.—Cic. ad Att. XIV, 20, 2). Ὅτε δ' ἤλ-
θεν ὁ Ἀντώνιος εἰς τὴν Αἴγυπτον, διαμεινὰς
ἐκεῖ τὸν χειμῶνα τοῦ 41, παρεδόθη ὅλως εἰς
τὸν ἔρωτά της, καὶ ἀφ' οὗ ἐφόνευσε τὸν ἀδελ-
φόν καὶ τὴν ἀδελφὴν της, ἔμεινεν αὐτὴ μόνη
κυρία τῆς Αἰγύπτου (Πλούτ. Ἀντ. ΚΣΤ).
Εἶτα δὲ παρηκολούθησεν εἰς τὴν Συρίαν τὸν
Ἀντώνιον, ἐξ αἰτίας αὐτῆς εἰς ἐσχάτην πε-
ριελθόντα ἀδράνειαν. Εἰς τὴν ἐν Ἀκτίῳ ναυ-
μαχίαν παρέστη μετὰ 60 πλοίων, ἀλλ' ἐτράπη
εἰς φυγὴν πρὸ τῆς ἐκβάσεως τῆς μάχης. Ἀ-
πεπειράθη δ' ἔπειτα, ἀλλ' εἰς μάτην, νὰ ἐλ-
κύσῃ καὶ τοῦ Ὀκταβίου τὴν εὐνοίαν, καὶ ἵνα
ἐκφύγῃ τὴν αἰσχύνην τοῦ νὰ παρακολουθήσῃ
τὸν θρίαμβον τοῦ νικητοῦ, ἠτόκτονήσας τῷ 30
π. Χ., δηχθεῖσα, ὡς διεδόθη, ὑπ' ἐχιδνῆς ἣν
ἐζήτησε καὶ τῇ ἔφερον εἰς κάλαθον καρπῶν
κεχυρμμένην (Πλούτ. Ἀντ. ΚΒ.—Δ. Κόσσ.
NA. — Στρεβ. IZ, 795. — Εὐτρε. Ζ, 7. —
Suet. Oct. XVII. — V, Plat. II, 87. — Hor.
Od. I, 37).

Κλεόπομπος, 1) κατὰ τινὰς πατὴρ
τοῦ Παρνασσοῦ (ἐνῶ κατ' ἄλλους ἦν ὁ Πο-
σειδών) καὶ τῆς Κλεοδώρας (Παυσ. I, 6).
2) Στρατηγὸς Ἀθηναῖος κατὰ τὸν Πελοπον-
νησιακὸν πόλεμον (Θουκ. Β, 26).

Κλεοσθένης, ἑφερός ἐν Σπάρτῃ (Ξεν.).

Κλεόστρατος, 1) νέος Βοιωτὸς, ἐφίε
ὀρεῖλων, κατὰ χρηρμόν, νὰ καταδροχθῇ
ἵνα σώσῃ τὴν Βοιωτίαν, ὑπὲρ φεβεροῦ δράκον-
τος ἐρημαῦτος τὰ περίε τῶν Θεσπιῶν, ἐνε-
δόθη ὑπὸ τοῦ φίλου του Μηνοστράτου διὰ θώ-
ρακος ἔχοντος ὀξεῖς ἡλούς, οἵτινες ἐφόνευσαν
τὸν δράκοντα ὅτε τὸν κατέπει· δι' ὃ καὶ ὁ
Ζεὺς ἐπεκλήθη Σαώτης ἐν Θεσπιάδ. — 2)
Πρέσβυς τῶν Ἀργείων (Ξεν. Ἑλλ. Α, 3). —
3) Ἀστρονόμος Τενέδιος, λέγεται ἐφευρὼν
περὶ τὸ 530 π. Χ. τὰ σημεῖα τοῦ ἡφαισταίου.

Κλεότιμος, ἐπιστήμιος φίλος τοῦ
βασιλέως Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος (Διόδ.).

Κλεόφαντος, 1) ἴδ. Εὐγράμμος.
— 2) Υἱὸς τοῦ Θεμιστοκλέους, καὶ Ἀρχιππη,
τῆς θυγατρὸς τοῦ Λυσάνδρου (Πλάτ. Μένων.
σλ. 93).

Κλεοφύλη, γυνὴ τοῦ Ἀρκάδος Λυ-
κούργου, μήτηρ τοῦ Ἀγκαίου, Ἀρχιδάμαντος,
Ἐπόχου καὶ Ἰάτου (Ἀπλλδ. Γ, 9, 2).

Κλεοφῶν, τραγικὸς ποιητὴς ἐν Ἀθη-
ναῖς ἐπὶ τῆς ὀχλοκρατίας, καινοὺς χαρακτη-
ρας εἰς ταπεινὴν γλώσσαν ποιήσας, ὥστε ὁ
αὐτὸς τῷ δημαγωγῷ ὄν οἱ ἀνιέρχοντο ἐξέβα-
λον ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου (τῷ
404 π. Χ.) ὡς εἰς τὴν εἰρήνην πάντας ἀντι-
πράττοντα (Ξεν. Ἑλλ. Α, 7, 40), καὶ ὅν
συνεχῶς ἐχλεύαζον οἱ κωμικοί.

Κλεοχάρεια, μία τῶν Ναιάδων, μή-
τηρ τοῦ Εὐρώτα ἐκ τοῦ Λελεγῶς (Ἀπλλδ.
Γ, 10, 3).

Κλέοχος, πατὴρ τῆς Ἀράας, μητρὸς
τοῦ Μιλήτου ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος (Ἀπλλδ.
Γ, 1, 2).

Κλεψύδρα, 1) Ἀμφικλύς, δι' οὗ ἔχον-
τος αὐλὸν (τράχηλον) μετὰ πώματα, καὶ
προσέτι τροπήματα καὶ ἡθμόν, τὸ
ὕδωρ ἐξέρρει βραδέως καὶ εἰς χρένον μετε-
τρημένον. Ἐγένετο δ' αὐτοῦ χρήσις ἰδίως εἰς
τὰ δικαστήρια, πρὸς μέτρησιν τοῦ εἰς ἕκαστον
τῶν διαδίκων ἐπιτρεπαμένου πρὸς ἀγόρευσιν
χρόνου, ὅθεν καὶ ἐξέρρει τὸ ὕδωρ ἐξήλως

ὅτι ὤφειλε νὰ παύσῃ ὁ ἀγορεύων. "Ὅτε δ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγορεύσεως ἐξητάζοντο μάρτυρες ἢ ἄλλα τι συνέπιπτε, ἐλέγετο εἰς τὸν ὑπηρετήν τοῦ δικαστηρίου «ἐπίσχες τὸ ὕδωρ», καὶ διεκόπτετο ἡ ροὴ τῆς Κλεψύδρας.—2) Πηγὴ τις ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τοῦς ΒΔ πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως, οὕτω κληθεῖσα εἴτε διότι ὑπελαμβάνετο ὅτι ὑπὸ γῆν ρέουσα ἐξέβαλλεν εἰς τὸ Φάληρον, ἢ μᾶλλον διότι Ἀνδρόνικος ὁ Κυρρηστίνος κατεσκευάσαν ἐν τῇ ἀγορᾷ ὑδραυλικὸν ὥρολόγιον κινούμενον δι' αὐτῆς.

Κλέων, υἱὸς Κλεαινέτου (Θουκ. Γ, 37. Δ, 21), Ἀθηναῖος βυρσοπώλης, ἢ ἰδιοκτητῆς βυρσοδεψείου, ὡς δημαγωγὸς διακρίθεις ἐπὶ 7 ἔτη (429—422 π. Χ.). Τὸ πρῶτον ἀπαντᾷται μεταξὺ τῶν κατηγόρων τοῦ Περικλέους, τῶν ἐπιβαλόντων πρόστιμν εἰς αὐτὸν (Πλούτ. Περ. ΔΓ, ΑΕ), εἶτα δὲ συνέπραττε μετ' Εὐκράτους τοῦ στυπιοπώλου καὶ Λυσικλέους τοῦ προβατοπώλου, πιθανῶς κτηματίου. Περιγράφεται δὲ, ἰδίως ὑπὸ τῶν κωμικῶν, ὡς κακῶς ἀνατετραμμένος, βίαιος, θρασὺς, ἰδιοτελὴς, ἀλλ' ἐνταύτῳ φυσικῶς εὐγλωττος, πολλάκις ὁμῶς καὶ διὰ κραυγῶν μᾶλλον ἢ διὰ πειθοῦς ἐπιβαλλόμενος, ἐν γένει δ' ἀφορῶν εἰς τὸ νὰ ταράττῃ τὴν πόλιν καὶ νὰ παροξύνῃ τὸ κατὰ τῆς Σπάρτης μίσος, ἵνα μᾶλλον ἔχῃ ἀφορμὰς ἐπεμβάσεως (Θουκ. Γ, 36. Ε, 7, 16. — Πλούτ. Νικ. Η). "Ὅτε τῷ 427 ὁ Πάχης ὑπέταξε τὴν ἀποστάσαν Μιτυλήνην, ὁ Κλέων βιαίως ἀπήγαγε τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως καὶ τὴν θανάτωσιν πάντων τῶν μαχητῶν πολιτῶν. Καὶ ἀπεκρούσθη μὲν ἐν συνεισώτρῃ βουλήσῃ ἢ ἀγρία πρότασις, ἀλλ' ἐπέτυχεν τὸν φόνον χιλίων ἐκ τῶν ἐκεῖσε ἀριστοκρατικῶν, καὶ 3,000 κληροῦχοι Ἀθηναῖοι ἐπέμφθησαν εἰς τὴν νῆσον. Ἐπὶ τοῦ ὄχλου στηριζόμενος καὶ αὐτὸν κολακεύων, ἐπρότεινε καὶ κατώρθωσεν, ὁ δικαστικὸς ὁβελός, ὃν ἕκαστος πολίτης ἐλάμβανεν ὡσάντις παρεκάθητο εἰς δικαστήριον, ν' αὐξήσῃ εἰς τριώβολον, καὶ τῶν

οἰκονομικῶν τὴν διαχείρισιν ἐμπιστευθεῖς, κατηγόρειτο ὅτι οὐ μόνον τὰ χρέη τοῦ ἀπέτιπεν ἀλλὰ καὶ περιουσίαν προσεκτήσατο, δίκας προκαλῶν καὶ τοὺς συμμάχους διὰ φόρων πιέζων. Παρὰ τὰς προσπάθειάς τῶν μᾶλλον εἰρήνικῶς διακειμένων ὀλιγαρχῶν, ὧν προΐστατο ὁ Νικίας, ὅτε ὁ ἀττικὸς στρατὸς εἶχεν ἐγκλείσει 130 Σπαρτιάτας εἰς τὴν νῆσον Σφακτηρίαν, ἀπέκρουσεν ὁ δῆμος τὰς συμβιβαστικὰς προτάσεις τῆς Σπάρτης, καὶ καυχηθέντα τὸν Κλέωνα ὅτι, ὃν ἦν στρατηγός, θὰ ἐκυρίευσεν τὴν νῆσον ἐντὸς 20 ἡμερῶν, τὸν ἀνηγόρευσε στρατηγὸν παρὰ τὴν θέλησίν του, ἀλλὰ τῷ ἔδωκε καὶ συστράτηγον τὸν ἱκανὸν Δημοσθένην, δι' οὗ καὶ ἐξετελέσθη τοῦ Κλεῶνος ἡ ὑπόσχεσις (Θουκ. Δ, 17—39. — Διόδ. ΙΒ, 61). Τότε, ἐκ τῆς ἐπιτυχίας ταύτης ἀποθρασυνθεῖς, ἐξεστράτευσεν εἰς Θράκην κατὰ τοῦ Βρασίδα, ὅστις ἐκεῖ εἶχε νικήσει τὸν Νικίαν καὶ τὸν Νικόστρατον ἀλλ' εἰς τὴν Ἀμφίπολιν ἡττήθη καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν μάχην (Θουκ. Ε, 1. 6). — Διόδ. ΙΔ, 73). Οἱ κωμικοὶ περιγράφουσι τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ ὡς οὐχὶ λίαν ἀγαπητοῦ αὐτοῖς δημαγωγῷ μετὰ τινῶν ὑπερβολῶν, ἰδίως ὁ Ἀριστοφάνης εἰς τοὺς Ἰππείδης. Ἀκριβέστερον δὲ κατὰ Θουκυδίδην (Γ, 37—40) ἦν μὲν εὐγλωττος, ἀλλ' ἐμπαθὴς ἰδιοτελὴς, οὐδενὸς τρόπου πρὸς ἐπιτυχίαν φειδόμενος, καὶ δι' ὀλεθρίων παραδειγμάτων τῶν λαὸν διαφθείρας.

Κλεωνάτι, 1) ἴδ. "Αργος. — 2) Πόλις ἐπὶ τοῦ Ἀθῶ ἐν τῇ Χαλκιδικῇ εἰς τὸν Σιγγιτικὸν κόλπον (Ηρδ. Ζ, 22. — Θουκ. Α, 109. — Στράβ. Ζ, 331).

Κλεώνη, θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μεθώνης, καθ' ἣν ἐλέγετο κληθεῖσα ἢ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις τῶν Κλεωνῶν (Παυσ. Β, 15. — Διόδ. Δ, 74).

Κλεώνης, υἱὸς τοῦ Πέλοπος, δοῦς κατὰ τινας τὸ ὄνομά του εἰς τὰς Κλεωνάς (Παυσ. Β, 15).

Κλεώνυμος, υἱὸς Κλεομένους Β', βασιλέως τῆς Σπάρτης. Τῷ 310 π. Χ. τοῦ

πατὴρ τοῦ ἀποθανόντος, ἐπροσπάθησε παντί τῳ τρόπῳ νὰ καταλάβῃ τὸν θρόνον, καὶ οἱ Σπαρτιάται, ἵνα ἀπαλλαγῶσι τοῦ φιλάρχου καὶ φιλοκερδοῦς ἀνδρός, τὸν ἐξέπεμψαν μετὰ μισοφόρων εἰς βοήθειαν τοῦ Τάραντος ἐν Σικελίᾳ. Ὁ Κλεώνυμος ἐλπίσας διὰ τῆς ἐκστρατείας ταύτης νὰ ὑπηρετήσῃ τοὺς φιλοδόξους σκοποὺς του, ἐκυρέυσεν τῷ 303 τὴν Κέρκυραν· συμβιβασθέντων δὲ τῶν Ταραντιῶν μετὰ τῶν ἀντιπάλων αὐτῶν, ἐπέπεσεν ἐπὶ τὰς πόλεις τῆς κάτω Ἰταλίας, καὶ προσέβαλεν ἰδίως τοὺς Θουρίους (Διόδ. Κ, 104)· ἀλλ' ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἀποκρουσθεὶς, καὶ κατὰ τῶν παραλλίων πόλεων τῆς Ἀδριατικῆς στραφεὶς, ἀπώλεσε τῷ 302 βορείως τοῦ Πάδου καὶ τὸν στρατὸν καὶ τὸν στόλον του. Τῷ δὲ 293 ἀπέτυχεν αὖθις πολέμων κατὰ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, καὶ μετὰ ταῦτα διέπρεψε μὲν μέχρι τινὲς ἐν Σπάρτῃ, ἀλλ' εἴτα συνεδέθη μετὰ τοῦ Πύρρου κατ' αὐτῆς, ἵνα ἐκδικηθῇ, διότι ἀπ' ἀρχῆς δὲν τῷ ἐδόθη ἡ θέσις ἣν ἐν αὐτῇ ἤξισεν· καὶ αὖθις ὅμως ἀπέτυχεν, καὶ περὶ αὐτοῦ περαιτέρω μνεία δὲν γίνεται (Πλούτ. Πύρρ. ΚΣΤ. Δημήτρ. ΛΘ. — Liv. X, 2).

Κλήμης. 1) ὁ Ῥωμαῖος, ἐπίσκοπος Ῥώμης, εἰς τῶν ἀρχαιότατων, πιθανῶς ὁ ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (Φιλ. Δ, 3) «συνεργὸς ἐν Κυρίῳ» αὐτοῦ λεγόμενος, γράψας «Πρὸς Κορινθίους ἐπιστολήν», κοινῆς τυγχάνουσαν ἄλλοτε ἐπιδοκιμασίας, καὶ ἀποθνῶν τῷ 101 μ. Χ. — 2) ὁ Ἀλεξανδρεὺς (Τίτος Φλάβιος Κλ.)· κατ' ἀρχὰς εἰδωλολάτρης, μετὰ μακρὰς σπουδᾶς καὶ περιστάσεως πᾶσαν ἐξωτερικὴν σοφίαν ἀτελεῖ ἰκρίνων, ὑπάσθη τὸν χριστιανισμόν, καὶ ἤρξατο τῷ 189 μ. Χ. διδάσκων ἐν τῇ σχολῇ τῶν κατηχητῶν τῆς Ἀλεξανδρείας. Μετὰ 12 ἐτη δὲ, φεύγων τὴν καταδίωξιν τοῦ Σεπτιμίου Σεβήρου, ἀπῆλθεν εἰς Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἵδρυσεν ἐκεῖ σχολὴν χριστιανικὴν· ἐκαθεῖν δὲ μετέβη εἰς Ἀντιόχειαν, καὶ ἀπέθανεν μετὰ 217 καὶ 220. Ἐγράψεν δὲ Προτρεπτικὸν, εἰς μέγλην τρία, εἰς γλῶσσαν ὁπωσοῦν τραχείαν

καὶ πεφυσημένην, ἐκθέτων ἐν αὐτῷ τὰ πλεονεκτήματα τοῦ χριστιανισμοῦ ὑπὲρ τὴν Ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν. Ἔτερον σύγγραμμά αὐτοῦ ἐστὶν ὁ Παιδαγωγὸς, διδάσκων τὴν ἐκ Θεοῦ τῶν ἀνθρώπων ἐκπαιδαγωγῆσιν, καὶ ἐξαιρετοὺς περιέχων ἀρχὰς ἠθικῆς· καὶ τὸ γνωστότερον ἐστὶ τὸ καλούμενον Στρώματα ἢ Στρώματα, ἣτοι αἱ εἰς τοὺς τάπητας ἐνυφασμέναι εἰκόνες, ἐν ᾗ συζητοῦνται καὶ ἀναλύονται τὰ κυριώτερα ἀντικείμενα τῆς ἀνθρωπίνης ἀντιλήψεως, καταπολεμοῦνται δὲ καὶ ἀναιροῦνται τὰ ψεῦδη. Ἐγράψεν δὲ καὶ ὕμνους χριστιανικοὺς, ἐξ ὧν μόνον εἰς διασώθη.

Κληρονομικὸν δίκαιον. Ἐν Ἀθήναις πρὸ τοῦ Σόλωνα ἡ κληρονομία τοῦ ἀποθνήσκοντος ὤφειλεν ἀναγκαστικῶς νὰ μένῃ ἐν τῷ γένει. Ἡ δὲ Σολωνίος νομοθεσία ἐπέτρεπε τὴν διὰ διαθήκης ἐλευθέραν αὐτῆς διάθεσιν, οὐ μόνον ἂν δὲν ὑπῆρχε νόμιμος κληρονόμος, ἀλλὰ καὶ ἂν οἱ κληρονόμοι ἦσαν κόραι, πλὴν τότε ἐπὶ τῷ ὄρῳ ὅτι ὁ διὰ διαθήκης κληρονόμος ὤφειλε νὰ νυμφευθῇ τὴν κόρην. Ἐδίδετο δ' ἡ κληρονομία κατὰ τύπους υἱοθεσίας, ἣν εἰς εἶχε παραμελήσει ὁ ἄτεκνος, ὤφειλεν νὰ ἐπιμελῶνται αὐτῆς οἱ ἐγγύτεροι συγγενεῖς, «ἵνα μὴ ἀνώνυμος γένηται ὁ οἶκος». Τοῦτου ἕνεκα δὲν ἐπετρέπετο εἰς τὸν θετὸν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ πατρὸς τοῦ πρὶν ἢ ἀφήσῃ τέκνα εἰς τὴν τοῦ θετοῦ. Ἄν δὲ αὐτὸς ὁ θετὸς ἀπέκτα τέκνα, νέα υἱοθεσία δὲν ἐπετρέπετο, καὶ ἡ περιουσία περιήρχετο εἰς τοὺς πλαγίους συγγενεῖς. Μὴ ὑπαρχούσης δὲ διαθήκης, ἐπεκράτουν οἱ ἐπόμενοι ὅρισμοι (Δημοσθ. Μακαρτ. § 50). Οἱ ἄνδρες καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτῶν ἐπρωτιμῶντο τῶν γυναικῶν καὶ ἀπογόνων αὐτῶν, καὶ εἰς ἀπώτερον βαθμὸν ἂν ἦσαν συγγενεῖς (Ἰσαῖ. π. Ἀγγ. κλ. 270). Οἱ τὴν πρώτην θέσιν ἐπέχοντες ἦσαν οἱ ἄμεσοι ἄρρενες ἀπόγονοι, ἣτοι υἱοὶ, ἐγγονοὶ, κτλ. Τούτων μὴ ὄντων, ἄμέσως εἰπόντο αἱ θυγατέρες, αἵτινες τότε ἐπὶ κληροὶ (εἰς μεταγενεστέρους χρόνους

κληρονομοί) ἐλέγοντο· ἀλλ' ἡ ἐπίκληρος ὤφειλε τότε, καὶ διὰ τοῦ δικαστηρίου ἡναγ- κάζετο, νὰ νυμφευθῇ τὸν προσεχέστατον τῶν πατρικῶν συγγενῶν, καταλείπουσα καὶ τὸν ἴδιον σύζυγον ἂν συνέπιπτε νὰ ἦ νυνυμφεμένος πρὶν ἢ γίνῃ ἐπίκληρος. Ὁ συγγενὴς δὲ πτωχῆς ἐπικλήρου, ἂν ᾔθελε ν' ἀπορύγῃ τὸν μετ' αὐτῆς γάμον, ὤφειλε νὰ τὴν προικίσῃ. Ἐπροστάτευσ' δ' ὁ νόμος τὰς ἐπικλήρους καὶ ἐν τῷ γάμῳ, καὶ παρὰ τῷ ἄρχοντι ὑπῆρχον δίκαια: «Ἐπικλήρου κακώσεως». Ὅταν ὑπῆρχον ἄρρενα τέκνα, αἱ θυγατέρες ἦσαν μόνον ἐπίπροικοι· ἂν δ' ἐν τῷ γάμῳ ἔμενον ἄτεκνοι, ἢ ἂν διεζεύγνυντο, ἢ προῖξ ἐπα- νήρχετο εἰς τὸν κύριον αὐτὸν (τὸν πατέρα ἢ, ἐλλείψει αὐτοῦ, τὸν πρεσβύτερον συγγενῆ), εἰς οὗ τὴν οἰκίαν ἐδύνατο νὰ ἐπιστρέψῃ ἡ χήρα, ἂν δὲν ἐπροτίμα νὰ μείνῃ μετὰ τῶν παιδιῶν της. Ἀρὰ δὲ ταῦτα ἡλικιοῦντο, ὁ κληρὸς ἡ ἡ προῖξ περιήρχετο εἰς αὐτά. Μὴ ὄντων κατ' εὐθεῖαν ἀπογόνων, ἐπροτιμῶντο οἱ τοῦ θανόντος ὁμοπάτορες ἀδελφοί, οἱ ἐξ ἁρρένων ἀδελφίδες (ἀνεψιοί), ὁ ἀνεψίος (ἐξάδελφος), καὶ εἴτα αἱ γυναῖκες κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν. Οἱ δὲ παῖδες τῶν ἀνεψιαδῶν (υἱῶν ἐξαδελφῶν) ἦσαν ἔξω τῆς ἀγχι- στείας, δηλαδὴ οὐχὶ πλεον τῆς οἰκογενείας. Νόθοι δὲ δὲν εἶχον κληρονομίας δικαίωμα. Ἀρρένων κατ' εὐθεῖαν ἀπογόνων ὑπαρχόντων, ἡ κληρονομία ἦν ἀνεπίδικος, ἐδίδοτο ἄνευ δίκης· ἄλλως ὁ δικαίωμα ἐπ' αὐτῆς, ἔστω καὶ κατὰ διαθήκην, ἀντιποιούμενος, ὤφειλε ν' ἀπαιτήσῃ νὰ τῷ ἐπιδικασθῇ ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος, ὅπερ ὅμως ἐν σκιροφοριῶνι μηνί, τῷ τελευταίῳ τοῦ ἔτους, δὲν ἐπετρέπετο· ἐγίνετο δ' ἡ πρότασις ἐν τῇ ἐπομένῃ ἐκκλησίᾳ, καὶ ὁ νομίζων ὅτι εἶχε δικαίωμα ἀμφισθητήσεως, ἐπρότεινε τοῦτο ἐπὶ παρακαταβολῇ, ἥτοι καταθέτων ποσότητά τινα, ἥτις θὰ περιήρχετο εἰς τὸν ἀντίδικον, ἂν ὁ καταβάλλων ἡττᾶτο· ἂν δὲ πολλοὶ ἦσαν οἱ ἀμφισθητοῦντες, ἐγίνετο διαδικασία, ἥτοι ἐσζήτει τὸ δικαστήριον καὶ ἀπεφάσιζε περὶ τῶν δικαιωμάτων

ἐκάστου. Ἐδύνατο δὲ ν' ἀμφισθητήσῃ ἐπὶ δικαστηρίου τὴν κληρονομίαν ἡ τὸν ἐπίκληρον πᾶς ὁ ἀντιποιούμενος δικαίωμα εἰς αὐτὴν διὰ παντὸς τοῦ βίου τοῦ κατέχοντος αὐτὴν καὶ εἰ ἐπὶ τῷ ἔτη μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ.

Κληρουχία. ἡ εἰς τοὺς ἀποίκους διανομή τῆς γῆς ἣν κατελαμβάνον. Αἱ Ἑλλη- νικαὶ ἀποικίαι προῦκαλοῦντο πολλάκις ἐξ εἰσβολῆς κατακτητῶν εἰς χώρας τινὰς, ὧν ἐξέβαλλον τοὺς κατοίκους, ἢ ὧν οἱ κάτοικοι ἀντὶ νὰ περιέλθωσιν εἰς δουλείαν, ὡς οἱ Ἑλ- λῶτες ἐν Σπάρτῃ, οἱ Πενέσται ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐπροτίμων νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν πατρίδα των, καὶ, εἰς ἄλλην χώραν μεταβάντες, νὰ σώσωσι τὴν ἐλευθερίαν των. Τοῦτο συνέβη εἰς τοὺς πλείστους τῶν ἀρχαίων κατοικῶν τῆς Πελοποννήσου ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Δωριέων· οὕτω καὶ τὰ παράλια τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων κατελήφθησαν ὑπὸ Ἰώνων, Αἰολέων καὶ Δωριέων, καὶ ἐν ἱστορικοῖς χρόνοις ἡ Μεσσήνη καὶ ἡ Μασσαλία. Ἐνίοτε δὲ καὶ μίαι τῶν πατριῶν, ἐν τῇ οἰκείᾳ πατρίδι ἡττηθεῖσα ὑπὸ τῆς ἀντιπάλου, ἀπεχώρει, ὡς ἀπηνικίσθησαν αἱ Συρακοῦσαι καὶ ὁ Ἰάρας· ἡ τὸ αὐτὸ ἀποτελέσμα ἐπέφερε καὶ ἡ αὔξησις τοῦ πληθυσμοῦ ἐν εὐημερούσαις χώραις, ὡς συνέβη διὰ τὸν ἀποικισμὸν τοῦ Ρηγίου. Συνεχέστατα ὅμως ἀπεστελλόντο ἀποικίαι καὶ πρὸς ἐπέκτασιν τῆς ἐμπορικῆς ἐνεργείας, πρὸς ὃν σκοπὸν κατελαμβάνοντο θέσεις παράλιοι καὶ λιμένες καλοὶ, ὡς συνέβη εἰς πολλὰς τῶν ἀσιατικῶν ἀκτῶν, εἰς Πόντον, Θράκην καὶ νήσους, καὶ δυτικῶς εἰς Σικελίαν, Ἰταλίαν καὶ Γαλλίαν. Καὶ τῶν ἀποίκων πόλεων ἡ ἐμπορικὴ δραστηριότης ὑπερέβαινε σχεδὸν πάντοτε τὴν τῶν χωρῶν αἰτίνας ἰδρυον αὐτάς. Ἐν μεταγενεστέροις δὲ χρόνοις ἀφορμὴ ἀποικιῶν ἐγένετο καὶ ἡ κατάληψις καταλλήλων στρατηγικῶν σημείων, δι' ὧν ἐξησφαλίζετο ἡ ἐμπορικὴ ἐπισυναγωγία. Ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἀλεξάνδρου δὲ καὶ ἀπομάχων ἀποικίαι ἰδρύοντο. Συνήθως ἡρω- τᾶτο καὶ ἐχρησιμοῦντο τὸ μαντεῖον, μάλιστα

τὸ τῶν Δελφῶν, περὶ τῆς ἐκλογῆς τῆς χώ-
ρας τοῦ οἰκισμοῦ, καὶ ὡς οἰκιστὴς ἢ κτί-
στης ἐξεπέμπετο εἰς τῶν ἐπισήμων πολι-
τῶν διὰ κηρύκων δὲ προσεκαλοῦντο οἱ θέ-
λοντες νὰ συναπέλθωσι, πολλάκις ἐξ ὀρι-
σμένων τάξεων, ἄλλοτε ἄνεν τούτου τοῦ περιο-
ρισμοῦ, καὶ ἐνίοτε καὶ ξένοι προσέτι. Ἦν δ'
ἔργον τοῦ οἰκιστοῦ, ὅστις καὶ μετὰ θάνατον
ἐτιμᾶτο ὡς ἥρως, ἡ μέριμνα περὶ καταμε-
τρήσεως καὶ διανομῆς τῆς καταληφθείσης
χώρας. Ἄν δ' αὕτη ἦν πόλις ἤδη ὀφισταμέ-
νη, τότε οἱ ἐπερχόμενοι ἐλέγοντο *ἐποικιοί*,
ἢ δὲ πόλις ἢ ἐκπέμπουσα τὸν οἰκιστὴν ἢ
τὴν γενεὰν τῶν μετοίκων, ἦν ἡ τῆς ἀποι-
κίας μητρόπολις. Συνέδεον δὲ πρὸς αὐ-
τὴν τοὺς ἀποίκους οὐχὶ ἄλλα καθήκοντα
πλὴν τῶν ἐπιβαλλομένων ὑπὸ τῆς συγγενι-
κῆς εὐλαθείας· καὶ ἂν ἐξηκολούθουν ἔχοντες
τὸ ἐκείνης πολιτεύμα. ἀλλ' ἦσαν ἐλεύθεροι
νὰ μεταβάλλωσιν αὐτὸ κατὰ βούλησιν, καὶ
σπάνια ἐξαιρέσεις ἦσαν αἱ τῶν φόρου ὑπο-
τελῶν, ἢ τῶν τοὺς ἄρχοντας αὐτῶν δεχομέ-
νων ἐκ τῶν μητροπόλεων. Συμπαρελάμβανον
δὲ μόνον τὴν λατρείαν τῶν κυριωτέρων ἐκεί-
νης θεοτήτων, καὶ τὸ πῦρ ἐκ τοῦ πρυτανείου
αὐτῆς. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ καὶ εἰς τὰς
ἐπισήμους αὐτῆς ὀρησκαυτικὰς τελετὰς ἐξε-
πεμπον θεωρίας καὶ δῶρα, καὶ εἰς τὰ νο-
μίσματά των ἀπετύπου ἐκείνης τὰ σύμβολα.
Παρ' ἑαυταῖς δὲ εἰς τὰ δημόσια θεάματα
παρεχώρουν εἰς τοὺς ἐπιδημοῦντας κατοίκους
τῆς μητροπόλεως τὴν προεδρίαν, καὶ ἂν καὶ
αὐτοὶ ἐξέπεμπον νέαν ἀποικίαν, τὴν οἰκι-
στὴν ἐξ ἐκείνης μάλιστα ἐλάμβανον. Ἐκτός
δὲ τούτων πολλοῦ, ὡς ἐν Αἰγύπτῳ (Ἡρδ.
Β, 178), ἐγκαθίσταντο καὶ ἀδελφὰ τῶν ἐγγω-
ρίων ἀρχῶν ξένα ἐμπορικὰ κατιστήματα.
Ὅτε δὲ ἡ ἐποικιζομένη χώρα κατελαμβάνε-
το διὰ κατακτήσεως, τότε κατεκληρου-
χέετο, ἦτοι διενέμετο διὰ κλήρων εἰς τοὺς
νέους ἐποίκους, ὡς συνέβη φέρ' εἰπεῖν ἐπὶ τῆς
καθόδου τῶν Ἡρακλειδῶν διὰ τὴν Πελοπόν-
νησον· ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐκανερίσθη τοῦτο

ἀπὸ τοῦ 506 π. Χ. ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, καὶ
διήρκεσε μέχρι τοῦ 338, μία ὑπάρξαν τῶν
πρωτίστων βάσεων τῆς δυνάμεως αὐτῶν, ὁμοῦ
μετὰ τοῦ ἀποπλισμοῦ τῶν συμμάχων, ὅτε
ἐπετράπη καὶ ἐπεβλήθη αὐτοῖς ἀντὶ ἐπικού-
ρων νὰ δίδωσι χρήματα. Τὸ πρῶτον τοιαύ-
της κληρουχίας παράδειγμα ἐστὶ τὸ τῆς Χαλ-
κίδος (Ἡρδ. Ε 77), ὅθεν οἱ Ἀθηναῖοι ἀπο-
βαλόντες τοὺς ἐγγχωρίους Ἱπποδότας, διένει-
μαν ἑαυτοῖς τὴν χώραν, εἰς 4000 κλήρους
διαίρεθείσαν. Οὕτως ἐπὶ Κίμωνος κατεκλη-
ρουχίσθη ἡ Σκύρος, ἐπὶ Περικλέους ἡ Λέ-
σθος, ἡ Χερσόνησος, ἡ Ἄνδρος, κτλ. Μετὰ τὴν
ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ἦτταν ἀπωλέσθησαν πᾶ-
σαι αἱ κληρουχίαι, ἔπειτα ὅμως συνέστησαν
πάλιν ἄλλαι νέαι· ἀλλὰ τῷ 380 κατηργήθη-
σαν ὡς μέτρον καταθλιπτικὸν καὶ ἄδικον·
ἀπαντῶνται ὅμως αὖθις τῷ 356, διότι δι'
αὐτῶν οἱ δημαγωγοὶ περιποιοῦν ἑαυτοῖς τοῦ
ὄχλου τὴν εὐνοίαν. Καὶ παρουσιάζοντο μὲν
ὅσοι ᾔθελον, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν ἐκκληροῦτο ὁ ἀ-
παιτούμενος ἀριθμὸς, καὶ εἰς τοὺς πτωχοὺς
ἐδίδοντο ὅπλα καὶ αἱ πρὸς ὁδοιπορίαν δαπά-
ναι. Οἱ τοιοῦτοι κληροῦχοι ἔμενον Ἀθηναῖοι,
καὶ ἕκαστος αὐτῶν ἐδύνατο, ἐάν ποτε ᾔθελεν,
ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας, νὰ διεκδικήσῃ τὰ πολι-
τικά αὐτοῦ δικαιώματα, ἢ, ἂν ἐπρωτίμα καὶ
νὰ ἐνοικῇ ἐν Ἀθήναις, ἐνοικιάζων τὸν κλήρὸν
τοῦ εἰς τὸν ἀρχαῖον αὐτοῦ ἰδιοκτήτην ἢ εἰς
ἄλλον τινά. Ἀπετέλουν ὅμως οἱ κληροῦχοι
κοινότητα στενῶς συνδεδεμένην μετὰ τῆς
πατρίδος αὐτῶν, ἣτις πολλάκις καὶ αὐτὴ δη-
μοσίους κλήρους ἐπεφυλάττετο παρ' αὐτοῖς.
Ὑπέκειντο δ' οἱ κληροῦχοι εἰς τὴν στρατιω-
τικὴν ὑπηρεσίαν καὶ τὰς λοιπὰς λειτουργίας
ἐν Ἀθήναις, ὡς οἱ ἐν Χαλκίδι ἐπέβαινον 20
ἀττικῶν τριήρων εἰς τὰς ναυμαχίας τοῦ
Ἀρτεμισίου καὶ τῆς Σαλαμῖνος. Καὶ τὰς ἐ-
πιτοπίους μὲν αὐτῶν ἀρχὰς ἐξέλεγον οἱ ἴδιοι,
ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν πάντοτε τῆς μη-
τροπόλεως· ὥστε κυρίως ἠδύναντο νὰ θεω-
ρῶνται ὡς παρέκτασις τῆς Ἀττικῆς. Φύ-
ρου ὑποτελεῖς ἦσαν ὀλίγοι· ὑπέκειντο δὲ πάν-

τες εἰς τὴν ὑπερτάτην δικαστικὴν ἐξουσίαν τῶν Ἀθηνῶν. Ὁμοίως καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἐξέπεμπον πολυαρίθμους ἀποικίας, κυρίως στρατιωτικὰς, ἢ πόλεις καταλαμβάνοντες διὰ φρουρῶν ἐποίκων, ἵνα ἐκείθην τὴν δύναμιν των περικυβερτῶν ἐκτείνωσιν, ἢ στρατιωτικὰς στέλλοντες ἀποικίας, δι' ὧν ἐξελατίνιζον, κατὰ τὴν ὀργανισμόν, κατὰ τὴν γλῶσσαν καὶ κατὰ τὰ ἦθη, μεικχυομένης κατακτημένης χώρας.

Κλῆσις, κλητεύειν, κλήτορες, ἴδ. Δίcky.

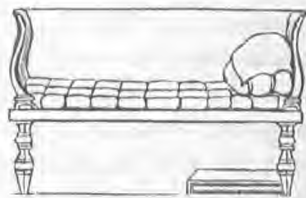
Κλίβανος, ἢ Κρίβανος, κυρίως κινήτην ἀγγεῖον κεράμιον ἢ μετάλλινον, εὐρύ πρὸς τὰ κάτω καὶ κατὰ τὴν ὀρθὴν, εἰς ὃ, πυρρακτούμενον, ἐφύγνετο ὁ ἄρτος, ὅστις καὶ κλίβανίτης ἐλέγετο (Περδ. Β, 92 — Στρεβ. ΙΣΤ. — Διοσκ. Α, 81. 96). Μετέπειτα δ' εὐτόως ἐλέγετο καὶ ὁ στερεὸς ἰπνὸς (φούρνος).

Κλίμα, κατὰ τὴν πρώτην ἀρχὴν τῶν παρατηρήσεων τῆς μαθηματικῆς γεωγραφίας παρὰ τοῖς Ἑλλησιν ὑπετίθετο ὅτι ἡ ἐπιφανεία τῆς γῆς ἐκλινεν ἀπὸ μεσημβρίας πρὸς βορρᾶν, καὶ τοῦτο ὀνομάσθη κλίμα. Ἀλλὰ καὶ ἀφ' οὗ ἐγνώσθη τῆς γῆς τὸ σφαιροειδές, τὸ ὄνομα παρέμεινε, δηλοῦν διαφόρους ζώνας διακρινόμενας κατὰ τὸ μήκος τῶν ἡμερῶν εἰς τὸ βόρειον ἡμισφαίριον, διότι τὸ νότιον ἦν ὀλίγον γνωστὸν καὶ δὲν εἶχε μελετηθῇ. Λέγεται δὲ πρῶτος ὁ Ἰππάρχος, περὶ τὸ 160 π. Χ., εἰς τὴν διαίρεσιν ταύτην ἐπιδοθεὶς (Στρεβ. Β, 132). Τὸν μέγαν κύκλον τῆς γῆς ὡς 252,000 στάδια μήκος ἔχοντα, διήρησε πρῶτος αὐτὸς εἰς 360 μοίρας, ἔξ 700 σταδίων ἐκάστην, καὶ παρετήρησεν ὅτι ἡ μεγίστη ἡμέρα ἦν 13 ὥρων ἐν Μεσῳτίᾳ. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος (Γεωγρ. Α, 23) προσδιώρισεν τὸ μήκος τῆς ἡμέρας 19 διαφόρων παραλλήλων ἢ κλιμάτων, ἀπὸ τοῦ Ἰσημερινοῦ μέχρι τοῦ βορείου πόλου, κατὰ 1/2 ὥραν αὐξανόντων μέχρι τοῦ 17ου, ἐκεῖθεν δὲ κατὰ μῆνας. Εἶτα δὲ τὸ κλίμα ἐπεκράτησε δηλοῦν, ὡς καὶ μέχρι τοῦδε, τὴν διαφορὰν τῆς θερμοκρασίας (Διον. Ἀλ. Α, 9. — Πλούτ. Μαρ. ΙΑ Αἰγ.

Παῦλ. Ε, Ἀθην. σ. 891. — Πολύδ. Ζ, 6, 1. 1, 1, 3. — Ἀθην. ΙΒ, 523).

Κλῆμα, πᾶσα ἀναβάθρα, ἐκ τοῦ κλί-
νω, ὡς προσανακλινόμε-
νη, εἶναι ἐν ταῖς οἰκίαις
(Ὁμ. Ὀδ. Α, 330. Κ, 558), ἢ κινήτῃ καὶ εἰς
τὰς πολιτορίας καὶ εἰς τὰ
πλοῖα χρήσιμος, ὡς τὰς
ἡμετέρας, ἢ ἐλκιντῇ
(Ἀθην. Ε, σελ. 206), ἢ
κοχλαιοειδῆς, ἢ ἐκ σχοι-
νίων, στουππίων κατεσκευασμένη.

Κλένη, (καὶ κοίτη, εὐνή, λῆχος, λῆκτρον), ὁ κράββατος πρὸς ὕπνον, σχεδὸν ὁ αὐτὸς πρὸς τὸν ἐφ' οὗ ἐκάθοντο εἰς τὰς τραπέζας, κτλ. Συνήθως ξυλίνη, ὡς ἦν αὐτὸς ὁ Ὀδυσσεὺς διὰ χειρῶν του κατεσκευάζει, ἐνίοτε πιθανῶς καὶ μεταλλίνη. Τὰ τέσσαρα εἰς τοὺς πόδας αὐτῆς (κλινὸπόδα) καθήμενα ξύλα ἐλέγοντο ἐνήλατα (Πολύδ. Ι, 34), διότι τῶν μὲν τὰ ἄκρα εἰσέηρχοντο εἰς τὰ δὲ, καὶ πολλάκις ἦσαν αὐτὰ καὶ οἱ πόδες πολυτελεῶς τορευτὰ διὰ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος. Τὸ μεταξὺ δ' αὐτῶν κατεῖχον τὸνάρι, ἦτοι σχιστὴν ἢ ζώναν ἐφ' ὧν ἐτίθετο τὸ κνέ-

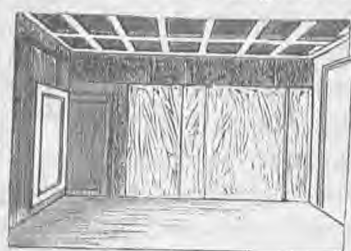

Ἀνάκτορον τοῦ Βρετανικοῦ Μουσείου.

φαλον ἢ τυλίον, δηλαδὴ τὸ τραχύτερον ὑπόστρωμα, ἐφ' οὗ ἐξετείνοντο μαλακὰ ἐπιδόλαια, ἐπιδόληματα, χαλῆναι. Κατὰ τὴν κεφαλὴν ὑψούτο ἡ μία τῶν μικρῶν τῆς κλίνης πλευρῶν ὡς ἐπὶ κλιντρον, ἐνθα ἐτίθετο τὸ προσκεφάλαιον. Ἐνίοτε δὲ ὑψούτο καὶ κατὰ τοὺς πόδας, καὶ οὐ σπανίως καὶ ἡ μία τῶν μακρῶν εἶχεν ἀνάκλιντρον.

ὥστε ἐδύνατο καὶ εἰς κάθισμα νὰ χρησιμεύῃ ἡ κλίνη. Χάμεύνη δὲ ἦν ἡ κλίνη τῶν πτωχῶν καὶ τῶν δούλων, καὶ ἦν συνήθως ὑπόστρωμα, ἢ ψίθρος, ἢ θέρμα κατὰ γῆς, ἢ εἰς ἐντελῶς ταπεινὴν κλίνην ἐστρωμένον.

Ἰκλίσια ἢ Ἰκλίσιας, τὸ θῦρωμα,

Ἐκ χειρογρ. Μιχαήλου.

τὸ φύλλον τῆς θύρας (Πλούτ. Πλδ. 1).

Ἰκλιός, σιδηροὺς κρίκος περὶ τὸν τράχηλον τῶν ἐπικινδύνων σκύλων τιθέμενος, (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 3, 11), ἢ καὶ τῶν κακούργων, ὅτε καὶ κύρων λέγεται.

Ἰκλονέη, νύμφη, μήτηρ τοῦ Νυκτέως, Λόκου καὶ Ὠρίωνος, ἐκ τοῦ Ὑριέως (Ἀπλδ. Γ, 10, 1).

Ἰκλονέος, 1) Εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, βασιλέως τῶν Τρώων (Ἀπλδ. Γ, 12, 5). — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀλέκτορος, ἡγεμὼν τῶν Βοιωτῶν, μετὰ 12 πλοίων κατὰ τῆς Τροίας συνεκστρατεύσας, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγήνορος (Ὀμ. Ἰλ. Η, 495).

Ἰκλόνιον, πόλις τῆς νήσου Κύρου (Κορσικῆς), κατὰ τὴν ἀνατολικὴν αὐτῆς παραλίαν (Πτολμ. Γ, 2). Νῦν Ἀγ. Αἰκατερίνα.

Ἰκλούσειον, ἀρχαία πόλις καὶ καθέδρα τῆς Τυρρηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, κατὰ Πολύβιον τρεῖς ἡμέρας ἀπὸ τῆς Ρώμης ἀπέχουσα. Τὸ ἀρχαιότερον αὐτῆς ὄνομα ἦν Κάρμη, ἐξ οὗ οἱ κάτοικοι αὐτῆς καὶ Καμέρτιοι ἐλέγοντο (Διόδ. — Στράβ.). Νῦν Κιούζι.

Ἰκλούσιος, ποταμὸς τῆς ἀρκτικής Ἰταλίας, κατὰ τὴν ἐκτὸς τοῦ Πάδου Γαλλίαν (Πολύβ.). Νῦν Κιέζο.

Ἰκλυδαί, πόλις τῆς Καρίας, κατὰ τὴν νοτιαν αὐτῆς παραλίαν, ὑπὸ Ῥοδίων κατοικοῦμένη.

Ἰκλυμένη, 1) θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος (Ἡσδ. Θεογ. 351), γυνὴ τοῦ Ἰαπετοῦ, μήτηρ τοῦ Ἀτλαντος. Προμηθέως καὶ Ἐπιμηθέως (Αὐτ. 507. — Virg. E, 43, 45). Κατ' ἄλλους γυνὴ τοῦ Προμηθέως, μήτηρ τοῦ Ἑλλήνος καὶ τοῦ Δευκαλίωνος. Μεταγενέστεροι λέγουσιν αὐτὴν γυναῖκα Μέρπορος, τοῦ βασιλέως τῶν Αἰθιοπῶν, καὶ ἐκ τοῦ Ἥλιου μητέρα τοῦ Φαέθοντος (Εὐρπ. Λουκ. Διαλ. Θε. IB, — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 47). — 3) Θεραπαινὶς τῆς Ἑλένης, παρακολουθήσασα αὐτὴν εἰς τὴν Τροίαν, μετὰ τῆς Αἴθρας, μητρὸς τοῦ Θησέως μετὰ τὴν ἄλωσιν δὲ τῆς Τρωάδος λεία τοῦ Ἀκάμαντος γενομένη (Ὀμ. Ἰλ. Γ, 144. — Σχλ. αὐτ.). — 4) Ἐκγονος τοῦ Μίνωος, θυγάτηρ τοῦ Κατρέως, γυνὴ τοῦ Ναυπλίου καὶ μήτηρ τοῦ Παλαμήδου (Ἀπολλ. Γ, 1, 2). — 5) Θυγάτηρ τοῦ Μινῶα, γυνὴ τοῦ Ἰάσου καὶ μήτηρ τῆς Ἀταλάντης (Ἀπλδ. Γ, 9, 2). — 6) Ἐπίσης θυγάτηρ τοῦ Μινῶα, γυνὴ τοῦ Φυλάκου, καὶ μήτηρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἰφίκλου (Παυσ. I, 29) καὶ τοῦ Ποδάμου (Ὀμ. Ὀδ. B, 825). — 7) Θυγάτηρ τοῦ Πριάμου, εἰς αἰχμαλωσίαν τῶν Ἑλλήνων περιπεσοῦσα ἐπὶ τῆς ἁλώσεως τῆς Τρωάδος (Παυσ. I, 26). — 8) Μήτηρ τοῦ Ὀμήρου.

Ἰκλύμενος, 1) ἐπώνυμον τοῦ Ἄδου (Παυσ. B, 35, E, 7). — 2) Υἱὸς τοῦ Κάρδου καὶ τῆς Κρήτης, περὶ οὗ ἐπιστεύετο ὅτι τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας ἀνενέωσε 50 ἔτη μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τοῦ Δευκαλίωνος, καὶ ἔδρυσε βωμὸν εἰς τὸν Ἰδαῖον Ἡρακλῆν, τὸν προπάτορά του (Παυσ. E, 8, 1) — 3) Υἱὸς τοῦ Ἥλιου, πατὴρ τοῦ Φαέθοντος (Hug. F. 154). — 4) Ἐγγονος τοῦ Φρίξου, υἱὸς Πρέεωνος, βασιλέως τῶν Μινωῶν ἐν Ὀρχομενῇ, πατὴρ Εὐρύδικης, τῆς γυναῖκος τοῦ Νέστορος. Φονευθέντα ὑπὸ τῶν Θηβαίων, εἰς πανήγυριν τινα τοῦ Ποσειδῶνος, τὸν ἐξεδίκησεν ὁ υἱὸς του Ἐργίνοος (Ὀμ. Ὀδ. Γ, 452. — Πίνδ. Ὀλ. Δ, 31. — Παυσ. Θ, 27, 1).

— 5) Υἱὸς Οἰνέως καὶ Ἀλθαίας, φονευθεὶς εἰς τὸν θῆραν τοῦ Καλυδονίου κάπρου (Ἀπλλ. Δ. 8).

— 5) Υἱὸς τοῦ Φορωνέως, εἰς ἱερὸν ἐν Ἑρμιόνη, ἀπολαμβάνων θείων τιμῶν (Παυσ. Β, 35).

Ἑλκύσμα, κολπίσκος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης πρὸς τῇ πόλει Ἀρσινόῃ, εἶχε καὶ ὁμώνυμον φρούριον μετὰ λιμένος (Στρεβ. — Πτλμ.).

Ἑλκυσώνυμος, υἱὸς τοῦ Ἀμφιδάμαντος, Ὀπούντιος, ἐν ἀγῶνι φονευθεὶς ἐξ ἀπροσεξίης τοῦ Πατρόκλου, ὅστις διὰ τοῦτο ἔφυγε πρὸς τὸν Πηλέα, τὸν πατέρα τοῦ Ἀχιλλέως (Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 88. — Ἀπολλδ. Γ, 12. 8).

Ἑλκυσταμνήστρα, ἡ, κατ' ἐσχάτας ἐρεῖνας, **Ἑλκυσταμνήστρα**. Ἰδ. Ἀγαμέμνων. Ὁρέστης.

Ἑλκυτή, μία τῶν Δαναίδων (Ἀπλλδ. Β, 7, 8).

Ἑλκυτία, 1) θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος (Ἡσδ. Θεογ. 352). — 2) Ἐρωμένη τοῦ Ἀμύντορος, ὅστις, πιστεύσας εἰς αὐτῆς τὰς διαβολὰς, ἐτύφλωσεν ἀδίκως τὸν υἱὸν τοῦ Φοίνικα (Ἀπλλδ. Γ, 12. — Σχλ. Λησμ. 421). — 3) Μήτηρ τοῦ Χάλκωνος, βασιλέως τῆς νήσου Κῶ (Θεόκρ. Εἰδ. Ζ, 5).

Ἑλκυτιάδης, υἱὸς τοῦ Κλυτίου, ἀπόγονος τοῦ Ἀμφιάρεω ἐν Ἡλίδι, μάντις ἐπίσημος (Ἡρδ. Θ, 33. Παυσ.).

Ἑλκυτίος, 1) εἰς τῶν Γιγάντων. — 2) Υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος, ἀδελφὸς τοῦ Πριάμου, εἰς τῶν Γερόντων τῆς Τροίας (Ὀμ. Ἰλ. Π, 327). — 3) Υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος ἐξ Ἡλιδος καὶ τῆς Ἀρσινόης, θυγατρὸς τοῦ Φηγέως, πατὴρ τοῦ Πειρείου (Ὀμ. Ὀδ. Π, 327. — 4) Υἱὸς Εὐρύτου τοῦ βασιλέως τῆς Οἰχαλίας, καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἀδελφὸς τοῦ Ἰφίτου, Ἀργοναύτης φονευθεὶς ἐν Κολχίδι ὑπὸ τοῦ Αἰήτου, ἡ, κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους κατὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Οἰχαλίας (Διόδ. Δ, 40. — Ἀπλλδ. Ρόδ. Α, 86).

Ἑλκυτίππη, μία τῶν πεντήκοντα θυ-

γατέρων τοῦ Θεσπίου, ἔσχεν ἐκ τοῦ Ἡρακλέους υἱὸν τὸν Εὐρύκακιν (Ἀπλλδ. Β, 7).

Ἑλκυτομήδης, Αἰτωλὸς, υἱὸς τοῦ Ἐνοπος, ἡττηθεὶς ὑπὸ τοῦ Νέστορος εἰς τὴν πυγμαχίαν κατὰ τοὺς ὑπὲρ τοῦ Ἀμαρυγκέως τελεσθέντας ἀγῶνας (Ὀμ. Ἰλ. Φ, 834).

Ἑλκυτόνης, υἱὸς τοῦ Ἀλκινόου, βασιλέως τῶν Φαίακων, νικήσας εἰς τοὺς ἀγῶνας τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ Λαομέδοντα καὶ Ἀλκίον (Ὀμ. Ὀδ. Θ, 119).

Ἑλκυτός, 1) υἱὸς τοῦ ἐν Ἀργεὶ βασιλεύσαντος Ἡρακλείδου Τημέντου (Hygin.). — 2) Εἰς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς μνηστῆς του, τῆς Δαναΐδος Αὐτοδίκης (Hygin.).

Ἑλκυθῶ, ἰδ. Μοῖραι.

Ἑναγεύς, νέος πολεμιστῆς, ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀττικὴν μετὰ τῶν Διοσκούρων, συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, καὶ πωληθεὶς εἰς Κρήτην. Ἐκεῖθεν δ' ἔφυγε μετὰ τινος ἱερέως τῆς Ἀρτέμιδος, συμπαραλαβὼν καὶ τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς, ἥτις κατ' αὐτὸν ἐπωνομάσθη Κναγία (Παυσ. Γ, 18).

Ἑνάκαλον, ὄρος ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἔχον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις κατ' αὐτὸ ἐπελέγετο Κνακαλήσια (Παυσ. Η, 33).

Ἑνακίων, ῥύαξ Ν. τῆς Σπάρτης (ν. Μαγούλα ἢ Παντελεήμων). (Πλούτ. Λυχ. ΣΤ').

Ἑναφεύς, καὶ γναφεύς ὁ ὑφάσματά, κυρίως τὰ ἐριτυχὰ εἰς ὕδωρ πατῶν καὶ καθαρίζων (Ἰπποκρ. Στοφ. ὕγ. Α, 8). Εἰς Πομπήϊαν ἀνεσκάφη. ἐν μέγα κναφεῖον, περιέχον ἐξ παστούς ἢ καιλώματα εἰς τὸν τοῖχον μετὰ

προεχουσῶν τῶν πλευρῶν, ἵνα στηρίξῃ εἰς αὐτὰς τοὺς βραχίονας ὁ κναφεύς, καὶ εἰς τὸ

Κνήμη, πλὴν τοῦ μέρους τοῦ ποδὸς, ἐσήμενε καὶ τὴν ἀκτῖνα τοῦ τροχοῦ.

Κνημίδες, πόλις ὁχυρὰ τῶν Ἐπικνημιδίων Λακρῶν, ἐπὶ τοῦ Μαλιακεῦ κόλπου, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Κνημίδος (Στρεβ. — Σκύλ.).

Κνημῖς, ὄρος ἐν Λακρίδι, παρέκτασις τοῦ Παρνασσοῦ, καθ' ὃ οἱ ἔκκευ Λακροὶ ἐκαλοῦντο Ἐπικνημιδιοί. Ὑπ' αὐτὸ εἰς τὴν ἀκτὴν ἦν ἡ πόλις Κνημιδες ἢ Κνημῖς καὶ αὐτὴ (Παυσ. — Στρεβ.).

Κνημῖς, τὸ μέρος τῆς ἱπανο-

πλίας, τὸ πρὸς προφύλαξιν τῆς κνήμης, ὅπερ ἀπ' ἀκρων ταρσῶν εἰς γόνυ διήκει» (Ἠλδ. Δ' 10.

Θ, σ. 432). Ἦσαν μετάλλιναι, καὶ πολλάκις κατάγλυφοι. Αἱ ὑπὸ Ἰφικράτους εἰσαχθεῖσαι δερμάτιναι ἐπεκλήθησαν Ἰφικρατίδες.

Κνήμιος, ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν Θουκ. Β, 66).

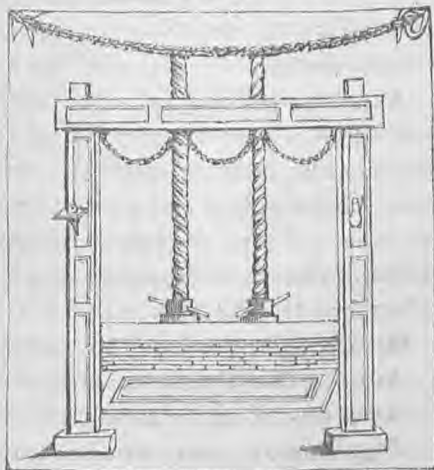
Κνέδος, πρωτεύουσα τοῦ θωρικοῦ δεσμοῦ ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐν Καρία, εἰς τὸ Τρίοπον Ἀκρωτήριον καὶ τὴν μετ' αὐτοῦ δι' ἰσθμοῦ συνδεομένην νῆσον. Ἦν ἑδρα τῆς λατρείας τῆς Ἀφροδίτης, ἔχουσα ἐν τῶν περιφημοτάτων ἀγαλμάτων τοῦ Πραξιτέλους. Ἐνταῦθα ἐτελοῦντο καὶ οἱ ἀγῶνες τοῦ Τριοπίου Ἀπόλλωνος. Ἦν προσέτι ἡ πατρίς τοῦ ἱατροῦ Κτησίου καὶ ἐνταῦθα ὁ Κένων ἐνί-

ἑδάφος λεκάνην, ἐν ᾗ ἐπάτει τὰ κναφεύμενα.

Προσέτι δὲ καὶ τοιχογραφίαι παριστώσαι τὴν

ἐργασίαν ταύτην, ἐξ ὧν εἰσὶ καὶ αἱ παροῦσαι.

κῆσε τὸν Πείσανδρον, τῷ 394. π. X. Σώζονται δ' οὐκ ὀλίγα αὐτῆς ἐρείπια (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 3, 10. — Στράβ. ΙΔ, 656).

Κινώδαξ, τὸ ἐκατέρωθεν ἔμβολον στρεφόμενον κυλίνδρου.

Ἀρχ. πρωτότυπα.

Κινώδων, εἰς τὰς κυνηγετικὰς λόγχας ἐκάτερος τῶν ὑπὸ τὴν αἰχμὴν προσκέντων σιδηρῶν ὀδόντων (Ξεν. Κυνηγ. Ι, 3, 14).

Κνωσσός, ἴδ. Κρήτη.

Κοάρα, πόλις τῆς Χαλκιδικῆς ἐν Συρίᾳ (Πτλμ. Ε, 18).

Κόδων, ἐκ Δελφῶν, ὁ πείσας τὴν Πυθίαν νὰ κηρυχθῇ ὑπὲρ τοῦ Κλεομένου, βασιλέως τῆς Σπάρτης, ὅτε ὁ Δημάρατος τὸν κατηγόρει ὡς νόθον τοῦ Ἀρίστωνος (Ἡρόδ. ΣΤ. 66).

Κόγχη, μέτρον ῥευστῶν, ἡ μικρά = $\frac{1}{2}$ κυάθου, καὶ ἡ μεγάλη, τριπλασία ἐκείνης καὶ ὁξύθελον λεγομένη.

Κόδρος, υἱὸς Μελάνθου, Νηλεΐδου ἐκ Πύλου, νικῆσαντος τὸν βασιλέα τῶν Βοιωτῶν Ξάνθον καὶ ἐπ' αὐτοῦ τὴν Ἀττικὴν κατήσαντος, ἧς τὸν θρόνον ἐκληρονόμησεν ἀπ' αὐτοῦ ὁ υἱὸς τοῦ Κόδρου. Εἰσβαλόντων δὲ τῶν Δωριέων τῷ 1068 π. X., ἐπιστεύετο ὅτι ὁ χρησμὸς προσέειπε τὴν νίκην εἰς ἐκείνους ὧν ὁ βασιλεὺς θὰ ἔπιπτεν εἰς τὴν μάχην, καὶ τότε ὁ Κόδρος εἰς χωρικὸν μεταμφιεσθεὶς, ἐρίφθη εἰς τὸν ἐχθρικὸν στρατὸν καὶ ἐφονεύθη, οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἐξεδίωξαν τοὺς Δωριεῖς καὶ κατήργησαν τὴν βασιλείαν, κηρύξαντες ὅτι οὐδεὶς ἦν ἄξιος νὰ βασιλεύσῃ μετὰ τὸν Κόδρον. Ἡρῆε δὲ μετ' αὐτὸν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Μέδων, ὡς ἰσθμίου ἄρχων, οἱ δ' ἄλλοι δύο υἱοὶ τοῦ Νηλεὺς καὶ Ἀνδροκλῆς, ἔφερον ἀποικίας εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν (Ἡρόδ. Ε, 76).

Κόθορνος, ὑπόδημα κυρίως κυνηγετικόν, ἀναρχόμενον μέχρι μέσης τῆς κνήμης, φερόμενον δὲ καὶ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὑπὸ τῶν τραγικῶν ὑποκριτῶν, ὅτε ὑπὸ τὸ πέλμα εἶχεν ὑ-

ψηλὸν φελόν, ἵνα αὐξάνῃ τὸ ἀνάστημα τοῦ ὑποκριτοῦ πρὸς ὃ καὶ ὅπου ἐνεδέχετο, ἐνεδύοντο οἱ ὑποκριταὶ μακρὸν ἱμάτιον, πρὸς ἀποκυρψιν τοῦ κοθόρνου.

Προσέτι δ' ἦν αὐτῷ κατεσκευασμένος ὁ κόθορνος, ὥστε ἐκάτερον τῶν ὑποδημάτων νὰ ἐφαρμόζεται ἀδιαφόρως καὶ εἰς τοὺς δύο πόδας.

Διὰ τὸ αὐτὸ τὸν Θηρακτέον ἐν Ἀθήναις οἱ σύγχρονοὶ τοῦ ἀπεκάλουν εἰρωνικῶς κόθορνον, ὡς δὴ θεν συμφωνοῦντα μετὰ πασῶν τῶν πολιτικῶν μερίδων.

Κοθωκίδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποβοωντίδα φυλὴν. Τὸ δημοτικὸν «ἐκ Κοθωκιδῶν.»

Κόλα, ἀνδρεία Ἀμαζῶν, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους (Στεφ. Βυζ. λ. Θηβαίς).

Κοίης, ἴδ. Κάθειροι.

Κοῖλα (τὰ), 1) τῆς Εὐβοίας τὰ μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρίων Καφαρέως καὶ Χερσονήσου παράλια τῆς νήσου Εὐβοίας, ἐπικίνδυνα τοῖς θαλασσοπόροις διὰ τὰς πολλὰς αὐτῶν καμπὰς καὶ τοὺς σκοπέλους. Εἰς αὐτὰ κατεστράφη, ῥίφθεις ὑπὸ τρικυμίας, ὁ Περσικὸς στόλος (Ἡρόδ. Η. 13. — Στράβ. Ι). — 2) Τὰ Κοῖλα τῆς Χίης χώρας (Ἡρόδ. ΣΤ, 26). μέρος κοῖλον τῆς νήσου Χίου, περὶ τὴν πρωτεύουσιν αὐτῆς.

Κοῖλη, χωρίον παρὰ ταῖς Ἀθήναις, πιθανῶς ἡ μεταξὺ τοῦ Μουσείου καὶ τῆς Πνυκὸς κοίλη ὁδός, ἐκτὸς τοῦ περιόλου τῆς πόλεως. Παρ' αὐτῇ ἦσαν τὰ Κιμώνια μνήματα καὶ προσέτι οἱ τάφοι τοῦ Ἡροδότου καὶ Θουκυδίδου. Ἀπετέλει δὲ δῆμον, τῆς Ἱπποβοωντίδος φυλῆς (Ἡρόδ. ΣΤ, 103. — Βιογρ. Θουκ.).

Κοῖλη, ἴδ. Νάυς.

Κοῖλη Συρία, ἴδ. Συρία.

Κοῖλον, ἴδ. Θέατρον.

Κοίλωσσα, ὄρος τῆς Σικυωνίας ἐν Πελοποννήσῳ. Ἐπ' αὐτοῦ ἔκειτο ἡ πόλις

Φιλίππος. Μέρος δ' αὐτοῦ ἦν ὁ Καρνεάτης, (Ἐν. Ἑλλ. Δ, 7. 7.—Στρεβ.)

Κόϊνος, γαμβρός τοῦ Παρμενίωνος, διάσημος στρατηγὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, συνόδευσας αὐτὸν εἰς Ἰνδίας, παρὰ τῷ Ὑφάσει συμβουλευσας τὴν ἐπιστροφήν, καὶ ἐπ' αὐτῆς ἀποθνῄσκων, πρὸς βαθεῖαν λύπην τοῦ κατακτητοῦ (Ἀρρ. Δ, 16).

Κόϊντος (καὶ Κόϊντος), Σμυρναῖος ποιητής, γράψας ἔπος Ἄομηρου παραλειπόμενα τίτλον ἔχον, καὶ διατηρηθὲν (ἰδ. Ἔπος).

Κόϊνυρα, τόπος τῆς νήσου Θάσου ὁριζόμενος ἀπέναντι τῆς Σαμοθράκης (Ἡρδ. ΣΤ, 47).

Κοῖος, ἰδ. Τίτᾶνες.

Κοῖρανος, 1) ἐκ Λυκίας, πολεμιστὴς ἐπίσημος, φονευθεὶς ἐν Τρωάδι ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύος (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 677.—2) Κορίνθιος, ἀπόγονος τοῦ Μελάμποδος, πατήρ τοῦ μάντεως Πολυίδου (Παυσ. Α, 48.—Ἀππλ. Δ, 3, 1).—3) Κρῆς πρὸ τῆς Τροίας φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος (Ὀμ. Ἰλ. Γ, 605).

Κοιρατάδας, Θηβαῖος, διδάσκαλος τῆς τακτικῆς, ἀρχηγὸς τῶν Βοιωτῶν εἰς τὴν κατὰ τοῦ Βυζαντίου ἐστρατείαν (Ἐνφ. Ἑλλ. Α, 3, 15. Ἀνθ. Ζ, 1, 33).

Κοισύρα, γυνὴ εὐπορος καὶ εὐγενὴς ἐξ Εὐβοίας, σύζυγος τοῦ Πεισιστράτου (Σουῖδ.), κατ' ἄλλους τοῦ Ἀλκιμαῖωνος (Ἀρσφ. Νφλ. 201), προμήτωρ τοῦ Περικλέους (Ἀρσφ. Ἀχρν.).

Κοῦται, λαὸς ἀνεξάρτητος παρὰ τῷ Πόντῳ (Ἐν. Ἀν. Ζ, 8, 25).

Κόκινθος, ἀκρωτήριον τῆς κάτω Ἰταλίας, εἰς τὴν χώραν τῶν Βρεττίων (Πολβ.). Νῦν Στίλον.

Κόκκαλος, ἰδ. Δαίδαλος.

Κοκκώκα, ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἡλίδι (Παυσ. Ε, 18).

Κοκκωνᾶς, Βυζάντιος, ὁπαδὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀδωνοτερίτου (Λουκ.).

Κοκύλιον, πόλις τῆς Αἰολίδος πρὸς τῇ Μυσίᾳ ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ (Ἐνφ. Ἑλλ. Γ, 4, 16).

Κόλαϊνος, υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ, βασιλεὺς νῆς Ἀττικῆς πρὸ τοῦ Κέκροπος, ιδρύσας ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἥτις κατ' αὐτὸν Κολαϊνίς ἐπεκλήθη (Παυσ. Α, 31).

Κολάξαῖς, υἱὸς Ταργιταίου, βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, ἐξ οὗ κατήγοντο οἱ Παρλῆται, φυλὴ σκυθικὴ (Ἡρδ. Δ, 5).

Κόλαπες, ποταμὸς τῆς Παννονίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Σάβην (Στρεβ.). Νῦν Κούλπα.

Κολαπτήρ, ἰδ. Σμίλη.

Κολεός, θήκη τοῦ ξίφους, συνήθως ξυλίνη, ἐνίοτε μετὰ λεπτοῦ μεταλλίνου περι-

Βύθρη ἐν Πομπηῇ.

καλύμματος, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι. Ἔστιν ὅτε καὶ δερμάτινος.

Κόλλυθος, τὸ μικρὸν νόμισμα, ὅθεν κολλυθιστῆς ὁ ἀργυραμοιβός.

Κολόδιον, χιτῶνίσκος ἔχων βραχέας τὰς χειρίδας ὑπὲρ τὸν ἄγκωνα.

Κολοκασία, ἐπίθετον ὑφ' ἧς Ἀθηναῖοι ἐλάτρευον τὸν ἀρχαῖοτάτον ἐν Σικυῶνι (Ἀθ. Γ, 1).

Σκῆλ. Τραϊανῶν.

Κολοσσαί, πόλις ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Μίκου, μία τῶν ἐπισημοτάτων τῆς Φρυγίας (Ἡρόδ. Ζ, 30.—Ἐνερφ. Ἀν. Α' 2, 6). Κολοσσαί ἐπὶ Χριστοῦ (Ἀπόστ. Παῦλ. ἐπιστ. πρὸς Κολοσσαεῖς), ἐξέλιπε παντελῶς μετὰ ταῦτα. Ἐρείπια εἰς Κονάς.

Κολοσσός, ἄγαλμα διαστάσεων ὑπερφυσικῶν, ὅποιον ἦν τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ῥόδῳ. Μετὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀλεξάνδρου 100 κολοσσοὶ τοῦ Ἥλιου εἶχον ἱδρυθῆν ἐν Ῥόδῳ, καὶ ὁ εἰς αὐτῶν, βεβαίως ὁ μέγιστος, ὑπελαμβάνετο ὡς ἔργον τοῦ Λυσίππου (Λουκ. Ἰκαρομένειπ. 12)· ἀλλ' ἦν πιθανῶς ὁ γαλκοῦς τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ Χάρητος, ὅστις πρὸς κατασκευὴν αὐτοῦ ἐπωφελήθη καὶ τοῦ γαλκοῦ

τῆς Ἑλεπόλεως, ἣν Δημήτριος ὁ Πολιορκη-
τῆς εἶχε κατασκευάσει διὰ τὴν ἀποτυχοῦσαν
αὐτοῦ πολιορκίαν. Ἦν δ' ὁ κολοσσὸς ἐξδο-
μηκοντάπηγος τὸ ὕψος, καὶ τοὺς δακτύλους
αὐτοῦ λέγει ὁ Πλίνιος μείζονας ἀγαλμάτων,
καὶ ἡ κατεργασία αὐτοῦ διήρκεσε 12 ἔτη
(292 — 280 π. Χ.)· τοσαῦτα δ' ὑπερέβη ἡ
δαπάνη τὴν προϋπολογισθεῖσαν, ὥστε λέγεται
ὁ Χάρης ἐξ ἀπελπισίας αὐτοκτονήσας. Ἰδρύθη
δὲ παρὰ τῷ λιμένι, οὐχὶ ὡς κοινῶς νομίζεται
τὴν εἰσοδὸν αὐτοῦ διασκελίζων. Ἀλλὰ ὑπὸ
μεγάλου καταρριφθεὶς σεισμοῦ τῷ 224 π.Χ.
(= Ὁλ. 139 2.) ἐχρησίμευσεν ἐπὶ πολὺ ὡς
πρόφρασις τοῖς Ῥοδίοις πρὸς ἀργυρολογίαν, παρ'
ἄλλων πόλεων ἐπὶ προθέσει ἀναστηλώσεως
αὐτοῦ, ἣν οὐδέποτε ἐπέχειρσαν. Τῷ δὲ 653
μ. Χ. οἱ Σαρακηνοὶ ἀπεκόμισαν τὰ συντρίμ-
ματα αὐτοῦ ἐπὶ 900 καμήλων (Κεῶρη).

Κόλουθος, ἴδ. Ἔπος.

Κολοφών, 1) ἡ ὑπερτάτη κορυφή, συγ-
γενὲς τῷ κολώνος, ὅθεν τὸ κολοφῶ-
να ἐπάγειν ἢ ἐπιτιθεῖναι, τὸ ἐπιφέ-
ρειν τὴν ὑπερτάτην τελειότητα, καὶ οὐχί,
ὡς τινὲς, ἐκ τοῦ ὅτι ἡ οὕτω καλουμένη πό-
λις τῆς Ἰωνίας, βλ. τῆς Ἐφέσου, εἶχε δῆθεν
ἄριστον ναυτικὸν καὶ ἐξαιρετικὴν ἱππικὴν δύνα-
μιν. — 2) Ἡ πόλις αὕτη ἔπειτα παρὰ
τὸν ῥύακα Ἀκην, εἰς ἀπόστασιν 2 μιλίων
ἀπὸ τῆς θαλάσσης, ἔνθα εἶχε λιμένα τὸν Νό-
τιον, εἰς τὸν Καῦστριον κόλπον (Ξεν. Ἑλλ.
Α, 2, 4). Ἦν δὲ καὶ αὕτη μία τῶν ἀντι-
ποιουμένων τὴν γέννησιν τοῦ Ὀμήρου, καὶ ἦν
πατρίς τοῦ ποιητοῦ Μιμνέρμου, τοῦ Ἑρμη-
σιάναντος καὶ τοῦ Νικάνδρου. Ἐκυριεύθη δ'
ὑπὸ Γύγου, τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας (Ἡρδ.
Α, 14), τῶν Περσῶν ἐπὶ τοῦ Πελοποννη-
σιακοῦ πολέμου (Θουκ. Γ, 24), τοῦ Λυσιμά-
χου, μεταθέντος τοὺς κατοίκους εἰς Ἐρεσον
καὶ τῶν πειρατῶν (Cic. d. imp. Pomp. XII).
ἀλλ' οὐχ ἥτιον ἔμεινεν ἀνοῦσα ἡ πόλις,
καὶ ἔλαβεν ἀτέλειαν παρὰ τῶν Ῥωμαίων
(Liv. XXXVIII, 39). Ἐν τῶν προΐόντων
τῆς πόλεως ἦν ἡ πίσσα κολοφωνία.

Οὐ μακρὰν δὲ, πρὸς Δ., εἰς τὴν Κλάρον, ἣν
περίφημος ναὸς καὶ μαντεῖον τοῦ Κλαρίου
Ἀπόλλωνος (τὸ Κλάριον) (Στράβ. ΙΔ,
642).

Κολοφωνία, θυγάτηρ Ἐρεχθίδος, τοῦ
βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, θυσιασθεῖσα ὑπ' αὐ-
τοῦ εἰς ἐξιλέωσιν τῶν θεῶν (Hygin). Κατ'
ἄλλους Χθονία.

Κολοφωνίων λιμὴν, ἐπὶ τῆς Χαλ-
κιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ, πλησίον
τῆς πόλεως Ὀρώνης (Θουκ. Ε, 2), πιθανῶς
ἀποικία Κολοφωνίων.

Κόλπος, ἐν γένει πᾶν κοίλωμα' πρὸ
πάντων τῆς ξηρᾶς εἰς ὃν εἰσχωρεῖ ἡ θάλασ-
σα' μεταφορικῶς ἡ ἀγκάλη' ὡς πρὸς τὸ ἐν-

Ἄγ. Ιν Βρυγίς Ἄγ. Ιν Ρώμῃ.

δομα δὲ ἡ βαθεῖα πτυχή ἣν σχηματίζει τὸ
ἱμάτιον ῥιπτόμενον ὑπὲρ τὸν ὤμον, καὶ δι' ἧς
διέρχεται ἡ χεὶρ, ἢ ἡ ἄλλη, ἡ πίπτουσα ὑπὲρ
τὴν ζώνην.

Κολυμβᾶς, μία τῶν θυγατέρων τοῦ
Πειραιῶ, ἣτις φιλονικήσασα πρὸς τὰς Μού-
σας, μεταμορφώθη εἰς πτηνόν, ὡς καὶ αἱ ἄ-
δελφαί τῆς (Αὐτ. Λιβ.).

Κολυττός, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς
Αἰγχιίδος φυλῆς, μέρος τῆς πόλεως τῶν Ἀ-
θηναίων.

Κολχίς, χώρα πρὸς Δ. τοῦ Εὐξείνου
Πόντου, μεταξύ Καυκάσου, Ἀρμενίας καὶ Ἰ-
θνηρίας, ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ ἱστορίᾳ ὁ σκοπὸς τοῦ
πλοῦ τῶν Ἀργοναυτῶν. Ποταμοὶ αὐτῆς ἐπί-
σημοι ἦσαν ὁ Φᾶσις καὶ ὁ Ἀκαμφίς, πόλεις
δ' ἡ παρὰ τὸν Φᾶσιν ὁμώνυμος, μετὰ ναοῦ

τῆς Φασιανίδος Κυβέλης, ὅχυρά καὶ βορειότερον ἢ Διοσκουριάς, ἀμφοτέρω Μιλησίων ἀποικίαι. Οἱ Κόλχοι ἦσαν κατὰ τινες λείψανα τοῦ στρατοῦ τοῦ Σισώστριδος, ἄρα αἰγυπτιακῆς καταγωγῆς, γνωστότατοι ὡς ἐπιδέξιοι ὕφανται. Διηροῦντο δ' εἰς διάφορα γένη, καλούμενα Κοραῖοι, Μόσχοι, Ἠνίοχοι, κτλ. καὶ ἐξετείνοντο ἐν τοῖς ἔπειτα μέχρι Τραπεζούντος, ἐνθα οἱ Μύριοι διηλθον διὰ τῆς χώρας αὐτῶν (Ἐνφ. Ἀν. Δ, 3. Ε, 2). Μετὰ τοῦ περσικοῦ κράτους εἶχον σχέσεις, οὐχὶ ὁμῶς λίαν στενὰς (Ἡρδ. Γ, 97). Ὑπετάγησαν δ' εἰς τὸν Μιθριδάτην, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τοὺς Ῥωμαίους (Στρεβ. ΙΑ, 497).

Κολωναί αἱ Κ., 1) πόλις τρωϊκή, Α. τῆς Ἀλεξανδρείας Ἰσουλίδος (Θουκ. Α, 131.—Ἐνφ. Ἀν. Γ, Ι, 13).—2) Πόλις ἐν Μυσίᾳ, ἄνωθεν τῆς Λαμψάκου (Ἀρρ. Α. 12, 6. Στρεβ. ΙΓ, 589).

Κολωνάτας, ἐπίθετον τοῦ Βάκχου, ναὸν ἔχοντος εἰς μέρος τι τῆς Λακωνίας Κολώνην καλούμενον (Παυσ. Γ, 13).

Κολώνη, καὶ Κολωνίδες, 1) πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, Ἀθηναίων ἀποικία, μετὰξὺ Μεθώνης καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀκρίτα, ἔχουσα λιμένα ὅστις ἐκαλεῖτο Φοίνικας (Παυσ. Β.—Πτλμ.).—2) Ἀκρωτήριον τῆς Βοιωτίας εἰς τὸν Εὐξεινον Πόντον (Ἀπλν. Ῥόδ. Β, 650).

Κολωνίς, νησίδιον ἀπέναντι τῆς ἐν Ἀργολίδι Ἑρμιόνης. Νῦν Σπετσόπουλον.

Κολωνὸς ἀγοραῖος, ἡ ἔμπιος, ἴδ. Ἀττική.

Κομαιθῶ, θυγάτηρ τοῦ Πετρελάου, βασιλέως τῶν Τηλεβοῶν. Ὅτε ὁ Ἀμφιτρώων ἐπῆλθεν ἐχθρικῶς, ἐρασθεῖσα αὐτοῦ, ἔκοψε πρὸς χάριν τοῦ τὴν χρυσὴν τρίχα ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ πατρὸς τῆς, ἐξ ἧς ἐξηρτάτο ἡ δύναμις καὶ ἡ ζωὴ αὐτοῦ, καὶ οὕτως ὁ Ἀμφιτρώων ἐκυρίευσεν τὴν χώραν. Ἀλλ' εἴτα ἐφόνευσεν καὶ τὴν προδότιν Κομαιθῶ (Ἀπλλδ. Β, 4, 5).

Κόμματα, ἴδ. Καππαδοκία καὶ Πόντος.

Κομανία, φρούριον ἐν Μυσίᾳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας πρὸς τῇ Περγᾶμῳ (Ἐνφ. Ἀνθ. Ζ, 6, 15).

Κόμαροι, λαὸς Σκυθικὸς ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σάκων, παρὰ τῷ ποταμῷ Ἰαξάρτη (Πτλμ.).

Κόμαρος, λιμὴν τῆς Μολοσσιδος ἐν Ἠπείρῳ, πρὸς τῷ Ἀκτίῳ ἀκρωτηρίῳ (Στρεβ.).

Κομήτης, Λαπίθης ἐκ τῶν φονευθέντων ὑπὸ τῶν Κενταύρων εἰς τὸν γάμον τοῦ Πειριθόου (Ον. Μετ.).

Κομμαγήνη, τὸ Β. τῆς Συρίας (ἴδ.).

Κορμενάσις, ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς, εἰσβάλλων εἰς τὸν Γάγγην. Νῦν Γάγρα.

Κόμμωσις. Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐνηθύνοντο οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τῷ κάλει τῆς κόμης, καὶ καθήκοντες εὐφημοῦνται ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου, καὶ οἱ Ἀκαρναῖες ἔφερον τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην ἴσως πρὸς ἀντίθεσιν τῶν γειτόνων αὐτῶν τραχυτέρων λαῶν. Ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα χρόνοις οἱ Σπαρτιάται ἔτρεφον κόμην ὑποχρεωτικῶς, ἐν ᾗ οἱ παῖδες παρ' αὐτοῖς ὤφειλαν νὰ κείρῳσιν αὐτήν· καὶ πανταχοῦ ὑπῆρχον κουρεῖα, ἐν οἷς οἱ κουρεῖς ἐπεμαλοῦντο τῆς κομμώσεως, ἔκοπτον τοὺς ὄνυχας, κτλ. διότι τὸ εὐσχημον εἶν ἐπεβάλλετο εἰς τὸν καλῶς ἀνατετραμμένον Ἕλληνα. Οἱ Ἀθηναῖοι ἀρχαῖοτάτα συνῆγον τὴν κόμην ὑπὲρ τὸ μέτωπον εἰς κρώδον, οἷος πολλάκις φαίνεται εἰς ἀγάλματα τοῦ Ἀπόλλωνος· ἡ δὲ ἀποτομή κόμης ἦν πολλάκις σημεῖον πένθους. Ἐν Ἑλλάδι ἦν ἡ ξανθὴ κόμη (ὡς τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ Μενελάου) σπανία, καὶ διὰ τοῦτο λίαν ἀγαπητὴ, ὥστε καὶ τεχνητῶς πολλάκις παρήγετο· ὁ βαθὺς ἢ θαλὺς πάγων ἀνῆκεν εἰς τῆς ὀρίμου ἀνδρικῆς ἡλικίας τὸ κάλλος καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν, καὶ ἐτρέφετο οὕτω κατὰ τὰς γνώσεις, ὁ πάγων, περὶ τὰ χεῖλη, ἡ ὑπὲρ τὴν (μύσταξ), καὶ κατωτέρω τὸ γένειον. Ὁ Σπαρτιατικὸς νόμος ἀπῆτει παρὰ τῶν περιόικων νὰ κείρῳσι τὸν μύστακα· ὁ Ἀλέξανδρος δὲ εἰσήγαγε τὸ γενικὸν ἔθος τοῦ ἀπο-

καίρεσθαι. Αἱ δὲ γυναῖκες οὐδ' ἐπλεον τὴν μακρὰν κόμην των, οὐδὲ τὴν συνέστρεφον εἰς τεχνητοὺς ἰούλους, ἀλλὰ τὴν συνήγον, τὴν συνεσπείρουσαν ἢ τὴν συνέδεον διαφόρως ὀπίσω τῆς κεφαλῆς ἢ ὑπὲρ τὸ μέτωπον, καὶ συνήθως ἱκανῶς βαθίως ὑπὲρ αὐτὸ, διότι τὸ μακρὸν μέτωπον, ἐθεωρεῖτο ὡς καλλονή (Ienais

Κονδοχάτης, ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς, ἐκβάλλων εἰς τὸν Γάγγην (Ἀρρ. Α, 4.—Πτολ. ΣΤ, 18). Νῦν Γουνδούκ.

Κονδυλέα, κόμη τῆς Ἀρκαδίας, μετὰ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος (Παυσ. Δ).

Κονθύλη, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλὴν (Ἀρσεν. Σφ. 233).

Frans. Hor. Od. I, 33, 5), καὶ πόλλοις συνεκράτουν διὰ ταινίας αὐτὴν ὡς διαδήματος (μίτρας), ἢ ὀπίσω διὰ σάκκου ἐξ ὑφάσματος, ἢ διὰ πλέγματος (κεκρηφάλου). Εἰς Ῥώμην δ' ἡ κουρὰ εἰσῆχθη ἐκ Σικελίας ἀπὸ τοῦ 300 π.Χ. Αἱ κυρίαι ἐστρεφον τοὺς ἰούλους των διὰ πεφυρακτωμένου σιδήρου, ἔφερον πολύτιμα κοσμήματα εἰς τὴν κόμην, καὶ ἐπὶ τῶν Αὐτοκρατόρων ἐγίνετο συνεχέστατα χρῆσις ὑψηλῶν κομμώσεων, ψευδοῦς κόμης καὶ φενάκης.

Κόμμωτος, ποταμὸς τῆς Θράκης, ῥέων μεταξὺ Νέστου καὶ Τράχου πρὸς τὴν Βιστωνίδα λίμνην. Νῦν Σόπαρις.

Κονέαμα, πηλὸς δι' οὗ ἐπεχρίοντο οἱ τοῖχοι φαίνεται δ' ὅτι ἦν ἐν χρήσει ἤδη ἐπὶ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, διότι τοιοῦτος, περὶ τοὺς 3" παχὺς εὗρέθη οὐ μόνον εἰς τὸ ἀργολικὸν Ἡραῖον, κίτρινος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἑδαφος τοῦ θησαυροῦ τοῦ Ἀτρέως, ἐρυθρὸς, καὶ ἐν Τύρινθι λευκὸς εἰς στρώσιν τοῦ ἐδάφους ἐντὸς τῶν οἰκοδομῶν.

Ἐν Πομπηίᾳ.

Κόνειον, πόλις τῆς Φρυγίας ἐν Μικρᾷ

Ἀσία, καὶ Κονιούπολιν καὶ Κόνναν (Ἡρδ. Ε, 53.—Πτλμ.).

Κόντος, ἐπίθετον τοῦ ἐν Μεγάρῳ, ἐν ὑπαίθρῳ ἱερῷ λατρευομένου Διὸς (Παυσ. Α. 90).

Κονιάτρα (ἢ κονιστήριον), ἐν τοῖς γυμνασίοις τὸ μέρος ἐνθα ἐγίνοντο οἱ ἀγῶνες τῆς πάλης, διότι ἀλείφοντες δι' ἐλαίου τὰ μέλη των οἱ παλαισταί, ἐπέπασσον κόνιν. Ἐν δὲ τοῖς θεάτροις (Ἰδ.) ταύτσημον τῇ ὀρχήστρᾳ, ἐνθα ἴστατο καὶ ἐκινεῖτο ὁ χορός.

Κοννᾶς, αὐλητῆς Ἀθηναῖος, ἀριστεύσας εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας. οὐχ ἦτον μείνας, ἢ λέγων ὅτι ἔμεινε πένης, ἐξ οὗ καὶ παροιμιακῶς ἔλεγον «Κόννου ψῆφον ἡγεῖσθαι,» δηλαδὴ ψῆφον εἰς οὐδὲν ὠφελοῦσαν (Ἀριστ. Ἰππ. 534. Σφ. 695).

Κοννίδας, παιδαγωγὸς τοῦ Θησεώς, εἰς ὃν οἱ Ἀθηναῖοι, ὡς εἰς ἥρωα, ἔθυσον κρίον, μίαν ἡμέραν πρὸ τῆς ἑορτῆς τοῦ Θησεώς (Πλούτ. Θησ. Β).

Κόννος, Μητροβίου, κιθαρωδὸς Ἀθηναῖος, διδάξας τὸν Σωκράτην τὴν μουσικὴν (Πλάτ. Εὐθύδ. Σ. 272).

Κοντᾶδεσδος, ποταμὸς τῆς Θράκης, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀγριάνην (Ἡρδ. Δ, 90).

Κόντος, μακρὸνξύλον ἔχον σιδήρον εἰς τὸ πῆρξ, πρὸς παντοίας χρήσεις οἷον πρὸς ὥσιν τῶν ἀκατίων, κλπ. ἰδίως δὲ μακρὸν

Ἡρδ. ἐν τῇ ναυῇ τῆς Περσείας.

ἀκόντιον τῶν ἱππέων, ὡς τὸ ὁ παριστάται φέρων ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὴν ἐν Ἰσσοῦ μάχην.

Κόνων, 1) Ἀθηναῖος στρατηγός, διακριθεὶς εἰς τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, καὶ ναυαρχήσας τῷ 413 π. Χ. (Θουκ. Ζ, 31). Τῷ δὲ 400 ἐξελέγη αὐτὸς στρατηγὸς ἀντὶ τοῦ Ἀλκιβιάδου (Just. V, 5, 4), ἀλλ' ἠττήθη ὑπὸ τοῦ Καλλικρατίδου πρὸ τῆς Μιτυλήνης, ἐνεκλείσθη ἐκεῖ, καὶ ἡλευθερώθη μόνον

διὰ τῆς ἐν Ἀργινοῦσαις νίκης τῶν Ἀθηναίων. Ἐπὶ δὲ τῆς ἐν Αἰγὸς Ποταμοῖς καταστροφῆς, μόνος κατώρθωσε, μετὰ 8 πλοίων διαφυγών, νὰ σωθῇ εἰς Κύπρον (Ξεν. Ἑλλ. Α, 5, 10. Β, 1, 28.—Πλούτ. Λυσ. ΙΑ), ἐνθα καὶ ἐπὶ 8 ὅλα ἔτη διαμείνας μετὰ τὴν ἀλωσιν τῶν Ἀθηναίων, συνέδεσε σχέσεις μετὰ τῆς Περσικῆς αὐλῆς, καὶ ἔλαβε παρ' αὐτῆς στόλον ὅτε ὁ Ἀγασίλαος εἰσῆλασεν εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, τῷ 396. Ἀλλὰ μὴ θεόντως ὑποστηρικθεὶς ὑπὸ τῶν σατραπῶν, ἀπῆλθε τῷ 395 ὁ ἴδιος πρὸς τὸν βασιλέα, οὗ ἐκέκρυψε τὴν ὑπόληψιν, καὶ ἐπικουρίαν λαβὼν, προσέβαλε καὶ ἐνίκησε τὸν Σπαρτιατικὸν στόλον τὸν ὑπὸ τὸν Λύσανδρον παρὰ τῇ Κνίδῳ ἐπὶ τῆς Καρικῆς παραλίας (Ξεν. Ἑλλ. Α, 3, 7.—Πλούτ. Ἀγῆσ. ΙΖ), καὶ ἀνέτρεψε τὴν ἀπὸ τῆς ἡττῆς τῶν Ἀθηναίων ἰδρυθεῖσαν ἡγεμονίαν τῆς Σπάρτης. Ἀπαλλάξας δὲ τοῦ Σπαρτιατικοῦ ζυγοῦ τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας (393), ἐλεγκάτησε τὰς παραλίας τῆς Μακεδονίας, καὶ ἐπιστρέψαντα εἰς Ἀθήνας τὸν ὑπεδέχθησαν οἱ συμπατριῶται του θριαμβευτικῶς. Διὰ χρημάτων δ' αὖ ἔλαβε παρὰ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν, ἀνυποχώρησε τὰ Μακρὰ τεῖχη (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 8, 6.—Rang. Ant. Hell II σ. 388). Διαπραγματεύθησαν δὲ τότε οἱ Σπαρτιάται μετὰ τοῦ Πέρσου σατράπου Τιριδάζου, ὅστις, σταλέντα πρὸς αὐτὸν εἰς πρεσβείαν τὸν Κόνωνα, συνέλαβε καὶ ἡχμαλώτευσεν εἰς τὰς Σάρδεας (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 8, 16). Φαίνεται ὅμως ὅτι διέφυγεν ἔπειτα ὁ Κ. καὶ ἀπέθανεν ἐν Κύπρῳ παρὰ τῷ Εὐαγόρᾳ (Ἰσοκρ. Πανηγ. ΜΑ.—Νερ. Σον. IV).—2) Σάμιος, ἀστρονόμος καὶ μαθηματικὸς περὶ τὰ 280 π. Χ., φίλος τοῦ Ἀρχιμήδου. Οὗτος κατέταξε τὴν κόμην τῆς Βερενίκης μεταξὺ τῶν ἀστερισμῶν (Catull. LXVI, 1).—3) Γραμματικὸς ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Καίσαρος καὶ Ὀκταβίου, ἔγραψεν εἰς καθαρὰν αἰτικὴν διάλεκτον «δὲ ἡ γ ἡ σ εἰς,» πραγματευομένης ἀρχαίας ὑποθέσεις, ἰδίως περὶ ἀποικίων. Σώζονται δ' αὐτοῦ ἀποσπάσματα παρὰ Φωτίου.

Κόρορις, «Τρεῖς σπείρας τοῦτο δὲ καλεῖται τὸ σύνταγμα τῶν πεζῶν παρὰ Ῥωμαίοις Κόρορις» (Πολβ. ΙΑ, 23).

δύο χειρῶν.

Κοπίς, λεπίς κυρτή, ἡ τῶν Ἀσιανῶν

ὀπλων (Ξεν. Κύρ. παιδ. Β, 1, 9. Στ. 2, 10).

Κοπρεὺς, υἱὸς τοῦ Πέλοπος, πατὴρ τοῦ Περιφύτου, φυγὼν ἐξ Ἡλίδος ὡς φονεὺς τοῦ Ἰφίτου ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως δ' ἐν Μυκῇ ναις ἐξαγνισθεὶς, ἐπέμφθη ὑπ' αὐτοῦ ὡς κηρυξ παρὰ τῷ Ἡρακλεῖ ἵνα τῷ ἀναγγεῖλῃ τοὺς ἄθλους οὓς ὤφειλε ν' ἀναλάβῃ ('Ομ. Ἰλ. Ο, 639).

Κοπρία, παραλία παρὰ τὴν πόλιν Ταυρομένιον τῆς Σικελίας, μνημονευμένη διότι εἰς αὐτὴν ἐξεβράζοντο τὰ παρὰ τὴν Χάρυβδιν ναυάγια (Στρβ.).

Κοπτὸς ἢ Κοπτὴς, ἐπίσημος ἐμπορικὴ πόλις τῆς Θηβαΐδος ἐπὶ τοῦ Νείλου, συνδέουσα ἐμπορικῶς τὰς Ἰνδίας καὶ τὴν Ἀραβίαν μετὰ τῆς Ἀλεξανδρείας. Ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ, Ἰουστινιανούπολις. Νῦν Κούφτ. (Στρβ. ΙΖ, 815).

Κόρα, ἀρχαιοτάτη πόλις τῶν Οὐόλσκων. ἦν, ὡς ἐλέγετο, ἔκτισεν ὁ Ἀργεῖος Κόρας. Ὑπέστη καταστροφὰς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων σώζονται δ' αὐτῆς κυκλώπεια ἐρείπια (Liv. II, 16. VIII, 19).

Κορακήσιον, ἴδ. Κιλικία.

Κόραξ, 1) Σικελὸς, μετὰ τὸν θάνατον

τοῦ Ἰέρωνος, πιθανῶς τῷ 467 π. Χ. ἄρξας ἐν Συρακούσαις, εἶτα δ' εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον καὶ εἰς καλλιέργειαν τῶν ἐπιστημῶν ἀποσυρθεὶς. Λέγεται πρῶτος διδάξας τὴν ῥητορικὴν καθ' ὠρισμένους κανόνες, καθ' οὓς ἔγραψε καὶ τέχνην (τὴν θεωρίαν) αὐτῆς. Μαθητὴς αὐτοῦ ἦν ὁ Τισίας (Cic. de Or. I, 20.—2) *18. Αἰτωλία.

Κόραξ, μηχανὴ πολιορκητικὴ καὶ ναυτικῶν προσβολῶν (Πολβ. Α, 22. — Vit. X, 13, 8).

Κοραξοὶ, ἔθνος τῆς Κολχίδος, κατοικοῦν παρὰ τὸν ἐκεῖ Κόρακα ποταμὸν (Στέφ. Βυζ.).

Κορασάει, ἐρημόνησος τοῦ Αἰγαίου, κατὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Καρίας (Στρβ.).

Κορδύσαι, πόλις τῆς Πισίας ἐν Ἀσίᾳ (Πολύβ. ΛΒ. — Πτολ. Ε). Νῦν Ἰσως ἢ Κουρνάρ.

Κορδίλων, πόλις τῆς ἐν Γαλλίᾳ Ἀκουϊτανίας, πιθανῶς ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Λιγύρου, ἐμπόριον ἀσκούσα (Στρβ.).

Κορδάκα, ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος εἰς τὸν ἐν Ἡλίδι ἀρχαῖον αὐτῆς ναόν, ἐκ τοῦ ὑπὸ τῶν ἐταίρων τοῦ Πέλοπος ἐκεῖ πρῶτον ἐφευρεθέντος καὶ χορευθέντος κόρδακος (Παυσ. ΣΤ, 22).

Κόρδαξ, παρ' Ἀττικοῖς ἡ ὄρχησις τοῦ κωμικοῦ χοροῦ, ἡ παριστῶσα τὴν μέθην, ἐξ οὗ εἶτα πᾶσα ὄρχησις μετ' ἀσέμνων κινήματων. Ἐλέγετο δὲ πρῶτον ἐξευρεθεῖσα ἐν Ἡλίδι.

Κόρδυθα, ἀρχαία πρωτεύουσα τῆς Βαιτικῆς Ἰσπανίας, πόλις μεγάλη καὶ πολυάνθρωπος, κειμένη βορείως τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ. Ἐπὶ Καίσαρος Ῥωμαϊκὴ ἀποικία (Στρβ.), καὶ νῦν Κορδούθα.

Κορδύλη, λιμὴν ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Πόντου εἰς τὴν Ἀσίαν (Ἀρρ. Περίπλ.).

Κορέθων, εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος, ἐν Ἀρκαδίᾳ (Ἀπολλόδ.).

Κόρη, 1) ἴδ. Περσεφόνη. — 2) Πήλινον, ἢ καὶ ἐκ πολυτελεστέρας ὕλης μικρὸν

ὁμοίωμα ἀνθρώπου, παίγνιον μάλιστα τῶν παιδίων (χοῦκλα), ὧν πλείσται καὶ ἐνίοτε ὠραῖαι εὐρίσκονται ἐν τάφοις (Ἰδ. Τὰ νάγρᾱ). — 3) Ἡ μακρὰ χειρὶς τοῦ Περσικοῦ ἱματίου (Ἐνφ. Ἑλλ. Β, 1, 8).

Κορησία, ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς (Στφ. Βυζ. λ. Κόριον).

Κορησσία, πόλις εἰς τὰ δυτικά παρὰ τῆς νήσου Κῶ, ἧς οἱ κάτοικοι μετακίσθησαν ἔπειτα εἰς τὴν Ἰουλίδα.

Κορησσός, ὄρος ἐν Ἰωνίᾳ, εἰς 40 σταδίων ἀπόστασιν τῆς Ἐφέσου. Ἐπ' αὐτοῦ ἦν κώμη θεωρουμένη ὡς τῆς πόλεως ἐκείνης προάστειον (Ἡρδ. Ε, 100. — Ἐνφ. Ἑλλ. — Στφ. Βυζ.).

Κορία, 1) ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, διότι ἔσωσε τὰς κόρας τοῦ Προΐτου (Καλ-λίμχ. Ἀρτμ. 234). Ὁμοίως καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, εἰς τὸν ναὸν αὐτῆς τὸν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Κλειτορίου ὄρους ἐν Ἀρκαδίᾳ (Παυσ. Η, 21). — 2) Πόλις τῆς Βρετανίας, ἐν τῇ νῦν Σκωτίᾳ, παρὰ τῷ ν. ποταμῷ Ἀμιλτῶνι (Πτολεμ. Β, 3).

Κοριδαργός, πόλις, τῆς χώρας Κολοαῶν ἐν Γερμανίᾳ, ν. Βροῦν ἐν Μοραβίᾳ (Πτολεμ.).

Κορινθία, ἡ ΒΑ χώρα τῆς Πελοποννήσου, 12 □ μιλίων, ἔκτασιν ἔχουσα,

περιλαμβάνουσα δὲ καὶ τὸν Ἴσθμὸν, καὶ συνορεύουσα ΒΑ πρὸς τὴν Μεγαρίδα, ἀφ' ἧς τὴν

διήρουν τὰ 1370^μ ὕψ. Περὰ νεία ὄρη, ἔχοντα εἰς τὴν κρημνῶδη Ν αὐτῶν πλευρὰν τὴν περίφημον καὶ ἐπικίνδυνον Σκιρωνίαν ὁδὸν (ν. Κακὴν Σκάλαν). Β πρὸς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, Δ, πρὸς τὴν Σικυωνίαν, Ν, πρὸς τὴν Ἀργολίδα, καὶ Α, πρὸς τὸν Σαρωνικὸν κόλπον. Τοῦ Γερανείου τὴν πρὸς Δ παρέκτασιν ἀποτελεῖ ὁ Διγίπλαγκτος, ἀπολήγων εἰς τ' ἀκρωτήρια Ὁλμιάς καὶ Ἡραῖον (ἄγ. Νικόλαος). Τὸν δ' ἰσθμὸν,

18200' τὸ ἐλάχιστον πλάτος ἔχοντα, ὕψος δὲ τὸ μέγιστον 90^μ, οἱ ἐπιχειρήσαντες νὰ τὰ μωσιν, ὡς ὁ Νέρων ἐν ἄλλοις, ἀπεθαρρύνθησαν πάντοτε ἐκ τῆς δυσκολίας τοῦ ἔργου, καὶ κατὰ δημῶδεις παραδόσεις, αἷμα ἐκ τῆς γῆς ἀναβρύσαν καὶ ἄλλα θαυμάσια φαινόμενα παρεκώλυσαν τὴν ἐκτέλεσιν, ἐπιφυλαχθεῖσαν εἰς τὰς παρούσας ἡμέρας. Ἀπὸ τῆς μίας ὁμοῦς εἰς τὴν ἄλλην θάλασσαν ἔφερον ὁ Διολκος, ὁδὸς δὲ ἦς μεταφέροντο κατὰ ξηρὰν τὰ πλοῖα-άρια. Νοτίως δ' αὐτοῦ σώζονται λείψανα τειχῶν τὸν ἰσθμὸν τεμνόντων, καὶ ὧν ἡ ἀνέγερσις ἤρξατο ἀπὸ τῶν Περσικῶν, καὶ ἐπανελήφθη πολλάκις ἔκτοτε, καὶ ὑπὸ τῶν Βενετῶν ἔτι τῷ 1663 καὶ 1699. Ν τῆς πόλεως Κορινθοῦ ὕψεται κωνοειδὴς λόφος εἰς 575^μ ὑπὲρ τὴν θάλασσαν, 500^μ δὲ ὑπὲρ τὴν πόλιν, φέρων τὴν ὄχυναν ἀκρόπολιν, τὸν Ἀκροκόρινθον. Α δ' αὐτοῦ τὰ 685^μ ὕψηλ' ὄνεια ὄρη, μετὰ τῶν ἀκρωτηρίων Βουκεφάλου καὶ Σπειραίου, ἀποκλείοντα τὴν ἐκ Ν πρόσδοον. Δύο δὲ μόναι ὁδοὶ ἔφερον ὑπὲρ αὐτὰ, Δ ἐκ Κλεωνῶν, καὶ Α τοῦ Ἀργους ὑπὲρ τὴν Τενέαν. Τὸ πλείστον τῆς ἐπαρχίας σύγκειται ἐξ ὕψωμάτων καὶ κοιλάδων («ὁ-φρυᾶ τε καὶ κοιλαίνεταί» Ἡρδ. Ε, 92. — Στφ. Η, 382), εὐφορον δὲ μέρος ἦν καὶ

τὸ πάλαι ὡς καὶ νῦν ἡ βοτρυοφόρος ΒΔ πα-
ραλία. Ποταμὸς πρὸς Δ τὴν ἐχώριζεν ἀπὸ
τῆς Σικυωνίας ἢ Νεμέα. Ἦν δὲ τὸ ἀρ-
χαῖον τῆς Κορίνθου ὄνομα τὸ Πελασγικὸν
Ἔφυρα (Γέφυρα;)· μετὰ τῶν παναρχαίων
δὲ κατοίκων συνανεμίγησαν ἔπειτα Δίοιεις,
καὶ κατόπιν Δωριεῖς, ἐπὶ τῆς καθόδου τῶν
καὶ ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῆς χώρας συνεποσούντο
οἱ κάτοικοι εἰς 600,000 περίπου, τὸ ἐμπό-
ριον ἰδίως μετερχόμενοι, καὶ ὠφελοῦμενοι

θός, ὥστε διὰ τοῦτο, καὶ διὰ τὴν ἐπίκαιρον
θέσιν του, αὐτὸς καὶ ἡ Χαλκίς καὶ ἡ Μαγνη-
σία ἐλέγοντο αἱ τρεῖς πέδες τῆς Ἑλλάδος.
Τῷ 146 π. Χ., κυριεύσας κατέστρεψε τὴν ὠ-
ραίαν πόλιν ὁ Μούμμιος, μείναςαν ἐπὶ ἑνα
αἰῶνα εἰς σωρὸν ἐρείπων. Ἀνοικοδομηθεῖσα δ'
ὑπὸ Καίσαρος ὡς Ῥωμαϊκὴ ἀποικία, ἀνέθα-
λεν αὐθις, εἰ καὶ οὐχὶ πλέον εἰς τὴν ἀρχαίαν
περιωπὴν, πρωτεύουσα γενομένη τῆς ἐπαρ-
χίας Ἀχαΐας. Ἡ πόλις ἦν κατάκοσμος διὰ

Ὁ ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Κορίνθῳ.

ἐκ τῆς διαμετακομίσεως. Ἡ δὲ πόλις, ἡ πο-
λυανθρωποτέρα πασῶν τῶν Ἑλληνικῶν, εἶχε
300,000 κατοίκους, καὶ πολυαριθμούς ἐξέ-
πεμψεν ἀποικίας. Ἐποτίζετο δ' ὑπὸ τῆς ὠ-
ραίας πηγῆς Πειρήνης, ἥτις προέρρεεν ἐξ ὕ-
ψους 575μ ὑπὲρ τὴν θάλασσαν, καὶ παρ' ἣ
ὁ Βελλεροφόντης ἐλέγετο θαμάσας τὸν Πή-
γασον. Καὶ ὁ Ἀδριανὸς δὲ μετωχέτευσεν εἰς
τὴν Κόρινθον τὸ ὕδωρ τῆς Στυμφαλίδος λί-
μνης. Ἦν δὲ τασσῶτον ὁχυρὸς ὁ Ἀκροκόριν-

λαμπρῶν δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν οἰκοδομῶν·
καὶ ὁ ἐκ τῆς ἐμπορίας πλούτος ἐπέφερε τὴν
πολυτέλειαν καὶ ἠθικὸν ἐκτραχηλισμὸν. Ὁ
ναὸς τῆς Ἀφροδίτης εἶχε χιλίας νέας ἱερο-
δούλους, καὶ διὰ τὰς δαπάνας καὶ ἄλλους κιν-
δύνους ἐπεκράτει τὸ λόγιον ὅτι «οὐ παν-
τὸς ἦν πλεῖν εἰς Κόρινθον.» Τοῦ δὲ
ναοῦ τοῦ Ποσειδῶνος σώζονται ἔτι ἐπίσημα
λείψανα, τὸ μόνον σχεδὸν λείψανον τῆς ἀρ-
χαίας Κορίνθου. Ἐν Κορίνθῳ ἡσκαίτο ἐξό-

ζως ἢ τε γλυπτική καὶ ἡ ζωγραφικὴ καὶ ἡ χαλκουργία, καὶ ὑπὲρ πάντα τὰ ἄλλα πλουσιώτερα ἦσαν τὰ διὰ φύλλων ἀκάνθου κοσμούμενα ὑπὸ τοῦ Καλλιμάχου δ' ἐφευρεθέντα κορινθιακὰ κιονόκρανα· καὶ ἡ κεραμογραφία ὡραία παρήγεν ἐκεῖ προϊόντα. Ἐν μεταγενέτεροις δὲ χρόνοις ὁ κορινθιακὸς χαλκὸς ἐξελαμβάνετο ὡς μέταλλον προελθὼν ἐκ τῆς μίξεως παντοίων μετάλλων ἐπὶ τοῦ ἐμπρησμοῦ τῆς Κορίνθου ὑπὸ Μουμίου. Βορείως δὲ τῆς πόλεως, εἰς 12 σταδίων ἀπόστασιν ἔκειτο, διὰ δύο μακρῶν τειχῶν μετὰ τῆς πόλεως συνδεόμενος, ὁ λιμὴν τὸ Ἀέχαιον, ἐπὶ τοῦ κορινθιακοῦ κόλπου, ἔνθα ἀπὸ τοῦ σεισμοῦ τοῦ 1868 ἐκτίσθη ἡ νέα Κόρινθος. Ἐπὶ τῆς πρὸς αὐτὴν δ' ἀγούσης ἔκειτο τὸ μνημεῖον τοῦ Διογέους. Εἰς τὸν Σαρωνικὸν δὲ κόλπον ἔκειτο ὁ Α. λιμὴν τῶν Κεγχρεῶν, καὶ ὀλίγον Β. αὐτοῦ αἱ Θερμαί (ν. Λουτράκι), μετὰ θερμῆς πηγῆς, αἵτινες καὶ Ρεῖτοι καὶ Λουτροὶν τῆς Ἐλένης ἐλέγοντο· καὶ πλησιέστατα τὸ χωρίον Σολύγεια. Ν τῆς Κορίνθου ἡ Τενέα, πατρὶς τοῦ Κυψέλου. Πλησίον τοῦ λιμένος Σχοινοῦντος (ν. Καλαμάκι), ἐτελοῦντο ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τὰ Ἰσθμια παρὰ τῇ Ποσειδωνίᾳ, οὗ λείψανα σώζονται, ὡς καὶ τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ σταδίου τῶν ἀγώνων. Πέραν δὲ τοῦ Ἰσθμοῦ ἔκειντο ἡ Σιδοῦς καὶ ἡ Κρομμυῶν, ἔνθα ὁ Θησεὺς λέγεται φονεῦσας τὴν Κρομμυωῖαν σὺν, μητέρα τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. Εἰς δὲ τὴν δυτικὴν παραλίαν ἦν ἡ Οἶνός (Πέρα χώρα) (Στράβ. Η, 378.—Παυσ. Β). Πρὸ τῆς Δωρικῆς εἰσβολῆς ἤρχον ἐν Κορίνθῳ οἱ Σισυφίδαι. Ὁ Ὀμῆρος λέγει τὴν (ἢ τὸν) Κόρινθον ἀφνειὸν καὶ ἐξαρτωμένην ἐκ τῶν Μυκηναῶν (Ἰλ. Β. 570). Ἐπὶ τῆς Δωρικῆς δὲ διανομῆς ἔλαβεν αὐτὴν ὁ Ἀλγῆτης, τοῦ Ἡρακλέους διαγόνος, καὶ ἀπὸ τοῦ 955 π. Χ. πρῶτοντος τῆς ὀλιγαρχίας οἱ Βακχιάδαι, μέχρις οὗ, τῷ 659 (Ὀλ. 30, δ') ὁ μητρόθεν Βακχιάδης Κύψελος, ὁ τῶν τεχνῶν ἐραστὴς καὶ

προστάτης, ἀνεδείχθη τύραννος. Ἀλλὰ μετὰ τὸν υἱὸν καὶ διάδοχον αὐτοῦ Περίανδρον (627—585), ἐξεδήληθη ὁ τούτου υἱὸς Ὑμμῆτιχος, καὶ ἐγκατέστη ἡ δημοκρατία. Ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐξέπεσε καὶ ἡ ναυτικὴ δύναμις τῆς Κορίνθου. Συνησπίσθη δ' ἔπειτα ἡ πόλις μετὰ τῶν Μακεδόνων, καὶ τέλος, ὡς σύμμαχος τοῦ Ἀχαιοῦ δεσμοῦ, ἐκυριεύθη καὶ κατεστράφη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων.

Κορινθιακὸς πόλεμος. Ὅτε οἱ Λακεδαιμόνιοι στρατηγοὶ Θίμβρων καὶ Δερκυλλίδας ἤρξαντο ἀπὸ τοῦ 400 π. Χ. τὰς ἐπιχειρήσεις αὐτῶν κατὰ τῶν σατραπῶν τῶν παραλίων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ αὐτὰς ἐπέτεινεν ἔτι μᾶλλον ὁ Ἀγησίλαος, πεμφθεὶς ὑπὸ τῶν Περσῶν ὁ Ῥόδιος Τιμοκράτης, ἐκέρδησεν ὑπὲρ αὐτῶν διὰ δωροδοκίας τὰς Θήβας, τὴν Κόρινθον καὶ τὸ Ἄργος, αἱς προσετέθησαν καὶ αἱ Ἀθηναὶ καὶ ἄλλαι μικραὶ πόλεις. Τότε ἤρξατο ὁ Κορινθιακὸς ἢ Κορινθοβοιωτικὸς πόλεμος, (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 5.—Πλούτ. Λυσ. ΚΘ), καὶ οἱ Σπαρτιάται προσέβαλον ἐν Βοιωτίᾳ τὴν πόλιν Ἀλιάρτον, τῷ 395, Φανευθέντος δ' ἐκεῖ τοῦ βασιλέως αὐτῶν Λυσάνδρου, μετεκαλέσαντο ἐξ Ἀσίας τὸν ἐκεῖ ὀριαμβεύοντα Ἀγησίλαον. Οἱ σύμμαχοι διενόηθησαν κατ' ἀρχὰς νὰ προσβάλωσι τὴν Σπάρτην, διότι ὁ Κορινθίος Τιμέλαος ἔλεγεν ὅτι πρέπει νὰ καταστρέψωσι τὴν κυψέλην πρὶν ἢ αἱ σφῆκες ἐξέλθωσιν ἐκείθεν καὶ κεντήσωσιν· ἀλλ' ἠναγκάσθησαν ν' ἀποσυρθῶσιν εἰς τὸ κέντρον τοῦ δεσμοῦ, τὴν Κόρινθον, ἔνθα εἶχεν ἀνατραπῇ ἡ ἀριστοκρατικὴ μερίς, καὶ ἡττήθησαν ἐν Νεμέᾳ (394). Ἐν Κορινθίᾳ τῆς Βοιωτίας ὅμως προσέβαλον προσερχόμενον τὸν Ἀγησίλαον, μικρὸν μετὰ τὴν ἐν Κνίδῳ νίκην τοῦ Κόνωνος, καὶ μετὰ τὴν αἵματηρὰν μάχην, ἧς τὴν ἐκδοσὶν ὁ Διόδωρος (ΙΔ, 84.—Ξεν. Ἑλλ. Δ, 2.—Πλούτ. Ἀγσ. ΙΗ) λέγει ἀμφίβολον, ἀπεσύρθη εἰς Σπάρτην ὁ Ἀγησίλαος. Ἐκτοτε δὲ προσετέθησαν καὶ πολλαὶ ἄλλαι πόλεις εἰς τὸν δεσμόν, καὶ ὁ τὴν Σπάρτην μισῶν σατράπης Φαρνάβα-

ζος, ἔφερε στόλον κατ' αὐτῆς, ἀπολεσάσης τὴν θαλασσοκρατίαν ὅτε αὐταὶ ἐκείναι αἱ πόλεις, αἱ καταβαλοῦσαι τῷ 404 τὴν κατὰ θάλασσαν ἰσχύϊν τῶν Ἀθηναίων, συνετέλεσαν ἤδη εἰς τὴν παλινόρθωσιν αὐτῆς. Μικρὸν μετὰ τοῦτο (τῷ 392) ὁ Ἀθηναῖος Ἰφικράτης, σῶμα μισθωτῶν εἰς πελταστὰς ὀργανώσας, κατέστρεψεν ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ, κατὰ τὸ Λέχαιον, μύραν Σπαρτιατῶν (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 4. 8. — Nep. Jph. I), καὶ ἐξηκολούθει ὁ κορινθιακὸς πόλεμος διὰ δηώσεων καὶ ἐμφυλίων καταστροφῶν, καὶ διὰ λεηλασίας τῶν ἀκτῶν ὑπὸ τοῦ Περσικοῦ στόλου, μέχρι τοῦ 387, ὅτε ὁ Ἀνταλκίδας, πρὸς δυσαρέσκειαν τῶν ἐχθρῶν τῆς Σπάρτης, συνωμολόγησε μετὰ τοῦ μεγάλου Βασιλέως συνθήκην τοῖς Πέρσαις ὠφέλιμον (Διόδ. ΙΔ, 110. — Ξεν. Ἑλλ. Ε, 1).

Κόρινθος, υἱὸς τοῦ Διὸς κατὰ τοὺς Κορινθίους, ἀνάγοντας εἰς αὐτὸν τὸ ὄνομα τῆς πόλεως τῶν (Πινδ. Νέμ. Γ, 155. — Πaus. Β, 1).

Κόριννα, ποιήτρια ἐκ Τανάγρας τῆς Βοιωτίας, καὶ Θηβαία λεγομένη, ἐπελέγετο καὶ Μυία. Ἀκμάσασα δὲ περὶ τὸ 509 π. Χ., ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ διδάσκαλος τοῦ Πινδάρου εἰς τὴν Λυρικήν, μετὰ ταῦτα πεντάκις αὐτὸν νικῆσασα ἐν διαγωνισμοῖς. Ἐγραψεν εἰς βοιωτικὴν διάλεκτον ποιήματα περὶ ἐγχωρίων ἥρώων καὶ ἄλλα μυθολογικά, ἀποτελέσαντα πέντε βιβλία· ἐξ αὐτῶν δ' ὀλίγιστα ἀποσπάσματα σώζονται (Bergk. Poet. Iyr. græc.).

Κορίολα (ἤ), καὶ Κόριλα, μητρόπολις τῶν Οὐόλσκων, ἐν Ἰταλίᾳ, ἀνατολικῶς τοῦ Ἀντίου (Διονυσ. Ἀλικ. ΣΤ. — Πλούτ. — Στέφ. Βυζ.). Ὡς ταύτην κυριεύσας, ὠνομάσθη κατ' αὐτὴν ὁ περίφημος Ῥωμαῖος στρατηγὸς Μάρκιος ὁ Κοριολάνος.

Κόρινυρα, 1) καὶ **Κέρκυρα**, ὡς νομίζεται, ἡ Ὀμηρικὴ Σχερία, ἡ νῆσος τῶν Φαίάκων, ἀπέναντι Δ. τῆς Ἡπειρωτικῆς στερεᾶς, εἰς 50 μιλίων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ Ἀκροκεραυνίου ἠκρωτηρίου. Ἐπιφάνειαν ἔχουσα 10 □ μ., διατέμενεται ὑπὸ δύο ὀρέων, τοῦ Β, Μελίτης, χωροῦντος ἐκ

Δ. πρὸς Α, ἐνθα ὑφύεται εἰς 946 μ., καὶ τοῦ Ν πρὸς τὰ ΝΔ βαθμηδὸν ταπεινουμένου. Ἀκρωτήρια ἔχει ΒΑ. τὸν Λευκίμην, ΝΔ. τὸ Ἀμφίπαγον (ν. Ἀσπρόκαρο), ΒΔ. τὸ Φάλακρον (ν. Καραλή), καὶ ΝΑ. τὴν Κασσιόπην. Ἐπὶ Ὀμήρου ἤδη περιγράφονται οἱ κάτοικοι ὡς ναυτικοὶ καὶ παντοίως μεμρφωμένοι, ἀλλὰ δόλιοι καὶ ἀπότομοι. Κατὰ τὸ 734 π. Χ. ἐξέπεμψεν ἐνταῦθα ἀποικίαν ἡ Κόρινθος, ταχέως εἰς ἀκμὴν ἀναπτύχθησάν καὶ ἐπὶ τῶν Περσικῶν πολέμων τὰ πλεῖστα πλοῖα μετὰ τοὺς Ἀθηναίους εἰς τὸν Ἑλληνικὸν στόλον παρασχοῦσαν. Ἀλλ' ἡ δύναμις αὐτῇ ἐπέφερε συγκρούσεις καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν μητρόπολιν Κόρινθον, ἥτις καὶ ἠττήθη ἐν ναυμαχίᾳ (Θουκ. Α, Β). Εἴτα δ' ἐγένετο ἡ Κέρκυρα μία τῶν ἀφορμῶν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, εἰς ὃν καὶ αὐτὴ περιεπλάκη· ἐν δὲ τοῖς μετὰ ταῦτα χρόνοις, καὶ μάλιστα μετ' Ἀλέξανδρον, ἐξασθενήσασα καὶ αὐτὴ, ἐτέθη (229) ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ῥώμης. Ἡ πρωτεύουσα, κειμένη εἰς τὸ μέσον τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς, ἐνθα καὶ νῦν, εἶχε δύο ἀκροπόλεις (κορυφὰς ἐπὶ τοῦ μεσαιωνικοῦ καλουμένας, ὅθεν τῆς νήσου τὸ νέον ὄνομα), καὶ δύο λιμένας, τὸν ἐμπορικὸν καὶ τὸν πολεμικόν, Ὑλαῖκον καλούμενον (Θουκ. Γ, 72. 81), (ν. Πέραμα κατὰ τὸ κανόνι). Τὸ δ' ἐν τῇ μέσῃ αὐτοῦ νησίδιον, Ποντικὸν νῆσι, ἐστὶ πιθανώτατα τὸ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου (Ὀδ. Ν, 152) μνημονευόμενον ὡς ἡ ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος ἀπολιθωθεῖσα ναῦς τοῦ Ὀδυσσεύς. Ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων δὲ μνημονεύεται καὶ πόλις Κασσιόπη ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἠκρωτηρίου. Ὀνομάζεται δὲ καὶ Δρεπάνη ἡ νῆσος διὰ τὸ σχῆμά της, κατὰ δὲ τὸν μῦθον, διότι ἐνταῦθα δῆθεν ἔρριψεν ὁ Κρόνος εἰς τὴν θάλασσαν τὴν δρεπάνην δι' ἧς ἠκρωτηρίασε τὸν πατέρα του. — 2) Ἰδ. Ἰλλυρικόν.

Κόρινθιος, πόλις τῶν Σοβίων ἐν ἐν Ἰταλίᾳ (Στ. Βυζ.). Ν. Μοντικάλι.

Κόροιδος, 1) ὁ πρῶτος Ὀλυμπιονίκης, ἀφ' οὗ μετὰ 86 ἐτῶν διακοπὴν ἐπανελή-

φθησαν τὰ Ὀλύμπια τῷ 777 π. Χ.—2) Ἰδ. Κασσάνδρα.

Κοροκονδάμη, κόμη τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, εἰς τὸ νότιον τῆς εἰσόδου τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, νῦν Ταμάν. Παρ' αὐτῇ ἦν ἡ μεγάλη Κοροκονδαμητικὴ λίμνη, ὑπὸ πόλεων περιοικουμένη, καὶ ἐκβάλλουσα εἰς τὴν θάλασσαν (Στρβ.).

Κορόντα, πόλις τῆς Αἰτωλίας, παρὰ ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ἀχελόου (Θουκ. Β, 102). Ἰσως τὸ νῦν Ἀσπρον.

Κόρος, ποταμὸς τῆς Περσίδος (Διονύσιος. Περιηγητ. 1073). Ἰσως αὐτὸς ὁ Κύρος.

Κόρραγον, φρούριον τῆς Μακεδονίας, (Αἰσχ. κ. Κτησ. σ. 454).

Κορσέαι, νησίδιον τοῦ Αἰγαίου παρὰ τῇ Σάμῳ (Στρβ. Βυζ.). Τουρκιστὶ Σουσάν Ἀδασί.

Κορσεία καὶ Κορσιαί, μικρὰ πόλις τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ ὅρους Πτώου, κατὰ τὰ σύνορα τῆς Λοκρίδος (Δημοσθ. π. Περσέβ. σ. 385.—Παυσ.).

Κορσική, ἴδ. Κύριος.

Κορσωτή, πόλις μεγάλη τῆς Μεσοποταμίας, ἐπὶ νήσου τοῦ ποταμοῦ Μασκᾶ, ἔρημος ἐπὶ Ξενοφώντος (Ἀνθ. Α, 5, 4).

Κόρτωνα, ἴδ. Κρότωνα.

Κορύδαντες, ἴδ. Ρέα.

Κορυδαλλὸς, ἴδ. Ἀττική.

Κορύδαλλος, Φωκεὺς ἐξ Ἀντικύρας, προδοὺς τῷ Ξέρξῃ τὴν ὑπὲρ τὰς Θερμοπύλας τῆς Οἰτῆς διάβασιν. (Ἡρόδ. Ζ, 124).

Κορύδων, βουκόλος τις παρὰ Θεοκρίτῳ (Εἰδ. Δ. 1).

Κόρυθος, 1) Υἱὸς τοῦ Διὸς, ἔσχεν ἐξ Ἠλέκτρας, τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀτλαντος, τὸν Ἰάσιον καὶ τὸν Δάρδανον ἰδρυτὰς τῆς Κορύθου (Κρότωνος) ἐν τῇ Τοσκίᾳ τῆς Ἰταλίας (Virg. Aë, III, 167. VII, 209. X, 749). —2) Λαπίθης ἐπὶ τὸν γάμον τοῦ Πειρίθου (Or. Met. XII, 290).

Κορύλας, Πέρσης, σατράπης τῆς Παφλαγονίας (Ξενοφ. Ἀνθ.).

Κόρυμβος, ἐν γένει ἡ κορυφή, ἰδίως ἡ κροσσωτὴ ἄκρα τῶν ἀνθέων, καὶ ἐκεῖθεν ἡ ἐπὶ τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς συστρεφόμενη κόμη, ἥτις κόμμωσις ἦν ἰδίως χαρακτηριστικὴ τῶν Ἀθηναίων, ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν ἐπὶ Θουκυδίδου τὸ πρῶτον ἐγκαταλειφθεῖσα (Α, 6. καὶ Σχλ.—Ἀθην. IB. 5). Ὁ αὐτὸς καὶ Κρόμβυλος.

Κορόνη, ἡ ποιμαντικὴ κυρτὴ ράβδος ἣν παρίσταται ἔχων ὁ Πάν, οἱ Σάτυροι, κτλ.

Κορυνήτης, ἴδ. Ἀρηιέθους. Θησεύς.

Κορυνηφόροι, οἱ ἐν Σικυῶνι ἀρχαῖοι ὑποδουλωθέντες κάτοικοι, οἱ οἱ Ἐβλωτες ἐν Σπάρτῃ. Οὕτω δ' ἐλέγοντο, ἐνεκα τοῦ ὅπλισμους τῶν καὶ οἱ δορυφόροι τοῦ Πεισιστράτου (Ἡρόδ. Α, 59.—Πλούτ. Σὺλ. Α).

Κόρυς, ποταμὸς τῆς Ἀραβίας, ἐκβάλλων εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν (Ἡρόδ. Γ, 9).

Κόρυς, ἴδ. Κράνος.

Κορυφαῖος, ἴδ. Χορός.

Κορυφάσιον, ἀκρωτήριον τῆς Μεσσηνίας, τὸ Β. τοῦ Πυλίου κόλπου, μετ' ὁμωνύμου πόλεως, ἣν κατέλαβεν ὁ Ἀθηναῖος Δημοσθένης ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, τῷ 425 π. Χ. (Θουκ. Δ. 3.—Στρβ. Η, 359). Ν. Παλαιὸν Ναβαρίνον.

Κορυφή, κατὰ Κικέρωνα (Nat. 204. XXIII), θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἐκ τοῦ Διὸς μήτηρ τῆς Ἀθηνᾶς, καλουμένης Κορίας ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων.

Κορφένιον, πόλις Ἰταλικὴ τῶν Σαμνίων (Στρβ.). Ν. Σάν Περίνο.

Κορώδιος, Κρῆς, ὁδηγῆσας ἐν Λιβύᾳ εἰς τὴν νῆσον Πλάταιαν τοὺς κατασκόπους τῶν Θηραίων (Ἡρόδ. Δ, 151).

Κορώνεια, 1) πόλις Βοιωτικὴ, ΝΔ. τῆς Κωπαίδος, ἐπὶ τῆς Δ. πλευρᾶς τοῦ Τίλ-

πασσίου ὄρους ('Ομ. 'Ιλ. Β, 503). Παρ' αὐτῇ ἦν ὁ γὰρ τῆς 'Ιωνίας 'Αθηνᾶς, ἐνθα ἐτελοῦντο τὰ Παμδοιώτικα. 'Ενταῦθα δὲ πολέμησαντες οἱ Βοιωτοὶ τῷ 447 π. Χ. ἀπέσεισαν τὴν ζυγὸν τῶν 'Αθηναίων (Θουκ. Α, 113.—Παυσ. Α, 27, 6)· ἐνταῦθα ἐπίσης τῷ 394 ἐνίκησεν ὁ 'Αγησίλαος τοὺς Βοιωτοὺς (Ξεν. 'Ελλ. Δ, 3, 15.—Πλάτ. 'Αγρ. ΙΗ). —2) Πόλις μεσόγειος τῆς Φθιώτιδος (Στρ. Β).

Κορώνη, πόλις τῆς Μεσσηνίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Βοιωτοῦ 'Επιμελίδου, μετὰ τὴν ἐπάνοδον τῶν Μεσσηνίων, τῷ 371 π. Χ. 'Εκεῖτο καὶ καίται ἐπὶ τοῦ ὄρους Τεμαθίας, ἐνθα πρὶν ἦν ἡ ἐπὶ 'Ομήρου "Ανθεια ἢ Αἰπεια (Στρ. Β. Παυσ.).

Κορωνῆς, 1) Θυγ. τοῦ Φλεγγύου. "Ιδ. 'Ασκληπιός. —2) Κατ' 'Οβίδιον (Met. II 551), θυγάτηρ Κορωνέως, βασιλέως τῆς Φωκίδος, ὑπὸ τῆς 'Αθηνᾶς εἰς τὴν ὄρνιν κορωνὴν μεταμορφωθείσα ὅτε κατεδιώκετο ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶντος. —3) "Ιδ. Στέφανος.

Κόρωνος, καὶ **Κοριονός**, 1) Υἱὸς Θερασάνδρου, ἐγγενος τοῦ Σισύρου, ἰδρυτῆς τῆς Κορωνείας (Παυσ. Θ, 34, 7). —2) Υἱὸς Καινέως, ἢ Φορωνέως, βασιλέως τῶν Λαπίθων ('Ομ. 'Ιλ. Β, 745), ἐπολέμησεν Αἰγυμιόν, τὸν βασιλέα τῶν Δωριέων, καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ 'Ηρακλέους ('Απολλ. Δ, 9, 16, 557.—Διόδ. Δ, 27). —3) Υἱὸς τοῦ 'Απόλλωνος καὶ τῆς Χρυσόθρηης, πατὴρ τοῦ ἐν Σικυῶνι βασιλεύσαντος Κόρακος (Παυσ. Β, 5).

Κόσας ἢ **Κώσας**, ποταμὸς τοῦ Λατίου ἐν 'Ιταλίᾳ, εἰς τῆς Καμπανίας τὰ ὅρια (Στρ. Β.—Δίλαν.).

Κοσμητής, 1) ἐπίθετον ὑφ' ὃ ὁ Ζεὺς εἶχε βωμὸν ἐν Λακωνίᾳ (Παυσ. Γ, 1γ.). —2) 'Επιμελητὴς δευτερευόντων ἐν τοῖς γυμνασίοις.

Κόσμος, ἴδ. Κρήτη.

Κόσσα καὶ **Κόσσαί**, πόλις μετὰ λιμένος ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ ποταμοῦ 'Αλβινία εἰς τὴν Τυρρηνίαν τῆς 'Ιταλίας. Ὑπὸ τῶν 'Ρωμαίων μετεκλήθη ἔπειτα 'Ιουλία (Στρ. Β.).

Κόσσαῖοι, ἔθνος τῆς Σουσιανῆς, συνορευόν τῇ Περσίᾳ, ληστρικὸν καὶ ἄγριον, μὴ ὑποταγὸν τοῖς Πέρσiais, κυριευθὲν ὑπὸ τοῦ 'Αλεξάνδρου, ἀλλ' ἀποστῆσαν τὴν ζυγὸν τῶν διαδόχων ('Αρρ. 'Ανθ. Γ, 19).

Κόσσουρα καὶ **Κόσσυρος**, νησιῶν χέρσον, πρὸς νότον τῆς Σικελίας (Στρ. Β.—Πολύδ.).

Κόταίνα, πόλις τῆς Μικρᾶς 'Αρμενίας (Πτολμ. Ε, 7).

Κοτᾶμβη, πόλις τῆς Περσικῆς (Πτολμ. ΣΤ, 4).

Κοτίλιον, ἴδ. Φιγάλια.

Κοτινοδον, νησος παρὰ τῇ 'Ισπανίᾳ, ἐφ' ἧς ἔκειντο τὰ Γάδειρα (Διον. Περιηγ. 456).

Κότταδος, παίγνιον σύνθετος μετὰ τὸ γεῦμα, ἴδ. 'Εστίασις.

Κοττίaris, ποταμὸς τῆς χώρας τῶν Σινῶν, ὃν ὁ Πτολεμαῖος θεωρεῖ ὡς τὸ ἔριον τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου. Νῦν Σιχιάγγ.

Κόττος, ἴδ. 'Εκατόγχειρες.

Κόττυφος, στρατηγὸς ἐξ 'Αρκαδίας, ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου (Δμσθ.).

Κοτυάειον, πόλις τῆς ἐπικτήτου Φρυγίας ἐπὶ τοῦ Θύμβριος ποταμοῦ (Στρ. Β.). Νῦν Κιουτάια.

Κοτύλαιον, ὄρος τῆς νήσου Εὐβοίας, πλησίον τῆς πόλεως Ταμνῶν (Αἰσχλ.).

Κοτυλεὺς, ἐπίθετον ὑφ' ὃ ὁ 'Ασκληπιὸς ἐλατρεύετο ἐν Λακεδαίμονι εἰς ναὸν, ὃν ὁ 'Ηρακλῆς ἐλέγετο ἰδρύσας ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα (Παυσ. Γ, 19).

Κοτύλη, 1) μικρὸν ἄγγεῖον, ὀλίγην ποσότητα ὑγροῦ περιελθόν, χρησιμεύον δὲ καὶ ὡς μέτρον διὰ τὰ ρευστά, τὸ καὶ ἡμίνα ἢ ἡμίμνα λεγόμενον, χωρητικότητος $\frac{1}{2}$ ξέστου, ἢ 6 κυάθων. 'Ιδίως χρησίμουν τοῖς ἱατροῖς, εἶχε παρ' αὐτοῖς ἐντὸς κεχαραγμένην διαίρεσιν εἰς 12 ἴσα μέρη χωρητικότητος $5 \frac{1}{3}$ οὔγγων. —2) Τὸ κοῖλον μέρος τοῦ ὀπτοῦ, εἰς ὃ ἐναρμόζεται τὸ προέχον τοῦ ἄλλου.

Κοτύλιον, ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, κατὰ τὴν Φιγαλίαν καὶ τὰς πηγὰς τοῦ Νεῖδα. Ἐπ' αὐτοῦ ἦν ὁ περίφημος γὰρ τοῦ Ἐπικουρίου Ἀπόλλωνος (Παυσ. Η, 41). Ἴδ. Φιγαλία.

Κότυρτα, χωρίον τῆς Λακωνίας, οὗ μακρὰν τοῦ ἀκρωτηρίου Ταινάρου (Θουκ. Δ, 56. — Στφ. Βυζ.).

Κότυς, 1) βασιλεὺς τῆς Θράκης κατὰ τὸ 380 π. Χ., πενθερὸς τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Ἰφικράτους, πολίτης Ἀθηναῖος, πολέμαστος ὅμως τῷ 361 κατὰ τῶν Ἀθηναίων διότι ὑπεστήριζον τοὺς ἀντιπάλους του ἐν Θράκῃ. Ὡμότατος δὲ τὴν φύσιν, ἐδολοφονήθη τῷ 358. — 2) Ἡγεμὼν Θράξ, υἱὸς τοῦ Σεύθου, ὑπεστήριξε τοὺς Ῥωμαίους κατὰ Περσέως, τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐδοξηθήναι ὑπὸ τούτου ὅτι ὁ ἐκ Περγᾶμου Εὐμένης ἐκινήθη κατὰ τῆς Σπάρτης. (Λιν. XLII, 29. 51). — 3) Ὁρ. Θράξ, πείσας τῷ 57 π. Χ. τὸν ἀνθύπατον Πείσωνα δολοφονήσας τοὺς πρέσβεις πολλῶν Θρακικῶν φυλῶν, καὶ εἶτα μετὰ τοῦ Παμπηγίου ταχθεὶς κατὰ τοῦ Καίσαρος (Cic. Pis. XXIV. — Cas. B. C. III, 4). — 4) Ὁρ. τῷ 19 π. Χ. ὁ ἐξαδελφὸς τοῦ Ῥεσκούπορος, θέλων νὰ καταλάβῃ μόνος τὸ κράτος ὃ ὁ Αὐγουστος εἶχε διανείμει μεταξὺ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ θεοῦ αὐτοῦ, συνέλαβεν αὐτὸν δολίως, καὶ ἀψηφήσας τοῦ Τιβερίου τὰς ἀπειλὰς, τὸν ἐθανάτωσε (Δ. Κάσσ. ΝΔ, 34. — Tac. Ann. II, 64. — On. ex Pont. II, 9). — 5) Ὑῖος αὐτοῦ, λαδὼν παρὰ τοῦ Καλιγούλα τὴν μικρὰν Ἀρμενίαν, διότι ἡ Θράκη, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων διοικουμένη ἐπὶ τῆς ἀνηλικιότητος αὐτοῦ, ἐγένετο τέλος Ῥωμαϊκῇ ἐπαρχίᾳ (Suet. Vesp. VIII).

Κότυς, Κοτυττώ, θεότης Θρακικῇ, ὁμοία τῇ Κυβέλῃ, καὶ ὡς ἐκείνη ἐν ἀχαλινώτῃ ἐκδιαιτῆσαι λατρευμένη. Εἰσεχώρησε δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἑλλήσι· καὶ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἡ λατρεία αὕτη, καλουμένη Κοτύτις ἢ Κοτύττια (τά)· οἱ δ' αὐτὴν τελοῦντες ἐλέγοντο Βάπται, ἕνεκα τῶν κα-

θαρμῶν οὓς μετήρχοντο (Hor. Epod. XVII 56. — Just. II, 92).

Κοτυτταρὶς, μάγισσά τις παρὰ Θεοκρίτῳ (Εἰδ. ΣΤ, 40).

Κοτύωρα, πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, ἐντὸς μεγάλου κόλπου, ἀποικία Σινωπέων (Ξενοφ. Ἀνθ. Ε, 5. — Διόδ. ΙΔ, 32. — Στφ. ΙΒ). Νῦν Τουρκ. Βουγιούκ-Καλέ.

Κουάδοι καὶ Κολδαδοι, ἔθνος Γερμανικὸν ἐν Βοημία καὶ Αὐστρίᾳ, τὸ πρῶτον φίλοι τῶν Ῥωμαίων, εἶτα, ἐπὶ Μ. Αὐρηλίῳ (174 μ. Χ.) ἀνδρείως κατ' αὐτῶν ὑπερμαχήσαντες τῆς ἐλευθερίας τῶν (Ἀρριαν. Δ. Κάσσ. ΟΛ, 8).

Κουζρόνος, εἷς τῶν 7 λόφων ἐφ' ὧν ἦν ἐπικροδομημένη ἡ Ῥώμη. Τοῦτο δὲ τὸ ὄνομα ἀπεδόθη τῷ Ῥωμύλῳ μετὰ τὴν ἀποθῶσίν του.

Κουκουδα, πόλιν τῆς Κολχικῆς, ἐπὶ τῶν βορείων παραλίων τοῦ Εὐξείνου πόντου (Πτολ.).

Κουκουδσος (ἡ), πόλις τῆς Κατανίας ἐν Καππαδοκίᾳ (Εὐστάθ. ἐν Διον. Περιηγ. 694).

Κουνάξα (ἡ), χωρίον παρὰ τῷ Εὐφράτῃ, 500 στάδια Β. τῆς Βαβυλῶνος. Ἐκεῖ τῷ 404 π. Χ. ἔπεσεν ὁ νεώτερος Κύρος ἐν μάχῃ κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρταξέρξου, καὶ τότε ἤρχισεν ἡ ἐπάνοδος τῶν μυρίων μισθωτῶν αὐτοῦ Ἑλλήνων ὑπὸ τὸν Ξενοφῶντα, ὅστις ὅμως ἀποσιωπᾷ τοῦ χωρίου τὸ ὄνομα (Ἀν. Α, 10, 11. — Πλούτ. Ἀρταξ. Η).

Κούνεος, ἐπαρχία τῆς Λουσιτανίας ἐν Ἰσπανίᾳ, μετὰ τὸν ποταμὸν καὶ τοῦ ἱεροῦ ἀκρωτηρίου (Στφ.).

Κουράλιος (αἰολ. Κωράλιος), 1) ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας παραρρέων τὴν πόλιν Ἰῶνα, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Πηνειὸν (Στφ.). — 2) Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, ὃ καὶ Φάλαρος, ῥέων παρὰ τῇ Κοριωνίᾳ, καὶ τὸ θεσσαλικὸν ὄνομα λαβὼν παρὰ τῶν Βοιωτῶν ὅσοι ἐπέστρεψαν ἐκ τῆς Θεσσαλίας. (Καλλιμ. Παλλ. 64. — Στφ.).

Κούρειον, 1) ἰδ. Ἀπατούρια. — 2) Κουρεῖον, τὸ ἐργαστήριον τοῦ κουρέως (ἰδ. Κόμμωσις). Εἰς αὐτὸ μεγάλη ὑπήρχε συνήθως συρροή, καὶ συνήρχοντο αἱ ἄεργοι καὶ μωρολογοῦντες περὶ πολιτικῆς καὶ τῶν εἰδησεων τῆς ἡμέρας (Δημοθ. Ἀριστγ. σ. 786. — Λουκ. Ἀδων. σ. 754). Πρὸς τὸ κ εἶ ρ εἰ ν εἶ χεν ὁ κουρεὺς διάφορα μαχαιρίδια (ὧν ἓν ἐλέγετο καὶ κ ο υ ρ ῖ ς καὶ ψαλλίδια (Λουκ. πρ. ἀπαίδ. 29. Ἀλ. ἡ Ἀνάβ. 46. — Ἀριστφ. Ἀχαρν. 848. — Πολδ. Β, 32). Ἐπὶ τῶν ὤμων δὲ

λίας τῆς Κύπρου, ἐπὶ τοῦ Κουρία ἀκρωτηρίου (Plin.).

Κόφενος, κοφίνιον πλεκτὸν ἐκ λύγου

Τεχνουργία ἐν Ῥώμῃ

Δακτυλιόθου

διαφόρων σχημάτων διὰ καρπούς, ἄνθη, κτλ. (Ἀρριαν. Ἀν. Ε, 7, 8. κτλ.). Ἐν Βοιωτίᾳ δὲ καὶ μέτρον ξηρῶν καὶ ὑγρῶν = 3 χόας ἢ 36 κοτύλας.

Κοχλιάριον, τὸ χουλιάριον, ἰδίως

Ἐκ Πομπηίας

πρὸς ἐξαγωγήν τῶν κοχλιῶν καὶ ὀστράκων.

Κοχλίας, τὸ ὀστρακον· ἐξ αὐτοῦ καὶ πᾶν τὸ συνεστραμμένον, ἰδίως ἀναδάθρα κυκλοτερές, καὶ ἐν ταῖς μηχαναῖς ἡ ἑλιξ.

Κόων, Τρῶς, υἱὸς Ἀντήνορος, πολεμιστῆς ἀνδρείοτατος, πολεμήσας πλὴν ἄλλων καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα, καὶ φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ (Ὁμ. Ἰλ. Τ, 53).

Κράβδατος, τὸ ξυλοκράβδατον. Ἰδ. Κλί ν η.

Κραγαλεὺς, υἱὸς τοῦ Δρύοπος, τιμώμενος διὰ θυσιῶν ὑπὸ τῶν Ἀμβρακιωτῶν, διότι ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ Ἡρακλέους ἵνα δικάσῃ τίνι τῶν τριῶν ἀνήκεν ἡ προστασία τῆς πόλεως, ἀπεφάνετο ὑπὲρ τοῦ Ἡρακλέους, ὁ δ' Ἀπόλλων, ὀργισθεὶς, μετέβαλεν αὐτὸν εἰς βράχον (Ἀντ. Λιβ.).

Κράγος, ἰδ. Κιλιχία. Λυκία.

Κράθεις, 1) ποταμὸς τῆς Κάτω Ἰταλίας πρὸς τῇ Συδάρει, ὅριον μεταξὺ Λυκαονίας καὶ Βρουτιῶν. Εἰς τὸ ὕδωρ αὐτοῦ ἀπεδίδοντο ἱαματικά ἰδιότητες (Στράβ. Ι, 449). — 2) Ποταμὸς παρ' Αἰγαῖς τῆς Ἀχαΐας, εἰς

Κέραμος ἐκ Τανάγρας

τοῦ κειρομένου ἐτίθετο πρῶτον, ὡς καὶ νῦν, ὠμόλινον. Εἶχον δὲ καὶ ξυρούς (ξυράφια) ἐν ξυροθήκαις, καὶ τριχολάβην (τσιμπίδα) πρὸς ἀφαίρεσιν τῶν μόνων τριχῶν καὶ ὀνυχιστήρια, μαχαιρίδια πρὸς τὸ ὀνυχιζειν ἢ ἀπονυχιζειν, ἀποκοπὴν τῶν ἐνύχων (Ἀριστφ. Θεοφ. 220. Ἰππ. 706. — Σχλ. Θεοφρ. Χαρ. 26. — Πολδ. Β, 32. 146).

Κουρήτες, ἰδ. Ῥέα. Ζεὺς.

Κούρειον, 1) πόλις τῆς Αἰτωλίας παρὰ τῇ Πλευρώνι. — 2) Πόλις τῆς νοτίας παρα-

ὃν εἰσρέει ἡ Στύξ (Ἡρδ. Α, 145. Στρβ. Η, 386), ν. Ἀκράτα.—3) Ὁρος ΒΑ τῆς Ἀρκαδίας (Παυσ. Ζ, 25, 11. Η, 15, 8).

Κράμβες, υἱὸς Φινεὺς καὶ Κλεοπάτρας, τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς του, ὅστις ἐπείσθη εἰς τὰς διαβολὰς τῆς μητρὸς του Ἰδαίας. Ἰδ. Φινεύς.

Κράμβουσα, νῆσος πρὸ τῶν παραλίων τῆς Κιλικίας (Στρβ.).

Κραναά καὶ **Κρανααί**, ἀρχαῖον ὄνομα τῶν Ἀθηνῶν, ἀπὸ τοῦ Κραναοῦ (Ἀρστροφ. Λυσιστρ. 471. Ὀρν. 123), πιθανῶς δὲ μᾶλλον, ἀπὸ τοῦ Κραναὸς (πετρώδης). Κραναοὶ δὲ καὶ Κραναῖοι ἐλέγοντο οἱ Πελασγοὶ κάτοικοι τῆς Ἀττικῆς (Ἡρδ. Η, 44. —Βαχυλ. 19).

Κραναή, θυγάτηρ Κραναοῦ, τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ Πεδιάδος, θυγατὶς τοῦ Μίνως (Ἀπλδ. Γ, 14, 5).

Κραναή, νῆσος πρὸ τοῦ Γυθείου ἐν Λακωνίᾳ (ν. Μαρθωνήσι), ἐνθα ὁ Πάρις ἔφερεν ἀρπάσας τὴν Ἑλένην (Ὀμ. Ἰλ. 5, 445) κατ' ἄλλας παραδόσεις τὴν ἔφερεν εἰς τὴν Μακρὰν νῆσον, παρὰ τῇ Εὐβοίᾳ.

Κραναὸς, βασιλεὺς αὐτόχθων τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ Δευκαλίωνος, πατὴρ τῆς Κραναῆς, Κραναίχμης καὶ Ἀτθίδος, ἐξώσθη ὑπὸ τοῦ Ἀμφικτύονος.

Κρανάπης, υἱὸς τοῦ Μιτροβάτου, ἡγεμῶν τοῦ Δασκυλίου ἐν Ἀσίᾳ (Ἡρδ. Γ, 126).

Κράνειον, χωρίον ἐπίσημον πρὸ τῆς Α. πύλης τῆς Κορίνθου, ἐνθα ἦν γυμνάσιον, κυπαρισσῶν, πολλὰ ἀγροικίαι, τὸ ἐντευκτήριον τῆς νεολαίας καὶ ἡ κατοικία τοῦ Διογένη, ὡς καὶ ὁ τάφος αὐτοῦ. Εἶχε δὲ καὶ ναοὺς τῆς Μελανίδος Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Βελλεροφόντου (Παυσ. Β, 2, 4).

Κράνιοι, μία τῶν τεσσάρων πόλεων τῆς Κεφαλληνίας (Θουκ. Β, 23. —Στρβ. —Σουίδ. —Στφ. Βυζ.).

Κραυνῶν, ἐπίσημος πόλις ἐν τῇ Πελαγονίᾳ τῆς Θεσσαλίας, εἰς 5 ὥρων ἀπό-

στασιν ἀπὸ τῆς Λαρίσης, ἔδρα τῆς κραταιᾶς φυλῆς τῶν Σκοπαδῶν (Στρβ. ΣΤ, 441). Ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ Λαμιακοῦ πολέμου, τῷ 322 π. Χ. ὁ Κρατερός ἐνίκησε τοὺς Ἀθηναίους μετὰ τῶν Αἰτωλῶν (Διόδ. ΙΗ, 16. —Πλούτ. Φωκ. ΚΣΤ. —Παυσ. Ι, 3, 3).

Κράνος, κόρυς, πῆληξ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῶν μαχητῶν, περικεφαλαια, δερματίνη (κυνέη, ταυρεΐη Ὀμ. Ἰλ. Ε, 845) ἢ κοινότερον, μεταλλίνη, κατὰ τοὺς ἀρχαιότατους ἡρωϊκοὺς χρόνους καὶ κατὰ τινεῖς ὅτε ἦν ἀπλὴ καὶ ἀκόσμητος (Ὀμ.

Ἰλ. Κ, 258) (α). Ἀλλὰ τὸ ἐντελές κράνος εἶχε τὸ γείσον (β), προσέχον πρὸ τοῦ με-

6

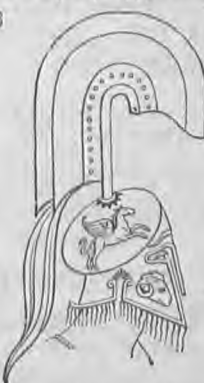
ε

τώπου· τὰς δύο κινητὰς παραγναθίδας (φάλαρα) (γ) ἐκατέρωθεν, συνδεομένας

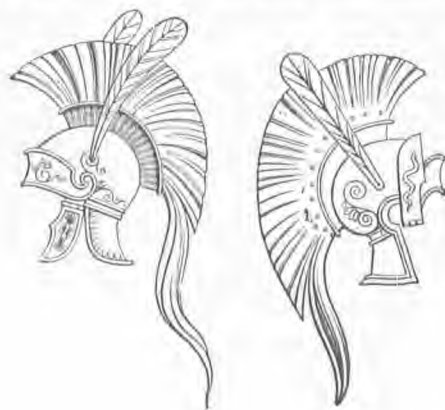
δ

γ

ὑπὸ τὸν πώγων· τὸν φάλον ἴσως καὶ κύμβαχον (Ἰλ. Ο, 536) ἐπὶ τῆς κορυφῆς, φέροντα τὸν λόφον (ε), συνήθως ἐξ ἱππέων τριχῶν, (ἱππουρίν) εἶτα καὶ ἐκ πτερῶν. Αἱ πλου-

σιώτεραι περικεφαλαῖαι εἶχον ἐνίοτε καὶ δύο ἢ καὶ πλείονας φάλους μετὰ γλυπτικῶν κο-

σμημάτων ἀμφίφαλοι, τετράφαλοι (Ορμ. Γλ. Ν, 132. 614. Π, 216), ὡς ἦν τὸ κράνος τῆς Ἀθηνᾶς τοῦ Παρθενῶνος, εἰς ὃ ὁ Φειδίας ἐπειργάσθη σφίγγα μετὰ δύο γρυπῶν ἐκατέρωθεν. Περικεφαλαῖα δὲ, τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων πᾶν τὸ πρόσωπον καλύπτουσα, ἐκκαλεῖτο ἀνάλωπις (δ).

Κράντωρ, γεννηθεὶς ἐν Σόλοις τῆς Κιλικίας, μαθητὴς τῶν ἀκαδημαϊκῶν Σενοκράτους καὶ Πολέμωνος, ἔγραψε περὶ τὰ 320 π. Χ. ὑπομνήματα, ἰδίως ἡθικά, καὶ τὰ πρῶτα σχόλια εἰς Πλάτωνα· ἀλλ' οὐδὲν ἐξ αὐτῶν διεσώθη. Παραμυθητικὴν αὐτοῦ πραγματείαν «περὶ πένθους» ἐπωφελήθη ὁ Κικέρων (Tusc. 48, 115) γράψας τὸ βιβλίον του «de consolatione».

Κραταιὶς, νόμῃ, μήτηρ τῆς Σκύλλης (Ορμ. Ὀδ. Μ, 124), ἥ, κατ' ἄλλους, ἐπίθετον τῆς Ἑκάτης, ἣτις ἦν τῆς Σκύλλης ἡ μήτηρ (Ἀπολλώνιος Ῥόδ. Δ, 828).

Κραταιμένης, Χαλκιδεὺς ἐξ Εὐβοίας, ὁδηγήσας ἀποικίαν εἰς τὴν Ζάγκλην τῆς Σικελίας (Θουκ. ΣΤ, 4).

Κράτεια, μεσογεία πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ· εἶτα Φλαδιόπολις (Πτολ.).

Κρατέρεια (τά), νῆσος μικρὰ μετὰ

λιμένες, πλησίον τῆς Σμύρνης (Θουκ. Η, 101).

Κρατερὸς, 1) ἀδελφὸς Ἀμφοτέρου, πατρὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, διώκει τὸ πρῶτον πεζὸν τάγμα τῆς σωματοφυλακῆς, εἶτα δ' ἐν Ἰνδίας Ἴλην ἱππέων, καὶ ἡγαπάτο ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου ὡς ἱκανὸς στρατηγός. Ἐπὶ δὲ τῆς ἐξ Ἰνδιῶν ἐπιστροφῆς ἐστρατήγει τοῦ διαξερᾶς ἐπιστρέφοντος μέρους τῆς στρατιᾶς (Ἀρρ. Α, 14. ΣΤ, 27. Ζ, 4). Ἀσθενήσας δ' ἐκ τῶν κακουχιῶν, ἔλαβε παρὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὴν ἐντολήν (324 π. Χ.), νὰ ἐπαγαγάγῃ τοὺς ἀπομάχους εἰς Μακεδονίαν καὶ ἀντικαταστήσῃ ἐκεῖ τὸν Ἀντίπατρον εἰς τοῦ κράτους τὴν ἐπιτροπείαν. Ἀλλ' ἀποθανόντος τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἔμεινεν εἰς τὰ παράλια τῆς Ἀσίας, καὶ μετέπειτα ἐξεστράτευσεν εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ εἰς δεύτερον γάμον τὴν Φίλαν νυμφευθεὶς, θυγατέρα τοῦ Ἀντιπάτρου, ἀφοῦ ἐπολέμησε μετ' αὐτοῦ τοὺς Ἀθηναίους, οὓς καὶ ἐνίκησεν ἐν Λαμίᾳ, καὶ τὸν Περδίκκην (τῷ 321) καὶ μετὰ ταῦτα ἐν Ἀσίᾳ καὶ τὸν Εὐμένην. Ἀλλ' ἐκεῖ ἐπεσεν ἐν τῇ μάχῃ, καὶ ἐτιμήθη διὰ λαμπρᾶς κηδείας ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ του, ἐνθυμηθέντος ὅτι ἦν ἀρχαῖος τοῦ φίλου (Διόδ. 10, 5).—Nep. Eum.).—2) Φιλίστωρ συλλέξας «ψηφισμάτων συναγωγὴν» ἐκ τῶν ἐν τῷ μητροφῶ τῶν Ἀθηνῶν διατηρουμένων. Σώζονται δ' αὐτοῦ ἀποσπάσματα (Συλλ. Cabel, Mnemosyna, nova series.)—3) Ἰατρὸς ἐν Ῥώμῃ εὐπόλητος (Hof. Sat. II 3, 164).

Κρατεύας, Μακεδὼν, ὁ φονεύσας τὸν βασιλέα τῆς Μακεδονίας Ἀρχέλαον (Αἰλ. Π. I. 19 Πλούτ.). Παρὰ Διοδ. Σικ. Κράτερως.

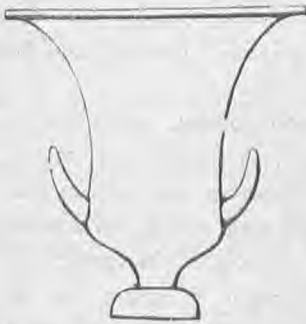
Κρατήρ, κόλπος τῆς Ἰταλίας, μεταξὺ Μισσηνοῦ καὶ Ἀθηναίου ἀκρωτηρίων ἐν Καμπανίᾳ (Στράβ.).

Κρατήρ, ἀγγεῖον ἢ κεράμινον ἢ ἐκ πολυτίμου μετάλλου, εὐρὺ ἔχον τὸ στόμιον, ἐν ᾧ ἐπὶ τῶν ἐστιάσεων ὁ οἰνοχόος συνεκίρνα μεθ' ὕδατος τὸν σπανίως ἄκρατον πινόμενον

οἶνον, πρὶν ἢ ἐγγύσῃ αὐτὸν εἰς τῆς φιάλας
(Ὁμ. Ἰλ. Γ, 269. Ὀδ. Η, 182. Φ, 271).

Ἐνίοτε ἦσαν μέγιστοι (300 ἀμφορέων. Ἡρδ.
Α, 70), καὶ πολλάκις κατάγλυφοι ὡς ὁ χρυ-

σοὺς καὶ ὁ ἀργυροῦς οἱ ὑπὸ Κροίσου τοῖς Δελ-
φοῖς πεμφθέντες, ἔργα τοῦ τορευτοῦ Θεοδώ-
ρου τοῦ Σαμίου (Ἡρδ. Α, 51). Ἐπεκάθηστο

δ' οἱ κρατῆρες εἰς τρίποδας (Ὁμ. Ἰλ. Ψ,
219.—Ἡρδ. Δ, 152). Τινὲς τῶν κρατῆρων
εἶχον λαβὰς (ὡς τὰ) κάτω, ἄλλοι δὲ ἄνω πρὸς

τὸ χεῖλος, ἐλικοειδεῖς, καὶ οἱ πολυτελέστεροι
ἦσαν καὶ καλλιτεχνικῶς κατάγλυφοι.

Κρατῆς, 1) Ἀθηναῖος, ὁ πρὸ τῆς 80
Ὀλυμπ. πρῶτος τὴν κωμῳδίαν ἐπινοήσας.
Μνημονεύονται αὐτοῦ 14 κωμῳδαί, καὶ σώ-
ζονται ἀποσπάσματα 9 ἐξ αὐτῶν (Συλλ.
Meinecke, Com. grec. Fragm.), ἐν οἷς διαφαί-
νεται ζωηρότης τῆς ἀντιλήψεως καὶ ὕψους
χάρις καὶ δεξιότης.—2) Ὁ ἐκ Μαλλοῦ, σύγ-
χρονος, ἀλλὰ νεώτερος τοῦ Ἀριστάρχου, ἀρ-
χηγὸς δὲ τῆς περγαμηνῆς σχολῆς τῶν γραμ-
ματικῶν, δι' ὃ καὶ Περγαμηνὸς ἐνίοτε λέγε-
ται. Μετέβη δὲ παρὰ τῷ Ἀττάλῳ, ἀφ' οὗ ἐν
Ταρσῷ ἐδιδάχθη, καὶ ὑπ' αὐτοῦ τῷ 167 εἰς
Ῥώμην πεμφθεὶς, ἐκεῖ δὲ ἔνεκα ἀσθενείας
ἐπὶ χρόνον τινὰ διαμείνων, ἐξήγειρε καὶ παρὰ
τοῖς Ῥωμαίοις τὸν ζῆλον τῶν γραμματικῶν
σπουδῶν (Suet. gram. 1), καὶ φαίνεται ὅτι ἀ-
πέθανε περὶ τὸ 145 π. Χ. Τῶν συγγραμμά-
των αὐτοῦ διατηροῦνται τινὲς τῶν τίτλων, ὡς
ἡ «διόρθωσις Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσ-
σεΐας», εἰς 9 βιβλία, ἀντιταττομένη ταῖς
θεωρίαις τῶν ὁπαδῶν τοῦ Ἀριστάρχου ἐν
Ἀλεξανδρείᾳ. Μνημονεύονται δὲ καὶ «Πί-
νακες» αὐτοῦ, καὶ σχόλια εἰς Ἡσίοδον,
Εὐριπίδην, Ἀριστοφάνην.—3) Κυνικὸς φιλό-
σοφος ἐκ Θηβῶν, ζήσας περὶ τὰ 330 π. Χ.
ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ σώζονται 36 ἐπιστο-
λαί, μεταγενεστέρων ῥητορικῶν γυμνάσματα
πιθανῶς.

Κρατησικλῆς, πατὴρ Θρασυμηλίδας
τοῦ Σπαρτιάτου (Θουκ. Δ, 11).

Κρατησιππίδας, ναύαρχος Σπαρ-
τιάτης ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ (Ξενφ.
Ἑλλ. Α, 1, 32).

Κρατιεύς, πατὴρ τῆς Ἀναξιδίας, πεν-
θερὸς τοῦ Νέστορος (Ἀπλλδ. Α, 9, 9).

Κρατῆνος, 1) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας
ἀττικῆς κωμῳδίας, υἱὸς Καλλιμήδους, ζήσας
522 — 423 π. Χ. Μνημονεύεται δὲ ὡς τί-
τλος τῆς πρώτης αὐτοῦ κωμῳδίας «Ἀρχί-
λοχος», τῆς τελευταίας δὲ «Πυτίνη»
(οἶνου φιάλη) γραφεῖσα ὀλίγον πρὸ τοῦ θανά-

του του, ἐν ᾗ ἐχλεύαζεν αὐτὸς ἑαυτὸν, ὡς φίλον τοῦ οἴνου, ἥτις δὲ γενικῶς ἐπεκροτήθη, καὶ ἐνίκησε τὰς Νεφέλας τοῦ Ἀριστοφάνους καὶ τὸν Κόννον τοῦ Ἀμειψίου. Λέγεται γράφας 21 δράματα, καὶ δι' αὐτῶν ἐννεάκις νικήσας. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδονται ἢ ἐπὶ τὸ τεχνικώτερον καλλιέργεια τῆς μέχρις αὐτοῦ ἀμορφώτου ἔτι κωμωδίας. Ἐπαινεῖται δ' αὐτοῦ ἡ εὐφυΐα τῶν ἐφευρέσεων, ἡ ὀξύτης τῆς ἀστεϊότητος καὶ τῆς γλώσσης ἢ εἰκονικῇ δυνάμει καὶ διεσώθησαν σπάνιά τινα τῶν ἔργων του ἀποσπάσματα. (Συλ. Meinecke, Com. grec. fragm.). — 2) Μεταγενέστερος κωμικὸς ποιητὴς καὶ αὐτὸς, μνημονευόμενος ὡς ζῶν ἔτι περὶ τὸ 324 π. Χ. Ἀποδίδονται δ' αὐτῷ 8 κωμωδίαί, ὧν σώζονται καὶ οἱ τίτλοι· ἀλλὰ τὰ πάντα περὶ αὐτοῦ εἰσὶν ἀμφίβολα.

Κράτιππος, Λέσβιος, φιλόσοφος περὶπατητικὸς, ἐν Ἀθήναις περὶ τὰ 50 π. Χ. πολὺ ἐπαινούμενος ὑπὸ Κικέρωνος (Off. I, 1. Div. I, 3), οὗ ἐδίδαξε τὸν υἱόν. Ἐγραψεν Ὀνειροκριτικά, ἀπολεσθέντα.

Κράτος, (τὸ), τέκνον τῆς Στυγὸς καὶ τοῦ Πάλλαντος, ἀδελφὸς τῆς Νίκης, Βίας καὶ τοῦ Φόβου, μεθ' ὧν συνεπολέμησεν ὑπὲρ τοῦ Διὸς κατὰ τῶν Τιτάνων (Ἡσδ. Θεογ. 774. — Αἰσχλ. Προμ. — Ἀπλδρ. Α, 2, 4.)

Κρατύλος, μαθητὴς τοῦ Ἡρακλείτου καὶ τοῦ Πρωταγόρου, καὶ διδασκαλὸς τοῦ Πλάτωνος ὅστις κατ' αὐτὸν ὠνόμασεν ἓνα τῶν διαλόγων του, ἐν ᾧ συζητεῖται ἡ ἀρχὴ καὶ φύσις τῆς γλώσσης, καὶ ὁ Κρατύλος ὑποστηρίζει τὸ σύστημα τοῦ Ἡρακλείτου κατὰ τῆς Ἑλεατικῆς φιλοσοφίας τοῦ Ἑρμογένους.

Κρεάγρα, ἡ ἀρπάγη (ἴδ.), δι' ἧς εἰς τὰ μαγειρεῖα ἐλαμβάνετο τὸ κρέας ἐκ τῶν λεβήτων.

Κρεζόν, ὄρος πλησίον τῆς πόλεως Ἀργους (Καλλίμ. Παλλ. 41). Παρὰ Στράβωνι Κρεώπολον.

Κρεμαστή, 1) ἐπίθετον τῆς Λαρίσης ἐν Θεσσαλίᾳ. — 2) Χωρίον παρὰ τῷ Ἑλλησπόντῳ, πλησίον τῆς Ἀβύδου (Ξενφ. Ἑλ. Δ, 8, 37).

Κρεμῶνη, ἡ Κρεμῶν, πόλις ἐπίσημος τῆς ἄνω Ἰταλίας, νοτιῶς τοῦ Πάδου. Καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν στρατευμάτων τοῦ Οὐεσπασιανοῦ, ἀνεκαινίσθη ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος (Πολύδ. — Στρεβ.).

Κρεοντιάδης, υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Μεγάρης, θυγατρὸς τοῦ Κρέοντος (Ἀπολλδ. Β. 3, 11).

Κρέουσα, 1) Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἐκ τοῦ Πηνειοῦ τεκοῦσα τὸν Ὑψέα βασιλέα τῶν Λαπίθων. — 2) Ἰδ. Εὐθόος. — 3) Ἰδ. Αἰνείας. — 4) Ἰδ. Ἀργοναῦται.

Κρεσφόντης, ἴδ. Ἡρακλῆς. Αἰπυτος.

Κρεῦσις, ἴδ. Βοιωτία.

Κρέων, 1) Υἱὸς Λυκαίου, βασιλεὺς τῆς Κορίνθου. Ἰδ. Ἀργοναῦται. — 2) Υἱὸς Μενονικέως, ἡγεμὼν τῶν Θηδῶν. Ἰδ. Οἰδίπους. — 3) Βασιλεὺς τῶν Θηδῶν. Ἰδ. Ἡρακλῆς.

Κρεώφυλος, ἀρχαιότατος ποιητὴς ὅστις ἐλέγετο γαμβρὸς ἢ φίλος τοῦ Ὀμήρου κληροδοτήσαντος αὐτῷ τὰ ἔπη του. Ἐκ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ ἔλαβε, κατὰ τὴν παράδοσιν, αὐτὰ ὁ Λυκούργος. Μετατίθεται δ' ὑπ' ἄλλων ἀλλαχῇ ἢ πατρίς του, εἰς Σάμον, Χίον, Ἴον, ἐνθα αἱ Ὀμηρικαὶ ποιήσεις ἦσαν μᾶλλον διαδεδομέναι, καὶ τῷ ἀποδίδεται ἑποποιία, ἐπιγραφομένη «Οἰχαλίας ἄλωσις.» (Πλάτ. Πολ. I, 600. — Πλούτ. Λυκ. 8).

Κρήδεμνον, (ἥτοι κεφαλὸδεσμός), κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν παρὰ τοῖς Ἑλλήσι (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 184), παρ' Αἰγυπτίοις δ' ἀμφοτέρων τῶν φύλων, κατὶν ἢ δυνάμενον κατὰ βουλήσιν νὰ σύρηται κάτω, ὅπισθεν καὶ εἰς τὰ δύο πλάγια (Εὐστάθ. εἰς Ὀμ. αὐτ.).

Κρηθεὺς, ἴδ. Ἀΐολος.

Κρήθων, υἱὸς Διοκλέους, τοῦ ἡγεμόνος

τῶν Φερῶν ἐν Μεσσηνίᾳ, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Ὀρσιλόχου, ἐφρονέυθη πρὸ τῆς Τροίας ὑπὸ τοῦ Αἰνείου (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 542).

Κρήμνοι, πόλις ἐμπορικὴ τῆς Σκυθίας, παρὰ τῇ Μαιώτιδι λίμνῃ, ἀνατολικῶς τῆς Ὀλβιοπόλεως κειμένη, καὶ κληθεῖσα ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ἐδάφους τῆς (Ἡρδ. Δ, 20). Νῦν Ταϊγάνι.

Κρήναι, χωρίον γειτονεῖον εἰς τὸ Ἄργος τῆς Ἀκαρνανίας (Θουκ. Ζ, 105. 106).

Κρήνη, ἡ βρύσις, κατεσκευασμένη πρὸς ἀντλήσιν τοῦ ὕδατος· διεκοσμεῖτο πολλάκις κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον πολυτελῶς διὰ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἢ τῆς γλυπτικῆς. Οὕτως ἡ ὀπισθεν, Β. τῶν Μεγάρων ὡς τὸ πάλαι ἔτι καὶ νῦν βέουσα πλουσία πηγὴ εἶχε διακοσμηθῇ λαμπρῶς διὰ περιστυλίων ὑπὸ τοῦ Θεαγένους (Παυσ. Α, 40, 1). — Ἡ ἐν Κορίνθῳ, ἐπίσης ὑπάρχουσα Πειρήνῃ πηγῇ, διεσκευάσθη ὥστε νὰ ἐκρέῃ ἐκ μαρμαρίνων κτιστῶν σπηλαίων εἰς τὸ ὑπαιθρον (Παυσ. Β, 3, 3). — Αὐτόθι ἦν ἄλλη ἐπικοσμουμένη δι' ἀγάλματος Βελλεροφόντου μετὰ τοῦ Πηγᾶσου, καὶ ἐκ τῆς ὀπλῆς αὐτοῦ ἐξέρρει τὸ ὕδωρ ὑπὲρ ἐτέρων ἦν τὸ ὠδεῖον ὑποδομημένον (Αὐτ. 5. 6). Ἀλλῃ ἐξέρρει ἐκ στόματος δελφίνος, ἐφ' οὗ ἴστατο Ποσειδῶν (Αὐτ. Ζ, 8) καὶ αὐτόθι ἦν ἐπίσης ἡκαλουμένη τῆς Λέρνης, περιστυλος μετὰ καθεδρῶν, ἐνθα οἱ τὸ θέρος καθήμενοι, ἐδρoσίζοντο (Αὐτ. 4, 5. 5, 1). — Εἰς τὴν ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Μαντινείᾳ, ἔρρει θαλάσσιον ὕδωρ (Παυσ. Η, 10, 4). Τὸ αὐτὸ λέγεται καὶ περὶ τῆς ἐν τῷ Ἐρεχθεῖᾳ (Αὐτ. Α, 26, 5), ἧτις ὁμῶς δὲν ἀνευρέθη μέχρι τοῦδε ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς. Ἐν Ἀλικαρνασσὶ μνήμης ἀξία ἦν ἡ Σαλμακίς κρήνη (Vitr II. 8. 12).

Κρήνιδες, 1) Πόλις τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, εἰτα Φίλιπποι κληθεῖσα (Στρεβ.). — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας (Ἀρρ.).

Κρήνις, 1) ἐν γένει πᾶσα βάσις, κρη-

πίδωμα, — 2) τὸ ὑπόδημα, δι' ἀμφότερα τὰ φύλα, τὸ εἰς τὸν πόδα περιδεόμενον δι' ἱμάντων διειρομένων δι' ὀπῶν τοῦ πέλματος ἢ τῶν

Ἐξ Ἑλληνικῶν ἀγαλμάτων

ἐκατέρωθεν αὐτοῦ προσεραμμένων δερμάτων (τὸ ν. τσαρούχιον). Οἱ κωμῶδοι ἔφερον κρηπίδας, καθ' ἀντίθεσιν τῶν κοθόρνων τῶν τραγικῶν.

Κρής, 1) προσωποποίησις τοῦ λαοῦ τῆς Κρήτης· υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς νύμφης Ἰδαίας (Στρεβ. Βυζ.), πρῶτος βασιλεὺς τῆς Κρήτης, ἀναφεύς, κατ' ἄλλους, ἐπὶ τῆς γῆς μετὰ τῶν αὐτοχθόνων Ἑτεοκρητῶν, τὸ αὐτοῦ ὄνομα δοὺς εἰς τὴν νῆσον, καὶ πολλὰ ἐπινοήσας τῶν εἰς τὸν βίον χρησίμων (Διόδ. Ε, 64. — Παυσ. Η, 53). — 2) Εἰς τῶν Γιγάντων, καθ' ὃν ἡ νῆσος ἐπωνομάσθη (Στρεβ. Βυζ.).

Κρήσιος, ἐπίθετον τοῦ Διονύσου εἰς τὸν ἐν Ἀργεὶ ναόν, ἐνθα ἐλέγετο ἐνταφιάσας τὴν ἐκ Κρήτης Ἀριάδνην (Παυσ. Β, 23).

Κρήσος, Ἴων τις ὅστις ἐπιστεύετο πρῶτος μετὰ τοῦ Ἐφέσου ιδρύσας τὸν ναόν τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος (Παυσ. Ζ, 2).

Κρηστῶν, πόλις τῆς Θράκης, ἰδρυθεῖσα, ὡς ἐπιστεύετο, ὑπὸ Πελασγῶν ἢ Τυρρηγῶν (Ἡρδ. Α, 57. — Θουκ. Δ, 109). Ἡ αὕτη καὶ Κρηστῶνη (Ἡρδ. — Στέφ. Βυζ.).

Κρηστωνία, ἡ θρακικὴ ἐπαρχία, ἥς πρωτεύουσα ἦν ἡ Κρηστῶν μετὰ τῶν ποταμῶν Στρυμόνος καὶ Ἀξιοῦ (Θουκ. Β, 99). Νῦν Χριστιανία.

Κρήτη, ἡ μεγίστη τῶν Ἑλληνικῶν νήσων, Ν. τῶν Κυκλάδων ἐξ Α. πρὸς δυσμᾶς εἰς 35 μίλια ἐκτεινομένη, πλάτος δὲ ἐνιαχοῦ μὲν 7, ἀλλαχοῦ δὲ μόλις 2 μιλίων, καὶ ἐπιφάνειαν 190 τετραγ. μιλίων ἔχουσα.

Διὰ πάσης τῆς νήσου παρατείνεται ὄρος ὕψη-
λόν, τεμνόμενον εἰς τέσσαρα μέρη διὰ κοιλά-
δων δι' ὧν κοινωνοῦσι τὰ βόρεια μέρη μετὰ
τῶν νοτίων, καὶ διαιρεῖται οὕτως ἡ νῆσος εἰς
ἀνατολικήν, δυτικὴν καὶ μέσην. Ἐν τῇ δυ-
τικῇ ὑψοῦνται τὰ Λευκά ὄρη εἰς 2460
μ. πρὸς Β. παρέκτασιν ἔχοντα τὸν Βερέ-
κυνον, μετὰ ταπεινοτέρων ὕψωμάτων καὶ
ἀκρωτηρίου τοῦ Κορύκου (Γραβόλης), Τι-
τύροιο ἢ Δικτυναίου, μετ' ἀκρωτηρίου Ψα-
κῶνος (ν. Ψάθας), μετὰ ναοῦ τῆς Ἀρτέ-
μιδος Δικτύνης ἢ Βριτομάρτιδος, ριζοείσης
ἐντεῦθεν εἰς τὴν θάλασσαν ἵνα ἀποφύγῃ τὴν
ἐρωτικὴν καταδίωξιν τοῦ Μίνως. Ἄλλα δ'
ἀκρωτήρια ἦσαν τὸ Κύμαον καὶ τὸ Δρέ-
πανον. Ἐν τῇ μέσῃ Κρήτῃ ἐγείρεται τὸ ὑ-
ψηλότερον τῶν ὀρέων τῆς νήσου, τὸ Ἰδαῖον

κεῖνται ἐξ Α. πρὸς Δ. τ' ἀκρωτήρια Ἄμ-
πελος, Γρυθραῖον (ν. Γουθερόν), Λι-
σπὴν, Ματάλα, Ψύχιον, Ἑρμαία (ν.
Πλάκα), Κρισὺ μέτωπον (ν. Κρίς), τὸ
ΝΔ.—Ῥύακας ἔχει πολλοὺς ἡ νῆσος, ἀλλὰ
μικροὺς, πρὸς Β. ἀπὸ Δ. τὸν Ἰάρδαρινον (ν.
Πλατάνιον), Δ. τῆς Κυδωνίας τὸν Ὁαξόν
(ν. Μυλοπόταμον) ἐκ τῆς Ἰδης πηγάζοντα
τὸν Ἄμνισον καὶ Κάτρατον ἐν τῇ
Κνωσσίᾳ. Πρὸς Ν. δὲ, ἐξ Α. τὸν Καταρ-
ράκτην (ν. Ἀναποδιάρην) τὸν Ληθαῖον
(ν. Μητρόπολιν), καὶ τὸν Ἡλέκτραν ἐν τῇ
Γορτυνίᾳ.—Τὸ ἔνεκα τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ὄ-
ρεινοῦ καὶ τοῦ θαλασσίου ἀέρος ἄριστον κλίμα
τῆς νήσου συνιστᾶτο ἤδη ὑπὸ τοῦ Ἰπποκρά-
τους εἰς τοὺς ἀσθενεῖς. Ἡ εὐφορώτατη δὲ
τῶν χωρῶν τῆς νήσου ἦν ἡ περὶ τὴν Γόρτυ-

Τὸ ὄρος Ἰδῆ ἐν Κρήτῃ

ἡ Ἰδῆ (ν. Ψηλορίτης) εἰς 2460μ., συνήθως
χιονοσκεπὲς, ἐκτεῖνον πρὸς Β. τὸ ἀκρωτή-
ριον Δῖον, πρὸς ΝΔ. τὸ ὄρος Κίνδριον
ἢ Κέδριον. Πρὸς Α. τὸ ὄρος Δίκη κα-
λούμενον (ν. Λαπίθι), ὑψοῦται εἰς 2160μ.
καὶ ἦν ἡ κυρίως ἑδρα τῆς λατρείας τοῦ Διός.
Πρὸς Β. ἀπολήγει εἰς τὸ ἀκρωτήριο Σα-
μόνιον (ν. Σίδερον). Εἰς δὲ τὴν Ν. ἀκτὴν

να, πεδίοιο λεγομένη. Οἱ ἀρχαιότατοι Πε-
λασγοὶ κάτοικοι ἐλέγοντο Ἑτεόκρητες·
τὸ δὲ Δ. τῆς νήσου κατεῖχον οἱ Κύδωνες
(Ὅμ. Ὀδ. Γ, 192. Τ, 176), ἴσως καροφρυ-
γικῆς καταγωγῆς. Ἐπεὶ δὲ προσεπήλθον
καὶ Δωριεῖς, Ἀχαιοὶ καὶ Αἰολεῖς, πάντες
ὁμῶς Κρήτες καλούμενοι. Ἡ ἀρίστη θέσις
τῆς Κρήτης μετὰ τῶν τριῶν τοῦ ἀρχαίου

κόσμου μερῶν, καὶ τὸ πλῆθος τῶν καλῶν λι-
μένων αὐτῆς, ἀνέπτυξαν ἐν αὐτῇ τὸ ἐμπό-
ριον καὶ τὴν εὐημερίαν, ὥστε καὶ νῆσος
μακάρων ἐλέγετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, καὶ
ἡ Ἑλλάς μεγάλην ἀπέδιδε σημασίαν εἰς τὰς
θρησκευτικὰς αὐτῆς παραδόσεις, ὡς καὶ εἰς
τὴν ἀρχαιοτάτην αὐτῆς νομοθεσίαν, ἀποδιδो-
μένην εἰς τὸν Μίνωα, τὸν Ῥαδάμανθυ, τὸν
Ἰδομενέα καὶ τὸν Μηριόνην. Καὶ ὁ πληθυ-
σμός δ' αὐτῆς ἐλέγετο μέγας ἀρχαιοτάτα ἦδη,
ὥστε καὶ ὁ Ὅμηρος τὴν καλεῖ ἐκατόμ-
πολιν (Ἰλ. Β, 649), τὸ πλῆθος τῶν πό-
λεων αἰνιττόμενος, διότι ἀλλάχου (Ὀδ. Τ,
174) μνημονεύει μόνον 90. Συνέκειτο δ' ἐκ
πολλῶν ἀπ' ἀλλήλων ἀνεξαρτήτων πολι-
τειῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ τινες τῶν πόλεων μετέ-
σχον τῆς πειρατείας, οἱ Ῥωμαῖοι, ὑπὸ Μέ-
τελλον τὸν Κρητικὸν, ὑπέταξαν τὴν νῆσον,
καὶ ἤνωσαν αὐτὴν μετὰ τῆς Κυρηναϊκῆς εἰς
μίαν ἐπαρχίαν, τοὺς κατοίκους ὡς ψεύστας
ὀνειδίζοντες (Κρήτες ἀεὶ ψεύσται, κα-
κὰ θηρία, γαστέρες ἀργαί), καὶ ἔλε-
γον δι' αὐτοὺς καὶ τοὺς Καππαδόκας (Ἰδ.) καὶ
τοὺς Κίλικας «τρία κάππα κακά». Ἐπι-
σημότεραι τῶν πόλεων τῆς Κρήτης πρὸς Β.,
ἀπὸ Δ. πρὸς Α. ἦσαν ἡ (καὶ τὰ) Φαλά-
σαρνα, μετὰ ναοῦ τῆς Δικτύνης Ἀρτέμι-
δος· ἡ Κίσσμος, μετὰ τῶν ἀκρωτηρίων Κα-
ρύας καὶ Ψάκωνος, λιμὴν τῆς μεσογειότε-
ρας Πολυρρηνίας, κατοικουμένης ὑπὸ
Δωριέων καὶ Λιόλων, καὶ προσχούσης πα-
σῶν τῶν τοῦ βόρειοδυτικοῦ μέρους τῆς νήσου·
τὸ Πέργαμον, ἐνθα εἰδείκνυτο τοῦ Λυκούργου
ὁ τάφος, καὶ Α. ἡ Ἰσχυρὰ Κυδωνία (ν. Χανία),
εἰς ἀπόστασιν 40 σταδίων ἀπὸ τοῦ Ἰαρδάνου
κειμένη, ὄρυμα τοῦ Μίνωος, κατὰ τὴν παρά-
δοσιν, φερώνυμος υἱοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, δι' ὃ
καὶ Ἀπολλωνία ἐλέγετο. Εἶχε δ' ἄριστον λι-
μένα μετὰ ναοῦ τῆς Βριτομάρτιδος, καὶ περί-
φημοι ἦσαν οἱ τοξοὶ αὐτῆς. Αὐτῆς ἐπώνυμος
ἐστὶν ὁ καρπὸς τὸ κυδώνιον (Ἡρδ. Δ, 44.
49). Μεταξὺ δὲ τῆς Κυδωνίας καὶ τοῦ Δρεπάνου
ἔκειτο ἡ Ἀπτέρα, καὶ μεσογειότερον ἡ

Λάπα, ἣν ὁ Μέτελλος ἐκυρίευσεν ἐξ ἐφόδου·
ἡ Ἀμφιμάλλα, ἐπὶ τοῦ ὁμανύμου κόλ-
που· ἡ Ρίτυμνα καὶ Ν. ἡ Ἐλευθερ-
να, ἣν διὰ προδοσίας ὁ Μέτελλος ἐκυρίευσεν,
καὶ τὸ ἐπίνειον αὐτῆς Παντομάτριον· ἡ
Ὁαξος ἡ Κνωσός (ἡ Κνωσσός), μετὰ

τῶν ἐπινείων Ματίου ἡ Ἡρακλείου καὶ
Ἀμνισοῦ, ἔδρα τοῦ Μίνωος, καὶ ὑπὸ τοῦ
Ὁμήρου ὡς σπουδαία πόλις μνημονευομένη
(Ἰλ. Β, 646. Ὀδ. Τ, 175). Ἐν αὐτῇ εἰδεί-
κνυτο μνημεῖον τοῦ Διὸς, καὶ οἱ τάφοι τοῦ
Ἰδομενέως καὶ τοῦ Μηριόνου, καὶ παρ' αὐτῇ
ἐξελαμβάνετο κείμενος ὁ Λαβύρινθος (Διόδ.
Α, 61)· ἡ Μίλητος, ἥς καὶ ὁ Ὅμηρος
μνημονεύει (Β, 84)· ἡ Λύττος ἡ Λύκτος,
πρὸς τὰ μεσόγεια, ἡ ἐπισημοτάτη τῶν πό-
λεων πρὸς Α., ἀρίστους πολίτας τρέφουσα, τῷ
220 δὲ π. Χ. ὑπὸ τῶν Κνωσίων κατατρα-
φεῖσα· ἡ Ἀρχαδία· ἡ Μινώα, εἰς τὸ στε-
νώτατον τῆς νήσου· ἡ Ὁλερος, γνωστὴ
δι' ὃ εἶχε ξόανον τῆς Βριτομάρτιδος, ἔργον
λεγόμενον τοῦ Αἰδάλου· ἡ Πρατσοῦ· ὁ Ἀ-
ανὸς εἰς τὴν Α. ἀκτὴν· εἰς δὲ τὴν Ν. ἐξά-
νατολῶν πρὸς Δ. ἡ Ἰεράπυτνα (ν. Ἰερά
Πέτρα)· ἡ Λεβὴν, μετὰ περιφύμῳ ναοῦ τοῦ
Ἀσκληπιοῦ, ἐπίνειον τῆς Γόρτυνος, ὡς
καὶ ἡ Ματάλα· ἡ Ψαίστος, πατρίς τοῦ
Ἐπιμενίδου· ἡ Γόρτυς ἡ Γόρτυνα (ν.
Ἁγιοὶ Δέκα μετ' ἐρείπων), παρὰ τῷ Λιθα-
κῷ ποταμῷ, πόλις διάσημος, καὶ ὑπὸ τοῦ Ὁ-
μήρου τειχιόεσσα λεγομένη (Ἰλ. Β, 646.
Ὀδ. Γ, 293), εἶτα δ' ἀτείχιστος μέναισα,
ἔχουσα 50 σταδίων ἐπιφάνειαν ἐν εὐφρόν πε-
δίῳ, καὶ ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων πρωτεύουσα τῆς
νήσου· Βήνη, πατρίς τοῦ ποιητοῦ Ῥιανοῦ.
Πρὸ τῆς βορείας παραλίας τῆς Κρήτης, ἀ-

πέναντι τοῦ ἀκρωτηρίου Δίου, ἔκειτο ἡ μικρὰ νῆσος Δία (ν. Δία), ὡς φαίνεται ἡ ἀρχαῖα ἐδρα νοῦ μύθου τοῦ Διονύσου καὶ Ἀριάδνης (Στρεβ. I, 474). — Ἡ νομοθεσία τῶν Κρητῶν ἦν συγγενὴς πρὸς τὴν τῶν Σπαρτιατῶν, καθ' ὅσον ἀμφότεραι ἦσαν δωρικαὶ κατὰ τὴν παράδοσιν μάλιστα ἐκ Κρήτης ἐδανείσθη τοὺς νόμους τοῦ ὁ Λυκούργος. Ὡς ἐν Σπάρτῃ, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ὑπὸ τὴν ἀρχουσαν φυλὴν τῶν ἐλευθέρων πολιτῶν, οἵτινες ἦσαν οἱ κατακτησαντες Δωριεῖς, ὑπῆρχον οἱ τοῖς περιόικοις τῆς Λακωνίας ἀντιστοιχοῦντες Μνωταὶ ἢ Μνωῖται, οἱ ἀρχαῖοι ὑποταγέντες ἐγγώριοι κάτοικοι καὶ κατωτέρω αὐτῶν, ὡς ἐκεῖ οἱ Εἰλωτες, οὕτως ἐνταῦθα οἱ κλαρεῖται καὶ ἀφαιμῶται, πιθανῶς οἱ κατ' ἀρχὰς ἀντιστάντες καὶ αἰχμαλωτισθέντες, τῶν ἐλευθέρων δὲ ἡ τοῦ δημοσίου τὰς γαίας ἐπὶ βαρυτάτοις φόροις καλλιεργοῦντες. Καὶ ἐν Κρήτῃ ὡς καὶ ἐν Σπάρτῃ δημοσία ἦν τῶν παιδῶν ἡ ἀγωγή καὶ ἡ γύμνασις εἰς μουσικὴν καὶ εἰς ὀπλισίαν, καὶ ἐκυβερνῶντο ὑπὸ Γερουσίας, ἴσως ἐκ 30 μελῶν, καὶ ὑπὸ 10 κόσμων, ἐτησίως ἐκλεγομένων, ὧν ὁ πρόεδρος, πρωτόκοσμος, ἦν τοῦ ἔτους ὁ ἐπώνυμος. Προσέτι, ὡς οἱ Σπαρτιαταὶ, εἰσιτιῶντο καὶ οἱ Κρητεῖς εἰς κοινὰ συσσίτια, ἀνδρεῖα καλούμενα, καὶ οἱ νέοι ἦσαν εἰς ἀγέλας κατατεταγμένοι, καὶ ἕκαστος νεανίας διετέλει ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν ἐνὸς ἀνδρὸς, κλεινὸς ἐκείνου λεγόμενος, ὡς καὶ ἐκεῖνος τούτου φιλήτωρ, καὶ ἄτιμον ἐθεωρεῖτο τὸ νὰ στερῇται τις φιλήτορος. Ὁ γάμος ἦν ἱερὸς, καὶ ἡ συζυγικὴ ἀπιστία ἐτιμωρεῖτο αὐστηρότατα (Στρεβ. I. 480).

Κρήτη, 1) θυγάτηρ τοῦ Ἀστερίωνος, βασιλέως τῆς Κρήνης, καὶ γυνὴ τοῦ Ἡλίου ἐξ οὗ ἔσχε θυγατέρα τὴν Πασιφάνην, σύζυγον τοῦ Μίνωος (Διόδ. Δ, 63) ἢ γυνὴ τοῦ Μίνωος καὶ μήτηρ τοῦ Κιτρέως, Δευκαλίωνος, Γλαύκου, Ἀνδρόγεω, Ἀκάλλης, Ξενοδίκης, Ἀριάδνης καὶ Φαίδρας. — 2) θυγάτηρ ἐνὸς τῶν Κουρήτων. Ὁ Ἀμμων ἐλθὼν ἐκ

Λιβύης εἰς τὴν νῆσον Ἰδαίαν, ἐνυμφεύθη αὐτὴν, καὶ ἔδωκε τὸ ὄνομα αὐτῆς εἰς τὴν νῆσον (Διόδ. Γ, 71). — 3) θυγάτηρ τοῦ Δευκαλίωνος (Ἀπλλδ. Γ, 3, 1).

Κρητηνία, χώρα τῆς νήσου Ρόδου, κληθεῖσα, ὡς ἐλέγετο, κατὰ Ἀθημένην τὸν υἱὸν Κατρέως, τοῦ βασιλέως τῆς Κρήτης, ἐγκαταστάντα αὐτόθι, ἵνα ἀποφύγῃ τὸν εἰς τὸν βασιλεῖα δεσθέντα χρησμὸν, ὅτι θὰ ἐφανεύετο ὑφ' ἐνὸς τῶν υἱῶν του. Ἀλλ' ὅτε μετὰ ταῦτα ἦλθεν ὁ Κατρεὺς εἰς ἀναζήτησιν αὐτοῦ, ἵνα τὴν παραδώσῃ τὴν βασιλείαν, παραγνωρίσας αὐτὸν ὁ υἱὸς του εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτὸς, καὶ ἐκλαθὼν αὐτὸν ὡς κακοῦργον τινὰ, τὸν ἐφόνευσεν (Ἀπλλδ. Γ, 2. — Στέφ. Βυζ.).

Κρητήνης, πατὴρ τοῦ τυράννου Ἀναξιλάου ἐν Ῥηγίῳ τῆς Ἰταλίας (Ἡρότ.).

Κρίασος, υἱὸς τοῦ Ἀργου καὶ τῆς Εὐάδνης, βασιλεὺς τοῦ Ἀργους (Ἀπολλδ. Β, 1, 2).

Κριθωτή, 1) ἀκρωτήριο τῆς Ἀκαρνανίας παρὰ τὴν πόλιν Ἀλυζίαν. — 2) Πόλις παρὰ τῇ Μαδύτῃ ἐπὶ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου (Δμσθ. Ἀροστρ. — Στρεβ. — Στέφ. Βυζ.).

Κρίμισσα, ἀκρωτήριο τῆς Βρεττίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, μεθ' ὁμωνύμου πόλεως (Στρεβ.).

Κριμισσός, ἡ Κρίμισος (Πλούτ. Τιμολ. ΚΕ), ποταμὸς εἰς τὰ Δ. τῆς Σικελίας, παρ' ᾧ ὁ Τιμολέων ἐνίκησε τοὺς Καρχηδονίους τῷ 339 π. Χ. Αὐτοῦ ὁμόρρους θεωρεῖται συνήθως ὁ Σελινούντιος Ὑψας.

Κριναγόρας, ἐπιγραμματογράφος ἐκ Μιτυλήνης (Ἀθολ.).

Κρίνακος, υἱὸς τοῦ Διὸς, πατὴρ τοῦ Μακαφῆως, περὶ οὗ ἐλέγετο ὅτι πρῶτος κυριεύσας συνήκισε τὴν νῆσον Λέσβον (Διόδ. Ε, 62).

Κρινῶ, μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ, μήτηρ τεσσάρων Δαναίδων (Ἀπολλδ. Β. 1).

Κρίος ἢ **Κρεῖς**, 1) εἰς τῶν Τι-

τάνων (Ἀπολλ.δ.). — 2) Εἰς Αἰγινήτης (Ἡρότ.).

Κριός, πολιορκητικὴ μηχανὴ ἧς ἡ χρῆσις ἦν ξένη εἰς τοὺς παναρχαίους χρό-

Δάσες τῆς στήλης τοῦ Τραϊανού

νους. Κατ' ἀρχὰς ἦν μόνον ἰσχυρὰ δοκὸς ἔχουσα μετάλλινον τὸ ἐμπρόσθιον μέρος, ἐν σχήματι κεφαλῆς κριοῦ, καὶ δι' ἧς πολλοί

στρατιῶται φέροντες διὰ τῶν χειρῶν, ἐπληττον τὸ πολιορκούμενον τεῖχος. Μετὰ ταῦτα δ' ἐτελειοποιήθη, κρεμασθεῖσα ἐξ ἱμάντων ἢ ἀλύσσεων ἐντὸς ἢ τοῦ κατωτέρου δώματος τῶν πολιορκητικῶν πύργων (ἴδ. πολιορκία), ἢ ὑποστέγου τροχηλάτου δωματίου σφενδονιζομένη οὕτω κατὰ τοῦ τείχους ὑπὸ πλήθους στρατιωτῶν, ἐνίοτε μέχρι 1500. Οἱ πολιορκούμενοι ἐπροσπάθουν νὰ ἐνδύωσι διὰ ταπήτων ἢ σάκκων τὰ προσβαλλόμενα ἢ ἀπειλούμενα τεῖχη, καὶ νὰ ῥίπτωσι δοκοὺς βαρείας ἐπὶ τοῦ κριοῦ, ἢ νὰ συλλαμβάνωσιν αὐτὸν διὰ σχοινίων, καὶ ἐξουδετερώσι τὴν προσβολὴν του. Πόλις δὲν ἐδύνατο νὰ ἐλπίσῃ εἰς τὴν ἐπιείκειαν τῶν κατακτητῶν ἂν δὲν παρεδίδοτο πρὶν ἢ κριοβολῆθῃ.

Κριοῦ μέτωπον, 1) ἀκρωτήριον εἰς τὰ νοτιοδυτικὰ τῆς Κρήτης (Διον. Περ. 90. — Στρεβ.). Ν. Κριο. — 2) Ἀκρωτήριον μεσημβρινόν τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, ἀπέναντι τοῦ ἐν Ἀσίᾳ ἀκρωτηρίου Κεραμβίδος (Διον. Περ. 311. — Στρεβ.).

Κριοφόρος, ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ, ὅστις πολλάκις ἐν τῷ ἀρχαίᾳ τέχνῃ παριστᾶται φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων κριόν. Ἐν Τανάγρα τῆς Βοιωτίας ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ἐπίθετον τοῦτο, καὶ εἰς τὴν ἑορτὴν του περιέφερε τὸν κριόν εἰς νέος ἐπὶ τῶν ὤμων του (Παυσ. Θ, 13).

Κρισαῖος κόλπος, ὁ εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον ἀνοιγόμενος, νοτιοδυτικῶς τῶν Δελφῶν, ὑπὸ τὴν Κρίσσαν. Νῦν Γαλα-

ξειδί. — Τὸ δὲ Κρισαῖον πεδῖον, μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Κρίσσης, ἐγένετο ἰσρὸν τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος.

Κρισίη, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος (Ἡσιόδ. Θεογ. 339).

Κρίσιος ἢ Κρέσ-

σος, υἱὸς τοῦ Φώκου, πατὴρ τοῦ Σιτροφίου καὶ πάππος τοῦ Πυλάδου (Παυσ. Β, 29. — Σχόλ. εἰς Εὐριπ. Ὀρεστ. 33).

Κρέσσα ἢ Κρῆσα, πόλις τῆς Φωκίδος, ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου ἤδη ὡς ἱαθὲν μνημονευομένη, ἔκειτο 1 1) 2 ὥραν ἀπὸ τοῦ Κρισαῖου κόλπου ἐν τῇ μεσογείᾳ, Δ. τῶν Δελφῶν, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Πλείστου. Κατεστράφη δ' ἐπὶ τοῦ α' ἱεροῦ πολέμου ἀποφάσει τῶν Ἀμφικτυόνων, διότι ἀσεβῶς ἐφορολόγει τοὺς προσερχομένους εἰς τῶν Δελφῶν τὸ μαντεῖον (Στρεβ. Θ, 418). Καὶ ὁ μὲν ἄρ ος τῶν ἀγρῶν αὐτῆς ἀνετέθη τῇ ναφ, οἱ δὲ κάτοικοι μετῴκηθησαν εἰς Ἀμφισσαν ἢ εἰς Κίρραν τὸν λιμένα τῶν Δελφῶν (Δίσχ. Κτησ. 119). Ν. Χρυσόν.

Κριταί, οἱ τῶν δραμάτων, ἐτησίως κληρούμενοι, πέντε διὰ τὴν κωμωδίαν (Σουΐδ. λ. «Πέντε κριτῶν γένεσι») καὶ πιθανῶς πέντε διὰ τὴν τραγωδίαν, ἴσως εἰς ἐκ φυλῆς ἐκάστης.

Κρίταλλα (τὰ), ἢ **Κρίταλλος**, πόλις τῆς Καππαδοκίας, ἐπὶ τοῦ Ἄλως ποταμοῦ (Hrd Z, 26).

Κριτήριον, χώρα τῆς Ἀργολίδος, ἐνθα ἐλέγετο ὅτι ὁ Δαναὸς ἔκρινε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ὑπερμήστραν, ὡς παρικούσαν τὴν ἐντολὴν του, καὶ μὴ φονεύσαν τὸν μνηστήρ᾽ αὐτῆς Λυγκέα.

Κριτίας, 1) Υἱὸς Δρωπίδα, συγγενὴς τοῦ Σόλωνος, ἐκ τοῦ υἱοῦ του Καλλιαισχρου πάππος τοῦ νεωτέρου Κριτίου, ἐκ δὲ τῆς θυγατρὸς τοῦ ἄλλου υἱοῦ του Γλαύκωνος, πρόπαππος τοῦ Πλάτωνος. — 2) Ὁ νεώτερος, μαθητὴς Γοργίου τοῦ Μοντίνου καὶ Σωκράτους, κατ' ἀρχὰς τῇ δημοκρατικῇ μερίδι ἀνήκων. Ὅτε, τῷ 411 π. Χ. ἐσυζητεῖτο ἡ θανάτωσις τοῦ Φρυνίχου, ἀπήτησε τὴν ἐν πρώτοις δίκην καὶ ἀπόδειξιν τῆς ἐνοχῆς αὐτοῦ. Ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα χρόνοις ἐξωρίσθη εἰς Θράκην καὶ εἶτα εἰς Θεσσαλίαν· μετὰ δὲ τὴν ἄλωσιν τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου, καὶ τὴν πτώσιν τῆς δημοκρατίας, τῷ 404, ἐξελέγη εἰς τῶν τριάκοντα μετὰ τοῦ Θηραμένους (ἴδ.), πρὸς ὃν ὁμῶς μετ' οὐ πολὺ διεφώνησε, καὶ διενήργησεν αὐτοῦ τὴν καταδίκην εἰς θάνατον. Πανίσχυρος δὲ γενόμενος, ἐμισθήθη διὰ τὴν ὁμότητα καὶ τὴν αὐθαιρεσίαν του, καὶ ἐφρονεύθη τῷ 403 ἀντιστάς εἰς τοῦ Θρασυβούλου τὴν εἰσβολὴν (Ξεν. Ἀπ. Α, 2, 12. Ἑλλ. Β, 4, 8. 19). Ἦν δ' οὐ μόνον πεπαιδευμένος ὁ Κρι-

τίας, ἀλλὰ καὶ ποιητὴς, γράψας ἐλεγεία, ὧν ὀλίγα μόνον διεσώθησαν ἀποσπάσματα· ἐκ δὲ τῶν ῥητορικῶν αὐτοῦ λόγων οὐδέν. Ἐξετίμα δὲ τὴν διανοητικὴν αὐτοῦ ἱκανότητα ὁ συγγενὴς αὐτοῦ Πλάτων, δι' ὃ καὶ συνεχῶς ποιῆται μνείαν αὐτοῦ, ὡς ἐν τῷ ὁμωνύμῳ διαλόγῳ καὶ ἐν τῷ Τιμαίῳ (Συλλ. Bach καὶ Berge poet. lyr. grec. fragm.).

Κρίτιος, γλύπτης Ἀθηναῖος, περὶ Ὀλ. 75, δ', (407 π. Χ.), μετὰ Νησιώτου, τοὺς τυραννοκτόνους ἐξεργασθεῖς. Τοῦ

ἔργου αὐτῶν τὸ ἀντίγραφον σώζεται ἐν ἀναγλύφῳ ἐπὶ Ἀττικῷ θρόνῳ, καὶ ὅμοιον καὶ ἐπὶ ἀττικῶν τετραδράχμων.

Κριτόβουλος, 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Κρίτωνος, μαθητὴς καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους (Πλάτ. Φαῖδ. — Ξενοφ. Ἀπμν. — 2) Ἰατρὸς καὶ χειρουργὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, οὗ

ἐθεράπευσε τὸν ὀφθαλμὸν, πληρωθέντα εἰς τὴν περιτορίαν τῆς Ἀμφιπόλεως.

Κριτόδημος, ἱατρός ἐκ τῆς νήσου Κῶ (Ἀρριαν.).

Κριτόλαος, 1) ἐκ Φασηλίδος τῆς Λυκίας, περιπατητικὸς, διάδοχος τοῦ Κεῖου Ἀρίστωνος, ἐπέμψθη τῷ 155 π. Χ. μετὰ τοῦ Καρνεάδου καὶ τοῦ Διογένης ὡς πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος εἰς Ῥώμην. Ἐκεῖ δ' ἐνέκυψεν εἰς τὴν καλλιέργειαν ἰδίως τῆς ῥητορικῆς τέχνης, καὶ ἀπέθανεν εἰς γῆρας βαθύ. Ὁ Κικέρων ἐν τῷ ζητήματι περὶ τοῦ ὑπερτάτου ἀγαθοῦ ἠρύσθη πολλὰ ἐκ τῶν θεωριῶν του. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων ὁμοίως αὐτοῦ οὐδὲν ὑπολείπεται (Cic. d. Or. II, 37, 155. 38, 160. fin. 5, 5, 14). — 2) Στρατηγὸς Ἀχαιοῦ, προκαλέσας τὴν ἐσχάτην προσβολὴν τῶν Ῥωμαίων κατὰ τοῦ Ἀγαίκοῦ δεσμοῦ, καὶ τὴν ἄλωσιν τῆς Κορίνθου. Ἀφ' οὗτου δ' ἡττήθη ἐν Σκάρφῃ, δὲν ἐφάνη πλέον (Πολύβ. ΔΗ, 2. — Cic. N. D. III, 38, 91).

Κριτομήδη, μία τῶν Δαναίδων (Υἱν.).

Κριτύλλα, γυνὴ Ἀθηναία, κατ' Ἀριστοφάνην (Λυσ. 323).

Κρίτων, 1) μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐγκαρδίως αὐτῷ ἀφωσιωμένος, θελήσας νὰ τὸν σώσῃ ἐκ τῆς φυλακῆς διὰ θυσίας πάσης τῆς περιουσίας του. Ὁ Πλάτων ἔγραψε διάλογον φέροντα αὐτοῦ τὸ ὄνομα καὶ παριστῶντα αὐτὸν συνδιαλεγόμενον μετὰ τοῦ Σωκράτους ἐν τῇ εἰρκτῇ. Καὶ ὁ υἱὸς δ' αὐτοῦ Κριτόβουλος μνημονεύεται μεταξὺ τῶν μαθητῶν τοῦ Σωκράτους. — 2) Φιλόσοφος Πυθαγορικὸς ἐξ Αἰγῶν. Ὁ Στοβαῖος διετήρησεν αὐτοῦ ἀπόσπασμα «περὶ προνοίας καὶ ἀγαθῆς τύχης». — 3) Ποιητὴς τῆς νέας ἀττικῆς κωμῶδιας. Σῶζονται δὲ τρεῖς ἐπιγραφαὶ ἐκ τῶν κωμῶδιων αὐτοῦ. — 4) Ὁ Σουΐδας μνημονεύει δύο ἱστορικῶν φερόντων τοῦτο τὸ ὄνομα, τοῦ μὲν Ναξίου, τοῦ δὲ ἐκ Πιερίας. — 5) Ἑλλήν ἱατρός ἐπὶ Τραϊανοῦ, ἔγραψε 4 βιβλία ὑπὸ τὸν τίτλον «κ.ο.σ.μ.η.τ.ι.κ.ά», καὶ ἴσως ἐστὶν

ὁ αὐτὸς ὁ ὑπὸ τὸν τίτλον «Γε.τ.ι.κ.α» τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Τραϊανοῦ κατὰ τῶν Δακῶν διηγηθεῖς.

Κριῶα (ἤ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν (Στφ. Βυζ.). Ὁ δημότης Κριῶεύς.

Κρόδυζοι ἔθνος Θρακικόν, οἰκοῦν μεσημβρινῶς τοῦ Ἰστρου ποταμοῦ, εἰς τὴν κάτω Μοισίαν (Ἡρδ. Δ, 49. — Στφ.).

Κρόεσσα, θυγάτηρ τῆς Ἰνούς, μήτηρ τοῦ Βύζαντος ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος (Στφ. Βυζ.).

Κροῖσμος, ἐπίσημος Τρώς, θν ἐν τῇ μάχῃ ἐφόνευσεν ὁ Μέγης (Ὁμ. Ἰλ. Ο, 52).

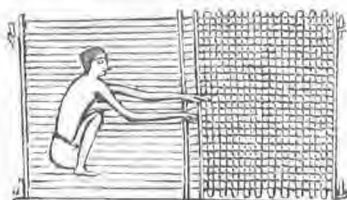
Κροῖσος, υἱὸς Ἀλυάττου, βασιλεὺς τῆς Λυδίας, ἐκ τοῦ γένους τῶν Μερμαδῶν, κατέλαβε τὸν θρόνον τῇ Ὀλ. 55, α (560 π. Χ.), κατ' ἄλλους δὲ τῷ 571 ἢ τῷ 557, εἶχε δὲ καὶ πρὶν συμβασιλεύσει μετὰ τοῦ πατρὸς του, ἢ καὶ ἦν σατράπης αὐτοῦ ἐν Ἀδραμυττίῳ. Πρὸς αὐτὸν, ἤδη βασιλεύοντα, ἦλθε καθ' Ἡρόδοτον (Α, 29) ὁ Σόλων (Ἰδ.), καὶ εἶπεν αὐτῷ τὸ «μηδ' ἐνα πρὸ τοῦ τέλους μακ' ἀρίζεις». Τούτῳ ἐν Ἀσίᾳ Ἑλληνας φόρου ὑποτελεῖς καταστήσας ὁ Κροῖσος, ἀφῆκεν ἄλλως ἐλευθέρους, μετὰ δὲ τῶν ἐν τοῖς νήσοις συνεμάχησε. Τὸ κράτος αὐτοῦ ἐξτείνετο πρὸς Α. μέχρι τοῦ Ἀλυσ ποταμοῦ (Ἡρδ. Α, 26). Ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἄτυς ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀδράστου (Ἰδ.) (Ἡρδ. Α, 35—45], ὁ δ' ἐναπολειφθεὶς αὐτῷ ἦν κωφάλαλος, ἀλλ' ὅτε εἶδε τὸν πατέρα του ἀπειλούμενον ὑπ' ἐσχάτου κινδύνου, ἀνέλαβε τὴν φωνὴν (Ἡρδ. Α, 85). Προτιθέμενος νὰ πολεμήσῃ κατὰ τοῦ Κύρου, ὅστις εἶχεν ἐκθρονίσει τὸν κηδεστὴν αὐτοῦ Ἀστυάγην, ἠρώτησε τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, πέμψας αὐτῷ πλουσιώτατα δῶρα ἀπεκρίθη δ' ὁ χρησμός «Κροῖσος Ἀλυν διαβάς, μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει». Καὶ τῷ ὄντι ἐκστρατεύσας, μετὰ μάχην ἀμφιβόλου ἐκβάσεως παρὰ τῇ Σινώπῃ, κατεκλείσθη ὑπὸ τοῦ Κύρου, ἐπελθόντος ἐκ τῶν Σάρδεων, εἰς τὴν πόλιν, καὶ μετὰ δύο ἐβδομάδων πολιορκίαν

ἡχμαλωτεύθη, τῷ 546 π. Χ. Καθ' Ἡρόδοτον δὲ (Α, 88), ἐπειδὴ ὅτε ἀπήγετο δέσμιος, ἀναμνησθεὶς τοῦ λόγου τοῦ Σόλωνος, ἀνέκραξε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἀκούσας παρ' αὐτοῦ ὁ Κύρος τὴν ἀφορμὴν τῆς ἐκφωνήσεως, ἐκάμφθη καὶ προσηνέχθη προσηνέστατα πρὸς αὐτὸν, καὶ τῷ προσέφερε τὴν φιλίαν του. Κατὰ δὲ Κτησίαν, ἀφῆκεν αὐτὸν ἐλεύθερον, διότι τοῦ Κροίσου καταφυγόντος εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἔπεσαν δῆθεν τετράκις ἐκ θαύματος αἱ ἀλύσεις ἀπὸ τῶν χειρῶν του. Ἐπέβαλε δ' ὁ Κύρος καὶ εἰς τὸν Καμβύσην εὐμενῇ τὴν πρὸς αὐτὸν συμπεριφορὰν, ἀλλ' οὐχ ἥτιον διέτρεξε δι' αὐτοῦ ἀπαξ ὁ Κροῖσος κίνδυνον θανάτου (Ἡρδ. Α, 53. 73. 75. 84. 88. 155. 207. 208. Γ, 36).

Κροκάλη, 1) νύμφη, ὁπαδὸς τῆς Ἀρτέμιδος (Οvid.). — 2) Ἐταῖρα παρὰ Λουκιανῷ.

Κροκέαι, πολίτην τῆς Λακωνίας. (Στφ. Βυζ.).

Κρόκη, ἡ εἰς τὸν στήμονα ἐνυφανομένη κλωστή, ὡς αἱ κάθετοι γραμμαὶ τοῦ ὑφάσματος τῆς εἰκόνης, ληφθεῖσης ἐξ αἰγυ-

πτίας γραφῆς, καὶ παριστώσης μὲν ἴσως φαινοπλόκον, ἀλλ' ἐπίσης καὶ τὰς κρόκας πρὶν ἢ συνενωθῶσι διὰ τῆς σπάθης.

Κρόκιον πεδίον, εὐφορος πεδιάς τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, εἰς ἣν ἐπισταύετο ὅτι ὁ Ἀπόλλων ἐποίμανε τὰς ἀγέλας τοῦ βασιλέως Ἀδμήτου (Στρβ.).

Κροκοδείλων πόλις, 1) πόλις τῆς μέσης Αἰγύπτου παρὰ τῇ λίμνῃ τοῦ Μοίριδος καὶ τῇ Λαβυρίνθῳ. Εἰς αὐτὴν ἐπεκράτει ἡ λατρεία τῶν κροκοδείλων. Εἶτα μετεκλήθη Ἀρσινόη (Ἡρδ. Β, 148. — Στρβ.). Ἐρεπταὶ αὐτῆς σώζονται ἐν Ἐλ-Φεϊούμ. — 2) Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου, ἐν τῷ νομῷ τῆς

Ἀφροδιταπόλεως, κατὰ τὴν δυτικὴν ὁχθὴν τοῦ Νείλου (Πτολ.).

Κροκύλαια, (τὰ), χώρα τις ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθάκης (Ὀμ. Ἰλ. Β, 633)· ἀλλὰ κατὰ Στράβωνα ἐν Ἀκαρνανίᾳ.

Κροκύλιον, πόλις τῆς Αἰτωλίας, μεταξὺ Τειγίου καὶ Ποτιδανείας (Θουκ. Γ, 96).

Κροκύλος, ποιμὴν τις παρὰ Θεοκρίτῳ (Εἰδ. Ε, 11).

Κρόκων, πατὴρ τῆς Μεγακλείας, γυναικὸς τοῦ Ἀρκάδος, (Ἀπολλδ. Γ, 9, 1. — Πaus. Α, 37).

Κροκοτὸς, πολυτελὲς γυναικεῖος χιτῶν, ἐν παριστάτῳ φέρων καὶ ὁ Διόνυσος, τὴν ἐπωνυμίαν ἔχων ἢ ἐκ τοῦ χρώματος, ἢ ἐκ τῆς λεπτότητος τῆς κρόκης αὐτοῦ.

Κρομμυὼν ἢ Κρωμμυὼν, χωρίον ὁχυρὸν ἐν Μεγαρίδι, πρὸς τῇ Κορινθίᾳ, καθ' οὗ τινος δῆθεν τοῦ Ποσειδῶνος, Κρόμμον καλούμενον. Εἰς τὸ παρ' αὐτὸ πεδίον διητᾶτο ἡ φοβερά Κρομμυωνία, ἢ καὶ Φαιὰ λεγομένη Ἦς, ἣν ἐφόνευσεν ὁ Θησεύς (Στρβ. Η, 380. 392. — Πaus. Β, 1, 3).

Κρόνιον, 1) ὁ βορείως τῆς Ὀλυμπίας αἰρόμενος λόφος, καὶ Κρόνου Πάγος λεγόμενος, διότι ἐπ' αὐτοῦ ἱδρυτο ναὺς τοῦ Κρόνου (Πίνδ. Ὀλ. Γ, 179. — Ξενφ. Ἑλλ.). — 2) Κρόνιος Ὠκεανὸς, μέρος τῆς βορείας πεπηγμένης θαλάσσης (Διον. Περιηγ. 32). — 3) Κρονίη ἄλς, ἢ Ἀδριατικὴ θάλασσα (Ἀπλλδ. Ῥόδ. Ε, 509).

Κρόνιππος, πεπλασμένον ὄνομα παρ' Ἀριστοφάνει (Νεφ. 1067) δηλοῦν τὸν ἀνῆκτον, τὸν Κρονόκληρον.

Κρονίων, υἱὸς τοῦ Κρόνου, ὁ Ζεὺς παρὰ ποιηταῖς.

Κρόνος, υἱὸς Οὐρανοῦ καὶ Γῆς, ὁ νεώτατος τῶν Τιτάνων (Ἡσιόδ. Θεογ. 137), ἀκρωτηριάσας καὶ ἐκβαλὼν τὸν πατέρα του, ἤρξε μετὰ τῶν Τιτάνων ἐπὶ τοῦ παντός· νυμφευθεὶς δὲ τὴν ἀδελφὴν του Ῥέαν, ἔσχεν ἐξ αὐτῆς τὴν Ἑστίαν, τὴν Δήμητραν, τὴν Ἥ-

ραν, τὸν Πλούτωνα ("Ἀδην), τὸν Ποσειδῶνα καὶ τὸν Δία (Αὐτ. 452). Ἐπειδὴ δὲ τῷ προεῖπεν ἡ Γῆ ὅτι θὰ ἐξεθρονίζετο ὑφ' ἐνὸς τῶν υἱῶν του, κατέπινεν αὐτοὺς ἅμα γεννωμένους, πλὴν τοῦ Διὸς, ἀνθ' οὗ, ἀπατήσασα αὐτὸν ἡ Ῥέα, τῷ ἔδωκε λίθον ἐσπαργανωμένον. Τὸν ἐξέβαλεν ἐπομένως ὁ Ζεὺς, καὶ βοηθὸν ἔχων τὴν Γῆν ἢ τὴν Μῆτιν, τὸν ἐδίωκε νὰ ἐξεμέσῃ τοὺς καταβροχθισθέντας· ὁ δὲ λίθος ἐδείκνυτο παρὰ τοῖς Δελφοῖς, ὡς ἐκεῖ τότε καταπεσών. Ὁ Κρόνος δὲ, κατὰ τοὺς μὲν ἐρρίφθη εἰς τὸν Τάρταρον μετὰ τῶν Τιτάνων, κατὰ τοὺς δὲ, τοῦ Διὸς ἐξίλειωθέντος, ἤρχε μετὰ τοῦ Ῥαδάμανθους εἰς τῶν Μακάρων τὰς νήσους ('Ἡσδ. "Ἐργ. κ. Ἡμ. 160. Πινδ. Ὀλ. Β, 76). Ὁ Κρόνος, τοῦ ἀνάρχου χρόνου ἢ προσωποποιήσις, ἐκαλεῖτο Saturnus παρὰ τοῖς Λατίνοις, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐλέγετο ὑπάρξας ὁ χρυσοῦς αἰὼν. Κατ' αὐτὸν δ' ἐκαλεῖτο παρ' αὐτοῖς καὶ Σατουρνία ἢ Ἰταλία, καὶ Σατουρνία φυλὴ ἢ Ἰταλική (Ον. Φαί. V, 625, I, 237), καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν, τῶν βραχυτάτων τοῦ ἔτους, ἐώρταζον τὰ Saturnalia, καὶ οἱ ἐλεύθεροι ὑπηρετοῦν τοὺς δούλους εἰς τὴν τράπεζαν· ἐν δὲ τῇ Ἑλλάδι ἐπανηγυρίζοντο, εἰ καὶ ἥττον ἐπισήμως, τὰ Κρόνια τῇ 16' ἐκατομβαιῶνος. Ἐν Ἀθήναις ὑπῆρχε ναὸς τοῦ Κρόνου ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν, ἐν Ὀλυμπίᾳ δὲ Β τῆς Ἀλτεις ὑψοῦτο ὁ λόφος ὁ καλούμενος Κρόνιον, ἐφ' οὗ ἐτελοῦντο θυσίαι εἰς τὸν θεόν. Ἐν Κρήτῃ προσεφέροντο αὐτῷ θυσίαι παιδίων, διότι συνεχέετο μετὰ τοῦ Φοινικικοῦ Μολόχ. Παριστᾶτο δὲ ὡς γέρων ἔχων ἄρπην ἢ δρέπανον εἰς τὰς χεῖρας, τὸ δι' οὗ ἡρωτηρίασε τὸν πατέρα του, καὶ ἐν γένει δι' οὗ ὁ χρόνος καταστρέφει πάντα τὰ προγεγεννημένα.

Κροσσαία χώρα, τὸ κατὰ τὰ ἀνατολικά ποράλια τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου ἐν Μακεδονίᾳ ἐκτεινόμενον μέρος τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ('Ἡρόδ. Ζ, 123), Κρουσίς γ' ἢ παρὰ Θουκυδίδῃ (Β, 79. — Στφ. Βυζ.).

Κροσσοί, οἱ εἰς τὸ πέρας ὑφάσματος πρὸς κόσμησιν προσαπτόμενοι, ἢ ἀνυφάντοι ἀφιέμενοι μῖτοι, ὡς ὁ Καῖσαρ λέγεται ὅτι εἶχεν εἰς τὸ ἄκρον τῶν μακρῶν του χειρῶν (Suet. Ces. 125), ἐνίοτε εἰς πολλοὺς θυσσάνους συνδεόμενοι ('Ομ. Ἰλ. Β, 448. Ε, 738. Ξ, 131. Ρ, 593).

Ἐκ τοῦ χειρ. Παρμ.

Κροτάλιον, ἐνώτιον ἔχον κρεμαμένους μαργαρίτας ἢ ἄλλα κοσμήματα πλεῖονα τοῦ ἐνός, ὥστε ἐκρότουν κινουμένης τῆς κεφαλῆς.

Ἐκ τοῦ χειρ. Παρμ.

Κρόταλον, ὄργανον κροτοῦν καὶ τὰ μουσικὰ συνοδεῖον εἰς τὰς ὀρχήσεις καὶ εἰς τὰς τελετὰς τῆς Κυβέλης. Ἀπεδίδετο δ' εἰς τοὺς Σικελούς ἢ εὐρεσίς αὐτοῦ, συγχεῖμένου ἐκ δύο κελίων τεμαχίων ξύ-

Ἀρχαίου ἀναγλ. ἐν Ῥώμῃ. Ψηφιδωτὸν τόφου ἐν Π. Κορινθ.

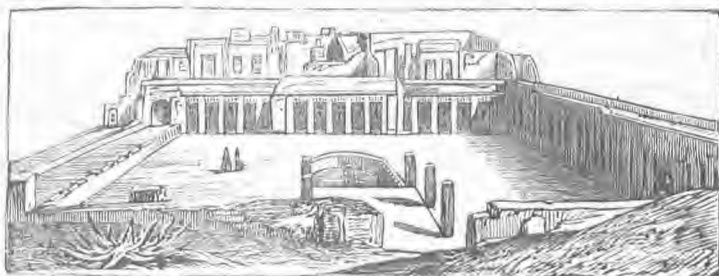
λου ἢ μετάλλου, ἅτινα κινούμενα διὰ τῶν δακτύλων, ἀπετέλουν κρότον ὀξύ. Συνήθως δ' ὑπῆρχεν ἀνά ἐν κρόταλον δι' ἐκάστην χεῖρα.

Κρόταλος, εἰς τῶν ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου φονευθέντων μνηστήρων τῆς θυγατρὸς του Ἰπποδαμείας (Παυσ. Ε, 12).

Κρότων, ἡ Κόρτωνα, πόλις εἰς Α τῆς Τυρρηνίας, Β τῆς Τρααρηνίας λίμνης, ἐπὶ τοῦ Κλάνιδος ποταμοῦ, μία τῶν πρωτίστων πόλεων τῆς ἀρχαίας δωδεκαπόλεως, ἴσως ἡ πρωτεύουσα τῆς βορείας Τυρρηνίας, ὡς ἡ Ταρχυνία ἦν τῆς νοτίας (Διόδ. Κ, 25). Ἦν ἡ πατρίς τοῦ ἀθλητοῦ Μίλωνος. Διατηροῦνται ἐκεῖ πελασγικά ἐρεῖπια.

Ἐπώνυμος ἦρως τινος Κρότωνος, φονευθέν-
τος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους (Διόδ. Δ, 25).

Κρότυπος, υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, ἔγ-
γονος τοῦ Ἰνάχου, βασιλεὺς τοῦ Ἀργούς, ὃ
μετὰ ταῦτα ἐγκαταλείψας ἐνεκα ἐνσκηψάσης
ἐπιδημίας, μετέβη εἰς Μέγαρχα. Ἦν δὲ πα-
τήρ τῆς Ψαμάθης, μητρὸς τοῦ Λίνου (Πaus.
Α, 34. Β, 16).

Οἷα Διομήδους ἐν Πομπηῇ

Κρούματα ἢ Κρούσματα, ὄρ-
γανα, ὡς τὰ κρόταλα συγκρούμενα καὶ συ-
νοδεύοντα τὴν μουσικὴν ἢ τὴν ὄρχησιν (ca-
stagnettes), κυρίως ἴδια τοῖς Ἰσπανοῖς, ἀλλὰ

Ἐξ ἁγγείου κροῦμου

καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὴν Ῥώμην
γνωστὰ καὶ ἐν χρήσει.

Κρούπεζα, ὑπόδησις τῶν δούλων, ἔ-
χουσα ξύλινον τὸ πέλμα. Μετε-
χειρίσθησαν δ' ἔπειτα τὰ ὑποδήματα
ταῦτα καὶ εἰς ὄργανα μουσικά, εἰς
τὸ ξύλινον πέλμα παρεμβάλλοντες

ἢ ἑν γὰρ μὲν μικρόν τι μετάλλινον μέρος, ἢ χρυ-
δὲν ἐπιέζετο ὑπὸ τοῦ ποδός,
ὥστε δι' αὐτοῦ συνώδευον τὸ
ῥῆμα, ἢ κατὰ τὸν ῥυθμόν, ἢ
ἐδίδοσαν τὸ σημεῖον κατὰ τὰς
συνουλίας (Πολυδ. 1, 153.

—August. de Musica, III, 1).

Κρύα, πόλις κειμένη εἰς τὰ μεσημβρι-
νὰ παράλια τῆς Καρίας (Πτολ. Ε.).

Κρυπτεία, μία τῶν ἀσκήσεων τῶν
νέων Σπαρτιατῶν, καθ' ἣν, ἵνα προγυμνά-
ζονται εἰς τὰ τοῦ πολέμου, ἐξεπέμποντο διὰ
τῆς χώρας, εἰς μυστικὴν ἐπιτήρησιν τῶν εἰ-
λώτων, τρεφόμενοι ἐκ προϊόντων ἄτινα δῆ-
θεν ἔκλεπτον ἐξ ἀποθηκῶν πρὸς τοῦτο ἀφύ-

λάκτων καταλειπομέ-
νων. Φαίνεται ὅμως ὅτι
ὑπῆρξαν καὶ περιστά-
σεις καθ' ἃς ἐκακοποίη-
σαν τοὺς Εἰλωτας διὰ
τῆς κρυπτείας (Θουκ.
Δ, 80. — Πλάτ. Λυκ.
ΚΗ. — Πλάτ. Νομ. Α,
633. Β. ΣΤ, 713 Β).

Κρύπτη, πρόσγειος ἀποθήκη ἢ αἴθου-
σα, παράθουρα ἔχουσα πρὸς τὴν αὐλὴν, εἰς
τὰς διωρόφους οἰκίας ὑπὸ τὸν ἄνω ὄροφον κει-
μένη πρὸς ὁροσερὰν δίαίταν ἢ διατήρησιν τῶν
καρπῶν, ὡς ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Διομήδους.

Κρυπτοί, κατάσκοποι οὓς ἔπεμπον ἐ-
νίοτε οἱ Ἀθηναῖοι ἀγνώστους εἰς τὰς πόλεις
τῶν συμμάχων ἵνα ἐξιχνιάσωσι τὰ κατ' αὐτούς.

Κρυπτός λιμὴν, πόλις τῆς Εὐδαί-
μονος Ἀραβίας λιμένα ἔχουσα ἐπὶ τοῦ πορθ-
μοῦ τοῦ Περσικοῦ κόλπου (Πτολ. Ε, 17).

Κρυτίδας, ἀρχηγὸς τῶν Σικελῶν,
φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους διαβαίνοντος
μετὰ τῶν βοῶν τοῦ Γηρυόνοιο, καὶ εἶτα ὡς ἦρως
τιμηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων (Διόδ. ΣΤ, 23).

Κρωδιάλος (ἢ), πόλις τῆς Μικρᾶς
Ἀσίας, κειμένη ἐν Παφλαγονίᾳ παρά τῇ Κρώ-
μνῃ (Ἀπλιν. Ρδ. Β, 94. — Στφ. Βυζ.).

Κρωδύλη, χωρίον τῆς Θράκης (Δημοθ.
Φιλίπ.), ἴσως τὸ αὐτὸ τῇ Καδύλᾳ.

Κρωδύλος, 1) ἴδ. Κόρυμβος. —
2) Ἀθηναῖος ὀψοποῖος (Αἰσχιν. Κτησφ. —
Αἰλ. Β. Γ. Δ, 16).

Κρωῖνα (ἢ), φρούριον τῆς Παφλα-
γονίας παρά τὸν Ἀμαστριν (Ὁμ. Ἰλ. Β,
855. — Στφ. —).

Κρωῖνοι, ὄχυρόν χωρίον τῆς Ἀρ-

καδίας (Ξενφ. Έλλ. Ζ, 4, 21)· καὶ Κρωπίοι (Παυσ. Η, 34).

Κρωπία καὶ Κρωπία, δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων τῇ Λεοντίδι φυλῇ.

Κρωφί (τὸ), ὄρος τῆς Θηβαΐδος ἐν Αἰγύπτῳ, μεταξὺ Συήνης καὶ Ἐλεφαντίνης. Ἀπέναντι τούτου ἦν τὸ ὄρος Μῶμι, καὶ μεταξὺ τῶν δύο ὑπέθετον οἱ Αἰγύπτιοι ἱερεῖς τὰς πηγὰς τοῦ Νείλου.

Κτέατος, υἱὸς τοῦ Προσιδῶνος, ἡ τοῦ Ἀκτορος, καὶ τῆς Μολιόνης. Μετὰ τοῦ διδύμου ἀδελφοῦ τοῦ Εὐρύτου ἐδοθήθη τὸν Νηλέα κατὰ τοῦ Νέστορος· εἶτα δὲ μετὰ τούτου συμμαχήσας, καὶ μετὰ τοῦ Αὐγείου, ἀντετάχθη κατὰ τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις τέλος ἐφόνευσεν ἀμφοτέρους τοὺς ἀδελφούς εἰς τὰ Ἴσθμια. Ὁ δ' υἱὸς τοῦ Ἀμφίμαχος μετέσχε τῶν Τρωϊκῶν (Όμ. Ἰλ. Β, 855. Λ, 708. Ν. 181.— Ἀπολλδ. Β, 7).

Κτέις, 1) κτένιον διὰ τὴν κόμην ἣν ἀκτένιστον ἄφρινον μόνον εἰς ἐνδειξιν πένθους ἢ θλίψεως. Πολλὰ εὐρέθησαν ἢ ἐλεφάντινα, ἢ τὸ συνήθεστον ξύλινα καὶ πολλάκις μετὰ κο-

σμημάτων χρυσελεφαντίνων, ὡς τὸ τῆς εἰκόνης, ἥς τὸ μέσον ἐστὶν ἐξ ἐλέφαντος. Ἐχει δὲ τὸ πρωτότυπον καὶ κόσμημα χρυσοῦν. —

2) Τὸ ὑφαντικὸν κτένιον διὰ τὴν κρίκην, ὁμοίον καὶ πρὸς τὰ σήμερον ἐτι συνήθως ἐν χρήσει. — 3) Δύο μέρη τῆς λύρας, ἴσως δύο πάσσαλοι αὐτῆς διὰ τὰς χορδὰς (Έρατοσθ. Καταστρ. 24).

Κτενοῦς (ἡ), πῶλις τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου.

Κτερίσματα, τὰ τοῖς νεκροῖς ὡς δῶρα προσαγόμενα, ὧν τινὰ, ὡς ἄγαλματα, ἀγγεῖα, ταινίαι, εἰς τοὺς τά-

φους ἡρτῶντο καὶ εἰς αὐτοὺς ἐναπατίθεντο

Ἔπῃρχε δὲ καὶ ἴδιος ὁ ταῦτα πωλὼν ἔμπορος.

Κτησίβιος, ἱατρός ἐκ Κνίδου τῆς Καρίας, μετέδωκε πιθανῶς περὶ τὰ 416 π. Χ. εἰς τὴν Περσικὴν αὐλὴν, συνάδουσαν Ἀρταξέρξη τὸν Μνήμονα εἰς τὴν κατὰ τοῦ Κυρου τοῦ νεωτέρου ἐκστρατεῖαν τοῦ, τὸν ἐθεράπευσεν πληγῶθέντα ἐν Κουνάξοις, καὶ ἐπανήλθεν εἰς τὴν πατρίδα τοῦ πρ. 399. Ἐμβροθῆνας δ' εἰς τὰς περιστάσεις καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς τε Περσίας καὶ τῆς Ἀσσυρίας, καὶ τῶν τοῖς ἄλλοις ἀπροσίτων ἀρχείων αὐτῶν χρήσιν ποιησάμενος, συνέταξεν ἀξιόλογον σύγγραμμα ἐκ 22 βιβλίων, ὧν ἀποσπάσματα μόνον σώζονται. Καὶ ἀρχαῖαι συγγραφεῖς ἤρουντο πολλάκις ἐξ αὐτοῦ, τὸ ὅπως αὐτοῦ ὡς χάριεν καὶ ἀφελές ἐπαινοῦντες· ἀλλ' οὐ σπανίως τῷ προσάπτουσιν ἑλλειψιν ἀκριβείας, ὥς ἐκ τούτου προερχομένην, ὅτι αἱ πηγαὶ αὐτοῦ ἦσαν αἱ Περσικαί, τὰ πράγματα καὶ μάλιστα τὰ περὶ τοὺς ἐλληνοπερσικοὺς πολέμους ἄλλως παριστῶσαι ἢ οἱ Ἕλληνες συγγραφεῖς. Σῶζονται δὲ τεμάχια καὶ ἄλλου συγγράμματος αὐτοῦ, ἐπιγραφομένου «Ἰνδικά», καὶ ἰδίως εἰς φυσικοῖς ιστορικῶς πληροφορίας περιστρεφομένου. Οὐδὲν δὲ ἕτερον αὐτοῦ διατηρήθη (Συλλ. Didoi, ἐκδ. Ἡρδτ.).

Κτησίβιος, ζῶν ἐν Ἀλεξανδρίᾳ περὶ τὰ 150 π. Χ. ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, ἥσκει τὴν μηχανικὴν, καὶ ἰδίως ἐπεδόθη εἰς τὴν μελέτην τῆς πίεσεως τοῦ ἀέρος καὶ τῶν δι' αὐτοῦ ἐνεργουσῶν μηχανῶν. Μετὰ τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ Ἡρωνος ἐ-

φεύρε τὴν ἀντλίαν, τὸν ἔλικα καὶ τὴν διὰ πίεσεως ἀναδρύνουσαν πηγὴν, ἥτις διετήρησε τὸ ὄνομα τοῦ Ἡρώος.

Κτήσιος, 1) Ἐπίθετον τοῦ Διὸς ἐν Φλιοῦντι (Παυσ. Α, 43). — 2) Υἱὸς Ὀρμίου, πατήρ Εὐμαίου, τοῦ χοιροβοσκοῦ τοῦ Ὀδυσσεύς (Ὀμ. Ὀδ. Ο, 414).

Κτήσιππος, 1) υἱὸς Πολυθέρσου ἐκ Σάμης, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ὑπὸ Φιλοίνου (Ὀμ. Ὀδ. Γ, 285 κτλ.). — 2) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀστυδαμείας (Ἀπλδ. Β, 7, 5). — 3) Παιανιδεὺς μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, πολλάκις παρειαγόμενος ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος εἰς τοὺς διαλόγους (Φαίδ. σ. 59 κλ.). — 4) Ἀθηναῖος υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ Χαδρίου, πολυδάπανος, κατήγορος τοῦ Λεπτίνου (Πλούτ. — Ἀθην. 113, σ. 552).

Κτησιφῶν, 1) Ἀθηναῖος, τὸν δῆμον Ἀναφλύστιος, υἱὸς Λεωσθένους, προτείνας μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην νὰ στεφανώσῃ ὁ δῆμος τὸν Δημοσθένην, διὰ τὰς πατριωτικὰς θυσίας καὶ ὑπηρεσίας του, εἰς ὃ ἀντεῖπεν ὁ μακεδονίζων Αἰσχίνης. Σώζεται δὲ καὶ τοῦτου ἡ δημηγορία καὶ τοῦ Δημοσθένους ἡ νικῆσασα ἀπάντησις (Πλούτ. Δημοσθ. ΚΔ). — 2) Κτ. (ῥ), πόλις ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὁχθῆς τοῦ Τίγρητος, ἀπέναντι τῆς Σελευκείας, ἐν τοῖς ἔπειτα χρόνοις ἡ ἐπισημοτέρα πόλις τῆς Ἀσσυρίας, καὶ χειμερινὴ ἔδρα τῶν Πάρθων βασιλέων. Τὰ οχυρώματα αὐτῆς ἐκυριεύθησαν ἀλληλοδιαδόχως ὑπὸ τοῦ Τραϊανοῦ, τοῦ Σεπτ. Σεβήρου, τοῦ Πρόβου. Διετηρήθησαν δ' ἐπίσημα ἐρείπια τῶν ἀνακτόρων τῶν Σασσανιδῶν βασιλέων (Στρεβ. ΙΣΤ, 143).

Κτήσυλλα, ἐπίθετον ὑφ' ὃ ἐλατρεῖτο ἡ Ἀφροδίτη ἐν Ἰουλίδῃ τῆς νήσου Κέω, ἀποδόμενον εἰς τὸν μῦθον ὅτι ἀποθανοῦσα ἐν Ἀθήναις Κτήσυλλά τις, νεᾶνις ἐξ Ἰουλίδος ἦν ὃ Ἀθηναῖος Ἑρμοχάρης εἶχε νυμφευθῇ πρὶν τὴν βέλυσιν τοῦ πατρὸς της, ἀπέπηγ ἐπίσω εἰς τὴν πατρίδα της ὡς περισσότερὰ, καὶ ὃ Ἑρμοχάρης, κατὰ χρησμόν, ἔδρυσεν ἐκεῖ

τὸν ναὸν τῆς Ἀφροδίτης (Νικανδρ. παρ' Αὐτ. Ὀδ. Μεταμ. Α).

Κτιμένη, 1) ἀδελφὴ τοῦ Ὀδυσσεύς, νυμφευθεῖσα ἐν Σάμῃ (Ὀμ. Ὀδ. Ο, 363). — 2) Πόλις ἐν τῇ Δολοπίᾳ τῆς Θεσσαλίας (Ἀπλδ. Ῥόδ. Α, 68).

Κύαθος, ποτήριον ἔχον λαβὴν, δι' οὗ

ἤρουντο ἐκ τοῦ ἀμφορέως, περιεκτικὸν δὲ ἐνὸς ἑκτοῦ τῆς κοτύλης.

Κύαμοι, κορυμβία δύο διαφόρων χρωμάτων ὡς ψῆφοι ῥιπτόμενα ἐν Ἀθήναις εἰς τὰς ἐκλογικὰς κάλπας, ἐξ οὗ καὶ αἱ ἐκφράσεις κυάμευεν, ἀντὶ διὰ κλήρου ἐκλέγειν, ἀπὸ κυάμου λαχεῖν, ἢ ἀπὸ κυάμου (διὰ κλήρου ἐκλεγομένη) βουλή, κυάμευτὸς ὁ κληρωτὸς, καὶ ὑπ' Ἀριστοφάνους χλευάζεται ὁ δήμας τῶν Ἀθηναίων ὡς κυάμοτρώς.

Κυαμύδαρος, ποταμὸς ἐν Σικελίᾳ, ῥεῖον πρὸ τῆς πόλεως Κεντορίας (Πολύδ.).

Κυάνεαι νῆσοι, αἱ καὶ Συμπληγάδες, δύο σκόπελοι εἰς τὴν ἔξοδον τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου πρὸς τὸν Εὐξείνιον Πόντον, καὶ καθ' ὃ ἐπικίνδυνος εἰς τοὺς ναυτιλλομένους, ἐλέγετο ὅτι μέχρι τῶν Ἀργοναυτῶν ἦσαν κινηταὶ καὶ συνεκρούοντο (Ἡρδ. Δ, 85. — Εὐριπ. Μῆδ. 2. — Στρεβ. Α, 21, Γ, 149).

Κυανή, 1) κρήνη τις ἐν Συρακούσαις εἰς ἣν ἐμυθεῖτο ὅτι ὁμώνυμός τις Νύμφη μετεμορφώθη ἐκ τῆς θλίψεώς της, ὅτε ἡ Περσεφόνη, ἣν συνώδευεν, ἠρπάγη ὑπὸ τοῦ Πλού-

τωνος (Αίλ. Π. Ι. Β, 33). Τῇ προσεφέροντο δὲ θυσίαι ταύρων (Διόδ. Ε). — 2) Θυγάτηρ τοῦ Λιπάρου, γυνὴ τοῦ Αἰδίου (Πλάτ. Θεαγ. σ. 155).

Κυάνεππος, ἑγγονος τοῦ Ἀδράστου, υἱὸς τοῦ Αἰγιάλεως, ὑπὸ τοῦ Διομήδους τὴν κηδεμονίαν διατελέσας (Πυρ. Β, 18, 30. — Ἀπολλδ. Α, 3, 13).

Κυαξάρης, υἱὸς Φραόρτου, τοῦ βρασιλέως τῆς Μηδίας, πενθερὸς δὲ τοῦ Ναβουχοδονόσορος, ἐβασίλευσε τῷ 634 π. Χ. Ἐν συμμαχίᾳ μετὰ Ναβοπολασσάρ, τοῦ βασιλέως τῶν Βαβυλωνίων, ἐπολέμησε τοὺς Ἀσσυρίους, ὅτε οἱ Σκύθαι εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἀσίαν (Ἡρδ. Α, 103). Ἐπολέμησε δὲ καὶ πρὸς Ἀλυάττην, τὸν βασιλέα τῆς Λυδίας, ἀλλ' ἀμφότεροι ἀπέστησαν τοῦ πολέμου, τρομάξαντες ἐξ ἐπελθούσης ἐκλείψεως (Ἡρδ. Α, 73), αὐτῆς ἐκείνης ἣν εἶχε προειπεῖ ὁ Θαλῆς, ἥτις ὅμως, κατὰ τοὺς νεωτέρους ὑπολογισμοὺς, συνέβη τῷ 610 π. Χ. τῇ 30 Σεπτεμβρίου, ἢ τῷ 585, 28 Μαΐου, ὅτε ὁ διάδοχος τοῦ Κυαξάρου, ὁ Ἀστυάγης ἐπολέμει μετ' Ἀλυάττου, τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας. Μετ' ὀλίγον δὲ ἐξέβαλε διὰ δόλου ὁ Κυαξάρης τοὺς Σκύθας, διώσαντας ἐπὶ 28 ἔτη τὴν Ἀσίαν, καὶ τῷ 604 ἐπόρθησε τὴν Νινευί, καὶ κατέστρεψε τὸ Ἀσσυριακὸν κράτος (Ἡρδ. Α, 106).

Κυδέλα, (τά), ὄρος τῆς Φρυγίας παρὰ τῇ πόλει Κελαινῶν. Κατ' αὐτὸ ἐλέγετο ὀνομασθεῖσα ἡ Κυδέλη (Ἀπολλδ. Γ, 51. — Ὀρφ. Ἀργ. 23. — Στρεβ. — Στφ. Βυζ.).

Κυδέλεια, κόμη τῆς Ἰωνίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Μίμαντος (Στρεβ.).

Κυδέλη, ἴδ. Ῥέα.

Κυδερνισκος, Λύδιος στρατηγὸς τοῦ Ξέρξου (Ἡρδ. Ζ. 98).

Κυδιοσάκτης, ἰχθυοσώλης, ταριχέμπορος, ἐπίθετον χλευαστικῶς διδόμενον εἰς Πτολεμαῖον ΙΓ' (Στρεβ. ΙΖ, 1, 11) καὶ εἰς τὸν αὐτοκράτορα Οὐέσπασιανόν (Sust. Vesp. XIX).

Κυδιστᾶν, τὸ περιστρέφειν καὶ πηδᾶν κατακέφαλα, μία τῶν μετὰ τὰ συμπό-

σία συνήθων διασκεδάσεων, εἰς ἃς διέπρεπον

κυρίως μισθωταὶ γυναῖκες, πηδῶσαι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ μεγίστης ἐπιδεξιότητος ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν ὑπὲρ ὀρθὰ ἐγχειρίδια, ὅπερ «εἰς μαχαίρας κυδιστᾶν» ἐλέγετο (Πλάτ. Συμπ. σ. 100 Α. — Ξεν. Συμπ. Β, 11), τοξεύουσαι διὰ τῶν ποδῶν, κτλ.

Κύδιστρα, (τά), πόλις τῆς Καππαδοκίας (Στρεβ.).

Κύδοι, διὰ τὰ τυχερὰ παγνίδια, ὡς οἱ νῦν ἐν χρήσει. Ἐλέγετο δὲ κύδος καὶ ἡ πλευρὰ ἣ ἔχουσα ἐν μόνον σημείον, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι ἡ ἄνω. Συνήθως ἔπαιζον διὰ τριῶν τοιούτων κύδων, καὶ ἡ ἐπιτύχησάτη βολὴ ἦν ὅτε ἡ ἄνω ἐπιφάνεια ἐκάστου εἶχεν ἄλλον ἀριθμὸν, ἢ αὐτοχεστάτη δὲ ὅταν εἶχε τὸν ἴδιον «ἢ τρεῖς ἐξ ἢ τρεῖς κύδους». Ἐγίνετο δὲ χρήσις τῶν κύδων καὶ εἰς τὴν πεττεῖαν. (ἴδ.).

Κυδαθήναιον, ὄμιλος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων τῇ Πανδιονίδι φυλῇ, καὶ καίμενος

ἐντὸς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων, νοτιανατολικῶς τῆς Ἀκροπόλεως.

Κυδίας, ζωγράφος ἐκ Κύνου, σύγχρονος τοῦ Εὐφράνους.

Κυδίππη, 1) ἰδ. Ἀκόντιος. — 2) Ἰέρεια τῆς Ἡρας ἐν Ἀργεῖ, ἣν, ξευχθέντες εἰς τὴν ἄμαξαν, ἔφερον εἰς τὸ Ἡραῖον οἱ υἱοὶ τῆς Κλέσθιδος καὶ Βίτων (ἰδ.).

Κύδνος, ἰδ. Κιλικία.

Κυδραγόρα ἢ Κυνδραγόρα, ἀδελφή τοῦ Ἀγαμέμνονος, γυνὴ τοῦ Στροφίου, μήτηρ τοῦ Πυλάδου (Σχολ. Εὐριπ.).

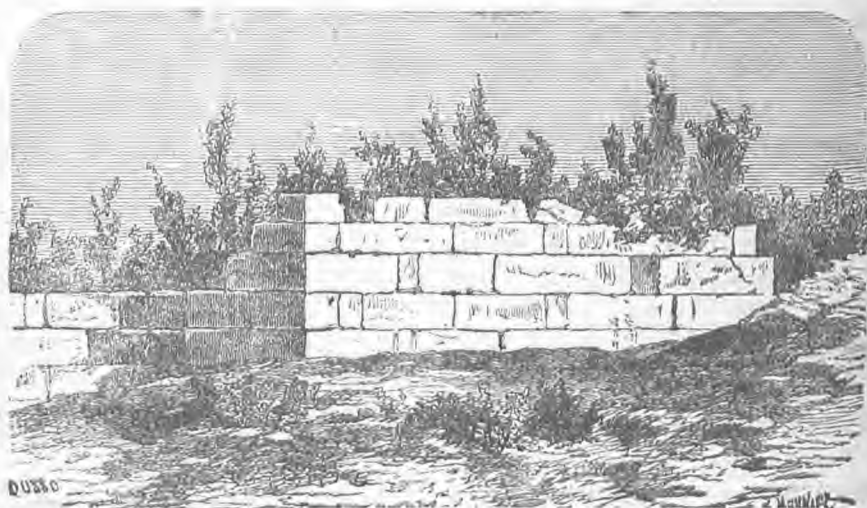
Κύδραι, πόλις τῆς Χαονίας ἐν Ἠπειρῷ, πρὸς τοῖς μεθορίοις τῆς Μακεδονίας (Στρε.).

Κύδραρα, πόλις τῆς Φρυγίας, πρὸς τῇ Λυδία καὶ τῷ Μαιάνδρῳ ποταμῷ, ἵσως ἢ ἔπειτα Λαοδικεῖα ἐπὶ Λύκῳ (Ἡρδ. Ζ', 30).

Κύδων, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ τοῦ

καὶ ἐθανατώθη ὑπ' αὐτῶν κατὰ λάθος, πρὸς κοινὴν θλίψιν. Τῷ ἀπεδόθησαν δὲ μεγάλα τιμαὶ, καὶ εἰς τὴν πρωτεύουσαν αὐτοῦ ἐδόθη τὸ ὄνομά του.

Κύζικος, 1) πόλις ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Μηλησίων εἰς Φρυγίαν, ἐπὶ Ἰσθμοῦ χειρσονήσου τῆς Προποντίδος, μετὰ δύο ὀχυρῶν λιμένων, τοῦ Πανόρμου πρὸς Α. καὶ τοῦ Χυτοῦ πρὸς Δ, κατὰ τοὺς πρόποδας τῶν ὄρεων Δινδύμου καὶ Ἀρκτοῦ. Τῆς πόλεως ταύτης ἡ σπουδαιότης ἡῤῥήσεν ἀφ' ὅτου μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον ἐξέπεσαν ἢ Μίλητος μετὰ τῶν Ἀθηναίων. Τῷ δὲ 365 π. Χ. ἐξεβλήθη ἡ περσικὴ φρουρὰ, καὶ ἰσχυρῶς ὀχυρωθεῖσα ἢ Κύζικος, κατέλαβε καὶ τὴν παρκατεμένην Προκόννησον, καὶ ἡδύνατο εἰς πᾶσαν προσβολὴν ἢ ἀντιστῆ, ὑποστηρικμένη καὶ ὑπὸ τῶν βασιλείων τῆς Περγᾶμου, καὶ, τοῦτου ἕνεκα, καὶ ὑπὸ τῆς Ῥώμης. Ἐπὶ

Ἑρμοῦ καὶ τῆς νύμφης Ἀκακκλίδος, καθ' ὃν ὠνομάσθη ἢ ἐν Κρήτῃ πόλις.

Κυδωνία, ἰδ. Κρήτη.

Κύζικος, υἱὸς Αἴνου καὶ Αἰνίτης, βασιλεὺς τῶν Δολιχίων ἐπὶ τῆς Προποντίδος, φιλικῶς ὑποδεχθεὶς τοὺς Ἀργοναύτας. Ἐῖτα δὲ, ἐπανελθόντας αὐτοῖς ἕνεκα τρικυμίας διὰ νυκτός, τοὺς προσέβαλε παραγνώρισας αὐτοὺς,

τοῦ γ' Μιθριδατικοῦ πολέμου, βοηθήσασα τῷ 74 π. Χ. τὸν Λούκουλλον πολιορκούμενον, ἀντημεφίθη δὲ αὐξήσεως τοπικῆς, καὶ προσκλήσεως πολιτικῆς ἐλευθερίας, ἣν ὅμως ἀπώλεσε προσωρινῶς τῷ 70, καὶ εἰτα ὀριστικῶς ἐπὶ Ἰβηρείου, πρὸς τιμωρίαν διότι εἶχε κακοποιήσει Ῥωμαίους πολίτας. Διέμεινεν ὅμως ὅπως δῆποτε πόλις ἐπίσημος μέχρι τοῦ 67δ,

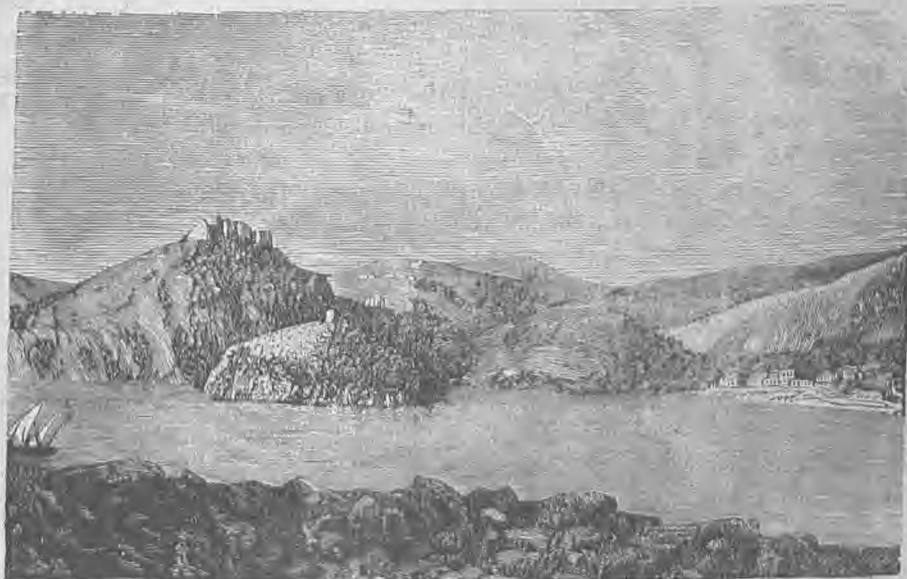
ὅτε ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Ἀράβων, καὶ σώζον-
ται ἔτι ἐρείπια τῶν τειχῶν, ὡς καὶ τοῦ με-
γάλου θεάτρου καὶ ἀμφιθεάτρου αὐτῆς, προσέτι
δὲ καὶ τοῦ τῷ Ἀδριανῷ καθιερωμένου ναοῦ,
περὶ οὗ πραγματεύεται εἰς λόγος τοῦ Ἀριστεί-
δου. Ἔνεκα δὲ τῆς ἐμπορικῆς αὐτῆς κινήσεως,
κοινῶς διαδεδομένα ἦσαν τὰ χρυσὰ αὐτῆς νομί-
σματα, οἱ κυζικηνοὶ (στατήρες) = 28 δραχ-
μᾶς. Προσέτι δὲ μνημονεύεται καὶ τὸ Κυζικι-
νὸ νύμφιον, ἐξαγόμενον ἐκ τοῦ φυτοῦ τῆς Ἰ-
ριδος (Στραβ. IB, 575. — Πλούτ. Λουκ. Θ.
— IB. — Cic. de imp. Gn. Pomp. VIII, 20.
Arch. IX, 21. — Suet. Tib. XXXVII. — Tac.
Ann. IV, 36. — 2) Ἰδ. Ἀργοναῦται.

Κύθηρα, (τὰ), νῆσος παρὰ τῷ ἀκρω-

συνθηκολογίας (Ἡρδ. Z, 235. — Θουκ. Δ, 53.
118. E, 18). Οἱ Φοίνικες εἰσήγαγον, ὡς
φαίνεται, ἐνταῦθα τὴν λατρείαν τῆς Ἀφρο-
δίτης. Ἀρχαιοτάτα ὁμῶς κατέκρησαν αὐτὴν
Ἀργεῖοι (Ἡρδ. A, 82). Καὶ ἡ μὲν πόλις
ἔκειτο ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς νήσου· εἶχε δὲ
λιμένα ἄριστον καὶ ὀχυρὸν τὴν Σικανδεῖαν
(Θουκ. Δ, 54), καὶ ἡ πόλις αὐτῆς ἦν ἱερά
τῇ Οὐρανίᾳ Ἀφροδίτῃ, ἣτις διὰ τοῦτο Κυ-
θήρεια καὶ Κυθήρη ἐπελέγετο.

Κυθήριος, ποταμὸς τῆς Ἠλίδος ἐν
Πελοποννήσῳ, παρὰ τῇ Ἡράκλειᾳ (Στραβ.).

Κύθηνρος, μία τῶν ἀρχαιοτάτων 12
πόλεων τῆς Ἀττικῆς ἃς ἱδρυσεν ὁ Κέκρωψ,
μετὰ ταῦτα δὲ δῆμος τῆς Πανδιονίδος φυλῆς

τηρίῳ Μαλέᾳ, κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Λακωνικοῦ
κόλπου, 4 μίλια μακρὰ, κατὰ τὸ εὐρύτερον δ'
αὐτῆς μέρος 10 μίλ. εὐρεῖα, λίαν πετρώδης, καὶ
ἄλλοτε ἀφθόνους κογχύλας πορφύρας παράγου-
σα. Ὑπέκειτο δ' εἰς τὴν Σπάρτην, ἣτις ἐπεμπεν
ἐκ αἰετῆσιον ἄρχοντα, Κῦθηροδίκην λεγόμε-
νον. Οἱ Ἀθηναῖοι τὴν θέσιν αὐτῆς ὡς λίαν
ἐπικαίρον κατὰ τῆς Σπάρτης θεωροῦντες, τὴν
κατέλαβον τὸ πρῶτον τῷ 458 π. Χ. καὶ αὖθις
ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου τῷ 424, καὶ
ἡ ἀπόδοσις αὐτῆς ἦν πρῶτος ὄρος εἰρηνικῆς

(Στραβ. — Στφ. Βυζ.).

Κύθνος, μία τῶν Κυκλάδων, Ν τῆς
Κῶ, ἔχουσα θερμὰς πηγὰς, ἐξ οὗ νῦν θερ-
μιά. Διασχίζεται ὑπὸ ὄρους ἔχοντος 2 1) 2
μιλίων μῆκος, ἀφ' οὗ πολλαὶ στεναὶ φά-
ραγγες χωροῦσι πρὸς τὴν Α. καὶ Δ. ἀκτὴν.
Εἶχε δὲ καὶ ὁμώνυμον πόλιν μετὰ καλοῦ λι-
λένος. Εἰς τὴν ναυμαχίαν τῆς Σαλαμῖνος
συνεπολέμησαν οἱ Κύθνιοι μετὰ τῶν Ἑλλή-
νων καὶ εἶτα συνετάχθησαν μετὰ τῶν Ἀθη-
ναίων (Ἡρδ. H, 46. — Στραβ. I, 385).

Κυκεών, κραμα ἐξ οἴνου, κρομμύων, τυροῦ καὶ κριθῆς, ἐνίοτε καὶ μετὰ μέλιτος, ἄλματος, ἀνθέων καὶ χόρτων ('Ομ. Ίλ. Α, 624, 641. 'Οδ. Κ. 234) ἐθεωρεῖτο ὡς θρεπτικὸν καὶ ὁρσιστικόν, ἐνίοτε δὲ καὶ ὡς ἱαματικὸν ποτόν. Ἐχρησίμευε δὲ καὶ εἰς τὰ μυστήρια. "Ιδ. Ἐλευσίνια.

Κύκλῃθρον, ξύλον ἢ κουτάλιον μαγειρικὸν δι' ἀνακάτωμα τῶν εἰς τὸν λέβητα

Τοιχογραφία Πομπηίας

θραζόντων ἀντικειμένων ἐξ οὗ καὶ μεταφορικῶς, ἄνθρωπος σκανδαλοποιός.

Κυκήσιον, πόλις τῆς Πισατίας ἐν Ἡλίδι, ἐν ἡμνημονεύεται ἡ Κρήνη Βίσσα (Στρεβ.).

Κυκλάδες, αἱ περὶ τὴν Δῆλον νῆσοι τοῦ Αἰγαίου (Στρεβ. I, 485), κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς Σποράδας, τὰς παρὰ τῇ Ἀσίαν παραλίᾳ, εἰσὶν ἡφαιστείας καταγωγῆς, 12 κατὰ τοὺς ἀρχαίους, ὅθεν καὶ 12 νῆσοι ὠνομάζοντο μετὰ ταῦτα, καὶ ἦσαν ἡ Ἄνδρος, ἡ Τήνος, ἡ Μύκονος, ἡ Δῆλος, ἡ Κέως, ἡ Κύθνος, ἡ Πάρος, ἡ Νάξος, ἡ Μήλος, ἡ Ἴος, ἡ Θήρα, ἡ Σίφνος.

Κυκλάς, ἐπίβλημα γυναικεῖον λεπτὸν, περὶ τὸ σῶμα ῥιπτόμενον, ἔχον δὲ καὶ κύκλω στικτὴν ἢ χρυσὴν παρυφήν.

Κυκλεύς, πατὴρ τοῦ Ἀρόνος, ἐκ Μεθύμνης ('Ανθολ.).

Κυκλικός, ἴδ. Ἐπος.

Κύκλιος, χορὸς, καθ' ὃν ἐκ τῶν χειρῶν κρατούμενοι ὠρχοῦντο κύκλω μάλιστα περὶ τὸν βωμόν, ὁ παρ' ἡμῶν ὡς συρτός παραμεινός.

Κύκλος, 1) τὸ στρογγύλον σχῆμα, τὸ ἴσας ἔχον πάσας τὰς ἡμιδιαμέτρους. — 2) "Ιδ. Ἀγορά.

Κυκλοθάρος, ὁρμητικὸς χεῖμαρρος, ἐξελείφθη ἐσφαλμένως ὡς τὸ ὄνομα ποταμίου τινὸς περὶ τὰς Ἀθήνας ('Αρσεν. Ἱππ. 137).

Κύκλωψ, (ὁ στρογγυλόφθαλμος). Καθ' Ἡσίοδον (Θεογ. 130) ἦσαν οἱ Κύκλωπες τρεῖς υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ὁ Βρόντης, ὁ Στερόπης καὶ ὁ Ἀργής, ἰσχυροὶ γίγαντες, μονόφθαλμοι, τὸν ὀφθαλμὸν εἰς τὸ μέτωπον ἔχοντες, τέκτονες τοῦ κεραυνοῦ τῷ Διί. Τοὺς εἶχε δὲ δεσμεύσει ὁ Οὐρανός, ὡς πάντα τὰ τέκνα του ὑπὸ τὴν γῆν, καὶ ἐπίσης καὶ ὁ Κρόνος, καίτοι βοηθήσαντας αὐτὸν νὰ ἐξώσῃ τὸν πατέρα του. Ὁ Ζεὺς ὅμως τοὺς ἀπὸ πλεονέκειας καὶ τοὺς εἶχε προθύμως θεράποντας (Θεογ. 503), εἶτα δ' ἐφόνευσεν αὐτοὺς ὁ Ἀπόλλων, ὅτε ὁ Ζεὺς διὰ τοῦ κεραυνοῦ ὃν αὐτοὶ κατεσκεύασαν, ἐθανάτωσε τὸν Ἀσκληπίον. Παρ' Ὀμήρῳ εἰσὶν ὅλος λαὸς γιγάντων, ἀγροῖκος, ποιμενικός, οὐδ' ἦθ' ἔχοντες οὐδὲ νόμους, χωρὶς ἐν σπηλαίοις οἰκοῦντες, καὶ περὶ τῶν θεῶν ἐν ὑπεροψίᾳ ἀμεριμνοῦντες. Οἱ Φαίαικες, παρ' αὐτοῖς οἰκοῦντες, κατάρθρωσαν νὰ τοὺς ἀποδιώξωσι τῆς γειτονίας των. Εἰς αὐτῶν, ὁ Πολύφημος, ἐτυφλώθη ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς (Ἰδ. — 'Ομ. 'Οδ. I, 106. 231). "Οτε δ' ἐπειτα ἐγνώρισαν οἱ Ἕλληνες τὴν Σικελίαν μετὰ τῆς Αἴτης, μετέθεσαν, οἱ Ῥωμαῖοι μάλιστα, ἐκεῖ τοὺς Κύκλωπας, ὡς ὑπ' αὐτὴν, ἢ ἐν τῇ παρακειμένῃ ἡφαιστεία νήσῳ Λιπάρα, μετὰ τοῦ Ἡφαίστου σφυρηλατοῦντας τὸν κεραυνὸν καὶ τὰ ὄπλα τῶν θεῶν καὶ ἡρώων (Virg. Αἶ. VIII, 416. G. IV, 170). Ὀνόματα δὲ τοῖς ἀπεδίδοντο τότε Βρόντης, Στερόπης, Πυράκμων καὶ Ἀκάμας. Εἰς τοὺς Κύκλωπας δ' ἀπεδίδοντο, καὶ κύκλωπεια ἐπελέγοντο, τὰ καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς πανάρχαια θεωρούμενα ὀγκώδη τεῖχη ἐξ ἀργῶν λίθων. Ἀλλὰ τοὺς Κύκλωπας ἐκείνους ἔλεγόν τινες ἐκ Λυκίας μετὰ Προίτου, ἐλ-

όντας καὶ τειχίσαντας τὴν Γρυνθον καὶ τὰς Μυκήνας, δι' ὃ καὶ ὁ Εὐριπίδης (Ὀρεστ. 965) Κυκλωπεῖαν γῆν λέγει τὴν Ἀργολίδα. Καὶ ἀλλαχοῦ δέ, ὡς ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἐν Ἡπείρῳ καὶ ἐν Δατῳ τῆς Ἰταλίας οὗνται τοιαῦτα τείχη (ἰδ. τειχοδομία).

Κύκνος, 1) τὸ πτηνὸν τὸ οἶλον τῷ Ἀπόλλωνι, τὸ, κατὰ τινὰς τῶν ἀρχαίων, μικρὸν πρὸ τοῦ θανάτου του, θρηνώδῃ ἥματι ἐκπέμπον, ὅπερ ὁμως ἄλλοι διαφιλονεικοῦσι (Ἡσίοδ. — Cic. Tuscul. 1. 30, 73. — Hygin fab. 154). Ὑπ' αὐτοῦ τὸ σχῆμα προσήλθεν ὁ Ζεὺς εἰς τὴν Ἀθήναι. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀρεως καὶ τῆς Πυρήνης ἢ τῆς Πελοπίδας, ἐν μονομαχίᾳ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, καὶ εἰς κύκνον μεταμορφωθείς. "Ὅτε δ' ὁ Ἄρης ἠθέλησε νὰ ἐκδικήσῃ τὸν θανάτον του, ἐκώλωσεν ὁ Ζεὺς τῶν υἱῶν του τὴν ἀλληλομαχίαν (Ἡσίοδ. Ἀσπ. Ἡρακλ. — Ἀπολλοδ. Β, 5, 11). — 3) Διάφοροι οὗς ὁ Ὀβίδιος εἰς τὰ μυθεύματά του (Met. II, 367. VII. XII), πλάττει μεταμορφωθέντας εἰς Κύκνους.

Κυλάδαρος, υἱὸς Σθενέλου, ἀρχαῖος βασιλεὺς τοῦ Ἀργεῶς, οὗ ἐπώνυμον ἦν ἐν τῆς πόλεως γυμνάσιον (Παυσ. Β, 21).

Κυλικεζον, θέσις ποτηρίου, καὶ ἡ τράπεζα ἐφ' ἧς τὰ ποτήρια ἴσταντο.

Κύλινδρος, κυλινδροειδὲς ἀργαλεῖον δι' οὗ καὶ οἱ ἀρχαῖοι ὡς καὶ σήμερον, ἱσοπέδουν τὴν γῆν.

Κύλιξ (ἡ), πλατὺ ἐκπωμα κεραμοῦν, πολλάκις κατάγραφον. Τούτου τὸ ὑποκορι-

σολὰς ἔχον τὴν Λάμπην, τὴν Ἐρύμανθον καὶ τὴν Φολόην. Ἦν ἱερὸν τῷ Ἑρμῇ, ὅστις ἐλέγετο ἐκεῖ γεννηθεὶς, καὶ εἶχεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἀρχαῖον ναὸν αὐτοῦ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 603. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 2. — Θουκ.). — 2) Πόλις παραθαλασσία τῆς Ἠλίδος, μετ' ἐπισήμου λιμένος (Θουκ. Α, 30. — Ξενοφ.) Ν. Κλαρέντζα. — 3) Πόλις τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ πρὸς τὴν Κύμῃ (Ξενοφ. Κυρ. Π. Ζ, 1, 44).

Κυλλήνη, νύμφη, σύζυγος τοῦ Πελασγοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ, μήτηρ τοῦ Λυκάονος (Ἀπλ. Γ, 18).

Κύλων, Ἀθηναῖος εὐπατρίδης, γαμβρὸς Θεαγένους, τοῦ τυράννου τῶν Μεγαρέων, Ὀλυμπιονίκης τῇ 3ῃ, α', Ὀλ. (640). Συνωμόσας δὲ μετὰ τῶν λοιπῶν εὐπατρίδων τῷ 612, ἢ καὶ ἄλλους τῷ 520, καὶ ἐπὶ χρησμοῦ στήριζόμενος, κατέλαβε τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ παρὰ τὰς παραδόσεις τῆς πόλεως ἐπανηγύρισεν ἐκεῖ τὰ Ὀλύμπια. Ἀλλὰ πολιορκηθεὶς ὑπὸ Μεγακλέους, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀλκμαίωνος, καὶ ὑπὸ σιτοδείας πιεσθεὶς, ἔφυγε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του· οἱ δ' ἐναπολειφθέντες κατέφυγον εἰς τοὺς βωμοὺς, καὶ εἰς αὐτοὺς ταινίας προσδέσαντες, καὶ ταύτας διὰ χειρὸς ἔχοντες, κατήλθον τῆς Ἀκροπόλεως· ἀλλ' οἱ περὶ τὸν Μεγακλῆα ἀπέκοψαν τὰς ταινίας καὶ ἐθανάτωσαν τοὺς ἐκείτας πρὸ αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ τῶν Ἑρινύων, ὅπερ, ὡς ἐσχάτη ἀσέβεια, ἐπέφερεν ἄραν κατὰ τῆς πόλεως, τὸ κληθὲν Κυλώνειον ἄγος· καὶ προσεκληθῇ μὲν ἵνα ἀγνίσῃ αὐτὴν ἐκ Κρήτης ὁ Ἐπιμενίδης· ἀλλ' οὐχ ἦν ταν ἐξηκολούθησαν ὡς ἐναγεῖς καὶ ἀλιτήριοι τῆς θεοῦ θεωρούμενοι οἱ παραβάται τῶν θείων νόμων (Θουκ. Α, 126. — Ἡρόδ. Ε, 71. — Πλούτ. Σόλ. ΙΒ. — Παυσ. 15, 1).

Κυματίθης, ὄνομα ποιμένος παρὰ Θεοκρίτῳ (Δ, 46).

Κυμάτιον, κόσμημα ἀρχιτεκτονικόν, ἔχον ἄνω προέχουσαν ἐπίπεδον ταινίαν, ὑπ' αὐτὴν δὲ κοίτως εἰσέχον (Ραγκ. Ιστ. Καλ. λιτ. σ. 171. Ant. Hell. I, 57).

σικὸν κυλίχνη (ἢ κυλίκην) καὶ κυλίχνης.

Κυλλήνη, 1) τὸ ὑψηλότερον ὄρος τῆς Ἀρκαδίας εἰς ὃ οἱ ἀρχαῖοι ἀπέδιδον 15 σταδίων ὕψος, κείμενον βορείως αὐτῆς κατὰ τὰ σύνορα τῆς Ἀχαΐας καὶ πρὸς δυσμὰς προσεκ-

Κυματολόγη, θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωριδός (Ήσδ. Θεογ. 253).

Κύμβαλον, μουσικὸν ὄργανον, συνιστάμενον εἰς δύο κοῖλα ἡχηρὰ μετάλλινα ἡμισφαίρια, μετὰ δακτυλίου εἰς τὴν κορυφὴν διὰ τοὺς ἱμάντας

Τιχοντ. Πομπηίας

δι' ὧν προσεδέοντο εἰς τὰς χεῖρας, ἐν χρήσει πρὸ πάντων εἰς τὰς ἐορτάς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Κυβέλης, καὶ ὑπὸ γυναικῶν πολλάκις κρουόμενα (Όμ. Ύμν. Ἀπλλ. 161—164).

Τιχοντρία. Ρωμαϊκὴ

μα, μικρὸν ἀκάτιον μονήρες. Τὸ ὑποκοριστι-

Χαλκὸν ἐν Πομπηίας

κὸν κυμβίον ἦν πρὸ πάντων ἐκπωμα κατὰ τι ὅμοιον πρὸς τοῦ ἀκατίου τὸ σχῆμα.

Κύμη, 1) πόλις ἐπίσημος ἐν τῇ Αἰολίδι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐπὶ τοῦ Κυμαίου ἢ Ἐλατίου κόλπου, ὠνομάσθη κατ' ἀρχὰς Φρικωνίς ὑπὸ τῶν οἰκιστῶν αὐτῆς Λοκρῶν ἐκ τοῦ Φρικίου ὄρους. Ἔῃχε λιμένα ἀσφαλῆ εἰς ὃν κατέφυγεν ὁ στόλος τοῦ Ξέρξου ἀφ' οὗ ἡττήθη ἐν Σαλαμῖνι (Ήρδ. Η, 130). Τινὲς εἶπον αὐτὴν πατρίδα τοῦ Ἡσιόδου· ἐγεννήθη δ' ἐν αὐτῇ "Εφορος ὁ ἱστορικός. "Αλλως ὀλίγα εἰσι τὰ περὶ αὐτῆς γνωστά. Ἐπὶ Τιβερίου (17 μ. Χ.) ὑπέφερεν ἐκ σεισμοῦ (Στράβ. II, 622)· ἀπικαίει δ' αὐτῆς ἦσαν ἡ Σίδη ἐν Παμφυλίᾳ καὶ Κύμη ἐν τῇ ἰταλικῇ Καμπανίᾳ. — 2) Αὕτη, Β. τοῦ Μισσηγῶ

ἀκρωτηρίου, ἐπὶ κλιτύος ἀποτόμου τοῦ ὄρους Γαύρου, ἰδρύθη περὶ τὰ 1050 π. Χ., καὶ ἦν, μετὰ τῆς Χαλκίδος καὶ Ἐρετρίας, ἡ ἀρχαιότατη, προσέτι δὲ κατ' ἀρχὰς ἡ μᾶλλον ἀνθοῦσα τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Ἑλληνικῶν ἀποικιών. Διὰ τοῦ ἐμπορίου δὲ ταχέως ἀναπτύχουσα ἱδρυσεν οὐ μακρὰν τὴν Δικαιαρχίαν (εἴτα Πουτεόλην), καὶ τὴν Παλαιόπολιν καὶ Νεάπολιν, καὶ τὴν Ζάγκλην (εἴτα Μεσσήνην) ἐν Σικελίᾳ. Περὶ τὸ 525 ἐπολέμησε κατὰ τῶν Τυρρηγῶν καὶ τῶν Ἰμβρῶν, καὶ τότε ὁ Ταρκύνιος κατέφυγε παρὰ τῷ ἡγεμόνι αὐτῆς Ἀριστοδήμῳ. Τῷ δὲ 475, βοηθείᾳ τοῦ ἐν Συρακούσαις Ἰέρωνος, ἀντέστησαν πάλιν οἱ κάτοικοι αὐτῆς εἰς τοὺς Τυρρηγούς· τῷ δὲ 420 προσελήφθη ἡ πόλις εἰς τὴν Καμπανίαν (Liv. II, 24, IV, 44). Ἐπὶ δὲ Αὐγούστου (215) ἐγένετο Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία. Περιήρημος ἦν ἐκεῖ ἡ Κυμαία Σιδύλλη. Κατεστράφη δὲ τέλος ἡ Κύμη ὑπὸ τῶν Γότθων.

Κυμοδόκη καὶ **Κυμοθόη**, θυγατέρες τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωριδός (Όμ. Ἰλ. Σ, 39. 407.—Ήσδ. Θεογ. 252, 245).

Κυμοπύλεια, θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος, γυνὴ τοῦ Ἐκατόγχειρος Βριάρεω (Ήσιόδ. Θεογ. 819).

Κυμῶ, θυγάτηρ Νηρέως καὶ Δωριδός (Ήσιόδ. Θεογ. 255.—Ἀπολλ.).

Κύναι, θυγάτηρ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνης καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμύντου (Ἀρρ.).

Κυναί(ε)γειρος, υἱὸς Εὐφορίωνος, ἀδελφός, κατὰ τοὺς πλείστους, Αἰσχύλου τοῦ ποιητοῦ, ἔπασεν ἐν Μαραθῶνι, συλλαβὼν διὰ τῆς χειρὸς ἐν τῶν ἀποπλεόντων Περσικῶν πλοίων (Ήρδ. ΣΤ, 114)· ὅτε τῷ ἐκόπη αὐτῇ, συνέλαθε τὴν ναῦν διὰ τῆς ἐτέρας, καὶ ταύτης κοπίσας, διὰ τῶν ἐδόντων (Justin II, 9).

Κύναιθος, ἴδ. Ἀρχαδία.

Κύναιθος, 1) Εἰς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραυνωθέντων υἱῶν τοῦ Λυκάονος.—2) Εἰς τῶν ἀρχαιοτάτων Ὀμηριδῶν ἐκ Χίεου, ἐθεωρεῖτο καὶ παρ' αὐτῶν τῶν ἀρχαίων ὡς ποι-

ἦσας τὸν ὕμνον εἰς τὸν Δέλιον Ἀπόλλωνα. Φαίνεται δ' ὅτι ἔζη περὶ τὰ 750 π. Χ.

Κυνέα (**Κυνή**), ἀρχικῶς κάλυμμα κεφαλῆς ἐκ δέρματος κυνός, εἴτα δὲ καὶ παντὺς ἄλλου τριχωτοῦ, ὥστε καὶ «Ἰκτιζέην κυνέην» ('Ομ. Ἰλ. Ε), «αἰγίην κτλ.», ('Οδ. Ω). Ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐν γένει ἡ περικεφαλαία, ὥστε καὶ «Χαλκίη κυνέη» ('Ηρδ.). Ἡ τοῦ Ἀδου καθίστα τὸν φέροντα αὐτὴν ἀόρατον ('Ιλ. Ε).

Κυνέας, διάσημος στρατηγὸς καὶ σύμβουλος Πύρρου τοῦ βασιλέως τῆς Ἡπείρου, διδῶν τὴν ῥητορικὴν παρὰ τῷ Δημοσθένει, τὴν δὲ πολεμικὴν τέχνην παρὰ τοῖς στρατηγοῖς τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἀποτυχὼν ν' ἀποτρέψῃ τὸν Πύρρον τῆς εἰς Ἰταλίαν ἐκστρατείας του, τὸν συνώδευσεν ἐκεῖ καὶ εἴτα, πρέσβυς πεμφθεὶς εἰς Ῥώμην ἵνα διαπραγματευθῇ τὴν εἰρήνην, ἔπεισε τοὺς πλείστους καὶ ἐπισημοτάτους Ῥωμαίους ὑπὲρ τῆς ἀποδόσεως τῆς ἐλευθερίας εἰς τὰς ἐν Ἰταλίᾳ Ἑλληνικὰς πόλεις, ἀλλὰ τέλος ἀπέτυχεν ἕνεκα τῆς ἀντιστάσεως τοῦ Ἀππίου Κλαυδίου.

Κυνηγέτης, ἴδ. Θήρα.

Κύνης, υἱὸς Θεολύτου ἐξ Ἀκαρνανίας (Θουκ. Β. 102).

Κύνητες ἢ **Κενήσιοι**, ἔθνος κατοικοῦν περὶ τὸν Ἀννὴν ποταμὸν ἐν τῇ Κουνίᾳ χώρᾳ τῆς Ἰσπανίας ('Ηρδ. Δ, 49).

Κύνθος, ὄρος ἐν Ἀθήνῃ, ἐφ' οὗ ἐπιστεύετο ὅτι ἐγεννήθησαν ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐπίθετον Κύνθιος ('Ομ. Ὑμν. εἰς Ἀπλ. 141. — Στρεβ. — Στφ. Βυζ.).

Κυνέα, ἡ μεγαλύτερα λίμνη τῆς Αἰτωλίας κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελώου καὶ πλησίον τῶν Οἰνιάδων (Στρεβ.).

Κυνικοὶ, φιλόσοφοι ἐν Ἀθήναις, αἵ ρεῖς ἧς ἰδρυτὴς ἦν ὁ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους Ἀντισθένης. Καὶ ἐν γένει μὲν ἦσαν ὁπαδοὶ τῶν Σωκρατικῶν θεωριῶν· ἀλλὰ τὴν αὐστηρότητα καὶ λιτότητα τῆς διαίτης καὶ τὴν πε-

ριφρόνησιν τῶν ὕλικῶν ἀπολαύσεων ἤσκουν εἰς μεγάλην ὑπερβολήν, καὶ ὥς ἐκ τούτου, προσέτι δὲ καὶ διότι τόπον τῆς συνελεύσεως αὐτῶν εἶχον τὸ παρὰ τῇ πόλει Κυνόσαργες, ἐδόθη αὐτοῖς τὸ περιφρονητικὸν ἐπίθετον τῶν κυνικῶν. Οἱ ἐπιστημότεροι αὐτῶν ἦσαν Διογένης ὁ Σινωπεύς, ὁ Μόνημος, ὁ Κράτης, ὁ Μένιππος (Λουκιαν.—Διογ. Λαέρτι).

Κυνέσκα, 1) θυγάτηρ Ἀρχιδάμου, βασιλέως τῆς Σπάρτης, πρώτη γυνὴ νικησασα εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας (Παυσ. Γ, 8). — 2) Σικελίς τις παρὰ Θεοκρίτῳ (ΙΔ, 8).

Κυνέσκος, ἐπώνυμον Ζευξιδάμου, τοῦ υἱοῦ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Λεωτυχίδου ('Ηρδ. ΣΤ, 7, 1).

Κύννα, διαδόχτος ἐταῖρα ἐν Ἀθήναις ('Αριστφ. Ἰππ. 761).

Κύννιος, ἐν τῶν ἐπιθέτων τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀθήναις, προσέθην ἐκ τοῦ ὅτι οἱ ἱερεῖς αὐτοῦ ἐλαμβάνοντο ἐκ γένους τινὸς καλουμένου τῶν Κυννιδῶν ('Ησύχ.).

Κυνάρτης, υἱὸς τοῦ Ἀμύκλα καὶ τῆς Διομήδης, βασιλεὺς τῆς Λακεδαιμόνους.

Κυνόρτιον, ὄρος τῆς Ἀργολίδος παρὰ τῇ Ἐπιδύρῃ, ἐφ' οὗ ἦν ἱδρυμένος ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος (Παυσ.).

Κύνος (ῥ), πόλις καὶ λιμὴν τῶν Ὀπουντιῶν Λοκρῶν, ἐπὶ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου ('Ομ. Ἰλ. Β, 521. — Στρεβ.).

Κυνόσαργες, γυμνάσιον τῶν νόθων ἐν Ἀθήναις (ἴδ.), παρὰ τῷ ναῷ τοῦ Ἡρακλέους (ν. Ἀσωμάτων).

Κυνὸς κεφαλαί, λόφοι ἕνεκα τοῦ σχήματός των αὐτῶ κληθέντες ἐν Θεσσαλίᾳ, παρὰ τῇ πόλει Σκοτούσῃ. Ἐκεῖ ἐφονεύθη τῷ 365 π. Χ. ὁ Πελοπίδας ὑπὸ μισθωτῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Φεραίου (Πλούτ. Πελ. ΑΒ), καὶ ὁ Φλαμίνιος ἐνίκησε τῷ 197 Φίλιππον τὸν Μακεδόνα. (Πολύβ. ΙΗ, 3. — Στρεβ. Θ, 441. — Παυσ. Ζ, 8, 7. — Λιν. XXXIII, 7).

Κυνόσουρα, 1) ἴδ. Ἀττικὴ Λακωνία. — 2) Νύμφη ἀναθρέψασα ἐπὶ τῆς Ἰδης.

τὸν Δία, ὅστις ἔπειτα τὴν κατέταξε μεταξὺ τῶν ἀστέρων, εἰς τὴν Ἄρκτον.

Κυνὸς σῆμα. 1) ἀκρωτήριον τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου κατὰ τὴν Μάδοντον, ἕνεκα τῆς ἐνταῦθα εἰς κύνα μεταμορφώσεως τῆς Ἐκάβης (Εὐρ. Ἐκ. 1275. — Θουκ. Η, 104. — Στράβ. II, 595). — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Καρίας, ἀπέναντι τῆς νήσου Κύμης, ν. Ἀλυπον. — 3) Τὸ ἐν Καλυδόνι ἢ παρ' αὐτῇ δεικνύμενον μνημεῖον τοῦ κυνὸς ὄθην τῆς Ἀταλάντης, φονευθέντος ὑπὸ τοῦ Καλυδωνίου κάπρου.

Κυνουρία, ἴδ. Ἀργος.

Κυνῶν πόλις, 1) πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἐπὶ τοῦ Δέλτα (Στράβ.). — 2) Μητρόπολις νομοῦ ἐν τῇ Ἑπτανομίδι τῆς Αἰγύπτου, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Νείλου. Ἐκεῖ ἐλάτρευετο ἡ κύνοκέφαλος θεότης Ἀνουβις (Στράβ.).

Κυπαρισσία, 1) πόλις Μεσσηνιακῆς, Β. τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου ἐπὶ τῆς Ἰονικῆς θαλάσσης (ν. Ἀρκαδία)· εἶχε ναοὺς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, μνημονευμένη καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου (Ιλ. Β, 293). — 2) Ἑτέρα ἐν Λακωνίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ.

Κυπάρισσος, 1) ἡ πόλις ἐν Φωκίᾳ παρὰ τοῖς Δελφοῖς (Ὀμ., Ίλ. Β, 593). — 2) Υἱὸς Μινύοντος, ἀδελφὸς Ὀρχομανοῦ (Ὀμ., Ίλ. Β, 519). — 3) Εἰς ἐκ τῶν μυθευμένων ἡρώων τοῦ Ὀιδίπλου (Μελ. Χ, 120), ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς κυπάρισσον μεταμορφωθείς.

Κυπρόθαις, τοπάρχης τοῦ πατρῶου Τηγράνου ἐν Ῥόδῳ (Διοσκ.).

Κύπρος, μεγάλη νῆσος τῆς Μεσογείου, ἐν τῇ γωνίᾳ τῇ μεταξὺ Κιλικίας καὶ Συρίας, ἀφ' ἧς διαίρεται διὰ τοῦ πορθμεῦ τοῦ καλυμένου Ἀῦλώ· (Οἱ ἀρχαῖοι παρέβαλλον τὸ σῆμα τῆς νήσου πρὸς τεταμένον δέρμα βοῦς, δι' ὃ καὶ τὸ ΒΑ αὐτῆς ἀκρωτήριον, τὸ Δεῖν ἄρητον (ν. Ἀνδρεία), ἐκάλουν, καὶ βισὸς αὐρῶν. Πρὸς Β. προκύπτει τὸ ἀκρωτήριον Κερδμυόν (ν. Κορμαχύτη), πρὸς Δ. ὁ Ἀ-

κάμας (ν. Ἀγ. Ἐπιφάνιος), πρὸς Ν. ὁ Κουρίας (ν. Ἀκρωτήριον), πρὸς ΝΑ τὸ Πηδάλιον (ν. Γραῖκον). Ἡ νῆσος πᾶσα ἐστὶν ὄρεινῃ, ἔχουσα ὄρη τὸν Ὀλυμπον (ν. Σταυρόν). Ὁ δ' Ἀῶσις καὶ τὸ Ἰθάλιον δάσος, προσφιλὲς τῇ Ἀφροδίτῃ, διασχίζουσι τὴν νῆσον ἐκ Δ. πρὸς Α. ἐνθα μόνη πεδιάς ἐστὶν ἡ Σαλαμινία, διαρρεαμένη ὑπὸ τοῦ Πεδανίου ποταμοῦ. Οἱ ἀρχαιότατοι κατὰ τοὺς ἀρχαίους ὄντες Φοίνικες, οἷς προσετέθησαν Ἑλλήνες μετὰ τὰ τρωϊκά (Ἡρόδ. Ζ, 90)· καὶ περὶ τὰ 560, ὁ Ἀμασις, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, κυριεύσας τὴν νῆσον, ἐνώκησε καὶ Αἰγυπτίους ἐκεῖ· εἰτα δ' ὑπέκλυσε τοὺς Πέρσας, ἀφ' ὧν μάτην ἠγωνίσθησαν νὰ τὴν ἐλευθερώσωσιν ὁ Σπαρτιάτης Πausanίας καὶ ὁ Ἀθηναῖος Κίμων. Ἀπὸ δὲ τοῦ 410 π. Χ. ὁ βασιλεὺς τῆς Σαλαμίνος Εὐαγόρας ἤνωσεν ὑπὸ τὸ σῆπτρόν του πᾶσαν τὴν νῆσον (Ἡρόδ. Ε, 104 — 116). — Θουκ. Α, 94, 412). Μετὰ τὴν ἐν Ἰσᾶφ μάχην ὑπέκλυψεν ἡ Κύπρος εἰς τὸν Ἀλέξανδρον καὶ ἔμεινεν ὑπὸ τοὺς Πτολεμαίους, μέχρις οὗ τῷ 57 π. Χ. ὁ Κάτων κατέστησεν αὐτὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν, εἰς τέσσαρα διηρημένην τμήματα, τὴν Παρίαν πρὸς Δ. τὴν Λαπηθίαν πρὸς Β. τὴν Σαλαμινίαν πρὸς Α. καὶ τὴν Ἀμαθουσίαν πρὸς Ν. Εἶχε δὲ 9 μεγάλας πόλεις, ὧν ἐκάστη ἔσχε κατ' ἀρχὰς τὸν ἴδιον βασιλεῖα, καὶ ἦσαν αὐταὶ κατὰ μὲν τὴν Ν. ἀκτὴν ἡ Ἀρσινὴ ἢ Μάρριον (ν. Πολυχρούσολο), οἱ Σόλροι μετὰ λημένος παρὰ μικρῷ ποταμῷ (ν. Ἀλιγόρα) ἡ Λάπιθρος, ἡ Κερύνεια, οἱ Χύτροι ἡ Καρπασία· παρὰ τῇ ΒΑ ἄκρα πρὸς Δ. 4, ἡ Σαλαμίς, ἡ μεγίστη καὶ ἐπισημοτάτη τῶν πόλεων ἐπὶ τοῦ Πεδανίου μετὰ καλῷ λιμένος, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Τεύκρου, κατὰ τὴν παράδοσιν, ἀπὸ δὲ τοῦ Μεγ. Κωνσταντίνου Κωνσταντινίαν ἐπονομασθεῖσα Γόργει. Εἰς τὴν Ν. δὲ παραλίαν τὸ Κίτιον (ν. Λάρνακα), ἔχον ὀλικὰς πατρίδας Ζήνωνος τοῦ στωϊκοῦ καὶ τοῦ ἱατροῦ Ἀπάλλωνίου. Ἀπέθανε δ' ἐνταῦθα ὁ Κίμων ἡ Ἀμαθουσία τὸ Κού-

ριον. Εἰς δὲ τὴν Δ. ἢ Πάφος, μετὰ περι-
φήμου ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης, ἡ πᾶσα ἡ νῆσος
ἦν ἱερά. Πλὴν δ' ἄλλων παντοίων προτόντων
παρήγε καὶ χαλκὸν ἢ Κύπρος (τὸν κύπριον
χαλκόν), καὶ οὐδὲν τῇ ἔλειπε πρὸς ναυ-
πηγίαν καὶ στόλου καταρτισμόν. Περιέρχον

Μεταξὺ δ' ἄλλων καὶ τάφοι ἀρχαῖοι περιερ-
γότετοι ἀπαντῶνται ἐν Κύπρῳ, ὡς ὁ ὑπὸ τοῦ
Δ. Ῥόδου εὐρεθεὶς καὶ περιγραφείς κατὰ τὴν
δευτέραν εἰκόνα.

Κυρβία, ἢ πρὶν Κυδίππη καλουμένη
(ἴδ.).

Κυρέσχατα ἢ
Κύρου πόλις, ἢ
Κύρα, φρουρίον, τὸ ἐ-
σχατον μεθόριον τοῦ
Κύρου ἐπὶ τοῦ Ἰαξάρ-
του, καταστραφέν ὑπὸ
τοῦ Ἀλεξάνδρου (Ἀρρ.
Δ, 2, 2. 3, 1. — Marc.
XXVIII, 6. — Curt.
VII, 6, 16).

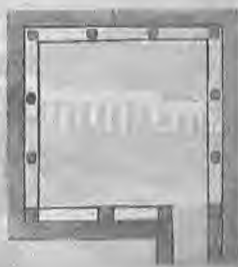
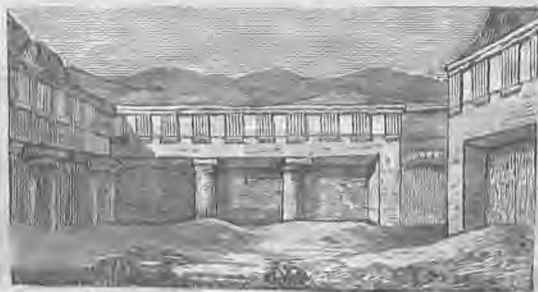
Κύρην, ἱερὰ χρή-
νη τοῦ Ἀπόλλωνος.
ἐνθα εἶτα ἐκτίσθη ἡ
Κυρὴννη (Καλλίμχ.

δ' ἀνακάλυψις τῶν τελευταίων ἐτῶν εἰδείξεν
ὅτι εἶχε, καὶ ἐπὶ χρόνων οὐχὶ τῶν ἀρχαιότα-
των, ἀλφάβητον καὶ τρόπον γραφῆς ὅλως διά-
φορον τοῦ Ἑλληνικοῦ, ἐκ τοῦ Φοινικικοῦ κατ'
εὐθεΐαν πηγάζον, καὶ ἐγγώριον διάλεκτον ἐ-
λέγχον ἰδιότροπον, ἀλλὰ συγγενῇ τῇ Δωρι-
κῇ. Διὰ τὴν ἐξηγήσιν τῶν γραμμάτων τού-

Ἀπλλ. — Ἡρδ. Δ, 158).

Κυρηθίων, ὄνομα ἀποδιδομένον εἰς τὸν
ἀδελφὸν τοῦ Αἰσχίνου, ὅστις Ἐπικράτης ὠνο-
μάζετο (Δμοθ. Πρπρσθ. σ. 433).

Κυρὴννη. Ἡ Κυρηνάκη, ὁροπέ-
διον 500—700^μ ὑψηλὸν εἰς τὴν Β. παρα-
λίαν τῆς Ἀφρικῆς (ν. Βάρκα), ἐκαλεῖτο ἐπὶ

τῶν, ἐξ ὧν τὸ ἀνωτέρω δεῖγμα, ἴδ. Ῥαγκ.
Ἐπιγραφικὴν Ἀπαντα, Τ, ΙΖ, μέρος
Β, Κεφ. ΙΖ, σ. 138. Καὶ λόγου ἄξια ἀρ-
χαιολογικὰ λείψανα, ἐν μέρει σχέσιν πρὸς
τὴν Ἀσιανὴν τέχνην ἐλέγχοντα, ἀνεσκαφθῆσαν
ἐν τῇ νήσῳ ὑπὸ Cesnola, τοῦ ἀμερικανοῦ προ-
ξένου, καὶ ἐπέμφθησαν εἰς Ἀμερικὴν τῷ 1870.

τῶν Πτολεμαίων καὶ Πεντάπολις, καὶ ἐ-
ξετείνετο ἀπὸ τῶν Φιλοίων βωμῶν, τοῦ Καρ-
χηθονίου ὀρίου κατὰ τὴν μεγάλην Σύρτιν,
μέχρι τοῦ Παλιούρου ποταμοῦ (πρὸς τῇ Μαρ-
μαρικῇ), πρὸς Ν. δὲ μέχρι τῆς Φουζανίας
ἐρήμου. Πάντῃ δὲ διάφορος τῶν παρακειμέ-
νων ἐρήμων, ἤν εὐφορωτάτη, ἀφθόνηος διαρ-

ρεσμένη, και παντοίων προϊόντων παραγωγός, ἂ ὅμως πολλάκις ἀνκφέροντα καταστρέφοντα πυκνὰ σμήνη ἀκρίδων. Τῇ ζ' ἑκατονταετηρίδι π. Χ. (631) ὤκησαν τὴν χώραν Ὁθραῖοι (Ἰδ. Βάττος καὶ Βάρκας), ἰδρύσαντες κράτος διαπρέψαν διὰ τοῦ ἐμπορίου, τῆς ναυτιλίας, τῆς τέχνης καὶ τῆς βιομηχανίας. Ὁ Καμβύσης κατακτῆσας ἤνωσεν αὐτὸ μετὰ τῆς Περσίας τῷ δὲ 321 π. Χ. ἀπλευθερώθη διὰ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, καὶ ἔκτοτε διετέλει ἐν ἐξαρτήσῃ μέχρι τινὸς ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου (Just. XIII 46.—Liv. XXIII, 40), βασιλεύοντος ἐπ' αὐτοῦ, ἀπὸ τοῦ 117, πλαγίου κλάδου τῶν Πτολεμαίων. Ὁ ἔσχατος δὲ τῆς οἰκογενείας ταύτης, Ἀπίων, ἐγκατέστησε (τῷ 96 π. Χ.) κληρονόμους του τοὺς Ῥωμαίους, κηρύξαντας ἐλευθέραν κατ' ἀρχὰς τὴν Πεν-

κάτῃ Πτολεμαῖον, ἢ τῶν Ἑσπερίδων, κατὰ Στράβωνα. Κάτοικοι μνημονεύονται ἐν τῇ μεσογείῳ οἱ Βαρκῖται, οἱ Ἀραραυκελεῖς, οἱ Ἀσβύται, οἱ Μακατοῦται, οἱ Ψυλλεῖς, οἱ Ἀνογίδαι καὶ οἱ Νασαρόνες. Ἦσαν δ' αἱ τὴν

Κυρήνης νόμισμα.

Πεντάπολιν ἀποτελοῦσαι πόλεις ἐξ Α. πρὸς Δ. ἢ Ἀπολλωνία, (ν. Μαρσαούσα), ἐπινειον τῆς Κυρήνης, ἢ Πτολεμαῖς (κατ' ἀρχὰς τῆς Βάρκης λιμῆν), ἢ Ταυχεῖρα,

τάπολιν, εἴτα δὲ (τῷ 76 π. Χ.) μετὰ τῆς Κρήτης συνδέσαντας αὐτὴν εἰς μίαν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν. Ἐπὶ Τραϊανοῦ δ' ἐπαναστάντες οἱ πολυαριθμότατοι ἐκεῖ ἐποικίσαντες Ἰ-

εἴτα Ἀρσινόῃ, ἢ Ἑσπερίς, εἴτα Βερνίκη, καὶ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ἢ Κυρήνῃ, ἥς ἐρείπια σώζονται, καὶ ἀξιόλογοι εἰσὶν αἱ μακρὰ καὶ γραφικὰ σειραὶ τῶν εἰς τὴν πλευ-

Τάφοι Κυρήνης.

ουδαῖοι, ἔσφαξαν 220,000 Κυρηναίους καὶ Ῥωμαίους, μόλις μέχρι τέλους κατατροπωθέντες. Ἐκτοτε δ' ἔμεινεν ἡ χώρα σχεδὸν ἔρημος. Παρὰ τὴν Σύρτιν παρετίνοντο οἱ θῦνες (ἀμμώδης παραλία) τοῦ Ἡρακλέους, ὧν δυτικῶς πηγάζει ὁ ποταμὸς Λάθων, συνδεόμενος μετὰ λίμνης τῆς Τριτωνίδος

ρὰν τοῦ ὄρους ἐσκαμμένων καὶ περιστύλων τάφων, πρωτεύουσα τῆς ὅλης χώρας, ὑπὸ Θήρα ἰδρυθεῖσα τῷ 631, εἰς ἀπόστασιν 80 σταδίων ἀπὸ τῆς ἀκτῆς, ἐπὶ ὠραίου ὁροπεδίου, παρὰ τὴν πηγὴν Κύρην. Εἶχε δὲ λαμπροὺς ναοὺς, πρὸ πάντων τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, πρὸς ὃν ὁ Βάττος ἔφερον ὄδον λιθόστρωτον. Εἶχε

δὲ καὶ ἀκρόπολιν ὀχυρὰν (Ἡρδ. Δ, 158. 164. — Στράβ. ΙΖ, 847). Ἐπηρεῖοντο δὲ καὶ οἱ ἱατροὶ τῆς Κυρήνης (Ἡρδ. Γ, 131), καὶ ἐκεῖ ἐγεννήθησαν οἱ φιλόσοφοι Ἀρίστιππος, Ἀννίκρις καὶ Καρνεάδης, ὁ ποιητὴς Καλλίμαχος καὶ ὁ Ἐρατοσθένης. — Μνείας δὲ ἀξία ἐστὶ καὶ ἡ πόλις Βάρκα, Ν. τῆς Πτολεμαῖος, εἰς 100 σταδίων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς θαλάσσης κειμένη. Ἀνατολικῶς δὲ πρὸς τῇ παρὰλίᾳ ἦν ἡ νῆσος Πλατεῖα (ν. Βόμβρα), ἐνθα ἀποκατέστησαν οἱ Ὁθηραῖοι πρὶν ἢ κτίσωσι τὴν Κυρήνην.

Κυρήνη, θυγάτηρ Ὑφείας, ἐγγονος τοῦ Πηνειοῦ, κατ' ἄλλους τούτου θυγάτηρ, ἥς ἐρασθεὶς ὁ Ἀπόλλων μετέφερεν αὐτὴν ἀπὸ Θεσσαλίας εἰς Λιεύνην, καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἀρισταῖον. Ταύτης ἐπώνυμος ἐλέγετο ἡ πόλις Κυρήνη (Πινδ. Πυθ. Β, 5. — Ἀπλ. Ρόδ. Β, 500).

Κύριος, ἐν τῷ ἀττικῷ δικαίῳ ὁ ἐξ οὗ τις ἐξηρτᾶτο εἰς τὰς κληρονομικὰς αὐτοῦ σχέσεις, ὅσον ὁ πατήρ, καὶ ἐπὶ ὄρφανῶν ὁ ἐπίτροπος, ἦτοι ὁ προσεχέστατος πατρικὸς συγγενής, ἢ, τούτου μὴ ὑπάρχοντος, ὁ ὡς ἐπίτροπος ἐγκαθιστάμενος· διὰ δὲ τὴν ἐγγαμον γυναῖκα ὁ σύζυγος, καὶ μετὰ τούτου τὸν θάνατον, ἂν ἔμεινεν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, ὁ κληρονόμος ἢ ὁ ἐπίτροπος αὐτοῦ, ἀνῆλίκου ἂν δ' ἐπέστρεφεν εἰς τὴν πατρικὴν, ἣν εἰς οἷαν σχέσιν καὶ πρὸ τοῦ γάμου. Εἶχε δὲ τὸ δικαίωμα γραφῆς καὶ ἀκώσεως ἂν ἡδικοῖτο ὑπὸ τοῦ κυρίου.

Κύρνος, 1) μεγάλη νῆσος, δυτικῶς τῆς βορείας Ἰταλίας κειμένη ἐν τῇ Τυρρηνικῇ θάλασσῃ, ἢ Κορσικῇ. Ἀνέλκθεν ἰσκέτο ὑπὸ Τυρρηνῶν καὶ Καρχηδονίων. Ἑλληνες Φωκαεῖς ἐξ Ἀσίας, τὸν Περσικὸν ζυγὸν φεύγοντες, μετόκησαν εἰς αὐτὴν, καὶ ἔκτισαν τὴν παραθαλάσσιον πόλιν Ἀλαλίαν ἢ Ἀλερίαν, μείναςαν πρωτεύουσαν καὶ ἄφ' οὗ κατὰ τὸν πρῶτον Καρχηδονικὸν πόλεμον οἱ Ῥωμαῖοι ἐκυρίευσαν τὴν νῆσον, καὶ ἔπεμψαν εἰς αὐτὴν ἀποικίας. Εἰς τὰ ὄρη δ' ἔζων καὶ ἰθαγενεῖς ἡμιάγριοι, οἵτινες ἀλίσκόμενοι, ἐπωλοῦντο ὡς

δοῦλοι (Ἡρδ. Α, 165. — 2) Χωρίον τῆς νήσου Εὐβοίας, παρὰ τὴν Κάρυστον (Ἡρδ. Θ, 105).

Κύρνος, 1) υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, καὶ θὺν ὠνομάσθη ἡ νῆσος (Ἡρδ. Α, 167). — 2) Φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεόγγιδος (Θεογ. ΙΘ).

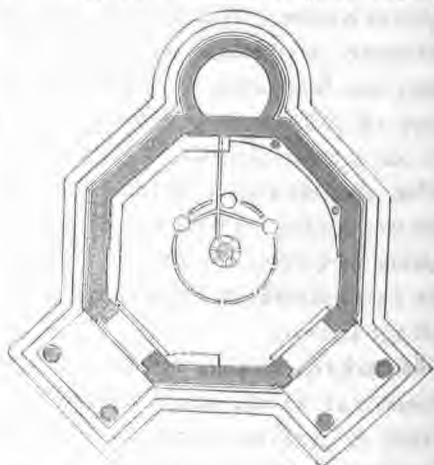
Κύρος, (τὸ ὄνομα Περσιστὶ ἐσημάνει τὸν Ἡλίου. Πλούτ. Ἀλέξ. Α). 1) Ἡγεμονίσκος Πέρσης, ἐπαναστὰς κατ' Ἀστυάγους, τοῦ βασιλέως τῶν Μήδων, ἐν ᾧ Ἡρόδοτος (Α, 95. 107. 130) καὶ πάμπαν τοῦ Κύρου λέγει, καὶ ὅστις εἰς τὴν τῶν Μήδων κυριαρχίαν τὴν τῶν Περσῶν ἀντικατέστησε (559 π.Χ.) μὲθ' ὃ ἐκυρίευσεν τὴν Λυδίαν ἐπὶ τοῦ Κροίσου καὶ τὰς πόλεις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, προσέτι δὲ καὶ τὴν Βαβυλῶνα, καὶ ἐφρονέθη ἐν ἐκστρατείᾳ κατὰ τῶν Σκυθῶν κατὰ τὸ 30ον ἔτος τῆς βασιλείας του. — 2) Κύρος ὁ νεώτερος, υἱὸς τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ νέου, τοπάρχης τῆς Λυδίας, Φρυγίας, Καππαδοκίας, καὶ ὡς στρατάρχης ἐν τῇ κάτω χώρᾳ τὸν Τισσαφέρνην ἀντικατέστησε (Ξεν. Ἑλλ. Α, 4, 1. Ἀν. Α, 1, 2. 9, 7). Ἡ ἱκανότης αὐτοῦ ἀνεπὶ τὴν τοῦ ἀρχαίου Κύρου (Ξεν. Ἀν. Γ, 9, 1), καὶ εἰς αὐτὸν, ὡς γεννηθέντα μετὰ τὸν ἐνθρονισμὸν τοῦ Δαρείου (πορφυρογέννητον), ἠθέλησεν ἡ μήτηρ του Παρύσατις νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν τοῦ θρόνου διαδοχὴν, ἄλλ' ἀπέτυχεν, καὶ ὁ πρεσβύτερος αὐτοῦ ἀδελφὸς Ἀρταξέρξης, ἅμα βασιλεύσας τὸν ἐφυλόκισεν συμβουλῇ τοῦ Τισσαφέρνηος, καὶ τὸν κατεδίκασεν εἰς θάνατον· ἀπέστη δ' ἔπειτα τῆς αὐστηρᾶς ἀποφάσεως μεσιτεία τῆς Παρυσάτιδος (Ξεν. Ἀν. Α, 1—3. — Πλούτ. Ἀρτοξ. Γ). Ἐπανελθὼν δ' εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ ὁ Κύρος, ὡπλίσθη ὡς κατὰ τοῦ Τισσαφέρνηος, συνδέθη μετὰ τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ ἐμίσθωσεν Ἑλλήνας, ἰδίως ἐκ Πελοποννήσου (Ξεν. Ἀν. Α, 1, 6)· κατὰ τὸ ἔαρ δὲ τοῦ ἔτους 401 μετέβη ἐκ Σάρδεων εἰς Ταραντὸν, ἐπὶ προφάσει τοῦ νὰ πολεμήσῃ τοὺς Πισιδεῖς· ἐκεῖθεν δὲ ὑπὲρ τὰ στενὰ τῆς Κιλικίας καὶ τὸν Εὐφράτην προέει εἰς Κόονα εἰς τῆς Μεσοποταμίας, 500 στάδια ἀπὸ τῆς Βαβυλῶνος.

καὶ εὗρεν ἐκεῖ τὸν Ἀρταξέρξην, ὅστις τὸν περιέμενε μετὰ 400,000 ἀνδρῶν (Ξεν. Ἀν. Α, 7, 19), ὁδηγῶν ὁ ὄδιος μόνον 100,000 Ἀσιανούς καὶ 13,000 Ἑλλήνας (Ξεν. Ἀν. Α, 2, 9. 7, 10. — Πλούτ. Ἀρ. Ι). Καὶ ἐνίκησαν μὲν οἱ Ἑλληνες κατὰ τὸ δεξιόν, καὶ ὁ Κύρος κατὰ τὸ κέντρον· ἀλλ' ὅτε ὤρμησε κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου καὶ τὸν ἐπλήγωσεν, ἐφρονέθη ὑφ' ἐνὸς ὁπαδοῦ αὐτοῦ, καὶ τοῦ πτώματος αὐτοῦ ἀπεκόπη ἡ κεφαλὴ καὶ ἡ δεξιὰ χεὶρ (Ξεν. Ἀν. Α, 10, 1. — Πλούτ. Ἀρταξ. Ι, ΙΑ). Τότε δ' ἀνεχώρησαν οἱ Ἑλληνες, οἵτινες τὸ κύριον στρατεύμα, οἱ κύριοι ἐλέγοντο, εἰς τὴν πλήρη περιπετειῶν ἐπάνοδον ἦν ὁ Ξενοφῶν περιέγραψε.

Κύρος, 1) ποταμὸς τῆς Ἰθρηρίας (ν. Κούρ) ἐκ τοῦ ὄρους Κόρακος πηγάζων, Ν. τοῦ Καυκάσου, καὶ ῥέων πρὸς Α. εἰς τὴν Κασιάν. Αἱ ἐκβολαὶ αὐτοῦ ἀποτελοῦσι τῆς Ἀλθανίας τὸ ὄριον. Ἐχει δ' ὁμόρους ἀριστερεῶς τὸν Καμβύσην (ν. Γύρι) μετὰ τοῦ Ἀλαζονίου (ν. Ἀλασάν), δεξιῶς τὸν οὐχὶ ἐλάσσονα αὐτοῦ Ἀράξην (ν. Ἀράς) (Στράβ. ΙΑ, §500). — 2) Ποταμὸς τῆς Περσίδος, καὶ Κόριος λεγόμενος. — 3) Ποταμὸς τῆς Μηδίας.

Κυρρήστης, Ἀνδρόνικος, ἐκ τῆς Κυρρηστικῆς τῆς παλαιᾶς Συρίας, γνωστὸς γενόμενος διὰ τοῦ ἀξιολόγου καὶ πολυτελοῦς πύργου ὃν ἀνήγειρε παρὰ τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν, ὡς ἀνεμοδείκτην, ὁκτάγωνον, ἔχοντα ἐπὶ τῆς ζωοφόρου ἐκάστης τῶν πλευρῶν ἀνὰ ἓνα τῶν ὁκτὼ ἐπισήμων ἀνέμων ἐπιγεγλυμμένον, μετὰ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ προσγεγραμμένου, ἐπὶ δὲ τῆς κορυφῆς χαλκοῦν Τρίτωνα κατὰ τοὺς ἀνέμους στρεφόμενον καὶ τὸν πνέοντα διὰ ῥάβδου δεικνύοντα. Συγχρόνως δ' ἦν ὁ πύργος καὶ ὥρολόγιον, ἔχον εἰς τὰς πλευρὰς γραμμὰς κεχαρσμένας, καὶ εἰς τὰς

γωνίας χαλκᾶς προεχούσας ῥάβδους, ὧν ἡ σκιὰ ἐπὶ τῶν γραμμῶν ἐκείνων ἐνέφεινε τὰς ὥρας

κατὰ τὰς διαφόρους ἐποχὰς τοῦ ἔτους· συγχρόνως δ' ἦν ὁ πύργος καὶ κλειψύδρα, ἐγκλειών μικρὰν δεξαμενὴν, εἰς ἣν προέφρει ἐκ τῆς Ἀ-

Α. ΣΑΒΒΑΣ

κροπόλεως δι' ὑδραγωγείου κατὰ μέρος σωζομένου τὸ ὕδωρ τῆς πηγῆς τῆς καὶ αὐτῆς Κλε-

ψύδρας καλούμενης, καὶ ἔστρεφεν ἐν τῇ δεξι-
μενῇ ἐργαλείῳ τι, πιθανῶς ἄλλον Τρίτωνα
χαλκοῦν, δεικνύοντα διὰ τῆς ράβδου τοῦ τὰς
εἰς τὸ χεῖλος κεχαραγμένως ὥρας, ὅπερ ἦν
χρησιμώτατον τὴν νύκτα καὶ κατὰ τὰς συνεν-
φώδεις ἡμέρας.

Κυρρηστική, ἴδ. Συρία.

Κυραῖλος, 1) Ἀθηναῖος ἀντικρυσας
τοῦ Θεμιστοκλέους τὰς προτάσεις περὶ ἀντι-
στάσεως κατὰ τῶν Περσῶν, καὶ ἀντιπροτεί-
νας ὑποταγῇ εἰς τὸν Ξέρξην, δι' ὃ ἐλιθοβο-
λήθη ὑπὸ τῶν πολιτῶν (Δμοθ. π. στεφ. σ.
296.—Ἀρποκρ.).—2) Εἰς τῶν στρατηγῶν
τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου (Στρεβ.).

Κύρτος, ἴδ. Κημός.

Κύρτωνες (αἱ), πολίχνη τῆς Βοιω-
τίας, ἐπὶ τῆς Κωπαίδος λίμνης.

Κουατῖς, φούσκα τοῦ σώματος, ἐκ τούτου
καὶ μικρὸς σάκος χρησι-
μεῦον ἢ ὡς βαλάντιον ἢ καὶ
ὡς περικάλυμμα τῆς κεφα-
λῆς τῶν γυναικῶν, εἰς προ-
φύλαξιν τῆς κόρης.

Κουαῖα, πόλις τῆς Κολχίδος, ἐπὶ τοῦ
Φάσιδος ποταμοῦ. Ἐλέγετο πατρίς τῆς Μη-
δείας (Σουῖδ.—Στέφ. Βυζ.). Πιθανῶς ἡ νῦν
Κουαῖα.

Κύταιον, πόλις παραθαλασσία τῆς
Κρήτης, μεσημβρινῶς τοῦ Αἴου ἀκρωτηρίου
(Στ. Βυζ.).

Κυτένιον, ἴδ. Δωρίς.

Κυτίσσωρος, ἴδ. Ἀθάμας.

Κύτωρος (ἡ), πόλις παραθαλασσία
τῆς Παφλαγονίας, μετὰ λιμένος, ἐπώνυμος
τοῦ Κύτωρος, υἱοῦ τοῦ Φριξοῦ καὶ τῆς Χαλ-
κίπης (Ὁμ. Ἰλ. Ε, 833.—Ἀπολλν. Ρόδ.
Β, 342.—Στρεβ.—Στέφ. Βυζ.). Νῦν Κύτρο.

Κύφαντα, πόλις τῆς Λακωνίας παρα-
θαλασσία καὶ λιμένα ἔχουσα, πλησίον τῶν
Πρασιῶν, ἡρειπωμένη ἐπὶ Πausaniῶνι (Πολύδ.
Δ, 36).

Κύφαρα καὶ **Κυπαῖρα**, πόλις ἐν
Θεσσαλιῶτιδι τῆς Θεσσαλίας.

Κύφος, πόλις καὶ ὄρος τῆς Περραι-
βίας ἐν Θεσσαλίᾳ (Ὁμ. Ἰλ. Β, 748, —
Στρεβ.).

Κυχρεῖα, ἐπωνυμία τῆς νήσου Σαλα-
μῖνος, κατὰ τὸν ἀρχαῖον αὐτῆς βασιλεῖα Κυ-
χρεῖα (Στρεβ.—Στφ. Βυζ.).

Κυχρεὺς, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ
τῆς Σαλαμῖνος, θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ. Ἐ-
ξελέγη δὲ βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος, διότι ἐ-
φόνευσε φοβερὸν δράκοντα ὅστις τὴν ἐξερέμμου.
Ἄτεκνος δ' ἀποθανὼν, ἀφῆκε τὸν θρόνον εἰς
Τελαμῶνα, τὸν υἱὸν τοῦ Αἰακοῦ (Ἀπολλδ.
Γ, 12, 7.—Στφ. Βυζ.).

Κύψαλα (τὰ), 1) πόλις ὄχυρά τῆς Ἀρ-
καδίας, πρὸς τὰ σύνορα τῆς Λακωνικῆς.—2)
Πόλις ὄχυρά τῆς Θωάκης ἐπὶ τοῦ Ἐδρου
ποταμοῦ (Στρεβ.—Στέφ. Βυζ.).

Κύψελος, 1) υἱὸς τοῦ Αἰψύτου, βασι-
λεὺς τῆς Ἀρκαδίας. Ἰδ. Μερόπη.—2) Κο-
ρίνθιος, πρὸς μητρὸς συγγενῆς τῶν Βακχιαδῶν,
ἦν υἱὸς τοῦ Ἡετίωνος. Ἐπειδὴ, κατὰ χρη-
σμὸν, ἐμελλε ν' ἀποβῇ ἐπιβλαβὴς εἰς τοὺς
συγγενεῖς του, καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἐπεβουλεύ-
οντο οἱ Βακχιάδαι, τὸν ἐνέκλεισαν ἡ μήτηρ του
ἐντὸς κίστης (κυψέλης), ὅθεν ἔλαβε καὶ
τὸ ὄνομα. Ἐνηλικιωθεὶς ὁμως, ἐξέβαλε τοὺς
Βακχιάδας, κατέλαβε τὴν ἀρχὴν, καὶ ἐκυ-
βέρνησε πρῶτος καὶ συνετῶς, κατεκόσμησε
τὴν Κόρινθον διὰ λαμπρῶν οἰκοδομῶν, καὶ
μετὰ 39 ἔτη, τῷ 658 π. Χ. ἀφῆκε τὸν θρό-
νον εἰς τὸν υἱὸν του Περίανδρον (Ἡρόδ. Ε,
92). Ἡ δὲ κυψέλη δι' ἧς εἶχεν ὡς βρέφος
σωθῇ, ἐκ κέδρου κατεσκευασμένη, καὶ πλου-
σιώτατα περικεκοσμημένη, ἀφιερῶθαι εἰς τὴν
Ἥραν ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ διετηρεῖτο ἔτι ἐν
τῷ ναφί τῆς μέχρι τῆς 6' μ. Χ. ἐκατονταετη-
ρίδας (Πaus. Ε, 17—19).

Κώδηξ, ἐπὶ Ῥωμαίων βιβλίον συγκεί-
μενον ἐκ κηροχρίστων πινακιδίων, εἴτα δὲ
πᾶν βιβλίον, καὶ ἐκ χάρτου ἢ περγαμηνῶν
συνιστάμενον, καὶ τέλος σημαῖνον μάλιστα
τὰ περιέχοντα συλλογὰς νόμων πολιτικῶν
διατάξεων, κτλ. Κωδικὸς ἢ κώδικος ἦν τὸ ὑπο-

κοριστικόν, δηλοῦν προσαρτήματα ἢ προσθή-
κας εἰς διαθήκας, συμβόλαια, κλπ.

Κώθων, 1) ὡς καὶ σήμερον, τὸ αὐτὸ
σχῆμα ἔχων, καὶ τὰς αὐτὰς χρεῖας ὑπηρετῶν,
εἰς τὰς οἰκίας, εἰς τοὺς τραχήλους τῶν ζώων.

Χαλκοῦν ἀγαλμάτιον

Καὶ βασιλεῖς καὶ μεγιστᾶνες εἰς ἐπισήμους ἐ-
ξόδους εἶχον κωδονοφόρους προπορευομένους.

Ἀρχαῖα πρωτότυπα

Ἐχρησίμευον δ' οἱ κώθωνες καὶ εἰς τὸν στρα-
τὸν, καὶ μάλιστα εἰς τὰς πολιρχίας, ἔνθα ὁ
περίπολος ἐκάστου μεταπυρ-
γίου ἔκρουε τὴν νύκτα τὸν κώ-
θωνα μέχρις οὗ, φθὰς εἰς τὸν
πύργον, τὸν ἐδίδεν εἰς τὸν φρου-
ρὸν αὐτοῦ, καὶ οὗτος εἰς τὸν
ἐπόμενον περίπολον, καὶ καθε-
ξῆς. — 2) Τὸ εὐρὺ τῆς σάλ-
πιγγος στόμιον.

Ἀνάγλ. ἀφ. Κωνστ.

Κώθης, υἱὸς Ἐρξάνδρου,
τύραννος τῶν Μιτυληναίων ἐπὶ Δαρείου τοῦ
Υἱστάπου (Ἡρδ. Δ, 97).

Κώθων, ἀγγεῖον πήλινον, μόνωτον
(μίαν ἔχον λαβὴν) ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ναύ-
ταις καὶ στρατιώταις, οἵτινες ἔφερον αὐτὸ εἰς
τὰ νῶτά των, δι' ὕδωρ καὶ οἶνον, ἄλλως καὶ
κύαθος καὶ ἐρυσκὸς πλυντάριος κα-
λούμενον (Ἀθῆν. Β, 12. — Πλούτ. Λυκ. Θ.
— Ξεν. Κρ. π. Α, 2, 8. — Ἀρσφ. Ἰπ. 601,
— Σχολ. Ἀρσφ. Εἰρ. 1004. — Πολυδ. ΣΤ,
96).

Κώθων, 1) Ἐρμηνήσιον τοῦ Ἀκωνί-
κου κόλπου, παρὰ τοῖς Κυθήροις (Στφ. Βυζ.
— Plin.). — 2) Νησίδιον πρὸ τῆς Καρχηδό-
νος, ἀποτελοῦν αὐτῆς τὸν λιμένα.

Κώκαλος, βασιλεὺς τῆς Καμίκου ἐν
Σικελίᾳ, ὅστις ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὸν Δαί-
δαλον, φεύγοντα τὸν Μίνωα, καὶ ἐφόνευσε τοῦ-
τον, ἐπελθόντα μετὰ στόλου (Παυσ. Η, γ.
— Διόδ. Δ, 81). Ἐξ εὐγνωμοσύνης δὲ τῷ
ἐκτίσεν ὁ Δαίδαλος ἀκρόπολιν ὀχυρωτάτην.

Κώκυτος, 1) ὑποχθόνιος ποταμὸς, τέ-
κνον τῆς Στυγὸς, καθ' Ὁμήρον (Ὀδ. Κ,
514) ῥέων ἐκ τοῦ Πυριφλεγέθοντος καὶ μετ'
αὐτοῦ εἰς τὸν Ἀχέροντα, καθ' Ἡσίοδον δὲ
(Θεογ. 740. 807), ἀπέναντι τοῦ Πυριφλεγέ-
θοντος, εἰς τὸν Τάρταρον. Εἶτα ὁ αὐτὸς τῷ
Ἀχέροντι (Εὐρπ. Ἀλκιστ. 445. Ἡρ. Μαιν.
770. 838. Φιν. 1322. Θεόκ. 15Τ, 41). —
2) Ποταμὸς τῆς Θεσπρωτίας, ἐν Ἠπείρῳ,
βορείως τοῦ Ἀχέροντος, εἰς ὃν εἰσβάλλει
(Παυσ. Α, 17). Νῦν Γλυκὺ.

Κωκυτὸς, ἱατρός, μαθητὴς τοῦ Κεν-
τάυρου Χείρωνος, ἐπισκεφθεὶς τὸν τρωθέντα
Ἄδωνιν (Πτολ. — Ἡφαιν. Α).

Κωλιᾶς, ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς
πρὸς ἀνατολὰς, ἀπέναντι τοῦ Πειραιῶς.
Εἰς αὐτὸ παρεσβόρησαν τὰ ναυάγια τοῦ Περ-
σικοῦ στόλου μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι μάχην.
Εἶχε γὰρ τῆς Ἀφροδίτης (Ἀρσφ. Νεφ.
52 — Σχλ. Λυσ. 2. — Ἡρδ. Η, 96. —
Παυσ. Α, 1).

Κωλακρέται, ἀρχὴ οἰκονομικὴ ἐν
Ἀθῆναις, ἀντικαταστήσασα ἀπὸ Κλεισθένους
τοὺς ἀποδέκτας. Δεχόμενοι τὰς ἰδιωτικὰς
καὶ δικαστικὰς καταβολὰς, τὰ πρυτανεῖα,
ἐξ αὐτῶν κατέθετον τὸν μισθὸν τῶν δικα-
στῶν καὶ ἐδαπάνων ὑπὲρ τῆς ἐν τῷ πρυτα-
νεῖῳ ἐστίασεως. Φαίνεται δ' ὅτι ἀρχικῶς
ὠνομάζοντο κωλαγρέται, καὶ ἦσαν οἱ ἐπὶ
τῶν θυσιῶν τὰ κῶλα τῶν ἱερείων ἀγείροντες
καὶ δι' αὐτῶν ἐν τῇ ἀφελείᾳ τῶν ἀρχαιοτά-
των χρόνων εἰς τινὰς τῶν δημοσίων ἀναγκῶν
ἐπαρκοῦντες.

Κώμωδρεια (ή), πόλις τῆς Κροσσίας ἐν Μακεδονίᾳ, πρὶν τῇ Θράκῃ ἀνήκουσα (Ἡρδ. Ζ, 123).

Κώμωσσηνῆ, ἐπαρχία τῆς Παρθικῆς πρὸς τῇ Ὑρκανίᾳ.

Κώμιον (τὸ), πόλις τῆς βορείας Ἰταλίας, πέραν τοῦ Πάδου, ἐπὶ λίμνης, Ῥωμαϊκῇ ἀποικία ἐπὶ Καίσαρος. Διατηρεῖ δὲ τὸ ἀρχαῖον ἔνομα.

Κώμος, θορυβώδης βακχικὴ διασκεδάσις μετὰ συμποσίου καὶ χορῶν καὶ ᾠδῶν. Ἐν μεταγενεστέροις δὲ χρόνοις καὶ ὁ θεὸς τῶν τοιούτων διασκεδάσεων, παριστώμενος ὡς πτερωτὸς νεανίας ἐν μέσῳ ἐρώτων, παροινούντων δαιτυμόνων καὶ μετὰ τοῦ Σιληνοῦ.

Κωμωδία. Εἰς τὰς μεγάλας τοῦ Διονύσου τελετὰς συνήρχετο ὁ λαὸς ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἐκ τῶν ἀγρῶν, καὶ ἐφαλλεν εἰς τιμὴν τοῦ θεοῦ ᾠσματα ὅτε μὲν σεμνὰ βεβαίως καὶ θρησκευτικῶν ἔχοντα τὸν χαρακτήρα, ὅτε δὲ φαιδρὰ, κωμαστικά, φαλλικά καὶ ἀνάλογα τῆς πανηγυριζομένης θεότητος. Βαθμυδῶν δ' ἐκانونίσθησαν ταῦτα οὕτως, ὥστε ἦσαν ὁρισμένα τὰ ψάλλοντα πρόσωπα, καὶ δὴ κατὰ διαγωνισμόν, τοῦ ἄθλου ὄντος ἀσχοῦ τραγείου πλήρους οἴνου, ἐξ οὗ ἡ λέξις τραγωδία, καὶ παρὰ τῷ λαῷ ἴσως τὰ μέχρις ἡμῶν μέιναντα τραγωδία (τραγουδία). Τὸ δὲ λοιπὸν πλῆθος ἤκουε μόνον. Ἀλλ' ἐν τῇ φαιδρᾷ καὶ πῶς παροινούσῃ ὁμηγύρει πολλοὶ πολλάκις εὐθύμως διέκοπτον παρεμβαίνοντες, καὶ μάλιστα οἱ ἐκ τῆς χώρας ἀγροῖκοι, σκώμματα τοῖς χοροῖς καὶ ἀλλήλοις ἐκτοξεύοντες ἀπὸ τῶν ἀμαξῶν ἐφ' ὧν περιίσταντο, τὰ ἐξ ἁμάρτης, ὡς παροιμιακῶς ἐπεκλήθησαν. Ταύτας δὲ τὰς τοιαύτας διακοπὰς ἐπωφεληθέντες κατὰ τὴν 6ην π. Χ. ἑκατονταετηρίδα εὐφρεῖς ποιεῖται, παρενέβαλον ἐν πρόσωπον ἐμμέτρως ὁμιλοῦν μετὰ τῶν χορῶν, ὁ μὲν Θέσπις τῶν σοδαρῶν, ὁ δὲ Σουσαριῶν (580 π. Χ.) ἐκ Τριπουδίσκου τῶν Μεγάρων, τῶν εὐθύμων, καὶ οὕτω παρήχθη διὰ τοῦ μὲν ἡ τραγωδία, διὰ τοῦ δὲ ἡ κωμω-

δία (ὡδὴ τῶν κώμων), ἥτις καὶ τραγωδία ἐρρέθη, εἰς ἀντίθεσιν τῇ τραγωδίᾳ. Νομίζεται ὅμως ὅτι καὶ πρὸ αὐτοῦ εἶχεν ἀρχίσει καλλιεργούμενη αὕτη παρὰ Μεγαρεῶσιν, οὔτινες γνωστοὶ ἦσαν ὡς φιλοσκώμμοι. Καὶ ἐν Σικελίᾳ δ' ἐξεργάσθησαν αὐτὴν ὁ Ἐπίχαρμος μετὰ ταῦτα, μυθολογικὰ ἀντικείμενα κυρίως πραγματευθεῖς, καὶ ὁ Φόρμις καὶ ὁ Δεινόλοχος. Ἐν Ἀθήναις δ' ὡς πρῶτος τῆς ρυθμίσεως τῆς κωμωδίας πειραθεὶς λέγεσθαι ὁ Χίωνιδης. Μετ' αὐτὸν δὲ, ἀπὸ τῶν Περσικῶν μέχρι τῆς ὑπὸ τοῦς Τριάκοντα ὑποδουλώσεως, μνημονεύονται περὶ τοὺς τεσσαράκοντα κωμικοὺς ποιητὰς, ὧν ἐπισημότατοι ἦσαν ὁ Κρατῖνος, ὁ Κράτης, ὁ Εὐπολῖς, ὁ Φερεκράτης, ὁ Φρύνιχος, καὶ πρὸ πάντων ὁ Ἀριστοφάνης, οὗ καὶ μόνου σώζονται 11

πλήρεις κωμωδίαί, δηκτικώτατα χλευάζουσαι πᾶν ἥθικόν ἐλάττωμα, πᾶν πολιτικὸν παράπτωμα, καὶ οὐδὲ τῶν μεγίστων καὶ ἐπισημοτάτων ἀνδρῶν φειδόμεναι, οὐδὲ καὶ αὐτῶν τῶν θεῶν δι' εἴ τι εἶχον ἐν τῷ μύθῳ ἐπιμυφον. Στρατηγῶν ἀνικανότης, δημαγωγῶν ἄγυρτεία, σοφιστῶν κόμπος καὶ δοκησιοφία, ἐν γένει πᾶν τὸ ἐπιλήψιμον ἢ ὅ, τι ὁ ποιητὴς ἐν τῇ ἀνεξαρτησίᾳ ἢ ἐν τῇ προλήψει του ὡς τοιοῦτον ἐξετίμα, κατεμαστίετο διὰ τοῦ γελοίου, καὶ οὐχ ἥττον ποιεῖται καὶ ῥήτορες ἐξετίθεντο εἰς τὴν κοινὴν χλεύην, καὶ προσωπίδες ἐπίτηδες κατεσκευασμέναι, παρίσταν ἐν φυσικῇ ὁμοίότητι ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὰ διακωμωδούμενα πρόσωπα. Ἡ ποίησις τοῦ Ἀριστοφάνους ἐστὶ πλήρης ὕψους καὶ χάριτος· οὐσπανίως ὅμως κατατιβάσκειται καὶ εἰς χυδαίαν καὶ ἀκόλαστον βωμολοχίαν, ἐνίοτε τῷ ὅλῳ χαριζομένη εἰς ὃν ἀποτείνεται, καὶ εἰς τὴν εἰς τὸ θέατρον σπανίαν παρουσίαν τῶν γυ-

Ἀριστοφάνης

ναικῶν ἀποβλέπουσα. Ὁ χορὸς τῶν κωμωδῶν συνίστατο ἐκ δύο ἡμιχόρων 24 ἐν ὅλοις προσώπων, ἐνίοτε ὀρχουμένων καὶ τὸν οὐχὶ λῖαν σεμνὸν λόρδακκ. Δις δ' ἢ τρίς τὴν κυρίως παρᾶστασιν ὁ χορὸς διακόπτων, ὡς εἰς τῶν σημερινῶν δραμάτων τὰς πράξεις, παρενέβαιναν εἰς τὸ ἀκροατήριον ἐν ὀνόματι τοῦ ποιητοῦ διὰ τοῦ χορηγοῦ ὁμιλῶν, καὶ ἐν ὑψηλῇ γλώσσῃ τὰ τοῦ δράματι σχετιζόμενα καλὰ καὶ συμφέροντα τῇ πόλει διδάσκων. Τὰ μέρη ταῦτα, οὐχὶ ᾄδόμενα ὡς τὰ λοιπὰ χορικά, ἀλλ' ἀπαγγελλόμενα, ἐλέγοντο παραβάσεις. Ἐδιδάσκοντο δὲ (δηλαδὴ παριστάντο) αἱ κωμωδίαί ἐν Ἀθήναις συνήθως κατὰ τὰς Λήναια, καὶ διηγωνίζοντο ἀνὰ τρεῖς ποιηταί, εἴτα δὲ ἀνὰ 5. Περὶ τῆς ἐνδύσεως δὲ τῶν κωμωδῶν (δ. Θέατρον. Ἡ τοιαύτη κωμωδία ἐκλήθη ἡ ἀρχαία ἀφ' οὗ, κατὰ τὸ τέλος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, διὰ τοῦ Λαμάρχου τῇ ἐπεδλήθησαν περιορισμοί τινες, ὡς τὸ μὴ ὀνομαστὶ κωμωδεῖν τοὺς πράττοντας τὰ τῆς πολιτείας. Ἐκτοτε τὰ βέλη τῶν κωμωδοποιῶν ἐστράφησαν κατὰ ποιητῶν (ιδίως τραγικῶν), φιλοσόφων, ἐταιρῶν, ἀσώτων, ιδιωτῶν πάσης τάξεως ἐπιμόμφου διαγωγῆς καὶ τῇ κοινωνίᾳ ἐπιδεδωκῶν ὑποτιθεμένων καὶ, πιθανῶς διὰ λόγους οἰκονομίας, ἀφῆρθη ἀπὸ τῆς κωμωδίας καὶ ὁ πολυδάπανος χορὸς, καὶ ὡς μετὰ κωμωδία χαρακτηρίζεται ἡ οὕτω συντεταγμένη. Κατ' αὐτὴν ἔγραψεν ἔτι καὶ αὐτὸς ὁ Ἀριστοφάνης τὸν Πλοῦτον τοῦ αἰ' δ' ἄλλοι ἐπισημότεροι τῶν αὐτῇ καταλογιζομένων ποιητῶν ἦσαν ὁ Εὐβουλος, ὁ Ἀναξάνδριδος, ὁ Ἀντιφάνης, ὁ Ἀλεξίς. Ἐξ αὐτῆς δὲ καὶ μετ' αὐτὴν παρήχθη ἡ νέα κληθεῖσα κωμωδία, καὶ ἦν ὁ ἐπὶ τῆς πολιτικῆς παρακμῆς ἥττον ἐνδιαφέρων θεμέσιος βίος ἐντελῶς παρηγγωνίσθη, καὶ τὸ κυρίως ἐπιδιωκόμενον ἦν τούτῳθεν ἐντεχνος πλοκή μετὰ θέσεως καὶ λύσεως μύθου ἐπιδεξιῶς ἐπινουμένου. Ἐξ Ἑλλάδος δὲ μετέβη μετὰ ταῦτα ἡ ταχτική κωμωδία καὶ εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἐξηκολού-

θησεν ἀποτελοῦσα ἐκεῖ τότε τῆς δραματογραφίας τὴν βῆσιν. Ὡς μᾶλλον διακεκριμένος ποιητὴς τῆς νέας κωμωδίας φημίζεται ὁ Μένανδρος, καὶ κατόπιν αὐτοῦ ὁ Φιλιππίδης, ὁ Προσεδίδης, ὁ Φιλήμων, ὁ Δίφιλος, ὁ Ἀπολλοδώρος.

Κῶνος, διὰ τὸ κατ' ἀρχὰς κωνοειδὲς σχῆμα ὑπὲρ τὸ κράνος ἐπικαθήμενον μετὰ λ-

λινον μέρος, ἐφ' οὗ προσηλοῦτο ὁ τριχωτὸς λόφος.

Κωνσταντῖνος, 1) ὁ μέγας, υἱὸς τοῦ καίσαρος Κωνσταντίνου, γεννηθεὶς ἐν Μαισσίᾳ ἢ ἐν Νικομηδείᾳ τῷ 274 μ. Χ. διόκησε τὸν στρατὸν ὑπὸ τὸν Διοκλητιανὸν καὶ μετ' αὐτὸν, καὶ ἐπολέμησε νικηφόρως ἐν Βρετανίᾳ καὶ Γερμανίᾳ. Τῇ 25 Ἰουλίου 306 ὁ στρατὸς τὸν ἀνηγόρευσε αὐτοκράτορα. Πολεμῶν δ' ἐν Ταυρεντίῳ τῆς ἀνω Ἰταλίας τὸν ἐν Ῥώμῃ τὴν αὐτοκρατορικὴν ἀξίαν ἀντιποιουμέντα Μαξιάντιον, κατενίκησεν αὐτὸν, ἔχων στρατὸν τὸ πλεῖστον συγκαίμενον ἐκ Χριστιανῶν, εἰς οὓς ἐδήλωσεν ὅτι εἶδεν ἐν οὐρανῷ χρυσοῦν σταυρὸν, καὶ περὶ αὐτὸν τὰς λέξεις «ἐν τούτῳ νίκη», καὶ τὸ σημεῖον τοῦτο ἐπεκόσμησεν ἑκτοτε τὸ αὐτοκρατορικὸν λάβαρον, τὴν στρατιωτικὴν σημαίαν. Τῷ 313 ἐνύμφευσεν τὴν ἀδελφὴν του μετὰ τοῦ ποτὲ ἀντιπάλου τοῦ Αἰκινίου, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐπολέμησε καὶ ἐνίκησεν αὐτὸν κατὰ κράτος ἐν Ἀδριανουπόλει καὶ ἐν Χρυσοπόλει τοῦ Βυζαντίου, καὶ τὸν ἐθανάτωσε παρασπόνδως, ὡς ἐκατηγορήθη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν του καὶ ἰδίως ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ, διότι ὁ Κωνσταντῖνος ἐκηρύχθη ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ πρεβεῖσθαι αὐτοπροσώπως εἰς τὴν ἐν Νικαίᾳ σύνοδον. Ὅτι δὲ πρὸ πάντων τῶν προσήβη, ἦν ὅτι ἐθανάτωσε τὸν ἐνάρτεον υἱὸν του

Κρίσπον, συκοφαντηθέντα ὑπὸ τῆς μητρικῆς αὐτοῦ Φαύστης· ἀλλὰ φωραθεῖσαν ἐν τέλει ἐφόνευσεν ἔπειτα καὶ αὐτήν. Ἦν δὲ μεγαλήτορος ἡγεμὼν, μεγάλην μεταβολὴν ἐπενεγκὼν εἰς τοῦ ἐξυγετισμένου κόσμου τὴν τύχην, ὅτε μετέθεσε τὴν πρωτεύουσαν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς Ῥώμης εἰς τὸ Βυζάντιον, κληθὲν κατ' αὐτὸν Κωνσταντινούπολιν. Ἐκάνονισε δὲ τὴν νομοθεσίαν, ἔσωσε τοὺς πολίτας ἀπ' αὐθιγμάτων πίεσεων, ἐπροστάτευσε τὴν τέχνην καὶ τὴν ἐπιστήμην, ἔδρυσεν νομικὰς σχολὰς, ἐν ἄλλοις καὶ ἐν Βηρυττῇ τῆς Φοινίκης, καὶ νέαν ἐπέφερε τάξιν εἰς τὰ στρατιωτικὰ, καθήρξε τοὺς πραιτοριανοὺς, οἵτινες εἶχον ἀπὸ τινος ἐπικίνδυνον δύναμιν ἐν τῷ κράτει, καὶ δίχα τὸν στρατὸν διήρσαεν, ἵνα τὸ ἥμισυ ἐξέρχεται εἰς τὰς ἐπαρχίας, τὸ δ' ἕτερον μένῃ πρὸς φρούρησιν τῆς χώρας. Μετερρῶθιμσε δὲ καὶ τὴν αὐλήν, καὶ ἐκάνονισε καὶ τὴν φορολογίαν, καὶ πᾶσαν τὴν διοίκησιν τῆς χώρας, ἧς διετήρησε τὴν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ εἰσαχθεῖσαν τετραχῇ διαίρεσιν, εἰς α'. τὴν Ἀνατολὴν μετὰ τῆς Αἰγύπτου· β'. τὴν Ἰλλυρίαν μέχρι τοῦ Αἰγαίου· γ'. τὴν Ἰταλίαν μετὰ τῶν χωρῶν μέχρι τοῦ Δουνάβου καὶ τῆς δυτικῆς Ἀφρικῆς, καὶ δ'. τὴν Γαλλίαν, Βρετανίαν καὶ Ἰσπανίαν. Τῷ 312 ἤδη ἐξέδωκε ψήφισμα γενικῆς ἀνεξιθρησκείας, τῷ δὲ 313 ἄλλο ἐπιτρέπον τῷ βουλομένῳ νὰ προσέλθῃ εἰς τὸν Χριστιανισμόν· καὶ τῇ 22 Μαΐου 337 ἀπέθανεν ἐν Κωνσταντινυπόλει, βαπτισθεὶς πρὶν ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Εὐσεβίου, καὶ ταφείς εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. Ἀνεγνωρίσθη δὲ παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς ὡς ἅγιος μετὰ τῆς μητρὸς του Ἑλένης.—2) Ὁ Παλαιολόγος, τελευταῖος αὐτοκράτωρ τῆς Κωνσταντινυπόλεως, τελευταῖον θῆμα τοῦ δουλωθέντος Ἑλληνισμοῦ (1453 μ. Χ), μὴ ἀνήκων πλέον εἰς τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν, ἀλλ' ὁ πρωτομάρτυς καὶ πρῶτος ἥρως τῶν τῆς νέας Ἑλλάδος.

Κωνόπια (ἡ), κώμη τῆς Αἰτωλίας, εἰς πόλιν αὐξηθεῖσα, καὶ Ἀρσινόη μετονομα-

σθεῖσα κατὰ τὴν σύζυγον Πτολεμαίου Β' (Στράβ.—Στφ. Βυζ.).

Κωνωπεῖον καὶ Κωνωπιῶν, τὸ περὶ τὴν κλίγην κάλυμμα κατὰ τῶν κωνῶπων.

Κωπαῖς, ἴδ. Βοιωτ(α).

Κῶπη, 1) ἴδ. Νάυς. — 2) Ἡ λαβὴ

τοῦ ξίφους, πολλάκις τορρευτὴ καὶ καταγλύφος.

Κωρυκία, νύμφη, θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Πλείστου καὶ ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος μήτηρ τοῦ Λυκαρέως (Ἀπολλ. Ῥόδ. Β, 713.—Παυσ. Ι, 6).

Κωρύκιον, 1) ἄντρον κατὰ τοὺς νοτίους πρόποδας τοῦ Παρνασσοῦ, ἐπώνυμον τῆς Κωρυκίας νύμφης, ἱερὸν τῷ Πανὶ καὶ ταῖς νύμφαις, εἰς ὃ κατέφυγον οἱ Δεῖφοι ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ξέρξου (Ἡρόδ. Η, 36.—Στράβ.—Παυσ. Ι, 32).—2) Ἐν Κιλικίᾳ, μέγα ἄντρον εἰς ὃ εἰσρέει καὶ βοῦλίζεται χεῖμαρρος, ἐντὸς ὁμωνύμου βαθείας κοιλάδος, ἧτις παρήγεν ἐξαίρετον κρόκον (Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ, 355.—Ἀπλδ. Α, 6, 3.—Στράβ.).

Κώρυκος, 1) Ἀκρωτήριον μετὰ πόλεως καὶ λιμένος ἐν Κιλικίᾳ, παρὰ τῷ Κωρυκίῳ ἄντρῳ (Στράβ. Στφ. Βυζ.).—2) Πόλις τῆς Παμφυλίας (Στράβ.—Διον. Περιηγ.).—3) Ἀκρωτήριον τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς Κρήτης (Στράβ.).

Κώρυκος, ἀκρωτήριον ὄρεινόν παρὰ ταῖς Ἐρυθραῖς ἐν Ἰωνίᾳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας (Ὀμ. Ὑμν. Ἀπλλ. 30.—Θούκ. Η, 14).

Κῶς (ἡ), νῆσος τοῦ Μυρτώου πελάγους, εἰς τὸν δῶριον δεσμὸν ἀνήκουσα, μετὰ Κνίδου καὶ Ἀλικαρνασσοῦ ἀπὸ ΒΑ πρὸς ΝΔ ἐκτεινομένη, ἀκρωτήρια ἔχουσα τὸν Λακετῆρα καὶ τὸ Σκανδάλιον ἢ Σκόουνδάριον, διασχιζομένη δὲ ὑπὸ τοῦ ὄρους Πρίωνος. Ἡ πρωτεύουσα Κῶς, ἧς καὶ ὁ Ὅμηρος μνημονεύει (Ἰλ. Β, 677), ἔκειτο εἰς τὴν ΒΑ ἄκρην, 40 μόνον στάδια ἀπέχου-

σα τῆς ἀπέναντι στερεᾶς. Περιεῖχε δὲ περίφημον ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, οὗ πᾶσα ἡ νῆσος ἦν ἱερὰ, καὶ μετὰ τῶν ἀναθημάτων αὐτοῦ μνημονεύονται ἡ Ἀναδυομένη Ἀφροδίτη τοῦ Πραξιτέλους καὶ τοῦ Ἀντιγόνου τὸ ἄγαλμα. Εἰς τῶν ἐν αὐτῇ Ἀσκληπιαδῶν ἦν καὶ ὁ Ἴπποκράτης. Κῶοι δ' ἦσαν καὶ ὁ Ἀπελλῆς καὶ ὁ ποιητής Φιλώτας. Ἐλάσσονα δὲ πολιίσματα ἐν τῇ νήσῳ ἦσαν ἡ Στομαλὶμνη καὶ ἡ Ἀλιφέρνα. Περίφημα δ' ἦσαν καὶ τὰ λεπτὰ κώϊα ὑφάσματα ἐκ μεταξὺς τῆς νήσου, καὶ αἱ κέραμοι αὐτῆς καὶ τὰ μῦρα (Στρβ. 10, 657). Σώζονται δὲ περιεργοὶ τάφοι ἐν αὐτῇ, ὡς ὁ τῆς εἰκόνης, ἐν σχεδιάσει καὶ κατατομῇ, ἐν βράχῳ λελαξευ-

μένος, κατάγλυφον ἔχων τὴν εἰσοδον, θαλά-

τὴν ὑπόγειον πάροδον (Α), καὶ ἐκατέρωθεν παραλλήλους τὰς θήκας.

Κωφὴν καὶ Κώφης. Ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἰνδὸν (Ἀρρ. Ἀνθ. Δ, 22. — Διον. Περιηγ. 1140).

Κωφὸς λιμὴν, 1) λιμενίσκος ἐντὸς τοῦ Πειραιῶς (ἴδ.). — 2) Λιμὴν ἐν τῷ Τορῶ ναίῳ κόλπῳ τῆς Μακεδονίας (Στρβ.).

Λάβδα, θυγάτηρ Ἀμφίονος, γυνὴ Ἡετίωνος, μήτηρ Κυψέλου, τοῦ τυράννου τῆς Κορίνθου (Ἡρδ. Ε, 50).

Λάβδακος, ἴδ. Οἰδίπους.

Λάβδαλον, φρούριον ὀχυρὸν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν Ἐπιπολῶν, ἀκροπόλεως τῶν Συρακουσῶν (Θουκ. ΣΤ, 97).

Λαβὴ (καὶ λαβίς), ἔθεν τι λαμβάνεται, κρατεῖται, ὡς τοῦ ξίφους ἡ κώπη, τοῦ ἀγγείου τὰ ὦτα (χεροῦλι).

Λάβης, ἀντὶ Λάχης παρ' Ἀριστοφάνει, ἀποδίδοντι τῷ στρατηγῷ τούτῳ δωροληψίαν ἐν Σικελίᾳ (Σφκ. 832).

Λάβρανδα, χωρίον ὀρεινὸν ἐν Καρίᾳ, ἀφ' οὗ ἡ πόλις Μύλασα ἀπέῤῃχε 68 στάδια, ἔχον δὲ διίστημον ναὸν τοῦ Διὸς (Ἡρδ. Α, 171. Ε, 119. — Στρβ. ΙΔ, 659). Ἐν δεξαμενῇ παρ' αὐτῷ ἐτρέφοντο ἡμεροὶ ἰχθῦς, φέροντες χρυσοῦς δακτυλίους περὶ τὸν λαιμὸν (Αἰλ. Π. Ι. ΙΒ, 30).

Λαβύρινθος, κατὰ τινὰς παραγόμενον ἐκ τοῦ Λαύρα, κατ' ἄλλους, ἴσως ὀρθότερον, ἐκ λέξεως Αἰγυπτιακῆς οἰκοδόμημα

πολυπλόκου σχεδίου, μετὰ μακρῶν συρίγγων, αἵτινες κατὰ παντοίας διευθύνσεις ἐχώρουν. Τοιοῦτος ἦν ὁ ἐν τῇ μέσῃ Αἰγύπτῳ, πλησίον τῆς Ἀρσινόης ἢ Κροκοδείλοπόλεως, λιθάκιςτος ἅπας, ὑπὸ μίαν στέγην 12 περιέχων αὐλὰς, μετὰ 3000 δωματίων, εἰς 2 θόλους, ὧν ὁ εἰς ἦν ὑπόγειος τοῖς ξένοις δὲ μόνον ὁ ἕτερος ἦν προσιτὸς (Ἡρδ. Β, 148. — Στρβ. ΙΖ, 811. — ΡΙ. XXXVI. 15. 19). Ἀνεῦρε δὲ καὶ ἀνέσκαψεν αὐτὸν ὁ Λέβιος, ἀλλὰ δὲν διευκρινίσθη ἂν ἦν κοινοταφεῖον ἢ ἄλλον εἶχε προορισμόν. Περίφημος ἦν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τῇ καὶ ὁ παρὰ τῇ Κνωσῶ τῆς Κρήτης, οὗ ὅμως πρῶτος ὁ Διόδωρος μνημονεύει (Α, 61. 97. Δ. 60, 77), ὡς κατοικίας τοῦ Μινωταύρου, οὗδ' ἀνευρέθη ποτὲ, ὥστε δύναται ἴσως νὰ ὑποτεθῇ ὅτι ἦν μῦθος μάλλον αἰγυπτιακῆς καταγωγῆς, συνδυαζομένης ἴσως καὶ μετὰ τῆς ἐνιαχοῦ τῆς Κρήτης, ὡς παρὰ τῇ Γόρτυνι, ὑπάρξεις λαβυρινθοειδῶν λατομειῶν. Μνημονεύεται δὲ καὶ ἐν Σάμῳ Λαβύρινθος, ἐν τῶν ἐπὶ Πολυκράτους ἔργων, οὗ ὁ Πλίνιος (XXXV, 19, 82) εἶδε λείψανον, ἀλλαχού

δε (19, 3) μετατίθησιν αὐτὸν κατὰ παραδρομὴν εἰς Ἀθῆνον. Λαδύρινθον δ' ὀνομάζει ὁ αὐτὸς (Αὐτ. 13) τὸν ἐν Κλυσιῶι τάφον τοῦ βασιλέως Πορσέου, διότι ὑπὸ τὴν βάσιν τοῦ εἶχε πολὺπλοκον σύστημα ζωματιῶν· ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ δὲν ὑπῆρχε πλέον.

Λάγανον, τὸ φύλλον τοῦ ζυμαρικοῦ.

«λ. ἐλκύειν» (Ἀθῆν.), καὶ εἶδος ζυμαρικοῦ, ὁ λαλαγγίτης.

Λάγηνος, ὀγκώδης ὕδρια, τὸ λαγήνιον.

Λάγος, Μακεδὼν πατήρ Πτολεμαίου Α', βασιλέως τῆς

Αἰγύπτου (Ἀρριαν.).

Λάγοςσα, νησίδιον τῶν Σποράδων, ἀπέναντι τῆς Λυκίας (Στρεβ.). Ν. Κανδιάνα.

Λαγωδύλον, τὸ ραβδίον τῶν ποιμέ-

Λαγωδύλον — Ποιμήνιος

νων, ὃ ἔρριπτον καὶ κατὰ τῶν λαγῶν (ν. λαγωῦσα).

Λάδω, νησίδιον παρὰ τῇ Καρίᾳ, πρὸ τοῦ λιμένος τῆς Μιλήτου (Ἡρδ. ΣΤ, 7.—Ἀρρ. Α, 18, 4. ΙΘ, 3, 9. Στρεβ. ΙΔ, 635), νῦν διὰ προσχώσεως τῇ ξηρᾷ προσηρημένος λόφος. Ἐκεῖ ἐνικήθη τῷ 492 π. Χ. ὁ στόλος τῶν Ἑλλήνων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ὑπὸ τοῦ Περσικοῦ, μεθ' ὃ καὶ κατεστράφη ἡ Μίλητος.

Λάδων, 1) δεξιὸς ὁμόρρους τοῦ Ἀλφειοῦ, πηγάζων ὑπὸ τὰ Ἀροάνια ὄρη ἐν Ἀρκαδίᾳ Ν. τοῦ Φενεοῦ, διὰ καταβορῶν, ὡς φαίνεται, μετὰ τῆς λίμνης αὐτοῦ συνδεόμενος· ἐκβάλλει δὲ Α τῆς Ἡραίας παρὰ τῷ ὀρίῳ τῆς Ἡλίδος.—2) Ἀριστερὸς ὁμόρρους τοῦ Πηνειοῦ ἐν Ἡλίδι, τὰς πηγὰς ἔχων ἐν Ἐρυμάνθῳ.—3) Ἰδ. Ἡρακλῆος.

Λαέρκης, 1) ἡγεμὼν τῶν Μυρμιδόνων ὑπὸ τὸν Ἀχιλλεῖα (Ὀμ. Ἰλ. Β, 197).—2) Τεχνίτης τῆς Ἰοακίσιος (Ὀμ. Ὀδ. Γ, 425).

Λαέρτη, φρούριον τῆς Κίλικίας, πατρὶς Διογένης τοῦ Λαέρτιου.

Λαέρτης, Ἰδ. Ὀδυσσεύς.

Λᾶζαι ἢ Λαζοί, λαὸς ἐπίσημος τῆς Κολχίδος, εὐὴ μητρόπολις, Ἀρχαῖοι παλαιοί, ἔκειτο μετὰ τῶν ποταμῶν Βάθους καὶ Φάσιος, πλησίον τούτου εἰς θέσιν ἀπόκρημνον.

Λαλαῖοι, λαὸς τῆς Μακεδονίας, παρὰ τὸν Στρυμόνα ποταμὸν (Θουκ. Β, 96.—Στρεβ. Βυζ.).

Λάϊος, Ἰδ. Οἰδίπους.

Λαῖς, 1) Κορινθία ἐταῖρα, ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, περιφρημος ἐπὶ κάλει καὶ ἀπληστίᾳ· ἠγαπᾶτο δ' ὑπὸ τῶν φιλοσόφων Διογένης καὶ Ἀριστίππου, καὶ τὸ τέλος αὐτῆς ἄλλοι ἄλλως περιγράφουσι (Παυσ. Β, 2, 4).—2) Ἦνεωτέρα, θυγάτηρ Τιμάνδρας, τῆς φίλης τοῦ Ἀλκιβιάδου, ἐν Ὑκάρᾳ γεννηθεῖσα τῇ Σικελικῇ, διετέλεσεν ἐν σχέσει μετὰ τοῦ Ὑπερίδου καὶ τοῦ Ἀπελλοῦ. Ματὰ ταῦτα ἠκολούθησεν εἰς Θεσσαλίαν Ἰππόλοχόν τινα ὃ Ἰππόστρατον, καὶ ἐρρέθη ὅτι ἐκεῖ αἱ ἄλλαι ἱερόδουλοι τοῦ ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης τὴν ἐδολαφόνησαν, φθονήσασαι τὴν καλλονὴν τῆς.

Λαισίζιον, εἶδος ἐλαφροτάτης ἀσπίδος δερματίνης, πιθανῶς τεμάχιον δέρματος ἀντ' ἀσπίδος χρησιμεύον, ὡς παρὰ τοῖς Κίλιξι (Ἡρδ. Ζ, 91.—Ὀμ. Ἰλ. Ε, 453. Δ, 426.—Εὐστάθ.).

Λαισπονδίας, στρατηγὸς Ἀθηναῖος (Θουκ. ΣΤ, 105.—Ἀρσεν. Ὀρν. 1568).

Λαιστρυγόνες, λαὸς γιγάντων, ἀγρίων, ἀνθρωποφάγων, καθ' Ὁμήρεν (Ὀδ. Κ, 81) ἐπὶ τὴν ἀπωτάτην θύσιν εἰκούντων, ἐνθα τοσοῦτον βραχεῖα ἦν ἡ νύξ, ὥστε ὁ ἐκ τῆς βοσκῆς ἐπανερχόμενος ποιμὴν ἀπῆντα τὸν εἰς αὐτὴν ἐξερχόμενον, ὅπερ φαίνεται ἀποδεικνύον ὅτι ὁ Ὁμήρος εἶχε γινῶσιν τῆς μακρότητος τῶν ἡμερῶν καὶ νυκτῶν τῶν βορείων κλιμάτων. Ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις ἔθετον οἱ Ἕλληνες τοὺς Λαιστρυγόνας ἐν Σικελίᾳ παρὰ τοῖς Λεοντίνιοις, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι εἰς τὰ νότια τοῦ Λατίου, παρὰ τῇ πό-

λει Φορμιά, ἣν ἐκάλουν πόλιν τοῦ Λάμου καθ' Ὁράτιον (Od. III, 47, 1. 6), ὅστις καὶ ἀμφορέα οἶνου τῆς Φορμίας καλεῖ *laestrygoniam amphoram*. Ἐν τῷ Ὀμηρικῷ χωρίῳ ἀμφιβάλλεται ἂν Λάμος ἦν ὁ μυθικός βασιλεὺς καὶ ἰδρυτής, ἢ αὐτὸ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως, ὡς κατὰ τινες ἦν Ἡλιόπολις ἢ Λαίστρογονίη, ἴδ. Ὀδ. IV, 318, εἰ καὶ τὸ χωρίον ὑπὸ τινων ἐκλαμβάνεται ὡς οὐχὶ γνήσιον. Κατ' αὐτὸ δ' ὅτε ἀφίχθη ἐκεῖ ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ἀπώλεσε πάντα τὰ πλοῖά του πλὴν ἑνὸς, βασιλεὺς τῆς χώρας ἦν ὁ Ἀντιράτης.

Λακεδαιμόνων, ἴδ. Λακωνική.

Λακέρεια, πόλις τῆς Μαγνησίας ἐν Θεσσαλίᾳ, παρὰ τῇ Βοιωτικῇ λίμνῃ (Πινδ. Πυθ. Γ, 60. — Στφ. Βυζ.).

Λακιάδας, δῆμος τῆς Ἀττικῆς τῆς Οἰνιχίδος φυλῆς (Στφ. Βυζ.).

Λακίνιον, ἀκρωτήριον τῆς Βρεττίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, μετὰ καὶ τῆς Λακωνίας "Ηρας (Θεόκρ. Δ, 33).

Λακίνιος, διαβόητος ληστής ἐν τῇ νοτίᾳ Ἰταλίᾳ, ἐν ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς ὅτε ἀπήγαγε τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου (Διόδ. Δ, 25. — Σχλ. Λυκόφρ. 856).

Λάκιος, ἀρχαῖος ἥρως τῆς Ἀττικῆς (Παυσ. Α, 37).

Λάκιππον, πόλις τῆς Βαιτικῆς ἐν Ἰσπανίᾳ (Θηλμ. Β, 4).

Λάκκος, ὑπόγειος δεξαμενὴ ὕδατος, ἐπίσης δὲ χρησιμεύουσα καὶ εἰς διατήρησιν οἶνου ἢ ἐλαίου (Ἀρστρ. Ἐκκλ. 154. Σχλ. — Ξεν. Ἀν. Δ, 2, 22).

Λάκμων ἢ Λάκμος, ὄρος 2200^μ ὑψηλὸν, τραχὺ, θασιῶδες καὶ δύσβατον μετὰ ξὺ Θεσσαλίας καὶ Ἠπείρου. Ἡ τὰς δύο χώρας δι' αὐτοῦ συνδέουσα στενωπὸς καλεῖται ν. Ζυγὸς (Ἡρδ. Θ, 92. — Στρβ. ΣΤ, 271. Ζ, 316). Ἐξ αὐτοῦ πηγάζουσιν ὁ Ἄφρος, ὁ Ἀλιάκμων, ὁ Ἰναχος, ὁ Ἀραχθός καὶ ὁ Πηνειός.

Λακράτης, Σπαρτιάτης Ὀλυμπιονίκης (Ξνφ.).

Λακρατίδης, Ἀθηναῖος τις ἐπὶ Δαρείου (Ἀρστ. Ἀχρν. 220).

Λακρίνης, Φωκεὺς ἐκ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, πεμφθεὶς εἰς Σάρδεϊς ὡς πρέσβυς πρὸς τὸν μέγαν Κύρον (Ἡρδ. Δ, 152).

Λάκριτος, σοφιστὴς ἐκ Φασιλίδος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Σφάζεται ὁ κατ' αὐτοῦ λόγος τοῦ Δημοσθένους.

Λακῦδης, ἐκ Κυρήνης, νεοακαδημαϊκός, διαδεχθεὶς τῷ 141 π. Χ. τὸν ἰδρυτὴν τῆς νέας Ἀκαδημίας Ἀρκεσίλαν, καὶ ἐπὶ 26 ἔτη διδάξας κατὰ τὰς ἀρχάς τοῦ διδασκάλου του ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἀττάλου ἰδρυθείσῃ Ἀκαδημίᾳ, ἣτις ἀπ' αὐτοῦ Λακῦδειον ἐπωνομάσθη, ἀποθανὼν δ' ἐκ πολυποσίας, καὶ τὴν καθέδραν του ἀφείκε εἰς τὸν Τήλεκλον καὶ τὸν Εὐανδρὸν (Διογ. Λαέρτ. Δ, 60. — Cic. Acad. II, 6. Tusc. V, 37).

Λακωνική, εἴτα Λακωνία, τὸ ΝΑ τῆς Πελοποννήσου, ὅρις ἔχουσα πρὸς Β. τὴν Ἀρκαδίαν καὶ Ἀργολίδα πρὸς Α. τὸ Μυρτῶν πέλαγος πρὸς Ν. τὴν θάλασσαν τοῦ εὐρέος Λακωνικοῦ ἢ Γοθειαιτικοῦ κόλπου πρὸς Δ. τὴν Μεσσηνίαν καὶ τὸν Μεσσηνιακὸν κόλπον ἐπὶ ἐπιφανείᾳ 87 ^μ καὶ ταύτης λίαν ὀρεινῆς, κατοικοῦν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς ἀκμῆς αὐτῆς περὶ τὰς 200,000 ἀνθρώπων. Ὅρος εὐρὺ, κρημνώδες καὶ δυσδιάβατον, ἐκτείνόμενον ἀπὸ τῆς Θυρεάτιδος χώρας, ἢ τῆς Κυνουρίας ΝΑ. μέχρις Ἐπιδαύρου τῆς Λιμηρᾶς, καὶ εἰς ταπεινότερον ὕψος μέχρι τοῦ Ἀκρωτηρίου Μαλέου, διαιρεῖ τὴν εὐφορὸν, 20 ^μ ἔχουσαν κατὰ τὴν Σπάρτην ἀπὸ τῆς Α. παραλίας, ἣν ἐπὶ τῆς θωρικῆς εἰσβολῆς εἶχον καταλάβει οἱ Ἴωνες, ἀνεξάρτητοι μείναντες, καὶ διὰ τοῦτο ἐλευθερολάκωνες ἐναμαζόμενοι. Ἐθεωροῦντο δὲ μᾶλλον ἀνῆκοντες εἰς τὴν Ἀργολίδα, ἥς δι' αὐτῶν τὰ ὅρια ἐξετείνοντο μέχρι τοῦ Μαλέα (Ἡρδ. Α, 82. ΣΤ, 92). Τὸ Β. μέρος τοῦ ὄρους τοῦτου ὠνομάζετο Πάρνων (ν. Μαλεῶν); αἱ δὲ μετὰ αὐτοῦ καὶ τῆς Σπάρτης κορυφαὶ Βαρδασθενῆς (ν. Βρέσθυνα), Εὐσας καὶ Ὀ-

λυμπος (ν. Βασάρα) κατὰ τὴν Σελλασίαν· πλησιέστερον δὲ τῆς Σπάρτης ὁ Θώρναξ (ν. Παυλεία), καὶ τὸ Μενελάϊον ὄρος. Μεσημβρινῶς δὲ, ὑπὲρ Ἐπίδαυρον τὴν Λιμνηράν, ὁ Ζάρηξ (ν. Καλικέρα) 1300^μ ὑψηλός. Νοτιώτερον δ' ἀπέληγε τὸ ὄρος εἰς τὸ περιώνυμον ὄρος τὸν Μαλέαν, οὗ ἀπέναντι ἦν ἡ νῆσος Ὁνου γνάθος (ν. Ἐλαφονήσι), ἥς παρέκτασις, ὑποθαλασσίως συνδεομένη, ἦν ἡ νῆσος Κύθηρα. Πρὸς Ν δ' ἐκτείνεται κατὰ τὴν Μεσσηνίαν ὁ Ταύγετος, ἡ τὸ Ταύγετον ὄρος (ν. Πενταδάκτυλος), τὸ ὑψηλότερον τῆς Πελοποννήσου, ἀλλὰ, πλὴν τῶν κορυφῶν, καταφύτον, ἀφθόνως διαρρέομενον καὶ πλούσιον εἰς νομάς. Περί τὸ μέσον αὐτοῦ, κατὰ τὸ Δέρριον, διὰ τῆς κοιλάδος

ἀσφαλῆς κατ' ἐχθρικών ἐπιδρομῶν. Τρεῖς δὲ μόνον ὁδοὶ ἔφερον πρὸς αὐτήν, ἡ ἐκ Μεσσηνίας ὑπὲρ τὸν Ταύγετον ἤδη μνημονευθεῖσα, οὐχὶ ἀμαξίτη, ἀλλὰ στενωπὸς ἐνιαχοῦ ἐπικίνδυνος, καὶ ἐκ Φαρῶν εἰς τὴν Σπάρτην ἄγουσα· ἡ ἐκ Μεγαλοπόλεως διὰ τῆς Σκιριτίδος χώρας καὶ τῆς κοιλάδος τοῦ Εὐρώτα, καὶ δύο ἄλλαι ὀρεῖναι στενωποὶ ἐκ Τεγέας καὶ Θυρεάτιδος, ὑπὲρ τὴν Σελλασίαν εἰς μίαν ἐνούμεναι, δύναντον καὶ αὐτήν, ἀλλὰ σπουδαῖαι ὑπὸ στρατηγικὴν ἔποψιν. Λιν. XXIV, 26. 28. XXXV, 27). Τὸ εὐφορον μέρος τῆς Λακωνικῆς ἦν ἡ τοῦ Ὁμήρου κοίλη Λακεδαίμων, ἡ πεδιάς Λεύκη Δ τῆς Ἐπιδάουρου Λιμνηρᾶς. Εἰς τὴν παραλίαν δὲ πλημμυρῶν ὁ Εὐρώτας ἀπετελεῖ ἔλος, Ἐλία κα-

λούμενον. Αἱ δὲ Θυρίδες ἦσαν μέγας σκόπελος πρὸ τοῦ Ταϊνάρου ἀποτόμως εἰς τὰ κύματα βυθιζόμενος (Ἴτ. Κάπο-Γρόσσο). Τὸ Ἐπιδήλιον ἦν ἀκρωτήριο Β τοῦ Μαλέα, ἡ δὲ Μινώα Ν τῆς Ἐπιδάουρου Λιμνηρᾶς, ἐνθα νῦν ἡ πόλις Μονεμβασία. — Ὁ κυριώτερος ποταμὸς τῆς Λακωνικῆς ἦν ὁ Εὐρώτας (Βασιλοπόταμος), πηγάζων ἐκ τῆς Ν κλιτύος τοῦ Βορείου ὄρους, βυθίζεται εἰς χάσμα καὶ ἀναφαίνεται πάλιν εἰς τὴν Σκιρίτιν, καὶ ρέων πρὸς νότον διὰ συνεχῶν καταρρακτῶν,

ἢν διαρρέει ὁ ποταμὸς Τίσαα, ὁδὸς φέρει ἀπὸ Σπάρτης εἰς Μεσσηνίαν. Πρὸς Ν ἡ κορυφή τὸ Ταλετὸν ἀνέρχεται μέχρι 2410^μ. Πολλαχοῦ δ' ἔχει ἐκ σεισμοῦ τὸ ὄρος βαθεὰ σχίσματα, ὡς Δ τῆς Σπάρτης τὸν 600^μ βαθὺν κάθετον κρημνὸν τὸν Κεάδαν, εἰς ἔν ἐκρήμνιζον τοὺς εἰς θάνατον καταδικαζομένους. Ἔτερον βαθὺ χάσμα κατὰ τὸ ἀκρωτήριο Ταίναρον (Ἴταλ. Ματαπάν), ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ κάθοδος εἰς τὸν Ἄδην, δι' ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἀνήγαγε τὸν Κέρβερον. Καὶ πρὸς Β δ' ἐχώριζον ἀπὸ τῆς Ἀρκαδίας ὄρη τὴν Λακωνικὴν, ὥστε ἐν γένει ἦν δυσπρόσιτος καὶ

ἐκβάλλει εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου. Ὁμόρρους αὐτοῦ πρὸς τ' ἀριστερὰ ἦν ὁ Οἶνοϋς (ν. Καλεφίνα), ἄνω τῆς Σπάρτης εἰς αὐτὸν ἐκρέων, ἀφ' οὗ παρὰ τῇ Σελλασίᾳ δεχθῇ τὸν Γοργύλον· δεξιῶς δὲ ἡ Τίσαα (ν. Μιστράς), καὶ ὁ Φελλίνας παρὰ ταῖς Ἀμύκλαις. Ὁ Σμῆνος καὶ ὁ Σκύρας ρέουσιν Α τοῦ Ταυγέτου εἰς τὸν Λακωνικὸν κόλπον, ὁ δὲ Πάμισος ἦν κατ' ἀρχὰς τὸ ὄριον πρὸς τὴν Μεσσηνίαν· μετὰ ταῦτα δ' ὄριον ἐγένετο ὁ Χοίριος, ἀμφοτέρω εἰς τὸν Μεσσηνιακὸν κόλπον ἐκβάλλοντες. Κόλπον δ' εἶχε τὸν Λακωνικόν, μεταξύ τῶν ἀκρωτηρίων Μαλέα καὶ Ταί-

νάρου, μετὰ τοῦ Βοιωτικῶν (ν. Βάτικα) πρὸς Α. Ὁ Ταύγετος παρήγε σίδηρον, ὅστις εἰς σκευὴ κατεργάζετο, καὶ πράσινον ὠραῖον λίθον, τὸν χροκεάτην. Παρὰ τῇ Ὄνου Γνάθῳ ἐλατομούντο οἰκοδομικοὶ τιτανόλιθοι, καὶ αἱ παραλίαι ἔχον ἀφθόνους κογχύλας πορφύρας. Ἦσαν δὲ γνωστοὶ ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ καὶ οἱ λακωνικοὶ (λαγωνικοὶ) κύνες. Πολύκις ὑπέφερον ἡ χώρα ὑπὸ σεισμῶν· οὕτως ὅτε τῷ 464 π. Χ. ἐφονεύθησαν 20,000 ἄνθρωποι ἐν Σπάρτῃ, καὶ κατέπεσε μία τῶν κορυφῶν τοῦ Ταύγετου. Οἱ ἀρχαιοτάτοι κάτοικοι ἦσαν Λέλεγες καὶ Κυνούριοι, οἷς προσετέθησαν ἔπειτα Ἀχαιοί. Ὅτε δ' εἰσέβαλον οἱ Δωριεῖς, ἐγένοντο αὐτοὶ ἡ πρῶχοςυα φυλὴ, οἱ δ' ἀρχαῖοι κάτοικοι ἔμειναν ἐν σχέσει περιστάσεων ἢ εἰλωτῶν πρὸς αὐτοὺς, καὶ ἐν γένει ἐλέγοντο πάντες ὁμοῦ Λακωνεῖς, Λακεδαιμόνιοι, Σπαρτιάται (ἴδ. Σπάρτη). Ἦσαν δ' αἱ πόλεις, 1) εἰς τὴν ἀκτὴν τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου, ἡ Γερήνια (ν. Ζαρνάτα), ἴσως ἡ αὐτὴ τῇ Ἐνὸπῃ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. Β, 150), ἐξ ἧς πιθανῶς καὶ ὁ Νέστωρ, ὡς αὐτῷ γεννηθεὶς ἢ τραφεὶς Γερήνιος ἐπελέγετο· ἡ Καρδαμύλη· τὰ Λεσκτρα, μετ' ἀκροπόλεως, ἰδρυθέντα ὑπὸ Μινυῶν ἐκ Λεοντῶν τῶν Βοιωτικῶν· ἡ Πέφυκος· αἱ Θαλάμααι· ὁ Οἶτυλος· ἡ Μέσση· τὸ Ταίναρον, εἰτα Κατῆπολις (ν. μοναστήριον Κυπάρισσος). Εἰς δὲ τὸν Λακωνικὸν κόλπον, ἡ Ψαμαθοῦς (ν. Πορτοκάλιο), μετ' ἀρίστου λιμένος· Ἀχιλλεῖος λιμὴν, ἔχων ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, περιέχοντα τὰ χαλὰ ἀγάλματα τοῦ Ἀρίωνος καὶ τοῦ σώσαντος αὐτὸν εἰς τὴν γῆν δελφίνος (Ἡρδ. Α, 24). Τεσθρῶνη (ν. Κολοκυθία)· Ἀπίνῃ ἢ Λάε· Γύθειον, τῆς Σπάρτης ἐπίνειον καὶ ναῦσταθμός· ἡ Τρίνασος· τὸ Ἐλος, ἐν ἐλώδει πεδίῳ, ἀρχαιοτάτα καταστραφέν· αἱ Ἀκρίαι (-αί), μετὰ λιμένος· ἡ Ἀσωπὸς (ν. Ράπανον)· ἡ Κυπαρισσία· αἱ Βοιαὶ ἐν ὁμωνύμῳ κόλπῳ. Ἐν δὲ τῇ Μυρτιά θαλάσῃ, ἡ Μινῶα (Μο-

νεθασία)· Ἐπίδαυρος ἢ Λιμηρά, μετὰ καλοῦ λιμένος καὶ ἀκροπόλεως, ἧς σώζονται κυκλώπεια λείψανα· ὁ Ζάραξ, μετὰ καλοῦ λιμένος (ν. Γέρακα), καταστραφεὶς ὑπὸ Κλεωνύμου τῷ 272 π. Χ· αἱ Πρασινίαι. Μεσογείως δ' ἔκειντο, πρὸς ΒΔ τῆς Σπάρτης ἡ Βέλμεινα, κυριώτερα πόλις τῆς τραχείας Σκιρίτιδος χώρας πρὸς τῇ Ἀρακιδίᾳ, ἐπὶ τῆς κυριώτερας ὁδοῦ, ἣν ὠχέουν διάφορα φρούρια, ὡς τὸ Οἶον· Ἀαυτῆς αἱ Καρύαι (ν. Ἀράχθα) ἐπὶ τοῦ Οἰνοῦντος, μετὰ περιφύμου ναοῦ τῆς Ἀρτεμίδος, ἔνθα αἱ κόραι τῆς Λακωνίας ἐτησίως ἐς τασίμους ἐτέλουν ὀρχήσεις (ἴδ. Καρυάτιδες). Οὐ μακρὰν τὸ δασυδὲς χωρίον Σκοτίτης, οὐ αἱ μέλαινα ὄρυς ἐφύοντο ἐπὶ λευκοῦ τιτανώδους ἐδάφους· ἡ Σελήασις ἐπὶ τοῦ Οἰνοῦντος, ἕως 60 στάδια ἀπὸ τῆς Σπάρτης, ὑπὸ τὰ ὄρη Εὐάντα καὶ Ὀλυμπον, ἔνθα τῷ 222 π. Χ. Ἀντίγονος ὁ Δώσων ἐνίκησε τὸν Κλεομένην· ἡ Πιελάνη ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα· αἱ Θεράπναι (ἡ Θεράπνη), ἔδρα τῶν Διοσκούρων, ἐπὶ τοῦ Μενελαίου ὄρους, ἔνθα ἦν μνημεῖον τοῦ Μενελάου. Πρωτεύουσα τῆς Λακωνικῆς, ἡ Σπάρτη, ἔκειτο ἐπὶ πολλῶν ταπεινῶν λόφων μεταξὺ τῶν ποταμῶν Εὐρώτα, εἰς τὴν δεξιὰν αὐτοῦ ὄχθην, καὶ Κνακίωνος, καὶ εἶχε περιφύρειαν 48 σταδίων, κατοίκους δὲ περὶ τὰς 60,000. Ἐπὶ τοῦ ὑψηλοτέρου λόφου ΒΔ, ὅστις ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ ἀκρόπολις, ἔδρυτο ὁ περιφύμενος γὰρ τῆς Χαλκισαίου Ἀθηναῶς, οὕτω κληθείσης διότι ἔνδον οἱ τοῖχοι ἦσαν κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον διὰ χαλκῶν ἐπιτεκαλυμμένοι πλακῶν. Ἦν δὲ τὸ ἀγαλλμα ἔργον τοῦ Λακεδαιμονίου Γιτιάδου. Ἐντὸς τοῦ ναοῦ τούτου ἐντειχισθεὶς ἀπέθανεν ὁ τὴν πατρίδα προδούς Πausanias. Ἐκεῖ δ' ἦν καὶ ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς Ἐργάνης, καὶ ἕτερος τῶν Μουσῶν, ὃς οἱ Σπαρτιάται ἐλάτρευον, διότι εἰς τὰς στρατείας αὐτῶν μετεχειρίζοντο οὐχὶ σάλπιγγας, ἀλλ' αὐλοὺς, κιθάρας καὶ λύρας (Cic. Tus. II, 16). Νοτίως δ' ὑπὸ τὸν λόφον ἦν τὸ θέατρον, οὐ λείψανα εἰς σώζονται.

Ἡ πόλις ἦν ἀτείχιστος, τῶν Σπαρτιατῶν πρεσβευόντων ὅτι τὰ στήθη τῶν πολιτῶν εἰσὶν ὁ ἄριστος τειχισμός· ὠχύρωσε δ' αὐτήν, ἀλλ' ἀτελῶς, πρῶτος ὁ τύραννος Νάβις (190 π. Χ.). Περιελαμβάνοντο δ' ἐν τῇ πόλει τέσσαρες κῶμαι· αἱ Λίμναι Α, ἡ Μεσώα Ν, ἡ Κύνσοις ΝΔ, καὶ ἡ Πιτάννα Β, τὸ ἐπισημότερον μέρος, ἐξ οὗ καὶ ὄλος λόχος ἐστρατολογεῖτο (Ἡρότ. Θ, 53). Ν ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν ἦν ἡ ἀγορά, περιέχουσα τὴν Περσικὴν στοάν, τὴν οἰκοδομηθεῖσαν ἐκ τῶν Περσικῶν λαφύρων, τὸ Ἐφορεῖον, γενικὸν ἀρχεῖον τῆς πόλεως, καὶ πολλὰ ἱερὰ, προσέτι δὲ καὶ ὁ χορὸς, θέσις ὠρισμένη διὰ τῶν νέων τὰς γυμνοπαιδείας. Ἐκεῖ πλησίον ἦσαν καὶ οἱ τάφοι τῶν Αἰγιδῶν· οἱ δὲ τῶν Εὐρυποντιδῶν ἦσαν πρὸς Ν τῆς πόλεως. Ἐκ τῆς ἀγορᾶς δ' ἡ Ἀφεταῖς ὁδὸς, εἰς ἣν ἐσταδιοδρόμουν οἱ μνηστήρες τῆς Πηνελόπης (Ἰδ. Ὀδυσσεύς), ἔφερε πρὸς Ν μετὰ τῆς Ἰακυνθιάς, ἣτις ἦγεν εἰς Ἀμύκλας. Μεταξὺ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τοῦ Εὐρώτα ἦν τὸ Τασώριον, λόφος ὁχυρὸς, ἔχων νῶον τῆς Λιμναίας Ἀρτέμιδος· Ν δ' αὐτοῦ ἐξετείνετο ὁ Δρόμος διὰ τὰς ἱπποδρομίας, καὶ ἀμέσως πρὸ τῆς πόλεως ΝΑ, ὁ Πλατανίστας, γυμνάσιον πλατανόφυτον μετὰ μνημείων ἡρώων· Β δ' ὑπὲρ τὸν Εὐρώταν ἔφρεν ἡ γέφυρα Βαθύκη, καὶ ἀπέναντι τῆς πόλεως, Α τοῦ Εὐρώτα, ἦν ὁ Μενελάος λόφος. Τῆς ἀρχαίας Σπάρτης, ἣτις ἐπὶ μικρὸν εἶχε μείνει καὶ ἔρημος, ὀλίγα σώζονται λείψανα ὑπὸ τὴν νέαν (Παυσ. Γ, 13—18)· εἰς μίαν ὥρην δ' ἀπόστασιν Δ αὐτῆς, ἐπὶ τοῦ μεσαιωνικοῦ ὀχυροῦ ἦν ἡ πόλις Μιστράς. — 20 στάδ. Ν τῆς Σπάρτης ἔκειντο αἱ Ἀμύκλαι. Α δὲ τῆς Σπάρτης μνημονεύονται καὶ ἡ Ὀλυμπία ἡ Ὀλυμπηίς, χωρίον ὁχυρὸν ἐπὶ τοῦ Πάρνωνος, καὶ αἱ Γερῶν θραι (ν. Γεράκι) μετ' ἀκροπόλεως, πόλις ἀρχαία Ἀχαϊκή ἐκθωρηθεῖσα (Ἰδ. Στράβ. Η, 363. — Παυσ. Α, 3. — Πλιν. IV, 5, 8).

Λακωνισταί, ὅσοι εἰς διάφορα μέρη

τῆς Ἑλλάδος, καὶ μάλιστα ἐν Ἀθήναις, τὴν ἐπικρατήσαν ἡδυπόθειαν καὶ τρυφηλότητά ἀποδοκιμάζοντες, ἐπεδίωκον τὴν σπαρτιατικὴν ἀφελῆ καὶ αὐστηρὰν διαίταν, φιλοτιμούμενοι λακωνίζειν, ὡς ἐλέγετο. Ἐνεδύοντο δὲ οὗτοι ἀπλῶς, ἔφερον ἄκαρτον καὶ μακρὸν τὸν πόνον, διὰ χειρὸς εἶχον τὴν λακεδαίμονίαν ῥάβδον, ἐπεδίδοντο εἰς τὴν γυμναστικὴν, καὶ εἶχον ἢ πολλὰκίς ἰδιαιρέτως καὶ ἐπιτετηδευμένως ἐπεδείκνυν τραχέα τὰ ἔθνη, δι' ὅ καὶ συνεχῶς ἐνεπαίζοντο διὰ τοῦτο καὶ διεκωμῶδούντο (Πλάτ. Πρωτ. πρ. 342, Β, 1. — Δμσθ. σ. 1267. — Ἀρσεν. Σφ. 1317. Πλούτ. Φωκ. 1). Ἀλλὰ καὶ πολιτικὴ ἐδίδετο εἰς τὴν λέξιν σημασία. Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 3, 14. «Ἐν ἐκάστη πόλει οἱ μὲν λακωνίζουσι οἱ δὲ ἀττικίζουσι».

Λάλασις, μία τῶν ἐπὶ Ῥωμαίων τοπαρχιῶν τῆς Κιλικίας (Πτολμ.).

Λάμαχος, Ἀθηναῖος, υἱὸς Ξενοφάνους, στρατηγός, ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐπ' ἀνιδιοτελεῖα καὶ ὡς ἐν κινδύνῳ ἀτρόμητος ἐπαινούμενος. Χλευάζει ὁμῶς τὸ φιλοπόλεμον αὐτοῦ ὁ Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Ἰππεῦσι καὶ ἐν τῇ Εἰρήνῃ (Ἰδ. καὶ Ἀχαρν. 566, 1071). Ἐντολῇ τοῦ Περικλέους ἀηλευθέρωσε τῷ 453 τὴν Σινώπην ἀπὸ τοῦ τυράννου αὐτῆς Τιμασίλου (Πλούτ. Περ. Κ)· τῷ δὲ 424 ἐναυάγησε μετὰ τοῦ στόλου του παρὰ τῇ Ἡρακλείᾳ τῇ Ποντικῇ (Θουκ. Δ, 75). Τῷ 421 συνυπέγραψε μετὰ τοῦ Νικίου τὴν εἰρήνην (Θουκ. Ε, 19, 24), τῷ δὲ 415 μετ' αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀλκιβιάδου συναπεστάλη στρατηγός εἰς Σικελίαν (Θουκ. ΣΤ, 8. — Πλούτ. Νικ. ΙΒ. Ἀλκ. ΙΗ)· ἀλλὰ τὸ ἔμφρον αὐτοῦ σχέδιον τοῦ νὰ πλεῦσωσιν ἀμέσως κατὰ Συρακουσῶν δὲν εἰσηκούσθη, καὶ ὑπερίσχυσε τὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου (Θουκ. ΣΤ, 49. — Πλούτ. Νικ. ΙΔ). Ἐπεσε δὲ πολέμων πρὸ τῶν Συρακουσῶν τῷ 414 (Θουκ. ΣΤ, 101. — Πλούτ. Νικ. ΙΗ).

Λαμία, 1) Ἰδ. Ἐμπρουσα. — 2) Ἀθηναία αὐλητρίς, θυγάτηρ Κλεάνορος, ἐρωτι-

νη Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ (Πλούτ. Δημ. ΙΣΤ.—'Αλκίφρ. 'Επ. Β. 1).

Λαμία. 'Εν τῇ Θεσσαλικῇ Φθιώτιδι παρὰ τοῖς Μαλιεῦσιν, εἰς 50 σταδίων ἀποστασιν ἀπὸ τοῦ Λαμιακοῦ κόλπου. Πόλις ἐχυρὰ, ἐγένετο θέατρον διαφόρων πολέμων, πρὸ πάντων τοῦ αὐτῆς ἐπωνύμου τῶν Ἀθηναίων κατὰ τῶν Μακεδόνων τῷ 323 π. Χ. (Διόδ. ΙΖ, 114, ΙΗ, 9.—Στράβ. Θ, 433.—Λιν. XXVII, 30, XXXII, 4). 'Επὶ Τούρκων Ζητούνι.

Λαμιακός πόλεμος. Ὁ Ἀθηναῖος στρατηγὸς Λεωσθένης, τοῦ Ἀλεξάνδρου ὀπαδός, ἐπείσσε μετὰ τούτου τὸν θάνατον (323 π. Χ.) τοὺς Ἀθηναίους, παρὰ τὰς προσπάθειάς τοῦ Φωκίωνος, ὅπως ἀποσείσωσι τὸν Μακεδονικὸν ζυγόν, πρὸς ὃ συνησπίσθησαν μετὰ τῶν Αἰτωλῶν, Ἀκαρνανῶν, Δωριέων, Λοκρῶν, Φωκίων, Θεσσαλῶν, Αἰνιάνων καὶ Δολόπων, ἔτι δ' ἐν Πελοποννήσῳ τῶν Ἀργείων, Σικυωνίων, Ἠλείων, Φλιουντίων, Μεσσηνίων, Ἀρκάδων, προσλαβόντες καὶ 8000 μισθοτούς, ὡς 7000 προσέλαβον οἱ Αἰτωλοὶ, καὶ διὰ τῆς συνάμας ταύτης κατέλαβεν ὁ Λεωσθένης τὰς Θερμοπύλας. Ὁ Μακεδὼν Ἀντίπατρος κατώρθωσε μόλις ἐν βίᾳ νὰ στρατολογήσῃ 13,000 πεζῶν καὶ 600 ἵππεῖς, τοῦ Κρατεροῦ μένοντος ἔτι ἐν Κιλικίᾳ μετὰ 10,000 ἀρχαίων στρατιωτῶν. Διατάξας δὲ τὸν Κλεῖτον νὰ περιπλέῃ μετὰ 110 τριήρεων, εἰσήλασε κατὰ τὸ θέρος τοῦ 323 εἰς Θεσσαλίαν, ἀλλ' ἠττήθη ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ ἐν Τραχίνι, δι' ἃ καὶ οἱ αὐτὸν τὸ πρῶτον παρακολούθησαντες Θεσσαλοὶ ἰδίως 2,000 ἵππεῖς, πύτομόλησαν πρὸς τοὺς Ἕλληνας. Τότε δ' ἐπολιορκήθη στενῶς ἐν τῷ φρουρίῳ τῆς Λαμίας ὑπὸ τοῦ Λεωσθένους. Τοῦτον φονευθέντα κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ 323, διεδέχθη ὁ Ἀντίφιλος, ὅστις ἠναγκάσθη νὰ λύσῃ τὴν πολιορκίαν, ἵνα βαδίσῃ κατὰ τοῦ Λεοννάτου, ἐπελόντος ἐκ Φρυγίας μετὰ 20,000 πεζῶν καὶ 2,500 ἵππεων ἐφονεύθη δὲ τότε καὶ ὁ Λεάννοτος ἐν ἱππομαχίᾳ συγκροτηθεῖσιν εἰς ἀπόστασιν τινα Β τῆς Λαμίας. Ὁ

Ἀντίπατρος ὅμως, τὰς πεδιάδας ἀποφεύγων φόβῳ τοῦ ἱππικοῦ, κατώρθωσε διὰ τῶν ὁρέων ν' ἀποσυρθῇ μέχρι τῶν ὄρειων τῆς Μακεδονίας, καὶ ἐκεῖ ἐχυρῶθεις νὰ περιμείνῃ τὸν Κρατερὸν μετὰ τῶν ἀρχαίων στρατιωτῶν του. Ἐν τούτῳ τῷ μεταξὺ δὲ (ἀρχ. 322) εἶχε νικήσει καὶ ὁ Κλεῖτος κατὰ θάλασσαν, περὶ τὰς Ἐχινάδας νήσους (Διόδ. ΙΗ, 16). Ἡδῆξος δὲ, μετὰ τὴν ἀφίξιν καὶ τοῦ Κρατεροῦ, ὁ Μακεδονικὸς στρατὸς εἰς 48,000, ἐνθ' ὃ Ἑλληνικὸς εἶχεν ἐλαττωθῇ εἰς 28,000, καὶ ἐμπείρων ἀρχηγῶν ἐστερεῖτο. Μακρὸν χρόνον ἔμειναν οἱ δύο στρατοὶ παρὰ τὸν Πηνειὸν ἀντιπαρεταγμένοι. Τέλος ἐπετέθησαν πρῶτοι οἱ Ἕλληνες, τῇ 7 Μεταγεινιῶνος (24 Ἰουλ.) 322, καὶ ἐνίκησε κατ' ἀρχάς τὸ Θεσσαλικὸν ἱππικόν, ἀλλ' ἄλλαχού οἱ Ἕλληνες ἠττήθησαν, καὶ ἀποθαρρυνθέντες ἤρξαντο διαπραγματεύσεων. Ὁ Ἀντίπατρος ὅμως ἀπέκρουσεν αὐτάς, κηρύξας ὅτι θέλει διαπραγματευθῇ μετ' ἐκείνης τῶν πόλεων ἰδίως, καὶ οὕτω διελύθη ὁ συμμαχικὸς στρατὸς καὶ ἐκυριεύθησαν αἱ Θεσσαλικαὶ πόλεις, ὑπετάγησαν δὲ ταχέως καὶ αἱ ἄλλαι Ἑλληνικαί, αἱ δ' Ἀθηναὶ καὶ ἡ Αἰτωλία ἐμονώθησαν. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεμψαν τότε τὸν Φωκίωνα καὶ τὸν Δημάδην πρὸς τὸν Ἀντίπατρον, ἵνα τὸν ἀποτρέψωσι τοῦ νὰ καταλάβῃ τὴν πόλιν· ἀλλ' ἐκεῖνος ἐπέμεινε νὰ τῷ παραδοθῶσιν ὁ Δημοσθένης, ὁ Ὑπερίδης (οἵτινες ὅμως φυγόντες ἐσώθησαν) καὶ ἄλλοι, καὶ κατέλαβε τὸ φρούριον τῆς Μουνυχίας, ἐπέβαλε φόρον εἰς πόλιν καὶ ἀπότισιν τῶν δαπανῶν τοῦ πολέμου, περιώρισε τὴν δημοκρατίαν ἐλαττώσας εἰς 6000 τὸν ἀριθμὸν τῶν πολιτῶν δι' ἀποκλεισμοῦ τῶν κεκτημένων περιουσίαν ἐλάσσονα τῶν 20 μνῶν, καὶ εἰς θάνατον κατεδίκασε τοὺς ἀντιπολιτευομένους τῶν ρητόρων ὅσους συνέλαβεν. Οἱ Αἰτωλοὶ ὅμως ἔτυχον εὐνουστέρων ὅρων εἰρήνης, τοῦ Ἀντιπάτρου καὶ τοῦ Κρατεροῦ ἀναγκασθέντων κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 321 νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν Ἀσίαν (Διόδ. ΙΗ.—Juni. XIII).

Λάμιος, υἱὸς τοῦ Ἡρακλείους, κτίστης τῆς πόλεως Λαμίας (Στφ. Βυζ.).

Λάμις, Μεγαρεὺς, ἀρχηγὸς ἀποικίας εἰς Σικελίαν (Θουκ. ΣΤ, 4).

Λαμέσκος, Σάμιος Πυθαγόρειος φιλόσοφος (Στφ. Βυζ.).

Λάμιος, 1) ἴδ. Λαιστρυγόνες. — 2) Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, πηγάζων ἐκ τοῦ Ἐλικῶνος, καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Φάλαρον (Παυσ.). — 3) Πόλις τῆς Κιλικίας ἐπὶ ποταμοῦ ὁμώνυμου, χωρίζοντος τὴν κυρίως Κιλικίαν ἀπὸ τῆς τραχείας.

Λαμπάς, λαμπαδοδρομία ἢ λαμπαδοῦχος ἀγων, ἐορτὴ διὰ νυκτὸς τελευτούμενη πολλαχού τῆς Ἑλλάδος, ἐν Ἀθήναις δὲ, ἐν τῷ ἔξω Κεραμεικῷ, ἀπὸ τῆς Ἀκροπόλεως, εἰς πέντε ἐορτάς, τὰ Προμήθεια, (τὰ μεγάλα) Παναθήναια, τὰ Ἡραίστεια, τὰ Πάνια, καὶ, ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους, τὰ Βενδίδεια, ἐφ' ὧν καὶ κατὰ πρῶτον εἰσήχθη νὰ τελεῖται αὐτὴν ἀντὶ πεζῶν ἐπιποιοί (Ἡρδ. ΣΤ, 105. Η, 9. — Πλάτ. Πολιτ. 328. — Ἀρπρ. λ. λαμπάς. — Σχλ. Ἀρσφ. Βάτρ. 135). Ἦν δὲ μία τῶν λειτουργιῶν, καὶ, ὡς φαίνεται, οὐκ ὀλίγον δαπανηρὰ (Ἰσ. Φιλοκτμ. κλ. σ. 62, 20. — Ἀρσφ. Σφ. 1203. Βάτρ. 1085). Ἐξετελεῖτο δὲ πιθανῶς οὕτως οἱ λαμπαδοῦχοι ταττόμενοι κατ' ἀποστάσεις εἰς 3 σειράς, ἔτρεχον ἀρχόμενοι ἀπὸ τῶν προτεταγμένων, καὶ ἐκεῖνος οὗ ἡ λαμπάς ἐσβεῖτο, παρέδιδεν αὐτὴν εἰς τὸν ἐπερχόμενον ἐξ ἀποστάσεως τινος ὀπίσω αὐτοῦ (Ἡρδ. Η, 98. — Πλάτ. Νομ. 176). Ἴσως δὲ πάντες οἱ φθάντες εἰς τὸ τέρμα μετὰ καιομένης λαμπάδος ἡμιλλῶντο ἔπειτα δρόμῳ (Ἀνδοκ. Ἀλκιβ. — Σχλ. Ἀρσφ. Βάτρ. 1033), καὶ ἐνίκα ἐξ αὐτῶν ὁ πρῶτος εἰς τὸ τέρμα ἀφικόμενος χωρὶς ἢ λαμπάς νὰ σβεσθῇ. Οὗτος δ' ἀνέθετε συνήθως αὐτὴν τοῖς θεοῖς. Εἶχον δ' αἱ λαμπάδες αὗται σχῆμα ἰδίων, ὡς φαίνεται ἐπὶ νομίσματος τῆς Ἀμφιπόλεως.

Λάμπρα (ἢ), ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, μέ-

ρος τοῦ Ἐρυμάνθου, κατὰ τὰ σύνορα τῆς Ἀχαΐας (Ἀπλλδ. Ρδδ. Α, 127).

Λαμπετία, ἴδ. Ἥλιος.

Λαμπεύς, ἐπίθετον τοῦ Πανὸς ἔχοντος νὰν ἐπὶ τοῦ ὄρους Λαμπεΐας (Παυσ. ΣΤ, 24).

Λαμπιδῶ, γυνὴ Ἀρχιδάμου, τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης, μήτηρ τοῦ Ἀγιδος (Πλούτ. Ἀλκ. Α', σ. 124).

Λαμπιτώ, ὄνομα Σπαρτιάτιδος (Ἀρσ.).

Λάμπρος, 1) υἱὸς Λαομέδοντος τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας (Ὁμ. Ἰλ. Ο, 527). Παρ' Ἀπολλοδώρῳ Λάπρος (Γ, 12, 3). — 2) Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Γοργόνης (Ἀπλλδ. Β, 1, 5). — 3) Ὄνομα ἐνὸς τῶν ἱππῶν τοῦ Ἥλιου (Ὁμ. Ὀδ. Ψ, 246), καὶ ἐνὸς τῶν τοῦ Ἑκτορος (Ἰλ. Θ, 185).

Λαμπροκλῆς, ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Σωκράτους (Ξενφ. Ἀπομν.).

Λάμπρος, διδάσκαλος τῆς μουσικῆς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους (Πλάτ.).

Λαμπτήρ, 1) κατὰ τοὺς δημοικοὺς χρόνους (Ὀδ. Ε, 306) ἐσχάρα ἐφ' ἧς ἐκαίοντο ξηροὺς ξύλα, δῶδες, πίσσα, ῥητίνη, πρὸς φωτισμόν. Μεταγενεστέρως ἐτίθετο ἐπὶ στήλης λιθίνης ἢ μεταλλίνης, ἧτις ἐκαλεῖτο χυτρόπους ἢ λυχνόυχος καὶ ἰδρύετο εἰς ὑπαίθρια χωρία, ἢ εἰς στοάς, ναοὺς καὶ πολυτελεῖς οἰκοδομὰς, ἧς ἢ στέγη ἦν διὰ τοῦτο διάτρητος. Εἰς ῥάβδον δὲ (καυλόν) πηγνύμενος ὁ λαμπτήρ, ἐφέρετο διὰ τῶν χειρῶν ἢ εἰς τὸν ὦμον καὶ ἐλέγετο χυτρόπους. — 2) Ὑπὸ τὸ ἐπίθετον Λαμπτήρ ἐλατρεύετο ὁ Βάκχος ἐν Πελλήνῃ τῆς Ἀχαΐας (Παυσ. Ζ, 27).

Λάμπρα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Ἐρεχθίδος φυλῆς, κατὰ τὴν Δακτὴν μετὰ τῶν ἀκρωτηρίων Ζωστῆρος καὶ Ἀστυπαλκίας, διηρεῖτο εἰς Κάτω, παρὰ τὴν ἀκτὴν, καὶ Ἀνω μίαν ὥραν ἀπέχοντα (Παυσ. Α, 31, 3), πρὸς τὸ νῦν Βέρι.

Λάμπων, 1) Ἰδ. Λάμπος, — 2) Εἰς τῶν ἐπισήμων Αἰγινητῶν, πατὴρ τοῦ Πυθέα (Πινδ. Νέμ. Ε. Ἡρδ. Θ, 77). — 3) Τερψὺς τῆς Ἀθηνᾶς καὶ μάντις (Θουκ. Ε, 19. — Ἀριστοφ. Σφ. 83). — 4) Σάμιός τις (Ἡρδ.).

Λαμπώνιον ἢ Λαμπωνία, πόλις Τρωϊκὴ παρὰ τῇ Αὐτάνδρῳ (Ἡρδ. Ε, 26).

Λάμψακος, ἐπίσημος πόλις τῆς Μυσίας, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τῶν Φωκαέων εἰς τὰ ΒΑ τοῦ Ἑλλησπόντου. Ἐκεῖ ἐλέγετο γεννηθεῖς ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης καὶ ἐλατρεύετο ὁ Πρίαπος. Ὁ Εὐέρξης ἔδωκε τὴν πόλιν δῶρον εἰς τὸν Θεμιστοκλῆν εἰς προμήθειαν οἴνου (Θουκ. Α, 138. — Πλούτ. Θεμ. Κ). Ἦν δὲ πατρίς τοῦ λογογράφου Χάρωνος, τοῦ Περιπατητικοῦ Ἀδελμάντου, τοῦ ἐπικούριου Μητροδώρου καὶ τοῦ ἱστορικοῦ Ἀναξίμενους (Στρεβ. ΙΓ, 589).

Λαμῶτις, χώρα ἐν Κιλικίᾳ, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Κύδνου καὶ Καλυκύνου (Πτλμ.).

Λαόγονος, 1) Τρῶς ἐκ τῶν ἐπισήμων, υἱὸς τοῦ Ὀνήτορος (Ὀμ. Ἰλ. Π, 64). — 2) Τρῶς, υἱὸς τοῦ Βίαντος (Ἰλ. Τ, 459).

Λαογόρας, βασιλεὺς τῶν Δρυῶπων. Βοηθῶν τοὺς Λαπίθας κατὰ τοῦ Αἰγυμίου, ἐφρονέθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπλλδ. Β, 7, 7).

Λαογόρα, θυγάτηρ τοῦ Κινόρα.

Λαοδάμας, 1) Υἱὸς Ἑτεοκλέους, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν. Ἰδ. Ἀδραστος. — 2) Υἱὸς Ἀλκινόου, βασιλεὺς τῶν Φαιάκων (Ὀμ. Ὀδ. Η, 170. Θ, 116). — 3) Υἱὸς Ἀντήνορος, ἐφρονέθη ὑπὸ Αἴαντος τοῦ Τελαμῶνος (Ὀμ. Ἰλ. Ο, 516).

Λαοδάμεια, 1) Θυγάτηρ Βελλεροφόντου, ἐκ τοῦ Διὸς, μήτηρ τοῦ Σορπηδόου (Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 197), φονευθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος. — 2) Θυγάτηρ Ἀκάστου. Ἰδ. Πρωτεσίλαος. — 3) Θυγάτηρ Ἀμύκλα, γυνὴ τοῦ Ἀρκάδος, μήτηρ τοῦ Τριφύλου (Παυσ. Ι, 9).

Λαοδίχεια, ὄνομα διαφόρων πόλεων ἐν Συρίᾳ, ἃς ὁ Σέλευκος Α' οὕτως ὠνόμασεν εἰς τιμὴν τῆς μητρὸς του. Ἦσαν δὲ 1) ἡ ἐπὶ

τῇ θαλάσῃ (ν. Λατακία), ἐπίσημος πόλις ἐπὶ τῆς χερσονήσου Λευκῆς Ἀκτῆς ΝΔ τῆς Ἀντιοχείας. Εὐηργετήθη ὑπὸ τοῦ Καίσαρος, καὶ ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων ἀνεγνωρίσθη ῥωμαϊκὴ ἀποικία (Στρεβ. ΙΣΤ, 749. 761). — 2) ἡ πρὸς Λιδάνῳ, παρὰ τῇ Β ὑπωρεῖα, πρὸς τῷ Ὀρόντῃ ἐν τῷ εὐρεῖ πεδίῳ Μαρ-

σύα (Στρεβ. ΙΣΤ, 755). — 3) Πρὸς τῇ Λύκῳ, ἐνθα εἰς τὸν ποταμὸν τοῦτον ἐκβάλλουσιν ὁ Ἀσωπὸς καὶ ὁ Κάπρος, τῆς Φρυγίας πόλις ἐμπορικὴ (Στρεβ. ΙΒ, 578). — 4) ἡ Κατακεκαυμένη ἐν Λυκαονίᾳ, ἐπὶ τῆς πρὸς τὸν Εὐφράτην ἀγούσης ὁδοῦ (Στρεβ. ΙΔ, 663).

Λαοδέκη, 1) κόρη ὑπερβορεία, εἰς τὸν γάμον τοῦ Δηλίου Ἀπόλλωνος μετ' ἀναθημάτων πεμφθεῖσα (Ἡρδ. Δ, 33). — 2) Θυγ. Πριάμου καὶ Ἐκάβης, γυνὴ Ἑλικάωνος τοῦ υἱοῦ Ἀντήνορος (Ὀμ. Ἰλ. Γ, 122. — Παυσ. Ι, 26, 2), ἡ ἐρωμένη Ἀκάμαντος, τοῦ υἱοῦ τοῦ Θησέως, ὅστις πεμθθεὶς μετὰ Διομήδους εἰς Τρωάδα ἵν' ἀπαιτήσῃ τὴν ἀπόδοσιν τῆς Ἑλένης, ἔσχεν ἐξ αὐτῆς υἱὸν τὸν Μούνυτον ἢ Μούνυχον (Πλούτ. Θησ. ΛΔ). Ἀπέθανε δ' αὕτη ἐκ θλίψεως διὰ τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ τῆς, δηχθέντος ὑπὸ ὄφως, ἢ κατεβυθίσθη εἰς χάσμα γῆς. — 3) Ἰδ. Ἀγαμέμνων. — 4) Θυγ. Ἀγαπήνορος (Παυσ. 5, 2. 53, 3). — 5) Μητὴρ Σελεύκου Α', κατ' αὐτὴν ὀνομάσαντος 5 πόλεις. Ἐκτοτε δὲ τὸ ὄνομα τοῦτο ἦν συνεχὲς παρὰ τοῖς Σελευκίδαϊς, καὶ μάλιστα — 6) ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀχαιοῦ, γυνὴ τοῦ Ἀντιόχου Β', ὅστις τὴν ἀπέδαλε, νυμφευθεὶς τὴν Αἰγυπτίαν Βερενίκην, εἶτα δὲ πάλιν τὴν ἀνέλαβε, καὶ τότε αὕτη σκληρότατα ἐξεδικήθη κατὰ Βερενίκης καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς, τῷ 318 π. Χ.

Λαοδόκιον, πεδίον τῆς Ἀρκαδίας

μεταξύ Μεγαλοπόλεως καὶ Τεγέας (Θουκ. Δ, 134. — Πολύβ. Β, 51. 55. — Πaus. Η, 44).

Λαόδοκος. 1) Τρώες, υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος (Ὀμ. Ἰλ. Δ, 87). — 2) Ἑλλήν πρὸ τῆς Τροίας, εταῖρος τοῦ Ἀντιόχου (Ἰλ. Ρ, 699). — 3) Υἱὸς τοῦ Πριάμου (Ἀπλ. Δ, 11, 5). — 4) Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Φθίας, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ (Ἀπολλ. Α, 7, 6). — 5) Ἡγεμὼν ἐκ τῶν συνεκστρατευσάντων κατὰ τῶν Θηβῶν, πρῶτος Νεμεοδίκης (Ἀπλ. Γ, 6, 4). — 6) Κιθαρωδὸς (Αἰλ. Π, 1, Δ, 2).

Λαοθόη. 1) μία τῶν 50 θυγατέρων τοῦ Θεσπίου (Ἀπολλ. Δ, 2). — 2) Θυγάτηρ Ἀλτου, τοῦ βασιλέως τῶν Λελέγων, μήτηρ τοῦ Λυκάονος ἐκ τοῦ Πριάμου (Ὀμ. Ἰλ. Δ, 85). — 3) Μήτηρ Ἐχίονος καὶ Ἐρύτου (Ὀρφ. Ἄργον. 13).

Λαοθόης. υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἀντίδος (Ἀπλ. Β, 7, 8).

Λαοκόων. υἱὸς Ἀντήνορος ἢ Ἀκυήτου, ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἰλίῳ, ὑπὸ

τῶν μετὰ τὸν Ὀμηρον μνημονευόμενος. Κατὰ τὴν Ἰλίου πέρσιν τοῦ Ἀρχιτέκτου, ἧς περι-

ληφὴν περιέχει τοῦ Πράκλου ἡ χρηστομάθεια, ὅτε οἱ Ἕλληνες ἀπῆλθον ἀφέντες τὸν Δούρειον ἵππον, καὶ οἱ Τρῶες ἐπανηγύριζον δι' εὐωχιῶν τὴν ἀπαλλαγὴν τῶν ἀπὸ τῶν θεινῶν τοῦ πολέμου, δύο ὄφεις, ἐπελθόντες, περιέβαλον καὶ ἐπνίξαν τὸν Λαοκόοντα μεθ' ἐνὸς τῶν υἱῶν του ἐν ᾧ ὡς ἱερεὺς ἔθουε τότε εἰς τὸν Ποσειδῶνα, καὶ τοῦτο εἰς τιμωρίαν διότι προηγουμένως εἶχεν ἀσεβῆσαι εἰς τὸν Ἀπόλλωνα. Τοῦτο δὲ ἰδὼν ὁ Αἰνείας, ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Τροίαν, καὶ ν' ἀποσυρθῇ εἰς τὴν Ἰδὴν. Λαοκόοντα ἐποίησε καὶ ὁ Σοφοκλῆς, ὄντα παρ' αὐτῷ ἀδελφὸν τοῦ Ἀγχίσου, καὶ φονευθέντα ὑπὸ δύο ὄφεων ὅτε ἔθουε παρὰ τὴν ἀκτὴν, διότι, ἱερεὺς ὢν τοῦ Ἀπόλλωνος, εἶχε νυμφευθῇ παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ θεοῦ. Αὐτὸ τοῦτο διηγᾶται καὶ ὁ Βιργίλιος (Æ, II, 40), μικρὸν τῆς Ἑλληνικῆς διηγῆσεως μακρυνόμενος. Οὐδὲ τῆς πρὸς τὴν Ἀπόλλωνα οὐδὲ τῆς πρὸς τὸν Αἰνείαν σχέσεως αὐτοῦ μνημονεύων, τὸν παριστᾷ ὡς ὑπὲρ πάντας ἐξαναστάντα κατὰ τοῦ ἵππου τοῦ καθιερωθέντος τῇ Ἀθηνᾷ, καὶ τὸ ἀκόντιόν του εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ ἐμψέξαντα. Ἐν ᾧ δ' εὐθὺς μετὰ ταῦτα θύει ταῦρον εἰς τὸν Ποσειδῶνα ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, δύο τερατώδεις ὄφεις προσπλέουσιν ἐκ Τενέδου, τὸν περιελίσσουσι καὶ τὸν πνίγουσιν ὁμοῦ μετὰ τῶν υἱῶν του, καὶ ἀνέρπουσιν ἔπειτα εἰς τὴν ἀκρόπολιν καὶ κρύπονται ὑπὸ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς. Τοῦτο πείθει τοὺς Τρῶας περὶ τῆς ἀληθείας τῆς διηγῆσεως τοῦ Σίγανος, τῆς ἀφορώσης τὸν προορισμὸν τοῦ δουρείου ἵππου, καὶ διὰ τοῦτο ἀποφασίζουσι νὰ εἰσαγάγωσιν αὐτὸν εἰς τὸν πόλιν των, πρὸς ὄλεθρον αὐτῆς. Ἀριστούργημα γλυπτικῆς τὸν θάνατον τοῦ Λαοκόοντος παριστῶν, ἔργον δὲ τῶν Ῥοδίων γλυπτῶν Ἀγησάνδρου, Πολυδώρου καὶ Ἀθηνόδωρου (Pl. XXXVI, 4, 11) ἀνευρέθη ἐν Ῥώμῃ τῇ 1506 καὶ διατηρεῖται ἐν τῷ Βατικανῷ μουσεῖῳ, πάθους πλήρης καὶ δραματικῆς ἐκφράσεως, καὶ σχεδὸν βεβαίως τῆς πρώτης ἐπιχρῆς τῶν διαδόχων, εἰς ἣν ἀνή-

κούς· καὶ τὰ συγγενέστατα αὐτῷ ἔργα τῆς Περγαμηνῆς σχολῆς. Μικρὰ μόνον μέρη, ὁ δεξιὸς βραχίον τοῦ Λαοκρόντος, καὶ ὁ τοῦ νέου υἱοῦ, ἡ δεξιὰ χεὶρ τοῦ ἑτέρου, καὶ τινα μικρὰ μέρη τῶν ὄψεων, εἰσὶ νέα, οὐχὶ ὡς φαίνεται, λίαν ἐπιδεξίως συμπληρωθέντα.

Λαοκώσσα, γυνὴ τοῦ Ἀφάρεως, καὶ μήτηρ τοῦ Ἰδα καὶ Λυγκέως (Θεόφρ. ΚΒ. 206. — Ἀλλως παρ' Ἀπολλ. Γ, 10, 3).

Λαομέδεια, θυγάτηρ Νηρέως καὶ Δωρίδος (Ήσδ. Θεογ. 257).

Λαομέδων, 1) υἱὸς Ἰλίου καὶ Εὐρυδίκης, πατήρ τοῦ Πριάμου, Τιθωνοῦ, Ἡσιόνης καὶ ἄλλων, βασιλεὺς τοῦ Ἰλίου (Όμ. Ἰλ. Γ, 236). Ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ποσειδῶν τῷ ὑπηρετήσαν ἐπὶ μισθῷ, ὁ μὲν βόσκων τοὺς βόας τοῦ ἐπὶ τῆς Ἰδης, ὁ δὲ μόνος ἡ μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος κτίσας τοῦ Ἰλίου τὰ τεῖχη (Ἰλ. Η, 452. Φ, 441). Κατὰ μεταγενεστέρους μύθους εἰς τὴν τειχοδομίαν τοὺς ἐβοήθησεν καὶ ὁ Αἰάκός· καὶ ὅπου ἔκτισεν ὁ θνητός, ἦσαν τὰ τεῖχη προσβλητὰ, δι' ὃ καὶ δις ἐκεῖ τὰ προσέβαλον μετὰ ταῦτα οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ Τελαμών καὶ Νεοπτόλεμος (Πίνδ. Ὀλ. Η, 30). Ἐπειδὴ δ' ὁ Λαομέδων ἠργήθη τοῖς θεοῖς τὸν ὀφειλόμενον μισθὸν, ἐπεμψεν ὁ Ποσειδῶν τέρας θαλάσσιον, εἰς ὃ ἐξετέθη πρὸς βόρην Ἡσιόνη ἡ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως· ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς (Ίδ.) ἐφόνευσεν αὐτά.—2) Ἐκ Μυτιλήνης ἐπὶ Φιλίππου ἐξορισθεὶς, ἐπανεκαμψεν ὅτε ὁ Ἀλέξανδρος ἐνεθρονίσθη, καὶ ὑπηρετήσεν εἰς τὰς ἐκστρατείας ὡς διερμηνεύς, καὶ ὡς ἐπιστάτης τῶν αἰχμαλώτων. Ἐπὶ τῆς διανομῆς τῶν σατραπειῶν τῷ ἐδόθη ἡ Συρία, καὶ τῷ ἐπεκυρώθη τῷ 321 π.Χ. ἐπὶ τῆς διανομῆς τοῦ Τρισπαρδείσου. Ἀλλὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος τὸν ἐξέβαλεν ὁ Νικάνωρ, καὶ τότε κατέφυγεν εἰς Καρίαν παρὰ τῷ Ἀλκέτῃ (Ἀρρ. Γ, 6.—Διόδ. ΙΘ, 3, 43.—Just. XIII, 4).

Λαομένης, υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν Θεσιπιάδων (Ἀπλλ. Β, 7, 7).

Λαομήδης, υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ὀμφάλης (Παλαίφ.).

Λαονόμη, θυγάτηρ Γουνέως, γυνὴ Ἀλκαίου, μήτηρ Ἀμφιτρώωνος (Παυσ. Η, 14).

Λᾶος (ὁ), 1) ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας μεταξὺ Λευκανίας καὶ Βρεττίας (Στράβ.).—2) Πόλις τῆς Λευκανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀποικία τῶν Συδαριτῶν.—3) Πόλις ἐπίσημος τῆς ἄνω Ἰταλίας, Ῥωμαϊκὴ ἀποικία (Plin.) γυν Lodi.

Λαοϋνέα, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Λατίνου, ἣν νυμφευθεὶς ὁ Αἰνείας ἐν Ἰταλίᾳ, ἔσχεν υἱὸν τὸν Αἰνείαν Σίλδιον. Κατ' αὐτὴν ὠνόμασε καὶ Λαοϋνέιον τὴν πόλιν ἣν ἔκτισε, καταθεὶς εἰς τὸν ἐκεῖ νῆον τῆς Ἀφροδίτης τὰ ἱερά ὅσα ἔσωσεν ἐκ Τρωάδος (Διον. Ἀλ. Α, 6, 67.—Στράβ.—Στφ. Βυζ.).

Λαοφόντη, θυγάτηρ τοῦ Πλευρώωνος, γυνὴ τοῦ Θέσπιος, μήτηρ τῆς Λήδας καὶ Ἀλθαίας (Ἀπλλ. Δ, 8, 7.—Σχλ. Ἀπολλων. Ῥοδ. Δ, 146).

Λάπαθος, ἀρχαία παραθαλασσία πόλις τῆς Κρήτης μετ' εὐρυχώρου λιμένος (Διόδ. ΙΘ, 59.—Στράβ.).

Λαπαθοῦς καὶ **Χάραξ** ἐπιλεγόμενος ὁχώρωμα εἰς τὰ Τέμπε, Β τοῦ Γόννου (Liv. XLIV, 2, 6).

Λαπέρσαι, ἴδ. Λᾶς.

Λάπαθος, ἐπίσημος πόλις τῆς Β παραλίας τῆς Κύπρου, Δ τοῦ ἀκρωτηρίου Κρομμυῶνος, πρὶν πρωτεύουσα μικροῦ βασιλείου, ἐπὶ Ῥωμαίων πρωτεύουσα τῆς βορείου ἐπαρχίας.

Λαπίθαι, ἴδ. Κένταυροι. Πειρίθους.

Λαπίθαιον, κώμη τῆς Λακωνίας ἐπὶ τοῦ Ταυγέτου (Παυσ. Γ, 20).

Λάπιθος, ὄρος ἐν Τριφυλίᾳ, 1200^μ, ὕψους, πρὸς Β, παρέκτασις ΒΔ τοῦ ὄρους Μένθῃ. Ἀπ' αὐτοῦ πηγάζει ὁ Ἀνιγρός (Παυσ. Ε, 5, 8.—Στράβ. Η, 346).

Λάρανδα, ἴδ. Λυκαονία.

Λάριος (ἡ), λίμνη χαριστάτη ἐν Γαλιλῇ τῇ Τρανσπαδάνῃ (ν. Como) (Στράβ. Δ, 192. 204).

Λάρισος, ποτάμιον διαίρου τὴν Ἡλίδά τῆς Ἀχαΐας, καὶ τὰς ἐκβολὰς ἔχον εἰς τὸ ἀκρωτήριον Ἀραξον (Παυσ. Ζ, 17, 5).

Λάρισσα, θυγάτηρ τοῦ Πελασγοῦ, ἧς ἐπώνυμοι ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ πόλις καὶ τοῦ Ἀργους ἡ Ἀκρόπολις (Παυσ. Ζ, 17).

Λάρισσα, (καὶ ἡ Λάρισα), ὄνομα διαφόρων ἀρχαίων πελασγικῶν πόλεων, ἴσως ἐκ τοῦ Λάσα, λάας. Αὐτῶν αἱ γνωστότε-

ραι 1) ἐν τῇ Θεσσαλικῇ Πελασγίᾳ, παρὰ τῷ Πηγεῖ, πρωτεύουσά ποτε τῶν Πελασγῶν καὶ ἔδρα τοῦ γένους τῶν Ἀλευαδῶν (Στράβ. Θ, 440). — 2) ἡ Κρεμαστὴ, ὡς ἐπὶ τῆς κλιτύος ὄρους κειμένη ἐν τῇ Φθιώτιδι, εἰς 20 σταδίων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου (ν. Γαρδικί, μετ' ἐρείπιων)· ὁχυρὸν φρούριον ἐπὶ τῶν Μακεδονορρωμαϊκῶν πολέμων (Στράβ. Θ, 435. 440. — Λιν. XXXI, 46, XXXII, 33). — 3) ἡ ἀκρόπολις τοῦ Ἀργους (ἴδ.). — 4) Πόλις Τρωϊκὴ, ἐρημωθεῖσα ἀπὸ τῶν Περσικῶν (Θουκ. Η, 101. — Ξεν. Ἑλλ. Δ, 1, 13). — 5) Ἀ. Φρικωνίς ἡ Αἰγυπτία, παρὰ τῇ Κύμῃ τῆς Αἰολίδος (Ὀμ. Ἰλ. Β, 841. — Ἡρδ. Α, 149. — Ξεν. Ἑλλ. Γ, 1, 7. — Στράβ. Θ, 440. Π, 620. — 6) Ἐν τῷ Καύστρω πεδίῳ τῆς Λυδίας. — 7) Ἐν Ἀσσυρίᾳ ἐπὶ τοῦ Τίγρητος, ἀνωτέρω τῶν εἰς αὐτὸν ἐκβολῶν τοῦ Λύκου ἢ Ζαβάτου.

ἡ Θεσσαλία. Εἶχε τείχος 100' ὑψηλὸν καὶ 25' παχύ. Ἐπὶ Ξενοφώντος (Ἀν. Γ, 4, 7) ἦδ' ἐγκαταλειμμένη. Ἴσως ἡ Ρεσὲν τῆς Γραφῆς, καὶ τὰ νῦν λεγόμενα « ἐρείπια τῆς Νιμρόδ ».

Λάρισσος, ποταμὸς τῆς Ἠλείας ἐν Πελοποννήσῳ, ὀρίζων αὐτὴν ἀπὸ τὴν Ἀχαΐαν, καὶ ἐκβάλλων παρὰ τῷ ἀκρωτηρίῳ Ἀράξῳ (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 2, 23).

Λάρναξ, ἴδ. τὰ φος.

Λάρυμνα, ἡ ἄνω καὶ κάτω, κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Βοιωτικοῦ Κηφισσοῦ εἰς τὴν Εὐβοϊκὴν θάλασσαν. Ἡ κάτω, καλὸς λιμὴν, ἀνῆκε τοῖς Ὀπουντιοῖς Λοκροῖς, ἡ δὲ ἄνω προσετέθη τῷ Βοιωτικῷ δεσμῷ (Στράβ. Θ, 406. — Παυσ. Θ, 23, 7).

Λᾶς (Λᾶ, Λᾶα), πόλις παραλία τῆς Λακωνίας Ν. τοῦ Γυθείου, τῷ Ὀμήρῳ γνωστή (Ἰλ. Β, 585), πρὸ τῆς ἀκμῆς τοῦ Γυθείου ὁ ἐπισημότερος λιμὴν τῆς Λακωνίας. Οἱ Διόσκουροι, ὡς καταστρέψαντες θῆθεν αὐτὴν, ἐλέγοντο καὶ Λαπέρσαι. Ἐσώζετο δὲ καὶ ἐπὶ Ῥωμαίων ἀτείχιστος (Θουκ. Η, 91. — Στράβ. Η, 364. — Παυσ. Γ, 21, 7. — Λιν. XXXVIII, 30, 31).

Λάσανον, ἀγγεῖον εἰς νυκτερινὴν χρῆσιν.

Λασθένης, Ὀλύμπιος, ἐπρόδωκε μετὰ τοῦ Εὐθυκράτους τὴν πατρίδα του εἰς τὸν Φίλιππον τῷ 347 π. Χ. (Δμοθ. Φιλ. Γ, 125. 128). Ἐμειναν δ' ἕκτοτε ἀμφότεροι παρὰ τῷ Φιλίππῳ μέχρι καὶ τῆς μάχης τῆς Χαιρώνειας (Διόδ. ΙΣΤ, 53).

Λασίων (ὁ), ὁχυρὰ πόλις ἐν Ἡλίδι ἐπὶ ὁμωνύμου ὄρους κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Ἀρκαδίας (ν. Λάλα)· συνεχῶς ἀμφισθητούμενη ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων καὶ τῶν Ἠλείων (Ξεν. Ἑλλ. Ζ, 4, 12. — Πολύβ. Δ, 72, Ε, 102).

Λασόνιοι, ἔθνος κατοικοῦν παρὰ τὸν Ἀλυν ποταμὸν, μετὰ τοῦ Μαρυανδινῶν καὶ Ἀμαζόνων (Ἡρδ. Γ, 90). Οἱ αὐτοί, φαίνεται, καὶ Καθηλέες Μηγόνιοι (Ἡρδ. Ζ, 77).

Λάσος, ἐξ Ἑρμιόνης τῆς Ἀργολικῆς, λυρικός ποιητὴς περὶ τὰ 508 π. Χ., παρέμεινεν ἐπὶ πολὺ ἐν Ἀθήναις, πιθανῶς κληθεὶς ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Ἰππάρχου ὅτε καὶ ὁ ἀντίζηλος αὐτοῦ Σιμωνίδης, καὶ ὁ Ἀνακράων. Ἐνταῦθα εἰσήγαγε τοὺς διθυραμβικοὺς ἀγῶνας, ἐν οἷς διεκρίνετο. Ἐδίδαξε δὲ καὶ τὸν Πίνδαρον εἰς τὴν θεωρίαν τῆς ποιήσεως καὶ

τῆς μουσικῆς, περὶ ἧς καὶ πρῶτος λέγεται γράφας. Ὀλίγοι μόνον στίχοι αὐτοῦ διεσώθησαν. (Συλλ. Bergk, Poet. lyr. grec.).

Λατίνη (λατ. Λάτιον), τῆς Δ μέσης Ἰταλίας ἡ μέση ἐπίπεδος (πλατεῖα) χώρα περὶ τὸν Τίβεριν, ἐνθα ἰδρύθη ἡ Ῥώμη.

Λατῖνος, υἱὸς τοῦ Ὀδυσσεύς καὶ τῆς Κίρκης (Ἡσιόδ. Θεογ. 1013), ἡ, κατ' ἄλλους καὶ ἄλλους μύθους, Τηλεράχου καὶ Κίρκης, Ἡρακλέους καὶ τινος Ὑπερβορείας, κτλ., κατὰ δὲ τοὺς Λατίνους, τοῦ Φύνου καὶ τῆς νύμφης Μαρίας, πρῶτος καὶ ἐπώνυμος βασιλεὺς τῆς Λατίνης.

Λάτμος, ὄρος ἐν Καρίᾳ, Ἀ τῆς Μιλήτου. Ἐκεῖ, κατὰ τὸν μῦθον, ἐκοιμήθη ὁ Ἑνδυμίων (ἰδ.). Κατ' αὐτὸν ὠνομάζετο Λάτμος κόλπος ὁ κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Μαιάνδρου, ἥδη συγχλωσμένος (Στράβ. ΙΔ, 635).

Λάτραιες, υἱὸς τοῦ Βάγχου καὶ τῆς Ἀριάδνης (Σχλ. Ἀπλλδ. Ροδ. Γ, 996).

Λάτυμος, ὄρος τῆς Βρετανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, παρὰ τῇ Κρότωνι (Θεόφρ. Δ. 19).

Λατομέλει ἡ λ ι θ ο ρ ο μ ε ί α ι, ἐν γένει τὰ μέρη ἐνθα ἐτέμνοντο λίθοι. Ἐν Σικελίᾳ δὲ τὸ ἀχνεὺς δεσμωτήριον ὁ Διονύσιος ὁ τύραννος ἔσκαψε πρὸς ταῖς Ἐπιπολαῖς, σταδιαῖον τὸ μήκος, δύο πλεθρῶν τὸ πλάτος, ὑπαιθρον μὲν ἄνω, ὥστε ἦν ἐκτεθειμένον τῷ ἡλίῳ καὶ τῇ βροχῇ, ἀλλ' ἀσφαλέςτατον διὰ τὸ βάθος, ὥστε οἱ καθειργμένοι δὲν ἠδύναντο νὰ διαφύγῃσι (Θουκ. Ζ, 87. — Διόδ. ΙΑ, 25. — Αἰλ. π. ι. ΙΒ, 44. — Cic. c. Ver. V, 55).

Λάτρεις, ὁ μισθωτὸς δοῦλος καὶ ὁ μισθοφόρος στρατιώτης.

Λαύρειον ἡ Λ α ὺ ρ ι ο ν, χώρα λαυρεωτική, ἐν τῇ Ἀττικῇ, ΝΑ, μεταξὺ Θερικῆ καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Σουνίου. Περιεῖχε πλούσια ἀργυρῶρυξά ὧν (λαῦρα) ἦτο ἐπώνυμος, ἐκμεταλλεύόμενα ἀρχαιοτάτα ἤδη (Ξεν. ΙΙ. Προσδ. Α, 5) καὶ κατὰ Πλίνιον, ἀπὸ τοῦ Ἑρεχθέως (VII, 57). Ἐκ τοῦ ἀργύρου δ' αὐ-

τὼν ἤρξατο πρῶτος νόμισμα κόπτων ὁ Θησεὺς κατὰ Πλούταρχον (Β, Θησ. ΚΕ. — Πολδ. Θ, 60. — Σχλ. Ἀρσφ. Ὀρν. 1106). Βέβαιον δ' ὅτι ἡ δραχμὴ ὑπῆρχεν ἐπὶ Σόλωνος, ὅστις ἡλάττωσεν αὐτῆς τὸν σταθμὸν (Πλούτ. Σόλ. ΙΕ), καὶ διὰ τὸν Πεισίστρατον ἦν τὸ Λαύρειν μία τῶν πηγῶν τῶν δημοσίων εἰσοδημάτων (Ἡρδ. Γ, 64, Ζ, 144), καὶ ἐτι μᾶλλον ἐπὶ τῶν Μηδικῶν (Αἰσχλ. Πέρσ. 237), ὅτε ὁ Θεμιστοκλῆς ἔπεισε τὴν πόλιν ἐκ τῶν εἰσοδημάτων αὐτῶν νὰ ναυπηγήσῃ 200 τρίηρεις, ἀντὶ τῶν 10 δρ. ἅς ἕκαστος πολίτης Ἀθηναῖος ἐλάμβανε πρὶν ἐτησίως ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τοῦ Λαυρείου ἄρα $60,000 \times 10 = 600,000$ δρ. = 100 τάλ. (Ἡρδ. Ζ, 144). Ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἀπεπειράθησαν οἱ Σπαρτιάται, ἀλλὰ δὲν κατέρωσαν, νὰ στερήσωσι τοὺς Ἀθηναίους τῆς πηγῆς ταύτης τοῦ πλοῦτου τῶν, εἰσβαλόντες εἰς τὴν Λαυρεωτικήν, ἀλλὰ καὶ ἀποκρουσθέντες, πρὸς ὃ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὠχύρωσαν τὸ Σεύνειον καὶ τὸ Θερικὸν (Ξεν. Ἑλλ. Α, 2). Ἐγίνετο δὲ τότε δραστηριωτάτη ἡ ἐκμετάλλευσις (Ἀρσφ. Σφ. 659. — Ἱπ. 362. — Ὀρν. 1106. — Ξεν. Π. προσ. ΣΤ, 252. — Πλούτ. Σύγκρ. Νικ. καὶ Κράσσ. Β. Γ' ῥήτ. ΣΤ, 252). Τὰ ἀργυρῶρυξά, κτῆμα τῆς πόλεως, παρεχωροῦντο εἰς ἰδιώτας ἐπὶ τῇ ὑποχρεώσει τοῦ νὰ παραχωρῶσιν εἰς τὸ δημόσιον τὸ $\frac{1}{4}$ τοῦ ἐξορυττομένου μετάλλου (Σουίδ. καὶ Ζωναράς Ἀγορὰς μετάλλου δικης. — Αὐτ. καὶ Ἀπκρ. λ. Ἀπονομή), καὶ ὁ φόρος οὗτος ἐξεμισθοῦτο εἰς ἰδιώτας, εἰσπράττοντας αὐτὸν, καὶ ὠρισμένον ποσὸν ἀποτίνοντας εἰς τὸ δημόσιον (Ἀπκρ. λ. πωληταί). Μετὰ τοὺς Ἀ', διὰ τὴν ἐπελθοῦσαν πτωχείαν τῶν ἰδιωτῶν, ἡλαττώθησαν αἱ ἐργασίαι τῆς ἐκμεταλλεύσεως, εἰ καὶ ὁ Ξενοφῶν νομίζει αὐτὴν ἀνεξάντηλον (Ξεν. Ἀπομν. Γ, 6, 12. Δ, 28, 29. π. Προδ. Δ. 4, 10. 25 — 27). Ἐπὶ τῶν διαδόχων τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐξηκολούθουν μετὰ ζήλου αἱ ἐργασίαι, ἀλλ' ἦσαν ἥττον προσδοφόροι (Στράβ. Γ, 101). Ἐπὶ

τῆς α'. ἑκατονταετηρίδος μ. Χ. ὁ Στράβων λέγει (Θ, 275) τὴν ἐκμετάλλευσιν ἐντελῶς παρακμάσασαν καὶ περιοριζομένην κυρίως εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν ἐκβολάδων καὶ σκυριῶν· μετὰ δ' ἔτι 50 ἔτη ὁ Πausanias ὁμιλεῖ περὶ τοῦ Λαυρίου, «ἐνθα ποτὲ ἦν ἀργύρου μεταλλεῖον». Ἡ ἐξόρυξις ἐγένετο διὰ δούλων ἢ καταδίκων (Πλούτ. Σύγκρ. Νικ. καὶ Κράσσ.) Οὕτως ὁ Νικίας εἶχε χιλίους δούλους εἰς αὐτὴν ἀσχολουμένους (Ξεν. π. Πρὸς Δ, 14. — Πλούτ. Αὐτ. 1), καὶ πολλάκις οἱ δούλους κεκτημένοι ἐνοικιάζον αὐτοὺς εἰς τοὺς ἔχοντας ἀργυρεῖα. Ὁ Πολύβιος (ΛΔ, Ἀποσπ. 9) περιγράφει τὴν ἐργασίαν τῶν μεταλλείων τῆς Ἰσπανίης, ἣτις φαίνεται ὅτι ἦν ἡ αὐτὴ τῇ τῶν Λαυριακῶν, διότι καὶ τούτων εὗρεθῃσαν ἀρχαῖα πλυντήρια διατεθειμένα κατὰ τὸ αὐτὸ σύστημα, ἐντελῶς ὅμοιον καὶ πρὸς τὸ νῦν ἔτι ἐπικρατοῦν. (Ἰδ. Α. R. Rangabé, Laurium).

Λαύρεντον, ἀρχαία πόλις τοῦ Λαυρίου ἐν Ἰταλίᾳ, ἐνθα ἤρχεν ὁ Λατίνος ὅτε ἦλθεν ὁ Αἰνείας ἐκ Τροίας (Στράβ. — Πολύβ.).

Λαφάνης, 1), υἱὸς Εὐφορίωνος ἐκ Παίου τῆς Ἀρκαδίας, εἰς τῶν μνηστήρων Ἀγαρίστης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Κλεισθέλους (Ἡρόδ. ΣΤ, 127). — 2) Υἱὸς τοῦ Λασθέλους (Ἀνθ.).

Λαφρία, ἐορτὴ ἐν Πάτραις ἐτησίως ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Αὐγούστου τῇ Λαφρίᾳ Ἀρτέμιδι τελούμενη, καθ' ἣν ἡ ἱέρεια προσήρχετο ὑπὲρ ἐλάφων συρομένη, ὁ βωμὸς δὲ περιβάλλετο ὑπὸ ξυλίνης εὐπρήστου φραγῆς, καὶ εἰς αὐτὴν ῥιπτόμενα ἐπυρπολοῦντο ζῶντα παντοῖα ζῷα ἡμερὰ τε καὶ ἡγρία (Πaus. Δ, 31, 6. — Σχολ. Εὐριπ. Ὀρέστ. 1087). Ἦν δ' ἡ λατρεία τῆς Λαφρίας Ἀρτέμιδος κυρίως Αἰτωλική, καὶ ἐξ Αἰτωλίας μετέβη εἰς Πάτρας, καὶ ἐν ἀρχαιοτέροις χρόνοις καὶ εἰς Μεσσηνίαν.

Λαφύστιον, ὄρος τῆς Βοιωτίας 800 μ. ὕψος ἔχον, Δ τῆς Κοιπαίδος, μεταξὺ Λεβαδείας καὶ Κορωνείας (ν. Γρανίτσα). Ἐπ' αὐτοῦ ἦν ὁ ναὸς τῆς Ἰωνίας Ἀθηνᾶς, καὶ

παρ' αὐτῷ ὁ τοῦ Λαφυστίου Διὸς (Ἰδ. Ἀθάμας), ὃ ἀρχαϊότατα προσήγοντο ἀνθρωποθυεῖαι (Πaus. Θ, 34, 5).

Λαχάρης, δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, μετὰ τὴν ἐν Ἰψῷ μάχην ἀνεδείχθη, βοηθεῖα τοῦ Κασσάνδρου, τὸρᾶντος τῶν Ἀθηναίων, ἀσεβὴς πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ ὠμὸς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Ὅτε δὲ μετὰ μακρὰν πολιορκίαν, ἐκυρίευσεν τὰς Ἀθήνας τῷ 299 π. Χ. ὁ Δημήτριος ὁ πολιορκετής, ἔφυγεν ὁ Λαχάρης εἰς Βοιωτίαν, καὶ νομίζεται ὅτι ἐφνεύθη ἐν Κορωνείᾳ, διότι ἐπιστεύετο ὅτι ἔφερε μεθ' αὐτοῦ πολλοὺς θησαυροὺς (Πλούτ. Δημ. ΛΣ. — Πaus. Α, 25, 7. 29, 15).

Λάχαις, Ἰδ. Μοῖραι.

Λάχης, υἱὸς Μελανίππου, Ἀθηναῖος, ἐπέμφθη τῷ 427 π. Χ. μετὰ τοῦ Χαροιάδου καὶ μετὰ στόλου εἰς βοήθειαν τῶν Λεοντίων εἰς Σικελίαν (Θουκ. Γ, 86). Ἀνεκλήθη δὲ τῷ 426 μετ' ἀμφιρέπου μάχας (Αὐτ. 115), καὶ κατηγορήθη ὑπὸ τοῦ Κλέωνος ἐπὶ καταχρήσει. Ἐν Βοιωτίᾳ ὑπηρέτησεν ἔπειτα ὡς ὁπλίτης (Πλάτ. Συμπ. 221 Α). Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Κλέωνος συνέπραξε μετὰ τοῦ Νικίου, τῷ 426, εἰς τῆς εἰρήνης τὰς διαπραγματεύσεις (Θουκ. Ε, 19. 24). Τῷ 418 δ' ὠδήγησε μετὰ τοῦ Νικοστράτου στρατὸν εἰς βοήθειαν τῶν Ἀργείων, ἀλλ' ἀμφοτέροις ἔπεσαν εἰς τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην (Αὐτ. Ε, 74). Εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος φέρει αὐτοῦ τὸ ὄνομα.

Λεάγρος, Γλαύκωνος, Ἀθηναῖος, ὠδήγησε τῷ 465 π. Χ. μετὰ τοῦ Δεκελίου Σωφάνους μυρίους Ἀθηναίους ἀποίκους εἰς Θράκην, ἵνα οἰκίσωσι τὰς Ἐννεά Θόους, τὴν εἰτα Ἀμφίπολιν· ἀλλ' ἀπέτυχον, προσδληθέντες ὑπὸ τῶν Θρακῶν ὅτε προέβησαν εἰς τὰ ἐνδότερα, καὶ φονευθέντες (Θουκ. Α, 100. — Ἡρόδ. Θ, 75).

Λεαδῆς ἢ Λεαδῆης, Θηβαῖος, γενναῖος πολεμήσας κατὰ τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας (Ἀπολλ. Γ, 6, 8).

Λέαρινα, νέα Ἀθηναῖα, φίλη τῶν τυ-

ραννοκτόνων, ἥτις βασανιζομένη, ἵνα μὴ βιασθῇ νὰ καταθέσῃ κατ' αὐτῶν, ἔκοψε τὴν γλῶσσαν διὰ τῶν ὀδόντων τῆς καὶ τὴν ἔπτυσεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ τυράννου. Οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἤγειραν εἰς τιμὴν τῆς ἀγαλμα χαλκοῦν λεκίνης ἐχούσης κεκομμένην τὴν γλῶσσαν (Παυσ. Α, 23, 1).

Λεάνδρος, νεανίας ἐξ Ἀδύβου, τῆς ἐπὶ τῆς Ἀσιανῆς παραλίας τοῦ Ἑλλησπόντου, ἡγάπα Ἡρώ, τὴν ἐν Σηστῷ, ἐπὶ τῆς ἀντιπέραν παραλίας, ἰέρειαν τῆς Ἀφροδίτης. Ὁδηγούμενος δ' ὑπὸ λύχνου ἐν αὐτῇ ἀνῆπτε πᾶσαν νύκτα, διέπλεε νηρόμενος τὸν πορθμόν. Ἀλλ' ἐν τρικυμιώδει νυκτὶ, σβεσθέντος τοῦ λύχνου ποτὲ, παρεσύρθη αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ρεύματος καὶ ἐπνίγη. Ἰδοῦσα δὲ τὸ πρῶτ' τὸ πτώμα του ἡ Ἡρώ, ἐρρίφθη καὶ αὐτὴ εἰς τὰ κύματα. Τσιούτῃ ἦν ἡ ὑπόθεσις μικροῦ ἔπους τοῦ Μουσαίου ("Ιδ.), ὃ ἐμιμήθη καὶ ὁ Ὀδύσσεος (Hec. XVIII, 49).

Λεάνειρα, θυγάτηρ τοῦ Ἀμόκλα, γυνὴ τοῦ Ἀρκάδος, μήτηρ τοῦ Ἑλάτου καὶ Ἀρεΐδαντος (Ἀπλ. Ι, 9, 1).

Λεάρχος, ἴδ. Ἀθάμας.

Λεγάδεια, πόλις τῆς Βοιωτίας, Δτῆς Κωπαίδος, ὑπὸ μέγαν βράχον ἐξ οὗ πηγάζει ἡ Ἐρκύνη. Κατὰ Παυσανίαν ἦν ἡ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. Β, 507) καλούμενη Μιδεία, καίμενη κατ' ἀρχὰς ἐπ' αὐτοῦ τοῦ βράχου. Ἀνέδειξε δ' αὐτὴν μετὰ ταῦτα πρὸ πάντων τὸ περίφημον μαντεῖον τοῦ Τροφωνίου (Hec. Α, 46. H, 134), ὃ ἤδη ὁ Κροῖσος ἐσυμβουλευθῇ ἐν τῇ σ' ἐκκτονταετηρίδι. Ἐκεῖτο δὲ παρὰ τῇ πόλει καὶ ὑπὸ τὸν ναὸν τοῦ Τροφωνίου, ὃν ἐκόσμει καὶ ἀγαλμα τοῦ Πραξιτέλους, ὑπῆρχε θόλος ἐν σχήματι θησαυροῦ (Ἰδ.), καὶ τοῦ Τροφωνίου τὸ σπῆλαιον (Παυσ. Θ, 39, 5).

Λεδαία, ἐν τῇ ἄνω Μακεδονίᾳ, ἔδρα βασιλείας, μόνον διὰ τοῦ Ἡροδότου (H, 137) γνωστὴ.

Λέδεδος, ἰωνικὴ πόλις τῆς Λυδίας, εἰς 4 μίλια ΒΔ τῆς Κολοφῶνος, ἦνθι τὸ

πάλαι· ὅτε δ' ὁ Λυσίμαχος μετόπισε μέρος τῶν κατοίκων αὐτῆς εἰς Ἐφεσον, ἐξέπεσε, καὶ ἐπὶ Ὀρατίου (Ep. I, 11, 7) ἦν ἀσχημος. Ὑπεβοήθησαν ὅμως πῶς αὐτὴν οἱ ἐνταῦθα ἐκ Μυονήσου μετατεθέντες διονυσιακοὶ θεατρικοὶ ἀγῶνες (Hec. Α, 142. — Θουκ. H, 19. Στρβ. ΙΔ, 643).

Λεδὴν, Λεδὴνα, τὸ ἐπίνειον τῆς Γόρτυνος ἐν Κρήτῃ, φοινικικὸν κτίσμα, ὡς εἰκάζεται, εἶχε περίφημον ναὸν Ἀσκληπιοῦ (Στρβ. Δ, 478).

Λέδης, εὐρὺ χιτλοῦν ἀγγεῖον, μαγερικὸν (ν. λεβέτι, τρκ. καζάνι) (Ὀμ. Ἰλ. Φ.)

καὶ λεκάνη ποδονίπτis (Ὀμ. Ὀδ. Α, 13, 1, 386) μετὰ τοῦ ἀνγκαιῶς προχόου. Ἐχερσίμευς καὶ ὡς κάλπη εἰς ἐναπόθεσιν τῶν λειψάνων τῶν νεκρῶν (Σοφοκλ. παρ' Ἀθην.). Ἐδίδετο δὲ καὶ ὡς ἄθλον εἰς ἀγῶνας, ὅτε καὶ ἐνεφύτευον τὸν ἐπινίκειον κλάδον (Virg. Aen. V, 266).

Λεδινθος, μικρὰ νῆσος τῶν Σποράδων, μετὰ τοῦ Ἀμοργοῦ, Ἀστυπυλαίας καὶ Καλύμνου (Στρβ. Ι, 487).

Λέδων, χωρίον ἐν τῇ Β. Φωκίᾳ, παρὰ ῥύακι εἰσβάλλοντι εἰς τὸν Κηφισὸν, πατρίς Φιλομήλου τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Φωκίων εἰς τὸν ἱερὸν πόλεμον, ἐφ' οὗ τὸ πολύχιον κατεστράφη, οἱ δὲ πολῖται μετόπισθησαν 8 στάδια Β παρὰ τῷ Κηφισῷ (Παυσ. Ι, 38, 1).

Λειαγόρα, θυγάτηρ Νηρέως καὶ Δωρίδος (Ἐσθ. Θεογ. 257).

Λήθηθρα (τά), ἡ **Λεῖθηθρον**. 1) ὄρειος τόπος τῆς Πιερίας, μετὰ τοῦ Θεσσαλίας καὶ Μακεδονίας, πλησίον τοῦ Δίου. Ἐκεῖ ἐλέγετο διαιωόμενος ὁ Ὀρφεύς (Στρβ. — Παυσ. — Ὀρφ. Ἀργον. 50). — 2) Ὀρος

τῆς Βοιωτίας, παρέκτασις τοῦ Ἑλικωνίου κατὰ τῇ Κορωνείᾳ, μετὰ σπηλαίου καὶ ἀγαλμάτων τῶν Μουσῶν.

Λειτουργία, θυγάτηρ τοῦ Ἰολάου, γυνὴ τοῦ Φύλκτου, μήτηρ τῆς Θηροῦς (Παυσ. Θ, 40).

Λεῖρις, ποταμὸς τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, πηγάζων ἐκ τῶν Ἀπεννίνων, καὶ ῥέων εἰς τὰ σύνορα τῆς Καμπανίας (Στράβ.).

Λειτουργία, θρησκευτικαὶ ἢ πολιτικαὶ ὑπηρεσίαι, εἰς ἃς ὑπέκειντο οἱ εὐποροὶ τῶν πολιτῶν ἐν Ἀθήναις· τινὲς δὲ καὶ ἀνελάμβανον, ἢ ἐξεπλήρουον αὐτὰς πολυδαπανώτερον ἐκ φιλοτιμίας, ἢ ἵνα περιποιήσωσιν ἐαυτοῖς τοῦ δήμου τὴν εὐνοίαν. Ἀπετέλουν ἐπομένως αἱ λειτουργίαι μέρος τῆς δημοσίας προσόδου. Ἦσαν δὲ δύο κατηγοριῶν, τακτικαὶ (ἐγκύκλιοι), ἢ ἔκτακτοι, ὡς αἱ εἰσφοραὶ καὶ προσφοραὶ, καὶ ἕκαστος πολίτης εἰς μίαν μόνον ὑπέκειτο, ὡς αἱ ἐρχετο ἡ σειρά του. Μία τῶν τακτικῶν λειτουργιῶν, εἰς ἣν ὑπέκειτο ἐν ἑκάστη φυλῇ πᾶς ὁ ὑπὲρ τὰ 3 τάλαντα κεκτημένος, ἦν ἡ ἀρχιθεωρία, ἥτοι ἡ ἐπιμέλεια τῆς ἀποστολῆς θεωρῶν εἰς τὰς 4 μεγάλας ἐθνικὰς ἑορτάς, ὡς τὴν τῆς Δήλου. Εἰς ταύτην ὁμῶς συνεισέφερε καὶ τὸ δημόσιον. Ἡ χορηγία ἦν ἡ ἀφορῶσα τὸν καταρτισμὸν τῶν χορῶν εἰς τοὺς δημοσίους θεατρικοὺς καὶ μουσικοὺς ἀγῶνας. Ὁ ἀρχων διένεμε τοὺς ὑπὸ τῶν φυλῶν ὀριζομένους χορηγοὺς εἰς τοὺς διαφόρους ποιητάς, ὅπερ ἐλέγετο χορὸν διδόναι, καὶ οἱ χορηγοὶ ἐφρόντιζον περὶ τροφῆς, μισθοῦ, τῆς δαπανηρᾶς ἐνδύσεως καὶ ἐνίοτε καὶ στεφάνων, καὶ τῆς διδασκαλίας (διὰ χοροδιδασκάλου) τῶν χορευτῶν. Ὁ δαπανηρότερος τῶν χορῶν ἦν ὁ τῶν αὐλητῶν, ὁ εὐθυνώτερος ὁ τῶν κωμῶδων, διότι ἡ ἐνδυσὶς αὐτῶν δὲν ἦτο πολυτελής ὡς ἡ τῶν τραγικῶν. Τινὲς ἐνίοτε προσέδκινον ἐκ φιλοδοξίας εἰς μεγίστας δαπάνας. Οὕτως ὁ εἰπὼν τὸν λόγον τοῦ Λυσίου τὸν ἐπιγραφόμενον «ἀπολογία δωροδοκίας», λέγει ὅτι ἔδωκε δι' ἑνα τραγικόν

χορὸν 3000 δρ. καὶ εἶτα ἐν τῇ αὐτῇ εἶται 2000 δρ. διὰ χορὸν ἀνδρῶν, τὸ δ' ἐπὶ ὅντος 800 δρ. διὰ χορὸν πυρριχιστῶν, καὶ 5000 διὰ χορὸν ἀνδρῶν. Τακτικὴ λειτουργία ἦν καὶ ἡ γυμνασιαρχία, δι' ἣς ἐτρέφοντο, ἐγυμνάζοντο καὶ παρεσκευάζοντο οἱ εἰς ἐπισήμους γυμνικοὺς ἀγῶνας ὀφείλοντες νὰ ἐμφανισθῶσιν. Ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων δ' αὐτοκρατόρων ἄλλο ἦσαν οἱ γυμνασιάρχαι, οἱ προϊστάμενοι τῶν σχολείων τῆς γυμναστικῆς. Ἡ ἐπισήμοτάτη τοῦ εἵδους τούτου τῶν λειτουργιῶν ἦν ἡ λαμπάδορξία πρὸς διαρρύθμισιν τῆς λαμπάδορρομίας, λαμπάδορξιας ἢ λαμπάδορ, τελουμένης ἐν Ἀθήναις ὑπὸ νεανιῶν εἰς πέντε ἑορτάς, ἰδίως τῶν θεοτήτων τοῦ πυρός καὶ τοῦ φωτός, ἥτοι κατὰ τὰ Ἡφίστεια (Ἡρόδ. Η, 48), τὰ Προμηθεῖα, τὰ Παναθήναια, τὰ Βενδίδια (τῆς Ἀρτέμιδος) καὶ τὰ Πάνια, καὶ τοῦ Πανὸς θεωρουμένου ὡς θεοῦ τοῦ πυρός (Ἡρόδ. ΣΤ, 105). Ὁ δρόμος αὐτὸς ἐτελεῖτο ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους «ἀφ' ἵππου» (Πλάτ. Δημ. ἀρχ.), πρὶν ὅμως πεζῶς, καὶ ἐχώρει ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Προμηθεῖος ἐν τῇ Ἀναδημῇ μέχρι τῆς πόλεως. Ἐνῖκα δ' ὁ πρῶτος ἀφικνούμενος εἰς τὸ τέρμα χωρὶς νὰ σῦβση ἡ λαμπὰς αὐτοῦ (ἰδ.). Μετὰ ταῦτα δ' ἐγένετο μᾶλλον πολὺπλοκος ὁ ἀγὼν, διότι οἱ λαμπάδορρομῶντες ὤφειλον νὰ μετασβιάζωσι τὰς λαμπάδας ἀφ' ἐνὸς εἰς ἄλλον. Τὴν δαπάνην δ' ἠῦξανε καὶ ἡ νυκτερινὴ ὥρα τοῦ γυμνασματος, διότι ἔπρεπε τὸ στάδιον νὰ φωτίζηται. Κατὰ τὸν Λυσίαν, διὰ τὴν γυμνασιαρχίαν τῶν Προμηθεῖων ἀπητοῦντο 1200 δρ. Ὁ νικῶν δὲ γυμνασιάρχης, ὡς καὶ ὁ χορηγὸς ἀνέθετε τοῖς θεοῖς μνημεῖον τῆς νίκης του. Λειτουργία ἦν ἐπίσης καὶ ἡ ἐστίασις, καθ' ἣν εἰς ὠρισμένον χρόνον εἰς τῶν φυλῶν ὤφειλεν, ὡς ἐστίατωρ, ἐστίαν τὴν φυλὴν. Τὰ φυλετικὰ δὲ ταῦτα δεῖπνα ἦσαν ἄλλα ἢ τὰ ἐνίοτε εἰς πάντα τὸν δῆμον διδόμενα ἐκ τῶν περισσευμάτων τοῦ ταμείου τῶν θεωρικῶν. Μία δὲ τῶν δαπανη-

ροτέρων λειτουργιῶν ἦν ἡ τριηραρχία. Ἐν τοῖς ἀρχαιοτέροις χρόνοις ἐκάστη τῶν 14 φυλῶν διηρεῖτο εἰς 4 ναυκραρίας, ὧν ἐκάστη ἐχορήγει ἀνά 1 τριήρη, ἅρα ἐν ὅλοις 48. Καί ὁ Κλεισθένης δέ, τὴν εἰς δῆμους διαίρεσιν εἰσαγαγὼν, διετήρησε, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον καὶ ἄλλους φορολογικούς, καὶ τὰς ναυκραρίας, αὐξήσας τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν εἰς 50, ἀνὰ 5 εἰς φυλὴν ἐκάστην. Δέκα δὲ (ἀνὰ εἰς ἐκ φυλῆς ἐκάστης) ἐπιμεληταὶ τῶν νεωρίων ἐπέδλεπον τὴν ἐν τοῖς νεωρίοις διατήρησιν καὶ τὸν καταρτισμὸν τῶν πλοίων τούτων, καὶ εἶχον κατ' ἀρχὰς δικαιοδοσίαν ἐπὶ τῶν τριηράρχων, μεταβάσαν εἴτα εἰς τοὺς ἀποστολεῖς. "Ὅτε δὲ, ἰδίως ἐπὶ Θεμιστοκλέους, ἠϋξήσεν ἡ ναυτικὴ δύναμις τῶν Ἀθηνῶν, ἔπαυσεν ἡ σημασία τῶν ναυκραρίων, καὶ ταύτας ἀντικατέστησε τὸ σύστημα τῶν τριηραρχιῶν. Οἱ στρατηγοὶ προσδιώριζον ἐκάστοτε μεταξὺ τῶν κεκτημένων τὸ ὠρισμένον φορολογητὸν περιουσίας κεφάλαιον τὸν ἀριθμὸν τῶν τριηραρχῶν, ὧν ἕκαστος, κατὰ τὴν σειρὰν αὐτοῦ, ὤφειλε νὰ καταρτίζη καὶ ὅπλιζῃ ἀνὰ μίαν τριήρη. Κατ' ἀρχὰς ἐλάβανον οἱ τριηραρχοὶ πρὸς τοῦτο ἀνὰ ἐντάλαντον ἕκαστος, μετὰ ταῦτα ὅμως μόνον τὸ κενὸν σκάφος καὶ τὸν μισθὸν τοῦ πληρώματος καὶ τὰ πρὸς συντήρησιν αὐτοῦ. Εἶχε δ' ὁ τριηραρχος αὐτὸς καὶ νὰ διοικῇ τὴν τριήρη, καὶ ἐκ τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ἦν νὰ ἐπιμελῇται αὐτῆς καὶ διατηρῇ αὐτὴν ἐν καλῇ καταστάσει δι' ὅλου τοῦ ἔτους, νὰ ἐπισκευάζῃ αὐτὴν ὡς ἀμικρὸν ἀπληρεῖται καὶ τ' ἀναγκαῖα σκεύη εἰς καλὴν κατάστασιν νὰ διχηρῇ, τ' ἀπληραϊσμένα διὰ νέων ἀντικαθιστῶν προσέτι δὲ νὰ προμηθεύῃ ἐρέτας καὶ ναύτας, ἀποτίνων αὐτοῖς τὸν μισθὸν καὶ τὰ ἐφόδια προμηθεύων, πρὸς ἃ πολλάκις ἠναγκάζετο καὶ ἐκ τῶν ἰδίων νὰ προκαταβάλλῃ. Πολλάκις δὲ, ὅτε ἤκμαζεν ἐν Ἀθῆναις τὸ αἶσθημα τοῦ πατριωτισμοῦ, τριηραρχοὶ παρεῖχον τὰ ἐφόδια, καὶ αὐτὸν τὸν μισθὸν, ἐξ ἰδίων ἢ συνήθως δὲ δαπάνη τῆς τριηραρχίας ἦν 40 μνῶν μέχρις ἐνὸς ταλάν-

του (4000—6000 δραχμῶν). Ἀπὸ τοῦ 441 π. Χ. ἐπετρέπησαν αἱ συντριηραρχίαι, δηλαδὴ δύο πολῖται νὰ καταβάλλωσιν ὁμοῦ ἐξ ἡμισείας τὴν δαπάνην μιᾶς τριηραρχίας· τῇ δὲ 358 μετερρυθμίσθη πᾶς ὁ ὀργανισμός. Τότε ὠρίσθησαν 1200, οἱ πλουσιώτατοι πάντων τῶν πολιτῶν, καὶ διχηρέθησαν εἰς 20 συμμορίας, ὧν ἐκάστη διηρεῖτο εἰς συντελείας ἀορίστου ἀριθμοῦ· ἀλλ' οὐδεμία συντελεία περιεῖχε πλεονάζοντων 16 μελῶν, καὶ ἐκάστη ὤφειλε νὰ μεριμνᾷ περὶ μιᾶς τριήρεως, ἥς τὸν ὅπλισμὸν τὸ δῆμόσιον ἐπρόμήθευεν. Οἱ πλουσιώτατοι ἦσαν οἱ ἡγεμόνες (ἀρχηγοὶ) τῶν συμμοριῶν, προκαταβάλλοντες διὰ τὴν συμμορίαν, καὶ τὸν ὅπλισμὸν διὰ πλειστηριασμοῦ τοῖς ἥττον αἰτούσιν ἐπαφιέντες, καὶ εἴτα εἰσέπραττον τὰ δαπανηθέντα παρὰ τῶν λοιπῶν μελῶν, πολλάκις ὅμως οὕτως, ὥστε δι' ἐκείνων πᾶσαν τὴν δαπάνην ἐκάλυπτον, ἐξ οὗ προέκυπτεν ἡ ἀσυγχώρητος ἀνωμαλία ὅτι ἀκριδῶς οἱ πλουσιώτεροι ἔμενον ἀφορολόγητοι, καὶ συγχρόνως ἔμενον ἀπηλλαγμένοι τῆς μετοχῆς εἰς ἄλλας λειτουργίας. Πρὸς θεραπείαν τούτου ἐκανονίσθη τῇ 340 π. Χ. ἐπὶ προτάσει τοῦ Δημοσθένους, ἕκαστος κεκτημένος φορολογητὸν κεφάλαιον 10 ταλάντων καὶ ἐπείκεινα, νὰ καταρτίζη μίαν ἢ ἀναλόγως πλεονάζον τριήρεις, οἱ δ' ἥττον εὐποροὶ νὰ συνεισφέρωσι κατὰ συντελείας, καὶ τοῦτο ἐπὶ ἐν ἔτος, μεθ' ὃ ἐδίδοτο ἀπολογισμὸς παρὰ τοῖς λογισταῖς. Ἐπιτήρησιν δ' ἐκ μέρους τοῦ δημοσίου περὶ τῆς ἀκριβοῦς ἐκπληρώσεως τῶν ὑποχρεώσεων τούτων εἶχον οἱ ἀποστολεῖς (ἰδ.). Δεῖκα τὸν ἀριθμὸν, δικαιούμενοι καὶ νὰ δένωσι τὸν καθυστεροῦντα καὶ βιάζωσιν αὐτὸν οὕτως εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεων του. Ὁ δι' ἀσχυρίζομενος ὅτι ἠδικήθη δι' ἐπιβολῆς λειτουργίας εἰς τὴν πλουσιώτερος αὐτοῦ ἔπρεπε νὰ ὑποβληθῇ, ἐδικαιούτο νὰ ζητήσῃ παρ' ἐκείνου ἀντίδοσιν, ἥτοι τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν περιουσιῶν των, μεθ' ἧν ν' ἀποδεχθῇ αὐτὸς τὴν λειτουργίαν. Ὁ ἀρνούμενος ἀντί-

δικος ὑπέκυπτεν αὐτὸς εἰς τὴν λειτουργίαν. Ἐξηρουντο δὲ τῆς ἀντιδόσεως αἱ κτήσεις μεταλλείων, καὶ αἱ τῶν κληρουχιῶν εἰς ἀποικίας, διότι αὐταὶ δὲν συμπεριλαμβάνοντο εἰς τὰς ἐπὶ λειτουργίαις φορολογητάς· ἀπηλλαγμένοι δὲ τῶν λειτουργιῶν ἦσαν καὶ οἱ ἐνέργεια ἄρχοντες, αἱ ἐπικληροὶ κόραι μέχρι τῆς νυμφεύσεως, οἱ ἀνήλικοι μέχρι τῆς ἐκπνέσεως τοῦ πρώτου ἔτους τῆς ἐνηλικιότητος αὐτῶν. Ὑπέκειντο δ' εἰς τὰς λειτουργίας καὶ οἱ μέτοικοι. Περί δὲ τῶν εἰς φορῶν ἴδ. Οἰκονομικά.

Λειψύδριον, τόπος ἄνυδρος ἐν τῇ Ἀττικῇ, πλησίον τοῦ Πάρνηθος (Ἡρδ. Ε, 62).

Λειώδης, υἱὸς τοῦ Οἴνοπος, μάντις, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς (Ὀμ. Ὀδ. Φ, 144).

Λειώκριτος, 1) υἱὸς τοῦ Ἀρίσθα, συνοδεύσας τὸν Διομήδην εἰς τὴν Τρωάδα, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰνείου (Ὀμ. Ἰλ. Ρ, 344). — 2) Υἱὸς τοῦ Εὐήνορος, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης (Ὀδ. Β, 242).

Λεκανομαντεία, εἶδος μαντείας (ἴδ.), καθ' ἣν οἱ ἀγύρται ἐσυμβουλευόντο τὸ ὕδωρ ἢ ἄλλο ὕγρὸν ὃ ἐνέχεον εἰς λεκάνην (Τάετ. εἰς Λυκόφ. Ε, 813).

Λέκτον, ἀκρωτήριον ἐν Μυσίᾳ, ἢ Δπροεκβολή τῆς Ἰδης, ἀπέναντι τῆς Β ἀκτῆς τῆς Λέσβου. Φαίνεται δὲ προκύψαν τὸ ὄνομα ἐκ τῆς παρ' Ὀμήρῳ παραδόσεως (Ἰλ. Ε, 284). Καὶ ἐπὶ Στράβωνος ἔτι ἐδείκνυτο ἐκεῖ βωμὸς ἰδρυθεὶς ὑπὸ Ἀγαμέμνονος εἰς τοὺς 12 θεοὺς (Ἡρδ. Θ. 114. — Θουκ. Η, 181. — Στράβ. ΙΓ, 583, 605).

Λέκτρον, ἴδ. κ λ ε ν η.

Λέλεγες, πανάρχαιος φυλὴ ἐν Ἑλλάδι ἐπὶ Πελασγῶν. Ὁ Πausanias συγγέει αὐτοὺς μετὰ τῶν Καρῶν, ἀλλ' ὁ Ὀμηρος (Ἰλ. Κ, 428) τοὺς διακρίνει, καθὼς καὶ ἄλλοι. Κατὰ Στράβωνα (Ζ, 321) ἦν ἀρχαῖοτατος βασιλεὺς αὐτῶν ὁ Λέλεξ ἐκ Λευκαδίας, ἢ Μεγάρων ἢ Λακεδαιμόνος· ἐτυμολο-

γεῖ δ' αὐτὸς τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ λ ε γ ε ν, συλλέγειν, ἐμφαίνειν φυλὴν λογάδων. Ἦσαν δὲ λαὸς πλανώμενος, ἐπιχειρηματίας, ἰδίως διὰ θαλάσσης, συγγενεῖς τῶν Ταφίων καὶ Τηλεβοῶν, καὶ ἀπαντῶνται ἐν Ἀκαρνανίᾳ, Λευκάδι, Αἰτωλίᾳ, Λοκρίδι, Φωκίᾳ, τῇ Β Βοιωτίᾳ, Εὐβοίᾳ, Λακωνικῇ, Ἡλίδι, Μεσσηνίᾳ, διαφόροις νήσοις τοῦ Αἰγαίου, Κρήτῃ, καὶ εἰς τὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ὅτε δ' ἐπεκράτησε τὸ ὄνομα τῶν Ἑλλήνων, ἐπαυσαν ἐκείνων διακρινόμενοι.

Λέμανος λίμνη, ἡ ὑπὸ τοῦ Ῥοδανοῦ μετὰ τὴν Γαλλίαν Ναρβωνικῆς, Γαλλίας Βελγικῆς καὶ Ἑλβετίας ἀποτελουμένη (Στράβ. Δ, 186).

Λέμβος, (ἢ, ἐνίοτε καὶ ὁ, εἶτα τὸ), πλοῖον ἔχον ὀξεῖαν πῦραν, ἴδ. Ναυ. ζ.

Λεόννατος, ἐκ Πέλλης τῆς Μακεδονίας, βασιλικὸς συγγενής, ἐκ τῶν σωματοφυλάκων τοῦ Φιλίππου, μετὰ τὸν φόνον αὐτοῦ τὸν δολοφόνον του Πausanias καταδιώξας. Εἶτα δὲ μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου διεκρίθη ἰδίως ἐν Ἰνδίας κατὰ τῶν φιλοπολέμων Μακλῶν (Ἀρρ. Β, 12, Ζ, 5. — Πλούτ. Ἀλξ. ΚΑ. — Διόδ. ΙΗ, 16), ἔνθα καὶ βαρέως ἐπληρώθη (Ἀρρ. ΣΤ, 10). Μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸν θάνατον εἰς αὐτὸν ἀπέβλεπεν ὁ στρατός· διώκει δὲ τοὺς ἱππεῖς, καὶ ἐπὶ τῆς διαγομῆς τῷ ἐδόθη ἡ μικρὰ Φρυγία. Ὅτε δ' αἱ Ἑλληνες ἐπαναστάντες, ἐκίνησαν κατὰ τοῦ Ἀντιπάτρου τὸν Λαμιακὸν πόλεμον (ἴδ.), ἦλθεν εἰς ἐπικουρίαν τοῦτου μετ' ἰσχυρᾶς δυνάμεως ἐξ Ἀσίας ὁ Λεόννατος, καὶ γενναίως ἀγωνισθεὶς, ἐφονεύθη ἐν τῇ πρὸς τῇ Λαμιά μάχῃ (Διόδ. ΙΗ, 13—15).

Λεοντεύς, υἱὸς Κορωνοῦ, ἡγεμὼν τῆς Γυρτόνης ἐν Θεσσαλίᾳ, συνεξέπλευσε μετὰ τοῦ Πολυπείτου, υἱοῦ τοῦ Πειριθόου καὶ τῆς Ἰπποδαμείας, ἐπὶ 40 νηῶν εἰς Τροίαν (Ὀμ. Ἰλ. Β, 788, 745, Ζ, 29, Μ, 130, Ψ, 837). Μετὰ δὲ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος ἦκησαν ἀμφότεροι ὁμοῦ τὴν Ἀσπενδον.

Λεοντιάδης, 1) Εὐρυμάχου, στρατη-

γος τῶν Θηβαίων ἐν Θερμοπύλαις (Ἡρόδ. Ζ, 205. 233). — 2) Ἰσως ἐκείνου ἀπόγονος, ἀρχηγὸς τῶν ἐλιγαρχῶν ἐν Θήβαις, πολέμαρχος τῷ 383 π. Χ., παρέδωκε τὴν Καδμείαν τῷ Φοιβίδᾳ πρὸς συμφέρον τῆς μερίδος του. Ἐπὶ τῆς ἐλευθερώσεως δὲ τῶν Θηβῶν ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Πελοπίδου (Ἰδ.).

Λεοντένοι, πόλις τῆς Σικελίας, ΒΔ τῶν Συρακουσῶν παρὰ τὸν μικρὸν ποταμὸν Λίσσον κειμένη, πατρίς τοῦ σοφιστοῦ Γοργίου. Χαλκιδεῖς ἐκ Νάξου ἔδρυσαν αὐτὴν 6 ἔτη μετὰ τὰς Συρακούσας, ὧν ἡ ἀνάπτυξις παρεκώλυεν αὐτῆς τὴν πρόοδον. Τῇ 88ῃ Ὀλυμπιάδι ἐκδιώξαντες οἱ ἀριστοκράται τοὺς δημοκρατικούς, παρέδωκαν τὴν πόλιν τοῖς Συρακουσίοις. Οἱ ἀντίπαλοι ὅμως, μετὰ πρῶτην ἀποτυχούσαν ἀπόπειραν (Θουκ. Ε, 4),

ἐπέτυχον τέλος· ἀλλ' ὁ Διόνυσος ἐκ νέου τοὺς κατέβαλε, καὶ ἐγκατέστησε παρ' αὐτοῖς μυρίους Ἑλληνας μισθωτοὺς (Διόδ. ΙΔ, 14, 38). Ἐπὶ τῶν Καρχηδονικῶν πολέμων οἱ Ῥωμαῖοι ἐκυρίευσαν τὴν πόλιν, συμμαχοῦσαν μετὰ τῶν Φοινίκων καὶ τὴν ἐλεηλάτησαν (Liv. XXIV, XXIX, L). Φρούρια περὶ τὴν πόλιν ἦσαν αἱ Φωκίαι καὶ οἱ Βρικιννίαι (Θουκ. αὐτ.). Ἦν δὲ σιτοφόρον τὸ πρὸς Β τῆς πόλεως πεδῖον (Διόδ. Ε, 2. — Στράβ. ΣΤ, 272).

Λεόντιον, Ἰδ. Ἐρμῆσιάνναξ.

Λεοντίς, Ἰδ. Φυλή.

Λεοντόπολις, 1) μητρόπολις νομοῦ τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἐνθα ἰδίως ἐλατρεύετο ὁ λέων (Στράβ.). Ν. Τελ-Ἐσαβέ. — 2) Πόλις τῆς Φοινίκης, μεταξὺ Σιδῶνος καὶ Βηρυττοῦ, ἡ εἴτα μετονομασθεῖσα Πορφύριον (Στράβ. — Σκύλ. — Plin V. 20).

Λεπάδιον, ἡ λωρίςδ' ἢς ὁ ῥυμὸς τῆς ἀμάξης δένεται εἰς τῶν ἵππων τὸν τράχηλον.

Λεπαστή, ἀγγεῖον πλατὺ, ἔχον τὸ σχῆμα μεγάλου μονοθύρου ὀστράκου (ληπάδος).

Λεπίδωτῶν πόλις, ἐν Αἰγύπτῳ, εἰς τὴν Α ὄχθην τοῦ Νείλου, ἐνθα ἡλιεύοντο καὶ ἐλατρεύοντο οἱ λεπίδωτ οἱ λεγόμενοι ἰχθεῖς (Ἡρόδ. Β, 72. — Πτολ. Δ, 5, 72) (ν. Βέρδης).

Λεπίδωτὸς θώραξ, Ἰδ. ὁ π λ α.

Λέπρεον καὶ **Λέπρεος** (ὁ) πόλις ἐν Τριφυλίᾳ τῆς Ἡλίδος, ἰδρυθεῖσα, κατὰ τὴν παράδοσιν, ὑπὸ Μινυῶν ἐκ Λήμνου, καὶ κειμένη 40 στάδια ἀπὸ τῆς θαλάσσης, νοτίως τῆς Πύλου (ν. Στροβίτοι), ἐπὶ ἀκρωτηρίου τοῦ ὄρους Μίνθης, μετὰ φρουρίου. Οἱ Λεπρεῖται μετέσχον καθ' ἑαυτοὺς τῆς ἐν Πλαταιαῖς μάχης (Ἡρόδ. Θ, 28), καὶ ἡγωνίζοντο πολλάκις ἐπιτυχῶς ν' ἀποσπασθῶσι τῆς Ἡλίδος· ἐκυρώθη δ' ἡ ἀνεξαρτησία των ἐπὶ τῆς συνομολογήσεως τῆς εἰρήνης, τῷ 399 π. Χ., δι' ὃ καὶ τινες λέγουσι τὴν Λεπρεώτιδα χώραν αὐτατελῆ, ἄλλοι τῇ Ἀρκαδίᾳ ἀνήκουσαν (Θουκ. Ε, 31. — Στράβ. Η, 342. 344. — Πaus. Ε, 4, 4).

Λέπρεος ἢ Λεπριάς, υἱὸς Πυργέως ἢ Καύκωνος, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Ἑρακλέους εἰς μονομαχίαν. Κατ' αὐτὸν ἐλέγετο ὀνομασθῆναι τὸ Λέπρεον (Αἰλ. Π. Ι. Α, 24. — Πaus. Ε, 5. — Σχλ. Κολλμ. εἰς Δίκ, 39).

Λεπρίνα, (ἡ), (ἴσως Λετρίνοι), πόλις τῆς Ἡλίδος (Ξενφ. Ἑλλ. Γ, 2, 30).

Λεπτὴ ἄκρα, ἀκρωτήριο τῆς Παφλαγονίας.

Λεπτίνης, 1) ἀδελφὸς Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου, ναυαρχῶν κατὰ τῶν Καρχηδονίων· δυσαρεστήσας δὲ τὸν ἀδελφόν του, ἐπαύθη καὶ ἐξωρίσθη τῷ 390 π. Χ. ἀλλ' εἴτα αὐθις ἀνακληθεὶς, ἔπescen ἐντίμως ἐν τῇ ἐν Κρονίῳ μάχῃ, τῷ 383 (Πλούτ. Δίων, Θ. — Διόδ. ΙΕ, 7, 17). — 2) ὁ φονεύσας Κάλιππον, τὸν τύραννον τῶν Συρακουσῶν, τὸν φονέα τοῦ Δίωνος (Πλούτ. Δίων, ΝΗ). — 3) Τύραννος Ἀπολλωνίας καὶ Ἐγγυῖου ἐν Σι-

κελία, ἐξεβλήθη ὑπὸ τοῦ Τιμολέοντος καὶ ἀπεστάλη εἰς Κόρινθον (Πλούτ. Τιμ. ΚΔ).

— 4) Ἀθηναῖος ῥήτωρ λαοφιλὴς, οὗ τὴν δημιουργίαν περὶ περιορισμοῦ τῆς ἀπὸ τῶν δημοσίων φόρων ἀπαλλαγῆς ἐπολέμησεν ὁ Δημοσθένης τῷ 356 π. Χ.

Λέπτις, 1) ἡ μεγάλη, πόλις παραλία ἐν Ἀφρικῇ μεταξὺ τῶν δύο Σύρτεων, Δ τοῦ Κίνωπος ποταμοῦ, Λ τοῦ Ἀδρότωνα, ὑπὸ φογάδων Φοινίκων ἰδρυθεῖσα (Sall. Jug. LXXVIII). Διὰ τοῦ ἐμπορίου ἀναπτυχθεῖσα, ἔγεινεν ἔπειτα ῥωμαϊκὴ ἀποικία (Liv. XXXVI 62). τῷ 366 δὲ ὑπὸ τῶν Λιβύων καταστραφείσα, δὲν ἔφθασε πλέον εἰς ἀκμὴν. Ἦν δὲ πατρίς τοῦ Σεπτ. Σεβήρου (ν. Λέδδα μετ' ἐρειπίων). — 2) ἡ μικρά (ν. Λάμτα μετ' ἐρειπίων), ἐν Βυζαντίῳ τῆς Αἰγύπτου, τῇ ἐπὶ Ῥωμαίων ἐπαρχίᾳ Ἀφρικῇ, ΝΑ τοῦ Ἀδρουμέτου, ἐπίσης φοινικικὸν κτίσμα (Sall. Jug. XIX). Ἦν τόσον πλουσία, ὥστε ἀπέφερε τοῖς Καρχηδονίοις φόρον 1 τάλαντον καθ' ἐκάστην (Ctes. B. C. II, 28. — Tac. Hist. IV, 50. Ann. III, 74).

Λέρνη, ἔλος εἰς τὴν Ἀργολικὴν ἀκτὴν, παρ' ᾧ καὶ ὁμώνυμος πόλις μνημονεύεται, ΝΑ τοῦ Ἀργους. Ἐνταῦθα ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς τὴν πολυκέφαλον Λερναίαν Ὑδραν, ὅπερ τινὲς ἐξήγησαν ὅτι, κανονίσας τοῦ ἔλους τὴν ἐκροήν, ἔπαυσε τὴν θανατηφόρον αὐτοῦ ἐπήρειαν. Κατὰ δὲ Πausανίαν (B, 36, 67), ὑπῆρχεν ἐκεῖ, 40 στάδ. Ν τοῦ Ἀργους, τέμνους πλατάνων μετὰ ναδῶν καὶ ἱερῶν, καὶ τῆς πηγῆς Ἀμφιαράου, καὶ ἐκεῖ ἐτέλουν οἱ Ἀργεῖοι ἐτησίως τὰ Λέρνα ἑαυτῶν, φέροντες πῦρ ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Κράθιδος ἱεροῦ τῆς Πυρωνίας Ἀρτέμιδος (Paus. B, 37, 3. H, 15, 4).

Λέρος, μικρὰ νῆσος παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς Καρίας, ἀπέναντι τοῦ Ἰασίου ἢ Βαργυλίου κόλπου, μεταξὺ Καλύμνου καὶ Πάτμου. Ὑπὸ Μιλησίων οἰκισθεῖσα, ἦν πατρίς τοῦ ἱστορικοῦ Φερεκύδου. Εἶχε ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος· οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς δὲν ἐφημίζοντο

ἐπ' ἀγαθότητι (Ἡρόδ. E, 125. — Θουκ. H, 27. — Στράβ. I, 184).

Λέσβιος, ἀστράγαλος (ῥδ.).

Λέσβος, νῆσος τοῦ Αἰγαίου πρὸς τὴν ἀκτὴν τῆς Μυσίας, καὶ Μυτιλήνῃ εἰτα ὀνομασθεῖσα κατὰ τὴν ὁμώνυμον αὐτῆς πρωτεύουσαν, ἔφερε κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους καὶ τὰ ὀνόματα Ἴσπα, Πελασγία, Ἡετωνίς, Μακαρία· τὸ δ' ὄνομα Λέσβος ἐλέγετο λαβοῦσα ἀπὸ τοῦ ἐποικήσαντος αὐτὴν Λέσβου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Λαπίθου, ὅστις ἐνυμφεύθη Μεθύμνην τὴν θυγατέρα τοῦ Μακαρέως (Διόδ. E, 82). Εἰς 60 σταδίων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς παραλίας τῆς Ἀσσοῦ, κεῖται ἀπέναντι τοῦ Ἰδαίου ἢ Ἀδραμυττίου κόλπου, ἐν σχήματι ἡμικυκλίου, ἀνοικτοῦ πρὸς τὰ ΝΔ, καὶ καλουμένου Εὐρίππος Πυρραῖος (ν. κόλπος Καλόνι). Ἡ ΒΑ ἄκρα ἦν τὸ ἀκρωτήριον Ἀργιννον, ΝΑ ὁ Μαλέας (ν. Ζεϊτούνη), καὶ Δ τὸ Σίγγριον καὶ ἡ Βρίσσα πρὸς τῷ Εὐρίπῳ. Ὀρεινὸν ἦν κυρίως τὸ ΒΔ μέρος τῆς νήσου, μάρμαρον παράγον· εἰς δὲ τὰ ΝΑ ἦσαν τὰ κυριώτερα ὄρη ὁ Ὀρδυμνος, ὁ Λεπέθυμνος, ὁ Κρίων, ὁ Ὀλυμπος. Ῥόακες διέρρεον τὴν νῆσον, οὐσαν λίαν οἰνοφόρον. Οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι ἦσαν Πελασγοί. Προσατέθησαν δ' αὐτοῖς Ἴωνες πρὸ τῶν Τρωϊκῶν. Ἠρξάτο δ' ἀναθοῦσα ἡ νῆσος ὅτε, 130 ἔτη μετὰ τὰ Τρωϊκά, ὑπὸ τῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Αἰολέων ἐποικισθεῖσα, κατέστη τὸ κυριώτερον αὐτῶν κέντρον, καὶ ἐπὶ τῶν παρακειμένων πόλεων τῆς στερεᾶς τὴν ἐπιρροὴν αὐτῆς ἐξασκοῦσα (Ἡρόδ. ΣΤ, 21). Ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου κατεῖχον αὐτὴν οἱ Ἀθηναῖοι (Θουκ. Γ, 8. — Διόδ. ΙΒ, 35). Εἰτα δὲ τὴν ἐκυριεύσαν ὁ Μιθριδάτης, καὶ μετ' αὐτὸν οἱ Ῥωμαῖοι. Ἐξοχος ἦν παρὰ τοῖς Λεσβίοις ἡ τοῦ πνεύματος καλλιέργεια, καὶ πολλοὶ μνημονεύονται σοφοὶ καὶ συγγραφεῖς ἐν αὐτοῖς, ὡς οἱ φιλόσοφοι Πιττακός, Θεόφραστος, Φανίας, ὁ ἱστορικὸς Θεοφάνης, ὁ λογογράφος Ἑλλάνικος, οἱ ποιηταὶ Ἀρίων, Τέρπανδρος, Ἀλ-

καὶ οἱ ποιήτριαι Σαπφώ καὶ Ἡριννα' προσ-
ῆπτετο ὁμοῦς αὐτοῖς καὶ τρυφηλότης καὶ ἐκ-
δαιτήσις. Αἱ κυριώτεραι πέντε αὐτῆς πόλεις
ἀπετέλουν πέντε πόλιν, καὶ ἦσαν, πρὸς Α
ἢ Μυτιλήνην, μετὰ λιμένος, πρωτεύουσα
τῆς νήσου, καὶ περίφημος διὰ τοῦς ποιητι-
κοῦς αὐτῆς διαγωνισμοῦς, καὶ ὡς πατρίς τοῦ
Ἀλκαίου, τῆς Σαπφούς καὶ τοῦ Πιττακοῦ. Β
αὐτῆς ἔκειτο τὸ χωρίον Αἴγειρος. Εἰς τὴν
Β παραλίαν ἦν ἡ Μήθυμνα (ἢ Μέθυ-
μνα), εὐρύν ἔχουσα λιμένα, λεηλατηθεῖσα
ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἐπὶ τοῦ Πελοποννη-
σιακοῦ πολέμου, τῷ 406 π. Χ. (Ξεν. Ἑλλ.
Α, 2, 11.—Διόδ. Γ, 76), πατρίς τοῦ Ἐλ-
λάνικου καὶ τοῦ Ἀρίωνος, καὶ περίφημος
προσέτι διὰ τὸν οἶνόν της. Ἦττον ἐπίσημοι
ἦσαν αἱ 3 ἄλλαι πρὸς Δ, ἡ Ἀντισπα
καὶ ἡ Ἐρεσ(σ)ός, πατρίς τοῦ Θεοφρά-
στου καὶ τοῦ Φανίου, ἐπὶ παραλίου λόφου
καιμένη, εἰς 28 σταδίων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ
Σιγρίου ἀκρωτηρίου ἡ Πύρρα, κατὰ τὸ
στενωτάτον τῆς νήσου ἐπὶ τοῦ Εὐρίπου, πρὸ
τοῦ Στράδωνος ἤδη καταποντισθεῖσα ἐπὶ σει-
σμοῦ. Ἡ Ἀρίσθη (Ἡρδ. Α, 151), κατὰ
τὸν αὐτὸν τρόπον καταστραφεῖσα (Στράβ. ΙΕ
616.—Μελα. ΙΙ, 7, 4).

Λεσθώνιαξ. 1) Ἑλλην ῥήτωρ ἐπὶ
Τιβερίου. Αὐτοῦ σώζονται δύο ἐλαχίστου λό-
γου ἄξια ῥητορικά γυμνάσματα, δημηγορίαι,
πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, προτρέπουσαι αὐτοὺς
ἀνδρείως νὰ πολεμήσωσι κατὰ τῶν Σπαρτια-
τῶν καὶ τῶν Θηβαίων ἐπὶ τοῦ Πελοποννη-
σιακοῦ πολέμου (ἐν Dobson καὶ Bekker Orat.
Att.).—2) Μεταγενέστερος γραμματικὸς ἐν
Ῥώμῃ, γράψας «περὶ σχημάτων» (γραμμα-
τικῆς) (Valckenaer ἐν ἐκδ. Ἀρμυνίου).

Λέσχη. (ἐκ τοῦ λέγειν ἢ λαδν ἔ-
χειν) τόπος συνελύσεως πρὸς συνδιαλέξεις,
καὶ πρὸς θερμασμὸν ἐν χειμῶνι. Συνεχῶς
τοιαῦται ὑπῆρχον εἰς τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις,
εἰς Ἀθήνας, κατ' Εὐστάθιον (εἰς Ὀμηρ. Ὀδ.
Σ, 327, 360. Ἰδ. καὶ Ἡσίοδ. Ἑργ. κ. Ἡμ.
491-499.—Ἡσὺχ. λ. Λέσχη.—Ἑτ.

Μ). Ἐν Σπάρτῃ δὲ, ἡ συνεδρίασις τῶν με-
λῶν ἐκάστης φυλῆς πρὸς συζητήσεις πολιτι-
κὰς καὶ ἄλλας. Ἐκεῖ προσήγοντο καὶ τὰ
νεογνὰ, ἢ ἀποφασίζονται τὸ περὶ ἐκθέσεως ἢ
περὶ ἀνατροφῆς αὐτῶν (Πλούτ. Λυκ. ΙΣΤ.
ΚΕ). Ἦν δ' ἡ διάταξις αὕτη ἀναγκαία,
ἵνα συναποφασίζωσι καὶ οἱ νέοι Σπαρτιάται
μὴ συνερχόμενοι, ὡς οἱ Ἀθηναῖοι, εἰς τὴν ἀ-
γοράν, ἀλλ' ἀποκλειόμενοι αὐτῆς μέχρι τοῦ
30 ἔτους. Ἠσυχολοῦντο δ' ἐν τοιαύταις συνα-
ναστροφαῖς ἢ εἰς σπουδαῖα, ὡς εἰς πανηγυ-
ρισμὸν καλῶν πράξεων ἢ ἐλεγχοῦ τῶν ἐπι-
ληψίμων, ἢ καὶ εἰς φαίδρα. Ἐν Βοιωτίᾳ Λέ-
σχαί ἐλέγοντο οἱ οἶκοι τῶν κοινῶν ἐστιά-
σεων. Καὶ παρ' Ὀμήρῳ δὲ μνημονεύεται
(Ὀδ. Σ, 329.—Ἰδ. καὶ Ἡσίοδ. Ἑργ. κ. Ἡμ.
391. 499) λέσχη, ἐν ᾗ ἐπαῖται διενυκτέ-
ρευον. Ὑπῆρχον δὲ λέσχαί συνήθως παρὰ
τοῖς μεγάλοις ναοῖς τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς ἡ
ὠραιότατη πασῶν, ἡ τῶν Κνιδίων ἐν Δελ-
φοῖς, περιέχουσα τὰς μεγαλογραφίας τοῦ Πο-
λυγνώτου (Παυσ. Α, 25), ἐξ οὗ καὶ ὁ θεὸς
λέσχη νόριος ἐπωνομάζετο (Ἀρποκρ. λ.
—Πλούτ. π. τ. εἰ κτλ.).

Λέσχης. ἴδ. Ἐπος.

Λετρήνοι, πόλις ἐν Πελοποννήσῳ, και-
μένη εἰς τὰ ἀρχαῖα τῆς Ἠλίδος, εἰς 140 στα-
δίων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας, ἐπώνυμος
Λετρήως, υἱοῦ τοῦ Πέλοπος (Ξενφ. Ἑλλ.
Γ, 2, 251.—Παυσ. Ε, 22). Ὁ νῦν
Πύργος.

Λεύκαι. 1) πόλις τῆς Ἰωνικῆς παρα-
λίας, ἐπὶ λόφου ἀποτόμου παρὰ τῇ Φωκαίᾳ
ἰδρυθεῖσα τῷ 352 π. Χ. ὑπὸ τοῦ Πέρσου
στρατηγοῦ Τάχου, καὶ πολλὰκις διαμφισθῆ-
τηθεῖσα μεταξὺ τῶν Συμωναίων καὶ Κλαζο-
μενίων. Τῷ 131 μάχῃ συνεκροτήθη ἐνταῦθα
μεταξὺ τοῦ Ἀριστονίκου, καὶ τοῦ ὑπάτου Λικ.
Κράσσου (Στράβ. ΙΔ, 646.—Just. XXXVI,
4).—2) Πόλις Λακωνικῇ καταστραφεῖσα ὑπὸ
τῶν Σπαρτιατῶν (Πολύδ. Δ, 36. Ε, 19.—
Στράβ. Η, 363).—3) Τρία νησιδία πρὸς τῇ
Κρήτῃ.

Λευκανία, χώρα τῆς κάτω Ἰταλίας παρὰ τῷ Ταραντίνῳ κόλπῳ, ἐκ τῶν λευκῶν λίθων τῶν εἰς αὐτὴν ἐκτεινομένων Ἀπενίνων κληθεῖσα. Μέγα ἀκρωτήριον εἶχε τὸ Παλίνουρον, ποταμούς τὸν Σίλαρον, Ἀλὴν, Δάσιν, πρὸς Δ. Ἀν. Κράθιν,

Σύθαριν, Σέμνον, Βράδανον. Οἱ πρῶτοι κάτοικοι, Οἰνωτροί, ἐνίκηθησαν ὑπὸ Σαμνιτῶν. Ἐξενίκησαν δὲ τέλος αἱ παράλιοι Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι (*Ιδ. Μεγ. Ἑλλάς.).

Λευκάς, ἡ Λευκαδία (ἀγ. Μαῦρα)· κατ' ἀρχάς χερσόνησος τῆς Ἠπείρου (Ἀκτὴ Ἠπειροῖο (Ὁμ. Ὀδ. Ω, 378), 4^μ

1000 Κορίνθιοι ὑπὸ τὸν Γόργον, ὁμοῦ μετ' ἐκείνων ἄλλην πόλιν κτίσαντες, τὴν Λευκάδα, παρὰ τὸν ἰσθμὸν, τὸν διόρυκτον, ὃν ἔσκαψαν καὶ ἐγεφύρωσαν. Ἐμεινε δὲ τὸ ὄρυγμα τοσοῦτον ἀβαθές, ὥστε καὶ Ἑλληνες καὶ Ῥωμαῖοι συγγραφεῖς λέγουσι τὴν Λευκάδα ἄλλοτε νῆσον ἄλλοτε χερσόνησον (Θουκ. Γ, 81, 4. — Liv. XXXIII, 17). Τόρευμα σπανίας ωραιότητος ἐπὶ κατόπρου παρίσταισι τὴν Λευκάδα, ὡς νέαν γυναῖκα, στεφανοῦσαν τὴν Κόρινθον ὡς ἐνθρονον ἄνδρα. Εὐρέθη δ' ἐν Κορίνθῳ ὑπὸ τοῦ κ. Πέντη. Πρὸς Ν προέχει τὸ ἀκρωτήριο Λευκάτας μετὰ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος· καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐλέγετο κρημνισθεῖσα εἰς τὴν θάλασσαν ἡ Σαπφώ, ἣν καὶ ἄλλοι δυσέρωτες ἐμιμοῦντο (Στράβ. I, 452). Ἦν δ' ἐπὶ τοῦ Ἀχαικοῦ δεσμοῦ ἡ ἐπὶ τοῦ Διορύκτου Λευκάς ἡ πρωτίστη πόλις τῆς Ἀκαρνανίας.

Λευκάτας, τὸ νοτιοδυτικὸν ἀκρωτήριο τῆς Λευκάδος, ἔχον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀπὸ τῶν βράχων τούτου ἐλέγετο κρημνισθεῖσα ἡ Σαπφώ εἰς τὴν θάλασσαν (Στράβ. σ. 461).

Λευκὴ, 1) Νησίδιον Ν τῆς Κρήτης (ν. Κουφονήσι). — 2) Νῆσος ἐν τῇ Εὐβοίᾳ Πόντῳ, κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἰστρου, ἱερὰ τῷ Ἀχιλλεῖ (δι' ὃ καὶ Ἀχιλλεῖα προσέτι ἐλέγετο, διότι ἐνταῦθα ἐπιστεύετο συζῶν ὁ Ἀχιλλεὺς ἀθάνατος μετ' ἄλλων ἡρώων (Στράβ. Β, 125). — 3) Λευκὴ ἁκτὴ, χωρίον ἐν Προποντιδί τῆς Θράκης (Ἡρόδ.

μῆκος καὶ $\frac{1}{2}$ ^μ πλάτος ἔχουσα, μετὰ πόλεως Νηρίκου (ἢ Νηρίτου). Ἐλέγετο δ' ἐπώνυμος Λευκαδίου, τοῦ υἱοῦ Καρίου (Στράβ.). Οἱ πρῶτοι αὐτῆς κάτοικοι ἦσαν Τηλεβόαι καὶ Λέλεγες, οἳ προσετέθησαν τῷ 640 π.Χ.

Z, 25). Ὁμοίως ἡ Ν ἄκρα τῆς Εὐβοίας (ν. Παξιμάδι). — 4) Λευκὴ χώρα, ἐμπορεῖον τῶν Ναβαταίων εἰς τὸν Ἀραβικὸν κόλπον, ἔχον φρουρὰν Ῥωμαϊκὴν (Στράβ. ΙΣΤ, 781).

Λευκίμνη καὶ **Λευκίμνη**, τὸ νο-

τιανατολικὸν ἀκρωτήριον τῆς Κερκύρας (Θουκ. Α, 30). Ἱταλ. *Caro bianco*.

Λευκίππη, 1) θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος ("Ομ. Ὑμν. Δημητρ. 418. Πaus.). — 2) Γυνὴ τοῦ Ὑλλου καὶ μήτηρ τοῦ Λαομέδοντος, ἡ γυνὴ τοῦ Λαομέδοντος καὶ μήτηρ τοῦ Πριάμου (Τγίν.-Σχλ. Δουκρ. 18). — 3) Θυγάτηρ τοῦ Μινύα ἐξ Ὀρχομενοῦ, μεταμορφωθείσα εἰς πτηνόν, ὡς καὶ δύο ἀδελφαί της (Αἴλ. Π., σ. Π', 42). — 4) Γυνὴ τοῦ Εὐήνορος εἰς τὴν νῆσον Ἀτλαντίδα (Πλάτ. Κριτ. σ. 113).

Λευκιπίδες, ἴδ. Ἰθάς. Διόσκουροι.

Λεύκιππος 1) Οἰνομάου, ὡς κόρη μεταμορφωθείς, παρεμόνευσε τὴν νόμφην Δάφνην, δι' ἣ καὶ ἐφρονέθη ὑπὸ τῶν ὀπαδῶν αὐτῆς (Πaus. Η, 20, 2). — 2) Υἱὸς Περικλούς, ἀδελφὸς τοῦ Ἀραρέως καὶ τοῦ Τυνδάρεω, πατὴρ τῆς Ἀρσινόης, Γλαίρας καὶ Φοιβῆς, αἵτινες ἐξ αὐτοῦ Λευκιπίδες ἐλέγοντο, βασιλεὺς τῆς Μεσσηνίας (ἴδ. Ἰθάς, Διόσκουροι). — 3) Εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων Ἑλληνῶν φιλοσόφων, πρῶτος ἐπινοητὴς τῆς ἀτομιστικῆς θεωρίας, πιθανῶς περὶ 500 π. Χ. Πατρὶς αὐτοῦ λέγονται ὑπ' ἄλλων τὰ Ἀβδηρα, ἢ Ἐλέα, ἢ Μήλος, ἢ Μίλητος διδάσκαλοι δ' αὐτοῦ μνημονεύονται ὁ Παρμενίδης καὶ ὁ Ζήνων, μαθητὴς δ' ὁ Δημόκριτος, τὰς ἀρχὰς αὐτοῦ ἔτι μᾶλλον ἀναπτύξας εἰς ὃν καὶ τινες ἀποδίδουσι τὰ συνήθως ὡς τοῦ Λευκίππου θεωρούμενα συγγράμματα. Λέγεται δ' ὅτι καὶ πρακτικὰ ζητήματα τῆς φιλοσοφίας ἐπραγματεύθη ὁ Λεύκιππος.

Λευκοθέα, ἴδ. Ἀθάμας.

Λεύκολλα, λιμὴν εἰς τ' ἀνατολικά τῆς Κύπρου (Στράβ.).

Λευκολοφίδης, πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Ἀδεμάντου (Πλάτ. Πρωτ. 315).

Λευκὸν τεῖχος, φρούριον τῆς Μέμφιδος ἐν Αἰγύπτῳ (Ἡρόδ. Γ, 91. — Θουκ. Α, 104).

Λευκονύη, 1) ἀττικὸς δῆμος τῆς

Λεοντίδος φυλῆς (Σουῖδ.). — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μινύα (Οvid.).

Λευκόπετρα, ἀκρωτήριον ἐν Βρουταίῳ, εἰς τὸν Σικελικὸν πορθμὸν, 12 μίλ. Ν. τοῦ Ῥηγίου (Στράβ. Ε, 211. ΣΤ, 259).

Λευκος, ἐταῖρος τοῦ Ὀδυσσεύς πρὸ τῆς Τροίας (Ὀμ. Ἰλ. Δ, 491).

Λευκοφρυς, πόλις Καρική ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου, μετ' ἐπίσημοτάτου ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ μετὰ λίμνης, ἥς τὸ θερμὸν ἀλλὰ πόσιμον ὕδωρ διετέλει ἐν ἀδιαλείπτῳ κινήσει (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 2, 19. Δ, 8, 17). Ἐκεῖθεν ἐπωνομάζετο ἡ θεὰ Λευκοφρύνη (Στράβ. Α, 14).

Λευκόσυροι, οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Καππαδοκίας, συριακῆς φυλῆς, ἀλλὰ τῶν Συρίων λευκότεροι (Ἡρόδ. Α, 72. — Ε, 45. Ζ, 72). Παρέμεινε δὲ τὸ ὄνομα παρὰ τοῖς κατοικοῖς τοῦ παραλίας, μεταξὺ τοῦ Ἀλυσος καὶ τοῦ Ἰριδος, καὶ ἀπ' οὗ τὸ τῶν Καππαδόκων ἐπεκράτησεν ἀνὰ πᾶσαν τὴν χώραν (Ξεν. Ἀνθ. Ε, 6, 11, 9. — Στράβ. ΙΒ, 542).

Λευκτρα, 1) πεδῖον δασυδὲς τῆς Βοιωτίας, μεταξὺ Πλαταιῶν καὶ Θεσπιῶν, περίφημον διὰ τὴν νίκην τοῦ Ἐπαμεινώνδου τῷ 371 π. Χ. (Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 4, 4, 9. — Πλούτ. Πελοπ. ΚΑ). — 2) πόλις πρὸς Δ. τῆς Λακωνικῆς, κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Παμίσου, ἔχουσα ἀκρόπολιν καὶ ναοὺς τῆς Ἀθηνᾶς, τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τοῦ Ἑρωτος (Πaus. Γ, 21, 7, 26, 4. — Πλούτ. Πελοπ. Κ). — 3) Φρούριον ἐν Ἀρκαδίᾳ κατὰ τὰς μεθρία τῆς Λακωνικῆς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Μεγαλοπόλεως (Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 5, 24. — Θουκ. Ε, 54. — Πλούτ. Κλεομ. ΣΤ, Πελοπ. Κ).

Λεύκωμα, σάνις ἢ μέρος τοίχου λευκῶς κεχρισμένον ἵνα δέχεται ἐπιγραφάς.

Λεύκων, 1) ἡγεμὼν τῆς Παντικαπείας ἐν τῇ Ταυρικῇ, ζῶν περὶ τὴν 100ην Ὀλυμπιάδα, ἐπαινούμενος δὲ ἐπὶ φρονήσει καὶ εὐγενείᾳ αἰσθημάτων (Δμσθ. π. Λεπτ. — Πολύαιν.). — 2) Υἱὸς Ἀθάμαντος καὶ Θεμιστοῦς

(Ἀπλλδ. Α, 9, 2). — 3) Χωρίον τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῇ Ἀφρικῇ (Ἡρδ. Δ. 160).

Λευκώνης, υἱὸς Ἡρακλέους καὶ Αἰσχυρίδου, κόρης τοῦ Θεσπίου (Ἀπλλδ. Β, 2).

Λευκῶνιον καὶ **Λευκωνία**, πόλις τῆς Χίου (Θουκ. Η, 24. Πολύαιν.).

Λευκωπεύς, υἱὸς Πορθάωνος καὶ Εὐρυδίκης, ἀδελφὸς Οἰνέως (Ἀπλλδ. Α, 7, 10).

Λευκωσία, νῆσος τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης πρὸς τῇ Ἰταλίᾳ, ἐπώνυμος μίᾳ τῶν Σειρήνων (Στρώβ. Ε. — Λικφρ.). Ν. Δικόσα.

Λεχεάτης, ἐπίθετον τοῦ Διὸς ἐν Ἀλφειῇ τῆς Ἀρχαδίας, ἐνθα ἐλέγετο γεννήσας τὴν Ἀθηνᾶν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς.

Λέχαιον, χωρίον εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, 12 στάδ. Β τῆς Κορίνθου, μεθ' ἧς ἡνοῦτο διὰ μακρῶν τειχῶν, ὁχυρὸς λιμὴν διὰ τὸ πολεμικὸν ναυτικὸν τῶν Κορινθίων καὶ τὰ ἐκ θυσμῶν προσπλέοντα πλοῖα (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 4, 17, Ἀγρσ. Ε, 17). Ὄνομάσθη κατὰ **Λέχην**, υἱὸν Ποσειδῶνος καὶ Πειρήνης.

Λεωθώτης, ἀνεψιὸς τοῦ Λυκούργου, ὁ κατ' ἄλλους **Χαρίλαος** (Ἡρδ. Α, 62).

Λεωγόρας, ὁ πρόπαππος ὡς καὶ ὁ πατὴρ τοῦ Ἀνδοκίδου· ἐκεῖνος μὲν συνέπραξεν εἰς τὴν ἔξωσιν τῶν Παισιστρατιδῶν, οὗτος δ' εὐρέθη περιπεπλεγμένος εἰς τὴν δίκην τῶν Ἑρμοκοπιδῶν (Πλούτ. Β, 1, Ρητ. σ. 134).

Λεωδάμας, ῥήτωρ διάσημος τῆς σχολῆς τοῦ Ἰσοκράτους 400 — 355 π. Χ. (Δίσχ. κ. Κτησ. 531. — Δμσθ. Λεπτ. 501). Κατηγορήθη ὑπὸ τοῦ Θρασυβούλου, ἐνεκάλεσε δὲ τὸν Χαδρίαν καὶ τὸν Καλλίστρατον.

Λεώδοκος, υἱὸς Βιάντος καὶ Πηροῦς, Ἀργοναύτης (Ἀπλλδ. Ροδ. Α, 119).

Λεωκίδης, υἱὸς τοῦ τυράννου τοῦ Ἀργους Φεῖδωνος (Ἡρδ. ΣΤ, 127).

Λεωκόριον, ἱερὸν τῶν 3 κορῶν τοῦ Λέω, ἥρωος ἐπώνυμου τῶν Ἀθηναίων, θυσιάσαντος αὐτὰς εἰς ἐξιλέωσιν τῶν θεῶν ἐπὶ μεγάλου λοιμοῦ (Θουκ. Α, 20. ΣΤ, 57).

Λεωκράτης, 1) εἰς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην (τῷ 479 π. Χ.)· τῷ δὲ 456 πολιορκήσας ὑπέταξε τὴν Αἰγίνα εἰς τὰς Ἀθήνας (Πλούτ. Ἀριστ. Κ. — Θουκ. Α, 105. 108). — 2) Ἐπίσημος Ἀθηναῖος, φυγὼν ἐξ Ἀθηνῶν μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην, καὶ μετὰ 8 ἔτη διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ Λυκούργου κατηγορηθεὶς, ἀλλὰ δι' ἰσοψηφίας ἀθωωθείς.

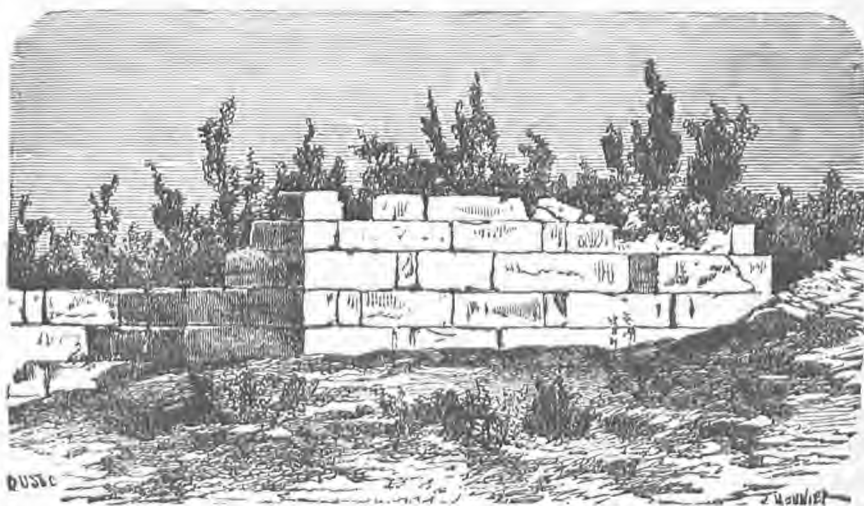
Λέων, 1) υἱὸς Εὐκράτιδα, ἑγγονος τοῦ Ἀναξανδρίδου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, περὶ τὸ 600 π. Χ. (Ἡρδ. Α, 65. Ζ, 240). — 2) Ναύαρχος Ἀθηναῖος, μετὰ τοῦ Νικίου συνυπογράφας τὴν μετὰ τῆς Σπάρτης εἰρήνην (Θουκ. Ε, 19, 24), εἰς τῶν τεθέντων ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἐν Σάμῳ στόλου κατὰ τῶν Γ' (Θουκ. Η, 24, 73). Μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ Ἀλκιβιάδου συνεναυάργησε μετὰ 9 ἄλλων ἐν Ἀργινούσαις (406 π. Χ.)· ἐπὶ δὲ τῶν Α' ἀπεσύρθη εἰς Σαλαμίνα, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἐφρονεῦθη ὑπ' αὐτῶν (Ξεν. Ἑλλ. Α, 5, 18. Β, 3, 31). — 3) Βυζάντιος, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος, διοικητὴς τῆς πατρίδος του ὅτε ἐπολιορκεῖτο ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνης (340). Φίλος του δὲ ἦν ὁ Φωκίων, ἐν ὑπεδέχθη τότε ἐκεῖ, τὸν Χάρητα δ' ὡς ὑποπτον ἀπέκλεισεν. Ἀπέθανε δι' ἐκουσίου θανάτου ὅτε ὁ Φίλιππος ἐξήγγειρε κατ' αὐτοῦ ὑπονοίας παρὰ τοῖς Βυζαντίοις (Πλούτ. Φωκ. ΙΔ. Νικ. ΚΑ).

Λέων, 1) Ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας Ν τῆς Ἑρετρίας (ν. Στρογγυλόν). — 2) Ἀκρ. εἰς τὰ Ν τῆς Κρήτης (ν. Λεῖον). — 3) Χωρίον εἰς τ' Α τῆς Σικελίας, 5 μίλ. ἀπὸ τῶν Συρακουσῶν (Θουκ. ΣΤ, 15. — Liv. XXIV, 39), ἡ θέσις ἐξ ἧς οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ εἴτα οἱ Ῥωμαῖοι, ἐπολιορκήσαν τὴν πόλιν. — 4) Ποταμὸς τῆς Φοινίκης παρὰ τῇ Σιδόνι πρὸς τῇ Βηρυττῷ.

Λεωνίδας, 1) Υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀναξανδρίδου, διεδέχθη τῷ 491 τὸν ἄτεκνον ἀδελφόν του Κλεομένην Α'. "Ὅτε δ' οἱ Πέρσαι εἰσέβαλον διὰ τῆς Θεσ-

σαλίας εἰς τὴν Ἑλλάδα, τῷ 480 π. Χ. ἐν μέσῳ θέρει, ἐπέχειρσε τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ στενοῦ τῶν Θερμοπυλῶν μετὰ 300 Σπαρτιατῶν (Ἡρδ. Ζ, 205. 225. — Ἰσοκρ. Πανηγ. 25), συνοδευομένων ὑπὸ 2100 εἰλωτῶν, οἷς προστεθήσαν καὶ 4000 σύμμαχοι. Μετὰ τετράημερον δισταγμὸν προσβαλὼν ἀπεκρούσθη ἐπὶ δύο ἡμέρας ὁ Ξέρξης, μέχρις οὗ, ὑπὸ τοῦ Ἐφιάλτου προδοθέντες οἱ Ἕλληνες περιεκυκλώθησαν. Τότε ἀπέπεμψεν ὁ Λεωνίδας τοὺς συμμάχους (Πελοποννησίους, Φωκεῖς, Λοκροὺς), ὧν ματαίᾳ θὰ ᾔην ἡ θυσία,

— 2) Λεωνίδας Β, υἱὸς Κλεωνόμου, πατὴρ τοῦ περιφήμου Κλεομένου Γ'. — 3) Στρατηγὸς τοῦ Ἀντιγόνου, διὰ δόλου τῷ 320 π. Χ. εἰς ὑποταγὴν ἐπαναγαγὼν 3000 μισθωτοὺς, οὓς ὁ Ἀντίγονος εἶχε πέμψει εἰς Λυκαονίαν, καὶ οἵτινες εἶχον ἐπαναστῇ (Πολύαιν. Δ, 66). — 4) Περίπυστος Ῥόδιος Ὀλυμπιονίκης τῆς 154—157 Ὀλ. — 5) ἑτερος Ῥόδιος, φιλόσοφος Στωϊκὸς (Στρώβ. ΙΔ). — 6) Ἕλλην ἐπιγραμματογράφος ἐξ Αἰγύπτου, ἐπὶ Νέρωνος ζῶν ἐν Ῥώμῃ. — 7) Ἄλλος ἐπιγραμματογράφος ἐκ Τάραντος. Ἀμ-

καὶ διετήρησε παρ' ἑαυτῷ μόνον 400 Θηβαίους, οἵτινες ὅμως μετὰ ταῦτα διέφυγον, καὶ 1000 Θεσπιεῖς, πεσόντας πάντας μετὰ τῶν 300 Σπαρτιατῶν, πλὴν ἑνὸς ἐκ τούτων (Ἡρδ. Ζ, 249). Ὅργισθεῖς διὰ τὴν γενναίαν ταύτην ἀντίστασιν, ἀπέκρουσεν ὁ Ξέρξης τοῦ Λεωνίδου τὴν κεφαλὴν καὶ ἐσταύρωσεν αὐτὴν (Ἡρδ. Ζ, 238. Η, 114. Θ, 78). Ἀλλ' οἱ Ἕλληνες ἐτίμησαν διὰ μνημείων καὶ δι' ἁσμάτων τοὺς ἥρωας (Λυκ. κ. Λεωκρ. ΚΗ). Ἐν Σπάρτῃ δεῖκνυνται ἔτι μνημεῖον ὃ ὑποτίθεται καὶ λέγεται, ἀλλ' ἀναποδείκτως, «Λεωνίδου τάφος». Ὑῖόν δ' ἀνήλικα, ἐκ τῆς Γοργούης, θυγατρός τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Κλεομένου, ἀφῆκεν ὁ Λεωνίδας τὸν Πλείσταρχον.

φοτέρων σώζονται τινὰ ἐπιγράμματα. — 8) Στρατηγὸς Βυζάντιος (Αἰλιαν.).

Λεωνίδεια, ἐορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ ἐν Θερμοπύλαις μετὰ τῶν 300 ἡρωϊκῶς πεσόντος, τελουμένη ἐτησίως ἐν Σπάρτῃ, πρὸ τοῦ κenoταφίου τοῦ Λεωνίδου, ἀπέναντι τοῦ θεάτρου, μετὰ πανηγυρικῶν ἀγορεύσεων καὶ ἁγῶνων, ὧν Σπαρτιάται μόνον ἐπετρέπετο νὰ μετέχωσι (Παυσ. Γ, 143, 1).

Λεωνίδης, 1) ζωγράφος ἐξ Ἀθηδόνος τῆς Βοιωτίας, μαθητὴς τοῦ Εὐφράνορος. — 2) Ἀρχιτέκτων γράψας περὶ συμμετρίας. — 3) Ἰατρός ἐξ Ἀλεξανδρείας, πιθανῶς μετὰ τὸν Γαληνόν. — 4) Γραμματικὸς ἐξ Ἡλίδος. — 5) Διδάσκαλος τοῦ νέου Κικέρωνος

ἐν Ἀθήναις τῷ 44 π. Χ.). (Cic. aīam. XVI, 21, 5).

Λεωνόκη, κόμη τῆς Ταρρακονικῆς Ἰσπανίας (Πτολ. Β, 6).

Λεωπρέπης, ἡ Λεωπρεπύς, ἐκ Κέω, πατήρ τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου (Ἡρόδ. Ζ, 228).

Λέως, ἥρως Ἀθηναῖος, ἐπώ-

πέθανεν (Ἡρόδ. ΣΤ, 72, — Διόδ. ΙΑ, 34, 48).

— 2) Υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀγιδος. Ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ, κατηγορηθέντος ὡς μὴ γνησίου, ἐβασίλευσεν ὁ Ἀγησίλαος (Ξενφ. Ἀγῆσιλ Α, 5).

Λεωχάρης, Ἀθηναῖος (Βαεκκ, C. J. 6161), γλόπτης διάσημος, περὶ

νυμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς. Εἰς τὰς τρεῖς θυγατέρας τοῦ ἡρωϊκῶς θανούσας ὑπὲρ τῆς πατρίδος, οἱ Ἀθηναῖοι ἤγειραν ἱερὸν, τὸ Λεωχόριον (Παυσ. Α, 5. — Αἶλ. Π. Ι. ΙΒ, 26).

Λεωσθένης, ἴδ. Λαμιακὸς πόλεμος.

Λεωτυχίδης, 1) Σπαρτιάτης ἐκ τοῦ οἴκου τῶν Εὐρυποντιδῶν, διάδοχος τοῦ Δημαράτου, ὃν ἐξέβαλε τῷ 491 π. Χ. συνεργεῖα τοῦ Κλεομένους (Ἡρόδ. ΣΤ, 85. Η, 131). Τῷ δὲ 479 ἦν ὁ ἐν Μυκάλλῃ πάντα διασώτων τὴν Ἑλληνικὴν στόλον (Ἡρόδ. Θ, 90). Περφθεῖς δ' εἰς Θεσσαλίαν κατὰ τῶν Ἀλευαδῶν (τῷ 470), ἐδωροδοκήθη, καὶ ἵνα ἀποφύγῃ τὴν δικαστικὴν καταδίωξιν, ἀπῆλθεν εἰς Τεγέαν, ἐνθα καὶ ἀ-

τὴν 100ην Ὀλυμπιάδα ἀκμάζων. Ἐν τῶν ἀριστευρημάτων αὐτοῦ ἦν ὁ χαλκοῦς, ὑπὸ τοῦ αἵετος ἀρπαζόμενος Γανυμήδης, ὑπὸ τῶν ἀρχαίων θαυμαζόμενος (Pl. XXXIV, 19, 17). — Νόνν. Διονυσ. ΙΕ, 281. — Ἀνθελ. ΙΒ, 221), καὶ οὐ θαυμασία λιθίνη ἀπομίμησις σώζεται ἐν τῷ Βατικανῷ Μουσείῳ τῆς Ῥώμης. Μετ' ἄλλων προσέτι μεγάλων συγχρόνων καλλιτεχνῶν συνειργάσθη εἰς τὴν ζωοφόρον τοῦ Μαιωσιεύου τῆς Ἀλικαρνασσῶς, ἥς λείψανα διατηροῦνται ἐν τῷ Βρεττανικῷ μουσεῖῳ, σύμπλεγμα παραστήσας ἱππέων (Λουκ. Νεκρ. Διάλ. ΚΔ, 2) καὶ πλεῖστα ἄλλα ἔργα αὐτοῦ μνημονεύονται (ἴδ. Rang. Ant. Hell. II, p. 1002).

Λήδα ἢ Λήδη, θυγάτηρ Θεστίου, γυνὴ Τυνδάρεω, ἐξ οὗ ἔσχε τὴν Τιμάνδραν καὶ Φιλονόην, τὸν Κάστορα καὶ τὴν Κλυταιμνήστραν, καὶ συγχρόνως ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Πολυδεύκην καὶ τὴν Ἑλένην. Κατὰ δὲ τὸν Ὅμηρον, τοῦ Τυνδάρεω υἱοὶ ἦσαν ὁ Κάστωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης, τοῦ Διὸς δὲ θυγάτηρ ἡ

Ἑλένη (Ἰλ. Γ. 426. Ὀδ. Α, 298), κατ' ἄλλους δὲ μύθους τ' ἀνάπαλιν (Εὐριπ. Ἑλ. 254. 1680). Κατὰ μεταγενεστέραν δὲ παράδοσιν (Ον. Η, 24, XVII. 55. — Hor. Α, p. 347. Sat. II. 1, 26), ἡ Λήδα ἔτεκεν ἐκ τοῦ Διὸς, μεταμορφωθέντος εἰς κύκνον, δύο ὡὰ, ἐξ ὧν τὸ ἐν ἐνέκλειε τὸν Κάστορα καὶ τὸν Πολυδεύην τὸ δὲ ἄλλο τὴν Ἑλένην.

Ληθαῖος, 1) ποταμὸς ἐν Κρήτῃ παρὰ τῇ Γόρτυνι, ἐκβάλλων νοτίως εἰς τὴν θάλασσαν (Στρβ.). — 2) Ποταμὸς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ῥέων διὰ τῆς Μαγνησίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Μαίανδρον (Ἀνακρ. 54. — Στρβ.).

Λήθη, ἰδ. Ἀθῆς.

Λῆθος, υἱὸς Τευτάμου, βασιλεὺς τῶν Πελασγῶν ἐν Λαρίσσει (Ὀμ. Ἰλ. 843).

Λήϊτος, υἱὸς Ἀλέκτορος (ἢ Ἀλεκτρούνος), Ἀργοναύτης, ἀρχηγὸς τῶν Βοιωτῶν πρὸ τῆς Τροίας, τρωθεὶς ὑπὸ Ἑκτορος, ταφεῖς δ' ἐν Πλαταιαῖς (Ἡμ. Ἰλ. Β, 444. Ρ. 601. — Εὐριπ. Ἰφιγ. Α, 256).

Λήκυθος, μικρὸν φρούριον ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου Σιθωνίας Δ ἐπὶ ἀκρωτηρίου. Ὁ Βρασιδᾶς, κατακτῆσας αὐτὸ ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων, κατέσκαψε τὰ τεῖχη του (Θουκ. Δ. 113).

Λήκυθος, φιάλη στενὸν ἔχουσα τὸν

Λήκυθος ἀρβυλίη.

Λήκυθος.

λαιμόν, ἰδίως δι' ἔλαιον ἢ μῦρα, κεραμίνη, πολλάκις δὲ καὶ ἀλασαστρίνη· ὁ δὲ Ὀμηρος (Ὀδ. Ζ, 39) μνημονεύει καὶ χρυσῆς. Αἱ τῶν Ἀθηναίων ἀπαντῶνται λευκαί, ἐπιγεγραμμέναι δι' ἐλευθέρας χειρὸς. Λήκυθος δὲ

ἀρβυαλὴν ἑλέγεται ἢ ἔχουσα ὀγκωδεστέραν τὴν κοιλίαν, κατὰ τὸν ἀρύβαλον, ὅστις ἦν ἀγ-

Ἀρύβαλος.

Λήκυθος.

γεῖον στρογγύλην τὴν κοιλίαν ἔχον καὶ στενὸν τὸν λαιμόν.

Ληλάντιον πεδίον, ἰδ. Εὐβοία.

Λημνίσκος, ταινία ἐξ ἐρίου, ἐν τοῖς νικητηρίοις στεφάνοις προσδεσμένη καὶ ὅπισθεν αὐτῶν κρεμασμένη ἰδίως παρὰ Συρακουσίοις. Ἐπὶ Ῥωμαίων δ' ἐδίδετο καὶ αὕτη μό-

Ἀνάγκυρον πυραμίδας Κεντίου

νη ἐπὶ τιμῇ, καὶ ἦν τότε συνήθως κατάστικτος, ἢ ἀργυροῖς ἢ χρυσοῖς ἐλάσμασι κεκοσμημένη. Προσέτι δ' ἐφέρετο καὶ ὑπὸ τῶν γυναικῶν ὡς κόσμημα τῆς κεφαλῆς (Ἀθην. — Ἡσυχ. λ. — Virg. — Plin.).

Λῆμνος, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἀρχαῖοτατα καὶ Αἰθαλία καὶ Ὑψιπύλια καλουμένη, Ν τῆς Θάσσου, 87 μίλ. Α τοῦ Ἄθω, ῥίπτοντος, ὡς ἐλέγεται, τὴν οἰκίαν του μέχρ' αὐτῆς, ἡφαιστεία, πολλὰ παθοῦσα ὑπὸ σεισμῶν, καὶ θερμὰς πηγὰς κεκτημένη, δι' ὅ καὶ ἦν ἱερὰ τῷ Ἡφαίστῳ (Ὀμ. Ἰλ. Α, 590. — Ἀνακρ. ΔΣΤ, 2). Ἡ ἔκτασις αὐτῆς 6 μίλ. Ὑψηλὸν αὐτῆς ὄρος πρὸς Ἀέκα λεῖτο Μόσυχλος. Παρήγε δ' ἐν ἄλλοις μίλτον, χρησιμεύουσιν εἰς χρωματισμὸν καὶ εἰς ἀντιφάρμακον, ἱατρικὸν κατὰ δηγμάτων ὄφρων, κτλ. Ἐνταῦθα εἶχε μένει ὁ Φι-

λοκότητος ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Οἱ ἀρ-
χαιότατοι αὐτῆς κάτοικοι καλοῦνται ὑπὸ τοῦ
Ὁμήρου (Ἰλ. Α, 594. Ὀδ. Θ, 294) Σίν-
τιες ἄνδρες, ἦσαν πειραταί, καὶ εἶχον δε-
χθῆ τὸν ἐν τοῦ οὐρανοῦ σφενδονισθέντα Ἥ-
φαιστον. Κατ' αὐτοὺς δὲ Λήμνιος, λη-
μνία χεῖρ, ἐδήλου ὀλέθριος. Οἱ μετὰ
ταῦτα δὲ κάτοικοι, Μινύαι, ἦσαν υἱοὶ τῶν
Ἀργοναυτῶν καὶ τῶν γυναικῶν τῆς νήσου, ὅς
οἱ ἄνδρες τῶν εἶχον ἐγκαταλείψει. Καὶ τού-
τους δ' ἐδίωξαν οἱ Πελασγοὶ μετὰ ταῦτα. Ὁ
Δαρεῖος ὑπεδούλωσε τὴν νήσον, ἡλευθέρωσε
δ' αὐτὴν πάλιν ὁ Μιλτιάδης· εἶτα δ' ἀπὸ τῶν
Ἀθηναίων μετέβη αὕτη εἰς τοὺς Μακεδόνας,
καὶ τέλος εἰς τοὺς Ῥωμαίους (Ἡρδ. ΣΤ,
136. — Σουκ. Δ, 109. Ζ, 57. — Πολύβ. Α. 18).
Ἐλέγετο δὲ καὶ διπολις ἡ νήσος, καθ' ὃ
ἔχουσα δύο πόλεις, τὴν Ἥφαιστιαν πρὸς
Α, τὴν Μυρίναν (ν. Κάστρον) εἰς τὴν
παράλιαν.

Αθηναῖα- Αθηναῖος, ἰδ. Διόνυσος.

Αθηναῖον, ἰδ. Ἀττικὴ.

Αθηνός, τὸ μέρος ἐνθα πατοῦνται αἱ
σταφυλαὶ πρὸς οἶνοποιάν. Οἱ εἰς τὸν ληνὸν
ἐργαζόμενοι ἐλέγοντο ληνοβάται, οἱοὶ δύο
παρίστανται εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα, ἐξ ὧν

καταφαίνεται καὶ
ἡ πρώτη ἀφορμὴ
τῆς εἰς τοὺς σατύ-
ρους ἀποδοθείσης
μορφῆς. Εἰς ἄλλα
ἐργα τέχνης πολ-
λάκις πολλοὶ πα-
ριστῶνται οἱ πα-
τοῦντες, καὶ ἔχου-

σιν ἢ τὰς ράβδους ἀνὰ χεῖρας, ὡς οὗτοι, ἢ
σχοινίον ὑπὲρ αὐτοὺς ἐξ οὗ κρατοῦνται. Αθ-
νεὼν δ' ἦν ὁ τόπος ἡ οἶκος ὁ περιέχων τὸν
ληνόν· καὶ ἐκ τοῦ ληνοῦ ἦν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ
Βάκχου Αθηναῖος. Ἐν γένει δὲ ληνός ἐ-
λέγετο πᾶν κοῖλον δοχεῖον, καὶ αὕτη ἡ λάρ-
ναξ τῶν τάφων, ἢ σαρκοφάγος· προσέτι δὲ
καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου, εἰς

ἣν ἐμπήγνυται ὁ ἱστός. Ἀκόμη καὶ εἰς τὰς
ἀμάξας ἢ ἔδρα ἐφ' ἧς ἐκάθητο ὁ ἥνιοχος.

Αθηξιαρχικὸν γραμματεῖον, ἰδ.
Δῆμος.

Αθηξιαρχοί, ἐν Ἀθήναις ὁ ἄρχον-
τες, μετὰ 30 βοηθῶν, ἐπιτηροῦντες ὅπως οὐ-
δεὶς μὴ δικαιούμενος εἰσέρχεται εἰς τὴν ἐκ-
κλησίαν τοῦ δήμου, πᾶς πολίτης δὲ προσέρχη-
ται ἐγκαίρως, καὶ οὐδεὶς πρὸ ὥρας ἀναχωρῇ.

Αθηξόβιος, λαὸς ἐν τῇ Λουγδουναίᾳ
Γαλλίᾳ, πρὸς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Σηκευάνα,
κατὰ τὴν νῦν Νορμανδίαν.

Αητώ, θυγάτηρ τοῦ Κοῖου καὶ τῆς
Ψοῖθης, Τιτανίς, σύζυγος τοῦ Διὸς πρὸ τῆς
Ἥρας, σχοῦσα ἐξ αὐτοῦ τὸν Ἀπόλλωνα καὶ
τὴν Ἀρτεμιν (Ἡσιόδ. Θωγ. 406. 921), δι'
ὃ καὶ παρῶκει τοῖς θεοῖς ἐν Ὀλύμπῳ. Ἦν
μελανεῖμων (Ἡσιόδ.), προσηγῆς θεά. Ἐν τῷ
Τρωϊκῷ πολέμῳ καθ' Ὁμήρον (Ἰλ. Υ, 40.
72. Δ, 497) παρίσταται μετὰ τῶν τέκνων
τῆς εἰς τὴν μάχην ὑπὲρ τῶν Τρώων. Ὁ Ὀ-
μηρος μνημονεύει (Ἰλ. Ω, 602) καὶ τοῦ μύ-
θου τῆς Νιόβης (ἰδ.), ἐν χωρίῳ δὲ ὃ κρίνε-
ται μὴ γνήσιον (Ὀδ. Α, 51. 513) μνημο-
νεύεται ὁ μῦθος καθ' ὃν ὁ Τιτύς, προσβαλὼν
τὴν Αητῶν ὅτε διὰ τοῦ Πανοπέως μετέβαινεν
εἰς τὴν Πυθῶν, ἐτιμωρήθη διὰ τοῦτο ἐν τῷ
Ἀδῳ. Ἐν τῷ Ὀμηρικῷ ὕμνῳ τοῦ Δηλίου
Ἀπόλλωνος, ἀγαπάται ὑπὸ τοῦ Διὸς, ἥδη
μετὰ τῆς Ἥρας νενυμφευμένου, καὶ ὑπὸ
ταύτης ζηλοτυπούσης καταδιώκεται διὰ πάσης
τῆς γῆς, ὅθεν καὶ τινες τὸ ὄνομα αὐτῆς ἐκ
τοῦ ἀλᾶσθαι (πλανᾶσθαι) παράγουσιν.
Ἐν Δήλῳ δὲ, ἐπὶ τοῦ ὄρους Κύνθου, ἐγέννησε
τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἀρτεμιν· ἀλλὰ ταύ-
την ἰδίως κατὰ στ. 16 ἐν Ὀρτυγείᾳ, δηλ. τῇ
Ῥηνεῖᾳ, ἢ ἐν τειμένει τῆς Ἐφέσου. Ἐλα-
τρεῦετο δὲ κυρίως μετὰ τῶν δύο τέκνων τῆς.
Λεβάντιος, Ἑλλήν σοφιστής, ἐξ Ἀν-
τιοχείας τῆς Συρίας, γενν. τῷ 315 μ. Χ.,
ἐσπούδασεν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐξέβαλεν ἐν Κων-
σταντινουπόλει. Ἀλλ' ὑπὸ φθονερῶν ἀντι-
ζηλῶν συκοφαντηθεὶς, ἐξεβλήθη ὑπὸ τῆς κυ-

θερνήσεως τῷ 316, ἐδίδαξεν ἐπὶ 5 ἔτη ἐν Νικομηδείᾳ, καὶ μετακλήθη μὲν αὐθις εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἀλλὰ κατὰ τῶν ἐκεῖ ῥαδιουργιῶν δυσανασχέτων, ἐπέστρεψεν εἰς Ἀντιόχειαν, ἐν προβεδηκυῖα ἡλικίᾳ, ἴσως τῷ 391. Εἰδωλολάτρης, καὶ τοῦτου ἕνεκα ὑπὸ τοῦ αυτοκράτορος Ἰουλιανοῦ προστατευόμενος, ἦν ὁμῶς πρὸς τοὺς χριστιανούς ἀνεκτικός, καὶ μεταξύ τῶν μαθητῶν του ἦσαν ὁ Βασίλειος, ὁ Χρυσόστομος, καὶ πῖθανός καὶ ὁ ἱστορικός Ἀρμινιός. Ἐπὶ τοῦ Ἰουλιανοῦ δὲ κατεῖχε καὶ δημοσίαν θέσιν ὡς ταμίας. Πολλὰ ἔγραψε, τὰ πλεῖστα διατηρηθέντα. Τὰ κυριώτερα εἰσὶ ῥητορικά, ὡς τὰ «προγυμνασμάτων παραδείγματα», ὑπὲρ τὰ 60, ἄλλα, μελέται, ἤτοι ἀγορεύσεις ἐπὶ πλαστικῶν ὑποθέσεων, περὶ τὰς 50, ὧν τινες, ὡς ἡ πρὸς τὸν Ἰουλιανόν, οἱ πανηγυρικοὶ Κωνσταντίου καὶ Κωνσταντος, ἔχουσι σπουδαιότητα διὰ τὴν σύγχρονον αὐτοῦ ἱστορίαν. Προσοχῆς ἄξιαί εἰσιν αὐτοῦ καὶ ἡ βιογραφία τοῦ Δημοσθένους καὶ αἱ ὑποθέσεις τῶν λόγων τοῦ ῥήτορος. Σῶζονται δὲ καὶ ὑπὲρ τὰς 4000 ἐπιστολαὶ αὐτοῦ εἰς ἐπισήμους συγχρόνους, πιστὴ εἰκὼν τῶν τότε περιστάσεων· ἀλλὰ τὸ ἐν τέταρτον αὐτῶν διατηροῦνται μόνον ἐν λατινικῇ μεταφράσει. Βαθέως τὸν Ὅμηρον, τὸν Πλάτωνα καὶ μάλιστα τοὺς ῥήτορας σπουδάζας, ἔχει τὴν γλῶσσαν καθαρὰν, ἀλλ' οὐχὶ ὅλως ἀπῆλλαγμένην τῆς ἐπιτηδεύσεως ἣτις ἐχαρακτήριζε πάντα τὰ ἐπὶ τῶν χρόνων αὐτοῦ γραφόμενα.

Λιβάνος (ὁ), ἡ Λιβανὸν ὕρος, τῆς Φοινίκης καὶ Κοίλης Συρίας, δύσβατον καὶ χιονοσκεπές, παρατείνει τὴν ἀκτὴν βορείως τῆς Σιδόνης, (Πολβ. Ζ, 45.—Διόδ. ΙΔ, 22.—Στρεβ. ΙΣΤ, 754).

Λιβανωτρίς, κωτιον τετράγωνον περιέχον τὸ λιβανον (θυμίαμα) τῶν θυσιῶν. Εἰς ἡμῖα τῶν ὁπαδῶν τοῦ θύτου ἔφερα συνήθως τὴν λιβανωτρίν, ὡς καὶ τὴν προχοῖδα τῶν σπονδῶν, πρὸς χρῆσιν τοῦ ἱερέως.

—Αναγλ. Μουσ. Κωνσταντινου

Λιβήθρα, Λειβήθρα ἢ Λεβήθρον, ἀρχαία πόλις τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Πιερίας πρὸς τῷ Ὀλύμπῳ, ΝΔ τοῦ Δίου. Ὁ ποταμὸς Σὺς πλημμυρήσας κατέστρεψεν αὐτὴν (Στρεβ. Θ, 410.—Παυσ. Θ, 35).

Λι(ει)δῆθριον ὕρος, τὸ Δ μέρος τοῦ Ἑλικῶνος, πρὸς τῇ Κορωνείᾳ, μετὰ σπηλαίου καὶ ἀγαλμάτων τῶν Λιβηθρίδων Μουσῶν καὶ Νυμφῶν, καὶ δύο πηγῶν, αἵτινες ὁμοιάζον στήθῃ γυναικῶν, τὸ δὲ ὕδωρ αὐτῶν ἦν γαλακτώδες (Παυσ. Θ, 34, 4.—Στρεβ. Η, 410).

Λίβιος (Τ), ὁ ἐπίσημος Ῥωμαῖος ἱστοριογράφος, γεννηθεὶς τῷ 58 μ. Χ., γράψας εἰς 140 ἢ 144 βιβλία τὴν ἱστορίαν τῆς Ῥώμης ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τοῦ 744 ἀπὸ κτίσεως αὐτῆς. Ἐκ τούτων 35 μόνον (1-10, 21-45) σῶζονται.

Λιβουρνία ἢ Λιβωρνία, χώρα Ἰλλυρικῇ παραλία. Ὁ ποταμὸς Ἀρπίας ὠρίζεν αὐτὴν Β πρὸς τὴν Ἰστρίαν, ὁ Τίτιος Ν πρὸς τὴν Δαλματίαν. Ἦν δὲ τὸ Δ μέρος τῆς νῦν Κροατίας καὶ τὸ Β τῆς Δαλματίας, ὁρεῖνόν καὶ τραχὺ, οὐ οἱ κάτοικοι, Λιβουρνοί, ἦσαν ἔμπειροι ναυτικοί.

Λιβύα καὶ Ἀφρική, τὸ τρίτον μέρος τῆς Γῆς. Μέχρις Ἡροδότου οἱ ἀρχαῖοι παρεδέχοντο τῆς γῆς δύο μόνον μέρη, τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀσίαν, αἷς προσελογίζον καὶ εἰ τι τῆς Ἀφρικῆς ἐγνώριζον. Ἀφρικὴ δ' ἐλέγετο μόνον χώρα δυτικῶς τῆς Αἰγύπτου κειμένη, καὶ βαθμυδὸν ἐξετάθη ἐκείθεν τὸ ὄνομα. Παρὰ τοῖς Ἑλλησιν ἐπεκράτησε τὸ τῆς Λιβύης, τὸ δὲ τῆς Ἀφρικῆς μᾶλλον παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις. Ὄριζε δ' αὐτὴν πρὸς Α ὁ Ἰνδικὸς Ὠκεανὸς καὶ ὁ ἀρκτικός κόλπος (ἀρχαιότερον δ' ἐθεωρεῖτο ὁ Νεῖλος ὡς ὄριον) καὶ ὁ ἰσθμὸς τῆς Ἀραβίας (Σουέζ)· πρὸς Β ἡ Ἰνδὸν, ἡ μεσόγειος θάλασσα, παρὰ τὴν ἀκτὴν Λιβυκὸν λεγομένην πέλαγος· πρὸς Δ τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος, καὶ πρὸς Ν τὸ Αἰθιοπικόν. Κυρίως δ' ἐγνώριζον οἱ ἀρχαῖοι τ' ἀνατολικά καὶ βόρεια αὐτῆς μέρη, ἔνθα ὑπῆρχον Φοινικικαὶ καὶ Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι, ἡ

Καρχηδών, ἡ Κυρήνη κτλ. Τῶν δὲ δυτικῶν αὐτῆς καὶ τῆς ἔνδον ἐρήμου ὀλίγιστα μόνον ἦσαν γνωστά. Ὁ Ἡρόδοτος διηγεῖται περὶ περίπλου ὃν διενήργησεν ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Νεχῶ, ἀπὸ τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου καὶ διὰ τῶν Ἡρακλείων στεγλῶν ὀπίσω· καὶ τὸ ἀξιόπιστον αὐτοῦ οὐδόλως ἠμφισβητήθη. Τοῦ δ' ὃν περὶ τὰ 510, κατ' ἄλλους περὶ τὰ 470 ἐπεχείρησεν ὁ Καρχηδόνιος Ἀννων, σώζεται γνησίᾳ ἐκθεσις ἐν Ἑλληνικῇ μεταφράσει, καθ' ἣν, ἀποπλεύσας μετὰ 60 πλείων καὶ τρισμυρίων ἀνδρῶν πρὸς Ἰδρυσιν ἀποικιῶν, ἔφθασεν εἰς τὸ ἐσπέρου κέρας (ν. πράσινον ἀκρωτήριον), καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὸ νότιον κέρας (ν. ἐρυθρὸν ἀκρωτήριον) μέχρι Σενεγαλίας καὶ Γαμβίας. Μεταγενεστέρως, καὶ ταῦτα ἐλησημονήθησαν, καὶ ὁ Πτολεμαῖος πιστεύει εἰς συνάφειαν τῶν νοτίων τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀσίας. Κατὰ τὸν Ἡρόδοτον (B, 32, Δ, 181) περιβάλλει τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος πρὸς Δ καὶ Ν τὴν Λιβύην, διαιρουμένην εἰς Αἶγυπτον, Αἰθιοπίαν καὶ τὴν κυρίως Λιβύαν, τὴν οἰκουμένην πρὸς τῇ Μεσογείῳ, τὴν θηριώδη, Ν τοῦ Ἀτλαντος, τῶν Ῥωμαίων τὴν Γαιτουλίαν, καὶ τὴν Ψάμμον (τὴν ἐρημὸν Σαχάραν), ἐγκλείουσάν τινας ὁάσεις· τὰ δ' ἐπέκεινα τῆς ἐρήμου εἰσὶ σκοτεινὰ καὶ ἀμφίβολα, καὶ περὶ τῶν ἐγκατοικίων μνημονεύει ἐν Δ, 168—199. Χῶραι αὐτῆς πρὸς Β μνημονεύονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἡ Μαριτική, ἡ Κυρηναϊκή, ἡ κυρίως Ἀφρική, ἡ Νουμιδία, ἡ Μαυριτανία. Ὁρῇ δὲ, ὁ χιονοσκεπὴς Ἀτλας, ὁ μεῖζων Δ, καὶ ὁ ἐλάττω, ἐκείνου Β. Εἰς δὲ τὰ Ν τῆς Δ ἀκτῆς τὸ θεῶν ὄχημα (ἴσως τὰ ὄρη τοῦ Κόγγου ἢ ὁ Σάγγης)· εἰς δὲ τὸ Ν. ὄριον τῆς Αἰθιοπίας τὸ ὄρος τῆς Σελήνης. Ὁ κυριώτατος δὲ ποταμὸς ἦν ὁ Νεῖλος, μετὰ τῶν πηγῶν αὐτοῦ. Εἰς τὴν Δ ἐρημὸν ἦν ὁ Νίας, πιθανῶς εἰς καὶ ὁ αὐτὸς, μετὰ τοῦ ὃν Πλίνιος ὀνομάζει Βαμβόταν (ὁ ν. Σενεγάλιος), καὶ ὁ Μασίβολος (ἴσως ὁ ν. Γαμβίας). Ὁ Νίγειρ καὶ ὁ Γεῖρ ἔρρεον εἰς τὸ Β χεῖλος τῆς μεγάλης

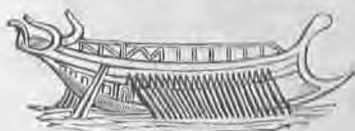
ἐρήμου. Μετὰ τὴν πτώσιν δὲ τῆς Καρχηδόνος κυρίως Ἀφρική ἐλέγετο ἡ Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία ἡ ἐχούσα πρὸς Δ ὄριον τὴν Νουμιδίαν, πρὸς Δ τὴν Κυρηναϊκὴν, πρὸς Β τὴν θάλασσαν, διαιρουμένην εἰς Ζευγιτάναν πρὸς Β καὶ Βυζάκιον πρὸς Ν.

Λιβυκόν, ὄρος, τὸ Δ ὄριον τῆς Αἰγύπτου (Ἡρδ. B, 8), (ν. Δχεβέλ).

Λιβυκὸν πέλαγος, τοῦ Αἰγαίου τὸ μεταξὺ τῶν δύο Σύρτεων τῆς Ἀφρικῆς καὶ μεταξὺ τῆς Κρήτης (Πολβ. A, 42. — Διόδ. E, 39. Στρβ. B, 122, 1, 488).

Λιβυφοίνικες ἢ Λιβυφοίνικες, κάτοικοι τῆς Β παραλίας τῆς Ἀφρικῆς, μικτὸς πληθυσμὸς ἐκ Φοινίκων καὶ Ἀφρικανῶν, (Πολβ. Γ, 33. — Διόδ. K, 55).

Λιβυρνῆς, πλοῖον πειρατικὸν ὃ παρὰ τῶν Ἰλλυριῶν ἐδέχθησαν οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τὸν στόλον τῶν ἀπὸ τῆς ἐν Ἀκτίῳ μάχης. Εἶχε

— Νόμισμα Δορυταύου

τὴν πρῶραν καὶ τὴν πρύμνην ἐπίσης ὀξεῖαι, ἵνα πλέη κατὰ τὰς δύο διευθύνσεις.

Λίβυσσα, παράλιος πόλις τῆς Βιθυνίας, μεταξὺ Νικομηδείας καὶ Χαλκηδόνος, ἔνθα λέγεται δηλητηριασθεῖς ὁ Ἀννίδας (Πλούτ. Φλαμ. K. — Εὐτρ. Δ, 14).

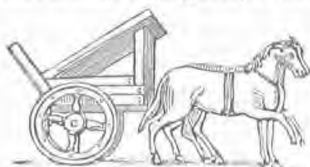
Λίγεια, μία τῶν Σειρήνων (Εὐστθ. εἰς Ὀμ.).

Λίγηρ, Λεῖγερ ἢ Λίγρος, ποταμὸς τῆς Γαλλίας (ν. Loire) (Στρβ. Δ, 189).

Λίγυες εἶτα καὶ **Λιγυστινοὶ**, λαὸς ἀρχαῖος καὶ πολυάνθρωπος· κατὰ τὴν Ν παραλίαν τῆς Γαλλίας μέχρις Ἰταλίας, ἐκ Μασσαλίας μέχρι Πίσης. Ὁ Ἐρατοσθένης Λιγυστινὴν ἔλεγε πᾶσαν τὴν Δ χερσόνησον τῆς Εὐρώπης, ὃ δὲ Τάκιτος (Germ. XLII), τοῦ λαοῦ τούτου ἔγχευ ἔλεγεν ὑπάρχοντα καὶ ἐν Γερμανίᾳ, ἃ ὁ Ἡρόδοτος (Z, 72) τάττει ἐν Ἀσίᾳ. Ἐπ' Αὐγούστου δ' ἦν ἡ Λιγυστικὴ

ἢ μεταξύ τῶν παραθαλασσίων Ἀλπεων ἐν Ἰταλίᾳ καὶ τοῦ Πάδου ἐν Ἰταλίᾳ.

Λιθοδόλος, πολεμικὴ μηχανὴ δι' ἧς ἐξετόξευον λίθους. Ὁ μηχανισμὸς αὐτῆς ἄγνω-

Ἄναγλυτον πηλὸς Μ. Δορρίλου
σιος. Αἱ ἐλάσσονες μετεφέροντο ἐφ' ἅμαξων.

Λιθοτομία, παρὰ ταῖς Συρακούσαις, χρησιμεύουσαι εἰς φυλακὰς (Θουκ. Ζ, 86).

Λιθοξόος, λιθοτόμος, λιθοσυρ-

ἔργος. Ὁι τὸν λίθον τέμνοντες καὶ ἐργαζόμενοι εἶχον τὰς αὐτὰς μεθόδους καὶ τὰ αὐτὰ ἐργαλεῖα ὡς σήμερον.

Λίκνον, κόσκινον τοῦ σίτου, ἴσως ταῦτο τῷ λικμῷ, πλατὺς κάλαθος δι' οὗ ἐλίκνιζον ἢ καθαίροντες διήρουν τὸν σῖτον ἀπὸ τῶν ἀχύρων. Εἰς τοιαῦτα δὲ πλεκτὰ πανέ-

Ἐξ ἀρχαίου ἀναγλύφου

Ἐξ αἰγυπτίου ἀναγλύφου

ρια ἐφέρον καὶ τὰ ταῖς θυσίαις χρήσιμα σκευὴ καὶ τὰς δι' αὐτὴν ὁπώρας οἱ λικνοφόροι (Πλούτ.—Ἡσύχ.), δι' ὃ ὁ Διόνυσος καὶ λικνίτης ἐλέγετο. Τοιοῦτοι δὲ κάλαθοι ἐχρη-

σίμουν ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων (Ὅμ.—Ὑμν. εἰς Ἑρμ. κτλ.) καὶ εἰς κοιτίδα τῶν βρε-

Κεράμιον ἀναγλυτον

φῶν, ὥστε καὶ εἰς αὐτὴν καθιερώθη τὸ ὄνομα. Πιθκῶς δ' ἐκρεμῶντο εἰς σχοινίον, καὶ οὕτως εὐκολώτερον ἐκινούντο, ὥστε καὶ ὁ Θεόκριτος (ΚΔ, 10), λέγει καὶ τὴν ἀσπίδα εἰς τοῦτο ἐνίστε χρησιμεύουσιν. Αἱ τροφοὶ ὅμως ἐπρωτίμων νὰ κοιμίζωσι τὰ βρέφη διὰ βαυκαλημάτων (νανουρισμάτων) κινῶσαι αὐτὰ εἰς τὰς ἀγκάλας των.

Λικύμνιον, φρούριον ὑπὲρ τὴν Τίρυνθα, κτιθὲν ὑπὸ Λικυμνίου (Στράβ.).

Λικύμνιος, 1) υἱὸς Ἡλεκτρύονος καὶ Μηδείας, θεῖος τοῦ Ἡρακλέους, μόνος τῶν ἀδελφῶν του σωθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν παιδῶν τοῦ Πτερελάου μάχην, φονευθεὶς δὲ κατὰ λάθος ὑπὸ Τληπτολέμου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους (Ὅμ. Ἰλ. Β, 663. — Ἀπλλ. Β, 4, 5). — 2) Ῥήτωρ Σικελός, λίαν ἐντρίβης εἰς τὴν τέχνην του (Παλτ. Φαῖδρ. 276).

Λικύμνιος, ἴδ. Ἡρακλῆς.

Λίλαια, 1) πόλις τῆς Φωκίδος προσηγορικῇ, πρὸς ταῖς πηγαῖς τοῦ Κηφισοῦ, λεηλατηθεῖσα ὑπὸ τῶν Μακεδόνων ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου (Ὅμ. Ἰλ. Β, 522. — 2) θυγάτηρ τοῦ Κηφισοῦ, μία τῶν Ναϊάδων καθ' ἣν ἐκλήθη ἡ πόλις (Παυσ. Ι, 33).

Λιλύθαιον, Δ ἀκρωτήριον τῆς Σικελίας, 1000 στάδ. ἀπέχον τῆς Ἀφρικῆς. Ἐπ' αὐτοῦ ἔδρυσαν οἱ Καρχηδόνιοι τῷ 397 π.Χ. τὴν ὀχυρὰν πόλιν Μοτύην, ὁμώνυμον τῇ ὑπὸ

τοῦ Διονυσίου καταστραφεῖσθαι, καὶ περιβαλόντες αὐτὴν διὰ τάφρου 66' εὐρείας καὶ 40' βάθειας, ἐνέθησαν φρουρὰν 20,000 ἀνδρῶν (ν.

Μαρσάλα). Οἱ Ῥωμαῖοι τὴν προσέβαλον τῷ 250 ἀνεπιτυχῶς (Πολβ. Α, 42. 47.—Στρεβ. ΣΤ, 265).

Λιμενήϊον, τόπος παρὰ τῇ Μιλήτῳ (Ἡρόδ. Α, 18).

Λιμήνη, κόλπος θαλάσσιος ἢ καὶ μεγάλων ποταμῶν, κατάλληλος εἰς ἀγκυροβόλησιν καὶ καταφυγὴν, φόρτωσιν καὶ ἐκφόρτωσιν πλοίων, συνεπληροῦτο πολλὰκις διὰ τῆς τέχνης, σνακτομένου εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ ἑτέρου ἐλάσσονος, μυχοῦ ἢ ὄρμου, διὰ τὰ ἐκεῖ ἐναπομένοντα πλοῖα. Προκυμαῖται δὲ ἐξέτεινον καὶ ἐξησφάλιζον κατὰ τρικυμιῶν τοὺς μείζοντας τῶν λιμένων, καὶ εἰς τὴν ἄκραν αὐτῶν ἠκοδομοῦντο πύργοι πρὸς ἀμυναν ἢ φάροι πρὸς φωτισμόν, καὶ ἀλύσεις ἐνταῦθα ἐκλείον τὸν λιμένα (Κλειστός λιμήν). Κατὰ πᾶσαν δὲ τὴν ἀκτὴν ἐτίθεντο κίονες ἢ σιδηροῖ κρίκοι πρὸς πρόσδεσιν τῶν πλοίων. Ἐπὶ τῶν λιμένων ἴστατο συνήθως ναὸς τῆς Ἀφροδίτης, εἰς μνήμην τῆς ἐκ τῶν κυμάτων γεννήσεως αὐτῆς.

Λέμναε, 1) πόλις μεθόριος τῆς Λακωνίας καὶ Μεσσηνίας, ἔχουσα ναὸν τῆς Λιμνάτιδος Ἀρτέμιδος. Ἐνταῦθα νέοι Μεσσηνιοὶ, προσβαλόντες τὰς πανηγυριζούσας Σπαρτιατίδας περθένους, προῦκάλεσαν τὴν ἐκρηξίν τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου (Παυσ. Γ, 2, 6, 16, 6, 31, 3.—Στρεβ. Ζ, 362). (ν. εἰς τὴν θέσιν αὐτῆς τὸ παρεκκλήσιον «Παναγία τῆς Βολιμνοῦ»).—2) Μέρος τῆς πόλεως Σπάρτης. Ἰδ. Λακωνική.—3) Μέρος περὶ τὰς Ἀθήνας ΝΔ, ἔνθα ἔκειτο τὸ Ληναῖον, λεγόμενον καὶ ἱερὸν τοῦ ἐν Λέμναϊς Διονύσου.—4) Πόλις εἰς τὴν Δακτὴν τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, Δ τῆς Σηστοῦ (Στρεβ. ΙΔ, 635).

Λιμναία, κόμη τῆς Ἀκαρνανίας ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου (Θουκ. Β, 80).

Λιμνώρεα, θυγάτηρ Νηρέως καὶ Δωρίδος (Ἀπλλδ. Α, 2, 7).

Λιμὸς, ἡ πείνα, ἐξ ἐλλείψεως τροφίμων ἐν προσωποποιήσει παρ' Ἡσιόδου (Θεογ.

207), καὶ κατὰ μίμῃσιν αὐτοῦ παρὰ τοῖς Λατίνοις (Βιργ. Αἶ, VI, 276.—Ον. Μετ. VIII, 798), τέρας ἄγριον, δασεῖαν ἔχον τὴν κόμην καὶ κοίλους τοὺς ὀφθαλμοὺς, τέκνον τῆς Ἐριδος κατοικοῦν εἰς τοῦ Ἄδου τὴν εἰσόδον. Γνωστὸν ὅτι ἀπὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ὁ χρησμός ἐπαίξεν ἐπὶ τῆς ταυτότητος ἢ καὶ τῆς ἐγγυτάτης ὁμοιότητος τῆς προφορᾶς τοῦ λιμοῦ καὶ λοιμοῦ.

Λίμυρα, πόλις τῆς Λυκίας ἐπὶ λίμνης (Στρεβ.).

Λίμυρος, ποταμὸς πρὸς τ' ἀνατολικά τῆς Λυκίας (Στρεβ. ΙΔ).

Λίνδιος, χωρίον τῆς Σικελίας, ἔνθα ἐκτίσθη ἡ Γέλα (Θουκ. Ε, 4).

Λίνδος, 1) ἴδ. Ῥόδος.—2) Εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Κερκάρου καὶ τῆς Κυδίππης, κτίστης τῆς Λίνδου (Πινδ.—Διόδ. Ε, 57).

Λένος, ἀρχαιότατα (Ὁμ. Ἰλ. Σ, 570), καὶ μετὰ ταῦτα, μάλιστα ἐν Ἀργεῖ, προσωποποιήσις τοῦ, ὡς φυτὸν πρῶτῳ μαραινόμενον τὸν θάνατον ἐν νεαρᾷ ἡλικίᾳ ὑποστάντος, καθὼς ὁ Νάρκισσος ἐν Βοιωτίᾳ, ὁ Ὑάκινθος ἐν Λακωνίᾳ δι' οὗ καὶ πένθιμον ἄσμα ἐψάλλετο εἰς τὸν Λίνον, Ἀλίνος λεγόμενον, ἐκ τοῦ αἵ Λίνε, ὡς παρὰ τοῖς τραγικοῖς (Δίσχ. Ἀγαμ. 115, 131, 148.—Σοφ. Αἶ. 627.—Εὐριπ. Φοῖν. 1535). Κατὰ τοὺς Ἀργεῖους υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ Ψαμάθης, τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως, ἐκτεθείς ὑπὸ τῆς μητρὸς του, ἀνετράφη ὑπὸ ποιμένας καὶ ἐσπαράχθη ὑπὸ κυνῶν. Τὸ ἀμάρτημα δὲ τῆς θυγατρὸς του γνωρίσας ὁ βασιλεὺς, ἐθανάτωσεν αὐτὴν ἄλλ' ὁ Ἀπόλλων ἐπεμψε τὴν Ποινὴν κατὰ τῶν Ἀργείων, ἀρπάζουσαν τὰ παιδία ἀπὸ τῶν μητέρων των, μέχρις οὗ ὁ χρησμός τοῖς διέταξε νὰ ἐξελεῖσθωσι τὸν Λίνον καὶ τὴν Ψαμάθην. Διὰ τοῦτο κατ' ἔτος, ἐπὶ τῶν κυνικῶν καυμάτων, ἐν τῷ παρ' αὐτοῖς καλουμένῳ ἀρνεῖφ μηνί, ἐώρταζον τὴν ἀρνηεῖδα ἢ κυνοφοντίδα ἑορτὴν, καθ' ἣν ἔθουν ἀρνία καὶ ἐφάνευον κύνας, αἱ δὲ γυναῖκες καὶ κόραι ἐψάλλον τὸν αἵλινον ἐν πομπῇ. Ἡνίκτοντο

δὲ ταῦτα τὰς ἀσθενείας ἅς τὰ κυνικά καύματα ἐπέφερον εἰς τὰ φυτὰ, τοὺς κύνας καὶ τοὺς ἀνθρώπους, μάλιστα εἰς τὰ παιδιά. Ἐν Βοιωτίᾳ δ' ἐλατρεύετο ὁ Λίνος ὡς ποιητὴς αὐτός, υἱὸς τοῦ Ἀμφιμάρου ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ τῆς Μούσης Οὐρανίας, ἔχων εἰκόνα ἐντὸς σπηλαίου τοῦ Ἑλικῶνος, ἣ προσεφέρετο κατ' ἔτος θυσία, ὅτε καὶ εἰς τὰς Μούσας. Παλαίσις ποτὲ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα, ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ. Συγχρόνως δ' ἐθεωρεῖτο οὐ μόνον ὡς ποιητὴς, ἀλλὰ καὶ ὡς σοφὸς καὶ πεπαιδευμένος ὡς διδάσκαλος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τοῦ Ὀρφέως, καὶ πρῶτος τοῖς γράμμασι χρησάμενος (Διόδ. Γ, 62). Διδάσκων τὸν Ἡρακλέα τὸ καθαρίζειν καὶ θελήσας ποτὲ νὰ τὸν τιμωρῇ ὡς δυσμαθῇ, ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ διὰ τῆς κιθάρας (Ἀπολλ. Β, 4, 9. — Παιουσ. Α, 43, 7. Θ, 49, 6). Οἱ Ἀλεξανδρινοὶ τῷ ἀπέδωκαν καὶ συγγράμματα, ὡς τῷ Ὀρφεϊ καὶ τῷ Μουσαίῳ, μεθ' ὧν τὸν σχετίζουσιν. Ἐλέγετο δὲ ταφεῖς ἐν Θήβαις, ἢ ἐν Ἀργεῖ, ἢ ἐν Χαλκίδι τῆς Εὐβοίας.

Λίξος, υἱὸς Αἰγύπτου καὶ Καλιάνδης (Ἀπλδ. Β, 1, 4).

Λίπαξος, πόλις τῆς Κροσσαίας ἐν Μακεδονίᾳ, Α τῆς Ὀλύμπου (Ἡρδ. Ζ, 123)

Λιπάρα, ἡ μείζων τῶν αἰολικῶν νήσων πρὸ τῆς Β ἀκτῆς τῆς Σικελίας, ἡραιστίας

φύσεως. Πόλιν ὁμώνυμον ἔκτισαν ἐπ' αὐτῆς Αὔσωνες, οἷς προσετέθησαν Κνίδιοι μετὰ ταῦτα. Τῷ δὲ 251 π. Χ. ἐκυρίευσαν οἱ Ρωμαῖοι τὴν νήσον (Στρώ. ΣΤ, 275. Πολδ. Α, 25, 4. — Διόδ. — Ε, 7, 10).

Λίσαι, πόλις τῆς Κροσσαίας ἐν τῇ Χαλκιδικῇ Χερσονήσῳ.

Λίσσος, 1) ποταμὸς ἐν Θράκῃ, μεταξὺ Νέστου καὶ Ἑβρου, ἐκβάλλει Δ τῆς

Στρώμης (Ἡρδ. Ζ, 108, 109). — 2) Ὁμόρρους τοῦ Ἱηρίου πρὸς τῷ Λεοντίῳ ἐν Σικελίᾳ (Πολδ. Ζ, 6). — 3) Πόλις τῆς κάτω Δαλματίας παρὰ τῇ ἐκβολῇ τοῦ Δρίλωνος, μετ' ἀκροπόλεως λίαν δυσβάτου, ὑπὸ Διονυσίου, τοῦ τυράννου Συρακουσῶν, τῷ 385 π. Χ. ἰδρυθεῖσα (Πολδ. Γ, 16. Η, 10, 15. — Διόδ. ΙΕ, 13).

Λιταί, ἴδ. Ἀτγ.

Λίτρα, σταθμὸς ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἐν Σικελίᾳ Ἑλλησιν, ὑπὸ τῶν Ρωμαίων Libra μετονομασθεῖς, περιέχει 12 οὔγγιας, ὧν αἱ 6 ἐλέγοντο ἡμίλιτρα, αἱ 5, 4, 3, πεντόλιτρον, τετράς, τριάς, αἱ δὲ 2 ἐξάς. Ὡς νόμισμα ἦν ἴσον τῷ Αἰγινητικῷ ὀβολῷ, δι' ὃ καὶ δεκάλιτρον ἐλέγετο ἐν Συρακούσοις ὁ 10 αἰγίν. ὀβολοῖς ἴσος κορινθιακὸς στατήρ. Καὶ ἡ κοτύλη ἐλαίου λέγεται παρὰ Γαληνῷ λίτρα.

Λιχάδες, τρία νησιδία εἰς τὰ βόρεια τῆς Εὐβοίας, ἡ Σκάρρεια, Κάρησα καὶ Φωκαρία (Στρώ.)

Λίχας, 1) Ὑπηρέτης τοῦ Ἡρακλέους ὁ ἀναθρέψας τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ὑλλον. Δι' αὐτοῦ ἡ Δηϊάνειρα ἔπεμψεν εἰς τὸν Ἡρακλέα τὸν χιτῶνα βεβαμμένον εἰς τὸ δηλητηριῶδες αἷμα τοῦ Κενταύρου Νέσου ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ἰδιοτήτων αὐτοῦ ὁ δ' Ἡρακλῆς, ὡς τὸν ἐφόρεσε, κατεκάη, καὶ ἐξ ἀλγυθόνων ἐκμανεῖς, ἐσφενδόνισεν ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους τὸν Λίχαν εἰς τὴν θάλασσαν, ἐνθα αἱ Λιχάδες. (Σφκλ. — Ἀπολλδ. Β, 3, 7). — 2) Σπαρτιάτης ὅστις ἐλέγετο εὐρὼν τὰ ὅσα τοῦ Ὀρέστου (Α, 67). — 3) Σπαρτιάτης ἐπαινούμενος ἐπὶ φιλοξενίᾳ (Εὐφ. Ἑλλ. Γ, 2, 21. Ἀπομν. Α, 2, 61).

Λέψ, ὁ ἐξ Ἀφρικῆς πνέων ΝΔ ἢ ΝΝ ἄνεμος, λίαν θυελλώδης καὶ ἐπαισθητὸς εἰς τὴν Μεσόγειον.

Λογγανός, ποταμὸς εἰς τὰ Β τῆς

Σκελίας ἐκβάλλον μεταξὺ Μυλῶν καὶ Τυν-
θάριος, ἔνθα ὁ Ἰέρων ἐνίκησε τοὺς Μαμερ-
τίνους (Διόδ. ΚΒ, 15. — Πολύδ. Α, 9, 7).

Λογγίνος (Διονύσιος Κάσιος), Ἀθη-
ναῖος, γεν. περὶ 213 μ. Χ. Ἐν μακρᾷ περι-
ηγήσει ἐσχισθῆ μετὰ τῶν ἐπισημοτάτων
τῶν τότε φιλοσόφων, ἀλλ' ἰδίως ἐῴκυσεν αὐ-
τὸν ἡ Πλατωνικὴ φιλοσοφία, καὶ ἡ παιδεία,
ἰδίως ἡ γραμματικὴ τοῦ παιδεία, μεγάλως
ἐξετιμῆθη ἐν Ἀθήναις. Ἐπὶ μιᾷ δὲ τῶν ὀ-
δοποιῶν τοῦ γνωρίσασα αὐτὸν ἡ βασίλισσα
τῆς Παλμύρας, ἡ εὐφυὴς Ζηνοβία, τὸν προσ-
έλαβεν ὡς σύμβουλον αὐτῆς. Ἐπειδὴ δὲ παρε-
κίνησεν αὐτὴν εἰς ἀντίστασιν κατὰ τῶν Ῥω-
μαίων, συλλαβὼν αὐτὸν ὅτε ἐνίκησεν ὁ Αὐ-
ρηλιανὸς, τῷ 273, τὸν ἐθανάτωσεν. — Ἐγρα-
ψε δὲ πολλὰ ἱστορικά, φιλοσοφικά, γραμμα-
τικά καὶ κριτικά, ὧν οἱ τίτλοι μόνον καὶ μι-
κρά ἀποσπάσματα διεσώθησαν. Ὁ δὲ περὶ
ὑψους λόγος, πραγματευόμενος περὶ τῶν πλε-
ονεκτημάτων τοῦ ὁρθοῦ καὶ ἀκριβοῦς ὕψους,
καὶ ἐπιγραφόμενος « Διονυσίου ἢ Λογγίνου », ἀπεδύθη ὑπὸ τινῶν εἰς Διονύσιον τὸν Ἀλι-
καρνασσέα, ἢ εἰς ἄλλον τινὰ Διονύσιον, ὡς καὶ
εἰς αὐτὸν τὸν Πλούταρχον, καὶ σχεδὸν γενι-
κῶς κρίνεται ὡς ἔργον συγγραφῆς οὐχὶ νεω-
τέρου τοῦ Τιβερίου.

Λογγόβαρδοι, Λογγίβαρδοι, Λαγγόβαρδοι, γερμανικὴ φυλὴ περὶ τὸ
Μεκλεμβούργον, κατὰ τινὰς ἐπώνυμοι τῆς
μακρᾶς αὐτῶν γενειάδος, ἢ τῶν μακρῶν
πελέκεων (paria), ἀλλὰ μᾶλλον ἐκ τῆς χώ-
ρας ἣν ὥκουν, τῆς μακρᾶς Βάρδης παρὰ
τὴν Ἑλβαν' ἐμφανίζονται τὸ πρῶτον ἐπὶ
Τιβερίου, καὶ συνεδέθησαν μετὰ τῶν Μαρκο-
μάννων καὶ τῶν Χαρούσκων. Ὑπὸ τοῦ Ἰου-
στινιανοῦ ὑποστηριχθέντες, ἐκλήθησαν εἰτα,
τῷ 568, ὑπὸ τοῦ Ναρσή εἰς Ἰταλίαν, καὶ ἐ-
κεῖ ἀποκατέστησαν εἰς τὴν ὑπ' αὐτῶν κληθεῖ-
σαν Λομβαρδίαν.

Λόγγος, ἔγραψε, πιθανῶς ἐν τῇ Ε' ἐ-
κατονταετηρίδι μ. Χ. μυθιστόρημα ὑπὸ τὸν
τίτλον « ποιμενικά, τὰ κατὰ Δάφνιν καὶ Χλό-

ην », εἰς 4 βιβλία, ἐν γλώσσῃ ἱκανῶς καθα-
ρᾷ, ἐνδιαφερούσας περιέχον παραστάσεις, τὸ
ἄριστον τῶν ἀρχαίων μυθιστορημάτων.

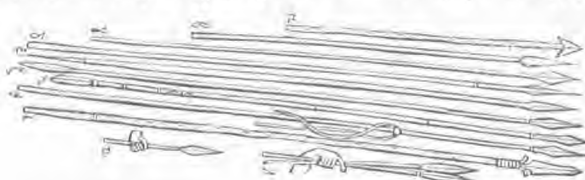
Λογεῖον, τὸ ἔδαφος τῆς τῶν θεάτρων
σκηνῆς, ὃ, διὰ λόγους ἀκουστικούς, ἦν ξύλι-
νον. Ἰδ. Θεάτρον.

Λογισταί, ἀρχὴ ἐν Ἀθήναις, δεχο-
μένη καὶ ἐλέγχουσα τὴν λογοδοσίαν πάντων
τῶν χρηματικῶν ὑπολόγων (Ἀρστ. Πολ.
ΣΤ, 5, 10). Ἦσαν δὲ 10 τὸν ἀριθμὸν. Κλη-
ρούμενοι ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ ἐκλέγοντες εἰτα
αὐτοὶ 10 εὐθύνους καὶ 10 παρέδρους, ἐντός
30 ἡμερῶν δικαιούμενου ἐκάστου πολίτου νὰ
ἐγείρῃ ἔνστασιν κατὰ τῆς ἐκλογῆς, ἀπετέ-
λουν οὕτω τὴν ἀρχὴν τῶν τριάκοντα ἢ Ἀ'-
λογιστῶν (Beck. Anecd. 138. — Πολύδ. Η, 100). Ὅταν ἔκρινον ὀρθοὺς τοὺς ἀπολογι-
σμοὺς, ἐπεσημαίνοντο αὐτοὺς, δηλαδὴ
τοὺς ἐκύρουν. Ὅσας δὲίχον ἢ ἐλάμβανον κατ'
αὐτῶν ἐνστάσεις ἐδίκαζον πρὸ ἡλιαστικοῦ δι-
καστηρίου οὐ προήδρευον.

Λογογράφοι. Οὕτως ἀποκαλεῖ ὁ
Θουκυδίδης (Α, 21) τοὺς ἀρχαίους πεζοὺς
συγγραφεῖς ὅσοι συνέγραψαν ἀφελῶς συλλέ-
ξαντες τὰς ἐκ στόματος παραδόσεις περὶ ἐγ-
χωρίων μύθων, κτίσεων καὶ διατάξεων τῶν
πολεων, χρονολογιῶν ἱερῶν καὶ βασιλικῶν
γενῶν. Ἐξ αὐτῶν ἠρύσαντο οἱ ἱστοριογράφοι,
ὧν πρῶτος ἦν ὁ Ἡρόδοτος. Πλὴν τοῦ Ἀρ-
γείου Ἀκουσιλάου ἦσαν Ἴωνες οἱ λοιποί,
οἱ ἐκ Μυτιλήνης ὁ Ἑλλάνικος, ἐκ Μι-
λήτου ὁ Κάδμος, ὁ Διονύσιος, καὶ ὁ
Ἑκαταίος, πρῶτος τὴν ἱστορικὴν ἀλή-
θειαν ἀνερρευνήσας, ὁ Χάρων ἐκ Λαμφάκου.
Τῶν συγγραμμάτων αὐτῶν πολλὰ διεσώθη-
σαν ἀποσπάσματα. Ἀλλ' ἡ λέξις ἐνέφαινε
παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ τοὺς γράφοντας λό-
γους ρητορικοὺς, καὶ ἐν γένει τοὺς πεζο-
γράφους.

Λόγχη. κυρίως ἡ αἰχμὴ τοῦ δόρατος
ἢ ἀκοντίου (Ἡρόδ. Α, 52. Ζ, 69. 78. — Διοσκ.
κορ. Γ), ἀλλὰ καὶ τὸ ἀκόντιον αὐτὸ (Πίνδ.
Νεμ. Η, 51. Ι, 113), μάλιστα δὲ τὸ μακρό-

τερον (μέχρι μέτρ. 2,20) χρησιμεύον πρὸς διά-
τρησιν μάλλον ἢ πρὸς ῥίψιν (Ἰδ. Ἀκόντιον).

Λύκρα, ποταμὸς τῆς νήσου Κύρνου
(Κορσικῆς), ἐκβάλλων εἰς τὰ δυτικὰ αὐτῆς
(Πτολ. Γ, 2). Ν. Ταλάρα.

Λοκρίς, χώρα ἐπώνυμος, ὡς καὶ οἱ
κάτοικοι αὐτῆς Λοκροί, τοῦ δισεγγόνου τοῦ
Ἀμφικτύονος Λοκροῦ, ἀρχηγοῦ ἀποίκων Λε-
λέγων. Ἡ φυλὴ αὕτη δὲν διετήρησεν ἐνότη-
τα ἀδιάσπαστον, καὶ οἱ μὲν ἐν Ἑλλάδι (Ε-
σπερίοι) ἐπελέγοντο Λοκροί Ὀζόλαι,
ἔχοντες τὴν Αἰτωλίαν πρὸς τὰ ΒΔ τὴν Δωρίδα
πρὸς Β, τὴν Φωκίδα πρὸς Α, καὶ τὸν Κο-
ρινθιακὸν κόλπον πρὸς Ν, Ὁ Παρνασσὸς, ἡ
Φωκίς καὶ ἡ Δωρίς ἐχώριζον ἀπ' αὐτῶν τοὺς

Ὁ πουντίους Λοκροῦς, οἱ δ' Ἐπι-
κνημίδιοι Λοκροί ἦσαν κατὰ τὴν ἀκτὴν
ἀπέναντι τῆς Εὐβοίας, πρὸς τὸν Μαλιακὸν
κόλπον καὶ τὰς Θερμοπύλας, ἀνηκούσας εἰς
τὴν Θεσσαλικὴν Μαλακίδα, καὶ συνωρευσσά-
σας πρὸς τὰ ἐσωτερικὰ μετὰ τῆς Βοιωτίας καὶ
τῆς Φωκίδος. Πλὴν τούτων δὲ καὶ ἐν Ἱταλίᾳ,
πρὸς τῇ ΝΑ ἄκρᾳ ὧκουν οἱ Ἐπιζεφύριοι Λο-
κροί. Τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν ἡ χώρα, 15[]^μ
ἑκτασίν ἔχουσα, ἦν τραχεῖα, μεταξὺ Παρ-
νασσοῦ ἐκ Φωκίδος καὶ Κόρακος ἐξ Αἰ-
τωλίας. Διέρρει δ' αὐτὴν ὁ χειμαρρὸς Ὑ-
λαιθος. Αὐτοὶ παρήγον τὴν ἐπωνυμίαν αὐτῶν
ἐκ τῶν ὄζων (βλαστῶν) τῆς ἀμπέλου, οἱ
δ' ἄλλοι ἐκ τοῦ ὄζειν, διὰ τὴν ἐκ θερμά-
των ποιμενικῆν τῶν ἐνδυμασίαν. Ἡ ἐπιση-
μοτέρα πόλις αὐτῶν ἦν ἡ Ναύπακτος.

ἥτις ἐλέγετο οὕτω κληθεῖσα διότι ἐκεῖ ὄθη-
εν αὐτὴν οἱ Ἑρακλεῖδαι τὸν στόλον ἐφ'
οὗ ἐπεραιώθησαν εἰς τὴν Πελο-
πόννησον (Στρεβ. Θ. 426. —
Παυσ. I, 38, 10). Μέρους τῶν ὑπὸ
τῶν Λακεδαιμονίων κατατροπω-
θέντων Μεσσηνίων ἀποκατέστη-
σαν ἐνταῦθα οἱ Ἀθηναῖοι τῷ 455

π. Χ. καὶ ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου
ἐκεῖ ἐστάθμεισε πολλάκις ὁ στόλος τῶν Ἀθη-
νῶν (Θουκ. Β, 69. 91). Εἶτα δ' ὑπὸ τῶν
Αἰτωλῶν καταληφθεῖσα, ἀπεδόθη αὐθις τοῖς
Λοκροῖς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων. Ἀξιομνημόνευ-
τοι εἰσὶ καὶ ἡ πόλις Μολύκρεια, παρὰ
τὸ Ἀντίρριον ἀκρωτήριον κατ' αὐτὴν καὶ
Ῥίον Μολυκρινὸν ἐπικαλούμενον, καὶ
ἔχον ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος· ἡ Ἀντίκυρα,
ἡ Οἰάνθεια, (ν. Γαλαξείδι), καὶ μεσο-
γείως τὸ Αἰγύτιον, ἡ Μυωνία, καὶ πρὸ
πάντων ἡ Ἀμφισσα (ν. Σάλωνα), τῆς
χώρας πρωτεύουσα. Οἱ δὲ πρὸς Ἀνατολὰς
Λοκροί, οἱ Ἡοῖοι, ἀπετέλουν κατ' ἀρχὰς
ἓνα λαὸν συναφῇ, δικαίουμενον ὑπὸ 100 ἀρι-
στοκρατικῶν οἰκῶν ἐν Ὀπούντι, μητρόθεν ἐλ-
κόντων τὴν εὐγενῆ καταγωγὴν αὐτῶν. Ἀμ-
φότερα δὲ τὰ ὀνόματα, τό τε τῶν Ὀπουντίων
καὶ τὸ τῶν Ἐπικνημιδίων (ἢ Ὑποκνημι-
δίων) ἀνῆκον κατ' ἀρχὰς εἰς τὸν αὐτὸν λαόν.
μεταγενεστέρως μόνον, ἴσως ἐπὶ Ῥωμαίων,
διαιρεθέντα, καὶ ἐχρησίμευσον ἐπίσης εἰς ἀν-
τίθεσιν τῇ τῶν Ὀζολῶν, οἵτινες ὁμοῦ καὶ
αὐτοὶ ἀπ' αὐτῶν κατήγοντο. Τῶν Ἐπικνημι-
δίων ἡ ἑκτασίς ἐπὶ τῆς ΒΑ κλιτύος τοῦ
Καλλιδρόμου καὶ τῆς Κνημνίδος δὲν ἦν
πολὺ πλείων τῶν 4 τετραγ. μιλίων, μὴ ἐμ-
περιλαμβανομένης τῆς πόλεως Δαφνοῦν-
τος, ἥτις πολλάκις προσηρτᾶτο εἰς τὴν Φω-
κίδα. Ὁ ποταμὸς Βοάγγριος ἡ Μάνης
ὅτε μὲν ἦν ξηρὸς, ὅτε δὲ πλημμυρῶν εἰς πλά-
τος 200'. Ἐκ τῶν πόλεων τῶν Λοκρῶν τού-
των μνημονεύονται πολλάκις ἡ Σκάρφεια,
μικρὰ μὲν, ἀλλὰ γνωστὴ ὡς προσεχὴς τῇ
Θερμοπύλῃ, καὶ τὰ παρ' αὐτῇ χωρία Ἀλ-

πήγος καὶ Βήσσα, αὕτη ἴσως μόνον δάσος. Ἡ δὲ σπουδαιότης τῶν πόλεων ἦν τὸ Θρόνιον παρὰ τῷ Βοαγρίῳ. Ἡ δ' Ὀπουντία Λοκρίς ἔκειτο Ντῆς Ἐπικνημίδας, ἐκτεινόμενη ἐπὶ 5 τετραγ. μίλ. καὶ περιλαμβάνουσα τὰς κλιτύας τῆς Κνημίδος καὶ τῶν Φωκικῶν ὄρεων, καὶ προσέτι τὸ καλούμενον πεδῖον ἐσθαίμον. Τὸ σπουδαιότερον ποτάμιον αὐτῆς ἦν ὁ Πλατάνιος, καὶ ἡ εὐφορος αὐτῆς χώρα ἔπεμψε κατὰ τῶν Περσῶν 7 πλοῖα καὶ 6,000 ἄνδρας (Ἡρδ. Ζ, 203, Η, 1). Πρωτεύουσα αὐτῆς ἦν ὁ Ὀποῦς, πατρίς τοῦ Πατρόκλου (Ὀμ. Ἰλ. Β, 531, Σ, 326). Ἀργυρᾶ νομίσματα ὑπάρχουσιν αὐτῆς, πολλάκις ἐν πολέμοις καταστραφείσης. Ὁ κυριώτερος αὐτῆς λιμὴν ἦν ἡ Κύνος, ἐνθα ἐλέγοντο μετὰ τὸν μέγαν κατακλυσμὸν κατοικήσαντες ὁ Δευκαλίων καὶ ἡ Πύρρα, καὶ ἦν αὐτοῖς ἰδρυμένον μνημεῖον. — Οἱ δ' Ἐπιεζεφύριοι Λοκροὶ ἦσαν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἀρχαῖοτατοι Ἑλληνες ἄποικοι τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν (Στράβ.),

καὶ οὐχὶ τῶν Ὀπουντίων, ὡς ὁ Βιργίλιος διατείνεται (Αἰ, III, 399). Ἡ πόλις αὐτῶν, ὀργανωθεῖσα ὑπὸ τοῦ νομοθέτου Ζαλεῦκου, ἐκτίσθη τῷ 683 π. Χ., καὶ ἔκειτο παρὰ τῷ Ζεφυρίῳ ἄκρωτηρίῳ, εἰς τὰ Ντῆς Βρουττίας χερσονήσου. Ἦν δὲ πόλις ἐμπορικὴ, ἣν ὑπεστήριξε Διονύσιος ὁ πρεσβύτερος, μεγάλως δ' ἔβλαψαν Διονύσιος ὁ νεώτερος, καὶ ὁ Πύρρος καὶ οἱ Ῥωμαῖοι (Liv. XXIX, 8), εἰ καὶ οὗτοι οὐδὲ τῆς ἐλευθερίας οὐδὲ τῶν νόμων τοῦ Ζαλεῦκου τὴν ἐστέργσαν (Πολύβ. ΙΘ. 46. — Στράβ. ΣΤ, 259). Εἶχε δὲ καὶ ὠραῖον νῆδον τῆς Περσεφόνης. Ἐρείπια τινὰ αὐτῆς σῶζονται εἰς Gerace.

Λοξίας, ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος (Ἡρδ. Α, 91), ὡς Λοξά τοξεύοντος βέλη, τὰς ἀκτῖνας, ἢ Λοξά χρησιμοδοῦντος, ἢ, κατὰ τινα ἐτυμολογίαν, ὡς Λέγοντες χρησμούς

Λουκερία, ἴδ. Νουκερία.

Λοξῶ, θυγάτηρ τοῦ Βορέως (Καλλιμ. εἰς Ἀπλ. 292).

Λουκιανός, ἐκ Σαμοσάτων τῆς Κομμαγενῆς Συρίας, γεννηθεὶς τῷ 120 μ. Χ. ἐκ πενομένης οἰκογενείας, ἣτις προώριζεν αὐτὸν ὡς λιθουργόν. Ἀλλ' ἐπιδοθεὶς αὐτὸς εἰς τὴν ῥητορικὴν, ἐπηγγέλθη κατ' ἀρχὰς τὸν δικηγόρον, μετ' οὐ πολὺ ὅμως ἐπεδίωξε τὴν δόξαν τοῦ σοφιστοῦ, τὸ πρῶτον ἐν Γαλλίᾳ, εἰτα ἐπ' ὀλίγον ἐν Ῥώμῃ, καὶ τέλος, μεταβάς εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐπεδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φιλοσοφίας. Ἐν Ἀθήναις, ἐνθα, ὡς φαίνεται, κυρίως ἀποκατέστη, συνεδέθη μάλιστα μετὰ τοῦ κυνικοῦ Δημώνακτος. Ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις ἐδέχθη καὶ πολιτικὴν ὑπηρεσίαν ἐν Αἰγύπτῳ, ζήσας πιθανῶς μέχρι τοῦ Κομμόδου. Ὑπὲρ τὰ 80 συγγράμματα αἰσίζονται ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν κρίνονται πάντα ὡς γνήσια. Τὸ ὄψος αὐτοῦ, τὰ παραδείγματα τῶν ἀρίστων συγγραφέων ἀπομιμούμενον, ἐστὶν ὡς πρὸς τὴν φιλοκαλίαν, τὴν σαφήνειαν, τὴν λεπτότητα καὶ τὴν εὐφυίαν, θαυμαστὸν διὰ τοὺς χρόνους καθ' οὓς ἔγραψε, παριστῶν μετ' ἐξαιρέτου τέχνης τοὺς χρόνους τῶν Ἀντωνίνων, καθ' οὓς ἐκαλλιεργεῖτο μὲν αὖθις τὸ πνεῦμα τῆς ἀρχαιότητος, ἀλλ' ἤδη ἐν νοθεύσει ἐν καὶ ἐν διαλύσει, δι' ἣν καὶ χλεύη καὶ σάτυρα ἐστὶ τοῦ συγγραφέως ὁ γενικὸς χαρακτήρ. Οὐδ' αὐτῶν τῶν θεῶν, καὶ τῆς ἡδὴ λίαν κλονουμένης δημοτικῆς θρησκείας φεῖδεται (Θεῶν δι' ἁλ.), καὶ μετ' αὐστηρότητος καὶ πικρίας καταφέρεται κατὰ τῶν δεισιδαίμονων, αἵτινες ἐκ τῆς ξένης παραισθητικῆς, συνετέλεσαν εἰς τὴν παρακμὴν τῆς Ἑλλάδος (Ἀλέξανδρος, Ψευδόμαντις, Περεργῆνος, Πρωτεύς, Φίλοψευδής). Καὶ τὸν Χριστιανισμὸν κρίνει ὡς μίαν τῶν δεισιδαιμονιῶν, ἐλίγην ἔχων γινώσκειν αὐτοῦ ἀλλὰ καὶ ἐλίγην δίδωσιν εἰς αὐτὸν προσοχὴν (Πρωτ. Φιλοφ. ΙΣΤ). Τὴν ἀρχαίαν φιλοσοφίαν τιμῶν, καὶ ἰδίως τῆς ἐπικουρείας σχολῆς Ὀπαδῶς, κατέφερετο ὅμως κατὰ παντὸς ἀνεκδό-

του δογματισμοῦ, καὶ μάλιστα κατὰ τῆς χυδαϊότητος τοῦ βίου τῶν Σταϊκῶν καὶ τῶν κυνικῶν (Ἐρμότιμος, Συμπόσιον, Φυχάδες, Χάρων, Ζεὺς τραγῳδός, Ἀλκιεύς κτλ.). Καὶ τοι δὲ τῇ ρητορικῇ τὰ πρῶτά του κέρδη καὶ τὰ πρῶτά του βήματα πρὸς τὴν φήμην ὀφείλων, οὐδ' αὐτῆς ὅμως ἐφείσθη ὡς εἶχεν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του, εἰς λέξεων πάταγον καὶ εἰς θρασυστομίαν μᾶλλον συνισταμένη (Ῥητ. διδ.), καὶ τὰς παρεντροπὰς ἤλεγε τῆς φιλολογίας (Ψευδοσοφιστής, Πῶς δεῖ ἱστορίαν γράφειν), καὶ τῆς ἀγωγῆς τὴν διαστροφὴν (Ἀνάχαρσις), ὡς καὶ τῆς ὅλης διανοητικῆς καὶ ἠθικῆς διαμορφώσεως (Νιγρίτης ἢ περὶ φιλοσόφου ἡθους).

Λουσία, 1) ἐν Ἀττικῇ δῆμος τῆς Οἰνιδος φυλῆς. Ἰσως τὰ ν. Λύσια.—2) Ἐπίθετον τῆς Δήμητρος (Παυσ. Η, 25).

Λουσοί, πόλις τῆς Ἀρκαδίας, παρὰ τῇ Κλειτορί μετὰ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος (Παυσ.).

Λόχος, ἀρχικῶς μὲν ἡ ἐνέδρα, εἴτα δὲ σῶμα πεζῶν στρατιωτῶν, συνήθως 100. Ἐν Σπάρτῃ τὸ $\frac{1}{4}$ ἢ $\frac{1}{8}$ τῆς μέρας. Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ λόχου λοχαγεὺς, λοχαρχὸς ἢ λοχηγέτης.

Λυγδαμεις, 1) ἀρχηγὸς Θρακῶν, θελήσας νὰ λεηλατήσῃ τὴν Ἐφεσον ἐνικήθη, καὶ ἐφρονέυθη ἐν Κιλικίᾳ (Πλούτ. Μαρ.).—2) Τύραννος τῆς Νάξου, ἀριστοκρατικῆς καταγωγῆς, ἀλλὰ τῆς δημοτικῆς μερίδος προστάς. Συνδραμῶν τὸν Πεισίστρατον, τῷ 540 π. Χ., ὑπεστηρίχθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν κατάληψιν τῆς τυραννίδος. Ἀνέτρεψαν δ' αὐτὸν εἴτα πάλιν οἱ Σπαρτιάται τῷ 525 (Ἡρδ. Α, 61. 64.—Ἀρατ. πολ. Ε, 5.—Πολύαιν. Α, 23. 2).

Λυγκεὺς, ἴδ. Δαναός. Ἰδαε.

Λυκησταί, λαὸς αὐτόνομος, τὴν Λυκηστιδα οἰκῶν, χώραν ΝΔ τῆς Μακεδονίας κατεμένην. Κατ' ἀρχὰς μὲν εἶχον ἰδίους βασιλεῖς ἐκ τοῦ γένους τῶν Βακχιαδῶν· εἴτα δ' ἡνώθησαν μετὰ τῆς Μακεδονίας.

Πρωτεύουσα αὐτῶν ἦν ὁ Λύγκος (Θουκ. Β, 93. Δ, 8), ἢ Λύκος (Πλούτ. Φλαμ. 4).

Λύδδα (τὰ) ἢ **Λύδδη** (ἡ), πόλις τῆς Παλαιστίνης, ΒΔ τῆς Ἱερουσαλήμ, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καταστραφείσα ἐν τῷ Ἰουδαϊκῷ πολέμῳ, εἴτα δὲ πάλιν ἀνικοδομηθεῖσα ὑπὸ τὸ ὄνομα Διόσπολις (Ἰώσπ. Ἰουδ. πολ. Β, 19. Γ, 3. Δ, 8).

Λυδία, ἡ μέση χώρα τῆς Δ. παραλίας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καλουμένη πρὶν Μαιονία (Ἰων. Μηωνίη), ὁ ὄνομα περιωρίσθη μετὰ ταῦτα εἰς τ' Α. αὐτῆς, Ν. τοῦ Τρωῶλου, καὶ κατὰ τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ Ἑρμοῦ ποταμοῦ. Ἐπὶ τῶν Μερμναδῶν (715 π. Χ.), καὶ ἰδίως ἐπὶ τοῦ Ἀλυάττου (560), ἔφθανεν ἡ Λυδία πρὸς Α. μέχρι τῆς Μηδίας, ἀφ' ἧς ὁ Ἄλυσ ποταμὸς τὴν ἐχώριζεν, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα περιωρίσθη μέχρι τῆς Φρυγίας πρὸς Ν, μέχρι τοῦ Μαιάνδρου, μετὰ ταῦτα μόνον μέχρι τοῦ ἄνω ῤοῦ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ μέχρι Καρίας πρὸς Δ, μέχρι τοῦ Αἰγαίου, ἔχουσα ἐνταῦθα ἀνθρώσας Ἑλληνικὰς πόλεις ὑπὸ τὸ κοινὸν ὄνομα Ἰωνία, μὴ ἐμφαῖνον ὅμως ἰδίαν ἐπαρχίαν. Πρὸς Ν ἔχει τὸ ἀκρωτήριον Μυκάλην ἢ Τρωγίλιον, ἀπέναντι τῆς Σάμου· ΒΔ δ' ὑψεῖται εἰς 2000^μ ὁ χρυσούχος Τμῶλος, πρὸς Δ ἐκτεινόμενος ὑπὸ τὰ ὀνόματα Ὀλυμπος, Σίπυλος, Πάγος, Κόραξ, μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου Μυσίου. Τῆς Χίου δ' ἀπέναντι ὑψεῖται ὁ Μίμας, οὗ τὸ ἀκρωτήριον Μέλαινα, καὶ ὁ Κόρυκος, μετὰ τῶν ἀκρωτηρίων Ἀργέννου καὶ Κορυκείου. Εὐφροὶ κοιλάδες ἦσαν ἐκατέρωθεν τοῦ Καύστρου τὸ Καύστρου πεδῖον καὶ τὸ Κιλικιανόν, ὡς καὶ ὁ Ἀσιος λειμὼν τοῦ Ὀμήρου (Κλ. Α, 461)· τὸ Ὑρκανικὸν πεδῖον καὶ τὸ τοῦ Ἑρμοῦ παρὰ τοῦτον τὸν ποταμὸν, καὶ ἡ Κατακεκαυμένη πεδιάς, ΒΑ, κατὰ τὴν γωνίαν μεταξὺ Μυσίας καὶ Φρυγίας, θεικνύουσα ἔχνη ἡφαίστεια. Οἱ κυριώτεροι ποταμοὶ δ' εἰσὶν ὁ Ἑρμος, πηγάζων ἐκ τοῦ Διδυ-

μαίου ὄρους ἐν Φρυγίᾳ, προσλαμβάνων δὲ δεξιῶς τὸν Ὑλλόν καὶ Λύκον, ἀριστερῶς τὸν Κόγαν καὶ τὸν Πάκτωλόν, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἑρμαῖον κόλπον. Ὁ Μέλῃς ἦν μικρὸν ποτάμιον παρὰ τὴν Σμύρνην, ἐξ οὗ ὁ Ὀμηρος ἐλέγετο μελῃσιγενής. Ὁ Ἀλῃς ἢ Ἀλῃσὸς ἐξέβαλλε παρὰ τῷ Κολοφῶνι· ὁ ΚἈυστρος ἐπήγαγεν ἐκ τοῦ Τρωῶλου, καὶ μετὰ πολλὰς καμπὰς ἐξέρρει παρὰ τῇ Ἐφέσῳ εἰς τὸν Καύστριον κόλπον. Β τῶν Σάρδεων ἦν ἡ λίμνη Γίγαια ἢ Κολόη, ἡ δὲ Σάλη ἢ Σαλόη πρὸς τῷ Σιτύλῳ ὄρει, ἔνθα ἐλέγετο κειμένη πρὶν ἢ ἐκ σεισμοῦ τινος καταστραφεῖσα ἀρχαία τῆς χώρας πρωτεύουσα Τάνταλος ἢ Σίτυλος· ἡ Πηγασαία λίμνη παρὰ τῇ Ἐφέσῳ, καὶ παρὰ τῷ ἐκείσῃ ναφί τῆς Ἀρτέμιδος αἱ δύο Σεληνοούσιαι λίμναι. Οἱ ἐγχώριοι Μήονες, εἴτα Λυδοί, ἦσαν συγγενεῖς τῶν Καρῶν καὶ Φρυγῶν, Σιμιτικῆς καταγωγῆς κατὰ τινας καὶ εἶχον ἰδίους βασιλεῖς τοῦ γένους τῶν Μερμαδῶν, γνωστοὶ ἐπ' ἀνδρεία, καὶ μάλιστα ὡς ἱππεῖς ἔξοχοι· ἀλλ' ἐπὶ Κροίσου παρηκολούθησαν τῆς Περσίας τὴν τύχην, καὶ ἐξεθλύνθησαν ἐνεργείαις τοῦ Κύρου· συμπράξει δὲ τῶν παροικούντων Ἑλλήνων ἐπεδόθησαν δραστηρίως εἰς τὸ ἐμπόριον (Ἡρόδ. Α, 14, 25, 51). — Πλὴν δὲ τῶν Ἑλληνικῶν Ἰωνικῶν πόλεων, κυρίως Λυδικαὶ ἦσαν, αἱ ἐπισημότεραι, ἀπὸ Β, τὰ Θυάτειρα, πρὶν Πελοπία· ἡ Ἀπολλωνία, Μαγνησία ἢ ἐπὶ Σιτύλῳ· αἱ Σάρδεῖς ἐπὶ τοῦ Πάκτωλου, βασιλικὴ πρωτεύουσα· τὰ Ὑπαιπα, ἐπὶ τοῦ Καύστρου, ἀπέναντι τῶν Σάρδεων, ἔνθα ἡσκαίτο καὶ ἡ Περσικὴ λατρεία τοῦ πυρός· ἡ Φιλαδέλφεια ἐπὶ τῆς ΒΑ κλιτύος τοῦ Τρωῶλου, ὑπὸ Ἀτάλου Α' ἰδρυθεῖσα (Στράβ. ΙΕ, 625).

Λυδίαδας, τύραννος Μεγαλοπόλεως τῷ 244 π. Χ. ἦν δραστήριος καὶ ἀνδρεῖος, φίλαρχος ὅμως ἐνταυτῇ καὶ φιλόδοξος. Ὅτε ὁμοῦς εἶδεν ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Ἀχαικοῦ δε-

σμοῦ Ἀρατος ἤθελε ν' ἀνατρέψῃ πάντας τοὺς τυράννους ἐν Πελοποννήσῳ, παρητήθη οἰκαιοθελῶς τῷ 233 δὲ στρατηγὸς αἰρεθείς, ἀντικατέστη, τῷ 226, καὶ εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦτο ὑπὸ τοῦ ἀντιπάλου αὐτοῦ Ἀράτου· ὅτε δ' ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης Κλεομένης εἰσέβαλεν εἰς Μεγαλόπολιν, πρὶν ἢ ὁ Ἀρατος δύνηθῃ ν' ἀντιστῇ, ὥρμησεν ὁ Λυδιάδας μετὰ τοῦ ἱππικοῦ καὶ ἀπέκρουσεν αὐτόν· ἀλλ' εἴτα περικυκλωθεὶς, ἐνίκηθη καὶ ἐθανατώθη, ὅτε ὁ εὐγενὴς νικητὴς ἐτίμησε τὴν ταφὴν του, στεφανώσας καὶ διὰ χλαμύδος καλύψας αὐτόν (Πλούτ. Ἀρατ. ΔΕ, Κλεομ. ΣΤ, Πολύβ. Β, 41).

Λυδίας ἢ Λουδίας, ποταμὸς τῆς Μακεδονίας· Δ τοῦ Ἀξιοῦ, ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἤνοῦτο παρὰ ταῖς ἐκβολαῖς του μετὰ τοῦ Ἀλιάκμονος (Ἡρόδ. Ζ, 127). Ἦδη δ' ἔχουσι διηρημένας τὰς ἐκβολὰς (Στράβ. Ζ, 350).

Λυδίων, (Διονύς, ἀρχ. Β, 75) ἢ Λυδοὶς (Ἀππιαν. Λιβ. 66), ὑποκριτὴς καὶ σχοινοβάτης τῶν ἀγνίων, τὸ Λατ. Ludio.

Λυδὸς (Ἰωάννης Λαυρέντιος), γεννηθεὶς ἐν Φιλαδέλφειᾳ τῆς Λυδίας τῷ 490 μ. Χ. Ἐλθὼν κατὰ τὸ εἰκοστὸν ἔκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του εἰς Κωνσταντινούπολιν, κατέλαβεν ὑψηλὰς θέσεις ὑπὸ διαφόρους αὐτοκράτορας, καὶ ὑπὸ τὸν Ἰουστινιανόν, ὑφ' οὗ ὅμως τέλος ἀπεβλήθη, καὶ ἐκτοτε ἰδίως ἐπεδόθη εἰς συγγραφὴν, γράφας ἐν ἄλλοις τὸ διατηρηθὲν ἔργον «περιάρχων τῆς Ῥωμαϊκῆς πολιτείας», κατ' ἀξιολόγους ἀπολεσθεύσας πηγὰς· ὁμοίως δὲ κατὰ τοιαύτας καὶ τὸ περὶ Διοσημειδῶν (τῶν Ῥωμαίων μάντεων), καὶ τὸ περὶ μηνῶν, οὗ σώζονται ἀποσπάσματα.

Λυκαθηττός, ἴδ. Ἀττικὴ.

Λύκαια (τὰ), ἐορτὴ μετ' ἀγώνων ὑπὸ τῶν Ἀρχάδων τῷ Λυκαίῳ Διὶ προσαγομένη, μετ' ἀνθρωποθυσιῶν, ὡς ἐπιστεύετο, ἐν τοῖς ἀρχαιότεροις χρόνοις, τοῦ βαίμου βαντιζομένου δι' αἵματος παιδίου (Πορφύρ. π. ἀπομ. ἐμφ. Β, 27).

Λύκαιον, ἴδ. Ἀρκαδία.

Λυκαῖος, ἴδ. Ζεύς.

Λυκάμβης, ἴδ. Ἰαμβογράφοι.

Λυκαονία, χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας (ν. Καρμανία), μεταξύ Γαλατίας, Καππαδοκίας, Κιλικίας, Πισιδίας καὶ Φρυγίας, εἶχεν ἄλλοτε ἄλλα ὄρια. Πρὸς Ν εἶχε τὸ ὄρος Ταῦρον, πρὸς ΒΔ τὸν Πορφύριον. Τὸ πρὸς ΒΔ μέρος, μέχρι τοῦ Ἀλυσ ποταμοῦ ἦν ἔρημος ἄδενδρος, ἃ ξυλὸς χώρα, περιλείουσα τὴν ἄλμυρὰν λίμνην Τάτταν. Οἱ Λυκαῖοι, ἀγαθοὶ τοξόται, ἐπιστεύοντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καταγόμενοι ἀπὸ τοῦ Ἑλληνος Λυκάονος. Πρωτεύουσα τῆς χώρας, ἐν τῷ κέντρῳ αὐτῆς κειμένη, ἦν τὸ Ἰκόνιον· ἄλλαι δ' ἐπίσημοι πόλεις ἡ Λαοδικεία, ἰδρυθεῖσα ἐπὶ Σελεύκου, τὸ Τυριάειον, ἡ Λύστρα, ἡ Δέρβη, τὰ Λάραϊνδα, δι' ὧν πασῶν διέβησαν τοῦ Εὐνοφῶντος οἱ μύριοι (Ἀνθ. Λ, 2, 19. Γ, 2, 23. — Στρεβ. IB, 568).

Λυκάρητος, Σάμιος, ἀδελφὸς τοῦ τυράννου Μαιανδρίου (Ἡρδ. Δ, 143).

Λυκάριος, ἔφορος ἐν Σπάρτῃ (Εὐφ.).

Λυκάστης, ἡ Λύκαστος, υἱὸς τοῦ Μίνως καὶ τῆς Ἰτάνης, σύζυγος Ἰδης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Κορύδαντος, πατὴρ Μίνως τοῦ δευτέρου (Διόδ. Δ, 62. — Εὐστ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. Β, 647).

Λυκαστία, πόλις τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, πλησίον τῆς Θεμισκύρας (Ἀπολν. Ῥόδ. 999).

Λύκαστος, πόλις κατὰ τὰ μεσημβρινὰ τῆς Κρήτης, κτίσμα τοῦ Λυκάστου (Ὀμ. Ἰλ. Β, 647. — Εὐστ. Αὐτ.).

Λυκάων, 1) Υἱὸς τοῦ Πελασγοῦ καὶ τῆς Ὠκεανίδος Μελινοίας, ἡ τῆς Κυλλήνης, βασιλεὺς τῶν Ἀρκαδίων, ἔσχεν ἐκ διαφόρων γυναικῶν 50 υἱούς (τὰς προσωποποιήσεις ἀρχαϊκῶν πόλεων), αὐθάδεις πάντας καὶ ἀνόσιους, οἵτινες σφάζαντες παιδίον, ἀνέμιζον τὰ ἐντόσθια αὐτοῦ μετὰ τῶν τοῦ ἱερείου, καὶ προσέφεραν αὐτὰ εἰς βρώσιν τῷ ἐπισκεφθέντι

αὐτοὺς Διὶ, δι' ὃ καὶ ὁ Ζεὺς τοὺς ἐθανάτωσε πάντας, καὶ τὸν Λυκάονα, μεταμορφώσας αὐτὸν, κατ' Ὀδίδιον (Μετ. I, 198) εἰς λύκον· μόνον δὲ τὸν νεώτατον, Νύκτιμον, ἔσωσεν ἡ Γῆ, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐπῆλθεν ὁ κατακλυσμὸς τοῦ Δευκαλίωνος. Ὑποτίθεται δ' αἰνιττόμενος ὁ μῦθος τὰς ἀρχαῖοτάτα ἐν Ἀρκαδίᾳ εἰς Δία τὸν Λυκαῖον προσφερομένας ἀνθρωποθυσίας. — 2) Υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Λαοῦνης, ἀδελφὸς τοῦ Πολυδώρου, φανευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως (Ὀμ. Ἰλ. Φ, 35. Χ, 46). — 3) Υἱὸς Πανδάρου, ἡγεμὼν τῆς Λυκίας (Ἰλ. Β, 826).

Λύκειον, ἴδ. Ἀριστοτέλης. Ἀττική.

Λύκειος, ἴδ. Ἀπόλλων.

Λυκία, χώρα καὶ ἡγεμονία τοῦ Ν μέρους τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Αὐτὴν ὠρίζε πρὸς Β ὁ Τάυρος πρὸς τὴν Φρυγίαν καὶ τὴν Πισιδίαν· πρὸς ΒΑ τὸ ὄρος Σόλυμα, ὁρὸς διέσχιζεν ἡ στενωπὸς Κλίμαξ, πρὸς τὴν Παμφυλίαν· πρὸς Δ τὸ ὄρος Δαίδαλα καὶ ὁ ποταμὸς Γλαῦχος πρὸς τὴν Καρίαν· τὰ δὲ νότια, καὶ τὰ νοτιώτερα τῶν Α καὶ Δ μερῶν, ἔδρεχε τὸ Λυκικὸν πέλαγος. Τὰ ὄρη ἐν μέρει ἡφαιστειαῖς φύσεως, εἰσὶ, πρὸς Δ ὁ

Κράγος, 3000^μ ὕψηλος, καὶ ὁ Ἀντίκραγος, 1800^μ, μετὰ τῶν ποταμῶν Ταλμισσοῦ καὶ Εἰάνθου, καὶ προέχοντα εἰς τὴν θάλασσαν, ἀποτελοῦσι τὰ ἀκρωτήρια Ταλμισίδα καὶ Ἰέρωνα, μετὰ 8 τοῦ Κράγου προεξοχῶν. Μετὰ τοῦ Εἰάνθου καὶ τοῦ Λιμύρου παρατείνεται τὸ ὄρος Μασυκίτης, ἔχον πρὸς Α τὴν 3000^μ ὕψηλὴν κορυφὴν Σόλυμα, καὶ τὸν Ὀλυμπον ἡ Φοινικοῦντα, καὶ ἀπολήγον εἰς τ' ἀκρωτήρια Ἰερὸν καὶ Χελιδώνιον. Ἡ θάλασσα πρὸς Δ ἀποτελεῖ τὸν κόλπον Γλαῦ-

κον καὶ τὸν Τελμισιον, μεταξύ τῶν ἀκρωτηρίων Τελμισσίδος καὶ Τερροῦ, καὶ Ἀ τοῦ Παμφυλιακοῦ κόλπου. Εἰς δὲ τὰ ἐνδότερα, καὶ τὴν πεδιάδα ἥτις καὶ μετὰ ταῦτα Μηλιὰς ἐκαλεῖτο, κατοικοῦν οἱ ἀρχαῖοτάτα Μηλιεῖς καλούμενοι· εἰς δὲ τ' Ἀ τοῦ Ταύρου οἱ Σέλυμοι (Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 180. Ὀδ. Ε, 282), ὡς Φοίνικες τὴν καταγωγὴν. Ἡ παραλία δὲ κατοικεῖτο ὑφ' Ἑλλήνων, καὶ ἄλλων ἰνδογερμανικῶν φυλῶν, τῶν Τηρμίλων ἢ Τρεμίλων (εἰς τὴν ἐγγύριον γλῶσσαν), Λυκίων δὲ κατὰ τοὺς Ἑλληνας, ἥδη καὶ παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλ. Ζ, 184. 430. Μ, 330), λεγομένων ὅτι κατήγοντο ἀπὸ Λύκου τοῦ Ἀθηναίου, τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Αἰγέως. Οἱ Λύκιοι, ἀντιστάντες τῷ Κροίσῳ, ὑπέκυψαν εἰς τοὺς Πέρσας (Ἡρόδ. Α. 28. 176) μετὰ ταῦτα δ' ἐπὶ μικρὸν ὑπήκουσαν τοῖς Ῥοδίοις, καὶ ἐπὶ τῶν Μακεδονικῶν πολέμων ἀνεκτήσαντο τὴν ἐλευθερίαν των (Πολύβ. Α, 5, 12), καὶ κατέστησαν συμπολιτεῖαν ἐξ 23 πόλεων, ἐξ ὧν ὅ ἦσαν λίαν ἐπιφανεῖς, ἔχουσιν Λυκίαρχον ἐπὶ κεφαλῇς. Ἐπὶ Ῥωμαίων δὲ, ἐπὶ Κλαυδίου ἢ Βεσπασιανοῦ, ἐγένετο καὶ ἡ Λυκία Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία. Αἱ μᾶλλον μνείαις ἄξια τῶν πόλεων, ἀπὸ Δ, ἦσαν ἡ Τελμισσὶς, τὰ Πάταρα, μετὰ περιφήμου ναοῦ καὶ μαντείου τοῦ Ἀπόλλωνος, ἡ Ἀντίφιλος, γνωστὴ διὰ τοὺς σπόγγους τῆς ἡ Ὀλυμπος ἢ Φοινικεὺς, ἣν ὁ Σερβίλιος κατέστρεψεν ὡς ἔδραν πειρατῶν, ὡς καὶ ἡ Κόρυκος καὶ ἡ Φασηλὶς, ἥς τὰ ἐλαφρὰ πλοῖα ἐλέγοντο φάσηλοι, ἦσαν διαδόητοι διὰ τοὺς πειρατὰς των. Εἰς τὰ ἐνδότερα δ' ἦσαν τὰ Πίσαρα εἰς τοῦ Κράγου τοὺς πρόποδας, ἡ Τλώς, εἰς τοῦ Μασυκίτου τοὺς πρόποδας, ἡ Ξάνθος (Ἄρνα παρὰ τοῖς Λυκίοις), ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, ἡ μεγίστη καὶ ἐπισημοτάτη πόλις πάσης τῆς χώρας, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Περσῶν, καὶ εἰς τὰ πάλιν ἐπὶ Ῥωμαίων ὑπὸ τοῦ Βρούτου· εἶχε ναὸν τοῦ Σαρπηδόος καὶ τοῦ Λυκίου Ἀπόλλωνος, καὶ σώζονται αὐτῆς λείψανα ἀξιόλογα, ἃ

πρῶτος εὔρεν ὁ Ἀγγλος Ch. Fellows, καὶ πολλὰ ἐξ αὐτῶν μετεκόμισεν εἰς Λονδὸν· ἡ Μύρα, εἰς 20 σταδ. ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς ἀκτῆς, ἐπὶ ἀποτόμου βράχου (Στράβ. ΙΔ, 664).

Λυκίδης, 1) εἰς τῶν Κενταύρων, φενομένης ὑπὸ Δρύαντος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου (Ὀν. Μετ. XII, 310). — 2) Βουκολικὸς ποιητὴς (Μόσχ. Γ, 96). — 3) Ἀθηναῖος λιθοβοληθεὶς διότι ὠμίλησεν εἰς τὴν βουλὴν ὑπὲρ τοῦ Μαρδονίου καὶ τῶν Περσῶν (Ἡρόδ.).

Λύκειον, ἰδ. Λύκειον (Πλούτ. Θησ. 27).

Λύκειος, 1) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος (Ἀπλδ. Γ, 8. 1). — 2) Υἱὸς τοῦ Ἑρακλέους ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου (Ἀπλδ. Β, 7, 8). — 3) Ἀθηναῖος ἀρχηγὸς τοῦ ἱππικοῦ κατὰ τὴν μετὰ τοῦ Κύρου ἀνάβασιν (Ξενφ. Ἀνθ. Δ, 3).

Λυκία, 1) Πόλις ἐν Μυναλῇ τῆς Ἀρχαδίας ΒΔ τῆς Τεγέας, μετὰ ναοῦ τῆς Λυκοατίδος Ἀρτέμιδος (Παυσ. Η, 3, 4, 36, 7). — 2) Λυκία ἢ Λυκαία, ἀρχαϊκὴ χώρα εἰς τὴν Β κλιτὺν τοῦ Λυκαίου ὄρους παρὰ τῇ Μεγαλοπόλει (Πολύβ. ΙΣΤ, 17. — Παυσ. Η, 27, 4. ΛΗ, 3, 9).

Λυκολέων, ῥήτωρ Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, περὶ τὸ 376 π. Χ. Γνωστὸς ἐστὶν εἰς μόνος λόγος αὐτοῦ «περὶ Χαβρίου».

Λυκομήδης, 1) βασιλεὺς τῶν Δολόπων ἐν Σκύρῳ, πατὴρ τῆς Δηδάμεας, πάππος τοῦ Νεοπτολέμου (Ἰδ. Ἀχιλλεύς, Νεοπτόλεμος, Θησεύς). — 2) Ἐκ Μαντινείας, ἀνὴρ εὐπορος καὶ ἐπιχειρηματίας (Ξεν. Ἑλλ. Ζ, 1, 23, 65), διενήργησε μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην τὴν συνένωσιν τῶν Ἀρχαδίων καὶ Ἰθρυσιν τῆς Μεγαλοπόλεως, ἀγωνισθεὶς νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἀρχαδίας ἀπὸ τῆς Σπάρτης καὶ εἰς τὰ ἀπὸ τῶν Θηβῶν, καὶ ἐπιδιώξας τὴν ἡγεμονίαν τῆς Πελοποννήσου. Πρὸς τοῦτο ἐπορεύθη τῷ 366 εἰς Ἀθήνας καὶ συνωμολόγησε συνθήκην, ἀλλ'

ἐπὶ τῆς ἐπιστροφῆς του, συλληφθεὶς ὑπὸ φυγάδων Ἀρκάδων, ἐθανατώθη (Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 5. Ζ, 1, 4.—Διόδ. ΙΕ, 59).

Λυκόρμας, ἀρχαιότερον ὄνομα τοῦ Εὐήνου ποταμοῦ ἐν Αἰτωλίᾳ (Ἀπλδ. Α, 7, 8).

Λυκόρτας, Ἀρκάς ἐκ Μεγαλοπόλεως, στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν αἰρεθεὶς τῷ 183 π. Χ. μετὰ τὸν Φίλοπολιμνα, τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐδικησας, καὶ τὴν Σπάρτην καὶ τὴν Μεσσηνίαν βιάσας νὰ προτελέωσιν ἐκ νέου εἰς τὸν δεσμὸν. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦ 179 ὁ Καλλιπράτης καὶ ἄλλοι μηχανορράφοι διὰ τῶν ῥαδιουργιῶν των διήρσαν τὸν δεσμὸν εἰς φατρίας, ἡλάντῳσαν τὴν ἐπιρροήν των γνησίων πατριωτῶν, καὶ ἐπέφεραν τὴν παρέμβασιν τῶν Ῥωμαίων. Ὁ Λυκόρτας ἦν πατήρ τοῦ ιστοριογράφου Πολυβίου.

Λύκος, 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κελαινοῦς, εἰς τὰς νήσους τῶν Μακάρων ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετατεθείς.—2) Υἱὸς Ὑριέως. Ἰδ. Ἀμφιών.—3) Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἢ τοῦ Λύκου, τύραννος τῶν Θηβῶν (Εὐρπ. Ἡρκλ. μαιν. 31), φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, διότι ἐπὶ τῆς ἀπουσίας αὐτοῦ ἐθανάτωσε τὸν πενθερόν του Κρέοντα, καὶ ἐπεβουλεύθη τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Μεγάραν καὶ τὰ παῖδιά της.—4) Υἱὸς τοῦ Πανδίωνος, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰγέως, Νίσου καὶ Πάλλαντος, ἥρως Ἀθηναῖος, γενάρχης τῶν Λυκομηδῶν ἢ Λυκομιδῶν, γένους ἱερατικοῦ τῶν ἐπὶ τῶν ἀττικῶν μυστηρίων. Ἐλέγετο τὰ μυστήρια ἐξ Ἀθηναίων εἰς Ἀνδάνιαν τῆς Μεσσηνίας κομίσας, ἢ, ὅτι ὑπὸ τοῦ Αἰγέως διωχθεὶς, ἔφυγε πρὸς Σαρπηδόνα, κατὰ τὴν χώραν τῶν Τερμιλίων, Λυκίαν κατ' αὐτὸν κληθεῖσαν (Ἡρδ. Α, 173). Καὶ τὸ ἐν Ἀθήναις Λύκειον τοῦτου ἐπώνυμον ἐνομίζετο (Παυσ. Α, 19, 5).

Λύκος, πολλοὶ ποταμοὶ ἔφερον τοῦτο τὸ ὄνομα· οἶον, 1) ὃ ἐν Ἀσσυρίᾳ, ὃν ἐγεφύρωσεν ὁ Δαρεῖος, ὁ ἄλλως Ζάβχτος καλούμενος (Ξεν. Ἀν. Β, 5, 1.—Curt. IV, 9, 16, 8), εἰς

τὸν Τίγριν ἐκρέων.—2) Ἐν Φοινίκῃ, ἐκβάλλων μεταξύ Βύβλου καὶ Βηρυττοῦ (Στρεβ. ΙΣΤ, 755).—3) Ἐν Πόντῳ, Α παραποτάμιον τοῦ Ἰριδος (Στρεβ. ΙΑ, 529. ΙΒ, 547.—Πλούτ. Λούκουλλ. ΙΗ).—4) Ποταμὸς ἐν Φρυγίᾳ, πηγάζων ἐκ τοῦ Κάδμου, παρὰ δὲ ταῖς Κολοσσαῖς εἰς καταβόθραν βυθιζόμενος, εἶτα δ' ἀναφανόμενος πάλιν, παρὰ τῇ Λαοδικεῖᾳ ῥέων, καὶ εἰς τὸν Μαίανδρον ἐκβάλλων (Ἡρδ. Ζ, 30.—Στρεβ. ΙΒ, 578).

Λυκοσοῦρα, πόλις κατὰ τὰ Ν τῆς Ἀρκαδίας, ἐν τῇ Παρρασίᾳ, ἡ ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Ἑλλάδος κατὰ Πausanίαν (Η, 39), ἱδρυθεῖσα ὑπὸ Λυκάονος τοῦ υἱοῦ τοῦ Πηγάσου. Ἐκεῖτο δ' ἐπὶ τῆς Ν κλιτύος τοῦ Λυκαίου ὄρους, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Πλατανιστοῦ. Μετὰ ταῦτα δ' ἐξηρημώθη, τῶν κατοίκων αὐτῆς μετατεθέντων εἰς Μεγαλόπολιν (Πaus. Η, 2, 1).

Λυκοῦργος, 1) Ὁ νομοθέτης τῆς Σπάρτης, οὗ ἡ βιογραφία ἔχει πολλάκις χαρακτηριστικὰ συμβολικῶν παραδόσεων. Οὕτως ὁ πατήρ του λέγεται Εὐνομος, Εὐκοσμος δὲ ὁ υἱὸς του. Κατὰ Θεουκιδίην (Α, 18) ἔζη ὁ Λυκοῦργος περὶ τὰ 400 ἔτη πρὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἄρα κατὰ τὰ 817 π. Χ., κατὰ Πλούταρχον (Λυκ. Ζ. ΚΘ. Σύγκρ. Λυκ. καὶ Νουμ. Δ. Ἀγῆσ. ΛΑ), μεταξύ 900 καὶ 870 κατ' ἄλλους δὲ περὶ τὰ 884 ἢ 854. Κατήγετο ἐκ τοῦ βασιλικοῦ γένους τῶν Προκλειδῶν (Πλούτ. Λυκ. Β.—Πaus. Γ, 7.—Ἡρδ. Η, 131), καὶ ἦν ὁ θεῖος καὶ ἐπίτροπος τοῦ βασιλέως Χαριλάου ἢ Χαρίλλου, ὅτε καὶ συνετέλεσεν εἰς τὴν ἱδρυσιν τῶν Ὀλυμπίων καὶ τῆς Ἡλιακῆς ἐκχειρίας μετὰ τοῦ Ἰφίτου. Ὑπὸ πολλῶν ὁμῶς κατατρεχόμενος, καὶ ὑπ' αὐτῆς τῆς μητρὸς τοῦ ἐπιτροπευομένου του, ἀπεδήμησεν ἐπὶ προθέσει νὰ ἐπιστρέψῃ μόνον μετὰ τὴν ἐνηλικίωσιν τοῦ Χαριλάου, ἀποκτήσαντος κληρονόμον. Ἦλθε δ' εἰς Κρήτην, καὶ ἐκεῖ συνέλαβε τὴν ἀπόφασιν τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Σπαρτιατικοῦ πολιτεύματος, δι' ὃ καὶ ἔπει-

ψεν εἰς Σπάρτην τὸν αἰδὸν Θαλήταν, ἵνα διὰ τῆς μουσικῆς καὶ τοῦ ᾄματος διαλλάξῃ τὰς διχονοίας (Πλούτ. Λυκ. Δ). Ἐν Ἰωνίᾳ λέγεται πρῶτος λαβὼν πλήρες ἀντίγραφον τῶν ἐν Ἑλλάδι ὀλίγων γνωστῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν. Ἐπιμόνῳ δὲ προσκλήσει ἐπέστρεψεν εἰς

Σπάρτην, καὶ ἐπινεύσει καὶ τοῦ χρησμοῦ ἤρξατο τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ πολιτεύματος καὶ ἐπέτυχεν ἄνευ σπαραγμῶν καὶ πολλῆς ἀντιστάσεως, ἰδίως ἀποδέψας εἰς τοῦ Δωρισμοῦ τὴν ἐν-

ισχυσιν καὶ ἀναδιοργάνωσιν. Ἴνα δ' ἐξασφαλίσῃ τὴν διάρκειαν τῆς νομοθεσίας του, ἀκήτησε καὶ ἔλαβε παρὰ τῶν Σπαρτιατῶν τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θέλουσι τηρῆσαι αὐτὴν μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς του ἐκ τῶν Δελφῶν, ἔνθα εἶπεν ὅτι ἀπῆρχετο ἵνα συμβουλευθῇ τὸ μαντεῖον. Λαβὼν δὲ χρησμὸν ὅτι ἡ Σπάρτη θά ἔμενεν ἰσχυρὰ καὶ εὐδαίμων ἐν ὅσῳ ἐτήρει τὸ πολίτευμα ὃ αὐτὸς τῇ ἔδωκε, καὶ ἀποφυγῶν νὰ ἐπιστρέψῃ, ἀπέθανεν ἐκουσίως ἐν Κίρρα, ἢ ἐν Ἡλίδι, ἢ ἐν Κρήτῃ (Πλούτ. Λυκ. ΔΔ), διατάξας νὰ ριφθῇ ἡ κόνις του εἰς τὴν θάλασσαν, ἵνα μὴ κομίσαντες αὐτὴν εἰς Σπάρτην θεωρήσωσιν ἐκυτοῦς οἱ Σπαρτιάται ἀπηλλαγμένους τοῦ ὅρκου των (Πλούτ. Λυκ. ΛΑ). Περὶ τῶν νόμων Ἰδ. Σπάρτη. — 2) Ἐν Ἀθηναίς ἀντίπαλος τοῦ Πεισιστράτου, ἀρχηγὸς τῶν Πεδιδῶν (Ἡρόδ. Α, 59). — 3) Εἰς τῶν ἰρῆτόρων ἐν Ἀθῆναις, υἱὸς Λυκόφρονος, πιθανῶς περὶ τὸ 396 γεννηθεὶς, μαθητῆς τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἰσοκράτους. Ὅτε Φίλιππος ὁ Μακεδὼν ἐπέφερε τὴν διχονοίαν μεταξὺ τῶν Ἑλληνιδῶν πόλεων, ἀντεπολιτεύθη αὐτῷ ἐν πατριωτικῷ ζήλῳ ὡς ὁ Δημοσθένης, καὶ ὁ Ὑπερίδης, καὶ ἰδίως ἐπε-

μελήθη τοῦ ἐσωτερικοῦ ὁργανισμοῦ, ἵνα ἀναδείξῃ τὴν πατρίδα του ἱκανὴν εἰς ἀντίστασιν. Ἐπὶ 4 ἔτη (πιθανῶς 341—338) ταμίᾳς ἐπὶ τῇ διοικήσει ἣ τῆς κρινῆς προσόδου ἐκλεγεί, καὶ ἐπὶ ἕτερα 8 ἔτη (ἐπείδῃ ἡ ἀρχὴ ἦν τετραετὴς μόνον), ὑπὸ ἄλλων ὄνομα αὐτὴν διευθύνας, ἐπανεφερε τὰξιν εἰς αὐτὴν, κατήρτισεν αὐτοῖς τὸν στόλον προσθεὶς τριήρεις καὶ πεντήρεις, ἀνώρρωσε τοὺς νεωσοίκους κατὰ τοὺς λιμένας, ἐπισκεύασε τὸ νεώριον καὶ τὰ μακρὰ τεῖχη (Ἰδ. Rang. Ant. hell. II, ἀρ. 771), κατεκόσμησε τὸ Διονυσιακὸν θέατρον, ἔκτισε πρῶτος τὸ Παναθηναϊκὸν στάδιον, καὶ καθωράισε τὸ ἐν τῷ Λυκείῳ γυμνάσιον, πλὴν ἄλλων οἰκοδομῶν δι' ὧν ὑπρέπισε τὴν πόλιν· καὶ προτάσει τοῦ Στρατοκλέους (307) ἐξέδωκεν ὁ δῆμος ὑπὲρ αὐτοῦ τιμητικὸν ψήφισμα (Πλούτ. Β. Γ' Ῥητ. σ. 851), ἀνευρεθὲν ἐν ἐπιγραφῇ, τὸν ἐστεφάνωσε καὶ τῷ ἀνήγειρεν ἀνδριάντα. Φαίνεται δ' ὅτι ἀπέθανε τῷ 325—324, καὶ ἐτάφη δημοσίᾳ θανάτῳ. Αὐτοῦ 15 λόγοι ἦσαν γνωστοὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις· παρ' ἡμῖν δὲ, πλὴν ἀποσπασμάτων, διεσώθη εἰς ἀκέρατος, ὁ κατὰ Λεωκράτους (εἰσαγγελία προδοσίας), ἐξ οὗ συμπεραίνεται ὅτι ἦν ἀξιώτερος πολιτικός ἀνὴρ ἢ ῥήτωρ, καὶ τὴν εὐγλωττίαν του χαρακτηρίζει ἰσχυρὸς ἰδεῶν μᾶλλον ἢ κάλλος τῆς αὐτῶν διατυπώσεως, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ ἔχει τι τὸ τραχὺ καὶ ἀπότομον. — Καὶ πολλοὶ δ' ἄλλοι ἔφερον τοῦτο τὸ ὄνομα ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων μέχρι τῶν ἐσχάτων χρόνων, ὡς 4) ὁ υἱὸς τοῦ Δρυαντοῦς (Ἰδ. Διόγυσης), — 5) ὁ υἱὸς Ἀλέου καὶ Νεαίρας, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, φονεὺς τὸν Ἀρηίθοον (Ὀμ. Ἰλ. Η, 142). — 6) Βασιλεὺς τῆς Θράκης, τὴν λατρείαν τοῦ Βάχου ἀπαγορεύσας, καὶ διὰ τοῦτο ὑπὸ τῶν Μαιναδῶν καταδιωχθεὶς, καὶ ὑπὸ τῶν ὑ-

Ἀρκαίου ἀνδριάντον

πηγῶν του, ἐπαναστάντων, σταυρωθεῖς, ἡ σπαρχθεῖς ὑπ' ἀγρίων ἱππων. — 7) Τύραννος τῆς Σπάρτης, τῷ 219 π. Χ. τὸν θρόνον καταλαβὼν διὰ δωροδοκίας τῶν ἐφόρων, μετ' οὐ πολὺ ὅμως ἀποβλήθει.

Λυκοφόντης, ἴδ. Πολυφόντης.

Λυκόφρων, 1) Υἱὸς τοῦ τυράννου Περιάνδρου (ἴδ. Ἱερδ. Γ', 50). — 2) Τύραννος τῶν Φερῶν περὶ τὰ 404 π. Χ., ἤθελε νὰ καταλάβῃ τὴν ἐξουσίαν ἐπὶ πάσης τῆς Θεσσαλίας, καὶ ἐνίκησε τὸν δυνάστην τῆς Λαρίσης, ὑποβηζόμενος καὶ ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν (ἴδ. Ἑλ. Β, 3, 4. — Διόδ. ΙΕ, 82).

— 3) Εἰς τῶν συγγενῶν καὶ φονέων Ἀλεξάνδρου τοῦ Φεραίου, ἀναλαβὼν τὴν τυραννίδα τῷ 359 π. Χ., μέχρις οὗ ἐξεβλήθη ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα. — 4) Ἐκ Χαλκίδος τῆς Εὐβοίας, υἱὸς Λύκου, ποιητῆς καὶ γραμματικῆς, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἐν Ἀλεξανδρίᾳ ἐργαζόμενος, καὶ ἐνταλθεὶς νὰ κατατάξῃ καὶ ρυθμίσῃ τὰ ἐν τῇ βασιλικῇ βιβλιοθήκῃ συγγράμματα τῶν κωμικῶν ποιητῶν. Ἐγράψεν δ' ἐν βιβλίῳ «Περὶ κωμῶν διάσε», πολλὰς τραγωδίας, καὶ ἐν ποίημα «Ἀλεξάνδρα» ἢ «Κασσάνδρα» ἐπιγραφόμενον, ἐκ 1474 ἐξαμέτρων ἱαμβικῶν, διατηρηθέν. Ἦν δὲ γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα σκωτσενός, καὶ τῷ ὄντι τοιοῦτο ἔχει τὸ ὄψος· πολλὴ δὲ ποικίλλει τὴν ἐκθεσίαν του ἀφρονία μυθολογικῶν, ἱστορικῶν καὶ γεωγραφικῶν εἰδήσεων, ποιητικὴν ὅμως ἀξίαν δὲν ἔχει μεγάλην, καὶ συνίσταται εἰς ἀλλεπαλλήλους μαντείας τῆς Κασσάνδρας περὶ τῆς τύχης τῆς Τρωάδος καὶ τῶν τρωϊκῶν ἡρώων, καὶ τῶν διαδόχων αὐτῶν μέχρι τοῦ Ἀλεξάνδρου, μετὰ τινων καὶ ξένων παρεμβολῶν. Σχόλια εἰς τὸ ποίημα τοῦτο ἔγραψεν ὁ Τζέτζης.

Λύκτιος, Κρής, οὗ ἡ θυγάτηρ Ἰτώνη ἔσχεν ἐκ τοῦ Μίνωος υἱὸν τὸν Λύκαστον (Διόδ. Δ, 62).

Λύκτος ἢ **Λύττος**, ἀρχαία πόλις τῆς Κρήτης (Ὁμ. Ἰλ. Β, 647. Ρ, 611),

ἡ ἐπισημοτέρα τοῦ Λ τμήματος τῆς νήσου· καίμενη ΝΑ τῆς Κνωσοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁροῦς Ἀργαίου εἰς 40 σταδ. ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Β καὶ εἰς 30 ἀπὸ τῆς Ν παραλίας. Ἐθεωρεῖτο ὡς ἀποικία τῆς Σπάρτης, καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐπηνόουντο (Πολύδ. Δ, 54. — Στράβ. Σ, 476). Τὸ ὄνομα αὐτῆς ἀπεδίδετο εἰς Λύκτρον, υἱὸν Λυκάονος (Εὐσθ. εἰς Ἰλ. Β, 647).

κοι αὐτῆς ἐπηνόουντο (Πολύδ. Δ, 54. — Στράβ. Σ, 476). Τὸ ὄνομα αὐτῆς ἀπεδίδετο εἰς Λύκτρον, υἱὸν Λυκάονος (Εὐσθ. εἰς Ἰλ. Β, 647).

Λύκων, 1) Υἱὸς τοῦ Ἰπποκόοντος, βασιλέως τῆς Σπάρτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπλδ. Γ', 10, 5). — 2) Τρῶς φονεύσας τὸν Πηνέλεων (Ὁμ. Ἰλ. Π, 335). — 3) Εἰς τῶν κατηγόρων τοῦ Σωκράτους ἐν Ἀθήναις. — 4) Ἀχαιὸς ἐξεγείρων τὸν στρατὸν εἰς βιασπραγίας καὶ λεηλασίας, καὶ ἐκ τούτου αἰτίος διχαστασίας γενόμενος. — 5) Υἱὸς Ἀστυάνακτος ἐκ Τρωάδος, σύγχρονος καὶ εὐνοούμενος τοῦ Ἀντιγόγου, Εὐμένους καὶ Ἀττάλου, διετέλεσεν ἐπὶ 40 ἔτη ἀρχηγὸς τῆς σχολῆς τῶν Περιπατητικῶν, καὶ διεκρίνετο ἐπὶ εὐφυΐᾳ καὶ χαριτολογίᾳ, δι' ὃ καὶ Γλύκων ἐπωνομάζετο. Λέγεται γράψας χαρὰ κτήρας, καὶ ἐν βιβλίῳ περὶ τοῦ ὑπερτάτου ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ. Ἀπεβίωσε δὲ εἰς ἡλικίαν 74 ἐτῶν (Cic. Fin. V, 5, 43).

Λύκων πόλις, καὶ **Λυκόπολις**, 1) ἐν Θηβαΐδι τῆς Αἰγύπτου, νομοῦ πρωτεύουσα, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς δυτικῆς ὁχθῆς τοῦ Νεῖλου. Ἐν αὐτῇ ἐλατρεύοντο ἰδίως οἱ λύκοι ὡς ἱεροὶ (Στράβ.). Νῦν Σουότ. — 2) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου παρὰ τῇ Μένδῃ (Στράβ.).

Λυκωπεύς, υἱὸς Ἀγρίου, θεῖος τοῦ Τυδέως, ἐξελὼν τὸν Οἰνέα ἐκ τοῦ θρόνου, καὶ ὑπὸ τοῦ Τυδέως φονευθεὶς (Ἀπλδ. Α, 8, 6).

Λυκώπη, πόλις τῆς Αἰτωλίας (Θεόκρ. ΣΤ, 72).

Λυκώπης, Σάμιος συμπολεμήσας μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων κατὰ τῶν συμπατριωτῶν του (Ἡρόδ. Γ, 55).

Λυκωρεία, ἡ μεσημβρινή ἄκρη τοῦ Παργασσοῦ (νῦν Λιάσπρα), ἔχουσα ἀρχαῖότατα πόλιν εἰς ἣν ἐδασίλευσεν ὁ Δευκαλίων (Στράβ. — Πaus.).

Λυκωρεὺς, 1) ταῦτ' ἐπὶ Λυκωρεία (Λουκ. Τιμ. 3). — 2) Ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐκ τῆς Λυκωρείας. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς νύμφης Κωρυκείας. Καὶ Λύκωρος (Πaus. I, 2).

Λυκωριᾶς, θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος (Ὑμν.).

συμβόλων τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἐλέγετο καὶ κίθ' ἀρα.

Λύρα, πολίχνη τῆς Βιθυνίας, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Παρθενίου, ἐνθα ἐλέγετο ὅτι ὁ Ὀρφεὺς ἐκρέμασε τὴν λύραν του (Ἀπλδ. Β, 929).

Λύρδη, πόλις τῆς Πισιδίας παρά τῇ Τερμησσῇ (Διον. Περιηγ. 859).

Λυρική ποίησις, ἡ γραφομένη ἵνα ψάλλῃ τις πρὸς τῇ λύρᾳ ἢ ἄλλοις μουσικοῖς ὄργανοις, ἢ ἵνα συνοδεύηται ὑπ' ὀρχήσεως, ἢ μὲν, ἡ μελική, ὑπὸ τῶν Αἰολέων, ἡ δὲ, ἡ χορική, ὑπὸ τῶν Δωριέων κυρίως ἀσκουμένη, ἐν ᾧ οἱ Ἴωνες κατ' ἀρχὰς ἤσκησαν τὴν

Λύρα, μουσικὸν ὄργανον ἑντατὸν (ἔχον χορδὰς), οὗ ἡ ἐπινόησις ἀπεδίδετο κυρίως τῷ Ἑρμῇ, χορδὰς ἀρμόσαντι εἰς χελώνιον. Ἦν δ' ἔπειτα ἀνοικτὸν ἐκατέρωθεν, χορδὰς ἔχον

3—9. Σχήματα εἶχε διάφορα, καὶ ἐπαίξετο διὰ τῶν δύο χειρῶν, ὧν ἡ δεξιὰ ἐκράτει πολ-

λάκις καὶ πληκτρον. Ὁ λυριστὴς ἐξήρτα τὴν λύραν συνήθως δι' ἱμάντος ἐκ τοῦ δεξιοῦ ὤ-

Ἀγάλμα Ἀπόλλωνος

μου, ἢ, ὡς ἐκάθητο, τὴν ἐστήριζεν εἰς τὰ γόνατά του. Ἦν δ' ἡ λύρα ἐν τῶν κυριωτέρων

διηγηματικῇ ποίησιν ἢ τὴν ἐποποιίαν. Ἡ λυρική ἐν γένει ἦν ταύτης μᾶλλον ὑποκειμενική, καθ' ὃ οὐχὶ περὶ συμβάντα ἀσχολουμένη, ἀλλὰ τοῦ ποιητοῦ τὰς ἐμπνεύσεις καὶ τὰ αἰσθήματα κύριον ἀντικείμενον ἔχουσα. Τὰ ᾄσματα, ἐπειδὴ καὶ ὁ ᾄδων, καὶ ὁ ὑπ' αὐτοῦ συνοδευόμενος χορευτὴς θέονται διαλείψεων πρὸς ἀνάπαυσιν, διηροῦντο εἰς στροφάς, αἵτινες, ὅσας ἦσαν δύο οἱ ἀλληλοδιαδόχως ᾄδοντες, ἢ δύο ἡμιχοροί, ὡς εἰς τὰ δράματα, εἶχον καὶ τὰς μετρικῶς ἀντιστοιχοῦσας στροφὰς διὰ τὴν ἐπανάληψιν τοῦ αὐτοῦ μέλους ὑπὸ τοῦ ἄλλου ψάλτου ἢ ἡμιχοροῦ, καὶ τὴν ἐπιδόξον, ἣν ἑφαλλον ὁμοῦ ἀμφότεροι. Ἡ χώρα ἐνθα τὸ πρῶτον ἡ ἀπλουτέρα μελικὴ ποίησις ἀνεπτύχθη ἦν ἡ νῆσος Λέσβος, ἥς οἱ Αἰολεῖς ἦσαν μεγάλοι φίλοι τῆς μουσικῆς, καὶ ὁ πρῶτος ἐν τῷ εἶδει τούτῳ διαπρέφας ποιητὴς ἦν ὁ καὶ ἐν ταῖς πολιτικαῖς ἀνωμαλίαις τῆς πατρίδος του λίαν περιπεπλεγμένος διατελέσας Ἀλκαίος, περὶ τὰ 612 ἐν Μιτυλήνῃ γεννηθείς. Σύγχρονος δὲ ἀλλὰ νεωτέρα αὐτοῦ ἦν ἡ συμπατριώτης του Σαπ-

φῶ, ἥς μαθήτρια ἦν ἡ Ἑρινα, καὶ τὸ αὐτὸ εἶδος τῆς ποιήσεως ἤσκησε καὶ ὁ Ἴων Ἀνακρέων. Τὰ δ' ἐμβριθέστερα χορικά ἄσματα ἦσαν κυρίως θρησκευτικά, πρὸς δοξασμὸν ἢ ἐπικλήσιν τῶν θεῶν, οἱ παλαιότες, οἱ εἰς Ἀπόλλωνα, εἰς Ἀρτεμιν καὶ ἄλλους προστάτας θεοὺς ψαλλόμενοι, ἐν τοῖς ναοῖς, εἰς τάς θυσίας, πρὸ τῶν μαχῶν, εἰς τὰ δεῖπνα καὶ τὰ συμπόσια, ὅτε καὶ συνώδευον αὐτοὺς παντόμιμοι καὶ παιδῶν κινήματα, λεγόμενα ὑπορχήματα. Τὰ καθαρῶς θρησκευτικά ἄσματα ἐλέγοντο καὶ ὕμνοι, καὶ ἀρχαιότατοι ποιηταὶ τοιούτων λέγονται ὁ Ὀλῆν, ὁ Φιλάμμων καὶ ἄλλοι. Ἐπικὸν δὲ μᾶλλον εἶχον τὸν χαρακτήρα, τὰ κατὰ τοὺς θεοὺς ἀφηγούμενοι, οἱ ἐπίσης ὕμνοι καλούμενοι τοῦ Ὀμήρου (ἴδ.) τῶν μεταγενεστέρων μιμητῶν αὐτοῦ Καλλιμάχου, Μεσσηνίου καὶ τῶν Ὀρφικῶν. Εἰς τὴν λυρικήν ποίησιν ὑπήγοντο καὶ οἱ διθύραμβοι (ἴδ.). Τὰ προσφῶδια δὲ ἦσαν ᾠδαὶ ψαλλόμεναι πρὸς αὐλῇ ὑπὸ τοῦ χοροῦ ἐν ᾧ πανηγυρικῶς πρὸς τὸν νῆον ἐπορεύετο· ἐλέγοντο δὲ Παρθένια, ὅτε ὑπὸ παρθένων ἐψάλλοντο. Τὸ ἐγκώμιον ἦν ὕμνος πρὸς δοξασμὸν ἡγεμόνων, ἐπιστῆμων ἀνδρῶν ἢ συμβάντων, τὸ δ' ἐπινίκιον ἀπέδλεπε τοὺς νικητὰς κατὰ τοὺς γυμνικούς ἀγῶνας (ἴδ. Πινδαρος). Εἰς τὰ συμπόσια ἀνῆκον ἰδίως τὰ παροίνια, διὰ τὴν οἶνοποσίαν, καὶ εἶδος αὐτῶν ἦσαν τὰ εὐθυμὰ καὶ ἀτάκτως ᾄδόμενα σκολιὰ (ἴδ.). Χοροὶ νέων ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἔφαλλον ὕμναίους, πολλάκις μετ' ὀρχήσεων, εἰς τὴν πομπὴν τοῦ γάμου, καὶ ἐπιθαλαμίους πρὸ τοῦ νυμφικοῦ θυλάμου· εἰς τὸ νυμφικὸν δὲ δεῖπνον ἐψάλλοντο καὶ ἀστεῖα ἄσματα. Ἐτελοῦντο δὲ ταῦτα ἡδὴ καὶ ἐπὶ τῶν Ὀμηρικῶν χρόνων (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 492. — Ἡσιόδ. Ἀσπ. 274). Τὰς κηδείας δ' ἄφ' ἐτέρου καὶ τὰ ἐπικήδεια δεῖπνα συνώδευον θρήνοι πρὸς αὐλαῖς. Τὴν θρησκευτικὴν δὲ ποίησιν καὶ μουσικὴν, ἥτις τὸ πρῶτον μάλιστα ὑπὸ τῶν Δωριέων ἐκαλλιεργεῖτο, ἤσκησαν μάλιστα ἀπὸ τῆς ἀνωτέρας τελειοποιή-

σεως τῆς μουσικῆς περὶ τὴν 30ην Ὀλυμπ. (660 π. Χ.) ποιηταὶ ὡς ὁ Ἀλκιμᾶν ἐκ Λυδίας (Ὀλ. 27—42), ὁ Στυσίχορος, ἐξ Ἱμέρας (Ὀλ. 33—55=635—560 π. Χ.), ὁ Ἀρίων ἐκ Μηθύμνης (Ὀλ. 38—48=628—585). Διὰ τούτων ὁ ὕμνος ἐξεργάσθη ἐπὶ τὸ τεχνικώτερον καὶ ἐλευθερώτερον, εἰς ποιητικὸν δὲ καλλιτέχνημα ἀνεπτύχθη μάλιστα ὀλίγον πρὸ τῶν Περσικῶν, κατὰ τὸ πρῶτον ἡμῖς τῆς ε' π. Χ. ἑκατονταετηρίδος, διὰ τοῦ Ἰβύκου ἐκ Ῥηγίου (530), Σιμωνίδου ἐκ Κέω (556—469), Βακχυλίδου, τοῦ ἀνεψιῦ αὐτοῦ (473), καὶ μάλιστα Πινδαροῦ τοῦ Θηβαίου (521—441), μεθ' ὧν μνείας ἄξιοι εἰσὶ καὶ αἱ τρεῖς ποιήτριαι Τηλέσειλλα ἐξ Ἀργους (500), Πραξιλλὰ ἐκ Σικυωνος (450), Κόριννα ἐκ Τανάγρας προσέτι· δ' ὁ Τιμοκρέων ἐκ Ῥόδου, ἐπὶ τῶν Περσικῶν, ἰδίως γνωστὸς διὰ τὴν σατυρικὴν του ἐξύττητα· Διαγόρας ὁ Μήλιος (470)· Κερκίδας ἐκ Μεγαλοπόλεως (350), καὶ οἱ διθύραμβοι Φιλόξενος ἐκ Κυθήρων (400), Τιμόθεος ἐκ Μιλήτου (γεν. 357), Πολύττος καὶ Τελέστης ἐκ Σελινουῦντος (350). Ἀλλὰ τῶν ἐξαισίων τούτων μελῶν σχεδὸν οὐδὲν διεσώθη πλήρες, πλήν τῶν ἐγκωμίων τοῦ Πινδαροῦ. (Ἀποσπασμάτων συλλογὴ Bergk. Poet. Lyr. Graec.),

Λυρκεῖα (ἡ), χωρὶς τῆς Ἀργολίδος, εἰς δ' ἐλέγετο καταφυγὼν ὁ Λυγκεύς, ὅτε κατεδιώκετο ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ του Δαναοῦ (Παυσ. Β, 25). Κατὰ Στράβωνα, Λυκούργιον. Ἐκεῖ, πρὸς τῇ Ἀρκιδίᾳ, καὶ τὸ Λύρκειον ὄρος, ὅθεν πηγάζει ὁ Ἰναχος.

Λυρνησσός, πόλις μεσόγειος τῆς Μυσίας οὐ μακρὰν τοῦ Ἀδραμυττίου, ἐπὶ Ὀμήρου γνωστὴ, εἴτα δ' ἐκλιποῦσα (Ὀμ. Ἰλ. Β, 690. Τ. 60. Υ, 92). Βασιλεὺς ἐν αὐτῇ ἦν Μύνης, ὁ ἀνὴρ τῆς Βρυσηίδος (Στράβ. ΙΓ, 583).

Λύρνος, υἱὸς Ἀγχίσου καὶ Ἀφροδίτης, ἀδελφὸς τοῦ Αἰνείου, ἀποθανὼν ἔτι παῖς (Ἀπλλδ. Γ, 12. 2).

Λυσάνδρα, θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου (Παυσ.).

Λύσανδρος, στρατηγὸς Λακεδαιμόνιος ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐξ Ἡρακλειδῶν, ἀλλὰ κατὰ τινὰς μῶθαξ, ἦτοί ἐξ οἰκοτρόφων εἰλωτῶν (Αἰλ. π. ι. IB, 43. — Διόδ. ΙΔ, 13). Ἦν ἀληθὲς Σπαρτιάτης τὴν ἀγωγὴν, καὶ πᾶσαι τοῦ βίου του αἱ προσπάθειαι ἀπέβλεπον εἰς τὸ νὰ περιποιήσῃ εἰς τὴν Σπάρτην τὴν ἀρχὴν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, εἰς ἑαυτὸν δὲ τότε τὴν ἐπὶ τῆς Σπάρτης ἀρχήν. Καὶ στρατιωτικὴν καὶ πολιτικὴν ἱκανότητα κακτημένος, ἐξετίμα τῶν Ἀθηναίων τὴν δύναμιν, καὶ ἐνόησε ὅτι μόνον δι' ἑαυτῶν ἐδύναντο νὰ καταβληθῶσι. Ναύαρχος τῆς Σπάρτης τῷ 407 π. Χ. ἐκλεχθεὶς, ὅτε αἱ Ἀθηναῖοι ἔχον ἐξαρθῆ ἐν τῶν νικῶν τοῦ Ἀλκιβιάδου, ἐπροσπάθησε πρὸ πάντων, ἐν Ἐφέσῳ σταθμεύων, ν' αὐξήσῃ τὴν ναυτικὴν δύναμιν τῆς πατρίδος του, ἐπωφελοῦμενος τὴν μεγάλην εὐνοίαν Κύρου τοῦ νεωτέρου, ἣν, καίτοι οὐδόλως παρεκκλίνων τῆς αὐστηρότητος καὶ ἀφελείας τῶν ἡθῶν τῆς πατρίδος του, εἶχεν ὁμῶς μετὰ πανουργίας καὶ δεξιότητος περιποιήσῃ εἰς ἑαυτὸν (Πλούτ. Λύσ. Γ). «Κύδοι, ἔλεγεν, ἀπαυτῶσι τὰ παῖδια καὶ ὄρκοι τοὺς ἄνδρας, καὶ ἐνθα δὲν ἐπαρκεῖ ἡ λεοντιῇ, ἀνάγκη νὰ προστίθῃται ἡ ἀλωπεκῇ». Παρὰ τὸ Νότιον ἐνίκησε, τῷ 407, τὸν στόλον τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐν ἀπουσίᾳ αὐτοῦ (Διόδ. ΙΓ, 70), δι' ὁργισθέντες οἱ Ἀθηναῖοι ἀπέβαλον τὸν Ἀλκιβιάδην τῆς στρατηγίας· ἀλλ' ἐκτοτε ἠθέλησε φρονίμως ν' ἀποφύγῃ ἄλλην σύγκρουσιν· καὶ ἐπροσπάθησε νὰ ἐπιφέρῃ συγκρούσεις καὶ ὀλιγαρχικὰς ἀνατροπὰς εἰς τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ νὰ παρεμβάλῃ δυσχερείας εἰς τὸν διάδοχόν του Καλλικρατίδαν (Πλούτ. Η. — Διόδ. ΙΓ, 104). Ὅτε δ' οὗτος ἔπεσεν εἰς τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν, ἐπανῆλθεν ὁ Λύσανδρος ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στόλου, ἀλλ' ὑπὸ τὸν τίτλον Ἐπιστολέως (βοηθοῦ), οὐχὶ ναυάρχου, διότι ὁ νόμος δὲν ἐπέτρεπε νὰ ναυαρχήσῃ τις ὁ αὐ-

τός. Ναύαρχος δὲ διορίσθη κατ' ὄνομα μόνον ὁ Ἄρακος (Πλούτ. Ζ. — Ξεν. Ἑλλ. Β, 1, 7). Ἐπιδεξίως δὲ παραμονεύων, κατῳρώσας κατὰ τὸ ὅρος τοῦ 405 νὰ ἐπιπέσῃ ἐν Αἰγὸς Ποταμοῖς κατὰ τῶν 180 ἁπτικῶν τριήρων, καὶ νὰ τὰς κυριεύσῃ σχεδὸν πᾶσας ἀπροφυλάκτους· ἐθανάτωσε δὲ 3000 αἰχμάλωτους, καὶ οὐδὲ νὰ ἐνταφιασθῶσιν ἐπέτρεψε (Πλούτ. ΙΑ. — Ξεν. Β, 1, 29). Εἶτα δὲ ἐπελθὼν εἰς τὰς τοῖς Ἀθηναίοις ὑποκειμένους πόλεις καὶ νήσους τῆς Θράκης καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐπέφερεν εἰς πᾶσας, συνεπῶς πρὸς τὰς ἀρχαίας του ἐνεργείας, ὀλιγαρχικὴν μεταπολίτευσιν, ἐγκαταστήσας δεκανδρίας ὑπὸ σπαρτιάτας ἀρμοστὰς, ἀπέπλευσεν εἰς Ἀθήνας, ἐπολιόρκησεν αὐτὰς, καὶ τῇ 16 Μουνυχιῶνος (ἐν Ἀπριλ.) τοῦ 404, τὰς ἠνάγκασε διὰ λιμοῦ νὰ παραδοθῶσι, καὶ κατεδάφισε τὰ τείχη αὐτῶν (Ξεν. Β, 2, 3. — Πλούτ. ΙΕ. — Διόδ. ΙΔ, 3). Εἶτα δὲ μεταβὰς εἰς Σάμον, ἐγκατέστησε καὶ ἐκεῖ δεκαρχίαν, καὶ περισυλλέξας διὰ τοῦ Γυλιππου εἴτι ἐναπελείπετο ἐκ τῶν ὑπὸ Κύρου δοθέντων αὐτῷ χρημάτων, καὶ ἄλλας δωρεάς, ἔφερεν εἰς τὴν Σπάρτην καὶ παρέδωκεν εἰς τὴν πόλιν 470, κατὰ τινὰς 1000, τάλαντα, εἰς Δελφούς δ' ἤγειρεν ἑαυτῷ καὶ ἐκάστῳ τῶν ἄλλων ἀρχηγῶν τοῦ στόλου, χαλκοὺς ἀνδριάντας (Παυσ. Θ, 32, 10). Πανταχοῦ ἐτιμᾶτο, οἱ ποιηταὶ τὸν ἐψαλλον, καὶ τότε ἦν ὁ μόνος μετὰ τῶν Ἑλλήνων εἰς ἐν αἱ πόλεις ὡς εἰς θεὸν ἱδρυὸν βωμούς (Πλούτ. ΙΗ). Μετὰ δὲ τὸν πόλεμον ἀπέφευγε νὰ διατρίβῃ ἐν Σπάρτῃ, ἐνθα τὸν ἐστενοχώρει ἡ αὐστηρότης τοῦ πολιτεύματος. Ἐπεισε δὲ τοὺς Σπαρτιάτας νὰ πέμψωσιν εἰς Ἀθήνας τὴν φρουράν ἣν ἐζήτησαν οἱ Ἀ' (Ξεν. Β, 3, 13), καὶ ἐν Ἀσίᾳ συνετέλεσεν εἰς τὸν θάνατον τοῦ Ἀλκιβιάδου, ἐν οἷς Ἀ' ἐφοβοῦντο. Ἐπειδὴ ὁμῶς ἡ σκληρότης του ἐν Ἀσίᾳ ἤγειρε παράπον, καὶ ἐν ἄλλοις καὶ τοῦ Φαρναδάξου, οὐ ἐλεηλάτησε τὴν σατραπείαν, ἀνεκλήθη ὑπὸ τῶν βουλομένων νὰ καταβάλλωσι τὴν ἀφρὺν

του (Πλούτ. Κ). Ἀλλὰ προφασισθεῖς ὅτι ὤφειλε, κατ' εὐχὴν, νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀμμωνος ἐν Λιθύη, ἀπέφυγε νὰ ἐπιστρέψῃ ἀμέσως. Ὅτε δὲ ὁ Θρασύδουλος ἐθριάμβευσεν ἐν Ἀθήναις, ἠθέλησεν ἐκ νέου νὰ ἐπιτεθῇ κατ' αὐτῶν, ἐκωλύθη ὁμῶς ὑπὸ τοῦ Παισαυνίου παρεμβάντος. Ἐπὶ τινὰ ἔτη ἔκτοτε διετέλεσεν ἐν Ἀργίᾳ. Τῷ δὲ 397, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως Ἀγιδος, ἐπὶ τῆς περὶ τοῦ θρόνου ἀμφισβητήσεως ἐβοήθησε τὸν Ἀγησίλαον, καὶ παρηκολούθησεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἀλλὰ τοῦ Ἀγησίλαου ἀποδοκιμαζόντος τὰς ἐπὶ τῶν Ἀσιατικῶν πόλεων ἐνεργείας του, ἀπεσύρθη εἰς τὸν Ἑλλησπόνταν εἰς δευτερεύουσιν θέσιν, καὶ ἐκεῖθεν ἐπανήλθεν εἰς Σπάρτην πλήρης ὀργῆς κατὰ τοῦ Ἀγησίλαου, καὶ ἀπόφασιν ἔχων ν' ἀνατρέψῃ τὴν κληρονομικὴν βασιλείαν καὶ νὰ καταστήσῃ αὐτὴν αἵρετὴν μεταξὺ πάντων τῶν Ἑρακλειδῶν (Πλούτ. Λυκ. ΚΔ. Ἀγησ. Π). Ἀλλ' αἱ προθέσεις του δὲν ἐπέτυχον. Ἐκραγέντος τοῦ πολέμου μεταξὺ Θηβῶν καὶ Φωκίδος κατὰ τὰ φθινόπωρον τοῦ 395, οἱ ἔφοροι ἐκηρύχθησαν κατὰ τῶν Θηβῶν, καὶ ὁ μὲν Λύσανδρος διετάχθη νὰ εἰσβάλῃ εἰς Βοιωτίαν ἐκ δυσμῶν, ὁ δὲ Παισανίας ἐκ νότου, καὶ ἀμφότεροι νὰ συναντηθῶσι πρὸ τῆς Ἀλιάρτου· ἀλλὰ πρὸ τῆς πόλεως ταύτης ἔπεσεν ὁ Λύσανδρος ἐπὶ προώρου προσβολῆς, καὶ ἐτάφη ἐν Φωκίδι, εἰς τὴν πόλιν Πανοπέα. Ἀπέθανε δὲ πτωχὸς καθὼς ἔζησε (Πλούτ. Λυσ. Α.—Ξεν. Ἑλλ. Γ, 5. 15.—Παισ. Θ, 32, 5).

Λυσανίας, πατὴρ τοῦ Αἰσχίνου, φίλος τοῦ Σωκράτους (Πλάτ.).

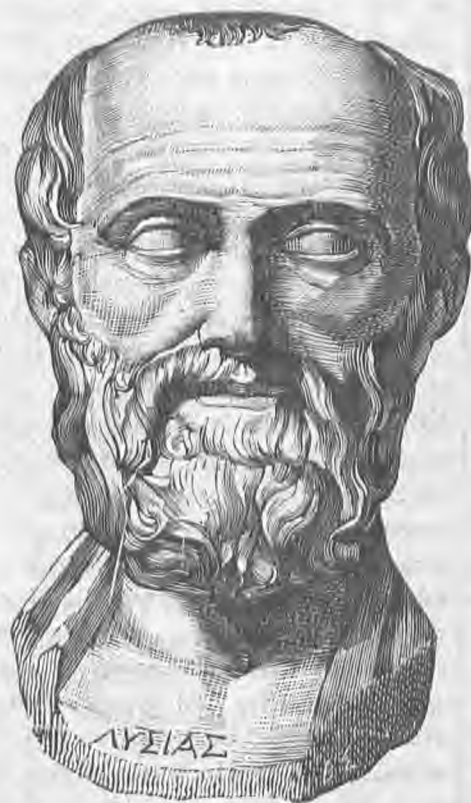
Λυσανορέιδας, εἰς τῶν τριῶν ἀρμοστῶν τῆς Σπάρτης, οἵτινες τῷ 379 π. Χ. παρέδωκαν τὴν Καδμείαν. Ἐπειδὴ ὁμῶς κατὰ τὴν νύκτα τῆς εἰσβολῆς ἔτυχεν ἀπῶν, κατεδικάσθη ἐν Σπάρτῃ εἰς βαρὺ πρόστιμον, ὃ ἀπέφυγε δι' ἐκουσίας φυγῆς (Ξεν. Ἑλλ. Ε, 4, 13.—Πλούτ. Πελοπ. ΙΓ.—Διόδ. ΙΕ, 29).

Λύση, μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου (Ἀπλδ. Β, 7, 8).

Λυσάννασσα, 1) θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος (Ἡσδ. Θεογ. 58.—Ἀπλδ.). — 2) θυγάτηρ τοῦ Ἐπάφου, μήτηρ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ τυράννου Βουσίριδος (Ἀπλδ. Β, 5, 11).

Λυσίας, υἱὸς Κεφάλου, πλουσίου Συρακουσίου, ξένου τοῦ Περικλέους, ὅστις τὸν ἔπεισεν ἕνεκα τῶν δυσκόλων περιστάσεων τῆς πατρίδος του ν' ἀποκαταστή ὡς μέτοικος εἰς Ἀθήνας, περὶ τὰ 447 π. Χ. Ὁ Πλάτων ἐν τοῖς περὶ πολιτείας βιβλίοις του ποιεῖται ἐξαίρετον μνησὶν αὐτοῦ. Ἐδῶκε δὲ ἀρίστην ἀγωγὴν τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ Πολεμάρχῳ, Εὐθυδήμῳ καὶ Λυσίᾳ, ὅστις κοινῶς ἐκλαμβάνεται γεννηθεῖς ἐν Ἀθήναις κατ' Ὀλ. 80, 6' (459 π. Χ.). Μόλις 16έτης, ἀπῆλθε μετὰ τοῦ πρωτοτόκου ἀδελφοῦ του εἰς Θουρίους τῆς κάτω Ἰταλίας, ἐνθα λέγεται διαμείνας 18 ἔτη, πολιτικὰς θέσεις λαβὼν, καὶ ἐν ὑπολήψει διατελὼν ἐν ἄλλοις καὶ διὰ τὸν πλοῦτόν του. Ἐνταῦθα ὑπὸ τὸν Συρακούσιον Τισίαν, μαθητὴν τοῦ Κόρακος, ἐνησχέθη εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ τὴν ῥητορείαν, κατὰ σχολὴν ἧς ὁ χαρακτήρ ἦν ἡ περὶ τὰς ἀντιθέσεις ἀγχίνοια, τῶν περιόδων ὁ παραλληλισμὸς, ἡ ὁμοηχία τῶν λέξεων καὶ ἰδίως τῶν καταλήξεων· ὅτε δὲ μετὰ τὴν ἐν Σικελίᾳ ἦτταν τῶν Ἀθηναίων ὑπερίσχυσε καὶ ἐν Θουρίοις τῶν Λακεδαιμονίων ἡ ἐπιρροή, στάσεως ἐπελθούσης, ἔφυγε καὶ ὁ Λυσίας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ 300 πολιτῶν, καὶ τῷ 412 ἐπέστρεψεν εἰς Ἀθήνας. Ἐκεῖ εἶχε πέσει ἡ ἀρχαία δημοκρατία, καὶ ἡ ὀλιγαρχικὴ δὲ κυβέρνησις τῶν 400 πολὺ δὲν διήρκεσε, ἡ δὲ μετ' αὐτοὺς ἔλθουσα μετρία δημοκρατία, ἣτις ἐπανεῖται ὑπὸ τοῦ Θουκυδίδου (Η, 97), ἐξετράπη καὶ αὐτὴ μετ' οὐ πολὺ, ὥς ἀποδεικνύει ἡ καταδίκη τῶν ἐν Ἀργινοῦσαις στρατηγῶν. Ἐπὶ τῶν χρόνων τούτων ἔζων ὁ Λυσίας καὶ ὁ ἀδελφὸς του Πολεμάρχος ὡς ἰσοτελεῖς ἐν Ἀθήναις, κτηματῖαι, ἀσπιδοποιεῖον διευθύνοντες μετὰ 120 δοῦλων. Οἱ Ἀ' ἔμωσαν τοῖς ἀφῆρεσαν τὴν περιουσίαν των, καὶ ἐθανάτω-

σαν διά κωνείου ἄκριτον τὸν Πολέμαρχον. Ὁ δὲ Λυσίας, εἰς Μέγαρον φυγὼν, συνήγγισεν ἐκείθεν διὰ τῶν λειψάνων τῆς περιουσίας του εἰς τὴν παλινόρθωσιν τῆς δημοκρατίας. Ὁ Θρασύβουλος ἐπρότεινε τὴν πολιτογράφειν τοῦ Λυσίου εἰς ἀμοιβὴν τῶν πρὸς τὴν πόλιν ὑπηρεσιῶν του, ἀλλ' ἡ πρότασις ἀπέτυχεν ἐνεκα παρατυπίας τινός. Μετὰ ταῦτα κατηγόρησεν ὁ Λυσίας τὸν Ἐρατοσθένην ὡς αἴτιον τοῦ φόνου τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ ἡ δημηγορία αὕτη, πιστὴ εἰκὼν πάσης τῆς τότε πολιτικῆς καταστάσεως, ὕψως μεγάλως τὴν φήμην του. Ἦν

δ' οὗτος ὁ μόνος λόγος ἐν αὐτὸς αὐτοπροσώπως ἀπήγγειλε, πλήρης διατηρηθεὶς, ὡς καὶ 30 ἔτεροι, δικανικοί, οὓς ὡς λογογράφος δι' ἄλλους συνέταττεν, εἰς ὕψος ἀφελὲς καὶ ἀνεπιτήδευτον, ὡς ἀπῆται καὶ τὸ ἀντικείμενον. Ἦν δ' ἀνεξάντλητος, καὶ 425 λόγοι ἦσαν ἐν τῇ ἀρχαϊότητι γνωστοὶ ὑπὸ τὸ ὄνο-

μα αὐτοῦ, ἐξ ὧν 230 ἐθεωροῦντο ὡς γνησιότητος ἀναμφισβητήτου. Οἱ ἀρχαῖοι, καὶ μάλιστα Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασεὺς ἐπαινοῦσιν αὐτοῦ τὴν ἐν ἐργείᾳ του ὕψους, τὴν διατύπωσιν τῶν παραστάσεων καὶ τὴν ἡθοποιεῖαν τῶν χαρακτήρων. Λέγεται δ' ἀποθανῶν ὁ Λυσίας τῇ 378. Καίτοι δὲ μὴ πολίτης Ἀθηναῖος, καταριθμεῖται μεταξὺ τῶν 10 ἀττικῶν ῥητόρων, ὡς εἰς τῶν πρωτίτων.

Λυσιάς, 1) πόλις ὀχυρὰ τῆς Ἀπαμηνῆς ἐν Συρίᾳ (Στρέ). — 2) πόλις τῆς Μεγάλης Φρυγίας.

Λυσιδίκη, 1) θυγάτηρ τοῦ Πέλοπος, γυνὴ Μήστορος, μήτηρ Ἰπποδόξης (Ἀπλδ. Β, 4, 5). Κατ' ἄλλους, γυνὴ Ἡλεκτρώονος, μήτηρ Ἀλκμήνης (Διόδ. Δ, 9). — 2) Μία τῶν 50 θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, μήτηρ τοῦ Τέλου ἐκ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπλδ. Β, 7, 8).

Λυσίθεος, ἐπώνυμος ἄρχων ἐν Ἀθήναις, κατ' Ὀλυμπ. 78, γ'.

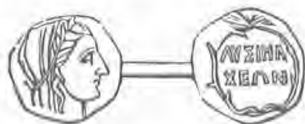
Λυσίθεος, νόθος υἱὸς τοῦ Πριάμου (Ἀπλδ. Γ, 12, 5).

Λυσικλής, 1) Ἀθηναῖος, νομπευθεὶς τὴν Ἀσπασίαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Περικλέους, ῥήτωρ καὶ στρατηγός, κατ' ἀρχὰς δὲ, κατὰ τὸν Αἰσχίνην, προβατοκόπηλος (Πλούτ. Περ. ΚΔ. — Θουκ. Γ, 19. — 2) Ἀθηναῖος στρατηγός ἐν Χαιρωνεῖᾳ, δι' ὃ ὑπὸ τοῦ Λυκούργου κατηγορηθεὶς, καταδικάσθη εἰς θάνατον (Διόδ. ΙΣΤ, 85).

Λυσικράτης, Ἀθηναῖος, οὐ σώζεται ἐν Ἀθήναις μνημεῖον χορηγικὸν (Ἰδ.) ἐξ Ὀλ. 111, γ'. (Ἰδ. Λειτουργία. Τρίπουρος), καλούμενον ὑπὸ τοῦ ὄχλου «Φανάρι τοῦ Δημοσθένους», ἴσως ἐνταῦθα που ὄντων τῶν σιδηρουργείων τοῦ ῥήτορος, διότι εἰς μικρὰν ἀπόστασιν εὗρέθησαν ὑπὸ γῆν ἀφθοναὶ ἔχνη μεταλλουργεῖαν (Ἰδ. Δημοσθένης).

Λυσιμάχεια ἢ **Λυσιμαχία,** 1) ὀχυρὰ πόλις τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, ΒΑ τοῦ Μέλανος κόλπου, ἰβρυθεῖσα ὑπὸ Λυσιμάχου, μετοικίσαντος ἐνταῦθα τοὺς κατοίκους τῶν πόλεων Καρδίας καὶ Πακτύης ὡς κατέ-

στρεψεν. Ὑπὸ τῶν Θρακῶν δὲ κατεδαφισθεῖσα, ἀνηγέρθη αὖθις ὑπὸ Ἀντιόχου, τῷ 196

ἀλλ' ἔμεινεν ἄσημος (Πολύβ. Ε, 54. — Στράβ. π.Χ. Β, 134). — 2) Πόλις ἐῖς τὰ Ν τῆς Αἰτωλίας, ἐπὶ ὁμωνύμου μεγάλης λίμνης, ἣτις καὶ Ὑρία ἐλέγετο. Ὑπὸ Λυσιμάχου ἰδρυθεῖσα περὶ 287—281 π. Χ., ἐπὶ Στράβωνος δὲν ὑπῆρχε πλέον (Πολύβ. Ε, 7. — Στράβ. Ι, 460).

Λυσιμάχη, 1) θυγάτηρ τοῦ Πριάμου (Ἀπλδ. Γ, 12, 5). — 2) θυγάτηρ τοῦ Ἀδαντος, γυνὴ τοῦ Ταλαῦ (Ἀπλδ. Η, 13).

Λυσίμαχος, 1) Ἀγαθοκλέους, Θεσσαλὸς, γενν. ἐν Πέλλῃ τῆς Μακεδονίας (Ἀρρ. ΣΤ, 28) τῷ 361 π. Χ., παρεκκολούθησε τὸν Ἀλέξανδρον εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἐν τῇ Ἰνδικῇ ἐγένετο εἰς τῶν 11 σωματοφυλάκων τοῦ βασιλέως. Ἐπληρώθη δ' ἐν Σαγγάλλῃ (Ἀρρ. Ε, 13, 24), καὶ ἐτιμᾶτο ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἕνεκα τῆς γενναιότητος καὶ τῆς ἀφοσιώσεώς του. Ὡς ἄριστος δὲ στρα-

τηγὸς θεωρούμενος, ἔλαβε, μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸν θάνατον (323), παρὰ τοῦ Περδίκκου τὴν διοίκησιν τῆς Θράκης καὶ τῶν περικύχλων (Διόδ. ΙΗ, 3), ἐνίκησε μετὰ μακροχρόνιον πόλεμον Σεύθην, τὸν βασιλέα τῶν Ὀδρυσῶν (Αὐτ.), καὶ μέχρις ἐκείνου ἀμέτοχος μένας τῶν διχονοιῶν τῶν διαδόχων, ἠνώθη τότε μ. τὰ τοῦ Πτολεμαίου καὶ τοῦ Σελεύκου κατὰ τοῦ φιλοδόξου Ἀντιγόνου, ὅστις ὅμως ἐξῆγειρε κατ' αὐτοῦ Θράκας καὶ Σκύθας. Ὁ Λυσίμαχος δὲ καθυστάλασε τοὺς περὶ τὸ 311, καὶ μετὰ τινα ἔτη ἱδρύσεν

ἐν Θράκῃ τὴν πόλιν Λυσιμάχειαν. Ἀνέλαβε δὲ καὶ αὐτὸς, ὥς καὶ ἄλλοι στρατηγοὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸν τίτλον βασιλέως. Τῷ δὲ 302 ἐξεστράτευσεν εἰς Ἀσίαν κατὰ τοῦ Ἀντιγόνου, προσέβη εἰς τὴν Φρυγίαν, ἀλλ' ὀπισθοδρομήσας πρὸ τῆς ὑπερεχούσης δυνάμεως τοῦ ἀντιπάλου του, ἀπῆλθεν εἰς Πόντον, ἐνθα ἐκυρίευσεν τὴν Ἡράκλειαν καὶ ἐνυμφεύθη τὴν κυριάρχιν αὐτῆς Ἀμαστριν. Ἐν Λαμψάκῃ δ' ἐνίκηθη ὑπὸ Δημητρίου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀντιγόνου, ἀλλ' αὐτὸν τὸν Ἀντίγονον ἐνίκησε τῷ 301 ἐν Ἰφῳ, σύμμαχον ἔχων τὸν Σέλευκον, καὶ οὕτω προσεκτίσαστο μέρος τῆς ἐμπροσθ' Ἀσίας (Πλούτ. Ε, 67. — Πλούτ. Δημ. ΚΑ). Διαζευχθεὶς δὲ μετὰ ταῦτα τὴν Ἀμαστριν, ἐνυμφεύθη Ἀρσινόην, τὴν θυγατέρα τοῦ Πτολεμαίου. Ὅτε δ' ὁ Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς ἐπανελάβε τὰς ἐχθροπραξίας, τῷ ἀφῆρσεν ὁ Λυσίμαχος τὰς ἀσιανὰς κτήσεις του, ἀλλὰ κατὰ τὴν εἰρήνην τοῦ 294 τὸν ἀνέγνωρίσεν ὡς βασιλέα τῆς Μακεδονίας. Τῷ 292 ἐπροσπάθησε ν' ἀποζημιωθῇ προσβαλὼν τοὺς παρὰ τὸν Δούναβιν Γέτας, ἀλλ' ἐνίκηθη ὑπ' αὐτῶν καὶ ἡτταλωτέθη (Πλούτ. Δημ. ΝΒ). Τὸν ἀπέλυσε δὲ μεγαλοφρόνως ὁ βασιλεὺς τῶν Γετῶν καίεῖτα συνεδέθη αὖθις μετὰ τοῦ Σελεύκου καὶ Πτολεμαίου κατὰ τοῦ αἰετοφίλοταρχου Δημητρίου, ἀπεδίωξεν αὐτὸν, μετὰ πεισματώδη πόλεμον, τῆς Μακεδονίας, καὶ μέρος αὐτῆς παρεχώρησεν εἰς Πύρρον τὸν βασιλέα τῆς Ἠπείρου, ἀλλ' ἔλαβεν αὐτὸ αὖθις ὅτε ἔπαυσε φοβούμενος τὸν Δημήτριον (Πλούτ. Πυρρ. ΙΒ), αἰχμαλωτευθέντα ὑπὸ Σελεύκου, καὶ ἀποθανόντα τῷ 283. Ἀπεξενώθη ὅμως τὸν Πτολεμαῖον, δεχθεὶς παρ' αὐτοῦ τὸν φυγάδα υἱὸν αὐτοῦ Πτολεμαῖον τὸν Κερραυνόν (Παυσ. Α, 16, 2). Ὅτε δ' ἐνεργείαις τῆς γυναικὸς του Ἀρσινόης ἐξερεθίσθη κατὰ τοῦ ἰδιοῦ υἱοῦ ἐκ τῆς πρώτης γυναικὸς, Ἀγαθοκλέους, ἐθανάτωσεν αὐτὸν, τότε ἐγκατελείφθη ὑπὸ πολλῶν τῶν συγγενῶν καὶ ὁπαδῶν του, φυγόντων εἰς Ἀσίαν πρὸς τὸν Σέλευκον, καὶ τῷ 281 κινηθεὶς κατὰ τοῦ

Σελεύκου, καὶ ὑπερβὰς τὸν Ἑλλήσποντον, ἡττήθη εἰς Κορουπέδιον, καὶ ἐφονεύθη. Ἐπανάφερε δὲ πιστὸς δοῦλος τὸ πτώμα ἥδη σηπόμενον εἰς Λυσιμάχειαν καὶ ἐκήδευσεν αὐτὸ (Just. XVII, 4. — Ἀππ. Συρ. EB). — Εἶχε δὲ καὶ ὁμώνυμον υἱὸν, φονευθέντα ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Κεραυνοῦ.

Λυσίκομος, υἱὸς Ἡλεκτρώονος καὶ Ἀναξεύς (Ἀπλδ. Β, 4, 5).

Λύσιος, ἐπιθετόν τοῦ Βάχου, ὡς λυόντος τὰς μερίμνας, ἰδίως παρὰ Θηβαίους, οὓς ἔλυσέ ποτε τοῦ ζυγοῦ τῶν Θρακῶν. Τούτους μεθυσθέντας, ἀπέσφαξαν οἱ Θηβαῖοι (Παυσ. Θ, 36).

Λυσίππη, 1) θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἔσχε τὸν Ἑράσιππον (Ἀπολδ. Β, 7, 8). — 2) Θυγάτηρ τοῦ Προίτου (Ἀπλδ.).

Λύσιππος, ἐνδοξος γλύπτης Σικυώνιος, σύγχρονος τοῦ Πραξιτέλους, ἀκμάσας κατ' Ὀλ. 102—114 (361 — 321 π. Χ.) (Παυσ. ΣΤ, 1. — Pl. XX—XIV, 19), αὐτο-

δίδα τος μὲν, ἀλλ' ἐπὶ τὰ ἔχνη βαδίσας τοῦ Πολυκλείτου, τῆς σπουδῆς τῆς φύσεως πρὸ πάντων ἐπιμεληθεὶς, ἀλλὰ τὸν δουλικὸν πραγματισμὸν διὰ μεγαλοφυΐας ἀποφυγὼν, καὶ ἐγκύψας εἰς τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος τὰς ἀναλογίας. Εἰργάζετο δὲ πρὸ πάντων τὸν χαλκόν, καὶ ἔξιν ἔχων δι' ἑκάστον ἔργον δ' ἐπεράτου ν' ἀποθέτη ἀνὰ ἓνα στατήρα εἰς ἰδιαίτερον κιβώτιον, εὗρεθι, ὅτε ἀπέθανεν, ἔχων ἀπο-

τεταμιευμένους ἐκεῖ 1500 στατήρας. Τὸ χαρκτηριστικώτατον τῶν ἔργων αὐτοῦ ἦν ὁ Ἡρακλῆς, ἐστὼς ἐν τῇ λεοντῇ (Λιβαν.),

οὗ ἀπεικόνισμα σώζεται ὁ λίθινος λεγόμενος Φαρνέσιος Ἡρακλῆς ἐν Ῥώμῃ, ἐπὶ Ῥωμαϊκῶν χρόνων ποιηθὲν ὑπὸ Γλύκωνος. Ἔτι δὲ περιφημότερος ἦν ὁ ἐπὶ κοφίνου καθήμενος κολοσσαῖος Ἡρακλῆς αὐτοῦ, ὃν ὁ Φαδ. Μάξιμος ἀπεκόμισεν εἰς Καπιτώλιον, ὁ Κωνσταντῖνος εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ κατέστρεψαν οἱ σταυροφόροι τῇ 1202 μ. Χ. Καὶ εἰς ἀνθρώπων δὲ παράστασιν ἔξοχος ἀνεδείχθη,

ὡς ἦν ἐπόμενον, ὁ μεγαλοφυὴς αὐτός τῆς φύσεως μαθητής, καὶ εἰς αὐτὸν κρίνεται ἀποδοτέον τὸ πρωτότυπον ἀποξυομένων ἀολητῶν. Ὁ Ἀλεξάνδρος δὲ δὲν ἐδέχετο ὑπὸ ἄλλου γλύπτου νὰ πλάττηται ἢ ὑπὸ μόνου τοῦ Λυσίππου, καὶ τὸ περιφημώτατον αὐτοῦ ἄγαλμα Ἀλεξάνδρου παρίστα αὐτὸν ὄρθιον, λογχοφόρον, καὶ τὸ βλέμμα ὑπερέφανον στήριζοντα εἰς τὸν οὐρανόν. Τούτου ἀντίγραφον εἰς μικρὰς διαστάσεις κρίνεται τὸ ἐν Γαβιάς εὗρεθὲν λίθινον.

Λύσις, 1) Ἀθηναῖος, μαθητής τοῦ Σωκράτους. Κατὰ τοῦτον ὠνόμασεν ὁ Πλάτων

ένα τῶν διαλόγων του.—2) Ἐκ Τάραντος, μαθητῆς τοῦ Πυθαγόρου, μεταβάς, μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ Πυθαγορείου δεσμοῦ, εἰς Θήβας παρὰ τῷ Ἐπαμεινώνδῃ. Ἀπεδίδοντο δ' αὐτῷ τινὲς συγγραφαὶ περὶ τοῦ διδασκάλου του (C. Nep. Span. II.—Cic. d. Or. III, 34, 39. Off. I, 44, 155).

Λυσίστρατος, 1) γλύπτης Σικυώνιος ἀδελφὸς τοῦ Λυσίππου, ἰδίως ἀσχοληθεὶς καὶ ἐπιτυχῶν περὶ τὴν ὁμοιογραφίαν. — 2) Ἀθηναῖος, οὗ τὴν πενίαν γλευρίζει ὁ Ἀριστοφάνης (Ἰππ. 855. Λυστορ. 1105), εἰς θάνατον καταδικασθεὶς ὡς συνένοχος τῶν Ἑρμοκοπιδῶν, ἀλλ' ἀποφυγὼν τὴν ποινὴν (Ἀνδοκ. Μυστ. 26. 28).

Λυσιστανία, ἐπαρχία τῆς ἀρχαίας Ἰσπανίας, τὸ πλεῖστον τῆς Πορτογαλλίας.

Λύσων, Ἑλλήν γλύπτης (Παυσ.).

Λυταία, θυγάτηρ Ὑακίνθου, θυσιασθεῖσα μετὰ τῶν ἀδελφῶν τῆς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων εἰς τὸν τάφον τοῦ Κύκλωπος Γεραιόστου (Ἀπλδ. Γ, 15, 18).

Λυτιέρσας, υἱὸς τοῦ Μίδα ἐν Φρυγίᾳ, πολυφάγος καὶ γεωπόνος, φονευθεὶς ὑπὸ Ἡρακλέους. Εἰς τιμὴν του ἐψάλλοντο ὕμνοι φέροντες τὸ ὄνομά του (Θεορ. Τ, 41).

Λυτικοὶ, ἐν ἀρχαίοις ἤδη χρόνοις, ἔτι δὲ μᾶλλον ἐπὶ τῶν Ἀλεξανδρινῶν, ἐπεκράτει τὸ ἔθος μεταξὺ τῶν πεπαιδευμένων καὶ τῶν λογίων νὰ προτείνωνται πρὸς ἡμᾶς ἢ ζητήματα φιλολογικὰ, ἐπιστημονικὰ, γλωσσικὰ, ἰδίως περὶ τῶν ἀρχαίων ποιητικῶν κειμένων, εἰς ὧν τὴν ἐρμηνείαν ἐξήσκησαν μεγάλην ἐπιρροὴν, εἰ καὶ βαθμὴν ἐξέπεσαν εἰς κοῦφα λογοπαίγνια. Οἱ εἰς τὴν ἐπίλυσιν τοιούτων ζητημάτων ἔργον ποιούμενοι νὰ ἐπιδίδωνται, ἐλέγοντο λυτικοί, καὶ τοιοῦτοι ἦσαν ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων ὁ Ἐρατοσθένης, ὁ Σωσίβιος, ὁ Καλλίστρατος.

Λύτρα, ἢ δι' ἐξαγορὰν αἰχμαλώτων ἐν πολέμῳ καταβαλλομένη ποσότης κατὰ θέλησιν ὑπὸ τοῦ νικητοῦ ἐπιβαλλομένη, διὰ κοινούς πολεμιστὰς συνήθως 2—3 μυαὶ (200—300

δρ.), ἐν μετέπειτα χρόνοις 3—5 μυαὶ δι' ἅτομον, πολὺ δ' ἀνωτέρα δι' ἐπισημοτέρους· διὰ τὸν Πλάτωνα φερ' εἶπεν 20 ἢ 30 μυαὶ. Ἐπρωμηθεύοντο δὲ πολλάκις ἐκ συνεισφορῶν συγγενῶν καὶ φίλων. Ἰερὸν δὲ καθήκον ἐθεωρεῖτο, ἐν Ἀθήναις κἂν, ἢ ἀπόδοσις τῆς προκαταβολῆς, ἢ ὁ ἀπελευθερωθεὶς δὲν ἤθελε νὰ γίνῃ δοῦλος τοῦ καταβαλόντος.

Λυχνιδὺς (ἢ), ἀρχαία ὀχυρὰ πόλις τῶν Δεσσαρατῶν ἐν Ἰλλυρίᾳ, ἐπὶ ὑψώματος κειμένη κατὰ τὴν Ἑγνατίαν στρατιωτικὴν ὁδὸν (ν. Ὁχρίδα), πλησίον ἔχουσα λίμνας ἰχθυόφρους (Στρεβ. Ζ, 313.—Liv. XLIII. 9. XLIV, 21).

Λύχνος, τὸ σκεῦος τὸ χρησιμεῖον πρὸς φωτισμὸν παρὰ ταῖς ἀρχαίαις. Ἐν τοῖς ὁμηρικῶς χρόνοις με-

τεχειρίζοντο καὶ

λ α μ π τ ῆ ρ α ς

(ἴδ.)· εἰτα ὁμοῦς

ἐπεκράτησαν οἱ δι'

ἐλαίου φωτίζον-

τες πῆλιναι καὶ

μετάλλιναι λύ-

χνοι, κυκλικοί, ἢ

ἐνίοτε καὶ ὠσει-

δεῖς, ἔχοντες ἄνω-

θεν ὀπήν πρὸς ἔγ-

χυσιν τοῦ ἐλαίου,

καὶ εἰς τὴν περιφέρειαν ὅπας προχοῦσας (μυ-

κ τ ῆ ρ α ς ἢ μ ὕ ξ α ς) διὰ τὰς θρυ α λ ἰ δ α ς,

ἐ λ λ ὡ χ ν ι α ἢ φ λ ὀ μ ο υ ς (φτίλια), μίαν, δύο

ἢ πολλὰς, (μ ο ν ὀ μ ὗ ξ ο ι, δι μ ὗ ξ ο ι, π ο λ ὗ

μ ὗ ξ ο ι), καὶ προσέτι εἴτε λαβὴν, ἵνα κρατῶνται

εἰς τὴν χεῖρα, ἢ ἄλλην τινὰ διασκευὴν διὰ

τοὺς πρὸς ἐξάρτησιν ὠρισμένους. Πολλοὶ δ'

ἦσαν κατάγλυφοι ἰδίως ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφά-

νειας, καὶ εἰς τὴν κάτω ἐπιφάνειαν οὐ σπανίως

εἶχον ἐγκεχαραγμένον τὸ ὄνομα τοῦ λυ-

χνοποιῶ. Ἄλλοι δ' εἶχον ποικιλώτατα καλ-

λιτεχνικὰ σχήματα, ὡς τὸ τῆς εἰκόνος παι-

δίου ἐπὶ κλίνης, πῆλινον κεχρωματισμένον.

Λυχνοῦχος, τὸ βάθρον ἐφ' οὗ ἐτίθετο

ὁ λαμπτήρ ἢ ὁ λύχνος, ἐν τοῖς μεταγενεστέροις χρόνοις πολλάκις στήλη πολυτελὴς καὶ διὰ ποικίλων γλυφῶν κοσμουμένη.

Λώπη, ἀρχαία λέξις. Δερμάτινον ἐνδυμα παρὰ ποιηταῖς (Φρν. Ἐκκλ. σ. 461. — Ὀμ. Ὀδ. N, 224. — Ἀπολλ. Ῥόδ. B, 32 καὶ Σχλ. — Θεόκρ. ID, 66). Ὁθεν εἰς τὴν γλῶσσαν παρέμεινε τὸ λωποδύτης, ὁ κλέπτων ἐνδύματα, καὶ γενικῶς ὁ κλέπτης.

Λώρυμα, πόλις παραλία τῆς Καρίας, εἰς

20 μίλ. ἀπὸ τῆς Ῥόδου, ἐπὶ βραχώδους ἐδάφους κειμένη, καλὸν δὲ λιμένα ἔχουσα (Θουκ. H, 43. — Στράβ. ID, 652).

Λωτὸς, 1) φυτὸν ἐπὶ Ὀμήρου ἄγριον φυόμενον εἰς ὑγρὰ ἐδάφη, μετὰ τοῦ χρόκου καὶ τοῦ ἀκίνθου, ἐν Τροίᾳ καὶ παρὰ τῇ Σπάρτῃ, ὠρεῖον δὲ ἄνθος παράγον (Ἰλ. B, 776. Ξ,

342, Ὀδ. Δ, 603). — 2) Ἐν Κυρήνῃ δένδρον, τῶν ζιζύφων, μάλιστα δὲ παρατὰς Σύρτις φερόμενον, καὶ ἐν Ἰταλίᾳ ἐπίσης, ἀλλ' ἢ λωιωμένον. Ὁ καρπὸς ὠμοῖαζεν ἐλαίαν ἢ κύαμον, κίτρινος ἢ ἐρυθρὸς ὅτε ἦτο ὠριμος, γλυκὺς ὡς σῦκον, εὖσμος, καὶ μικρὸν ἔχων πυρήνα. Ἦν δ' ἡ τῶν λωτοφάγων τροφή (Ἡρδ. B, 96. Δ, 177), ἴσως ὁ Δαδαῖμ. τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς. — 3) Ὁ αἰγύπτιος, φυτὸν ἐνυδρον, ὅμοιον τῷ κρίνῳ τῶν ὑδάτων (Ἡρδ. B, 92), ἔχων λευκὰ ἢ ἐρυθρὰ ἄνθη. Ἡ ρίζα αὐτοῦ ἦν τὸ κολοκάσιον, τὸ ἄνθος ἐλέγετο κυρίως λωτὸς, καὶ ὁ καρπὸς ἦν κύαμος, ἐγκεκλεισμένος εἰς τὸ κιβώριον. Ἐτρώγον δὲ τὸν καρπὸν οἱ ἱερεῖς, καὶ ἐκ τοῦ κελύφους αὐτοῦ κατεσκευάζετο ἄρτος· ἐτρώγετο δὲ καὶ ἡ ρίζα. Συμβολικῶς ἐδήλου τὸ φυτὸν τοῦτο τὴν πλάσιν προελθοῦσαν ἐκ τοῦ ὕδατος· δι' ὃ καὶ ἡ γλυπτική καὶ ἡ ἀρχιτεκτονική πολλάκις ἐμιμοῦντο αὐτό.

Λωτοφάγοι, λαὸς τὴν B παραλίαν τῆς Λιβύης οἰκῶν (Ὀμ. Ὀδ. I, 80. Ψ, 314), παρὰ τὴν μικρὰν νῆσον Σύρτιν καὶ ἐπὶ τῆς νήσου Μήνιγκος. Ἐκεῖθεν δ' ἔφερε φυσικὴ ὀδὸς, ἥς ἔτι καὶ νῦν χρήσις γίνεται, εἰς τὴν Αἴγυπτον (Ἡρδ. Δ, 174). Ἰδ. Ὀδυσσεύς.

M

Μᾶ, ἐπίθετον τῆς Ῥέας παρὰ τοῖς Λυδοῖς· ἐν Καρίᾳ δὲ θεράπαινα τῆς Ῥέας, εἰς ἣν ὁ Ζεὺς ἐνεπιστεύθη τὸν Βάκχον ὅτε ἐγεννήθη, αὐτὴ δὲ, ἵνα ἀπατήσῃ τὴν ζηλοτυπίαν τῆς Ἥρας, τὸν παρέστησεν ὡς υἱὸν τοῦ Ἀρεως, δι' ὃ καὶ οἱ Κᾶρες Μάσαριν τὸν ἔλεγον (Στράβ. Βυζ.).

Μάγαρα, κώμη μετὰ λιμένας ἐν Κίλικίᾳ, μετ' ἐπισήμου ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς (Ἀρριαν.).

Μάγας, ἀδελφὸς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ἡγεμὼν τῆς Κυρήνης (Παυσ.).

Μάγγανον, 1) πολιορκητικὴ μηχανή,

σφενδονῶσα λίθους. — 2) Δίκτυον δι' ἄγραν θηρίων.

Μαγεία, ἰδ. γοητεία.

Μαγία, ἀκρωτήριον τῆς νήσου Λέσβου.

Μάγνης, 1) υἱὸς Αἰόλου καὶ Ἐναρέτης, σύζυγος τῆς Ναϊάδος (Ἀπολλδ.). — 2) Γῆς Ἄργου καὶ Περιμήδης, ἔγγονος τοῦ Φριξοῦ. Ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη μέρος τῆς Θεσσαλίας Μαγνησία (Αὐτ. ID, 23). — 3) Ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμωδίας ἐν Ἀθῆναις, σύγχρονος τοῦ Ἐπιχάρμου, συγγραφέας 9 κωμωδίας, καὶ δις νικῆσας (Ἀρσεν. Ἰππ. 520).

Μαγνησία, 1) ἡ Α Χερσονήσος τῆς Θεσσαλίας, ἣν οἱ ἀρχαιότεροι Ἑλληνας γεωγράφοι δὲν κατηρίθουν εἰς αὐτήν. — 2) Μ. πρὸς Σιπύλῳ, πόλις τῆς Λυδίας, εἰς τὴν ΒΔ κλιτὺν τοῦ Σιπύλου ὄρους, παρὰ τῷ Ἑρμῷ ποταμῷ. Πρὸς Α αὐτῆς κεῖται ὁ βρά-

χος τῆς Νιόβης. Ὁ Σικιπίων νικήσας ἐνταῦθα τὸν Ἀντίοχον (τῷ 190 π. Χ.) ὑπέταξε τὴν πόλιν εἰς τὴν Ῥώμην. Ἐβλάβη δὲ πολὺ ἐπὶ Τιβερίου ὑπὸ σεισμοῦ (Στράβ. ΙΓ, 621). — 3) Μ. ἡ ἐπὶ (ἢ πρὸς) Μαϊάνθρῳ, ἐν Καρίᾳ ὡς ὑπετίθετο, ὑπὸ Μαγνησίων Θεσσαλῶν καὶ ὑπὸ Κρητῶν ἰδρυθεῖσα πόλις, κατεστράφη ὑπὸ τῶν Κιμμερίων (126 π. Χ.) καὶ ἀνικοδομήθη αὖθις ὑπὸ τῶν Μιλησίων, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Θώρακος, κατὰ τὴν συμβολὴν τοῦ Μαϊάνδρου καὶ τοῦ Ληχίου. Ὁ Ἀρταξέρξης ἐδωρήσατο αὐτὴν μετὰ τῆς Μιούντος καὶ τῆς Λαμφάκου εἰς τὸν Θεμιστοκλῆν, ὅστις ἐνταῦθα κατὰ προτίμησιν διητάτο. Εἶχε δὲ ἐπίσημον ναὺν τῆς Ἀρτέμιδος, οὗ ἐρείπια σώζονται (Ἡρόδ. Α, 161. — Στράβ. ΙΔ, 636. 647).

Μαγνητες, λίθος (ἡ), ἀπὸ παιμένος τινὸς τῆς Ἰδης, Μάγνητος καλουμένου, ὅστις διὰ τοῦ σιδήρου ὃν εἶχεν εἰς τὴν ἄκραν τῆς ῥάβδου του, ἀνεκάλυψε τὴν εἰς τινὰς λίθους ἐγκλεισμένην μαγνητικὴν δύναμιν (Πλάτ.). Κατ' ἄλλους ἐκ τῆς ἐπαρχίας Μαγνησίας.

Μάγοι, παρὰ Μήδοις καὶ Πέρσαις, οἱ ἱερεῖς, ἀποτελοῦντες πιθκῶς ἰδίαν φυλὴν, ἢ κλάσιν, ὡς ἦν ἔθος πολλαχοῦ ἐν τῇ ἀρχαιότητι (Ἡρόδ. Α, 131). Τὰ τῆς θρησκείας ἰδίως ἐπιτετραμμένοι, ἦσαν καὶ οἱ ταμίαι τῆς ἐπιστήμης, ὥστε καὶ ὁ Κικέρων «γένος σοφῶν» τοὺς καλεῖ (Div. I, 23). Παρακμάσαντας ἔπειτα, τοὺς ὠργάνωσεν ἐκ νέου ὁ Ζοροάστρης,

διαίρσας αὐτοὺς εἰς τρεῖς τάξεις κατὰ τὸν βαθμὸν τῶν γνώσεών των. Ἐξήσκειν δὲ καὶ οὐ μικρὰν πολιτικὴν ἐπιρροήν (Ἡρόδ. Γ, 30), ἔξω ἀφελῶς, καὶ ἐθεωροῦντο καὶ ὡς προφηταί. Ὁ Πυθαγόρας, ὁ Πλάτων, ὁ Ἐμπεδοκλῆς, λέγονται ἐνίοτε καὶ μαθηταὶ αὐτῶν. Καὶ παρὰ Χαλδαίοις καὶ Βαβυλωνίοις μνημονεύει Μάγων ὁ προφήτης Ἰερεμίας, οἵτινες ἐμάντευον, τοὺς ἀστέρας σπουδάζοντες, τοὺς εἰωνοὺς καὶ τὰ ἱερεῖα (Ἐν. Κ. Π. Η, 3, 6. — Curt. III, 7, 9. V, 3, 22). Ἰδ. Χαλδαῖαι.

Μάγων, 1) Καρχηδόνιος στρατηγός, πολεμήσας κατὰ Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου, τυράννου τῶν Συρακουσῶν, καὶ ὑπ' αὐτοῦ νικηθεὶς καὶ φονευθεὶς ἐν Ὀλ. 99. — 2) ἕτερος στρατηγὸς Καρχηδόνιος, ἀδελφὸς τοῦ Ἀννίβα, τοὺς Ῥωμαίους πολεμήσας ἐν τῷ δευτέρῳ Καρχηδονικῷ πολέμῳ (Πολύβ. — Liv XXI).

Μαδία, μεσόγειος πόλις τῆς Κολχίδος (Στράβ.).

Μάδυτος (ἡ), πόλις τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, εἰς ἣν ἐδείκνυτο ὁ τάφος τῆς Ἐκάβης (Ἡρόδ. Ζ, 39. — Ξενφ. — Πaus. 985, Στφ. Βούζ.). Ν. Μαδυτός.

Μαζαία, θυγάτηρ Λευκάνορος, τοῦ βασιλέως τοῦ Βοσπόρου.

Μαζαῖος, Πέρσης, διοικητὴς τῆς Κιλικίας ἐπὶ Ἀρταξέρξῳ τοῦ Ὠχου, δικταχθεὶς, δὲν ἡδυνήθη νὰ κωλύσῃ τῷ 331 π. Χ. τοὺς Μακεδόνας νὰ ὑπερβῶσι τὸν Εὐφράτην· ἐπολέμησεν ἀνδρείως ἐν Ἀρβήλοις, ἀποσυρθεὶς ὅμως εἰς Βαβυλῶνα, παρέδωκε τὴν πόλιν ἄνευ ἀντιστάσεως, δι' ὃ καὶ ὁ Ἀλέξανδρος τὸν διώρισε διοικητὴν τῆς Βαβυλωνίας. Ἀπέθανε δὲ τῷ 328 (Ἀρρ. III, 7, 16. — Διόδ. ΙΣΤ, 42. — Πλούτ. Ἀλέξ. ΑΒ. ΑΘ).

Μάζακα, πρωτεύουσα τῆς Καππαδοκίας, ἐπὶ τοῦ Ἀργαίου ὄρους, καὶ Εὐσέβεια καλουμένη.

Μάξαρον, πόλις εἰς τὰ Δ τῆς Σικελίας ἐπὶ ποταμοῦ ὁμωνύμου, εἰς 12 μιλ. ἀπὸ στασιν ἀπὸ τοῦ Λιλυθαίου, ἐμπόριον τῶν Σει-

λινουντίων, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ τοῦ Ἀ' φοινικικοῦ πολέμου, εἴτα δὲ πάλιν ἀνοικοδομηθεῖσα (Διδό. ΙΑ, 86. ΙΓ, 9. 54).

Μαζονόμος, Μαζονόμιον ἢ μαζοδόλιον, εὐρύ πινάκιον, ξύλινον ἢ καὶ μεταλλινόν, ἐφ' οὗ περιέφερον εἰς τὰς τραπέζας τὴν μᾶζαν καὶ τὸν

Ἐξ ἀναγλύφου ἐκ Ῥώμης. ἄρτον (Πολυδ. ΣΤ. 26). Ἐνίοτε χρήσιμον καὶ εἰς τὰς θυσίας (Ἀθην. Ε, 27).

Ἀναγλύφον ἐκ Ῥώμης.

Μαθηματικά, (ἢ καὶ μαθήματα), εἰδί τε ἦσαν ἡ πρώτη ἐπιστημονικὴν χαρακτηρηλοδοῦσα ἀνθρωπίνη μάθησις. Ἐκαλλιεργήθησαν δὲ κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τῶν Ἰώνων φιλοσόφων, καὶ μάλιστα τῶν Πυθαγορείων, ἃν καὶ θεωρήματά τινα καὶ ἐξ Αἰγύπτου ἤλθον καὶ ἐκ Βαβυλώνης. Εἰς τὴν ἀριθμητικὴν ἐνέκυψεν ἰδίως ὁ Πυθαγόρας, καὶ μετ' ἐκεῖνον ὁ Ἀρχύτας καὶ ὁ Φιλόλαος. Ὁ αὐτὸς Πυθαγόρας ἐπλούτισε τὴν γεωμετρίαν διὰ τοῦ σπουδαίου αὐτοῦ θεωρήματος περὶ τῆς ὑποτεινούσης. Καὶ ὁ Ἀναξαγόρας δὲ καὶ ὁ Χῖος Ἰπποκράτης (150 π. Χ.) ἐνέκυψαν εἰς αὐτὴν, καὶ οὗτοι, πλὴν ἄλλων, καὶ εἰς τὸ πολλοὺς τῶν ἀρχαίων ἀσχολήσαν Δηλίον κληθὲν πρόδλημα τοῦ διπλασιασμοῦ τοῦ κύβου. Ἦδη δὲ ὁ Ἀρχύτας ἡσχολήθη περὶ τὴν στερεομετρίαν, καὶ ἐζήτησε νὰ προσδιορίσῃ τὴν πρώτην διπλόστροφον καμπύλην ὁ δὲ Πλάτων εἰσήγαγε τὴν ἀναλυτικὴν μέθοδον εἰς τὴν γεωμετρίαν, ὡς καὶ τὴν θεωρίαν τῶν κωνικῶν τομῶν καὶ γεωμετρικῶν τόπων, ὥστε οἱ μαθηταὶ τοῦ τὴν γεωμετρίαν τοῦ ὠνόμαζον ἤδη ὑψηλὴν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν συνήθως διδασκομένην. Σύγχρονοι σχε-

δὸν τοῦ Ἀρχύτου καὶ Πλάτωνος ἦσαν καὶ ὁ Κνίδιος Εὐδόξος, ὁ Ἀρισταῖος, ὁ Μέναιχμος καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Δειννόστρατος, ἀναπτύξαντες περαιτέρω τὰς κωνικὰς τομὰς. Τοῦτο δ' ἐτραγῶνισαμέναι, εὗρεθαι συγγράμματα καὶ ὑπὸ τοῦ Ἰππίου, ἐζήτηι τοῦ κύκλου τὸν τετραγωνισμὸν καὶ τῆς γωνίας τὴν τριχοτομίαν. Τὴν δ' οὕτω παρεσκευασμένην ὕλην ἀνέπτυξεν ἐτι μᾶλλον εἰς ἔκτασιν καὶ βάθος, καὶ πρὸς ἐφαρμογὴν εἰς τὴν μηχανικὴν, ὁ Ἀριστοτέλης, καὶ συνεπλήρωσαν τέλος αὐτὴν, ὅσον ἐνὶ τῇ ἀρχαιότητι, οἱ Ἀλεξανδρινοί. Ἰδίως ὁ Εὐκλείδης ἐξεργάσθη μεθοδικῶς καὶ συστηματικῶς τὴν ἀριθμητικὴν, πλουτισθεὶς διὰ τοῦ Ἀρχιμήδους καὶ Ἐρατοσθένους, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐπεκλήθη «πατὴρ τῆς Γεωμετρίας», δι' ἃ ἔγραψε στοιχεῖα αὐτῆς, καὶ ἀνεδείχθη μετὰ τοῦ Ἀρχιμήδους καὶ Ἀπολλωνίου τοῦ ἐκ Πάργας, οἱς προστετός καὶ ὁ μεταγενέστερος Διόφαντος, ἰδρυτὴς τῆς ἀρχαίας μαθηματικῆς. Ὁ Ἀρχιμήδης ἔλυσε τὸν τετραγωνισμὸν τῆς παραβολῆς, εὗρε τὴν ἀναλογίαν τῆς διαμέτρου πρὸς τὴν περιφέρειαν τοῦ κύκλου, τῆς σφαίρας πρὸς τὸν ἐγκλείοντα αὐτὴν κύλινδρον, προσδιώρισε τοὺς ὄγκους τῶν σφαιροειδῶν, καὶ ἐζήτησε σπουδαίως τὴν γεωμετρικὴν ἀνάλυσιν. Ὁ Ἀπολλώνιος ἡσχολήθη περὶ τὰς κωνικὰς τομὰς, τὴν θεωρίαν αὐτῶν τελειοποιήσας καὶ τὴν τῶν δύο τοῦτων σφῶν ἡ ἐποχὴ ἡ τῆς ἀκμῆς τῆς μαθηματικῆς. Τοῦ Δηλίου προβλήματος λύσιν ἐπέτυχον ὁ Μέναιχμος καὶ ὁ Ἀπολλώνιος διὰ τῶν κωνικῶν τομῶν, εἴτα δὲ (ἴσως περὶ τὰ 150 π. Χ.) ὁ Νικομήδης διὰ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐφευρεθείσης «Κογχοσειδοῦς», καὶ ὁ Διοκλῆς, πιθανῶς τῇ στ' ἑκατονταετηρίδι μ.Χ. διὰ τῆς ἐφευρέσεως ἣν ὠνόμασε «Κισσοειδῆ». Ὁ Ἰππάρχος, ὁ μέγιστος ἀστρονόμος τῆς ἀρχαιότητος, ἐξεργάσθη τὴν διὰ τὰς ἀστρονομικὰς αὐτοῦ παρατηρήσεις ἀναγκαίαν ἐπίπεδον καὶ σφαιρικὴν τριγωνομετρίαν, ἣν ἐτι μάλ-

λον ανέπτυξεν ὁ Γέμεινος, ὁ Θεοδόσιος (ἴσως 50 π. Χ.), καὶ ὁ ἀστρονόμος Μενέλαος (ἴσως 100 μ. Χ.)· ἡ μὲν δ' ἐκ τῆς ἀρχαιότητος σωζομένη τριγωνομετρικὴ πραγματεία ἐστὶν ἡ τοῦ μεγάλου ἀστρονόμου Κλαυδίου Πτολεμαίου (190 μ. Χ.) ἐν τῇ μαθηματικῇ αὐτοῦ συντάξει. Ἐκ μεταγενεστέρων δὲ μαθηματικῶν τῆς ἀρχαιότητος ἄξιον μνείας εἰσὶν ὁ Διόφαντος μεταξὺ 160 καὶ 360 μ. Χ.), ἀσχοληθεὶς ἰδίως περὶ τὴν κληθεῖσαν ἀρίστον ἀνάλυσιν, καὶ ὁ Πάππος περὶ τὰ τέλη τῆς δ' ἑκατονταετηρίδος, οὗ αἱ «μαθηματικαὶ συναγωγαί», περιέχουσι τὰς σπουδαιότερας ἀνακαλύψεις τῶν προγενεστέρων. Ἡ μηχανικὴ ἐπὶ μακρὸν ἤσκητο πρακτικῶς μόνον· μετὰ πολλὰς δ' ἀτελεσφορήτους ἄλλων προσπαθείας, ὁ Ἀρχιμήδης ἔθηκε τέλος τὰς θεωρητικὰς αὐτῆς βάσεις, καὶ διὰ τῶν μηχανικῶν δυνάμεων (τοῦ μοχλοῦ, τοῦ ἑλίκου κτλ.) καὶ τοῦ σημείου τῆς βαρύτητος, κατήρτισε τὴν μηχανικὴν τῶν στερεῶν, διὰ δὲ τῆς ὑδροστατικῆς ἀρχῆς τὴν τῶν υγρῶν. Προσέτι δὲ μνείας ἄξιος ἐστὶ καὶ Ἡρων ὁ Ἀλεξανδρεὺς (περὶ τὰ 250 π. Χ.), ὁ ἐφευρὼν τὰ ἐπώνυμα αὐτοῦ ὄργανα, τὴν Ἡρωνος πηγὴν, Ἡρωνος σφαῖραν, Αἰόλου στήλην. Καὶ ἐν Ῥόδῳ δὲ καὶ ἐν Παργάμῳ, καὶ μάλιστα ἐν Συρακούσαις ἦν ἡ ἐφηρμοσμένη μηχανικὴ. Περὶ ὁπτικῆς ὀλίγα γνωρίζομεν, διότι τὰ περὶ αὐτῆς γραφέντα ἀπωλέσθησαν, τῶν δὲ σωζομένων ἀμφιβάλλεται ἡ γνησιότης. Περὶ τὴν ἀκουστικὴν εἰργάσθη πρῶτος ὁ Πυθαγόρας, καὶ ἔπειτα ὁ Ἀριστοτέλης. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ὀλίγον ἐκαλλιέργησαν τὴν μαθηματικὴν ὡς ἐπιστήμην.

Μαθηματικὴ γεωγραφία. Αἱ περὶ τοῦ κόσμου καὶ τῶν σχέσεων τῆς γῆς πρὸς τὰ οὐράνια σώματα ἰδέαι τῶν ἀρχαίων ἦσαν σκοτειναὶ καὶ τὸ πλεῖστον ἐσφαλμέναι. Καθ' Ἑλληνας καὶ Ῥωμαίους ἡ γῆ προήλθεν ἐξ ἀρχικῆς ὕλης ἥδη προὑπαρχούσης, εἴτε τῇ ἐνεργείᾳ θεότητός τινος, εἴτε τυχαίως. Ὡς τῆς αὐτῆς ἀρχικῆς ὕλης ἢ στοιχείου ἐξελάμβανον

νεν ὁ Θαλῆς τὸ ὕδωρ, ὁ Ἀναξίμενης τὸν ἀέρα, ὁ Ἡράκλειτος τὸ πῦρ, ὁ δ' Ἐμπεδοκλῆς, καθ' ὃν καὶ Πλάτων καὶ ὁ Ἀριστοτέλης, μίξιν τῶν τριῶν τούτων στοιχείων· ὁ Ἀναξίμανδρος ἔλεγεν ἀρχὴν τὸ ἄπειρον, ἄλλοι ἔλεγον ἄτομα, κτλ., καὶ ἀνάλογον πρὸς τὴν ἀρχὴν ἐφαντάζοντο καὶ τὸ ἐπιφυλαττόμενον τέλος τῷ κόσμῳ. Αἰώνιον δ' ὑπαρξιν παντὶ τῷ ὄντι ἀπέδωκαν οἱ Ἑλεᾶται φιλόσοφοι, Ξενοφάνης, Παρμενίδης κλπ. καὶ μετ' αὐτοὺς οἱ Στωϊκοὶ Χρυσίππος, Προσεπιδώνιος κτλ. τὸν κόσμον ὡς ζῶν καὶ λογικόν τι ὄν ἐκλαμβάνοντες. Παρεδέχοντο δὲ καὶ ἄλλοι μὲν ἓνα κόσμον, ἄλλοι δὲ πολλούς. Τὸ σχῆμα δὲ τοῦ κόσμου ἐκείνου εἰς ὃν ἡ γῆ ἀνήκειν ἦν κατὰ τοὺς πλείστους σφαιρικόν, κατ' ἄλλους ὠσειδὲς (Ἐμπεδοκλῆς) ἢ κωνοειδὲς, καὶ πάντες ἐξελάμβανον αὐτὸν ὠρισμένον καὶ περικεκλεισμένον, οἱ μὲν ὑπὸ τείχους ἢ χώματος (Παρμενίδης, Ἀναξίμενης), οἱ δὲ ὑπὸ δέρματος (Λεόνικπος, Δημόκριτος). Γενικῶς ἐθεωρεῖτο ἡ γῆ τὸ ἀκίνητον κέντρον τοῦ κόσμου, περὶ ὃ ἐστρέφετο ὁ ἥλιος μετὰ τῆς σελήνης καὶ πάντων τῶν πλανητῶν. Κατὰ τοὺς Ἑλληνικοὺς δὲ μύθους, παραδοθέντας καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων ποιητῶν, ἦν ἡ γῆ δίσκος κυκλοτερής, περιβαλλόμενος κατὰ τὸν Θάλην, ὑπὸ τοῦ ἀρχικοῦ ὕδατος, κατὰ τὴν κοινὴν δὲ πίστιν ὑπὸ τοῦ Ὠκεανοῦ, μεγάλου ποταμοῦ, ἀπὸ δὲ τοῦ Ἡροδότου ὡς μεγάλου πελάγους ἐκλαμβανομένου. Κατ' Ἀναξίμανδρον, ὁ δίσκος τῆς γῆς, ἔχων πλάτος τριπλάσιον τοῦ βάθους αὐτοῦ, ἐπλεεν ἐντὸς τῆς κοίτης σφαίρας τοῦ κόσμου· κατ' Ἀναξίμενην δὲ φέρεται ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ ἐνὶ κοσμικῷ ἡμισφαίριῳ συμπεπηγμένου ἀέρος· κατὰ Ξενοφάνην ἔχει ῥίζας ἐκτεινομένας ἐπ' ἄπειρον· κατὰ δὲ Παρμενίδην, ἐπικάθηται, βεβαίως δισκοειδής, ἐπὶ συστήματος σφαιρῶν παρ' ἀλλήλαις διατεταγμένων. Καὶ οἱ λαιπεῖ φιλόσοφοι παραδέχονται συνήθως τὸ δισκοειδὲς σχῆμα· ὁ δὲ Λεόνικπος ἔλεγεν αὐτὸ «τυμπανοειδὲς», ἥτοι κυλινδρικόν. Τὴν «οἰκουμένην» (τὸ κατοικούμενον μέ-

ρος τῆς γῆς) λέγει ὁ Ἡρόδοτος ἔχουσιν 37—40,000 σταδίων μῆκος. Καὶ ὁ Πυθαγόρας ἐξελάμβανε τὴν γῆν ὡς δισκοειδῆ, ἐν τῷ κέντρῳ κειμένην. Ἀλλ' οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ βαθμηδὸν παρεδέχθησαν τὸ σφαιροειδὲς σχῆμα, τὴν θέσιν αὐτῆς ἐκτὸς τοῦ κέντρου, καὶ τὴν κυκλικὴν αὐτῆς κίνησιν περὶ κεντρικὸν πῦρ, καὶ συγχρόνως τὴν περὶ τὸν ἴδιον ἄξονα στροφὴν αὐτῆς. Γενικῶς δὲ διέδωκε τὴν θεωρίαν ταύτην ὁ Φιλόλαος, καθ' ὃν καὶ ὁ ἥλιος, καὶ ἡ σελήνη, καὶ οἱ πλανῆται στρέφονται κυκλικῶς περὶ τὸ κεντρικὸν πῦρ, τὴν ἐστίαν τοῦ κόσμου. Βραδύτερον ὁ Ἰκέτας, ὁ Ἐκφαντός, Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς παρεδέχθησαν τὴν ὑπόθεσιν ὅτι ὁ οὐρανὸς, ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη, οἱ ἀστέρες, ἀκινήτουσιν, ἡ δὲ γῆ ὅτι μετὰ μεγίστης ταχύτητος στρέφεται περὶ τὸν ἄξονά της. Καὶ ὁ Σωκράτης ὡς δίσκον ἐκλαμβάνει τὴν γῆν, οὐδ' ὁ Πλάτων τὴν λέγει σφαιροειδῆ, καὶ θεωρεῖ αὐτὴν ὡς ἀκίνητον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κόσμου, κινουμένων περὶ αὐτὴν τῆς σελήνης καὶ τοῦ ἡλίου, καὶ ἀπώτερον 5 πλανητῶν, τῆς Ἀφροδίτης πλησιέστερον, εἰς μεῖζονα δὲ βαθμηδὸν ἀπόστασιν τοῦ Ἑρμοῦ, τοῦ Ἀρεως, τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Κρόνου. Πρῶτοι δ' οἱ μαθηταὶ τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Πλάτωνος, παραιτούμενοι ἀδασίμων ὑποθέσεων, ἐπέδωκον εἰς ἀστρονομικὰ παρατηρήσεις, καὶ ἦσαν οὗτοι οἱ μαθηματικοὶ Εὐδοξὸς ὁ Κνίδιος, Ἐλίων καὶ Κάλιππος οἱ Κυζικηνοί, Φίλιππος ὁ Ὀπούντιος, Ἡράκλειδος ἐκ τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας, κτλ., ἀποδείξαντες τὸ σφαιροειδὲς σχῆμα τῆς γῆς, τὴν περιφέρειαν αὐτῆς εἰς 400,000 στάδια ἐκτιμῶντες, κατ' Ἀριστοτέλην, ὅστις περι-συλλέξας τῶν μαθηματικῶν τὰς ἐρεῦνας καὶ μελέτας, συνηρμολόγησε καὶ συνεπλήρωσεν αὐτὰς εἰς γενικὸν σύστημα μαθηματικῆς γεωγραφίας. Οὗτος, τὴν σφαιρικὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων τῶν τὰ κοιλώματα πληροῦντων ἀποδείξας, ἔθηκε τὴν γῆν ἐν τῷ κέντρῳ, μὴ παραδεχθεὶς τὴν περὶ τὸν ἄξονα κίνησιν αὐτῆς,

56 δὲ σφαίρας εἶπε κινουμένης περὶ αὐτὴν, τὰς μὲν πρὸς τὰ δεξιὰ, τὰς δὲ πρὸς τ' ἀριστερά, πρὸς ἐξήγησιν τῶν διαφορῶν οὐρανίων φαινομένων. Πρῶτος ἐχάραξεν ὁ Ἀναξίμανδρος γεωγραφικὸν πῖνακα τῆς γῆς, βελτιωθέντα ὑπὸ Ἑκαταίου τοῦ Μιλησίου, διέγραψεν ὁ μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους Δικαίάρχος πῖνακα κοσμικόν, ἐν ᾧ παραδέχεται τὸ μῆκος τῆς γῆς $1\frac{1}{2}$ μεῖζον τοῦ πλάτους αὐτῆς, καὶ διήρεσεν αὐτὴν δίχα διὰ γραμμῆς ἣν ἔφερε διὰ τῆς Ῥόδου, πρῶτος οὕτω τῶν παραλλήλων ἐφευρέτης γενόμενος. Ὁ Εὐδήμος εὗρε καὶ ὥρισε τὴν κλίσιν τῆς ἐκλειπτικῆς εἰς 24° . ὁ Πυθαίας διὰ τοῦ γνώμονος πρῶτος κατεμέτρησε τὴν ἀπόστασιν τοῦ ἡλίου. Ἀρισταρχὸς ὁ Σάμιος ὥρισε τὴν φαινόμενην διάμετρον τοῦ ἡλίου, ἐπροσπάθησε ν' ἀνεύρῃ τὴν ἀναλογίαν τῆς ἀπὸ τῆς γῆς ἀποστάσεως τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, καὶ ἀπεφάνητο ὀριστικῶς ὅτι ἡ γῆ στρέφεται περὶ τὸν ἴδιον ἄξονα καὶ λοξῶς περὶ τὸν ἥλιον. Τὴν περὶ τὸν ἄξονα δὲ στροφὴν λέγεται πρεσβεύσας καὶ Σέλευκος δ' ἐκ Σελευκείας ἐπὶ τῷ Τίγρητι, περὶ τὰ 150 π.Χ. Ἐλλείψει ὁμῶς ἀποδείξεων, ἔμμενε κοινῶς ἰσχύουσα ἡ θεωρία τοῦ Ἀριστοτέλους, καὶ ὁ Ἀρχιμήδης κατεσκευάσεν ἐντὸς μεγάλης ὑαλίνης σφαίρας μικρὰν σφαῖραν γῆς, μετὰ τῶν πλανητῶν εἰς διαφόρους ἀποστάσεις καὶ διάφορον ἐχόντων τὴν ταχύτητα. Ὁ δ' Ἐρατοσθένης ἐπενόησε τὴν κατασκευὴν σφαιρῶν κρικωτῶν. Κατὰ τὸν Ἀρχιμήδην, οἱ ὑπολογισμοὶ ὥρισαν τὴν περιφέρειαν τῆς γῆς εἰς 300,000 στάδια· πρῶτος δὲ ὁ Ἐρατοσθένης (276 — 196 π. Χ.) ἐπέδωκε εἰς ἐμβριθῆ καταμέτρησιν τοῦ ὅγκου τῆς γῆς, τὴν μόνην ἀληθῆ καὶ σπουδαίαν ἐν τῇ ἀρχαιότητι, καὶ διὰ τῆς τῶν μοιρῶν καταμετρήσεως συνεπέρανεν ὅτι ἡ περίμετρος αὐτῆς ἦν 250,000 σταδίων. Μεταγενέστεροι δ' ἡῤῥησαν αὐθαρέτως τὸν ἀριθμὸν τοῦτον εἰς 252 χιλιάδας στάδια, μόνον ἵνα καταριθμῶσιν ἀνὰ 700 στάδια εἰς ἐκάστην τῶν 360 μοιρῶν

Διὰ τῆς καταμετρήσεως ταύτης, διὰ τοῦ ἐντελεστέρου πίνακος τῆς γῆς ἢν διέγραψεν, ἐγγράψας πολλοὺς μεσημβρινοὺς καὶ παραλλήλους κύκλους, καὶ διὰ τοῦ συγγραμματος αὐτοῦ τοῦ ἐπιγραφομένου «Γεωγραφικά», ἐν ᾧ κατὰ πρῶτον ἐκτίθενται συστηματικῶς καὶ ἐπιστημονικῶς αἱ περὶ γῆς θεωρίαι, ἀνεδείχθη ὁ Ἐρατοσθένης ὁ ἰζρυτῆς τῆς γεωγραφίας ὡς ἐπιστήμη. Ὁ διάσημος ἀστρονόμος Ἰππάρχος, πρὸς ἀκριβέστερον προσδιορισμὸν τῶν γραμμῶν τοῦ γεωγραφικοῦ μήκους, συνέταξε πίνακα ἐκλείψεων, καὶ ἕτερον γεωγραφικοῦ πλάτους, ὅστις ἐκ μοίρας εἰς μοῖραν χωρῶν, δι' ἕκαστον τῶν παραλλήλων κύκλων τοῦ βορείου ἡμισφαίριου περιεῖχε πάντα τὰ οὐράνια φαινόμενα καὶ τὸ μῆκος τῶν ἡμερῶν. Ἐντεῦθεν ὠδηγήθη νὰ διαιρέσῃ τὸ βόρειον ἡμισφαίριον εἰς Κλίματα (21 ἐν τῇ γεωγραφίᾳ τοῦ Πτολεμαίου, 38 ἐν τῇ «μαθηματικῇ συντάξει» αὐτοῦ), διακρινόμενα καθ' ὠρισμένον μῆκος τῶν ἡμερῶν. Ἡ κλίσις τῆς ἐκλειπτικῆς κατεμετρήθη ἀκριβέστερον, συμφώνως πρὸς τὸν Ἐρατοσθένην· ἀκριβεῖς δὲ παρατηρήσεις τῷ ἀπεκάλυψαν καὶ τὴν μετακίνησιν τῆς ἰσημερίας, καὶ τὴν ἀνίσότητά τῆς ταχύτητος τῆς ἡλιακῆς πορείας, ἐξ ἧς ἐσυμπεράναν τὴν ἐκκεντρον θέσιν τῆς γῆς ἐν τῷ κύκλῳ τοῦ ἡλίου, καὶ ἀνεκάλυψε τὴν ἀλήθειαν ὅτι ὁ ἥλιος κατὰ τὸ θέρος ἀφίσταται μᾶλλον τῆς γῆς ἢ κατὰ τὸν χειμῶνα. Μετὰ δὲ τοῦ Ἀρχιμήδους τὴν σφαῖραν τῶν πλανητῶν, ἣτις ἐνέκλειε καὶ τὴν γῆν ἐν μικρῷ, πρῶτος κατεσκεύασε μεγάλην ὑδρόγειον σφαῖραν Κράτης ὁ Μαλλώτης, ὁ δὲ Ποσειδώνιος ὁ ἐξ Ἀπαμείας, φίλος τοῦ Κικέρωνος, συνετέλεσε διὰ διδασκαλίας καὶ συγγραμμάτων εἰς διάδοσιν τῶν σπουδαίων τούτων ἀνακαλύψεων. Διὰ τὴν περιφέρειαν τῆς γῆς παρεδέχετο μόνον 180,000 στάδ. (Στρώ. Β, 95), καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦτον, τὸν τῆς ἀληθείας ἐλαττούμενον, ἐπρέσβευον καὶ οἱ μετέπειτα γεωγράφοι, ὁ Μαρτίνος, ὁ Πτολεμαῖος, ὡς καὶ αὐτὸς ἐτι ὁ Κολόμ-

βος. Ὁ Κλαύδιος Πτολεμαῖος ἐν τῇ «μαθηματικῇ συντάξει» αὐτοῦ (Ἀλμαγέστ) περιέλαβεν ὅσα οἱ προγενέστεροι αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς Μαρτίνος ὁ Τύριος συνεισέφερον εἰς τὴν πρόδον τῆς μαθηματικῆς γεωγραφίας καὶ ἔγραψε καὶ «γεωγραφικὴν ὑφήγησιν», χαράξας καὶ κοσμικὸν πίνακα, ὅστις ἔμεινε μόνος ἐν χρῆσει ἐπὶ πλείονα τῶν χιλιῶν ἐτῶν. Ἡ ἐπιστημονικὴ λοιπὸν γεωγραφία παρὰ τοῖς ἀρχαίοις παρεδέχετο τὴν γῆν ὡς σφαῖραν ἐν τῷ κέντρῳ τῆς σφαίρας τοῦ παντός, ἐχάραξεν ἀπὸ τοῦ Εὐδόξου τοὺς ἐν τῷ οὐρανῷ φανταστοὺς κύκλους, τὸν ἰσημερινόν, τὸν θερινόν καὶ χειμερινόν τροπικόν, τὸν ἀρκτικόν, κατὰ τοῦτο διαφέροντα τοῦ ἡμετέρου πολιτικοῦ, ὅτι ἦν διάφορος δι' ἕκαστον σημεῖον, περιέχων τοὺς δι' αὐτὸ μὴ δύνοντας ἀστέρας, διὰ δὲ τὴν Ἑλλάδα περίπου ὁ 36° ἀπὸ τοῦ πόλου ἀπέχων παράλληλος. Τούτῳ ὄντε στοιχεῖ ὁ «ἀνταρκτικός» καὶ ἄλλοι ἦσαν οἱ «μεσημβρινοί», οἱ «κόλouroi» τῶν ἰσημερινῶν καὶ τροπῶν, ὁ «ζωδιακός», Ἀπὸ τοῦ Ἰππάρχου διηρέθησαν οἱ κύκλοι εἰς 360°, καὶ εἰς ἕκαστην μοῖραν ἡριθμοῦντο ἀνὰ 700 στάδια, εἰτα δὲ ἀπὸ Ποσειδωνίου, ἀνὰ 500. Ἐγένεωσκε δ' ἡ ἐπιστήμη καὶ τὴν λόξευσιν τοῦ ζωδιακοῦ καὶ τὴν μετὰστασιν τῶν σημείων τοῦ ἰσημερινοῦ, κτλ. καὶ ὁρθῶς ἐξηγεῖ τὰς ἐκλείψεις τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, καὶ ὁρθότατα ὠρίζε τὸ μῆκος τοῦ ἔτους.

Μαθηματικοί, ἐν Ἀριστοτέλει (σλ. 291⁶, 9. 297^α 3. 298^α 15) καὶ παρ' ἄλλοις (Πλούτ. Ἀρ. φίλ. Β, 15. 19. 31) οἱ σοφοί, μάλιστα οἱ τῆς Πλατωνικῆς σχολῆς, οἱ ἐπιδιδόμενοι εἰς ἐπιστημονικὰς ἐρεῦνας μαθηματικὰς καὶ ἀστρονομικὰς. Ἐν μεταγενεστέροις δὲ χρόνοις (Σηξτ. ἐμπ. κ. Ματ. Ε, ἀρχ.), ὅτε ἡ «ἀστρολογία» διακρίθεισά τῆς «ἀστρονομίας», ἐνέφαινε τὴν διὰ τῶν ἀστέρων μαθηματικὴν, ἔκτοτε καὶ ἡ λέξις μαθηματικοὶ ἤρξατο τοὺς ἀστρολόγους ἐμφαίνουσα (Ῥ. Χαλδαῖοι).

Μαία (καὶ Μαίας), θυγάτηρ τοῦ Ἀ-

τλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, ἡ πρεσβυτέρα τῶν Πλειάδων, μήτηρ τοῦ Ἑρμοῦ ἐκ τοῦ Διός. Ἐν γένει δὲ καὶ ἡ εἰς τὰς τροφούς καὶ ἐν γένει εἰς τὰς γραίας (Ὅμ. Ὀδ. Τ, 5. 120. 482) ἀιδόμενη προσωνυμία. Παρὰ Λατίνοις θεὰ τῆς γῆς, ἐπώνυμος τοῦ μαΐου, ὅτε καὶ ἔθουσιν εἰς αὐτήν· σύζυγος τοῦ Ἡφαίστου (Vulcanus).

Μαϊάνδριος, 1) Ἰδιαίτερος γραμματεὺς τοῦ Σαμίου Πολυχράτους, μετὰ τούτου τὸν φόνον ἐγκαταστὰς τύραννος τῆς Σάμου παρὰ τὴν θέλησιν τῶν πολιτῶν· ἀλλὰ μετὰ τινα ἔτη, ἡττηθεὶς ὑπὸ Συλοσάντος, τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Πολυχράτους, ἐπανελθόντος μετὰ Περσικῆς ἐπικουρίας, ἔφυγεν εἰς Σπάρτην μετὰ τῶν θησαυρῶν, καὶ ἐκεῖθεν ὁμῶς ἐξεβλήθη ὑπὸ Κλεομένους Α' (Ἡρδ. Γ, 142). — 2) Ἱστορικὸς, πιθανῶς Μιλήσιος.

Μαϊάνδρος, περίφημος ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας, πηγάζων παρὰ Κελαιναῖς τῆς Φρυγίας ἐκ λίμνης, ἐξ ἧς καὶ ὁ Μαρσύας ἐκρέει. Ἀμφότεροι ὁμῶς ἀναφαίνονται κατωτέρω, ἐκ δύο ἀντιθέτων μερῶν τοῦ ὄρους Αὐλοκρήνης (Ξεν. Ἀν. Α, 2, 7. — Στρβ. ΙΒ, 577). Ῥέει δ' ὁ Μαϊάνδρος πρὸς Δ διὰ καμπῶν ἐλικοσιδῶν, αἵτινες παροιμιῶδεις κατέστησαν, ὥστε καὶ ἐν ἐλικοσιδὲς ἀρχιτεκτονι-

κὸν κόσμημα κατ' αὐτὸν ὠνομάσθη (Στρβ. ΙΒ, 577)· ὑπὸ τὴν Λαοδικεῖαν δὲ τὸν Λύκον δεχθεὶς, διέρχεται διὰ τῆς Καρίας Ν τοῦ ὄρους Μεσογίδος, καὶ δεχθεὶς ἀριστερῶς τὸν Ἀρπασόν, καὶ τὸν Καρικὸν Μαρσύαν, ἐκβάλλει εἰς τὸ Καρικὸν πέλαγος μετὰ Μυοῦντος καὶ Πριήνης. Ὡν δὲ στενὸς μὲν, ἀλλὰ βαθύς, καὶ πολλήν παρασύρων ἰλύν, ἐπέφερε πολλὰς πλημμύρας, καὶ μετέβαλε πολὺ τῶν ἐκβολῶν του τὴν κοίτην (Ὅμ. Ἰλ. Β, 869. — Ἡρδ. Ζ, 20. 30. — Θουκ. Η, 51).

Μαϊανδρούπολις, πόλις τῆς Ἰωνίας (Στεφ. Βυζ.).

Μαῖδοι, λαὸς Θράξ εἰς τὴν Δ ἔχθον

τοῦ Στρυμόνος, ἐπὶ τῆς Ν πλευρᾶς τοῦ Σκωμίου ὄρους, πολλάκις ἐνοχλῶν τὴν γείτονα Μακεδονίαν, εἴτα δ' ὑπ' αὐτῆς νικηθεὶς καὶ ὑποταγείς (Θουκ. Β, 98. — Πλούτ. Ἀλέξ. Θ).

Μαικήνας, εὐγενὴς Ῥωμαῖος, φίλος τοῦ Καίσαρος, προστάτης τῶν γραμμάτων καὶ ἰδίως τοῦ Βιργιλίου καὶ Ὀρατίου.

Μαιμακτήης, ἐν Ἀθήναις ἐπίθετον τοῦ Διός, συνώνυμον τῷ Μειλίχιος (Ἀρποκρ). Κατ' αὐτὸν καὶ ὁ μὴν Μαιμακτηρίων (ἐν μέρει Ὀκτώβριος), ἐφ' οὗ ἐτελοῦντο τῷ Διὶ τὰ Μαιμακτηρία (Πλούτρχ. — Ἡσύχ.).

Μαινάδες, ἴδ. Διόνυσος.

Μαίναλον (ὄρος), 1) ἐν Ἀρκαδίᾳ, μετὰ Τεγέας καὶ Μεγαλοπόλεως, προσφιλεῖς κατοικία τοῦ Πανός. Καὶ πόλεως ὁμωνύμου μνημονεύονται ἔχνη ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις (Στρβ.). Μαίναλιον δὲ πεδίον ἐλέγετο τὸ διαρρεθμένον ὑπὸ τοῦ Ἑλισσῶνος (Στρβ. Η, 388). — Θεόκρ. Α, 124. — Virg. Ε, VIII, 8, 22. X, 55) — 2) Μαίναλος, ἴδ. Λυκάων.

Μαιονία, ἴδ. Λυδία.

Μαῖρα, 1) ἴδ. Ἰκάριος. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Προίτου, παῖς τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τῆς θεᾶς φονευθεῖσα, διότι ἐκ τοῦ Διός ἔτεκε τὸν Λοκρὸν, τὸν μετὰ τοῦ Ζήθου καὶ Ἀμφίωνος τὰς Θῆδας ἰδρύσαντα (Ὅμ. Ὀδ. Α, 326). — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀτλαντος, γυνὴ τοῦ Τεγεάτου, υἱοῦ τοῦ Λυκάωνος. Ὁ τάφος αὐτῆς ἐδείκνυτο ἐν Τεγέᾳ καὶ ἐν Μαντινείᾳ. Ὁ δὲ Πausanias θεωρεῖ αὐτὴν ὡς τὴν αὐτὴν μετὰ τῆς ἀνωτέρω. — 4) Νηρηΐς (Ὅμ. Ἰλ. Σ, 48).

Μαίων, ἴδ. Τυδεύς.

Μαϊώτις (ἢ Μαῖητις) λίμνη, αὐτῶ κληθεῖσα κατὰ τοὺς περικοιτῶντας αὐτὴν Μαϊώτας, ταπεινὸν μέρος τοῦ Εὐξείνου Πόντου, μετ' αὐτοῦ διὰ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου συνδεόμενον. Εἰς τὴν Β αὐτῆς γωνίαν ἐκβάλλει ὁ Τάναϊς (ν. Ἀζοφικὴ θάλασσα). Οἱ ἀρχαῖοι εἶχον ἐσφαλμένους ἰδέας περὶ τῆς χώρας ταύτης, θεωροῦντες αὐτὴν ὡς μέ-

ρος τοῦ Βορείου Ὠκεανῷ, μέχρις οὗ ἐπὶ τῶν ἐκστρατειῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐγνώσθη ἡ ἀλήθεια. Καὶ περὶ τοῦ μεγέθους αὐτῆς ὑπάρχον ποικίλαι καὶ ἀντιθετοὶ πληροφορίες (Αἰσχλ. Προμ. 417. — Στρώβ. Ζ, 310. — Πολύβ. Δ, 39).

Μάκαι, 1) λαὸς Ἀραβικὸς ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου, μέχρι τοῦ περατοῦντος αὐτὸν ἀκρωτηρίου Μακέτα (Στρώβ. ΙΣΤ, 765). — 2) Λιθυκὸς λαὸς μεταξὺ τῶν δύο Σύρτειν (Ἡρόδ. Δ, 175. — Διόδ. Γ, 49).

Μάκαρ ἢ **Μακαρεὺς**, 1) υἱὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ῥόδου, ὅστις, φονεύσας τὸν Ῥόδιον Τενάγην, ἔφυγεν εἰς Λέσβον (Ὀμ. Ἰλ. Ω, 544). — 2) Υἱὸς Αἰόλου, ἀδελφὸς τῆς Κανάνης, πρὸς ἣν τρέφων ἔνοχον ἔρωτα, συνεφονεύθη μετ' αὐτῆς ἡ ἐκείνη ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς (Πλάτ. Νομ. Η, σ. 838).

Μακαρία, ἀρχαῖον ὄνομα διαφόρων εὐφόρων νήσων, ὡς τῆς Λέσβου, Ῥόδου, Κύπρου, ἐφ' ἧς καὶ ὁμώνυμος πόλις ὑπῆρχε. Μακάριον ἐκαλεῖτο ἐν Μεσσηνίᾳ πεδίον παρὰ τῷ Παμίσῳ (Στρώβ. Η, 364) καὶ ἐν Μαραθῶνι ὑπῆρχε πηγὴ Μακαρία, εἰς τιμὴν τῆς ὁμωνύμου θυγατρὸς τοῦ Ἡρακλέους (Ἰδ.—Ἰδ. καὶ Μαραθῶν, Πάυσ. Α, 34. 6. — Στρώβ. Η, 377).

Μακάρων νῆσοι (ν. Κανάρια), ἀπέναντι τῶν ΒΔ τῆς Ἀφρικῆς, χαριέσταται καὶ ὁπωροφόροι. Ἐκ Β πρὸς Ν μνείας ἄξιαι εἰσι· α') ἡ Ἀπρόσιτος· β') ἡ Ἡρας νῆσος· γ') ἡ Πλουϊτάλα· δ') ἡ Κασπειρία· ε') ἡ Καναρία· στ') ἡ Νιγγαρία (ν. Τενερίφα). — Εἰς ἀπόστασιν 625 σταδ. πρὸς Β ἦσαν καὶ ἄλλαι, αἱ Πορφύρας νῆσοι, ὧν μία φαίνεται εἶναι ἡ Ἀυτολάλα ἢ Ἡρας νῆσος (ν. Madeira) (Pl. VI, 36).

Μάκεδνον, γένος δώριον, ἐν Φθιώτιδι ὑπὸ τὸν Δευκαλίωνα οἰκοῦν, ἐκδιωχθέν δ' ὑπὸ τῶν Καδμείων εἰς τὸν Πίνδον (Ἡρόδ. Α, 56 Η, 43).

Μάκεδνος, εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος ἐν Ἀρκαδίᾳ (Ἀπλδ. Γ, 8, 1).

Μακεδονία, ἡ ἀπὸ τοῦ Ἡροδότου

κατὰ πρῶτον οὕτω καλουμένη χώρα Β τῆς Θεσσαλίας, κατὰ καιροὺς διαφόρους λαβοῦσα ἐκτάσεις. Ἐπὶ Φιλίππου Ν μέχρι τοῦ Ὀλύμπου, Α μέχρι τοῦ ἀπὸ τῆς Θράκης χωρίζοντος αὐτὴν Στρυμόνος ποταμοῦ (Θουκ. Β, 99)· τὰ δὲ πρὸς Δ καὶ τὴν Ἰλλυρίαν, καὶ τὰ πρὸς Β καὶ τὴν Παιονίαν ὅρια ἦσαν ἀόριστα, τῆς Παιονίας πάσης περιληφθείσης ἐν αὐτῇ ἐπὶ Φιλίππου (τὴν δ'. ἐκατονταετηρίδα π. Χ.), ὅτε πρὸς Β τὰ ὄρη Σκάρδος καὶ Ὀρβήλον τὴν ἐχώριζον ἀπὸ τῆς Μοισίας, ἦσαν ὅμως οἱ παρὰ τὰ μεθόρια οἰκοῦντες Ἀγριᾶνες καὶ Δάρδανοι σχεδὸν ἀνεξάρτητοι. Πρὸς Α δ' ἐξετείνετο τότε μέχρι τοῦ Νέστου ποταμοῦ, πρὸς Ν συμπεριέλαβε καὶ τὴν Χαλκιδικὴν Χερσονήσον καὶ πρὸς Δ μέρος τῆς Ἰλλυρίας, ἔχουσα τότε ἐπιφάνειαν 1200 τετραγ. μιλίων. Ἦν δ' ἡ χώρα εὐφορὸς πεδιάς, ὑπὸ λόφων διασχιζομένη, καὶ κατὰ τὰς 3 πλευράς αὐτῆς πέριξ ἔχουσα ὑψηλὰς ὀρέων σειράς, πλουσίας εἰς ὀρυκτὰ, ἐν οἷς καὶ ἄργυρον καὶ χρυσὸν καὶ πολυτίμους λίθους, ἰδίως τὸ Παγγαῖον (Ἡρόδ. Ζ, 112). Περιεῖχον δὲ καὶ ἄγρια θηρία, καὶ λέοντας (Αὐτ. 125). Ἦσαν δὲ τὰ ὄρη αὐτῆς ὁ Σκάρδος (ἡ Σκάρδης εἰς τὰ ΒΔ πρὸς τὴν Μοισίαν καὶ Ἰλλυρίαν) τὸ Σκόμιον (ἡ Σκόμβρον) πρὸς τὰ ΒΑ καὶ τὴν Θράκην. Ἐξ αὐτῶν δὲ προῦχώρου πρὸς τὰ ἐντὸς τῆς χώρας ὁ Βαρνοῦς, πρὸς τοὺς Β ὁρίους, μεταξὺ τῆς Λυχνίτιδος λίμνης καὶ τοῦ ποταμοῦ Ἐριγῶνος· πρὸς Ν ὁ Βέρμιος, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Λυδίου καὶ Ἀλιάκμονος πρὸς τῷ Ὀλύμπῳ. Ἡ Κέρκινα ὑψυῖτο μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἀξιού καὶ Στρυμόνος, καὶ ἡ ΝΑ παρέκτασις αὐτῆς, τὸ χρυσοφόρον Δύσωρον· εἶτι δὲ νοτιώτερον, εἰς τὸ ἀκρωτήριο Ἀκτὴν, ἦν ὁ Ἀθως (τὸ Ἀγιον ὄρος). Μεταξὺ δὲ τοῦ Στρυμόνος καὶ τοῦ Νέστου παρετείνοντο ὁ Ὀρβήλος καὶ τὸ Παγγαῖον, μετὰ πλουσίαν ἀργυρωρυχείων καὶ χρυσορυχείων, Α τῆς λίμνης Πρεσιάδος, μεταξὺ τῶν Φιλίππων καὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου. Πρὸς

Ν τέλος ἡγείρετο εἰς τὰ ὅρια τῆς χώρας ὁ Ὀλυμπος. Ἀκρωτήρια δ' εἶχεν ἡ Μακεδονία, ἐκ Δ πρὸς Α, τὸ Αἰνιον, τὸ δυτικώτερον τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου· τὴν Γιγώναδα ἄκραν, αὐτόθι· τὸ Ποσειδώνιον (ν. Κασσάνδραν), εἰς τὸ Δ τῆς Παλληνικῆς Χερσονήσου, ἧς ἡ Ἀἶκρα Καναστρατον ἐκαλεῖτο· τῆς δὲ χερσονήσου Σιθωνίας ἡ ΝΑ ἄκρα ἐλέγετο Δέρρις (ν. Δρέπανον), καὶ ἄλλη αὐτόθι, Ἀμπελος· τῆς Ἀκτῆς δὲ καὶ τοῦ Ἀθωνος τὸ τελευταῖον ἀκρωτήριον ἐλέγετο Νυμφατον. Ἀπετελοῦντο δὲ δι' αὐτῶν κόλποι· ὁ Θερμαϊκὸς ἢ Μακεδονικὸς, ὁ βαθέως εἰσχωρῶν Δ τῆς Παλλήνης καὶ τῆς Χαλκιδικῆς, μέχρι τῆς Θεσσαλονίκης· ὁ Τρωναῖος, μεταξύ Παλλήνης καὶ Σιθωνίας (ν. κόλπος τῆς Κασσάνδρας)· ὁ Σιγγιτικὸς, μεταξύ Σιθωνίας καὶ

Ξιοῦ· ὁ Στρυμῶν, ἐκ τοῦ ἐν Θράκῃ Σκαρίου πηγάζων, διαρρέων τὴν Πρασιάδα λίμνην καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Σφυμονικὸν κόλπον· ὁ Νέστος, τὸ ἀνατολικώτατον ὄριον τῆς Μακεδονίας ὅτε εἶχε τὴν μεγίστην αὐτῆς ἑκτασιν, πηγάζει ἐκ τῆς Ῥοδόπης, καὶ ἐκρέει εἰς τὸ θρακικὸν πέλαγος ἀπέναντι τῆς Θάσου. Λίμναι ἐπίσημοι ἦσαν ἡ Πρασιάς ἢ Κερκινίτις (ν. Ταχίνο)· ταύτης Δ ἡ Βόλβη, ἡ Βεγορρίτις (ν. Ὀστροβον), ἐν τῇ Γερδαίᾳ. — Οἱ Μακεδόνες Ἑλληνας εἰς τὰ νότια καὶ τὴν παραλίαν (Θουκ. Γ, 94. Πολύβ. ΙΖ, 15), ἦσαν εἰς τὰ ἐνδότερα μικτοὶ ἐκ φυλῶν θρακικῶν, αἵτινες ἔφερον ὀνόματα Παίονες, Βρύγαι, Πιέριοι, Βοττιαῖοι, Ἡδωνες (ἢ Ἡδωνοί), Μαῖδοι, καὶ ἐξ Ἰλλυριῶν. Ὅτε μετὰ τὴν ἐν Πύδνᾳ μάχην (168 π. Χ.) οἱ Ῥωμαῖοι ἐκυρίευσαν τὴν χώραν, διήρσαν αὐ-

τὴν εἰς τέσσαρας ἐπαρχίας, ὧν πρωτεύουσαι ἦσαν ἡ Ἀμφίπολις, Θεσσαλονίκη, Πέλλα καὶ Πελαγονία· ὅτε δὲ περιέλαβον αὐτὴν εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸν κράτος, τὴν ἤνωσαν εἰς μίαν ἐπαρχίαν μετὰ τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς Ἰλλυρίας. Ἰδιαιτέραι δὲ μακεδονικαὶ χῶραι ἦσαν, ἡ Παιονία, ΒΔ, ἀπὸ

Ἀκτῆς (ν. κόλπ. τοῦ Ἀγ. Ὄρους)· ὁ Στρυμῶντις εἰς δὴν ὁ Στρυμῶν ἔχει τὰς ἐκβολὰς του, μεταξύ τῆς νήσου Θάσου καὶ τῆς Ἀκτῆς τῆς Χαλκιδικῆς (ν. κόλπος Κοντέσσα). Ποταμοὶ δ' ἐκ Δ πρὸς Α εἰσὶ· πρὸς τῇ ἀκτῇ ὁ Ἀπίλας (ν. Πλαταμῖνα) πρὸς τῷ Ἡρακλείῳ, καὶ ὁ Ἐνιπεὺς (ν. Λιτόμορος) πρὸς τῷ Δίῳ, ὁ Ἀλιάκμων (ν. Βιστρέτσα), πηγάζων ἐκ Τύμφης, τοῦ μεθορίου ὄρους τῆς Ἰλλυρίας, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον· ὁμοίως ὁ Λυδίας ἢ Ῥοιδίας· ὁ Ἀξιὸς (ν. Βαρδάρη), δεχόμενος τὸν Ἐρίγωνα, ὁ κυριώτερος ποταμὸς τῆς χώρας, πηγάζων ἐκ τοῦ Σκάρδου κατὰ τὴν Δαρδανίαν, ρέων ΝΑ καὶ ἐκβάλλων Δ τῆς Θεσσαλονίκης εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον· ὁ Ἐχέδωρος (ν. Γαλλικός), ἐκβάλλων Α τοῦ Ἀ-

τῶν Ἰλλυρικῶν ὄριων μέχρι τοῦ Στρυμῶνος, κατὰ τὸν ἄνω ροῦν τοῦ Ἀξιοῦ. Τὸ Α αὐτῆς μέρος ἐλέγετο Ἀστραία, τὸ δὲ Δ Πελαγονία, καὶ πρωτεύουσαν εἶχε τοὺς Στόβους (ν. Ἰσελίβ) ἐπὶ τοῦ Ἐριγῶνος· ἡ Λυγκιστίς, Ν τῆς Πελαγονίας, πρωτεύουσαν ἔχουσα τὴν Λύγκον ΝΔ τῆς Γερδαίας καὶ εἰτα τὴν Ἡράκλειαν (ν. Βιτώλια)· ΝΔ, ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ Ἀλιάκμονος μέχρι τῆς Ἠπείρου, ἡ Ὀρεστίς, ἧς ἡ πρώτη πόλις ἐλέγετο Κέλετρον (ν. Καστορία)· Ν δ' αὐτῆς ἦν ἡ Ἐλιμαία. Αἱ τρεῖς τελευταῖαι αὗται χῶραι, καίτοι ἀπὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἤδη τῇ Μακεδονίᾳ ὑποκειμεναι, διετήρουν ὁμῶς, καὶ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου ἔτι, ἰδίους ἡγεμόνας. Α τῆς Λυγκιστίδος ἦν ἡ Ἡμαθία, διαρρεομένη ὑπὸ τοῦ Λυδίου, ἡ ἀρχαιο-

τάτη ἔδρα τῶν βασιλέων τῆς Μακεδονίας, πόλεις ἔχουσα τὴν Βέροιαν, τὰς Αἰγὰς (ἢ Αἰγαίας). Ν αὐτῆς ἦν ἡ Βοττιαία, εἰς ἧς τὴν πόλιν Πέλλα ν ἤδρευον μεταγενεστέρας οἱ βασιλεῖς, καὶ ἐγεννήθησαν ὁ Φίλιππος Β' καὶ ὁ Ἀλέξανδρος (ἐρείπ. εἰς 'Ιά-νισσαν). ἡ Πιερία, πρὸς τῷ 'Ολύμπῳ, κατὰ τὴν Δ ἄκτὴν τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, ἔδρα τῶν Θρακικῶν Μουσῶν καὶ τῆς λατρείας τοῦ Βάκχου, μετὰ πόλεων τῆς Μεθώνης (ν. 'Ελευθεροχωρί), Πύδνας (ν. Κίτρος) καὶ Δίου. 'Η Χάλκιδική χερσόνησος πέτρν τοῦ 'Αξιῶ, μετὰ τῶν τριῶν ἡρωτηρίων Παλλήνης, Σιθωνίας καὶ Ἀκτῆς, ἔχουσα πόλεις ἐν ἄλλαις καὶ τὴν 'Ολυθον καὶ Ποτί-δαιαν. ΒΔ αὐτῆς ἦν ἡ Μυγδία, ἧς ἡ πό-λις Θέρμη μετωνομάσθη Θεσσαλονίκη. Α δὲ ἡ Βισαλτία, ἧς πόλεις ἦσαν ἡ Ἀργι-λος καὶ ἡ Βρωμίσκος, μετὰ τὰ 479 προσαρτηθεῖσαι. 'Η Κρηστινία, μόνην πό-λιν ἔχουσα τὴν Κρηστιῶνα ἐπὶ τοῦ ποτα-μοῦ 'Εχεδώρου. Α αὐτῆς, Β δὲ τῆς Βισαλ-τίας ἐξεστεινέτο ἡ Σιντικὴ, μέχρι τοῦ Στρυμόνος ταύτης Α ἡ 'Ηδωνίς, πόλεις ἔχουσα τὴν Ἀμφίπολιν, καὶ τοὺς Φιλίπ-πους (ν. Φιλισόχ), πρὶν Κρηγιίδες κα-λουμένην. Β ἦν ἡ 'Οδομαντικὴ. 'Η δὲ ΒΑ αὐτῆς κατεμένη Δενολεητικὴ, καὶ ἡ ἐν αὐτῇ Μαιδικὴ, μετὰ τῆς πρωτεύουσας 'Ιαμορίνης, ἀπεδόθησαν ἔπειτα εἰς τὴν Θρά-κην (Στρβ. Ζ, 329.—Μετ. II 3, 1).

Μακεδών, 1) υἱὸς καὶ στρατηγὸς τοῦ 'Οσίριδος, ἀφ' οὗ ὤθηεν, ἐγκαταστάντος ἐν Εὐ-ρώπῃ, ἐκλήθη ἡ Μακεδονία (Διόδ. Α, 18). — 2 Στρατηγὸς τῶν 'Οσρονηῶν ('Ηρδ. Ζ, 2).

Μακέλλα, πόλις ὀχυρὰ τῆς Σικελίας, Ν τῆς 'Εγέστης (Πολβ. Α, 24).

Μακέλλα, ἐργαλεῖον πρὸς τὸ σκάπτειν

καὶ καθαρίζειν (κέλλειν), σκαπάνη ('Ομ. 'Ιλ.

Φ, 250. — 'Απολλδ, 'Ροδ. Δ, 1038), ὅθεν καὶ «Δίος μακέλλα» ὁ κεραυνός. "Όταν εἶχε δύο ὀδόντας ἐλέγετο δίκελλα.

Μάκελον, πρόχειρον περιτείχισμα ἐκ ξηρολίθων ἢ χώματος (Varr. d. ling. las. IV σ.), ὅθεν καὶ ἐνιαχοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ τὸ λα-χνοπωλεῖον (Δ. Κάσσ. ΕΑ, 18) καὶ μακε-λεῖον (Πλούτ. Θ, σ. 14) τὸ σφρχεῖον.

Μάκεστος, ποταμὸς τῆς Μυσίας, πη-γάζων ἐκ τοῦ ὄρους Τήμανου ἐν Συννάφ, ΒΑ ρέων, καὶ παρὰ τῇ Μιλητοπόλει ἐκρέων ἐκ Δ εἰς τὸν 'Υνδακον (Στρβ. IB, 576).

Μάκιστος, υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος, ἀδελ-φὸς τοῦ Φρίξου, καθ' ὃν ὑπετίθετο ὄνομα-σθεῖσα ἡ ἐν 'Ηλιδι πόλις (Στεφ. Βυζ.).

Μάκιστος (ἡ—ον), 1) πόλις ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τῶν Καυκόνων ἐν τῇ Τριφυλίᾳ τῆς 'Η-λίδος, ΝΔ τοῦ ὄρους Κοτύλου, ἐπὶ Στρά-θωνος ἤδη ἔρημος ('Ηρδ. Δ, 148. — Ξεν. 'Ελλ. Γ, 2, 30.—Στρβ. Η, 349). Πιθανῶς δ' ἦν κατ' ἀρχὰς ὄνομα τοῦ τῇ πόλει Σάμφ ὑπερκειμένου ὄρους, εἰς αὐτὴν εἰτα μεταβο-θέν. — 2) Μακίστου σκοπαί (Αἰσγλ. 'Αγαμ. 289), κορυφή τις εἰς τὰ βόρεια τῆς Εὐβοίας κατὰ δὲ Πλίνιον (V, 31, 39) ἐκα-λεῖτο οὕτω καὶ ὄρος τῆς Λέσβου.

Μακρά ναῦς, ἡ ἔχουσα μίαν σειρὰν πολλῶν κωπῶν, περίπου 50 ('Ηρδ. ΣΤ, 138),

καὶ διὰ τοῦτο συνήθως ἡ πολεμικὴ, κατ' ἀντι-διαστολὴν πρὸς τὴν στρογγύλην, τὴν φορταγωγόν.

Μακράι πέτραι, αἱ ὑπὲρ τὴν βό-ρειον κλιτὺν τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν.

Μακρά τείχη, πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ συνδέσμου τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τῆς θαλάσσης ὁ Κίμων, ἐν 'Ολ. 80, δ' (456 π. Χ.), φ' κοδόμησε δύο τείχη ἀρχόμενα ἀπὸ τῶν ὀχυ-ρωμάτων τῆς πόλεως, καὶ λήγοντα, τὸ μὲν εἰς τὸν Πειραιᾶ, τὸ δὲ εἰς τὸ Φάληρον. Ταῦ-

τα ὠνομάσθησαν, ὡς καὶ ἦσαν, μακρά. Εἴτα δ' ὁ Περικλῆς, κρίνας πολὺ μεγάλην καὶ δυσοχείρωτον τὴν ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασιν αὐτῶν, ἀνήγειρε μεταξὺ αὐτῶν ἄλλο τρίτον, τὸ διὰ μέσου τεῖχος κληθέν, ἀπολήγον εἰς τ' ἀνατολικά τοῦ Πειραιῶς, καὶ ἔκτοτε παρημελήθη καὶ ἐγκατελείφθη τὸ Φαληρικόν (Θουκ. Α, 107. Β, 13. — Πλούτ. Κίρ. ΙΓ. Περ. ΙΓ'. — Αἰσχ. π. Πρ. πρὸς. — Ἀνδοκ. π. Εἰσ.). — Καὶ εἰς ἄλλας δὲ πόλεις, κατὰ μίμησιν τῶν Ἀθηναίων, ὥκοδομήθησαν μακρά τείχη, ὡς εἰς τὰ Μέγαρον.

Μάκρως, 1) θυγάτηρ τοῦ Ἀρισταίου. Τὸν Διόνυσον βρέφος διὰ μέλιτος θρέψασα ἐν Εὐβοίᾳ, ἐδώχθη ἐκείθεν ὑπὸ τῆς ζηλοτύπου Ἡρας, καὶ κατέφυγεν εἰς τὴν νῆσον τῶν Φαίαιων (Ἀπλν. Ῥόδ. Δ. 1131). — 2) Τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Εὐβοίας (Καλλίμ. εἰς Δηλ. 20). — 3) Τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Κερκυρας (Ἀπλν. Ῥόδ. Δ. 520).

Μακρόδιοι, 1) οἱ ὑπερβόρειοι, ἡ καθ' Ὀμηρον Ἀθεοί, οἱ τὰς βορείας ἐσχατίας τῆς γῆς κατοικοῦντες, καὶ ζῶντες βίον ἀπλοῦν καὶ μῆκιστον, κατὰ Στράβωνα μέχρι 1000 ἐτῶν. — 2) Ἔθνος Αἰθιοπικόν, ἀρελῶς διαγόν, καὶ ἐπὶ πολὺ, ὡς ἐνομίζετο, ζῶν, καθ' οὗ ἐξεστράτευσεν ὁ Καμβύσης (Ἡρδ. Β. 17. 25 — Διον. Περ. 560).

Μακρόδιοις, συγγραφεὺς ἀγνώστου πατριδος, τοῦ τέλους τῆς δ' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ. Τούτου σώζονται 7 βιβλία Κρονικά ἐπιγραφόμενα, καὶ ἐν ὑπόμνημα εἰς τὸ ἐνύπνιον τοῦ Κικέρωνος.

Μακροὶ Κάμποι, χωρίον τῆς βορείου Ἰταλίας, ἐντεῦθεν τοῦ Πάδου, κατὰ τὴν Πάρμαν (Στράβ.).

Μακροκέφαλοι καὶ Μάκρωνες, λαὸς ἰσχυρὸς κατὰ τὴν Νάκην τοῦ Εὐξεινου Πόντου, ΒΑ τοῦ Πόντου, γείτονες τῶν Κολχῶν καὶ τῶν Μοσυνοίκων. Ὁ Στράβων (ΙΒ, 548) πρεσβεύει ὅτι εἰσὶν οἱ εἴτα κληθέντες Σαννοί, οἵτινες ὅμως μετ' αὐτῶν μνημονεύονται. Ἦσαν ἀγροῖκοι, ἀλλὰ μάχιμοι, ἐ-

χοντες ξύλινα κράνα, πλεκτὰς ἀσπίδας καὶ βραχέα ἀκόντια μετὰ μακρᾶς τῆς αἰχμῆς (Ἡρδ. Ζ, 78. — Ξεν. Ἀν. Δ. 8, 3. Ε, 5, 18. Ζ, 8, 25).

Μάκρωνες, λαὸς ἐν τῷ Πόντῳ τῆς Ἀσίας οἰκῶν, μεταξὺ Κολχίδος καὶ τοῦ ὅρους Θήχους (Ἡρδ. Β, 104 Στράβ.).

Μακτώριον, πόλις εἰς τὰ Ν τῆς Σικελίας, ἄνω τῆς Γέλας, ἥς κάτοικοι κατέφυγον ἐκεῖ ἐπὶ στάσεως (Ἡρδ. Ζ, 153).

Μακυνία, πόλις τῆς Αἰτωλίας, μετὰ τὴν ἐπάνοδον τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ταφιάσου ὄρους, πρὸς Ν κτισθεῖσα καὶ πολλὰκις τῇ Λοκρίδι ἀποδιδόμενη (Στράβ. Ι, 450. 460). Ὁ Πλίνιος (IV, 2, 6) μνημονεύει καὶ ὄρους Μακυνίου, ἴσως ὄντος τοῦ αὐτοῦ τῷ Ταφιάσῳ.

Μαλάκα, ἐμπορικὴ πόλις τῆς Βαιτικῆς ἐν Ἰσπανίᾳ (ν. Μαλάγα). (Στράβ. Γ, 156).

Μαλέα (ἄκρα), 1) ἡ Μαλέας, τὸ ΝΑ ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου, πρὸς Α τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου. Ἐπειδὴ ὁ πλοῦς ὑπὲρ αὐτὸ ἔφερεν εἰς τὴν ξένην, διὰ τὰς πνεύσας ἐνταῦθα θυέλλας, προσέτι καὶ διὰ τοὺς ἐπιφοιτῶντας πειρατὰς, ἐπεκράτει ἡ παροιμία: «Μαλέαν δὲ κάμψας, ἐπιλάθου τῶν οἰκαδων» (Θουκ. Δ, 54. — Ἡρδ. Α, 82. — Στράβ. Β, 108. Η, 335. 378). — 2) Τὸ Ν ἀκρωτήριον τῆς Λέσδου (ν. Ζητεῦν) (Θουκ. Γ, 4, 6. — Ξεν. Ἑλλ. Δ, 6, 27). — 3) Κώμη τῆς Ἀρκαδίας πρὸς τῇ Μεγαλοπόλει, ἐξ ἧς καὶ ἡ χώρα Μαλεάτις (Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 4, 24).

Μαλῆνος, πολίχνη τῆς χώρας Ἀταρνέως ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ (Ἡρδ. ΣΤ, 29).

Μαλία, 1) Ἀκρωτήριον τῆς Λέσδου. — 2) Πόλις τῆς Φθιώτιδος ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου (Σχλ. Σοφ. Τραχ. 179).

Μαλιακὸς (ἡ Μηλιὰς) κόλπος, εἰς τὴν Ν παραλίαν τῆς Θεσσαλίας, τὴν ΒΔ γωνίαν τῶν Θερμοπυλῶν, ἐνθα ἐκβάλλει ὁ Σπερχειὸς. Ἐνίστε ὠνομάζετο καὶ Λαμισκὸς, κατὰ τὴν μικρὴν ἀπέχουσαν πόλιν Λαμίαν (Θουκ. Η, 3. — Στράβ. Ζ, 330).

Μαλιεῖς ἡ Μηλιεῖς, λαὸς τῆς Ν Θεσσαλίας, παρὰ τῷ ἐπωνύμῳ αὐτοῦ κόλπῳ, ἀνδρείος καὶ πολεμικός, ἔχων ἐμπείρους ἀκοντιστὰς καὶ σφενδονήτας. Διηροῦντο δὲ ὡς καὶ οἱ ἐν Δωρίδι γείτονες αὐτῶν, εἰς Π α ρ α λ ί ο υ ς, Ἰ ε ρ ῆ ς καὶ Τ ρ α χ ι ν ί ο υ ς (Ἡρδ. Ζ, 198.—Θουκ. Γ, 92).

Μαλλοῖ, ἀνδρείος Ἰνδικὸς λαὸς, περὶ τὰς ἐχθὰς τοῦ Ἰθραώτου, ὁμόρου τοῦ Ἰνδοῦ. Ἡ πρωτεύουσα αὐτῶν πιθανῶς ἡ νῦν Μουλτάν. (Ἀρρ. Ε, 22, 2. ΣΤ, 4, 3. 5.—Στράβ. ΙΕ, 701).

Μαλλός, πόλις τῆς Κιλικίας, ἀνατολικῶς τῆς Ἰαρουσῆς, ἐπὶ τοῦ Πυρράμου ποταμοῦ, κτίσμα τῶν υἱῶν τῆς Μαντοῦς Μόψου καὶ Ἀμφιλόχου, ἐπίσημος καὶ μαντεῖον ἔχουσα (Στράβ.).

Μάλαχος, δηλοῖ ἑβραϊστὶ τὸν βασιλέα καὶ κύριον (Μ α λ έ κ). 1) Καρχηδόνιος στρατηγὸς περὶ τὰ 600—550 π. Χ., ἐπολέμησεν ἐπιτυχῶς κατὰ τῶν Λιβύων· ἀλλ' ἐπειτα ἡττήθη ἐν Σαρδηνίᾳ, καὶ τούτου ἕνεκα ἐξωρίσθη. Αἰτήσάμενος δὲ, ἀλλὰ μὴ ἐπιτυχὼν τὴν μετάκλησίν του, ἐπολιόρχησε καὶ ἐκυρίευσεν τὴν πατρίδα του, ὅτε καὶ ἐθανάτωσε δέκα ἐκ τῶν ἐχθρικών αὐτῷ διακειμένων. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ, ὡς ἐπιδιώκων τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν, κατεδικάσθη εἰς θάνατον καὶ αὐτὸς (Just. XVIII, 7).—2) Βασιλεὺς τῶν Νοβατωρίων ἐν Ἀραβίᾳ, σύμμαχος τοῦ Καίσαρος ἐν τῷ Αἰγυπτιακῷ πολέμῳ (Πλούτ. Ἀλέξ. ΞΑ).—3) ἐκ Φιλαδελφείας τῆς Συρίας, ἔγραψε «Βυζαντιανὰ», εἰς βιβλία Ζ, ἱστορίαν τῶν συμβάντων κατὰ τὰ ἔτη 470—480 μ. Χ., ἧς ἀπόσπασμα ὁ Φώτιος διετήρησε (Συλλ. Müller, fragm. histor. graec.).

Μάμερκος, τύραννος τῆς Κατάνης ἐν Σικελίᾳ, μετὰ τῶν Καρχηδονίων κατὰ Τιμολεόντος πολέμησας, ἡττηθεὶς καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Συρακουσίων.

Μαμέρτιον, πόλις ἐν Βρεττανίᾳ τῆς κάτω Ἰταλίας (Στράβ.).

Μαμμάα, μήτηρ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξ. Σεβήρου.

Μανδάνη, θυγάτηρ τοῦ Ἀστυάρχου, γυνὴ τοῦ Καμβύσου, μήτηρ Κύρου τοῦ μεγάλου (Ἡρδ. Α, 107).

Μανδροκλῆς, ἀρχιτέκτων Σάμιος, ἐγεφύρωσε τὸν Βόσπορον τῆς Θράκης διὰ τὸν Δαρεῖον ἐκστρατεύοντα κατὰ τῶν Σκυθῶν, καὶ εἰς τὸ ἐν Σάμῳ Ἡραῖον ἀνέθηκεν εἰκόνα παριστῶσαν τὴν διόδον τοῦ στρατοῦ ἐπὶ τῆς γεφύρας (Ἡρδ. Δ, 88).

Μανδύας, ἴδ. Ἐσθῆς.

Μανδύριον ἡ Μανδόνιον, πόλις τῆς Καλαβρίας, μεταξὺ Τάραντος καὶ Ὑδρουντος παρὰ μικρᾷ λίμνῃ (ν. Ἀνδορία), ἔνθα Ἀρχίδαμος, ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἐνίκηθη ὑπὸ τῶν Μεσσηπίων (Πλούτ. Ἀγ. Γ).

Μανέθων ἡ Μανέθως, Αἰγύπτιος, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου (283—246 π. Χ.) ἱερογραμματεὺς ἐν Ἡλιουπόλει, ἔγραψεν ἐλληνιστὶ πολλὰ ἱστορικά, ἀστρονομικά, περὶ φυσικῆς συγγράμματα («τῶν φυσικῶν ἐπιτομῇ»), πάντα ἀπολεσθέντα· περιέσσωσε δ' ὁ Γεώργιος Σύνκελος ἐκ τῶν Αἰγυπτιακῶν αὐτοῦ, χωρῶντων ἐκ τῶν ἀρχαιότατων χρόνων μέχρις Ἀλεξάνδρου, χρονολογικὴν μόνον ἀπκριθμῆσιν τῶν δυναστειῶν καὶ βασιλείων τῆς Αἰγύπτου, ἧς ἡ ἀκρίβεια, ἐπὶ πολὺ ἀμφισβητηθεῖσα ὑπὸ τῶν πεπαιδευμένων, ἀπεδείχθη ὅμως ὡς ἀλάνθαστος ἀφ' ὅτου ἤρχισαν ἀναγινωσκόμενα τὰ ἱερογλυφικά. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται καὶ ποίημα εἰς 6 βιβλία, ἐπιγραφόμενον «Ἀποτελέσματα», καὶ περὶ τῆς ἐπιρροῆς τῶν ἀστέρων ἐπὶ τῆς τύχης τῶν ἀνθρώπων πραγματευόμενον, ἀλλ' ἀναγνωρισθὲν ὡς πολὺ μεταγενέστερον, πιθανῶς τῆς ε' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ. Καὶ κρίνεται μάλιστα ὡς πολλοὺς ἔχον τοὺς συντάκτας.

Μανέρως, υἱὸς τοῦ πρώτου Αἰγυπτίου βασιλέως, νεώτατος ἀποθανὼν, δι' ὃ καὶ θρῆνοι ἐπ' αὐτῷ ἐφάλλοντο (Ἡρδ. Β, 79)· προσωποποιήσεις, ὡς ὁ Λίνος, ὁ Ἀδωνις, ὁ Ὑάκινθος, τοῦ πρώτου θανάτου.

Μάνης, 1) ποταμὸς τῆς Λοκρίδος (Στράβ.).—2) ὄνομα δούλων, μάλιστα Πα-

φλαγόνων (*Αρσφ. Λυσιστρ. 907. — Στρβ.).

Μανταίαι, 1) αἱ Ἐρινύες (Παυσ. Η, 24). — 2) Παρὰ Λατίνοις ἦν ἡ Μανία ὑποχθόνιος θεότης εἰς ἣν προσεφέροντο θυσίαι παίδων, κατὰ χρησμάτων εἰπόντα «ὅτι ὤφειλε νὰ προσφέρῃται κεφαλὴ ἀντὶ κεφαλῆς», δηλ. πρὸς σωτηρίαν τοῦ ὑπὲρ οὗ ἡ θυσία ἐγίνετο. Ἄλλ' ὁ Ἰούν. Βρούτος ἀντικατέστησεν ἀντὶ κεφαλῶν παίδων κεφαλὰς μηκόνων καὶ σκυρόδων. — 3) Μανία, ἡ χίρα τοῦ Ζήνιος, σατράπου τῆς Αἰολίδος, ἣν ὁ Φαρνάβαζος ἐγκατέστησε διάδοχον τοῦ πατρὸς τῆς, ἣν δ' ἐφόνευσεν ὁ υἱὸς αὐτῆς Μειδίας (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 1, 10). — Συνεχὲς ὄνομα δούλων γυναικῶν ἐκ Φρυγίας (*Αρσφ. Βάτρ. 1345).

Μάννεις, ἴδ. Περιδέραιον.

Μαντεῖον. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους, τὰς θείας βουλὰς διεμήνουν τοῖς ἀνθρώποις μάλιστα ὁ Ἀπόλλων, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Ζεὺς, καὶ ἐνίοτε καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν θεῶν, καὶ μαντεῖον ἡ χρηστήριον ἦν ὁ ναὸς ἡ ὁ τόπος ἔνθα αἱ τοιαῦται ἀποκαλύψεις ἐγίνοντο ἢ ἐδίδοντο αἱ χρησμοί. Ὑπῆρχον δ' ἐν Ἑλλάδι μαντεῖα ἐπίσημα Ἀ', τοῦ Ἀπόλλωνος, 1) τὸ ἐν Δελφοῖς, κατ' ἀρχὰς Πύθων καλούμενον, ἐκ τοῦ πύθεσθαι (τὸ μέρος ἔνθα ἡρώτων), μυθολογικῶς δ' ἐκ τοῦ ὅτι ὁ θεὸς κατετόξευσεν ἐκεῖ τὸν ὄφιν Πύθωνα, κληθέντα οὕτω δῆθεν ἐκ τοῦ ὅτι ἐσάπη ἐκεῖ (πύθεσθαι=σῆπασθαι) (*Ομ. Ὑμν. εἰς Ἀπ. 185) ἐντὸς χάσματός τινος, καὶ ἐκ τῆς σήψεως ἀνέθρωςκον ἄτμοι, ἐξ ὧν παρετηρήθη ὅτι τὰ περὶ βόσκοντα ποίμνια κατελαμβάνοντο ὑπὸ σπασμῶν, ὡς καὶ οἱ πλησιάζοντες ἄνθρωποι, μαντικῇ κτώμενοι ζῶνται (Διόδ. ΙΖ, 26. — Πλούτ. Ἑκλελ. Χρηστήρ. 42). Καὶ πρῶτον μὲν ἐχρησιμοποιεῖτο ἐκεῖ ἀλληλοδιαδόχως ἡ Γῆ, ἡ Θέμις, ἡ Φοίβη, ὁ Ποσειδῶν, ἡ Νύξ, ὁ Χρόνος· εἶτα δ' ἐδωρήθη ὁ χώρος τῷ Ἀπόλλωνι (Αἰσχλ. Εὐμ. 3. — Ἰδ. Παυσ. Α, 5. — Ὑπόθ. Πινδ. Πυθ. — Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 292). Παρὰ τῇ ἐκ τῶν βράχων τοῦ Παρνασσοῦ καταρρεοῦσῃ

Κασταλία ἀνηγέρθη ὁ ναὸς τοῦ θεοῦ, ὅπως δάφνη κατὰσπετος, καὶ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ ἀγάλματος ἐκαίοντο μόνον ξύλα ἐλάτης, καὶ ἀντὶ θυμιάματος δάφνη (Αἰσχ. Χορη. 1036. Εὐμ. 39. — Πλούτ. π. τ. ἐν Δελφ. ΕΙ). Ἐδίδοντο δ' οἱ χρησμοὶ ὑπὸ ἱερείας, ἣτις ἐκαλεῖτο Πύθια, καὶ ἦν παρθένος ἐξ ἐγχωρίων πτωχῶν ἀγροτῶν, ὑποχρεουμένη, ἀφ' οὗ ἀπαξ ἐξελέγετο, νὰ μένῃ μέχρι θανάτου εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς καὶ ἄγαμος, ὡς νέα κόρη πάντοτε ἐνδυομένη (Διόδ.), εἰ καὶ ἀφ' οὗτο Θεσσαλὸς τις, Ἐχεκράτης καλούμενος, ἐδεδέασε μίαν ἐξ αὐτῶν, ἐυεσπίσθη νὰ ἐκλέγῃται πάντοτε ὑπερπεντηκοντοῦτις. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐξελέγετο μὴ ἀποξ τοῦ ἔτους, μαντεύουσα κατὰ τὸν Δελφικὸν μῆνα Βύσιον (ἴσως Πύθιον) (Πλούτ. Ἑλλ. κεφ. κατ. 9), εἶτα δὲ, ὅτε ἤρχισε τοῦ χρηστηρίου ἡ φήμη, ἐξελέγοντο δύο ἐναλλαξ χρησιμοδοτοῦσαι, καὶ τρίτη πρὸς ἀντικατάστασιν τῆς τυχόν κωλυομένης, καὶ ἐμάντευον καθ' ὠρισμένας ἡμέρας ἐκάστου μηνὸς (Πλούτ. Ἀλέξ. 14). Πάλιν δ' ὅτε ἐξέπεσε τὸ μαντεῖον, ὡς ἐπὶ Πλουτάρχου, περιωρίσθη ἐκ νέου ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν εἰς μίαν. Πρὶν ἡ χρησιμοδοτήσῃ ἡ Πύθια, παρεσκευάζετο ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας. Οἱ χρησμοὶ ζητοῦντες, προσήρχοντο κατὰ τάξιν κληρώσεως (Αἰσχλ. Εὐμ. 32. — Εὐριπ. Ἴων, 422)· ἀλλ' οἱ Δελφοὶ ἐνίοτε ἐχρηρῶντο προμαντεῖαν εἰς ἐπίσημους ξένους ἢ εὐεργέτας· ἐδίδον δ' ἐνίοτε καὶ ἀτελείαν, ἐξ οὗ συμπεραίνεται ὅτι καὶ τέλος τι ἀπητεῖτο παρὰ τῶν τὸν χρησμὸν συμβουλευομένων (*Ηρόδ. Α, 54). Ὁ προσερχόμενος, προσάγων θυμὰ δ' ἐλέγετο ὁ σιωτήρ (Πλούτ. Ἑκλ. χρ. 49), οὕτως ἡρώτα τὸν χρησμόν. Ἡ δὲ Πύθια, ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας παρασκευασθεῖσα διὰ νηστείας καὶ λουτρῶν ἐν τῇ Κασταλίᾳ, ὠδηγεῖτο ὑπὸ ἱερέως τινὸς, ὅστις προφήτης ἐλέγετο, καὶ ἀνεδιβάετο εἰς τρίπουν ἰστάμενον ἐπὶ χάσματος γῆς (ἴσως τὴν σχισμὰδα δι' ἣς ἡ Κασταλία κατέρχεται), ἐξ οὗ ἐνομιζέτο ὅτι ἄτμοι ἐκπεμπόμενοι τὴν ἐνέπνεον (Παυσ. Α,

24, 5), εἰς λύσαν ὡς ἐπιστεύετο καὶ ἐνίστε μέχρι θανάτου (Διόδ. ΙΣΤ, 26.—Στρεβ. Θ, 419.—Πλούτ. π. ἐκλ. χρηστ.) αὐτὴν ἐρεθίζοντες, καὶ ἐξέπεμπεν ἀνθρώπους φωνάς, ἐξ ὧν ὁ προφήτης ἐξήγει τὸν χρησμὸν, συνήθως αἰνιγματώδους καὶ διφορούμενης ἐννοίας, ἐπὶ τῆς ἀκμῆς δὲ τοῦ χρηστηρίου, καὶ ὅτε περὶ δημοσίων καὶ μεγάλων συμφερόντων ἐπρόκειτο, συντεταγμένον εἰς στίχους, καὶ μάλιστα ἐξαμέτρους, τοὺς ἐπινόηεντας κατὰ τὴν ἐκεῖ πίστιν ὑπὸ μιᾶς τῶν ἀρχαιοτάτων Πυθίων, Φημιονίδης (Πλούτ. Χρ. ἔμμ. Πυθ, 19). Εἶχε δὲ τὸ μαντεῖον καὶ πέντε ἱερεῖς ἰσοδίοις, ὡς καὶ τὸν προφήτην ὁσίους λεγομένους (Εὐριπ. Ἴων, 411.—Πλούτ. Κεφ. κατ. 9), ἐκ πέντε οἰκῶν, τῶν Κλεομαντιδῶν, τῶν Θρακιδῶν, τῶν Λαφριδῶν, καὶ δύο ἄλλων, πάντων ἀμέσων ἀπογόνων τοῦ Δευκαλίωνος (Λυκ. κ. Λεωκρ. σ. 150.—Διόδ. ΙΣΤ, 24.—Ήσυχ. λ. Λαφρ.). Ἀπὸ τῶν Πελοποννησιακῶν ἥδη ἤρξατο παρχμελούμενον τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν, τοῦλάχιστον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, θεωρούντων αὐτὸ ὡς τοὺς Δωριεῖς προστάτευσιν (Πλούτ. Δημοσθ. Κ)· ἐπὶ Πλουτάρχου ἐθεωρεῖτο ὡς ἀπολέσαν τὴν θεῖαν ἐμπνευσιν· καὶ διετηρήθη μὲν μέχρις Ἰουστινιανοῦ, ἀλλ' οὐδεμιᾶς ἀπολαῦον ὑπολήψεως.—2) Τὸ ἐν Ἀδαίᾳ τῆς Φωκίδος, καὶ ὑπὸ τοῦ Κροίσου ἐρωτηθὲν (Ἡρόδ. Α, 46), ὑπὸ τοῦ Ξέρξου κατεδαφισθὲν, οὐχ ἤττον διετήρει ἔτι τὴν μαντικὴν αὐτοῦ δύναμιν καὶ ἀφοῦ οἱ Βοιωτοὶ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου ἐντελῶς τὸ κατέστρεψαν (Παυσ. Α, 35), ὁ δ' Ἀδριανὸς ἀνωκοδόμησεν ἐκεῖ ναόν.—3) Ἐπὶ τοῦ ἔρους Πτωοῦ παρὰ ταῖς Θήβαις, οὐ πρῶτος πρόμας τῆς ὑπῆρξε Τήνερος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Μαλίας νύμφης. Ἐχρησιμοῦντο δ' Αἰολιστὶ, ἅπαξ δ' ὑπὸ Καρῶν ἐρωτηθὲν, ἀπήντησε Καριστί. Κατεστράφη δ' ὅτε καὶ αἱ Θῆβαι, ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου (Ἡρόδ. Η, 135.—Στρεβ. Θ, 413, 7.—Παυσ. Θ, 33.—Πλούτ. π. ἐκλ. χρηστ. 8).—4) Ἐν Ἰσμηνίῳ τῆς Βοιωτίας, χρησιμοδοτοῦν

διὰ σημείων καὶ τῆς ἐξετάσεως τῶν θυμῶν (Ἡρόδ. Η, 134.—Διόδ. ΙΖ, 10.—Παυσ. Θ, 10, 2).—5) Ἐν Ὑσιᾷ πρὸς τῇ Ἀττικῇ. Οἱ πίνοντες ἐξ ἱεροῦ φρέατος ἐμάντευοντο (Παυσ. Θ, 2, 1).—6) Παρὰ τοῖς Λεύκτροις, ἐν Εὐτρησί, ἐκλιπὼν ἐπὶ τῶν Μακεδόνων (Πλούτ. π. ἐκλ. χρηστ. 5.—Στρεβ. Βυζ. λ. Εὐτρησις.—Εὐστ. Ἰλ. Β, 502).—7) Ἐν Τεγύρῳ, ἣν ἡ Πυθία ἐκήρυξε τὸν γενέθλιον τοῦ Ἀπόλλωνος τόπον. Ἐχρησιμοῦντο δὲ καὶ ἐκεῖ προφῆται (Πλούτ. Πελοπ. 16, Ἐκλπ. Χρστ. 8.—Στ. Β. λ. Τεγν.—8) Ἐν Ὀροβίαις τῆς Εὐδοίας, ἐνθα ὁ Ἀπόλλων ἐλέγετο Σελινούντιος (Στρεβ. Ι, 445).—9) Ἐν Ἀργεῖ, εἰς τὸ Λύκαιον, ἐχρησιμοῦντο γυνὴ προφῆτις (Πλούτ. Πύρρος, ΛΑ).—10) Ἐν Ἀρρίσῃ, τῇ Ἀκροπόλει τοῦ Ἀργους, εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Δειραδῶντος Ἀπόλλωνος, ἐχρησιμοῦντο παρθέναι ἐμπνεομένη διὰ τῆς γέυσεως αἵματος ἀρνίου θυομένου διὰ νυκτός. Ἐσώζετο μέχρι Πανσαινίου (Β, 24, 1).—11) Τὸ ἐπίσημον ἐν Μικρῇ Ἀσίᾳ ἐν Διδύμοις πρὸς τῇ Μιλήτῳ, εἰς ναὸν ὑφιστάμενον πρὸ τῆς ἐποικίσεως τῶν Ἰωνῶν (Παυσ. Ζ, 2, 4), καὶ οἰκοδομηθέντα, ὡς ἐνομίζετο, ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος Βράγχου, ὅστις, ἐκ Δελφῶν ἐλθὼν ὡς καθαρῆς, συνεκόμισε καὶ τὸ μαντεῖον τὸν δὲ βωμὸν ἤγειρεν ὁ Ἡρακλῆς (Παυσ. Ε, 13, 6.—Στρεβ. ΙΣΤ, 634). Ἐκ τοῦ Βράγχου ὠνομάζοντο οἱ ἱερεῖς τοῦ ναοῦ Βραγχιδαί· ἐξ αὐτῶν δ' ἐν γένος, οἱ Εὐάγγελιδαι, εἶχον κυρίως τὸ δῶρον τοῦ μαντεῦσιν (Κδων ΜΔ)· πᾶσα δ' ἡ λοιπὴ διάταξις ἦν ὡς ἐν Δελφοῖς. Εἰς τὸ μαντεῖον τοῦτο ὡς καὶ εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς ἐδῶκε λαμπρὰ δῶρα ὁ Κροῖσος· ἐσύλησαν δ' αὐτὰ οἱ Πέρσαι (Ἡρόδ. ΣΤ, 19), καὶ τὸ χαλκοῦν ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπεκόμισεν ὁ Ξέρξης εἰς Ἐκβάτανα μετὰ τῶν θησαυρῶν τοῦ ναοῦ, παραδοθέντων ὑπὸ τινῶν ἐκ τῶν Βραγχιδῶν, οἵτινες ἀπωκίσθησαν εἰς Βακτριανήν, καὶ ὧν τοὺς ἀπογόνους ἐτιμώρησεν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος. Ἀπέδωκε δὲ τὸ

ἀγαλμα εἰς τοὺς Μιλησίους ὁ Σέλευκος, διότι ὁ Διδυμαῖος χρησμὸς τὸν προσηγόρευσε βασιλέα (Παυσ. Α. 16, 3. — Διόδ. Θ, 90). — 12) 'Εν Κλόρῳ τῆς Κολοφώνος, ἰδρυθὲν ἐπὶ Κρητῶν πρὸ τῆς εἰς Ἀσίαν μεταβάσεως τῶν Τῶνων, καὶ τοῦτο ἀφιδρυμα τοῦ Δελφικοῦ. Ἡ ἐκ Δελφῶν θυγάτηρ τοῦ Τειρεσίου Μαντῶ ἔσχεν υἱὲν τὸν Μόσπον, οὗ οἱ ἀπόγονοι ἦσαν ἡμαντικὴ φυλὴ (Παυσ. Ζ, 3, 1). Ὁ μάντις, ἀπαίδευτος, ἐλάμβανε μόνον τὸν ἀριθμὸν καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἐρωτῶντων τὸν χρησμὸν, κατέβαιναν εἰς εὐρὺ φρέαρ, ἔπινεν ἐξ αὐτοῦ, καὶ ἐχρησιμοῦτοτε ἐμμέτρως (Τακ. Αἰν. II 54). — 13) 'Εν Γρυναίᾳ παρὰ τῇ Μυρινῇ (Ἐκατ. Ἀποσπ. 201). — 14) 'Εν Λέσβῳ τοῦ Ἀπόλ. Ναπαίου ἢ Ρονναπαίου (Ἀρστροφ. Νεφ. 145). — 15) 'Εν Ἀβδηρίοις (Τζέτζ, εἰς Λυκόφρ. 445). — 16) 'Εν Δῆλῳ, μόνον ἐν ὥρᾳ θέρους (Καλλιμ. Ὑμν. εἰς Δῆλόν Α. — Serv. Virg. Α. IV, 143). — 17) 'Εν Πατάροις τῆς Λυκίας, μόνον ἐν χειμῶνι, ὅτε ἡ πρόμαντις παρέμενε ἐν νύκτι εἰς τὸν ναόν, περιμένοσα τὴν ἐμπνευσιν (Ἡρδ. Α. 132). — 18) 'Εν Τελμησσῷ τῆς Λυκίας, ἐνθα οἱ μάντιες ἦσαν ἰδίως ἐξηγηταὶ ὀνείρων καὶ τεράτων (Ἡρδ. Α. 78. — Ἀρριαν. Β, 3). — 19) 'Εν Κυανέαις πρὸς τῇ Τελμησσῷ, ἐνθα εἰς τὴν πηγὴν τοῦ ὕδατος ἀντανακλῶντο τὰ ἀπόντα ἢ μέλλοντα (Παυσ. Ζ, 21, 6). — 20) 'Εν Μαλλῷ τῆς Κιλικίας (Στράβ. ΙΔ, 675. — Ἀρρ. Β, 5). — 21) 'Εν Κιλικίᾳ (ἴσως τὸ αὐτὸ) Σαρπηδονίου Ἀπόλλωνος (Διόδ. ΛΒ, 11) — 22) 'Εν Ὑβλῇ τῆς Καρίας (Ἀθῆν. ΙΕ, 672). — 23) 'Εν Τερμακώμῃ παρὰ τῷ Μαιάνδρῳ, ἐμμέτρως χρησιμοδοτοῦν (Στ. Βυζ. λ. Μαντεῖον. — Liv. XXXVIII, 13). — Β, τοῦ Διός 1) 'Εν Ὀλυμπίᾳ, ἐπίσημον ἀρχαιότατον (Σοφκλ. Οἰδ. τύρ. 901), εἴτα ἐκπεσόν. Ἦσαν δ' οἱ προφῆται αὐτοῦ μόνον ἱερομάντιες. — 2) 'Εν Δωδώνῃ τῆς Ἠπείρου, ἐπίσημον ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων (Ὀρμ. Ἰλ. Β, 233). Οἱ χρησμοὶ ἐξηρτῶντο ἐκ τῶν ἡχῶν οὗς παρήγον τὰ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κινούμενοι

φύλλα τῶν δρυῶν καὶ φηγῶν τοῦ ἱεροῦ ἄλλους καὶ οἱ ἐκ τῶν κλάδων αὐτῶν ἐξαρτῶμενοι λέβητες. Προσέτι δὲ καὶ δύο κίονες πληροὶ ἀλλήλοισι ἰδρυμένοι ἔφεραν ὁ μὲν μέγαν χαλκοῦν λέβητα (τὸ Δωδώναιον χαλκεῖον Σουῖδ. ἐν λ. — Στράβ. Θ, ἀποσπ.), ὁ δὲ χαλκοῦν παῖδα, ἔχοντα διὰ χειρῶν μᾶστιγα, ἐξ ἧς ἐκρέματο τριπλῇ ἄλυσιν μετ' ἀστραγάλων, οἵτινες, κινούμενοι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἐκτύπων τὸ χαλκεῖον καὶ παρήγον παντοίους ἡχους. Τῶν ἡχῶν τούτων τὴν ἐρμηνεῖαν ἔδιδον κατ' ἀρχὰς ἱερεῖς. εἴτα δὲ ἱερεῖαι λεγόμεναι πέλειαι ἢ πελειάδες, διότι ἐπεκράτει ἡ πίστις ὅτι περισσότεραὶ (πέλειαι) προσπᾶσαι ἐκ Θηῶν τῆς Αἰγύπτου, ἐκόμισαν τὴν ἐντολὴν τῆς ἰδρύσεως τοῦ μαντεῖου (Ἡρδ. Β, 55. — Σοφκλ. Τραχ. 169. — Παυσ. Α, 12, 10), ἐξ οὗ καὶ ἦν ὁ Ζεὺς ἐν ἀμφοτέρω τοῖς ἱεροῖς κριόπρωπος (Ἡρδ. Δ, 181). Ἐλέγετο δ' ὅτι καὶ περισσότερὰ, καθημένη ἐπὶ ἱερᾶς δρυὸς. ἐπίσης ἐχρησιμοῦτο (Δ. Ἀλικ. Α, 14). Ἐλαμβάνοντο δ' αἱ πέλειαι ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων στικῶν τῆς Δωδώνης, καὶ τριῶν ἐξ αὐτῶν τὰ ὀνόματα ἐπὶ Ἡροδότου ἦσαν Προμένεια, Τιμαρέτη, Νικάνδρα. Καὶ ἄνδρες ὅμως ὑποφῆται ἡρμῆνευσιν ἐπίσης τοὺς χρησμοὺς καὶ ἐλέγοντο Τόμυροι (Στράβ.). Οἱ χρησμοὶ ἐδίδοντο πολλάκις δι' ἐξαμέτρων. Ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν δὲ χρόνων ἦν ἡ σπουδαιότης τοῦ μαντεῖου μικροτέρα ἢ ἐν τοῖς πρὶν χρόνοις. Καὶ κατεστράφη μὲν ὁ ναὸς ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν τῷ 219 π. Χ., καὶ ἀπεσκέπησαν αἱ ἱεραὶ δρυὲς (Πολύβ. Δ, 67), ἀλλὰ τὸ μαντεῖον ὑπῆρχεν ἔτι μέχρι τοῦ γ' αἰῶνος μ. Χ., καὶ ὁ Στράβων (Ζ, 3, 2, 9) μνημονεύει ἔτι τῶν ἱερειῶν αὐτοῦ. — 3) Τὸ τοῦ Διὸς Ἀμμωνος ἐν Ὁάσει τῆς Λιβύης, οὗ ἐφιδρυμα ἐλέγετο τὸ ἐν Δωδώνῃ, τὸ πρῶτον διὰ τῶν Κυρηναίων γνωστὸν τοῖς Λακεδαιμονίοις. Οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ τῆς 94 Ὀλυμπιάδος ἐπεμπον ἐκεῖ, καὶ πρὶν ἔτι, θεωρίαν διὰ τριήρεως ἦτις Ἀμμωνιεύς ὠνομάσθη (Ἡσύχ. — Σουῖδ. λ. Ἀμμων. — Ἀρπ. λ. Ἀμμωνίς).

Τὸ ἱερεῖον ὑπηρετεῖτο ὑπὸ ἱερέων πολυαριθμῶν (Διόδ. Γ', 50. ΙΖ, 59). Ἐπὶ Στράδωνος (ΙΖ, 813) ἦν ἡδὲ ἐν παρακμῇ, πολλαχοῦ ὁμοῦ τῆς Ἑλλάδος εἶχον ἰδρυθῆναι αὐτοῦ ἐπάνωμοι. Τοῦ Διὸς δὲ χρηστήρια μνημονεύονται πολλαχοῦ τῆς Ἀσίας (Ἡρδ. Β, 29. — Διόδ. Γ, 6) διότι οἱ Ἕλληνες τὸν Δία ὠνόμαζον τὸν ὑπέρτατον θεὸν παντὸς ξένου λαοῦ. — Γ', ἄλλων θεῶν μαντεῖα, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ εἰδικῶν περιστάσεων χρησιμδοῦνται. Τοιαῦτα ἦσαν 1) ἐν Πέτραις τῆς Ἀχαΐας τὸ τῆς Διὸς ἡμετέρος, ἐνθα εἰς ἱερὰν πηγὴν βυθιζόμενον κάτοπτρον, ἐπιστεύετο ὅτι προέλεγε τὴν ἐκδοσιν βαρεῖας ἀσθενείας, τὸν ἀσθενῆ δεκνύον ὡς ζῶντα ἢ ὡς νεκρὸν (Παυσ. Ζ, 21, 5). — 2) Τὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν Ἐπιδαύρῳ καὶ πολλαχοῦ. Οἱ ἀσθενεῖς μίαν νύκτα εἰς τὸν ναὸν ἐγκοιμώμενοι, ἐδλεπον κατ' ὄναρ τὴν θεραπείαν των, ὡς ἐκ σωζομένων ἀναθηματικῶν ἐπιγραφῶν μαρτυρεῖται. — 3) Πιλοῦτινος καὶ Κόρης (Ἀμφιτρίτης) παρὰ τῇ πόλει Νύσης τῆς Κρήτης, ἐνθα οἱ ἀσθενεῖς ἢ οἱ ἱερεῖς εἰς τὸ Χαρώνιον ἄντρον τὸ παρὰ τῷ ἱερῷ ἐγκοιμώμενοι, ἀπαξ μάλιστα κατ' ἔτος, ἐπὶ τῆς πανηγύρεως, ἐδλεπον κατ' ὄναρ τὰ πρὸς θεραπείαν. Παντὶ δ' ἑτέρῳ ἦν τὸ σήλαιον ἄδυτον καὶ ὀλέθριον (Στράβ. ΙΔ, 649. Ἰδ. καὶ ΙΒ, 579). — 4) Ἐρμού ἐν Φαραῖς τῆς Ἀχαιῆς. Εἰς τὸ ἐν τῇ ἀγορᾷ κείμενον ἄγαλμα τοῦ θεοῦ κατέθετεν ὁ προσερχόμενος, περὶ τὴν ἐσπέραν, ἕνα χαλκοῦν ($\frac{1}{8}$ ὀβολοῦ), ἀνῆπτεν ἕνα τῶν περικρεμαμένων λύχνων, ἡρώτα δ' ἐδούλετο κρυφίως, εἰς τὸ σῶς τοῦ θεοῦ, ἔλκει διὰ τῶν χειρῶν τὰ ὠτά του μέχρις οὗ ἐξήρχετο τῆς ἀγορᾶς, καὶ τὴν πρώτην φωνὴν ἣς ἤκουεν ἐξελθὼν αὐτῆς ἐξελάμβανεν ὡς μάντευμα (Παυσ. Ζ, 22, 2). — 5) Ἰννοῦς ἐν Ἐπιδαύρῳ Διμηρᾷ καὶ ἐν Οἰτύλῳ, ὄνειρομαντεῖον (Παυσ. Η, 26, 1). — 6) Ἀκραιας Ἡρας, τὸ πάλαι μεταξὺ Λεχαιοῦ καὶ Παγῶν (Στράβ. Η, 380). — Δ', Ἡρώων, 1) Ἀμφιάρου, παρὰ ταῖς Θήβαις πρὸς ταῖς Ποτινίαις, ἐνθα σχισθεῖσα ἡ γῆ

κατέπιε τὸν Ἀμφιάρων. Ἐκεῖ οὐδὲν ζῶον ἔδρασκε τὴν γλῶσσην, οὐδὲν πτηνὸν ἐκάθητο εἰς τοὺς κίονας τοῦ ἱεροῦ. Οἱ μετὰ νηστείαν καὶ ἀποχὴν οἴνου ἐγκοιμώμενοι ἐλάμβανον τὰ μαντεύματα καθ' ὕπνον. Οἱ Θηβαῖοι ὁμοῦ ἀπεκλείοντο τοῦ μαντείου, διότι τὸν Ἀμφιάρων εἶχον δεχθῆναι ὡς σύμμαχον καὶ οὐχὶ ὡς μάντιν (Ἡρδ. Η, 134. — Παυσ. Θ, 8, 2. — Φιλόστρ. Β, Ἀπλλ. Β, 37). — 2) Τοῦ αὐτοῦ ἐν Ὠρωπῷ, ἰδρυθὲν ὑπὸ τῶν Θηβαίων (Στράβ. Θ, 395), ἐπίσης τοῖς ἐγκοιμωμένοις χρησιμδοῦνται. Οἱ μαντευόμενοι ἐρριπτον νομίσματα εἰς τὴν περὶ τοῦ ἱεροῦ πηγὴν (Παυσ. Α, 34, 2). — 3) Ἀμφιλόχου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀμφιαράου, ἐν Μαλλῷ τῆς Κιλικίας, τὸ, κατὰ Πιτυσάνην (Αὐτ.), πάντων ἀψευδέστατον ἐπ' αὐτοῦ (Ἰδ. Δ, Κάσσ. ΟΒ, 7). — 4) Τροφῶνιου ἐν Λεβαδείᾳ τῆς Βιωτίας. Τὸ χρηστήριον ἦν ἐντὸς στενωπότης ὅπῃς εἰς σπηλαίου μυθόν. Ὁ δὲ θεῶν νὰ συμβουλευθῇ αὐτὸ, ἀφ' οὗ πλεῖστα ἔθουεν εἰς τοὺς θεοὺς, εἰς τὸν Τροφῶνιον καὶ τοὺς πατέρας του, ἐνήστευαν ἐφ' ἡμέρας τινὰς ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀγαθοῦ Δαίμονος καὶ τῆς Τύχης, ἐλούετο εἰς τὸν ποταμὸν τὴν Ἐρκυαν, ἐπινεν ἐκ τῶν πηγῶν τῆς Λήθης καὶ τῆς Μνημοσύνης, ἡγνίζετο ὑπὸ δύο παιδίων καλουμένων Ἐρμῶν καὶ ὑπὸ τῶν ἱερέων, καὶ προσήγετο εἰς ἄγαλμα πανάρχαιον, ἔργον τοῦ Δαιδάλου, παντὶ ἄλλῳ ἀπρόσιτον, ἐνδοθεὶς τέλος ἰδίαν ἐνδυμασίαν, ὠθεῖτο κάτω διὰ τῆς ὁπῆς εἰς ἄγνωστον πυθμένα, ἀνεβιβάζετο δὲ εἴτα ὀπίσω τοὺς πόδας ἐμ' ἑαυτὸν ὥστε καὶ ὡς θαῦμα ἐθεωρεῖτο ὅτι εἰς ταύτην τὴν φοβεράν δοκιμασίαν εἰς μόνον ἐμνημονεύετο ἀποθανόντων, εἰς δορυφόρος τοῦ Δημητρίου, καταβάς οὐχὶ ἐκ πίστεως, ἀλλ' ἵνα κλέψῃ. Ὁ ἀναβάς ἦν κατ' ἀρχὰς περὶ τριμῶς καὶ ἐπὶ πολὺ γέλωος αὐτῷ δὲν ἐπῆρχετο, ὥρπει δὲ ν' ἀναθέσῃ εἰς τὸ ἱερὸν πίνακα, ἐφ' οὗ νὰ ἐγγράψῃ ὅ, τι κάτω εἶδεν ἢ ἤκουσεν (Παυσ. Θ, 39, 4—14). Ὁ στρατὸς τοῦ Σύλλα ἐλεηλάτησε τὸν ναόν, ἀλλὰ τὸ μαντεῖον ἐσώζετο ἐν πλήρει ἐνεργείᾳ ἐπὶ

τοῦ Πλουτάρχου (π. Ἐκλελ. Χρηστ. δ. — Ἰδ. Φίλοστρ. 8. Ἀπολλ. Η, 19). — 5) Ἡρακλέους ἐν Βούροις τῆς Ἀχαΐας. Οἱ χρώμενοι τῇ μαντεῖᾳ ἐλάμβανον καὶ ἔρριπτον ἢ ἐκ πολλῶν ἐκεῖ κειμένων ἀστραγάλων, καὶ πίνακες περιεῖχον τὰς ἐξηγήσεις πάντων τῶν ῥιπτομένων σχημάτων (Παυσ. Ζ, 25, 6). Τοῦτο ἀνευρέθη ἐκεῖ, σπῆλαιον ὃν ἐντὸς βράχου ἐν μέρει λελαξευμένον. — 6) Πασιφάης ἐν Θαλάμοις τῆς Λακωνικῆς, ἔνθα ἤσκειτο ὄνειρομαντεία (Πλούτ. Κλεομ. Ζ. Ἁγίς, Θ'). — 7) Κάλχαντος ἐν Δαυνίᾳ τῆς Ν. Ἰταλίας ὁμοίως ὄνειρομαντεῖν. Ὁ ἐρωτῶν τὸν χρησμὸν ἐκοιμᾶτο ἐνελιγμένος εἰς τὴν δορὰν μέλανος κριοῦ ὃν ἔθουε (Στρβ. ΣΤ, 284). — 8) Φρίξου ἐν Ἰθέρῃ, πρὸς τῇ Καυκάσῳ (Στρβ. Θ, 492). — Ε', Νεκυομαντεῖα ἢ ψυχασκομπεῖα, ἔνθα οἱ μαντευόμενοι, θύοντες τοῖς ὑποχθονίοις θεοῖς, ἐπεκαλοῦντο τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν, καὶ 1) τὸ ἀρχαιοτάτον καὶ περιφημώτατον, ἐν Θεσπρωτίᾳ, παρὰ τῇ Ἀδρυνῇ λίμνῃ (Ἡρδ. Ε, 92, 7. — Διόδ. Δ, 22. — Παυσ. Θ, 30, 3). — 2) Ἐν Ἡρακλείᾳ τῆς Προποντίδος (Πλούτ. Κίμ. ΣΤ).

Μιαντική. Γενικὴ ἦν ἡ πίστις τῶν ἀρχαίων, ἰδίως τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, εἰς τὴν ὑπὸ τῶν θεῶν διοριζομένην εἰς τινὰς δυνάμιν τοῦ διορᾶν τὰς θείας βουλὰς καὶ μαντεύειν τὰ μέλλοντα. Διήρουν δὲ τὴν μαντικὴν εἰς ἄτεχνον καὶ εἰς ἔντεχνον. Ἡ πρώτη συνίστατο εἰς ἐνδόμυχον ἔμπνευσιν ἢ «θεόπνευστον ὁρμήν», δι' ἧς ὁ ἄνθρωπος ἐγίνετο ὄργανον πνεύματος, ὡς παρὰ τοῖς προφῆταις τῶν Ἑβραίων. Οὕτω καὶ ὁ Ἕλλην Κάλχας παρ' Ὀμήρῳ γνωρίζει ὑπὸ τ' ἐόντα τὰ τ' ἐσσόμενα πρὸ τ' ἐόντα. Ἀλλὰ συνήθως ἐχορηγεῖτο ἡ ἐξάσκησης τῆς μαντικῆς δυνάμειος εἰς ὠρισμένους καιροὺς καὶ περιστάσεις, καὶ τοιαῦται ἦσαν α', αἱ ἐκστάσεις, καθ' ἃς ἡ ψυχὴ, μάλιστα ἐπὶ ἀσθενειῶν, ἢ κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ θανάτου (Πλάτ. Ἀπλ. 39, C. — Ὀμ. Ὀδ. Σ, 153. Ἰλ. Ζ, 447, 843, X, 358), ἀπολυομένη τῶν δεσμῶν

τοῦ σώματος, ἀνακτᾷ πρὸς στιγμήν τὰς ὑψηλοτέρας αὐτῆς δυνάμεις καὶ τοιούτων ἐκστάσεων δεκτικώτεροι ἐθεωροῦντο αἱ γυναῖκες, ὡς ἡ Κασσάνδρα, ἡ Πυθία, αἱ Σιδύλλαι παρὰ Ῥωμαίοις. — β'. Τὰ ὄνειρα, διότι καὶ ὁ ὕπνος ἐθεωρεῖτο ὡς χαλαρῶν τὰ σωματικὰ δεσμὰ τῆς ψυχῆς, καὶ αἱρῶν αὐτὴν πλησιέστερον εἰς τὴν θεῖαν αὐτῆς καταγωγὴν. Τοῦτου ἕνεκα ὡς θεῖα ἔμπνευσις ἐθεωρεῖτο τὸ ὄνειρον. «Καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἐστὶν» (Ὀμ. Ἰλ. Α, 63), καὶ ὑπῆρχε καὶ θεὸς τῶν ὀνείρων (Ἰλ. Β, 6. — Παυσ. Β, 10, 2). Πολλάκις δὲ παρίστανται ἐν ὀνείρῳ καὶ ἄλλαι θεότητες (Ὀδ. Ζ, 13,) ἢ θανόντων σκιάι (Ἰλ. Ψ, 65). Ἐξηγιῶντο δὲ τὰ φαντάσματα τοῦ ὀνείρου ἐκ τοῦ πέμποντος αὐτὰ θεοῦ, καὶ ἴσχυον μόνον ἐφ' ὅσον τὸ ὄναρ, εἴτε ἐναργῶς δεικνύοντα, εἴτε συμβολικῶς ὑπεμφαίνοντα (Ὀδ. Τ, 535) τὴν θέλησιν τῶν θεῶν, ὅτε ἀπητυόντο ἐξηγήσεις τοῦ ὄνειροκρίτου ἢ ὄνειροπόλου. Ἀλλ' ὑπῆρχον καὶ ἀπατηλὰ ὄνειρα (Ὀδ. Τ, 560), καὶ πολλάκις καὶ οἱ θεοὶ δι' αὐτῶν ἡπάτων (Ἰλ. Β, 1), ὥστε ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχη εἰς αὐτὰ ὁ ἄνθρωπος. Οὐδ' εἴχε δὲ πᾶν ὄνειρον σημασίαν καὶ σπουδαιότητα. Ἀλλὰ πλὴν τῶν ἀπροκλήτως ἐπιφαιτόντων ὀνείρων, ἐζητοῦν οἱ Ἕλληνες τοιαῦτα παρὰ τῶν θεῶν καὶ δι' ἐγκοιμήσεως. — γ'. Οἱ χρησμοὶ ἢ μαντεύματα, προσέτι καὶ θεοπρόπια, φῆμαι, θέσφατα, λόγια λεγόμενοι. Ἦν δὲ τὸ μέρος ἔνθα ὁ χρησμός ἤρωτάτο (χρησθαί), τὸ μαντεῖον ἢ χρηστήριον, καὶ ὁ μάντις ὁ μεταδίδων τοὺς χρησμούς ἐλέγετο χρησμοφῶδης ἢ χρησμολόγος, ὅπερ ὁμοῦς ἐνέφαινε καὶ τὸν ἐρμηνεύοντα τοὺς χρησμούς, ὡς καὶ τὸν συλλογὴν αὐτῶν ποιούμενον. Ἦσαν δὲ τὰ χρηστήρια προσηρητημένα εἰς ὠρισμένους τόπους καὶ εἰς ναοὺς θεῶν, καὶ εἶχον ἰδίους ἱερεῖς, ἀπολαμβάνοντα γενικῆς πίστεως, τινὰ καὶ γενικῆς φήμης παρὰ τοῖς Ἕλλησι, προσέτι καὶ παρὰ βαρβάροις. Εἶδος δ' ἰδιαίτερον τῶν χρη-

στηρίων ἦσαν τὰ σκευομαντεῖα, νεκρομαντεῖα ἢ ψυχροπομπεῖα, συνδεόμενα μετὰ λατρείας ἡρώων ἢ χθονίων θεοτήτων, ὡς τὸ τοῦ Ἀμφιαράου ἐν Ὀρωπῷ, τοῦ Ἀμφιλόχου καὶ Μόφου ἐν Κιλικίᾳ, τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν Ἐπιδαύρῳ, τοῦ Κάλχαντος καὶ Πεδαλκείρου ἐν Γαργάνῳ τῆς Ἀπουλίας. Εἰς τούτων τοὺς ναοὺς, οἱ χρησμοὶ ἐπικαλούμενοι καὶ μάλιστα πρὸς ἀσθενειῶν θεραπείαν, κατεκλίνοντο ἐπὶ τῆς δορᾶς τοῦ θυσιασθέντος ἱερέου· ἐπιστεύετο δὲ ὑπὸ τῆς κοινῆς προλήψεως καὶ ὅτι εἰς τοὺς τοῖς νεκροῖς θύοντας, ἐπικαλουμένους αὐτοὺς, καὶ ἐπὶ τῶν τάφων κατακλινομένων ἢ ἀγρυπνοῦντας, ἐπεφάνοντο πολλαχὺς τὰ εἰδωλα τῶν θεθαμμένων καὶ ἔδιδον τὰς ζητούμενὰς μαντείας. Ὡς πολὺ σπουδαιότερα δ' ἐθεωροῦντο τὰ κυρίως καὶ διὰ λόγου μαντεύματα, ἃ ἐχρησιμοῦντο εἰς ἔκστασιν περιεργόμενοι, ἢ ὑποτιθέμενοι ὅτι περιήρχοντο, μάντις ἢ μάντιδες, ὧν τὰς ἀσυναρτήτους φωνὰς οἱ λεγόμενοι προφήται συνηρμολόγουν εἰς ἀπαντήσεις, τὸ πλεῖστον δυσνοήτους, διφορούμενας, καὶ πολλῶν ἐρμηνειῶν δεκτικὰς. Ὁ πρῶτιστος χρησιμοδότης θεὸς ἦν ὁ Ἀπόλλων, καὶ τὸ περιφημώτατον μαντεῖον (ἴδ.) τὸ τῶν Δελφῶν, οὗ καὶ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν πολιτικὴν ἐπιρροὴν ψάλλει ἡδὴ ὁ Ὀμηρος (Ἰλ. I, 404. Ὀδ. Θ, 80), καὶ οὗ ἡ σπουδαιότης πολὺ ἠῤῥησε μετὰ τῶν Δωριέων τὴν εἰσβολήν. — Ἐτέρα μαντειῶν κατηγορία ἦν ἡ διὰ σημείων, ὡς ἐν Ὀλυμπίᾳ, οἱ ἐκεῖ ἱερεῖς Ἰαμίδαι ἐμάντευον παρατηροῦντες τὰ ἱερεῖα καὶ τὰ φαινόμενα ἐπὶ τῶν θυσιῶν (Ἡρδ. Η, 134. — Στρεβ. Η, 542. — Ξεν. Ἑλλ. Δ, 7, 2). Ὁμοίως ἐν τῷ Ἰσμηνίῳ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Θήβαις· καὶ ἐν τῷ παναρχαίῳ τοῦ Διὸς ἐν Δωδώνῃ (Ὀμ. Ἰλ. Π, 235. Ὀδ. Ξ, 327). Οἱ χρησμοί, ἰδίως οἱ ἐπισημότεροι, μεγάλῃ ἐξήσκουν ἐπιρροὴν καὶ ἐπὶ τῆς ἐθνικῆς πορείας καὶ ἐπὶ τῆς ἐθνικῆς ἀναπτύξεως τῆς Ἑλλάδος, ἐν ὅσῳ ὑπηρετοῦντο ὑφ' ἱερέων τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν σοφίαν θεραπευόντων· ἀλλ' ἐξέπεσαν εἰς τὴν κοινὴν ὑπόληψιν καὶ πίστιν

ἀφ' οὗτου, ἐπὶ τῆς ἐθνικῆς παρακμῆς, ἤρξαντο καὶ αὐτοὶ δεισιδαιμονίας «καὶ πρὸς κερδοσκοπίαν» ἰδιωτικὰ ὑπηρετοῦντες συμφέροντα. Ἡ δ' ἐντεχνος μαντεία ἦν ἡ ἐξαρτωμένη ἐκ σημείων τινῶν, ὧν ἀπηγεῖτο ἡ σπουδὴ καὶ γνώσις, ἡ δ' ἐρμηνεία ἐστηρίζετο ὡς ἦν ἐπόμενον ἐπὶ δεισιδαιμονιῶν. Παρ' Ὀμήρῳ (Ὀδ. Ρ, 383. I, 135) οἱ ἀσκούντες αὐτὴν ἀπετέλουν ἰδίαν τάξιν, ὡς ἦν ἡ τῶν ἰατρῶν, τῶν κηρύκων, κτλ. Ἐν γένει δὲ καὶ πᾶν ἀπροσδόκητον φαινόμενον ἐξελαμβάνετο ὡς τέρας καὶ θεῖον μήνυμα. Τοιαῦτα τέρατα ἢ σήματα παρ' Ὀμήρῳ εἰσὶν οὐράνια, ἐκ τοῦ Διὸς προσερχόμενα φαινόμενα (Διὸς σημεία) ὡς ἀστραπαὶ βρονταί, κεραυνοί, ἱρις, αἰῶνοί, ἤτοι μεγάλα ὄρνεα, ὡς τὰ ἐξ Ὀλύμπου ὑπὸ τῶν θεῶν ἐκπεμπόμενα, προσέτι δὲ καὶ ὁ παρμὸς καὶ φωνὴ ἀνθρωπίνῃ ἀντηχοῦσα (κλήθων, φήμη), ἐνίοτε δὲ, ἀλλὰ σπανίως, καὶ ἔκτακτα φαινόμενα, ὡς βροχὴ αἵματος (Ὀμ. Ἰλ. Α, 53. Π, 459. Ὀδ. Υ, 345. Μ, 394). Καὶ συνήθως μὲν ταῦτα ἐδήλουν ἀπλῶς εὐτυχίαν ἢ ἀποτυχίαν. Ἀλλ' ἐνίοτε ἦν ἀναγκαία καὶ ἐρμηνεία αὐτῶν, καὶ αὕτη ἦν τὸ ἔργον τοῦ μάντεως, προφήτου, θεοπροπόου, οἰωνοσκόπου ἢ οἰωνιστοῦ, θυσιοσκόπου (Ὀδ. Α, 202. Ἰλ. Ω, 221). Ἦσαν δ' οἱ μάντις ἄλλοι ἢ οἱ ἱερεῖς, καὶ ἐνίοτε μὲν καὶ ἡγεμόνες, ὡς ὁ Ἀμφιάραος, ὁ Ἐλενοῦς ἢ Κασσάνδρα, ἄλλοτε δὲ ἡμιουργοί (Ὀμ. Ὀδ. Α, 416. Ο, 255. Π, 383). Ἐνίοτε ἐπιρροὴν εἶχον ἐπὶ τῆς ἐρμηνείας τοῦ τέρατος αἱ περιστάσεις ὑφ' ἃς αὐτὸ ἐπεφάνη (Ἰλ. Θ, 245. Β, 301)· ἄλλοτε δὲ τὸ μέλλον παριστάτο συμβολικῶς ὑπ' αὐτοῦ (Ὀδ. Ο, 525. Β, 146. Ἰλ. Μ, 200). Βαθυμῆδεν διὰ τὰς πολιτικὰς καὶ ἄλλας ἐπισήμους περιστάσεις ὑπερίσχυσαν οἱ χρησμοί· ἀλλ' ἰδίως διὰ τὰς πολιτικὰς περιπετείας ἔμενε πάντοτε ἐγκυρος ἡ τριαυτὴ μαντεία, εἰς ἣν καὶ παντοῖα ἄλλα προσετέθησαν στοιχεῖα, ὡς αἱ ἐκλείψεις, οἱ διόττοντες ἀστέρες, τρικυμιαί, πλημμύραι, ἢ καπνομαντεῖα (ἐκ τῆς κινήσεως τοῦ ἀνα-

θρώσκοντος καπνοῦ, καὶ διάφορα εἶδη ἐντόμων καὶ ζώων, ὡς λαγωοί, ὄφεις, ἀράχαι, πρὸ πάντων δὲ ὄρνεα (οἰωνοί), καὶ τὸ οἰωνοῦς ἢ ὄρνιθας γινῶναι ἦν τὸ ἔργον τῶν οἰωνιστῶν ἢ οἰωνοπόλων. Ἄλλος δὲ τρόπος μαντείας ἦν ὁ διὰ τῶν οὐχὶ ἀφ' ἑαυτῶν παρουσιαζομένων, ἀλλὰ ζητουμένων σημείων, οἷον ἐν τοῖς ἐντοσθίοις τῶν ἱερείων, ἢ ἱεροσκοπία ἢ ἱερομαντεία διὰ τῶν ἱεροσκόπων (ἡ βωμοσκόπων, θυοσκόπων, σπλαγχνόσκόπων, ἡ πατοσκόπων).

Ἡ ἐμ πυρομαντεία, ἣν ἐπέβλεπον οἱ πυρκόοι, ἦν ἡ ἐκ τῆς παρατηρήσεως τῆς φλόγος τῆς θυσίας, ἀποδιδομένη τὸ πρῶτον εἰς τὸν Ἀμφίραον. Ἡ πηγομαντεία ἠρῦστο τὰς ἐξηγήσεις τῆς ἐκ τοῦ ἄν ἢ ἐπὶ πόσον ἀντικείμενόν τι ριπτόμενον εἰς πηγὴν, ἐπέπλεεν ἢ ἐδυόζετο, ἢ ἐκ τῆς παρατηρήσεως τῶν κύκλων οὓς παρήγε λιθὸς βυθιζόμενος. Ἡ κοσκινομαντεία συνίστατο εἰς τοῦτο, ὅτι ζητουμένου τινὸς, ἐνόχου φέρ' εἰπεῖν, κλέπτου κτλ., ἐκρεμάτο κόσκινον ἐκ κλωστῆς καὶ ἐστρέφετο, προφερομένων διαφόρων ὀνομάτων. Ἐκεῖνος δὲ, εἰς οὗ τὸ ὄνομα ἔπαυε στρεφόμενον, ἦν ὁ ζητούμενος. Ἡ χειρομαντεία, ἢ τέχνη τοῦ μαντεύειν ἐκ τῆς παρατηρήσεως τῶν γραμμῶν τῆς ἀνοικτῆς χειρὸς, μνημονεύεται καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἀριστοτέλους, καὶ ὁ Ἀρτεμίδωρος, τῇ δ' ἑκατοντατηρίδι μ. Χ., ἔγραψε θεωρίαν περὶ αὐτῆς. Εἰς ταύτην τὴν κατηγορίαν ὑπάγεται καὶ ἡ ἄξινομαντεία (ἰδ.). Ἐπὶ Ῥωμαίων δ' ἡ ἐπίτασις τῆς δεισιδαιμονίας, ἥτις προσδοσιεῖ

τὴν πτώσιν τῶν θρησκευμάτων, ἐξετάθη καὶ εἰς τὴν μαντικὴν, ἐξοκείλασαν τέλος εἰς ἀγυρτικὴν γοητείαν.

Μαντινεία, χώρα ἐπὶ Ὀμήρου ἤδη γνωστὴ (Ἰλ. Β, 207), ἐπὶ τοῦ Ἀ τῆς Ἀρκαδίας, ἐν πεδιάδι ἣν διαρρέει τὸ ποτάμιον Ὀφεις, Ν τοῦ ὄρους Ἀγχουσίας καὶ τοῦ Ὀρχομενοῦ, Β τῆς Τεγέας. Μέχρι τῶν Περσικῶν συνίστατο ἐκ 5 κωμῶν εἰς διάφορα μέρη τῆς πεδιάδος κατεμένων, καὶ πολιτικῶς συνδεδωμένων. Τότε ὅμως, προτροπῇ τῶν Ἀργείων, οἱ κάτοικοι αὐτῶν συνήκησαν καὶ ὠχύρωσαν μίαν πόλιν εἰς τῆς κοιλάδος τὸ βάθος. Τῷ 420 π. Χ. οἱ Σπαρτιάται ἐνίκησαν τοὺς Ἀργεῖους καὶ τοὺς αὐτοὺς συμμαχοῦντας Μαντινεῖς (Θουκ. Ε, 72). Τῷ 385 ἡ πόλις κατεστράφη ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀγχιλαίου, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην ἀνφοδομήθη ἐκ νέου. Ἐκεῖ δ' ἐνίκησε καὶ ἀπέθανεν ὁ Ἐπαμεινώνδας τῷ 362, καὶ μνημεῖον ἠγέρθη αὐτοῦ οὐ μακρὰν τῆς πόλεως. Τὴν κυριαρχίαν δ' ἐπ' ἄλλων πελοποννησιακῶν πόλεων ἀφῆρεσαν τῇ Μαντινείᾳ οἱ Σπαρτιάται (Θουκ. Ε, 29. — Ξεν. Ἑλλ. Ε, 2). Ἐπὶ τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ ὁ Ἀρατος ἐτιμώρησεν ἀπηνῶς τοὺς Μαντινεῖς ὡς τὰ τῆς Σπάρτης φρονούντας, καὶ πολλοὺς τῶν ἐπισημοτέρων ἐξ αὐτῶν ἐθανάτωσεν ἢ ἐπώλησε (Πολ. Β, 57. 62. — Πλούτ. Ἀρ. ΜΕ). Ἐπὶ Μακεδόνων ἡ πόλις μετωνομάσθη Ἀντιγόχεια, ἀλλὰ τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς ὄνομα τῇ ἀπέδωκεν ὁ Ἀδριανὸς, ἀνεγείρας ἐν αὐτῇ καὶ λαμπρὸν ναὸν τοῦ Ἀντιόφ. Ἰχνη αὐτῆς σώζονται ὁρατά.

Μάντιος, ἰδ. Μελάμπους.

Μάντουα, τρουσικὴ πόλις ἐπὶ νῆσου, ἐνδοξος ὡς πατρίς τοῦ Βιργιλίου, γεννηθέντος παρ' αὐτῇ εἰς χωρίον καλούμενον Ἀνδης (Virg. G. III, 12).

Μαντώ, ἰδ. Τειρεσίας καὶ Πολύιδος.

Μαξίλεια (ἢ) ποταμὸς τῆς Ἱρκατίας, ἐκβάλλων εἰς τὴν Κασπίαν (Πτλμ.).

Μάξιμος, 1) Ἐύροτος, νεοπλατω-

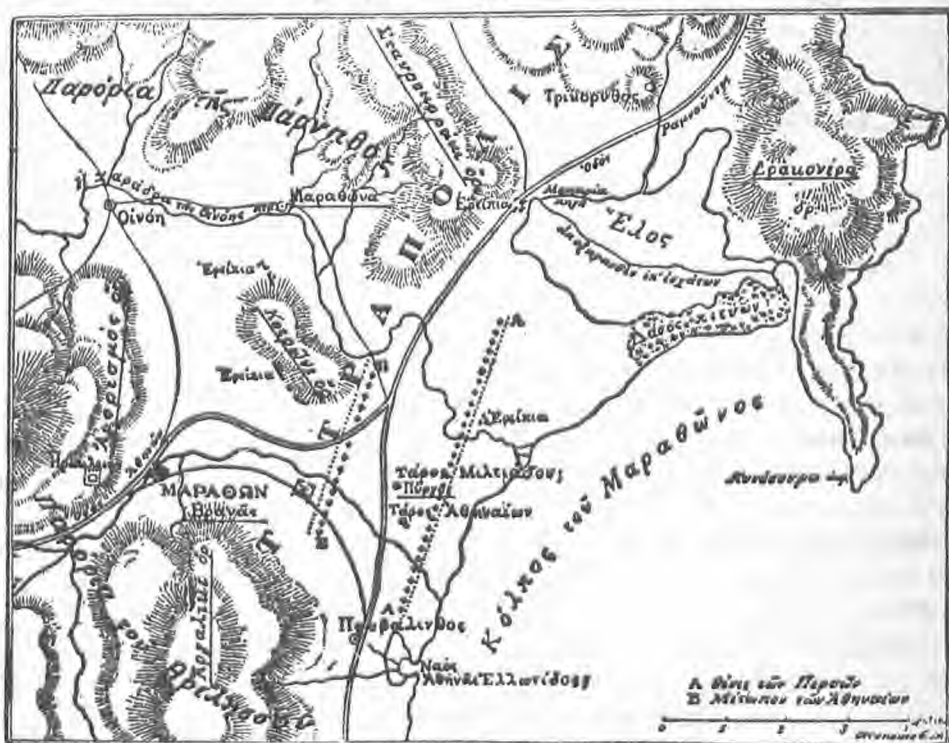
νικός τῆς δ' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ., ἐδίδα-
 ξεν ἐπὶ τῶν δύο Ἀντωνίνων καὶ ἐπὶ Κομ-
 μόδου, ἐν Ἑλλάδι καὶ Ῥώμῃ φιλοσοφίαν καὶ
 ῥητορείαν, δι' ὃ καὶ σοφιστὴς ἐλέγετο. Σώζον-
 ται αὐτοῦ 41 διαλέξεις ἢ λόγοι περὶ
 διαφορῶν ἀντικειμένων, ἐξ ὧν καταφαίνεται
 ὅτι, εἰ καὶ ὁπαδὸς τοῦ Πλάτωνος, εἶχεν ὅμως
 ἀνεξάρτητον κρίσιν ὁ Μάξιμος. Παρεδέχετο
 κλίμακα ἥς ἀνωτάτῃ βαθμίδι ἦν ἡ θεότης,
 κατωτάτῃ ὁ φυτικὸς κόσμος, καὶ μετογενέ-
 στεροι φιλόσοφοι παρεδέχθησαν καὶ ἐπανελά-
 βον ταύτην αὐτοῦ τὴν ἰδέαν. Τὸ ὕψος του δέ,

οὐδὲν αὐτοῦ διεσώθη. Οὐδὲ τὰ φιλοσοφικά αὐ-
 τοῦ ἔργα φαίνεται ὅτι ἦσαν σπουδαῖα.

Μάξιμος, λαὸς τῆς Λιβύης παρὰ τῷ
 Τρίτῳ ποταμῷ, ἀξιώων ὅτι κατήγετο ἀπὸ
 τῶν Τρώων (Ἡρδ. Δ, 191). Τὸ σῶμά των
 ἔδαφον διὰ μίλτου, τῆς δὲ κόμης ἔτρεφον μό-
 νον τὸ δεξιὸν ἡμῖς.

Μάραθος, πόλις τῆς Φοινίκης, ἥτις
 ποτὲ ἔκειτο ἀπέναντι τῆς Ἀράδου (App. Β,
 13, 8. 14, 1. 15, 6. — Στρβ. ΙΣΤ, 753).

Μαραθούσα, μικρὰ νήσος τοῦ Αἰ-
 γαίου παρὰ ταῖς Κλαζομεναῖς (Θουκ. Η, 81).

οὐχὶ ἄμεμπτον, ἔχει τι τὸ ἐπιτετηδευμένον.
 — 2) Μ. Ἐφέσιος, νεοπλατωνικός, τῆς δ'
 ἑκατονταετηρίδος, ἐδίδαξεν ἐν Ἐφέσῳ, καὶ ἐν
 Κωνσταντινουπόλει, κληθεὶς ὑπὸ τοῦ αὐτο-
 κράτορος Ἰουλιανοῦ. Ἐλέγετο αὐτὸς προκα-
 λέσας τὴν ἀποστασίαν τοῦ αὐτοκράτορος ἀπὸ
 τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ διὰ τοῦτο εἰς θάνατον
 καταδικασθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀνθυπάτου Φέστου. Ἐ-
 γραψε περὶ ἀστρολογίας καὶ μαγείας, ἀλλ'

Μαραθῶν, πεδιάς παραλία τῆς Ἀτ-
 τικῆς, ΒΑ τῶν Ἀθηνῶν, ὀπίσω τοῦ Βρηγισ-
 σοῦ (Πεντελικοῦ), 2 ὥρων μῆκος καὶ 1-1 1/2
 ὥρας πλάτος ἔχουσα, ἀπετέλει τετράπολιν,
 συγκειμένην ἐκ τῶν δήμων Μαραθῶνος, Τρι-
 κορύθου, Οἰνῆς καὶ Προβαλίνθου, καὶ ὑπῆρ-
 ξε τὸ περίφημον πεδῖον τῆς ἐνδόξου μάχης
 (τῷ 490 π. Χ.), καθ' ἣν οἱ Ἀθηναῖοι ὑπὸ
 τὸν Μιλτιάδην ἐνίκησαν τοὺς Πέρσας (Ἡρδ.

ΣΤ, 107. 108. 10. 117). Πρὸς τὰ Ν τῆς πεδιάδος τεχνητὸς σωρὸς, 200 βημάτων περιφέρειαν καὶ 30' ὕψος ἔχων, ἐφ' οὗ δὲ πολυάκις αἰχμαὶ βελῶν εὐρίσκονται, ἐστὶ βεβαίως τὸ κενοτάφιον τῶν εἰς τὴν μάχην πεσόντων Ἀθηναίων, λείψανα δὲ τινὰ μαρμαροκτίστου περιοχῆς εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ΒΔ, ἣ θέσις τοῦ τρωπαίου καὶ τοῦ τῷ Μιλτιάδῃ ἀνεγερ-

θέντος μνημείου (Παυσ. Α, 32, 3). Ὑπῆρχε δὲ καὶ ἕτερος μικρότερος σωρὸς, πιθανῶς ὁ τῶν Πλαταιέων, μὴ σωζόμενος πλέον. Ὁ Μαραθῶν διατηρεῖ τὸ ἀρχαῖον αὐτοῦ ὄνομα, ὃ ἐμυθεύτο λαβὼν ἀπὸ υἱοῦ τινος τοῦ Σικυωνίου Ἐποτέως, μετοικήσαντος εἰς τὴν Ἀττικὴν (Παυσ. Α, 32).

Μαράκανδα (τὰ), πρωτεύουσα τῆς Σογδιανῆς (ν. Σαμαρκάνδα) (Ἀρρ. Γ, 30, 6. Δ, 3, 6).

Μαρακοί, λιτὸς Αἰτωλικὸς, πλησίον τῶν Δολόπων (Ενφ. Ἑλλ. ΣΤ, 1, 7).

Μάργανα (τὰ), ἢ Μαργάλα (ἡ), πόλις τῆς Πισατίας ἐν Ἠλίδι, ἀγνώστου θέσεως. Οἱ κάτοικοι Μαργανεῖς (Ενφ. Ἑλλ. Γ, 2, 25. Δ, 2, 16. — Στρβ. Η, 349. — Διόδ. ΙΕ, 77).

Μαργαρίται, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις λίαν ἐκτιμώμενοι, εἰς πολύτιμα ἐνώτια καὶ ἄλλα κοσμήματα χρησιμεύοντες, καὶ πολλὰκις καὶ τοῖς νικηταῖς ἐν ἀγῶσιν ὡς βραβεῖον διδόμενοι. Περίφημος μνημονεύεται ὁ μέγιστος, ὃν ἐλέγετο εἰς ὄξος ἀναλύσασα ἡ Κλεοπάτρα καὶ πιούσα εἰς ὕγαιαν τοῦ Ἀντωνίου. Οἱ πλεῖστοι καὶ ὠραῖοι τῶν μαργαριτῶν ἠλιεύοντο περὶ τὰς νήσους τοῦ Περσικοῦ κόλπου. Εὐρί-

σκοντο δὲ μετέπειτα καὶ παρὰ ταῖς Βρετανικαῖς νήσοις, ἀλλ' οὐχὶ καθαροί, καὶ μάλλον μολυβδόχρους.

Μαργιανή, περσικὴ ἐπαρχία, μεταξὺ τοῦ Ὠξοῦ πρὸς Β, Σογδιανῆς καὶ Βακτριανῆς πρὸς Α, Ἀρείας πρὸς Ν, καὶ Ὑρκανίας πρὸς Δ. Ἡ πρωτεύουσα αὐτῆς, ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἰδρυθεῖσα, ἐκλήθη Ἀλεξάνδρεια. Ἀντίοχος δ' ὁ πρῶτος τὴν μετωνόμασεν Ἀντιόχειαν Μαργιανὴν (Στρβ. ΙΑ, 516).

Μαργίτης, ἢ Μαργεῖτης, ἐσήμεναι τὸν μωρὸν καὶ δοκησίσσπον. Ἡ λέξις λέγεται προελθοῦσα ἐκ κυρίου ὀνόματος τοῦ ἥρωος κωμικοῦ τινος ποιηματίου, ὃ ἐσφαλμένως ἀπεδίδετο εἰς τὸν

Ὀμηρον, ἢ τ' ἀνάπαλιν τὸ ὄνομα προήλθεν ἐκ τοῦ ἐπιθέτου, Ὁ Ἀριστοτέλης (Ποιητ. Δ.), λέγει τὴν κωμῶδιαν προκύψασαν ἐκ τοῦ ποιήματος ἐκείνου, ὡς τὴν τραγῳδίαν ἐκ τῶν Ὀμηρικῶν ῥαψωδιῶν. Εἰς τοὺς ἐξαμέτρους δὲ τοῦ ἔπους τούτου λέγεται παρειασαγίων ἱάμβους Πίγρης, οὗτος ἢ ἀδελφὸς τῆς ἐπὶ Ξέρξου βασιλίσσης τῆς Καρίας Ἀρτεμισίας, εἰς ὃν ἀποδίδεται καὶ ἡ παρειαγωγή πενταμέτρων εἰς τὴν Ἰλιάδα, καὶ ὑπὸ τινων καὶ ἡ συγγραφή τῆς Βατραχομουσικίας.

Μάργος, 1) ποταμὸς τῆς ἐν Ἀσίᾳ Μαργιανῆς ἐκβάλλων εἰς τὸν Ὠξον (Στρβ.). — 2) Ποταμὸς τῆς ἄνω Μοσίας ἐν Εὐρώπῃ, ἐκβάλλων εἰς τὸν Δούναβιν (Στρβ.). Ὁ ν. Μοράβας.

Μάρδοι, ἔθνος νομαδικὸν καὶ ληστρικὸν τῆς Μηδίας περὶ τὴν Κασπίαν (Ἡρόδ. Α, 125. — Στρβ. Πτολμ. — Plin.).

Μαρόνκος, υἱὸς Γωδρίου, νυμφευθεὶς Ἀρταξώστραν, τὴν θυγατέρα Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ φιλοδόξως τῷ Ἀρταφέρνηι ἀντιπολιτευόμενος, ἐγκατέστησε πανταχοῦ τὸ δημοκρατικὸν πολίτευμα. Τῷ δὲ 493, διαταγῇ τοῦ Δαρείου, ἐξεστράτευσεν ἅμα ἔαρι εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἥς ἤλπιζε νὰ

καταστῇ Πέρσης ἡγεμόν. 'Αλλ' ὅτε ὁ μὲν στόλος του κατεστράφη εἰς τὸν Ἄθω, ὁ δὲ στρατὸς ἀπεκρούσθη ὑπὸ τῶν Βρυγῶν τῆς Μακεδονίας, τότε ἐπαύθη τῆς ἀρχηγίας ('Ηρδ. ΣΤ, 45). 'Αλλ' ὁ Ξέρξης τὸν παρεδέχθη αὐθις (τῷ 480) ὡς ἓνα τῶν ἀρχιστρατήγων του ('Ηρδ. Η, 82), καὶ μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ἦτταν ἔμεινεν ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ παρακλήσει καὶ διεχείμασεν ἐν Θεσσαλίᾳ μετὰ 30,000 ἀνδρῶν ('Ηρδ. Η, 113. — Διόδ. ΙΑ, 19). Πέμπας δ' ἐπὶ ματαίῳ τὸν Μακεδόνα Ἀλέξανδρον πρὸς διαπραγματεύειν εἰς Ἀθήνας, προῦχώρησεν αὐθις τὸ ἐπόμενον ἔαρ, καὶ κατέστρεψεν ἐκ νέου τὰς Ἀθήνας, 10 μῆνας μετὰ τὴν πρώτην εἰσβολὴν ('Ηρδ. Θ, 3). Εἰς Βοιωτίαν δ' ἀποσυρθεὶς, ἐστρατοπέδευσε παρὰ τὸν Ἀσπιπὸν, καὶ συνεχρότησε τῷ 479 τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν. Ἀνδρείως δὲ μαχόμενος, ἔπεσε φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Σπαρτιάτου Ἀειμνήστου ('Ηρδ. Θ, 63), καὶ ἐτάφη χρυσίως ('Ηρδ. Θ, 85). — Πλούτ. Ἀριστ. ΙΘ).

Μαρεώτις, λίμνη, ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, Δ τοῦ Νείλου, προσελθούσα ἐκ τοῦ Κανωπικοῦ στομίου καὶ ἄλλων διορύγων. Εἶχε 300 σταδίων μῆκος καὶ 150 πλάτος, καὶ ἐχρησίμευε καὶ ὡς λιμὴν τῆς Ἀλεξανδρείας διὰ τοῦ Νείλου τὸν πλοῦν ('Αρ. Γ, 1, 5). Ὡνεμάζετο δὲ κατὰ τὴν ἐπὶ τοῦ νοτίου αὐτῆς χεῖλους κειμένην πόλιν Μαρέαν (ἢ Μάρειαν) ('Ηρδ. Β, 18, 30. — Θουκ. Α, 104), πρωτεύουσαν τοῦ Μαρεώτου νομοῦ (Στράβ. ΙΖ, 799).

Μαριάμμη, πόλις τῆς Κοίλης Συρίας, ἣν ὁ Ἀλέξανδρος ἀπένειμε τῇ Ἀράδιῳ ('Αρρ. Β, 13, 8).

Μαριανή, πόλις εἰς τὰ Β τῆς Κορσικῆς, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Μαρίου. Μαριανὸν δὲ ἦν ἐτέρα πόλις, εἰς τὰ Ν τῆς αὐτῆς νήσου.

Μαριανδυνοί, λαὸς οἰκῶν εἰς τὰ ΒΔ τῆς Βιθυνίας ('Ηρδ. Γ, 90), ἐν τῇ περσικῇ στρατῷ μαχόμενοι παρὰ τοῖς Παφλαγονίοις ('Ηρδ. Ζ, 72, 75. — Ξεν. Ἀν. ΣΤ).

2, 1. — Στράβ. Ζ, 295). Ἐλέγοντο κληθένες κατὰ Μαριανδυνὸν, τὸν υἱὸν τοῦ Φινέως ἢ τοῦ Φρίξου ('Απλ. Ροδ. Β, 725, 785).

Μαρικαῖς, ἰδ. Εὐπολῖς.

Μαρζίνος, 1) γεωγράφος τοῦ 6' αἰῶνος μ. Χ., μικρὸν τοῦ Πτολεμαίου ἀρχαιότερος, ἐκ Τύρου. Πρῶτος ὥρισε τὴν κατὰ πλάτος καὶ μῆκος θέσιν τῶν χωρῶν, καὶ σαφέστερον πάντων τῶν προκατόχων του περιέγραψε τὴν Β ἀκτὴν τῆς Εὐρώπης. Ἐξ αὐτοῦ κυρίως ἠρύσθη ὁ Πτολεμαῖος. — 2) Περιφημος ἀνατόμος, περὶ τὰ 90 π. Χ., ὑπὸ τοῦ Γαλινού ὁ «ἐπανορθωτὴς τῆς ἀνατομίας» λεγόμενος. Ἀλλ' οὐδὲν ἐσώθη ἐκ τῶν συγγραμμάτων του.

Μάριον, ἢ εἴτα Ἀρσινόη κληθεῖσθαι πόλις ἐν Κύπρῳ (Στράβ. Βυζ.).

Μάρισος, ποταμὸς τῆς Δακίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Δούναβιν (Στράβ.) ν. Μάριτσα.

Μαρκιανός, ἐξ Ἑρακλείας τῆς Βιθυνίας, γεωγράφος ζῶν περὶ τὰ 410 μ. Χ. συντάξας εἰς 2 βιβλία «περίπλουν τῆς ἑξω θαλάσσης», ἐκ πηγῶν τοῦ Ἀντωνίου καὶ Σκύλακος μέχρι τοῦ Πτολεμαίου, καὶ ὀρίζων ἐν αὐτῷ κατὰ στάδια τὰς ἀπ' ἀλλήλων ἀποστάσεις τῶν τόπων. Ἐτερον δ' ἔργον αὐτοῦ, ἢ περιγραφή τῶν ἀκτῶν τῆς Μεσογείου, ἐρανισθὲν ἐκ τοῦ Ἀρτεμιδώρου, ἀπωλέσθη πλὴν μικρῶν ἀποσπασμάτων, πολυτίμων διὰ τὸν ὀρισμὸν τῶν ἀποστάσεων, καὶ μαρτυρούντων περὶ τῆς ἐμβριθοῦς ἐπιμελείας τοῦ συγγραφέως.

Μαρκόμανοι, ἰσχυρὸν Γερμανικὸν ἔθνος μεταξὺ τοῦ Δουναβέως, Ῥήνου καὶ Μοίνου, ἐχθροὶ τῶν Ῥωμαίων, πολέμησαντες καὶ κατὰ τοῦ Καίσαρος (Caes. Ι, 34. — Tac. XXVIII).

Μάρμαξ, εἰς τῶν ὑπὸ τοῦ Οἰνομάρου φονευθέντων μνηστήρων τῆς Ἰπποδαμείας (Παυσ. ΣΤ, 21).

Μαριμαρική, ἢ Α τῆς Αἰγύπτου Β παραθαλασσία χώρα, συνήθως ταττωμένη μετὰ τῆς Κυρηναϊκῆς, ἐξετείνετο πρὸς Ν μέχρι τῆς Ὁάσιος τοῦ Ἀμμωνος, καὶ περιελάμ-

θανε, πλὴν τῆς κυρίας Μαρμαρικής, ἡ αὐτῆς καὶ τὸν Λιθικὸν νομόν. Ἡδὴ ἔρημος ἡ χώρα αὕτη, φαίνεται ὅτι ἦν εὐφορος ἐν τῇ ἀρχαιότητι. Οἱ κάτοικοι Μαρμαρίδαί, ἦσαν νομάδες, καὶ αἱ κυριώτεροι αὐτῶν φυλαὶ ἦσαν οἱ Ἀδυρμαχίδαί καὶ Γιλγιάμμαι παρὰ τὴν ἀκτὴν, οἱ Νασαμόναι καὶ Αὐγίλαι ἐν τῷ ἐσωτερικῷ (Στρβ. ΙΖ, 789).

Μαρμαρική, χώρα τῶν βρεῖων παρὰ τῶν τῆς Ἀφρικῆς, μεταξὺ Κυρήνης καὶ Λιβύης (Πτλμ., νῦν Βέρνα).

Μαρμαρίον, πόλις τῆς Εὐβοίας, πλησίον τῆς Καρύστου, μετ' ἀξιολόγων λατομείων (Στρβ.).

Μάρμαρος (ὁ), σκληρὸς καὶ λάμπων λίθος παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλ. Μ, 380, Π, 735. Ὀδ. Ι, 499). Εἶτα (καὶ ἡ μ., καὶ τὸ μάρμαρον), ὁ κατάλευκος τιτανόλιθος, οὗ ἰδίως χρῆσιν ἐποιοῦντο ἐπὶ τῆς ἀκμῆς αὐτῶν ἡ ἀρχιτεκτονικὴ καὶ ἡ γλυπτικὴ. Καὶ ἐν Ῥώμῃ δὲ, ὑπὸ τοῦ παραδείγματος τῶν Ἑλλήνων διδασθεὶς πρῶτος Μέτελλος ὁ Μακεδονικὸς ἀνήγειρε νάον μαρμαρίνον. Ἐν μεταγενεστέροις δὲ χρόνοις τοῖχοι λιθόκτιστοι ἐκαλύπτοντο ὑπὸ πλακῶν μαρμαρίνων, ὅπερ ἐκαλεῖτο ὁρθομαρμαρώσεις. Τὰ περιφημότερα μάρμαρα ἦσαν τὰ τῆς Πάρου, κατάλευκα καὶ στίλβοντα ἔχοντα μόρια· προσέτι τὸ τοῦ Πεντελικῷ ὄρους τῆς Ἀττικῆς, μᾶλλον γαλακτώδες· τὸ τοῦ Ταυγέτου, λευκότερον καὶ αὐτὸ καὶ στερεόν. Τὸ δὲ τοῦ Ὑμητοῦ ἦν μᾶλλον ὑπόφαιος τιτανόλιθος· τὸ κορινθιακόν, ποικίλον, μάλιστα κίτρινον· τὸ φρύγιον (συνναδινόν), λευκόν ἐρυθρόστικτον· τὸ θασσαλικόν, φλέβας ἔχον ἀναμιξὺ λευκάς, μελαίνας καὶ πρασίνας· τὸ Καρύστιον τῆς Εὐβοίας, πράσινον ἢ μικτόν· τὸ θάσιον, λευκόν· τὸ Λέσβιον, κίτρινόλευκον· τὸ ἐκ Προκοννήσου παρὰ τῷ Σιγείῳ ἀκρωτηρίῳ, κατάλευκον μετὰ μελαίνων φλεβῶν· ὁμοίως δὲ μετὰ ποικίλων φλεβῶν τὸ ἐκ τῆς Νίσης τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Καὶ ἡ Ἀσία δὲ καὶ ἡ Ἀφρικὴ παρεῖχον ὥρατα μάρμαρα, ὡς ἡ Νουμιδία κίτρινα πορ-

φυρόστικα· ἡ Ἀραβία, ὁμοία τοῖς Ἰωνικοῖς καὶ οὐχὶ ἐκείνων κατώτερη. Βραδύτερον εὐρέθησαν καὶ ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ Εὐρώπῃ, ἰδίως ἐν τῇ ὄρει Λούγα τῆς Τυρρηνίας (ν. Καράρα).

Μαρουκίνοι, ἀρχαῖον ἔθνος τῆς μέσης Ἰταλίας, συμμιχθὲν μετὰ τῶν Σαβίνων (Πολύβ.).

Μάρπησσα, ἰδ. ἰδ. ας.

Μάρσοι, 1) λαὸς μάχιμος τῆς μέσης Ἰταλίας, ἀποικὸς τῶν Σαβίνων, εἰς ἀσκήσιν τῆς μαγείας ἐπιδιδόμενος, καὶ τὸ ὄνομα ὑποτιθέμενος ὅτι εἶλκεν ἀπὸ Μάρσου τοῦ υἱοῦ τῆς Κίρκης (Στρβ.).—2) Λαὸς Γερμανικὸς παρὰ τῷ Ῥήνῳ (Στρβ.).

Μαρσύας, 1) Υἱὸς Ὀλύμπου, Ἰάγνιδος, ἢ Οἰάγρου, ὁ Φρύγιος αὐλητὴς τῆς Κυβέλης. Ἐμυθεύετο ὅτι εὐρὼν αὐλὸν ὃν εἶχε ρίψει ἡ Ἀθηνᾶ, προῦκάλεσε τὸν Ἀπόλλωνα μετὰ τῆς λύρας αὐτοῦ εἰς διαγωνισμόν, εἰς ὃν ἡττηθεὶς, ἐξεδάρη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, κρεμάσαντος τὸ δέρμα του εἰς τὸ σπήλαιον ἐξ οὗ πηγάζει ὁ ποταμὸς Μαρσύας· ἐκεῖ δὲ τὸ δέρμα χαρμωγῶς ἐκινεῖτο ὁσάκις ἤκουεν ἀντηχοῦσαν αὐλοῦ μουσικὴν (Ἡρδ. Ζ, 26.—Ἐν. Ἀν. Α, 2, 8). Συνεχῶς ἀπαντῶνται ἀρχαῖαι καλλιτεχνικαὶ παραστάσεις τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου.—2) Ἱστορικὸς ἐκ Πέλλης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀντιγόνου, μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τραπεῖς, εἶτα στρατηγὸς Δημητρίῳ τοῦ Πολιορκητοῦ. Ἐγραψεν εἰς 10 βιβλία «Μακεδονικά», ἀπὸ τοῦ πρώτου τῆς Μακεδονίας βασιλείας, μέχρι τῆς ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου εἰς Συρίαν ἐκστρατείας τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἄλλο, ὡς ἐλέγετο, σύγγραμμα περὶ τῆς ἀγωγῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου. Τῷ ἀπεδίδοντο δὲ καὶ «Ἀττικά» ἐν 12 βιβλίοις· ἀλλὰ ταῦτα φαίνεται ὅτι ἦσαν μεταγενεστέρου τινός, καὶ ἄλλα γράψαντος, Μαρσύου, υἱοῦ Ἀριστοφάνους, γεννηθέντος ἐν Φιλίπποις, οὗ ἀποσπάσματα σώζονται.

Μαρσύας, 1) Μικρὸς ποταμὸς ἐν Φρυ-

ρίαι πηγάζων κατὰ τοὺς μὲν (Ἡρόδ. Ε, 26. — Ξενφ. Ἀν. Α, 2, 8) ἐκ βράχου κειμένου ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Κελαινῶν, κατὰ τοὺς δὲ (Στράβ. Plin.), ἐκ τῆς Αὐλοκρήνης, κειμένης ἐν κοιλάδι, εἰς ἀπόστασιν 10 μιλίων ἀπὸ τῆς Ἀπαμείας ὥστε πιθανῶς εἶχε πηγὰς εἰς αὐτὸν ἐνουμένας. Ἐν Ἀπαμείᾳ δὲ ἦνοῦτο καὶ μετὰ τοῦ Μαιάνδρου. — 2) Οὐόρρους τοῦ Μαιάνδρου ἐν Καρία, παραρρέων τὰ Ἀλάθανδρα, καὶ κατὰ τὰς Τράλλεις εἰσβάλλων εἰς τὸν ποταμὸν (Ἡρόδ. Ε, 118).

Μαρσύπιον, εἶδος βαλαντίου. αὐτὸ συνήθως παρίσταται εἰς τὰς χεῖρας ἔχων ὁ Ἑρμῆς.

Μάρτυρες. Εἰς τὰ δικαστήρια ἐν Ἀθήναις ὡς μάρτυς ἦν δεκτὸς πᾶς ἀνὴρ ἐνηλιξ, ἐλεύθερος καὶ ἐπίτιμος, πολίτης ἢ ξένος· ὁ δὲ δούλος μόνον διὰ βασάνου, καὶ πολλὰκις ἀπῆντετο ἡ μαρτυρία καὶ βάσανος αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ κυρίου του διὰ προκλήσεως. Εἰς καταμαρτυρίαν καθ' αὐτοῦ οὐδεὶς ὑπεχρεοῦτο. Ὡφειλον δ' οἱ μάρτυρες νὰ καταθέτωσι μόνον ἐκεῖνα ὅσων ἦσαν αὐτόπται, καὶ οὐχί· ἀκούην μαρτυρεῖν, πλὴν ἂν ὁ παρ' οὗ ἤκουσαν εἶχεν ἀποθάνει. Ἄν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ἐπροσκαλοῦντο εἰς μαρτυρίαν, ἔγραφον αὐτὴν ἐπὶ πίνακος μάλθη κεχρισμένου (Ἀρποκρ.), ἵνα ἐπιφέρωνται αἱ ἀναγκαῖαι μεταρρυθμίσεις· ἄλλως ἐγράφοντο ἐπὶ λευκοῦ γραμματείου, ῥιπτομένου καὶ ἐγκλεισμένου εἰς ἔχθρον. Καὶ ἐν τῇ δικασίμῳ ἡμέρᾳ καλούμενοι ἀνέβαινον εἰς τὸ βῆμα τῆς μερίδος ὑπὲρ ἧς ἐμαρτύρουν, καὶ ἐκύρουν ἃ ἐγγράφως κατέθεσαν. Ὁ δ' ἀρνούμενος ὑπεβάλλετο εἰς πρόστιμον 1000 δρ., ἢ ὥφειλε δι' ἐξωμοσίας νὰ ὀρκισθῇ ὅτι δὲν ἐμαρτύρησε τὰ αὐτῶ ἀποδιδόμενα. Παρὰ τοῦ κωλυομένου νὰ προσέλθῃ ἵνα μαρτυρήσῃ, ἐζητεῖτο ἐκ μαρτυρία, ἥτοι ἔγγραφος μαρτυρία, ἧς ἡ γνησιότης ἐκυροῦτο ὑπὸ μαρτύρων, καὶ δίκη ψευδομαρτυρίας ἐδύνάτο νὰ κινήθῃ κατ' αὐτοῦ, ἢ, τού-

του ἀρνούμενου, κατὰ τῶν μαρτύρων τῆς ἐκ μαρτυρίας.

Μαρτυροῦπολις, πόλις τῆς μεγ. Ἀρμενίας, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἰουστινιανοῦ (Πρην).

Μαρψίας, φιλοτάραχος δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις (Ἀριστφ. Ἀχαρν. 702).

Μάρων, 1) ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ τοῦ Βάχχου ἐν Ἰσμαρί τῆς Θράκης, οὗ ἐφέισθη ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ λύτροις, ὅτε ἐκυρίευσεν τὴν πόλιν. Κατ' αὐτὸν ὠνομάσθη ἡ Μαρώνεια (Ὁμ. Ὀδ. Α, 191. — Νόνν. Διον. ΙΘ, 179). — 2) Εἰς τῶν ἐν Θερμοπύλαις πεσόντων Σπαρτιατῶν, ᾧ ἡγήσθη ἡρώων ἐν Σπάρτῃ (Ἡρόδ. Ζ, 227. — Πaus. 12).

Μαρώνεια, πόλις τῶν Κικόνων ἐν Θράκῃ, ἐπὶ τῆς Ἰσμαρίδος λίμνης (*Ιδ. Μάρων) (Στράβ.).

Μαρωνειάς, πόλις τῆς ἐν Συρίᾳ Χαλκιδικῆς (Πλμ. Ε, 13).

Μάσσης (ὁ), ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Ἀργολίδος, ἐνθα ἦν ἔπειτα ἡ Ἑρμιόνη (Ὁμ. Ἰλ. Β, 562. — Στράβ.).

Μασίστης, υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάτου, εἰς τῶν ἀρχιστρατῆγων τοῦ Ξέρξου (Ἡρόδ. Ζ, 82.).

Μασίστιος, ἑπαρχὸς ἐν τῷ Περσικῷ στρατῷ, φονευθεὶς ἐν ἀψιμαχίᾳ ὀλίγον πρὸ τῆς ἐν Πλαταιαῖς μάχης τῷ 479 π. Χ. (Ἡρόδ. Θ, 20. — Πλούτ. Ἀρστδ. ΙΔ.).

Μασσαγέται, λαὸς νομάδων ἰσχυρὸς καὶ μάχιμος, κατὰ τὴν βόρειον ἀκτὴν τῆς Κασπίας πέραν τοῦ Ἀράξου (Ἡρόδ. Α, 201), ἢ Ἰαξάρτου, πιθανῶς δὲ πρὶν ἐγγύτερον τῶν Οὐραλίων οἰκῶν. Ἦσαν τὰ ἤθη τραχεῖς καὶ ἄγριοι, καὶ ἐπιστεῦτο περὶ αὐτῶν ὅτι δὲν εἶχον τὸν γάμον, ὅτι ἐφόνευον τοὺς γέροντας. Ἐλάτρευον δὲ τὸν ἥλιον καὶ ἔθυσον αὐτῷ ἵππους (Ἡρόδ. Α, 216). Ἡ χώρα αὐτῶν παρῆγε χαλκὸν καὶ χρυσὸν, ἐστερεῖτο δὲ σιδήρου καὶ ἀργύρου (Στράβ. ΙΑ, 512). Παρ' αὐτοῖς ἐπιστεῦτο φονευθεὶς ὁ Κύρος (Ἡρόδ. Α, 208).

Μασσαλία, πόλις τῇ 600 π. Χ. ὑπὸ

φυγάδων Φωκαέων ἐν τῷ Γαλλικῷ κόλπῳ εἰς τὴν Λιγουρίαν ἐν Γαλλίᾳ ἰδρυθεῖσα ἀνατολικῶς τῶν 3 ἐκβολῶν τοῦ Ροδανοῦ, ὧν ἡ μᾶλλον πρὸς Ἀ. Μασσαλιωτικὴ ἐπεκλήθη. Ἐκτίσθη δ' ἐπὶ χερσονήσου, ἣν ἰσθμὸς 1500 βημάτων μῆκος ἔχων συνέδεε μετὰ τῆς στερεᾶς, καὶ εἶχεν ὄχυράν ἀκρόπολιν, καὶ ὁ ἀριστος λιμὴν αὐτῆς ἱκαλεῖτο Λακυδῶν. Ἐμπορικῶς ἀναπτυσθεῖσα, ἔγεινε πόλις σπουδαιοτάτη, ἐκπέμψασα καὶ αὐτὴ ἀποικίας τὸ Ἐμπόριον, τὴν Ῥόδην, τὴν Ὀλβίαν, τὴν Ἀντίπολιν, καὶ πολλὰν ἐξ αὐτῆς ὡς κέντρου ἐξήσκει ἐπιρροὴν ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ ἡ Ἑλληνικὴ τέχνη καὶ ἐπιστήμη, δι' ἃ καὶ οἱ ἐπίσημοι ἐξόριστοι Ῥωμαῖοι αὐτὴν πρὸ πάντων ἐξέλεγον ὡς τόπον διαμονῆς. Ἐπὶ Καίσαρος, ἐπίσης εὐεργετηθεῖσα καὶ ὑπὸ τοῦ Καίσαρος καὶ ὑπὸ τοῦ Πομπηίου, ἔμεινε κατ' ἀρχὰς οὐδετέρα μεταξὺ αὐτῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἀριστοκρατικὴ μερίς ἐδέχθη ἐν τῷ λιμένι στόλον τοῦ Πομπηίου, ὁ Τριβῶνιος καὶ ὁ Βροῦτος ἐκυρίευσαν αὐτήν, πεισματωδῶς ἀντισταῖσαν, μετὰ δύο ναυμαχίας, τῷ 49 π. Χ., καὶ πολλὰ τῇ ἐπεβλήθησαν βάρη. εἰ καὶ δὲν τῇ ἀφῆρέθη ἡ ἐλευθερία. Ἐκτοτε ἔπαυσεν ἡ πολιτικὴ αὐτῆς σημασία, ἐξηκολούθησεν ὅμως ἔδρα οὐσα τῆς ἐπιστήμης. Ναοὶ αὐτῆς μνημονεύονται ὁ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ὁ τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος (Στράβ. Δ, 179).

Μασαίκυτος, ὄρος τῆς Λυκίας (Κουῖντ. Ἐμπρ. Γ', 234).

Μασσυλία, ἰδ. Νουμιδία.

Μάσταυρα, πόλις τῆς Καρίας, πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ (Στράβ. ΙΔ).

Μάστειρα, 1) γυνὴ Λευκάνορος, βασιλέως ἐν τῷ Κιμμερίῳ Βοσπόρῳ (Λουκ. Τοξ. 53). — 2) χωρίον τῆς Θράκης.

Μάστιξ, ῥάβδος ἔχουσα σχοινίον ἢ σχοινία εἰς τὸ ἐν ἄκρον, πρὸς μαστί-

γῶσιν καὶ ὀδηγίαν τῶν ἵππων, ἢ πρὸς τιμωρίαν παιδῶν, δούλων κλπ., ἐξ οὗ καὶ μαστιγόφορος ὁ μάστιγα φέρων καὶ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως ἐπιτετραμμένος. Ἀστραγάλωτῇ δὲ μάστιξ ἐλέγετο ἡ ἢς τὰ σχοινία ἦσαν

Ἡ ἀναγλύφου Κυβέλης

δεδεμμένα εἰς κόμβους ὡς ἀστραγάλους διατεταγμένως τὸ κύττημα ἐπαισθητότερον. Διὰ τούτων ἐμαστίζουσαν ἑαυτοὺς οἱ ἱερεῖς τῆς Κυβέλης, ὡς ἐξ εὐσεβείας, καὶ ἵνα διεγείρῳ τὸν οἶκτον. Μαστιγίας δ' ἦν ὁ μαστιγώσεως ἄξιος.

Μαστούσια (ἄκρα), 1) ἡ ΝΔ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, ἀπέναντι τοῦ Σιγείου (Plin. IV, 41, 50. — Mela, II, 2). — 2) Τὸ ὑπὲρ τὴν Σμύρνην ὄρος (Pl. V, 29, 31).

Ματιανή, ἡ ΒΔ ἐπαρχία τῆς Μηδίας, πρωτεύουσαν ἔχουσα τὴν Γάζαν. Ἐκλήθη δὲ Ἀτροπατηνὴ, ἀφ' οὗτο ὁ Ἀλέξανδρος ἐγκατέστησεν εἰς αὐτὴν σατράπην τὸν Ἀτροπάτην. Ἡ ἀλμυρὰ λίμνη Ματιανὴ ἔκειτο πρὸς τῷ Ματιανῷ ὄρει, τῷ πρὸς τὴν Ἀρμενίαν ὄρει (Ἡδ. Α, 189. 302. Γ, 99. Ε, 5. 49. — Στράβ. Β, 70. ΙΑ. 569. 531).

Ματτύα, μακεδονικὸν ἔδραμα ἐκ κρέατος ἀγρίων πτηνῶν μετ' ἀρωματικῶν λαχάνων, εἰσαχθὲν καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας (Ἀθην. ΣΤ, 245. — Μένανδρ. Mainek. σ. 361). Ἐντεῦθεν καὶ πᾶν πολυτελὲς ἔδραμα (Ἀθην. ΙΔ, 663).

Μαυριτανία καὶ **Μαυρουσία**, ἀφρικανικὴ χώρα, μετὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ πρὸς Δ καὶ τῆς Μεσογείου πρὸς Β, τῆς Νουμιδίας πρὸς Α, καὶ τῆς Γετουλίας πρὸς Ν. Ἡ Νουμιδία ἐχωρίζετο τῆς Μαυριτανίας διὰ τοῦ ποταμοῦ Μάλδας, καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς, Νομάδες κατὰ τοὺς Ἕλληνας ὠνομάσθησαν, παραφθορὰ τῆς λέξεως Νουμιδοί,

Ἡ βαλὼν ἄγγειον ἐν Πομπηίᾳ.

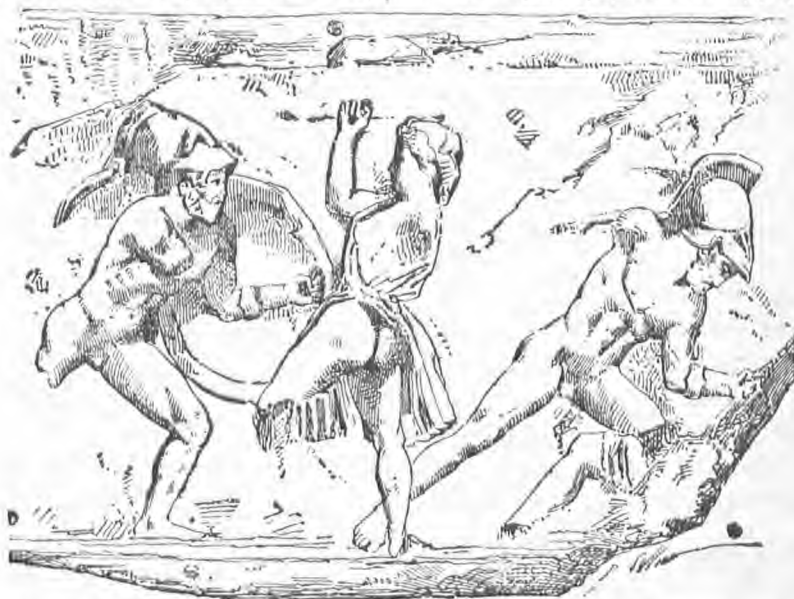
ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, καὶ μέρος αὐτῶν περιλήφθη μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Μαυριτανίαν. Ἐπὶ Ίουγούρβα τὸ πρῶτον (160 π. Χ.) ἐκοινώνησαν οἱ Ῥωμαῖοι μετὰ τῶν χωρῶν τούτων, καὶ κατέστησαν αὐτὰς Ῥωμαϊκὰς ἐπαρχίας ἐπὶ Κλαυδίῳ, τὴν Δ τῆς Μάλδος κειμένην χώραν καλέσαντες Τιγγιτανήν, διότι Τίγγις (ν. Ταγγάριον) ἦν αὐτῆς ἡ πρωτεύουσα, τὴν δὲ Α Καισαριανήν, ἐκ τῆς πρωτευούσης Ίουλίας Καισαρίας.

Μαύσωλος, 1) Τύραννος, βασιλεὺς τῆς

Καρίας, κατὰ τῶν Περσῶν ἐπὶ Δαρείῳ τοῦ Ὑστάτου ἐπαναστάς (Ηρῶ. Ε, 118). — 2) Τοῦ πρώτου δισέγγονος (υἱὸς Ἐκκτόμου,

καὶ εἶτα ὁ ἀδελφός του Ἰδρυεύς, νυμφευθεὶς τὴν ἑτέραν ἀδελφήν Ἀδαν, καὶ τοῦτον ὁ τρίτος ἀδελφός Πιξόδαρος. Ἐμφρων κυβερνήτης ὁ Μαύσωλος, ἀπέσεισε, συνδρομῇ καὶ τῶν Αἰγυπτίων, τὸν ζυγὸν τῶν Περσῶν (362 π. Χ.), ὑπεστήριξεν, ὡς καὶ μετ' αὐτὸν ἡ Ἀρτεμισία, τὴν ὀλιγαρχικὴν μερίδα ἐν Ῥόδῳ, τοὺς ἀντιπάλους τῶν Ἀθηναίων ἐν Χίῳ καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ συνέδραμεν αὐτοὺς ἐν τῷ συμμαχικῷ πολέμῳ (Διόδ. ΙΣΤ, 36). Τὴν ἑδραν δὲ τῆς τυραννίδος μετέθεσεν ἐκ Μυλάσων εἰς Ἀλικαρνασσόν. Εἰς τοῦτον, θανόντα, ἡ θερμῶς ἀγαπῶσα αὐτὸν ἀδελφή καὶ σύζυγός του Ἀρτεμισία, ἣτις τὸν διεδέχθη ἀλλ' ἐπὶ δύο μόνον ἔτη τῷ ἀπέζησεν, ἰδρυσε τάφον τὸ ὡς ἐν τῶν ἐπτά θαυμάτων τοῦ κόσμου φημισθὲν Μαυσώλειον ἔργον τῶν ἀρχιτεκτόνων Πυθέου καὶ Σατύρου (Vitruv. VII, Praef, 12), περιστύλον κάτω, ἔχον περίμετρον 411', καὶ ἐπὶ τοῦ πτεροῦ πυραμίδα 140' ὕψηλὴν, ἣν ἐ-

υἱοῦ Πιξοδάρου, υἱοῦ Μαυσώλου). Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐπολέμησε, τῇ διαταγῇ τῶν Περσῶν, τῷ 390 π. Χ. κατὰ τοῦ Εὐαγόρου καὶ τῶν Κυπρίων. Τὴν ἀδελφήν του δ' Ἀρτεμισίαν ὁ Μαύσωλος νυμφευθεὶς, διετέλεσε τύραννος ἀπὸ 377 — 353, ὅτε διεδέχθη αὐτὸν ἡ γυνὴ του

πέστερε μαρμάρινον τέθριππον τὴν ὑπὲρ τὸ περιστύλιον δὲ ζωοφόρον, μῆκος ἔχουσαν τὰ 2)3 τῆς τοῦ Παρθενῶνος, ἐξεργάσθησαν οἱ πρῶτοι τῶν τότε καλλιτεχνῶν, ὁ Βρύαξις, ὁ Σκόπας, ὁ Τιμόθεος, καὶ κατὰ τινὰς καὶ ὁ Πραξιτέλης (Pl. XXXVI, 4, 9). Τὸ περίφη-

μον τούτο μνημεῖον μνημονεύεται ἐτι ὡς ὑφιστάμενον περὶ τὰ τέλη τῆς 3' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ. (Γρ. Ναζιανζ., Ἐπιγρ. 110), καὶ κατεστράφη μόνον ἐξ ἑκατονταετηρίδας μετὰ ταῦτα μετὰ τῆς Ἀλικαρνασσοῦ. Οἱ ἱππότες δὲ τῆς Ῥόδου, ὅτε ἐτείχισαν τὴν Ἀκρόπολιν τῆς Ἀλικαρνασσοῦ, τῷ 16' αἰῶνι, ἡ ἰσως μᾶλλον τῷ 1522, ὅτε καὶ ἡσυχολήθησαν περὶ τὴν ὠχύρωσιν τῆς πόλεως ἐνετείχισαν εἰς τὸ φρούριον καὶ πολλοὺς τῶν λίθων τῆς ζωφόρου. Ὁ ἐν Κωνσταντινοπόλει πρέσβυς τῆς Ἀγγλίας Λ. Ρεδκλιφ ἐπεμφε τῷ 1846 εἰς τὸ βρετανικὸν μουσεῖον 13 τοιοῦτους λίθους, ὧν αἱ γλυφαί, 2' 51)2' ὕψος ἔχουσιν, παριστῶσιν Ἀμαζονομαχίαν. Ἐπ' ἐσχάτων δ' ὁ Ἄγγλος πρόξενος Νεύτων (Newton) ἀνεῦρε δι' ἀνασκαφῆς ἀξιόλογα τοῦ Μαυσιωλείου ἐρείπια, καὶ αὐτὸν τοῦ Μαυσιώλου τὸν ἀνδριάντα.

Μάχαιρα, διαφόρων σχημάτων, ἅφ' ἐνὸς μόνον κοπιτέρᾳ, ἣ πρὸς οἰκιακὴν χρῆσιν, οὐχὶ δὲ στρατιωτικὴν, οἷον ἡ μαγειρικὴ (α).

Πρωτὸς ἐν Πομπηΐ.

Ἐξ ἀναγλύφου ἐν Ῥώμῃ.

ἡ κρεουργικὴ καὶ τῶν θυσιῶν (β)· ἡ τῶν θηρευτῶν καὶ θηριεμάχων (γ) ἡ ἄρπη (διπλῇ)· ἡ μάχαιρα διπλῇ ἡ ἡψάλις (δ) κατὰ τὸ ἀρχικὸν αὐτῆς σχῆμα, ἡ κουρικὴ μάχαιρα ἦτοι τὸ ξυράφιον.

δ Οἱ Ἕλληνες ἐπὶ Ὀμήρου ἔφερον μάχαιραν πρὸς τῷ ξίφει πρὸς κατατομὴν τῶν κρεῶν (Ἰλ. Γ, 271. Τ, 252. Σ, 547). Ὡς ὅπλον δ' εἶχον αὐτὴν οἱ Ἀσιανοὶ (Αἰσχλ. Πέρσ. 56), καὶ οἱ βάρβαροι δι' ὃ καὶ ἀπεδίδοτο αὐτοῖς τὸ ἐπιθε-

τον μάχαιροφόροι: (Ἡρδ. Θ, 32. — Θουκ. Β. 96).

Καὶ ἡ ἄρπη δὲ (ε) ἦ τὸ δρέπανον, ἐχρησίμευεν ἐπίσης ὡς μάχαιρα, οἷον πρὸς ἀκρωτηριασμὸν τοῦ Κρόνου.

Μαχαιροῦς, φρούριον τῆς Παλαιστίνης παρὰ τῷ Ἀρῶνι, Ἀ τῆς Νεκρᾶς Θαλάσσης. Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς ἐν ἐκεῖται μάχαιρᾳ παρεδόθη δ' αὐτῇ ἐξώρας τοῖς Ῥωμαίοις.

Μαχαιροῦς, Δελφός τις, φονεύσας κατὰ τινὰς Νεοπτόλεμον τὸν υἱὸν τοῦ Ἀχιλλέως (Στρώ.).

Μάχαιρος, πόλις τῆς Παλαιστίνης, πρὸς τῇ Νεκρᾷ Θαλάσσῃ, ἐνθα ὁ Ἡρώδης Ἀντίπας ἀπεκεφάλισεν Ἰωάννην τὸν βαπτιστὴν (Ἰωσήφ.).

Μαχανίδης, Σπαρτιάτης, τύραννος ἀναδειχθεὶς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κλεομένους Γ, ὡμῶς κυβερνήτας, καὶ τῷ 206 π.Χ. ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν ἡττηθεὶς καὶ φονευθεὶς (Πλυσ. Δ, 29, 10. — Πολύβ. ΙΑ, 11. — Πλούτ. Φιλοπ. 1).

Μαχάρης, υἱὸς τοῦ Μιθριδάτου (Ἰβ.).

Μαχάων, υἱὸς Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἐπιόνης, ἀδελφὸς τοῦ Ποδालείριου. Ἀμφότεροί ἦσαν ἱατροὶ τῶν Ἑλλήνων πρὸ τῆς Τροίας, καὶ ἔφερον ἐκεῖ ἐπὶ 30 πλοίων Θεσσαλοὺς ἐκ Τρίκκης, Ἰθώμης καὶ Οἰχαλίας (Ὀμ. Ἰλ. Β, 729. — Δ, 193. Α, 512. 833). Πληγῶθεις ὑπὸ βέλους τοῦ Πάριδος ὁ Μ. ἀπεκομίσθη τῆς μάχης ὑπὸ τοῦ Νέστορος (Ἰλ. Α, 505. 558). Ὁ Βιργίλιος (Æ, II, 263), τὸν ἐγκλείει καὶ εἰς τὸν δούριον ἵππον. Κατὰ τὰς μεθ' Ὀμηρον παραδόσεις ἐφρονεῦθη ὑπὲρ Εὐρυπύλου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Τηλέφου, καὶ ὁ νεκρὸς αὐτοῦ ἐκομίσθη ὑπὸ τοῦ Νέστορος εἰς Μεσσηνίαν, ἐνθα ἐδεῖνυντο ὁ τάφος, καὶ ὑπῆρχε καὶ ἱερὸν τοῦ Μαχάωνος, θεραπευτικὴν ἔχον δύναμιν. Ἐθυσε δὲ τὸ πρῶτον αὐτῷ ὡς ἥρωϊ Γλαῦκος ὁ υἱὸς τοῦ Αἰπύτου. Ὁ δ' ἀδελφὸς αὐτοῦ Ποδालείριος ἐλέγετο ἐπὶ τῆς ἐκ Τροίας ἐπιστροφῆς ἐγκαταστάς εἰς Σύρον τῆς Κερίας.

Μάχων, Κορίνθιος ἢ Σικυώνιος, κωμικὸς ποιητὴς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου. Αὐτοῦ σώζονται ὀλίγα ἀποσπάσματα μόνον (Ἀθῆν. Β. — Σουΐδ.).

Μεγάδαζος, 1) Πέρσης, ὅστις ὑπὸ

τοῦ Δαρείου, ἐπιστρέφοντας ἐκ Σκυθίας, ὅπισω καταλειφθεῖς, ὑπέταξε τὴν Θράκην ('Ηρδ. Δ, 143. Ε, 1). — 2) Υἱὸς τοῦ Μεγαδάτου, ναύαρχος ἐπὶ Ξέρξου ('Ηρδ. Ζ, 97). — 3) Εἰς Σπάρτην ὡς πρέσβυς πεμφθεὶς ὅτε οἱ Ἀθηναῖοι ὑπεστήριξαν τὸν Ἰναρον ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ διὰ χρημάτων ζητήσας τοὺς Σπαρτιάτας νὰ πείσῃ νὰ ἐπιτεθῶσι κατὰ τῶν Ἀθηναίων (Θουκ. Α, 109. — Διόδ. ΙΑ, 74). — Τὸ Περσικὸν τοῦτο ὄνομα σημαίνει κυρίως «Μέγας ἱερεὺς» εἰς τὰς ἀσιατικὰς γλώσσας, ὅθεν ὑπετέθη ὅτι καὶ ὁ ἐξ οὗ ὠνομάσθη κατ' ἀρχὰς τὸ Βυζάντιον, ὁ Βύζας, ἦν οὐχὶ Μεγαρεὺς, ὡς κοινῶς ἐκλαμβάνεται, ἀλλ' ἀσιατικῆς προελεύσεως.

Μεγαδάτης, συγγενῆς καὶ στρατηγὸς τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, διαταχθεὶς νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῆς Νάξου ὑπὸ τὸν Ἀρισταγόραν, δι' ὃ δυσχερεστηθεὶς, ἐπρόδωκε τὴν ἐπιβουλὴν εἰς τοὺς Νάξιους, καὶ ἐκώλυσε τὴν κατάκτησιν ('Ηρδ. Ε, 32).

Μεγάθυζος, 1) Πέρσης συμπράξας εἰς τὸν φόνον τοῦ Ψευδοσμέρδιος. — 2) Υἱὸς Ζωπύρου, ἑγγονος τοῦ πρώτου Μεγαθύζου, εἰς τῶν τοῦ Ξέρξου στρατηγῶν ('Ηρδ. Ζ, 82). Εἶτα, σατραπὴς ὢν τῆς Συρίας, ἐξεστράτευσεν εἰς Αἴγυπτον κατὰ τοῦ Ἰνάρου (Θουκ. Α, 109), καὶ νικήσας αὐτὸν καὶ τοὺς συμμάχους αὐτοῦ Ἀθηναίους, αὐτὸν δὲ ἐπὶ μακρὸν ἐγκλείσας εἰς τὴν νῆσον τοῦ Νείλου Προσωπίτιδα, ὑπέταξε τὴν Αἴγυπτον τῷ 453 π. Χ. Δυσχερεστηθεὶς δὲ διότι ὁ Ἀρταξέρξης παρέβη αὐτὸς συνωμολόγησεν ὄρους ὑποταγῆς, ἐπανέστη τῷ 447, καὶ ὑπετάγη μόνον διὰ συνθηκολογίας. Ὑποπτος ἔμεινεν ὅμως πάντοτε τῷ βασιλεῖ, καὶ μόνον αἱ παρακλήσεις τῆς βρασιλείας, ἀδελφῆς τοῦ Μεγαθύζου, τὸν ἔσωσαν τοῦ θανάτου. "Ἐφυγε δ' ἐξόριστος εἰς Κρήτην. Κρυφίως δ' εἰς Σοῦσα ἐπανελθὼν, ἐπέτυχε τῆς συγχωρήσεως, καὶ ἀπέθανε λίαν προδεδηκώς. Συγγένονται δὲ συνεχῶς τὰ ὀνόματα Μεγάθυζος καὶ Μεγάδαζος. — 3) Περ-

σικὴ ἐπωνυμία τοῦ ἀρχιερέως τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος, ὅστις ἄλλως ἐλέγετο Ἐσσην (βασιλεὺς τῶν μελισσῶν, διότι πολλὰ τῶν ἱερειῶν τῆς θεᾶς ἐλέγοντο μέλισσαι).

Μέγατρας, ἴδ. Ἐριννύες.

Μεγακλῆς, Ἀθηναῖος 1) ὁ γενάρχης τῶν Ἀλκμαϊωνιδῶν, υἱὸς Ἀλκμαίωνος, ἀρχὼν ἐπὶ τῆς στάσεως τοῦ Κύλωνος (ἴδ.) ἣν κατέβαλε τῷ 612 π. Χ. — 2) Ἐγγονος ἐκείνου, νυμφευθεὶς Ἀγαρίστην, τὴν θυγατέρα Κλεισθένης, τοῦ τυράννου τῶν Μεγάρων, ἀρχηγὸς τῆς μετρίας φατρίας ἐπὶ τῆς ἀπουσίας τοῦ Σόλωνος ('Ηρδ. Α, 59. — Πλούτ. Σόλ. ΙΓ, ΚΘ), ἔφυγε τῷ 560, διωχθεὶς ὑπὸ Πεισιστράτου, ἀλλὰ μετὰ τῆς μερίδος τοῦ Λυκούργου συνδεθείς, ἠνάγκασε δις καὶ ἐκείνον εἰς φυγὴν· ἐγκατέλιπε δ' ἐντελῶς τὰς Ἀθήνας ὅτε ὁ Πεισιστράτος κατέλαβεν ὀριστικῶς τὴν ἀρχήν. — 3) Ἐγγονος τούτου, υἱὸς τοῦ Κλεισθένης, πάππος πρὸς μητρὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου, Πυθιονίκης, δις ἐξοστρακισθεὶς ('Ηρδ. ΣΤ, 131). — 4) Ἐτερος ἑγγονος τοῦ 2), πρὸς μητρὸς θεῖος τοῦ Περικλέους, πάππος τῆς γυναικὸς τοῦ Κίμωνος (Πλούτ. Κίμ. Δ) — 5) Φίλος τοῦ βασιλέως Πύρρου, ὑπὸ τὴν πανοπλίαν αὐτοῦ εἰς τὴν ἐν Ἡρακλείᾳ (280 π.Χ.) μάχην πολεμήσας καὶ φονευθεὶς (Πλούτ. Πύρ. ΙΣΤ.).

Μεγακρέων, Ἀδδηρίτης, συμβουλευσας τοὺς συμπολίτας τοῦ νὰ παρουσιασθῶσιν ὡς ἰκέται πρὸς τὸν Ξέρξην, ἵνα μὴ τοῖς ἐπιβάλῃ ὃν προϋτίθετο διπλοῦν φόρον τροφῶν διὰ τὸν στρατὸν ('Ηρδ. Ζ, 120).

Μεγάλη Ἑλλάς. Οὕτως ἐκλήθη κατὰ πρῶτον ὑπὸ Πολυβίου ἢ κατὰ Ἰταλίαν, ἥτοι ἡ Ἀπουλία, Καλαυρία, Λευκανία, Βρεττία, διὰ τὰς πολλὰς αὐτῆς Ἑλληνικὰς ἀποικίας, ἰδίως περὶ τὸν κόλπον τοῦ Τάραντος. Ὁ Στράβων καλεῖ κατοίκους τῆς μεγ. Ἑλλ. τοὺς Ἑλληνας τῆς κάτω Ἰταλίας καὶ Σικελίας.

Μεγάλαρτις, ἐπίθετον τῆς Δήμητρος (ἐκ τοῦ Μέγας ἄρτος) ἐν Σκώλῳ τῆς Βοιωτίας (Εὐσθ. εἰς Ἰλ. Β, 497).

Μεγαλησία, ἰδ. Ῥέα. Κυβέλη. **Μεγαλόπολις** ἢ Μεγάλη πόλις, πρωτεύουσα τῆς Ἀρκαδίας, τῷ 317 π. Χ. ὑπὸ τοῦ Ἐπαμεινώνδου ἰδρυθεῖσα καὶ ὑπὸ τῶν κατοίκων 39 (ἢ 44) περικειμένων

70,000, ἐξ ὧν 15,000 μάχιμοι. Τὸ θέατρον αὐτῆς, οὐ σώζονται λείψανα, ἦν τὸ μέγιστον ἐν Ἑλλάδι. Εἰς τιμὴν δὲ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνης ἀνηγέρθη λαμπρὰ στοὰ ἐν αὐτῇ, οἰκισθεὶς συμπαροῦση μετὰ τῶν Μακεδόνων.

χωμῶν συνοικισθεῖσα ἐν Μαιναλῖα, ἐπὶ τοῦ χειμάρρου Ἑλισσώγος, διαρρέοντος αὐτὴν ἐκ Δ. πρὸς Α. Ἐκεῖτο δ' ἐν πεδιάδι προσιτῇ ἐκ μέρους τῆς Λακωνίας, δι' ἧς καὶ μικρὸν μετὰ τὴν ἰδρυσίν της εἰς συμφορὰς ἐξετέθη ἐπὶ Κλεομένους. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς συνεποσούντο εἰς

Μετὰ δὲ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸν θάνατον, ἀνεδείχθησαν ἐν αὐτῇ διάφοροι τύραννοι, καὶ ὁ ἴσχυατος αὐτῶν, ὁ Λυδιάδης, προσήρτησεν αὐτὴν εἰς τὸν Ἀγαθὸν δεσμὸν, καὶ τότε ἐπελθὼν ἐκ Σπάρτης ὁ Κλεομένης, τὴν κατέστρεψε σχεδὸν ἑντελῶς (Πολύβ. Β, 55. — Πουσ.

ἀκρωτήριον, ἡ Μινώα, ἀπετέλει μεθ' ὁμωνύμου πεδίου, τὸν λιμένα τῆς πόλεως τῶν Μεγάρων. Εἰς τὰ ΒΔ δὲ ἀπετελεῖτο κόλπος, ἡ Ἀλκυωνίς θάλασσα (ν. Λιβαδόστρον), οὗ ὁ μυχὲς ἐλέγετο λίμνη Γοργῶπις. Οἱ κωμικοὶ ὡς προῖον τῆς Μεγαρίδος ἐφήμιζον τὰ σκόροδκ. Παρήγε δὲ καὶ λευκὴν ὀστράκων μάρμαρον. Ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων κατοικῶν τῶν Μεγάρων λέγονται καὶ οἱ Κᾶρες, καταπλεύσαντες ἐξ Ἀργολίδος ἐκεῖ, καὶ καταλαμβάνοντες πρῶτον πιθανῶς τὴν νῆσον Μινῶν, καὶ ἐκ τῶν δύο λόφων τῶν ὑπερκειμένων τῆς πόλεως, τὸν ἀνατολικόν. Εἶτα δ' ἐπῆλθον Ἰωνες. Ἡ χώρα τότε συνεδέετο μετὰ τῆς Ἀττικῆς, καὶ ἐξετείνετο μέχρι πλησίον τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου, διότι ἐν Κρομμυῶνι ἴστατο στήλη φέρουσα πρὸς νότον μὲν «Τάδ' ἐστὶ Πελοπόννησος, οὐκ Ἰωνία», πρὸς Β δὲ «Τάδ' οὐχὶ Πελοπόννησος, ἀλλ' Ἰωνία», (Στρεβ. Θ, 392. — Πλούτ. Θησ. ΚΕ). Ἡ Μεγαρίς περιελάμβανε τότε πέντε κώμας, τοὺς Ἑρατεῖς, τοὺς Πειραιεῖς, τοὺς Μεγαρεῖς, τοὺς Τριποδισκαίους καὶ τοὺς Κυνοσουρεῖς. Ἐπὶ Κόδρου (1068 π.Χ.) ἦν ἡ χώρα θωρικὴ, καὶ ἐξηρτάτο ἐκ τῆς Κορίνθου. Εἶτα δὲ, τὸ ἀνατολικὸν αὐτῆς μέρος ἀποσπασθὲν, ἀπετέλεσεν ἀνεξάρτητον μικρὰν πολιτείαν, τὴν μόνην καθαρῶς θωρικὴν ἐκτὸς τῆς Πελοποννήσου, κατηχημένην ἐπὶ τινα χρόνον καὶ τὴν Σαλαμίνα, καὶ πέμψσαν εἰς τὸν Βόσπορον τῆς Θράκης, τὸν Εὐξείνιον Πόντον, κτλ. ἀποικίας, ὡς τὸ Βυζάντιον, τὴν Ἡράκλειαν, τὰ ἐν Σικελίᾳ Μέγαρα. Μετὰ ταῦτα δ' ἐξέπεσαν τὰ Μέγαρα, καὶ τὸ ὅτι ἐκείντοι ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς διαβάσεως πάντων τῶν στρατῶν, ἴσως συντέλεσεν εἰς τὴν διαφθορὰν τοῦ χαρακτήρος τῶν Μεγαρέων, ὥστε ἐν παροιμίᾳ ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι δι' αὐτῶν περιεφρόνουν «Μεγαρέων ἄξιτοι μερίδος». Ἡ πόλις δὲ τῶν Μεγάρων ἔκειτο ἔνθα καὶ νῦν, εἰς ἀπόστασιν 8 σταδίων ἀπὸ τῆς θαλάσσης, ἐντὸς πεδιάδος πρὸς Ν δύο λόφων, οἵτινες ἔφερον δύο ἀκρόπολεις, τὴν Κάρειαν καὶ τὴν Ἀλκάθουιν

(Παυσ. Α, 40), καὶ ἦγοντο διὰ δύο μακρῶν τευχῶν μετὰ τοῦ λιμένος Νισαίας. Ἐκτισαν δ' αὐτὰ οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ μίμησιν τῶν ἰδίων ἐκυτῶν, καὶ ἔθγκαν φρουρὰν εἰς αὐτὰ ὅτε μετὰ τὰ Περσικὰ (461 π. Χ.), οἱ Μεγαρεῖς, ἀποσπασθέντες τῆς Σπάρτης, ἠνώθησαν μετὰ τῶν Ἀθηνῶν. Διὰ γεφύρας δ' ἠνώσαν μετὰ τῆς στερεᾶς καὶ τὴν νῆσον Μινῶν, φέρουσαν μικρὸν πύργον. Κατὰ δὲ τὸ ἡ' ἔτος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἀπέβαλον οἱ Μεγαρεῖς τὴν φρουρὰν, καὶ κατηδάφισαν τὰ σκέλη τῶν τευχῶν. Ἀλλὰ μετὰ 84 ἔτη, ὅτε ἐπεξήτησαν αὐθις τὴν τῶν Ἀθηνῶν σιμμαχίαν, ἀνῆγειρεν αὐτὰ ἐκ νέου ὁ Φωκίων, ὑφιστάμενα καὶ ἐπὶ Στράδωνος· ἀλλ' ὁ Πυρρὸς οὐδὲν ποιεῖται μνησιν αὐτῶν (Ἡρόδ. Α, 59. — Θουκ. Α, 103. — Στρεβ. Θ, 390). Ἀλλὰ πόλεις τῆς Μεγαρίδος ἦσαν ὁ Ἴριποδίσκος, ὁ λιμὴν Παγαί, τὰ Αἰγύθονα, τὸ Πειραχίον, ἡ Αἰγείρος.

Μέγαρος, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ μιᾶς τῶν Σιβνίδων, ἐπὶ τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ Δευκαλίωνος τοὺς γερανοὺς ἀκούσθησας, καὶ σωθεῖς εἰς τὸ ἐξ αὐτῶν ὀνομασθὲν Γεράνειον ἄρος (Παυσ. Α, 40).

Μεγαροθένης, 1) φίλος καὶ σύμβουλος Σελεύκου, τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας, ὅπ' αὐτοῦ ὡς πρέσβυς εἰς Σανδρόκοιτον, τὸν Ἰνδὸν βασιλέα, πεμφθεὶς (Ἀρρ. Ε, 6, 3). Συλλέξας δὲ τότε ὕλην, ἔγραψε μετὰ ταῦτα ἱστορίαν τῶν Ἰνδίων, ἧς σώζονται ἀποσπάσματα.—2) Ἐκ Χαλκίδος, ἔφερεν ἀποίκους καὶ ἱδρυσεν τὴν πόλιν Κύμην ἐν Καμπανίᾳ (Στρεβ. Ε, 243).

Μέγης, υἱὸς Φυλῆως, βασιλεὺς τῶν Ἑπειῶν ἐν Ἡλίδι, εἰς τῶν στρατευσάντων κατὰ τῆς Τρωάδος (Ὀμ. Ἰλ. Ν, 692. Ο, 519). Ἀλλ' ἐν τῷ «νηγῶν καταλόγῳ» (Ἰλ. Β, 625) λέγεται ἀρχηγὸς τῶν ἐκ Δουλιχίου καὶ τῶν Ἐχινάδων, συμφῶνως πρὸς τὴν παράδοσιν, καθ' ἣν ὁ πατήρ τοῦ Μεγαροθέου, Φυλεὺς, ἐξεδιώχθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ Αὐγέου, ὡς μαρτυρήσας κατ' αὐτοῦ καὶ ὑπὲρ τοῦ Ἡρακλέους, καὶ ἀπῆλθεν εἰς Δουλίχιον.

Μεγιστεύς, νέος ἀγαπητός τοῦ Ἀνακρέοντος (Σίμων. Ἐπ. 55).

Μεγίστη, νῆσος πρὸς τῇ ἀκτῇ τῆς Λυκίας μεταξύ Ῥόδου καὶ τῶν Χελιδονίων νήσων, ἔχουσα πόλιν ὁμώνυμον (Κισθίωνη δὲ κατὰ Στράβωνα, ΙΔ, 666) καὶ μέγαν λιμένα (ν. Καστέλ Ῥόσσο).

Μεγιστίας, οἰωνοσκόπος ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Μελάμποδος, συνοδεύων τὸν Λεωνίδα ἐν Θερμοπύλαις (Ἡρόδ. Ζ, 121. — Σίμων. Ἐπιγρ.).

Μεδεών, ἡ Μεδίων 1) Ὁχυρὰ πόλις τῆς Ἀκαρνανίας, Ν τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ πρὸς τὴν Στράτον κατὰ τὰ ὅρια τῆς Αἰτωλίας (παρὰ τῇ νῦν Κατάνη), (Θουκ. Γ, 106. — Πολύβ. Β, 3). — 2) Ἀρχαία πόλις τῆς Βοιωτίας, κατὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Φοινικούντος (Ὁμ. Ἰλ. Β, 501). — 3) Πόλις παρὰ τῇ Ἀντικύρᾳ, εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς Φωκίδος, ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου κατεδαφισθεῖσα (Στράβ. Θ, 410, 423. — Πaus. Ι, 3, 2, 36, 6).

Μέδιμνος, ἴδ. Μέτρα.

Μεδιόλανον, 1) Πόλις ἐν τῇ Ν. τῶν Ἀλπεων Γαλλία, παρὰ τῷ ποταμῷ Ὀλόνῃ, πέραν τοῦ Πάδου, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Γαλατῶν μετὰ τοῦ Βελλουέσου, ἐκπολιορκηθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τῷ 222 π. Χ., εἶτα δ' ὡς ὀχυρὰ Ῥωμαϊκὴ ἀποικία Δίλεια Αὐγούστα μετονομασθεῖσα, τῷ πάλαι ὡς ἀνοῦσα ἔδρα τῆς ἐπιστήμης καὶ τέχνης «νέαι Ἀθηναί» ἐπονομασθεῖσα (ν. Milano). Εἶτα ἔδρα τοῦ Ὁδράκου καὶ τῶν Ὀστρογόθων βασιλέων (Πολύβ. Β, 17, 34. — Στράβ. Ε, 213). — 2) Πόλις ἐν Ἀκουϊτανίᾳ ΒΑ τῶν ἐκβολῶν τῆς Γαρούμνης (ν. Sainte), (Στράβ. Α, 190). — Καὶ ἄλλαι τοῦ ὀνόματος τούτου πόλεις, 4 ἐν Γαλλίᾳ, 1 ἐν Γερμανίᾳ, 1 ἐν Βρετανίᾳ.

Μεδύακος, ποταμὸς τῆς Ἑνετίας, δεχόμενος τὸν Μ. μελίζονα καὶ Μ. ἐλάσσονα, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Ἀδριατικὴν κατὰ τὸν κόλπον τοῦ Παταβίου (Στράβ. Ε, 213).

Μέδουσα, ἴδ. Γοργὼ καὶ Περσεύς.

Μέδων, 1) Κῆρυξ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Ὀδυσσεύς (Ὁμ. Ὀδ. Δ, 677). — 2) Υἱὸς τοῦ Ὀγλῆως, ἀδελφὸς τοῦ Αἰάντος, ἀρχηγὸς πρὸ τῆς Τροίας τῶν Φθιωτῶν τῶν ἐκ Φυλάνης, εἰς ἣν εἶχε καταφύγει φονεύσας συγγενῇ τινι τῆς μητρικῆς τοῦ Ἐριόπιδος. Ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου (Ὁμ. Ἰλ. Ν, 693. Ο, 332). Ἐν δὲ τῷ καταλόγῳ (Ἰλ. ΙΒ, 727) φέρει τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Φιλοκτήτου. — 3) Υἱὸς τοῦ Κόδρου, πρῶτος ἀρχὼν τῶν Ἀθηνῶν. — 4) Γλύπτης Λακεδαιμόνιος, ποιήσας (περὶ 550 π. Χ.) ἐνοπλὸν χρυσελεφαντίνην Ἀθηναῖν ἐν Ὀλυμπίᾳ (Πaus. Ε, 17, 2). — 5) Υἱὸς τοῦ Πυλάδου.

Μέθονα (καὶ Μεθήνη), πόλις τῆς Ἀργολίδος, ἐπὶ μικρᾷ Χερσονήσῳ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου Β τῆς Τροιζήνης, ἀπέναντι τῆς Αἰγίνης, μετ' ἀκροπόλεως ἐπὶ ὑπερκείμενου ὄρους (Θουκ. Δ, 45. — Στράβ. Η, 374). ἔχει θερμὰ ἱαματικὰ ὕδατα.

Μεθάρμη, θυγάτηρ Πυγμαλίωνος, γυνὴ Κινύρα, μήτηρ Ἀδωνίδος καὶ Ὁξυπόρου (Ἀπλδ. Γ, 14, 3).

Μεθουριάδες ἡ Μεθουρίδες, 4 μικραὶ νῆσοι ἔρημοι πρὸ τοῦ Μεγαρικοῦ κόλπου (Ἀνθλ.).

Μεθύδριον, πόλις Ἀρκαδικὴ ἐπὶ ἀποτόμου ὄρους κατὰ τὴν ὁδὸν μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Ὀλυμπίας, καὶ μεταξὺ τῶν ποταμῶν Μαλοῖτα καὶ Μυλάωνος (Θουκ. Ε, 58. — Στράβ. Η, 388).

Μέθυμνα, ἴδ. Μήθυμνα.

Μεθώνη, 1) Κατὰ τὴν ΝΔ ἄκρην τῆς Μεσσηνίας. Μετὰ τὸν 6' μεσσηνιακὸν πόλεμον οἱ Σπαρτιάται μετόπισαν ἐκεῖ Ναυπλιεῖς (Στράβ. Η, 350. — Πaus. Δ, 3, 10, 24, 4, 35, 1). — 2) Εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον ἐν Μακεδονίᾳ ἀποικία τῶν Ἐρετριέων (ν. Ἐλευθεροχώρι). Ταύτην πολιορκῶν, ἀπώλεσεν ὁ Φίλιππος τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν (Θουκ. ΣΤ, 7. — Στράβ. Ζ, 330).

Μειδιάς, 1) πλούσιος Ἀθηναῖς, καθ'

οὐ σώζεται λόγος τοῦ Δημοσθένους. — 2) Ἀθηναῖος, ὁρτυγοτρόφος ἐπιλεγόμενος, διότι ἡρέσκετο εἰς παίγνια ὁρτύγων (Πλτ. Ἀλκ. α, σ. 120. — Ἀριστφ. Ὀρν. 1297).

Μεσικιάδης, ναύαρχος ἐκ Κερκύρας (Θουκ. Α, 47).

Μελανίων, υἱὸς Ἀμφιδάμαντος, σύζυγος τῆς Ἀταλάντης, μεταμορφωθείς ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης εἰς λέοντα (Ἀπλλδ. Γ, 9).

Μελίχιος, (ὁ γλυκὺς, προσηνής), 1) ἐπώνυμον τοῦ Διὸς. Ἐν Ἀθήναις τῷ προσήγοντο εἰς θυσίαν χοῖροι, ὀλοκλήροι καίόμενοι, ὡς καὶ τῷ Ἀδῇ, ἡ ὑποχθονίῳ Διὶ, μεθ' οὗ ἐταυτίζετο. Εἰς δὲ τὰ Διάσια τῷ προσεφέρετο πλακοῦς (Θουκ. Α, 126). — 2) Ἐπιθετον τοῦ Διονύσου. — 3) Ὀμ. τῆς Τύχης. — 4) Θεοὶ μελίχιοι, ἐν γένει οἱ ὑποχθόνιοι. Αἱ θυσίαι αὐτῶν ἐτελοῦντο διὰ νυκτός.

Μελάγγεα, πόλις τῆς Ἀρκαδίας, Ἀτῆς Τεγέας, ἐνθα ἐλατρεύετο ἡ Μελαίνις Ἀφροδίτη (Π. Η. 6).

Μελάγχαλκος, λαὸς σκυθικὸς τῆς Ἀσιανῆς Σαρματίας, τραχείων ἡδῶν καὶ ἀνθρωποφάγος, οἰκῶν πρὸς ταῖς πηγαῖς τοῦ Ταναΐδους, Β τῶν βασιλικῶν Σκυθῶν, μεγάλη δ' ἔλη ἔχων πρὸς Β (Ἡρδ. Δ, 20. 21. 107). Καὶ μεταγενέστεροι συγγραφεῖς ποιοῦνται μνηεῖον τοῦ λαοῦ τούτου, ἰδίως κατὰ τὴν Κολχίδα καὶ τὴν εὐρωπαϊκὴν Σαρματίαν.

Μελαγχρος, τύραννος τῆς Μυτιλήνης, ἐφρονέθη ὑπὸ τοῦ Πιπτακοῦ, εἰς δὲ συνέπραξαν καὶ τοῦ ποιητοῦ Ἀλκαίου οἱ ἀδελφοὶ Κίρις καὶ Ἀντιμανθής.

Μελαίνα, ἀκρωτήριο ἐν τῇ ΒΔ τῆς Λυδικῆς Χερσονήσου τῆς Ἰωνίας, ἐνθα κατέρχεται τὸ ὄρος Μήμας ἐν τῷ Ἑρμαϊκῷ κόλπῳ. Ἐκόπτοντο ἐκεῖθεν μυλόπετραι (Στρβ. ΙΔ, 645).

Μελαίναλ, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς ἐν Ἀττικῇ.

Μελάμποδες, ἴδ. Ἡσίοδος.

Μελάμπους, υἱὸς τοῦ Ἀμυθῶνος, ἀ-

δελφὸς τοῦ Βιάντος, ὁ ἀρχαιότατος τῶν μάντεων ὅσοι διὰ μυστικῶν οὐσιῶν ἐξήσκουν τὴν ἰατρικὴν. Ἐθεωρεῖτο δὲ καὶ ὡς ὁ ἰδρυτὴς ἐν Ἑλλάδι τῆς λατρείας τοῦ Διονύσου (Ἡρδ. Β, 49). Ἐν Πύλῳ, ἐνθα κατῴκει, ἐν τοῖς ἄγροῖς, ἦλθον ὄφεις πρὸς αὐτὸν κοιμώμενον, καὶ τῷ ἐκαθάρσαν τὰ ὦτα οὕτως, ὥστε ἐνδοί, τὰς φωνὰς τῶν πτηνῶν, καὶ ἠδύνατο νὰ προλέγῃ τὰ μέλλοντα. Ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Βίας ἡγάπα Πηρώ, τὴν θυγατέρα τοῦ Νηλέως (Ὀμ. Ὀδ. Α, 287), ὅστις ὑπεσχέθη νὰ δώσῃ αὐτὴν εἰς γάμον εἰς ἐκεῖνον ὅστις θὰ τῷ ἔφερῃ τὰς βοῦς τοῦ Ἰφίκλου ἐκ Φυλάκης τῆς Θεσσαλίας, αὐστηρῶς φυλαττομένης ὑπ' ἀγρόπνου κυνός. Κατῴρθωσε δὲ τοῦτο ὁ Μελάμπους ὑπὲρ τοῦ Βιάντος· συλληφθεὶς ὁμως, ἐκράτηθ' ἐσέμμιος εἰς οἰκίαν. Ἀλλὰ προῖδων μετὰ τινὰ χρόνον ὅτι ἡ οἰκία, σκωληκώδρωτος, θὰ κατέπιπτε, παρεκάλεσε τὸν Ἰφίκλον νὰ τὸν μεταβιβάσῃ εἰς ἄλλην, καὶ ἅμα ἐξῆλθον, αὐτὴ κατέρρευσε. Οὕτω γνωρίσας ὁ Ἰφίκλος τὴν μαντικὴν αὐτοῦ δύναμιν, ὅτε καὶ τῷ εἶπε πῶς, ἅπαις ὦν, ἠδύνατο ν' ἀποκτήσῃ παῖδας, τὸν ἀπέλυσε, δὲς αὐτῷ καὶ τὰς βοῦς. Ἀφ' οὗ δ' ἐνύμφευσεν τὸν ἀδελφόν του, ἐλθὼν μετ' αὐτοῦ εἰς Ἀργὸς, ἔλαθεν, ὡς καὶ ἐκεῖνος, μερίδα τοῦ κράτους παρὰ τοῦ βασιλέως Ἀναξαγόρου διότι ἐθεράπευσεν τὰς Ἀργεῖας γυναῖκας ἐξ ἐπελθούσης αὐταῖς μανίας· ἡ κατ' ἄλλους ἔλαθε τὸ τρίτον τῆς ἐν Τύρινθι Ἐπικρατείας τοῦ Προΐτου καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἰφιάνασσαν εἰς γυναῖκα, διότι αὐτὴν καὶ τὰς ἀδελφὰς αὐτῆς ἐθεράπευσεν ἐκ μανίας ἣν ἐπερψε κατ' αὐτῶν ὁ Διόνυσος, διότι εἶχον ἀντιστῆ εἰς αὐτόν. Ὑἱὸς δὲ ἔσχε τὸν Μάντιον καὶ τὸν Ἀντιφάτην (Ὀμ. Ὀδ. Ο, 225. — Ἡρδ. Θ, 34. — Ἀπολλδ. Α, 9, 11). Τοῦ Ἀντιφάτου δ' υἱὸς ἦν ὁ Ὀγκλῆς καὶ ὁ Ἀμφιάρκος τοῦ Μαντιῶδ' εἰσὶν ὁ ὑπὸ τῆς Ἡοῦς ἀρπαγῆς Κλεῖτος καὶ ὁ Πολυφρεΐδης, ἐν ὃ Ἀπόλλων, μετὰ τοῦ Ἀμφιάρκου τὸν θάνατον, ἀνέδειξεν ἀρίστον τῶν μάντεων.

Μελάμπυγος λίθος, ἀπότομος βρά-

χος τοῦ ὄρους Ἀνοπίας εἰς τὰ σύνορα τῆς Λοκρίδος (Ἡρδ. Ζ, 216).

Μέλαν, γραφικὸν χρώμα βευστὸν, ἐκ σκωρίας καὶ κόμμεως κατασκευαζόμενον, δι'

Ζωγραφία Πομπηίας

οὐ ἔγραφον ἐπὶ τῆς βίβλου. Περιείχετο δὲ εἰς μελανοδοχεῖον (καὶ μελανδόχην ἢ μελανδόχον) ἢ πυξίδα καὶ ἔγραφον διὰ καλάμου ἢ γραφέως (κονδυλίου), ἐπὶ δὲ τῶν ἐπιτεχισμένων πινάκων διὰ γραφίου, ὁξέος ἐργαλείου.

Μελάμφυλλος, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Σάμου (Στρώ.).

Μελαναιγίς (ὁ), ἐπίθετον τοῦ Βάκχου εἰς τὴν κατὰ τὰ Ἀπατούρια ἐν Ἀθήναις ἐορτὴν αὐτοῦ, ἐκ τοῦ ὅτι ὡς μέλαινα αἷξ παρουσιάσθη εἰς τὸν Μελάνθον καὶ τὸν προέτρεψε νὰ φονεύσῃ τὸν Ἐάνθον (Παυσ. Β. 35).

Μελανδία, μέρος τῆς Σιθωνίας ἐν Θράκῃ. Οἱ κάτοικοι Μελανδίται ἢ Μελανδέπται (Ξυφ. Ανθ. Ζ, 2, 32. — Στφ. Βυζ.).

Μελανεύς, 1) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, βασιλεὺς τῶν Δρυόπων, κατὰ τὴν σύζυγόν του Οἰχαλίαν καλέσας πόλιν τῆς Μεσσηνίας (Παυσ. Β, 2). — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀμφιμέδοντος ἐν Ἰθάκῃ (Ὀμ. Ὀδ. Ω, 103). — 3) Εἰς τῶν Κενταύρων.

Μελάνθιος ἢ Μελανθεύς, 1) υἱὸς Δουλίου, ἀρχαίου δούλου τῆς Πηνελόπης (Ὀμ. Ὀδ. Δ, 735), αἰπόλος τοῦ Ὀδυσσεύς, ὅστις τὸν ἐφόνευσεν διότι εἶχε συνταχθῇ μετὰ τῶν μνηστήρων (Ὀδ. Γ, 212. Φ, 176. Χ, 474). — 2) Τραχικὸς ποιητὴς Ἀθηναῶν, φίλος τοῦ Κίμωνος, πολλάκις κωμωδούμενος ὑπὸ τοῦ συγχρόνου του Ἀριστοφάνους ὡς λίχνος καὶ φιλήδονος. Μνημονεύεται δ' αὐτοῦ μία τραγωδία, ἡ «Μῆδεια», ἥς εἰς μόνος στίχος διεσώθη. — 3) Ἀθηναῖος στρατηγός, πεμφθεὶς εἰς βοήθειαν Ἀρισταγόρου τοῦ Μιλησίου (Ἡρδ. Ε, 97). — 4) Ἱστορικὸς ἀγνώστων χρόνων, ᾧ ἀποδίδεται ἡ σύνταξις «Ἀτθίδος»,

καὶ συγγράμματος «περὶ τῶν ἐν Ἑλευσὶν μυστηρίων». — 5) Ῥόδιος ἀκαδημαϊκὸς φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Καρνεάδου, μετὰ πολλῆς χάριτος ἀπαγγέλλων. — 6) ἡ Μέλασθος, Σικυώνιος ζωγράφος, μαθητὴς τοῦ Παμφύλου, διδάσκαλος τοῦ Ἀπελλοῦ, διεκρίνετο περὶ τὴν συμμετρίαν, τὴν διάταξιν καὶ τὴν τὸλμην τῆς γραφίδος. Ἐζωγράφησεν ἐν ἄλλοις θαυμαζομένην εἰκόνα Ἀριστράτου, τοῦ τυράννου τῆς Σικυωνος, παρὰ τὸ ἄρμα τῆς νίκης, καὶ συνέγραψε περὶ τέχνης (Πλούτ. Αριστ. ΙΒ. 15. — Διογ. Α. Δ, 14. — ΡΙ. XXXV, 36, 10).

Μελάνθος, ἐκ τοῦ γένους τῶν Νηλεϊδῶν, υἱὸς Ἀνδροπόμπου, πατὴρ τοῦ Κόδρου, βασιλεὺς τῆς Μεσσηνίας. Ἐξωσθεὶς δ' ἐκείθεν ὑπὸ τῶν Ἡρακλειδῶν, ἦλθεν εἰς Ἑλευσίνα τῆς Ἀττικῆς. Ἐν Ἀθήναις δ' ἀρνηθέντος τότε τοῦ βασιλέως Θωμοῖτου, τοῦ Θησείδου, νὰ μονομαχήσῃ μετὰ Ἐάνθου, τοῦ βασιλέως τῆς Βοιωτίας, περὶ κτήσεως τῆς Οἰνός, ἀνέλαβε τὸν ἀγῶνα ὁ Μελάνθος. Ἐπ' αὐτοῦ δ' ἀνεφάνη ὁ Διόνυσος, μελανηφόρος, ὁπίσω τοῦ Ἐάνθου καὶ ὅτε ὁ Μελάνθος ἐπέπληξε τοῦτον ὅτι δὲν ἦλθε μόνος εἰς τὴν πάλην, στραφέντα νὰ ἰδῇ, τὸν ἐφόνευσεν, καὶ ἀνεδείχθη βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς. Εἰς μνημόσυνον δὲ τῆς ἐμφανίσεως ταύτης τοῦ θεοῦ, ἀνηγγέρθη αὐτῷ ἱερὸν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Μελαναιγίδος ἢ Μελανθίδου, καὶ τῷ ἀπατορίῳ Διὶ καθιερώθη ἡ ἐορτὴ τὰ Ἀπατούρια.

Μελανθῶ, ἀδελφὴ τοῦ Μελάνθου, ἐνωθεῖσα μετὰ τῶν μνηστήρων, καὶ φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς (Ὀμ. Ὀδ. Σ, 321).

Μελανίπη, 1) θυγάτηρ τοῦ Χείρωνος, ἣν, ἀτιμασθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Αἰόλου, οἱ θεοὶ παρακλήσει τοῦ πατρὸς, μετεμόρφωσαν εἰς ἵππον (Ἀριστ. Θεσμ. 549. — Ἐρτοθ. — Ὑγίν). — ἢ 2) θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου ἢ τοῦ Δησιμόντου, ἣν, ὡς ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τεκοῦσαν τὸν Βοιωτὸν, ἐτύφλωσεν ὁ πατὴρ τῆς, καὶ κατέκλεισεν εἰς φυλακὴν, ἕως ὅτου τὴν ἤλευθέ-

ρῶσαν οἱ υἱοὶ τῆς (Πλάτ.—Παῖς.—Υἱὸν). — 3) Βασιλεὺς τῶν Ἀμαζόνων, ἧς τὸν ζωστήρα ἀρπάσας, ἔφερεν ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὸν Εὐρύσθεα (Διδ. Δ, 6.—Ἀπλ. Ρόδ.). — 4) Νύμφη τις, μήτηρ τοῦ Βοιωτοῦ ἐκ τοῦ Ἰώνου (Παυσ. Θ, 1).

Μελανιππίδης, ἴδ. Διθύραμβος.

Μελάντιππος, 1) Θηβαῖος, υἱὸς Ἀστακοῦ, ἀνδρείως τῶν Θηδῶν ὑπερμαχήσας κατὰ τῶν Ἐπτά, τῶν συμμάχων τοῦ Πολυνείκου, ἔτρωσε τὸν Τυδεά θανατηφόρως καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀμφιαράου (Αἰσχλ. Ἐπτ. 409). — 2) Ὁραῖος νέος ἐν Πάτραις τῆς Ἀχαΐας, ἀγαπῶν τὴν Κομαιθῷ, ἱέρειαν τῆς Τρικλαρίας Ἀρτέμιδος. Ἀλλ' ἡ θεὰ πρὸς τιμωρίαν ἐθανάτωσεν αὐτὸν, ἔπεμψε δ' ἐπὶ τὴν χώραν ἀφορίαν καὶ λοιμὸν, καὶ διέταξεν ὁ χρησμὸς νὰ θύωσι κατ' ἔτος, πρὸς Ἰλασμόν, καλὸν νέον καὶ καλὴν νέαν (Παυσ. Ζ, 19, 2). — 3) Υἱὸς τοῦ Θησέως, νικήσας εἰς τὰ Νέμεα πάλην (Πλούτ. Θησ. Η). — 4) Δύο Τρῶες, φονευθέντες, ὁ μὲν ὑπὸ Ἀντιλόχου, ὁ δὲ ὑπὸ Τεύκρου (Ὀμ. Ἰλ. Ο, 549. 576. Θ, 270). — 5) Ἰδ. Χαρῖτων.

Μελάντιοι πέτραι, ἡ δειραὶ, σκόπελοι τοῦ Αἰγαίου, μικρὸν τῆς Θήρας ἀπέχοντες (Ἀπλ. Ρόδ.—Ἀπλδ. Α, 9, 26).

Μελάνωπος, 1) πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Λάχης, ἐχθρὸς τοῦ ῥήτορος Καλλιστράτου (Θουκ.). — 2) Υἱὸς τοῦ Λάχης, θεμαγωγός, οὗ φέγεται ὁ χαρακτήρ (Διμοθ.).

Μέλας, 1) Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Ἀσπληδόνος. Πηγάζει ΒΔ τοῦ Ἀκοντίου ὄρους, ῥέει παραλλήλως μετὰ τοῦ Κηφισοῦ, καὶ ἐκβάλλει εἰς τὰ ἔλη τῆς Κωπαίδος (ν. Μαυροπόταμον). — 2) Ποταμὸς ἐν Μαλίδι τῆς Θεσσαλίας κατὰ τὴν Ἡράκλειαν, ἔρρεεν ἐν τῇ ἀρχαιότητι παραλλήλως μετὰ τοῦ Σπερχεῖος καὶ ἐξέβαλλεν εἰς τὸν Μαλικὸν κόλπον· νῦν δὲ (Μαυροπόταμος), ἐνοόμενος μετὰ τοῦ Δύραντος (Γοργοποτάμου) χύνεται εἰς τὸν Σπερχεῖον (Ἡρδ. Ζ, 198). — 3) Ποταμὸς τῆς Θράκης, ἐκβάλλων

εἰς τὸν Μέλανα κόλπον Βτῆς Καρδίας (Ἡρδ. ΣΤ, 41. Ζ, 198) (ν. Σάρος). — 4) Ποταμὸς τῆς Σικελίας, μεταξὺ Μυλῶν καὶ Μεσσάνας. Παρὰ τὰς ὄχθας αὐτοῦ ἔκειντο αἱ ὑποτιθέμεναι βεσκαὶ τῶν βοῶν τοῦ Ἥλιου. — 5) Πλωτὸς ποταμὸς, ὀρίζων τὴν Παμφυλίαν καὶ Κιλικίαν. Ὁ δὲ Μέλας κόλπος ἐν τῷ Αἰγαίῳ ἦν κατὰ τὰ ΒΔ τῆς Θορακικῆς Χερσονήσου (ν. Σάρος) (Ἡρδ. Ζ, 58. — Στράβ. Α, 28, Β, 92 κτλ.).

Μελέαγρος, 1) Υἱὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, θυγατρὸς τοῦ Θεστίου, σύζυγος Κλεοπάτρας (ἡ Ἀλκυόνης), θυγατρὸς τοῦ Ἴδα καὶ τῆς Μαρπίσης, διάσημος ἥρως ἐκ Καλυδόνος ἐν Αἰτωλίᾳ, συνεκατράτεισας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ εἰς τὴν θῆραν κατὰ τοῦ Καλυδονίου κάπρου, ὃν ἡ Ἀρτεμις εἶχε πέμψει ἵνα κατερημώσῃ τὴν χώραν, διότι ὁ Οἰνέως εἶχε λησμονήσει τὴν εἰς αὐτὴν ὀφειλομένην θυσίαν· ὁ δὲ Μελέαγρος ἐφόνευσεν τὸ θηρίον μετὰ τῶν ἐπιστημοτέρων ἡρώων τῆς ἐποχῆς του, ἐν οἷς μάλιστα μνημονεύονται ὁ Ἄδμητος, ὁ Ἀμφιάραος, ὁ Ἀσκληπιός, ὁ Θησεύς, ὁ Ἰάσων, ὁ Ἴδας, ὁ Εὐρυπύλος, ὁ Λυγκεύς, ὁ Κτέατος,

ὁ Καινέως, ὁ Νέστωρ, ὁ Φοῖνιξ, ὁ Πηλεΐδης, ὁ Πειρίβους, ὁ Κάστωρ, ὁ Πολυδεύκης κτλ. Τότε δὲ διήγειρεν ἡ Ἀρτεμις μεταξὺ Αἰτωλῶν καὶ Κουρητῶν ἔριν αἱματηράν περὶ τῆς θοῆς τοῦ κάπρου, ὡς ἄθλου τῆς νίκης, καὶ μετὰ τοῦ Μελέαγρου ἐνίκων οἱ Αἰτωλοὶ ὅτε ὅμως αὐτὸς ἐφόνευσεν τῆς μητρὸς του τὸν ἀδελφόν, τότε τὸν κατηράσθη ἐκεῖνη, καὶ ἐν ὀργῇ ἀπεσύρθη ὁ Μελέαγρος τῆς μάχης, καὶ οἱ Αἰτωλοὶ κατεστρέφοντο, μέχρις οὗ, καμφθεῖς ὑπὸ τῆς γυναικὸς του, ἐπανήλθε, καὶ ἔφερε νίκην εἰς τοὺς Αἰτωλοὺς, ἀλλὰ συγχρόνως ἔπασσε καὶ αὐτὸς, θῦμα τῆς Ἐριννύος ἧτις εἶχεν ἀκούσει

τὴν ἄρὰν τῆς μητρός ('Ομ. Ἰλ. I, 529. B, 641. E, 115). "Ἄλλος μῦθος μεταγενέστερος ἦν ὅτι 7 ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Μελεάγρου ἦλθον αἱ Μοῖραι πρὸς αὐτὸν, καὶ ἀπεφάναντο ὅτι θ' ἀπέθνησκε τὸ παιδίον ὅτε θ' ἀπετεφροῦτο τὸ στέλεχος τὸ καίον ἐν τῇ ἐστίᾳ. Τότε ἡ μήτηρ του, ἀποσπάσασα αὐτὸ ἐκ τῆς ἐστίας, τὸ ἐνέκλεισεν εἰς κιβώτιον. "Ὅτε δ' ἐπὶ τῆς θήρας πρώτη ἔτρωσε τὸ θηρίον ἡ Ἀταλάντη, καὶ ὁ Μελέαγρος φονεύσας αὐτὸ τῇ ἔδωκεν ὡς βραβεῖον τὴν δорάν, τότε ἤρπα-

τὸ πνεῦμα ἀδελφός του Φίλιππος Ἀρριδαῖος, ἐπίτροπος δὲ ὁ Περδίκκας καὶ αὐτός. Ἀλλ' ὁ Περδίκκας, λαβὼν τὸν Ἀρριδαῖον εἰς τὴν ἐξουσίαν του, ἐπεισεν αὐτὸν νὰ συγκατανεύσῃ εἰς τὴν καταστροφὴν τοῦ Μελεάγρου, ὅστις παραδοθεὶς ὑπὸ τῆς φάλαγγος, ἐφονεύθη (Διόδ. ΙΖ, 57). — 3) Υἱὸς τοῦ Πτολεμαίου Λάγου, ἤρξεν ἐν Μακεδονίᾳ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του Πτολεμαίου τοῦ Κεραυνοῦ (τῷ 274 π. Χ.), ἀλλὰ μετὰ δύο μῆνας, ἐνεκα ἀνικανότητος, ἐξεβλήθη. — 4) Ἐκ Γαδάρων ἐν

Ἀνάγκυρον ἐν Ῥώμῃ. Θάνατος Μελεάγρου.

σαν τὴν δорάν ἀπὸ τῶν χειρῶν της οἱ υἱοὶ τοῦ Θεσπίου, δι' ὃ ὁ Μελέαγρος τοὺς ἐφόνευσεν ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ Ἀλθαία, ἐξ ὀργῆς διὰ τοῦτο, ἀνήψε τὸ στέλεχος, καὶ ὁ Μελέαγρος ἀμέσως ἀπέθνηκε, μεθ' ὃ ἀπήγγελλοντο ἡ μήτηρ του Ἀλθαία καὶ ἡ γυνὴ του Κλεοπάτρα, καὶ τοσοῦτον ἔκλαυσαν αἱ ἀδελφαὶ του, ὥστε ἡ Ἀρτεμις, εὐσπλαγχνισθεῖσα, μετεμόρφωσεν αὐτὰς εἰς τὰ πτηνὰ τὰς Μελεαγρίδας, ἀποπτάσας εἰς Λέρνον (Ον. Μετ. VIII 267). Ἐν Ἀδοῦ δ' ὅτε κατήλθεν ὁ Ἡρακλῆς, ἐφυγον ἐκ φόβου πρὸ αὐτοῦ πᾶσαι αἱ σκυαὶ πλὴν τοῦ Μελεάγρου καὶ τῆς Μεδοῦσης. — 2) Εἰς τῶν ἀρχηγῶν τῆς φάλαγγος τοῦ Ἀλεξάνδρου, κατάρθωσεν, ἐπὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ὁ ἀνακηρυχθὴ βασιλεὺς, πλὴν τοῦ νεογεννητοῦ υἱοῦ του, προσέτι ὁ ἀσθενὴς

Παλαιστίνη, ποιητὴς εὐφυὲς ἐρωτικῶν ἐπιγραμμάτων, ζήσας περὶ τὰ 60 π. Χ. Κατ' ἀρχὰς συνέλεξε «στέφανον ἐπιγραμμάτων» τῆς Ἀλεξανδρινῆς καὶ τῆς ἀρχαιοτέρας ἐποχῆς. Ἰδια αὐτοῦ ἐπιγράμματα σώζονται 128, εἰς τὴν αὐτὸν σχεδὸν πάντοτε κύκλον περιστρεφόμενα, ἀλλὰ φαντασίαν καὶ εὐφυΐαν ἐλέγχοντα. Τὸ δὲ ὕψος του ἐστὶν ἐνίοτε σκοτεινόν.

Μελήτη, ἴδ. Μοῦσαι.

Μέλης, ρύαξ ἐν Σμύρνῃ, εἰς οὗ τὰς πηγὰς, ἐντὸς σπηλαίου, ἐλέγετο ὁ Ὅμηρος ποιήσας τὰ ἔπη του, ὅθεν καὶ ἔφερε τὸ ἐπίθετον «Μελισσιγενής». Ἐκαλεῖτο δὲ Μελήτη τοῦ κ. ὁ λ. π. ο. εἰς ὃν ὁ ρύαξ οὗτος ἐξέβαλλε.

Μελήσανδρος, στρατηγὸς Ἀθηναῖος ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ (Θουκ. Β, 29).

Μελησίτας, 1) διδάσκαλος τῆς γυμνα-

στικῆς, καὶ νικητῆς εἰς τοὺς ἀγῶνας ἐν Αἰγίνῃ (Πίνδ. Ὀλ. Η, 71. Νέμ. Δ, 15). — 2) Πατὴρ Θουκυδίδου τοῦ ἀντιπάλου τοῦ Περικλέους. — 3) Υἱὸς τοῦ Θουκυδίδου τούτου.

Μέλητος, 1) Ἀθηναῖος ἐκ τῶν ὀλιγαρχικῶν, συγκατηγορηθεὶς μετὰ τῶν Ἑρμοκοπιδῶν. Τῷ 403 π. Χ. ἐπέμφθη εἰς Σπάρτην εἰς τῶν πρέσβων πρὸς ἐπίτευξιν τῆς εἰρήνης (Ξεν. Ἑλ. Β, 4, 36). — 2) Εἰς τῶν κατηγορῶν τοῦ Σωκράτους, ὡς κακὸς ποιητῆς χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. Ἐλέγγοτο γράψας τραγωδίας, σχολιά καὶ ἐρωτικά ποιήματα. Ὀλίγον δὲ μετὰ τοῦ Σωκράτους τὸν θάνατον κατεδικάσθη εἰς θάνατον καὶ αὐτὸς (Διογ. Λαέρτ. Β, 39, 43).

Μελία, νύμφη, 1) θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἐκ τοῦ Ἰνάχου υἱὲν σχοῦσα τὸν Φορυνέα καὶ τὸν Αἰγιαλέα (ἢ Φηγέα). — 2) Ἐκ τοῦ Ποτειδῶνος μήτηρ τοῦ Ἀρύκου. — 3) Ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἀρπαγείσα καὶ μήτηρ τοῦ Ἰσμηνίου καὶ τοῦ μάντεως Τενάρου. Ἐτιμᾶτο δ' ἐν τῷ Ἰσμηνίῳ ἐν Θῆβαις. — 4) Μελίαι ἢ Μελιάδες, νύμφαι γεννηθεῖσαι ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ ἀκρωτηριασθέντος Οὐρανοῦ, ὃ ἐδέξατο ἡ γῆ (Ἡσ. Θεογ. 187). Ἐλέγοντο τροφοὶ τοῦ Διὸς.

Μελισβοία, μικρὰ παραλία τῆς Θεσσαλικῆς Μαγνησίας, εἰς τῆς Ὀσσης τοὺς πρόποδας (Ὀρμ. Ἰλ. Β. 717. — Ἡρόδ. Ζ, 188. — Στράβ. Θ, 443). Παρήγεν ἰδίως τὴν μελιβοίαν πορφύραν. Οἱ Ῥωμαῖοι τὴν ἐλεηλάτησαν ὑπὸ τὸν Ὀκτάβιον.

Μελιγουνὺς, 1) θυγάτηρ τῆς Ἀφροδίτης (Ἡσυχ.). — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Λιπάρας (Καλμ. εἰς Ἀντ. 48).

Μελίη, θυγάτηρ Νηρέως καὶ Δωρίδος (Ἀπλδ. Α, 2, 7).

Μελικέρτης, ἴδ. Ἀθάμας.

Μελίνη, θυγάτηρ Θεσπίου, μήτηρ τοῦ Λαομέδοντος ἐκ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπλδ. Β, 7, 8).

Μελιννώ, ἴδ. Ἑριννα.

Μελίσσανδρος, ἀρχαῖος ποιητῆς ἐκ

Μιλήτου, ποιήσας Κενταυρομαχίαν (Δίλ. π. i. ΙΑ, 2).

Μελισσα, νύμφη ἐφευρούσα δῆθεν τὴν χρῆσιν τοῦ μέλιτος. Αὐτῆς ἐπώγυμοι ἐλέγοντο αἱ μέλισσαι. Μελίσσαι ἐλέγοντο καὶ αἱ τροφοὶ τοῦ Διὸς Μελίαι (ἴδ.). ὁμοίως δὲ καὶ ἰέρειαι τῆς Δήμητρος, ὡ τροφοῦ τοῦ θεῶς καὶ ὡς προεστῶσης τῆς πολιτικῆς κοινωνίας, ἥς φυσικὸν σύμβολον ἐστὶν ἡ κυψέλη. Ὅμοίως δ' ἐκαλοῦντο καὶ αἱ τῆς Ἑφesiaς Ἀρτέμιδος, ὧν ὁ ἀρχιερεὺς ἐλέγγοτο ἐσσην (ὁ βασιλεὺς τῶν μελισσῶν), δι' ἧ καὶ μέλισσα ἐστὶν ἀποτετυπωμένη ἐπὶ τῶν νομισμάτων τῆς Ἑφέσου. Ἦσαν δὲ καὶ τοῦ ἀπεικισμοῦ φυσικὰ σύμβολα τὰ σμήνη τῶν μελισσῶν, καὶ προσέτι αὐταί, ὡς ἐξ ἀνθρώπων εἰς ἄνθρωπον περῶσαι, καὶ διὰ τὴν ἡδεῖαν γεῦσιν καὶ τὴν μεθυστικὴν δύναμιν τοῦ μέλιτος, σύμβολα τῆς ἐμπνεύσεως, δι' ἧ καὶ τὴν Πυθίαν «δεελφίαν μέλισσαν» λέγει ὁ Πίνδαρος (Πυθ. Δ, 106).

Μελισσα, χωρίον εἰς τὰ Α τῆς Μεγάλης Φρυγίας, μεταξὺ Συναδῶν καὶ Μητροπόλεως, ἔχον μνημεῖον τοῦ Ἀλκιδιδῶδου, καὶ ἀνδριάντα αὐτοῦ ἐκ περσικοῦ μαρμάρου, (Ἀθν. ΙΓ, 574).

Μελισσήνη, ἴδ. Ἀδράστεια.

Μελισσος, 1) Θεσιδάδου ἐκ Θηβῶν, Νεμεονίκης. — 2) Σχῆμιος πολιτικὸς ἀνὴρ, πολεμικὸς καὶ φιλόσοφος, μαθητῆς τοῦ Παρμενίδου, ὁπαδὸς τῆς ἐλεγκτικῆς σχολῆς, ἔζη περί τὰ μέσα τοῦ ε' αἰῶνος π. Χ. Ναυαρχῶν τῷ 441 τῶν Σαμίων, κατεναυμάχησε τὸν ἄττι-τὸν στόλον ὑπὸ τὸν Περικλέα (Πλούτ. Περ. ΚΣΤ). Ἐγγραφῇ «περὶ τοῦ ὄντος» καὶ «περὶ φύσεως», συγγράμματα ἀπολεσθέντα, πλὴν τῶν ἐν Ἀριστοτέλει καὶ ἄλλοις μνημονευμένων, ἐν οἷς ἐξηγεῖ τὴν παραγωγὴν καὶ καταστροφὴν τῶν ὄντων, ὡς καὶ τὴν ποικίλιαν αὐτῶν ἀπέναντι τῶν αἰσθήσεων, παραδεχόμενος ἐν ἐν ἐνιαύον, ἀκίνητον, ἀμετάβολον, αἰώνιον καὶ ἀόριστον, ὅπερ ἐστὶν ἐνταυτῷ ἢ ἀνάγκῃ. Φαίνεται ὅμως ἐγκύψας καὶ εἰς τὴν

ἔρευναν τῶν στοιχείων ἰδίως, κυρίως τὸ σύστημα τοῦ διδασκάλου τοῦ ἀκολουθῶν.

Μελίταια, ἡ Μελίτεια, εὐρύχωρος καὶ ὁχυρὰ πόλις τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ κατὰ τὴν Β πλευρὰν τῆς Ὀθρυος, ὅλην ἡμέραν Ν τῆς Λαρίσης. Ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς αὐτῆς ἵστατο τὸ μνημεῖον τοῦ Ἑλλήνορος. Ὁ Φίλιππος ὁ Μακεδὼν προσβαλὼν αὐτήν, δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν κυριεύσῃ (Θουκ. Δ, 78. — Πολύβ. Ε, 97).

Μελιτεὺς, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς νύμφης Ὀρθρηίδος, ἐκτεθείς ὑπὸ τῆς μητρός του, ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του ἀνατραφεῖς, καὶ τὴν πόλιν Μελίταιαν κτίσας ἐν Φθιώτιδι, ἥς μέγα μέρος κατέκτησε (Αντ. Λιβ. 13).

Μελίτη, 1) νῆσος τῆς Μεσογαίου, περὶ τὸ μέσον μεταξὺ Σικελίας καὶ Ἀφρικῆς. Στενὸς πορθμὸς τὴν χωρίζει ἀπὸ τῆς νήσου Γαύλου ἢ Γαύδου. Πρῶτος δὲ μνημονεύει αὐτὴν ὁ Σκύλαξ. Κατ' ἀρχὰς ὠκεῖτο ὑπὸ Φοινίκων, οἷς ἔπειτα προσετέθησαν Ἑλλήνες.

ὑπέκυψε δὲ τέλος εἰς τὴν κυριαρχίαν τῆς Καρχηδόνας, ἀναγκασθεῖς ἐπὶ τῶν φοινικικῶν πολέμων νὰ τὴν παραχωρήσῃ εἰς τὴν Ῥώμην. Τὴν βραχὺν νῆσον ἐπιμελῶς καλλιεργήσαντες καὶ οἰκοδομήσαντες οἱ Φοίνικες, τὴν εἶχον ὡς σταθμὸν τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ των. Ἡ ὁμώνυμος πρωτεύουσα ἰδρύθη ἐπὶ τῶν Καρχηδονίων, καὶ ἐρείπια αὐτῆς σώζονται. Τὰ κυριώτερα αὐτῆς προϊόντα ἦσαν μέλι καὶ βαμβακερὰ ὑφάσματα. Ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἀμεληθεῖσα, κατέστη πειρατῶν ὁρμητήριον. — 2) Μικρὰ νῆσος κατὰ τὴν Ἰλλυρικὴν παραλίαν (ν. Μελέδα), ἀνέτρεφε κυνάρια, τὰ ἀγαπητὰ εἰς τὰς Ῥωμαίας γυναῖκας. Ὁ Στράβων ὁμῶς (ΣΤ, 277) ἀποδίδει τοῦτο εἰς τὴν ἄλλην Μελίτην. — 3) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀποτελῶν μέρος τῆς πόλεως, Δ τῆς ἀγορᾶς, ἔχων

ἐπίσημον γὰρ τοῦ Ἡρακλέους. Ἐκεῖ ἔκειτο καὶ ἡ οἰκία τοῦ Θεμιστοκλέους. — 4) θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 42).

Μελιτηνὴ, χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀρμενίας, μεταξὺ τοῦ Ἀντιταύρου καὶ τοῦ Εὐφράτου. Ἡ παρὰ τῷ Εὐφράτῃ ἐπὶ Στράβωνος (ΙΑ, 521. ΙΒ, 535) ἀνεγερθεῖσα ὁμώνυμος πόλις κατέστη ἐπίσημος ἀπὸ Τραϊανοῦ.

Μελίτος, Ἀθηναῖος Πυθεὺς τὸν δῆμον, τραγικὸς ποιητής, μετὰ τοῦ Ἀνύτου κατηγορήσας τὸν Σωκράτην (Ἀριστ.).

Μελλεῖρηνες, οἱ νεανῖαι (μέλλοντες εἰρηνες) ἐν Σπάρτῃ, ἀπὸ τοῦ 18 μέχρι τοῦ 20 ἔτους τῆς ἡλικίας των, μὴ κατατεταγμένοι εἰσέτι εἰς τὸν στρατὸν, ἀλλ' ἤδη ἐκτὸς τῶν βουῶν τῶν παιδίων.

Μέλλων, ἡ Μέλων (Πλούτ), πλούσιος Θηβαῖος, φυγαδευθεὶς ὅτε (τῷ 382 π. Χ.) οἱ Λακεδαιμόνιοι κατέλαβον τὴν Καδμεῖαν, εἴτα δὲ μετὰ Πελοπίδου καὶ Χάρωνος συντελέσας εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος του, καὶ ἐκλεχθεὶς Βοιωτάρχης (Ξεν. Ἑλλ. Ε, 4, 2. — Πλούτ. Πελοπ. Η. ΙΑ. ΙΒ).

Μέλος, ἴδ. Λυρική ποίησις.

Μελπομένη, ἴδ. Μοῦσαι.

Μεμβλίαιος, Φοῖνιξ, ἐταῖρος τοῦ Κάδμου, παρὰ τῇ Καλλίστῃ (Θήρᾳ) εἰς μικρὰν νῆσον Φοίνικας ἐγκαταστήσας, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ δοῦς αὐτῇ (Ἡρδ. Δ. 147).

Μεμβράνα, ἴδ. Περιγαμινόν.

Μέμων, 1) ἦρως μὴ μνημονευόμενος ἐν τῇ Ἰλιάδι, ἀλλ' ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ (Μ, 522. Δ, 187), ἔνθα λέγεται υἱὸς τῆς Ἡοῦς, ὁ ὠραιότερος τῶν μαχητῶν, φονεύσας τὸν Ἀντίλοχον. Καθ' Ἡσίοδον δὲ (Θεογ. 404) ἦν υἱὸς τοῦ Τιθωνοῦ (ἀδελφοῦ τοῦ Πριάμου) καὶ τῆς Ἡοῦς, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἡμαθίωνος, βασιλέως τῶν Αἰθιοπῶν. Ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ τοῦ Μιλησίου Ἀρκτίνου, ὁ Μέμων, πανοπλίαν ἐνδυθεὶς ἦν κατεσκευάσεν αὐτῷ ὁ Ἡρακλῆς, ἀπῆλθεν εἰς βοήθειαν τοῦ Πριάμου, ἐφόνευσεν, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πατρόκλου καὶ τοῦ Ἑ-

κτορος, τὸν Ἀντίλοχον, φίλτατον τῷ Ἀχιλλεΐ, καὶ ἐφρονεῦθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, ἀλλὰ, κατὰ παράκλησιν τῆς Ἥους ἔλαβε παρὰ τοῦ Διὸς τὴν ἀθανασία. Τὸν μῦθον τοῦτον πολ- λάκις διαπραγματεύθη ἡ ποίησις καὶ ἡ τέχνη. Ὑπὸ τῆς Ἥους τὸν εἶπον οἱ Ἕλληνες, τὴν Αἰθιοπίαν καθ' Ὅμηρον (Ὅδ. Α, 24) φαντα- ζόμενοι εἰς τὸ ἄκρον ἀνατολικὸν πέρας τῆς γῆς. Κατὰ Διόδωρον δ' ἔκτισεν ὁ Μέμνων τὴν ἀκρόπολιν εἰς τὰ Σοῦσα, ἧτις κατ' αὐτὸν ἐκλήθη Μειμνόνεια (Ἡρόδ. Ε, 53. Ζ, 151) ἐπέμφθη δ' ὑπὸ τοῦ Ἀσσυρίου Τευτάμου εἰς βοήθειαν τοῦ ὑποτελοῦς αὐτῷ Πριάμου, καὶ, κατὰ Πausanίαν, ὁκέταξε πάντας τοὺς μεταξὺ Σούσων καὶ Ἰλίου λαούς. Εἰς τὴν Ἀλεξάν- δρειαν ἐκόμισαν τὸν μῦθον τοῦ Μέμνωνος οἱ Ἕλληνες τοῦ Ἀλεξανδρου τοῦ πρώτου, καὶ ἐ- φήμισαν αὐτὸν εἰς τοῦ βασιλέως Ἀμενόφ τὸ κατὰ τὰς Θήβας (εἰς Μεδινετ—Ἀβού) εἰσέτι σωζόμενον κολοσσαῖον καθήμενον σύμπουν ἄ- γαλμα ἐκ λίθου φαιού. Σεισμός ἐσχίσεν αὐτὸ, ἴσως τῷ 27 π. Χ., καὶ ἔπεσε τὸ ἄνω αὐτοῦ ἥμισυ, ἀφ' οὗτο περιέργον παρετηρήθη φαινόμε- νον, ὅτι, προσβαλλόμενον ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου, ἐξέπεμπεν ἦχον ὡς θραυομένης χορδῆς, καὶ ἐρρέθη ὅτι ὁ Μέμνων ἀπήντα εἰς τὸν χαιρετισμὸν τῆς μητρὸς του Ἥους. Ὁ Στράβων, ὅστις πρῶτος μνημονεύει τοῦ φαινομένου τούτου (ΙΖ, 813, 816), δὲν λέγει τὸν κολοσσὸν εἰσέτι ἄγαλμα τοῦ Μέμνω- νος· καὶ ἀμέσως μεταγενεστέρᾳ αὐτοῦ ἐστὶ τοῦ μῦθου ἡ ἐφαρμογή, ὅτε καὶ ὡς Αἰθιοπία ἐξελήφθη ἡ Αἰγυπτιακὴ ἀκτὴ, καὶ ἐξ αὐτῆς ἐρ- ρέθη ὅτι μετέβη αὐτὸς εἰς Αἴγυπτον, ἐκ δ' Αἰ- γύπτου εἰς Σοῦσα. Προήρχετο δὲ, ὡς ὑποτί- θεται, ὁ ἦχος ἐκεῖνος, ὃν καὶ πολλαὶ μεταγε- νέστεραι ἐπιγραφαὶ ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος μαρ- τυροῦσιν, ἐκ διαβάσεως τοῦ ἀέρος διὰ τῶν πό- ρων καὶ χαραγῶν τοῦ σχισθέντος λίθου ὅτε ἐπήρχετο μεταβολὴ τῆς θερμοκρασίας· καὶ τοῦτο φαίνεται τόσῳ πιθανώτερον, καθ' ὅσον, ἀφ' οὗ τὸ ἄγαλμα συνεπληρώθη ἐπὶ τῶν Ῥω- μαίων, κτισθέντος τοῦ ἄνω μέρους, πᾶς ἦχος

ἔπαυσεν ἀκούμενος. Τάφοι τοῦ Μέμνωνος πολλαχοῦ ἐδείκνυντο, εἰς τὴν Ἀδύδον ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, εἰς Πτολεμαῖδα ἐν τῇ Φοινίκῃ, εἰς τὴν Αἰθιοπίαν. Οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Μέμνωνος, οἱ κηδεύσαντες αὐτὸν εἰς τὴν Τρωάδα, μετεμορφώθησαν, ἕνεκα τοῦ βαθέος αὐτῶν πένθους, εἰς πτηνὰ καλούμενα Μέμνω- νας ἢ Μεμνονίδας, ἅτινα συνερχόμενα ἐπὶ τοῦ τάφου του κατ' ἔτος ὀδύρονται, μέχρις οὗτινὰ ἀποθνήσκουσιν ἢ μάχονται εἰς τιμὴν αὐτοῦ.— 2) Ρόδιος ἀδελφὸς τοῦ Μέντορος, μετασχὼν τῆς στάσεως τοῦ Ἀρταβάζου. Ὅτε δ' αὐτὴ κατ- εστάλη ἐφυγεν εἰς Μακεδονίαν, ἀλλ' εἴτα ἐ- πέστρεψε, καὶ ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τοῦ Ἀλε- ξανδρου ἦν στρατηγὸς τῶν Περσῶν ἐν τῇ Μι- κρῇ Ἀσίᾳ. Ἀνὴρ νουεχῆς, συνεβούλευσε τοὺς Πέρσας ν' ἀποσυρθῶσι, νὰ διακόψωσι διὰ στό- λου τὴν μετὰ τῆς Εὐρώπης κοινωνίαν τοῦ κατακτητοῦ, καὶ νὰ ἐξεγείρωσι κατ' αὐτοῦ τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα. Ἀλλ' ἡ συμβουλὴ του δὲν εἰσηκούσθη. Μετὰ τὴν ἐν Γρανικῷ ἦτταν, ἐνθα ἐστρατήγει μυρίων Ἑλ- λήνων μισθωτῶν, ὑπερεμάχησεν ὑπὲρ τῆς Μι- λήτου καὶ τῆς Ἀλικαρνασσοῦ, ἐκυρίευσεν μετὰ τοῦ Περσικοῦ στόλου τὴν Λέσβον, τὴν Χίον, καὶ τινὰς τῶν Κυκλάδων, καὶ συνεννοηθεὶς μετὰ τοῦ Ἀγιδος ἐν Σπάρτῃ, προτίθετο νὰ πλεύσῃ εἰς τὴν Εὐρώπην· ἀλλὰ πολιορκῶν τὴν Μιτυλήνην, ἀπέθανε τῷ 333 π. Χ., καὶ τὸ ἐπὶ τὸν ἔτος ὑπετάγησαν οἱ διάδοχοί του. Γυνὴ του ἦν ἡ Βαρσίνη, ἣν παρέλαβεν ὁ Ἀ- λεξανδρος καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἡρακλῆν (Διόδ. ΙΖ, 7, 22.—Ἀρρ. Α, 12, 17).

Μέμφεις, ἡ μεγίστη ἀρχαία πρωτεύουσα τῆς Αἰγύπτου, ἔδρα τῶν βασιλέων ἀπὸ Ψαμ- μητίχου, ἐπὶ τοῦ Νείλου πρὸς Ν τοῦ Καί- ρου καὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Δέλτα. Ἐν αὐτῇ ἦν ὁ μέγας ναὸς τοῦ Φθᾶ (Ἡραίου), οὗ τὸ κάλ- λιστον πρόπυλον ἐλέγετο κτίσας ὁ Δαίδαλος (Διόδ. — Σκύλαξ), ἐσφαλμένως ἐν τῇ λέξει Δαίδαλος (Σελ. 204) γραφέντος ἐν Σάμῃ· ἀντὶ ἐν Μέμφιδι. Ἐκεῖ ἦν καὶ τὸ κυριώτερον τῶν Νειλομέτρων, καὶ σώζονται πλησίον αἱ 3 με-

γάλοι πυραμίδες τοῦ Γίξε καὶ ἄλλαι μικρότεραι (Ἡρδ. Β, 99. 114. 136. Ε. — Διόδ. Α, 50. — Στρώ. ΙΖ, 807).

Μένας, ἢ Μέναιον, πόλις ὀρεινὴ ἐν Σικελίᾳ Ν τῆς Ὑβλῆς, πλησίον πηγῆς Μεναιίδος, εἰς ἣν οἱ κάτοικοι ὠμυνον (Διόδ. ΙΑ, 8, 78).

Μένεαρχος, 1) γλύπτης Ναυπάκτιος, περὶ τὸ 490 π. Χ., κατασκευάσας χρυσελεφαντίνην Ἀθηνᾶν εἰς Πάτρας. — 2) Γλύπτης Σικυωνίος, ποιήσας χαλκοῦν βούν (Pl. XXXIV 80), ἔγραψε καὶ ἱστορίαν τῆς Σικυωνίας καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου. — 3) Μαθηματικός, οὗ μέρος τῆς περὶ κωνικῶν τριμῶν συγγραφῆς σώζεται.

Μενάλιππος, ἐκ Μιτυλήνης, φίλος τοῦ ποιητοῦ Ἀλκαίου (Ἡρδ. Ε, 95).

Μενάλλης, εἰς τῶν ὑπὸ τῶν Δαναίδων φονευθέντων υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου (Ἀπλδ. Β, 1, 4).

Μένανδρος, 1) Ἀθηναῖος στρατηγὸς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, συνεκπεύσας εἰς Σικελίαν. Ἴσως διαφυγὼν ἐκτὶ τὴν καταστροφὴν, ἣν ὁ αὐτὸς ὅστις ἐναυάρχει μετὰ ταῦτα ἐπὶ Ἀλκιβιάδου εἰς τὸν Ἑλλησπόντον, καὶ πάλιν κατὰ τὴν ἐν Αἰγὸς Ποταμοῖς ναυμαχίαν (Πλούτ. Ἀλκ. ΛΣΤ. — Θουκ. Ζ, 16. 48. 69. — Ξεν. Ἑλλ. Α, 2, 16, Β, 1, 26). — 2) Ὑῖος τοῦ στρατηγοῦ Διοπίθους, γεννηθεὶς τῷ 347, π. Χ., ὁ ἐπιστημότατος ποιητῆς τῆς νέας κωμωδίας, ἤκμαζεν εὐθὺς μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸν θάνατον. Ἡ πρώτη αὐτοῦ κωμωδία, οἱ Ἐφηβοί, ἐγράφη τῷ 322. Εἰς ἄπορον οἰκογένειαν ἀνήκων, ἀνετράφη καλῶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῦ Ἀλεξίδος, καὶ διήγεν ἐν φιλικαῖς σχέσεσι μετὰ τοῦ Ἐπικούρου καὶ τοῦ Θεοφράστου καὶ μετὰ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως. Πτολεμαῖος δ' ὁ

Λάγου, ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, τὸν προσεκάλεσεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἄλλ' ἔμεινεν εἰς Ἀθήνας, καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 52 ἐτῶν, πνιγείς εἰς λουτρόν. Λέγεται γράψας ὑπὲρ τῶς 100 κωμωδίας, νικήσας δὲ ὀκτάκις. Τὰ ἔργα του μεγάλως ἐξετιμῶντο ἀναγινωσκόμενα, διὰ τὴν εὐφυίαν αὐτοῦ καὶ τῆς γλώσσης του τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν χάριν, ὥστε

καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ ἄριστος τῶν ποιητῶν τῆς νέας κωμωδίας. Ἐκ τῶν δραμάτων του οὐδὲν δυστυχῶς διατηρήθη ἀκέραιον, ἀλλ' ἀποσπάσματα μόνον, καὶ τινες τῶν τίτλων. Οἱ Ἀδελφοί, Ἀνδρία, Ἐαυτὸν τιμωρούμενος, Εὐνοῦχος, εἰς τῶν ἔργων του

τά μᾶλλον γνωστά, διότι ὑπάρχει ἡ ὑπὸ Τερεντίου μετάφρασις αὐτῶν εἰς τὸ Λατινικόν, σπερουμενὴ βεβαίως τῆς φυσικῆς χάριτος καὶ λεπτότητος, ὡς καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ πρωτοτύπου, ἀλλ' οὐχ ἥττον ἀποδεικνύουσα τὴν ἐξαίρετον τᾶσιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς νέας κωμωδίας ἐν Ἑλλάδι. Γενικὴ δ' ἦν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἡ ἐκτίμησις τοῦ Μενάνδρου διὰ τὴν δξυότητα τῶν παρατηρήσεων, τὴν ἐφευρετικότητα αὐτοῦ, τὴν ἀκριβείαν περὶ τὴν τῶν χαρακτήρων διάπλασιν, τὴν εὐγένειαν τῆς ἐκφράσεως, καὶ τῶν γνωμικῶν του οὐχὶ μὲν πάντοτε τὴν κομψότητα, ἀλλὰ τὴν πρακτικὴν ἀλήθειαν, ὥστε καὶ πλεῖστοι ἀνθολογισταὶ διετήρησαν πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἀφαριθμητικῶς μετ' ἄλλων διατεταγμένα, ὡς αἱ γινώμαι μὴ ὁ στίχοι (Συλλ. Meineke Com. Grec.—3)

Ῥήτωρ ἐκ Λαοδικείας ἐν τῇ γ' μ. Χ. ἐκατονταετηρίδι. — 4) Ἐφέσιος ἱστορικός, γράψας περὶ βασιλέων Ἑλλήνων τε καὶ μὴ, οὐ τεμάχια διετήρησεν Ἰώσηπος (Müller, Fragm. hist. Græc.). — 5) Κυνικός φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Διογέους, θαυμαστὴς τοῦ Ὀμήρου. — 6) Σοφιστὴς ἐκ τῆς Μεγάλης Φρυγίας, γράψας σχόλια εἰς τὸν Δημοσθένην.

Μενάπεια, πόλις τῆς Βακτριανῆς ἐν Ἀσίᾳ (Πλμ. ΣΤ', 11).

Μενάπικον, ἔθνος Βελγικόν, μεταξὺ Ῥήνου καὶ Μόσου, πόλεις μὴ ἔχον (Διον. Κασσ. Γ', 28. Στρβ. Κατ.).

Μέναχος, εἰς τῶν Α' υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου (Ἀπλδ. Β, 1, 4).

Μένδη, 1) Ἀποικία Ἐρετριῶν εἰς τὴν μακεδονικὴν χερσόνησον Παλλήνην κατὰ τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον, ἐπίσημον ἐμπορεῖον, πολλάκις μνημονεύεται ὑπὸ Θουκυδίδου σχε-

νικὴ ἀποικία εἰς Θράκην, πρὸς τῇ Ἐδρῳ. πατρίς τοῦ γλύπτου Παωνίου.

Μένδης, 1) Οὗτος Αἰγύπτιος ἐν σχήματι τράγου, δι' ὃ καὶ ἐταυτίζετο μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανδός (Ἡρδ. Β, 46). Κατ' ἀρχὰς ἦν ἡ λατρεία αὐτοῦ τοπικὴ παρὰ τοῖς Μενδησίοις· ἀλλ' ἔπειτα ἐξετάθη ἐπὶ πᾶσαν τὴν Αἴγυπτον, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Χέμιν (Πανόπολιν) τῆς Θηβαίδος. Ἐμβλημα τῆς παραγωγικῆς δυνάμεως τῆς φύσεως, προσέλαβε βροχηθὲν πολλὰ σύμβολα καὶ ἐκ Φοινίκης. — 2) Ἀρχαιότατα μεγάλη καὶ ἐπίσημος πόλις εἰς τὸ Δέλτα τοῦ Νείλου, κατὰ τὸ Ν χεῖλος τῆς Τάνιδος λίμνης, εἰς τὸ Μενδῆσιον στόμιον τοῦ Νείλου (Ἡρδ. Β, 42, 46. — Θουκ. Α, 110. — Στρβ. ΙΖ, 802).

Μενέδημος, 1) ἐξ Ἐρετρίας τῆς Εὐβοίας, υἱὸς Κλεισθέους, φιλόσοφος καὶ ἰδρυτὴς τῆς σχολῆς τῶν Ἐρετριακῶν. Ἀπελθὼν τὸ πρῶτον ὡς στρατιώτης εἰς Μέγαρον, ἐπεδόθη εἶτα εἰς τὴν φιλοσοφίαν, καὶ εἰς Ἀθήνας ἀπελθὼν, ἠκροάσθη τοῦ Πλάτωνος, πρὸ πάντων δὲ τοῦ Στίλπωνος. Ἐπανελθὼν δ' εἰς Ἐρετρίαν, ἐδίδασκε, καὶ συγχρόνως κατέλαβε διαφόρους πολιτικὰς θέσεις. Ἀλλ' ὑπονοίας γεννηθείσης ὅτι ἠθέλησε νὰ προδώσῃ τὴν πατρίδα του εἰς Ἀντίγονον τὸν Γονατᾶν, ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ πρὸς αὐτὸν, καὶ ἀπέθανεν 74 ἐτὸς. Συγγράμματα δὲν κατέλιπε, δι' ὃ καὶ αἱ φιλοσοφικαὶ θεωρίαι του ὀλίγον εἰσὶ γνωσταί. Ἐξ ἡ ἀφελῶς, καὶ ἐδεικνυε σταθερότητα καὶ ἡπιότητα χαρακτήρος, καὶ πρὸς τοὺς φίλους πίστιν καὶ εἰλικρίνειαν. Ἠσοχολεῖτο δὲ πολὺ περὶ τὸν Ὀμηρον, τὸν Αἰσχύλον καὶ Σοφοκλῆν, καὶ ἀνεγίνωσκε τὸν Ἀρατον καὶ τὸν Λυκόφρονα, τὸν ἐπὶ Πτολεμαίῳ τοῦ Φιλαδέλφου Ἀλεξανδρινὸν ποιητὴν καὶ γραμματικόν. Φιλικαὶ δὲ σχέσεις τὸν συνέδεον καὶ μετ' Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ. — 2) Ἐκ Λαμφάκου, κυνικός φιλόσοφος, ὑπερακοντίσας τὰς ἀρχὰς τοῦ Διογέους καὶ Ἀντισθέους, καὶ λυσσωδῶς ἐλέγχων τῶν ἄλλων τὰ σφάλματα. — 3) Στρατηγὸς τοῦ Ἀ-

τικῶς πρὸς τοῦ Βρασίδα τὰς ἐπιχειρήσεις (Δ, 121, 123, 124. — Ἡρδ. Ζ, 123). — 2) Ἰω-

λεξάνδρου (Arr. Δ, 3, 7). — 4) Ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, περὶ τὰ 94 π. Χ. (Cic. d. Or. I, 19). — 5) Μακεδὼν, ξένος τοῦ Καίσαρος, δὲ ἐπολιτογράφησεν αὐτὸν Ῥωμαῖον.

Μένεκλα, θυγάτηρ τοῦ Ὑλλου, γυνὴ τοῦ Ἰππότου, μήτηρ τοῦ Αἰόλου (Εὐθουδ.).

Μενεκλείδης, Θηβαῖος, ῥήτωρ φιλόδοξος καὶ ῥᾶδ' οὐργος, τὸν Ἐπαμινώνδαν κατηγορήσας ὥς μὴ καταθέντα τὴν στρατηγίαν ἐντὸς τοῦ νομίμου χρόνου, ἀλλ' ἀποτυχῶν (Nep. Ep. V). Καὶ τὸν Πελοπίδαν κατεδίδωξεν, ἀλλ' ἀποδοκιμασθεὶς, κατεδικάσθη εἰς πρόστιμον. Φαίνεται δ' ὅτι ἐφρονεύθη ἐν στάσει ἣν ὑπεκίνησε (Πλούτ. Πελοπιδ. ΚΕ).

Μενεκλῆς, 1) Ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις (Ξεν. Α, 8, 38). — 2) Ἐν Ἀλαβάνδοις τῆς Καρίας, ῥήτωρ ἐπίσημος, ὡς καὶ ὁ ἀδελφὸς του Ἱεροκλῆς. Ὁ Κικέρων (Or. LXIX. D, Or. II, 23. Brut. XCV).

Μενεκράτης, 1) Ἀρχὼν Ἀθηναῖος. — 2) Ποιητὴς τῆς νέας κωμωδίας, οὗ οὐδὲν σώζεται. — 3) Ἀθηναῖός τις, καθ' οὗ ἐγράφη μὴ σωζόμενος λόγος τοῦ Ἰσαίου. — 4) Γεωγράφος καὶ φιλόσοφος τῆς Ἑλεατικῆς σχολῆς, ἀκροατὴς ὑπάρξας τοῦ Ξενοκράτους. — 5) Ἐφέσιος, γράψας ποίημα περὶ γεωργίας. — 6) Συρακούσιος ἰατρὸς, ζήσας ἐπὶ Φιλίππου ἐν Ἑλλάδι καὶ Μακεδονίᾳ, καὶ πολλὰ ὥς γελοῖος γενόμενος διὰ τῆς κενοδοξίας καὶ φιλαρέσκειας του, διότι ἐνεδύετο πορφύραν, ἔφερε χρυσοῦν στέφανον εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ σκῆπτρον εἰς τὰς χεῖρας, καὶ οὕτως ἐφαντάζετο ὅτι ὠμοίαζε τὸν Δία. Καὶ ἄλλα περὶ αὐτοῦ ἀνάλογα ἀνέκδοτα διηγεῖται ὁ Πλούταρχος (Ἀγῆσ. ΚΑ). Ὁ Γαληνὸς ὅμως τῷ ἀποδίδει σπουδαίας ἱατρικὰς γνώσεις. — 7) Ἄλλος ἰατρὸς ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου, διαφόρων ἱατρικῶν ἐφευρέτης. — 8) Ἀπελεύθερος τοῦ Πομπηίου, ὃν ὁ τοῦτου υἱὸς Σήξτος Πομπήιος ἐπεμψε μετὰ στόλου νὰ περιπλέῃ τὰ μεσημβρινὰ τῆς Ἰταλίας. Ἄλλος τοῦ Πομπηίου ἀπελεύθερος, ὁ Μηνόδωρος ἐπίσης ἀνυπόμονος, ὑποσκελισθεὶς ὑπ' αὐτοῦ,

προσέφυγεν εἰς τὸν Ὀκταβιανόν, παρ' οὗ ἔλαβε καὶ αὐτὸς ναυτικὴν διοίκησιν, καὶ οἱ δύο στόλοι συνεκρούσθησαν ἐν Κύμῃ. Τότε δὲ, ἀλούσης τῆς νῆος τοῦ Μενεκράτους, οὗτος ἐρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν. — 9) Κιθαρωδὸς ὑπὸ τοῦ Νέρωνος διὰ λαμπρῶν δώρων ἀνταμιφθεῖς. — 10) Γλύπτης, διδάσκαλος τοῦ Ἀπολλωνίου καὶ Ταυρίσκου, τῶν ποιησάντων τὸν Φαρνέσιον Ταῦρον. — 11) Μνημονεύονται καὶ ἱστοριογράφοι τινὲς φέροντες τὸ ὄνομα τοῦτο.

Μένεκλος, Συρακούσιος, κτίστης τῆς πόλεως Καμαρίνης (Θουκ. ΣΤ, 5).

Μενελάων, ὅρος ἐν Λακωνίᾳ, ΝΑ τῆς Σπάρτης, κατὰ τὰς Θεράπνας, ἔχον ἡρώων τοῦ Μενελάου καὶ τῆς Ἑλένης, οὗ σώζονται τὰ εἰρεπία (Πολύβ. Ε, 18. — Πaus. Γ, 19, 9). Ἐκεῖ ἐτελοῦντο εἰς τιμὴν αὐτῶν τὰ Μενελάϊα ἢ Ἑλένια (Ἰσοκρ. Ἑλέν. Ἑγκώμ. 218).

Μενελάος λιμὴν, ἐν τῇ Κυρηναίᾳ, ἐκ τοῦ αὐτοῦ ῥιφθέντος Μενελάου, ὅτε ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς Τροίας (Ἡρόδ. Δ, 169).

Μενέλαος, 1) υἱὸς Ἀτρείδης (Ἀτρείδης), νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος, μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ πατρὸς του ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου φυγὼν μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος εἰς Σπάρτην, ἐνθα ἐνυμφεύθη Ἑλένην, τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Τυνδάρεω, καὶ δι' αὐτῆς ἐκληρονόμησε τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης. Τῷ ἤρπασε δὲ τὴν σύζυγον Πάρις, οὗτος τοῦ βασιλέως τῶν Τρώων, καὶ τότε μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος προσεκάλεσεν ὁ Μ. πάντας τοὺς Ἑλληνῶν ἡγεμόνας κατὰ τῆς Τρωάδος, καὶ συνεστράτευσεν ἐπὶ 60 πλοίων, ὁδηγῶν τοὺς ἐκ Σπάρτης, Λακεδαιμόνους, Ἀμυκλῶν, Ἑλους κτλ. (Ὀμ. Ἰλ. Β, 581). Ἀφ' οὗ δ' ἐστρατοπέδευσαν πρὸ τῆς Τροίας, μετέβη μετὰ τοῦ Ὀδυσσεὺς εἰς τὴν πόλιν τῆς Τρωάδος ν' ἀπαιτήσῃ τὴν ἀπόδοσιν τῆς Ἑλένης, ἀλλὰ μάτην ὁ Ἀντίμαχος μάλιστα ἐπρότεινε τὴν θανάτωσιν των (Ἰλ. Α, 139. Γ, 205). Ἦν δ' εἰς τῶν ἀνδρειοτάτων πρὸ τῆς Τροίας, καὶ διετέλει ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἥρας καὶ τῆς Ἀθηνᾶς (Ἰλ. Δ, 129. Ε, 715). Ὅτε ὁ

Πάρις προῦκάλεσε τοὺς Ἀργεῖους (Ἰλ. Γ, 19), ἐδέχθη περιχαρῶς τὴν πρόκλησιν, καὶ θά τὸν ἐφάνευεν, ἂν ἡ Ἀφροδίτῃ δὲν τὸν ἀφῆρει ἀπὸ τῶν χειρῶν του. Θὰ ἔπρεπε δὲ, ὡς νικήσαντι, νὰ τῷ ἀποδοθῶσι κατὰ τὰ προσυμφωνηθέντα ἡ Ἑλένη καὶ οἱ μετ' αὐτῆς ἀργαγέντες θησαυροί· ἀλλ' ὁ Πάνδαρος, διὰ βέλους ἐλαφρῶς τὸν Μενέλαον τραυματίσας, ἔλυσε τὴν συνθήκην (Ἰλ. Δ, 105), καὶ ἤρχισαν νέοι ἀγῶνες, ἐν οἷς πολλὰχὺς διέπρεψεν ὁ Μενέλαος, πολλοὺς θανατώσας ἐχθροὺς (Ἰλ. Ε, 50, 576. Ν, 614. Ο, 541. Π, 311. Ρ, 45, 575), προμαχῆσας τοῦ νεκροῦ τοῦ Πατρόκλου, καὶ ἀποκομίσας αὐτὸν μετὰ τοῦ Μηρμόνου ἀπὸ τῆς μάχης (Ἰλ. Ρ, 1). Ἦν δὲ καὶ εἰς τῶν εἰσελθόντων εἰς τὸν Δούρειον ἵππον (Ὁδ. Δ, 280). Μετὰ τὴν ἄλωσιν δὲ τῆς Τρωάδος καὶ τὴν ἀνάληψιν τῆς Ἑλένης, συνεβούλευσε τὸν ἄμεινον ἀπόπλουν, καὶ διαφωνήσας κατὰ τοῦτο μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος (Ὁδ. Γ, 141), ἀπῆλθε τὴν ἐπιούσαν μετὰ τοῦ Νέστορος. Ὅτε δ' ἔμελλα νὰ κάμψῃ τὸν Μαλέαν, τρικυμία διεσκόρπισε μέρος τῶν νηῶν του πρὸς τὴν Κρήτην, αὐτὸς δὲ μετὰ πέντε πλοίων ἐρρίφθη πρὸς τὴν Αἴγυπτον (Ὁδ. Γ, 276. Δ, 81). Ἐπὶ ὅκτῳ δὲ ὅλα ἔτη πλανηθεὶς εἰς τὰς ἀνατολικὰς χώρας, ὡς ὁ Ὀδυσσεὺς εἰς τὰς δυτικὰς, καὶ δῶρα παντοῖα λαβὼν πανταχοῦ, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του μετὰ τῆς Ἑλένης κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ Ὀρέστης ἐκίχθεις τὴν Κλυταιμνήστραν καὶ τὸν Αἰγισθον (Ὁδ. Γ, 311), καὶ ἐξηκολούθησεν ἄρχων ἐν εἰρήνῃ καὶ ἡσυχίᾳ. Εἰς τὴν Σπάρτην τὸν ἐπισκέφθη ὁ Τηλέμαχος, καὶ τὸν εὖρε πανηγυρίζοντα τοὺς γάμους τῆς θυγατρὸς του Ἑρμιόνης μετὰ τοῦ Νεοπτολέμου, καὶ τοὺς τοῦ νόθου υἱοῦ του Μεγαπένθους μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀκτορος (Ὁδ. Δ. 60. 1). Ὅτε ἦν ἐν Αἰγύπτῳ, ἐδίασε τὸν Πρωτέα ἐπὶ τῆς νήσου Φάρου νὰ τῷ μαντεύσῃ τὸ μέλλον, καὶ οὗτος τῷ εἶπεν ὅτι θεν' ἀπέλθῃ ζῶν εἰς τὰ Ἑλύσια, διότι ἦν γαμβρὸς τοῦ Διὸς (Ὁδ. Δ, 561). Ὁ Ὀμη-

ρος παριστᾷ τὸν Μενέλαον χαρακτήρος ἡπιωτέρου τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀγαμέμνονος, εἰς ὃν προθύμως ὑπακούει (Ἰλ. Ζ, 51. Κ, 123. Ρ, 30). Τὸν λέγει δὲ μέγαν τὸ ἀνάστημα, κατὰ τοὺς εὐρεῖς ὅμους ὑπερέχοντα τοῦ Ὀδυσσεὺς, ὁμιλοῦντα δὲ ὀλίγον, ἀλλὰ καλῶς καὶ βροντώδει φωνῇ (Ἰλ. Γ, 210). Ἐν Θεραπναῖς ὁ πῆρχε ναὸς, ἐνθα ἐτελοῦντο πρὸς τιμὴν του ἀγῶνες. Ἐκεῖ δὲ ἐδεικνύετο καὶ αὐτοῦ καὶ τῆς Ἑλένης ὁ τάφος, τὸ Μενελάειον (Πaus. Γ, 19, 9).—2) Νόθος υἱὸς τοῦ Ἀμύντα Β' ἐκ τῆς Γυγαίας, ἀδελφὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος (Just. VII, 4).—3) Ἀδελφὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, διοικητὴς τῆς Κύπρου ὅτε Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς προσέβαλεν αὐτήν· ἡττηθεὶς δὲ, ἐνεκλείσθη εἰς τὴν Σαλαμίνα. Ἐπὶ μακρὸν δὲ πολιορκηθεὶς, καὶ πολλὰς προσβολὰς ἀποκρούσας ἀνδρείως, ὅτε καὶ ὁ εἰς βοήθειάν του ἐλθὼν Πτολεμαῖος ἤχηματώσθη μεθ' ὅλου του τοῦ στρατοῦ, παρέδόθη καὶ αὐτὸς καὶ παρέδωκε τὴν νῆσον, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἀπελύθη πάλιν ἐλεύθερος.—4) Ἐκ Μαράθου τῆς Φοινίκης, διδάξας τὴν ῥητορικὴν εἰς τοὺς δύο Γράκχους (Cic. Brut. XXVI).

Μενέξενος, 1) μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἔδωκεν ὁ Πλάτων εἰς ἓνα τῶν διαλόγων του.—2) Υἱὸς τοῦ Δημοφάντος, μαθητὴς τοῦ σοφιστοῦ Κτησίππου, προσήλθε τὴν τελευταίαν ἡμέραν εἰς τοῦ Σωκράτους τὴν φυλακὴν.—3) Υἱὸς τοῦ Σωκράτους.—4) Υἱὸς τοῦ Δικαιογέτους, ἐφάνεθ' ἐν Σπαρτίῳ τῷ 429 π. Χ. ὡς φίλαρχος (Θουκ. Β, 79).

Μενεπτόλεμος, υἱὸς Ἰφίλου, βασιλέως τῆς Φυλακῆς ἐν Θεσσαλίᾳ, εἰς τὴν Τροίαν συνεκατράτευσας (Ὀμ. Ἰλ. Ν, 693).

Μενέσαρχμος, ῥήτωρ Ἀθηναῖος, σφοδρὸς ἀντίπαλος τοῦ ῥήτορος Λυκούργου, καταδιώξας καὶ αὐτοῦ καὶ τοῦ Δημοσθένους τὰ παιδία μετὰ τὸν θάνατον τῶν πατέρων των.

Μενεσθεύς, 1) υἱὸς τοῦ Πετρεῦ ἐν Ἀθήναις, ἀπέβαλε τῆς ἀρχῆς τὸν Θηρέα συμπράξει τῶν Τυνδαριδῶν, καὶ ἔφερε τοὺς Ἀθηναίους εἰς Τροίαν, ἐνθα φαίνεται ὅτι ἐφο-

νεύθη (Όμ. Ίλ. Β, 546. Ε, 327). — 2) Υἱὸς τοῦ Ίφικράτους, γαμβρὸς τοῦ Τιμοθέου, στρατηγὸς Ἀθηναῖος (Δημοσθ. ΙΖ 20). — 3) Κατὰ Βιργίλιον (Α, V, 429), υἱὸς Κλυτίου, ὁπαδὸς τοῦ Αἰνείου.

Μενεσθέως λιμὴν, εἰς τὴν Βασιτικὴν τῆς Ἰσπανίας, πλησίον τῶν Γαδείρων (Στρεβ.).

Μενέσθεος, 1) "Ιδ. Ἀργεῖος. — 2) Υἱὸς τοῦ Σπερχεῖου καὶ τῆς Πολυδώρας, ἀδελφῆς τοῦ Ἀχιλλέως (Όμ. Ίλ. Π, 173).

Μενεσθῶ, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος (Ήσδ. Θεογ. 357).

Μενέστατ, οἱ ἐν Θεσσαλίᾳ ὑπὸ τῶν Δωριέων εἰς δουλείαν, ὡς οἱ Εἰλωτες ἐν Σπάρτῃ, ὑποβλήθοντες ἰθαγενεῖς, οἱ καὶ Μενέστατ λεγόμενοι (Θουκ. ΣΤ, 22. — Διον. Ἀλικ. Β, 8. Σελ. 255).

Μενέστρατος, 1) Ἀθηναῖος κατηγορηθεὶς ἐπὶ συνωμοσίᾳ κατὰ τῶν ὀλιγαρχῶν, τῷ 404 π. Χ. κατήγγειλε τοὺς συστασιαστάς του καὶ ἀπελύθη τῇ ἐνέργειᾳ τοῦ Κριτίου καὶ Ἀγνοδώρου. "Οτε ὁμῶς ἀπεβλήθησαν οἱ ὀλιγάρχει, κατεδικάσθη εἰς θάνατον (Λυσ. Ἀγορ. 129). — 2) Τύραννος τῆς Ἐρετρίας (Δημοσθ. ΚΓ, 124). — 3) Συγγραφεὺς περὶ ἀγρονομίας. — 4) Γλύπτης, πιθανῶς ἐπὶ Ἀλεξάνδρου, ποιήσας λαμπρὰ ἀγάλματα Ἡρακλέους καὶ Ἐκάτης διὰ τὸν ἐν Ἐφέσῳ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος (Pl. XXXVI, 5, 4).

Μένης, εἰς τῶν στρατηγῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου (App.).

Μενέππη, 1) Νηρηΐς (Ήσιόδ. Θεογ. 260). — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ὠρίωνος, ἀδελφῆ τῆς Μητιόχης. Ἐπροικίσθησαν ἀμφότεραι διὰ καλλονῆς ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης καὶ ἐδιδάχθησαν ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς τὴν ὑφαντικὴν. "Οτε θανατηφόρος λοιμὸς ἐπῆλθεν ἐπὶ τὴν πατρίδα των Ἀονίαν, τὸ τῇ Φωκίδι ὁμορον μέρος τῆς Βοιωτίας, προσέφεραν ἑαυτὰς εἰς ἱλασμὸν θύματα εἰς τὰς καταχθονίους θεότητας, καὶ τῷ τοκτόνησαν διὰ τῶν ἰδίων κερκίδων, δι' ὃ ὁ Πλούτων καὶ ἡ Περσεφὸν μετεμόρφωσαν αὐτὰς εἰς κομήτας, καὶ οἱ Ἀσνες ἤγειραν αὐ-

ταῖς ἱερὸν ἐν Ὀρχομενῷ, ἐνθα ἐτησίως ταῖς προσέφερον θυσίας. Ὁ δ' Ὀδίδιος λέγει τὸν τοῦ μύθου τὰς Θήβας (Met. XIII, 685), καὶ ἄλλοι τὴν Τανάγραν.

Μενεππίδης, υἱὸς Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου (Ἀπλδ. Β, 7, 8).

Μένειππος, 1) Ἀθηναῖος, πατὴρ Ἰπποκλέους (Θουκ. Η, 13). — 2) Τύραννος Ὠρεοῦ τῆς Εὐβοίας, συνέπραξε μετὰ τοῦ Φιλίππου κατὰ τῶν Ἀθηνῶν (Δημοσθ. Φιλ. Γ, 125). — 3) Ἐκ Γαδάρων, δούλος περὶ τὸ 270 π. Χ., ἐπεδόθη εἶτα εἰς τὴν κυνικὴν φιλοσοφίαν, ἀλλὰ μόνον κυρίως ὡς πρὸς τὴν ἐξωτερικὴν διαίταν, ὅτι ἦν φιλοχρήματος καὶ κερδοσκοπός, καὶ τῷ τοκτόνησεν ὅτε ἔσχασε μεγάλην ποσότητα. Κυρίως εἰλκυσε τὴν προσοχὴν διὰ τῶν σατυρικῶν, πεζῶν συγγραμμάτων του, ἐν οἷς καὶ στίχοι ἦσαν ἐνεσπαρμένοι, φαιδρώς καὶ εἰρωνικῶς γράψας περὶ ἀντικειμένων τῆς πρακτικῆς φιλοσοφίας, δι' ἃ καὶ σπουδογελοῦς ἐπελέγετο. Ἐμιμήθη δ' αὐτὸν παρὰ τοῖς Λατίνοις ὁ Τερέντιος, γράψας Σατύρας Μενίπειας. — 4) Στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου Γ, πολεμήσας κατὰ τῶν Ῥωμαίων (Liv. XXVIII, 5). — 5) Πρέσβυς τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου εἰς Ῥώμην, εἶτα τοὺς Αἰτωλοὺς κατὰ τῶν Ῥωμαίων ἐξεγείρας. — 6) Ῥήτωρ ἐκ Στρατονικείας, τοῦ Κικέρωνος διδάσκαλος καὶ συνοδοιπόρος ἐν Ἀσίᾳ (Cic. Brut. XCI, 315). — 7) Γεωγράφος ἐκ Περγάμου ἐπὶ Αὐγούστου, ἔγραψε «περί πλουιντῆς ἐν τὸς θαλάσσης» εἰς βιβλία 3, ἀπολεσθεῖσαν, πλὴν ἐνὸς ἀποσπάσματος ἐν Μαρκιανῷ.

Μενοικεύς, 1) πατὴρ τοῦ Κρέοντος ἐν Θήβαις καὶ τῆς Ἰσκάστης (Σφκλ. — Εὐρπ. Φοιν. 10). — 2) Υἱὸς τοῦ Κρέοντος, ἐκουσίως θυσιασθεὶς, ἵνα ἐξασφαλίσῃ τὴν πατρίδα του κατὰ τῶν Ἐπτά ἐπὶ Θήβας (Εὐρπ. Φοιν. 778. — Ἀπλδ. Γ, 6, 7).

Μενοίτιος, 1) "Ιδ. Ἰαπετός. — 2) Ἐξ Ὀπούντος υἱὸς Ἀκτορος καὶ Αἰγίνης, ἐ-

τερσαλῆς ἀδελφὸς τοῦ Αἰάκου, πατὴρ τοῦ Πατρόκλου, ἀργοναύτης. "Ιδ. 'Αχιλλεύς. — 3) "Ιδ. 'Ηρακλῆς.

Μέντης. 1) Εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ἀρχηγὸς τῶν ἐκ Θράκης Κικόνων ('Ομ. 'Ιλ. P, 73). — 2) Υἱὸς Ἀρχιάλου, βασιλεὺς τῶν Ταφίων, φίλος τοῦ Ὀδυσσεύς. 'Υπ' αὐτοῦ τὴν μορφήν ἐνεφανίσθη ἡ Ἀθηνᾶ εἰς τὸν Τηλέμαχον ('Ομ. 'Οδ. A, 105. 181).

Μέντωρ. 1) Ἰθακήσιος, υἱὸς τοῦ Ἀλκίμου, εἰς ὃν ὁ Ὀδυσσεύς, ἀπερχόμενος τῆς Ἰθάκης, ἐνεπιστευθὴ τὴν μέριμναν περὶ τῆς οἰκίας αὐτοῦ, δι' ὃ καὶ ἀντετάττετο οὗτος εἰς τῶν μνηστήρων τὰς ἐνεργείας ('Ομ. 'Οδ. B, 225). Ἡ Ἀθηνᾶ ἔλαβε πολλάκις τὴν μορφήν αὐτοῦ, καὶ ὅτε συνώδευσε τὸν Τηλέμαχον εἰς Πύλον, ὅτε ἐπροστάτευσεν τὸν Ὀδυσσεῖα μαχόμενον κατὰ τῶν μνηστήρων, ὅτε ἐπέφερε συμβιβασμὸν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ὑπηκόων του ('Οδ. B, 267. X, 205. Ω, 546). — 2) Πατὴρ τοῦ Ἰμβρίου ἐν Πηδαίῳ τῆς Τρωάδος ('Ιλ. N, 171). — 3) Ῥόδιος, ἀδελφὸς τοῦ Μέμνονος, ἐπέμψθη τῷ 361 π. X, ὑπὸ Νεκτανέβου, ἐπὶ κεφαλῇς τῶν Ἑλλήνων συμμάχων, εἰς βοήθειαν τῶν κατὰ τῶν Περσῶν ἐπαναστάντων Σιδωνίων. Ἀλλ' ἐνεκα προδοσίας αὐτοῦ καὶ τοῦ βασιλέως Τέννου, ἠναγκάσθη, τῷ 351, ἡ πόλις νὰ παραδοθῇ. Μετέπειτα διετέλεσεν ἐπίσημος σατράπης τῶν Περσῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, καὶ συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐκ νέου ὑποταγὴν τῆς Αἰγύπτου· ἀπέθανε δὲ ἀμέσως πρὸ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ἀλεξάνδρου (Διόδ. ΙΣΤ, 43).

Μένυλλος, μετὰ τὸν λαμιακὸν πόλεμον φρουράρχος ἐγκαταστάς ὑπὸ τῶν Μακεδόνων εἰς Μουνυχίαν, ἀνὴρ ἡμέτερος καὶ φίλος τοῦ Φωκίωνος (Πλούτ. Φωκ. ΚΗ, 30. — Διόδ. ΙΗ, 18).

Μένων, 1) Δυνάστης τῆς Φαρσάλου, καὶ πολλοὺς ἑμετοίκους ἔχων ὑπὸ τὸ κράτος του. Ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐκλήρυχθη ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων, καὶ ὑπεστήριξεν αὐτοὺς ἐν Θράκῃ (Θουκ. B, 22. — Δμσθ.

Συμμορ. 173). — 2) Θεσσαλὸς ἀρχηγὸς τῶν Ἑλλήνων μισθοφόρων Κύρου τοῦ Β' κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου. Μετὰ τὴν ἐν Κουνάβοις μάχην ἐβουλεύθη νὰ προδώτῃ τοὺς συστρατήγους του, ἀλλὰ πρὸ τούτου συνελήφθη καὶ ἐφονεύθη μετ' αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Τισσαφέρνου (Ξεν. Ἀν. Δ, 2, 6. B, 6, 28). Εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος κατ' αὐτὸν ἐπεγράφη. — 3) Ἐκ Φαρσάλων, εὐὴ θυγάτηρ Φθία ἦν μήτηρ τοῦ Πύρρου, ἱππαρχος τῶν Θετταλῶν ἐν τῷ Λαμιακῷ πολέμῳ (Διόδ. 111, 5, 15. — Πλούτ. Φωκ. ΚΕ).

Μερίς, ἴδ. Συσσίτιον.

Μέριμερος, 1) ἡ Μακαρεύς, υἱὸς τοῦ Ἰάσωνος καὶ τῆς Μηδείας, φονευθεὶς ὑπὸ ταύτης ἐν Κορίνθῳ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Φέρητος. "Ιδ. Ἀργοναυταί. — 2) Υἱὸς τοῦ Φέρητος, ἑγγονος τοῦ Ἰάσωνος καὶ τῆς Μηδείας, πατὴρ τοῦ Ἰλου, ἐν Ἐφύρᾳ τῆς Θεσπρωτίας οἰκῶν, ἐπιδέξις εἰς παρασκευὴν φαρμάκων ('Ομ. 'Οδ. A, 259).

Μερμηρσός (ἡ), κώμη τῆς Φρυγίας, ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἰδῆς, ὑποτιθεμένη ἐδρα τῆς Ἐρυθραίας Σιδύλλης (Στεφ. Βυζ.).

Μερμνάδαι, ἴδ. Γόγγης καὶ Κροῖσος.

Μερόη, νῆσος εὐφορωτάτη, μετὰ τῶν ποταμῶν Νεῖλου, Ἀστάπου καὶ Ἀσταθόρα, χώρα ἐμπορικὴ, μεθ' ὁμωνύμου πρωτευούσης, ἑδρας τοῦ ἀρχόντος αὐτῆς Μεγάλου ἱερέως. Ἐπὶ Νέρωνος ἦν ἡ πόλις ἤδη κατεστραμμένη. Ἦν δ' ὁ πολιτισμὸς αὐτῆς ὅμοιος τῷ Αἰγυπτιακῷ, ὅστις ἐκεῖθεν φαίνεται πηγάζας ('Ηρδ. B, 30).

Μέροπες, οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς νήσου Κῶ ('Ομ. Ὑμν. Ἀπλ. 42. — Πίνδ. — Στεφ. Βυζ.).

Μερόπη, 1) Ὠκεανίς, κατὰ τινες μήτηρ τοῦ Φαέθοντος ἐκ τοῦ Κλυμένου. "Ιδ. Ἥλιος. — 2) Μία τῶν Ἡλιαδῶν, ἀδελφῶν τοῦ Φαέθοντος. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀτλαντος, σύζυγος τοῦ Σισύφου ἐν Κορίνθῳ, καὶ μήτηρ τοῦ Γλαύκου. Ἐγένετο δ' αὕτη ἡ 7η σκοτεινὴ

Πλειάς, συγκαλυπτομένη ὑπ' αἰσχύνῃς διδύ-
 ἐνυμφεύθη, θνητόν. — 4) Θυγάτηρ Κυψέλου, τοῦ
 βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, γυνὴ τοῦ Κρεσφόν-
 του, εἴτα τοῦ Πολυφόντου, καὶ μήτηρ τοῦ
 Αἰπύτου. — 5) Σύζυγος Πολύδου, τοῦ βασι-
 λέως τῆς Κορίνθου, ἀναθρέψασα τὸν Οἰδίπουν
 (Σοφλ. Οἰδ. Τ. 775).

Μέρος, «Ἐν τοῖς μέρεσι στρα-
 τεῖα» ἐλέγετο πορ' Ἀθηναίους ἢ εἰς ἣν ὑπε-
 χρεοῦντο οἱ νέοι ἀπὸ τοῦ 18ου μέχρι τοῦ 20ου
 ἔτους τῆς ἡλικίας των, μένοντες ἐντὸς τῆς
 Ἀττικῆς καὶ περιπολοῦντες καὶ φρουροῦντες
 «ἐν τοῖς φυλακτηρίοις» (Πλούτ. Νομ. ΣΤ,
 760. — Ξεν. Γ, 5, 7), ἅτινα ἦσαν τὰ ὄχυ-
 ρά καὶ δι' αὐτοὺς ὠρισμένα μέρη (Αἰσχιν.
 Περσέβ. 330).

Μέροψ, 1) βασιλεὺς τῆς Κῶ, πατήρ
 τοῦ Εὐμήλου. Ὅτε ἡ Ἀρτεμις ἐφόνευσε τὴν
 σύζυγόν του, τὴν νύμφην Ἐχέμειαν, ἠθέλησε
 καὶ αὐτὸς νὰ φονεῖθῃ· ἀλλ' ἡ Ἥρα τὸν κατέ-
 ταξεν ὡς αἰτὸν ἐν τοῖς ἀστερισμοῖς. — 2) Βα-
 σιλεὺς τῶν Αἰθίοπων, σύζυγος τῆς Κλυμένης,
 ἐξ ἧς ὁ Ἥλιος ἔσχε τὸν Φαέθοντα (Ον. Μετ.
 Ι, 963). — 3) Βασιλεὺς ἐν Ῥυνδάκῳ, ἐκ
 Περκότης τῆς Μυσίας, μάντις, πατήρ τῆς
 Κλείτης, τῆς Ἀρίσθης, τοῦ Ἀμφίου καὶ τοῦ
 Ἀδράστου (Οἰκ. Ἰλ. Β, 830, Β, 339). —
 4) Κατὰ Βιργίλιον (Αἰν. ΙΧ, 702), εἰς τῶν
 ὀπαδῶν τοῦ Αἰνείου, φονευθεὶς ὑπὸ Τούρνου.

Μέσαθον, ὁ μέσος δεσμός ὁ προσδεῶν
 τὸν ῥυμὸν εἰς τὸν ζυ-
 γόν (Πολύβ.). Ἐνίοτε
 ὁμῶς ἦσαν τὰ μέσα βα-
 ζύλινα εἰς τὰ δύο πέ-
 ρατα τοῦ ζυγοῦ, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι ἐκ χειρογρά-
 φου τοῦ Ἡσιόδου ὥστε καὶ «μέσα βαζοὺς
 ὑποσῶς» (Καλλίμχ. ἐν Πρόκλ. 1).

Μεσαμβρία, 1) πόλις τῶν Κιχόνων
 ἐν Θράκῃ κατὰ τὴν Μεσόγειον, οὐ μακρὰν τοῦ
 ποταμοῦ Λίσσου (Ἡρδ. Ζ, 108). — 2) Ἐπί-
 στήμης πόλις τῆς Θράκης κατὰ τὸν Εὐξείνιον
 πόντον, πρὸς τοῖς ὁρίοις τῆς Μοισίας, ἀποι-
 κία δωρικῆς φυγᾶδων Βυζαντίων καὶ Χαλκι-

δεῶν, ἰδρυθεῖσα τῷ 493 π. Χ. καὶ μάλιστα

Μεσημβρία προφερομένη (Ἡρδ. Δ. 93. —
 Στράβ. Ζ, 319).

Μέσαυλος (ἡ), ἡ Μέσαυλον (τὸ), ἡ
 διόδος ἡ ἄγουσα ἀπὸ τῆς αὐλῆς τοῦ ἀνδρῶ-
 νος εἰς τὴν τοῦ γυναικωνίτου, καὶ ἡ θύρα ἡ
 τὰ δύο μέρη χωρίζουσα (Ἰδ. οἶκος).

Μεσήνη, χώρα παρὰ τῷ Τίγριδι (Στράβ.),
 νῆσον ἀποτελοῦσα μεταξὺ τῶν δύο βραχίωνων
 τοῦ Τίγριδος καὶ τῆς θαλάσσης.

Μεσίδιος ἄρχων, ἐν Θεσσαλίᾳ, ὁ
 μεταξὺ δύο ἀντιπάλων φατριῶν πρὸς συμβι-
 δασμὸν ἐκλεγόμενος (Ἀριστ. Πολιτ. Ε, 63).

Μεσόα, ἐν τῶν πέντε τμημάτων τῆς
 Σπάρτης (Θουκ. Α, 10. — Ἡρδ. Γ, 55. —
 Στράβ. Η, 5, 3. — Πaus. Γ, 16).

Μεσογαία, τὸ πεδῖον τῆς Ἀττικῆς
 Α τοῦ Ὑμηττοῦ (Καὶ ν. Μεσόγαια).

Μεσοδάμα, ἐν Σπάρτῃ ἡ οἰκοδόμησις
 να (Ἡσυχ.).

Μεσομήδης, Κρής, λυρικός ποιητής,
 ἀπελεύθερος εὐνοοῦμενος τοῦ Ἀδριανοῦ. Σώ-
 ζονται αὐτοῦ τινὰ ἐπιγράμματα καὶ ὕμνος εἰς
 Νέμεσιν, μετὰ μουσικῶν σημείων (περὶ ὧν
 ἴδ. Bellermand, 1840).

Μεσοποταμία, χώρα ἐν Ἀσίᾳ, μετα-
 ξὺ Εὐφράτου καὶ Τίγριδος, χωροῦσα πρὸς Β
 μέχρι τοῦ Ταύρου καὶ τῆς Ἀρμενίας, πρὸς Ν
 μέχρι Μηδείας. Πρὸ τῶν Σελευκιδῶν δὲ
 κατετάττετο ὅτε μὲν μετὰ τῆς Συρίας (Ξεν.
 Ἀνάβ. Α, 4, 6, 19), ὅτε δὲ μετὰ τῆς Ἀσ-
 συρίας (Ἀρρ. Ζ, 7). Τὰ βορειότερα αὐτῆς
 μέρη ἦσαν πολὺ εὐφορώτερα τῶν νοτίων (Ξεν.
 Ἀν. Δ, 5, 1). Τὰ ὄρη αὐτῆς ἦσαν ὁ Μά-
 σιος, παρέκτασις τοῦ Ταύρου, καὶ ὁ Σύγ-
 γαρις, ἐξακολούθησις τοῦ Μασίου παρὰ τὸν
 Τίγριν. Ποταμοὶ δ' εἰς τὸν Εὐφράτην εἰσρέ-
 οντες ἦσαν ὁ Χαβέρας, ὁ Σκίρτος καὶ ὁ

Βελίχας. Διηρείτο δ' ἡ χώρα εἰς τὴν Οὐρσην ἢ πρὸς Δ, μετὰ τῶν πόλεων Ἐδέσσης καὶ Καρρῶν, καὶ ἡ Μυγδονία, πρὸς Ν, ἧς πόλεις ἐν ἄλλαις ἢ Νισίεις, αἱ Καιναί, τὸ Κιρκάσιον.

Μεσοστόλιον, ἢ ἀπ' ἀλλήλων ἀποτασις τῶν κίωνων εἰς τὰς στοὰς καὶ τὰ περιστυλῖα. Διέκρινον δ' οἱ ἀρχαῖοι πέντε τοιαῦτα, καθ' ὅς τὸ δι' αὐτῶν κοσμοῦμενον οἰκοδόμημα ἐλέγετο α) ἀρεόστυλον, ὅτε οἱ κίονες αὐτοῦ ἀπέιχον ἀπ' ἀλλήλων κατὰ $\frac{1}{4}$ τῶν κατωτέρων αὐτῶν διαμέτρων· β) διάστυλον ὅταν κατὰ $\frac{3}{4}$ γ) ἐϋστυλον ὅταν κατὰ $\frac{1}{2}$ δ) δίστυλον, ὅταν κατὰ $\frac{2}{3}$ ε) πυκνόστυλον, ὅταν κατὰ $\frac{1}{3}$. Ὁ Εὐστυλος ἦν ὁ συνηθέστερος καὶ κοινότερος τρόπος. Ἰδ. Ν α ὤ ς.

Μεσόχορος, ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις ὅ,τι πρὶν ὁ κορυφαῖος, ὁ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χοροῦ ἱστάμενος, καὶ τὸν ρυθμὸν τῆς μελωδίας ὑποδεικνύων. Ἐντεῦθεν, παρὰ Ῥωμαίοις, οἱ ἐπὶ μισθῷ προεξάρχοντες τῶν χειροκροτήσεων ἐν τοῖς θεάτροις καὶ εἰς τὰς ἀγορεύσεις.

Μέσπιλα, κατὰ Ξενοφῶντα (Ἄν. Γ, 4, 10) ἀρχαία, παρὰ τῷ Τηγρίτι κειμένη, πόλις τῆς Ἀσσυρίας, τότε μὴ ὑφισταμένη πλέον, ἧτις δ' ἐπεριτειγίζετο ὑπὸ τείχους 50' ὑψηλοῦ καὶ ἐπίσης πλατεῖος ἐκ λευκοῦ λίθου λελαξευμένου· πιθανῶς οὐδεμία ἄλλη ἢ τὰ ἐρείπια (Ἀσσυριαστὶ Μαπέλα) τῆς Νινεβί τὰ καὶ νῦν Μοσοῦλ καλούμενα.

Μέσσα, πόλις τῆς Λακωνίας, εἰς τὰ δυτικὰ τοῦ Ταινάρου (Παυσ. Γ, 25).

Μεσσαῖνα, ἴδ. Μεσσήνη.

Μεσσαπία, ἢ Καλαυρία, Ἰαπυγία, Σαλεντινὴ, τὸ ἀπὸ Τάραντος ΝΔ τῆς Ἰταλίας. Κατοικεῖτο κατὰ μέγα μέρος ὑπὸ Ἑλλήνων καὶ Ἰλλυριῶν. Ἐπὶ Βυζαντινῶν τὸ ὄνομα Καλαβρία ἐδόθη τῇ ΝΔ Ἰταλίᾳ.

Μεσσαπίον, ἴδ. Βοιωτία.

Μέσσαπος, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς τῆς Τυρρηνίας (Virg. Αἶ, VII, 691).

Μέσσατες, πόλις τῆς Ἀχαΐας, βορείως τῶν Πατρῶν (Παυσ. ΣΤ).

Μεσηῖς, κρήνη πλησίον τῆς πόλεως Ἑλλάδος ἐν Θεσσαλίᾳ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 458).

Μεσσήνη, 1) ἢ καὶ Μεσσηνία (ἀφ' οὗ ἐκτίσθη πόλις ὑπὸ τὸ ὄνομα Μεσσηνῆ) ἢ ΝΔ τῆς Πελοποννήσου ἄκρα, ἔχουσα πρὸς Β τὴν Ἀρκαδίαν καὶ Ἡλίδαν, πρὸς Α τὴν Λακωνίαν, πρὸς Ν τὴν Μεσόγειον θάλασσαν,

καὶ πρὸς Δ τὴν Ἰονικὴν. (Ὅρα χάρτην Μεσσηνῆς ἐν σελίδι 637). Ἐν τοῖς ἀρχαιότεροις χρόνοις ὠρίζον αὐτὴν πρὸς Α ὁ ποταμὸς Πάμισος ὁ ἐλάσσων, αἱ κορυφαὶ τοῦ Ταυγέτου καὶ ἡ βαθεῖα κοιλάς Χοίριος γάπη, ἐπιφάνειαν δ' εἶχε 49 τετραγ. μίλια. Ὅρη δ' αὐτῆς ἦσαν ὁ ἐκ τῆς Λακωνίας εἰσχωρῶν Ταυγέτος· αἱ εἰς Β παρεκτάσεις τοῦ Ἀρκαδικοῦ Λυκαίου· τὰ Νόμια, μετὰ τοῦ κεντρικοῦ αὐτῶν σημείου, τῆς Εἰρας (ν. Ἀγ. Ἡλία)· εἰς τὴν ΒΔ γωνίαν τὸ νῦν Κούτρα καλούμενον ὄρος· ΝΔ δὲ τὰ ν. Κοντοβούνια, ἔχοντα δύο κορυφάς, τὴν Ἰθώμην

καὶ τὴν Εὐάν (Ἀγ. Βασιλεῖον). Ἐνταῦθα ἐκτείνεται τὸ βόρειον Στενικλάρειον πεδῖον, καὶ διὰ στενωποῦ συνδέεται μετ' ἄλλης νοτίας πεδιάδος, τῆς Μακαρίας διαρρεομένης ὑπὸ τοῦ Παμίσου. Δ χωρεῖ ἡ Μακαρία μέχρι τῆς Χερσονήσου τῆς ληγοῦσης εἰς τὸ ἀκρωτήριον Ἀκρίταν, καὶ περιεχούσης τὰ καλλιεργούμενα ὄρη, τὸν 950' ὕψηλόν Μαθίαν, καὶ δυτικώτερον τὸν τρικόρυφον Αἰγάλεων. Τῆς δυτικῆς ἐπιπέδου παραλίας μέρος ἦν ἀμμῶδες, δι' ὃ καὶ ὁ Ὀμήρος

λέγει ('Ιλ. Β, 71) «Πύλος ἡμαθόεις». Τὰ κυριώτερα ἀκρωτήρια ἦσαν ὁ Πλαταμώδης καὶ τὸ Κορυφάτιον παρὰ τῇ Πύλῳ, εἰς τὴν Ἰονικὴν θάλασσαν, ὁ Ἀκριτάς πρὸς Ν. Ἐκ δὲ τῶν πολλῶν ποταμῶν δύο μόνοι ἔρρεον δι' ὅλου τοῦ ἔτους, ἡ Νέδα, ὄριον τῆς Τριφυλίας ἐν Ἡλίδι, καὶ ὁ μέγας Πάμισος, ἐξ ἑλλους πηγάζων, μόνον 2 $\frac{1}{2}$ μῆκος ἔχων, ἀλλ' οὐχ ἦτον ὁ εὐρύτερος ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου, διότι δέχε-

ται καὶ τὴν Βαλύραν μετὰ τῶν εἰς αὐτὴν εἰσρέοντων Κόρου, Ἠλέκτρας, Χαράδρου, Ἀμφίτου, Λευκασίας, καὶ τοῦ Ἀρίδος παρὰ τὰς ἐκβολὰς του. Πρὸς Ν ἡ θάλασσα ἀποτελεῖ τὸν Μεσσηνικόν, Κορωνικόν ἢ Ἀσιναιτικόν καλούμενον κόλπον, πρὸς Δ δὲ τὸν τῆς Πύλου (Ναυαρίνου), εἰς οὗ τὰ Β ἐκτείνεται· πρὸ τῆς στερεᾶς ἡ νήσος Σφακτηρία. Μικρὸς δὲ κόλπος μᾶλλον πρὸς Β ἐκαλεῖτο Βουφράς (Θουκ. Δ, 118). Οἱ πρῶτοι κάτοικοι ἦσαν ἐκ τοῦ γένους τῶν Δελέγων, μικτοὶ μετ' Ἀργείων. Εἶτα δ' ἐπῆλθον καὶ Αἰολεῖς, καὶ τέλος καὶ Δωριεῖς. Ἐπὶ Ὀμήρου τὸ Α αὐτῆς ἀνῆκε τῇ Λακωνίᾳ, τὸ δὲ Δ ἀπετέλει τὸ κράτος τοῦ Νέστορος. Μετὰ ταῦτα δ' οἱ κατὰ τῆς Σπάρτης πόλεμοι, καὶ ἰδίως ὁ δ' (685—663 π. Χ. ἐξησθένησαν τὴν χώραν καὶ ὑπέταξαν αὐτὴν τοῖς Λακεδαιμό-

νίοις, ἀφ' ὧν τὸ πρῶτον ἡ ἐν Λεύκτροις μάχη ἐπὶ Ἐπαμεινώνδου (371) τὴν ἡλευθέρωσε, χωρὶς ὁμῶς καὶ νὰ τῇ ἀποδῶσῃ μεγάλην πολιτικὴν σπουδαιότητα. Πόλεις δὲ τῆς ὅλης χώρας ἦσαν, α) εἰς τὸν Μεσσηνιακὸν κόλπον, ἡ Ἀθρία, ἡ τοῦ Ὀμήρου ('Ιλ. Ι, 150) ὑποτιθεμένη Ἰρή ἢ Ἰρή· αἱ Φαραὶ εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νέδωνος· αἱ Καλάμαι· ἡ Κορώνη εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Μαθίου, κτισθεῖσα συγχρόνως μετὰ τῆς Μεσσήνης· ἡ Ἀ-

σίνη, αἱ Κολονίδες· δ) εἰς τὴν Ἰονικὴν θάλασσαν, ἡ Φοινικοὺς μετὰ λιμένος· ἡ Με(σ)θώνη· ἡ Πύλος (ν. Ναυαρίνον) ἐπὶ ὑψηλῆς χερσονήσου, πόλις τοῦ Νέστορος, ὁχυρωθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου (τῷ 425), μετ' ἀρίστου λιμένος, καλυπτομένου ὑπὸ τῆς πρὸ αὐτοῦ παρατεινομένης νήσου Σφακτηρίας ἢ Σφαγίας· ἡ Κυπαρισσία, κατὰ τὸν ὁμώνυμον κόλπον,

ἔχουσα τὴν ὠραίαν πηγὴν Διονυσιάδα· ἡ Ἀλύων μεθ' ὁμώνυμου φάραγγος κατὰ τὰ σύνορα τῆς Ἠλίδος· γ) Ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ἡ Ἀνδάνια (ν. ἐρείπια εἰς Τρίφων), ἔδρα τῶν Δωριέων βασιλέων, πατρίς τοῦ Ἀριστομένους· ἡ Στενύκλαρος ἐν τῇ ὁμώνυμῃ κοιλάδι, ἔδρα τῶν Δωριέων βασιλέων, καταστρα-

φεῖσα ἐπὶ τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου· ἡ Μεσσηνή, πρωτεύουσα ἰδρυθεῖσα τῷ 365, προτροπῇ τοῦ Ἐπαμεινώνδου, ἐπὶ τῆς Ν κλιτύος τοῦ ὄρους Ἰθάμης, ἐνθα πολλὰ σώζονται καὶ ἀξιολόγα αὐτῆς ἐρείπια εἰς περιφέρειαν 47 σταδίων καὶ εἰς ἱκανὸν ὕψος τῶν τει-

χῶν καὶ τῶν πύργων. Ὑπὲρ αὐτὴν δ' ἦν τὸ φρούριον Ἰθώμη, ὡς ὁ Ἀκροκόρινθος «κύριος τῆς Πελοποννήσου» καὶ αὐτὴ λεγομένη, τῷ δὲ 743 — 724 πολιορκηθεῖσα ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν. Ἀμφεία ἐπὶ τοῦ Ἀμφίτου, ἐνθα ἡ ἀρπαγὴ νέων Σπαρτιατῶν ὑπὸ νέων Μεσσηνίων ἐπέφερε τὸν πρῶτον Μεσσηνιακὸν πόλεμον. Αἱ Δίμναι, εἰς τὰ ἔλη τῶν πηγῶν τοῦ Παμίσου, καὶ Δευθέλευτις καλουμένη, μετ' ἐπισήμου ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος· ἈΕῖρα, ἄλλη τῆς ὁμηρικῆς Ἰρας, ἐν τῇ ΒΑ γωνίᾳ, εἰς τὸν δ' Μεσσηνιακὸν πόλεμον, ἐπὶ 10 ἔτη ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν πολιορκηθεῖσα· ἡ Οἰχαλία, θέσεως ἀβεβαίου (Στράβ. Η, 358. — Πaus. Δ). — 2) Ἡ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ τὸ θωρικώτερον Μεσσήνα λεγομένη, ἐπισημοτάτη πόλις τῆς Σικελίας ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τοῦ διαιροῦντος αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἰταλίας. Ἐνταῦθα ἔκειτο κατ' ἀρχὰς ἡ σικελικὴ πόλις Ζάγκλη, ἐπώνυμος τοῦ Ζάγκλου, σικελιστὴ τὸ ἄστρον σημαίνοντος. Εἰς αὐτὴν μετόκησαν τῷ 729 π. Χ. Εὐβοεῖς ἐκ Χαλκίδος καὶ Κύμης, καὶ τῷ 648 ἐξέπεμψαν ἡδὴ ἐκείθεν καὶ ἀποικίαν εἰς Ἰμέραν. Ὅτε δὲ, τῷ 494, κατεστράφη ἡ Μίλητος, τότε, προσκλήσει τῶν κατοίκων τῆς Ζάγκλης (Ἡρόδ. ΣΤ, 23) ἦλθον εἰς αὐτὴν οἱ φυγάδες Μιλήσιοι μετὰ Σαρίων· ὅλλα τῇ προτροπῇ Ἀναξίλα, τοῦ τυράννου τοῦ Ῥηγίου, ἐκυρίευσαν οὗτοι παρασπόνδως τὴν πόλιν, καὶ τὴν παρέδωκαν εἰς αὐτὸν, ὅστις, Μεσσήνιος ὢν τὴν καταγωγὴν, τὴν μετωνόμασε Μεσσήνην (Θουκ. ΣΤ, 5). Τῷ 461 ἡ πόλις ἐξέβαλε τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, καὶ ἦν εἰς ἀκμὴν τότε· ἄλλὰ τῷ 396 κατεστράφη ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων· τὴν ἀνικοδόμησε δὲ Διονύσιος ὁ πρεσβύτερος, κατοικοὺς αὖθις εἰς αὐτὴν συναγαγών. Τῷ δὲ 312 περιήλθεν ὑπὸ τὸν Ἀγαθοκλῆν καὶ τῷ 282 κατελήφθη ὑπὸ Σικελῶν μισθωτῶν, τῶν Μαμερτίων, οἵτινες ἐφόνευσαν τοὺς ἄνδρας, καὶ συνδρομῇ τῶν Ῥωμαίων ἔμειναν κύριοι αὐτῆς ταύτης δοθείσης τῆς πρώτης ἀφορμῆς εἰς τὸν πρῶτον καρχη-

δονικὸν πόλεμον. Ἐμείναν δ' ἔκτοτε οἱ Μαμερτίνοι πιστοὶ εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἡ Μεσσήνη ἐχρησίμευσεν ὡς ὀρμητήριον τῶν ληστειῶν τοῦ Οὐήερρου (Cic. Verri. 4). Ἐπὶ Στράδωνος (ΣΤ, 263) ἦν εἰς πόλις διάσημος. Ὁ θρεπανοειδὴς λιμὴν αὐτῆς ἡδύνατο νὰ περιλάβῃ ἑξακόσια πλοῖα.

Μεσσηνιακοὶ πόλεμοι. Τὰς περὶ τῶν ἀρχαιοτέρων ἐξ αὐτῶν εἰδήσεις διετήρησεν ἡμῖν ὁ Πausανίας (Δ), ἀρυσθεὶς ἰδίως, ὡς φαίνεται, ἐκ τῶν ποιημάτων τοῦ Ῥιανού, ὅστις κατὰ τὴν γ' π. Χ. ἑκατονταετηρίδα περισυνάξας ἐξεθῆκεν εἰς ἔπη τὰς περὶ αὐτῶν σωζομένας ἐκ αὐτοῦ παραδόσεις. Πρῶτος Μεσσηνιακὸς πόλεμος (743 — 726 π. Χ.). Κατὰ τὴν παράδοσιν, νέαι Σπαρτιατίδες, ἐν ναῷ τῆς Ἀρτέμιδος, ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Σπάρτης καὶ τῆς Μεσσήνης πανηγυρίζουσαι, ἤρπαιξαν ὑπὸ νέων Μεσσηνίων, οἵτινες καὶ τὸν ἀπαιτήσαντα τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἡγεκλον, βασιλεῖα τῆς Σπάρτης, ἐφόνευσαν. Ἦν δ' ὁ βασιλεὺς οὗτος ὁ τὰς Ἀμύκλιν τοῖς Ἀχαιοῖς ἀφαιρέσας καὶ ἐριδας περὶ ὁρίων διεγείρας. Ὀλίγον μετὰ ταῦτα ἤρπαιξαν τὰ ποίμνια τοῦ Μεσσηνίου Πολυχάρους, καὶ τὸν φυλάττοντα αὐτὰ υἱὸν τοῦ ἐφόνευσεν ὁ Λακεδαιμόνιος Ἰθαίφρος, ἡ δὲ γεροῦσία τῆς Σπάρτης ἡρνήθη νὰ ἱκανοποιήσῃ τοὺς παθόντας. Τότε ὁ Πολυχάρης ἐξεδικήθη φονεῦν ὅσους Σπαρτιάτας ἀπῆντα, καὶ οἱ Μεσσηνιοὶ ἐπίσης ἡρνήθησαν νὰ τὸν παραδώσωσιν, ὡς οἱ Σπαρτιάται ἀπῆτουν, δι' ὃ οὗτοι ἤρξαντο τοῦ πολέμου, εἰσβαλόντες διὰ νυκτὸς εἰς τὴν πόλιν Ἀμφείαν, καὶ φονεύσαντες τοὺς πλείους τῶν κατοίκων αὐτῆς. Τότε δὲ καὶ αἱ Μεσσηνιοὶ, εἰς τὰ ὅπλα ἐνασκηθέντες, ἔλαλητουν τὴν Λακωνικὴν, καὶ παρετάχθησαν τέλος εἰς μάχην, ἧς ἀμφοτέρωθεν ἔμεινε τὸ ἀποτέλεσμα. Ἀλλ' οἱ Μεσσηνιοὶ, ἐν γένει ἀσθενέστεροι, κατέλιπον τὰς ἀτειχίστους πόλεις τῶν καὶ ἐκλείσθησαν εἰς τὴν Ἰθώμην· τὸ δὲ μαντεῖον τῶν Δελφῶν, ἐρωτηθὲν περὶ τῆς ἐκδόσεως τοῦ πολέμου, ὑπεσχέθη τὴν

νίκην ἂν ἐθουαίετο παρθένος ἐκ βασιλικῆς οἰκογενείας. Τότε ὁ Ἀριστὸδῆμος προσέφερεν αὐθορμήτως τὴν ἰδίαν θυγατέρα, καὶ ὅτε ὁ μνηστήρ αὐτῆς ἠθέλησε ν' ἀντιστῇ, τὴν ἐθανάτωσεν ἰδίᾳ χειρὶ. Βασιλεὺς δ' εἶτα γενόμενος, ἐνίκησε βοηθεῖα καὶ τῶν Ἀργείων, Ἀρκάδων καὶ Σικυωνίων. Οἱ Σπαρτιάται ἀπεθαρρύνθησαν κατ' ἄρχας, ἀλλὰ κατόπιν ἔλαβον διὰ δόλου ἕτερον εὖνον αὐτοῖς χρησμόν, καὶ τότε ὁ Ἀριστὸδῆμος ἠτοκτόνησε, καὶ ἐκυρίευσαν αὐτοὶ τὴν Ἰθώμην, τινῶν μὲν τῶν Μεσσηνίων φυγόντων εἰς Ἄργος καὶ Ἀρκάδιαν, τῶν δὲ ἐναπομεινάντων ὑπηρέων γενόμενων ἐν μέρει περιόικων, ὑποχρεομένων νὰ παρέχουσιν εἰς τὴν Σπάρτην τὸ ἥμισυ τῶν ἐτησίων αὐτῶν προσόδων. Ὑπάρχει δὲ καὶ διήγησις, χρονισμένη ὅμως ὡς μυθική, καθ' ἣν ἐπὶ τῆς πολιουρκίας τῆς Ἰθώμης νεκνίαί εἰστάλησαν εἰς Σπάρτην ἵνα νυμφευθοῦν τὰς ἐκεῖ ἐναπομεινάσας παρθένους καὶ οἱ υἱοὶ αὐτῶν, παρθεναὶ λεγόμενοι, ὡς περιφρονούμενοι ὑπὸ τῶν πολιτῶν, συνώμωσαν μετὰ τῶν εἰλώτων, ἀλλὰ, προδοθέντες, ἀπῆλθον εἰς Ῥήγιον καὶ εἰς Τάραντα. Μετὰ τὸ τέλος δὲ τοῦ πολέμου τούτου ἐπεκράτησεν εἰρήνη ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, πλὴν ὅτε οἱ Σπαρτιάται ἐξηκολούθησαν πολεμοῦντες κατὰ τοῦ Ἀργους καὶ τῆς Κυνουρίας. — Ὁ δεύτερος ὅμως Μεσσηνιακὸς πόλεμος ἐξερράγη μετὰ 39 ἔτη, τῷ 685 π. Χ. (κατ' ἄλλους 660, διαρκέσας μέχρι 643), τῆς νέας γενεᾶς μὴ ἀνεχομένης τοὺς ὅρους ὑφ' οὓς εἶχον ὑποκύψει οἱ γονεῖς αὐτῆς. Πλὴν δὲ τῶν ἀρχαίων συμμάχων, συνέπραττεν ἤδη αὐτοῖς καὶ ὁ ἐκ Πίσσης Πανταλῶν, οἱ δὲ Σπαρτιάται εἶχον μεθ' ἑαυτῶν τοὺς Ἠλείους, Λεπράτας καὶ Κορινθίους. Εἰς τὰ ΒΔ τῆς χώρας πρὸς τῇ Ἀρκιδίᾳ, στρατὸς Μεσσηνιακὸς κατεῖχε τὴν Ἀνδάνιαν καὶ τὴν Οἰχαλίαν τὴν ἀρχηγίαν δὲ τῶν Μεσσηνίων εἶχεν ὁ νέος Ἡρακλείδης καὶ Αἰπυτιδῆς Ἀριστομένης, ὅστις διὰ νουκτὸς ἐλθὼν εἰς νῶτον τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῇ Λακωνικῇ, καὶ τὴν ἀσπίδα τοῦ ἐκεῖ ὡς ἀνέμεω-

μα ἀναρτήσας, ὠχυρώθη εἰς τὴν Εἵραν, καὶ ἐκεῖθεν εἰσέβαλλε συνεχῶς εἰς τὴν Λακωνικὴν. Οἱ δὲ Σπαρτιάται, καὶ διὰ τοῦ πολέμου καὶ δι' ἐσωτερικῶν ῥήξεων ἐξησθενημένοι, ἀπετάθησαν ἀμέσως πρὸς τὴν πόλιν ἣτις τότε ἦν ἰσχυρὰ καὶ ἀκλόνητος, τὰς Ἀθήνας. Ὁ πεμφοεὶς δ' αὐτοῖς ποιητῆς Τυρταῖος ἐνεθουσίασεν αὐτοὺς διὰ τῶν ᾠμάτων του περὶ πολέμικης τιμῆς καὶ πίστεως εἰς τοὺς ἡγεμόνας, τοῖς ἐπέβαλε τάξιν καὶ πειθαρχίαν, καὶ, παρὰ τὰ συμφέροντα τῶν ἀριστοκρατῶν, τὴν παραδοχὴν νέων πολιτῶν, δι' ὧν ἠϋξήσεν ὁ ἀριθμὸς τῶν πολεμιστῶν. Τῶν Μεσσηνίων οἱ σύμμαχοι, διεσπαρμένοι ὄντες, ὀλίγην εἶχον ἐνότητα, οὐδὲ λίαν τελεσφόρον παρεῖχιν βοήθειαν· ὁ δὲ τῶν Ἀρκάδων βασιλεὺς Ἀριστοκράτης καὶ, ἐπρόδωκεν αὐτοὺς δωροδοκηθεὶς, καὶ, προκειμένης μάχης, ἀπέσχεεν αὐτῆς μετὰ τοῦ στρατοῦ του ἀποτελοῦντος τὰ δύο τρίτα τῶν δυνάμεων τῆς Μεσσηνίας, καὶ οὕτω κατετροπώθησαν οἱ Μεσσηνιοί, καὶ πᾶσα ἡ θυτική ἐπίπεδος χώρα, πλὴν τῶν φρουρίων τῆς Πύλου καὶ τῆς Μεθώνης, ἐκυριεύθη ὑπὸ τῆς Σπάρτης. Καὶ εἰς τὰ ὅρινα δὲ φρούρια δὲν ἡδυνήθησαν πλέον ἐπὶ μακρὸν ν' ἀντιστῶσι, καὶ μετόκησαν εἰς τὴν Ἀρκάδιαν. Κατὰ τὰς παραδόσεις δὲ, εἰς μίαν τῶν ἐκδρομῶν αὐτοῦ ἐκ τῆς Εἵρας συνελήθη ὁ Ἀριστομένης μετὰ 50 ὁπαδῶν καὶ ἐρρίφη εἰς τὸν Κεάδων. Ἄλλ' εἰς τὸν πυθμένα αὐτοῦ τὰ ἔχνη ἀλώπεκος ἀκολουθήσας, κατώρθωσε νὰ ἐξέλθῃ καὶ νὰ σωθῇ. Ὅτε δ' ἐκ τραύματος μετὰ ταῦτα ἐκωλύετο νὰ ἐπαγρυπνῇ πανταχοῦ, εἰς δραπέτης αἰχμάλωτος κατέβειξε τὴν εἰσόδον εἰς τὸ φρούριον τῆς Εἵρας, ὅπερ οὕτως ἐκυριεύθη, ἐν ᾧ εἰς τὴν κάτω πόλιν ἡ μάχη ἐξηκολούθησεν ἔτι ἐπὶ τρία ἡμερονύκτια. Ὁ Ἀριστομένης ἔφυγεν εἰς Ῥόδον, οἱ δ' ἐξ Ἰθώμης καὶ Πύλου Μεσσηνιοὶ ἀπέπλευσαν εἰς Σικελίαν, καὶ ἐκεῖ κατέλαβον τὴν ἀρχὴν εἰς Ῥήγιον καὶ ἔπειτα καὶ εἰς Ζάγκλην. Οἱ Σπαρτιάται δ' ἐξηκολούθησαν τὸν πόλεμον κατὰ τῶν συμμάχων τῶν Μεσσηνίων, καὶ ὑπὸ τὴν

φίλαρχον αὐτῶν βασιλέα Κλειομένην Ἀπποσέβαλον τοὺς Ἀρχάδας, ὧν αἱ πόλεις ἀντέστησαν, ἐπέπεσαν αἰφνιδίως καὶ ἐκυρίευσαν τὸ Ἄργος, ἐξεδίωξαν ἐκ Σικυωνος τὸν ἐμπειροπόλεμον Κλεισθένην (Ἡρδ. Ε, 67. ΑΓ, 126), καὶ ἐπέπεσαν κατὰ τῆς Αἰγίνης, ἣτις ἤρνετο νὰ τοῖς πέμψῃ στρατόν. — Τριτοῦς Μεσσηνιακὸς πόλεμος (464—455 π. Χ.). Τὸ φιλέκδικον μῖσος τῶν Μεσσηνίων, μὴ ἀποδεσθῆν, εὗρεν ἀφορμὴν νὰ ἐκραγῇ αὖθις, ὅτε τῷ 464, ἐκ καταστρεπτικοῦ ὠφελθέντες σεισμοῦ, οἱ Εἰλωτῆς ἐπανέστησαν. Τότε κατέλαβον καὶ οἱ Μεσσηνιοὶ τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν πόλιν Ἰθώμην, ἣν καὶ ἐπολιόρησαν οἱ Σπαρτιάται. Οὗτοι δὲ καίτοι ἐχθρὸς μᾶλλον διακείμενοι κατὰ τῶν Ἀθηνῶν, κατέφυγον ὅμως οὐχ ἦσαν εἰς αὐτάς, καὶ ἐζήτησαν τὴν βοήθειάν των. Τοῖς ἐπέμψθη δ' αὕτη μετὰ τοῦ Κίμωνος ἐπὶ κεφαλῆς. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ πολιτοχρῆσθαι δὲν ἐπερατοῦτο, ὑπονοίας συλλαβόντες οἱ Σπαρτιάται, ἀπέπεμψαν τοὺς Ἀθηναίους, εἰπόντες ὅτι δὲν εἶχον πλέον ἀνάγκην αὐτῶν, εἰ καὶ διετήρησαν παρ' ἑαυτοῖς πάντας τοὺς ἄλλους συμμάχους. Μετὰ μακράν δ' ἀντίστασιν ὑπετάγησαν τέλος οἱ ἀνδρεῖς φρουροὶ τῆς Ἰθώμης, κατ' ἐντίμους συνθήκας, καὶ μετέβησαν μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των εἰς τὴν πόλιν Ναύπακτον, ἣν τοῖς ἔδωκαν οἱ Ἀθηναῖοι, πρὸ μικροῦ αὐτὴν ἀποκτήσαντες (Θουκ. Α, 101. — Πλούτ. Κίμ. 12Τ — Διόδ. ΙΑ, 63).

Μεσσηνίς ἢ **Μεσσηνία** (ἤ), τὸ κυριώτερον ὄρος τῆς Λυδίας, Β τοῦ Μαιάνδρου. Κλάδοι αὐτοῦ ὁ Πακτύης καὶ ὁ Θωράξ (Στράβ. ΙΔ, 636).

Ἦξ ἀρχαίου λόγου

Μεταβλητικὴ, τὸ μεταβάλλειν τὰς

ἀξίας εἰς ἀλλήλας, περιελάμβανε τὴν ἐμπορίαν, τὸν τοκισμόν, τὸ ἐπάγγελμα τῶν ἀργυραμοιβῶν, τὴν μισθοαρνίαν.

Μεταγειννίων, ἴδ. ἔτος.

Μεταγέννης, 1) Ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμωδίας ἐν Ἀθήναις, ταπεινῆς καταγωγῆς, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους. Σώζονται μόνον τίτλοι τινὲς κωμωδιῶν του. — 2) Ἀρχιτέκτων ἐκ Κνωσσοῦ τῆς Κρήτης, οὗτος Χερσίφρονος, συνειργάσθη μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ἐν Ἐφέῳ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος (Στράβ. ΙΔ, 640. — ΡΙ. XXXVI, 14, 21. — Vitruv. VII, Praef. 16). — 3) Ἀρχιτέκτων Ἀθηναῖος, εἰς τῶν οἰκοδομησάντων τὸν ἐν Ἐλευσίνι ναὸν τῆς Δήμητρος, περὶ τῶντα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Περικλέους (Πλούτ, Περ. Γ).

Μετάλλης, οὗτος τοῦ Αἰγύπτου. (Ἀπλ. δ.).

Μέταλλα, ὀρύγματα πρὸς ἐξαγωγήν λίθων ἢ εἰς ἀθήματα ὕλης, ὅθεν κυρίως τὰ μεταλλεῖα, καὶ ἐκ ταύτης τῆς σημασίας τὰ ὀρυκτὰ τὰ κυρίως μέταλλα καλούμενα. Καθ' ὅσον τὸν Ὀδυσσ. Α, 184) τὸν χαλκὸν καὶ τὸν σίδηρον ἐπορίζοντο οἱ Ἑλληνες διὰ τοῦ ἐμπορίου. Ἦν δὲ τότε ὁ χαλκὸς πολὺ κοινότερος τοῦ σιδήρου, ὅστις ἐθεωρεῖτο ὡς δυσκατέρχαστος, «πολύκμητος» (Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 48), καὶ ὁ Ἡσίοδος (Ἰόργ. κ. Ἡμ. 150) μνημονεύει ἐποχῆς καθ' ἣν οὗτος ἦν ἀγνωστος. Ὁ κασσίτερος, ὅστις ἐσκήρυνε τὸν χαλκὸν καὶ καθίστα αὐτὸν χρήσιμον τῇ ὀπλοποιᾷ, ἦν ἐπίσης γνωστὸς τῷ Ὀμήρῳ (Ἰλ. Σ, 474). Μνημονεύει δ' ὁ αὐτὸς ποιητὴς καὶ τοῦ κυάνου (Ἰλ. Α, 24. Ὀδ. Η, 87. — Ἡσίοδ. Ἀσπ. Ἡράκλ. 143), ὅστις ἐξεληφθῇ ὡς σημαίνων τὴν χάλυδα, ἰθὺς αὐτῶν ὅμως ἐνομήσθη ὅτι οὗτος ἐστὶν ὁ παρ' Ἡσίοδῳ ἀδάμας (Ἀσπ. 231. Θεογν. 161), προσερχόμενος, ὡς ὑπὸ τινων ὑπετέθη, μετὰ τοῦ σιδήρου, ἐκ τῶν ὑπερβορείων Χαλύβων (Δίσχλ. Περμ. 720. — Ἀπλ. δ. Ρόδ. Β, 1000. — Ξενοφ. Ἀνθ. Ε, 5). Τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, εἰ καὶ μετὰ ποιητικῶν ὑπερβολῶν,

ἀλλ' ἀναμφισβήτητος ἀποδείκνυται ἡ ὑπαρξίς ἐν Ἑλλάδι ἐπὶ τῶν ὀμηρικῶν χρόνων. Ἡ χώνευσις τῶν μετάλλων ἦν τοῖς Ἑλλήσιν ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων γνωστή. Αὐτὴν ὁ Ἡφαίστος ἀντεπροσώπευεν ἐν τῇ μυθολογίᾳ, καὶ ἄκμων καὶ σφύρα, ῥαστήρ, πυράγγρα καὶ φύσαι, ἡ ἐν γένει κάμινος, ἀπαντῶνται παρὰ τοῖς πρώτοις ποιηταῖς (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 369 κτλ. Ὀδ. Γ, 433. — Ἡσίοδ. Θεογ. 863), καὶ τὰ χαλκεῖα ἦσαν κοινὰ ἐντευκτήρια, ὡς τὰ κουρεῖα παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις (Ὀδ. Ε, 328. — Ἡσ. Ἐργ. 191), καὶ πλεῖστα μετάλλινά καὶ τορευτὰ μνημονεύονται σκευή, ἐν οἷς καὶ αἱ βεβαίως τὸ ἀληθές ὄριον τῆς τότε τέχνης ὑπερακοντίζουσαι ἀσπίδες τοῦ Ἀχιλλεύου καὶ τοῦ Ἡρακλέους (Ἰλ. Σ. — Ἡσίοδ.). — Τὰ μεγαλειότερα χαλκουργήματα, καὶ αὐτὰ τὰ μεγάλα ἀγάλματα ἐν τοῖς ἀπωτάτοις χρόνοις, συνζόμενά τινα καὶ ἐπὶ Πausanίου (Γ, 17, 6), ἐκ πλακῶν συγκείμενα, συνεδέοντο δι' ἡλῶν, περονῶν ἢ κέντρων (Ἰλ. Α, 624. — Σ. 379) καὶ ἦσαν σφυρήλατα (Ἰδ. καὶ Διόδ. Β, 9). Καὶ ἡ ἐμπαιστική, τέχνη τοῦ προσκολλᾶν εἰς μέταλλα ἕτερα τεμάχια μετάλλου, ἦν ἐφ' Ὀμήρου γνωστή (Ἰλ. Α, 24, 35) καὶ τῆς χρυσώσεως μνεία γίνεται ἐν Ὀμήρῳ (Ἰλ. Γ, 425), παρ' ᾧ καὶ χαλκὸς λέγεται ὁ χρυσοχόος (432). Ἐν μετέπειτα χρόνοις κατεσκευάζον καὶ ὀλόχαλκα ἀγάλματα (Πaus. Θ, 12, 3)· ἀλλὰ συνηθέστερον ἐγγλυφον ξύλινον κέντρον (κάναδον), καὶ τοῦτο ἐκάλυπτον διὰ χαλκοῦ. Καὶ ἡ χώνευσις δὲ τῶν μετάλλων ἦν ἀρχαιοτάτα γνωστή (Βιδλ. Ἰώδ. ΚΗ, 1, 2)· ἀλλ' ἢ εἰς τὴν ἀγαλματοποιίαν χρήσις αὐτῆς ἐν Ἑλλάδι, τοῦ μετάλλου χεομένου μεταξὺ τύπου καὶ κανάβου, ἀποδίδεται εἰς πρώτους τοὺς Σαπίους Ῥοῖλον καὶ Θεόδωρον τῆς σ' π. Χ. ἐκχονταστηρίδος (Πaus. Γ, 12, 8, Η, 14, 5. — ΡΙ. XXXV, 12). Γλαῦκος δ' ὁ Χίος εὗρε τὴν κόλλησιν τῶν μετάλλων (Πaus. Ι, 16, 4. — Ἡρδ. Α, 25. — Πλούτ. π. ἐκλελοιπ. χρηστ. 47). Ὁ σίδηρος εἰς τὴν Ἑλλάδα

εἰσήγετο πρὸ πάντων ἐκ Σινώπης, ἀλλὰ παρήγετο καὶ ἐν τῇ Λακωνικῇ· ὁ δ' ἄργυρος ἀφθονος εὕρισκτο εἰς τὸ Λαύριον (Ἰδ.), καὶ χρυσωρυχεῖα ἐπίσης ὑπῆρχον εἰς τινὰς ἐλληνικάς νήσους οἷον τὴν Θάσον κτλ. Ἦν δὲ γνωστὸς καὶ ὁ ψευδάργυρος ἡ ὀρείχαλκος (Στρώβ. ΙΓ, 610). Φαίνεται ὅμως μᾶλλον ὅτι ὑπῆρχε διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο, καὶ ὁ μὲν ἦν ὁ ζίγκος, ὁ δὲ ὁ λεγόμενος βρόνζος. Ἐν Ἀθήναις εἰς τῶν κυριωτέρων δημοσίων πόρων ἦσαν τὰ μέταλλα, ὡς ἐλέγυντο τὰ ἐν Λαυρίῳ ἀργυρωρυχεῖα. Οἱ ἰδιοκτῆται αὐτῶν, ἡ ὑπὸ τοῦ δημοσίου τὴν ἄδειαν τῆς ἐκμεταλλεύσεως αὐτῶν λαμβάνοντες, ἀνώρτυτον αὐτὰ διὰ δούλων, καὶ ἀπέφερον εἰς τὴν πόλιν τὸ $\frac{1}{24}$ τοῦ ὑπ' αὐτῶν ἐξορυττομένου ἀργύρου, καὶ τὸν φόρον τοῦτον ἐξεμίθουν ἢ πόλις εἰς ἰδιώτας εἰσπράκτορας· ἡ δὲ πρόσδοτος αὕτη διενέμετο μεταξὺ πάντων τῶν πολιτῶν. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Αἰγινήτικοῦ πολέμου (457 π. Χ.) ὥρίσθη, κατὰ πρότασιν τοῦ Θεμιστοκλέους, εἰς στόλου ναυπήγησιν (Πλούτ. Θεμιστ. Δ. — Ἰδ. Rang. Laurium. Rec. d. Sav. Etr. Paris, 1872).

Μεταλλικαὶ δέκαι, αἱ ἀμφισβητήσεις περὶ τὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν ἐν Λαυρίῳ ἀργυρείων ἦσαν ἐμμηνόαι, ἤτοι κατεπεΐγουσαι, δικαζόμεναι ἐντὸς τοῦ μηνὸς ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, ἵνα μὴ παρακωλύωνται αἱ μεταλλικαὶ ἐργασίαι πρὸς ζημίαν τῶν τε διαδίκων καὶ τοῦ δημοσίου. Διεξήγοντο δ' ἐνώπιον ἰδίου δικαστηρίου, μετὰ λλιχοῦ λεγομένου, ἐξ εἰδικῶν ἀνδρῶν κατὰ πᾶσαν πιθανότητα συγκειμένου (Δμοθ. πρ. Πανταίν. 277).

Μετάλλων, λιμὴν τῆς πόλεως Γορτύνης ἐν Κρήτῃ (Στρώβ.). Νῦν Μέταλλα.

Μετάνειρα, Ἰδ Δήμητρα.

Μέταπα, πόλις Αἰτωλική, εἰς τὴν Β ἀκτὴν τῆς Τριχωνίδος λίμνης, Ν τῶν Θέρμων, καταστραφεῖσα ὑπὸ Φιλίππου Γ τῆς Μακεδονίας (Πολύβ. Ε, 7).

Μεταπόντιον, καὶ **Μεταποδς**, ἐλληνικὴ πόλις εἰς τὴν Α παραλίαν τῆς Λου-

κανίας εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἰάραντος. Κατὰ τοὺς μὲν ἐκτίσθη ὑπὸ Νέστορος, κατὰ τοὺς δὲ ὑπὸ Ἐπειοῦ, τοῦ κατασκευάσαντος τὸν Δούρειον ἵππον. Μετὰ ταῦτα κατεστράφη ἡ πό-

λις ὑπὸ τῶν Λουκανῶν, καὶ ἀνικοδομήθη προτροπῇ τῶν Συβαριτῶν. Ἐπὶ Πύρρου ὑπετάγη τοῖς Ῥωμαίοις· εἰς τὸν δ' ἡ καρχηδονικὸν πόλεμον συνεμάχησε μετὰ τῶν Καρχηδονίων, καὶ ἔκτοτε δὲν ἀναφέρεται πλέον ἐν τῇ ἱστορίᾳ (Στρβ. ΣΤ', 26').

Μέταυρος, 1) ποταμὸς τῆς Οὐμβρικῆς ἐκβάλλων εἰς τὴν Ἀδριατικὴν, παρ' ᾧ ἐφρονεύθη ὁ Ἀσδρούβας (Στρβ. Δ, 227). — 2) Ποταμὸς εἰς τὴν Δ παραλίαν τῶν Βρουτιτῶν (Στρβ. ΣΤ', 256).

Μετοίκιον, 1) ὁ φόρος ἐν κατέβαλλον οἱ ἐν Ἀθήναις ἐγκατεστημένοι ξένοι (μέτοικοι), ὧν 12 δραχμῶν ἐτησίως διὰ τὸν ἄνδρα, 6 διὰ τὴν χήραν γυναῖκα. Γυνὴ ἔχουσα υἱὸν κατέβαλλεν ἢ αὐτὴ, ἢ ὁ υἱὸς, οὐχὶ δ' ἄμφότεροι. Εἰς τὸ μετοίκιον ὑπεβάλλοντο καὶ οἱ ἀπελευθέροι, καταβάλλοντες καὶ 3 ὀβολοὺς ὑπὲρ τοὺς ἐλευθέρους. Οἱ κατηγορούμενοι ὡς μὴ ἀποτίσαντες τὸ μετοίκιον εἰσήγοντο εἰς δίκην, καὶ ἂν ἐφωρῶντο, ἐπωλοῦντο ὡς δοῦλοι (Ἰσαϊ. κ. Ἐλπωρ. κ. Δαμορ. — Δημοθ. κ. Εὐδουλ. 1309). — 2) Μετοίκια, ἐορτὴ τελούμενη ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸν βοηδρομιῶνα ἐκάστου ἔτους, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ἐκ τῶν διαφόρων χωρίων εἰς τὰς Ἀθήνας συνοικισμοῦ τῶν κατοίκων (Πλούτ. Θητ. ΚΡ.). Κατὰ Θαυκυδίδην (Β, 15) Συνοικία· κατὰ δὲ Σχολιαστὴν Ἀριστοφάνους (Εἰρ. 1019) Συνοικέσια.

Μετοίκος, ἰδ. Ἐένος.

Μετόπη, 1) ὁ θρηγκὸς ὑπὲρ τὸ περιστύλιον τῶν δωρίων ναῶν ἐκασμῆτο διὰ Τριγλύφων (ἰδ.), αἵτινες παρίσταντο τὰ ἄκρα τῶν

διασταυρουμένων δοκῶν τῆς ξυλοδομήτου ὀροφῆς. Τὰ μεταξὺ αὐτῶν διαστήματα, ἔμμενον κενὰ εἰς τὴν ἀρχικὴν νεωδομίαν, ὥστε καὶ ὁ Ὀρέστης (Εὐριπ. Ἴφιγ. Ταυρ. 113) εἰσέδου δι' αὐτῶν εἰς τὸν ἐν Ταυρίδι ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος. Ἀλλ' ἐν τῇ μεταγενεστέρα λιθοδομίᾳ ἐκαλύφθησαν διὰ πλακῶν τετραγώνων, αἵτινες ἐκαλοῦντο μετόπαι, καὶ εἰς τοὺς πολυτιμωτέ-

ρους ναοὺς πολλάκις ἐκοσμοῦντο δι' ὠραίων γλυφῶν, ὡς αἱ τοῦ Παρθενῶνος, καὶ τοῦ

Θησείου ἢ Ἀβραχεῖα πλευρᾷ, καὶ ἀνὰ 4 ἐξ ἐκάστης τῶν δύο μακρῶν (ἰδ. Νάξος, Τριγλύφος). Αἱ ἡρχαιότεραι δὲ καὶ ἀτεχνότεραι

τῶν σωζομένων ἐπιγλύφων μετοπῶν εἰσὶν αἱ τῆς Ἀκροπόλεως τῆς Σελινούντος, πιθανῶς τῆς ἀρχῆς τῆς στ' ἑκατονταετηρίδος π. Χ.

Μετροητής. ἴδ. Μέτρον.

Μέτρον. Ὑπῆρχον μέτρα μήκους, ἐπιφανείας καὶ ὄγκου, καὶ τούτου στερεῶν ἢ ῥευστῶν οὐδὲ διεκρίνοντο ταῦτα ἐν τοῖς ἀρχαιότεροις χρόνοις ἀκριβῶς, εἴτε ἐν τῇ πράξει εἴτε ἐν τῇ θεωρίᾳ, ἀπὸ τῶν σταθμῶν, ὧν τὸ σύστημα, ὡς καὶ τὸ τῆς χρονολογίας, προῆλθε φαίνεται, κατ' ἀρχὰς ἐκ Βαβυλῶνος. Οἱ Βαβυλώνιοι πρὸς καταμέτρησιν, ἰδίως τῶν 12 νυκτιῶν ὥρων, μετεχειρίζοντο τὸ ὕδωρ, τοῦ γενικοῦ μέτρου διαιρουμένου εἰς 12 μέρη, καὶ ἀγγεῖων κατασκευαζομένων ἅτινα περιελάμβανον ἕκαστον τὸ $\frac{1}{12}$ μέρος. Μετέβη δὲ τὸ δωδεκαδικὸν σύστημα καὶ εἰς τοὺς Αἰγυπτίους, καὶ πιθανῶς διὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ εἰς τοὺς Ῥωμαίους. Κατὰ πρῶτον βεβαίως ἤρξαντο καταμετρούμεναι αἱ ἐκτάσεις, καὶ τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ὑπῆρξεν ἡ πρώτη βᾶσις τῆς καταμετρήσεως. Ἡ σπιθαμὴ τῆς χειρὸς, ὁ πήχυς, οἱ τεταμένοι βραχίονες (ὀργυιᾶ), ὁ ποῦς, τὸ βῆμα, εἰσὶ τὰ πρῶτα φυσικὰ μέτρα μήκους, ἐπαρκῆ διὰ τὴν πρώτην κατάστασιν τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἀνθρώπου. Ἐπὶ ἑκατὸν πόδας ἤλαυνεν ὁ γεωργὸς τοὺς ἀροτήρας τοῦ βόως, καὶ ἐπανελάμβανε τοὺς αὐλακὰς τοῦ παρ' ἀλλήλοισι μέχρῃς οὐ ὀργῶσθι πλάτος ἴσον πρὸς τὸ μήκος· καὶ τὸ τετράγωνον τοῦτο τοῦ ἑκατόμπεδος αὐλακος ὑπῆρξεν ἡ πρώτη ἀρχὴ τῆς ἐπιπέδου καταμετρήσεως καὶ παρὰ τοῖς Ἑλλησιν. Ἀρχιτεκτονικὴ ἄνευ ὀρισμένων μέτρων ἐστὶν ἀνέφικτος, δι' ὃ καὶ παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις, οἵτινες ὑπῆρξαν οἱ ἀρχαιότατοι τῆς γῆς ἀρχιτέκτονες, ἀπαντῶνται τὰ πρῶτα ἀκριβῆ μέτρα μήκους, ὁ Αἰγυπτιακὸς βασιλικὸς πήχυς περιέχων τὸ μήκος 28 δακτύλων, ἀντιστοιχούντων πρὸς 525 — 527 ὑποχιλιόμετρα. Τοῦτον αἰνίττεται καὶ ὁ Ἡρόδοτος (B, 168). Τὰ ἀρχικὰ Βαβυλώνια μέτρα διὰ τῆς ἐπισυγκοινωνίας, ἣν ἐν ἀρχῇ διενήργουν οἱ Φοίνικες,

καὶ διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ κοινοῦ ἐμπορίου, ἐξετάθησαν ἐπὶ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, ἀνεξαρετήτως τῶν πολιτικῶν αὐτῆς φυλετικῶν διαιρέσεων· α'. Μέτρα μήκους. Τὸ Ὀλυμπικὸν στάδιον (πληθ. τὰ στάδια καὶ οἱ στάδιοι), τὸ αὐτὸ καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα, περιεῖχεν 600 πόδας (=625' ῥώμ. ὡς 24 : 25) = $\frac{1}{40}$ τοῦ γεωγρ. μιλλίου ἢ $\frac{1}{8}$ τοῦ ἀρχαίου Ῥωμαϊκοῦ, ἢ = 569' παρισινούς, = 184, 97 μέτρ. Διηρεῖτο δὲ τὸ στάδιον εἰς 6 πλεῖθρα ἕξ 100' ἕκαστον, ἢ εἰς 100 ὀργυιᾶς ἕξ 6' ἕκαστην. Ὁ δὲ ποῦς διηρεῖτο εἰς 5 παλαιστάς (πλάτος χειρὸς), ἢ δοχμάς, ἢ εἰς 16 δακτύλους· ὁ δὲ πήχυς διηρεῖτο εἰς 6 παλαιστάς ἢ δύο σπιθαμάς, πρὸς 12 δακτύλους ἕκαστην. Ἦν δ' ὁ δακτύλος = 19, 3 ὑποχιλιόμετρα, ὁ δὲ τοῦς = 308, 3 ὑπ. ἢ 11, 79 γερμ. δακτύλους. Ἀλλ' ἡ καταμέτρησις, προκειμένου περὶ ἀποστάσεως, σπανίως ἐγένετο μετὰ μαθηματικῆς ἀκριβείας. καὶ τὸ πλεῖστον διὰ βημάτων, ἢ καθ' ἡμέρας ὁδοιπορικὰς, εἰς στάδια ἐν στρογγύλῳ ἀριθμῷ μεταφραζομένη. Ἐκ τούτου προκύπτουσιν ἀνωμαλῖαι, καὶ τὸ στάδιον τοῦ Ἡρόδοτου ἐστὶν ἕλασσαν τῶν 400 μετρίων αὐτοῦ πήχεων, ὡς καὶ τὸ τοῦ Ξενοφῶντος ἕλασσαν τῶν 600 αἰτικῶν ποδῶν. Τὸ ὁδοιπορικὸν στάδιον ἦν πιθανῶς = 200 βήματα = 500 γερμ. πόδας. Τὰ ἐπίπεδα ἐμετροῦντο κατὰ τετραγωνικὸν πλῆθρον, ὧν ἕκαστον ἦν = 950 τετραγ. μέτρ. Τῶν κυβικῶν δὲ μέτρων ὡς μονὰς δύναται νὰ θεωρηθῇ ἡ κοτύλη, ἐν χρήσει οὔσα εἰς τε ρευστὰ καὶ εἰς στερεά. Ἦσαν δὲ διὰ τὰ ὑγρά 12 μὲν κοτυλαί = 1 χοῦς, 144 δὲ = 1 μετρητῆς (39, 39 τῆς λίτρας)· διὰ τὰ ξηρά δὲ, 4 κοτύλαι ἦσαν = 1 χοῖνιξ, 32 δὲ = 1 εκτεὺς, 192 — 1 Μέδιμος (= 52, 53 λίτρ.). Ὁ δ' ἀμφορεὺς μετρητῆς ἐπὶ ὑγρῶν περιελάμβανεν 864 κυάθους· ὁ δὲ μέδιμος, ἐπὶ στερεῶν, 1152 κυάθους. — Παρὰ Ῥωμαίοις εἰσῆγαγε τὰ μέτρα καὶ σταθμὰ πρῶτος ὁ Σέρβιος Τούλιος. Digitus ἦν τὸ πλάτος δακτύ-

λου: pollex, ὁ ἀντίχειρ, ἀντιστοιχεί πρὸς τὸν ἑλλ. δακτυλόν (= $\frac{4}{3}$ τοῦ digitus). Ἡ σπιθαμὴ (palms) ἦν = 3 δακτύλ. Πούς (pes) = 12 δακτ. (pollex ἢ 16 digitus, ἢ 4 παλάμας, palmi)· πῆχυς (cubitus) = 1 $\frac{1}{2}$ πόδ.· βήμα (passus) = 5 πόδ. (τὸ διπλοῦν τοῦ συνήθους βήματος, gradus ἢ gressus). Ῥάβδος δεκάπους ἐλέγετο pertica. 625 πόδες ἢ 125 βήματα (passus) ἀπετέλουν ἓν στάδιον, καὶ 8 στάδια ἓν μίλλιον (Mille ἢ Milliarium). — Ἡ περσικὴ παρασάγγη εἶχε 30 στάδια, ὁ δὲ σχοῖνος δις τόσα. Μέτρον ἐπιφανείας ὁ aetus quadratus, ἦν τετράγωνον ἔχον 120' ἐκάστην πλευράν, τὸ δὲ jugerum, τετράπλευρον, ἐκείνου διπλάσιον. — Μέτρα δὲ βευστῶν ἦσαν ὁ culeus = 527, 27 λίτρας, περιλαμβάνων 20 ἀμφορεῖς (ἢ quadrantal ἢ cadus), ὧν αἱ ὑποδιαιρέσεις 2 κάλπαι (urnae), 8 congii, 58 sextarti καὶ 96 heminae ἢ κοτύλαι (cotylae), 576 κύαθοι (cyathi). Διὰ τὰ ξηρὰ δ' ἦν τὸ μέγιστον μέτρον ὁ μόδιος (modius = 8, 75 λίτρ.). 6 μόδιοι ἀπετέλουν ἓνα μέδιμνον (medimnum). — Μέτρα προσέτι ἐλέγοντο καὶ ἐκ τῶν συλλαβῶν συνδυασμοί, πρὸς καταρτισμὸν τῆς στιχοιργικῆς ἁρμονίας (ἴδ. Στιχοιργία).

Μετρονόμοι, ἀρχὴ κληρωτῇ ἐν Ἀθήναις, ἐκ 10 ἢ 15 ἀνδρῶν, (5 ἐν τῇ πόλει καὶ 5 ἢ 10 ἐν Πειραιεῖ), τὴν ἐπιτήρησιν ἐχόντων τῆς ἀκριβεῖας τῶν μέτρων καὶ σταθμῶν.

Μέτων, 1) υἱὸς Πausανίου, Ἀθηναῖος γεωμέτρης, ἀρχιτέκτων καὶ πρὸ πάντων ἀστρονόμος. Εἰς τὴν Πνύκα ἔστησεν ἡλιοτρόπιον τῆς ἐφευρέσεώς του, πρὸς ὁρισμὸν τῆς ἐτησίας ἡλιακῆς πορείας, καὶ συντάξας κύκλον 19 ἐτῶν = 235 μηνῶν = 6940 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς 13 σκιροφοριῶνος 432 π. Χ., ἠθέλησε νὰ συμβιδάσῃ τὸ ἡλιακὸν μετὰ τοῦ σεληνιακοῦ ἔτους. Καὶ ἐθεωρήθη μὲν ἡ ἐννεακαίδεκαετηρὶς αὕτη ὡς πρόβδος διὰ τὴν ἐπιστήμην, ἀλλ' εἰς κοινὴν χρῆσιν ἐμεινεν ἡ ἀρχαία δεκαετηρὶς (Διόδ. ΙΒ, 36),

καὶ παροιμία εἶχεν ἀποδῆ τὸ ἀναβάλλεσθαι τι εἰς τὸν Μέτωνος ἐνιαυτὸν, ἀνάλογον πρὸς τὸ λατινικὸν «ad calendas graecas», διὰ τι ἐπὶ μάλιστα ἀναβαλλόμενον (ἴδ. Cic. ad. Adlts. XII, 3, 2). — 2) Πάριος Πυθαγόρειος φιλόσοφος. — 3) Πατήρ τοῦ φιλοσόφου Ἑμπεδοκλέους. — 4) ἴδ. Ἀρχιτέκτονες.

Μετώπη, 1) ποταμὸς τῆς Ἀρχαίας, πρὸς τῇ Στυμφαλίᾳ λίμνῃ (Καλλ. Ὑμν. εἰς Δία, 26. — Αἰλ. π. ι. Β, 33). — 2) θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Λάδωνος, γυνὴ τοῦ Ἀσωποῦ, μήτηρ τοῦ Ἰσμηνοῦ, τῆς Θήβης κτλ. (Πινδ. — Ἀπλ. δ. Γ. 12, 6).

Μήδεια, ἴδ. Ἀργοναῦται.

Μήδαιοι, υἱὸς Ἰάσονος καὶ Μηδείας, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τοῦ Κενταύρου Χείρωνος, παρακολουθήσας τὴν μητέρα του ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἐκεῖ δῆθεν τὸ ὄνομά του δοῦς εἰς τοὺς Μήδους (Ἡσδ. Θεογ. 1001. — Πaus. Β, 3. — Διόδ. Δ, 56).

Μηδαικάστη, νόθος θυγάτηρ τοῦ Πριάμου, γυνὴ Ἰμβρίου (Ὅμ. Ἰλ. Ν, 173).

Μηδία, (περσιστὶ «ἡ μέση χώρα»), μέρος τῆς μεσογείου Ἀσίας, οὗ ὄρια πρὸς Ἀ ἢ Παρθία καὶ Ὑρκανία, πρὸς Ν ἢ Περσίς καὶ Σουσιανή, πρὸς Δ ἢ Ἀσσυρία καὶ Ἀρμενία, πρὸς Β ἢ Κασπία θάλασσα. Ἐν γένει καρποφόρος, παρήγεν ἰδίως καὶ τὰ ἐπιώνυμα αὐτῆς μηδικὰ μῆλα (τὰ κίτρα), καὶ ὡς ἔξοχοι ἐφημίζοντο οἱ μηδικοὶ Νισαῖται ἵπποι (Ἡρδ. Γ, 106). Πᾶσα ἡ χώρα ἦν ὀρεινὴ, κατεχομένη ὑπὸ τῶν διαφόρων κλάδων τοῦ Ταύρου. Πρὸς Δ εἶχε τὸ Κάσπιον ὄρος, πρὸς Ν τὸν Χοάτραν, οὗ πρὸς Α τὸν Ζάγγρον· πρὸς τὴν Παρθίαν δὲ τὸν Παραχράθραν. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς χώρας πρὸς τὸ ΒΔ παρατείνεται τὸ Ἰασωνικὸν ὄρος μετὰ τῶν Κασπίων στενωπῶν. Ποταμοὶ δ' ἦσαν ὁ Καμβύσης, ὁ Κύρος, ὁ Ἀμαρδός· πρὸς Δ δὲ εἰς τὴν Ματιανὴν λεγομένην ἐπαρχίαν ἐξετείνεται ἡ ἀλμυρὰ λίμνη Ματιανή. — Οἱ κάτοικοι,

Ἄριοι τὸ γένος, ὠνομάσθησαν Μῆδοι ἐκ τῆς χώρας. Ἦσαν ἄλλοτε φιλοπόλεμοι, εἴτα δ' ἐξεθληθύνθησαν. Οἱ ἱερεῖς αὐτῶν ἐλέγοντο Μάγιοι, καὶ εἶχαν τὴν λατρείαν τῶν ἀστέρων. Ἐν τῇ μεγάλῃ Μηδίᾳ, ΝΑ, ἔκειτο, εἰς 12 στάδια Ν τοῦ Ὀρόντου, ἡ πόλις Ἐκβάτανα, πρωτεύουσα τῆς ὅλης Μηδίας, καὶ εἴτα ἔδρα θερινὴ ἀλλήλοδιαδόχως τῶν Περσῶν καὶ Πάρθων βασιλείων. Αἱ Ῥαγαί, εἴτα πρωτεύουσα τῶν Πάρθων, καὶ Εὐρωπος καὶ Ἀρσακία ὠνομασθεῖσαι, ἡ μεγίστη τῶν μηδικῶν πόλεις. Ἡ Ἀτροπατηνὴ ἦτις ἐδήλου περὶσσι χώρα πυρὸς, καὶ οὕτως ἐκαλεῖτο διότι εἶχε φλεγούσης νάφθης πηγὰς, εἶχε πόλιν τὴν Γάζαν, θερινὴν ἔδραν τῶν Μηδων βασιλείων εἰς τ' Α τῆς λίμνης Σπαούτας. Τὸ δὲ πρὸς τὴν Κασπίαν Β μέρος κατόικουν φυλαὶ ἄγριοι (Στρεβ. ΙΑ, 522. ΙΕ, 732).

Μηδίας τεῦχος, κατὰ Στράβωνα ἐπὶ Σεμιράμιδος κτισθὲν ἐκ πλίνθων ὀπτῶν, εἰς 6 μιλίων ἀπόστασιν πρὸς Β τοῦ νῦν Βαγδατίου, 20' παχὺ, 100' ὕψηλόν, εἰς 20 παρασαγγῶν (=600 σταδίων) μῆκος, ἐχώρει ἀπὸ τοῦ Εὐφράτου μέχρι τοῦ Τίγριδος, ἐνθα οἱ εὖς ποταμοὶ μᾶλλον πλησιάζουσιν ἀλλήλοις, χωρίζον τὴν Μεσοποταμίαν τῆς Βαβυλωνίας, καὶ ἐξασφαλίζον ταύτην κατὰ τῶν μηδικῶν προσβολῶν (Ξεν. Ἀν. Α, 2, 15. Β, 4, 12). Ἰχνη αὐτοῦ δὲν σώζονται.

Μήδοκος (ἢ καὶ Ἀράδοκος), βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θράκῃ (Ξεν. Ἀνθ. Ζ, 2, 32.—Ἐλλ. Δ, 8, 26).

Μῆδος (ὁ), ποτάμιον τῆς Περσίδος, ῥέον εἰς τὸν Ἀράξην (Στρεβ.).

Μῆδων, υἱὸς Κείσου, ἔγγονος Τημένου, βασιλεὺς τοῦ Ἀργεῶς.

Μήθυμνα καὶ Μέθυμνα (Σκύλαξ),

πόλις τῆς νήσου Λέσβου, ἡ βορειοτάτη καὶ ἡ μετὰ τὴν Μιτυλήνην ἐπισημοτάτη, εὐρὺν ἔ-

χουσα λιμένα, ἐλεηλατήθη τῷ 407 π. Χ. ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, καὶ ἔκτοτε πολὺ ἐξέπεσεν. Αὕτη παρήγε τὸν ἄριστον λέσβιον οἶνον (Hor. Sat. II, 8, 40). Ἦν δὲ πατρίς τοῦ αἰοῖδου Ἀρίωνος καὶ τοῦ ἱστορικοῦ Ἑλλανίκου (Θουκ. Γ, 2, 18. 6, 85. 7, 57.—Ξεν. Ἐλλ. Α, 2, 12).

Μηθώνη, πόλις Θεσσαλικῇ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 76), ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων μὴ μνημονευομένη. Ἴσως ἡ Μαγνησία (Στρεβ. Θ, 436).

Μηκιστεὺς, 1) ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου, συνεκστρατεύσας μετὰ τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας καὶ φονευθεὶς ὑπὸ Μελανίππου (Ὀμ. Ἰλ. Β, 566.—Ἀπλδ. Γ, 6, 3).—2) Υἱὸς Ἐχίνου, ἐταῖρος τοῦ Τεύκρου (Ὀμ. Ἰλ. Θ, 333).—3) Υἱὸς Λυκάονος (Ἀπλδ. Ζ, 8, 1).

Μηκούδερνα, πόλις εἰς τὰ Α τῆς Σιθωνίας, κατὰ τὸν Ὀρεινῶν κόλπον, οὗ μέρος καὶ Μηνυδεργαῖος ἐλέγετο κατ' αὐτήν, καίτοι ἐν ἀρχαίοις χρόνοις καταστραφεῖσαν (Ἡρδ. Ζ, 122.—Θουκ. Ε, 39.—Στρεβ. Ζ, 330).

Μηκώνη, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Σικυωνος (Ἡσδ. Θεογ. 536. Ἰδ. Στρεβ. Η, 6, 25).

Μήλη, χειρουργικὸν ἐργαλεῖον πρὸς ἐξέτασιν πληγῶν, οἰδημάτων ἢ ὀργάνων τινῶν.

Ἐκ Πομπηίας

Ἐν Πομπηίᾳ εὑρεθεῖσα σιδηρὰ ἐντὸς οἴκου χειρουργοῦ τινος, ἔχει μῆκος 0, 152^μ.

Μηλόδιοις, εἰς τῶν Λ' ἐν Ἀθήναις (Ξεν.).

Μηλόδοτις, νύμφη, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, σύντροφος τῆς Περσεφόνης (Ὀμ. Ὑμν. Δμτρ. 420.—Ἡσδ. Θεογ. 354).

Μήλος, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, 3 []^μ ἐπιφάνειαν ἔχουσα, καὶ πόλιν ὁμώνυμον πρὸς τὰ ΝΑ. Ἔστι δὲ βράχος πορώδης, ὃν διατρέχει τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, εἰς οὗ δὲ τὰ κοιλώματα καίει ἡφαίστειον πῦρ, δι' ὃ καὶ τὸ ἔδαφος ἐστὶν εὐφορώτατον, καὶ διάφορα παράγει

ὀρυκτολογικὰ προϊόντα, ὡς στίψιν, ἄλας, θεῖον, πηλόν, γύψον, κίσηριν κτλ. Καίτοι βαθεῖαν ἔχουσα ἑντομήν πρὸς Α, ἐστὶν ἡ νῆσος πρὸς

Δ στρογγύλη, καὶ τοιαύτη ἐξελαμβάνετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων (rotundissima, Pl. IV, 12, 23). ἐκεῖθεν δὲ καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς. Τῆς ἀρχαίας πόλεως σώζονται ἐρείπια τῶν δὲ παρ' αὐτῇ θερμῶν ὑδάτων ὡς ἱαματικῶν μνημονεύει καὶ ὁ Ἱπποκράτης. Οἱ κάτοικοι, ἐκ Κρήτης προελθόντες, ἦσαν Δωριεῖς, καὶ, ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, σύμμαχοι τῆς Σπάρτης, δι' ἃ καὶ τῷ 416 π. Χ. οἱ Ἀθηναῖοι ἐλεγκτήσαν καὶ κατεκληρούχησαν τὴν νῆσον, σφάζαντες τοὺς ἄνδρας καὶ πωλῆσαντες τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδία (Ἡρόδ. Η, 46, 48. — Θουκ. Γ, 91. Ε, 84—115. — Ξεν. Ἑλλ. Β, 2, 9. — Πλούτ. Λυσ. ΙΔ).

Μήν ἢ **Μήνιος**, πρῶτος ὑποτιθέμενος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, περὶ 2100 π. Χ. κτίστης τῆς Μέμφιδος, καὶ τὸν πολιτισμὸν εἰς τὴν χώραν εἰσαγαγὼν (Ἡρόδ. Β, 4. — Διόδ. Ε, 45).

Μήνη, ἴδ. Σελήνη.

Μήνεγξ, μικρὰ νῆσος τῆς Ἀφρικῆς, πρὸ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Συρτικῆς, κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Λωτοφάγων. Εἶτα Γίρθα (Πολύβ. Α, 39. — Στράβ.). Νῦν Ζέρβι.

Μήνιος, ποταμὸς τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ (Θυρτ. ΚΕ, 15. — Πaus. ΣΤ, 26).

Μηνόδωρος, 1) ἀπελευθερὸς τοῦ Πομπηίου ἢ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Σήξτου, ὑπὸ τοῦτον ναυαρχήσας, μετὰ δὲ τὴν συνομολόγησιν τῆς συνθήκης μεταξὺ Ὀκταβίου καὶ Ἀντωνίου, τῷ 40 π. Χ., λεηλατήσας τὰς ἀκτὰς τῆς ἄνω Ἰταλίας, καὶ τὴν Σαρδηνίαν καταλαβὼν. Ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων του δὲ τῷ Πομπηίῳ κατηγορηθεὶς, καὶ ὑποπτος καταστάς, παρέδωκεν εἰς τὸν Ὀκτάβιον τὸν στρατὸν, τὸν στό-

λον καὶ τὰς χώρας ἃς κατεῖχε (τῷ 38), καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἐπίσης ἀξίωμα ναυάρχου λαβὼν, ἡττήθη ἐν Κύμῃ. Ὁ Πομπηῖος ἐζήτησε τὴν παράδοσιν του· ἀλλὰ ταύτης ἀποτυχὼν, ἐγκατέστησε ναύαρχον τὸν ἐχθιστον αὐτῷ Μενεκράτην. Οἱ δύο στόλοι συνεκρούσθησαν αὖθις ἐν Κύμῃ, καὶ ὁ μὲν Μενεκράτης, βαρέως πληγωθεὶς, ἵνα μὴ περιπέσῃ εἰς αἰχμαλωσίαν ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν· ὁ δ' ἄσφατος καὶ κενόδοξος Μηνόδωρος ἦλθε πρὸς τὸν Πομπηῖον, ἐλπίσας νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν τοῦ ἀντιπάλου του· ἀλλ' ἀποτυχὼν, ἐπέστρεψε πάλιν πρὸς τὸν Ὀκτάβιον, ὅστις τὸν ἐσυγχώρησε μὲν, ἀλλ' ἔκτοτε τὸν περιεφρόνει. Ἐπὶ νίγῃ δὲ κατόπιν, τῷ 35, ἐν τῷ ποταμῷ Σαῦφ ἐπὶ τῆς πολιουρίας τῆς Σισκίας ἐν Πανονίᾳ (Δ. Κάσσ. ΜΑ, 45. — Ἀππιαν. Ε, 70. 96. — Suet. Oct. LXXIV), — 2) Γλύπτης Ἀθηναῖος τῆς α'. μ. Χ. ἐκατονταετηρίδος, τὸν Ἔρωτα τοῦ Πραξιτέλους ἀντιγράψας (Πaus. Θ, 27, 3).

Μηνοφάνης, 1) στρατηγὸς τοῦ Μιθριδάτου, ἐν τῷ πρώτῳ Μιθριδικτικῷ πολέμῳ (88—84 π. Χ.) τὴν Δῆλον λεηλατήσας, τὴν πόλιν καὶ τοὺς ναοὺς αὐτῆς ἀνασκάψας, τοὺς ἄνδρας φονεύσας, τὰς οἰκογενεῖας αἰχμαλωτεύσας (Ἀππ. Μιθρ. 110). — 2) Ἰατρός τις (Ἀνθολ.).

Μήνυτρα (τά), ἡ χορηγούμενη ἀμοιβὴ δι' ἀνέυρεσιν δούλου δραπέτου, ἢ καταγγελίαν σπουδαίου ἐγκλήματος, ὡς φέρ' εἰπεῖν τοῦ τῶν Ἑρμοκοπιδῶν.

Μηριόνης, υἱὸς Μόλου (Ὀμ. Ἰλ. Ν, 249. Κ, 270), ἐταῖρος τοῦ Ἰδομενέως, μεθ' οὗ ὠδήγησεν εἰς Τροίαν τὸ σῶμα τῶν Κρητῶν, ἀναδειχθεὶς εἰς τῶν ἀνδρειοτέρων πολεμιστῶν (Ἰλ. Β, 645. Δ, 254. Θ, 263), διακρινόμενος ὡς τοξότης καὶ ἀκοντιστῆς (Ἰλ. Ψ, 860. 888). Κατὰ μεταγενεστέρως παραδόσεις, ἐπὶ τῆς ἐπιστροφῆς του ἐπλανήθη εἰς Σικελίαν, εἰς τὸ Ἑγγυον, κτίσμα Κρητῶν, ἢ ἐπανῆλθεν εἰς Κρήτην, ἐνθα ὑπῆρχε μνημεῖον αὐτοῦ, καὶ μετὰ τοῦ Ἰδομενέως ἐτιμᾶτο ὡς ἥρωας.

Μηρός, ἱερὸν ὕψος τῶν Ἰνδιῶν, ὑψίστη χιονοσκεπὴς κορυφή κατὰ τὴν διασταύρωσιν τοῦ Ἰμάου μετὰ τοῦ Παροπαμίσου. Ἐπ' αὐτοῦ ἐδοξάζετο γεννηθεῖς ὁ Διόνυσος (Στρβ. ΙΕ, 687. — Ἀρρ. Ε, 1, 6. 2, 2).

Μήστρα, ἢ Μήτρα, θυγάτηρ τοῦ Ἐρυσίχθονος, ὅστις ὑπὸ τῆς Δήμητρος εἰς βουλήριον καταδικασθεὶς, ἐπώλησε καὶ αὐτὴν, ἵνα εὐχαριστήσῃ τὴν παῖνάν του· ἀλλ' ὁ Ποσειδῶν τῇ ἐχάρισε τότε τὴν δύναμιν, ὥσῳ ἐπωλεῖτο νὰ μεταμορφωθῇ εἰς δάμαλιν, ἵππον, πενήν, καὶ οὕτω νὰ διαφεύγῃ τὴν δουλείαν (Λιβν. ΙΣΤ. — Λυκόφρ.).

Μήστωρ, 1) υἱὸς Περσεύως καὶ Ἀνδρομέδης, σύζυγος Λυσιδίκης, θυγατρὸς τοῦ Πέλοπος, πατὴρ τῆς Ἰπποθῆς (Ἀπλδ. Β, 4, 5). — 2) Νόθος τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον (Ὀμ. Ἰλ. Ω, 257. — Ἀπλδ. Γ, 12, 5). — 3) Υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Κλειτοῦς (Πλτ. Κρατύλ.).

Μήτα, θυγάτηρ τοῦ Ὀπλητος, γυνὴ τοῦ Διγέως, βασιλέως τῶν Ἀθηναίων (Ἀπλδ. Γ, 15, 6).

Μητιάδουσα, θυγάτηρ τοῦ Εὐπαλάμου, γυνὴ Κέρροπος Β', βασιλέως τῶν Ἀθηναίων, μήτηρ Πανδίωνος (Ἀπλδ. Γ, 15, 6).

Μητίοχος, υἱὸς τοῦ Ἀθηναίου Μιλτιάδου (Ηρόδ. ΣΤ, 41).

Μήτις, ἡ φρόνησις ἐν προσωποποιήσει, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος (Ησ. Θεογ. 358), ἡ διὰ ποτοῦ τὸν Κρόνον βιάσασα νὰ ἐξεμέσῃ τὰ παῖδιά του ἃ εἶχε καταπίει. Ὑπῆρξεν ἡ πρώτη σύζυγος τοῦ Διός. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὴ, ἡ Ὀυρανὸς καὶ ἡ Γῆ, προσεῖπον τῷ Διὶ ὅτι ἐξ αὐτῆς θὰ ἔχῃ τὸ πρῶτον θυγατέρα καὶ εἴτα υἱόν, ὅστις θὰ τὸν ἐκθρονίσῃ, τὴν κατέπιε, καὶ οὕτως ἐγέννησεν ἐκ τῆν κεφαλῆς τὴν Ἀθηνᾶν. Ἐν αὐτῇ δ' ἔκτοτε οὖσα, τῷ ἀγγέλλει εἴ τι χρηστὸν ἢ κακόν (Ησιδ. Θεογ. 886).

Μητίων, υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως καὶ τῆς Πραξιθέας, πατὴρ τοῦ Εὐπαλάμου καὶ τοῦ Δαιδάλου, ἢ τοῦ Εὐπαλάμου, πατρὸς τοῦ Δαιδάλου.

Οἱ Σικυῶνιοι ἔλεγον τὸν Σικυῶνα υἱὸν αὐτοῦ. Οἱ υἱοὶ τοῦ Μητιῶν ἱδαι ἐξέβαλον τοῦ θρόνου τῶν Ἀθηναίων τὸν Πανδίωνα, ἐξεβλήθησάν δ' ἔπειτα καὶ ἐκείνον ὑπὸ τῶν υἱῶν αὐτῶν.

Μητρίς, οὕτως ἔλεγον τὴν πατρίδα οἱ Κρήτες (Πλάτ. Πολιτ. Θ).

Μητροδόωρος, 1) ἐπίσημος ραψωδός, σὺ μνημονεύει ὁ Πλάτων. — 2) Φιλόσοφος Χῖος περὶ τὰ 330 π. Χ., ὁπαδὸς τοῦ συστήματος τοῦ Δημοκρίτου, διδάσκαλος τῶν Ἀδδηριτῶν Ἀναξάρχου καὶ Ἰπποκράτους (Δογ. Λαέρτ. Θ, 58). — 3) Ἀθηναῖος φιλόσοφος Ἐπικουρικός, ὄλγρον πρὸ τοῦ διδασκάλου του ἀποθανών. Ὁ Κικέρων μνημονεύει πολλὰκις αὐτοῦ, τὰς ἀρχὰς τοῦ ἀποδοκιμάζων. — 4) Ἀκαδημαῖκός ἐκ Σηψίδος τῆς Μυσίας, ῥήτωρ καὶ πολιτευόμενος, ὑπὸ Μιθριδάτην τὸν Εὐπάτορα, ἔζη περὶ τὰ 100 π. Χ. καὶ ἐθαυμάζετο διὰ τὴν μνήμην του. Εἰς τὸν Τιγράνην ὑπὸ τοῦ Μιθριδάτου πεμφθεὶς, ἠπίστησε πρὸς τοῦτον, ἀπεπέμφθη ὑπὸ τοῦ Τιγράνου, καὶ ἀπέθανε καθ' ὁδόν. Ἐλέγετο δὲ, ἔνεκα τῶν πολιτικῶν του ἀρχῶν, «μεισορῶμαίος». Τὸ δὲ ὕψος τῶν συγγραφῶν του ἦν ῥητορικὸν καὶ πρωτότυπον (Στρβ. ΙΓ, 609. — Cic. d. Or. II, 88. 90. III 20. Tusc. I, 24, 59. — Plin. XXVIII, 7. XXXIV, 7).

Μητροκλῆς, φιλόσοφος κυνικός ἐπὶ Στίλπωνος (Πλούτρχ.).

Μητροπόλις, 1) ἡ πόλις ἐξ ἧς ἀπέρχονται ἀποικίαι, ὡς πρὸς αὐτάς. — 2) Ἡ ἀρχαιοτάτη πρωτεύουσα τῆς Φρυγίας, εἰς τὰ Β αὐτῆς. — 3) Ἐτέρη πόλις τῆς Φρυγίας μετὰ τῆς Ἀπαμείας, Κιβωτοῦ καὶ Σιννάδων (Liv. XXXVIII, 15). — 4) Πόλις Λυδίας, εἰς τὸ Καύστριον πεδῖον, μετὰ τῷ Ἐφέσου καὶ Σμύρνης (Στρβ. ΙΔ, 632). — 5) Πόλις τῆς Θεσσαλίας, ἀριστερῶς τοῦ Πηνειοῦ, μετὰ τῷ Φαρσάλου καὶ Γόμφων (Στρβ. Θ, 437). — 6) Πόλις τῆς Ἠπείρου, παρὰ τῇ Ἀκτῇ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, μετ' Ἀκροπόλεως (v. Λυκοβίτσα) (Θουκ. Γ, 107).

Μητροῦν, ὁ ναὸς τῆς μητρὸς θεῶν

(Τράας—Κυβέλης) ἐν Ἀθήναις, καίμενος ἐν τῇ ἀγορᾷ, παρὰ τῷ Βουλευτηρίῳ, καὶ οὐ μικρὰν τοῦ πατρίῳ Ἀπόλλωνος. Ἦσαν δ' ἐκεῖ κατατεθειμένα τὰ ἄρχεα τῆς πόλεως (ἔ η μ ό σ ι α γ ρ ά μ μ α τ α), ὧν τὴν κλειῖδα εἶχεν ὁ ἐκάστοτος ἐ π ι σ τ ά τ η ς (Λυκ. κ. Λεωκρ. ΞΥΓ.—Δημοθ. κ. Ἀριστογ. 1. 98.—Παυσ. Α, 3).

Μηχανική, ἴδ. Μαθηματικά.

Μίγδων, Σπαρτιάτης στρατηγός (Ξηφ. Ἑλλ. Γ, 4).

Μίγκιος, ὁ Ἀρίστερος ὁμέρους τοῦ Πάδου, εἰς ὃν ἐκέλλει ὑπὸ τὴν Μαντύνην (Στρεβ. Δ, 209).

Μιγώνιον, μέρος ἐν Λακωνίᾳ, ἀπέ- ναντι τῆς νήσου Κρανάης, μετὰ ναοῦ Ἀφροδίτης Μιγώνιδος, ἰδρυθέντος, ὡς ἐπι- στεύετο, ὑπὸ τοῦ Πάριδος ὅτε ἤρπασε τὴν Ἑλένην (Παυσ. Γ, 22).

Μίδαρος, εἰς τῶν 50 οἰῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς μηνστῆς τοῦ Ἀμυμώνης (Υἱ. 170).

Μίδας, υἱὸς Γορδίου, ἀρχιεὺς βασιλεὺς τῶν Βρι(υ)γῶν ἐν Μακεδονίᾳ, ὅστις ἐλέγετο μετοικήσας τὸν λαόν του εἰς τὴν χώραν τῆς Ἀσίας, τὴν ὑπ' αὐτῶν Φρυγίαν κληθεῖσαν (Ἡρόδ. Ζ 72. Η, 138). Ὅτε ἦν βρέφος, μύρμηκες ἔφερον εἰς τὸ στόμα του σπόρους αἰτου, ὅπερ ἐξηγγήθη ὡς ἐνδειξίς μέλλοντος πλούτου αὐτοῦ (Cic. Div. 1, 36). Ἐν τῇ πόλει Ἀγκύρᾳ ἦν ἱδρυσεν (Παυσ. Α, 4, 5), ἥ ἐν Θυμβρίῳ καὶ Τυριαίῳ (Ξεν. Ἀν. Α, 2, 13), ἥ κατ' ἄλλους, ἐν Παννονίᾳ (Βίων, ἐν Ἀθην. Β, σ. 45), ἐντυχὼν πλανηθέντι τῷ Σειληνῷ ἢ τῷ Σατύρῳ, καὶ κραιμωμένῳ παρὰ κρήνῃ (τῇ τοῦ Μίδα λεγομένη παρ' Ἀγκύρᾳ), τὸν ἐμέθυσεν, οἶνον μίξας εἰς τῆς κρήνης τὸ ὕδωρ, καὶ τὸν συνέλαβεν, ἥ, κατὰ Κικέρωνα (Div. 1, 36), συλλεφθέντα ὑπὸ τῶν χωρικῶν ἐν τοῖς κήποις του (πρὸς τῷ Βερμίου ὅρει τῆς Μακεδονίας), καὶ διὰ ῥόδων δεθέντα, τὸν ἀπέδωκε μετὰ τινος ἡμέρας εἰς τὸν Διόνυσον, καὶ ἔλαβεν ὡς ἀμοιβήν, κατ' αἵτησίν

του, ὅτι ἐλάμβανεν εἰς χεῖράς του, νά μεταβάλληται εἰς χρυσόν. Ἐπειδὴ ὁμως καὶ ἡ τροφή του εἰς αὐτὸν μετεβάλλετο, ἐζήτησε παρὰ τοῦ θεοῦ νά τῷ ἀφαιρέσῃ τὴν ὀλεθρίαν ταύτην χάριν, καὶ κατὰ διαταγὴν του ἐλούσθη πρὸς τοῦτο εἰς τὴν Πакτωλὸν, ὅστις ἐκτοτε ἐγένετο χρυσόρρους. Διηγούντο προσέτι περὶ αὐτοῦ ὅτι ἄλλοτε, κληθεὶς ποιεῖν ὡς ἀγωνοδίκης μεταξὺ τοῦ Ἀπόλλωνος, κιθάραν παίζοντος καὶ τοῦ Πανὸς αὐλοῦντος, ἡ παρεμβολὴ εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον, οὐ δικαστῆς ἦν ὁ Τρῳίλος, ἀπεφάνθη ὑπὲρ τοῦ Πανός, τοῦ παίζοντος τὸ φρυγικὸν ὄργανον, καὶ ὁ Ἀπόλλων εἰς τιμωρίαν τῷ ἔδωκεν ὅλα ὄνου. Ὁ Μίδας, ἄπει- ρος, ἔκρυπτεν αὐτὰ ἐπιμελῶς ὑπὸ τὸν πῖλόν του. Ὁ κουρεὺς ὁμως τὰ εἶδε, καὶ, ὑποσχέ- θεις εἰς οὐδένα νά εἴπῃ τὸ μυστήριον ὁ τὸν ἐπέλεξεν, ἔσκαψε λάκκον, καὶ εἰς αὐτὸν τὸ ἐφώνησεν. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον κάλκαμοι ἀνέφυ- σαν ἐκ τοῦ λάκκου, καὶ αὐτοί, ὑπὸ τοῦ ἀνέ- μου πνεόμενοι, ἐπιθυροῖζον «Ὁ βασιλεὺς Μίδας ἔχει ὅλα ὄνου». Ὁ μῦθος οὗτος ἴσως ἐμφα- νει συνάντησιν καὶ συγχώνευσιν ἐν μικρᾷ Ἀσίᾳ τῆς ἐλληνικῆς μετὰ τῆς ἐγχωρίου μουσικῆς.

Μίδσα, 1) πόλις Βοιωτικῆ, καταπον- τισθεῖσα ὑπὸ τῆς Κωπαίδος (Ὁμ. Ἰλ. Β, 507.—Στρεβ.). — 2) Πόλις ἀρχαιοτάτης τῆς Ἀργολίδος, παρὰ τῇ Ναυπλίᾳ (Ἀπλδ. Β, 4, 4.—Στρεβ. Η, 6, 11).

Μιδέα, 1) Νύμφη, μήτηρ τοῦ Ἀσπλη- δάνος ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος, ἥς ἐπώνυμος ἦν ἡ Βοιωτικὴ πόλις (Παυσ. Θ, 38. 39). — 2) Κόρη ἐκ Φρυγίας, μήτηρ τοῦ Δικουμνίου ἐκ τοῦ Ἡλεκτρώωνος (Ἀπλδ. Β, 4, 5).

Μιδεία, θυγάτηρ τοῦ Φύλαντος, μήτηρ τοῦ Ἀντιόχου ἐκ τοῦ Ἡρακλέους (Παυσ. 1. 10).

Μίδου κρήνη, ἐν Φρυγίᾳ κρήνη παρὰ τὴν πόλιν Θύμβριον, ἥς τὸ ὕδωρ κεράσας ὁ Μίδας δι' οἶνου, συνέλαβεν οὕτω τὸν Σάτυρον ἢ Σειληνὸν (Ξηφ. Ἀνθ. Α, 2, 13).

Μιδυλίδα, ἐπίσημος οἰκογένεια τῆς Αἰγίνης (Πινδ. Πυθ. Η, 53).

Μίθραϊκος, γράφας περί τῆς ἐν Σικελίας μαγικῆς (Πλάτ. — Ἀθην.).

Μίθρας, θεὸς Περσικὸς, κατ' ἀρχὰς προσωποποιήσις τοῦ φωτός τῆς ἡμέρας καὶ τοῦ αἵθερος, εἶτα ὁ ἥλιος, ὃν ἐπεκαλοῦντο κατὰ τὴν ἀνατολὴν καὶ τὴν δύσιν αὐτοῦ, ὡς καὶ κατὰ τὴν μεσημβρίαν. Ἦν δὲ συγχρόνως καὶ θεὸς παντός τοῦ ἀγαθοῦ, ὁ τῆς παγκοσμίου τάξεως συντηρητής, καὶ μετὰ τῶν νυκτερινῶν καὶ πονηρῶν πνευμάτων ἀνταγωνιζόμενος. Ὡς πρῶτιστος ὁμῶς θεὸς τῶν Περσῶν ἤρξατο τὸ πρῶτον θεωρούμενος ἀπὸ Ξέρξου Α, ἐν τοῖς μετέπειτα δὲ χρόνοις, καὶ ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων, ἡ λατρεία αὐτοῦ ἐξετάθη, μετὰ παντοίων στοιχείων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας συνδυασθεῖσα, καὶ ἐπὶ πᾶν τὸ Ῥωμαϊκὸν κράτος, διὰ τῶν πειρατῶν τὸ πρῶτον γνωστὴ γενομένη, οὗς συνέλαβεν ὁ Πομπήιος, εἰς τὴν Ῥώμην δ' ἐπιστήμῳ διὰ Τραϊανοῦ καὶ τοῦ Δομιτιανοῦ εἰσαχθεῖσα, συνδεδεμένη καὶ μετὰ μυστηρίων. Ἡ τέχνη παρίστα αὐτὸν ἀπὸ τῶν χρόνων ἐκείνων ὡς νεανίαν, φρυγικὸν πῖλον φέροντα, τὸ γόνυ εἰς ταῦρον στηρίζοντα, καὶ σφάττοντα αὐτὸν εἰς θυσίαν. Πολλὰ τοιαῦτα μνημεῖα ἀνευρέθησαν ἐν χώραις Ῥωμαϊκαῖς.

Μιθριδάτης (καὶ Μιτράδατης), ὄνομα Περσικόν, 1) ὁ ποιμὴν ὁ ἀνθρῆψας τὸν Κύρον (Ἡρδ. Α. 110).—2) Ὁ Πέρσης ὁ εἰς τὴν ἐν Κουαζέοις μάχην τὸν νεώτερον Κύρον φονεύσας (Πλούτ. Ἀρταξ. ΙΑ).—3) Εἰς τῶν μᾶλλον ἐπιστηθίων φίλων τοῦ νεωτέρου Κύρου (Ξεν. Ἀν. Β, 5, 35), σατραπὴς τῆς Λυκαονίας καὶ τῆς Καππαδοκίας, φιλιωθείς εἶτα μετὰ τοῦ Ἀρταξέρξου, καὶ εἰς τὴν σατραπείαν του αὐθις ἐγκαταστηθείς.—4) Εἰς τῶν πρώτων βασιλείων τοῦ Πόντου, υἱὸς Ἀριοβαρζάνου, ὅστις ἱδρύσε τὸ κράτος τοῦτο (363—337 π. Χ), τὸ γένος του ἀνάγων εἰς ἓνα τῶν 7 Περσῶν τῶν φονευσάντων τὸν Ψευδοσμέρδιν. Ὁ Μιθριδάτης Α' καὶ κ τ ῖ σ τ η ς ἐπιλεγόμενος, ἐδασίλευσε κατὰ τὰ ἔτη 337—302, ἡγεμὼν ἀνδρείος, εἰς τὸν Ἀλέξανδρον τέλος ὑποταγεῖς, καὶ μετὰ ταῦ-

τα φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου.—5) Μιθρ. Β', ἐδασίλευσεν ἀντιστάμενος κατὰ τῶν διαδόχων τοῦ Ἀλεξάνδρου (302—266), καὶ ἠύξησε τὸ κράτος του διὰ κατακτήσεων ἐπὶ τῆς Καππαδοκίας. Τοῦτου υἱὸς καὶ διάδοχος φαίνεται ὅτι ἐκαλεῖτο Ἀριοβαρζάνης.—6 καὶ 7) Τοῦ Ἀριοβαρζάνου οἱ τρεῖς ἀλλεπάλληλοι διάδοχοι ἦσαν ὁ Μιθρ. Γ', Μιθρ. Δ', πολεμήσαντες πρὸς τοὺς Γαλάτας καὶ τὰς παρακείμενας χώρας. Τοῦ τελευταίου δ' ὁ υἱὸς Φαρνάκης ἐκυρίευσεν τῷ 183 τὴν Σινώπην, καὶ μετέφερεν ἐκεῖ τὴν πρωτεύουσιν.—8) Μιθρ. Ε', υἱὸς τοῦ Φαρνάκου, Εὐεργέτης ἐπικληθεὶς (156—121), ἐδόθησε τοὺς Ῥωμαίους κατὰ τὸν γ' καρχηδονικὸν πόλεμον, ὡς καὶ κατὰ τοῦ ἐν Περγάμῳ Ἀρσινόικου, καὶ ἔλαβε, τοῦτου ἕνεκα, παρ' αὐτῶν τὴν μεγάλην Φρυγίαν (Just. XXXVI, I. XXXVIII, 5). Ἔπεσε δ' ἐν Σινώπῃ.—9) Μιθρ. ΣΤ, υἱὸς ἐκείνου, ὁ μετ' αὐτοῦ ἐπικληθεὶς Εὐπάτωρ, ἡ καὶ Διόνυσος (121—64 π. Χ), ἄσπονδος ἐχθρὸς τῶν Ῥωμαίων. Κατ' ἐπιβουλῶν τῆς μη-

πρὸς καὶ δολίων συγγενῶν του σώσαντες αὐτὸν πιστοὶ ὑπηρεταί, ὅτε ἦτο δεκατετραετής, τὸν ἔφεραν καὶ ἀνέθρεψαν εἰς τὰ ὄρη, ἐπιρρώσαντες καὶ ἀναπτύξαντες τὰς τε σωματικὰς καὶ τὰς διανοητικὰς αὐτοῦ δυνάμεις. Ἐξοχος ἦν ἡ μνήμη αὐτοῦ, ὡς καὶ ἡ κριτικὴ αὐτοῦ δύναμις ὠμίλει 22 γλώσσας τῶν ὑποκειμένων αὐτῷ λαῶν, ἦν εὐγλωττότατος, καὶ συγγραφεὺς προσέτι γράφας περὶ φύσεως καὶ ἱατρικῆς. Προσέτι δ' εἶχε δραστηριότητα οἷα ἐστὶ σπανιωτάτη παρὰ τοῖς Ἀσιανοῖς ἀλλ' ὡς Ἀσιανὸς δεσπότης ἦν φιλήδονος, προληπτικός, δόλιος καὶ ὠμὸς, καὶ φιλύποπτος δ' ἕνεκα τῶν πρώτων συμβάντων τοῦ βίου του, πανταχοῦ διορῶν προδοσίαν καὶ δολοφονίαν. Τοῦτο ὁμῶς προὔκάλει αὐτῶν τῶν ἐγγυτέρων του φίλων

τὴν ἀπιστίαν (Just. XXXVII, 2). "Ὅτε μετὰ ἐπιταγῇ διαμονὴν εἰς τὰ ὄρη ἐπέστρεψεν, ἐτιμώρησε δι' ἐσχάτης ὠμότητος καὶ δι' αἵματος τοὺς ἐπιτρόπους, τοὺς συγγενεῖς καὶ αὐτὴν τὴν μητέρα του, καὶ ὅλος ἐπεδόθη εἰς φιλοδόξους ἐπιχειρήσεις, ὥς τῷ ἐνέπνεε τὸ κατὰ τῆς Ῥώμης μίσος, οὐδένα λόγον ποιούμενος οὔτε τῆς ἡθικῆς τῶν μέσων ἃ μετεχειρίζετο, οὔτε τῆς τῶν ἄλλων ζωῆς. Στρατὸν καὶ στόλον δημιουργήσας, κατέβαλε (112—110) τοὺς τέως ἀνυποτάκτους Σκύθας, συνεμάχησε μετὰ Τιγράνου τοῦ βασιλέως τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, δεύς αὐτῷ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του, καὶ ἐν δεσμῷ μετὰ Νικομήδους Β, τοῦ βασιλέως τῆς Βιθυνίας, ἐκυρίευσεν τὴν Παφλαγονίαν καὶ εἶτα καὶ τὴν Καππαδοκίαν, καὶ τέλος, μετὰ τοῦ Νικομήδους τὸν θάνατον (τῷ 92), καὶ αὐτὴν τὴν Βιθυνίαν. Οἱ Ῥωμαῖοι, ἤθελον μὲν ν' ἀποφύγωσι τὸν πόλεμον, καὶ ἐπεμψαν μόνον εἰς Ἀσίαν τὸν ὑπατικὸν Μ. Ἀκύλιον ἵνα παρεμβῇ μεταξύ αὐτοῦ καὶ τῶν ἐκκληθέντων ἡγεμόνων, οἵτινες ἐπεκαλοῦντο τὴν βοήθειαν τῶν Ῥωμαίων. Ἀλλὰ τῷ 89, ὅτε ὁ Ἀκύλιος καὶ ὁ Ὀππιος ἠθέλησαν νὰ ἐγκαταστήσωσιν αὐτοῖς τοὺς ἐκκληθέντας βασιλεῖς τῆς Καππαδοκίας καὶ τῆς Βιθυνίας, τότε ἀπέκρουσεν αὐτοὺς, ἐκυρίευσεν εὐκόλως πᾶσαν τὴν Ῥωμαϊκὴν μικρὰν Ἀσίαν, τοὺς αἰχμαλώτους πάντας θανατώσας, καὶ διὰ δόλου καὶ μετ' ἀπαράδειγματιστου ὠμότητος ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ πάντας φονεύσας τοὺς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Ῥωμαίους, τὸν ἀριθμὸν 80,000 ἢ 150,000. Μεγάλους δὲ συγκαμισάμενος θησαυροὺς, ἐκυρίευσεν καὶ πάσας τὰς περὶ νήσους, πλὴν τῆς Ῥόδου, καὶ διὰ τοῦ στρατηγοῦ του Ἀρχελάου προὐκάλεσε πάντας τοὺς Ἕλληνας εἰς πόλεμον ὑπὲρ ἐλευθερίας. Ἀμέσως δὲ συνετάχθησαν μετ' αὐτοῦ αἱ Ἀθηναί, ἡ Σπάρτη, ἡ Ἀχαΐα, ἡ Βοιωτία· οἱ δὲ λοιποὶ Ἕλληνες ἔμειναν ἀμφιρρέποντες. Τότε δ' οἱ Ῥωμαῖοι, μετὰ τὸ τέλος τοῦ συμμαχικοῦ πολέμου, ἀπεδύθησαν εἰς τοῦτον σπουδαίως, τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ ἀναθέντες εἰς τὸν Σύλλαν, ὅστις

ἀμέσως ἐπολιόρκησε τὰς Ἀθήνας, καὶ κυριεύσας τέλος αὐτὰς τῇ 1 Μαρτίου, 86, κατατροπώσας δὲ καὶ τοὺς στρατηγοὺς τοῦ Μιθριδάτου Ἀρχελάον καὶ Δορύλαον ἐν Χαιρωνείᾳ καὶ Ὀρχομενῷ, ἐστράφη κατὰ τῆς Ἀσίας (Πλούτ. Σύλλ. ΚΓ). Καὶ ἐν Ἀσίᾳ δ' ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἡττώμενος, ὑπέθαλε προτάσεις εἰρήνης διὰ τοῦ Ἀρχελάου, καὶ τέλος, τῷ 84, συνωμολόγησεν αὐτὴν, συναντηθεὶς ἐν Δαρδάνῳ μετὰ τοῦ Σύλλα, ἐπὶ τοῖς ὅροις τοῦ νὰ περιορισθῇ εἰς τὸν Πόντον, νὰ παραδῶσιν τὸν στόλον καὶ τοὺς αἰχμαλώτους, καὶ ν' ἀποτίσῃ 3000 τάλαντα πρῶστιμον (Πλούτ. Σύλλ. ΚΓ). Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Μιθριδάτης ἤρχισε παρὰ σπονδῶν πάλιν, ἐπανέλαβε τὸν πόλεμον ὁ Μυρénas ὃν ὁ Σύλλας εἶχεν ἀφήσει μετὰ δύο λεγεῶνων ἐν Ἀσίᾳ (β' Μιθριδατικὸς πόλεμος, 82—80). Ὑπὸ Σύλλα δ' ἐκπεμφθεὶς ὁ Αὔλος Γαβίνιος, ἀποκατέστησεν αὐτοῖς τὴν εἰρήνην ἐπὶ τοῖς ὅροις τῆς πρώτης συνθήκης. Ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν τῆς Ῥώμης περισπασμῶν ἤρξατο καὶ πάλιν ὁ Μιθριδάτης εἰς πόλεμον παρασκευαζόμενος, καὶ ὀχυρώσας τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις τοῦ Βοσπόρου, αἰτινες ὡς σχεδὸν Ἕλληνα αὐτὸν θεωροῦσαι, προθύμως τὸν ἐδέχοντο, ἀνέθετο τὴν διοίκησιν αὐτῶν εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Μάχαρην, καὶ συμμαχήσας μετὰ τοῦ γαμβροῦ τοῦ Τιγράνου καὶ ἐν Ἰσπανίᾳ μετὰ τοῦ Σερτορίου, ἐξῆγειρεν ἐν Ἀσίᾳ τοὺς Χάλυβας, Σκύθας, Ταυρίους, ἐν Εὐρώπῃ τοὺς Σαρμάτας, Ἰάξυγας, τοὺς ἐπὶ τοῦ Ἰστροῦ Θράκας, καὶ τοὺς Γερμανοὺς Βαστάρνας. Οὕτως ἀπεδόθη εἰς τὸν τρίτον Μιθριδατικὸν πόλεμον (74—64), καταλαβὼν ἀμέσως τὴν Παφλαγονίαν καὶ τὴν Βιθυνίαν, ἣν ὁ βασιλεὺς αὐτῆς, Νικομήδης Γ', ἀποθνήσκων, εἶχε κληροδοτήσει τοῖς Ῥωμαίοις. Ἡ Μικρὰ Ἀσία ἀνεγνώρισεν αὐτὸν ὡς ἐλευθερωτὴν τῆς, καὶ ἐν Χαλικηδόνι ἐνίκησεν αὐτὸς τὸν Αὐρήλιον Κότταν· ἀλλ' ἐν Κοζίκῳ (73) περιεκλείσθη ὑπὸ τοῦ Λουκούλλου, καὶ βαρεῖαν ἦταν ὑποστάς, ἀπεκρούσθη. Μετὰ πολυῶς δὲ μάχας, ἰδίως τὴν ἐν Καδείροις, ἐξεβλή-

ὅη καὶ ἐκ τοῦ Πόντου, καὶ κατέφυγε (72) πρὸς τὸν Τιγράνην, δούς ἐντολὴν νὰ θανατωθῶσι πᾶσαι αἱ γυναῖκες τοῦ καὶ αἱ ἀδελφαὶ τοῦ ἐν Φαρνακίᾳ. Παρῆλθον δὲ δύο ἔτη μέχρι τῆς ἀλώσεως τῶν ὅχρῳν χωρίων, ἰδίως τῆς Ἀμισοῦ καὶ τῆς Ἡρακλείας. Ὁ δὲ Τιγράνης, κατ' ἀρχὰς μὴ λίαν πρόθυμος νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ, κατέστη ἔπειτα ἐνθερμότερος ἕνεκα τῶν προσβολῶν ἃς ὑπέστη ὑπὸ τοῦ Ἀππίου Κλαυδίου. Εἰσεχώρησε δ' ὁ Λούκουλλος καὶ εἰς τὴν Ἀρμενίαν, ἐνίκησεν εἰς Τιγρανόκερτα καὶ Ἀρτάξατα, καὶ ἐκυρίευσεν (τῷ 69—68) τὴν Νισίδιν. Ἐν Ζέλα ὁμοῦς ἐνίκησεν αὖθις ὁ Μιθριδάτης, ὅτε ὁ Ῥωμαϊκὸς στρατὸς, δυσαρεστούμενος κατὰ τῶν μεταρρυθμίσεων ἃς εἰσήγαγεν ὁ Λούκουλλος, ἐξανέστη μετὰ τὴν νίκην δ' ἐπανέλαβε (67) τὸν Πόντον καὶ τὴν Καππαδοκίαν. Τὸν Λούκουλλον ἀντικατέστησε τότε ὁ Ἀκίλιος Γλαβρίων, πολὺ τοῦ Μιθριδάτου κατώτερος. Τῷ δὲ 66 ἐπέμφθη ἀντ' αὐτοῦ ὁ Πομπήιος, καὶ ἐνίκησε τὸν Μιθριδάτην ἐνθα ἔπειτα, εἰς μνήμην τῆς μάχης ταύτης, ὄρυσεν τὴν Νικόπολιν παρὰ τῷ Λύκῳ. Τότε δ' ἔφυγεν ὁ Μιθριδάτης, μετὰ τῆς πίστεως τοῦ συζύγου, τῆς Ψικρατείας, εἰς τὴν Κολχίδα, καὶ τοῦ Πομπηίου, νικήσαντος καὶ τὸν Τιγράνην, καὶ εἰσελάσαντος εἰς τὰς Καυκασίας χώρας, μετέβη εἰς τὴν Ταυρικὴν Χερσόνησον. Καὶ ἐκεῖ δὲ μεγάλῃ ἐδουλεύετο, μετὰ τὴν μετὰ τοῦ Τιγράνου εἰρήνην, νὰ συνελάσῃ μετὰ τῶν Γαλατῶν εἰς Ἰταλίαν ἄλλ' ἢ ἀπανθρωπία τοῦ τῷ ἀπεξένωτε τοὺς ἐγγυτάτους τοῦ, ὡς καὶ τὸν υἱὸν τοῦ Φαρνάκην καὶ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν τοῦ ἐγκαταλειφθεὶς, ἡτοκτόνησεν ἐν Παντικαπαίῳ τῷ 64 καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἀπεπειράθη θελητηρίου, ἀλλὰ ματαίως, διότι δι' ἐπανειλημμένης χρήσεως μικρῶν αὐτοῦ δόσεων εἶχε κατορθῶσαι νὰ μὴ βλάβηται ὑπ' αὐτοῦ· εἶτα δὲ, βοηθεῖα ἐνὸς τῶν ὑπαδῶν τοῦ, ἐρρίφθη εἰς τὸ ἴδιον ξίφος τοῦ. Εἰς τὸν Φαρνάκην δ' ἀφέθη τὸ βασίλειον τοῦ Βοσπόρου. Ἀλλὰ τῷ 47 ἔλαβε καὶ αὐτὸ ὁ Καῖσαρ καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν πιστὸν τῇ Ῥώμῃ

μείναντα Μιθριδάτην τὸν ἐκ Περγάμου (Ἀππιαν. Μιθρ. πέλ. — Πλούτ. Σύλλ.).

Μιθριδάτου χώρα, ἡ ἐντεῦθεν τοῦ Ῥᾶ (Βόλγα) ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ, ἐνθα ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Κλαυδίου κατέφυγε Μιθριδάτης, ὁ ἡγεμὼν τοῦ Βοσπόρου (Δ. Κάσσ. Ξ, 8. — Tac. Anna. XII, 15).

Μιθρίνης ἡ Μιθρήνης, Πέρσης, διοικητῆς τῶν Σάρδεων, ὁ μετὰ τὴν ἐν Γρανικῷ μάχην (334 π. Χ.) παραδούς εἰς τὸν Ἀλέξανδρον τὴν πόλιν καὶ τὸν βασιλικὸν θησαυρὸν, δι' ὃ τῷ ἐδόθη ἡ διοίκησις τῆς Ἀρμενίας (Ἀρρ. Α, 17, 3. Γ, 16, 5).

Μικαῖδης, υἱὸς Μέλανος, Χίος, εἰς ἐκ τῶν ἀρχαιότερων λιθογλύφων, τῆς 35ης Ὀλυμπιάδος περίπου (Plin. XXXVI, 5).

Μικαίων, Ἀθηναῖος ζωγράφος, μαθητῆς τοῦ Ζεῦξιδος (Λουκ. Ζεῦξ. 8).

Μίκκος, σοφιστὴς Ἀθηναῖος ἐπὶ Σωκράτους (Πλάτ. Λυσ. 204).

Μίκυθος, 1) ἴδ. Ἀναξίλαος. — 2) Νέος Θηβαῖος, εἰς ὃν ὁ πρέσβυς τῆς Περσίας Διομίδων προσέφερε πέντε τάλαντα ἕνα κερδήσει τὸν Ἐπικμεινώνδην ὑπὲρ τῶν σχεδίων τοῦ (Nep. Ep. 1).

Μίκυλος, ἀρχαῖος ποιητῆς (Καλλ. Ἐπ. ΚΗ, 3).

Μίκων, 1) Φανομάχου, Ἀθηναῖος ζωγράφος, σύγχρονος καὶ συνεργάτης τοῦ Πολυγνώτου, ζωγραφίσας εἰς ἓνα τοῖχον τῆς Ποικίλης Στοᾶς Ἀμαζονομαχίαν. Ἐπειδὴ δ' εἰς αὐτὴν παρέστησε τοὺς βαρβάρους μείζονας τῶν Ἑλλήνων, κατεδικάσθη εἰς τριάκοντα μνῶν (3000 δρ.) πρόστιμον. — 2) Γλύπτης ἐν Συρακούσαις, κατεσκεύασεν ἐντολῇ τῶν υἱῶν τοῦ Ἰέρωνος, τῷ 215 π. Χ., δύο ἀνδριάντας αὐτοῦ, τὸν μὲν πεζόν, τὸν δ' ἔριπον (Παυσ. ΣΤ, 12, 4).

Μελητόπολις, ἴδ. Μυσία.

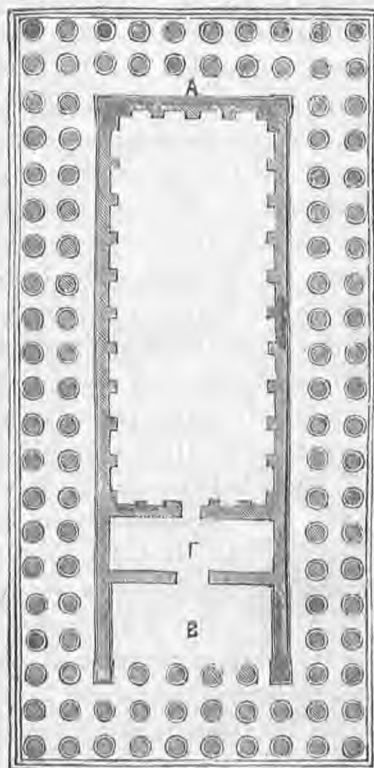
Μέλκτος, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρείας (ἢ Δηλῆνης) ἐκ Κρήτης. Ἀγαπητὸς τοῦ Μίνως, τοῦ Σαρπηδόνης καὶ τοῦ Ῥαδαμάνθους, ἔφυγε μετὰ τοῦ δευτέρου εἰς

Καρίαν, τοῦ Μίνως ὑποπεύσαντος ὅτι ἐπαφθαλμία εἰς τὸν θρόνον του, καὶ ἔκτισεν ἐκεῖ τὴν ὁμώνυμον αὐτῷ πόλιν. Ἔσχε δ' ἐκ Κυανέας, τῆς θυγατρὸς τοῦ Μενάνδρου, τέκνα τὸν Καῦνον καὶ τὴν Βύβλιν.

Μίλητος, 1) πόλις, ἡ ὑπὸ τοῦ προμνησθέντος ἱδρυθεῖσα καὶ ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου μὲν (Ἰλ. Β, 868) Καρικὴ, ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων

δὲ ὡς κυρίως Ἰωνικὴ ἀποικία μνημονευομένη. Ἐκείτο ἀπέναντι τῶν ἐκροῶν τοῦ Μαιάνδρου,

ἐπὶ ἀκρωτηρίου τοῦ Λατίμου κόλπου. Ῥίκισε δ' ἐπισήμους καὶ πολυαριθμούς (ὀγδοήκοντα) ἀποικίας, τὼς εἰς Πόντον, καὶ προσέτι τὴν Κύ-

ζικον, τὴν Σινώπην, τὴν Ἀδυζον, τοὺς Τόμους, τὴν Ὀλβίαν κτλ. ὡς καὶ τὴν Ναύκρατιν ἐν Αἰγύπτῳ. Ἦν δὲ πατρίς τοῦ Θάλητος, ἑνὸς τῶν ἐπὶ τὰ σοφῶν, τῶν φιλοσόφων Ἀναξιμάνδρου καὶ Ἀναξιμένους, τῶν λογογράφων Κάδμου, Ἐκαταίου καὶ Διονυσίου. Τῷ 494 π. Χ., κυριευθεῖσα, ἐλεηλατήθη ὑπὸ τῶν Περσῶν ἐπὶ τοῦ Ἰωνικοῦ πολέμου (Ἡρόδ. Ε, 30. 35. ΣΤ, 18), καὶ ὁμοίως ἔπειτα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἔκτοτε ἤρξατο παρκαμάζουσα (Ἀρρ. Α, 19). Συνίστατο δ' ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῆς ἐκ τῆς ἑξῶ καὶ ἔσω πόλεως, περιτειχισμένων ἀμφοτέρων ἡ δ' ἔσω εἶχε καὶ φρούριον. Εἶχε δὲ τέσσαρας λιμένας, οὓς ἐκάλυπτον αἱ Ἰραγασαῖ καὶ λεγόμεναι ἰήσοι (Λάδη, Δρομίσκος, Πέρνη).

Ἦδη δὲ, συγχωσθεῖσα ἡ παραλία, ἔχει δλωσ ἀλλοῖον σχῆμα. Περιέφημον ἦν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ Μιλήσιον ἔριον (Virg. Geor. III, 306. IV, 334), προσέτι καὶ τὸ σήπιον καὶ τὰ ῥόδα. Εἰς ἀπόστασιν δὲ 180 σταδίων Ν τῆς Μιλήτου, εἰς τὴν θέσιν Δίδυμα, ἔδρυτο, ἔτι πρὸ τῆς κτίσεως τῆς πόλεως, ὁ πανάρχαιος ναὸς τοῦ Διδυμαίου Ἀπόλλωνος, μεταχρηστηρίου, οὗ τὴν ἐπιμέλειαν εἶχε κληρονομικῶς ἡ ἱερατικὴ οἰκογένεια τῶν Βραγχιδῶν. Καταστραφείς δ' ὑπὸ Ξέρξου, ἀνικοδομήθη εἰτα πάλιν λαμπρῶς (Στράβ. ΙΔ, 634) ὑπὸ τῶν ἀρχιτεκτόνων Παννονίου καὶ Δάφνιδος, ἰώνιος, δεκάστυλος, δίπτερος, κατὰ 2)3 τοῦ Παρθενῶνος μακρότερος. Σώζονται δ' αὐτοῦ λείψανα τὰ μελανώτερον ἐν τῷ σχεδίῳ κεχρωματισμένα, ἐπαρκῆ ἵνα ἀποδείξωσι τὸ σχῆμα καὶ τὰς διαστάσεις αὐτοῦ. — 2) Ἀρχαία πόλις ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου μνημονευομένη (Ἰλ. Β, 647) κατὰ τὴν Β παραλίαν τῆς Κρήτης. Ἐπὶ Στράβωνος ἦν ἡδὴ καταστραμμένη. Φαίνεται δ' ὅτι ταύτης τὸ ὄνομα μετεδόθη εἰς τὴν Ἰωνικὴν.

Μελιτιάδης, 1) ὁ πρεσβύτερος, Ἀθηναῖος, Φιλαίδης τὸν θῆμεν, υἱὸς Κυψέλου, σύγχρονος καὶ ἀντίπαλος τοῦ ὁμοδήμου τοῦ Πεισιστράτου, προσκληθεὶς ὑπὸ τῶν Δολόγ-

κων, λαοῦ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, πιεζομένων ὑπὸ γειτόνων τῶν, ἵνα ἀναλάβῃ τὴν ἀρχὴν αὐτῶν μετέβη ἐκεῖ τῷ 559 π. Χ. καὶ ἤρξε παρ' αὐτοῖς ('Ηρδ. ΣΤ, 34). Μετέβησαν δὲ μετὰ ταῦτα ἐκεῖσε καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ ὑπὸ τῶν Πεισιστρατιδῶν θανατωθέντος ἑτεροθαλοῦς ἀδελφοῦ τοῦ Κίμωνος τοῦ Στησαγόρου, πρῶτον ὁ Στησαγόρας, ἐξακολουθήσας τὸν ἐν Λαμψάκῃ πόλεμον, καὶ εἶτα ὁ 2) Μελτιάδης, ὅστις τῷ 524 διετέλεσεν ἀρχὼν ἐν Ἀθήναις, τῷ δὲ 518, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Στησαγόρου, ἐπέμφθη εἰς Θράκην ὑπὸ τῶν Πεισιστρατιδῶν, καὶ, νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα τοῦ Θρακῆς βασιλέως Ὀλόρου, ἐκυρίευσεν τὴν Λήμνον, ἐκδιώξας ἐκεῖθεν τοὺς Πελαγοῦς ('Ηρδ. ΣΤ, 140), ἀλλ' ἡ νυμφικαὶ ἐκδοχή αὐτοῦ παρακινεῖται τὸν Δαρείον κατὰ τῶν Σκυθῶν. Ἐπρότεινε δὲ τότε νὰ καταδαφίσωσι τὴν ἐπὶ τοῦ Ἰστροῦ γέφυραν, καὶ διὰ τῆς καταστροφῆς τοῦ Δαρείου ν' ἀπελευθερώσωσι τοὺς ἐν Ἰωνίᾳ Ἑλληνας· ἀλλ' ὁ Ἰστιαῖος, καταγχεῖλας ἐμαυτῶσε τὸ σχέδιόν του. Ὅτε δὲ, καταπισθεῖσας τῆς Ἰωνικῆς στάσεως, οἱ φινικιοὶ στόλοι καθυπέταξαν τὰς νήσους,

ὁ Μελτιάδης μετὰ κινδύνων ἐπέστρεψε τῷ 494 εἰς Ἀθήνας, αἰχμαλωτευθέντος τοῦ υἱοῦ τοῦ Μητιόχου ('Ηρδ. ΣΤ, 41). Κατηγορηθεὶς δ' ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων τοῦ οἴκου τοῦ ὅτι ἐτυράννησεν ἐν Θράκῃ, ἀπελογήθη ἐκθεὶς τὰς ἐκεῖ περι-

στάσεις καὶ ἀνακαλέσας τὰς πρὸς τὴν πατρίδα ὑπηρεσίας του, ἃς ἀναγνωρίσας ὁ δῆμος, ἐξέλεγετο αὐτὸν τῷ 490 ἐν τῶν δέκα στρατη-

γῶν κατὰ τοῦ εἰσβάλλοντος Δαρείου. Πείσας δ' ὑπὲρ τοῦ σχεδίου τῆς μάχης ἐκ παρατάξεως τὸν ἀρχιστράτηγον Καλλιμαχον, καὶ ἐν Μαραθῶνι τῶν συστρατῆγων του αὐτοῦ, ὡς τῷ ἐμπειροτάτῳ τὴν διαρκῆ ἀρχὴν ἀναθέντων, ἐκέρδησε, τῷ σепτεμβρίῳ 490, τὸν ἐπώνυμον τοῦ πεδίου ἐκείνου περίφημον θρίαμβον ('Ηρδ. ΣΤ, 43. — Πλάτ. Ἀριστ. Ε)· δι' ὃ καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ εἰκόνι, τῇ ἀνατεθείσῃ ἐν τῇ Παικίλῃ Στοᾷ πρὸς ἀπομνημόνευσιν τοῦ κατορθώματος ἐκείνου, αὐτὸς προῆχε μεταξὺ πάντων τῶν πολέμιστων. Εἶτα δὲ καὶ ἄλλα μνημεῖα ἀνηγέρθησαν εἰς τιμὴν του. Καί μετ' ἄλλας δὲ στρατιωτικὰς ἐπιτυχίας, ἀπήτησεν, ἴσως καὶ ἰδίους ἐκδικήσεως λόγους ὑπηρετῶν, νὰ τῷ ἀνατεθῇ νὰ τιμωρήσῃ τὰς νήσους αἰτινες εἶχον κηρυχθῇ ὑπὲρ τῶν Περσῶν, ἰδίως τὴν Πάρον· ἀλλ' ἡ ἐκστρατεία ἀπέτυχεν. Ἐκ πτώσεως δὲ τυχαίας δεινῶς τραυματισθεὶς, ἠναγκάσθη μετὰ 26 ἡμέρας νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ἀθήνας. Τότε ἐξηγέρθησαν κατ' αὐτοῦ οἱ ἀρχαῖοι ἀντίπαλοι του, ἰδίως οἱ Ἀλκιμαωνίδαι, καὶ ὁ Ξάνθιππος τὸν κατηγορήσαντες ὅτι ἐξηπάτα τὸν δῆμον, τῇ ἐμπιστοσύνῃ αὐτοῦ καταχρώμενος, καὶ ἐπέτυχεν τὴν καταδίκην αὐτοῦ εἰς πρόστιμον 50 ταλάντων (300,000 τῶν τότε δραχμῶν). Ἀδυνατῶν δ' ὁ Μελτιάδης ν' ἀποτίσῃ τὴν ποσότητα ταύτην, ἐφυλακίσθη καὶ ἀπέθανεν ἐν τῇ εἰρκτῇ, ἢ κατ' ἄλλους, ἀπέθανεν ἐκ τῶν πληγῶν του πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς (Πλάτ. Γοργ. 516. — Ἡρδ. ΣΤ, 40. 104. 132. — Πλούτ. Κόμ.).

Μελτώ, (καὶ Ἀσπασία) ἐρωμένη Κόρου τοῦ νεωτέρου (Αἰλ. Π. ι. 1Β. 1).

Μελυᾶς, τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Λυκίας ('Ηρδ. Α, 173), εἶτα δὲ περιορισθὲν εἰς ἐπωνυμίαν τῆς ὀρεινῆς χώρας μεταξὺ Λυκίας, Παμφυλίας καὶ Φρυγίας, καὶ ἐπὶ τῶν Σελευκιδῶν εἰς τὴν τῆς ἐκτάσεως μεταξὺ τῶν πόλεων Τερμησσῶ καὶ Σαγαλασσῶ, ἥς τὸ ΒΔ μέρος ἐλέγετο Καθαλία, πρωτεύουσαν ἔχον τὴν Κίθυραν. Ἡ χώρα ἦν μὲν ἀγρία, ἀλλ' οὐχὶ ἄφορος, καὶ οἱ Ῥωμαῖοι, ἄφ' οὗ ἐ-

νίκησαν τὸν Ἀντίοχον, ἐδωρήσαντο αὐτὴν τῷ Εὐμένει. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐλέγοντο Μιλούσι (Hrb. Z, 77).

Μέλων, ἀθλητὴς ἐκ Κρότωνος, ῥωμαλεώτατος καὶ περιφημος διὰ τὴν πολυφαγίαν του. Εἰς τὰ Ὀλύμπια ἐσταδιοδρόμησέ ποτε φέρων τετραετὴ ταῦρον ἐπὶ τῶν ὤμων του, καὶ ἔφαγεν αὐτὸν ἔπειτα ἐντός μιᾶς ἡμέρας. Διηγοῦντο ὅτι εἰς τὴν κατὰ τῶν Σουαριτῶν μάχην, τῷ 510 π. Χ., προηγεῖτο τοῦ στρατοῦ τῶν συμπατριωτῶν του, ῥόπαλον φέρων καὶ λεοντήν. Ἡθέλησε δέ ποτε νὰ σχίσῃ διὰ τῶν χειρῶν του κορυμνὸν δένδρον, ἀλλ' αἱ χεῖρες του συνεληφθῆσαν χωρὶς νὰ θνηθῇ νὰ τὰς ἀποσπάσῃ, καὶ ἀπέθανε, κατασπαρχθεὶς ἐκεῖ ὑπὸ θηρίων (Στράβ. 263).

Μεμάλλονες, Διονυσιακὸς θίασος γυναικῶν ὡς αἱ Βάγκαι (Στράβ. I, 3, 10). Ἰδ. Διόνυσος.

Μῆμας. 1) Γίγας φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Ἄρεως, καὶ ταρεῖς ὑπὸ τὴν νῆσον Προχύτην παρὰ τῇ Σικελίᾳ. — 2) Εἰς τῶν Κενταύρων. — 3) Υἱὸς τοῦ Αἰόλου, βασιλεὺς τῆς Αἰολίδος. — 4) Υἱὸς τοῦ Ἀμόκου καὶ τῆς Θεανούς, κατὰ Βιργίλιον (A, X, 720) τὴν αὐτὴν νύκτα μετὰ τοῦ Πάριδος γεννηθεὶς, τὸν Αἰνεΐαν παρακολουθήσας, καὶ ὑπὸ τοῦ Μεζεντίου φονευθεὶς. — 5) Ἐκ Βεδρύκων τῆς Βιθυνίας, φονευθεὶς ὑπὸ Κάστορος ἐπὶ τοῦ πλοῦ τῶν Ἀργοναυτῶν.

Μῆμας, προέκτασις τοῦ Τρωῶλου, ἔτι καὶ νῦν τοῦτο τὸ ὄνομα φέρουσα, παρατεινομένη δὲ Δ μετὰ Σμύρνης καὶ Κολοφῶνος, καὶ ἀποτελοῦσα τὴν ἀπέναντι τῆς νήσου Χίου Ἰωνικὴν Χερσονήσον, ἀφ' ἧς προεκτείνονται τὰ 3 ἀκρωτήρια, τὸ Κορύκειον (ν. Κόρικα), τὸ Ἀργεννον (ν. Ἀσπρον) καὶ ἡ Μέλαινα ἄκρα. Ὁ Ἀλέξανδρος διέταξε τὴν διατομὴν τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ ἀκρωτηρίου τούτου, ὅστις εἶχε πλάτος 7 μιλίων (Ὁμ. Ὀδ. Γ, 172.—Θουκ. Η, 34.—Στράβ. ΙΔ, 645).

Μεμέαμβοι, ἰδ. Ἰαμβικὴ ποιησις.

Μῆμερμος, Κολοφώνιος, ἐλεγεια-

κὸς ποιητὴς, ἀκμάσας μετὰ 630 καὶ 600 π. Χ., σύγχρονος ἀλλὰ πρεσβύτερος τοῦ Σέλιωνος. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του ἡ πατρίς του, ὑπὸ τῶν βασιλέων τῆς Λυδίας ὑποδουλωθεῖσα, εἶχεν ἐκτραπῇ εἰς βίον ἡδυπαθῆ καὶ ἐκδεδιη-
τημένον, ὅστις ἐπενήργησεν ἐπὶ τοῦ χαρ-
κτῆρος τῶν ἐλεγείων του. Ἐντελῶς ἀφιστά-
μενος τῶν πολιτικῶν σχέσεων, περὶ ἧς περι-
εστρέφοντο συνήθως τῶν προκατόχων του τὰ ποιήματα, περιωρίζετο οὗτος ψάλλων τὰ ἀ-
τομικὰ αὐτοῦ αἰσθήματα καὶ τὰς φιληδόνους
καὶ θηλυπρεπεῖς ἐντυπώσεις. Πρὸ πάντων καὶ
πρῶτος ἐξεργάσθη τὴν ἐρωτικὴν ἐλεγείαν.
Ἀγαπῶν (ἢ ἴσως πλάττων ὅτι ἡγάπα) νέαν
τινὰ αὐλήτριαν Ναννῶν, καὶ ἤδη προσδεχόμενος
αὐτὸς, ἐψάλλον εἰς στίχους συμπαθεῖς καὶ θρη-
νώδεις τὸ βραχὺ τῆς νεότητος, καὶ τὴν δυσ-
τυχίαν τοῦ δυσειδοῦς καὶ περιφρονουμένου γή-
ρατος. Ἀπεκάλεσε δὲ διὰ τοῦ ὀνόματος τῆς
ἐρωμένης ἣν ἤδε, συλλογὴν ἐρωτικῶν ποιη-
μάτων, εἰς 2 βιβλία. Δὲν παρέδλεπεν ὅμως
καὶ τὴν ἀνδρείαν, καὶ ἔγραψεν ἐλεγείων περὶ
τῆς μάχης τῶν Σμυρναίων κατὰ Γόγου τοῦ
βασιλεῶς τῶν Λυδῶν. Ὁ Στράβων λέγει (ΙΔ,
643) ὅτι ἦν «αὐλητὴς ἅμα καὶ ποιητὴς ἐλε-
γείας», δι' οὗ φαίνεται αἰνιτιτόμενος, ὅτι τῶν
ἐλεγείων του αὐτὸς καὶ τὴν μουσικὴν συντάττε
καὶ ᾄδει. Σώζονται δ' αὐτοῦ ὀλίγα λείψανα
μόνον, πολλὴν καὶ ἀνεπιτήδευτον ὕφους χάριν
ἐλέγχοντα (Συλλ. Bergk. poet. lyr. Græc).

Μῆμος, ὁ ὑποκριτὴς ὁ κύριον ἔργον
ἔχων τὴν ἐπὶ τὸ κωμικώτερον μίμησιν τρό-
πων ἢ φωνῶν ἀνθρώπων, ἢ καὶ ζώων (Phindr.
V, 5.—Auson. Epigr. LX XVI), εἰς πλατείας
ἢ ὁδοὺς πρὸς διασκεδασιν τοῦ ὄχλου, ἢ καὶ εἰς
τραπέζας πλουσίων (Πλούτ. Σύλλ. Β. ΑΣΤ).
Μετηνέχθη δὲ κατόπιν τὸ εἶδος τοῦτο καὶ εἰς
τὴν σκηνὴν, καὶ ἐκεῖ ἐξ ἀπλοῦ διαλόγου ἀνε-
πύχθη καὶ ὅλον δράμα, τὸ πρῶτον ἐν Σικε-
λίᾳ, ἐνθα εἰς τὰς κατ' ἔτος τελουμένης πα-
νηγύρεις τῆς Δήμητρος καὶ ἄλλων θεοτήτων,
μετὰ τῆς τοῦς Ἑλλήνας, καὶ μάλιστα τοῦς
τῆς Σικελίας, χαρακτηριζούσης εὐθυμίας, ἀνά-

κου εὐτραπείας καὶ ἀστειότητος, ὡς καὶ εὐφυΐας περὶ τὴν περὶ κτήρησιν, οὐ μόνον διεκωμωδοῦντο αἱ πολιτικαὶ σχέσεις καὶ περιστάσεις, ἀλλὰ καὶ ἐν ἀστείαις μιμήσει παριστάντο οἱ τρόποι καὶ τὰ ἥθη πασῶν τῶν διαφόρων κοινωνικῶν τάξεων. Διεκρίνοντο δ' οἱ μῦμοι εἰς δύο κατηγορίας, τοὺς σπουδαίους, τοὺς εἰς ἠθικὸν σκοπὸν ἀφορῶντας, καὶ τοὺς γελοίους, τείνοντας εἰς τὸ νὰ παραστήσωσιν ἐπὶ τὸ γέλοισι δέστερον ἐκάστης κοινωνικῆς τάξεως τὰ ἰδιόζοντα ἔθιμα. Μνημονεύεται δὲ καὶ ἡ διάκρισις μεταξὺ ἀνδρείων καὶ γυναικείων, ἥτοι τῶν χαρακτήρων καὶ τρόπων ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν κυρίως ἀπομιμουμένων. Ὡς εἰς ἓκ τῶν μεγαλειτέρων μιμογράφων μνημονεύεται ὁ Σώφρων, πεζῶς μὲν γράφων, καὶ τὸν τρόπον τῶν δημῶδων μίμων ἀκολουθῶν, ἀλλὰ διὰ τὴν πρωτοτυπίαν καὶ τὴν ἐντεχον διασκευὴν τῶν παραστάσεων του ἐν τοῖς ποιηταῖς καταλογιζόμενος (Ἀριστ. ποιητ. Α, Β). Γράφων διὰ τὰς ὁδοὺς καὶ τὸν ὄχλον, οὐχὶ διὰ τὸ θέατρον, μετεχειρίζετο, ὡς ἦν ἐπόμενον, γλώσσαν μᾶλλον δημώδη, ἀστειότητος εὐφυΐας μὲν, ἀλλ' ὅπως οὖν τραχείας, καὶ πολλὰς κοινὰς παροιμίας. Ἀποσπάσματα αὐτοῦ τινὰ διεσώθησαν (Bolton 1867). Τοὺς μίμους τούτους μετέφερον ὁ Πλάτων ἐκ Σικελίας εἰς Ἀθήνας, καὶ ἐποίησάτο αὐτῶν χρῆσιν καὶ εἰς τοὺς διαλόγους του· ὁ δὲ Θεόκριτος, τὸ ὕψος καὶ τῶν χαρακτήρων τὴν διαγραφὴν αὐτῶν ἀκολουθῶν, τοῖς ἔδωκεν ὠραίαν ποιητικὴν περιβολήν, ἐξ ἧς ἐπήγαγε τὸ εἰδύλλιον καὶ τοῦ Σώφρονος ἡ ἐπιρροή διαφρίνεται καὶ εἰς τὰς σατύρας τοῦ Ῥωμαίου Περσίου. Ἐκ Σικελίας δὲ μετέβησαν οἱ μῦμοι καὶ εἰς τὴν κάτω Ἰταλίαν, καὶ ἐκεῖθεν καὶ εἰς τῆς Ῥώμης τὰς τριόδους καὶ, ἔνεκα τῆς ἥττον ποιητικῆς τάσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ πνεύματος, εἰς αὐτὰ τὰ θέατρα, καταλαβόντες τὴν θέσιν τῶν σατυρικῶν δραμάτων εἰς τὰς Ἑλληνικὰς τραγωδίας, μετ' ἐπιτάσεως χυδαίων καὶ πολλὰς αὐτοσχεδίων βωμολογιῶν εἰς τὴν τραχείαν καὶ ἀτημέλη-

τον γλώσσαν τοῦ ὄχλου, καὶ ἄνευ μεγάλων ἀξιώσεων δραματικῆς πλοκῆς. Μετὰ τῶν ἀνδρῶν δ' ἀνέρχοντο εἰς τὴν σκηνὴν καὶ γυναῖκες, ὀρχήστραι, τῆς ἐσχάτης κατηγορίας ὑπὸ τὴν ἐποψίν τῶν ἡθῶν. Ἡ προσωπὶς εἶχαν ἐγκυκλοταλεφθῇ, καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἔφερον λεπτήν, βραχείαν, μᾶλλον ἄσμενον ἀναβολήν, καὶ ἦσαν γυμνόποδες. Ἐνθα δ' ἐκράτουσιν οἱ Ῥωμαῖοι, ἄρα καὶ ἐν Ἑλλάδι, ἐπὶ τῶν χρόνων μάλιστα τῶν αὐτοκρατόρων, δὲν ἔμειναν τὰ τοιαῦτα θεάματα ὅλως ξένα, καὶ οἱ ὑποκριταί, οἱ τὸ ἦθος ἀτόμων ἢ τάξεων ἀπομιμούμενοι, ἐλέγοντο ἡθοποιοὶ ἢ ἡθολόγοι· ὁ πρῶτος δ' ἐν αὐτοῖς ἐκαλεῖτο πρωτόμιμος.

Μινάγρα, πρωτεύουσα τῶν Ἰνδοσκυθῶν, ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου κατὰ τὴν Δ' Ἰνδικήν παραλίαν, ἐν τῇ ἰσχυρᾷ καὶ ἐμπορικῇ ἐπικρατείᾳ τῆς Λαρκίης, παράγουσα ἰδίως βαμβακερὰ ὑφάσματα. Κατ' Ἀρριανόν, ἐν τῇ κόλπῃ τῆς νῦν Καμβαίης, κατὰ νεωτέρους παρὰ ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ἰνδοῦ, ἢ ν. Τάττα.

Μιναῶς, ἰσχυρὸς λαὸς τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας, κατὰ τὴν Δ' ἀκτὴν, λίθινον καὶ μῦρα ἐμπορευόμενος. Ἡ πρωτεύουσα αὐτῶν Καρήνα ἢ Κάρνα (Στράβ. ΙΣΤ, 768).

Μένδαρος, Σπαρτιάτης ἀναλαβὼν τῷ 411 π. Χ., μετὰ τὸν Ἀστύοχον, τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Πελοποννησιακοῦ στόλου ἐν Μιλήτῳ. Ἐκεῖθεν μετὰ 75 πλοίων ἐπλευσεν εἰς Ἑλλάσποντον, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ συνενωθῇ μετὰ τοῦ Φαρναβάζου, ἀλλὰ παρακολουθήσαντες αὐτόν ὁ Θρασύβουλος καὶ ὁ Θράσυλλος μετὰ μέρους τοῦ ἐν Σάμῳ σταθμεύοντος ἀττικοῦ στόλου, τὸν ἐνίκησαν ἐν Ἀβύδῳ (Θουκ. Η, 85. 104). Ὅτε δὲ, μικρὸν μετὰ ταῦτα, ἀνέλαθεν ὁ Ἀλκιβιάδης τὴν στρατηγίαν τῶν Ἀθηναίων, κατετροπώθη κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ θέρους τοῦ 410, κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν ὁ Μένδαρος ἐν Κυζίκῳ, καὶ ἔπεσε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν μάχην. Τότε οἱ ἐναπομείναντες ἀρχηγοὶ ἐπεμφαν εἰς τὴν Ἐφορείαν τῆς Σπάρτης τὴν περίφημον ἐκείνην λακωνικὴν ἐκθεσιν· «Μένδαρος ἀπὸ πρὸς οὐα (ἀπέθανε). Πείνων τι τ'

ὧν ὄρες. Ἀπορέομεν τί χρὴ δρᾶν
(Ξεν. Ἑλλ. Α, 1, 16. — Πλούτ. Ἀλκ. ΚΖ.
— Διόδ. ΙΓ, 38).

Μένουη ἢ Μένουη, νόμῳ τοῦ Κωκυτοῦ,
ἐρωμένη τοῦ Πλούτωνος, ὑπὸ τῆς Δήμητρος
ἢ τῆς Περσεφόνης μεταμορφωθείσα εἰς τὸ ὁ-
μώνυμον φυτόν. Αὐτῆς ἐπώνυμον ἦν τὸ ὄρος
Μίνουη (ν. Ἀλδένα), Α τῆς Πύλου, ἔχον
εἰς τοὺς πρόποδας νάνν τοῦ Ἄδου καὶ ἄλσος
τῆς Δήμητρος (Στρεβ. Η, 344. — Ον. Μετ. Χ,
728).

Μινναῖοι, ἔθνος οἰκοῦν παρὰ τῇ Ἐ-
ρυθρᾷ Θαλάσῃ (Διον. περιηγ. 459).

Μινύαι, ἴδ. Ὀρχομενός.

Μινύας, ὁ ὑποτιθέμενος γενάρχης τῶν
Μινυῶν ἐν Ὀρχομενῷ, πλούσιος βασιλεὺς,
κατ' ἄλλους ἄλλης καταγωγῆς, υἱὸς Χρύσου,
Ὀρχομενοῦ, Ἐτεοκλέους, Ποσειδῶνος, Ἀ-
ρεως, ἢ ἄλλων. Νυμφευθεὶς δὲ τὴν Τριτογέ-
νειαν (θυγατέρα τοῦ Αἰδίου) ἢ τὴν Κλυτο-
δώραν, ἔσχεν υἱοὺς τὸν Ὀρχομενόν, Πρέσβω-
να, Ἀθάμκντα, Διοχθόνδαν, καὶ πολλὰς θυ-
γατέρας. Κατὰ τὰς Μεταμορφώσεις τοῦ Ὀ-
βιδίου (IV, 1, 390), ἐορταζομένων τῶν Διο-
νυσίων, ὅτε αἱ ἄλλαι γυναῖκες μετέστησαν εἰς
τὰ ὄρη πανηγυρίζουσαι, αἱ θυγατέρες αὐτοῦ,
Ἀλκιαθὴ (ἢ Ἀλκιόδη), Λευκίππη καὶ Ἀρ-
σίππη (αἱ Μινυᾶδες λεγόμεναι) ἔμειναν κατ'
οἶκον, τὸν ἰστὸν αὐτῶν ἐργαζόμεναι. Γόττε
παρέστη αὐταῖς ὁ Διόνυσος ὑπὸ μορφὴν νεα-
νίου, καὶ τὰς παρήνευσε νὰ μεταδῶσιν εἰς τὴν
πανηγυριν καὶ μετάσχῃσι τῶν μυστηρίων. Ἐ-
πειδὴ δ' ἡρνήθησαν, μετεμορφώθη αὐτὸς ἄλ-
ληλοδιαδόχως εἰς ταύρον, λέοντα, πάνθηρα,
καὶ ἐνήργησε γάλα καὶ νέκταρ νὰ ἐκρεύσῃ ἐκ
τοῦ ἰστοῦ. Τότε, ἐντρομοὶ, ἔθεντο κλῆρον τίς
ν' ἀπέλθῃ εἰς τὴν ἐορτήν, καὶ ὁ κλῆρος ἔ-
πεσεν ἐπὶ τὴν Λευκίππην, ἣτις καὶ ἐν Βακ-
χικῇ μανίᾳ ἐσπάραξε τὸν υἱὸν τῆς Ἰππασον.
Καὶ αἱ ἄλλαι δ' ἐξεμάνησαν· ὁ δ' Ἐρμῆς
μετεμόρφωσεν αὐτὰς εἰς νυκτερίδα καὶ εἰς γλαῦ-
κα. Εἰς τὸν Μινύαν ἀπεδίδετο ἡ οἰκοδομή
τοῦ πρώτου ὑπογείου θησαυροῦ, τοῦ εἰσέτι

σωζομένου ἐν Ὀρχομενῷ ἐν τῇ αὐτῇ δὲ πό-
λει ἐδείκνυτο καὶ ὁ τάφος του.

Μινυαῖος ἢ Μινυήϊος, 1) ποταμὸς
τῆς Ἡλίδος, εἰτα Ἀνυγρος κληθεὶς (Ὀμ.
Ἴλ. Α, 722). — 2) Ποταμὸς ἐν Θεσσαλίᾳ, ὃ
εἰτα Ὀρχομενός (Διόδ.).

Μίνυτος, εἰς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλω-
νος κατατοξευθέντων Νισιδῶν (Ἀπλδ. Γ,
5, 6).

Μινώα, 1) Μικρὰ νῆσος τοῦ Σαρωνι-
κοῦ κόλπου πρὸ τῆς Μεγαρικῆς ἀκτῆς, μεθ'
ἧς διὰ γεφύρας συνδεομένη, ἀπετέλει τὸν λι-
μένα τῆς Νισαίας (Θουκ. Γ, 50, Δ, 67), ἴδ.
Μεγαρίς. — 2) Πόλις ὀχυρὰ τῆς Λακω-
νίας ἐν τῷ Ἀργολικῷ κόλπῳ, ΒΑ τῆς Ἐπι-
δαύρου Λιμηρᾶς, ἐπὶ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου
(ν. Μονεμβασία) (Στρεβ. Η, 368). — 3) Πό-
λις τῆς Κρήτης κατὰ τὴν ΒΔ παραλίαν,
μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρίων Δρεπάνου καὶ Φα-
κοῦ (ν. Κανέα). — 4) Ἑτέρα πόλις αὐτόθι
ἀνατολικώτερον, κατὰ τὸ στενωτέρον μέρος
τῆς νήσου. — 5) Πόλις τῆς Σικελίας. ἴδ.
Ἡράκλεια, 10.

Μινυῶδες νῆσοι, τινὲς τῶν Κυκλά-
δων, ὑπὸ τοῦ Μίνως κυριευθεῖσαι (Ἀπλν.
Ρόδ. Β, 519).

Μένως, ὁ φημιζόμενος ὡς πανάρχαιος
βασιλεὺς τῆς νήσου Κρήτης, προγενέστε-
ρος τῶν Τρωϊκῶν, ἰδρυτὴς τῆς τῶν Κρητῶν
θαλασσοκρατίας, καὶ τῆς πολιτείας αὐτῶν ὀρ-
γανωτής. Καθ' Ὀμηρον (Ἴλ. Ν, 450, Ξ.
322. Ὀδ. Α, 321. 568. Ρ. 523. Τ. 178)
ἦν υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, θυγατὸς
τοῦ Φοίνικος, ἀδελφὸς τοῦ Ῥαδαμάνθυος, πα-
τὴρ τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Ἀριάδνης, καὶ
πάππος Ἰδομενέως, τοῦ βασιλέως τῆς Κνω-
σεῦ, ὑπὸ τοῦ πατρὸς του Διὸς ἰδίως εὐνοού-
μενός καὶ προστατευόμενος. Τὴν ἔκφρασιν (ἐν
Ὀδῳ. Τ, 179) «ἐννέωρος βασιλεὺς»
(ἐπὶ ἐννέα ἔτη ἐβασίλευεν) ἐξηγήσαν οἱ μετὰ
ταῦτα οὗτως, ὅτι ἐπὶ ἐννέα ἔτη, ἢ ἀνὰ πᾶσαν
ἐννεαετίαν, μεταβαίνων εἰς τὴν ἱερὴν σπήλαιον
τοῦ Διὸς, συνεβουλεύετο τὸν θεὸν περὶ τῆς

νομοθεσίας ἦν συνέταττεν, ὥστε πᾶσαι αὐτῆς αἱ διατάξεις ἦσαν θεῖαι ἐπιταγαί. Οἱ λογογράφοι τῷ ἀπέδιδον ἀδελφὸν καὶ τὸν Σαρπηδόνα, καὶ ἐκ τῆς Πασιφάης τέκνα τὸν Κατρέα, Δευκαλίωνα, Γ'λαύκον, Ἀνδρόγεων, τὴν Ἀκάλλη, Ξενοδίκην, Ἀριάδην καὶ Φαίδραν, καὶ πολλὰ ἄλλα ἐξ ἄλλων γυναικῶν. Μεταγενέστεροι δὲ, τὸν μῦθον χρονολογικῶς θέλοντες νὰ διαρρυθμίσωσι, παρεδέχοντο ἓνα Μίνωα Α καὶ ἓνα Μίνωα Β, τὸν μὲν υἱὸν τοῦ Διὸς, υἱοθετηθέντα ὑπὸ Ἀστερίωνος, υἱοῦ τοῦ ἐκ Θεσσαλίας εἰς Κρήτην μετακλήσαντος Τευτάμου, υἱοῦ τοῦ Δώρου, τὸν δὲ ἔγγονον τοῦ πρώτου, σύζυγον δὲ Πασιφάης, θυγατρὸς τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Περσιφίδος, πνέτρα τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῶν λοιπῶν. Ἀποκινόντος δ' ἄπαιδος τοῦ Ἀστερίωνος (ἢ Ἀστερίου), ὁ Μίνως, θέλων νὰ καταλάβῃ τὴν ἐξουσίαν τῆς χώρας, δίσχυρίσθη ὅτι οἱ θεοὶ εἶχον τοῦτο ἀποφασίσαι, καὶ εἰς ἀπόδειξιν τούτου ὅτι εἰσῆκουσαν πᾶσας του τὰς εὐχάς. Ἐδεήθη ἐπομένως τοῦ Ποσειδῶνος νὰ τῷ πέμψῃ ταῦρον ἐκ τῶν κυμάτων, ὃν αὐτὸς θὰ εἶθε τῷ θεῷ ἐπεμψέ δ' ὁ Ποσειδὼν τῷ ὄντι λαμπρὸν ταῦρον, ὃν ἰδόντες οἱ Κρήτες, τῷ ἔδωκαν τὴν ἀρχὴν ἄλλ' ὁ Μίνως εἰς τὸν θεὸν ἔθυσεν ἄλλον ταῦρον κατώτερον, τοῦτον πέμψας εἰς τὴν ἀγέλην του. Ἐπὶ τούτῳ ὀργισθεὶς ὁ Ποσειδὼν, ἐνέβαλε λύσσαν εἰς τὸ ζῶον, καὶ εἰς τὴν Πασιφάην ἔρωτα πρὸς αὐτό. Καρπὸς δὲ τοῦ ἔρωτος τούτου ὑπῆρξεν ὁ Ἀστερίων, ὁ κληθεὶς Μινώταυρος. Ὅτε δ' ὁ Ἀνδρόγεως (Ἰδ.) υἱὸς τοῦ Μίνως, ἐθνακτώθη ἐν Ἀθήναις, ἐξεστράτευσεν ὁ Μίνως κατὰ τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἐβίασεν αὐτοὺς, πρὸς ἐκδίκησιν, ἀνὰ πᾶσαν ἄνεσαστιάν νὰ πέμπωσιν ὡς φόρον εἰς Κρήτην 7 παῖδας καὶ 7 κοράσια ὡς τροφὴν τῷ Μινωτάурῳ (Ἰδ. Θησεύς). Ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας δὲ ταύτης ἐκυρίευσεν καὶ τὰ Μέγαρα (Ἰδ. Νέσος), θαλασσοκρατῶν ἐν τῷ Αἰγαίῳ (Ἠρδ. Γ, 122. — Θουκ. Α, 4, 8). Οἱ ἀρχαῖοι μῦθοι παριστῶσιν αὐτὸν ὡς ἐμφρονα καὶ δίκαιον ἡγεμόνα· ἄλλα, διάφοροι ἔμω

κείων μεταγενέστεραι παραδόσεις τὸν λέγουσι τύραννον ἄδικον καὶ σκληρὸν, πιθανῶς ἐξ Ἀθηναίων πηγάζουσαι καὶ μετὰ τῶν περὶ Θησεῖος διηγήσεων συνδεόμεναι. Καὶ αὐτὸ δὲ τὸ χωρίον τοῦ Ὀμήρου (Ὀδ. Α, 322), ἐν ᾧ λέγεται ὁ λ ο ὄ φ ρ ω ν, ἀποδίδουσι τινες εἰς τὴν αὐτὴν πηγὴν, καὶ θεωροῦσιν ἐπομένως ὡς ἐν ἔπειτα χρόνοις ἐπίτηδες παρεισαχθέν. Ἀπέθανε δ' ὁ Μίνως ἐν Σικελίᾳ (Ἠρδ. Ζ, 170) ἐνὶ τῶν Δαίδαλον (Ἰδ.), ὑπὸ τῶν θυγατέρων τοῦ βασιλέως Κοκκάλου, ἢ ὑπ' αὐτοῦ κατακλεισθεὶς εἰς λουτρὸν πνιγνόν. Μετὰ ταῦτα ἐλέγετο ὅτι κατεστράφη ὁ τάφος αὐτοῦ, καὶ τὰ ἑσπὰ ἐκομισθῆσαν εἰς Κρήτην, καὶ ἀνηγέρθη ἐκεῖ μνημεῖον αὐτῷ· ἐν δὲ τῷ Ἄδῃ ἐγκατέστη μετὰ τοῦ Αἰακοῦ καὶ τοῦ Ραδαμάνθυος δικαστῆς τῶν νεκρῶν, ὡς περιγράφεται καὶ ἐν Ὀδυσσεΐας Λ, 567. Ἀλλὰ τινὲς τῶν κριτικῶν θέλουσι τὸ χωρίον ἐκεῖνο μεταγενεστέρως παρεῖσασκεν, καὶ παριστῶν αὐτὸν οὐχὶ ὡς τῶν ψυχῶν δικαστὴν, ἀλλ' ὡς διατηροῦντα καὶ ἐν τῷ κάτω κόσμῳ τὸ ἀξίωμα τοῦ δικαστοῦ βασιλέως.

Μινώταυρος, θηρίον συνήθως παριστῶμενον ὡς ἔχον σῶμα ἀνδρὸς καὶ κεφαλὴν ταύρου, ἐνίοτε ὅμως καὶ τὸ ἐναντίον, σῶμα ταύρου μετὰ κεφαλῆς ἀνθρωπίνης. Ἦν υἱὸς τῆς Πασιφάης καὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος τῷ Μίνῳ (Ἰδ.) πεμφθέντος ταύρου. Ὁ Μίνως κατέκλεισεν αὐτὸν εἰς τὸν ἐν Κνωσσῷ λαβύρινθον, καὶ τῷ ἔδιδε νὰ κατὰ τρώγῃ καταδεδικασμένους κακούργους, καὶ τὰ ἐξ Ἀθηναίων εἰς φόρον πεμπόμενα παιδία καὶ κοράσια, μέχρις οὗ ὁ Θησεύς (Ἰδ.) τὸν ἐφόνησε. Καὶ οἱ Φοίνικες ἐπίστευσαν εἰς ἀνθρωποκῆλην ταῦρον, τὸν Μολόχ, ἀνθρωποθυσίας δεχόμενον, ὥστε πιθανῶς ἡ περὶ Μινωτάουρου δοξὰ ἐκείθεν μετέβη εἰς Κρήτην, καὶ ἴσως τὴν ἐξάλειψιν τοῦ ξενικοῦ τούτου θρησκευματός αἰνίσσεται ὁ διὰ τοῦ Ἀθηναίου ἥρωος φόνος τοῦ Μινωτάουρου.

Μισαγένης, 1) νόθος υἱὸς τοῦ Μασσυνίσ

εἰς βοήθειαν τῶν Ῥωμαίων, οἵτινες τὸν ἐπεριποιήθησαν ἀσθενήσαντα κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του (Liv. XLII, 29. 62. XLIV, 4. XLV, 14. — Val. Max. V, 3, 4). — 2) Ὑῖος τοῦ Χερσίφραντος (ἴδ.).

Μισσηνόν, ἀκρωτήριον τῆς Καμπανίας Ν τῆς Κύμης, κληθὲν, ὡς ἐλέγετο, ἐκ τοῦ ἐνταῦθα ἐνταριασθέντος ὀπαδοῦ τοῦ Αἰνείου (ἴδ. Μισσηνός καὶ Στρεβ. Ε, 245. — Virg. A, IV, 234). Ὁμώνυμος πόλις ἀνηγέρθη ἐκεῖ ἀφ' οὗτοῦ Αὐγουστος ὠρισεν τὸ μέρος τοῦτο ὡς σταθμὸν τῆς ναυτικῆς μοίρας διὰ τὴν Τυρρηνικήν θάλασσαν. Καὶ ἡ μὲν πόλις ἐξηφανίσθη, τὸ δ' ὄνομα παρέμεινεν εἰς τὸ ἀκρωτήριον.

Μισσηνός, ὀπαδὸς τοῦ Ὀδυσσεύς (Στρεβ. Α, 26), ἡ τοῦ Ἑκτορος, καὶ εἶτα ὀπαδὸς, σαλπικτήης ἢ ναύκληρος τοῦ Αἰνείου, καθ' ὃν ἐπωνομάσθη καὶ τὸ Μισσηνὸν ἀκρωτήριον (Δ. Ἀλικ. Α, 53. — Virg. A, V, 162. 234).

Μισθός ἡ τιμὴ, ἡ χορηγουμένη ἀμοιβὴ δι' εἰς δὴποτε ὑλικὴν ἢ πνευματικὴν ὑπηρεσίαν. Κατὰ τῶν ἀρνούμενων ταύτην, ἐγγράφως ἢ προφορικῶς συνομολογηθεῖσαν, ἡ τὴν ὀφειλουμένην ἐργασίαν διὰ χορηγηθέντα μισθόν, ἐδύνατο γὰρ κινήθῃ ἐν Ἀθήναις μισθόσθεσι. Τοῦ Πρωταγόρου μνημονεύεται βιβλίον ἐπιγραφόμενον «δίκη ὑπὲρ μισθοῦ», ἴσως τοῦ ὃν ἀπῆται παρ' ἐνὸς τῶν μαθητῶν του (Διογ. Λαέρτ. Θ, 8, 8). Μισθὸς ἐδίδετο καὶ εἰς τοὺς διδασκάλους τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν. Ἐπίσης εἰς τοὺς ἰατροὺς (ἴδ.), οὐ μόνον τοὺς ἰδιωτεῦσιν, ἀλλὰ καὶ τοὺς δημοσίουσιν, ὡς λεγομένους, ἦτοι τοὺς ὑπὸ τοῦ δημοσίου ἐγκατεστημένους, καὶ ἐλέγετο σῶστρον. Ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων χρόνων αἱ ἐπαρχίαι τῆς Ῥώμης ἀπέτινον τοῖς ὑπὸ τῆς Ῥώμης ἐγκατασταμένοις λειτουργοῖς μισθόν τινα, ὅστις ἦν μᾶλλον φόρος εἰς κοινὸν ταμεῖον κατατιθέμενος, ἐξ οὗ ἐλάμβανον τὴν μερίδα αὐτῶν ἐκεῖνοι οἱ λειτουργοί. — Εἰς τὸν στρατὸν ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους ἤρξαντο διδόντες μισθὸν οἱ Ἀθηναῖοι, ἀνὰ 4 ὀβολοὺς εἰς

τὸν πεζόν, ἀνὰ 2 δὲ δραχμὰς εἰς τὸν ἵππεα καθ' ἑκάστην, καθ' ὅσον εἶχε γὰρ προβλέπει καὶ περὶ τῆς τροφῆς τοῦ ἵππου του. Ἀλλὰ καὶ εἰς ὀπλίτας, ὅταν ἐπέμποντο εἰς μεμαρυσμένους ἐκστρατείας ἐκτὸς τῆς χώρας, οἷον εἰς Μακεδονίαν κλπ. καθ' ὅλον τὸ διάστημα παρατεταμένων πολιορκιῶν, ἐλάμβανον ἐπίσης ἀνὰ 2 δραχμὰς ἑκαστος καθ' ἡμέραν (ἴδ. Μισθωτοί). Μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, ἐπειδὴ πολλοὶ ἔμμενον ἄστεγοι καὶ ἀπατρίδες, ἐσχηματίσθησαν πολλὰ καὶ μεγάλα στρατιωτικὰ σώματα, ἐπὶ μισθῷ μόνον ὑπηρετοῦντα.

Μισθώσας, ἡ ἐνοικίασις (κτήματος). Ἐν Ἀθήναις ὁ ἐπίτροπος ὀρφανῶν ὤρειλενὰ ἐνοικιάζειν ἢ τοικίζειν τὴν περιουσίαν τοῦ ἐπιτροπευομένου, ἀναλόγως τῆς φύσεως αὐτῆς· ὁ δὲ τοῦτο μὴ θυνάμενος ἢ μὴ θέλων, ἐδικαιοῦτο, πλὴν ἂν ἀπηγόρευε τοῦτο ἡ διαθήκη, θυνάμει τῆς ἐπετρόπου, γὰρ ζητήσῃ παρὰ τοῦ ἄρχοντος μισθὸν τὸν ἐπὶ τὸν, ἦτοι αὐτὸς γὰρ ἐνοικιάζειν ἢ διαθέτει τὰ ὀρφανικά. Κατὰ δὲ τοῦ παρανόμως, παρατύπως ἢ δολίως διαθέτοντος τὴν περιουσίαν ταύτην ἡδύνατο γὰρ κινήθῃ δίκη μισθώσεως ὑπὸ τοῦ ἐπιτροπευομένου, γένεομένου ἐνῆλικος, ἢ ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος, ἐπὶ τῆς ἀνηλικιότητος αὐτοῦ. Ὁ δὲ ἐνοικιαστὴς παρείχεν ἀσφάλειαν (ἀποτίμημα) διὰ κτημάτων ἢ ἐξετίμων οἱ ἀποτιμηταί.

Μισθωτοί ἢ μισθοφόροι, πάντες οἱ ἐπὶ μισθῷ ἐργαζόμενοι, ὅτε καὶ ἐνθα δὲν ὑπῆρχον δοῦλοι. "Ὅτε δ' ἠῤῥησε τούτων ὁ ἀριθμὸς, οἱ ἄλλοτε ἐλευθεροὶ μισθοφόροι ἔμμενον ἄνευ ἐργασίας· δι' οὗ καὶ ἐπὶ Καίσαρος νόμοι ἐξεδόθησαν, ἀλλ' οὐχὶ ἀκριβῶς ἐκτελούμενοι, περὶ προσλήψεως καὶ τούτων εἰς τὰ ἀγροτικά ἔργα, ὡς φερ' εἶπειν εἰς τὸ τρίτον τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ποιμένων (Suet. Cæs. XLII). Μισθωτοὶ δ' ἀπέδθησαν, ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις, καὶ οἱ στρατιῶται, οἵτινες κατ' ἀσχολήσαν ἄμισθοι, διότι ἑκαστος πολίτης ὠφείλεν ἐπὶ ὠρισμένον χρόνον τῆς ἡλικίας του, γὰρ ὑπηρετῇ, πρὶν ὑπεράσπισιν, καὶ εἰς τοὺς πολέ-

μους τῆς πατρίδος του, ὁ εὐπορος ὡς ἱππεὺς ἢ ὀπλίτης, ὁ ἄπορος πρὸ πάντων ὡς ψιλός. Κατ' ἐξαίρεσιν δὲ προσελαμβάνοντο ἐνίοτε Κρήτες, Ἀρκάδες, Κᾶρες, ὡς μισθοφόροι (Ἡρδ. Α, 171.—Παυσ. Δ, 8, 3. 10, 1. 19, 4.—Ξεν. Ἑλλ. Ζ, 1. 23). Ἀρκάδες μάλιστα τινὲς ἐπὶ τῶν Περσικῶν ἐζήτησαν νὰ ὑπηρετήσωσιν ὡς μισθοτοὶ καὶ ὑπὸ τὸν Ξέρξην (Ἡρδ. Η, 26). Στρατιώτας ἐμίσθουν πρῶτοι οἱ τύραννοι, ἵνα ἔχωσιν αὐτοὺς ὄργανα ἀνεξάρτητα τῆς κοινῆς γνώμης (Θουκ. ΣΤ, 55.—Διόδ. ΙΑ, 67, 72.—Ξενφ. Ἰέρ. Ε, 3, 3). Πρῶτον δ' ἐπὶ Περικλέους ἤρξαντο οἱ Ἀθηναῖοι ξένων μισθοφόρων, οἵτινες καὶ ἀπλῶς ξένοι ἔκτοτε ἐλέγοντο, τακτικὴν χρῆσιν εἰς τὸν στρατὸν τῶν ποιοῦμενοι, καὶ τοὺς στρατιωτικῶς ὑπηρετοῦντας πολίτας μισθοδοτοῦντες, καὶ εἰς τοῦτο ἔδαπάνων τοὺς φόρους εἰς οὓς ὑπεχρέουν τοὺς συμμάχους αὐτῶν. Ἐδίδον δὲ μισθὸν 4 ὀβολῶν κατ' ἄνδρα καὶ καθ' ἡμέραν, εἰς δὲ τὸν ἱππέα τὸ τριπλάσιον (2 δρ.). Διὰ τριήρη δὲ κατέβαλλον μηνιαίως 4—6000 δραχμὰς. Ταῦτα αἰνιττόμενος λέγει παρὰ Θουκυδίδη (Α, 121) ὁ Κορινθίος πρεσβευτὴς ἐν Σπάρτῃ «ὠνήτῃ ἢ Ἀθηναίων δύναμις». Ἐπὶ τῆς πολιορκίας τῆς Ποτιδαίας ἐλάμβανεν ἕκαστος ὀπλίτης 2 δρ. καθ' ἑκάστην, ἦτοι μίαν δι' ἑαυτὸν καὶ μίαν διὰ τὸν ὑπηρέτην του. Ἐπειδὴ δ' ἦν ἡ δύναμις τῶν πολιορκητῶν 6000, καὶ διήρκεσεν ἡ πολιορκία 29 μῆνας, ἡ ὅλη μισθοδοσία συνεποσώθη εἰς 810 τάλαντα (= 4,860,000 τῶν τότε). Μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον συνέστησαν πολυάριθμα σώματα ἀνθρώπων οἵτινες ἄεργοι, ἐξόριστοι καὶ ἀπάτριδες, κατετάττοντο καὶ ἐπολέμουν ἐπὶ μισθῷ. Τοιοῦτοι ἦσαν τοῦ Ξενοφῶντος οἱ Μύριοι, μισθοθέντες πρῶτον τοῖς Πέρσαις καὶ ἔπειτα τοῖς Σπαρτιάταις τοιοῦτο τοῦ Χαβρίου οἱ πελτασταί (Ἀριστ. Πλούτ. 173), οἱ ἐκ τῶν χρημάτων τῶν Δελφῶν μισθοδοτούμενοι εἰς τὸν ἱερὸν πόλεμον (Διόδ. ΙΣΤ, 30), καὶ Ἕλληνες μισθοφόροι ὑπηρετοῦν ὑπὸ τὸν Δαρεῖον κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου. Πολλάκις

ὡς ἐκ τῆς σχέσεως ταύτης ἠναγκάσθησαν οἱ στρατηγοὶ εἰς ἐπιχειρήσεις ξένας τῇ ἐντολῇ τῶν, ὡς καὶ εἰς πιέσεις καὶ λεηλασίας συμμάχων ἔτι πόλεων, ἵνα ἐπαρκῶσιν εἰς τῶν ξένων αὐτῶν στρατιωτῶν τὴν μισθοδοσίαν (Δμσθ. Φίλιππ. Α, 46. Ἀριστοκρ. 666. 671. π. σελ. τῆς τριχρ. 1202.—Ἀθῆν. ΙΒ, 43. 532). Παρὰ δὲ Ῥωμαίοις ἐψηφίσθη στρατιωτικὸς μισθὸς τὸ πρῶτον ἐπὶ τοῦ κατὰ Βεῖων πολέμου τῷ 406 π. Χ., ὠρισμένη ποσότης διὰ πᾶσαν τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου. Ἔτα ὠρίσθη καθ' ἡμέραν καὶ ἄνδρα.

Μίτος (ὁ), ἐν γένει κλωστή, ἰδίως δὲ ὁ στήμων, τὸ ὑφάδιον τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ (Ὅρ. Ἰλ. Ψ, 762.—Πολδ. Γ, 32).

Μίτρα, 1) ἡ ζώνη τῆς γυναικὸς περὶ τὴν ὀσφύν, δι' ἣ καὶ ἡ νέα κόρη ἢ τοιαύτης μὴ χρῆσιν ποιουμένη ἅμιτρος λέγεται ὑπὸ τοῦ Καλλιμάχου (Ἰμ. εἰς Ἀρτ. 14. Ἀπλ. Ῥόδ. Α, 388. Δ, 1024). — 2) Ζώνη τοῦ στρατιώτου ὑπὸ τὸν θώρακα, πολλάκις ἐπίχαλκος, λεπιδωτή

ἢ ἄλυσσιδωτή πρὸς προφύλαξιν τῆς γαστρὸς (Ὅρ. Ἰλ. Δ, 157. 187. 216. Ε, 867). — 3) Δεσμός ἢ ταινία πλουσία, ὡς ἡ περιδεσμένη ἐν πανηγύρεσιν εἰς τὸν θύρσον τοῦ Διονύσου (Ἀθῆν. Ε, 28). — 4) Παράδεσμος ἢ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, πᾶσαν τὴν κόμην καλύπτουσα, καὶ ὑπὸ τὴν σιγὸν δενομένη, ἣν ἔφερον κυρίως οἱ Πέρσαι καὶ ἄλλοι βάρβαροι ἄνδρες ἢ γυναῖκες (Ἡρδ. Α, 195. Ζ, 62.—Εὐριπ. Ἑκ. 914.—Θεόκρ. ΙΖ, 19), ἐκείθεν δ' ἐγένετο δεκτὸς καὶ παρ'

Ἀνάγ. Μουσ. Νεαπ.

"Ελληνι. Μιτρίον δ' ἦν μικροτέρα μίτρα,

Μιθραδικὸν Πομπη/ας

Γοιγογονία ἐν Πομπη/ῳ

μὴ δεδεμένη ὑπὸ τὴν κεφαλὴν. — 5) 'Επίθε-

Προτομή ἐν Δελφῶν

Προτομή Βριτ. Μουσείου

τον τῆς Οὐρανίας Ἀφροδίτης παρὰ τοῖς Πέρ-
σαις ('Ηρδ. Α, 131).

Μιτραδάτης, Μῆδης, ὁ ποιμὴν εἰς ὃν
ὁ Ἄρπαγος, διαταγὴ τοῦ Ἀστυάρχου, ἔδωκε
τὸν Κύρον βρέφος ἵνα τὸν ἐκθέσῃ εἰς τὰ
θηρία ('Ηρδ. Α, 110).

Μιτροδάτης, σατράπης τῆς ἐν Βιθυ-
νίᾳ Δασκυλίτιδος ('Ηρδ. Α, 120).

Μινασάλκας, ἰδ. Ἀνθολογία.

Μινασέας, ἐκ Πατρῶν, μαθητὴς τοῦ Ἐ-
ρατοσθένους, ἔγραψε περὶ τὰ 150 π. Χ. γεω-
γραφικὴν «περιήγησιν» ἢ «περίπλουν»
εἰς 8 βιβλία τοῦλάχιστον, πραγματευόμενα
περὶ ἰδιαιτέρων τινῶν μερῶν τῆς γῆς. Ἐκ τῶν
περισωθέντων ἀποσπασμάτων αὐτοῦ δὲν φαί-
νεται ὅτι ἦτο βαθὺς ἐπιστήμων (Συλλ. Müller,
fragm. histor. græc.).

Μινάσιππος, Σπαρτιάτης, πεμφθεὶς
τῷ 373 π. Χ. μετὰ στόλου εἰς Κέρκυραν, ἵνα
τοὺς ὀλιγάρχας ὑποστηρίξω, ἀποσπάσῃ τὴν
νῆσον ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων. Διῶσας δὲ τὴν χώ-
ραν, ἐπολιόρκησε τὴν πόλιν, ἥτις καὶ ὑπὸ λιμοῦ
πιεζομένη, ἐπεκαλέσαντο τὴν βοήθειαν τῶν
Ἀθηναίων. Ἐπεμψαν δ' αἱ Ἀθῆναι αὐτῇ εἰς
ἐπικουρίαν πελταστὰς, καὶ ὤπλισαν στόλον.

Πρὶν δ' ἢ οὗτος ἐκπλεύσῃ, οἱ στρατιῶται τοῦ
Μινασίππου, νομίζοντες ὅτι ἐμελλε τάχιστα
νά κυριεύσῃ τὴν πόλιν, ἐπαναστάντες διότι
δὲν τοῖς ἔδιδε τὸν ὀφειλόμενον αὐτοῖς μισθόν,
τὸν ἐφόνευσαν (Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 2, 4. — Δμοθ.
Τιμκρ. 1186).

Μινᾶ, 1) σταθμὸς 100 δραχμῶν (= 436, 6 γραμμ.). — 2) Νόμισμα 100 δρ. Ἐν
τάλαντον ἦν = 60 μναῖς.

Μινάσων, ἡγεμὼν τῆς Ἑλατείας ἐν
Φωκίᾳ, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους (Αἰλ. Π.
Τ. Γ, 19).

Μινάυς, ἱεὺς ταύρος τῶν Αἰγυπτίων,
λατρευόμενος εἰς Ὀνὺπέρ τὴν Ἡλιούπολιν,
ὡς ὁ Ἄπις ἐν Μέμφιδι. Διέμενεν ἐν τῷ ναῷ
τοῦ Ἡλίου, ᾧ ἦν καθιερωμένος. Ἐξέλιπε
δ' ἢ λατρεία αὐτοῦ καὶ ὑπερίσχυσε ἡ τοῦ
Ἄπιος ὅτε ὁ Καμύσης κατηδάψατο τὸν ναόν
τῆς Ἡλιούπολεως (Διόδ. Α, 34. — Στρεβ.
ΙΖ, 552).

Μνήμα, μνημεῖον, ἰδ. τάφος.

Μνήμη, ἰδ. Μοῦσαι.

Μνημονική, ἰδ. Σίμωνίδης.

Μνημοσύνη, ἰδ. Μοῦσαι.

Μνήμων, ἐν Κρήτῃ πιθωνῶς γραμμα-
τεὺς δικαστηρίου (Ἀρστ. Πολιτ. Ζ, 8. —
ἰδ. Ραγκ. Ἀπαντ. Τ. ΙΣΤ, σ. 135).

Μνησαγόρας ἢ Μιλησαγόρας,
Ἑλλήν τις συγγραφεὺς (Ἀπλλδ. Γ, 10, 3).

Μνησαρέτη, τὸ ἀληθὲς ὄνομα τῆς ἐ-
ταίρας Φρόνης (Πλούτ.).

Μνήσαρχος, 1) Σάμιος, πατὴρ τοῦ
Πυθαγόρου ('Ηρδ. Δ, 95). — 2) Υἱὸς τοῦ Πυ-
θαγόρου, διάδοχος τοῦ Ἀρισταίου εἰς τὴν Πυ-
θαγόρειον σχολήν. — 3) ἢ Μνησαρχίδης, πα-
τὴρ τοῦ τραγικοῦ ποιητοῦ Εὐριπίδου. — 4)
Τύραννος ἐν Χαλκίδι τῆς Εὐβοίας. — 5) Μα-
θητὴς τοῦ Παναιτίου, ἀρχηγὸς τῶν Στωϊκῶν
περὶ τὰ 119 π. Χ., ἀντίπαλος τῶν ῥητόρων
(Cic. de Or. Ι, 14, 45, 18, 83. Acad. ΙΙ, 32,
69. Fin. Ι, 2, 6).

Μνησιθείδης, εἰς τῶν Τριάκοντα ἐν
Ἀθῆναις (Ξενφ. Ἑλλ.).

Μνησίθεος, Ἀθηναῖς ἰατρός καὶ ποιητής (Ἀθῆν. Β, Γ).

Μνησιθεύς, Τρώς, ἀπόγονος τοῦ Ἀσπαράκου, μετὰ τοῦ Αἰνείου ἀπέλθων εἰς Ἰταλίαν (Υἱν. μυθ. 273).

Μνησικακεῖν, ἴδ. ἀμνηστεία.

Μνησικλήης, 1) Συκοράντης ἐν Ἀθῆναις (Δμοθ. Βοιωτ. 1010. — 2) Ἀθηναῖος, ἀρχιτέκτων ἐπὶ Περικλέους, οἰκοδομήσας τὰ Προπύλαια, τ' ἀντικαταστήσαντα τὸ ἀρχαῖον ἐννεάπυλον, ἐν 5 ἔτεσιν, ἀπὸ τοῦ 437 μέχρι τοῦ 432 π. Χ., ἐπὶ δαπάνῃ 2012 ταλάντων (=12,072,000 τῶν τότε δραχμῶν).

Μνησίλεως, υἱὸς τοῦ Πολυδεύκου καὶ τῆς Φοίβης, ἔχων ἄγαλμα εἰς τὸν ναὸν τῶν Διοσκουρῶν ἐν Κορίνθῳ (Ἀπλδ. Γ, 11, 1. — Πaus. Β, 22).

Μνησίλοχος, 1) εἰς τῶν Ἀ' τυράνων ἐν Ἀθῆναις (Ξεν. Ἑλλ. Β, 3, 2). — 2) Υἱὸς Εὐριπίδου τοῦ τραγικοῦ, ὑποκριτής, βοηθῶν τὸν πατέρα του εἰς τὴν ποίησιν τῶν δραμάτων του.

Μνησιμάχη, θυγάτηρ τοῦ Δεξαμένου ἐν Ὁλένῃ τῆς Ἀχαΐας, ἣν ὁ Ἡρακλῆς ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τῆς βίας τοῦ μνηστήρος αὐτῆς Εὐρυτίωνος (Ἀπλδ. Β, 5, 5).

Μνησίμαχος, ποιητὴς τῆς μέσης κωμῳδίας ἐν Ἀθῆναις, οὗ ἑπτὰ δρόματα μνημονεύονται. Σώζονται δὲ τινὰ λείψανα αὐτοῦ, μαρτυροῦντα τὴν εὐφυΐαν του.

Μνήστρα, μία τῶν Δαναίδων, φονεύσασα τὸν μνηστήρα αὐτῆς Αἴγιον (Ἀπλδ. Β, 1, 5).

Μνωῦται ἡ μ ν ῶ τ α ι, οἱ ἐπίσημοι δοῦλοι ἐν Κρήτῃ, ἀναλογοῦντες πρὸς τοὺς Εὐλωτας τῆς Σπάρτης (Στρεβ. IB, 817. — Ἀθῆν. ΣΤ, 93). Ἡ τάξις αὐτῶν ἐλέγετο μ νοῖ α, καὶ ἦσαν ἴσως ἐπώνυμοι τοῦ Μίνως, ὡς τοῦ ἥρωος τοῦ ἐγγχωρίου στοιχείου, τοῦ εἰς τοὺς Δωριεῖς ὑποδουλωθέντος. Συνήρχοντο δὲ καὶ εἰς σύνοδον (Ἀρσ. Πολθ. Β, 7), λείψανον τῆς ἀρχαίας αὐτῶν ἀνεξαρτησίας καὶ ἐκαλεῖτο οὐχὶ ἴδια, ἀλλὰ τὰ δημόσια κτήματα.

Μοδάκαι, μέγας λαὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας (Πτολμ.).

Μόδιος, ἴδ. Μέτρα.

Μόθακες, **Μόθωνες**. Οἱ Εὐλωτες οἱ ἐν τοῖς οἴκοις τῶν Σπαρτιατῶν μετὰ τῶν παιδίων ἀνατρεφόμενοι, καὶ εἶτα συνήθως ἀπελευθερούμενοι, οἱ ἀ φ έ τ α ι (Αἴλ. Π. I, IB, 43. — Ἀθῆν. ΣΤ, 271. — Ἡσύχ. — Ἀρπ.)

Μοθώνη, ἴδ. Μ ε θ ῶ ν η.

Μοῖρα, δηλοῖ ἀρχικῶς μ έ ρ ο ς (Ὀμ. Ὀδ. Γ, 171), ἐξ οὗ καὶ ἡ ἐκάστη ἀπονεμηθεῖσα μερίς ἢ διάρκεια τοῦ βίου, «μ ο ῖ ρ α β ι ό τ ο ι ο» (Ἰλ. Δ, 170), ὡς καὶ τὸ μέρος εὐωχίας τὸ ἐκάστη δεδομένον, καὶ ὁ θάνατος αὐτὸς (Ἰλ. Γ, 101. Ὀδ. Β, 100). Ἐντεῦθεν ἐπροσωποποίησεν ἡ ποίησις τὴν ἰδέαν ταύτην εἰς θεότητά τινα, ἥς τὰς ἀποφάσεις ἐδύναντο, καθ' Ὅμηρον (Ἰλ. Π. 434. Γ. 115), νὰ μετατρέψωσιν ὁ Ζεὺς καὶ οἱ ἄλλοι θεοί, καὶ ἐφ' ἧς καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἡ ἐλευθερία ἐξήσκει ἐπιρροὴν (Ὀδ. Λ, 34). Ἐντελῶς ὠρισμένη ὅμως δὲν φαίνεται παρ' Ὀμήρῳ ἡσχέαις τοῦ Διὸς πρὸς τὴν μοῖραν, διότι ἐν ᾧ παρ' αὐτῷ κεῖται τὸ ἀγαθὸν καὶ κακὸν (Ὀδ. Δ, 234. Ἰλ. Ω, 527), ἀφ' ἐτέρου εἶχε στάθμην εἰς τὰς χεῖρας (Ἰλ. Θ, 19. Χ, 209), εἰς ἧς τὴν ῥοπὴν ὑπῆκει ἡ θέλησις αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων θεῶν, ἐνίοτε δυσφοροῦσα καὶ κατεξανισταμένη ὥστε, καθ' Ὅμηρον, ὅτε μὲν ἦσαν οἱ θεοὶ ἴσοι τῇ μοῖρᾳ, ὅτε δ' ὑπέκυπτον εἰς αὐτήν. Ἡ πολλῶν θεῶν ὑπαρξίς περιόριζε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὴν δύναμιν ἐκάστου ἐξ αὐτῶν διὰ τῆς τῶν ἄλλων δυνάμεως, δι' ὃ καὶ λογικῶς ἠναγκάζαντο οἱ τότε νὰ παραδέχωνται ἀνωτέραν τινα ἰσχὺν, ἣν ὅμως δὲν ἐτόλμων ἐντελῶς νὰ προσωποποιήσωσι, χορηγοῦντες αὐτῇ ὠρισμένως ἐπιρροὴν ἀνωτέραν τῆς τῶν θεῶν, ἀλλ' ἀπέδιδον αὐτῇ χαρακτῆρα σκοτεινόν τινα καὶ ἀβέβαιον, καθ' ὅν, ὅτε μὲν ἀπεριόριστως ἤρχεν ἐπὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, ὡς τῆς ἀνάγκης καὶ αἰωνίας τάξεως μέρος ἀναγκαῖον καὶ ἀναπόσπαστον, ὅτε δὲ ἦν εἰμαρμένη σιδηρᾷ, ἀμετάβολος, φθονερὰ καὶ ὠμὴ, καὶ ἄλ-

λοτε ἐξελαμβάνετο ὡς τῇ θελήσει τῶν θεῶν ὑποτασσομένη. Ἐν Ὁμήρῳ μνημονεύεται ἡ Μοῖρα ἐνίοτε ἐνικῶς, ἐνίοτε δ' αἱ Μοῖραι, πληθυντικῶς (Ἰλ. Ω, 49), ὡς μυθικῇ προσωποποιήσας, ὡς κλῶθουσι τῶν ἀνθρώπων τὰς τύχας, δι' ὃ καὶ τὸ ἐπιθετον κατακλῶθες λαμβάνουσι (Ὀδ. Η, 147). Ὁ δ' Ἡσίοδος λέγει αὐτὰς τρεῖς (Θεογ. 217, 904), καὶ τὰς ὀνομάζει Κλῶθ, τὴν κλῶθουσαν (τὰς ἀνθρωπίνους τύχας), Λάχεσι, τὴν τὸν λαχόναν διανέμουσαν, καὶ Ἄτροπον, ἣτις οὐδῶλως ἀποτρέπεται, θυγατέρα τῆς Νυκτός, ἡ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος. Καὶ ἐνίοτε μὲν ἐν τοῖς μετέπειτα παρίστανται ὡς αἱ ἀνώταται καὶ αὐστηραὶ θεαὶ τῆς τύχης, αἱ τὴν ἀνάγκην ἐπιβάλλουσαι, καὶ σκηπτρα εἰς τὰς χεῖρας ἔχουσαι, τῶν Ἑρινύων τὸ ἔργον παρασκευάζουσαι, νῦν δὲ ὡς τοῖς ἀνθρώποις τὴν ζωὴν αὐτῶν ἐπιμετροῦσαι, τὴν γέννησιν αὐτῶν ἀποφαίζουσαι, δι' ὃ καὶ ταυτίζονται μετὰ τῶν Εἰλειθυιῶν, καὶ τῆς ζωῆς τὰς τύχας ἐπικλῶθουσαι, ὥστε καὶ ἐγνώριζον καὶ προσέλεγον αὐτὰς. καὶ τὸ τέλος ἐπέφερον, δι' ὃ καὶ Κήρες ἐλέγοντο (Πλάτ. Δημ. Ι, 616. — Ὀν. Μετ. VIII, 452. Trist. V, 3, 25. — Hos. C. S. 25). Ἐνίοτε ἔλεγον αὐτὰς οἱ ποιηταί, μάλιστα οἱ Ῥωμαῖοι (Ὀν. Μετ. XV, 781. Catull. LXIV, 306), γραίας ἀσχήμους· ἀλλ' ἡ τέχνη παρίστα αὐτὰς ὡς νέας γυναῖκας ἐμβριθεῖς, ὧν ἡ μὲν Κλῶθ εἶχε πολύπην, ἡ ἄτρακτον εἰς τὰς χεῖρας, ἡ δὲ Ἀλάχσις τὸν μῖτον τοῦ βίου, ἡ σφαῖραν αἰνιτισμένην τὰς ἀγχιστροφούς περιπετείας αὐτοῦ, καὶ ἡ Ἄτροπος τὴν τέμνουσαν αὐτὸν ψαλλίδα, ἡ καὶ σταθμὴν ἐκτιμῶσαν τῶν ἀνθρώπων τὰς πράξεις, ἡ ὥρολόγιον δεικνύον τοῦ θανάτου τὴν ὥραν. Ἰερὰ τῶν Μοιρῶν ὑπῆρχον ἐν Κορίνθῳ, ἐν Σπάρτῃ, ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ. Ταῦτόσημος σχεδὸν τῇ Μοίρᾳ ἦν ἡ Αἴσα, ὁμοίως τὸ μερὸς ἀρχικῶς δηλοῦσα, εἴτα δὲ καὶ αὐτῇ ταυτιζομένη ἐν τῇ τοῦ ἀνθρώπου εἰμαρμένῃ ἢ τῇ πεπρωμένῃ (Ὀμ. Ἰλ. Υ',

127. Ὀδ. Η, 197), μὴ οὕτω ὁμῶς ὀρισμένον τι πρόσωπον ὡς θεότης.

Μοῖρες, 1) Ἑλλήν γραμματικὸς, ἀττικιστῆς ἐπιλεγόμενος ἐπὶ Ἀδριανοῦ, τῷ 130 π. Χ. Αἱ Ἀττικαὶ αὐτοῦ λέξεις εἰσὶ λεξικὸν μετρίας ἐκτάσεως τῶν ἰδίως παρὰ συγγραφεῦσιν ἐν χρήσει ἀττικῶν ἐκφράσεων, ἐλαττούμενον τῶν ἔργων τοῦ Ἀρποκρατίωνος, Φρυγίου καὶ Πολυδεύκους. — 2) Λίμνη μεγίστη τῆς μέσης Αἰγύπτου Δ τοῦ Νείλου, παρὰ τῇ πόλει Ἀρσινόῃ· ἐλέγετο σκαφεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μοίριδος (Ἡρόδ. Β, 13, 148), ἀλλὰ ἀκριβέστερον ὑπὸ τοῦ Ἀμενεφούς Γ, τῆς 12 δυναστείας (2905 — 2863 π. Χ.), τὸ αἰγυπτιακὸν ὄνομα Μέρι, τὸ σημαίνειν λίμνην ἔχουσα, καὶ δεχομένη τοῦ Νείλου τὰ ὕδατα ἐν περιφερείᾳ 3600 σταδίων καὶ εἰς βάθος 50 ὁργυῶν. Ἐν τῷ μέσῳ δ' εἶχε δύο 400' ὑψηλὰς πυραμίδας μετὰ λιθίνων κολοσσῶν ἐκκτέρωθεν (Διόδ. Α, 52. Στράβ. ΙΖ, 810).

Μοιροκλῆς, ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς Ἀθηναῖος, εἰς ἐκ τῶν ζητηθέντων ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου νὰ τῷ παραδοθῇσι (Διοσκ. Ἀρριαν.).

Μοιρῶ ἢ Μυρῶ, ποιήτρια ἐκ Βυζαντίου, μήτηρ ἢ κατὰ τινὰς θυγάτηρ τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ τραγικοῦ ποιητοῦ Ὁμήρου, καὶ σύζυγος τοῦ φιλολόγου Ἀνδρομάχου, περὶ τὸ 312 π. Χ. Ἐνὸς τῶν ποιημάτων αὐτῆς, ἐπιγραφομένου Μνημοσύνη, διατήρησε στίχους καὶ ὁ Ἀθήναιος (ΙΑ). Καὶ δύο δ' αὐτῆς ἐπιγράμματα περιλαμβάνονται ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Μοισαία, ἴδ. Θράκη.

Μοιχεία, ἐν Ἀθήναις καὶ τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι ὁ τὴν νόμιμον σύζυγον τοῦ εἰς παρὰ νόμους σχέσεις ἐπ' αὐτοφῶρῃ συλλαβῶν, ἐδικαιωτο νὰ φανεύσῃ αὐτοχειρὶ τὸν μοιχόν, ἢ νὰ καταδιώξῃ αὐτὸν διὰ γραφῆς μοιχείας πρὸ τῶν θεσμοθετῶν, καταδικαζόμενον εἰς πρόστιμον, ἂν τὸ ἐγκλημα ἀπεδεικνύετο. Ἡ δὲ γυνὴ περιέπιπτε τότε εἰς ἀτιμίαν, ὥφειλε νὰ καταλείψῃ τὴν οἰκίαν τοῦ συζύγου, ἐφ' ᾧ

ἄλλως ἢ ἀτιμία ἐξετείνετο, καὶ τῇ ἀπηγορεύετο ἢ εἰσόδος εἰς τοὺς νηοὺς (Διμθ. κ. Νεαίρ. 1367. 1373. — Αἰσχ. κ. Τιμάρχ. 36).

Μολέονες ἢ Μολιονίδαι, ὁ Εὐρυτος καὶ ὁ Κτέατος, διδμοὶ υἱοὶ τοῦ Ἀκτορος (δὲ δ καὶ Ἀκτορίδαι καὶ Ἀκτορίωνες προσέτι ἐλέγοντο) ἢ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Μολιόνης, ἀδελφῆς Δυγείου, τοῦ βασιλέως τῶν Ἐπειῶν, συνεξεστράτευσαν παῖδες ἔτι μετὰ τῶν Ἐπειῶν κατὰ τῆς Πύλου ἐν Ἡλίδι (Ὀμ. Ἰλ. Α, 709. 756) ἐφρονεύθησαν δ' ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους (Ἰδ.), καὶ ὁ τάφρος αὐτῶν ἐδείκνυτο ἐν Κλεωναῖς τῆς Ἀργολίδος. Ἐπὶ τῶν ἐπικηδεῶν ἀγώνων τοῦ Ἀμαρυγκέως ἐνίκησαν τὸν Νέστορα εἰς τὴν ἀμαξοδρομίαν (Ὀμ. Ἰλ. 4, 638). Ἦσαν δὲ ὁ μὲν Κτέατος πατήρ τοῦ Ἀμφιμάχου, ὁ δ' Εὐρυτος τοῦ Θαλπίου, τῶν δύο ἀρχηγῶν τῶν Ἐπειῶν πρὸ τῆς Τρωάδος (Ὀμ. Ἰλ. Β, 620). Ὁ Ἡσυχίος καὶ οἱ μετ' αὐτὸν εἶπον τοὺς διδύμους ἀδελφοὺς διφυσεῖς, ἦτοι εἰς ἐν σῶμα συνηνωμένους.

Μολοίεις, ποταμὸς τῆς Βοιωτίας πρὸς ταῖς Πλαταιαῖς (Ἡρόδ. Θ, 57).

Μόλορχος ἢ Μόλορχος, πέννης τις ἐν Κλεωναῖς, ξενίσας τὸν Ἡρακλέα ὅτε ἐφύνευσε τὸν λέοντα τῆς Νεμέας (Ἀπλδ. Β, 5, 1).

Μόλος καὶ Μῶλος, υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, πατήρ τοῦ Μηριόνου (Ὀμ. Ἰλ. Ν, 249. — Ἀπλδ. Γ, 3, 1).

Μολοσσοί, Ἑλληνικὴ φυλὴ, κατὰ τὴν παράδοσιν ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἀχιλλέως ἐκ Θεσσαλίας εἰς Ἡπειρὸν ὁδηγηθεῖσα, καὶ κυριεύσασα ἐκεῖ τὴν Δωδωναίαν χώραν Β τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου (Πλούτ. Πύρρ. Α, — Just. XVII. 3. — Liv. VIII. 34. XV, 26). Καταλαβόντες δὲ μετ' οὐ πολὺ τὴν Δωδωναίαν μαντεῖον, ἀνεδείχθησαν ὁ ἰσχυρότατος τῆς χώρας λαὸς (Ἡρόδ. ΣΤ, 127). Μέρος αὐτῶν εἶχε παρακολουθήσει εἰς Ἀσίαν τοὺς Ἰωνας (Ἡρόδ. Α, 146). Παντοίως δὲ μετὰ βαρβάρων συναναμιγέντες, ἐθεωροῦντο ὡς ἡμιβάρ-

βαροι (Θουκ. Β, 80). Οἱ βασιλεῖς αὐτῶν, Αἰακίδαι τὸ γένος, ἀνηγορεύθησαν βασιλεῖς πάσης τῆς Ἡπείρου, ἦσαν ἰσχυροὶ καὶ πρωτεύουσιν εἶχον τὸ Πάσσαρον (Πλούτ. Πύρρ. Ε, — Liv. XLV, 26). Μετὰ δὲ τὸν πελοποννησιακὸν πόλεμον ἐκυρίευσαν τὴν Ἀμβρακίαν, καὶ ἐκεῖ μετέγαγον τὴν πρωτεύουσιν. Μετὰ τὸν θάνατον δὲ Πύρρου τοῦ Γ', διεσπάσθη τὸ κράτος τῶν, καὶ περιήλθε μετ' οὐ πολὺ εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Μακεδόνων, καὶ εἶτα τὴν τῶν Ῥωμαίων. Γνωστοὶ ἦσαν ἐν τῇ ἀρχαιότητι οἱ μολοσσοί, ἦτοι οἱ μολοσσαῖοι θεραπευτικοὶ κύνες (Virg. G. III, 405. — Hor. Sat. II, 6, 114).

Μολοσσός, υἱὸς τοῦ Πύρρου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, τὸν Ἐλενον διαδεχθεὶς εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἡπείρου, ἦτις ἀπ' αὐτοῦ ἐκλήθη Μολοσσία (Παυσ. Α, 11. — Στφ. Βυζ.).

Μολουρίτις πέτρα, κρημνὸς ἐν Μεγαρίδι, ἀφ' οὗ ἡ Ἰνὸς ἐρρίφη εἰς τὴν θάλασσαν μετὰ τοῦ Μελικέρτου (Παυσ.).

Μολπαδία, μία τῶν τριῶν θυγατέρων τοῦ Σταφύλου καὶ τῆς Χρυσοθέμιδος, αἵτινες ἐρρίφησαν εἰς τὴν θάλασσαν διότι, ἐν ᾧ ἐκοιμῶντο, χοῖροι ἀνέτρεψαν τοὺς πίθους οἶνου οὓς ὁ πατήρ τῶν ταῖς εἶχεν ἐμπιστευθῆ νὰ φυλάξωσι (Διόδ. Ε, 63).

Μολυβδῆς, τὸ διὰ τῆς σφενδόνης ριπτόμενον τεμάχιον μολυβδου, τὸ σχῆμα μάστιγα ἀμυγδαλωτὸν ἔχον, καὶ συνήθως μετ' ἐπιγραφῆς, ΔΕΞΑΙ, ἢ ἄλλης τινὸς ὁμοίας. Ἰδ. Σφενδόνη.

Μολύκρεα ἢ Μολύκρειον, πόλις Αἰτωλικὴ κατὰ τὴν εἰσόδον τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, ΝΔ τῆς Ναυπάκτου, ἔχουσα λιμένα καὶ ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος. Ἰδρύθη ὑπὸ τῶν Κορινθίων μετὰ τὴν εἰσβολὴν τῶν Ἡρακλειδῶν (Θουκ. Γ, 102) πρὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ δὲ πολέμου ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, καὶ μετέπειτα ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν. Τὸ παρακείμενον ἀκρωτήριον Ἀντίρριον ἐπωνομάσθη κατ' αὐτὴν καὶ Ῥίον Μολύκρειον ἢ Μολύκρειον.

Μόλων, ἴδ. Ἀπολλώνιος.

Μοναρχία, ἴδ. Πολιτεύματα.

Μόναυλος,

ὁ μόνος, οὐχὶ διπλούς, καὶ οὐχὶ ποικίλος αὐλός, καὶ ὁ τοιοῦτος ἢ μόνος ἢ ἄνευ συνοδίας ἄλλων ὀργάνων αὐλῶν.

Μονάχη, πόλις Ἰνδίας ἐντὸς τοῦ Γάγγου, παρὰ τῇ νήσῳ Τεκροδάνῃ (Πτολ. Ζ, 4).

Μονήτιον, πόλις τῶν Ἰαπόδων ἐπὶ τῆς Λιβουρίας (Στράβ.).

Μονοίκου λιμὴν, πόλις τῆς Αἰγυπτιακῆς ἐν τῇ ἄνω Ἰταλία, μετὰ ναοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ὡς προστάτου τῶν ναυτιλλομένων (Στράβ.—Στεφ. Βυζ.). Νῦν Monaco.

Μονόκροτος ἡ μονήρης, ναὺς (ἴδ.). ἔχουσα μίαν μόνην σειρὰν κωπῶν.

Μονόλιθος, κίων, ἀνδριάς κτλ. ἐξ ἐνὸς μόνου λίθου κατασκευασμένος.

Μονομάχ. ἐπὶ Καρακάλ. ἀνάγ.

Μονομάχοι, ἐ-

καλοῦντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων οἱ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις Gladiatores, οἱ εἰς δημόσια θεάτρα μαχόμενοι καὶ ἀλληλοκτονούμενοι δούλοι, ἐνίοτε καὶ ἐλεύθεροι πρὸς τέρψιν τοῦ παρακαθημένου λαοῦ. Τὸ ἀποτρόπαιον τοῦτο ἔθος ἀπέκρυσαν πανταχοῦ καὶ πάντοτε τὰ ἡμέρα ἤθη τῶν Ἑλλήνων, εἰ καὶ ἐδέχθησαν τὰς θηριομαχίας παρὰ τῶν κατακτητῶν εἰς τὰ γυμνάσια των. Καὶ ὑπῆρχον ἐν Ῥώμῃ καὶ μονομα-

χοτρόφοι, οἱ τοιούτους δυστυχεῖς μονομάχους εἰς τὴν τέχνην τῆς ἀλληλοκτονίας διδάσκοντες, ἢ ἄλλως τοιούτους τρέφοντες καὶ εἰς τὰ δημόσια θεάματα ἐνοικιάζοντες. Ὅτι εἰς τὰς μονομαχίας ταύτας δις νικήσας καὶ τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ φονεύσας ἀπελλάττετο τῆς περαιτέρω ἐξασκήσεως τῆς βδελυρᾶς ταύτης τέχνης, ὁ δὲ βραχέως τρωθεὶς ἐδύνατο δι' ἀνατάσεως τῆς χειρὸς νὰ ζητήσῃ ἔλεος παρὰ τοῦ κοινοῦ τῶν θεατῶν, ἃφ' οὗ ἐξήρτατο, ἂν ᾔθελε, νὰ ἐπιτρέψῃ τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος καὶ χάρισῃ αὐτῷ τὴν ζωὴν, ἢ νὰ ἐπιμείνῃ μέχρι τῆς ἐντελοῦς αὐτοῦ σφαγῆς, ὅπερ ἐγίνετο πάντοτε ὅτε ὁ μονομάχος ἦν ἐγκληματίας καταδικασμένος εἰς θάνατον.

Μονόξυλον, ὡς καὶ νῦν, πλοῖον ἐξ ἐνὸς μόνου ξύλου κατασκευασμένον. Εἰς Ῥωμαίους χρόνους τοιαῦτα ἐφέροντο ἐφ' ἀμαξῶν κατ'ὸ πιν τῶν στρατευμάτων πρὸς διάβασιν τῶν ποταμῶν ἐνθα ἔλειπον γέφυραι.

Ἐκ τοῦ κίονος τοῦ Ἀντωνίου ἐν Ῥώμῃ.

Μονόπτερος, κίσκες συγκεῖμενος ἐξ ἐνὸς μόνου στρογγύλου περιστυλίου, ἄνευ σηκοῦ, οἷον ἦν, κατὰ Βιτρούβιον (VII. Plin. 12), τὸ ἐν Τέφιερόν τοῦ Βάκχου, καὶ πιθανῶς ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν ὁ ναὸς τοῦ Αὐγούστου καὶ τῆς Ῥώμης, ἴσως καὶ ὁ ἐν ἐν Πουζόλῃ ὑφιστάμενος ναὸς τοῦ Σεράπιδος.

Ναὸς Σεράπιδος.

Μονοχέτων, καὶ οἱ ο χέτων παρ' Ὀμήρῳ ('Ὀδ. Ε. 488), ὁ τὸν χιτῶνα μόνον φέρων, καὶ ἐπ' αὐτοῦ οὐδὲν περιβάλαιον. Οὕτως ἐλέγοντο καὶ αἱ Σπαρτιάτιδες. Ἰδ. Χιτῶν.

Μονοχρώματα, ζωγραφίαι εἰς ἃς γίνεται χρῆσις ἐνδὲς μόνου χρώματος, ὡς ἐπὶ τῶν ἀγγείων, ὅτε αἱ γραφαὶ εἰσὶν ἐρυθραὶ ἐπὶ μελαινῆς ἐπιφανείας, ἢ τὸ ἐναντίον.

Μόνυχος, εἷς τῶν Κενταύρων, ὃν ὁ Νέστωρ ἐφόνευσεν εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριόου (Ον. Μετ. XII, 499).

Μόρα, τὸ πέμπτον μέρος τῆς ὅλης πεζικῆς δυνάμεως τῶν Σπαρτιατῶν. "Ιδ. Στρατός.

Μοργαντένη ἢ Μοργάντιον, πόλις ἐν τοῖς ἐνδοτέροις τῆς Σικελίας, παρὰ τῷ ποταμῷ Συμαίθῳ, πιθανῶς ΝΑ τοῦ Ἀγυρίου, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τῶν ἐξ Ἰταλίας ἐκδηθέντων Μοργητῶν (Θουκ. Δ, 65. — Lín. XXVI, 21. — Cic. Verr. III, 18). Κατὰ Λίβιον (XXVI 27), ἴσως λελανθασμένως, παραλία μετὰ λιμένος δεχομένου στόλον Ῥωμαϊκόν. Κατὰ Στράβωνα (ΣΤ, 257), παρήγεν οἶνον καλόν.

Μοργήτες, λαὸς τῆς κάτω Ἰταλίας παρὰ τῷ Ῥηγίῳ. Ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τῶν Οἰνωτρῶν εἰς Ἰταλίαν, ἐκτίσεν ἐκεῖ τὸ Μοργήστιον. Κατ' ἄλλους οἰνωτρικῆς φυλῆς καὶ αὐτὸς (Στρβ. ΣΤ, 257).

Μορία, ἐλαίαι ἐν Ἀθήναις, αἵτινες, ὑποτιθέμεναι ὅτι κατήγοντο ἐκ τῆς ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἱερᾶς ἐλαίας τῆς Ἀθηναῖς, ἥσαν καὶ αὐταὶ ἱεραὶ τῇ θεᾷ, καὶ ἂν ἐν ἰδιωτικῷ ἔθαλλον κτήματι, ὁ καρπὸς αὐτῶν ἐξεμισθοῦτο ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ὑπὲρ τοῦ ναοῦ, ὃ δ' ἐκρίζων μίαν ἐξ αὐτῶν ἐτιμωρεῖτο δι' ἐξορίας καὶ δημεύσεως. Ἐν γένει δ' οὐδεὶς Ἀθηναῖος ἐπετρέπετο νὰ ἐκρίζωσῃ πλείονα τῶν δύο ἰδιοκτῆτων αὐτοῦ ἐλαίων ἐντὸς ἐνὸς ἔτους ἢ κατεδικάζετο εἰς πρόστιμον 200 δραχμῶν δι' ἐκάστην. Κλάδον ἐλαίας εἶχον διὰ χειρῶν οἱ ἱεῖται.

Μορμηνή, ἐπαρχία τῆς Καππαδοκίας, κατὰ τὰ σύνορα τῆς Γαλατίας (Στρβ.).

Μορμολύκετον, προσωπεῖον κατεσκευασμένον εἰς ἐκφύδῃσιν τῶν παιδίων (Στρβ. Α. — Πορφύρ.) ὡς τὸ ἐν τῇ εἰκόνι, ἐκ τινος τοιχογραφίας ἐν Ῥεσίνῃ τῆς Ἰταλίας.

Μορμῶ ἢ Μορμῶ, μυθικόν τι δαιμόνιον, ἐπινοηθέν ὡς φόβητρον τῶν παιδίων ('Αρσεν. Ἀχαρν. 582. Εὐρ. 474. Ἰππ. 693. — Ξεν. Ἑλλ. Δ, 4, 17). Τὸ αὐτὸ παριστῶν προσωπεῖον ἦν τὸ μορμολύκειον.

Μόρσιμος, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ τραγωδοποιῶν Φίλοκλέους, ἀδελφὸς τοῦ Μελανθίου (ἰδ.), ἱατρὸς καὶ ποιητὴς τραγωδιῶν καὶ αὐτὸς, κωμωποῦμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν πεζὴν ποιήσιν του καὶ τὸν ἐκδεδητημένον του βίον (Εἰρ. 707. Βάτρ. 151. Ἰππ. 408). Οὐδὲν αὐτοῦ διεσώθη.

Μόρυχος, Ἀθηναῖος, ἀδόκιμος τραγωδοποιὸς ἐπὶ Ἀριστοφάνους ('Αχαρν. 885. Σφ. 502), χλευάζοντος αὐτοῦ τὴν ποιήσιν καὶ τὰ ἥθη.

Μορφεὺς, υἱὸς τοῦ Ὑπνου, θεὸς τῶν ὀνείρων μετὰ τοῦ Εἰκέλου, Φοβήτορος καὶ Φαντάνου, παριστῶμενος ἐπὶ γλυφῶν ὑπόπτερος (Ον. Μετ. XI, 733).

Μορφῶ, ἐπιθετον ὑφ' ὃ ἐλατρεύετο ἡ Ἀφροδίτη ἐν ναφ' ὃν εἶχεν ἐν Σπάρτῃ, καὶ εἰς ὃν τὸ ἄγαλμα αὐτῆς παρίστατο φέρον εἰς τοὺς πόδας δεσμὰ (Παυσ. Γ, 15).

Μοσύνοικοι, οἱ κατοικοῦντες ἐν μυσύνοισι, ξυλίναις κωνικαῖς καλύβαις, λαὸς τοῦ Πόντου παράλιος, πολεμικὸς καὶ τραγέων ἡθῶν. Τῶν ἐχθρῶν ἀποκόπτοντες τὰς κεφαλὰς, περιέφερον αὐτάς μετὰ μουσικῆς καὶ χορῶν τοῦ γάμου δὲν εἶχον τὰς διατάξεις τὸ τρώγειν ἦτο ἡ μεγαλύτερα τῶν ἀπολαύσεως, δι' ὃ καὶ διὰ πολλῆς τροφῆς ἐπάχυνον τῶν πλουσιῶν τὰ παιδιά. Ὁ βασιλεὺς ἐτρέφετο δημοσίᾳ δαπάνῃ· ἀλλ' ἂν ποτε δυσηρεστοῦντο κατ' αὐτοῦ, τὸν ἄφινον ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνης ('Ηρδ. Γ, 94. Ζ, 78. — Ξεν. Ἀν. Ε, 1, 4).

Μόσυχλος, ἴδ. Α ἤ μ ν ο ς.

Μοσχίων, 1) Ἀθηναῖος τραγικός ποιητής, ὀλίγον νεώτερος τοῦ Εὐριπίδου, ὡς φιλήδονος καὶ τρυφήδους ὑπὸ τῶν κωμικῶν χλευαζόμενος. Ὀλίγοι στίχοι αὐτοῦ σωζόμενοι εἰσὶν εὐφραδεῖς καὶ ἁρμονικοί, κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Εὐριπίδου, ὃν φαίνεται μιμηθεῖς. — 2) Ἰατρὸς ἀδεσβαίου ἐποχῆς, οὗ ὁ Γαληνὸς συνεχῶς μνημονεύει. "Ἐγραψε «περὶ τῶν γυναικείων παθῶν». — 3) Κατὰ σωζομένην ἐπιγραφὴν γλύπτης Ἀθηναῖος, συνεργασθεὶς, πιθανῶς ἐπὶ τῆς ἀλώσεως τῆς Κορίνθου ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, μετὰ δύο ἄλλων, τοῦ Διονυσιοδώρου καὶ τοῦ Ἀδάμαντος, ἄγαλμα Ἰσίδος.

Μόσχοι, κάτοικοι τῆς Ν. Κολχίδος περὶ τὸν Φᾶσιν (Ἡρόδ. Γ, 94. Δ, 72. — Στράβ. ΙΑ, 497). Κατ' αὐτοὺς δ' ἐκαλεῖτο μέρος τοῦ Καυκάσου (Τὰ Μοσχικά ὄρη) (Πλούτ. Πομπ. ΛΔ. — Στράβ. Α, 61 ΙΑ, 192).

Μόσχος, ἴδ. Θ ε ὁ κ ρ ι τ ο ς.

Μοτύη, ἀρχαία πόλις Σικελικῇ, ἐπὶ νησιδίου, 6 στάδια ἀπέχοντος τῆς ΒΔ ἀκτῆς, καὶ μετ' αὐτῆς διὰ γεφύρας συνδεομένη.

Κατὰ Θουκυδίδην (ΣΤ, 2) ἔδρυσαν αὐτὴν Φοίνικες παρὰ τοῖς Ἑλύμοις, κατὰ δὲ τὸν μῦθον (Στφ. Βυζ.), ὁ Ἡρακλῆς, δοὺς αὐτῇ τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς ἣτις τῷ κατήγγειλε τὸν ἐν Ἰταλίᾳ κλέπτειν τῶν βοῶν του. Κατ' ἀρχὰς ἦν ἐπίσημος πόλις· ἀφῆρεσε δ' αὐτὴν ἀπὸ τῶν Καρχηδονίων ὁ Διονύσιος, τῷ 397 π. Χ. Εἶτα δὲ, κατακτῆσας πάλιν αὐτὴν ὁ Ἰμῖλκων, μετέθετο τοὺς κατοικοὺς εἰς Λιλύθαιον (Διόδ. ΙΓ, 54. ΙΔ, 48. 52. ΚΒ, 14).

Μούλιος, 1) Σύζυγος Ἀγαμήδης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Αὐγείου, φονευθεὶς ὑπὸ Νέστο-

ρος (Ὅμ. Ἰλ. Α, 739. — 2) Δύο Τρῶες, φονευθέντες ὁ μὲν ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου (Ὅμ. Ἰλ. Π, 696. Υ, 472). — 3) Κήρυξ τοῦ μνηστήρος Ἀμφινόμου ἐκ Δουλιχίου (Ὅμ. Ὀδ. Σ, 423).

Μούμιος (Λ), ὡς ἕπατος τῷ 146 π. Χ. πεμφθεὶς εἰς Ἀχαΐαν, ἣν εἶχεν ἥδη σχεδὸν ἐντελῶς καθυποτάξει ὁ προκατόχος αὐτοῦ Μέτελλος· καίτοι μὴ διαπρέπων διὰ πολεμικῆς ἱκανότητος ἐνίκησεν ὁμῶς ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τοὺς Ἀχαιοὺς, ἐνεκα τῆς ἐτι μείζονος ἀνικανότητος τοῦ στρατηγοῦ αὐτῶν Διαιῖου, ἐπῆλθε κατὰ τῆς Κορίνθου, ἣν εὗρε κατὰ μέγα μέρος ἐγκαταλελειμμένην ὑπὸ τῶν κατοίκων καὶ τὰς πύλας ἠνεωγμένας. Οὐχ ἤττον δ' ἐδίστασε κατ' ἀρχὰς νὰ εἰσελάσῃ· ἀλλὰ τέλος εἰσελθὼν, κατέσφαξε βαρβάρως καὶ ἔσυρεν εἰς αἰχμαλωσίαν ὄσους εὗρεν ἐκ τῶν κατοίκων, καὶ ἐλεηλάτησε καὶ κατέστρεψεν ὅ,τι εὗρεν ἐν αὐτῇ. Τόσον δ' ἦν ἀμαθὴς καὶ βάναντος, ὥστε τοὺς στρατιώτας, οἷς παρέδωκε τὰς εἰκόνας καὶ ἄλλα ἔργα μεγάλων καλλιτεχνῶν ἵνα τὰ φέρωσιν εἰς Ῥώμην, ἠπέιλησεν ὅτι, ἂν τ' ἀπολέσωσι, θὰ τοὺς κατεδίκαζε νὰ κατασκευάσωσιν ἄλλα ὡς αὐτὰ (Vell. Paterc. I, 13, 14). Εἰς τὴν Ῥώμην δ' ἐτέλεσε θρίαμβον, καὶ τῷ ἐδόθη τὸ ἐπωνύμιον ὁ «Ἀ χ α ῖ κ ὁ ς».

Μουνυχία ἢ Μουνυχία, 1) ἴδ. Π ε ρ α ι ε ὺ ς. — 2) Τὰ Μουνύχια, ἑορτὴ τῆς Ἀρτέμιδος Μουνυχίας, καθιερωθεῖσα εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας, καὶ τελουμένη ἐν Ἀθήναις τῇ 16ῃ Μουνυχιδῶνος. Προσεφέροντο δ' ἐπ' αὐτῆς τῇ θεᾷ τυρόπλαστοι πλακοῦντες, λεγόμενοι Ἀμφιφῶτες, διότι περιεκυκλοῦντο ὑπὸ ἀνιμμένων κηρίων (Πλάτ. Πολιτ. ΑΘ. — Ἀθην. ΙΔ, 645. — Σειβ. λ. Ἀνάστ. — Ἡσύχ. Ἐτυμολ. Μ. λ. Ἀμφ. — Εὐδοκ. εἰς Ἰλ. Σ).

Μούνυχος, 1) υἱὸς Παντακλέους, Ἀθηναῖος, οὗ ἐπωνύμιος ἦν ὁ λόφος τῆς Μουνυχίας (ἴδ. Ἀ τ τ ι κ ή), ἀρχηγὸς τῶν Μιυνῶν, οἵτινες ὑπὸ τῶν Θρακῶν ἐξ Ὀρχομε-

νοῦ ἐκβληθέντες, μετόκησαν εἰς τὸν Πειραιᾶ. Κατ' ἄλλους ἐγχώριος βασιλεὺς, ἐκχωρήσας τὸν λιμένα ἐκείνον εἰς τοὺς Μινυεῖς. — 2) Υἱὸς τοῦ υἱοῦ τοῦ Θησέως Ἀκάμαντος καὶ Λαοδίκτης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Πριάμου, ἐν Τρωάδι ὑπὸ Αἴθρας τῆς μητρὸς τοῦ Θησέως ἀνατραφεῖς ("Ιδ. Λαοδίκτη). — 3) Υἱὸς Δρύαντος, τοῦ βασιλέως τῶν Μολοσσῶν, σύζυγος τῆς Αἰγλήνης, εὐσεβὴς μάντις, ὅστις πολιορκηθεὶς ποτε εἰς πύργον μετὰ τῶν παιδίων του, μετεμορφώθη μετ' αὐτῶν εἰς πτηνὰ (Ant. Lib. XIV).

Μουρυχίδης, Ἑλλησπόντιός τις, πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Μαρδονίου ἵνα παρακινήσῃ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι Ἕλληνας νὰ παραδωθῶσιν εἰς τὸν Ξέρξην (Hrδ. Θ, 4).

Μουσαγέτης, ἴδ. Μούσαι. Ἀ-πὸ λ. λ. ω. ν.

Μούσαι, αἱ θεαὶ κατ' ἄρχας τοῦ ἄσματος, εἶτα δὲ καὶ τῶν διαφόρων εἰδῶν τῆς ποιήσεως, καὶ τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν. Ὁ Ὅμηρος μνημονεύει ἐνίοτε μὲν ἐνικῶς τῆς Μούσης, ἐνίοτε δὲ καὶ πληθυντικῶς, τῶν Μουσῶν. Ὁ δ' ἀριθμὸς αὐτῶν ἐννέα ἀπαντᾷται εἰς ἓν μόνον χωρίον (Ὁδ. Ω, 60), ὅτινες τῶν κριτικῶν λέγουσι μεταγενεστέρως παρεμβληθέν. Πρῶτος ὁ Ἡσίοδος ἀπαριθμεῖ τὰς ἐννέα Μούσας ὀνομαστί (Θεογ. 79), καὶ ἐκαλοῦντο κατ' αὐτόν Κλειώ, ἡ τὸ κλέος διαφημίζουσα· Εὐτέρπη, ἡ τῆς τέρψεως χορηγός· Θάλεια ἡ Θάλια, ἡ θάλλουσα· Μελπομένη, ἡ ψάλτρια· Τερψιχόρη, ἡ ἐπὶ χοροῖς, ὀρχήσει, τερπομένη· Ἐρατώ, ἡ ἐρασμαία· Πολύμνια, ἡ ὑμνοῦσα· Οὐρανία· Καλλιόπη, ἡ καλλίφωνος. Τὰς λέγει δὲ θυγατέρας τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, ἐν Πιερίᾳ τοῦ Ὀλύμπου γεννηθείσας. Ὑπ' ἄλλων δὲ λέγονται καὶ θυγατέρες τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς· ἢ καὶ τοῦ Πιέρου καὶ Πιμπληίδος τινὸς νύμφης. Ὑπὸ τῶν καὶ οἱ λέγοντες αὐτὰς ἀρχαῖότατα τρεῖς (Παυσ. Η, 37), καλουμένας Μελέτην, Μνήμην καὶ Ἀοιδήν· ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς

τῶν ἐννέα, τὰ περὶ καταγωγῆς αὐτῶν παρ' Ἡσίοδῳ, ὡς καὶ τὰ παρ' αὐτῷ ὀνόματα γενικῶς ἐπεκράτουν. Παρ' Ὁμήρῳ εἰσὶν αἱ θεότητες τοῦ ἄσματος, αἱ τὸν ποιητὴν ἐμπνέουσαι, καὶ εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τὴν ποιήσιν καλλιερгоῦσαι, κατοικοῦσαι δὲ τὸν Ὀλυμπον, καὶ τὰς ἐστιάσεις τῶν θεῶν δι' ἄσμάτων τέρπουσαι (Ἰλ. Β, 484. Α, 604). Καὶ ἀγαπῶσι μὲν καὶ προστατεύουσι τὸν ἀείδον τὸν ἀναγνωρίζοντα τὴν δύναμιν αὐτῶν ἐπὶ τῆς ἐμπνεύσεώς του, τιμωροῦσι δὲ τὸν αὐθάδη τὸν τολμῶντα νὰ διίσχυρισθῇ, ὅτι θὰ τὰς ὑπερέτῃ.

Καλλιόπη

Εὐτέρπη

Οὕτως ἐτύφλωσαν τὸν Θρᾶκα ψάλτην Θάμυριν, υἱὸν τοῦ Φιλάμονος καὶ τῆς νύμφης Ἀργιόπης, καὶ τῷ ἀφῆρσαν τὸ ἄσμα, διότι ἐτόλμησε νὰ θελήσῃ νὰ διαγωνισθῇ πρὸς αὐτὰς (Ἰλ. Β, 594). Ἐν Ἡσίοδῳ προΐστανται καὶ τοῦ χοροῦ, ὡς ἀποδεικνύει καὶ τὸ ὄνομα μιᾶς ἐξ αὐτῶν. Μεταγενεστέρως δ' ἐστὶν ἡ ἐπέκτασις τῆς δικαιοδοσίας τῶν καὶ ἐπὶ πάντων τῶν κλάδων τῆς ἐπιστήμης καὶ τέχνης, ὧν οἱ διάφοροι κλάδοι διενεμήθησαν αὐταῖς. Τότε ἡ Καλλιόπη ἐγένετο ἡ Μούσα τῆς ἐπικῆς ποιήσεως, καὶ παρίστατο ἔχουσα εἰς τὰς χεῖρας πῖνακα ἢ βιβλίον καὶ γραφίδα· ἡ Εὐτέρπη προΐστατο τῆς λυρικῆς ποιήσεως καὶ ἐμβλημα αὐτῆς ἦν ὁ αὐλός· ἡ Μελπομένη ἦν ἡ Μούσα τῆς τραγωδίας, καὶ εἶχε τραγικὸν προσωπεῖον εἰς τὰς χεῖρας, κισσὸν περὶ τὴν κόμην, κτλ. Ἡ Ἐρατώ προΐστατο τῆς ἐρωτικῆς ποιήσεως καὶ τῆς μιμητικῆς, πολλάκις κιθάραν κρατοῦσα· ἡ Πολύμνια ἢ Πολυῦμνια, τῶν ὕμνων· ἡ Θάλεια, τῆς

κωμῳδίας· καὶ τῆς παιδρᾶς εἰδυλλιακῆς ποιή-
σεως, ἔφερν εἰς τὴν χεῖρα προσωπεῖον κω-

Ἐρατώ

Μελπομένη

μικόν, κάτοπρον, ἢ ποιμαντικὴν ῥάβδον, καὶ
στέμμα κισσοῦ εἰς τὴν κεφαλὴν· ἢ Τερψι-

Πολύμνια

Θάλεια

χόρη, τοῦ χοροῦ, λύραν φέρουσα· ἢ Κλειώ,
τῆς ἱστορίας, ἔχουσα ἀνὰ χεῖρας χάρτην εἰ-
λιγμένον· ἢ Οὐρανία τῆς ἀστρονομίας, σφαῖ-

Κλειώ

Οὐρανία

ραν οὐρανίαν κρατοῦσα πᾶσαι νέαι εὐειδεῖς
ὑπὸ τῆς τέχνης παριστώμεναι· Ἡ λατρεία

τῶν Μουσῶν ἐλέγετο προερχομένη ἐκ τῶν φί-
λων τῆς μουσικῆς Θρακῶν, τῶν κατοικοῦντων
ἐν Πιερίᾳ πρὸς τῷ Ὀλύμπῳ, καὶ ἐκεῖθεν
εἰς τὸν Ἑλικῶνα ἐν Βοιωτίᾳ μεταβάλλοντες
ὥστε τὸ ὄρος τοῦτο, ὡς καὶ ὁ παρακείμενος
Παρνασσός καὶ τὸ Λεῖθθρον, ἐθεωροῦντο οἱ
κυριώτεροι καὶ ἀγαπητότεροι τόποι διαμονῆς
τῶν Μουσῶν, ἰδίως τὰ σπήλαια, τὰ ἄλσῃ καὶ
αἱ κρήναι αὐτῶν. Πρὸ πάντων δ' ἠγάπων τὰς
πηγάς Ἀγανίπην καὶ Ἴπποκρήνην ὑπὸ τὸν
Ἑλικῶνα, καὶ τὴν Κασταλίαν εἰς τὸν Παρ-
νασσὸν παρὰ τοῖς Δελφοῖς· ἐπὶ δὲ τοῦ Λει-
θθρου εἶχον ἱερὸν σπήλαιον. Εἶχον δὲ ναὸν
παρὰ τῇ Κασταλίᾳ, καὶ ἄλλον μετ' ἀγαλ-
μάτων εἰς τὸν Ἑλικῶνα, ἐνθα οἱ Θεοσπιεῖς ἐ-
τέλουν μεγάλην ἐορτήν, τὰ Μουσεῖα. Τοῦ-
του ἐρείπια ἀνεσκάφησαν περὶ 1/4 τῆς ὥρας
νοτίως τῆς ἀρχαίας· Ἀσκληρ, τῆς πατρίδος
τοῦ Ἡσιόδου· εἰς ἀποστασιν δὲ πέντε λε-
πτῶν ἀπ' αὐτοῦ, ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ Ἑλι-
κῶνος, ἀνευρέθη ἐνστάτως τὸ θέατρον τῶν
Μουσῶν. Ἰερὰ δὲ καὶ βωμοὺς εἶχον καὶ ἀλ-
λαχοῦ τῆς Ἑλλάδος, εἰς Ἀθῆνας, εἰς Ὀ-
λυμπίαν, εἰς Τροίηνα, εἰς Κόρινθον, κτλ.
Κατὰ δὲ τὰ μέρη ἐνθα ἐπιστεύοντο διαμένου-
σαι, ἢ τὰ τῆς ἐπισημοτέρας αὐτῶν λατρείας,
ταῖς ἀπέδιδον οἱ ποιηταὶ διάφορα ἐπιθῆατα, ὡς
Πιερίδες, Πιμπλεῖδες, Ἑλικωνιάδες, Θεοσπι-
άδες, Παρνασσίδες, Κασταλίδες, Ἀκωνίδες,
Λεῖθθριάδες, Ἴπποκρηνίδες, κτλ. Καθ' ὃ φίλος
τῆς μουσικῆς· ὁ Ἀπόλλων ἐθεωρεῖτο ὡς ὁδη-
γὸς τῶν Μουσῶν, παριστάτο πολλάκις μετ'
αὐτῶν, καὶ ἐπανομάζετο Μουσαγέτης.
Ἔνεκα δὲ τῆς σχέσεως αὐτῶν ταύτης μετὰ
τοῦ μαντικῆς θεοῦ, καὶ ἔνεκα τῆς δυνάμεως
ἣν εἶχον τοῦ ἐμπνέειν, ἐθεωροῦντο κεκτημέ-
ναι καὶ αὐταὶ τὸ δῶρον τῆς μαντικῆς. Καὶ
μετὰ τοῦ Διονύσου δὲ, τοῦ τὴν μουσικὴν καὶ
τὸν χορὸν ἀγαπώντος, καὶ τῆς δραματικῆς
ποιήσεως προστατοῦντος, διετέλουν ἐν συνδέ-
σμῳ, καὶ ἐθεωροῦντο καὶ αὐτοῦ ὡς συνοδοὶ καὶ
προσέτι καὶ ὡς τροφοί.

Μουσαῖος, 1) μυθικός ἐποποιός, μάν-

τις καὶ ἱερεὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸ τοῦ Ὀμήρου εἰς τὴν Ἀττικὴν τὴν θρησκευτικὴν ποιήσιν εἰσαγαγὼν καὶ καλλιεργήσας. Ἐλέγετο μαθητὴς ἢ υἱὸς τοῦ Ὀρφέως, ἢ τοῦ Λίνου υἱὸς ἢ τοῦ Ἀντιφῆμου (κατ' ἄλλους τοῦ Εὐμόλπου) καὶ τῆς Σελήνης. Ἀπεδίδοντο δ' αὐτῶ ἄσματα καθιερώσεως καὶ ἀγνισμοῦ, ὕμνοι, χρησμοί, καὶ προσέτι πραγματεῖαι περὶ καθιερώσεως καὶ περὶ ἀγνισμοῦ (Ἡρδ. Ζ, 6. Η, 96. Θ, 13. — Πλτ. Πολτ. Β, 7. Ἀπολ. σ. 41. Ἰων. σ. 536, Β). Διέταξε δὲ καὶ ἡγελοῖσταν ἐν ἐπομένους χρόνοις τοὺς χρησμούς τούτους ὁ Ὀνομάκριτος, οὗ, ὡς καὶ ἄλλων ἔργα ἦσαν τὰ μετὰ ταῦτα τῷ Μουσαίῳ ἀποδιδόμενα. Μνημονεύονται δ' ὡς τοιαῦτα τοῦ Μουσαίου ποιήματα ἡ Εὐμολπία, αἱ ἐξ ἀκέσεως νόσων, θεογονία, τιτανογραφία, κτλ. (Συλλ. Kinckel, fragm. ep. Graecae). — 2) Ὑἱὸς Θαμύριδος, ἔγγονος Φιλάμμωνος, ἀρχαιότατος Θηβαῖος (ἢ Ἀθηναῖος) μελοποιός. — 3) Ἐποποιὸς Ἐφέσιος ἐπὶ τῶν Ἀλεξανδρινῶν χρόνων, γράψας Περσὶ ἱέρειας εἰς 10 βιβλία καὶ ποιήματα περὶ Εὐμένους καὶ Ἀττάλου τοῦ ἐν Περγάμῳ. — 4) Ὁ ἐπικαλούμενος Γραμματικὸς, οὐχὶ μετὰ τὴν ἀρχὴν τῆς στ' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ., γράψας τὸ μικρὸν ἔπος «τὰ καὶ Ὁ Ἡρώ καὶ Λέανδρον» εἰς 340 στίχους, τὸ ἐκ τῆς ἐποχῆς τῶν αὐτοκρατόρων ἐντελέστερον καὶ θελκτικώτερον ποίημα διὰ τὴν γλώσσης τὴν εὐφράδειαν, διὰ τὸ βάθος τοῦ αἰσθήματος καὶ διὰ τῆς μορφῆς τὴν χάριν, εἰ καὶ κατ' ἔχονος μιμεῖται τὸν Νόννον.

Μούσαια, ἑορτὴ τῶν Μουσῶν ἐν Βοιωτίᾳ πενταετηρικῶς τελούμενη (Πaus. Θ, 31, 3. — Πλούτ. Ἐρωτ.). Ἐπανηγυρίζοντο δὲ καὶ εἰς τὰ σχολεῖα (Αἰσχ. κ. Τιμάρχ.).

Μουσεῖον, 1) ἴδ. Ἀλεξάνδρεια. — 2) Λόφος Ν τῶν Ἀθηνῶν, οὕτω κληθεῖς, διότι ἐκεῖ ἐνομιζέτο ζῆσας καὶ ταφεῖς ὁ ἀρχαῖος ποιητὴς Μουσαῖος (ἴδ. 1) (Πaus. Α, 25. 8).

Μουσικὴ (τέχνη) ἢ τὰ μουσικὰ, ἣν κυρίως πᾶσα τέχνη ταῖς Μούσαις ὑποκειμένη,

ἄρα πᾶσα τῆς διανοίας διάπλασις, εἴτε τὴν ἐπιστήμην ἀφορῶσα, εἴτε τὴν τέχνην, οἷον ἡ φιλοσοφία, ἡ ποίησις, ἡ μιμικία, ἡ ὀρχηστική, καὶ αὐτὴ ἡ μαντικὴ. Ἐνεκα δὲ ταύτης τῆς ταυτότητος τῆς σοφίας καὶ τῆς μουσικῆς, ἐθεωροῦντο καὶ ὁ θεὸς καὶ ὁ ἥρωας τῆς μουσικῆς, ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ὀρφεύς, ὡς σοφώτατοι, καὶ ἡ μουσικὴ ὡς ἐπίσης ἀναγκαιότατον μέρος τῆς παιδείας καὶ ἀγωγῆς, καθ' ὃ μὲρ φως τοῦ πνεύματος, ὅσον ἦτο ἡ γυμναστική, ἡ μορφοῦσα τὸ σῶμα. Ἡ ποίησις ἐχωρίσθη ἀπ' αὐτῆς ἐπὶ Πλάτωνος μόνον, ὅστις ἀποδοκιμάζει τὴν διάκρισιν ταύτην ἀλλ' ἐξηκολούθησε θεωρουμένη ὡς τὰ ἦθη διαμορφοῦσα. Ὁ Πυθαγόρας ἐξετίμα αὐτὴν ὡς ἀγνίζουσαν καὶ πρᾶνουνσαν τὴν ψυχὴν, καὶ ὡς τῶν σωματικῶν νοσημάτων θεραπευτικὴν. Ὡς εὐγενὴς δ' ἀγωγῆς κλάδος ἐθεωρεῖτο καὶ ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους. Ἀλλὰ κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους κατεκρίνετο ἤδη καὶ ὡς ἐκλύουσα καὶ ὡς ἐπιβλαβὴ ἐξασκοῦσα ἐπὶ τὰ ἦθη ἐπιρροήν. Καὶ ἂν μὲν τῆς ἀπωτάτης ἀνατολῆς τὰ πρῶτα μουσικὰ ψεῦδισματα ἐπενήργησαν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, δὲν δύναται ν' ἀποδειχθῇ ἀλλὰ βεβαίως ἡ ἐκ τῆς ἐνδομύχου αἰσθητικῆς δυνάμεως ἀπορρέουσα αὕτη τέχνη, τὸ πρῶτον παρὰ τῆς Ἑλληνιστῆς ἐρρυθμίσθη εἰς ἐπιστήμην. Ὡς εὐρέτας αὐτῆς ἐθεώρουν οἱ μῦθοι τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Ἑρμῆν, τοῦτον ἐφευρόντα παρὰ τῷ Νεῖλῳ τὴν τρίχορδον ἢ ἐπτάχορδον λύραν, ἢ τὴν Ἀθηναίαν, εὐρέτριαν τοῦ μονοῦλου, ἢ τὸν Πᾶνα, ὅστις εὗρε τὴν ἐξ ἐπτά καλάμων συνισταμένην ποιμαντικὴν σύριγγα. Κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦτον δὲ μουσικοὶ θεότητες ἐξελαμβάνοντο καὶ ὁ Διόνυσος, αἱ Μοῦσαι, οἱ Σάτυροι, ὁ Σιληνός, καὶ θεὸς καταγωγῇ ἀπεδίδετο ἐν γένει εἰς τὴν μουσικὴν τέχνην ἔνεκα τῆς σχέσεως αὐτῆς πρὸς τὰ ἐνδόμυχα τοῦ ἀνθρώπου αἰσθήματα. Ἡ περὶ τούτου πίστις ἀπαντᾷται καὶ εἰς τοὺς μύθους τῶν ἀδελφῶν Ἀμφίωνος καὶ Ζήθου, τοῦ Ὀρφέως, τοῦ Λίνου, τοῦ κενταύρου Χειρώνας, κτλ. Διὰ τὴν

πίστιν δὲ ταύτην εἰς τὴν θεῖαν αὐτῆς φύσιν καὶ εἰς τὴν ἐπιρροὴν ἣν ἐξήσκει ἐπὶ τῆς ἐνδομύχου διαθέσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἐγίνετο ἐν ἀρχαιοτάτοις ἤδη χρόνοις γενικὴ χρῆσις αὐτῆς εἰς πάσας τὰς σπουδαίας ἀνθρωπίνους πράξεις εἴτε τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου εἴτε τοῦ δημοσίου, καὶ ἔκτοτε πολλὰ διετηρήθησαν νόματα ἃ οἱ δῶν, οἵτινες πανήματα συνέτατον, καὶ συγχρόνως τὴν μουσικὴν καθ' ἣν ταῦτα ἐφαλλον, ἥ δι' ἧς ὑπεστήριζον τὴν ῥυθμικὴν αὐτῶν ἀπαγγελίαν, ἐνίοτε καὶ δι' ὀρχήσεως αὐτὰ συνοδεύοντες. Τοιοῦτοι ἦσαν ὁ Θάμυρις, ὁ Διμόδοκος, ὁ Φῆμιος, ὁ Ὑαγνίς, ὁ Ὡλῆν, ὁ Φιλάμμων, ὁ Πίερος, ὁ Χρυσόθεμις κ. ἄ. Ἡ πρώτη πατρίς τῆς διαμορφώσεως τῆς τέχνης φαίνεται ὅτι ἦν ἡ Ἀρχαδία καὶ ἡ Λυδία. Καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ ὁ ποιμενικὸς βίος εὔρε καὶ ἀνεπτύξε τὴν αὐλητικὴν, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ἐδίδαξε τὴν τέχνην τῆς λύρας ὁ Ἀμφίων. Ἐκ τῶν διαφόρων διακρινομένων νόμων ἡ ἀρμονικὴ τῶν τόνων τινὲς ἀνήκον εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν καὶ ὁ μὲν λυδῖος ἦν ὁ ὕψιστος ἡ ὀξύτατος, ὁ δὲ δωρῖος, εἰς τὸν Θράκα Θάμυριν ἀποδιδόμενος, ὁ βαθύτατος ἡ βαρύτατος· μεταξὺ δὲ τῶν δύο ἦν ὁ Φρύγιος, ὅστις ἐλέγετο εὐρεθεὶς ὑπὸ Μαρσίου, τοῦ εἰσαγαγόν-

Τοιχογραφία ἐκ Ἡρακλείου

τος τὸν δίαυλον. Μετὰ ταῦτα δὲ προσετέθησαν εἰς τούτους καὶ ὁ αἰολικὸς καὶ ὁ ἰωνικὸς νόμος. Προέουσης δὲ τῆς τέχνης, διηρέθησαν αἱ ἀποστάσεις καὶ δι' ἡμιτόνων, ὅθεν προέκυψαν καὶ δύο νέαι ἀρμονίαι ἐκ συν-

δυασμοῦ τῶν ὀνομάτων ἐκείνων τὴν ἐπωνυμίαν λαβοῦσαι. Πρὸ πάντων δ' ἀνεπτύχθη ἡ μουσικὴ ὅτε ἐρρυθμίσθη καὶ ἡ λυρικὴ ποιησις ἡ ἀπαιτούσα ἄσμα συνοδευόμενον ὑπ' ὀργανικῆς μουσικῆς ὀργάνων ἐμπνευστῶν (αὐλῶν) καὶ ἐντατῶν (κιθάρας καὶ λύρας)· καὶ ἦσαν ἐν Ἑλλάδι οἱ λυρικοὶ ποιηταὶ συγχρόνως καὶ μουσικοὶ, ὁμοῦ τὸν ποιητικὸν καὶ τὸν μουσικὸν ῥυθμὸν ἐπινοοῦντες. Πολὺ δὲ συνέτεινον εἰς ἀνάπτυξιν τῆς μουσικῆς οἱ μουσικοὶ ἀγῶνες κατὰ τὰς δημοσίας πανηγύρεις, ἰδίως τὰ Πύθια ἐν Δελφοῖς καὶ τὰ Παναθηναῖα ἐν Ἀθήναις. Ὡς κυρίως δὲ διαπλάσαντες τὴν ἐλληνικὴν μουσικὴν θεωροῦντο ὁ Λέσβιος Τέρπανδρος (650 π. Χ.), καὶ οἱ μετ' αὐτὸν Ὁλυμπιος ἐκ Φρυγίας, Θαλήτας ὁ Κρής (620), Κλώνας ἐκ Θηβῶν ἡ Τεγέας, Ἰέραξ ὁ Ἀργεῖος, Ξενόκριτος ἐκ τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν, ὁ αὐλητὴς Σανόδας ὁ Ἀργεῖος (590), πάντες ὄντες καὶ ποιηταί. Ὡς μουσικοὶ δὲ μόνον μνημονεύονται ὁ Ἀγάθων, ὁ Ἀριστόνικος, ὁ Ἀριστῶνυμος, ὁ Τελεφάνης κλπ. Τὸ πρῶτον θεωρητικὸν σύγγραμμα περὶ μουσικῆς λέγεται συντάξας ὁ Ερμιόνης Λάσσης, διδάσκαλος τοῦ Πινδάρου (546). Ὁ Πυθαγόρας, ὁ Φιλόλαος καὶ ἄλλοι ἐνεβάθουν εἰς τὰς μαθηματικὰς τῶν τόνων ἀναλογίας, πρὸς δ' ἐφευρέθη τὸ μονόχορδον, τὸ μετὰ ταῦτα Πυθαγόρειος κανὼν κληθέν. Ἦν δὲ σάνις ἡχοῦσα, ἐφ' ἧς χορδὴ ἦν τεταμένη, διὰ κινητοῦ ζυγοῦ, διάφορα μήκη λαμβάνουσα, καὶ ἐπομένως τόνους μᾶλλον ἢ ἦττον ὅξεϊς ἐκπέμπουσα. Ἐπὶ Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους ηὐξήθη πολὺ ἡ διατονικὴ κλίμαξ. Πρῶτος δ' ὁ Εὐκλείδης (τῇ 277 π. Χ.) διεπραγματεύθη ἐπιστημονικῶς τῶν τόνων τὴν θεωρίαν· μετ' αὐτὸν δὲ ὁ Ἀριστόξενος, ὁ Πλούταρχος, ὁ Νικόμαχος, ὁ Κλαύδιος Πτολεμαῖος καὶ ἄλλοι, καὶ εἰς θριάμβους, κηδείας, τελετὰς καὶ δεῖπνα. Φωνὴ παρὰ τοῖς μουσικοῖς ἦν ὁ ψόφος, θεωρουμένου ἀρίστως τοῦ ὕ-

ψους καὶ τοῦ βάθους αὐτοῦ· φθόγγοι δ' ἐλέγετο ἡ ὠρισμένη φωνή. Τὸ σύστημα, ἥτοι ἡ ἀλληλουχία τῶν καθ' ὕψος διαφερόντων τόνων, ἡ κλίμαξ, ἦν τὸ πρῶτον μικρὸν, καὶ ἐξετάθη μόνον μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Τερπάνδρου εὑρεσιν τῆς ἑπταχόρδου λύρας, εἰς ἣν ὁ Πυθαγόρας ἐνομιζέτο καὶ ὀγδόην χορδὴν προσθεῖς. Κατὰ μικρὸν δ' ἔτι ἐκταθέν, συνέστη τέλος τὸ πλήρες σύστημα ἐκ 18 τόνων, διαιρεθέντων εἰς ὅ τετράχορδα. Ἡ μουσικὴ διηρεῖτο ἐν γένει εἰς (ψῶδικήν) φωνητικ-

τῆς βραχείας. Εἰς τὸ θέατρον ἴστατο εἰς τὸ μέσον τῆς ὀρχήστρας ὁ ποδοψόφος ἡ ποδοκτύπος, ὅστις κρούπελα ἢ κρούπεζα εἰς τοὺς πόδας φέρων, διὰ τῶν σιδηρῶν πελμάτων αὐτῶν ἐκτύπα τὸν ρυθμὸν, καὶ ὠδήγει τοὺς μουσικοὺς καὶ τοὺς ψάλτας, ὡς σήμερον ὁ ἀρχηγὸς τῆς ὀρχήστρας διὰ τῶν σχημάτων καὶ τῶν κτύπων τῆς ῥάβδου του. Οὐ μόνον δ' ὁ χορὸς τῶν δραμάτων, ἀλλὰ καὶ αὕτη τοῦ διαλόγου ἡ ἀπαγγελία εἶχε σχέσιν τινὰ μετὰ τῆς μουσικῆς, ὑποστηρίζο-

κήν καὶ ὁ ργανικήν, ἥ προσετέθη μετὰ ταῦτα καὶ ἡ ὑποκριτική (παντόμιμος καὶ ὀρχηστική). Περιελάμβανε δὲ τὴν μελοποιίαν, ἥτοι τὴν ψῶδικήν διάθεσιν τῶν τόνων καθ' ὕψος καὶ βάθος, καὶ τὴν ῥυθμοποιίαν, τὴν κατὰ μεῖζον ἢ ἑλαττον μῆκος διατάξιν αὐτῶν, συμπίπτουσαν ταύτην μετὰ τῆς στιχουργικῆς μετρικῆς, καθ' ἣν ἡ μακρὰ συλλαβὴ παρατείνεται εἰς διάρκειαν διπλασίαν

υἱένῃ ὑπ' αὐλοῦ ἢ κιθάρας ἐνίστοε. Καὶ σήματα δ' εἶχον ἀπὸ Τερπάνδρου ἢ ἀπὸ Πυθαγόρου γραπτὰ οἱ ἀρχαῖοι, διακρίνοντα τῶν τόνων τὴν διαφορὰν. Ἦσαν δὲ ταῦτα τ' ἀλφαβητικά γράμματα· ἀλλ' ἡ μέθοδος αὕτη εἶχε πλείστας δυσχερείας, καὶ τοσοῦτον ἀπῆται ἀριθμὸν σημείων, ὥστε ὁ Πλάτων ἔγραψεν, ὅτι πρὸς ἐκμάθησιν τῶν ἀπλῶν ἀρχῶν τῆς μουσικῆς ἀπητοῦντο τρεῖς τοῦλάχιστον

ἔτη. Παρίστων δὲ καὶ μόνην τὴν ὀξύτητα καὶ βαρύτητα τῶν τόνων· τὸ δὲ μήκος αὐτῶν ἐξελαμβάνετο ἄλλως γνωστὸν, ἢ ἀπῆται ἄλλα σημεῖα πρὸς διάκρισιν. Ἀπητοῦντο δὲ προσέτι καὶ τρόποι πρὸς ἐνδειξιν τῆς ἐκβολῆς, ἦτοι τῆς ἐπιτάσεως τῆς φωνῆς, καὶ τοῦ σπουδαίου, ἦτοι τῆς ἐλαττώσεως

σθεῖσα λύρα (ἴδ.), ἐπτάχορδος ἐξ ἀρχῆς, ἢ κατ' ἄλλους ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ Ἀμφίωνος ἢ τοῦ Δίνου ἐφευρεθείσης κιθάρης ἢ κιθάρας βαθμηδὸν τελειοποιηθεῖσα διὰ προσθήκης τριῶν χορδῶν εἰς ἐκείνης τὰς τέσσαρας. Μεταγενεστέρως δὲ προσέθηκεν ὁ Σιμωνίδης καὶ ὄγδον, ὁ δὲ Τιμόθεος καὶ θὴν, ἐκτὸς ἂν, ὅπερ πιθα-

αὐτῆς. Τὰ μουσικὰ δὲ ὄργανα ἦσαν, α') τὰ ἐμπνευστὰ, ὡς ὁ αὐλὸς (ἴδ.) καὶ ὁ πλαγίαιος, ὁ πρῶτος ἔχων τὸ στόμιον ἄνω (ν. ζουρνᾶς, κλαρινέττα), ὁ δεύτερος, ἦττον ἀγαπητὸς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἔχων αὐτὸ πλαγίως (ν. φλάουτον)· ἡ σάλ-

νώτερον, ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα δὲν περιλαμβάνοντο διάφορα ὄργανα, τῆς λύρας στερουμένης, τῆς δὲ κιθάρης ἐχούσης ἡχητικὴν σανίδα. Αἱ δύο πλευραὶ τῆς λύρας ὠνομάζοντο πῆχεις, διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ ἀρχαίου αὐτῶν σχήματος, καὶ τὰ κάτω ἐπόμενα αὐτῶν μέρη ἦσαν

πιγῆς, καὶ τὸ παρὰ τοῖς βαρβάροις μᾶλλον σύνθηες κέρας· ἡ σύριγξ τοῦ Πανὸς, ἰδίως ὄργανον τῶν ποιμένων. Ὁ μηχανικός Κτησίβιος ἐφεῦρε τὴν ὕδραυλον ἢ ὕδραυλιν ἀσύριγγα, διὰ τοῦ ὕδατος ἡχοῦσαν, καὶ εἶτα τελειοποιήθεισαν. β') Ἐντατά· ἡ χέλυσ, ἡ πρώτη ἐκ χελωνίου κατασκευα-

οῖ ἀγκῶνες, ἀπολήγοντες εἰς τὸ ὑπολύριον· τὰ δ' ἄνω ἦσαν τὰ κέρατα, καὶ μεταξὺ τῶν πῆχεων παρετείνετο πρὸς τὰ ἄνω τὸ ζυγόν, εἰς ὃ προσηλοῦντο αἱ νευραὶ ἢ χορδαὶ διὰ τῶν στροφίγων τῶν καλουμένων κολάδων, αἵτινες ἐνετεινόντο διὰ κλειδῶς λεγομένης χορδοτόνου. Ὑπὸ δὲ τὰς χορ-

δὰς ἐξετείνετο ἡ λεπτή ἀντηχοῦσα σάνις, ἥτις ἡ χεῖρον ἢ μαγὰς ὠνομάζετο. Αἱ χορδαί, ἐξ ἐντέρων ζώων τὸ πλεῖστον κατασκευαζόμεναι, ἐπλήττοντο τὸ πλεῖστον διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς, καὶ μικροῦ πλήκτρου ξυλίνου, χρυσοῦ ἢ ἐλεφαντίνου. Πρῶτος ἐλέγετο τὴν κιθάραν ἄνευ ᾄσματος μεταχειρισθεὶς ὁ Θράξ Θάμυρις· πρῶτος δὲ μετ' ᾄσματος ὁ Ἀμφίων ἢ ὁ Λίνος. Ἐκκαλεῖτο δὲ κιθαριστής ὁ παίζων αὐτήν, καὶ κιθαρωδὸς ὁ πρὸς αὐτὴν ᾄδων. Εἶδος μεγάλῃς ἐπταχόρδου λύρας ἦν καὶ ἡ (ὁ) βάρβιτος ἢ τὸ βάρβιτον. Ἐκκαλεῖτο δ' ἀρχαιότατα φόρμιγξ εἶδος κιθάρας ἄνευ ἡχείου, ἀναλόγου ἐπομένως πρὸς τὴν νυν' ἄρπαν, τῇ Ἀπόλλωνι ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου καὶ ἄλλων ποιητῶν ἀποδιδόμενη, πολλάκις ὡς περικαλλῆς, κατάκοσμος (ᾤαδ' ἀλέη) διὰ χρυσοῦ καὶ ἐλεφαντος περιγραφομένη, καὶ διὰ δεσμοῦ ἐκ τοῦ ὠμου ἐξαρτωμένη. Ὡς πρὸς τὴν φωνὴν δ' ἐλέγετο λιγεῖα, πιθανῶς διὰ τῆς μαγὰδος τὴν ἑλλειψιν. Ἡ δὲ Σαμβύκη (ἢ ἄρπα) ὅτε μὲν μικρὰ ὅτε δὲ μεγάλη, εἶχε σχῆμα κυρίως τριγωνικόν, περιέχουσα χορδὰς διαφόρου μήκους, ἐπομένως καὶ διαφόρων τόνων, γνωστὴ καὶ τοῖς Αἰγυπτίοις. Πλὴν δὲ τούτων τὸ τύμπανον ἦν κύ-

κλος ξύλινος ἢ μετάλλινος, ἔχων ἐκτεταμένην μεμβράναν, ἣν ὁ τυμπανιστής ἔκρουε διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς, κρατῶν τὸ ὄργανον διὰ τῆς ἀριστερᾶς. Πολλὴ δ' ἦν αὐτοῦ ἡ χρῆσις ἐν ταῖς Διονυσιακαῖς ἐορταῖς, καὶ πολλάκις εἶχε καὶ ἡχηρὰ μετάλλια εἰς τὴν περιφέρειαν, ἅτινα κινούμενα παρήγον κρότους ὀξεῖς. Ὁμοίως ἐχρησίμευον καὶ τὰ κρόταλα (ἰδ.) καὶ τὰ κρούματα. Τὰ αὐτὰ ὄργανα ἦσαν ἐν χρῇσει καὶ κατὰ τοὺς Ῥωμαῖκοὺς χρόνους, ὅτε τινὰ ἐξ αὐτῶν, ὡς ὁ αὐλὸς καὶ ἡ σάλπιγξ, ἀνεπτύχθησαν εἰς μείζονα ποιικιλίαν καὶ τελειοποίησιν, ἰδίως αἱ τελευταῖαι παρὰ τῷ στρατῷ· διότι ὑπὸ καλλιτεχνικὴν καὶ τὴν τῆς ἀγωγῆς· ἐποψιν ἡ μουσικὴ ὀλιγώτερον ἐξετιμᾶτο παρὰ τοῖς Ῥωμαῖοις ἢ παρὰ

τοῖς Ἕλλησι, καὶ ἡσκαίτο παρ' αὐτοῖς τὸ πλεῖστον ὑπὸ ξένων ἢ δούλων, πλὴν τῆς στρατιω-

τικῆς, εἰς θυσίας, θριάμβους, δεῖπνα καὶ τελετάς, καὶ εἰς τὸ θέατρον· ἀλλ' ἐκεῖ πολὺ ὀλιγώτερον ἢ ἐν Ἑλλάδι, διότι τὰ Ῥωμαϊκὰ ὄραματα δὲν εἶχον χοροὺς, καὶ μόνῃ ἡ τῶν στί-

χων ἀπαγγελία ὑπεστηρίζετο καὶ ἐνταῦθα ὑπ' αὐλοῦ. Τὰ ἐντατὰ ὄργανα λέγονται μό-

νον τῷ 186 π. Χ. εἰσαχθέντα παρὰ Ῥωμαίοις· οἱ δ' αὐλοὶ ἦσαν συνήθως διπλοῖ, ὁ δεξιὸς καὶ ὁ ἀριστερός. Αἱ δ' εἰς τὰ

δεῖπνα προσερχόμεναι ψάλτριοι καὶ σαμβύκιστριοι ἦσαν τὸ πλεῖστον Ἑκκληνίδες,

οὐχὶ ἐκ τῶν αὐστηροτέρων τὰ ἦθη. Ὁ Τιθέριος ἀπέβαλε τῆς Ῥώμης πάντας τοὺς μου-

σικούς καὶ τοὺς ὑποκριτάς· ἀλλ' οἱ λοιποὶ αὐτοκράτορες ἐπροσπάτειον αὐτούς, μάλιστα δ' ὁ Νέρων, μεθ' οὗ τὸν θάνατον 500 μουσικοὶ ἀπεπέμφθησαν.

Μουσώνιος 'Ραῦφος, ἐκ Τυρρηνίας τῆς Ἰταλίας, στωϊκὸς φιλόσοφος ἐπὶ Νέρωνος καὶ Οὐεσπασιανοῦ, ὅφ' οὗ καὶ πολὺ ἠνέοετο, διδάσκαλος τοῦ Ἐπικτήτου. Ἐγραψεν ἐν ἄλλοις περὶ ἀσκήσεως τῆς ἀρετῆς, σύγγραμμα ἀξιόλογον, οὗ ὠραῖον ἀπόσπασμα, ὡς καὶ πολλὰ ἐκ τῶν φιλοσοφικῶν γνωμικῶν του, διεσώθησαν παρὰ Στοβαίου.

Μόψιον, πόλις τῆς Πελασγιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐπὶ λόφου βορείως τῆς Λαρίσης (Στράβ.).

Μοφοπία, κατὰ Στράβωνα (Θ, 397). ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἀττικῆς, κατὰ βραϊλέα τινὰ Μόψοπον.

Μόψος, 1) Εἷς τῶν Λαπιθῶν, ἐξ Οἰχαλίας ἢ Τιτάρου, υἱὸς τοῦ Ἀμπυκὸς ἢ Ἀμπύκου καὶ τῆς νύμφης Χλωρίδος, ἣ, ὡς μάντις, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, μετασχὼν τῆς θήρας ἐν Καλυδόνι, παρσυρεθείς εἰς τοῦ Πειρίθου τοὺς γάμους, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ μάντις αὐτῶν (Πίνδ. Πάθ. Δ. 190). Ὡς Ἀργοναυτῆς ἀπέθανε δηχθεὶς ὑπὸ ὄφεως ἐν Λιθύῃ, καὶ τῷ ἀπεδόθησαν ἐκεῖ ἥρωος τιμαὶ καὶ μαντεῖον. — 2) Υἱὸς τῆς Μαντοῦς καὶ τοῦ Κρητὸς Ῥαχίου, ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς ἥρως τιμώμενος, καὶ χρηστήρια ἔχων ἐν Μαλῶν τῆς Κιλικίας καὶ ἐν Κολοφῶνι, ἔνθα καὶ ἤρισε πρὸς τὸν Κάλχαντα (ἔδ.). Τὴν Μαλὸν δ' ἔδρουσε μετ' Ἀμφιλόχου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀμφιαράου μετὰ τὴν ἄλωσιν τοῦ Ἰλίου. Ἀλλ' ἐρίσαντες περὶ τῆς κατοχῆς τῆς πό-

λεως καὶ μονομαχήσαντες, ἐφανεύθησαν ἀμοιβαίως.

Μόψου ἐστία, ἐπίσημος πόλις τῆς Κιλικίας, διαρρεομένη ὑπὸ τοῦ Πυράμου πο-

ταμοῦ, ἐπὶ τοῦ ὠραίου Ἀλσίου πεδίου, μεταξὺ Ταρσοῦ καὶ Ἰσοῦ (Στράβ. ΙΔ, 667). Μόψου κρήνη δὲ, ἄλλη πόλις αὐτόθι ἐπὶ τοῦ Κύνου, βορείως τῆς Ταρσοῦ, ἐνθα ἀπέθανεν ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος Α'. (Amim. Marc. XXI 15).

Μύγδονες, 1) κάτοικοι τῆς Μυγδονίας ἐν Μακεδονίᾳ (Ἡρόδ. Ζ, 123. — Θουκ. Β, 99. 100), ἐκ Θράκης καταγόμενοι (ἔδ. Μακεδονία). — 2) Λαὸς ἐκ Θράκης εἰς Βιθυνίαν εἰσβαλὼν καὶ οἰκήσας περὶ τὸ ὄρος Ὀλυμπον καὶ τὴν λίμνην Δασκυλίτιν (Στράβ. Ζ, 295. ΙΒ, 564. 575).

Μύγδων, 1) Βασιλεὺς τῶν Βερβύκων, ἀδελφὸς τοῦ Ἀλύκου, θανατωθέντος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους πορευομένου πρὸς τὰς Ἀμαζόνας. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀκμωνος, πατήρ τοῦ Κορσίβου, βασιλέως τῶν Φρυγῶν, οἵτινες κατ' αὐτὸν Μύγδονες ὠνομάσθησαν. Μετὰ τοῦ Ὀτρέως καὶ τοῦ Πριάμου ἐπολέμησε κατὰ τῶν Ἀμαζόνων (Ὀμ. Ἰλ. Γ, 186).

Μύδων, υἱὸς Ἀντυμνίου, Τρῶς, ἡνίοχος τοῦ Πυλαιμένους, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 580).

Μυέκφορος, πόλις τῆς Αἰγύπτου ἀπέναντι τῆς Βουβάστιος, εἰς τὸν Μυεκφορίτην νομὸν (Ἡρόδ. — Ἐνφ. — Στράβ. Βυζ.).

Μυθολογία, ἡ θεωρία καὶ ἐπιστήρησις τῶν μύθων τῶν ἀρχαίων πολυθεϊκῶν θρησκευμάτων, καὶ ἐξίως τῶν Ἑλληνικῶν, παρ' ὧ ἐντελέστερον καὶ συνεπέστερον ἢ παρὰ παντὶ ἄλλῳ ἀνεπτύχθη ὁ μῦθος. Ἐν τοῖς ἀρχαιστατοῖς χρόνοις, οἷον παρ' Ὀμήρῳ, μῦθος ἐδήλου κυρίως τὸν λόγον, τὴν διήγησιν.

Εἶτα ὁμῶς μύθους ἔλεγον τὰς προϊστορικές καὶ ἐκ παραδόσεως πιστευόμενας διηγήσεις περὶ τῶν ἐνεργειῶν καὶ τῆς τύχης ἀτόμων ἅτινα ὑπετίθετο ὅτι τότε ἔζων, καὶ οὐ σπανίως εἰσὶν ἀπλῶς ἢ προσωποποιήσεις τῶν ἰδεῶν καὶ γνώσεων τῶν χρόνων ἐκείνων. Δύνανται δὲ νὰ διακριθῶσιν εἰς τοὺς περὶ θεότητά τινα περιστρεφόμενους, καὶ εἰς τοὺς πρᾶγματευμένους περὶ ἀνθρώπου ἢ ἥρωος ζήσαντος, ἢ ὑποτιθεμένου ὅτι ἔζησεν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς προηγηθείσης τῆς ἱστορίας· καὶ τὴν μὲν πρώτην κατηγορίαν ὀνομάζομεν σήμερον μύθον, τὴν δὲ δευτέραν μᾶλλον παραδόσιν, ἀμφοτέρως ἀφωρῶσας συμβάντα καὶ πράξεις ἔστι μὲν ὅτε ἀληθεῖς, ἔστι δ' ὅτε ὑποτιθεμένας ἢ συμβολικάς. Ἐν τοῖς θεοῖς μύθοις, καὶ μάλιστα τοῖς τῆς κοσμογονίας καὶ θεογονίας, ἐπικρατοῦσι τὸ πλεῖστον ἰδανικαὶ καὶ εἰς ὑποτιθέμενα ἱστορικά γεγονότα μεταποιημένα ἀντιλήψεις καὶ ἔννοιαι ἀφηρημέναι περὶ τοῦ φυσικοῦ καὶ ἠθικοῦ κόσμου, περὶ τῆς φύσεως καὶ τῆς δυνάμεως τῶν διαφόρων θεῶν, τῆς πιστευμένης προσαλλήλου σχέσεως τῶν θεῶν καὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων πρὸς τοὺς θεοὺς κτλ., ὡς ἡ πίστις ὅτι ἡ Γῆ ἐγέννησε τὸν Οὐρανόν· ὅτι ὁ Ζεὺς μετὰ τῆς Θέμιδος ἐγέννησε τὰς Ὠρᾶς· ὅτι ὁ Ζεὺς κατέπιε τὴν Μῆτιν, ἐντὸς αὐτοῦ τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κακὸν ὑποδεικνύουσιν, κτλ. Αἱ παραδόσεις ἐκ τοῦ ἐναντίου στηρίζονται, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, εἰς ἱστορικά μᾶλλον διδόμενα, πολλαχῶς ὁμῶς μεταποιούμενα, καὶ πολλάκις συνδεόμενα καὶ μετὰ μόνων θεωριῶν. Οὕτως ἀφηγούμεναι περὶ μεταναστεύσεων, ἰδρύσεων πόλεων κλπ., ἐγκαταμινύουσι διηγήσεις περὶ διαφορῶν συνεργειῶν τῶν θεῶν, αἵτινες ἀντιπροσωπεύουσιν ἰδέας περὶ δικαίου, περὶ συγχρόνων καὶ ἐγχωρίων ἡθῶν, κτλ. Τῆς μυθολογίας ἐπομένως ἔστι τὸ κυριώτερον στοιχεῖον θρησκευτικόν, δι' ὃ καὶ ἡ λέξις μυθολογία ἐμφαίνει κυρίως τὴν ἀρχαίαν θρησκείαν, εἰ καὶ αἱ δύο ἔννοιαι δὲν ἀντιστοιχοῦσι καθ' ἅπαντα. — Οἱ πρῶτοι μῦθοι πηγάζουσιν ἐκ τῆς

ἀπωτάτης ἀρχαιότητος τῆς ἐθνικῆς ὑπάρξεως, ἀλλ' ἀναγκαιῶς προϋποθέτουσι προϋπάρχουσαν ἤδη μέχρι τινὸς τὴν γλῶσσαν, καὶ ἀρχὴν τινὰ θρησκευτικῶν ἀντιλήψεων. Ἰδίως μῆτηρ τῆς μυθολογίας ἐστὶν ἡ φυσιολατρεία, ἡ τὰς δυνάμεις τῆς φύσεως ὡς θείας τινὰς προσωποποιούσα, καὶ ἵνα αὐτὰς καταληπτοτέρας καταστήσῃ τῇ κοινῇ ἀντιλήψει, ὑποβάλλουσα αὐταῖς ἀνθρωπίνους πράξεις καὶ διαθέσεις. Ἡ ἀνθηρὰ καὶ ποιητικὴ φαντασία οὐ μόνον ἐξόχως πεποικισμένων ἀτόμων, ἀλλ' ἐν γένει τοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδος, συνετέλει ἰσχυρῶς εἰς τὰς τοιαύτας ἐνσωματώσεις τῶν ἀφηρημένων ἰδεῶν, τὰς ὅλως αὐτομάτους καὶ ἄνευ ἐπιγνώσεως γινόμενας, ὥς τέλος θρησκευτικῆς πίστεως ἐπέβαλλε καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἐν ἀγνοίᾳ ἐπινοήσαντα αὐτὰς λαόν, παραδίδουσα αὐτὰς ἐκ γενεᾶς εἰς γενεάν, διὰ τῶν αἰώνων ὁμῶς μεταρρυθμιζόμενας κατὰ τόπους καὶ χρόνους. Τὸ εὐφάνταστον καὶ φυσικῶς φιλόκαλον τῶν Ἑλλήνων, θάλλον ἐν πληρεῖ ἐλευθερίᾳ, ἀνέπτυξε παρ' αὐτοῖς μυθολογίαν πολὺ εὐγενεστέραν καὶ ἐντελεστέραν ἢ ὅτι δυνατόν ἦν παρὰ τοῖς βαρβάροις λαοῖς, οἱς ἐπέβαλλε δουλικῶς τὰ ἑαυτῆς δόγματα ἢ ἱεροκρατία, καὶ παρὰ τοῖς Ἰταλοῖς, πρακτικὸν ἔχουσι μᾶλλον τὸ πνεῦμα, καὶ παραδεχομένοις ξένας λατρείας λαῶν μᾶλλον αὐτῶν προκεχωρηκότων εἰς τὸν πολιτισμόν. Δὲν ἀπετέλει δ' ἀνέκαθεν ἡ μυθολογία κύκλον ὠρισμένον καὶ ἀνυπερέβλητον, ἀλλ' ἐξετείνετο καὶ μετεπειθετο βαθμυθὸν κατὰ χρόνους καὶ περιστάσεις, καὶ ἡ ποίησις οὐ σπανίως μετέτρεπεν αὐτὴν κατὰ τὰς ἰδέας τῆς ἐποχῆς, ὡς, παραδείγματος χάριν, ἐν ταῖς Μεταμορφώσεσι τοῦ Ὀδιδίου πολλὰ φαίνονται εἰς τὴν ἀτομικὴν ἐφεύρεσιν τοῦ ποιητοῦ καὶ εἰς τὸν οὐχὶ λίαν φιλόκαλον χαρακτήρα τῆς ἐποχῆς ὀφειλόμενα. Τὸν Ὅμηρον καὶ τὸν Ἡσίοδον λέγει ὁ Ἡρόδοτος (Β, 53), δόντας εἰς τοὺς Ἕλληνας τὴν Μυθολογίαν καὶ τὴν Θεογονίαν. Καὶ φέρουσι μὲν καὶ ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς ἔπεσιν οἱ θεοὶ τὸν τύπον τὸν καιρῶν αὐτῶν, ἐνεργοῦντες συνεχέστατα κατὰ τοῦ

ποιητοῦ τὴν ἐπίνοιαν· ἀλλ' ἐν τῷ Ὀμήρῳ περιέχονται ἐν συνδυασμῷ καὶ συστηματοποίησι πᾶσαι αἱ τῶν πρὶν ῥαψωδῶν περὶ τῶν θεῶν προσώπων διηγήσεις, καὶ αἱ τῶν διαφόρων Ἑλληνικῶν φύλων περὶ αὐτῶν πεποιθήσεις, συναπαρτιζούσαι τὴν ἐνότητα μιᾶς καὶ γενικῆς Ἑλληνικῆς μυθολογίας, ἰδίως ἀντιπροσωπεύουσας τὰς σχέσεις, ἰδέας καὶ διαθέσεις τῆς ἡρώϊκῆς ἐποχῆς. Ἡ δὲ τοῦ Ἡσιόδου μυθολογία ἐστὶν ἡ θεογονικὴ καὶ κοσμογονικὴ, ἀφηγουμένη τὴν γέννησιν, ἥ δια διαφόρων μετατροπῶν καταγωγὴν τοῦ τότε ἐπικρατοῦντος συστήματος τῶν θεῶν ἀπὸ ἀρχαιότερου, τοῦ τῶν Τιτάνων, καὶ αὐτοῦ τοῦτο ἀπὸ ἐτι προγενεστέρου, τοῦ τῶν ἀρχικῶν δυνάμεων τῆς φύσεως. Μετ' ἐκείνους δ' ἔμεινεν ἡ μυθολογία διαρκῶς ἐν τῶν πρωτίστων ἀντικειμένων τῆς ποιήσεως, τῆς τέχνης καὶ τῶν φιλοσοφικῶν τῆς ἐπιστήμης θεωριῶν παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν. Οὕτως οἱ μετ' Ὀμηρον ἡθοποιοὶ ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ συνέλεγον μυθολογικὰ ἀντικείμενα, καὶ ἐπραγματεύοντο αὐτὰ εἰς ἰδιαίτερους κύκλους, πολλάκις ταῦτα ὑπὸ ἰδιᾶν ἔποψιν καὶ κατ' ἰδιᾶν ἐπίνοιαν διαπλάττοντες. Ἐτι δ' ἐλευθερώτερον ἐξεμεταλλεύοντο τὴν μυθολογικὴν ὕλην οἱ λυρικοὶ, μεταποιῶντες τοὺς μύθους δι' ἀλλοιώσεων, προσθηκῶν ἢ ἀφαιρέσεων ὅσαι συνεφώνουν πρὸς τὰς μυθικὰς ἀντιλήψεις ἢ τὰς ἠθικὰς τάσεις τῆς ἐποχῆς τῶν ἢ πρὸς τὸ σύστημα καὶ τὸν σκοπὸν τῶν ποιημάτων αὐτῶν. Οὕτω φερ' εἰπεῖν ὁ Πίνδαρος, καίτοι πεπεισμένος περὶ τῆς ἀληθείας τῶν μύθων, ὅταν ὁμῶς ἀπαντᾷ τι προσκρούον πρὸς τὴν ἠθικὴν ἢ τὴν ἀξιοπρέπειαν θεοῦ τινος ἢ ἥρωος, οὐδόλως διστάζει νὰ μεταρρυθμίῃ τὸν μῦθον (Ὀλ. Α, 47), μὴ ἀμφιδάλλων ὅτι τὸν εἶχε διαφθείρει ἄγνοια ἢ κακία. Καὶ οἱ τραγικοὶ πολλάκις ἀδιστάκτως μεταρρυθμίζουσι τοὺς μύθους ἀναλόγως τῶν χρόνων καὶ τῆς πίστεως τῶν ἀκροατῶν καὶ κατὰ τὰς ἀξιώσεις τῆς τέχνης των, ἐν Ἀττικῇ κολακεύοντες τὴν ἐθνικὴν φιλοτιμίαν τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἐπὶ τὸ δραματικώτερον

τὴν ἀνάμειξιν τῶν θεῶν εἰς τὴν δρᾶσιν τῶν τραγικῶν αὐτῶν προσώπων παρασκευάζοντες. Ὁ Αἰσχύλος, ὁ εἰς θεωρητικὰς καὶ θεολογικὰς μᾶλλον ἐπόψεις ἀρεσκόμενος, καὶ ὁ Σοφοκλῆς, οὗ ἡ τάσις ἐστὶ μᾶλλον ἱστορικὴ καὶ πρὸς τὸν πραγματικὸν βίον τετραμμένη, ἐμμένουσιν εἰς τὰς παραδόσεις πιστότερον τοῦ Εὐριπίδου, οὗ ἡ ἐποχὴ, ἦτον ὀρθοσκευτικὴ, ἐκκλινεν ᾗδ' ἡ μᾶλλον πρὸς φιλοσοφίαν ἀμφιβολίας καὶ δισταγμοῦ, ἐτι δὲ μᾶλλον ἐκείνων τοῦ Ἀριστοφάνους τοῦ οὐχὶ πάντοτε μετὰ πολλοῦ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς θεοὺς τῶν προγόνων του προσφερομένου. Οἱ δ' Ἀλεξανδρινοὶ ποιηταί, καὶ οἱ μετ' αὐτῶν συνεχόμενοι Ῥωμαῖοι, ᾗθελον νὰ ἐπιβάλλωνται καὶ ἐλκύωσι τὴν προσοχὴν ἀνασκαλεύοντες μύθους ὀλίγον γνωστούς καὶ ἐπιχωρίους. Ἡ δὲ καλλιτεχνία διέπλυνε καὶ ὅρατας καθίστα τὰς μορφὰς τῶν θεῶν καὶ ἡρώων, ὡς περιέγραφεν αὐτὰς ἡ ποίησις, τὸ πρῶτον δὲ ἡ τοῦ Ὀμήρου, καὶ δι' αὐτῶν πλουσιῶς διεποίκιλλε τὰ ἱερὰ καὶ πλεῖστα τῆς κοινῆς χρήσεως σκευή. Μεταξὺ δὲ τῶν λογογράφων οἱ ἱστορικοὶ ἐξηκολούθησαν τὸ ἔργον τῶν ἐποποιῶν, πολλὰ συγγράφοντες καὶ συστηματικῶς ἐκτιθέντες, ὅσα ἐκ τῶν ἀρχαιότερων ἐπῶν ἢ ἐκ τῶν ἐγχωρίων ὀρθοσκευμάτων συνέλεγον. Τοῦτο δὲ μεθοδικῶς ἐξηκολούθησαν μετὰ ταῦτα οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος μυθογράφοι (ὡς ὁ Ἀπολλόδωρος), οἱ τῶν ποιητῶν σχολιασταί, καὶ οἱ περιηγηταί (ὡς ὁ Παυσανίας). Μυθικὰς διηγήσεις περιέχουσιν ἐνίοτε καὶ Ὁρόδοτος καὶ ὁ Θουκυδίδης, ἱστορικὰ πορίζομενοι ἐξ αὐτῶν συμπεράσματα, ἀλλ' ἄνευ μεθόδου ὠρισμένης καὶ ἐπιστημονικῆς. Παρὰ μεταγενεστέροις ἱστορικοῖς, ὅσον τῷ Ἐφόρῳ, μάλιστα τῷ Εὐημέρῳ καὶ προσέτι καὶ τῷ Διοδώρῳ, ἐπεκράτησεν ὡς πρὸς τοὺς μύθους ὁ πραγματισμὸς, ἦτοι ἡ καὶ παρ' ἀρχαιοτέροις λογογράφοις ᾗδ' ἀρξαιμένη τάσις τοῦ νὰ δίδωσιν εἰς τοὺς μύθους σημασίαν ἱστορικὴν. Ἡ φιλοσοφία δ' ἀνέκαθεν ἐθεώρησε τὸν μῦθον ὑπὸ δύο διαφόρους ἐπόψεις, εἴτε ὡς ἀληγορίαν αὐτὸν ἐξηγοῦσα, εἴτε τὴν ἀλήθειαν

αὐτοῦ ἀντικρυς ἀρνούμενη. Καί ἐξηκολούθουν μὲν ἀμφότεραι αὐταὶ αἱ ἐπόψεις διὰ πάσης τῆς ἀρχαιότητος, ἐκορυφώθησαν ὅμως ἐπὶ τῆς παρρημίας τοῦ πολυθεϊσμοῦ. Ἰδίως, οἱ μὲν Νεοπλατωνικοὶ καὶ οἱ Γνωστικοὶ ἐπελάβοντο ἐπὶ τὸ αὐθιρετότερον τῆς ἀλληγορικῆς θεωρίας πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἰδίων αὐτῶν θεολογικῶν δογμάτων· τοῖς φανταστοῖς δὲ καὶ δυσουπαστάτοις τούτοις δόγμασιν ἀντετάττετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὑπερνικῶσα ἡ σκέψις. Προσέτι δ' ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς παρακμῆς προσελαβάνοντο καὶ ἐξωθεν ξενικὰ μυθεύματα, ἀλλοιοῦντα τὸ ἐπιχώριον, ἐπιτείνοντα τὴν δεισιδαιμονίαν, καὶ συγχέοντα τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις, ὅπερ καὶ οὐ μικρὸν διημύχλυνε τὸν θρίαμβον τοῦ χριστιανισμοῦ. Ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς δὲ χρόνοις οἱ κριτικοὶ καὶ ἱστορικοὶ τῆς 17 καὶ 18 ἑκατονταετηρίδος ἐθεώρουν καὶ διηρῶνουν τὴν μυθολογίαν ὑπὸ πραγματικὴν ἔποψιν ὡς ἱστορίαν· συγχρόνως δὲ τὸ θρήσκευμα τῶν ἀρχαίων ἐβλεπον ὑπὸ μονομερῆ καὶ αὐτοῖς, μᾶλλον δεισιδαίμονα, ἔποψιν, ὡς προδοποιοῦσιν καὶ ὡς διαστρεφῆναι τινὰ τοῦ μέλλοντος· ν' ἀποκαλυφθῇ χριστιανισμοῦ. Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς δὲ τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος, συμφώνως πρὸς τὴν τότε ἐπικρατεστέραν τάσιν τῆς φιλοσοφίας, ἐξενίκα ἡ θεωρία περὶ ὑπάρξεως ἐν τῇ Ἀνατολῇ παναρχαίου τινὸς λαοῦ (Ἰνδῶν, Ἀσιανῶν, Αἰγυπτίων, κλπ.), κεκτημένου καθαρὰν ἐπίγνωσιν τῆς θεότητος, αὐτοῦ δὲ οἱ ἱερεῖς ὅτι μετέφερον βαθμηδὸν τὴν θεμελιώδη ταύτην σοφίαν δι' ἀλληγορικῶν μύθων, ἤτοι διὰ γλώσσης εἰκονικῆς ἐπίτηδες ἐπινοήσεως, εἰς τοὺς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀδιαμαρφώτους λαοὺς τῆς γῆς, καὶ αὐτοὺς τοὺς Ἑλληνας, ἐν τῷ σκότει ἔτι τότε διατελοῦντας· ἡ δὲ καθαρὰ ὁρησικία ὅτι ἐν ἀφηρημένῃ διδασκαλίᾳ καὶ μυστικοῖς τύποις διητηρήθη ἐν τοῖς μυστηρίοις. Μεταγενέστεροι ὅμως κριτικοί, τὸ ἐπισηφάλες τοιούτων κρίσεων ἐκ τῶν προτέρων ἐνορῶντες, ἀναγνωρίζουσι μὲν ἐπιρροὴν τῶν πρώτων ἐντυπώσεων τοῦ ἀνθρώ-

που, καὶ ἐφαρμογὴν μέχρι τινὸς τῆς ἀλληγορίας εἰς τὴν ἀρχαίαν μυθολογίαν, ἀλλὰ σκόπιμον θεωροῦσι νὰ ἐξετάζωσιν αὐτὴν καὶ ὑπὸ τὴν ἱστορικὴν ἔποψιν, ὡς καὶ ταύτης πολλάκις καὶ σπουδαίως εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ μεταρρύθμισιν τῶν μύθων συντελεσάσης.

Μύσα. 1) θυγάτηρ τοῦ Πυθαγόρου καὶ τῆς Θεανόρας, σύζυγος τοῦ ἀθλητοῦ Μίλωνος τοῦ Κροτωνιάτου. Εἰς αὐτὴν ἀποδίδεται σωζομένη ἐπιστολὴ πρὸς τινὰ Φύλλιδα, ἥτις βεβαίως ἐστὶ χρόνων μεταγενεστέρων. — 2) Ποιήτρια μνημονευομένη μετὰ τῆς Κορίννης καὶ τῆς Σαπφούς, ἴσως ὅμως ἐπωνύμιον μόνον τῆς Κορίννης, ὡς ἡ Σαπφὼ ἐπωνομάζετο μέλισσα ἢ Μουσῶν τέτις, μεταποιήθην ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων εἰς ὄνομα ποιητρίας. — 3) Ἑτέρα ποιήτρια Σπαρτιάτις, ἥτις, ὡς μνημονεύεται, ἔγραψεν ὕμνους εἰς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἄρτεριν.

Μυάαγρος, ἐπιθετον τοῦ Διὸς ἐν Ἡλίδι καὶ Ἀρκαδίᾳ, ἐνθα ἐλέγετο ἀπαλλάξας τοὺς κατοίκους ἐκ νόσου ἣν ἐπέφερε τὸ πληθος τῶν μυῶν (Παυσ. Η, 26.—Πλιν. Χ, 28).

Μυκάλη, ἡ δυτικὴ προβολὴ τοῦ ἐν Ἰωνίᾳ ὄρους Μεσσογίδος, προέχουσα ἀπέναντι τῆς νήσου Σάμου μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου Τρωγιλίου (Ὁμ. Ἰλ. Β, 869), ν. Καναπίτσα. Ὁ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς νήσου πορθμὸς ἔχει πλάτος 7 σταδίων, καὶ ἐκεῖ τῷ 479 π. Χ. λαμπρῶς κατεναυμάχησαν τοὺς Πέρσας ὁ Λεωνυχίδης καὶ ὁ Ξάνθιππος (Ἡρόδ. Θ. 96.—Ἰδ. καὶ Α, 148. Ζ 80.—Θουκ. Α. 14. 89. Η, 79.—Στράβ. ΙΓ', 636).

Μυκαλησός, ἀρχαία πόλις Βοιωτικῇ (Ὁμ. Ἰλ. Β, 498), πρὸς τῇ Τανάγρα, μεταξὺ Θηβῶν καὶ Χαλκίδος, δυτικῶς τῆς Αὐλίδος. Ἐλαβε δὲ κατὰ τὴν παράδοσιν, τὴν ἐπωνυμίαν ἐκ τῆς δαμάλεως ἥτις καθωδήγησε τὸν Κάδμον, καὶ ἐνταῦθα ἔστη μυκωμένη. Τῷ 414 π. Χ. Θρᾶκες μισθωτοὶ τῶν Ἀθηναίων ἐπέπεσαν ἐπὶ τὴν τότε ἀνθοῦσαν πόλιν, καὶ ἀπέσφαξαν σχεδὸν πάντας αὐτῆς

τοὺς κατοίκους· ἔκτατε ἤρξατο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκπίπτουσα, καὶ ἐπὶ Πausανίου ἦν ἤδη ἐντελῶς κατεστραμμένη (Θουκ. Ζ, 129. — Πaus. Α, 23, 3. — Θ, 19, 4). Μένουσι δ' ἐτι ἀφανῆ αὐτῆς εἰρήπια.

Μυκερῆνος (κατὰ τὰς ἐπιγραφὰς Μεγχερά), βασιλεὺς τῆς Διγύπτου, ὁ διάδοχος τῶν Χέοπος καὶ Χερρήν, τῶν ἐγχειράντων τὰς δύο μεγίστας τῶν σωζομένων πυραμίδων, ὁ ἰδρύ-

σας τὴν τρίτην ἐν Γιζέ, πρὸς τῷ Καίρῳ, παρὰ ταῖς δύο ἄλλαις σωζομένην, μικροτέραν μὲν (218' ὑψηλὴν), ἀλλ' ἐντελεστερον διατηρουμένην, διότι σώζει καὶ μέρος τῆς ἐξωτερικῆς αὐτῆς ἐπιφανείας. Οὗτος ἠνέωξεν αὖθις τοὺς ὑπὸ τῶν προκατόχων του κλεισθέντας ναοὺς (Ἡρόδ. Β, 129—134). Οἱ ἱερεῖς παρ' ὧν ὁ Ἡρόδοτος ἠρύσατο τὰς πληροφορίας, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἐπιγραφὰς, καὶ κατὰ Μανέθωνα, ὅστις ὀρθῶς τὸν ὀνομάζει Σοῦφιν Β Μεγχερῆς, ἀνῆκε τῇ Δ' δυναστείᾳ, ζῶν περί τὸ 4100 π. Χ.

Μυκῆναι (καὶ Μυκῆνη. Ὅμ. Ἰλ. Δ, 52), εὐρυάγεια, ἐϋκτίμενον πτολίεθρον, πολὺ χρυσοῦ πόλις τῆς Ἀργολίδος, εἶδος τῶν διαδόχων τοῦ Δαναοῦ, εἴτα δὲ τῶν Πελοπιδῶν ἐφ' ὧν καὶ ἰσχυρὰ καὶ ἐ-

πίσημος ἀνεδείχθη. Ἐν τοῖς μεταγενεστέροις χρόνοις ὅμως ἐξέπεσε· καὶ ἐπὶ τῶν Μηδικῶν,

ἐπειδὴ συνεξέπεμψε μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων πολεμιστὰς εἰς Πλαταιάς (Ἡρόδ. Ζ, 202. Θ, 27), παροργισθέντες οἱ εἰς αἰσχρὰν

οὐδετερότητα ἐμμέναντες Ἀργεῖοι, προσέβαλον αὐτὴν μετέπειτα, τῷ 463 π. Χ., συνεργούντων καὶ τῶν Τεγεατῶν καὶ Κλεωναίων, καὶ στερήσαι τροφῶν ἐδιόσθησαν οἱ κάτοικοι, ἐγκαταλιπόντες τὴν ὀχυρὰν αὐτῶν πόλιν, καὶ

μετοικήσωσιν οἱ μὲν εἰς Κηρύνεια νῆς Ἀχαΐας, οἱ δὲ παρ' Ἀλεξάνδρῳ Α' τῆς Μακεδονίας. Ὁ Πausανίας εἶδεν αὐτὴν ἔρημον, καὶ περιγράφει (B, 16, 5) μεγάλα αὐτῆς ἐρείπια, ὡς τὰ κυκλώπεια αὐτῆς τείχη μετὰ τῆς πύλης τῶν λεόντων (ἰδ. π λ α σ τ ι κ ῆ), τὸν θησαυρὸν τοῦ Ἀτρέως, τοὺς τάφους τοῦ Ἀτρέως καὶ Ἀγαμέμνονος, ἅτινα πάντα εἰς τὴν αὐτὴν σχεδὸν κατὰστασιν σώζονται μέχρι τοῦδε. Ὁ Ἑρρ. Σχλείμανν μεγάλην ἀνέδειξεν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν γνῶσιν τῆς ἀρχαιότητος, ἀνασκάψας ἐνταῦθα τῷ 1876, καὶ ἀνευρῶν μετὰ βεβαιότητος μὴ ἐπιδεχομένης ἀμφισβήτησιν τὸν τάφον τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐντὸς τῆς πύλης τῶν λεόντων, εἰς τὴν πρὸς Δ αὐτῆς γωνίαν, μετὰ τῶν σκελετῶν τοῦ βασιλέως καὶ τῶν ὀπαδῶν αὐτοῦ καὶ παντοίων ὀπλῶν, χρυσῶν διαδημάτων καὶ παντοίων τορευτῶν κοσμημάτων τῆς ὁμηρικῆς ἐποχῆς. Προσέτι δ' ἐκαθάρισεν ἐντελῶς τὸν Θησαυρὸν τοῦ Ἀτρέως καὶ ἄλλους τινὰς ἐκεῖ περικειμένους, οἵτινες γνωστοὶ μὲν ἦσαν, ἀλλὰ μέχρις ἐκείνου δὲν εἶχον ἀνασκαφῇ.

Μυκηναῖς, υἱὸς τοῦ Σπάρτωνος, ἔγγονος τοῦ Φωρωνέως, κατὰ τινὰς κτίστης τῶν Μυκηνῶν (Εὐριπ. Ὀρ. 1247).

Μυκῆνη, θυγάτηρ Ἰνάχου, γυνὴ τοῦ Ἀστέροπος, καθ' ἣν ὠνομάσθησαν αἱ Μυκῆναι (Ὀμήρ. Ὀδ. B, 120. — Πaus. B, 16).

Μυκοί, ἄσιατικὸς λαὸς, καθ' Ἡρόδοτον (Γ', 93, Z, 68), τῇ ἰδ' σατραπείᾳ ἀνήκων, ἀλλ' ἀγνώστου κατοικίας.

Μύκονος, μία τῶν Κυκλάδων, νῆσος μικρά καὶ βραχὺδης, ΝΑ τῆς Τήνου καὶ Β τῆς Δήλου κειμένη, ἔκτασιν δ' ἔχουσα περίπου 2 1/40 τετραγωνικῶν μιλίων. Εἰς αὐτὴν ἔθετεν ὁ μῦθος τὴν γιγαντομαχίαν τῶν ἀπώτατων μυθικῶν χρόνων, καὶ ὑπ' αὐτὴν ἐλέγοντο κείμενοι πάντες οἱ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους φονευθέντες Γίγαντες, ὅθεν καὶ ἡ παροιμία προήλθε «Πάντες ὑπὲρ μίαν Μύκονον,» δηλοῦσα πολλὰ ἀνόμοια καὶ ἀσυνάρτητα πράγματα ὁμοῦ καὶ ὑπὸ μίαν κατηγορίαν τι

θέμενα. Οἱ ὀλίγοι ἀγροὶ τῶν κοιλάδων τῆς νήσου εἰσὶ καρποφόροι, ἀλλ' οἱ κάτοικοι ἐπέδιδοντο μᾶλλον εἰς τὴν ναυτιλίαν. Πολλῆς ὁμως ὑπολήψεως δὲν ἀπελάμβανον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις θεωρούμενοι ὡς ἄπληστοι καὶ φιλοκερδεῖς, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄγιον «Μυκόνιος γεῖτων». Εἶχε δὲ δύο πόλεις ἡ νῆσος (Ἡρδ. ΣΤ', 118. — Θουκ. Γ', 29. — Στράβ. Ι', 437).

Μυλαῖ, 1) Πόλις εἰς τὴν βόρειον ἀκτὴν τῆς Σικελίας ἐπὶ ἀκρωτηρίου ἀποικισθεῖσα τῷ 716 π. Χ. ὑπὸ τῶν Σικελῶν Ζαγκλαίων, καὶ ἔχουσα καὶ ἀκρόπολιν (Θουκ. Γ', 90), ἐν χώρᾳ εὐφύρῳ. Παρ' αὐτῇ κατεναυμάχησαν οἱ Ῥωμαῖοι ὑπὸ τὸν Δουλίλιον τοὺς Καρχηδονίους τῷ 260 π. Χ. ἐν τῷ πρώτῳ Καρχηδονικῷ πολέμῳ, καὶ τῷ 36 ἐνίκησεν ὁ Ἀγρίππας τὸν στόλον τοῦ Πομπηίου (Πολβ. Α, 10. — Δ. Κάσσ. ΜΘ, 3. — App. B. C. V, 105). — 2) Ὀχυρὰ πόλις τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἑστυιαῖτιδος, πιθανῶς παρὰ ταῖς Κυρεταῖαις, ἐπὶ ἀποτόμου λόφου πρὸς τῷ ποταμῷ Εὐρώπῳ (Liv. XLII, 54).

Μύλασσα (τὰ), καὶ Μύλασσα (ἐν Ἡροδότῳ καὶ Πολυβίῳ), ἡ μεγίστη καὶ εὐπρεπεστάτη μεσόγειος τῆς Καρίας πόλις, 80 στάδια ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης, ἔδρα δὲ τῶν ἀρχαίων βασιλέων, ἔκειτο εἰς τοὺς πρόποδας

ἀποτόμου βράχου, ἐξ οὗ ἐλατόμει τὸ ὠραῖον λευκὸν μάρμαρον τῶν οἰκοδομῶν τῆς, καὶ ἰδίως τοῦ πολυτελοῦς καὶ περιδπέτου ναοῦ τοῦ Διὸς Ὁσογῶνος. Ἐρείπια αὐτῆς σώζονται διατηροῦντα τὸ ἀρχαῖον ὄνομα. Ὁ λιμὴν αὐτῆς ἐκαλεῖτο Φύσκος (Ἡρδ. Α, 171. — Πολβ. ΙΣΤ', 24. — Στράβ. ΙΔ, 658. — Πaus. Α, 171).

Μύλη, ὁ μύλος πρὸς ἄλσιν σίτου ἀρχαῖοτατα ἡ χειρομύλη, ὑπὸ θεραπευαίνιδων στρεφομένη (Ὀμ. Ὀδ. Υ', 106, 101), πιθανῶς, ὡς καὶ νῦν, συγκείμενος ἐκ δύο λίθων,

τοῦ κατωτέρου στερεοῦ, τοῦ ἀνωτέρου ἐπ' αὐ-
τοῦ στρεφομένου ('Οδ. Η, 104). Ὁ κατώτε-
ρος λίθος ἐκαλεῖτο κυρίως μύλη, ὁ δ' ἐπ'
αὐτοῦ στρεφόμενος, ὁ νος. Ἐν ἀρτοποιείαις
τῆς Πομπηίας εὐρέθησαν χειρόμυλοι, πάντες
καθ' ἑτερον σχῆμα· ὁ κάτω λίθος ἐστὶ κῶνος
στερεὸς ἐπὶ κυλινδρικής βάσεως 5 ποδῶν
διαμέτρου καὶ 1 ποδὸς ὕψους· ἐπ' αὐτοῦ δ'
ἐπιτίθετο ἕτερος λίθος, οὗ τὸ μὲν κάτω μέ-
ρος ἐφηρμόζετο εἰς τὸν κῶνον, τὸ δὲ ἄνω,
σχῆμα ἔχον κενοῦ ἀγγείου, ἐδέχετο τὸν σῖ-
τον, διαρρέοντα δι' ὀπῶν. Στρεφόμενος δ' ὁ
περίβλητος οὗτος λίθος διὰ δοκοῦ εἰς τὰ
πλευρὰ αὐτοῦ ἐμπεπαρμένης καὶ διὰ χειρῶν
στρεφομένης, ἤλαθε τὸν σῖτον εἰς ἄλευρον,

κάτωθεν εἰς γαύλακα καταρρέοντα. Ὑπῆρχε
δὲ καὶ ποδήλατος μύλη, ὡς τὰς νῦν ὑπαρ-
χοῦσας, χρησιμεύουσα ὡς ἀκόνη, κατὰ τὴν

σωζομένην γλυφὴν δακτυλιοῦ λίθου. Προσέτι
δὲ ἡ οὐχὶ διὰ χειρῶν ἀνθρώπων στρεφομένη,
ἀλλὰ διὰ τὰς μείζονας διαστάσεις της δι' ὄ-
νων ἢ ἵππων, ὧν ἐκάλυπτον τοὺς ὀφθαλμοὺς
πρὸς προφύλαξιν αὐτῶν ἐκ σκοτοδίνης, ὡς ἐν
τῇ παρακειμένη εἰκόνι τῇ ἐξ ἀναγλύφου τοῦ
Βατικανοῦ Μουσείου. Αἱ δὲ ὕδρ ο μύ λαι ἢ
ὕδρ α λ έ τ α ι εἶχον, ὡς καὶ νῦν, κάθετον τρο-
χόν, διὰ ρέοντος ὕδατος στρεφόμενον, καὶ
στρέφοντα ἄλλον ὀριζόντιον, οὗ κέντρον ἦν ἡ
μετ' αὐτοῦ στρεφομένη μύλη. Μυ λ ὦ ν δ' ἦν

τὸ οἰκοδόμημα τὸ ἐγκλειόν τοὺς μύλους, καὶ

μυ λ ω θ ρ ὸς ὁ αὐτὸ διευθύνων. Ἀνεμόμυλοι
δὲ οὐκ ὑπῆρχον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

Μύλης, υἱὸς τοῦ Λέλεγος, πρώτου βα-
σιλέως τῆς Σπάρτης, εἰς ὃν ἀποδίδοται ἡ ἐ-
φεύρεσις τῆς κατασκευῆς τῶν μύλων (Παυσ.
Γ, 1, 20).

Μυλῆνος, ἀρχαῖος τύραννος τῆς Κρή-
της, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς (Διόδ. Ε, 71).

Μύλιττα, θεοτῆς Σημιτικῆς, ἰδίως λα-
τρευομένη ἐν Βαβυλῶνι, ὅθεν μετέβη καὶ
παρ' Ἀσσυρίοις καὶ Πέρσαις, καὶ ἐθεωρεῖτο
ὅτι ἀντεστοίχει πρὸς τῶν Ἑλλήνων τὴν οὐ-
ρανίαν Ἀφροδίτην. Ἦν δ' ἡ πρώτη μήτηρ τοῦ
κόσμου, ἡ γενικὴ θήλεια ἀρχὴ τῆς παραγω-
γῆς, ὡς ὁ Βῆλος ἢ Βαάλ ἦν ἡ αὐτὴ ἀρχὴ
ὑπὸ ἄρρενος μορφῇ ἢ ἀντίληψιν ('Ηρδ. Α,
131, 199).

Μυλλίας, Κροτωνιάτης, μαθητῆς τοῦ
Πυθαγόρου. Περὶ αὐτοῦ ἐπρεσβεύετο ὅτι διὰ
μετεμψυχώσεως εἶχε τὴν ψυχὴν Μίδου τοῦ
Φρυγῶς (Αἰλ. Π. Γ. Δ.).

Μύνδος, πόλις ἐν Καρίᾳ, ὑπὸ Τροί-
ζηνίων ἀποικισθεῖσα, εἰς τὸν Ἰάσιον κόλπον,
βορειοδυτικῶς τῆς Ἀλικαρνασσοῦ, ἔχουσα κα-

λὸν λιμένα καὶ ὀχυρὰ τεῖχη (Στρεβ. ΙΔ, 658.
— Ἀρρ. Α, 20, 5).

Μύνης, υἱὸς Εὐήνου, ἡγεμόνος τῆς Λυρ-

νησσοῦ, ἀνὴρ τῆς Βρυσηίδος, φανευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως (Όμ. Ἰλ. Β, 692).

Μύξα, ἡ ὁπὴ ἢ τὸ προέχον μέρος τοῦ

λύχνου δι' οὗ διέρχεται τὸ φωτόλιον· ὅθεν διμυξὸς ὁ λύχνος ὁ ἔχων δύο φωτόλια.

Μυονία, πόλις τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν, ΝΔ τῆς Ἀμφίσσης (Θουκ. Γ, 101. — Στφ. Βυζ.).

Μυόννησος, ἀκρωτήριον καὶ πόλις τῆς Ἰωνίας, δυτικῶς τῆς Λεβέδου, εἰς τὸν Ἐφῆσιον κόλπον. Αὐτῆς ἀπέναντι ἦν τὸ νησίδιον Ἀσπίς (Θουκ. Γ, 42 — Στρβ. 10, 643). Ἐκεῖ ὁ Ἀντίοχος κατεναυμαχήθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τῷ 190 π.Χ. (Liv. XXXVI, 27). Ν. Ὑψηλὸν βουνόν.

Μυὸς ὄρμος, ἐπίσημος πόλις μετὰ λιμένος κατὰ τὸν Ἀραβικὸν κόλπον, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου (Στρβ. 12Τ, 769). Ἐρείπια αὐτῆς σώζονται.

Μυοῦς, πόλις τῆς Καρίας, ἐπὶ τοῦ νοτίου χειλὸς τοῦ Μαϊάνδρου κειμένη. Ἀπετέλει κατ' ἀρχὰς μέρος τοῦ Ἰωνικοῦ δεσμοῦ, ἀλλ' ἐπὶ Στράβωνος εἶχεν ἤδη τοσοῦτον ἐκπέσει, ὥστε οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐθεωροῦντο ὡς τῇ Μιλήτῳ ἀνήκοντες, καὶ μετὰ ταῦτα ἐκεῖ καὶ μετόκησαν, πιθανῶς ἕνεκα τῶν συνεχῶν πλημμυρῶν καὶ τῶν ἕνεκα τούτων ἐνσχυλόντων αὐτοὺς κινώπων (Παυσ.). Αὕτη ἦν μία τῶν πόλεων ἃς ὁ Ἀρταξέρξης ἐδωκε τῷ Θεμιστοκλεῖ (Διόδ. ΙΑ, 57. — Nep. Them. X. — Ἰδ. Ἡρδ. ΣΤ, 8. — Θουκ. Γ, 19). Εἶχε δὲ οὕτω μεταβληθῇ ἡ περὶ αὐτὴν ἀκτὴ ὥστε ἐν τῇ ἀρχαιότητι, ὥστε ἡ πρὶν παρχλία αὕτη πόλις, ἐπὶ Στράβωνος (ΙΔ, 636) ἀπεῖχε 30 στάδια τῆς θαλάσσης, ἐκτὸς ἂν, ὅπερ πιθανώτερον, εἶχεν ἐν ἀγνώστοις χρόνοις ἐκεῖ μετοικισθῇ. Ἐρείπια αὐτῆς καλοῦνται σήμερον Π α λ ά τ ι α.

Μύρα, ἐπίσημος πόλις τῆς Λυκίας,

μετέπειτα δὲ καὶ πρωτεύουσα τῆς πάσης χώρας ἔκειτο εἰς ἀπόστασιν 20 σταδίων ἀπὸ τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ λιμένος Ἀνδρυάκης, εἰς ὃν προσωρμίσθη ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (Πρ. Ἀποστ. ΚΕ, 5). Διατηρεῖται δὲ τὸ ὄνομα αὐ-

τῆς, καὶ ἐρείπια ἐν τῷ βράχῳ λελαξευμένα, ἐν οἷς ὑπάρχουσι περιεργότατοι, τὴν ξυλοδομίαν μάλιστα μιμούμενοι, καὶ δι' ὠραίων ζωγραφιῶν κεκοσμημένοι τάφοι (Στρβ. 12Τ, 666).

Μυρίανδος, πόλις ἐν Συρίᾳ, ἁποικὸς τῶν Φοινίκων κατὰ τὸν κόλπον τῆς Ἰσσοῦ, ὅστις ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου (Δ, 38) καὶ ὁ Μυριανδὶ κὸς κ ὁ λ π ος καλεῖται. Τῶν διόδων τῆς Κιλικίας ἀπεῖχε μιᾶς ἡμέρας ὁδόν, καὶ ἦν πόλις ἐμπορικωτάτη (Ἀρρ. Β, 6, 1. — Ξεν. Ἀν. Α, 4, 6).

Μυρένα, πόλις μετὰ λιμένος κατὰ τὴν δυτικὴν παραλίαν τῆς Μυσίας (Liv. XXXIII 30), μετεῖχε τοῦ Αἰολικοῦ δεσμοῦ (Ἡρδ. Α,

149. Στρβ. ΙΒ, 550). Ὑπὸ σεισμοῦ κατεστράφη ἐπὶ Τιβερίου καὶ Τραϊανοῦ (Tac. An. II, 47),

ἀλλὰ πάλιν ἀνωκοδομήθη. Ἦν δὲ πατρὶς τοῦ ἐπιγραμματοποιοῦ Ἀγαθίου. Ἴσως τὸ σήμερον Σανδαρλίκ.

Μυρίνη, 1) θυγάτηρ τοῦ Τεύκρου, γυνὴ τοῦ Δαρδάνου, καὶ Βάτεια καλουμένη (Ὀμ. Ἰλ. Β, 814). — 2) Μία τῶν Ἀμαζόνων, ἥς ὁ τάφος ἦν εἰς τὴν ἐν Αἰολίδι πόλιν Μυρίναν (Στράβ.). — 3) Θυγάτηρ Κρηθέως, γυνὴ Θόαντος, ἐξ ἧς τὸ δόνομα τῆς πόλεως Μυρίνης ἐν Λήμνῳ (Σχλ. Ἀπλλ. Ροδ. Α, 602).

Μύρκενος, πόλις τῆς Θράκης ὀχυρά, ὑπὸ Ἰστιάϊου ἰδρυθεῖσα παρὰ τῷ Στρυμόνι ποταμῷ, βορείως τῆς Ἀμφιπόλεως Κυριεύσαντες αὐτὴν οἱ Ἡθωνοὶ, τὴν ἀνέδειξαν πρωτεύουσάν των (Ἡρόδ. Ε, 23. 124. — Θουκ. Δ, 107. Ε, 9)· θελήσας δὲ νὰ τοῖς ἀποσπάσῃ αὐτὴν ὁ Ἀρισταγόρας, ἐφονεύθη ὑπὸ τὰ τείχη τῆς (Ἡρόδ. Ε, 97. — Θουκ. Δ, 102). Μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον οὐδεμία πλέον γίνεται μνεῖα αὐτῆς.

Μύρλεια, πόλις τῆς Βιθυνίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀρχαία ἀποικία τῶν Κολοφωνίων, ἡ μετακληθεῖσα Ἀπάμεια, κατὰ τὴν σύζυγον τοῦ Προυσίου (Στράβ.).

Μυρμηκέτης, Ἀθηναῖος ἢ Μιλήσιος, γλύπτης, ἐκ τῶν μετὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν παραμυθὴν τῆς φιλοκαλίας ἀποδεικνύουσαν μικροτεχνίαν, ἥ, ὡς καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐχαρκτηρίσθη (Αἰλ. Π. Ι. Α, 17) ψευδοτεχνίαν ἐπιτιδομένων, ὡς ὅτε κατεσκευάζον χρυσὰ τέθριππα ὑπὸ μυίας ἐλκόμενα, χρυσὲλεφάντινα ζώφια, ὧν τὰ μέρη διεκρίνοντο μόνον ὅταν παρενετίθετο θρίξ, κτλ. (Αἰλ. Αὐτ. — Θεοδόσ. Γραμμ. 150. — ΡΙ, VII, 21. ΧΝΧVI, 4, 15).

Μυρμηκίον, πόλις σκυθικὴ ἐπὶ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, εἰς μῶς ὥρας ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Παντικαπείας (Στράβ.).

Μύρμηξ, ἰμάς ὅν οἱ πύκται ἐτύλισσον περὶ τὰς χεῖράς των, ἔχων, ἰδίως ἐπὶ Ῥω-

μαίων, καὶ μεταλλίνους ὄγκους καὶ ἤλους, καθιστάντας τὴν προσβολὴν κινδυνώδη καὶ βάρβαρον (Ἰδ. Πυγμή).

Μύρμηξ, σκόπελος κατὰ τὴν παραλίαν τῆς Θεσσαλίας μεταξὺ Σκιάθου καὶ Μαγνησίας (Ἡρόδ. Ζ, 183)· καὶ ἐν γένει πᾶς ὑποβρύχιος σκόπελος (Λυκόφρ. 878, 890).

Μυρμιδόνες, κατὰ τὴν κοινὴν παράδοσιν οἱ μετὰ τοῦ Πηλέως ἐξ Αἰγίνης εἰς τὴν Θεσσαλικὴν Φθιώτιδα, παρὰ τῇ Φθίᾳ καὶ Λαρίσσει τῇ Κρεμαστῇ μεταναστεύσαντες, ὅθεν κατ' Ὀμήρον (Ἰλ. Α, 180. Β, 681. Π, 65. Τ, 278) παρηκολούθησαν τὸν Ἀχιλλεὺς εἰς Τροίαν. Μετὰ ταῦτα δὲ δὲν γίνεται πλέον αὐτῶν μνεῖα ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Πιθανῶς ἐδήλου τὸ ὄνομα Τρωγλοδύτας (Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 176), ὅθεν καὶ ὁ μῦθος ὅτι μεταμορφώθησαν εἰς ἀνθρώπους ἐκ μυρμηκῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς, κατὰ παράκλησιν τοῦ Αἰάκοῦ, ὅτε λοιμὸς εἶχεν ἐρημώσει τὴν νῆσον (Πίνδ. — Ἀπολλ. Γ, 12, 6. — Λουκ. — Στράβ. Η), ὡς καὶ ὁ τοῦτου ἀλλοῖος, ὅτι ὁ Μυρμιδὼν ἦν υἱὸς τῆς Εὐρυμεδούσης καὶ τοῦ Διὸς, μεταμορφωθείς εἰς μύρμηκα (Ἀπολλ. Α, 7, 3. — Ἀπολλ. Ρδ. Α, 56).

Μυρμιδὼν, μία τῶν Δαναίδων.

Μυρμιδὼν, υἱὸς Διὸς καὶ Εὐρυμεδούσης, ἀνὴρ Πεισιδίκης ἐκ Θεσσαλίας, πατήρ Ἀκτορος καὶ Ἀντίφου (Ἀπλλ. Ροδ. Α, 7, 3).

Μύρρα, Ἰδ. Ἀθωνίς. Κινύρας.

Μύρρα (Ἀττ. Σμύρρα), εὐώδης ὅπως ἐκσταλάζων ἐκ δένδρου κυρίως φουμένου ἐν Ἀραβίᾳ. Ἦν δὲ τὸ δένδρον συνήθως πεντάπηχυ, ἔχον σκληρὸν τὸν κορμὸν καὶ λεῖον τὸν φλοιὸν, καὶ ὑπὲρχον, κατὰ Πλίνιον, 7 διάφορα εἶδη αὐτοῦ. Ἐξέρρει δ' ὁ ὅπως ἡ αὐτομάτως ἢ διὰ κεντήσεως, καὶ ἐξηραίνεται εἰς κόκκους, χρησιμεύων εἰς ἀλοιφήν, εἰς ἱατρικὰ, καὶ κυρίως εἰς τὴν οἶνοποιάν, διότι ἀφῆρει ἀπὸ τοῦ οἴνου τὴν μεθυστικὴν αὐτοῦ δύναμιν, καὶ ὁ μυρρίνης οἶνος ἀπέκτα ἤττον δριμύτην γεῦσιν.

Μυρρένη, Ἀθηναία, θυγάτηρ τοῦ Καλίου, γυνὴ τοῦ τυράννου Ἰππίου (Θουκ. ΣΤ, 55).

Μυρρινοῦς, ἀττικὸς δῆμος τῆς Πανδονίδος φυλῆς (Στράβ.).

Μυρσέλος, καὶ ἀττικῶς Μυρτίλος, 1) τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα τοῦ Λυδοῦ βασιλέως Κανδαύλου (Ἡρόδ. Α' 7). — 2) Ἱστοριογράφος ἐκ Μηθύμνης τῆς Λέσβου, ζῶν πιθανῶς ἐπὶ τῶν πρώτων Πτολεμαίων, ἔγραψε Λεσθιακὰ καὶ Ἱστορικὰ παράδοξα, ὧν σώζονται ἀποσπάσματα. — 3) Εἰς τῶν Ἀθηναίων οἵτινες ὤμοσαν τοῦ Νικίου τὰς σπονδὰς (Θουκ., Ε, 19. 24). — 4) Τύραννος τῆς Μυτιλήνης, πολλάκις προσβαλλόμενος ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Ἀλκαίου.

Μύρσενος (ἤ), κώμη τῆς Ἡλίδος παρὰ τῇ Δύμῃ, εἴτα κληθεῖσα Μυρτούσιον (Ὀρμ. Ἰλ. Β, 6, 6. — Στράβ.).

Μύρσος, 1) Λυδοὺς βασιλεὺς, πατήρ τοῦ Κανδαύλου (Ἡρόδ. Α, 7). — 2) Υἱὸς τοῦ Γύγου (Ἡρόδ. Γ, 122).

Μυρτίλος, ἴδ. Πέλοψ.

Μύρτις, λυρική ποιήτρια ἐξ Ἀθηναίων τῆς Βοιωτίας. Ἐλέγετο διδάσκαλος τῆς Κορίννης καὶ τοῦ Πινδάρου, καὶ πρὸς τοῦτον ἀνταγωνισθεῖσα εἰς μουσικὴν ἀγῶνα. Περιλαμβάνεται εἰς τῶν Ἀλεξανδρινῶν τὴν λυρικὴν κανόνα. Ὑποτίθεται ὅτι ἐποίει εἰς διάλεκτον αἰολικὴν μετ'ἰδιωτισμῶν βοιωτικῶν.

Μυρτόεσσα, μία τῶν νυμφῶν αἵτινες, κατὰ τοὺς Ἀρκάδας, ἀνέθρεψαν παρ' αὐτοῖς τὸν Δία (Παυσ. Η, 31).

Μύρτος (ὃ ἢ) καὶ μυρρένη ἢ μυρσίνη, ὃ εὐώδες, ἀνά πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα φυόμενος ἀειθαλὲς θάμνος, ἐχρησίμευεν εἰς πλοκὴν στεφάνων διὰ τοὺς νικητὰς ἐν ἀγῶσι καὶ διὰ τοὺς παρακαθημένους εἰς ἐστιασεῖς, ἢ εἰς γάμους παρευρισκομένους. Ἦν δὲ κυρίως ἱερὸς τῇ Ἀφροδίτῃ. Ἐκ τῶν φύλλων αὐτοῦ παρεσκευάζετο καὶ ἀλοιφή τις, καὶ ἐκ τῶν καρπῶν ἐστύπτετο ἔλαιον μελανόν, καὶ προσέτι κατεσκευάζετο ποτόν τι μὴ μεθυστικόν,

μυρτίτης οἶνος καλούμενον. Προσέτι ὡς καθαρτήριος ἐθεωρεῖτο ἡ μυρσίνη, δι' ἣ καὶ χρῆσις ἐγένετο αὐτῆς ἐπὶ τῶν καθαρτηρίων ἐπισήμων τελετῶν, καὶ ἐπίσης ὡς σύμβολον τοῦ γάμου, καὶ ὡς κόσμος τοῖς μουρμένοις καὶ τοῖς νεκροῖς. Ἐν Ἀθήναις ὑπάρχον ἐν τῇ ἀγορᾷ ἴδιοι κύκλοι καλούμενοι αἱ μυρρίναι, διὰ τῶν μυρρινῶν τὴν πώλησιν (Ἀρσεν. Θεσμοφ. 448).

Μύρτος, νησιδίων ἀπέναντι τῆς νοτίας ἀκτῆς τῆς Εὐβοίας (Plin. IV, 11, 18).

Μύρτουσα, ἢ Μυρτώνιον αἶπος, ὅρος τῆς Λιθύης, παρὰ τῇ Κυρήνῃ (Ἀπλιν. Ῥόδ. Β, 505 — Στφ. Βυζ.).

Μυρτώον πέλαγος, τὸ μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, τὸ περὶ τὸ νησιδίων Μύρτον, νοτίως τῆς Εὐβοίας· κατ' ἄλλους ἐπώνυμον Μυρτίλου, τοῦ ἱπποκόμου τοῦ Οἰνομάου, ὃν κατεπόντισεν ἐνταῦθα ὁ Πέλοψ (Στράβ.). Ἐξετείνετο μεταξύ Εὐβοίας καὶ Κρήτης, κατὰ τινὰς μέχρι τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τῆς Λακωνικῆς.

Μυρῶ, 1) ἴδ. Μοιρῶ. — 2) Ὄνομα ποιητοῦ τινος Βυζαντίου, ἴσως, κατὰ λαθὸς, τῆς αὐτῆς ποιητικῆς (Παυσ. Β).

Μύρων, περιζήμης γλύπτης Ἀθηναῖος, ἐκ τοῦ δήμου Ἐλευθερῶν, σύγχρονος τοῦ Φειδίου, ὡς ἐκεῖνος μαθητὴς τοῦ Ἀγελάδα, καὶ τὸ ὑπέρτατον καλὸν ἐν τῇ τέχνῃ ἐπιδιώκων, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς ζωγραφὴν ἐκφρασιν καὶ εἰς δραστηρίαν τῶν σωμάτων κινήσεις, εἰ καὶ εἰς τὰ κατέκαστα ἀρχαίζων εἰσέτι. Ὡς τὸ μέγιστον τῆς γλυφίδος αὐτοῦ προτέρημα ἐθεωρεῖτο ἡ συμμετρία (Pl. XXXIV, 19, 3), καὶ προσέτι ἦν εἰς τῶν γονιμωτάτων καλλιτεχνῶν τῆς μεγάλης αὐτοῦ ἐποχῆς. Μεταξὺ τῶν θεῶν καὶ ἡρώων αὐτοῦ μνημονεύονται συμπλέγματα Διὸς, Ἀθηνᾶς καὶ Ἡρακλέους ἐν Σάμφ (Στράβ. ΙΔ, 607), Ἀθηνᾶς καὶ Μαρσίου (Παυσ. Α, 24. — Ρ.ΙΧΧΙΧ, 12, 3), καὶ ἀγάλματα Ἀπόλλωνος, Διονύσου, Νίκης ἐπὶ ταύρου, Περσέως φονεύοντος τὴν Γοργόνα, πρὸ πάντων δὲ Ἐρεχθέως ἐν Ἀθήναις (Παυσ. Θ, 30), καὶ Ἡρα-

κλέους, εἰς οὗ τὴν παράστασιν ἰδίως διέπρεπεν, ὥς ἐνοῦντος τὸ ὑπέρτατον κάλλος μετὰ τῆς ὑπερτάτης δραστηριότητος. Ὁμοίως δὲ καὶ μετὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπεδίδοτο κατὰ προτίμησιν εἰς παράστασιν ἀθλητῶν, ὡς δολιχοδρόμων, καὶ πρὸ πάντων τοῦ περιπύστου δισκολοβόλου, ὃν λέγει ὁ Λουκιανὸς «ἐοικότα ξυναναστηρόμενον τῇ βολῇ» (Φιλοφ. 18. — 18. Luinet. II, 13), καὶ οὐ βεβαίως ἀντίγραφα εἰσὶ τὰ ἐν διαφόροις μουσείοις σωζόμενα, μάλιστα τὸ τελειότατον πάντων, τὸ ἐν

τῇ Μαξιμιανῇ ἐπαύλει τῆς Ῥώμης. Καὶ παραστάσεις δὲ ζῶων αὐτοῦ φημίζονται, μετὰ ἄλλων καὶ πρὸ πάντων ἡ μυκωμ ἐν ἡ βοῦς ἐν τῇ Πνυκί (Cic. Verr. IV, 60), μετακομισθεῖσα εἰς τὴν Ῥώμην, περὶ ἧς πλεῖστα ποιήματα (Θεόχρ. Εἰδ. ΣΤ. — Ον. Μετ. I, κτλ.), καὶ 57 σώζονται ἐπιγράμματα, φημίζοντα αὐτὴν ὡς τόσον φυσικῶς κατεργασμένην, ὥστε οἱ λέοντες ὥρμων νὰ τὴν καταφάγωσιν, οἱ μόσχου προσήρχοντο νὰ θηλάσωσιν ἐξ αὐτῆς, ὁ βουκόλος τὴν λιθοβολεῖ, καὶ πολλὰ ἄλλα ὅμοια. Καὶ πρῶτος δὲ ἡ θαλασσίους δράκοντας αὐτοῦ ἐν τῷ κατὰ τὸν Ἰσθμὸν Ποσειδωνίῳ ἐκθειάζει ὁ Πλίνιος. Προσέτι δ' ἦν καὶ τορευτὴς διακεκριμένος ὁ Μύρων.

Μυρωνίδης, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Καλ-

λίου, ἐν Πλαταιαῖς συστράτηγος τοῦ Ἀριστείδου, ἐπὶ ἀνδρείᾳ φημιζόμενος ὑπὸ τε τῶν συγχρόνων καὶ τῶν μεταγενεστέρων, ἦν, περὶ τὰ 460 π. Χ. μετὰ τοῦ Τολμίδου, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς μέσης πολιτικῆς μερίδος, ἥτις ἐν Ἀθήναις τὴν μετρίαν δημοκρατίαν ἐπέδωκε, καὶ τὴν κατὰ ξηρὰν μᾶλλον ἢ τὴν αὐτὰ θάλασσαν δύναμιν τῆς πόλεως ἤθελε ν' ἀναπτύξῃ. Κατ' ἀρχὰς εἶχε πεμφθῇ πρέσβυς εἰς Σπάρτην· μετὰ 19 δὲ ἔτη δραστηρίως ἐπολιτεύθη ἐπὶ τῆς ἐριδος πρὸς τὰς δωρικὰς πόλεις, καθ' ἣν, τῷ 458-7 κατελήφθησαν τὰ Μέγαρα καὶ ἡ Αἴγινα. 62 ἡμέρας μετὰ τὴν ἐν Τανάγρα ἥτταν, ἐνίκησε τοὺς Κορινθίους ἐν Μεγάροις, ἐν Οἰνοφύτοις αὖθις ἐθριάμβευσε τῷ 456, ἀποκατέστησεν ἐν Βοιωτίᾳ, πλὴν τῷ Θηβῶν καὶ τοῦ Ὀρχομενοῦ, τὴν δημοκρατίαν, καὶ ἐξησφάλισε τὴν ὑπεροχὴν τῶν Ἀθηναίων ὑπὲρ τὴν Βοιωτίαν, τὴν Λοκρίδα καὶ τὴν Φωκίδα (Θουκ. Α, 105, 108). Ἐξεστράτευσε δὲ καὶ κατὰ τῆς Θεσσαλίας, ἀλλ' ἐπέστρεψε χωρὶς νὰ κατορθώσῃ τὴν ἐκπόρθησιν τῆς Φαρσάλου (Διόδ. ΙΑ, 79. — Θουκ. Α, 111). Φαίνεται δ' ὅτι ἀπέθανε μικρὸν μετὰ ταῦτα (Ἀρσεν. Ἐκκλ. 320).

Μῦς, τορευτὴς Ἀθηναῖος, κατεργασθεὶς ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τῆς Προμάχου Ἀθηναῖς τὴν Κενταυρομαχίαν, κατὰ σχέδιον τοῦ ζωγράφου Παρρασίου (Παυσ. Α, 28).

Μυσία, ἡ βορειοδυτικὴ ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τὴν ἐπωνυμίαν, κατὰ Στράβωνα, λαβοῦσα ἐκ τῶν φεομένων ἐν αὐτῇ πολλῶν φηγῶν, διότι ὁ φηγὸς (εἶδος δρυὸς) ἐν τῇ Λυδικῇ διαλέκτῳ μυσὸς ἐλέγετο. Εἶχε δ' ὄρια πρὸς Β τὴν Προποντίδα καὶ τὸν Ἑλλήσποντον, πρὸς Δ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, πρὸς Ν τὴν Λυδίαν, καὶ πρὸς Α τὴν Φρυγίαν καὶ Βιθυνίαν, κατὰ τὸν Ῥύνδακον ποταμὸν καὶ τὸ ὄρος Ὀλύμπου. Διηρεῖτο δ' ἡ Μυσία εἰς πέντε μέρη, 1) Μυσίαν τὴν μικράν, ἥτις ἦν ἡ βορειοτέρα παρὰ τῇ Προποντίδι, μέχρι τοῦ Ὀλύμπου· 2) Μυσίαν τὴν μεγάλην, τὸ νότιον μέρος τῆς ἐνδον χώ-

ρας· 3) τὴν Τρωάδα, τὸ βορειότερον τῆς δυτικῆς ἁκτῆς ἀπὸ τοῦ Σιγείου ἀκρωτηρίου μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου Λέκτου κατὰ τὸν Ἀδραμύτιον κόλπον· 4) τὴν Αἰολίδα, τὸ νοτιώτερον τῆς δυτικῆς ἁκτῆς, μεταξύ τῶν ποταμῶν Καίκου καὶ Ἑρμου· 5) τὴν Τευθρανίαν, τὸ τὰ νότια μεθόρια παρατεῖνον μέρος (Στράβ. II, 615). Ἐπὶ τῆς περσικῆς κυριαρχίας ἡ Μυσία ἀποτελεῖ μέρος τῆς δευτέρας σατραπείας (Ἡρόδ. I, 90), ἀλλὰ περιελάμβανε τότε μόνον τὰ βόρεια τῆς ὅλης χώρας. Ἐκ τῶν ὁρέων αὐτῆς ἐπίσημα ἦσαν ἡ Ἰδη, κορυφὰς ἔχουσα τὸ Γάργαρον καὶ τὸ Κότυλον· ὁ Τῆμνος (ν. Δεμερζι), ἔχων πρὸς νότον προεκβολὰς τὸν Πίνδασον καὶ Σαρδηνίαν. Ἐκ δὲ τῶν ἀκρωτηρίων τὰ γνωστότερα εἰσὶ τὸ Ροϊνεῖον (ν. Ἰντεπε)· τὸ Σίγειον (ν. Γενίσερ)· τὸ Ληκτον (ν. Βαβὰ ἢ ἀγ. Μαρία)· ἡ Κάνη (ν. Καραδάγ). Εἰς τὴν δυτικὴν παραλίαν ἡνοίγετο ὁ Ἀδραμύτιος κόλπος (ν. ὁμοίως). Ποταμούς δ' εἶχε πολλοὺς, ἀλλ' οὐχὶ μεγάλους. Εἰς τὴν Προποντίδα ἐκβάλλουσιν ὁ Ῥύνδακος (ν. Ἀδύνας) μετὰ τοῦ Μακέστου (ν. Σουσουλῆ)· ὁ Αἴσηπος· ὁ Γρανικός (ν. Κοδζά). Εἰς τὸν Ἑλλησπόντον ῥέουσιν ὁ Παισὶς (ν. Βαίραμδερέ)· ὁ Περικώτης· ὁ Σιμυόεις (ν. πιθανῶς Δουμβρέκ)· ὁ Σκάμανδρος (ν. Μενδερέ). Εἰς δὲ τὴν νοτίαν παραλίαν χύνονται εἰς τὴν θάλασσαν ὁ Σατνιόεις (ν. Τούζλα)· Εὐηνος (ν. Μαδάρ)· Κάϊκος (ν. Βακίρταϊ) μετὰ τοῦ Μυσίου (ν. Πέργαμος). Λίμναι δ' εἰσὶν ἡ Ἀπαλλωνιάτις (ν. Οὐλουβάδ) εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ὀλύμπου· ἡ Ἀρτυνία ἢ λίμνη τῆς Μιλητοπόλεως (ν. Ἀπολλωνία)· ὁ Πτελεὸς παρὰ τῇ Ὀφρυνίᾳ, κατὰ τὴν παραλίαν τοῦ Ἑλλησπόντου. Οἱ κάτοικοι διηροῦντο πάντοτε διῆα, ἀρχαιότερον εἰς τοὺς Φρύγας καὶ Τρῶας, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τοὺς Μυσσοὺς καὶ Αἰολεῖς. Οἱ Μυσοὶ ἦσαν, κατὰ Στράβωνα, Θρᾶκες τὴν καταγωγὴν, οὐχὶ δὲ καὶ καθ' Ἡρόδοτον (Z, 74)· περὶ δὲ τῶν Τρώων

ἴδ. Τρῶας. Πόλεις δὲ μυσίας ἄσαι ἦσαν 1) ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ ἡ Τρῶας (Ἴλιον), ἡ Πλακία, ἡ Κόζικος, ἡ Τριάσος, τὸ Πάριον, ἡ Λάμψακος, ἡ Ἀδυθος εἰς τὴν παραλίαν· ἡ δ' Ἀπολλωνία, ἡ Μιλητόπολις (ν. Μουαλίτις), ἡ Ζέλεια, ἡ Γέργις, ἡ Σκηψίς, ἡ Περικώτη, εἰς τὰ ἐνδότερα. — 2) Ἐν τῇ Τρωϊκῇ, ἡ Ἀάρδανος, τὸ Ροϊνεῖον, τὸ Σίγειον, ἡ Ἀλεξάνδρεια Τρῶας, ἡ Λάρισσα, ἡ Ἀμαξιτός, ἡ Ἀρίσθη, ἡ Θύμβρα. — 3) Ἐν τῇ Αἰολίδι ἰδίως αἱ τὸν δεσμὸν ἀποτελοῦσαι (ἴδ. Αἰολίς) — 4) καὶ 5) Ἐν δὲ τῇ Μεγάλῃ Μυσίᾳ καὶ Τευθρανίᾳ ἡ Πέργαμος, τὸ Παρθένιον, ἡ Ἀλισάρνη κτλ. (Στράβ. IB, 563. 571. — Met. I, 48). Πλείονα ἐν τοῖς ἰδιαιτέροις ἄρθροις.

Μύσιος, Ἀργεῖος τις, κατὰ τὴν ἐν Ἀργεὶ παράδοσιν, ὅστις εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ τὴν Δημήτραν φιλοξενήσας, ἔδρυσεν ἐν Πελλήνῃ τῆς Ἀχαΐας ἱερὸν αὐτῇ Μυσαιὸν ἐπικληθὲν, εἰς ὃ κατ' ἔτος ἐτελεῖτο ἐπταήμερος ἑορτή, τὰ Μύσια καλουμένη, ἀφ' ἧς ἐπὶ μίαν ἡμέραν καὶ νύκτα ἀπεκλείετο πᾶς ἀνὴρ (Παυσ. B, 18, 3).

Μύσκολος, Ἀργεῖος, υἱὸς Ἀλκμονος. Κατ' ἐντολὴν τοῦ Ἡρακλέους, ἐμφανισθέντος κατ' ὄναρ, ἀπελθὼν εἰς Ἰταλίαν, ἔκτισε τὴν πόλιν Κρότωνα, παρὰ τὸν τάφον τοῦ Κρότωνος (Στράβ. — Ovid.).

Μύσκων, στρατηγὸς Συρακούσιος ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τῶν Ἀθηναίων (Θουκ. H, 85).

Μυσός, ἴδ. Μυσία.

Μυσταγωγός καὶ Μύστης. ἴδ. Μυστήρια. Ἐλευσίνια.

Μύσταξ, ὁ κατ' ἀρχὰς φυόμενος μύσταξ ἐλέγετο ὑπὲρ, ὡς ἰδίως καὶ τὸ ἄνω χεῖλος, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἡ τοῦ προσώπου τρίχωσις, ὥστε καὶ πρῶτον ὑπὲρ ἡ τῆς ὀμῆς ἔχων κατ' ἀρχὰς φυόμενον (Ὀμ. Ἰλ. II, 348. Ὀδ. K, 279. — Δ, 66. E, 28. — Φιλόστρ. Εἰκ. A, 30. B, 7, 9). Πάντες οἱ Ἕλληνες ἔτρεφον τὸν μύστακα καὶ τὸν πώγωνα (Θεόφρ. ΙΔ, 4. — Αθην. Δ, 21. — Πολύδ. B, 80, 1), πλὴν ἐν Σπάρτῃ, ἐν ἧ οἱ Ἐφο-

ροι ἐγκαθιστάμενοι ἐπροκήρυττον πᾶσι «κείρειν τὸν μύστακα, καὶ προσέχειν τοῖς νόμοις», θεωρουμένου τούτου ὡς πειθαρχίας σημείου (Πλούτ. π. τ. ὑπ. θ. βραβ. τιμ. Δ.—Πρόκλ. εἰς Ἡσιόδ. Ἔργ. καὶ ἡμ. 722).

Μυστήρια. ἴδιον εἶδος λατρείας, ἔχον τι τὸ μυστηριώδες καὶ μόνον τοῖς μουυμένοις γνωστὸν, συνήθως δὲ καὶ τὸ ἐνθουσιαστικόν, ὅτε καὶ ὄργια ἐλέγοντο εἰς ἐπικλήσιν τῆς ἀρωγῆς τῶν θεῶν ὑπὲρ αὐτῶν τῶν τελούντων. Προέκυπτον δὲ, μέρος μὲν ἐκ τῆς ἐνδομύχου πίστεως εἰς τὴν μυστηριώδη τῆς θεότητος φύσιν, μέρος δὲ ἐκ ξένων ἐπεισάκτων θρησκευμάτων. Καὶ ἐξετελούντο μὲν ἐν τοῖς πλείστοις καὶ ταῦτα ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ θρησκευτικαὶ τελεταί, διὰ καθαρμῶν, ἐξίλασμων, μετανοίας, θυσιῶν, πομπῶν καὶ ἀσμάτων, ἀλλὰ πάντοτε μετὰ μυστικοῦ τίνος καὶ ὀργιαστικοῦ χαρακτήρος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ νυκτὸς ἐν θαλαύχαις καὶ μουσικῇ ἐξερεθίζούσῃ. Προσέτι δὲ, κατὰ διάκρισιν τῶν συνήθων μύθων, οἱ ἱεροὶ λόγοι ἐφ' ὧν τὰ μυστήρια ἐστηρίζοντο ἦσαν συμβολικοῦ μᾶλλον ἢ ἀλληγορικοῦ χαρακτήρος, οὐχὶ δὲ καθαρῶς ἱστορικοῦ, προσέτι καὶ ἂν περὶ τὴν ἱστορίαν ἢ τὴν γενεαλογίαν τῆς λατρευομένης θεότητος περιστρέφοντο, ἢ καθιέρουν ξένα μυθεύματα καὶ ἐπείσакτα. Πολλάκις μὲν τῇ θεότητι ἀποδιδόμεναι πράξεις παριστάνοντο μιμικῶς μετὰ μεγίστης πομπῆς, μετ' ἐπικλήσεων, κραυγῶν, μουσικῆς καὶ ὀρχήσεως, θαυμασιῶν ἐμφανίσεων, ἐπιδείξεων ἱερῶν συμβόλων, ὕλικῶν ἀποδείξεων τῆς θείας παρουσίας, ἅτινα ἀπὸ ῥητῶν ἐλέγοντο, καὶ αὐτὰ ἰδίως μυστήρια καὶ ὄργια, καὶ ἃ οἱ μετέχοντες τῶν μυστηρίων προσεκύνοιν, προσέψαυον, ἡσπάζοντο, ἢ ἔτρωγον ἐξ αὐτῶν. Τοιαῦτα σύμβολα ἦσαν ἡ μυστικὴ λάρναξ, ἡ δᾶς, ὁ κυκλῶν ἐξ οὗ ἐπινον εἰς τῆς Δήμητρος τὰ μυστήρια, οἱ ὄφεις, τῆς ἐλάφου τὸ δέρμα, ὁ ταῦρος εἰς τὰ Διονύσια. Ταῦτα πάντα τὴν ἐξέγερσιν σκοποῦντα τοῦ ἐνδομύχου αἰσθήματος, ἦσαν τὰ εἰς τῶν

μυστηρίων τὰς παραστάσεις δεικνύμενα λεγόμενα ἢ θεώμενα, οἷα εἰς τὰ Ἑλευσίνια ἦσαν ἡ ἀρπαγὴ τῆς Περσεφόνης εἰς τὸν Ἅδην, ἡ πλάνησις τῆς Δήμητρος εἰς ἀναζητήσιν τῆς θυγατρὸς τῆς, ὁ γάμος τοῦ Πλούτωνος καὶ τῆς Κόρης, ἡ ἐπιστροφή τῆς Δήμητρος εἰς τὸν Ὀλυμπόν. Ὁ βουλόμενος εἰς τὰ μυστήρια νὰ προσέλθῃ ὤφειλε πρῶτον νὰ μυηθῇ. Ἦν δ' ἡ μύησις βαθμιαία, ἀπὸ κατωτέρου εἰς ἀνώτερον βαθμὸν προοῦσα, ἀπὸ τοῦ κατωτάτου, τοῦ τῆς καθ' ἡγνίσεως, μέχρι τοῦ ἀνωτάτου, εἰς ὃν ὁ ἀφίχθεις μύστης ἐλέγετο ἐπόπτης καὶ ἄφορος (ἰδ. Ἑλευσίνια). Ἦν δ' ἐποπτεία, ἥτις ἦν τὸ ἐνορᾶν εἰς τὰ ἀγιώτατα, ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ ὑπερτάτη μακαριότης. Ἡ μύησις δὲν περιεῖχε θεωρίας ἀφηρημένας καὶ δογματικὰς, ἀλλὰ τὰ σύμβολα μόνον ἐδιδάσκοντο ἃ ἕκαστος ἐνδεὶ καὶ ἡρμήνευε κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς ἰδίας αὐτοῦ διανοητικότητος. Ὑπὸ πολλῶν ἐπιστεύθη ἀλλ' οὐχὶ, ὡς φαίνεται, μετ' ἱκανῆς ὑποστάσεως, ὅτι οἱ ἱερεῖς τῶν μυστηρίων ἐκέκτηντο τὰς ἀρχὰς θρησκείας ἀληθεστέρας καὶ εὐγενεστέρας τῆς τοῦ λαοῦ, ὅς ὑποκεκρυμμένως εἰς ὀλίγους μετέδιδον. Τῷ μουυμένῳ ἐπεβάλλετο ἐπὶ τε τῆς τελέσεως τῶν μυστηρίων, καὶ οὐχ ἦττον μετ' αὐτὴν, αὐστηρὰ πτωπῇ, ἵνα μὴ ὁ μυστηριώδης καὶ ἱερὸς τῆς τελετῆς χαρακτήρ βεβηλωθῇ εἰς τὸν συνήθη βίον περιγόμενος. Εἰς τινὰ τῶν μυστηρίων ἦσαν πάντες δεκτοί, ἀνεξαρτήτως κοινωνικῆς θέσεως, φύλου καὶ ἡλικίας· ἄλλα δ' ἐτελοῦντο ὑπὸ μόνον γυναικῶν, καὶ ἄλλα πάλιν ὑπὸ μόνον εἰδικῶν συλλόγων. Ἀρχαιότατα ἀπαντῶνται μυστήρια ἥδη ἐν προομηρικοῖς χρόνοις παρὰ τοῖς Πελασγοῖς, ἰδίως τ' ἀφορῶντα χθονὸς θεότητας. Πηγὴν δ' εἶχον τὸ ἀρχέγονον ἐμφυτον αἶσθημα τοῦ ἀνθρώπου περὶ τῆς μυστηριώδους καὶ τῇ ἀνθρωπίνῃ διανοίᾳ ἀκαταλήπτου φύσεως τῆς θεότητος, εἰς ἣν οὐδεμία ὠρισμένη μορφή ἡδύνατο ν' ἀποδοθῇ, ἐν ᾧ ὁ Ἑλλην, ἐν τοῖς χρόνοις τῆς κοινωνικῆς αὐτοῦ ἀναπτύξεως, ἐφαντάζετο τοὺς θεοὺς αὐτοῦ

κατὰ καθιέρως καὶ συνήθεις αὐτῶ μορφάς. Τότε δὲ καὶ τὰ ἔτι ἐναπομένοντα λείψανα τῆς ἀρχικῆς ἐκείνης φυσιολατρικῆς διατηρήθησαν παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν ὡς δυσκατάληπτα καὶ μυστηριώδη ὁρησκεύματα· καὶ ὅτε ἡ ἀναπτυσσομένη φιλοσοφία δὲν ικανοποιεῖτο πλέον ἐκ τῶν ὅλως ἀνθρωπομόρφων καὶ ἀνθρωποπαθῶν θεοτήτων τῆς κλασικῆς ἐποχῆς, ἐστράφη αὐθις πρὸς τὰς ἀρχαίας ἐκείνας μυστηριώδεις ἀντιλήψεις, αἵτινες τῇ παρίστων, οὐχὶ μὲν τὴν πρώτην ἀρχὴν ἣν ἐπεζητεῖ καὶ ἐνόμιζεν ὅτι εὑρίσκειν, ἀλλὰ καὶ τὸ μέγα καὶ ἐνδιαφέρον φαίνόμενον τῆς πλάσεως, τὸ τῆς παραγωγῆς καὶ ἐξαφανίσεως τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, ἐν τε τῇ φυσικῇ κόσμῳ καὶ ἐν τῇ ζωικῇ. Συμπεριελήφθησαν δὲ βαθμὴδὸν ὑπ' ἐκείνων τὰ σύμβολα καὶ αἱ μετέπειτα ἀναφεῖσται καὶ διαδοθεῖσαι δοξαί, περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς καὶ τῆς μετὰ θάνατον ἀνταποδόσεως. Ἰδίως δ' ἀνέπτυξε τὴν φάσιν ταύτην τὸ Ὀρφικὸν δόγμα περὶ τὰ 600 π. Χ., τὰς νέας μετὰ τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ τῶν ἐξ Ἀσίας προερχομένων θεωριῶν ἀναμίξαν. Κυρίως ἐγχώρια τῇ Ἑλλάδι μυστήρια, ἀρχαιοτάτης Πελασγικῆς ἐποχῆς, ἦσαν τὰ τῆς Δήμητρος, ὧν τὰ ἐπισημότερα ἐτελοῦντο ἐν Ἐλευσίνι τῆς Ἀττικῆς, παραμυθίαν καὶ ὑποσχέσεις εὐτυχίας διὰ τὸν μετὰ ταῦτα βίον ὑποσχόμενα (ἴδ. Ἐλευσίνια) προσέτι τὰ ἐν Σαμοθράκῃ μυστήρια τῶν Καβείρων, ὧν τὴν καταγωγὴν ὁ Ἡρόδοτος λέγει πελασγικὴν. Ταῦτα ἦσαν τὰ ἐπισημότερα ἐν Ἑλλάδι μετὰ τὰ Ἐλευσίνια, καὶ φαίνονται μετ' αὐτῶν πολλὴν ἔχοντα ὁμοιότητα· ἀλλὰ περὶ τῶν λεπτομερειῶν αὐτῶν ὀλίγα εἰσὶ γνωστά, εἰ καὶ ἐν ταῖς ἐσχάτως γενομέναις πρὸς ταῖς Θήβαις ἀνασκαφαῖς τοῦ ἱεροῦ τῶν Καβείρων πλεῖστα εὐρέθησαν ἀρχαῖα λείψανα, ἐν οἷς πολλὰ ἀνθρωπαρίων παραστάσεις, αἰνιττόμεναι πιθανῶς ὄντα συγγενῇ ὑποχρονίων δαιμόνων. Ἐτελοῦντο δὲ προσέτι παρὰ τοῖς κατοικοῖς τῶν παραλίων τῆς Θράκης καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Εἰς τὰ ἐν Κρήτῃ μυστήρια

τοῦ Διὸς ἀνεμίγησαν ἱσως καὶ ἐξ Ἀσίας προελθόντα στοιχεῖα τινά. Τὰ περὶ αὐτῶν εἰσὶν ὀλίγον γνωστά. Πιθανῶς δ' ἐπανηγυρίζετο κατὰ τὸ ἔαρ ἡ γέννησις τοῦ θεοῦ ἐν τῷ Ἰδαίῳ ἄντρῳ καὶ περὶ αὐτὸ, κατὰ δὲ τὸ φθινόπωρον ὁ ἐκεῖ πιστευόμενος θάνατος αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ τάφου του. Παρίστων δὲ τὰ κατὰ τὴν παράδοσιν περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ Διὸς ἔνοπλοι νεανῖαι, οἱ Κουρήτες δῆθεν, ἐν θορυβῶδι μουσικῇ καὶ ὀρχήσεσι. Ὡς ἴδιον δὲ τοῖς μυστηρίοις τούτοις μνημονεῖται, ὅτι ἐτελοῦντο φανερώς, ἥτοι ἐν ὑπαίθρῳ οὐχὶ μυστικῶς, ὡς τὰ λοιπὰ κατὰ τὴν συνήθειαν. Θρακικῆς δὲ καὶ Φρυγικῆς μᾶλλον καταγωγῆς ἦσαν τὰ μυστήρια τοῦ Διονύσου ἢ Βάκχου, τοῦ ἐπιλεγομένου Ζαγρίου καὶ Σαβαζίου, τελούμενα ἐν ἀγρία παραφορᾷ ἣτις ἤλεγχε τὴν ξένην αὐτῶν καταγωγὴν, καὶ ἐξετραχῆλίζετο μέχρις ἰδίων ἀκρωτηριασμῶν καὶ πράξεων ἀντικειμένων τῇ ἡθικῇ εὐπρεπείᾳ· ἀλλὰ τὰς τοιαύτας παρεκτροπὰς τῆς θεοβλαβείας ἀπεδοκίμαζον καὶ ἀπέφευγον οἱ κοσμιώτεροι τῶν Ἑλλήνων. Μεθ' ὁμοίων δὲ παρεκτροπῶν ἐπανηγυρίζοντο καὶ τὰ ἐξ Ἀσίας προελθόντα μυστήρια τῆς Κυβέλης, ἐπικρατήσαντα ἐπὶ τῶν μεταγενεστέρων ἐλληνικῶν καὶ τῶν ρωμαϊκῶν χρόνων. Ὁ Ἡρόδοτος (Δ, 76) μνημονεύει αὐτῶν ὡς ἀρχαιοτάτα τελούμενων ἐν Ἀσίᾳ· εἶτα δὲ βαθμὴδὸν εἰσῆχθησαν ἐκείθεν εἰς Θήβας, εἰς Ἀθήνας καὶ τέλος εἰς Ῥώμην. Ὑπῆρχον δὲ καὶ τῆς Ἐκάτης, τῆς Ἀφροδίτης, τῆς Ἰσιδος, τοῦ Μίθρα μυστήρια· τὰ δ' Ὀρφικὰ παρήχθησαν ἐκ τῶν τοῦ Θρακικοῦ Διονύσου, συναναμιγνύων μετὰ παντοίων δεισιδαιμονιῶν, καὶ ἐπὶ Πεισιστράτου ἤδη ἦσαν εἰσηγμένα ἐν Ἀθῆναις, μετὰ τῶν Ἐλευσινίων πολλὰ, ὡς φαίνεται, ἔχοντα τὰ κοινά. Οἱ μύσται ἐσπούδαζον τὰ Ὀρφικὰ ποιήματα, ὑπεβάλλοντο εἰς αὐστηρὰν ἀσκητικὴν διαίταν καὶ τήρησιν μυστικῶν διατάξεων, οἷα ἦσαν αἱ τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων καὶ αἱ τῶν Πυθαγορείων, καὶ ἀπετέλουν ἰδίαν ἀποκλειστικὴν ἐταιρίαν, ἥτις κα

διὰ τοῦτο ἐπὶ μακρὸν διετήρησε τὴν ἐπιρροήν της. Εἰσέφρησαν δὲ τὰ ξενικά μυστήρια εἰς τὴν Ἑλλάδα ἰδίως ἐπὶ τῶν τεταραγμένων αὐτῆς ἐποχῶν, ὡς ἐπὶ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου, καὶ ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τῶν μέσων χρόνων τῶν αὐτοκρατόρων, κατ' ἀρχάς ὑπὸ ἰδιωτικῶν συλλόγων ἀσκούμενα, καὶ μὴ ἔχοντα δημόσιον χαρακτῆρα, καταδικώμενα μάλιστα ἐνίοτε ὑπὸ τοῦ δημοσίου· ἀλλὰ κατ' ὀλίγον οὕτως ἐρριζοῦντο καὶ ἐξετείνοντο, ὥστε ἠπειλοῦν νὰ ὑπερισχῶσιν τοῦ ἐγχωρίου θρησκευματος.

Μύστης, ἴδ. Μυστήρια.

Μύστρον, ἑλληνικὸν μέτρον ὕγρων, τὸ τέταρτον τοῦ κυάθου, $2 \frac{1}{2}$ κοχλιάρια περιλαμβάνον. Ἀλλ' ὁ Γαληνὸς παραδέχεται μικρὸν καὶ μέγα μύστρον, καὶ τὰ περὶ χωρητικότητος αὐτῶν λέγει ἀντιφατικά καὶ συγκεχυμένα (Ἀποσπ. Δ. ΙΓ. ΙΕ).

Μύσων, ἐκ τῆς πόλεως Χηνὸς τῆς Λακωνίας, οὗ ὁ Πλάτων μνημονεύει ὡς ἐνὸς τῶν ἐπτά σοφῶν, ἀντί τοῦ Περιάνδρου (Πλτ. Πρωταγ. Τμ. Β, 153. "Εκδ. Δ. Γεφ.).

Μυτιλήνη, κατ' ἄλλους, οὐχὶ ὀρθῶς, Μιτυλήνη, ἡ μεγίστη καὶ ἐπισηματότη πόλις τῆς νήσου Λέσβου, κατὰ τὴν νοτιοανατολικήν αὐτῆς παραλίαν, ἐλέγετο ἐπώνυμος

Μυτιλήνης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Μακαρέως (Διόδ. Ε, 12), ἢ Μύτωνος, υἱοῦ αὐτῆς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος (Στ. Βυζ.). Εἶχεν ἰσχυρὰς ὀχυρώσεις ἐπὶ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου (Θουκ. Γ. 2). Πατὴρ τοῦ Πιττακοῦ, τοῦ Ἀλκαίου, τῆς Σαπφούς, τοῦ Ἑλλανίκου κ. ἄ., διέπρεψεν ἐπὶ μακρὸν ἐν τῇ φιλολογίᾳ καὶ τέχνῃ. Οἱ Μυτιληναῖοι ἐδοθήσαν τὸν Καμβύσην κατὰ τῶν Αἰγυπτίων (Ἡρδ. Γ, 13), κατὰ δὲ τῶν Σκυθῶν (Ἡρδ. Δ, 97) Δαρεῖον τὸν

Ἰστάσπου, ὅστις τοὺς ἀντήμειψε θοὺς αὐτοῖς τὸν Κῶν ὡς τύραννον· ἀλλ' ἡ ἀρχὴ αὐτοῦ ὑπῆρξε βραχεῖα ἔνεκα τῆς ἐπελθούσης Ἰωνικῆς ἐπαναστάσεως. Τῷ 493 ὑποκύψατο ἡ Λέσβος εἰς τοὺς Πέρσας, ἠναγκάσθη νὰ παρακολουθήσῃ αὐτοὺς εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν των· ἀλλὰ μετὰ τὴν ἥτταν αὐτῶν προσηρτήθησαν εἰς τὸν θαλάσσιον τῶν Ἀθηναίων δεσμόν. Μετὰ ταῦτα ὁμῶς ἀπήλλαξεν ἡ Μυτιλήνη τὴν νῆσον ἀπὸ τοῦ καταθλιπτικοῦ τῶν Ἀθηναίων ζυγοῦ. Μετὰ μακρὰν δὲ πολιορκίαν ἐπόρθησεν αὐτὴν ὁ Πάχης, κατέσκαψε τὰ τείχη της, τῇ ἀφῆρσε τὰς τριῆρεις της, καὶ ἡ γῆ της κατεκληρουχήθη εἰς Ἀθηναίους ἀποίκους (Θουκ. Γ, 1—19. 26—39.—Διόδ. ΙΒ, 55). Μετὰ τὴν ἥτταν δὲ τῶν Ἀθηναίων ἐν Σικελίᾳ, ἀπεσπάσθησαν αὐθις ἡ Μυτιλήνη καὶ αἱ ἄλλαι Λεσδικαὶ πόλεις ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν (Θουκ. Η', 5), καὶ ἡ νῆσος ἐγένετο θέατρον ἀμφιρρόπου πάλης μεταξὺ Λακεδαιμονίων καὶ Ἀθηναίων. Ἡ ἐν Ἀργινοῦσαις ναυμαχία ἔσωσε τὸν ὑπὸ τὸν Κόωνν ἐν τῷ λιμένι τῇ. Μυτιλήνης ὑπὸ τοῦ Καλλικρατίδου πολιορκούμενον στόλον τῶν Ἀθηναίων· ἡ δὲ ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς κατέστρεψε τῶν Ἀθηνῶν τὴν θαλασσοκρατίαν· ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐν Κνίδῳ νίκην ἀνεκτήσαντο οἱ Ἀθηναῖοι τὴν Μυτιλήνην, ἥτις καὶ μετὰ τὴν Ἀνταλκίδειον εἰρήνην ἔμεινε ταῖς Ἀθηναῖς προσηρτημένη. Ἐπὶ Ἀλεξάνδρου ἐβλάβη ἡ πόλις ὑποκύψατο τοῖς Πέρσαις, καὶ μετὰ ταῦτα κατακτηθεῖσα ὑπὸ τῶν Μακεδόνων (Ἀρρ. Β, 1, 1. Γ, 2, 6). Ἀλλ' ἐκ τῶν συμφορῶν πασῶν τούτων, ἔνεκα τῆς προσφόρου αὐτῆς θέσεως, ταχέως ἀνέκυπτεν εὖρε δὲ προστασίαν καὶ ὑπὸ τοὺς Ῥωμαίους αὐτοκράτορας, ἰδίως τὸν Τιβέριον καὶ τὸν Νέρωνα.

Μύτων, ἴδ. Μυτιλήνη.

Μυχός, λιμὴν τῆς Φωκίδος ἐν τῷ Κορινθιακῷ κόλπῳ, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ἑλικωνος (Στρδ.). Νῦν Ἰανιτσό.

Μώμεμφις, πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἐπὶ τῆς διώρυχος τῆς ἐνούσης τὴν Μαρεώτιν

λίμνην μετὰ τοῦ Κανωδικοῦ βραχίονος τοῦ Νείλου (Ἡρδ. Β, 162. — Στρεβ.). Νῦν Μανούφ.

Μῶμος, υἱὸς τῆς Νυκτὸς, ὁ θεὸς, ἡ ἢ προσωποποιήσις, τῆς μομφῆς καὶ κατηγορίας (Ἡσίοδ. Θεογ. 214. — Λουκ. Ἑρμότ. Κ). Διερράγη ἐκ πείσματος διότι δὲν εὔρε τί νὰ φέξῃ εἰς τὴν Ἀρροδίτην.

Μώριος ἡ Μόλος, μικρὸς ὁμόρρους τοῦ Βοιωτικοῦ Κηφισοῦ ἐκ τοῦ Θουρίου ὄρους

παρὰ τῇ Χαιρωνείᾳ πηγάζων (Πλούτ. Σύλλ. ΙΖ. 10).

Μύσας ἡ Μόσας, ποταμὸς ἐν τῇ Βελγικῇ Γαλλίᾳ (ν. Μαὰς), πηγάζων ἐκ τῆς χώρας τῶν Λιγγόνων (Caes. B. G. IV, 10, 15. Tac. Ann. II, 6).

Μῶφι, ὄρος τῆς ἄνω Αἰγύπτου, ὑπὲρ τὴν πόλιν Ἐλεφαντίνην (Ἡρδ. Β, 28). Ἰδ. Κρῶφι.

ΜΩΤ

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΠΡΩΤΩ ΤΟΜΩ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΧΑΡΤΩΝ

Α

1	'Αβδῆρων νόμισμα.....	Σελ.	2	25	Αἰγυπτιακαὶ πυραμίδες.....	Σελ.	34
2	'Αβύδου νόμισμα.....	"	3	26	Αἴνου νόμισμα.....	"	38
3	'Αγαθοδαίμων.....	"	3	27	Αἰσχύνης.....	"	41
4	'Αγαμέμνων(Τειχ.Πομπ.).....	"	6	28	Αἰτωλίας νόμισμα.....	"	44
5	'Αγγεῖα.....	"	8	29	Αἰώρα.....	"	45
6	'Αγχοῖνη.....	"	11	30	'Ακάνθου νόμισμα.....	"	46
7	'Αγκύλη.....	"	11	31	'Ακαρνανίας νόμισμα.....	"	46
8	'Αγκυρα.....	"	12	32	'Ακινάκης.....	"	47
9	'Αδμητος.....	"	17	33	'Ακμων.....	"	47
10	'Αδριανοῦ Πύλη.....	"	19	34	'Ακόνη.....	"	47
11	'Αέτωμα.....	"	20	35	'Ακόντιον.....	"	48
12	'Αθηναῖ.....	"	22	36	'Ακραγαντίνων νόμισμα.....	"	48
13	'Αθηναῖ ἔνοπλος.....	"	23	37	'Ακρόπολις τῶν 'Αθηνῶν κατὰ τὴν ἀρχαιότητα (λιθογρ.).....	"	48
14	'Αθηναῖς προτομή.....	"	24	38	'Ακρόπολις 'Αθηνῶν.....	"	50
15	'Αθηνῶν νόμισμα.....	"	24	39	'Ακρωτήριον.....	"	51
16	'Αθηνῶν χάρτ. ὁλοσέλ. λιθογρ.	"	24	40	'Ακταίων.....	"	52
17	'Αθῆναι (Πνύξ).....	"	25	41	'Αλείπτης.....	"	54
18	Αἶας.....	"	28	42	'Αλέξανδρος.....	"	57
19	Αἰγίνης νόμισμα.....	"	30	43	'Αλέξανδρος ἐφιππος.....	"	58
20	Αἰγίνης ναὸς 'Αθηναῖς.....	"	31	44	'Αλέξανδρου προτομή.....	"	59
21	Αἰγίολος 'Αθηναῖ.....	"	32	45	'Αλέξανδρου νόμισμα.....	"	60
22	Αἰγισθος.....	"	32	46	'Αλικαρνασσοῦ Μαυσωλεῖον.....	"	63
23	Αἰγὸς ποταμοῖς νόμισμα.....	"	33	47	'Αλκιβιάδης.....	"	65
24	Αἰγύπτου Νεῖλος (ποταμ.).....	"	33	48	'Αλτῆρες.....	"	68
				49	'Αμαζόνες.....	"	70
				50	'Αμφιξ.....	"	71

51	"Αμμων	Σελ.	72	94	"Αρχιτεκτονική κίονες Δωρίου	Σελ.
52	"Αμπυξ	"	73		ῥυθμοῦ	" 137
53	"Αμπυξ ἑππειος	"	73	95	"Αρχιτεκτον. κίονες Ἰωνικοῦ	" 137
54	"Αμφίβληστρον	"	74	96	"Αρχιτεκτον. κίονες Κορινθια- κοῦ ῥυθμοῦ	" 138
55	"Αμφιάρας	"	75	97	"Ασιλλα	" 139
56	"Αμφικτιονικὸν νόμισμα	"	76	98	"Ασκαύλης	" 140
57	"Αμφίων	"	78	99	"Ασκληπιδὺς	" 140
58	"Αμπορεὺς	"	78	100	"Ασπασία	" 141
59	"Ανακρέων	"	80	101	"Ασπὶς	" 142
60	"Ανακλιντήριον	"	80	102	"Ασπὶς πέλτη	" 142
61	"Ανάλημμα	"	80	103	"Αστράγαλοι	" 145
62	"Αναξυρίδης	"	82	104	"Αστράγαλοι κύσμημα	" 146
63	"Ανδρομέδα	"	87	105	"Ατλας	" 149
64	Διόλου ναὸς	"	89	106	"Ατλας ὁ τιτάν	" 150
65	"Αντίνοος	"	94	107	"Αττική χάρτης	" 152
66	"Αντίον	"	95	108	Αὐθέψης	" 154
67	"Αντιόχεια	"	95	109	Αὐλαία	" 154
68	"Αξονες	"	101	110	Αὐλὸς	" 154
69	"Απόδεσμος	"	103	111	Αὐλητερὶς	" 155
70	"Αποδυτήριον	"	103	112	Αὐλώπις	" 155
71	"Απόλλων	"	104	113	"Αφλαστον	" 156
72	"Αρδύλη	"	108	114	"Αφροδίτη	" 157
73	"Αργοναῦται	"	109	115	Αχιλλεύς	" 161
74	"Αρης	"	114			
75	"Αριστείδης	"	116			
76	"Αριστίων	"	118			
77	"Αριστοτέλης	"	120			
78	"Αριστοφάνης	"	122			
79	"Αρκεσίλαος	"	125			
80	"Αρμα	"	126	116	Βαλανεῖον	" 164
81	"Αρματος δίφρος	"	126	117	Βαλάντιον	" 164
82	"Απήνη	"	126	118	Βασιλική	" 166
83	"Αρμόδιος καὶ "Αριστογείτων	"	127	119	Βαλλερεφόντης	" 167
84	"Αροτρον αὐτόγυον	"	128	120	Βερενίκης νόμισμα	" 167
85	"Αροτρον πηκτὸν	"	128	121	Βερόιας νόμισμα	" 167
86	"Αρότρου μέσαθον	"	128	122	Βηρυτοῦ νόμισμα	" 168
87	"Αρπάγη	"	128	123	Βίβλος	" 169
88	"Αρπυιαί	"	129	124	Βιβλίον	" 169
89	"Αρτεμις	"	131	125	Βιζύης νόμισμα	" 169
90	"Αρτεμις ἡ σώτειρα	"	132	126	Βοηδρόμια	" 170
91	"Αρχιτεκτονική Τίρυνθας	"	135	127	Βοηθὸς	" 170
92	"Αρχιτεκτονική Μηκυνῶν	"	136	128	Βοιωτίας νόμισμα	" 171
93	Αρχιτεκτονική "Αμφίσης	"	136	129	Βοιωτῶν	" 171
				130	Βολὺς	" 171

B

131	Βυκάνη.....	Σελ.	176
132	Βυκάνη ναυτική.....	"	176
133	Βυκάνη κυρτή.....	"	177
134	Βωλοκόπος.....	"	177
135	Βωμός.....	"	177

Γ

136	Γαθάλων νόμισμα.....	"	178
137	Γαδείρων ".....	"	178
138	Γαλατίας ".....	"	179
139	Γανυμήδης.....	"	182
140	Γέλας νόμισμα.....	"	183
141	Γέλων ".....	"	183
142	Γίγαντες.....	"	187
143	Γίγγλυμος Πομπηίας.....	"	188
144	" Βρεττ. μουσείου.....	"	188
145	Γλαύξ.....	"	188
146	Γόμφοι.....	"	192
147	Γόμφων νόμισμα.....	"	192
148	Γοργών.....	"	194
149	Γόρτυνος νόμισμ.....	"	194
150	Γραφική.....	"	199
151	Γρύψ.....	"	199
152	Γύαλον.....	"	200
153	Γυμναστής.....	"	201
154	Γυμνάσιον.....	"	202
155	Γωρυτός.....	"	202

Δ

156	Δάς.....	"	203
157	Δαίδαλος.....	"	204
158	Δαμασκοῦ νόμισμ.....	"	206
159	Δαναΐδες ".....	"	206
160	Δαρείκδς ".....	"	207
161	Δαρεΐδς.....	"	208
162	Δελφῶν νόμισμα.....	"	211
163	Δελφοί.....	"	213
164	Δήλον νόμισμα.....	"	215
165	Δημήτηρ.....	"	217
166	Δημητριάδος νόμισμα.....	"	218

197	Δημητρίου ".....	Σελ.	218
168	Δημητ. Α' Σωτήρης νόμισμα.....	"	220
169	" Β' Νικάτωρ ".....	"	225
170	Δημοσθένης.....	"	228
171	Διαβήται.....	"	228
172	Διάδημα.....	"	226
173	Διάζωμα.....	"	229
174	Δίδραχμον.....	"	230
175	Διδώ.....	"	231
176	Δίκελλα.....	"	233
177	Δίκρανον.....	"	237
178	Δίκτυον.....	"	237
179	Δῖνος.....	"	237
180	Διογένης.....	"	238
181	Διονυσίου νόμισμα.....	"	243
182	Διονυσιοπολεϊτῶν νόμισ.....	"	243
183	Διόνυσος.....	"	246
184	Διοσκούρων νόμισμα.....	"	247
185	Διόσκουροι ἐπὶ δακτυλίου.....	"	247
186	Διπλοῖς.....	"	247
187	Δίπτυχα.....	"	248
188	Δισκοδόλος.....	"	248
189	Δίφρος.....	"	249
190	Διώτη.....	"	250
191	Δούρειος ἵππος.....	"	252
192	Δρέπανα.....	"	252

Ε

193	Ἐγκαρπα.....	"	254
194	Ἐγκόμβωμα.....	"	254
195	Ἐδραι.....	"	255
196	Ἐκάτη.....	"	258
197	Ἐκτυπον.....	"	262
198	Ἐλευσίνιον νόμισμα.....	"	265
199	Ἐλευσίνια.....	"	268
200	Ἐλλύχνιον.....	"	271
201	Ἐμβολον.....	"	272
202	Ἐνδοίου Ἀθηνᾶ.....	"	276
203	Ἐνδρομῖς.....	"	276
204	Ἐνώτια.....	"	278
205	Ἐπίκριον.....	"	282

206	Ἐπιστολαί.....	Σελ.	284	245	Ζέφυρος.....	Σελ.	330
207	Ἐπιστόμιον.....	"	284	246	Ζυγός.....	"	331
208	Ἐπίχυσις.....	"	286	247	Ζυγός ἀμάξης.....	"	331
209	Ἐρεχθεῖον.....	"	291	248	Ζώνη.....	"	332
210	Ἐρεχθέως ναός.....	"	292	249	Ζωστήρ.....	"	333
211	Ἐρινύες.....	"	293				
212	Ἐρμῆς ὁ πωγωνοφόρος.....	"	294				
213	Ἐρμῆς.....	"	295				
214	Ἐρυθρῶν νόμισμα.....	"	297				
215	Ἐρυκος νόμισμα.....	"	297	250	Ἡδῆ.....	"	333
216	Ἐρως.....	"	298	251	Ἡθμός.....	"	335
217	Ἐσθῆς Ἀωρικῆ.....	"	299	252	Ἡλακάτη εἰκὼν 1.....	"	335
218	Ἐσθῆς Ἰωνικῆ.....	"	299	253	Ἡλακάτη " 2.....	"	335
219	Ἐσθῆτος ζώνη.....	"	299	254	Ἡλακάτη " 3.....	"	335
220	Ἐσθῆς Διπλοῖς.....	"	299	255	Ἡλιος (νόμισμα).....	"	338
221	Ἐπίβλημα.....	"	300	256	Ἡλεῖον ".....	"	338
222	Ἐπιμήκης χλαῖνα.....	"	300	257	Ἡλείων ".....	"	338
223	Ἐπίβλημα Ἀσιανόν.....	"	300	258	Ἡμερινὸν ὥρολόγιον.....	"	340
224	Ἐπίβλημα Λακωνικόν.....	"	300	259	Ἡνίοχος.....	"	341
225	Ἐνδρομίδος (πέδιλα).....	"	301	260	Ἡπείρου νόμισμα.....	"	342
226	Ἐστία.....	"	301	261	Ἡρα.....	"	344
227	Ἐστίασις (εἰκὼν Α').....	"	303	262	Ἡραίας νόμισμα.....	"	344
228	Ἐστίασις (εἰκὼν Β').....	"	303	263	Ἡρακλείας " εἰκὼν 1.....	"	345
229	Ἐστίασις (εἰκὼν Γ').....	"	304	264	" " " 2.....	"	345
230	Εὐθύδημου νόμ.....	"	310	265	Ἡρακλεῖους ἄθλοι εἰκὼν 1...	"	350
231	Εὐκαρπίας.....	"	310	266	" " " 2...	"	350
232	Εὐκρατεῖδος.....	"	311	267	" " " 3...	"	350
233	Εὐμενεῖας.....	"	311	268	" " " 4...	"	350
234	Εὐμενίδης.....	"	313	269	" " " 5...	"	350
235	Εὐριπίδης.....	"	314	270	" " " 6...	"	351
236	Εὐρώπη.....	"	319	271	" " " 7...	"	351
237	Εὐτυχίδης.....	"	320	272	" " " 8...	"	351
238	Εὐχή.....	"	322	273	" " " 9...	"	351
239	Ἐφέσου νόμισμα.....	"	322	274	" " " 10...	"	352
240	Ἐφέσου ναός Ἀρτέμιδος.....	"	323	275	" " " 11...	"	352
241	Ἐπίππειον.....	"	324	276	" " " 12...	"	353
				277	Ἡρακλῆς.....	"	354
				278	Ἡρόδοτος.....	"	356
				279	Ἡραϊστος.....	"	360
242	Ζακύνθου νόμισμα.....	"	326				
243	Ζεὺς (προτομή).....	"	328				
244	Ζεὺς.....	"	329				

Ζ

Η

Θ

281	Θέατρον Ῥωμαϊκόν.....	Σελ.	364	324	Θύρσος.....	Σελ.	402
282	Θεατρικαὶ παραστ. εἰκὼν 1.	"	365	325	Θυσία εἰκὼν 1.....	"	403
283	" " " 2.	"	366	326	" " 2.....	"	404
284	" " " 3.	"	366	327	Θῶραξ " 1.....	"	405
285	" " " 4.	"	367	328	" " 2.....	"	405
286	" " " 5.	"	367				
287	" " " 6.	"	367				
288	" " " 7.	"	863				
289	Θεατρικαὶ παραστ. εἰκὼν 8.	"	368				
290	Θέατρον εἰκὼν 1.....	"	369				
291	" " 2.....	"	370				
292	" " 3.....	"	371				
293	" " 4.....	"	372				
294	Θελπούσης νόμισμα.....	"	372	329	Ἰαιτῶν νόμισμα.....	"	405
295	Θεμ.στοκλῆς.....	"	374	330	Ἰατρικὴ.....	"	409
296	Θεοδοσίου νόμισμα εἰκὼν 1.	"	375	331	Ἰεραπόλεως νόμισμα εἰκὼν 1	"	412
297	" " " 2.	"	375	332	" " " 2	"	412
298	Θέριστρον.....	"	378	333	Ἰεραπύτνιον	"	412
299	Θερμοπυλῶν χάρτ.	"	379	334	Ἰεροσολύμων " εἰκὼν 1	"	414
300	Θεσπειῶν νόμισμα.....	"	380	335	" " " 2	"	414
301	Θεσσαλίας ".....	"	382	336	Ἰέρωνος " " 1	"	415
302	Θεσσαλονίκης ".....	"	382	337	" " " 2	"	415
303	Θηβῶν ".....	"	384	338	Ἰμβρου νόμισμα.....	"	481
304	Θηβῶν χάρτ.....	"	384	339	Ἰμέρας ".....	"	418
305	Θησεύς.....	"	386	340	Ἰμέρα.....	"	419
306	Θησεῖον.....	"	387	341	Ἰξίων.....	"	421
307	Θησεῶς ἄθλοι εἰκὼν 1.....	"	388	342	Ἰου νόμισμα.....	"	422
308	" " " 2.....	"	388	343	Ἰπνός.....	"	422
309	Θησεύς.....	"	389	344	Ἰππίατρος.....	"	424
310	Θόλος εἰκὼν 1.....	"	390	345	Ἰππόδρομος εἰκὼν 1.....	"	425
311	" " 2.....	"	390	346	" " 2.....	"	425
312	" " 3.....	"	391	347	Ἰπποδρόμιον.....	"	426
313	" " 4.....	"	391	348	Ἰποκράτης.....	"	427
314	Θουκυδίδης.....	"	392	349	Ἰππόστασις.....	"	429
315	Θρυγοῦ κόσμημα.....	"	398	350	Ἰπποτοξότης εἰκὼν 1.....	"	429
316	Θρυγγὸς εἰκὼν 1.....	"	398	351	" " 2.....	"	429
317	" " 2.....	"	399	352	Ἰρις.....	"	430
318	" " 3.....	"	399	353	Ἰσοκράτης.....	"	433
319	Θρόνος.....	"	400	354	Ἰστοβοεὺς.....	"	434
320	Θυατείρας νόμισμα.....	"	400	355	Ἰστοῦ ἐργαλεῖα.....	"	436
321	Θύλακοι.....	"	400	356	Ἰριγένεια.....	"	437
322	Θυματήριον.....	"	401				
323	Θύρα.....	"	401				

I

K

359	Κακκάβη	Σελ.	445	402	Κεραμειτική εικ. 2.....	Σελ.	473
360	Κάλαθος εικόνων 1.....	"	446	403	" " 3.....	"	474
361	" " 2.....	"	446	404	" " 4.....	"	474
362	Κάλλυντρον	"	451	405	" " 5.....	"	474
363	Καλόπους	"	451	406	" " 6.....	"	475
364	Κάληπη	"	452	407	Κεραμίδες	"	475
365	Καλυπτῆρες εικ.....	"	452	408	Κεραμογραφία εικ. 1.....	"	475
366	Καλύπτρα	"	452	409	" " 2.....	"	475
367	Καμαρίνης νόμισμ.....	"	453	410	" " 3.....	"	476
368	Κανάχου Ἀπόλλων εικ 1....	"	455	411	" " 4.....	"	476
369	Κανάχου Ἀπόλλων " 2....	"	455	412	" " 5.....	"	476
370	Κανηφόροι " 1....	"	455	413	" " 6.....	"	476
371	Κανηφόροι " 2....	"	456	414	" " 7.....	"	477
372	Κάνθαρος	"	456	415	Κέρας εικ.....	"	477
373	Κανών εικ. 1.....	"	457	416	Κερκίς "	"	478
374	" " 2.....	"	457	417	Κέρκυρος	"	478
375	Καπηλεῖον εικ. 1.....	"	457	418	Κερούχος	"	479
376	" " 2.....	"	457	419	Κεστός	"	479
377	Καρυάτιδες	"	461	420	Κήδευσες εικ. 1.....	"	481
378	Καρχηδὼν χάρτης.....	"	462	421	" " 2.....	"	482
379	Καρχήσιον	"	463	422	Κήλων	"	483
380	Κάσσυμα	"	465	423	Κημός	"	483
381	Καταΐτυξ	"	466	424	Κήρυξ	"	484
382	Καταπειρατῆρ	"	466	425	Κηφισοδότου παλαισταί.....	"	485
383	Καταπέλτης εικ. 1....	"	466	426	Κίδηρις	"	486
384	" " 2.....	"	467	427	Κιθάρα.....	"	486
385	Κατάφρακτος	"	467	428	Κιλλίβας	"	487
386	Κάτοπτρον εικ. 1.....	"	468	429	Κίστη εικόνων 1.....	"	491
387	Κάτοπτρον εικ. 2.....	"	468	430	" " 2.....	"	491
388	" " 3.....	"	468	431	" " 3.....	"	491
389	Καυσία.....	"	469	432	Κιστοφόροι	"	491
390	Καυτήρ.....	"	469	433	Κίτων εικόνων 1.....	"	492
391	Καψυδρώτιον	"	469	434	" " 2.....	"	492
392	Κεκρύφαλος	"	471	435	" " 3.....	"	492
393	Κελέβη	"	471	436	" " 4.....	"	492
394	Κελευστής	"	471	437	" " 5.....	"	493
395	Κέλης	"	471	433	Κλείς " 1.....	"	495
396	Κένταυροι εικ. 1.....	"	472	439	Κλείς εικ. 2.....	"	495
397	" " 2.....	"	472	440	" " 3.....	"	496
398	Κέντρον	"	473	441	Κλεομένης	"	499
399	Κέντρον	"	473	442	Κλεοπάτρα.....	"	500
400	Κεραία.....	"	473	443	Κλίμαξ.....	"	506
401	Κεραμειτική εικ. 1.....	"	473	444	Κλίνη.....	"	506

445	Κλισία.....	Σελ.	507	488	Κρούπεζα εικών 1.....	Σελ.	538
446	Κναφεύς εικών 1.....	"	508	489	" " 2.....	"	538
447	" " 2.....	"	509	490	Κρύπτη.....	"	538
448	" " 3.....	"	509	491	Κτείς εικών 1.....	"	539
449	" " 4.....	"	509	492	" " 2.....	"	539
450	Κνήμη.....	"	509	493	Κτερίσματα εικών 1.....	"	539
451	Κνημίς.....	"	509	494	" " 2.....	"	539
452	Κνώδων.....	"	510	495	Κύαθος.....	"	540
453	Κόθορνος.....	"	510	496	Κυθιστάν εικών 1.....	"	541
454	Κολέος.....	"	511	497	" " 2.....	"	541
455	Κολόβσιον.....	"	511	498	" " 3.....	"	541
456	Κόλπος.....	"	512	499	Κύθοι.....	"	541
457	Κόμμωσις.....	"	514	500	Κύζικος.....	"	542
458	Κονίαμα.....	"	514	501	Κύθηρα.....	"	543
459	Κόντος.....	"	515	502	Κύκηθρον.....	"	544
460	Κόπανον.....	"	516	503	Κυκλὰς.....	"	544
461	Κοπίς.....	"	516	504	Κύλιξ.....	"	545
462	Κορινθία.....	"	517	505	Κύμβαλον είκ 1.....	"	546
463	Κορινθιακὸν νόμισμα.....	"	517	506	" " 2.....	"	546
464	Κορινθία (ναὸς Ποσειδ.).....	"	518	507	Κύμβη " 1.....	"	546
465	Κόρυμβος.....	"	519	508	" " 2.....	"	546
466	Κοτύλη.....	"	522	509	Κυνέα.....	"	547
467	Κούρεια.....	"	524	510	Κύπρου ἐπιγραφαί.....	"	549
468	Κόφινος.....	"	524	511	Κυρήνη είκ. 1.....	"	549
469	Κράνος εικών 1.....	"	525	512	" " 2.....	"	550
470	" " 2.....	"	525	513	" " 3.....	"	550
471	" " 3.....	"	525	514	Κυρήνης νόμισμα.....	"	550
472	" " 4.....	"	526	515	Κυρρήστης είκ. 1.....	"	552
473	Κρατήρ " 1.....	"	527	516	" " 2.....	"	552
474	" " 2.....	"	527	517	Κυστίς.....	"	553
475	" " 3.....	"	527	518	Κώδων είκ. 1.....	"	554
476	Κρήδεμνον.....	"	528	519	" " 2.....	"	554
477	Κρηπίς.....	"	529	520	" " 3.....	"	554
478	Κρήτη.....	"	530	521	Κωμωδία (Ἀριστοφάνης).....	"	555
479	Κρήτης νόμισμα.....	"	531	522	Κῶνος.....	"	556
480	Κριοῦ εικών 1.....	"	533	523	Κώπη.....	"	557
481	" " 2.....	"	533				
482	Κρίτις.....	"	534				
483	Κρόκη.....	"	536				
484	Κροσσοί.....	"	537				
485	Κροτάλιον.....	"	537	524	Λαβύρινθος.....	"	558
486	Κρόταλον.....	"	537	525	Λάβανον.....	"	559
487	Κρούματα.....	"	538	526	Λαγωδόν.....	"	559

Λ

609	Μετόπη εἰκ. 2.....	Σελ.	661	636	Μοῦσαι Θάλεια.....	Σελ.	687
610	" " 3.....	"	661	637	" Κλειώ.....	"	687
611	Μήθυμνα νόμ.....	"	664	638	" Οὐρανία.....	"	687
612	Μήλη.....	"	664	639	Μουσική εἰκ. 1.....	"	689
613	Μῆλος νόμ.....	"	665	640	" " 2.....	"	690
614	Μιθριδάτης νόμ.....	"	668	641	" " 3.....	"	691
615	Μίλητος νόμ.....	"	671	642	" " 4.....	"	691
616	Μίλητος.....	"	671	643	" " 5.....	"	692
617	Μιλτιάδης.....	"	672	644	" " 6.....	"	692
618	Μίτρα εἰκ. 1.....	"	678	645	" " 7.....	"	692
619	" " 2.....	"	678	646	" " 8.....	"	692
620	" " 3.....	"	678	647	" " 9.....	"	692
621	" " 4.....	"	679	648	" " 10.....	"	693
622	" " 5.....	"	679	649	Μόψου ἐστία νόμ.....	"	693
623	Μόναυλος.....	"	683	650	Μοκῆναι εἰκ.....	"	697
624	Μονόκροτος.....	"	683	651	" χάρτ.	"	697
625	Μονομάχος.....	"	683	652	Μύλασσα νόμ.....	"	698
626	Μονόξυλον.....	"	683	653	Μύλοι εἰκ. 1.....	"	699
627	Μονόπαρος.....	"	683	654	" " 2.....	"	699
628	Μονοχίτων.....	"	683	655	" " 3.....	"	699
629	Μορμολύκειον.....	"	684	656	Μύνδος νόμ.....	"	699
630	Μῦτις νόμ.....	"	685	657	Μύξα.....	"	700
631	Μοῦσαι Καλλιόπη.....	"	686	658	Μύρα.....	"	700
632	" Εὐτέρπη.....	"	686	659	Μυρίνα νόμ.....	"	700
633	" Ἐρατώ.....	"	687	660	Μύρμηξ.....	"	701
634	" Μελπομένη.....	"	687	661	Μύρων.....	"	703
635	" Πολύμνια.....	"	687	662	Μυτιλήνη νόμ.....	"	707

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ⁴ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΝ ΤΟΥ 1889

Ἄριθ 1278

ΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ.....

No 3

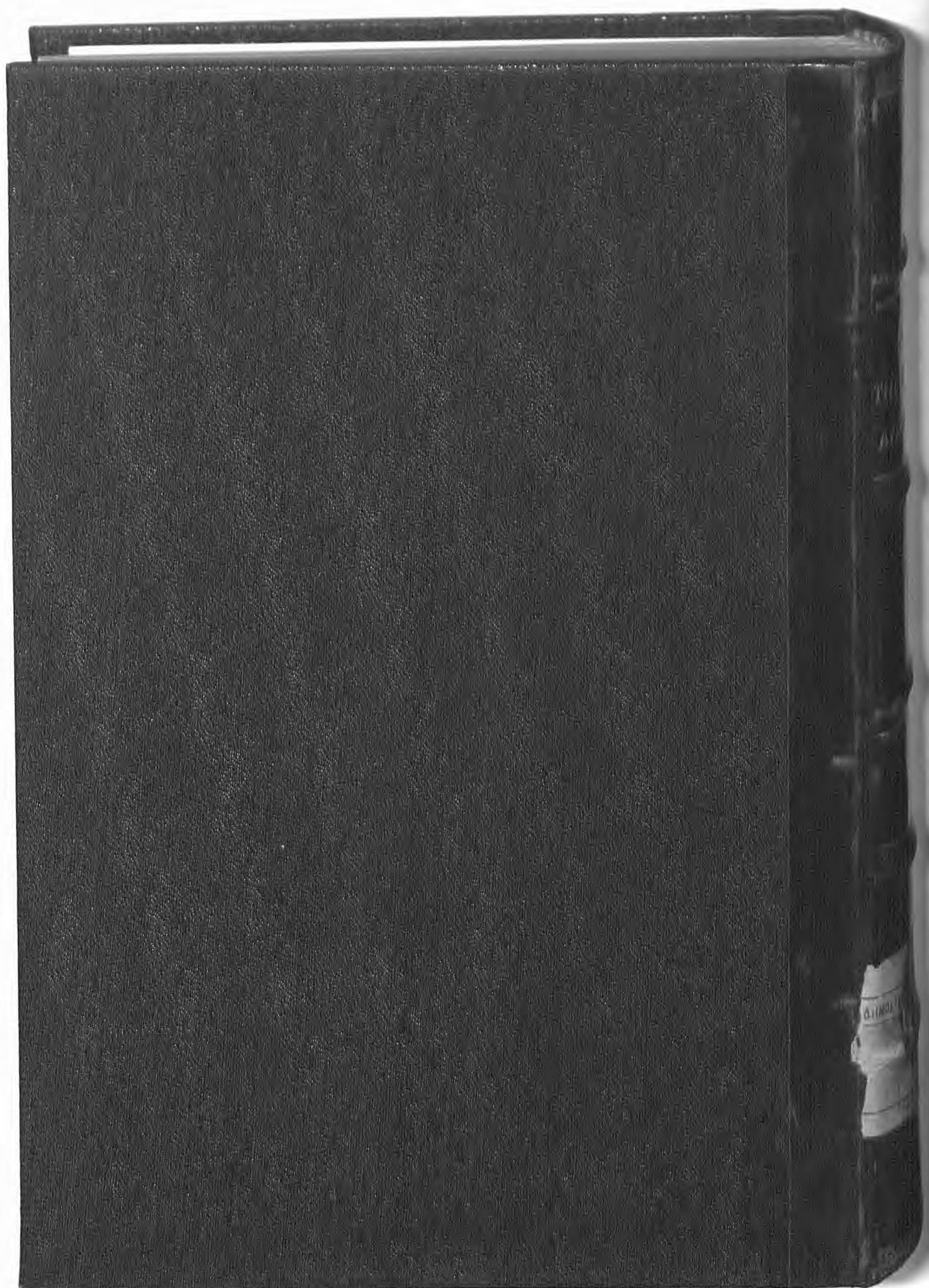
000

ΡΑ Ραγκαβής, Ἀλέξανδρος Ρ.
ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

ἀριθ. χρ. 47

Ἡμερομηνία
ἐπιστροφῆς

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας